Tàn Thứ Phẩm

Contents

Tàn Thứ Phẩm **5**
1. Quyển 1 - Chương 1: Hành Tinh Hoang Mạc . . . 5
2. Quyển 1 - Chương 2 . . . 10
3. Quyển 1 - Chương 3 . . . 15
4. Quyển 1 - Chương 4 . . . 20
5. Quyển 1 - Chương 5 . . . 26
6. Quyển 1 - Chương 6 . . . 31
7. Quyển 1 - Chương 7 . . . 36
8. Quyển 1 - Chương 8 . . . 41
9. Quyển 1 - Chương 9 . . . 46
10. Quyển 1 - Chương 10 . . . 52
11. Quyển 1 - Chương 11 . . . 58
12. Quyển 1 - Chương 12 . . . 64
13. Quyển 1 - Chương 13 . . . 69
14. Quyển 1 - Chương 14 . . . 75
15. Quyển 1 - Chương 15 . . . 81
16. Quyển 1 - Chương 16 . . . 89
17. Quyển 1 - Chương 17 . . . 95
18. Quyển 1 - Chương 18 . . . 100
19. Quyển 1 - Chương 19 . . . 105
20. Quyển 1 - Chương 20 . . . 112
21. Quyển 1 - Chương 21 . . . 117
22. Quyển 1 - Chương 22 . . . 123
23. Quyển 1 - Chương 23 . . . 129
24. Quyển 1 - Chương 24 . . . 141
25. Quyển 1 - Chương 25 . . . 147
26. Quyển 1 - Chương 26 . . . 154
27. Quyển 1 - Chương 27 . . . 161
28. Quyển 1 - Chương 28 . . . 167
29. Quyển 2 - Chương 29: Con Đường Gai Giăng . . . 173
30. Quyển 2 - Chương 30 . . . 178
31. Quyển 2 - Chương 31 . . . 184
32. Quyển 2 - Chương 32 . . . 190
33. Quyển 2 - Chương 33 . . . 196
34. Quyển 2 - Chương 34 . . . 203
35. Quyển 2 - Chương 35 . . . 209
36. Quyển 2 - Chương 36 . . . 216
37. Quyển 2 - Chương 37 . . . 223
38. Quyển 2 - Chương 38 . . . 230
39. Quyển 2 - Chương 39 . . . 237
40. Quyển 2 - Chương 40 . . . 244
41. Quyển 2 - Chương 41 . . . 251

42. Quyển 2 - Chương 42 . . . 257
43. Quyển 2 - Chương 43 . . . 265
44. Quyển 2 - Chương 44 . . . 272
45. Quyển 2 - Chương 45 . . . 279
46. Quyển 2 - Chương 46 . . . 287
47. Quyển 2 - Chương 47 . . . 294
48. Quyển 2 - Chương 48 . . . 301
49. Quyển 2 - Chương 49 . . . 310
50. Quyển 2 - Chương 50 . . . 319
51. Quyển 2 - Chương 51 . . . 326
52. Quyển 2 - Chương 52 . . . 333
53. Quyển 2 - Chương 53 . . . 342
54. Quyển 2 - Chương 54 . . . 349
55. Quyển 2 - Chương 55 . . . 356
56. Quyển 2 - Chương 56 . . . 362
57. Quyển 2 - Chương 57 . . . 369
58. Quyển 2 - Chương 58 . . . 376
59. Quyển 3 - Chương 59: Nơi Đầu Sóng Dữ . . . 384
60. Quyển 3 - Chương 60 . . . 391
61. Quyển 3 - Chương 61 . . . 398
62. Quyển 3 - Chương 62 . . . 408
63. Quyển 3 - Chương 63 . . . 416
64. Quyển 3 - Chương 64 . . . 424
65. Quyển 3 - Chương 65 . . . 432
66. Quyển 3 - Chương 66 . . . 439
67. Quyển 3 - Chương 67 . . . 444
68. Quyển 3 - Chương 68 . . . 450
69. Quyển 3 - Chương 69 . . . 456
70. Quyển 3 - Chương 70 . . . 463
71. Quyển 3 - Chương 71 . . . 469
72. Quyển 3 - Chương 72 . . . 475
73. Quyển 3 - Chương 73 . . . 482
74. Quyển 3 - Chương 74 . . . 489
75. Quyển 3 - Chương 75 . . . 494
76. Quyển 3 - Chương 76 . . . 501
77. Quyển 3 - Chương 77 . . . 508
78. Quyển 3 - Chương 78 . . . 515
79. Quyển 3 - Chương 79 . . . 523
80. Quyển 3 - Chương 80 . . . 530
81. Quyển 3 - Chương 81 . . . 538
82. Quyển 3 - Chương 82 . . . 546
83. Quyển 3 - Chương 83 . . . 554
84. Quyển 3 - Chương 84 . . . 561
85. Quyển 4 - Chương 85: Đại Dương Xanh Thẳm . . . 567
86. Quyển 4 - Chương 86 . . . 573
87. Quyển 4 - Chương 87 . . . 581
88. Quyển 4 - Chương 88 . . . 587
89. Quyển 4 - Chương 89 . . . 593
90. Quyển 4 - Chương 90 . . . 599
91. Quyển 4 - Chương 91 . . . 607
92. Quyển 4 - Chương 92 . . . 614
93. Quyển 4 - Chương 93 . . . 622
94. Quyển 4 - Chương 94 . . . 629
95. Quyển 4 - Chương 95 . . . 635

96. Quyển 4 - Chương 96 . . . 641
97. Quyển 4 - Chương 97 . . . 648
98. Quyển 4 - Chương 98 . . . 655
99. Quyển 4 - Chương 99 . . . 660
100. Quyển 4 - Chương 100 . . . 668
101. Quyển 4 - Chương 101 . . . 675
102. Quyển 4 - Chương 102 . . . 682
103. Quyển 4 - Chương 103 . . . 689
104. Quyển 4 - Chương 104 . . . 696
105. Quyển 4 - Chương 105 . . . 703
106. Quyển 4 - Chương 106 . . . 710
107. Quyển 4 - Chương 107 . . . 719
108. Quyển 4 - Chương 108 . . . 728
109. Quyển 4 - Chương 109 . . . 737
110. Quyển 4 - Chương 110 . . . 745
111. Quyển 4 - Chương 111 . . . 752
112. Quyển 4 - Chương 112 . . . 758
113. Quyển 4 - Chương 113 . . . 765
114. Quyển 4 - Chương 114 . . . 772
115. Quyển 4 - Chương 115 . . . 777
116. Quyển 4 - Chương 116 . . . 785
117. Quyển 4 - Chương 117 . . . 791
118. Quyển 4 - Chương 118 . . . 798
119. Quyển 5 - Chương 119: Tòa Tháp Sụp Đổ . . . 808
120. Quyển 5 - Chương 120 . . . 817
121. Quyển 5 - Chương 121 . . . 828
122. Quyển 5 - Chương 122 . . . 836
123. Quyển 5 - Chương 123 . . . 843
124. Quyển 5 - Chương 124 . . . 850
125. Quyển 5 - Chương 125 . . . 857
126. Quyển 5 - Chương 126 . . . 865
127. Quyển 5 - Chương 127 . . . 871
128. Quyển 5 - Chương 128 . . . 877
129. Quyển 5 - Chương 129 . . . 884
130. Quyển 5 - Chương 130 . . . 892
131. Quyển 5 - Chương 131 . . . 899
132. Quyển 5 - Chương 132 . . . 909
133. Quyển 5 - Chương 133 . . . 915
134. Quyển 5 - Chương 134 . . . 923
135. Quyển 5 - Chương 135 . . . 930
136. Quyển 5 - Chương 136 . . . 936
137. Quyển 5 - Chương 137 . . . 942
138. Quyển 5 - Chương 138 . . . 950
139. Quyển 5 - Chương 139 . . . 955
140. Quyển 5 - Chương 140 . . . 961
141. Quyển 5 - Chương 141 . . . 967
142. Quyển 5 - Chương 142 . . . 973
143. Quyển 6 - Chương 143: Mân Côi Chi Tâm . . . 980
144. Quyển 6 - Chương 144 . . . 986
145. Quyển 6 - Chương 145 . . . 993
146. Quyển 6 - Chương 146 . . . 999
147. Quyển 6 - Chương 147 . . . 1005
148. Quyển 6 - Chương 148 . . . 1012
149. Quyển 6 - Chương 149 . . . 1018

150. Quyển 6 - Chương 150 . . . 1023
151. Quyển 6 - Chương 151 . . . 1031
152. Quyển 6 - Chương 152 . . . 1035
153. Quyển 6 - Chương 153 . . . 1041
154. Quyển 6 - Chương 154 . . . 1048
155. Quyển 6 - Chương 155 . . . 1054
156. Quyển 6 - Chương 156 . . . 1061
157. Quyển 6 - Chương 157 . . . 1067
158. Quyển 6 - Chương 158 . . . 1073
159. Quyển 6 - Chương 159 . . . 1079
160. Quyển 6 - Chương 160 . . . 1086
161. Quyển 6 - Chương 161 . . . 1092
162. Quyển 6 - Chương 162 . . . 1098
163. Quyển 6 - Chương 163 . . . 1104
164. Quyển 6 - Chương 164 . . . 1112
165. Quyển 6 - Chương 165 . . . 1120
166. Quyển 6 - Chương 166 . . . 1127
167. Quyển 6 - Chương 167 . . . 1131
168. Quyển 6 - Chương 168 . . . 1137
169. Quyển 6 - Chương 169 . . . 1145
170. Quyển 6 - Chương 170 . . . 1151
171. Quyển 6 - Chương 171 . . . 1157
172. Quyển 6 - Chương 172 . . . 1164
173. Quyển 6 - Chương 173 . . . 1171
174. Quyển 6 - Chương 174 . . . 1179
175. Quyển 6 - Chương 175 . . . 1186
176. Quyển 6 - Chương 176 . . . 1192
177. Quyển 6 - Chương 177 . . . 1200
178. Quyển 6 - Chương 178 . . . 1205
179. Quyển 6 - Chương 179 . . . 1212
180. Quyển 6 - Chương 180 . . . 1218
181. Quyển 6 - Chương 181 . . . 1225
182. Quyển 6 - Chương 182 . . . 1231
183. Quyển 6 - Chương 183 . . . 1236
184. Quyển 6 - Chương 184 . . . 1243
185. Quyển 6 - Chương 185 . . . 1251
186. Quyển 6 - Chương 186 . . . 1259
187. Quyển 6 - Chương 187 . . . 1265
188. Quyển 6 - Chương 188 . . . 1271
189. Quyển 6 - Chương 189 . . . 1277
190. Quyển 6 - Chương 190 . . . 1283
191. Quyển 6 - Chương 191 . . . 1289
192. Quyển 6 - Chương 192 . . . 1297
193. Quyển 6 - Chương 193 . . . 1305
194. Quyển 6 - Chương 194 . . . 1313
195. Quyển 6 - Chương 195 . . . 1320
196. Quyển 6 - Chương 196: Kết Cục (thượng) . . . 1328
197. Quyển 6 - Chương 197: Kết Cục (hạ) . . . 1333
198. Quyển 6 - Chương 198: Ngoại Truyện 1 – Chuyện Đêm Hôn Lễ (1) . . . 1337
199. Quyển 6 - Chương 199: Ngoại Truyện 2 – Chuyện Đêm Hôn Lễ (2) . . . 1344
200. Quyển 6 - Chương 200: Ngoại Truyện 3 – Chuyện Đêm Hôn Lễ (3) . . . 1350
201. Quyển 6 - Chương 201: Ngoại Truyện 4 – Chuyện Đêm Hôn Lễ (hoàn) . . . 1359
202. Quyển 6 - Chương 202: Ngoại Truyện 5 Cuộc Sống "về Hưu" . . . 1366
203. Quyển 6 - Chương 203: Ngoại Truyện 6 Mười Tám Năm Sau . . . 1372

Tàn Thứ Phẩm

Giới thiệu
Độ dài: 197 chương + 6 ngoại truyệnThể loại: Đam mỹ, tương lai, vũ trụ, niên hạ"Được xem như mộ

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tan-thu-pham

1. Quyển 1 - Chương 1: Hành Tinh Hoang Mạc

Ngày 6 tháng 3 năm 270 Lịch Tân Tinh.

Liên minh vũ trụ triệu khẩn cấp, lệnh cho thượng tướng Lâm Tĩnh Hằng của cứ điểm Bạch Ngân lập tức về sao thủ đô Votaw nhận chất vấn.

Lâm Tĩnh Hằng ngang nhiên kháng lệnh.

Ngày hôm sau, tiêu đề trên trang nhất nhật báo Votaw phương xa là một câu nổi giận đùng đùng – "Lâm Tĩnh Hằng, ngài muốn tạo phản à?"

Cuối tháng 3, cứ điểm Bạch Ngân bị phong tỏa toàn tuyến, đội quân máy móc do năm trăm cơ giáp cỡ lớn siêu thời không tạo thành dừng ở ngoài tầng khí quyển nhân tạo, các tinh anh trong cứ điểm Bạch Ngân nhắm thẳng nòng pháo vào đồng bào mình, song phương đều không chịu thoái nhượng, cho đến đêm ngày 26, sự giằng co giương cung bạt kiếm đã kéo dài gần 48 tiếng.

Cận vệ trưởng Lord im lặng đặt rượu Rum và đá trên bàn thượng tướng, xoay gót chân.

Thượng tướng đang đứng bên cửa sổ búng tay ra hiệu cho viên cận vệ ở lại.

Vị Lâm thượng tướng hung danh vang khắp tám đại thiên hà này vóc dáng rất cao, từ sợi tóc đến khóa thắt lưng không chỗ nào không nghiêm cẩn phù hợp, toàn thân tỏa ra sự lạnh lẽo không kẽ hở. Hắn cầm ly rượu lên, tiện tay bỏ thêm ít đá, trên tai trái có một vòng hư ảnh – thượng tướng đang mở thiết bị liên lạc nói chuyện với người ta.

Kỹ thuật thông tin liên lạc đã rất phát triển, điện thoại đều trực tiếp nối vào thiết bị đầu cuối cá nhân,

muốn nói gì, đại não phát ra tín hiệu là có thể đến thẳng thiết bị thu của đối phương, không cần mất công mở miệng nữa, cũng không cần lo bị người thứ ba nghe thấy, người bên cạnh chỉ có thể thông qua biểu cảm của người nói chuyện phán đoán cuộc điện thoại này là thăm hỏi hay chửi bới.

Song cận vệ Lord im lặng đứng hầu bên cạnh không nhìn ra một chút manh mối nào từ trên khuôn mặt thượng tướng.

Xã hội đương đại khuyến khích thẳng thắn, cởi mở và biểu lộ tình cảm chân thật, loại bảo thủ và khép kín kiểu cũ ở Lâm rất không hợp thời, cánh truyền thông và đối thủ bắt lấy điểm này, suốt ngày dùng ngòi bút mắng hắn tâm cơ thâm trầm, không coi ai ra gì.

Thượng tướng tâm cơ thâm trầm kết thúc cuộc nói chuyện, đảo một vòng ngụm rượu đang ngậm trên đầu lưỡi, điềm nhiên như không nói với Lord: "Nguyên soái gọi điện tới, bảo ta thỏa hiệp theo tính chiến lược, trở về Votaw trước."

Lord sửng sốt.

"Thỏa hiệp theo tính chiến lược." Lâm thượng tướng hết sức nghiền ngẫm mà lặp lại câu này, đoạn hắn nở nụ cười, phất tay mở bản tin thời sự.

Truyền thông lớn của Votaw đều đang nhìn chằm chằm cứ điểm Bạch Ngân tình hình căng thẳng.

Gurdon thư ký trưởng tân nhiệm đang đứng trước cổng quốc hội sao thủ đô, phát biểu bài diễn thuyết ngắn gọn giữa một vòng phóng viên bao vây: "Tôi và Lâm tướng quân là bạn học, là bạn bè, càng là người thân, tôi lấy sự nghiệp, nhân cách, tất cả của tôi ra thề, sự trung thành của Lâm tướng quân đối với Votaw là không thể nghi ngờ, anh ấy sẽ tuyệt đối không phản bội Votaw, cũng sẽ tuyệt đối không phản bội liên minh, mọi sự nghi ngờ đối với lòng trung thành của anh ấy, đều là hãm hại ác ý!"

Lâm thượng tướng nghe những lời hùng hồn này, "rột rột" nhai một viên đá.

"Tĩnh Hằng, nếu anh có thể nhìn thấy, xin cho tôi một phút đồng hồ, nghe tôi nói," Thư ký trưởng tình cảm thắm thiết nhìn vào ống kính, chân thành khuyên nhủ, "Đừng để những lên án giả dối đó nhiễu loạn phán đoán của anh, đừng mặc kệ sự hiểu lầm này, tạo thành tranh chấp khiến người thân đau kẻ thù vui. Trở về đi, tôi và Tĩnh Xu đều đang chờ anh ở Votaw, Tĩnh Hằng, Votaw còn có gia đình của anh!"

Ống kính lập tức lia qua một vị phu nhân bên cạnh, nàng mặc váy đen, không son phấn, da dẻ nhợt nhạt, ngoại trừ cặp mắt và đôi mày đậm màu, trên mặt hầu như không có màu máu, lại có một loại mỹ cảm rung động lòng người.

Lâm Tĩnh Xu là em gái ruột của thượng tướng, một năm trước gả cho Gurdon người đàn ông có triển vọng nhất liên minh bảy đại thiên hà.

Phu nhân Gurdon được vệ binh vây quanh không lên tiếng, ánh mắt vô thần, như một con búp bê tinh xảo.

Lâm thượng tướng không hề xúc động, quay đầu hỏi viên cận vệ: "Ngươi cảm thấy thư ký trưởng người này thế nào?"

Lord cân nhắc câu chữ, cẩn thận trả lời: "Là một nhân vật phong vân."

"Ừ, quả thật là một nhân vật. Không có thói xấu gì khác, chỉ là nghe hắn nói ta rợn hết cả người, ai không biết nghe thấy ngữ khí này còn tưởng ta và em rể có gì với nhau." Lâm Tĩnh Hằng bật cười, giơ tay tắt màn hình, uống một hơi cạn ly rượu, "Buồn nôn quá."

Lord nhận lấy cái ly không, đồng thời hạ giọng nói: "Tướng quân, cứ mặc kệ những tạp âm đó đi, 'Bạch Ngân Thập Vệ' đã chuẩn bị hoàn tất, chúng tôi có thể chiến đấu bất cứ lúc nào, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng."

"Làm gì, tạo phản à?" Lâm Tĩnh Hằng thản nhiên nhìn hắn ta một cái, đột nhiên hỏi, "Lord, ngươi tốt nghiệp trường quân đội số 1 à?"

"Vâng thưa ngài, tôi là sinh viên tốt nghiệp danh dự khóa 260 của học viện Ulan!"

"Gia đình làm gì, có anh chị em không?"

Lord hơi nghi hoặc, không biết thượng tướng vào giờ phút sống còn này đi nói việc nhà làm gì, nhưng vẫn máy móc trả lời: "Ba tôi mở một cơ cấu y tế, mẹ tôi dạy ở học viện Ulan, trong nhà còn có một anh trai và một em gái."

Lâm Tĩnh Hằng mỉm cười.

Chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào…

Cái gã thanh niên không hiểu chuyện này, nói thật dễ dàng – chiến đấu với ai?

Cha mẹ anh em coi mình là niềm kiêu ngạo ư?

Trường quân đội số 1 còn có tên khác là "học viện Ulan", mặc dù học viện Ulan được gọi là cái nôi của sĩ quan cấp cao, nhưng chẳng được mấy người sau khi tốt nghiệp có thể trực tiếp tiến vào cứ điểm Bạch Ngân.

Ngoại trừ yêu cầu cực cao về thành tích, đánh cờ chính trị thượng tầng còn móc nối hướng đi của sinh viên tốt nghiệp với hộ tịch tương ứng, mỹ danh là "cân nhắc xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo", để binh lính được gần nhà hơn. Cứ điểm Bạch Ngân là trọng địa quân sự của Thiên Hà Số 1, sinh viên tốt nghiệp nhận

vào phải có hộ tịch Thiên Hà Số 1. Mà phần lớn họ có xuất thân tốt, cha mẹ là phú thương, phần tử trí thức, nhân vật nổi tiếng trong xã hội, thậm chí quan chức chính khách.

Dẫn đến sinh thái chính trị của cứ điểm Bạch Ngân hết sức phức tạp, đại thể chia làm hai phe phái –

Một bộ phận là bộ đội chính thống từng theo Lâm thượng tướng truy sát hải tặc vũ trụ, tên là "Bạch Ngân Thập Vệ", nhân số chiếm ước chừng một phần mười quân đóng ở cứ điểm. Bạch Ngân Thập Vệ tiếng xấu lan xa như chính Thống soái của họ, là một đám lưu manh nổi danh vũ trụ, suốt ngày muốn gây scandal trợ hứng cho người dân, có người nói năm đó họ đánh nhau với hải tặc vũ trụ chỉ là "lấy độc trị độc" mà thôi.

Quan chỉ huy và binh lính còn lại đều là thiếu gia xuất thân từ học viện Ulan, đằng sau mỗi người đều có gia tộc và các mối quan hệ rắc rối phức tạp, dệt thành một tấm lưới, trói chặt lòng trung thành của họ, bảo đảm cứ điểm Bạch Ngân vững như thành đồng.

Lâm Tĩnh Hằng khoát tay, sai cận vệ trưởng: "Lấy cho ta một bộ lễ phục, sau đó gửi công văn cho các trạm kiểm soát dọc đường, nói rõ hành trình, ngày mai ta khởi hành quay về Votaw."

Lord kinh hãi: "Trưởng quan…"

"Nguyên soái cũng đã lên tiếng bảo ta thỏa hiệp theo tính chiến lược, còn muốn thế nào nữa? Toàn thể cứ điểm Bạch Ngân -" Lâm Tĩnh Hằng dừng lại, ánh mắt bắn ra ngoài cửa sổ. Vạn ngàn con tàu vũ trụ chỉ thẳng tới các vị khách không mời ở ngoài tầng khí quyển nhân tạo, chúng rực rỡ một cách máy móc và lạnh lẽo, gợi nhớ tới loài cá bạc thành đàn dưới biển rộng, ánh sáng lóng lánh phản chiếu trong đồng tử xám xịt kia.

Hắn tháo găng tay ném sang một bên: "Tháo dỡ võ trang."

Ngày hôm sau, tàu vũ trụ Tĩnh Uyên như một chiếc thuyền nhỏ giữa biển sao mênh mông, lái khỏi cứ điểm Bạch Ngân, quân đoàn máy móc như hổ rình mồi ngoài tầng khí quyển nhân tạo nhường ra một lối hẹp, im lặng nhìn theo bóng lưng kẻ độc tài quân sự này chào hạ màn.

Tàu vũ trụ phi võ trang cấm lắp cổng bước nhảy vũ trụ, dựa theo trình tự bình thường, từ cứ điểm Bạch Ngân về sao thủ đô Votaw, tàu Tĩnh Uyên cần qua sáu trạm kiểm soát, tổng cộng mười ba ngày.

Ngày thứ tư, tàu Tĩnh Uyên đi qua gần sao Sima, bất ngờ gặp phải loạt tiểu hành tinh trôi, tàu vũ trụ vốn định tạm thời tránh đi, nhưng Đệ Tứ Vệ sao thủ đô coi Lâm Tĩnh Hằng là nhân vật nguy hiểm bậc nhất, chậm chạp không đón được tàu Tĩnh Uyên theo kế hoạch phải đến rồi, Đệ Tứ Vệ sợ vỡ mật, trong vòng một ngày gửi liền mười hai cảnh giới cấp một, lệnh cho tàu Tĩnh Uyên không được trì hoãn.

Tàu Tĩnh Uyên buộc phải vòng tới "Mân Côi Chi Tâm" – vùng cấm duy nhất chưa từng bị loài người thăm dò của Thiên Hà Số 1.

Ngày 6 tháng 4 năm 270 Lịch Tân Tinh, tàu Tĩnh Uyên bị một đội hải tặc vũ trụ ẩn nấp bên ngoài Mân Côi Chi Tâm tập kích, thượng tướng Lâm Tĩnh Hằng bị ám sát, tàu rơi người chết.

Tin tức truyền về sao thủ đô, dư luận ồ lên, Bạch Ngân Thập Vệ nổi dậy, cứ điểm Bạch Ngân trực tiếp tê liệt, Nguyên soái đau mất ái tướng, nổi trận lôi đình đập đơn từ chức trên bàn tròn quốc hội liên minh; cùng lúc đó, nhà dột còn gặp mưa dầm suốt đêm, đoàn hải tặc mười năm trước bị Lâm thượng tướng triệt để đánh đuổi khỏi liên minh tám đại thiên hà không biết từ đâu ngửi thấy mùi, ngóc đầu trở lại, đột nhiên tập kích tuyến đường dân dụng của Thiên Hà Số 6, quân bộ hỗn loạn phản ứng tụt hậu nghiêm trọng, tạo thành rất nhiều người dân thương vong.

Chuỗi sự kiện này, sử gọi là "Họa loạn Bạch Ngân".

Bắt đầu từ Thiên Hà Số 6, biểu tình quy mô lớn như dịch bệnh, theo các điểm nhảy vũ trụ từng bước tiến lên.

Dưới áp lực lớn, Votaw buộc phải thay đổi vẻ mặt, trước tiên động viên quân ủy liên minh, sau đó lại tuyệt nhiên không đề cập tới chuyện Lâm Tĩnh Hằng khi còn sống bị cưỡng chế triệu về, tất cả miệng lưỡi chính phủ tập thể mất trí nhớ, ban đầu dùng độ dài cỡ nào chửi rủa Lâm thượng tướng, thì bây giờ dùng bấy nhiêu độ dài để tưởng nhớ ca ngợi hắn.

Lâm thượng tướng "tâm cơ thâm trầm" cứ thế lắc mình biến thành báu vật của loài người, chính nghĩa quang vinh vĩ đại chưa từng có.

Lễ tang long trọng tổ chức ở Votaw, một bộ lễ phục Lâm thượng tướng chưa từng mặc thay thế bản thân hắn, được mời vào nghĩa trang liệt sĩ của Votaw. Vé xem lễ ở hiện trường bị hét giá trên trời, Lâm thượng tướng do cái chết hiếm gặp còn được Guinness ghi vào lịch sử, có thể nói là nhờ một cái chết mà thành danh.

Hôm lễ tang, Lâm Tĩnh Xu đeo mạng đen, chào hỏi trả lễ mỗi một người quyền quý đến phúng viếng, mỹ nhân nổi danh Votaw này dù là trong trường hợp này, vẫn tao nhã lịch sự, hình tượng hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Nàng thật là xinh đẹp – tất cả mọi người gặp nàng đều không nhịn được tán thưởng từ tận đáy lòng – cũng thật là không tim không gan.

Thư ký trưởng Gurdon đi tới, Lâm Tĩnh Xu như dây tơ hồng nắm cánh tay chồng, nhu mỳ nhận sự chăm sóc, để hắn đội mũ mạng đen cho mình, kế đó ngồi im lặng, ánh mắt sùng bái và ỷ lại tự nhiên, nghe Gurdon lên bục ra vẻ đau thương một tràng, thỉnh thoảng lấy khăn lụa ra chấm khóe mắt tượng trưng.

Phóng viên hiện trường vây quanh nàng chụp một hồi, lại tẻ nhạt tan đi hết – bởi vì tư thế ngồi của phu nhân Gurdon giống hệt trong hội bán hàng từ thiện "Phản đối vứt xác thú cưng ra vũ trụ" lần trước nàng tham gia, ưu nhã chẳng có gì để nói, hoàn toàn có thể dùng cho cả hai trường hợp.

Các phóng viên vây quanh nàng thoáng chốc giải tán hết, Lâm Tĩnh Xu vẫn chẳng hề nhúc nhích.

Nàng như một đóa hoa quý tự thưởng thức mình, bất kể có ai ngắm hay không, đều tự đón gió nở rộ.

Hiện giờ, đóa "hoa quý" này mắt rưng rưng lệ nóng, khuôn mặt mỉm cười, trên ngũ quan tựa tranh vẽ phảng phất mạ ánh sáng của nền văn minh nhân loại, nhìn Gurdon trên bục nghẹn ngào khôn kể, nàng nghĩ thầm: "Ta muốn ngươi đền mạng."

Loài người sau khi bước vào kỷ nguyên Lịch Tân Tinh đã yên bình hơn hai trăm năm, mà giờ đây, sự hòa bình như hoa trong gương trăng đáy nước đã nứt một đường dữ tợn –

2. Quyển 1 - Chương 2

Năm năm sau.

Năm 275 Lịch Tân Tinh, tại Thiên Hà Số 8, sao Bắc Kinh .

"Bắc Kinh " là cái tên hành tinh nhan nhản khắp nơi, mỗi một thiên hà đều có cả tá "sao Bắc Kinh", "sao London", hoặc là "sao Zimbabwe", giống như thời đại Địa Cầu viễn cổ rất nhiều thành phố của Trung Quốc đều có "đường Bắc Kinh" và "đường Nam Kinh" vậy.

Có lẽ là do cái tên này, sao Bắc Kinh rất đậm chất phương Đông, không ít người dân hoặc nhiều hoặc ít có dòng máu Hoa kiều viễn cổ – đương nhiên, ở Thiên Hà Số 8 quỷ tha ma bắt này, dẫu có huyết thống rồng thần viễn cổ, cũng đừng hòng sống danh giá gì.

Nghe nói trong mười đầu đề lớn mỗi ngày của truyền thông chính tại các thiên hà khác, tất có một là khóc thương người dân Thiên Hà Số 8 sống trong nước sôi lửa bỏng.

Họ còn đặt biệt danh cho nơi này là "Hoang Mạc".

Liên minh tổng cộng có tám đại thiên hà, Thiên Hà Số 1 nơi sao thủ đô Votaw tọa lạc đương nhiên là đỉnh kim tự tháp, càng xếp sau thì càng xa Votaw, phát triển cũng càng lạc hậu hơn – đến Thiên Hà Số 8 thì cơ bản đã là cống thoát nước của kim tự tháp.

Sở dĩ Thiên Hà Số 8 trở thành "Hoang Mạc", có nguyên nhân tự nhiên, cũng có nguyên nhân lịch sử. Tài nguyên thiếu thốn, giao thông bất tiện là một mặt, nhiều hơn là vấn đề lịch sử để lại, việc này nếu nói từ đầu, đó chính là trẻ nhỏ không mẹ, kể ra rất dài dòng –

Tại thời đại Lịch Cựu Tinh hơn hai trăm năm trước, liên minh và đoàn hải tặc vũ trụ đánh nhau đang tưng bừng – các thành viên đoàn hải tặc vũ trụ cũng đều là hậu duệ của người Địa Cầu viễn cổ, không

phải ET mắt như quả bóng tennis, người ta ban đầu cũng không mang cái tên dở hơi "hải tặc vũ trụ" nghe biết ngay là nhân vật phản diện này, hơn nữa trong đó không chỉ có một thế lực. Chính phủ liên minh sau khi khống chế chính quyền phần lớn thiên hà, đã gọi chung tất cả các tổ chức chống chính phủ từ chối chấp nhận liên minh là "đoàn hải tặc vũ trụ" cho tiện. *(ET viết tắt của Extraterrestrial)*

Thiên Hà Số 8 "xa bầy", so với bảy đại thiên hà khác quây quần bên nhau, nó như một hòn đảo biệt lập tội nghiệp vậy. Năm xưa để đối kháng liên minh hùng mạnh, từng dúm thế lực chống chính phủ buộc phải kết thành đồng minh, lấy Thiên Hà Số 8 làm cứ điểm, giằng co từ xa. Kỷ niên Lịch Tân Tinh bắt đầu, Thiên Hà Số 8 từng bị đoàn hải tặc vũ trụ đóng chiếm cả trăm năm, cho đến năm 136 Lịch Tân Tinh mới được tướng quân Lục Tín tướng lĩnh liên minh lúc bấy giờ giành lại, một lần nữa xây dựng tuyến giao thông với bảy đại thiên hà khác.

Trăm năm qua, liên minh dưới hai ngọn đèn pha lớn là ánh sáng khoa học và nhân văn phát triển bằng vận tốc ánh sáng, Thiên Hà Số 8 thì vất va vất vưởng trong xung đột nội loạn không ngừng của bọn hải tặc đua nhau lên sân khấu, hai đầu tuyến đường dần dần kéo ra hào rộng khó mà lấp đầy, chênh lệch lớn của hai bên gần như người tinh khôn đương đại với tinh tinh thời viễn cổ.

Sau khi tướng quân Lục Tín giành lại đất đai bị mất, liên minh từng phái người đến Thiên Hà Số 8 khảo sát, phát hiện nơi quỷ tha ma bắt này muốn cái gì cũng chẳng có, không hề có giá trị, liền thành lập chính phủ "dân chủ tự trị" ở đây – cũng chính là phóng sinh đám tinh tinh này về thiên nhiên, để họ tự cuốn xéo đi.

Khi liên minh có việc quan trọng cần trưởng quan hành chính của các đại thiên hà đại diện tham dự, trưởng quan hành chính của bảy đại thiên hà khác đều có bảng tên của mình, duy chỉ có đại biểu Thiên Hà Số 8 không có tên, trên bảng tên chỉ in đơn giản "Thiên Hà Số 8". Không phải liên minh kỳ thị vùng miền, sự thật là vì đám tinh tinh này suốt ngày nội chiến, trưởng quan hành chính và chính phủ cơ bản đều thay xoành xoạch, đại biểu đổi người mỗi ngày, khiến mọi người căn bản chẳng biết ai là ai, đành phải dùng "tên chủng tộc" để gọi thay.

Hễ mà có chút biện pháp, đều tìm đủ mọi cách di dân, số còn lại đều là những kẻ đáng thương bị thời đại vứt bỏ trong hoang mạc.

Tại Thiên Hà Số 8, sao Bắc Kinh được xem là tương đối danh giá, đây là tinh cầu nhân khẩu đông nhất, tuy rằng cũng lộn xộn và tiêu điều, nhưng còn có một số ngành công nghiệp và tuyến đường vận tải vũ trụ ngắc ngoải hoạt động, có thể cho mọi người sống tạm bợ qua ngày.

Màn đêm buông xuống, trên sao Bắc Kinh , một chiếc xe buýt chậm chạp kéo hành khách mơ màng ngái ngủ, ì ạch lê trên đường. Trên thân xe tróc sơn, bốn chữ "Vận Tải Ngân Hà" loang lổ chỉ còn lại "Va Tai gân Ha". Trí tuệ nhân tạo lái xe khả năng là một "thiểu năng nhân tạo", tỷ lệ hỏng đã đạt trên 95%, trước mắt chỉ còn lại một "công năng siêu an toàn" là dùng được, nó lết đi như rùa trong bóng đêm, cứ cách năm phút sẽ hụ còi một lần.

Cửa kính hai bên xe không một tấm lành lặn – đều do người dân ven đường bị tiếng còi xe đêm khuya đánh thức ném vỡ.

Trong xe tám mặt gió lùa, bụi bặm mù mịt, mà chẳng ai sửa chữa. Bởi vì công ty "Vận Tải Ngân Hà" đóng cửa đã hai trăm năm, bây giờ chỉ còn lại một hệ thống giao thông công cộng thành phố dừng không được, mỗi ngày ngắc ngoải chạy tự động.

Bản địa hiện giờ đang trong mùa đông giá rét, do quy luật quay của hành tinh, mùa đông trên sao Bắc Kinh rất dài, tính theo Lịch Tân Tinh thống nhất thì phải kéo dài ba năm, mà hệ thống cung cấp hơi ấm ổn định của thành phố đã ngừng hoạt động do hết tiền. Gió lạnh buốt xương xâm nhập thành phố loài người không hề phòng bị, lùa qua cửa sổ xe, đám hành khách nghèo kiết xác đẩy xe kéo lại áo khoác chẳng mấy đẹp đẽ, như một đàn chim cút rúc đầu vào cánh.

Sử dụng giao thông công cộng miễn phí kiểu này, phần lớn là hạng cùng khổ trong cùng khổ, trong đó còn có không ít dân lang thang, bẩn đến không phân biệt nổi nam nữ già trẻ. May mà thùng xe không kín, nếu không mùi hôi hám trên người đám hành khách này thừa sức tạo thành bom hơi độc sinh hóa.

Trong một góc của hàng ghế cuối xe "Va Tai gân Ha" là một cô gái say bí tỉ, mặt bị lớp trang điểm loang lổ che không nhìn ra tuổi, cô nàng cũng chẳng sợ lạnh, jacket phanh ra để lộ áo trong với hình thù quái dị, hông còn xăm hình đầu lâu – nhìn bộ dạng, cô nàng này hẳn là một nữ lưu manh không dễ chọc.

Cô nàng đặt dưới chân một cái ba lô hai dây cao cả mét, đeo tai nghe, dựa lưng lên chiếc ghế rách bươm nhắm mắt nghỉ ngơi, vẻ mặt hơi cáu kỉnh – bởi vì say rượu chưa tỉnh, trên xe còn có một đứa nhãi ranh liên tục khóc quấy, tiếng khóc ấy có sức xuyên thấu cực mạnh, ngay cả tiếng nhạc đinh tai nhức óc trong tai nghe cũng khó mà chặn nổi.

Cô nàng miễn cưỡng nhịn vài phút, không thể nhịn được, giật phăng tai nghe ra, chuẩn bị đi kiếm chuyện.

Nhưng kì lạ là, vừa tháo tai nghe thì tiếng ồn ào liền biến mất.

Cô gái nhìn quanh bốn phía, song trong tầm nhìn, trên xe chỉ có đám người lớn lờ đà lờ đờ co ro tránh gió, căn bản chẳng có đứa bé nào. Cô nàng mơ màng ợ một cái đầu choáng não căng, hoài nghi mình sinh ra ảo thính, bèn lắc lắc đầu, vẻ mặt hoài nghi nhét tai nghe vào, một lần nữa sụp mũ xuống, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Đương khi men say lại lần nữa bốc lên, sắp sửa chìm vào giấc ngủ, tiếng khóc chói tai của một đứa bé như kim đâm xuyên màng tai: "Mẹ!"

Cô gái trẻ giật mình mở mắt ra, con xe "Va Tai gân Ha" vừa vặn vào trạm, ngân dài một tiếng rồi dừng lại.

Cô nàng tắt nhạc, lần này đã nghe rõ, tiếng khóc thê thảm của trẻ con đến từ không xa, đang không ngừng xoáy vào tai.

Nhưng mà… cái nơi quỷ quái này đào đâu ra trẻ con?

Biển trạm chẳng biết đã bị ai trộm đi từ lâu, đèn đường cũng tử trận tập thể, bốn bề tối om, cách đó không xa là một loạt các hẻm nhỏ chứa đầy những bẩn thỉu, nối liền với nhau, đôi mắt đêm khuya xuyên qua các ngóc ngách dơ bẩn, phảng phất đang nhìn trộm ra bên ngoài, "thiểu năng nhân tạo" lái xe lại giở chứng, gióng sớm tiếng "báo trạm cuối", không đợi hành khách phản đối đã tự động vào chế độ ngủ, các hành khách đành phải chửi rủa xếp hàng xuống xe.

Cô gái trẻ cau mày, vác hành lý tùy thân lên, đi theo sau mấy lữ khách mệt mỏi. Xếp phía trước cô nàng là một gã đàn ông trung niên mặc áo bông dày, vóc dáng loắt cha loắt choắt, tay kéo một ông lão xanh xao vàng vọt, ông cụ bị hắn kéo lảo đảo, vừa vặn đụng phải cô nàng.

Nữ lưu manh trẻ quắc mắt, chưa kịp lộ ra bản sắc anh hùng thì trước mắt đột nhiên hoa lên, cô nàng dụi dụi đôi mắt tô đen sì bị mascara dính lại, nhìn thấy rõ ràng, ông lão đụng vào mình phản lão hoàn đồng ngay tại chỗ, lại biến thành một bé trai!

"Mình uống rượu giả ngộ độc rồi à?" Cô nàng nhủ thầm một câu trong bụng, lại ra sức nhắm mắt.

Theo hình ảnh trước mắt từ lờ mờ trở nên rõ nét, cô gái trẻ phát hiện, người trước mặt trăm phần trăm là một đứa bé, nhìn khoảng hai ba tuổi, đi còn chưa vững, trên người quấn mảnh vải rách bẩn thỉu, quần áo trẻ em lộ ra một góc lại có thể nói là sang trọng, tuy rằng khóc muốn biến dạng, song vẫn có thể nhìn ra da non thịt mềm.

Bé trai bị "kẻ lang thang" bên cạnh một tay bóp cổ, một tay túm cổ tay, xách đi không chạm chân xuống đất. Bé liên tục giãy giụa gào khóc, nhưng xung quanh chẳng ai ngẩng đầu nhìn, thậm chí không ai có vẻ khác thường – sợ rằng họ cũng giống với cô nàng khi nãy, chỉ nhìn thấy một lão già lang thang điên điên khùng khùng gào khóc om sòm.

Đây là ảo giác tập thể!

Đồng tử cô gái hơi co lại, hoài nghi "kẻ lang thang" đó là tên buôn người có khoa học kỹ thuật phi pháp, liền lặng lẽ bám theo.

"Kẻ lang thang" xách cậu bé không thèm để ý một con nhãi ranh, sau khi xuống xe đi thẳng vào một ngõ hẹp, trong ngõ có vài hộ dân lụp xụp, trong cùng là một quán bar ngầm. Đèn đêm như đom đóm lờ mờ ở cửa sau quán bar chiếu xuống lớp tuyết mỏng, nhìn chung có thể giúp lữ nhân đi đêm thấy rõ đường, tiếng khóc chói tai của em bé quanh quẩn trong con hẻm, song không thể kinh động bất cứ ai.

Đây không thể là thuốc gây ảo giác – bất luận là trên xe buýt ban nãy hay trong hẻm nhỏ, gió đêm gào thét đều đủ để cuốn đi mọi chế phẩm sinh hóa.

Cô nàng đeo ba lô một vai, đẩy mũ lên, gọi kẻ lang thang kia: "Ê, ông kia đứng lại."

"Kẻ lang thang" dừng bước, tay hung ác bóp sau cổ cậu bé, trên mặt lại là nụ cười vừa sợ sệt vừa nịnh bợ, hắn hơi co vai rụt cổ, trưng ra bộ dạng hèn nhát không muốn rước lấy phiền phức, lắp bắp nói: "Gọi… gọi

tôi?"

Cô nàng cảnh giác nheo mắt, hất cằm chỉ cậu bé trong tay hắn: "Đây là con ông à?"

"Kẻ lang thang" đột nhiên thay đổi biểu cảm, thần sắc mập mờ giây lát, đoạn hắn cười gượng gạo: "Cái… cái gì? Cô… cô nhìn – nhìn nhầm à? Con cái nào? Lão, lão già này, trông… trông như con khỉ già, lão, lão chỉ nhỏ con, không phải trẻ con, cô nhìn đi."

Nói đoạn hắn đẩy người trong tay đến trước mặt cô nàng, trong nháy mắt, cô nàng cảm thấy trước mắt mình giống như có một màn hình hỏng, bé trai khóc đến thở không ra hơi lúc thì dài ra lúc thì ngắn lại, thành một ảo ảnh, khi là lão già lang thang mặt mũi hèn hạ, khi lại biến thành em bé khóc lóc, thay đổi xoành xoạch không ngừng.

Cô nàng nhíu mày đi tới hai bước, bình tĩnh nghiêng đầu: "Kỳ lạ quá."

"Kẻ lang thang" thấy cô nàng bị lừa, toét cái miệng rộng, cười nhe hàm răng vàng: "Cô xem, tôi, tôi nói cái – cái gì…"

Hắn còn chưa nói xong câu này, cô nàng kia đột nhiên rút một chai rượu trong ba lô, ra tay nhanh như chớp, chai rượu đập thẳng vào trán kẻ lang thang vỡ tan tành, mảnh thủy tinh sắc lẻm bắn khắp nơi, mùi rượu rẻ tiền gay mũi bốc ra, vị nữ trung hào kiệt này xách nửa chai rượu, chùi nốt son môi còn sót, nhổ "toẹt" một phát: "Chó đẻ, lừa bà nội mày hả?"

Rượu chảy xuôi xuống mặt "kẻ lang thang", nụ cười trên mặt hắn từ từ biến mất, đôi mắt ấy nham hiểm và lạnh lẽo, lộ ra huyết khí. Ngay lập tức, chỉ thấy hắn ném em bé qua một bên, xương toàn thân kêu rắc rắc một tràng, cả thân thể dài và to ra như bơm hơi, chớp mắt đã thành một kẻ vai u thịt bắp cao gần hai mét!

Cô gái trẻ hung hăng đột nhiên từ nhìn thẳng biến thành ngước nhìn, nhất thời hơi nghẹt ra, vô thức lui nửa bước: "Mày…"

"Kẻ lang thang" cười, miệng rộng bằng bàn tay, há ra to như cái chậu máu: "Tao nói mà, thì ra là một con tàn phế mắc chứng não rỗng."

Hai chữ "não rỗng" vừa dứt, cô nàng kia đột nhiên thay đổi sắc mặt, từ hoảng sợ chuyển thành điên tiết, bay lên tung một cú liêu âm cước, nhân đối phương khom lưng, túm tóc đè hắn xuống, nửa chai rượu đâm vào mặt hắn – loạt động tác này ổn chuẩn ác, hiển nhiên kinh nghiệm đánh nhau ngoài đường phong phú, là một lưu manh có thâm niên.

Nửa chai rượu sắc lẻm kia đâm vào mặt hắn ta lại trượt đi, ngay cả một miếng da cũng chưa trầy, khuôn mặt hắn rắn chắc và trắng xám, tính chất giống kim loại nào đó.

"Kẻ lang thang" hoàn toàn không để ý xoay xoay cổ, nhẹ nhàng tóm lấy bàn tay nắm tóc mình, xách cô

nàng lên như xách một con mèo nhép.

Chai rượu rơi xuống đất, cô gái trẻ lơ lửng giãy giụa, kinh hãi nhìn khuôn mặt phản quang kia: "Mày… mày không phải là người."

"Kẻ lang thang" cười quỷ dị, bàn tay như quạt hương bồ nắm đầu cô gái trẻ, trên tay lồi lên gân xanh –

Lúc này, một luồng sáng mạnh bỗng lia qua, ngay lập tức ba bốn chiếc mô tô phân khối lớn từ trên trời đáp xuống, rõ ràng trái với lệnh cấm "xe chạy máy tốc độ cao cấm đi gần mặt đất trong vòng trăm mét", đèn tới trước, sau đó mới là tiếng động cơ như sấm, tung lên một trận gió xoáy trên mặt đất, ập đầu ập mặt mà quét đến.

Khả năng là "kẻ lang thang" ý thức được điều gì, hắn biến sắc, quyết đoán buông tay muốn chạy.

Gió do mô tô phân khối lớn cuốn lên khiến cô nàng đứng không vững, chật vật ngã lăn ra đất cùng với ba lô của mình, liền vội vàng dùng hết bốn chân bám tường.

Bé trai khi nãy bị ném qua một bên hét lên một tiếng, bị gió xoáy cuốn thẳng lên trời.

"Kẻ lang thang" y hệt yêu quái kia như một con thú dữ nhảy vọt lên, thoáng dừng chân trên đầu tường, sau đó một luồng laser lóe lên trên người, chớp mắt hắn đã tan biến vào bóng đêm.

Bé trai ở trên không vùng vẫy tứ chi, bay thẳng tới quán bar ngầm cách đó không xa.

Cửa sau quán bar đột nhiên mở toang, một người đàn ông đi ra, vừa vặn giơ tay tóm gáy đứa bé.

Mấy chiếc mô tô phân khối lớn đồng loạt đáp xuống đất tắt máy, cô nàng đang nằm bò trên góc tường ngẩng đầu lên, nhìn xuyên qua mái tóc bị gió thổi bù xù như cây chổi lau nhà, thấy người kia vóc dáng cao to, ngược sáng nên không nhìn rõ mặt mũi.

Hắn khom lưng thả em bé xuống đất, trên một tay khác để không lóe ánh lửa, búng tàn thuốc.

"Không cần đuổi theo, có trường không gian, chạy lâu rồi," Hắn mở miệng không nhanh không chậm, "Bọn mày lần tới lên sân khấu còn có thể lớn tiếng hơn chút nữa, tốt nhất là có thể khiến người ta ở cách một năm ánh sáng đã nghe tiếng sợ vỡ mật."

3. Quyển 1 - Chương 3

Trên mô tô phân khối lớn bước xuống ba nam một nữ.

Trong đó, ba người nam khả năng là debut theo tổ hợp, ba cái đầu lần lượt nhuộm thành đỏ xanh và vàng, đứng cạnh nhau thành một bộ đèn tín hiệu giao thông đúng chuẩn. Người nữ thì đụng hàng nữ lưu manh ban nãy, cũng khoác jacket bên ngoài nội y, xem ra quần áo kiểu này là trào lưu mùa đông của nữ lưu manh bản xứ, khá được ưa chuộng.

Bốn người họ từ trên trời đáp xuống, trông đều không phải dân lương thiện, đứng thành hàng sau quán bar ngầm lắc lư sắp sập lại đều ủ rũ cúi đầu, chẳng ai dám lên tiếng trước.

Mấy người lén xô đẩy nhau một lát, cuối cùng "tổ hợp đèn giao thông" đồng tâm hiệp lực đẩy người phụ nữ duy nhất trong số họ ra.

Tay mô tô nữ cần phong độ không cần độ ấm chịu được mùa đông giá rét, song không chịu nổi bản mặt lạnh của vị tiên sinh ở cửa sau quán bar, cô nàng run run một chút, hơi chần chừ nói: "Trên người tên đó có thiết bị chặn kỳ lạ, bọn em bị mất dấu…"

Người kia nhìn cô nàng bằng khuôn mặt không biểu cảm, khiến tay mô tô nữ hắt xì, suýt nữa bắn cả phổi ra.

Bé trai mới thôi khóc thút thít bị cái hắt xì hung tàn này dọa, như thể chim sợ cành cong, ngồi phịch mông xuống đất mà gào khóc.

Người cầm điếu thuốc cúi đầu, bé trai nhìn hắn một cái, sau đó nức nở nghẹn trong họng, nó không dám gào nữa.

"Gọi một cảnh sát đến, đừng xếp hàng ở đây cho mất mặt nữa, vào đi." Gã đàn ông một ánh mắt khiến trẻ em phải thôi khóc đêm bế bé trai lên bằng một tay, quay lại gật đầu một cái với nhóm mô tô, liếc thấy cô gái trẻ thảm hại trong góc đằng kia, cũng nói một câu, "Cô nhóc cũng thế."

Nhóm mô tô như được đại xá, nối đuôi nhau đi vào.

Cô gái trẻ bò lên, hơi do dự, nhưng hơi ấm trong quán bar thốc vào mặt nhanh chóng làm ý chí tan rã, cô nàng chùi vết trầy trên mu bàn tay, nhặt hành lý lên rồi cũng đi vào theo.

Bên trong quán bar trang trí rất phục cổ, lụp xụp một cách độc đáo, không khí nồng nặc vị ngọt của rượu Rum, trên quầy bar thì đang phát nhạc jazz. Lúc này hẳn đã đóng cửa, nhân viên phục vụ và pha chế rượu đều không thấy đâu, chỉ có mỗi mình người ban nãy mở cửa, khả năng là ông chủ.

"Một kẻ mở quán rượu quèn mà chảnh như vậy?" Cô nàng nghi hoặc nghĩ thầm trong bụng, lúc này, cô mơ hồ cảm thấy trên kệ để đồ bên cạnh bàn có cái gì đang nhúc nhích, ban đầu còn tưởng là ánh đèn lay động, nhìn kỹ lại gặp một đôi mắt nhỏ lạnh lẽo, cô nàng giật nảy mình ngửa ra sau, bấy giờ mới thấy rõ, một con thằn lằn to xanh biếc nằm đó.

“Không sao, con này lười lắm, không cắn đâu.” Chủ quán bar thuận tay đặt bé trai lên cái ghế cao đối diện cô nàng, lại hỏi, “Uống gì?”

Cô gái trẻ định thần lại: “Bia.”

Chủ quán liếc một cái: “Bao nhiêu tuổi rồi?”

Lúc này, nhờ ánh đèn, cô gái trẻ thấy rõ diện mạo chủ quán – người này tóc đen, tuy rằng đường nét khuôn mặt khá sắc, nhưng vẫn có thể nhìn ra nghiêng về huyết thống phương Đông. Hắn xắn tay áo sơ mi lên khuỷu tay, phanh ngực, lộ ra lồng ngực rắn chắc và cơ bụng rõ ràng, thấy cô gái trẻ đang nhìn mình mới tiện tay cài hai khuy.

Trên cổ người này có một vết sẹo cũ kéo từ cục hầu xuống vai, biến mất trong quần áo, khiến hắn tự dưng thêm vài phần nguy hiểm. Hắn ngậm điếu thuốc, giữa khói thuốc lởn vởn hơi nheo mắt, trên cằm còn lởm chởm ít râu chưa cạo sạch, có thể nói là hết sức lôi thôi, nhưng dù lôi thôi như thế, nhìn hắn cũng không hề thiếu nghiêm túc, nguyên nhân khả năng là do đôi mắt màu xám đậm kia.

Đôi mắt ấy rất đặc biệt, tự dưng khiến người ta nghĩ đến vực sâu dày đặc sương mù, sâu thăm thẳm, âm u và lạnh lẽo.

Cô gái vừa chạm phải ánh mắt hắn liền vô thức dời đi, trả lời ngắn gọn: “Năm mươi.”

Chủ quán nâng mí mắt lên: “Nói tiếng người.”

Cô nhóc này là một tiểu lưu manh không ai quản, xưa nay không sợ trời không sợ đất, nhưng tự dưng, trước mặt tay chủ quán bar này lại có chút không ngẩng nổi đầu, đôi mắt xám xịt kia khiến cô căng thẳng – không phải sự căng thẳng khi nữ giới nhìn thấy đàn ông điển trai, mà là sự căng thẳng của đứa nhóc trốn học nhìn thầy giám thị, lính lác đến muộn nhìn sếp trực tiếp.

Thế là cô cúi đầu, co được dãn được tự giảm một nửa: “Hai mươi lăm.”

Lúc này, trước mắt đột nhiên lóe ánh sáng trắng, cô gái trẻ phản ứng chậm nửa nhịp, muộn màng che mặt: “Ông làm gì đó!”

Trên cổ tay chủ quán hiện lên một thiết bị đầu cuối cá nhân ẩn hình, quét qua người cô gái trẻ, một hồ sơ thông tin cá nhân lập tức nổi lên lưng chừng, mũi hắn phun ra hai làn khói, hắn nhướng mày, đọc tên cô nhóc: “Hoàng… Tĩnh Xu?”

Cô gái trẻ xù lông lên: “Ông dựa vào cái gì mà xem thông tin cá nhân của tôi?”

Chủ quán không để ý, mỉm cười: “Cô bé cũng tên Tĩnh Xu? Cái tên này không tệ, trùng tên với phu nhân

của thư ký trưởng liên minh."

"Phu nhân của thư ký trưởng liên minh" là cái thể loại gì, đối với nữ lưu manh Thiên Hà Số 8 thì cũng na ná "nhà khoa học đặt tên cho lỗ đen vũ trụ ở vực ngoại là Ruột Non Tì Hưu" vậy – chưa nghe bao giờ, không biết là gì.

Nhưng không phải ai cũng có thể tiện tay tra thông tin của người khác, thường thức này cô còn biết, cô gái hết sức đề phòng trừng mắt nhìn người trước mặt: "Bà đây đụng trúng cớm rồi à?"

Chủ quán không để ý những lời thiếu lễ độ này: "Sinh tháng 8 năm 259 Lịch Tân Tinh, nhóc con, mới mười sáu à?"

Cô gái cứng cổ bị ánh mắt hắn đảo qua, tự dưng thấp xuống ba tấc.

Chủ quán giơ tay quẹt, thông tin cá nhân nổi trên cổ tay tan biến tại chỗ, một cái tay máy lấy một chai sữa trong tủ lạnh quầy bar, rót hai ly đặt trước mặt thiếu nữ Hoàng Tĩnh Xu và bé trai đối diện cô nàng, lại khá nhân tính hóa sờ đầu con thằn lằn. Tiếc rằng bản thân thằn lằn chính là động vật máu lạnh rồi, chẳng thèm một bàn tay lạnh ngắt khác, bởi vậy nó dửng dưng rụt đầu, chậm chạp bò đi.

"Một đứa trẻ vị thành niên mà lo chuyện bao đồng làm gì?" Chủ quán nói, "Đêm hôm khuya khoắt không về nhà, vẽ mặt quỷ lang thang ở đây, người lớn trong nhà đâu, không ai quản à?"

"Mười sáu thì làm sao, ảnh hưởng gì tới mấy người? Bà đây là người của 'Hắc Động'," Thiếu nữ ngoài mạnh trong yếu đập bàn, "Đừng có lắm lời, bà muốn bia, trả tiền còn không được à!"

Câu này vừa dứt, ngay cả nhạc của quầy bar cũng thông minh tạm dừng, ánh mắt mọi người quỷ dị tập trung vào cô gái trẻ, tay mô tô tóc đỏ trong "tổ hợp đèn giao thông" phun rượu trong miệng ra, sặc sụa ho muốn long trời lở đất. Tiên sinh đầu xanh kế bên thì run rẩy giơ tay áo lau khuôn mặt bị phun, quay đầu hỏi: "Nhóc nói nhóc là cái gì?"

Mọi người đều biết, chính phủ dân chủ Thiên Hà Số 8 miễn cưỡng thành lập như hộp cơm dùng một lần, từ đây suy ra, chính phủ các hành tinh còn thua cả giấy lộn, Cục cảnh sát đại để cũng chỉ có tác dụng làm bảng chỉ đường, không ai coi họ ra gì. Chính phủ đã không có tiếng nói, dù sao cũng phải có người có tiếng nói, dần dà tạo thành cục diện xã hội đen quyết định. Thiên Hà Số 8 có rất nhiều bang phái, mỗi bang một địa bàn, là "chính phủ ẩn hình" của các đại hành tinh.

Mà "chính phủ ẩn hình" chiếm đóng trên sao Bắc Kinh tên là "Hắc Động", nguồn thu nhập là phí bảo kê, thỉnh thoảng cũng nhận việc giết người đốt nhà.

Hắc Động có một người cầm quyền thần bí tên Lâm, cụ thể là "Lin" hay "Lynn" thì không biết, chỉ biết họ đều gọi hắn là "Tứ Ca". Về lai lịch của Tứ Ca, có đủ các cách nói, có người nói hắn là tội phạm truy nã, còn có kẻ nói hắn là hải tặc vũ trụ lên bờ. Chẳng qua vài năm mà danh tiếng người này trong "Hắc Động" đã tăng vọt, trước tiên thành tâm phúc của lão đại tiền nhiệm, kế đến lại thành lão đại đương nhiệm.

Tứ Ca làm cách nào trèo lên đỉnh chuỗi thức ăn này? Phố phường truyền lưu không ít đồn đại tràn ngập âm mưu và máu tanh, không biết thật giả, chỉ biết mấy chuyện kiểu này ở Thiên Hà Số 8 có thị trường rộng lớn, già trẻ đều thích, sang hèn cùng hưởng.

Tất cả tiểu lưu manh và nữ lưu manh trên sao Bắc Kinh đều muốn trở thành Tứ Ca kế tiếp, họ khát khao "Hắc Động", thành kính như đám con cháu quyền quý Votaw khát khao học viện Ulan vậy.

Thiếu nữ Hoàng Tĩnh Xu khoác lác không ngượng: "Hắc Động, các người ở trên sao Bắc Kinh chẳng lẽ chưa từng nghe nói về Hắc Động?"

Tay mô tô nữ nghe cô nàng huyên thuyên, lại nhìn khuôn mặt trang điểm đậm cũng không giấu được nét trẻ con kia, buồn cười: "Tứ Ca nghèo phát điên rồi à, ngay cả lao động trẻ em cũng thuê?"

Thiếu nữ quắc mắt, đang định trả đũa, nhưng không chờ cô nàng mở cái miệng thanh tú phun ra một tràng tục tĩu, đã thấy chủ quán lau tay, phân phó tay máy kế bên: "Gọi điện thoại cho Lục Tất Hành."

Tay máy làm động tác "ok", dùng giọng máy móc nói: "Gọi hiệu trưởng Lục -"

Thiếu nữ vô cùng kinh ngạc: "Ông…"

"Tôi làm sao biết cô bé học trường nào?" Chủ quán hỏi thay cô nàng xong, lại tự trả lời, "Vị thành niên giả mạo Hắc Động trên toàn Thiên Hà Số 8, đều là học sinh của tên lỏi đó."

Hắn vừa dứt lời, tay máy hơi rung rung, điện thoại đã nối với "tên lỏi đó".

Âm điện tử cứng nhắc lạnh lẽo của tay máy vừa rồi biến thành giọng đàn ông, âm thanh trầm thấp nhẹ nhàng phát ra từ lòng bàn tay máy: "Thật hiếm thấy, sao anh lại nhớ đến em?"

Chủ quán trả lời ngắn gọn: "Mời cậu đến đây một chuyến, nhận lại đồ bị mất."

"Ồ?" Vị hiệu trưởng Lục này thoáng ý cười hỏi, "Em đánh mất cái gì?"

Cậu ta nói chuyện uể oải như hát, nhưng phát âm rất rõ, âm cuối hơi có giọng mũi, có vẻ đặc biệt bịn rịn, nghe không giống hiệu trưởng đứng đắn.

"Một đứa nhãi con tên Hoàng Tĩnh Xu, tra xem có phải trường cậu không."

Tay máy dừng lại, sau đó giọng "người dẫn chương trình chuyên mục đêm khuya" lập tức nghiêm chỉnh lên ba quãng tám, chuyển sang kiểu "tiếp sóng thời sự" bằng tốc độ ánh sáng: "Sao vậy, xảy ra chuyện gì? Anh đang ở đâu?"

Chủ quán còn chưa trả lời, chỗ cổ tay máy đột nhiên lóe lên một thanh kiếm nhỏ màu bạc, ánh mắt chủ quán tập trung lại, hắn lập tức đứng dậy mặc áo khoác, đồng thời nói với tay máy: "Ở 'Quán Rượu Xập Xệ', đừng nhiều lời, tranh thủ đến đây dẫn người đi."

Nói xong, hắn không giải thích gì kết thúc cuộc nói chuyện, giơ tay lên, tay máy ở sau quầy bar lập tức trượt khỏi bệ đỡ, tự động thu nhỏ rồi cài lên tay chủ quán như một cái vòng đeo cánh tay – giống một con vẹt sống được huấn luyện!

Cô thiếu nữ Hoàng Tĩnh Xu từ nhỏ sinh sống ở vùng khỉ ho cò gáy Thiên Hà Số 8 này, chưa thấy nhiều cảnh đời, nhất thời há hốc miệng nhìn.

Chủ quán bỏ lại một câu "Penny, các cô coi nhà", rồi vội vàng đi ra cửa sau.

Hắn vừa mới đi, liền nghe "kính coong" một tiếng, một người đàn ông trung niên ngái ngủ mặc đồng phục cảnh sát thò đầu vào, rất khách sáo cười chào mấy tay đi mô tô như yêu ma quỷ quái kia: "Sao vậy, tôi nghe nói có chút việc vặt cần tôi xử lý."

"Thằng bé đó," Tay mô tô nữ tên Penny hất cằm chỉ bé trai trong góc, "Trẻ lạc, ông dẫn đi đi."

"Được, được, không thành vấn đề, tiểu thư Penny cứ yên tâm," Ngài cảnh sát như đàn em này nhiệt tình bế đứa bé lên, vỗ lưng nó một cách lành nghề, nhanh chóng dỗ dành được bé trai hơi sợ hãi, sau đó lấm la lấm lét nhìn thoáng qua bốn phía, cười xòa hỏi, "À ừm… Tứ Ca mới ở đây phải không?"

Trò Hoàng Tĩnh Xu thiếu nữ hư hỏng đang ngáp dở bị nghẹn lại, suýt nữa trật khớp cằm.

Penny như cười như không nhìn cô nàng một cái.

"Không khéo rồi," Cô ta lôi cây tăm ra khỏi miệng, khóe môi đỏ tươi mấp máy, chỉ cửa sau chưa đóng chặt, "Vừa mới đi xong."

4. Quyển 1 - Chương 4

Đúng 13:00 giờ vũ trụ, chính là đêm khuya ở cảng Venus trên sao Bắc Kinh .

Cảng Venus là cảng vũ trụ nằm trong trạng thái nửa bỏ hoang, chỉ còn lại vài công nhân lĩnh mấy đồng lương còm cõi từ chính phủ, hằng ngày đến làm vài công việc bảo trì cơ bản.

Lúc này, đêm đông lạnh lẽo, xung quanh cảng Venus xa gần không một bóng người, trên dải đất trống lớn, cỏ khô đọng đầy sương trắng cao hơn một người, trong tiếng gió gào thét nặng nề vẻ chết chóc "xào xạc" lắc lư qua lại, dõi mắt nhìn như một khu không người, màu sắc hoang lương ảm đạm, kiến trúc cổ xưa của

cảng Venus và đài phóng bày ở đó, như cảnh tượng miêu tả trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng ngày xưa, xấu xí không tả được.

Cỏ trắng kẹp một con đường hẹp, chắc là lối cho công nhân ra vào cảng, một nhóm dân vô gia cư không nhà để về đang lần theo đường nhỏ đi đến hướng cảng Venus, ban ngày các công nhân sẽ đuổi họ đi, ban đêm thì có thể lẻn vào tránh gió.

Một ông lão lang thang lưng còng cõng đứa bé quần áo tả tơi như nhau, bỗng nhiên ông lão lảo đảo ngã xuống đất, em bé trên lưng như quả bóng vô tri vô giác lăn xuống, cứng đờ lật người lại, để lộ khuôn mặt nhỏ xíu xanh tím – thì ra đứa trẻ này đã tắt thở từ lâu.

Thùng rác ven đường đo được trên mặt đất có xác sinh vật carbon, liền bật hệ thống vệ sinh tự động, "ù ù" chạy tới, giơ cái xẻng lạnh ngắt và cánh tay máy, muốn xúc xác chết đi, ông lão vội vàng dang đôi tay như cành khô lao tới, muốn dùng cơ thể mình che đứa bé, giống như làm thế là có thể chia một chút sức sống cho đứa trẻ đã chết vậy.

Tiếc thay, thùng rác này tuy là hệ thống lạc hậu nhưng cũng không dễ lừa như vậy, nó vẫn tiếp tục xúc, lạnh băng giằng co với ông lão trong một khoảng nhỏ.

Không hề bất ngờ, thùng rác đã thắng.

Ông lão lang thang ốm yếu bị thùng rác thô lỗ tông ngã, quỵ xuống đất, đau đớn quá không khỏi gào khóc. Những người bạn cùng đoàn đằng xa nghe tiếng thoáng nhìn lại, rồi lại vô cảm tiếp tục đi đến mục đích. Bởi vì ở nơi đây, người chết bị thùng rác xúc đi không hề là chuyện quá hiếm lạ, chẳng đáng ngạc nhiên.

Nhóm lang thang càng lúc càng xa, bỗng nhiên, một đôi giày ống cao đế cứng từ trong bụi cỏ trắng đi ra, thoáng dừng bước, đoạn đi tới thùng rác kia.

Đây là một người đàn ông, vóc dáng cao to, mái tóc ngắn màu nâu vàng gọn gàng, da dẻ nhợt nhạt, ngũ quan do quá cân đối đúng chuẩn mà ngược lại có vẻ hơi cứng nhắc, hắn cất bước, mỗi một bước đều là khoảng cách hoàn toàn bằng nhau, khi đi vai lưng ngay ngắn, tuy rằng mặc quần áo thường, tự dưng lại có khí chất quân nhân.

Người đàn ông ấy im lặng giơ tay mở chương trình cài đặt của thùng rác, khom lưng loay hoay giây lát, thùng rác "két" một tiếng, xẻng sắt chầm chậm giơ ngang, nộp lại xác chết be bé vừa bị nó nuốt.

Hắn cũng không ngại bẩn, hai tay bế xác em bé lên, trả lại cho ông lão lang thang đang quỳ dưới đất: "Hãy nén bi thương."

Ông lão lang thang sững sờ nhìn hắn, người kia giơ tay chỉ một hướng: "Đo được hướng ba giờ cách ông chừng hai trăm mét chất đất xốp nhất, ông có thể lựa chọn an táng đứa trẻ ở nơi ấy, một lần nữa bày tỏ niềm tiếc thương đối với người thân đã khuất."

Người này chẳng những bước đi đều nhau, nói chuyện cũng đều đều từng chữ, ngữ khí cơ hồ không lên xuống, như một cỗ máy vậy. Nói xong một đoạn như đọc lời thoại này, hắn xoay gót chân, hơi cúi chào ông lão lang thang, đoạn quay người muốn đi.

Ông lão lang thang không nhịn được lúng túng hỏi: "Ngài là..."

Không suy nghĩ buột miệng thốt ra, ông lão lập tức hối hận, bởi vì người đàn ông xa lạ này quần áo sạch sẽ, lộ ra sự sang trọng kín đáo, như một "người thượng đẳng" trong mắt ông, trong kinh nghiệm cuộc đời như bèo trôi của ông, tốt nhất là thức thời tránh xa những người thượng đẳng này ra, nếu không bị người ta ghét, thường sẽ phải chịu đau đớn thể xác.

Ai ngờ người kia nghe hỏi đứng lại, nghiêm túc trả lời: "Thông tin cá nhân của tôi là tài liệu mã hóa, không thể tra đọc, tôi tên Trạm Lư."

Ông lão lang thang nhìn đối phương vẻ khó tin nổi.

Người tự xưng "Trạm Lư" lại hỏi: "Xin hỏi ông còn vấn đề gì khác không?"

Ông lão lang thang mất phương hướng lúc này mới hoàn hồn, bối rối chùi nước mũi nước mắt, lắc đầu, người kia cất đôi chân dài đi theo dấu nhóm dân lang thang ban nãy.

Trong đại sảnh tiếp đãi của cảng Venus có thiết bị cung cấp hơi ấm, đám dân vô gia cư nhao nhao cởi áo khoác, chà xát tay chân để mình mau chóng ấm lên, tranh thủ một chút bóng đêm cuối cùng trước bình minh, giành giật từng giây mà ngủ.

Chưa đầy nửa tiếng, tiếng ngáy đã đua nhau vang lên.

Lúc này, một cái bóng loắt choắt lén la lén lút ở trong góc đứng dậy, cẩn thận tránh những người khác, đi vào trong cảng.

Nếu trò Hoàng Tĩnh Xu thiếu nữ hư hỏng ở đây, hẳn có thể nhận ra ngay, đây là bộ dạng ngụy trang của "yêu quái" bắt cóc trẻ em kia. Hắn chạy trốn từ cửa sau "Quán Rượu Xập Xệ", thông qua trường không gian loại nhỏ trực tiếp đáp xuống gần cảng Venus, trà trộn vào đám dân lang thang, định rời khỏi sao Bắc Kinh từ nơi này.

Lối đi an toàn giữa đại sảnh tiếp đón và sân ga đang khóa, tên lang thang giả danh lấy từ trên người ra một con chip to bằng bàn tay, áp lên khóa, ba giây sau chương trình khóa cửa im lặng bị mở, cánh cửa nặng nề mở ra hai bên, hắn cẩn thận nhìn quanh một phen rồi lách mình chui vào.

"Là tao, Nhền Nhện đây," Trong lối đi an toàn không có người nào khác, "kẻ lang thang" loắt choắt cởi áo khoác rách bươm, xương dài và to ra, trở về hình dạng vốn có, hắn hạ giọng nói chuyện với đồng bọn, "Thu hoạch cái đếch, tao bị theo dõi, suýt nữa không thoát thân được!"

Lối đi an toàn dài và hẹp, âm thanh rất tụ lại, mặc dù biết rõ hệ thống theo dõi đều đã bị chặn, song tiếng vọng của chính mình vẫn khiến "Nhền Nhện" này khá nôn nóng, hắn hùng hổ chửi bới: "Một đám rác rưởi, chỉ biết đòi hỏi người khác, mẹ kiếp ngay cả hệ thống gọi điện không âm thanh cũng không sao chép được, chó liên minh đã sắp phổ biến dân dụng rồi, chỉ thế mà còn muốn lật đổ liên minh? Bà nó nằm mơ ban ngày à… Tao không biết, một đứa con gái – tao nào biết nó là người của ai?"

"Nhền Nhện" vừa nói vừa ấn cổ tay mình vài cái, trên cổ tay lập tức hiện lên hình ảnh, chính là ảnh chụp cận của Hoàng Tĩnh Xu.

Tiếp đó ảnh lóe lên, một loạt tư liệu của Hoàng Tĩnh Xu như thông tin danh tính, địa chỉ bất kể lớn nhỏ liệt hết trước mắt hắn, "Nhền Nhện" dùng đôi mắt tanh máu hung tợn lườm thiếu nữ trên ảnh: "Đã có được tư liệu của nó, không biết thật giả, nhưng mà tao cảm thấy nó không giống người của chính phủ… Ừm, cũng có thể chỉ là trùng hợp, cái con mương Thiên Hà Số 8 này khắp nơi đều là lũ tàn phế mắc chứng não rỗng…"

Đã đi đến cuối lối an toàn, "Nhền Nhện" rảo bước lên sân ga, trên sân ga vắng tanh chỉ có một số robot bảo vệ đang tuần tra, "Nhền Nhện" xác nhận sơ qua vị trí của robot bảo vệ, ấn thiết bị quấy nhiễu trong tay.

Trên sân ga, robot bảo vệ và thiết bị theo dõi đồng thời bị đứng. "Nhền Nhện" chẳng sợ hãi gì vòng qua robot bảo vệ bất động, đi lên quỹ đạo ngoài cùng, lấy cơ giáp loại nhỏ đậu trong trường không gian ra, cơ giáp vững vàng dừng trên đài phóng, cửa cabin tự động bật ra.

"Nhền Nhện" cất bước đi vào, ánh huỳnh quang của bệ phóng ngưng tụ thành một tầng ánh sáng lạnh như kim loại trên mặt hắn, hắn nói: "Bất kể nó là người của ai, bất kể có phải trùng hợp hay không, để an toàn, nên giết -"

Hắn chưa dứt lời, hệ thống cảnh báo trên cơ giáp tự dưng rú lên, bên tai "Nhền Nhện" tít một tiếng, cuộc điện thoại lập tức bị cắt ngang, hắn ngẩng phắt đầu lên, chỉ thấy cơ giáp trên bệ phóng run bần bật như vật sống, mạng tinh thần trong cơ giáp còn chưa kịp nối với chủ nhân, thân cơ đột nhiên rung mạnh, "Nhền Nhện" lảo đảo ngã ngửa ra sau, đồng thời mạng tinh thần của cơ giáp tóe lửa, đốt ra mùi ozone – đây là kết quả của cơ giáp bị quấy nhiễu nghiêm trọng!

Nhưng Thiên Hà Số 8 cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này, đại đa số đám nhà quê cả đời cũng chưa thấy một cọng lông cơ giáp, đào đâu ra kỹ thuật quấy nhiễu kiểu này?!

"Nhền Nhện" sởn gai ốc.

Mạng tinh thần trong cơ giáp hỗn loạn, tùy tiện bị cuốn vào, đừng nói người, cho dù thật sự là một sinh vật bằng silic đến cũng phải bị điện giật nửa tàn, bởi vậy hắn không chút nghĩ ngợi đấm một phát vỡ van an toàn khẩn cấp, nhanh chóng đổi thành thao tác tay, cưỡng chế mở cửa cabin đã nóng lên, hét to một tiếng lăn ra ngoài.

Cơ giáp sau lưng khói đặc mù mịt, đám robot bảo vệ khi nãy bị hắn làm đứng im không biết làm sao sống dậy lần nữa, bảy tám khẩu súng laser nhắm thẳng vào hắn, mà trên sân ga lại không nhìn thấy một người.

Vẫn chưa cắt đuôi được lũ ruồi nhặng chết tiệt đó!

"Nhền Nhện" toát mồ hôi lạnh, cho một tay vào lòng, ấn ngực trái mình – chỗ đó có một con chip nhỏ, là chiêu cuối cùng của hắn.

Robot bảo vệ tới gần hắn –

"Xâm nhập phi pháp! Xâm nhập phi pháp!"

"Quét danh tính kẻ xâm nhập thất bại!"

"Cảnh cáo! Giơ hai tay lên!"

Ngay sau đó, trường vô hình lấy "Nhền Nhện" làm trung tâm khuếch tán ra như thủy triều, thiết bị định vị của robot bảo vệ thoáng chốc mất đi mục tiêu, kết quả quét biểu hiện trên không trung sân ga không một bóng người. Robot bảo vệ giơ súng laser mù mờ quay vòng một lát trên sân ga "trống trải", không phát hiện gì, đành phải trở về quỹ tích tuần tra của mình.

"Nhền Nhện" đứng tại chỗ thở phì phò mấy hơi, nở nụ cười khá đắc ý. Hắn vỗ vỗ ngực trái, lẩm bẩm: "Xem như lũ ăn hại đó còn có chút tác dụng."

Có "vũ khí bí mật" này, hắn có thể tùy ý khống chế cảm quan của hết thảy người và máy móc, giống như ở trên xe buýt thành phố khiến mọi người nhận nhầm em bé kia thành lão già lang thang, cho dù gặp "chứng não rỗng" như con chó đẻ kia, lừa chốc lát cũng không thành vấn đề.

"Tới bắt tao đi!" "Nhền Nhện" không sợ hãi gì la to, huýt sáo một tiếng chói tai, bốn bề không có tiếng động, hắn phá lên cười, giơ ngón giữa lên trời, chuẩn bị trở lên cơ giáp.

Ngay chớp mắt hắn quay người, một tia sáng đỏ cực mảnh đột nhiên từ trên tường bắn ra, xuyên thẳng qua cổ "Nhền Nhện", cái miệng cười to còn chưa kịp ngậm lại, đã ngã gục xuống không hé răng một tiếng.

Sau đó, chỉ thấy bức tường vừa rồi trống không đột nhiên lồi ra, người đàn ông tóc ngắn màu nâu vàng như ảo thuật đi ra khỏi tường, chính là người tự xưng "Trạm Lư" kia.

Trạm Lư giơ tay phải, cánh tay nhợt nhạt tự dưng biến thành một cái tay máy, giống hệt cánh tay trong "Quán Rượu Xập Xệ".

Tay máy quét một lần từ đầu đến chân "Nhền Nhện" bất tỉnh nhân sự, "tít tít" vài tiếng, phát hiện trường năng lượng mạnh chỗ tim "Nhền Nhện".

Trạm Lư nghiêng đầu, lòng bàn tay máy chui ra một cây kim thử cực mảnh, đồng thời mé trong năm ngón tay kim loại phun ra thuốc sát trùng như sương, tạm thời tạo ra một môi trường vô khuẩn nhỏ, kim thử nhanh chóng cắm vào ngực "Nhền Nhện", chưa đầy năm phút đã hoàn thành cuộc tiểu phẫu này – tháo một con chip sinh vật trên tim "Nhền Nhện" hôn mê.

Chớp mắt chip sinh vật bị tháo, làn da đầy cảm giác kim loại của "Nhền Nhện" lập tức lõm xuống, nhiệt độ cơ thể, nhịp tim và sự trao đổi chất giảm cấp tốc, hắn như già đi mấy chục tuổi, khuôn mặt cơ hồ sinh ra nếp nhăn.

Trong cánh tay máy phát ra âm thanh giống hệt Trạm Lư: "Quét trường năng lượng chưa biết -"

"Quét thất bại."

"Quét lần thứ hai thất bại – không thể nhận ra – cảnh cáo -"

"Chặn nó." Trạm Lư thấp giọng phân phó.

Trạm Lư cẩn thận cất con chip lạ, tay máy một lần nữa trở về thành tay người, soát lấy tất cả thiết bị điện tử trên người "Nhền Nhện", lột hắn thành một người nguyên thủy, đoạn khom lưng vác lên, lại với tay phá hỏng hệ thống mã hóa của cơ giáp, mang nó rời khỏi cảng Venus.

Hắn vốn định về theo đường cũ, khi đến gần đại sảnh, Trạm Lư bỗng nhiên dừng bước, hắn ngửa đầu nhắm mắt lại, liền sau đó giống như bị cái gì gọi về, hắn chuyển sang một hướng khác, đi thẳng vào trong bụi cỏ trắng rậm rạp.

Sâu trong cỏ khô rậm rạp chẳng biết đậu một chiếc xe từ khi nào, Tứ Ca khoanh tay trước ngực, dựa lên thân xe, có vẻ đã đợi một lúc lâu.

Trạm Lư máy móc cúi chào Tứ Ca: "Tiên sinh."

Tứ Ca hất cằm ý bảo hắn lên xe, Trạm Lư ném kẻ bị bắt vào cốp sau, đặt tay lên thân xe, tiếp đó "tay" hắn vậy mà tan ra, trước là tay rồi đến cơ thể, đầu… Cả người hắn từ từ biến mất, hòa làm một thể với thân xe, cùng lúc đó chiếc xe đang ngủ của Tứ Ca tự động khởi động lại.

"Trạm Lư" cao lớn điển trai này, lại là một trí tuệ nhân tạo giống hệt người thật.

Tiếng Trạm Lư vang lên: "Tiên sinh, đi đâu?"

"Về Quán Rượu Xập Xệ." Tứ Ca nói, "Đây là người phe nào, ngươi nhìn ra không?"

"Chuẩn bị khởi động trường không gian, định vị Quán Rượu Xập Xệ – phán đoán dựa theo loại cơ giáp, hẳn là người của 'Độc Sào'."

Tổ chức "Độc Sào" này nằm ở mé ngoài cùng Thiên Hà Số 8, đi tiếp ra ngoài thì không còn thích hợp cho loài người sinh sống. "Độc Sào" rất ít qua lại với các bang phái khác trong thiên hà, ưa ra vẻ thần bí, thay vì nói là một tổ chức xã hội đen, chẳng thà nói nó giống một tổ chức tà giáo hơn. Thiên Hà Số 8 lắm người nhiều chí có kha khá các tổ chức tà giáo, nhưng mà mọi người thông thường dựa theo truyền thuyết cổ đại bịa ra một số thần thần quỷ quỷ để bái, tệ hơn thì thờ một thần chó thần mèo gì đó, dù tốt dù xấu cũng là động vật có vú – tổ chức tôn thờ côn trùng như "Độc Sào" này thì tương đối khác người.

Tứ Ca hơi bất ngờ: "Bọn chúng đến sao Bắc Kinh làm gì?"

5. Quyển 1 - Chương 5

Trạm Lư nói: "Phán đoán dựa theo tin tức từ cuộc điện thoại nghe trộm được, tựa hồ Độc Sào có cấu kết với bọn hải tặc vũ trụ."

Tứ Ca vắt chéo chân, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trường không gian vặn vẹo bên ngoài khiến người ta chóng mặt hoa mắt, nhìn chăm chú vài giây thật sự có thể nôn mửa, mà hắn đã rất quen, nghe câu này của Trạm Lư, Tứ Ca không tiếp lời.

Giây thứ hai hắn im lặng Trạm Lư liền ngộ ra, lập tức sửa lại: "Xin lỗi, tiên sinh, kho từ thường dùng này chưa cập nhật."

Dựa theo định nghĩa từ "Luật chống hải tặc" của chính phủ liên minh, tất cả các tổ chức võ trang chưa được phía chính phủ trao quyền đều thuộc về "hải tặc vũ trụ", đương nhiên cũng bao gồm Hắc Động.

"Trở về vứt con thằn lằn ghẻ của ngươi đi, đổi sang nuôi một con vẹt," Tứ Ca nói, "Giúp ngươi mau chóng thích ứng với thân phận 'hải tặc'."

Trạm Lư chỉ chốc lát đã hoàn thành một lần tìm kiếm toàn diện trong kho số liệu rộng lớn của mình, tìm được một tấm hình truyện tranh từ thời kỳ Địa Cầu viễn cổ – thuyền trưởng hải tặc mặt mũi dữ tợn, trên vai đứng một con vẹt cũng mặt mũi dữ tợn.

Hắn nghiên cứu bức tranh này giây lát, ngộ ra: "A, ngài đang đùa."

Tứ Ca rầu rĩ bóp trán.

Trạm Lư ở trong chiếc xe trống vắng phát ra tiếng cười máy móc muốn sởn gai ốc: "Ha ha ha."

Để phòng ngừa Trạm Lư lịch sự tìm ra một chuyện cười xàm hơn đáp lễ, Tứ Ca vội vàng chuyển dời đề tài: "Penny là tay anh chị trên sao Bắc Kinh, xem như có chút bản lĩnh, cắt đuôi cô ấy không dễ dàng như vậy, ngươi tìm ra nguyên nhân chưa?"

"Đúng thế thưa tiên sinh. Tôi tìm được thứ này trên người hắn," Trạm Lư nói, một con chip sinh vật dính máu nổi lên trong xe, "Trong khoảng thời gian ngắn tôi chưa thể nhận biết, con chip sinh vật này cài vào tim người, khi khởi động có thể đồng thời tạo thành ảo giác tập thể cho con người và trí tuệ nhân tạo trong phạm vi nhỏ."

Ánh mắt Tứ Ca đột nhiên trở nên sắc bén.

"Buổi chiều hôm nay, hắn phát hiện mình bị theo dõi, liền lợi dụng cái này ngụy trang bản thân và bé trai bị bắt cóc thành hai kẻ lang thang, cắt đuôi Penny, trà trộn lên xe buýt thành phố, định đến cảng Venus. Các hành khách khác trên xe tổng cộng mười ba vị, mà không một ai nhận ra. Ảo giác tập thể chạm đến hệ thống 'Trái Cấm' trên người tôi, cho nên tôi không bị ảo giác ảnh hưởng. Trên đường, tôi đã làm mấy tổ thực nghiệm, thử phóng ra vài đoạn quấy nhiễu, nhưng chỉ có một cô bé thoát khỏi ảo giác, cô bé vừa vặn là người mắc 'chứng não rỗng'. Để đảm bảo an toàn cho những người không liên quan, tôi đã xâm nhập hệ thống của xe buýt công cộng thành phố, ép nó dừng ngay Quán Rượu Xập Xệ, đồng thời truyền tin cho tiểu thư Penny." Trạm Lư vẫn dùng âm thanh bình tĩnh trả lời, "Tiên sinh, tôi hoài nghi con chip này có nguyên lý tương tự với 'Vườn Địa Đàng', chỉ là thô sơ hơn."

Tứ Ca nhíu mày: "Trong khoảng thời gian ngắn, e là ta không thể tập hợp một đội ngũ nghiên cứu cho ngươi ở nơi này."

"Tôi biết, tiên sinh, tôi sẽ tự nghĩ cách." Trạm Lư dừng chốc lát, lại hỏi, "Ngài vẫn muốn tìm…"

"Không cần cho ta biết xác suất, ta biết phép tính của ngươi." Tứ Ca cắt ngang hắn, cằm hơi căng lên giây lát, kế đó lại vỗ nhẹ thân xe, "Qua một thời gian nữa, chúng ta cũng nên đi rồi, thật sự không tìm ra thì thôi, trẻ con chết non ở nơi quỷ tha ma bắt này quá nhiều, nói không chừng đã mất thật rồi."

"Tiên sinh…"

"Mất rồi thì thôi," Tứ Ca thần sắc thản nhiên, "Không gặp cảnh loạn lạc, chưa hẳn không phải là tốt số, đến chưa?"

Chỉ trong vài câu nói, xe đã xuyên qua trường không gian, đáp chính xác ngay cửa sau "Quán Rượu Xập Xệ", khi bánh xe đáp xuống đất cơ hồ không một tiếng động, chỉ có lớp tuyết mỏng li ti trên mặt đất trượt ra một chút. Mấy chiếc mô tô phân khối lớn vốn dựng ở đó đã không thấy, xem ra tổ hợp đèn giao thông và Penny đã đi rồi.

Khi "Nhền Nhện" chạy trốn từ nơi này, cũng dùng trường không gian, nhưng hắn chỉ có một mình, động tĩnh khi khởi động trường không gian tương đối lớn, sai số định vị xem ra cũng tương đối không nhỏ – nếu không hắn chẳng cần đóng giả dân vô gia cư, vừa đói vừa rét cuốc bộ đến cảng Venus.

Mà Trạm Lư thì khống chế một chiếc xe nặng mấy tấn xuyên qua trường không gian, xác định vị trí trong ngõ nhỏ chật hẹp ở cửa sau "Quán Rượu Xập Xệ", điều này có nghĩa là sai số không thể hơn năm mươi centimet, nếu không khi đáp xuống đất không thể không tạo thành kỹ xảo "một chiếc ô tô đáp lên tường".

Tuy rằng hai bên nhìn như là trường không gian na ná nhau, nhưng nếu có một chuyên gia trong lĩnh vực liên quan ở đây, sẽ nhìn ra chênh lệch kỹ thuật cực lớn – lớn như chênh lệch giữa "Va Tai gân Ha" với cơ giáp vũ trụ vậy.

Tiếc thay, Thiên Hà Số 8 dân thất học chạy khắp nơi, chẳng có ai biết thưởng thức sự tuyệt vời của kỹ thuật.

Nhưng mà nói như vậy cũng không hẳn, thỉnh thoảng có thể gặp một tri âm biết nhìn hàng, chẳng qua…

Trạm Lư hình người tách ra khỏi xe, vác "Nhền Nhện" trong cốp sau lên, đang định mở cửa, đôi mắt màu xanh ngọc đột nhiên xuyên qua cửa sau quán bar, quét thấy tình cảnh bên trong.

"Tiên sinh," Hắn dừng lại, "Ngài có khách."

Khóe mắt Tứ Ca khẽ giần giật, vị đại lão này lúc riêng tư biểu cảm cũng chẳng phong phú gì hơn trí tuệ nhân tạo, bây giờ lại hiếm thấy có chút khó tả.

Theo cửa sau mở "Két" một tiếng, hơi ấm bên trong thốc thẳng vào mặt, chỉ thấy trong "Quán Rượu Xập Xệ" vốn đèn đóm lờ mờ, các bóng đèn nhỏ treo tường đều tắt hết, chỉ còn một bóng trên nóc quầy bar, vừa vặn rọi một tầng kính lọc "sáng dịu" cho người dưới đèn.

Trong kính lọc là một nam thanh niên, quần áo lỏng lẻo tròng trên người, áo khoác vắt vai, đầu tóc bù xù, uể oải dựa vào quầy bar, trông như mới bò xuống giường, chẳng buồn làm điệu đã lôi thôi lếch thếch tùy tiện đi ra gặp người ta, hơn nữa tùy tiện mà đẹp xuất sắc, tự thành một phong cách.

Song sự "tùy tiện" này từ trong ra ngoài không có một nếp nhăn bất nhã, chỉ riêng "mái tóc đẹp" bù xù và phồng lên đã tuyệt đối không phải là hiệu quả mà gối của người phàm có thể đè ra, hiển nhiên cậu ta "tùy tiện" rất dày công.

"Ồ," Nam thanh niên bất ngờ nhìn thấy người trên vai Trạm Lư, hơi sửng sốt, "Hai vị nửa đêm ăn cướp trở về à, phải chăng tôi đã nhìn thấy chuyện không nên thấy, sắp bị diệt khẩu rồi?"

Trạm Lư ném "Nhền Nhện" xuống đất, cơ thể người và sàn nhà va chạm nhau, phát ra một tiếng trầm đục, hắn lịch sự chào hỏi: "Chào buổi tối, hiệu trưởng Lục."

Hiệu trưởng Lục tên "Tất Hành", là một phá gia chi tử, quái thai và đại lưu manh vang danh khắp Thiên Hà Số 8, kiêm nhiệm hai chức thành viên ban giám đốc và hiệu trưởng học viện Tinh Hải – người này đảm nhiệm chức hiệu trưởng một trường, đương nhiên không phải do đức cao vọng trọng, mà bởi vì trường này

là do cậu ta bỏ tiền xây dựng.

Sở dĩ hiệu trưởng Lục tuổi còn trẻ có thể dấn thân vào sự nghiệp giáo dục, ngoại trừ cậu có một bầu nhiệt huyết và lý tưởng cao cả, còn bởi vì cậu có một ông cha ruột buôn súng đạn nổi tiếng khắp Thiên Hà Số 8.

Cha ruột cậu ngoại hiệu "Độc Nhãn Ưng", hùng cứ "Cayley" sao thủ đô của Thiên Hà Số 8, trong các cuộc xung đột đổ máu của cả Thiên Hà Số 8, tám phần vũ khí đều do ông ta cung cấp, là một cây gậy chọc cứt gây ra mưa máu gió tanh.

Lục Tất Hành từ nhỏ mưa dầm thấm đất, lớn lên bên đông đảo vũ khí có tính sát thương quy mô lớn, gia học sâu xa, thành một chuyên gia lĩnh vực máy móc cơ giáp, có tiềm chất trở thành nhà khoa học biến thái, Độc Nhãn Ưng còn chưa kịp vui mừng khi mình có người kế tục, thì phát hiện chí hướng của cậu ấm đã lệch đi – Lục thiếu gia gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, lập chí trở thành một nhà giáo dục vĩ đại.

Tại sao con trai một kẻ buôn súng đạn lại có lý tưởng đầy nhân văn thế này? Nguyên nhân trong đây, Lục Tất Hành chưa từng tiết lộ với ai, mọi người đành phải thống nhất ý kiến, nhận định cậu ta bị khùng.

Tại Thiên Hà Số 8, hết thảy các việc hoang đường không thể giải thích bằng thường thức, đều có thể dùng hai chữ "bị khùng" làm nguyên nhân cuối cùng.

Vào ngày sinh nhật hai mươi tuổi của Lục thiếu gia, Độc Nhãn Ưng kết thúc sớm bữa tiệc quan trọng, đặc biệt chạy đến trước mặt con trai cưng hỏi cậu có nguyện vọng gì, Độc Nhãn Ưng rượu vào khoác lác, đồng ý lên trời xuống đất, bất kể cậu có nguyện vọng gì, dù là nổ Votaw thủ đô của liên minh, ba cũng có thể thực hiện dễ như trở bàn tay.

Lục thiếu gia tin, thành kính nói với ba mình: "Con muốn xuất bản một quyển sách."

Độc Nhãn Ưng tỉnh rượu hết một nửa, đầu óc mù tịt mở kiệt tác của con trai ra, thấy tiêu đề rành rành là "giới thiệu nguyên lý máy móc vũ trụ". Lão buôn súng đạn đầu óc hơi đơ đơ, chẳng tài nào nhớ nổi "giới thiệu nguyên lý máy móc vũ trụ" là tiếng lóng ở đâu, đành phải bất chấp bản mặt già, không ngại học hỏi kẻ dưới: "Đây là quyển gì?"

Lục thiếu gia trả lời: "Là một quyển sách giáo khoa nhập môn giới thiệu kỹ thuật cơ giáp vũ trụ."

Độc Nhãn Ưng cho rằng mình bị nặng tai: "Sách… gì?"

"Sách giáo khoa," Lục thiếu gia nói, "Con đã xem hết các tài liệu giảng dạy dùng trong mấy trường đại học nêu được tên trên Thiên Hà Số 8, cảm giác đều chẳng ra làm sao, thế nên tự mình viết một quyển, ba à, nhờ ba góp ý cho."

Độc Nhãn Ưng lặng im một lúc: "Con muốn làm gì?"

Lục thiếu gia phát bệnh tuổi dậy thì không hề có dấu hiệu báo trước, thế tới rào rạt, cậu nói: "Con muốn xây dựng một ngôi trường đàng hoàng, đốt ngọn lửa mở đầu đưa khoa học kỹ thuật của Thiên Hà Số 8 bay lên."

Độc Nhãn Ưng nghe câu này xong thì tỉnh rượu hẳn, chẳng nói một lời quay đầu bỏ đi, định tìm một bác sĩ chữa bệnh não cho con trai.

Từ đó, Lục Tất Hành và Độc Nhãn Ưng người cha mẫu mực triển khai tẩy não và phản tẩy não trường kỳ, trong đấu trí đấu dũng, trình độ lắp ráp lại cơ giáp của Lục thiếu gia đạt được tiến bộ nhảy vọt. Khi bị cấm túc trên sao Cayley, cậu mất ba năm, tháo rời các phương tiện thay đi bộ gặp được lúc lang thang trên tinh cầu, không theo khuôn mẫu sửa thành một cơ giáp vũ trụ hình dạng rung động lòng người, đi lang bạt chân trời, đến gần sao Bắc Kinh , bắt đầu một đoạn nghiệt duyên với ai đó.

"Đứa học sinh kia của cậu đâu?" Tứ Ca vừa vào cửa liền bật hết đèn tường lên, chẳng hiểu tình cảm người ta mà phá hủy lớp kính lọc sáng dịu như ảo mộng của hiệu trưởng Lục.

"Tôi cho thư ký dẫn đi rồi." Lục Tất Hành mất bao công sức tạo dáng, tự mình ngắm mình cả buổi, mãi mới chờ được một người xem, mà vừa vào đã phá đám. Cậu đành phải xuống khỏi ghế, thở dài không thành tiếng, đi vài vòng quanh "Nhền Nhện", "Sao, hai anh bắt tên buôn người kia về rồi à? Chính là hắn?"

Tứ Ca nhìn cậu một cái.

"Chậc, còn cần phải hỏi sao?" Lục Tất Hành dùng mũi chân lật kẻ trên sàn nhà lại, ngẩng đầu nháy mắt nói với Trạm Lư, "Thiên Hà Số 8 không ai có thể thoát được trường không gian truy tung của Trạm Lư, đúng không cưng?"

Trạm Lư mặt không biểu cảm: "Cảm ơn sự khẳng định của thầy."

Tứ Ca cũng mặt không biểu cảm: "Vậy cậu còn ở đây làm gì?"

Lục Tất Hành ngẩng đầu nhìn thấy hai khuôn mặt lạnh tanh giống nhau như đúc, hết cách: "Tôi nói hai vị, hai người rốt cuộc là ai giống ai vậy?"

Nói rồi cậu quỳ một gối xuống đất, ấn động mạch cổ "Nhền Nhện", phát hiện còn sống, thế là nghiêm túc lại: "Tôi không muốn biết hắn là ai, đến làm gì, chỉ có một câu hỏi, hỏi xong sẽ đi ngay – em học sinh nữ của tôi bị cuốn vào chuyện này, liệu có nguy hiểm gì hay không?"

"Thầy yên tâm," Trạm Lư trả lời, "Thông tin của Hoàng tiểu thư đã bị tôi chặn lại, không lọt đến chỗ đồng bọn của hắn."

Lục Tất Hành nghe câu đảm bảo này, quả nhiên không nhiều lời nữa, gật đầu đứng dậy, chưa hỏi đã tự lấy một chai rượu đằng sau quầy bar.

"Thế tôi đi đây," Lục Tất Hành đi tới cửa, soi kính ngắm vuốt một chút, bỗng nhiên, cậu giống như lại nhớ tới điều gì, quay đầu nói, "Đúng rồi, cô bé đó đã nói với tôi đại khái những gì trải qua, tôi hoài nghi trên người tên này có thứ tương tự với 'Vườn Địa Đàng', các anh hãy cẩn thận – bái bai."

Tứ Ca nhích đuôi lông mày: "Chờ đã."

6. Quyển 1 - Chương 6

Năm phút sau, trong "Quán Rượu Xập Xệ" lại bật thứ nhạc jazz lờ đà lờ đờ, "Nhền Nhện" hôn mê sâu bị một sợi dây thừng kim loại có công năng giật điện trói vào chân bàn, mà hiệu trưởng Lục vốn phải về ngủ cho đẹp da cũng ngồi trở lại quầy bar.

Thằn lằn xanh nằm trên vai Trạm Lư, không hề nhúc nhích, như một vật trang trí bằng nhựa.

Lục Tất Hành rất ngứa tay vuốt lưng thằn lằn, thằn lằn không có phản ứng gì, mà cậu tự nổi da gà đầy cánh tay: "Ai có thể nói cho tôi biết niềm vui khi nuôi con này là gì?"

Trạm Lư lý lẽ trả lời cậu: "Loài bò sát có lịch sử vô cùng lâu đời, bởi vì cổ xưa mà thần bí, bắt đầu từ kỷ nguyên Địa Cầu, rất nhiều thần ma tưởng tượng trong nền văn minh nhân loại chính là lấy loài bò sát làm bản gốc. Thầy xem, nó cực kỳ im lặng, nhưng nhiệt độ cơ thể không ngừng thay đổi và từ trường sinh mạng tuần hoàn lại vô cùng rực rỡ, là một loài sinh vật mâu thuẫn và kỳ lạ, ngập tràn sức hấp dẫn như một món đồ cổ sống."

Tình cảm lãng mạn của trí tuệ nhân tạo khiến Lục Tất Hành nghệt mặt ra.

Tứ Ca kế bên nói lung tung cho qua: "Ý hắn là con này thích hợp làm phông nền chụp ảnh."

Lục Tất Hành choàng tỉnh ngộ, tiếp nhận lý do này, đồng thời chấp nhận chỗ đáng yêu của loài bò sát bằng tốc độ ánh sáng.

Tứ Ca dùng ngón tay gõ nhẹ hai cái trên mặt bàn quầy bar, kéo lại sự chú ý của Lục Tất Hành: "Cậu vừa nhắc tới 'Vườn Địa Đàng', cậu biết được bao nhiêu về nó?"

Lục Tất Hành nổ như đại bác: "Nếu tôi có đủ kinh phí và nhân lực, tôi có thể xây dựng một hệ thống ở Thiên Hà Số 8!"

Tứ Ca kiên nhẫn nghe cậu ta chém gió, cảm thấy vỏ của sao Bắc Kinh rộng lớn cũng không chịu nổi sức gió của Lục thiếu gia.

" 'Vườn Địa Đàng' là bài đầu tiên của khoa kỹ thuật thông tin, giáo trình phổ cập khoa học còn là do tôi tự

soạn," Lục Tất Hành uống một hơi hết ly nước giải khát, làm trơn họng, chuẩn bị tràng giang đại hải, "Hai trò có biết ranh giới của thời đại Lịch Tân Tinh và thời đại Lịch Cựu Tinh ở đâu không?"

Tứ Ca chẳng thèm để ý.

Ngược lại Trạm Lư rất phối hợp trả lời: "Trên chính thể là sự thành lập của liên minh, xét về mặt kỹ thuật thì là sự xây dựng của 'Vườn Địa Đàng'."

"Rất chính xác," Lục Tất Hành búng tay, hạ thấp giọng, "Như vậy các trò hãy nhắm mắt lại, để trí tưởng tượng bay xa, cùng tôi đến sao thủ đô của liên minh chúng ta – giả sử bạn là một người bình thường sống tại Votaw, mức sống của bạn ở Votaw xấp xỉ sao Bắc Kinh, cũng ở một chung cư nhỏ như bút chì, một buồng một phòng khách."

Trạm Lư không nhịn được mở miệng: "Nhưng…"

Votaw không có chuyện "chung cư".

"Suỵt -" Lục Tất Hành giả thần giả quỷ cắt ngang hắn, "Đừng ngắt lời."

"Dưới sự bao phủ của 'Vườn Địa Đàng', nhà của bạn nên là thế này: Sáng sớm, bạn mở mắt ra, phát hiện mình nằm trên thảm cỏ mềm mại, mùi cỏ cây ngưng tụ quanh bạn, động vật bạn thích chạy xung quanh, đương nhiên, chúng chỉ có sạch sẽ đáng yêu, tuyệt đối không có thói xấu đại tiểu tiện khắp nơi. Hoặc bạn thích biển, vậy nhà bạn sẽ giống đáy biển, san hô và bầy cá màu sắc sặc sỡ bơi qua bơi lại quanh bạn, bạn có thể cảm giác được nước biển nâng bạn như nôi, nhưng là một động vật có vú, bạn sẽ không gặp phải một tẹo vấn đề về hít thở và áp khí." Giọng Lục Tất Hành rất thích hợp để tuyên truyền cho tổ chức tà giáo, rất lôi cuốn, nói đến đây cậu mỉm cười, "Đây chỉ là một góc trong những chỗ tốt đẹp của Vườn Địa Đàng."

Trạm Lư vẫn cứng nhắc băn khoăn vấn đề vừa rồi: "Thầy nói rất hay, nhưng Thiên Hà Số 1 không có chung…"

"Được rồi," Tứ Ca cắt ngang hai người, "Đừng nhảm nhí nữa, nói trọng điểm đi."

Lớp học đêm khuya cảm xúc dâng trào của hiệu trưởng Lục bị hắn hắt một chậu nước lạnh, cậu đành phải nói khô khốc: "A, được rồi. 'Vườn Địa Đàng' thật ra là một 'mạng tinh thần' khổng lồ có thể nối người và máy, trùng khít cao độ với thế giới hiện thực, có thể phục vụ con người hết mức."

Tứ Ca rất khó hầu: "Tôi không bảo cậu máy móc."

Lục Tất Hành tiếp xúc với lũ học sinh lứa sau giặc cỏ hơn lứa trước đã lâu nên rất kiên nhẫn, biết điều đổi cách nói khác: "Nơi Vườn Địa Đàng bao phủ, bộ não của anh có thể tùy thời nối vào hay gạt ra bất cứ thiết bị và trí tuệ nhân tạo nào, nói cách khác – giống như anh bây giờ ngồi trên quầy bar, nếu có Vườn Địa Đàng, trong đầu anh hiện lên một ý nghĩ, tủ rượu sẽ lập tức pha đồ uống anh muốn, đưa vào tay anh.

Đồng thời, Vườn Địa Đàng nối với đại não, còn có thể có tác dụng ngược đối với cảm quan con người, vẫn lấy ly thức uống này để nói, ví dụ như có người muốn uống sữa lắc, lại vừa vặn đang ăn kiêng, Vườn Địa Đàng nhận ra nhu cầu mâu thuẫn này, quầy bar sẽ cung cấp một ly nước đun sôi, mạng Vườn Địa Đàng sẽ kích thích vị giác, để anh ta uống được ly sữa lắc muốn uống nhất, còn không có ca-lo."

Tứ Ca lập tức hỏi: "Cậu đã thấy Vườn Địa Đàng rồi?"

Lục Tất Hành nhún vai: "Nếu có cơ hội, tôi rất muốn làm một chuyến du lịch xuyên thiên hà, đáng tiếc hộ chiếu bị ba tôi giữ mất rồi. Nghe nói trong liên minh bảy đại thiên hà, mỗi một em bé sinh ra, sau khi đăng kí hợp pháp, đều sẽ được đưa vào Vườn Địa Đàng. Công dân hợp pháp này từ khi sinh ra đến khi chết đều có được sự chăm sóc tốt nhất, thế giới hiện thực bị mạng tinh thần kéo dài vô hạn, cô độc, trầm cảm, lo âu… các cảm xúc này đều không thể tồn tại, bởi vì một khi Vườn Địa Đàng cảm nhận được anh có khuynh hướng phương diện này, sẽ kích thích cảm quan để điều tiết mức độ hormone, hòng tiêu trừ những cảm xúc xấu này. Thời đại Địa Cầu viễn cổ, rất nhiều tôn giáo đều có loại khái niệm này – nơi lý tưởng cuối cùng không buồn không lo, họ gọi nó là 'miền cực lạc', 'thiên đường' hoặc là 'vườn địa đàng'. Thần thoại kể rằng thần linh đuổi loài người ra khỏi vườn địa đàng, bây giờ người phàm lại tự mình làm cái mới – đương nhiên, Thiên Hà Số 8 chẳng liên quan gì trong đây, khả năng là vì dù sao cũng phải có người xuống địa ngục."

Tứ Ca không định thảo luận vấn đề quốc kế dân sinh với cậu, một dấu chấm câu cũng không rời chủ đề: "Tại sao cậu cho rằng thiết bị tay buôn người này sử dụng có liên quan với 'Vườn Địa Đàng'?"

"Ảo giác, Lâm ạ, kỹ thuật có thể đồng thời quấy nhiễu người và trí tuệ nhân tạo, tôi chỉ có thể nghĩ đến 'Vườn Địa Đàng'." Lục Tất Hành chỉ huyệt thái dương, "Bất cứ thứ gì đều có tính hai mặt, ai có thể cho anh hạnh phúc thì có thể khiến anh lạc hướng, năm đó Vườn Địa Đàng có thể hoàn thành, bảy đại thiên hà choảng nhau ra một đống điều khoản pháp luật, nghiêm cấm kỹ thuật Vườn Địa Đàng quấy nhiễu nhận thức bình thường và tư tưởng tự do của con người. Nhưng bản thân kỹ thuật là thanh kiếm hai lưỡi, nó có thể phục vụ người dân, thì có thể đục khoét nền tảng của người dân – mặt khác, em học sinh kia của tôi ắt là chứng não rỗng."

Trong loài người có chừng 1% nhân khẩu do thiếu hụt ở gien dẫn đến trời sinh tinh thần lực thấp, không thể thích ứng hệ thống Vườn Địa Đàng – nói một cách đơn giản chính là đại não tiếp xúc không tốt.

Nếu cưỡng ép nối vào Vườn Địa Đàng, thời gian dài có thể tạo thành chướng ngại tinh thần, thậm chí nguy hiểm cho tính mạng, đây là "chứng não rỗng".

Mấy thập niên đầu Lịch Tân Tinh, khi Vườn Địa Đàng chưa hoàn thiện, những người này còn có thể sống tạm bợ, nhưng theo hệ thống Vườn Địa Đàng kết hợp ngày càng sâu với cuộc sống của con người, những thứ "hàng loại" này cũng dần dần bị ra rìa, chứng não rỗng có khuynh hướng di truyền rõ ràng, thường xuất hiện liên tục trong một gia tộc nào đó.

Năm ấy sau khi Lục Tín tướng quân giành lại Thiên Hà Số 8, rất nhiều người chứng não rỗng chịu đủ kỳ thị liền đưa gia đình chuyển đến nơi chẳng có gì này, hỗn cư trong "hoang mạc" với dân bản địa bát nháo, dẫn đến bỏ phiếu thành lập hệ thống Vườn Địa Đàng ở Thiên Hà Số 8 mãi không được thông qua… Đương nhiên, dẫu bỏ phiếu thông qua cũng chẳng ai chi tiền cho lũ tinh tinh Thiên Hà Số 8.

Tứ Ca ngẩng đầu nhìn Trạm Lư một cái.

Trạm Lư hiểu ý, xòe tay ra cho hiệu trưởng Lục xem con chip sinh vật tháo trên tim "Nhền Nhện": "Đây chính là thanh 'kiếm hai lưỡi' kia, hiệu trưởng Lục, tôi không biết thầy ở phương diện kỹ thuật thông tin phải chăng cũng có sở trường."

"Ý anh là gì?" Lục Tất Hành giật mình, giây lát sau, cậu vất vả lắm mới kéo được ánh mắt mình khỏi con chip, cố giữ nguyên sự dè dặt, "Muốn thuê tôi làm nghiên cứu viên? Khó lắm, tôi bây giờ không có phòng thí nghiệm thuận tiện."

Tứ Ca nhướng mày: "Cậu mang danh tôi đi lừa bịp khắp nơi, chắp vá ra một ngôi trường cùi bắp, mà ngay cả phòng thí nghiệm cũng không có?"

Lục Tất Hành thở dài, làm bộ làm tịch nói: "La Mã cổ cũng không phải xây dựng trong một ngày, học viện Tinh Hải còn rất non trẻ, cần một quá trình hoàn thiện dần dần."

Tứ Ca: "Đừng nói nhảm."

"…" Lục thiếu gia cúi đầu, "Là có một chút vấn đề tài chính."

Học viện Tinh Hải không hề như người ngoài phỏng đoán, là phú nhị đại chơi bời lêu lổng lấy tiền tiêu vặt cha cho rải chơi. Trên thế giới không một người cha ruột nào sẽ tài trợ cho con trai mình bỏ nhà đi bụi, khi Lục Tất Hành lái cơ giáp lắp ráp lại lang thang khắp nơi, Độc Nhãn Ưng đã đóng băng hết các tài khoản của cậu.

Năm đó Lục thiếu gia vừa lừa vừa bịp, bán cơ giáp lắp ráp lại cho một kẻ vung tiền như rác, mới có tiền xây trường.

Học viện Tinh Hải mới mở chưa lâu, rất nhiều phương tiện cần sửa chữa, giáo viên nhân viên bị cậu lừa tới phải trả lương, thiết bị và máy móc đều phải bảo trì, vài đồng học phí đám học sinh nộp căn bản như muối bỏ biển – phần lớn còn đều là "học sinh nghèo khó", chẳng những không nộp học phí, còn lấy học bổng.

Hiệu trưởng Lục bề ngoài bảnh bao, song thật sự là nghèo sắp bán thân rồi.

Nhưng mà Tứ Ca nghe xong nỗi lo lớn trong lòng cậu lại chẳng coi là gì, hắn cúi đầu đốt một điếu thuốc, châm thuốc tiễn khách, dửng dưng quyết định: "Biết rồi, cứ vậy đi. Cần bao nhiêu cậu tự tính với Trạm Lư, để hắn chi cho."

Lục Tất Hành suýt nữa quỳ xuống kêu "ba", dùng hết sức lực bình sinh mới giữ được thể diện học giả nên có, cậu rất kiềm chế gật đầu một cái: "Cảm ơn sự ủng hộ của ngài đối với sự nghiệp giáo dục, tôi thay mặt hội đồng quản trị trường, quyết định trao tặng học vị tiến sĩ danh dự cho ngài."

Tứ Ca coi như cậu ta đang đánh rắm, hất cằm ra cửa, ý bảo mau biến đi.

Hiệu trưởng Lục vẫn không chịu một vừa hai phải, được đằng chân lân đằng đầu, nắm chặt tay Tứ Ca mà lắc lắc: "Là nhà tài trợ lớn nhất của trường, tôi còn một niềm vui bất ngờ cho ngài, sáng mai nhà trường tổ chức lễ khai giảng cho tân sinh viên khóa thứ hai nhập học, đặc biệt để lại chỗ VIP cho ngài, tiến sĩ Lâm, kính mời ngài đến dự lễ."

Tiến sĩ Lâm nóng sốt mới ra lò trả lời: "Xéo."

Lục Tất Hành nhận chip sinh vật đẫm máu kia từ tay Trạm Lư, không ngại bẩn chút nào, phong lưu phóng khoáng đưa lên môi hôn một cái, rồi nghênh ngang đi khỏi.

Chuông gió ở cửa trước bị bước chân phong lưu phóng khoáng của cậu làm reo leng keng, chờ người đi xa rồi, Tứ Ca mới lộ ra một chút nét cười như có như không, nói với Trạm Lư: "Rót cho ta một ly rượu nữa."

Trạm Lư giống như "Vườn Địa Đàng" Lục Tất Hành miêu tả, chẳng cần hắn phân phó đã pha một ly rượu chính xác theo khẩu vị hắn, bỏ thêm hai viên đá đặt trước mặt Tứ Ca: "Tiên sinh, ngài rất thích hiệu trưởng Lục."

Tứ Ca đảo ánh mắt qua mép ly rượu, nhìn hắn một cái.

"Ngài rất kiên nhẫn với cậu ta, tôi rất ít thấy ngài kiên nhẫn như vậy." Trạm Lư thả con thằn lằn xanh lại bể kính, sắp xếp gọn gàng quầy bar.

Tứ Ca không nói đúng sai: "Trong mắt ngươi ta luôn rất thiếu kiên nhẫn à? Trước kia đám nghiên cứu viên đi theo ta đều rất lắm lời, lải nhải lên còn lung ta lung tung, ta cũng chưa nói gì mà?"

Trong đôi mắt xanh biếc như mặt hồ phẳng lặng của Trạm Lư nhảy ra biểu đồ phân tích số liệu, hắn định dùng số liệu đủ nhiều, trình bày mạch lạc rõ ràng một chút về quan điểm của mình.

Song Tứ Ca không cho hắn cơ hội.

Lâm uống cạn ly rượu, thần sắc vừa thả lỏng vừa lãnh đạm, phân phó: "Trạm Lư, ngươi ngủ đi."

Trạm Lư ngớ ra: "Tiên sinh, ngài cần tôi ngủ hoàn toàn hay chỉ máy chủ ngủ, vẫn giữ công năng theo dõi cơ bản?"

Tứ Ca nói: "Ngủ hoàn toàn, cài đặt ba tiếng, trời sáng tỉnh lại."

"Vâng, chuẩn bị ngủ, một phút sau tiến vào trạng thái ngủ hoàn toàn." Trạm Lư ngắt từng chữ lặp lại mệnh

lệnh của hắn, cơ thể người dần dần "tan ra", hòa làm một thể với quầy bar, rất nhanh chỉ còn lại một cái tay máy treo bên cạnh tủ rượu.

Tay máy bỗng nhiên nói: "Tiên sinh, tôi phục vụ cho ngài, ngoại trừ tình huống nguy hiểm đến tính mạng ngài, tôi sẽ chấp hành vô điều kiện bất cứ mệnh lệnh nào của ngài, bất luận ngài là đạo đức thanh cao, hay tàn nhẫn ti tiện, đối với tôi mà nói đều không có gì khác biệt. Trong chương trình được cài đặt của tôi không hề có công năng đánh giá chủ nhân."

Tứ Ca im lặng nhìn viên đá tan ra trong cái ly không, giống như không nghe thấy.

Một phút sau, tay máy thõng xuống, không còn âm thanh gì nữa.

Tứ Ca tự mình đứng dậy rửa ly, lau khô tay, sau đó đi tới Nhền Nhện bị trói ở góc bàn.

7. Quyển 1 - Chương 7

Thiên Hà Số 1, cứ điểm Bạch Ngân.

Cửa xe bay trên không trượt ra hai bên, tiên sinh Woolf Nguyên soái của quân liên minh và thư ký trưởng Gurdon trước sau xuống xe, Gurdon khách sáo mời Nguyên soái đi trước, bản thân đầy phong độ giữ cửa xe, hơi khom lưng, chìa tay cho Lâm Tĩnh Xu phu nhân Gurdon trong xe, ghé vào tai nàng dịu giọng hỏi: "Em còn khó chịu không?"

Lâm Tĩnh Xu sắc mặt không dễ nhìn lắm gật gật đầu, từ sao thủ đô đến cứ điểm Bạch Ngân, nếu không muốn đi mười ba ngày như Lâm thượng tướng năm ấy thì phải qua bước nhảy vũ trụ, từ xưa có say xe say tàu say máy bay, Lâm phu nhân say bước nhảy vũ trụ cũng không phải là bệnh gì lạ.

Gurdon nói: "Em hãy cho quyền để Vườn Địa Đàng giúp em điều chỉnh thiết bị cân bằng một chút."

Lâm Tĩnh Xu không lên tiếng, chỉ im lặng lắc đầu.

Từ khi Lâm thượng tướng qua đời, Lâm Tĩnh Xu liền lựa chọn chặn phần lớn công năng của Vườn Địa Đàng như anh trai mình.

Mạng Vườn Địa Đàng không phải xây dựng trong một ngày, ban đầu chỉ là ứng dụng phạm vi nhỏ, để người ta khống chế đồ điện gia dụng, chơi game thực tế ảo nọ kia, kỹ thuật dần dần hoàn thiện trong trăm năm dài lâu, từng chút một tăng thêm tiện lợi cho sinh hoạt thường ngày, mọi người cũng giống người Địa Cầu cổ cài một đống app ứng dụng cho di động, không ngừng mở trao quyền.

"Luật bảo vệ mạng tinh thần" quy định, mỗi một ứng dụng trong Vườn Địa Đàng phải cho công dân biết

đầy đủ khả năng bảo mật riêng tư, được công dân cho quyền mới được kết nối. Nhưng mà nội dung những thông cáo này không phân lớn nhỏ, động chút là mười mấy vạn chữ, mọi người bình thường đều lười đọc, dù sao thì bắt đầu từ khi Vườn Địa Đàng thành lập, lập pháp và giám sát đã tương đối nghiêm khắc, chưa xảy ra bê bối tiết lộ chuyện riêng tư của người dùng.

Mà hiện giờ, cởi mở, bao dung, thẳng thắn và tự do biểu đạt là chính trị chính xác không thể hoài nghi, ngoại trừ số ít người theo tôn giáo tin chắc khổ tu có thể rèn luyện mình, cũng chỉ có Lâm Tĩnh Hằng và Bạch Ngân Thập Vệ của hắn chặn Vườn Địa Đàng – đây kỳ thực là một "tội danh" của Lâm tướng quân khi còn sống, người mắng hắn nói hắn là rắp tâm hiểm ác, không hề lỗi lạc, sau khi chết thì biến thành "công lao", chính phủ liên minh cố ý ca tụng hắn "vì rèn luyện quân đội thép, chịu khổ làm gương cho binh lính".

Lâm Tĩnh Xu lựa chọn dùng phương thức này tưởng niệm anh trai đã khuất, không khác ăn chay lắm, Gurdon không có ý kiến gì, còn rất đỗi quan tâm cho nàng mượn nửa cánh tay, để nàng dựa vào mình nghỉ ngơi. Sự dịu dàng của hắn có chút làm màu ở cứ điểm Bạch Ngân, cũng có tình cảm chân thật – bất kể thư ký trưởng năm đó âm thầm có khúc mắc gì với Lâm thượng tướng, hắn vẫn rất có tình cảm với Lâm Tĩnh Xu.

Chẳng có cách nào, mỹ nhân như vậy, dù là vật chết bày trong nhà, ngắm lâu cũng có thể sinh ra tình cảm.

Lý tướng quân tướng mới của cứ điểm Bạch Ngân ra đón từ sớm, ở ven đường chờ đợi Nguyên soái và vợ chồng thư ký trưởng, hai hàng vệ binh xếp đội phía sau hắn, quân dung nghiêm túc, nhất loạt trẻ tuổi điển trai, hông nhỏ chân dài. Nhưng nhìn kỹ lại hơi là lạ, bởi vì số vệ binh này điển trai quá đồng đều, ngoại trừ số thứ tự trên quân phục, cơ hồ là một trứng ấp ra, khiến người ta nhìn lướt qua phải mắc chứng sợ dày đặc do sự anh tuấn của họ.

Nguyên soái là nhân vật dạn dày kinh nghiệm, vừa thấy cảnh này liền nhíu mày, Lý thượng tướng nhỏ giọng giải thích: "Bạch Ngân Thập Vệ bây giờ đi sạch chẳng còn ai, số khác… số khác đều là con em quyền quý, kiệt ngạo bất tuân, rất khó quản thúc, vì sự an toàn của Thiên Hà Số 1, tôi điều đến một nhóm người nhân tạo, ngài xem khuôn mẫu này…"

Lão Nguyên soái không rõ thái độ cắt ngang hắn: "Như thế cũng là một biện pháp, để ta về viết phong thư cho quốc hội liên minh, bảo họ phái một trí tuệ nhân tạo đến quản hạt cứ điểm Bạch Ngân, sau này robot chỉ huy robot đánh giặc, vừa văn minh vừa đỡ việc, cũng khỏi phải đấu đá nhau suốt ngày."

Lý thượng tướng đặc biệt dẫn một đội người mẫu robot ra đón chào, vốn định phô bày mình linh hoạt giỏi tùy cơ ứng biến, không ngờ bị Nguyên soái chế giễu trước đám đông, đành phải ủ rũ dẫn đường đằng trước, không dám lắm lời nữa.

Đoàn người vào cứ điểm Bạch Ngân, trực tiếp xuống lòng đất, đi đến chỗ sâu nhất, Nguyên soái dùng quyền hạn tối cao của quân liên minh mở bảy cánh cửa khóa kín, theo cánh cửa kim loại dày nặng cuối cùng từ từ nâng lên, một cơ giáp khổng lồ đập vào mắt mọi người.

Nó gần như hoàn mỹ, gần như sáng chói, thân lạnh lẽo sáng rực, như một con rồng ngủ say.

Thư ký trưởng Gurdon ngửa đầu tán thán: "Đây là 'Trạm Lư'."

"Đúng," Lý thượng tướng như sợ đánh thức cái gì, vô thức nhỏ giọng, "Sau khi… Tĩnh Hằng mất, không còn ai có thể đánh thức Trạm Lư, nó cự tuyệt tất cả kết nối tinh thần, bao gồm Vườn Địa Đàng. Trạm Lư là báu vật của loài người, là cờ của cứ điểm Bạch Ngân, chúng tôi không muốn dùng sức người phá hỏng, cưỡng chế kết nối, nhưng mấy năm nay hải tặc vũ trụ ngày càng lộng hành, liên minh thật sự cần nó, hết cách, mới muốn mời phu nhân Gurdon đến giúp việc này."

Lý thượng tướng nói, cúi người trước Lâm phu nhân: "Ngài là người thân duy nhất của Tĩnh Hằng, chia sẻ bộ gien ưu tú chung nguồn gốc, may ra có thể lay chuyển Trạm Lư."

Lâm Tĩnh Xu lui nhường nửa bước không chịu nhận lễ, trả hắn một nụ cười mỉm vừa đúng.

Lão Nguyên soái đi tới sờ thân Trạm Lư, đặt tay trên cửa cabin, thử nói: "Yêu cầu kết nối."

Cả không gian dưới đất thoạt đầu "Ù" một chút, sau đó tần suất sóng âm kia nhanh chóng thoát khỏi phạm vi tai người nghe được, như một gầm thét không thành tiếng, vang vọng bốn bề tựa sóng biển; cùng lúc đó, lão Nguyên soái cảm thấy áp lực cực mạnh đè xuống đầu, cơ giáp say giấc như con thú bị nhốt, một hôm mở mắt muốn há miệng cắn người.

Lão Nguyên soái đột nhiên kinh hãi, vội vàng buông tay, lui lại mấy bước mới đứng vững.

"Nguyên soái!"

Lão Nguyên soái khoát tay, ngăn đôi tay nịnh nọt của Lý thượng tướng, đôi mắt hơi mờ nhìn thẳng hắn, nhấn từng chữ: "Năm 260, chủ nghĩa khủng bố vũ trụ mới cấu kết với bọn hải tặc, Lâm Tĩnh Hằng phụng lệnh xuất chiến, trong chiến dịch nổi tiếng nhất, một mình hắn xâm nhập mười lăm cơ giáp quân địch, cưỡng chế tiếp quản quyền của đối phương – cùng một thời gian."

Trên mặt Lý thượng tướng thoắt đỏ thoắt trắng.

"Lâm Tĩnh Hằng không phải dựa vào một cơ giáp thống lĩnh cứ điểm Bạch Ngân, Trạm Lư không chấp nhận kết nối cũng là trong tình lý, kết nối với đám bỏ đi các ngươi là làm nhục cơ giáp. Trị số tinh thần tới hạn không đạt đến, huyết thống? Thế mà ngươi cũng nghĩ ra được!" Lão Nguyên soái lạnh lùng nói, kế đó xa cách lịch sự mà quay sang Lâm Tĩnh Xu, "Phu nhân Gurdon không cần thử nữa, phu nhân thân thể không khỏe, cũng chưa từng được huấn luyện quân sự, dễ bị Trạm Lư làm chấn thương, để người xinh đẹp như phu nhân bị thương sẽ là tổn thất lớn nhất của sao thủ đô. Xin lỗi đã làm phiền phu nhân cất công đi một chuyến, mời."

Thư ký trưởng vốn là đến làm màu, không hề thật lòng muốn hỗ trợ, mừng rỡ vây xem quân đội hết đường xoay xở, không nói tiếng nào kéo Lâm Tĩnh Xu, đi theo lão Nguyên soái sải bước rời khỏi cứ điểm Bạch Ngân.

Hắn không thấy người vợ "nhu nhược" của mình quay đầu nhìn Trạm Lư một cái, rèm mi như lông quạ rũ xuống, che đi một chút tươi cười quỷ dị.

Cùng một thời gian vũ trụ, tại sao Bắc Kinh của Thiên Hà Số 8.

Trời mới tờ mờ sáng, Tứ Ca cẩn thận rửa tay ba lần, rửa xong nghĩ nghĩ, lại tiện tay lau mặt.

Tay máy trên tường còn đang ngủ, hắn tự mình cạo râu, thay quần áo, sau đó mở cửa sổ và cửa trước sau của "Quán Rượu Xập Xệ".

Tiếng gió và hơi lạnh lùa qua phòng, sao Bắc Kinh đã tỉnh giấc khỏi đêm đông run rẩy.

Tứ Ca rót cho mình ly cà phê qua đêm, lại lấy một cái sandwich trong tủ giữ tươi – đặc sản của Thiên Hà Số 8, Tứ Ca giơ lên nhìn nhìn, thật sự không biết bên trong kẹp những gì, hắn cũng chẳng để ý, bốn cửa mở rộng bắt đầu nhai cùng gió lạnh, còn tiện tay cho thằn lằn ít sâu bánh mì.

Bên ngoài dần dần huyên náo, có tiếng bước chân vội vã của người đi đường, có tiếng chửi rủa to rõ của bà chủ tay chân luống cuống, trẻ nhỏ không học theo gương tốt đi học người lớn nói tục chửi thề, còn có tiếng còi năm phút một lần của "Va Tai gân Ha", đây là sức sống đặc biệt của Thiên Hà Số 8.

Trong "Quán Rượu Xập Xệ" sạch sẽ, đã không thấy Nhền Nhện.

Tứ Ca người này, khi tinh lực dư thừa không hoạt bát lắm, bây giờ thức suốt đêm cũng không uể oải, hắn như cây tùng, bất kể gió mưa sương tuyết hay cảnh xuân tươi đẹp – đều là như thế.

Da chắc như sắt, không biết nóng lạnh.

"Ngài không nên ăn sáng trong gió lạnh, sẽ dẫn đến vấn đề tràng vị." Vừa đến ba tiếng, Trạm Lư treo trên tường đúng giờ trở lại thành một anh chàng điển trai.

Tứ Ca dường như bị cái gì thu hút, chăm chú nhìn ngoài cửa sổ không ngoảnh lại: "Không đâu."

Hắn chưa dứt lời, cửa sổ quán bar đồng thời đóng kín, nhiệt độ bên trong nhanh chóng tăng trở lại, như tường đồng vách sắt ngăn cách tảng sáng giá rét trên sao Bắc Kinh ở bên ngoài.

Trạm Lư nghiêm túc nói: "Sẽ bị, ăn đồ lạnh trước gió và vấn đề tràng vị có liên quan rõ rệt."

Tứ Ca: "…"

Trạm Lư lấy đi bữa sáng quá tạm bợ của hắn, hắt cà phê qua đêm, pha một ly mới, lại làm nóng sandwich: "Ngài đã thẩm vấn Nhền Nhện."

Tứ Ca nói chuyện với hắn không vòng vo: "Ừ, ba tháng trước, Độc Sào gặp một bọn người lai lịch bất minh ở bên ngoài Thiên Hà Số 8, đám này tuyên bố trên tay mình có một trăm cơ giáp, hai tàu vũ trụ có võ trang, muốn bán súng ống đạn dược cho họ. Chip chính là đám người này mang tới, cấy vào tim không chỉ có thể tùy ý ảnh hưởng người và trí tuệ nhân tạo trong bán kính hai trăm mét, còn có thể biến họ thành siêu nhân mình đồng da sắt – theo ta được biết, Vườn Địa Đàng cũng không có chức năng này."

Một trăm cơ giáp là khái niệm gì?

Năm năm trước, chính phủ liên minh bí mật phái binh bao vây cứ điểm Bạch Ngân, cũng chỉ điều động năm trăm cơ giáp.

Trạm Lư: "Không phải thế lực bang phái bản thổ Thiên Hà Số 8."

"Hẳn không phải," Tứ Ca nói, "Đám người thần bí này ra giá rất thấp, đợt súng ống đạn dược đầu tiên cơ hồ là tặng không, chỉ kêu Độc Sào hỗ trợ tìm trẻ hai đến bốn tuổi, một trăm đứa một đợt, đã lấy hai đợt từ họ, phỏng đoán khả năng là đang làm thực nghiệm cơ thể người. Đám người thần bí đó không cho họ bắt cóc trẻ em ở cùng một địa điểm, có thể là sợ bắt nhiều quá bị phát hiện, cũng có thể là đang lợi dụng lũ ngu Độc Sào thử nghiệm chip sinh vật – bây giờ đám Độc Sào này đang chạy khắp thiên hà."

Trạm Lư im lặng chờ kết luận của Tứ Ca.

Tứ Ca lơ đãng ăn bữa sáng đã chế biến lại, bấy giờ mới nói: "Không vội, nếu là hải tặc vực ngoại muốn làm gì, Độc Sào hẳn chỉ là một lần thử vươn xúc giác, bọn chúng sớm muộn sẽ tìm tới cửa. Trước đó, tốt nhất hãy làm rõ chip sinh vật kia rốt cuộc là cái gì."

"Tôi sẽ toàn lực hỗ trợ hiệu trưởng Lục," Trạm Lư dừng lại, "Đúng rồi, hôm nay ngài sẽ nhận lời mời tham dự lễ khai giảng của hiệu trưởng Lục chứ?"

"Ta ăn no rửng mỡ?" Tứ Ca uống một hơi hết ly cà phê.

Trạm Lư: "Nhưng tôi thấy ngài đã thay quần áo."

Tứ Ca thuận miệng trả lời đại: "Bộ hôm qua đã dính máu, bẩn lắm, xử lý rồi."

Trạm Lư "À" một tiếng, dọn bộ đồ ăn và ly không của Tứ Ca: "Vậy lát tôi sẽ gạch bố trí này khỏi nhật trình của ngài."

Tứ Ca ngồi tại chỗ im lặng một lúc: "Ai cho ngươi đưa vào nhật trình?"

8. Quyển 1 - Chương 8

Lễ khai giảng được Trạm Lư đưa vào nhật trình của hiệu trưởng Lục còn chưa bắt đầu thì bản thân cậu đã gặp một chút rắc rối trước.

Lễ khai giảng sắp xếp vào buổi sáng, trước đó là cuộc họp của toàn thể giáo viên nhân viên.

Dưới học viện Tinh Hải mới xây dựng, tổng cộng thành lập ba học viện chuyên ngành, lần lượt là thiết kế máy móc cơ giáp, điều khiển cơ giáp và khoa học thông tin, tài liệu giảng dạy đều là hiệu trưởng tự mình biên soạn… thêm chắp vá lung tung.

Theo tư tưởng vĩ đại của hiệu trưởng Lục, học viện Tinh Hải tương lai phải là điện phủ cuối cùng của trí tuệ nhân loại, trang bị phòng thí nghiệm tiên tiến nhất, thư viện cảm giác đi kèm, nhà xuất bản của mình là quyền uy nhất vũ trụ, sở nghiên cứu trải rộng tám đại thiên hà, tập hợp tinh anh toàn nhân loại, cùng học viện Ulan trên sao Votaw văn võ tương đương, phối hợp từ xa, vô số cái tên hào quang chói lọi trong lịch sử loài người đều sẽ có dấu ấn của học viện Tinh Hải.

Lục Tất Hành chẳng có gì ngoài dám nghĩ.

Tích góp nửa bước đến ngàn dặm, hiệu trưởng Lục tin chắc rằng, ba chuyên ngành cùi cùi trước mắt chính là bước nhỏ đầu tiên trong sự nghiệp vĩ đại của cậu.

Song trong nắng sớm tươi đẹp của buổi khai giảng sắp tới, viện trưởng ba "bước nhỏ" cùng nhau ủ rũ mặt mày, bày ra hiện thực lạnh băng cho hiệu trưởng thấy.

Viện trưởng khoa điều khiển cơ giáp là một người nóng tính, không đợi hiệu trưởng nói xong triển vọng tốt đẹp đối với học kỳ mới đã nói tranh: "Hiệu trưởng Lục, tôi không dạy nổi nữa đâu, viện tôi học kỳ trước tỷ lệ không đạt là 90%, đây còn là kết quả của cuộc thi cuối kỳ điểm tất cả các môn đều khai căn nhân mười, thầy nói phải làm sao đây!"

Viện trưởng khoa thiết kế máy móc cơ giáp mặt không biểu cảm bổ thêm một nhát dao: "Viện tôi tỷ lệ không đạt là trăm phần trăm."

Lục Tất Hành nghe con số rợn người này, khoan dung nói: "Chuyên ngành thiết kế yêu cầu tương đối cao đối với tri thức nền tảng, không sao, cùng lắm thì chúng ta kéo dài thời gian học, thầy xem, năm nhất phải chăng đừng quá nghiêm khắc, nâng vài điểm để các em đủ đậu cho rồi."

"Nâng không nổi," Viện trưởng khoa thiết kế vẻ mặt đau thương hơn cả tim đã chết, "Nếu tính theo thang điểm 100, học sinh viện tôi chỉ có một em điểm trung bình hai con số."

Lục Tất Hành: "…"

"Viện tôi thì đừng nói nữa, không có số liệu," Viện trưởng khoa học thông tin là một ông cụ quắc thước, tóc bạc trắng, nói chuyện chậm rì rì, "Hiệu trưởng à, tôi không biết thầy quảng cáo chiêu sinh như thế nào, rất nhiều học sinh ghi danh chuyên ngành này đều cho rằng chúng ta dạy cách nghe ngóng tin tức đường nhỏ, tôi giải thích với các em, nói viện tôi không phải khoa gián điệp, cũng không gọi là khoa đặc vụ, kết quả là – đến ghi danh bốn mươi chín, nghỉ học năm mươi. Nói cách khác, tôi bây giờ chỉ có tân sinh viên, không có năm hai."

Lục Tất Hành sắp xếp lại những lời của viện trưởng: "… Nghỉ học còn nhiều hơn báo danh là thế nào?"

Viện trưởng nói: "Có một học sinh đã làm thủ tục đăng ký nửa chừng, phát hiện trong trường có một đám côn đồ cắc ké là kẻ thù, sợ bị đánh thế là nhảy luôn sang thủ tục thôi học."

Giáo viên của trường là các nhà nho do Lục Tất Hành đi khắp Thiên Hà Số 8, đào ra từ các xó xỉnh, ở Thiên Hà Số 8 đều thuộc về giống loài sắp tuyệt chủng.

Khi các nhà nho đến, đều cho rằng mình sẽ được dạy anh tài thiên hạ, từ đây bước trên đường lớn theo đuổi tri thức và chân lý. Ai ngờ sau khi đến đây, làm toàn là việc của quản lý vườn bách thú, thật sự xấu mặt người đọc sách.

Ba viện trưởng ngồi quanh một chỗ, dùng sáu con mắt lên án sự lừa dối của hiệu trưởng.

Lục Tất Hành không rung rinh: "Đây là vấn đề của giáo trình và đại cương dạy học bất hợp lý, lúc trước tôi đều là dạy riêng vài học sinh, mới năm đầu tiên chính thức quản lý trường học, nên chưa có kinh nghiệm, lần sau lại gặp phải tình huống này, mọi người có thể kịp thời đưa lên cuộc họp dạy học, chúng ta tùy thời sửa đổi."

"Hiệu trưởng Lục," Chủ nhiệm khoa điều khiển cơ giáp nói, "Thầy biết bằng học vị sơ đẳng bao nhiêu tiền một tấm không?"

Thể chế giáo dục của Thiên Hà Số 8 không giống các nơi khác, tương đối đơn giản, chỉ chia hai cấp "sơ đẳng" và "cao đẳng", sơ đẳng chính là giáo dục cơ bản, tuần tự từng bước học mười lăm năm ở trường công cũng được, tự học thành tài sau đó đến địa điểm chính phủ chỉ định thi lấy cái bằng cũng được, lấy được bằng giáo dục sơ đẳng là có thể tham gia đào tạo chuyên ngành, lựa chọn đi làm, hoặc lựa chọn tiếp tục nghiên cứu chuyên sâu, tiến vào giai đoạn giáo dục cao đẳng.

Đương nhiên, giáo dục cao đẳng không phải muốn chọn là chọn, toàn Thiên Hà Số 8 tổng cộng mười tám hành tinh có dân, mà chỉ có mười một trường cao đẳng, trong đó sáu đã đóng cửa, chỉ còn lại nền trường trụi lủi và hai ba bảo vệ, đề phòng dân vô gia cư và phần tử phạm tội biến trường thành hang ổ.

Hầu hết mọi người khả năng cũng không biết đại học dài ngắn ra sao.

Đến trường học hành chẳng có tác dụng đếch gì – đây là thường thức của Thiên Hà Số 8.

Trong tình huống như vậy, học viện Tinh Hải thành lập năm đầu tiên đã có trên dưới một trăm học sinh đến ghi danh, năm thứ hai lại nhận được hơn ba trăm đơn xin học, thậm chí có thứ như "tỷ lệ trúng tuyển", thật sự là một kỳ tích lớn của Thiên Hà Số 8. Kỳ tích sinh ra không phải vì hiệu trưởng Lục đặc biệt điển trai phóng khoáng, mà bởi vì nghe đâu học viện Tinh Hải có Tứ Ca chống lưng.

Đây dẫu sao cũng là một niên đại mà đại học phải ôm đùi lưu manh.

"Bằng giả ba mươi đồng, bao chất bao thật, thêm một trăm lẻ tám đồng, có thể đặt nguyên bộ đơn xin nhập học, đơn bao qua – muốn gặp Tứ Ca à? Muốn vào Hắc Động à? Chỉ cần một trăm ba mươi tám, không mua thì thiệt," Viện trưởng khoa học thông tin nói, "Đúng, chính là bọn nghỉ học viện tôi làm."

Lục Tất Hành: "…"

Viện trưởng thiết kế trời sinh mày chữ bát rất đưa đám, lúc này mày chữ bát cụp xuống trông càng sầu khổ hơn: "Hiệu trưởng Lục, học sinh thầy tuyển cơ bản đều là đến vây xem vị tiên sinh kia, lưu manh đã đành, còn là lưu manh thất học, tuy rằng chúng tôi dốc sức làm công tác trồng người, nhưng bắt chúng tôi trồng một hoa viên chuột sống, cũng quá làm khó rồi."

Lục Tất Hành nhanh chóng tính thầm tiền bán thân, mỉm cười bắt đầu giả thần: "Không thể nói như thế được, trên mỗi một đoạn đường vĩ đại ban đầu đều giăng kín bụi gai, mỗi một bậc tiên hiền đều từng bị coi là Ngu Công dời núi, ngạn ngữ cổ có nói 'Chỉ có đường thông xuống địa ngục, mới phủ kín hoa tươi thiện ý', chẳng lẽ hoàn cảnh khó khăn không phải là con đường duy nhất đạt đến giấc mơ?"

Ba viện trưởng cùng gục đầu xuống như ba quả cà tím héo queo, ngụm xúp gà thiu này của hiệu trưởng thật sự khó mà nuốt trôi.

Lục Tất Hành: "Tôi biết các thầy vất vả, nên quyết định năm nay tăng lương cho tất cả các giáo viên nhân viên, mỗi người thêm hai mươi phần trăm."

Đám cà tím lặng lẽ đâm chồi mới, phơi phới một chút sức sống.

Lục Tất Hành một mình đóng hai vai, đóng xong mặt đỏ lại đóng mặt đen, nói đến đây sắc mặt cậu lạnh đi: "Căn cứ theo thống kê không hoàn toàn, tỷ lệ bỏ học của trường sơ đẳng các hành tinh lớn của Thiên Hà Số 8 cao tới 90%, trong đơn xin học hầu hết chưa hoàn thành giáo dục sơ đẳng, bằng cũng là giả, điều này tôi biết, nhưng bỏ học không nhất định đều là tự nguyện, làm sao các thầy biết, trong đây không có học sinh tìm đủ mọi cách muốn bắt lấy một tia hi vọng? Các vị đồng nghiệp, các thầy biết ở cùng một thế giới, trong các thiên hà khác không xa chúng ta, đã không cần giáo dục sơ đẳng chứ?"

"Vườn Địa Đàng…" Không biết là ai đáp một tiếng.

"Vườn Địa Đàng," Lục Tất Hành đứng dậy, chắp tay sau lưng, thong thả nói, "Trẻ em trong Vườn Địa Đàng trước mười tuổi sẽ được mạng tinh thần truyền thẳng tri thức cơ sở vào trí nhớ, họ gọi đây là 'học tập không đau', vào khoang dinh dưỡng nằm ngủ một tháng là như khai ngộ, tự nhiên nắm vững tri thức,

các thầy có thể tưởng tượng không? Họ căn bản không cần như chúng ta, học tới học lui rồi lại quên tới quên lui, nhầm đường tới lui, khổ sở không tìm được người chỉ dạy. Các thầy chê học sinh nền tảng kém, xét trên mặt này, chúng ta mỗi một vị ngồi đây nền tảng đều kém, chúng ta vừa sinh ra đã thua trên điểm xuất phát, nhưng như vậy thì thế nào? Chúng ta có thể sửa đổi giáo trình, từng chút một, dạy từ từ, để học sinh học từ từ. Hở ra là vứt bỏ người khác, các thầy có xứng với bản thân mình từng khốn đốn hoang mang không?"

Phòng họp lặng ngắt như tờ, cũng không biết là bị nỗi ưu quốc ưu dân của hiệu trưởng Lục dằn xuống, hay lương tâm lên tiếng nhờ mức tăng của tiền lương.

Lục Tất Hành nhìn quanh, cảm thấy mình đã lấy lý lẽ phục người, liền giữ nguyên giọng điệu ưu quốc ưu dân, tan họp, chuẩn bị cho lễ khai giảng. Cậu tìm một chỗ không người, cấp tốc quan sát nhan sắc mình một chút qua tấm kính ở góc tường – vai rộng eo nhỏ, chính trang nghiêm cẩn, tóc không rối một sợi, trán có thể đi tham gia cuộc thi vầng trán đẹp của vũ trụ, lại còn ngũ quan cân đối, thật sự là đẹp trai ngời ngời.

Tiếp đó, trai đẹp lại soi gương cười thử một lát, lần lượt thử cách như cười như không "nhếch môi không lộ răng", cách cười tiêu chuẩn "tám cái răng", và cách cười dè dặt "chỉ lộ ít răng" nằm giữa hai kiểu trên.

Ba kiểu cười mỗi kiểu mỗi vẻ, đều rất hoàn mỹ, Lục đẹp trai mắc chứng sợ lựa chọn, sau khi qua một phen so đối khắc nghiệt, tuy rằng cậu rất muốn khoe hết hàm răng trắng quang minh lỗi lạc, lại cảm thấy tựa hồ dè dặt một chút phù hợp với thân phận hiệu trưởng hơn, đành phải nén đau lấy lùi làm tiến, lựa chọn phương án ba.

Hết thảy chuẩn bị xong xuôi, cậu mới trưng ra tư thái hờ hững nhất, vòng qua tòa nhà dạy học, đi đến hội trường.

Đạp trên bậc cửa hội trường, Lục Tất Hành đút một tay vào túi, gật đầu chào mỗi một người chào hỏi mình, trong lòng lại thất thần nghĩ: "Anh ta rốt cuộc có tới không?"

Trên hành tinh xinh đẹp toàn là dân nhà quê này, chắc chỉ mình Lục Tất Hành có mắt nhìn biết Trạm Lư không phải người, bởi vì IQ trung bình của trí tuệ nhân tạo bản địa đại khái không đến tám mươi, quả thật rất khó coi Trạm Lư là cùng một giống loài với chúng.

Lục Tất Hành còn biết, Lâm không phải là người của Thiên Hà Số 8, cũng chắc chắn không phải là hải tặc vũ trụ ở vực ngoại – Lục Tất Hành đi theo Độc Nhãn Ưng từ nhỏ, gặp không ít hải tặc vũ trụ, đám người đó như kền kền phiêu bạt, sự hung ác trên người là hung ác như lang bạt kỳ hồ cùng đường bí lối, Lâm không giống họ.

Hôm trước nói đến "Vườn Địa Đàng", Trạm Lư hai lần muốn sửa lại tưởng tượng nào đó của cậu về Thiên Hà Số 1 đều bị Lâm cắt ngang, kỳ thực Lục Tất Hành chỉ vờ không chú ý tới, sở dĩ cậu có thể trở thành bạn Lâm, chính bởi vì sự đúng mực biết cái gì nên làm như không thấy này.

Lục Tất Hành gặp Lâm trên đường trốn nhà đi bụi, khi đó cậu vừa vặn đến gần sao Bắc Kinh , vẫn chưa quyết định đáp xuống hay không, liền đụng phải một cái chai trôi… không, một khoang sinh thái.

Lúc ấy nó không có bất cứ dấu hiệu gì, lẳng lặng xoay tròn ngoài tầng khí quyển nhân tạo u ám chết chóc của sao Bắc Kinh , tinh xảo như một vị khách đến từ không gian khác, thiết kế vỏ ngoài cực đơn giản đủ để biến bất cứ một người làm công tác nghiên cứu khoa học nào thành kẻ cuồng theo dõi, Lục Tất Hành chảy nước dãi, theo khoang sinh thái không rõ lai lịch đi ba vòng quanh sao Bắc Kinh , biết vớt vật bất minh trong vũ trụ là một phương thức tự sát ít ai quan tâm, vẫn không nhịn được làm việc này.

Cả quá trình vớt kéo dài gần ba tiếng, sau khi vớt lên Lục Tất Hành phát hiện khoang sinh thái có một hệ thống mã hóa chặt chẽ, một khi bị sức mạnh bên ngoài phá hoại sẽ lập tức dẫn đến hạch tự nổ, ngọc nát đá tan.

Chứa trong khoang sinh thái tinh xảo này có thể là một bí mật lớn, cũng có thể là virus trí mạng, bất luận tình huống nào, đều là một vật nguy hiểm, dựa theo phương thức tư duy của người bình thường, nên lập tức để nguyên thứ này lại đó, tránh xa nó ra.

Nhưng Lục thiếu gia hiển nhiên không phải là người bình thường.

Là một khoa học gia rất ngứa tay, Lục thiếu gia không hề tò mò trong khoang sinh thái có cái gì, cũng không hề muốn xem, nhưng cậu nhất kiến chung tình với hệ thống mã hóa như khiêu khích trên khoang sinh thái, lập tức quên mất cuộc sống lý tưởng của mình, hào hứng đấu trí đấu dũng với hệ thống mã hóa, mất hơn hai tháng mới chiến thắng con "Sphinx" này một cách đầy nguy hiểm.

Lục Tất Hành vui mừng, sẵn hai chai Whiskey viết một bản nhật kí du hành vũ trụ phong phú, ghi lại hành động vĩ đại của mình, nhật kí viết xong cậu cũng say, không cẩn thận loạng choạng đụng mở cửa khoang sinh thái, chiếc hộp Pandora ầm ầm mở ra, men say suýt nữa bốc hơi lên cùng túi mật.

Cậu dụi mắt, lại dụi mắt, ngồi ngây ra dưới đất năm phút, xác định mình không sinh ra ảo giác –

Trong khoang sinh thái là một người… sống.

Lục Tất Hành vội uống một nắm thuốc giải rượu, đi kiểm tra người trong khoang sinh thái, phát hiện dấu hiệu sinh tồn của người này giảm xuống thấp nhất, trên cánh tay gắn một cái tay máy như trang sức, hẳn là trí tuệ nhân tạo nào đó, không đủ năng lượng nên không thể khởi động.

Dấu hiệu sinh tồn thấp trong hoàn cảnh cực đoan có thể giữ mạng, nhưng thời gian dài sẽ tạo thành ảnh hưởng không thể xoay chuyển, Lục Tất Hành không biết "người đẹp ngủ trong rừng" này rốt cuộc đã ngủ đông bao lâu, sợ hắn ngủ chết luôn, bèn lục hết nguyên bộ thiết bị y tế của mình ra. Nhưng thuốc vị "khách đến từ không gian khác" này dùng để giảm dấu hiệu sinh tồn không phải là mấy loại thường thấy, thiết bị y tế căn bản không cách nào nhận ra, Lục Tất Hành không phải bác sĩ, không dám tự tiện sử dụng thuốc đánh thức không đúng chứng, chỉ có thể mỗi ngày truyền dịch dinh dưỡng cho hắn, thử dùng dòng điện nhẹ đánh thức.

Ngày thứ ba, mí mắt "người đẹp ngủ trong rừng" mấp máy nhè nhẹ, Lục Tất Hành thử nói chuyện với hắn mà không có phản ứng.

Lục Tất Hành rảnh quá bèn lấy một mớ sách vo ve đọc bên tai "người đẹp ngủ trong rừng", từ "Lý luận thiết kế cơ giáp cao đẳng" đến "Sử thoại Địa Cầu", cuối cùng đọc một bộ truyện sex ba tục mấy chục yêu tinh đánh nhau – lần này, thính giả của cậu rốt cuộc không nhịn nổi phải mở mắt ra. *(Ba tục gồm dung tục đê tục mị tục)*

Lục Tất Hành đang đọc đến chỗ khá dữ dội, trong cabin cơ giáp du lịch vũ trụ không khí khô hanh, Lâm vừa mở mắt liền nhìn thấy hai dòng máu mũi ồ ồ chảy xuống.

Thuốc đánh thức Lâm ở chỗ Trạm Lư, mà Trạm Lư lúc ấy không đủ năng lượng nên không thể khởi động. Không có thuốc đánh thức, người bị Lục Tất Hành làm bậy làm bạ đánh thức sớm là vô cùng đau đớn, mới đầu như xác ướp, chỉ có con mắt nhúc nhích được, phải ngâm trong dịch dinh dưỡng mấy tháng mới có thể từng bước khôi phục khả năng hoạt động của cơ thể, bấy giờ Lục thiếu gia mới biết mình đã gây họa, đành phải không quản ngại mệt nhọc làm nam y tá.

Cậu ở trong vũ trụ trống trải tăm tối, sớm chiều bầu bạn với Lâm "toàn thân bất toại" hơn ba tháng, kết một… tình hữu nghị một lời khó nói hết.

9. Quyển 1 - Chương 9

Hội trường rộng lớn khí thế, nóc bầu trời mênh mông là một khoảng không trung nhân tạo giống như thật, muốn trời trong vạn dặm có trời trong vạn dặm, muốn biển sao có biển sao ngay, trong khu vực dự lễ, bảng chỉ đường thông minh đi qua dưới chân mỗi một người vào chỗ, nhìn từ xa những ánh huỳnh quang đó lướt qua tựa như mưa sao băng gầm thét qua lại vậy.

Có điều, mặc dù hội trường trang hoàng hùng vĩ, lúc này "ruột" nhồi bên trong còn hơi thiêu thiếu.

Lễ khai giảng sắp bắt đầu, các học sinh ở bốn khán đài đều đã vào chỗ, lũ học sinh toàn là hào kiệt, chuyên gây chuyện thị phi, giống như không phải đến cầu học mà là đến sinh sự vậy.

Đầu gai và đầu gai tụ lại, khó tránh khỏi đâm vào nhau –

Trên khán đài xem lễ phía đông nam, một nam sinh cao to vạm vỡ lười đi vào trong, không chịu đến chỗ mình, ngồi ngay mé ngoài cùng, rất nhanh gây ra một cuộc ẩu đả, trong số vây xem còn có người hùa theo, dẫn đến xung đột mau chóng lên cấp, kéo cả một khán đài xem lễ vào vụ đánh nhau vô tổ chức vô kỷ luật.

Trên góc tây bắc có nữ sinh bị bạn học lưu manh sờ mông, không nói câu nào trực tiếp rút khẩu súng laser trong ba lô ra bắn một phát, xé hổng chỗ ngồi của hội trường, bốn khán đài đều giật mình, suýt nữa tạo thành giẫm đạp, robot an ninh nhanh chóng đến khống chế, phát hiện khẩu súng laser kia lại còn là súng tự chế.

Khu xem lễ giữa hội trường có một vị bảnh hơn, giữ vững nguyên tắc động khẩu bất động thủ, tự mình mang một thiết bị khuếch đại âm thanh mini vào, hack vào hệ thống âm thanh, mượn âm thanh vòng

quanh ba trăm sáu mươi độ hội trường, gào một tiếng long trời lở đất: "John Ngô, đù má mày!"

"John Ngô" không biết là thần thánh phương nào, chỉ biết tiếng la này của gã đã khẳng định bầu không khí ba tục của lễ khai giảng, tiếng cười rộ lên, ba viện trưởng dãy đầu dẫn một nhóm giáo viên nhà nho, ngồi ngay ngắn ở đó chẳng hợp với xung quanh, như một nhóm lão Đường Tăng rơi vào động Bàn Tơ vậy.

Lục Tất Hành nhìn cảnh gà bay chó sủa khắp nơi, trạng thái tâm lý hết sức ổn định, bởi vì hiệu trưởng Lục luôn luôn cho rằng, thiên tài như bản thân cậu không cần người khác dạy, tự học thành tài là đủ rồi, vừa vặn là khó dạy nhất mới đáng để dạy nhất.

Chỉ là…

Cậu nhìn lướt qua ghế VIP trống không, âm thầm thở dài – Tứ Ca không đến.

Nhưng mà hiệu trưởng Lục mở trường dạy học đến nay vẫn chưa bị lũ học trò nhất quỷ nhì ma khiến nhồi máu cơ tim, đương nhiên tự có lòng dạ rộng rãi như trời đất. Cậu lại nhanh chóng nghĩ thoáng – Tứ Ca đến là niềm vui lớn, Tứ Ca không đến cũng là đương nhiên, cậu không tổn thất gì.

Lục Tất Hành rất nhanh điều chỉnh lại bản thân, mặt không đổi sắc đi lên bục giảng, trong một tiếng ồ lên có thể lật nóc nhà, xuất hiện lấp lánh khác thường.

Ánh đèn hội trường đột nhiên tối đi, chỉ để lại một luồng trên bục giảng, bục giảng từ từ lên giữa không trung, nóc bầu trời được thay bằng cảnh ngân hà rải rác, các vì sao chậm rãi xoay tròn, kéo dài ra vô biên vô hạn trong tầm nhìn.

Lục Tất Hành bình thản ung dung đứng trên bục giảng – tuy rằng chẳng ai để ý đến cậu.

"Các em học sinh thân mến…"

"Rầm" một tiếng, trên khán đài dự lễ gần bục giảng nhất, một học sinh bị đẩy thẳng xuống, sau đó tiếng chửi rủa lao nhao lại át cả dàn âm thanh của hội trường, dưới bục giảng biến thành một chiến trường.

Viện trưởng khoa điều khiển cơ giáp nóng tính đứng bật dậy, muốn rời khỏi.

Lục Tất Hành tạm thời ngậm miệng, thong dong lấy tai nghe đeo lên đầu, mũi chân giẫm vài cái có quy luật trên bục giảng, dàn âm thanh của cả hội trường rung mạnh "Ù" một tiếng, toàn thể thầy trò đều thành xúc xắc trong chén, tất cả những ai không ngồi đàng hoàng trên ghế đều ngã sấp mặt.

Hội trường trong khoảng thời gian ngắn lặng ngắt như tờ.

Lục Tất Hành tháo tai nghe, mặt không đổi sắc tiếp tục: "Chào các em, hoan nghênh các em đến với học viện Tinh Hải. Tôi biết các em bây giờ rất muốn đánh tôi, nhưng ngại quá, các em với không tới. Tôi còn biết các em đang lên kế hoạch chờ tôi xuống rồi ra tay – bài diễn thuyết của tôi cần khoảng mười lăm phút, trong mười lăm phút này các em có thể cân nhắc xem có thật sự muốn đánh hiệu trưởng hay không, dù sao thì, tính đến ngày hôm qua, cổ đông lớn nhất trường ta đã biến thành Hắc Động."

Nghe câu đó, các giáo viên nhân viên trường hàng trên cùng nhau cúi đầu như viếng đám ma, cảm thấy tiền lương của mình đều bị bọn lưu manh thối làm bẩn rồi.

Hiệu trưởng Lục không lấy làm nhục mà còn lấy làm vinh, tiếp tục đĩnh đạc nói: "Tôi sẽ cùng các đồng nghiệp, làm bạn với các em vượt qua mấy năm kế tiếp – có lẽ là mấy năm quan trọng nhất trong cuộc đời các em…"

Nam sinh vừa hack hệ thống khuếch đại âm thanh đột nhiên xen vào: "Hiệu trưởng, các thầy có dạy cách tán gái cua trai không?"

Lục Tất Hành mặt không đổi sắc trả lời: "Xem ra đây là một học trò hai bên nở hoa, tám chân đạp thuyền, tôi đề nghị các em đang ngồi ở đây nhớ kỹ giọng nói này, về sau đề phòng nghiêm ngặt. Mặt khác đề nghị của em không tồi, tương lai chúng ta sẽ sắp xếp môn tự chọn liên quan, trọng điểm nói về cách tránh Sở Khanh tình trường."

Nam sinh lại lợi dụng thiết bị khuếch đại âm thanh nói tranh: "Vậy các thầy dạy cách kiếm bộn tiền chứ?"

"Đương nhiên," Lục Tất Hành trả lời ngay không chút nghĩ ngợi, "Bằng không các em cho rằng tiền xây hội trường là ở đâu ra?"

Lũ khỉ con không ngờ thầy giáo thẳng thắn như vậy, trong hội trường im lặng giây lát.

"Kỹ sư cơ giáp giỏi nhất ngàn vàng khó cầu, hắc bạch lưỡng đạo quỳ đưa tiền, nhận cũng không xuể; mà nếu em muốn tòng quân, muốn làm nghề buôn lậu vũ trụ một vốn bốn lời, muốn làm tay đấm vàng, em nhất định phải là cao thủ điều khiển cơ giáp; kỹ thuật thông tin thì không cần nói nữa," Lục Tất Hành hỏi nam sinh không ngừng nói leo kia, "Em xưng hô như thế nào?"

"White."

"White, các bạn xung quanh em nếu dư dả, chắc chắn sẵn lòng bỏ ít tiền mua thiết bị vặt em dùng hack vào dàn âm thanh của hội trường, nhưng mà…" Lục Tất Hành vừa nói vừa đá nhẹ trên bục giảng, một màn hình trong suốt bắn lên, các ngón tay cậu nhanh chóng nhập một chuỗi mật mã, tạp âm trong thiết bị khuếch đại âm thanh lập tức biến mất.

"Xin lỗi, em nói nhiều quá, cũng nên chừa chút cơ hội cho các bạn khác." Lục Tất Hành vừa dứt lời, một luồng huỳnh quang đột nhiên chạy khắp hội trường, cậu búng tay một cái rất bảnh, ánh huỳnh quang theo tiếng dừng dưới một chỗ ngồi mé ngoài, biến thành mũi tên nhỏ, chỉ vào người trên ghế.

Mọi người đồng loạt quay đầu lại, Lục Tất Hành gật đầu, “Em học sinh này, em có thể thử nói một câu.”

Nữ sinh bị ánh huỳnh quang chỉ vào chửi nhỏ một câu “Đù má”, thiết bị khuếch đại âm thanh lập tức làm tròn trách nhiệm khuếch đại lên, trong hội trường rộ lên một tràng cười.

“Cười đếch gì,” Nữ sinh bị điểm danh thô lỗ chửi một câu, cô nàng cũng không ngại ngùng, bảo nói thì nói, lớn tiếng hỏi, “Hiệu trưởng, sao đám mọt sách các thầy mở miệng cũng toàn tiền tiền tiền, nói chuyện chẳng thuần khiết chút nào.”

“Rất đơn giản, bởi vì tỷ lệ chết do bần cùng cao hơn ngu xuẩn.” Hiệu trưởng Lục mới bán thân xong thành khẩn trả lời, “Kế tiếp.”

Câu hỏi kế tiếp rất sắc bén, người bị chọn ngẫu nhiên mở miệng hỏi ngay: “Trường này thật sự có Hắc Động chống lưng? Sao em ở đây một năm rồi mà chưa gặp Tứ Ca bao giờ?”

Hiệu trưởng Lục giỏi khua môi múa mép hiếm khi hơi á khẩu, sau đó mặt không đỏ tim không đập nhanh tiếp tục nói phét: “Cái này thì phải dựa vào…”

Cậu chưa nói xong câu này, cửa sau hội trường đột nhiên mở toang, một nhóm người hết sức huênh hoang đi vào từ lối VIP, hùng hổ như đến gây sự vậy.

Người dẫn đầu mặc áo khoác dài chất rất cứng, áo ngoài dày và cứng không tạo ra hiệu ứng “áo dài tung bay”, chiếc áo khoác ấy dài đến tận mắt cá chân, mặc rất dễ thành không eo không chân, nhưng có lẽ do vóc dáng người này cao, hoặc khi đi vai lưng tự nhiên tạo thành độ cong và sức mạnh, mặc trang phục như vậy nhìn lại không kỳ, giống như hắn trời sinh mặc quen loại áo khoác như mũ giáp này.

Hắn ngậm điếu thuốc, khi đi đầu không ngẩng lên, giống như trước mắt không có ai, đám nam nam nữ nữ phía sau tất cả đều tự giác tụt lại vài bước.

Tiếng xì xào bàn tán rộ lên, có người nhận ra danh tính mấy “tùy tùng”.

“Đó không phải là chị Penny chứ?”

“Penny? Ai?”

“Mày ở quê mới ra à… Là chị ấy, ôi đệch, chị ấy nhìn tao!”

“Người đằng trước là ai?”

“Sẽ không phải là…”

“Suỵt -“

Tiếng “suỵt” như thủy triều tự phát lan ra, hội trường khi nãy loạn xị bát nháo bị thủy triều kia cuốn qua một lần liền lặng ngắt như tờ.

Lối VIP có đèn, một luồng sáng từ đỉnh chóp hội trường chiếu xuống không nhanh không chậm đuổi theo người, người mặc áo khoác dài ngẩng đầu lên, đôi mắt màu xám đậm từ xa nhìn Lục Tất Hành một cái, xem như chào hỏi, rồi tự ngồi xuống.

Lâm nhìn lướt qua một cái, Lục Tất Hành tự dưng cảm thấy miệng lưỡi dẻo quẹo trở nên hơi cứng, khó khăn lắm mới bổ sung nốt nửa câu sau: “… Duyên phận.”

Ánh đèn đuổi theo người như pháo hoa phút chốc tản ra, hình dáng Tứ Ca biến mất vào chỗ tối, trong hội trường đột nhiên yên tĩnh, Lục Tất Hành vui quá hóa buồn, nhất thời quên từ.

Nhưng ngàn người nhìn vào, cậu cũng không thể im lặng một cách xấu hổ, nhân không ai chú ý, Lục Tất Hành ấn khuy tay áo mình, trên mắt lập tức xuất hiện một lớp màng người khác không nhìn thấy, trên đó có một bản diễn thuyết dự phòng do giáo viên dưới tay chuẩn bị cho: “Học viện Tinh Hải chưa chắc có thể cho các em đạt được thành tựu học thuật gì, mà rất nhiều người trong các em cũng có thể sẽ vì học nghệ không tinh hoặc không đủ vận may, không cách nào dựa vào những thứ học được trong trường đổi thành tiền mặt. Nếu không có tiền tài và vinh quang, trường còn có thể cho các em cái gì đây?”

“Tại thời đại này, tuổi thọ trung bình đã đạt đến ba trăm, chúng ta có hai trăm năm thanh xuân, dài gần như bất tử, mà số liệu lịch sử cho thấy, mỗi mười năm, thậm chí năm năm, cuộc sống của chúng ta sẽ đón nhận một lần thay đổi nghiêng trời lệch đất. Ở thời đại này, tài trí và nỗ lực cá nhân đôi khi vô cùng bé nhỏ, em đắc ý hay thất ý, đều quyết định bởi con nước lớn thời đại xô em đến đâu, trong cuộc đời lâu dài của em, có thể sẽ trải qua vô số lần lên như diều gặp gió và hai bàn tay trắng…”

Tứ Ca kẹp điếu thuốc tìm kiếm xung quanh chỗ búng tàn, Trạm Lư đang định giơ tay hứng, Penny đã chuẩn bị sẵn đưa qua một cái gạt tàn.

Penny không biết Trạm Lư không phải là người, vẫn rất có ý kiến với hắn. Bởi vì Trạm Lư cũng là một người đàn ông cao to, suốt ngày dính bên cạnh Tứ Ca làm “tiểu bạch kiểm” cũng đành, còn hở ra là làm chuyện quỳ liếm giơ tay hứng tàn thuốc không biết xấu hổ kiểu này, nhìn rất nhức mắt.

Tứ Ca không làm mất mặt cô, gật đầu cảm ơn.

“Bài diễn thuyết của Lục thiếu gia chắp vá từ đâu vậy?” Penny không hề để ý bắt đầu câu chuyện.

Tứ Ca lịch sự làm tư thế lắng nghe: “Ồ?”

“Mỗi năm năm sẽ phát sinh một lần thay đổi? Bắt đầu từ lúc em sinh ra, nơi quỷ tha ma bắt này đã là

bộ dạng quỷ quái dở chết dở sống này. Rồi cả tuổi thọ trung bình ba trăm – cũng là trung bình ngoại trừ người của Thiên Hà Số 8 à? Em năm nào cũng bị kêu đi đưa ma, tụi rác rưởi lớn lên với em bây giờ chết quá nửa rồi, nhờ phúc Tứ Ca, em xem như đã già hơn tuổi thọ trung bình rồi."

"Cô không già." Tứ Ca mí mắt cũng không nâng lên mà nói, giây lát sau khả năng cảm thấy mình trả lời quá qua loa lãnh đạm, hắn lại bổ sung một câu, "Nếu ở sao thủ đô, một cô bé như cô nghe nói còn chưa lấy chồng đâu."

Penny cười "Xì" một tiếng, lặng lẽ từ khóe mắt thò ra một đôi móc câu: "Tuy rằng em không phải là cô bé, nhưng cũng chưa lấy chồng, Tứ Ca có còn chỗ cho một người phụ nữ không?"

Tứ Ca tầm nhìn di chuyển, không nói có cũng không nói không, hắn cúi đầu rít một hơi dài, hút teo tóp nửa điếu thuốc còn lại, chặn miệng mình không nói gì.

Tứ Ca không phải là người tính khí thất thường, thậm chí xem như thông tình đạt lý… Nếu không Lục Tất Hành đã bị hắn đánh chết từ lâu rồi. Hắn giống như muốn dồn hết nóng giận dùng trên lưỡi dao, việc vặt bình thường không so đo, lời không thích nghe liền vờ không nghe thấy, chuyện không muốn nói hắn sẽ không lên tiếng.

Penny đã hiểu ý hắn từ sự im lặng này, ánh mắt tối đi, khóe miệng cong lên như cười miễn cưỡng, ép mình quay đầu nhìn hiệu trưởng Lục đang tạt xúp gà trên bục giảng.

Bài diễn thuyết của hiệu trưởng Lục đã tiến vào phần kết: "Tôi hi vọng các em ngày sau đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, đừng đắc ý vênh váo, hãy nghĩ về bể học vô biên trong học viện, khi chìm vào dòng chảy ngầm dưới nước, đừng vàng thau lẫn lộn, hãy nghĩ về nền tảng học viện xây dựng cho linh hồn em."

Lục Tất Hành dừng lại, nhìn quét thấy câu cuối của bản diễn thuyết, thật sự không muốn đọc, bởi vì cảm giác sẽ xấu mặt, nhưng ánh mắt lướt qua dưới đài, thấy ông viện trưởng già của viện khoa học thông tin đang rướn cổ nhìn mình đầy chờ mong, lập tức biết bài văn chua giả dấm này được viết bởi tay ai.

Lục Tất Hành cùng viện trưởng nhìn nhau một giây, im lặng bại trận, cam chịu đọc ra lời tâm huyết thay ông cụ: "Các em học sinh, tôi hi vọng các em từ nay về sau có thể ghi nhớ, quý giá hơn tiền tài là tri thức, quý giá hơn tri thức là lòng hiếu kỳ không bao giờ dừng, mà so với lòng hiếu kỳ càng quý giá hơn, là bầu trời sao trên đầu chúng ta."

Các học sinh một phần là "gỗ mục", một phần là "tường đất", nghe xong câu này tất cả im lặng hai giây, rồi tập thể phá lên cười, đều cảm thấy hiệu trưởng Lục quá giỏi làm màu.

Chính Lục Tất Hành cũng không thể làm gì khác ngoài cười, vớt vát lại một câu: "Bầu trời sao này giá sáu trăm vạn, trước khi phòng thí nghiệm cơ giáp hoàn thành, là thứ đắt đỏ nhất trường ta, phiền các em tôn trọng một chút, điều thứ nhất trong nội quy trường học, là về sau cấm đem vũ khí có tính sát thương vào hội trường!"

Dưới đài, viện trưởng tóc bạc phơ đứng dậy, tấm lưng còng, men theo rìa hội trường đi khỏi.

Sau khi lễ khai giảng kết thúc, Lục Tất Hành không thể tìm được Tứ Ca, bọn họ giống như đúng giờ đến bảo kê, hoàn thành nhiệm vụ liền im lặng biến mất.

Lục Tất Hành tự dưng thấy hơi mất mát, song cậu còn chưa kịp chiêm nghiệm, đã gặp nguy cơ lớn nhất từ khi thành lập trường tới nay – viện trưởng ba viện, mười sáu giáo viên nhân viên ưu tú dưới tay cậu, tập thể bày tỏ mình nhục thể phàm thai, gánh không nổi trọng trách trời giáng của hiệu trưởng Lục, bảo cậu mời cao nhân khác.

Ngày đầu tiên khai giảng, hiệu trưởng Lục bị toàn thể giáo viên nhân viên bỏ rơi, thành một ông hiệu trưởng không lính.

10. Quyển 1 - Chương 10

Lục Tất Hành mau chóng dùng biện pháp quan hệ công chúng trong nguy cơ, lần lượt tìm viện trưởng và các giáo viên từ chức nói chuyện. Đáng tiếc qua buổi lễ khai giảng riêng mình một kiểu này, hiểu chi dĩ tình, động chi dĩ lý… thậm chí dụ chi dĩ lợi, đều chẳng còn hữu dụng. *(Hiểu chi dĩ tình, động chi dĩ lý, dụ chi dĩ lợi đại khái là dùng tình cảm lay chuyển người khác, dùng đạo lý khiến người khác hiểu, và dùng lợi để dụ dỗ)*

Ông viện trưởng già đã nói rõ ràng chí hướng của mình trong bài diễn thuyết, người đầu đội sao trời, cho dù xu lợi cũng có giới hạn, mà giấc mộng và tôn nghiêm là không thể dùng tiền chà đạp.

Giấc mộng và tôn nghiêm cùng đường cũng vậy.

Lục Tất Hành ngược xuôi một ngày, chưa được giọt nước nào vào miệng, bụng dán vào lưng, không hề có thành quả, đành phải một mình quay về ký túc xá cho giáo viên nhân viên.

Ký túc xá vắng tanh vắng ngắt, bàn ghế không ai ngồi sắp xếp ngay ngắn, các giáo viên đều khá có tố chất, trước khi đi dọn dẹp hết đồ đạc, nơi này sạch sẽ như chưa từng có ai tới vậy.

Lục Tất Hành đi vài vòng, cảm thấy quá yên tĩnh, bèn mở hệ thống vệ sinh tự động của văn phòng, để tiếng quét dọn "ù ù" thêm một chút náo nhiệt, tự mình cho mình ăn một hộp thức ăn dinh dưỡng dạng nén.

Thức ăn dinh dưỡng dạng nén là một miếng vuông vắn, chẳng đẹp tẹo nào, độ cứng ngang ngửa bánh sơn tra, là một khối chất dinh dưỡng nhân tạo nén các thành phần dinh dưỡng theo nhu cầu của cơ thể, bao no khi cần gấp, tiết kiệm thời gian, vừa tiện vừa rẻ, có điều vị không cao cấp lắm – dù sao thì, mèo chó cao cấp cũng phải ăn thức ăn tự nhiên.

Món ngon miệng không phải Lục Tất Hành chưa từng ăn, cũng không phải không ăn nổi, chỉ là cậu không

thèm, cũng lười phí tâm tư.

Cậu hai ba miếng giải quyết bữa tối, insulin trong mạch máu dần dần tăng lên, sinh ra chút mệt mỏi theo tính sinh lý, ngoài ra cậu còn cảm thấy hơi cô độc.

Lục Tất Hành thừ ra một lúc, trên bàn làm việc nhảy lên một mặt phân giới thể hiện danh sách của trường, khối giáo viên nhân viên cơ hồ toàn là xám, chỉ còn trơ trọi một hiệu trưởng. Hơn một trăm học sinh năm ngoái chiêu sinh, năm nay còn lại không đến ba mươi, chỉ trong thời gian cậu ăn bữa cơm nhạt, ba mươi người vỏn vẹn lại xám một nửa – hẳn là đã lấy được phiếu điểm, hoàn toàn cam chịu số phận rồi.

Mà thư thông báo nhập học năm nay tổng cộng gửi một trăm lẻ năm bản, chín mươi người đến báo danh, trong đó không ít đều là dân bản xứ sao Bắc Kinh mộ danh vây xem Tứ Ca một chút, xem xong cũng nên đi rồi, một ngày thôi học bốn mươi, lúc này con số còn đang thường xuyên thay đổi, như đùa giỡn vậy.

"Bước đi khó khăn quá." Hiệu trưởng trẻ thở dài.

Lục Tất Hành lượng hô hấp rất lớn, thở dài một hơi cả nửa phút, thở xong cậu quyết định nghĩ thoáng một chút.

Thời đại đang tiến bộ, văn minh đang tiến lên, đám "quái thai" cũ không ngừng đấu tranh, giành được quyền bình đẳng, biến thành người bình thường, nhưng thời đại lại sẽ tạo nên quái thai mới.

Lục Tất Hành tự xưng là "thiên tài", nhưng cũng biết rằng loại thiên tài như cậu chỉ là một cách nói khác của quái thai thôi.

Thân là một quái thai, nếu mình còn không thể vô tâm vô tư một chút, thì sống làm sao nổi?

Lục Tất Hành cho máy tính trung tâm phát một bản nhạc dance điện tử có thể tung nóc tòa nhà – thường ngày lo cho tim các ông cụ, tòa nhà văn phòng đều chỉ bật nhạc cổ điển nhẹ nhàng.

Hôm nay cả tòa nhà đều là thiên hạ của một mình cậu, Lục Tất Hành cho máy tính trung tâm đóng kín các cửa trước sau, không ai nhìn cậu, cậu liền xõa hết cỡ, cởi áo khoác vẫn cảm thấy gò bó bèn cởi luôn cả tất, giải phóng mười ngón chân bị giam cầm, ly trà trên bàn bị nhạc dance điện tử chấn rung "ù ù", hiệu trưởng như thể phỉ đạp một chân lên ghế, nhanh chóng đăng thông báo tuyển dụng mới, hơn nữa hiệu quả rõ rệt mà đặt ra "plan B" –

Lỡ như không tìm được giáo viên cũng chẳng sao hết, vừa vặn cậu tạm thời không có nhiều học sinh, cùng lắm thì tự dạy vậy. Theo tỷ lệ nghỉ học này, chẳng bao lâu nữa chắc cả Tinh Hải chỉ còn lại một lớp nhỏ, năm nhất năm hai và ba học viện hoàn toàn có thể nhập làm một – dù sao chỉ xét theo phiếu điểm năm ngoái thì thật sự không cần thiết cho đám nhân kiệt này chia năm và học viện.

Ba bước nhỏ gộp thành một bước nhỏ, Lục Tất Hành còn cảm thấy rất có lý, cậu tổng kết thất bại mang

tính giai đoạn của mình thành bước chân quá dài đạp vỏ chuối, nghĩ thông suốt điểm này, Lục Tất Hành nhanh chóng ném việc này sang một bên, sẵn tiếng nhạc xập xình ầm ĩ, cậu ngâm nga khúc ca lạc điệu, dùng thiết bị có hạn mân mê con chip Lâm đưa, định tìm hiểu tình hình đại khái trước, làm một dự toán, rồi lại đi tìm Trạm Lư xin tiền.

Nghĩ đến Trạm Lư, suy nghĩ của Lục Tất Hành nhảy qua một chút, hơn nữa men theo trí tuệ nhân tạo thần kỳ kia bò lên người chủ nhân. Lục Tất Hành vừa phân tích chỗ nối của chip sinh vật vừa thất thần – tự dưng nhớ tới ánh mắt Lâm ở trong hội trường.

Có thể là hiệu quả của ánh đèn hội trường quá ảo mộng, cũng có thể là tư thế đám xã hội đen kia vào quá phong cách, tóm lại màn ấy đã nghĩ tới, liền bắt đầu quanh quẩn trong đầu Lục Tất Hành không chịu đi.

Khi cậu rót cà phê, khi cậu ngồi xuống viết kế hoạch nghiên cứu, khi rung chân lắc tay vận động theo bài ca quỷ khóc sói gào… Đôi mắt ấy của Lâm đều như bóng với hình nhìn lom lom gáy cậu, khiến Lục Tất Hành ngại không cởi trần nữa, lại rất cẩn thận mặc quần áo chỉnh tề dù chỉ có một mình.

Chờ xây phòng thí nghiệm rồi, Lục Tất Hành nghĩ, vừa vặn có thể dạy học trong thực tiễn, tiện thể lừa Trạm Lư đến dạy thay.

Cậu còn có thể lợi dụng phòng thí nghiệm này, rỗi việc đi báo cáo tiến độ nghiên cứu với đại kim chủ, vừa nghĩ như vậy, hiệu trưởng Lục cảm thấy mình sắp xếp công việc ngay ngắn gọn gàng, lại tràn ngập tinh thần chủ nghĩa lạc quan cách mạng, bùng lên ý chí chiến đấu.

Nhưng không chờ cậu chủ động tìm, chưa đến mấy hôm, "đại kim chủ" làm hộ không chịu di dời trong thế giới tinh thần của hiệu trưởng Lục đã tự mình đến đây.

Tứ Ca cho Trạm Lư sửa xong cơ giáp của "Nhền Nhện" kia, bản thân hắn giữ lại cũng chẳng để làm gì, bèn quyên luôn cho học viện Tinh Hải.

Penny tìm mấy người đưa thứ đó đến dưới tòa nhà dạy học của Tinh Hải, nghe đồn Penny là tình nhân của lão đại Hắc Động tiền nhiệm, nhưng thật ra không phải. Lão đại tiền nhiệm quanh quẩn bụi hoa, tình nhân nhiều đến bản thân còn chẳng nhớ hết, cũng chưa từng thấy ai được ưu đãi gì. Penny lên thành "chị Penny" hoàn toàn dựa vào gắng sức, nắm giữ kho súng ống đạn dược, thành tâm phúc của lão đại tiền nhiệm.

Nhưng lão đại tiền nhiệm này đầu óc không minh mẫn lắm, thấy tâm phúc xinh đẹp luôn muốn táy máy tay chân, không phải ăn no rửng mỡ sao? Quả nhiên không cẩn thận chọc vào phổi.

Lâm đến từ hành tinh khác, lần ấy lão đại tiền nhiệm bị kẻ thù lái một đoàn xe cơ giáp chặn đường, suýt nữa thì toi đời, Lâm mới đến, tìm đại công việc quét đường sống qua ngày, khi xe kiểm tu quét dọn vừa vặn đi qua, thông qua mạng trên xe quét dọn xâm nhập xe cơ giáp, trực tiếp biến quái vật khổng lồ hành hung thành mô hình nhe nanh múa vuốt.

Lão đại tiền nhiệm nhận hắn làm em ruột, xếp thứ tư – nhị ca tam ca đều thành bài vị rồi, là hai con lừa

bị đại ca giết sau khi xay lúa xong.

Khi đó trên sao Bắc Kinh còn chưa phải Hắc Động một nhà làm trùm, Lâm lựa chọn Hắc Động, thế là Hắc Động biến thành một nhà làm trùm. Người anh em quá giỏi giang, lão đại tiền nhiệm bất an, lại mài dao giết lừa, không ngờ tâm phúc tạo phản, nội ứng ngoại hợp, dao giết lừa cứa cổ mình.

Gió lạnh gầm thét, Penny mặc áo khoác liền mũ chống gió, ngẩng đầu hỏi Tứ Ca: "Nghe nói giáo viên trường họ chạy hết rồi, còn tặng họ làm gì?"

Không cần làm bảng hiệu cho ai, Tứ Ca mấy ngày nay lại lôi thôi lếch thếch, thấy cô lạnh liền dẫn cô đến chỗ khuất gió: "Cậu ta thích chơi thì cho cậu ta chơi đi."

Penny hơi nghi thần nghi quỷ, tuy rằng Tứ Ca là phái lãnh đạm không thích để ý đến ai, nhưng trước có tiểu bạch kiểm Trạm Lư luôn vây quanh hắn "nịnh bợ", cũng khó bảo đảm còn có tiểu bạch kiểm khác muốn học theo, bèn thử một câu: "Anh tốt với Lục tiên sinh thật đấy."

"Tôi nợ ba cậu ta một khoản nợ tình nghĩa."

"Hửm?" Penny sửng sốt, bởi vì từ ngày cô biết Tứ Ca, thoáng cái đã năm năm, chưa từng thấy Tứ Ca đến hành tinh khác, cô chỉ biết hắn rất thân với thiếu gia quái thai trốn nhà đi bụi Lục Tất Hành kia, không ai biết hắn còn quen cả Độc Nhãn Ưng, "Hắc Động chúng ta còn có qua lại với Độc Nhãn Ưng cơ à?"

"Không, Độc Nhãn Ưng không biết tôi ở đây," Tứ Ca dừng lại, "Chuyện từ rất nhiều năm trước rồi, lão từng trả cho tôi một món di vật của cố nhân."

Trạm Lư vẫn im lặng đi bên cạnh ngẩng đầu lên, Tứ Ca lại thoáng nở nụ cười, không chịu nói thêm.

Chính lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng người, Penny ngẩng đầu, phát hiện họ tránh gió đã đến phía sau tòa nhà dạy học.

Lục Tất Hành tập trung tất cả học sinh trong một phòng học lớn, các học sinh như một đám khỉ sống, tư thế gì cũng có, hiệu trưởng Lục tư thế ưu nhã ngồi trên bàn giáo viên, đang tự mình giảng bài. Họ đến gần cửa sổ sau, nghe thấy nội dung chủ yếu của tiết học này là buôn lậu vũ trụ.

Lục Tất Hành đĩnh đạc nói, mạch lạc rõ ràng, đàn khỉ sống không ngờ ngày đầu tiên đi học đã kích thích như vậy, nghe còn rất nhập tâm.

"Việc buôn lậu trên Thiên Hà Số 8 tồn tại đã lâu, số lượng lớn hơn trên chợ thường là súng ống đạn dược và thiết bị điện tử, thỉnh thoảng cũng có người làm ít đồ ăn và vật dụng hàng ngày quy mô rất nhỏ." Lục Tất Hành vừa nói vừa chỉ tuyến đường buôn lậu trên tấm bản đồ lớn dựng lên phía sau mình cho các học sinh, "Tuyến đường lắt léo như vậy, chủ yếu là để trốn quân đội đóng ở biên giới Thiên Hà Số 7, bên phía chúng ta thì chẳng ai quản, chỉ cần các em không cướp đường và hàng hóa của các ông lớn là được."

Đám học sinh nghe như si như say, White ngày đầu tiên khai giảng đã hack vào hệ thống hội trường tương đối sôi nổi, xen vào hỏi: "Hiệu trưởng, một chuyến đi về có thể kiếm bao nhiêu tiền, chênh lệch giá hàng hóa buôn lậu khoảng bao nhiêu?"

"Trong buôn lậu xuyên vũ trụ không có khái niệm 'chênh lệch giá' này, cưng à, họ không phải bán sỉ tiểu thương phẩm," Lục Tất Hành trả lời, "Bên kia không nhận tiền của Thiên Hà Số 8, có nhận cũng chẳng dùng tới, người ta nào có đến Thiên Hà Số 8 nhập khẩu hàng, bình thường là lấy vật đổi vật, về phần một vụ mua bán cụ thể giao dịch thế nào, cần song phương mua bán thương lượng riêng, mỗi lần đều không giống nhau, kiếm được bao nhiêu thì phải xem năng lực của em."

White rất giỏi máy tính, ở Thiên Hà Số 8 xem như gia cảnh tương đối giàu có, cũng là một trong số ít học sinh thực sự có bằng giáo dục sơ cấp, nghe nói gia đình đã chuẩn bị di dân đến Thiên Hà Số 7, gã đến học viện Tinh Hải đơn thuần là hiếu kỳ giết thời gian, khá có sự khờ khạo nghịch ngợm phá phách, không nhịn được lại hỏi: "Hiệu trưởng, không phải thầy mới còn nói họ không nhập khẩu hàng hóa của Thiên Hà Số 8 à? Thế lấy cái gì đổi?"

Lục Tất Hành nhìn thật sâu vào mắt gã, không trả lời mà hỏi ngược: "Có ai biết không?"

Lúc này, một cô bé sắc mặt u ám trong góc lớp tiếp lời – chính là cô nhóc tự chế súng laser: "Lấy người đổi, đồ ngu, Thiên Hà Số 8 có rất nhiều kẻ chơi bời lêu lổng ngu xuẩn như mày, thích hợp bán cho thiên hà khác làm thí nghiệm, hoặc bắt đi làm mấy việc không cho phép người làm."

White biến sắc.

Lục Tất Hành hỏi nữ sinh kia: "Em tên gì?"

"Bạc Hà." Cô bé nhìn thầy một cái, lúc báo tên rất tự nhiên gật đầu, tên cô chẳng ra thể thống gì, điệu bộ ngược lại rất bà cụ non, không hề nhìn ra tính tình nóng nảy một lời bất hòa là rút súng.

"Em nói đúng, buôn người là một mục vô cùng quan trọng trong buôn lậu vũ trụ, chiếm hơn bảy mươi phần trăm tất cả giao dịch – trò Bạc Hà được cộng một điểm thành tích trong lớp, thành tích trong lớp tổng cộng sáu mươi điểm, hi vọng mọi người đều có thể lấy đủ điểm trước cuối học kỳ, như vậy cuộc thi cuối kỳ các em sẽ dễ qua hơn." Chủ đề của Lục Tất Hành thay đổi tự nhiên giữa cuộc thi cuối kỳ và buôn người, buôn lậu và nhà xưởng mồ hôi xương máu, "Ngoài ra, vật phẩm giao dịch còn có hàng cấm, ví dụ như súng ống đạn dược tư nhân của Thiên Hà Số 8, đồ của hải tặc vực ngoại hoặc một số cấm giao dịch ở khu văn minh…"

White vẫn muốn hỏi đến cùng: "Thứ gì cấm giao dịch?"

"Rất nhiều, ví dụ như một số sinh vật nhân tạo," Lục Tất Hành nói, "Em thấy thứ đầu người thân rắn bao giờ chưa? Có bộ não của người, sau khi miễn cưỡng ghép lại trí lực có một chút vấn đề, IQ tương đương với người bình thường năm sáu tuổi, mặc dù hơi ngu ngốc nhưng tư duy và tình cảm giống người, ghép thêm đuôi rắn phát sáng lấp lánh, ở chỗ một số kẻ lắm tiền là thú cưng biến dị rất quý báu."

White sửng sốt hỏi: “Hiệu trưởng, thầy thấy rồi à?”

“Hồi nhỏ từng thấy một,” Lục Tất Hành dừng lại, “Người khác tặng cho ba tôi, tôi lẻn vào tầng hầm phát hiện cô ta, một cô bé – thường là con gái, khuôn mặt con gái xinh xắn hơn, nhưng nghe nói cũng có bé trai ngoại hình không tệ.”

“Sau đó thì sao?”

Lục Tất Hành: “Sau đó tôi nổ súng bắn chết cô ta.”

Trong lớp học lặng ngắt như tờ.

Một lúc lâu, White hạ giọng xuống quãng tám: “Ông… thầy không phóng sinh cô ta à?”

“Mỹ nhân xà, còn có một số mỹ nhân ngư, thậm chí không thể tính là khiếm khuyết gien, hoàn toàn là gượng ép tạo ra dựa theo thẩm mỹ méo mó, rời khỏi thùng giữ ấm và hệ thống truyền dinh dưỡng điều kiện khắc nghiệt, căn bản không thể tồn tại. Một người, nếu thật sự không có cách nào, sống thành súc sinh, thế ít nhất cũng nên là một súc sinh tự do.” Nụ cười mỉm ấm áp thường niên nằm trên mặt Lục Tất Hành không biết biến mất từ khi nào, trên khuôn mặt luôn có vẻ hơi đùa giỡn đọng một tầng sương sắc lãnh đạm, nói đến đây cậu không đi sâu thêm nữa, giơ tay cắt ngang gặng hỏi tò mò của các học sinh, “Câu hỏi kế tiếp.”

Tứ Ca không quấy rầy, cho Penny để người lại giao nhận cơ giáp với Lục Tất Hành, lặng lẽ dẫn Trạm Lư đi.

Ngồi lên xe mình rồi, Tứ Ca đột nhiên nói với Trạm Lư: “Ngươi quét lại gien của Lục Tất Hành lần nữa cho ta.”

Trạm Lư theo lời hành động, giây lát sau âm thanh máy móc lạnh băng báo cáo kết quả: “Kiểm tra lần thứ ba, gien không phù hợp.”

Tứ Ca thở dài, ngửa đầu dựa lên ghế.

“Tiên sinh, tướng quân Lục Tín gặp chuyện, phu nhân mất tích là ba mươi ba năm trước, tuổi xương của hiệu trưởng Lục thì chỉ có hai mươi tám, tuổi tác không phù hợp. Từ năm năm trước đến bây giờ, ngài ba lần nghi ngờ, cho tôi tiến hành quét gien hiệu trưởng Lục, kết quả ba lần quét đều không phù hợp.” Trạm Lư nói, “Tướng quân Lục Tín khi còn sống có quan hệ rất tốt với Độc Nhãn Ưng, ba mươi ba năm trước Độc Nhãn Ưng đổi thành họ Lục để tưởng nhớ ông ấy, nếu chỉ vì cái họ này mà ngài hoài nghi hiệu trưởng Lục chính là người ngài muốn tìm, điểm này không có căn cứ. Ngài không thể vì Độc Nhãn Ưng trả lại một di vật mà cho rằng một ‘di vật’ khác cũng ở trong tay ông ta.”

“Nhưng cậu ấy mở được hệ thống mã hóa của ta,” Tứ Ca thấp giọng nói, “Ngoại trừ bản thân ta, thì chỉ có…”

Trạm Lư nói: “Trình độ kỹ thuật của hiệu trưởng Lục cực kỳ cao, thêm một chút vận may, cậu ấy mở được khóa mã hóa không phải là hoàn toàn không có khả năng.”

Tứ Ca không tranh luận nữa, chỉ “Ừm” một tiếng.

Trạm Lư im lặng một lúc, bỗng nhiên lại hỏi: “Lần trước ngài nói ‘tìm không ra thì thôi’, thực ra là khẩu thị tâm phi à?”

Tứ Ca lại điếc, đồng thời cảm thấy Trạm Lư thông minh thì thông minh thật, nhưng mà đôi khi hơi lắm lời.

11. Quyển 1 - Chương 11

“Đó là Lục Tín.”

Tại quảng trường Kim Cương trên sao thủ đô Votaw, Lâm Tĩnh Xu kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện người nói chuyện với mình là Nguyên soái Woolf, vội vàng đứng dậy chào: “Chào buổi tối, tiên sinh Woolf.”

Quảng trường Kim Cương là khu chuyển tiếp của đại sảnh trung tâm quốc hội liên minh và công viên Sâm Lâm, lúc này trong đại sảnh trung tâm đang tổ chức vũ hội, ánh đèn đêm xuyên qua quảng trường Kim Cương nửa đóng, rọi vào công viên sóng biếc như biển, chớp tắt, quần áo lượt là, nói cười như ca.

Đây chính là thế giới văn minh.

Ban ngày, quản ủy hội và hội lập pháp của Vườn Địa Đàng Votaw đứng ngoài cuộc, các đại biểu bảy đại thiên hà cãi nhau om sòm trong sảnh quốc hội, năm lần bảy lượt suýt nữa choảng nhau, mất mặt khỏi nói. Buổi tối, mọi người để Vườn Địa Đàng điều chỉnh hormone một chút, thay quần áo, lau qua mặt, dẫn gia đình già trẻ, lại là những người bạn vui vẻ tường hòa.

Là phu nhân của thư ký trưởng quốc hội, Lâm Tĩnh Xu chắc chắn phải tham dự. Những người muốn mời nàng nhảy thật sự quá nhiều, nếu nhận lời hết, Lâm phu nhân có thể sẽ biến thành một con quay tự động, bởi vậy nàng thường chỉ lộ mặt một cái rồi trốn ngay, chờ thư ký trưởng hoàn thành nhiệm vụ xã giao, sau đó không biết từ góc nào đi ra cùng chồng về nhà.

Hôm nay, Lâm Tĩnh Xu vừa vặn trốn đến rừng bia ở lối vào công viên Sâm Lâm.

Tất cả các anh hùng từng có cống hiến kiệt xuất cho nền văn minh nhân loại kể từ khi liên minh thành lập đến nay đều sẽ có tấm bia đá của mình trong rừng bia, trên bia đá khắc công tích của chủ nhân, trên đỉnh thì là hình nửa người. Nguyên soái Woolf quản lý quân ủy liên minh hơn hai trăm năm có một tấm, thượng tướng Lâm Tĩnh Hằng – do mất sớm và cái chết gây động tĩnh rất lớn, cũng có được một chỗ be bé.

Giữa số bia đá này, có một chỗ cực kỳ đặc biệt, chỉ có bệ đá vuông vắn cao chừng ba mươi centimet, bên trên không có bia khắc chữ, cũng không có tượng đá, nằm giữa rừng bia sắp xếp chỉnh tề, trông như một cái răng sứt vậy.

Khi nãy Lâm Tĩnh Xu ngồi nghỉ chân ngay trên bệ đá này.

Nguyên soái đã hơn ba trăm tuổi, cuộc đời trải dài qua hai thời đại tinh lịch tân cựu, với ai cũng chẳng cần quá khách sáo, đơn giản gật đầu chào Lâm Tĩnh Xu, đoạn ông nhìn bệ đá trơ trọi kia mà nói: "Tấm bia đá này, ban đầu là của Lục Tín."

Lâm Tĩnh Xu lập tức lui lại một bước xin lỗi: "Xin lỗi, cháu không…"

Lão Nguyên soái cắt ngang nàng: "Cháu đã gặp Lục Tín chưa?"

Lâm Tĩnh Xu ngớ ra, cẩn thận trả lời: "Chưa ạ, cũng không hay nghe người ta nhắc tới."

"Không dám nhắc đến, cả sao thủ đô, ngoại trừ lão già đất vàng đã chôn đến cổ như ta không kiêng dè gì, còn ai dám nhắc tới Lục Tín?" Lão Nguyên soái dùng mũi giày đá cỏ dại bên cạnh bệ đá, hơi cười khổ, "Rất nhiều kỷ lục năm ấy hắn lập nên ở học viện Ulan, đến nay chưa ai phá được, là ta tự mình đặc biệt đề bạt hắn, sau đó hắn kháng lệnh đến thẳng Thiên Hà Số 8, sau một trận chiến được liệt vào mười đại thượng tướng, mới ba mươi sáu tuổi, công huân xưa nay không ai bằng, danh dự khắp thiên hạ… kiệt ngạo bất tuân. Vinh quang đến với hắn quá nhiều quá sớm, cuối cùng đã hủy hoại hắn."

Xương cằm lão Nguyên soái căng thành một đường sắc bén mà tang thương: "Cuối cùng rơi xuống kết cục phản quốc truy nã, chết không có chỗ chôn, ngay cả một bức tượng đá cũng chẳng còn."

Lâm Tĩnh Xu im lặng nghe, rất kiên nhẫn, không thấy hứng thú, hoàn mỹ đóng vai một cái hốc cây không đầu không não.

Lão Nguyên soái chìm trong hồi ức rất lâu, một trận gió đêm nhè nhẹ thổi tới, cuốn mùi nước hoa trên người Lâm Tĩnh Xu. Lão Nguyên soái niêm mạc mũi hơi nhạy cảm, không khỏi nghiêng đầu hắt xì, cái hắt xì này khiến ông hoàn hồn: "Người già hay nói nhiều, ngại thật, nhìn thấy cháu khiến ta nhớ đến Tĩnh Hằng. Lục Tín tính tình gàn dở có tiếng, nhưng luôn rất thương nó, ngay cả Trạm Lư cũng để lại cho nó… Khả năng là cảm thấy đám giá áo túi cơm của quân ủy không xứng đụng vào cơ giáp của mình."

Lâm Tĩnh Xu hơi nghiêng đầu: "Vinh hạnh cho cháu."

Lão Nguyên soái đánh giá nàng, nghe nói anh em nhà họ Lâm là sinh đôi, nhìn sơ qua đường nét hai người hơi hao hao, ngũ quan cũng khá giống, song nhìn kỹ lại cảm thấy là trống đánh xuôi kèn thổi ngược – giữa họ không có cảm giác huyết thống của cha con hay anh em, hành vi cử chỉ, khí trường khí chất, tất cả đều một trời một vực, như hai người xa lạ vừa vặn ngoại hình hơi giống nhau vậy.

Ánh đèn của vũ hội đã đổi màu, có nghĩa là sắp kết thúc rồi, lão Nguyên soái đầy phong độ làm động tác mời, để Lâm Tĩnh Xu khoác cánh tay ông: "Anh cháu rất có thiên phú, không thua gì người thầy Lục Tín của nó năm xưa, chỉ là không chịu cố gắng, lúc còn học ở học viện Ulan, mỗi lần nó đều vừa vặn đạt mức thành tích có thể giành học bổng, không chịu tốn thêm một chút tâm tư. Không ép nó, thì nó vĩnh viễn không tập trung, ta từng dạy nó, dẫn dắt nó, mà mãi vẫn không biết nó muốn cái gì."

Nụ cười mỉm trên mặt Lâm Tĩnh Xu như là vẽ lên, đẹp đẽ giả dối không nói nên lời: "Con người anh ấy, quả thật dễ khiến người ta sinh ra cảm giác khoảng cách, mỗi lần chúng cháu gặp mặt đều là chào hỏi theo lệ, nói xong hai câu thăm hỏi, thì chẳng còn gì khác để hàn huyên."

Lão Nguyên soái nói: "Ta cho rằng mối quan hệ giữa sinh đôi sẽ rất thân thiết."

"Có lẽ thế, nhưng bọn cháu bị tách ra từ lúc còn rất nhỏ, nhiều năm qua không sống cùng nhau," Giọng Lâm Tĩnh Xu nhẹ nhàng như dòng suối véo von, không vội không nóng, nhưng cũng không có tình cảm, "Thời điểm thân thiết nhất, chắc là khi chia sẻ một tử cung, có thể cháu còn không hiểu anh ấy bằng ngài đâu."

"Như vậy cũng tốt, tình cảm không sâu đậm, bớt đau lòng không ít," Lão Nguyên soái Woolf cười nửa chua nửa chát, nếp nhăn giãn ra như gợn sóng, một trong những người đặt móng liên minh này nhẹ nhàng nói, "Không như lão già vô dụng này, quanh năm suốt tháng bị nhốt ở Votaw, hết lần này đến lần khác tiễn học sinh, hậu bối lên chiến trường, nhìn chúng một đi không trở về... Hoặc là công thành danh toại một lần, lại bị người ta lãng quên."

Liên minh đã trăm năm không có đại chiến, mười mấy năm gần đây chỉ có đám hải tặc vũ trụ không nhiều từng tấn công khủng bố mấy trận, trong tình huống quân phí hàng năm giảm bớt, chính phủ hàng năm giải trừ quân bị, Lâm Tĩnh Hằng dẫn dắt một cứ điểm Bạch Ngân sắp xuống thành doanh thiếu gia cũng có thể im lặng giải quyết, thường mọi người mới biết được có hải tặc gây rối thì bọn hải tặc đã đền tội, hiển nhiên hải tặc vũ trụ gây sự cũng là gió to mưa nhỏ, đều thuộc về tàn dư không gây nổi sóng gió.

Đã dễ xử lý, thì người xử lý chuyện này đương nhiên cũng chẳng có công tích gì đáng nói.

Không ai quan tâm cứ điểm Bạch Ngân từng đánh mấy trận, đánh tan tác bao nhiêu hải tặc vũ trụ, trái lại đều nhớ rõ chuyện năm đó nữ thần vũ trụ Evgenia thổ lộ từ xa với Lâm thượng tướng. Công ty quản lý của Evgenia tốn một khoản tiền lớn vào Vườn Địa Đàng, mỗi một người vây xem tuyên bố tỏ tình của cô đều có thể tự thân cảm nhận được tình cảm mãnh liệt sinh ra do hormone xao động, fans của nữ thần cảm xúc lên lên xuống xuống, suýt khiến mạng Vườn Địa Đàng quá tải.

Tiếc thay Lâm thượng tướng chặn Vườn Địa Đàng, nữ thần hoàn toàn là liếc mắt đưa tình với kẻ mù, hắn thậm chí mặt cũng chưa lộ, chỉ lấy danh nghĩa chính quyền cứ điểm Bạch Ngân đưa ra một bản tuyên bố lạnh như băng, bỏ đi tu từ và quang minh chính đại, đại ý của bản tuyên bố là: Cô là ai? Không quen, đang bận, cút!

Đến bây giờ, nếu không phải người chết làm đầu, liên minh đưa Lâm Tĩnh Hằng lên thần tọa để trấn an lòng quân, có thể họ Lâm còn là một tên cặn bã, liệt dương và phần tử dã man nổi danh khắp vũ trụ.

Thượng tướng tiền tuyến còn như thế, càng không cần nói tới quân ủy liên minh "vô công rồi nghề", nơi này giống như thành chỗ cho đám con em quyền quý không triển vọng ngồi chơi qua ngày, nhiệm vụ công tác quan trọng nhất là giữ hình tượng, lỡ bị cánh truyền thông chụp được lưng còng, sẹo lồi hay áo quần xốc xếch, thì phải xám xịt ra xin lỗi.

Sau khi Lâm Tĩnh Hằng chết, hải tặc vũ trụ hoạt động ngày càng hung hăng ngang ngược, đại biểu bảy đại thiên hà cãi nhau ỏm tỏi với Votaw về quyền tự trị quân sự, song trên quốc hội liên minh, ý kiến của lão Nguyên soái Woolf vẫn chẳng đáng kể.

Ngay cả học viện Ulan cũng không còn là thuần học viện quân sự, "trường quân đội số 1" chỉ giữ lại cái tên, tám phần sinh viên tốt nghiệp đều tiến vào lĩnh vực phi quân sự.

Lâm Tĩnh Xu là phu nhân của thư ký trưởng, những việc này trong lòng nắm rõ, nhưng không tiện đánh giá, đành phải cười cười không nói gì.

Chỗ ca múa đã gần ngay trước mắt, lão Nguyên soái và Lâm Tĩnh Xu im lặng nhìn nhau giây lát.

Nguyên soái Woolf đột nhiên nói: "Cháu và Tĩnh Hằng từ nhỏ gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, là nguyên nhân chính trị, tình thế bức bách, không phải lỗi của nó."

Lâm Tĩnh Xu thông tình đạt lý trả lời: "Đương nhiên rồi ạ."

"Dù sao cũng là anh em ruột, Lâm tiểu thư," Có lẽ Nguyên soái Woolf già cả hồ đồ, quên nàng đã là phu nhân Gurdon, ông hơi dông dài lẩm bẩm, "Cháu đừng quên nó, ta không biết còn có thể sống thêm mấy năm, ta sợ chờ ta nhắm mắt rồi thì thực sự chẳng còn ai nhớ tới nó nữa."

Tay Lâm Tĩnh Xu bỗng run run, nụ cười mỉm như mặt nạ suýt nữa không giữ được.

Lão Nguyên soái không nhìn nàng, thấp giọng nói như độc thoại: "Các tướng quân đóng ở bên ngoài để thuận tiện, người liên lạc bình thường đều ghi phó quan, thư ký hay cận vệ trưởng của mình, anh cháu ở cứ điểm Bạch Ngân nhiều năm như vậy, người liên lạc khẩn cấp đều ghi tên cháu, chưa bao giờ thay đổi… Nó đối với cháu không phải là không có tình cảm."

Lâm Tĩnh Xu dừng chân, cách vài bước, nàng đứng ở chỗ ánh đèn le lói, khuôn mặt mơ hồ, đôi mắt lại phản chiếu ánh sáng yếu ớt, như đang ngấn lệ.

"Ông Woolf, cháu xin lỗi."

Tiếng nàng không rõ, cơ hồ đè trong cổ họng, lão Nguyên soái hơi nặng tai, nghi hoặc lắng tai hỏi: "Cháu nói cái gì?"

Đôi môi đỏ tươi của Lâm Tĩnh Xu run rẩy một lát, bị nàng cố dằn lại, trở về nụ cười điềm nhiên như không: "Không có gì, chúc ngài ngủ ngon, nói chuyện với ngài vui lắm, Gurdon ở bên kia, cháu phải cáo từ trước đây."

Nói xong, Lâm Tĩnh Xu cúi người chào, rồi thong thả bước đi như một đám mây ưu nhã.

Ngày 29 tháng 6 năm 275 Lịch Tân Tinh, đúng 22:00 giờ theo giờ vũ trụ. Đại sảnh quốc hội liên minh tại Votaw vẫn sáng rực ánh đèn, vũ hội sắp tan, các quý ông quý cô bịn rịn chia tay, công viên Sâm Lâm xào xạc trong gió đêm, rừng bia vắng lặng.

Dưới lòng đất cứ điểm Bạch Ngân yên bình, cơ giáp Trạm Lư cô độc ngủ say ở nơi tuyệt mật, ngoại trừ người tổng phụ trách cứ điểm Bạch Ngân, không ai có quyền bước chân vào, bởi vậy cũng không ai chú ý tới, một con chip be bé thần không biết quỷ không hay cắm trên khóa cửa, xâm nhập hệ thống nguồn năng lượng của Trạm Lư.

"Tít" khẽ một tiếng.

Trạm Lư ngủ say không hề có vẻ bị quấy rầy.

Tất cả vũ khí cỡ lớn tập thể ngân dài một tiếng, ánh đèn thành dải tối đi, ngay sau đó, tiếng cảnh báo chói tai chọc xuyên không trung.

"Nguồn năng lượng khác thường!"

"Hệ thống nguồn năng lượng dự phòng thứ nhất không thể khởi động -"

"Hệ thống dự phòng thứ hai không thể khởi động!"

"Hệ thống dự phòng thứ ba mất khống chế…"

"Mạng nguồn năng lượng đang bị tấn công!"

"Phát hiện vật thể bay không xác định bên ngoài tầng khí quyển nhân tạo."

"Hệ thống phòng ngự cảnh giới cấp một… hệ thống phòng ngự tắt… cảnh giới… tắt… hệ thống phòng ngự chỉ lệnh hỗn loạn, không thể nối tiếp, không thể nối tiếp…"

Lý thượng tướng sợ vãi cả ra quần mà bò dậy, chưa từng gặp tình cảnh như vậy, thoạt đầu hơi sững ra, sau đó lông tơ toàn thân dựng lên – cứ điểm Bạch Ngân bị tập kích!

Cứ điểm Bạch Ngân là trọng địa quân sự, vững như thành đồng, thanh kiếm bén cuối cùng của quân ủy liên minh, trước nay chỉ có khi thiên hà khác xảy ra sự kiện cấp bách không thể xử lý, mới khẩn cấp trình báo cứ điểm Bạch Ngân xin chi viện, ai dám động thổ làm nhà trên đầu sao Thái Tuế?

Điều này là không thể.

Song ngay lập tức, cận vệ trưởng lao vào: "Tướng quân, hệ thống phòng ngự hỗn loạn, ít nhất một ngàn cơ giáp siêu thời không cỡ lớn đã xuyên qua tầng khí quyển nhân tạo."

"Cái…"

"Uỳnh -" một tiếng, mặt đất chấn động dữ dội, Lý thượng tướng lảo đảo đập vào tường, ánh lửa bốc lên ngút trời.

Cùng lúc đó, trên sao thủ đô, thư ký trưởng Gurdon chào đồng nghiệp, dẫn phu nhân ngồi xe về nhà. Cỗ xe không mấy nổi bật có hệ thống phòng ngự của xe cơ giáp, lại cực kỳ nhẹ nhàng tiện lợi, đi thẳng trên đường xe chạy giữa trời không bị cản trở, người trong xe cơ hồ không cảm thấy một chút tạp âm và rung lắc.

Gurdon hơi say, sợ bị phu nhân ghét nên trước khi lên xe đã để Vườn Địa Đàng điều tiết nồng độ cồn trên người, hắn nắm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của vợ, sự đắc ý do được mọi người tâng bốc vẫn chưa tan hết, thư ký trưởng mặt mày rạng rỡ nói: "Họ mời Evgenia đến hát trên vũ hội, em có thấy cô ta không? Nhưng mà loại phụ nữ đóng gói ra này thật sự không thể nhìn kỹ, so với em đúng thật là… Ha ha – thế nào, hôm nay vui chứ?"

"Vui," Lâm Tĩnh Xu nhẹ nhàng nắm lại tay hắn, "Hôm nay là em…"

Xe đột nhiên dừng lại, đồng hồ đo lóe ánh sáng khác thường, trí tuệ nhân tạo bên trong không ra tiếng, chiếc xe như hạt bụi lơ lửng trên đường ray giữa không trung.

Gurdon lấy làm lạ hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Lâm Tĩnh Xu ngẩng đầu lên.

Vệ sĩ ngồi ghế trước lập tức đứng dậy kiểm tra, lúc này trí tuệ nhân tạo trên xe mở miệng đứt quãng: "Hệ thống gặp tấn công bất minh, đã tự động báo lên hệ thống an ninh… tít tít…"

Gurdon nhíu mày: "Cái gì?"

Đúng lúc này, một loạt xe cơ giáp loại nhỏ đột nhiên từ trong bóng tối lao ra, hệ thống an ninh của đường ray vậy mà không hề có phản ứng! Đoàn vệ sĩ của thư ký trưởng lập tức hiểu ra, đây là ám sát!

Xe vệ sĩ ùa tới, tiếng bắn nhau lập tức vang lên, Gurdon chửi một câu, nắm chặt tay Lâm Tĩnh Xu, quát vệ sĩ: "Đực ra đó làm gì, ngu xuẩn, khởi động trường không gian, đưa chúng ta đi trước!"

Vệ sĩ đáp "Vâng", vội vàng kéo cửa an toàn bên dưới xe, trường không gian khẩn cấp ở ngay bên trong đó, Gurdon chê hắn làm việc chậm chạp, đẩy hắn ra tự mình nhanh chóng nhập chỉ lệnh, quay đầu nói với Lâm Tĩnh Xu: "Trường không gian vận chuyển không dễ chịu, em…"

Bốn chữ "cố chịu một chút" chưa nói ra miệng, trí tuệ nhân tạo trong xe đột nhiên nổi điên, một thanh đao laser từ trong trường không gian bắn ra, nháy mắt chém thư ký trưởng Gurdon thành hai nửa dính khít vào nhau.

Vệ sĩ và Lâm Tĩnh Xu đồng thời im lặng một lát, Gurdon giữ nguyên động tác nhìn nhau với vợ, ánh mắt tựa hồ rất là kinh hoàng.

Ngay sau đó, cả người hắn tách làm đôi, máu toàn thân phun ra như suối, bắn đầy người Lâm Tĩnh Xu.

Vệ sĩ la lên: "Phu nhân tránh ra!"

Lâm Tĩnh Xu được người ta ôm lăn đi, ở chỗ không ai nhìn thấy, nàng thè lưỡi liếm máu bắn lên khóe môi.

"Nóng," Nàng nghĩ, "Còn rất ngọt."

Sau đó nàng giống như ba hồn bảy vía vừa quay lại, đúng lúc phát ra một tiếng thét nên có.

Trạm Lư ở tận Thiên Hà Số 8 phảng phất cảm giác được điều gì, đột nhiên đứng đó như treo máy, cái ly hứng nước nóng tràn ra, nước sôi chảy đầy tay.

Tứ Ca ngẩng phắt đầu lên.

Dông bão sắp kéo đến –

12. Quyển 1 - Chương 12

"Có chuyện gì vậy?" Tứ Ca giơ tay tắt nước nóng, "Trạm Lư, báo cáo sự cố."

"Thân cơ giáp Trạm Lư bị hư hao nghiêm trọng… 30%… 60%… 80%… Cảnh cáo, đang liên tục hư hao…"

Tứ Ca nắm cổ tay lạnh ngắt của hắn, Trạm Lư choàng mở đôi mắt màu xanh biếc: "Tiên sinh, tôi đã mất

đi liên hệ với thân cơ giáp."

Có một chớp mắt như vậy, đồng tử Tứ Ca co mạnh, nhưng rất nhanh, hắn liền rũ lông mi xuống che ánh mắt, nhận ly nước sôi trong tay Trạm Lư, đổ ra một ít, lại ném gói trà túi lọc vào, chuyển tới ngồi sau bàn trà.

Mùi hương yên tĩnh bốc lên, không trung sao Bắc Kinh là màu xanh thẳm lạnh thấu xương.

"Sự kiện ngoài ý muốn," Tứ Ca dùng tay chùi nước nhỏ xuống mép ly, vê ngón tay, hắn vẫn rất bình tĩnh, tốc độ nói còn hơi chậm hơn bình thường, "Đừng hoảng, chúng ta trước tiên đoán xem đã xảy ra chuyện gì – thân cơ của ngươi ở tầng dưới cùng cứ điểm Bạch Ngân, theo lý mà nói, họ sẽ không mang nó ra triển lãm."

"Thân cơ của tôi lắp hệ thống phòng ngự cao cấp nhất liên minh, có thể ngăn cản tất cả tấn công chính diện của vũ khí cỡ lớn, xét theo tốc độ hư hao vừa rồi, hẳn là bị vũ khí cỡ lớn tấn công liên tục… Rất có thể không chỉ một cơ giáp cỡ lớn siêu thời không." Trạm Lư thử nối với cơ giáp cùng tên xa tít tại cứ điểm Bạch Ngân, thử mấy lần đều thất bại, hắn hết sức không thích ứng mà hoạt động một chút, như thể rỉ sét, xoay hết lượt mỗi một khớp xương trên người, "Xin lỗi, tiên sinh, tôi bây giờ cảm giác hơi không quen, giống như bộ phận quan trọng trên người bị cắt mất."

"…" Tứ Ca im lặng một giây đầy quỷ dị, "Trạm Lư, ra ngoài đừng nói như vậy với người khác."

"Vâng thưa tiên sinh," Trạm Lư nói, "Cho nên, thân cơ giáp tôi cất ở tầng dưới cùng cứ điểm Bạch Ngân đang bị oanh tạc điên cuồng."

Như vậy cứ điểm Bạch Ngân chắc hẳn đã bị nổ khét lẹt rồi.

Tứ Ca dựa ra sau: "Vị trí địa lý của cứ điểm Bạch Ngân rất khéo, nằm ở chỗ giao giới của Thiên Hà Số 1 và 2, liên quan đến cảnh giới của hai đại thiên hà, bị tám tuyến đường vũ trụ bao vây, canh phòng nghiêm ngặt, bên ngoài còn có ba căn cứ quân sự vây quanh, khi nghiêm phòng tử thủ ruồi bọ cũng không bay vào được, xông vào hoặc là cơ giáp cỡ lớn quy mô lớn thực hiện bước nhảy vũ trụ cũng không thực tế."

Trạm Lư ngửa lòng bàn tay lên, một bản đồ tuyến đường vũ trụ lập thể lơ lửng trên bàn trà, tám tuyến đường bên ngoài cứ điểm Bạch Ngân nhìn hoa cả mắt, bảy mươi sáu trạm kiểm soát xuyên qua đây, ngoài ra bên ngoài tuyến đường còn có ba cứ điểm đóng quân là "Bá Luân", "Chim Ruồi" và "Núi Trường Bạch", xoay quanh cứ điểm Bạch Ngân như ba vệ tinh.

"Bạch Ngân Đệ Nhất Vệ Đội bị ta để lại trên tàu buôn, nếu có gì khác lạ, họ sớm nên truyền tin tức tới." Quỹ đạo vũ trụ giống như thật phản chiếu trong đôi mắt màu xám, hắn nói, "Phòng ngự và quân bị của cả cứ điểm là do ta tự tay đặt mua, sáu hệ thống nguồn năng lượng dự phòng, võ trang quân bị đủ nổ cả Thiên Hà Số 1 thành mưa sao băng, cho dù họ phái một con chó trấn thủ cứ điểm Bạch Ngân, cũng không đến mức im hơi lặng tiếng thất bại thảm hại như vậy."

Trạm Lư bổ sung một câu: "Thay thế ngài phụ trách cứ điểm Bạch Ngân là thượng tướng Ares Lý."

Tứ Ca – Lâm – Lâm Tĩnh Hằng cởi quân phục không còn nhắc đến tên thật của mình khựng lại: "Thế quả thật cũng không khác lắm với phái một con chó tới."

Trạm Lư nói: "Ý ngài là, Lý thượng tướng trưởng quan hành chính tối cao của cứ điểm Bạch Ngân làm phản, chủ động tắt hệ thống phòng ngự sao?"

"Có thể là hắn, cũng có thể là người quyền hạn cao hơn," Lâm Tĩnh Hằng xoay ly trà một vòng, cười khẩy, "Ta còn chưa ra tay, bọn họ đã tự đấu đá nhau trước – Trạm Lư, nghĩ cách liên lạc với Đệ Nhất Vệ Đội, bảo họ thông minh một chút, rút lui, khi rút lui đi tuyến đường dân dụng, tránh cứ điểm Chim Ruồi."

Đối với mệnh lệnh của hắn, Trạm Lư luôn luôn chấp hành trước nghi ngờ sau. Cấp tốc gửi tin nhắn xong, Trạm Lư mới nói khô khốc: "Tướng quân Diệp Reeve của cứ điểm Chim Ruồi là bạn ngài, tiên sinh, có phải ngài hoài nghi hắn cũng đã phản bội liên minh?"

"Đầu tiên, muốn nổ tan tành cứ điểm Bạch Ngân, chí ít cần hàng ngàn cơ giáp, nhiều trọng cơ giáp như vậy không thể cùng nhau bay trên trời như du xuân, nếu không tinh cầu ở gần dùng mắt thường cũng có thể phát hiện. Cho nên bất luận lực lượng này là đến từ vực ngoại hay vùng gần Mân Côi Chi Tâm, đều không thể một lần lái tất cả cơ giáp vào Thiên Hà Số 1, quá trình vận chuyển vũ khí phải là thời gian dài từng đợt hơn nữa bảo mật chặt chẽ, vậy nên họ còn phải có một chỗ để chứa số trọng cơ giáp này ở gần cứ điểm Bạch Ngân, vị trí và quỹ đạo quay của Chim Ruồi lý tưởng nhất," Lâm Tĩnh Hằng dừng lại một chút, "Thứ hai, Diệp Reeve của Chim Ruồi không phải bạn ta, ta ở đâu ra lắm bạn như vậy? Diệp Reeve kỳ thực là cựu bộ của thầy Lục, do che giấu kín nên rất nhiều người không biết việc này, để hắn có thể ngủ đông bảo tồn thực lực, nhiều năm qua hắn buộc phải an phận thủ thường, thứ nhất là ta dùng võ lực áp chế, thứ hai là hắn nể thầy, không muốn trở mặt với ta. Hắn là con sói bị ta cột bên gối, vừa hận ta vừa niệm tình cũ không muốn cắn ta mà thôi."

Trạm Lư mới treo máy một lần nghe mối quan hệ kỳ lạ giữa mấy con người này, CPU sắp nóng quá, một lúc lâu hắn mới hỏi: "Tiên sinh, tại sao ngài phải cột một con sói ở bên gối?"

Lâm Tĩnh Hằng như thường lệ không trả lời, chỉ phân phó đơn giản: "Giữ nguyên chú ý nghiêm mật, kêu Bạch Ngân Cửu từ vực ngoại đến biên giới Thiên Hà Số 8 tìm ta."

Trạm Lư xoay nhẹ gót chân, đúng lúc này Penny gọi điện thoại tới.

Lâm Tĩnh Hằng nhướng mày, ra hiệu cho Trạm Lư nghe thay.

Trạm Lư lập tức bắt máy, mở miệng mô phỏng giống như đúc giọng Lâm Tĩnh Hằng: "Chuyện gì?"

"Tứ Ca," Penny hạ giọng, "Có người muốn gặp ngài, nói là đến từ vực ngoại. Họ nói, ngài nhất định rất có hứng thú với một loại chip sinh vật… Chip gì? Ngài biết chuyện này không?"

Trạm Lư ngẩng đầu nhìn Tứ Ca –

Sau khi chip trong cơ thể "Nhền Nhện" của Độc Sào bị cưỡng ép lấy ra, người sau lưng hắn chắc chắn sẽ có phản ứng, nhưng… sao lại vào lúc này?

Khai giảng hai tháng rưỡi, học viện Tinh Hải vẫn chưa tuyển được giáo viên, nhưng phòng thí nghiệm đã xây xong, công tác dạy học ổn định thuận lợi, họ thậm chí còn có một cơ giáp vũ trụ để tháo chơi, hết thảy có thể nói là hoàn mỹ.

Lục Tất Hành đuổi lũ học sinh đi, như thường lệ quay về phòng thí nghiệm của mình.

Hôm nay hơi khác với mọi khi, bởi vì phòng thí nghiệm và Trạm Lư là nối mạng với nhau, bình thường Trạm Lư sẽ sớm thông qua máy tính chào hỏi cậu, trí tuệ nhân tạo thần kỳ có thể mượn máy móc thiết bị trong phòng thí nghiệm làm cơ thể, hỗ trợ hiệu trưởng Lục, còn thường xuyên đồng bộ tiến độ cho chủ nhân.

Không sai, trí tuệ nhân tạo phiền phức này quá thông minh, giúp cậu chẳng cần bước chân ra khỏi cửa cũng có thể thuận lợi trao đổi mọi chuyện với kim chủ, thành thử Lục Tất Hành đã ba tháng chưa thấy một sợi lông Lâm.

Lâm thần bí và sản phẩm khoa học kỹ thuật vượt Thiên Hà Số 8 ít nhất trăm năm trên người hắn, đều giống một thỏi nam châm, hút kẻ khác loài Lục Tất Hành này. Không hẳn là một ngày không gặp nhớ như điên như cuồng, chỉ là có việc hay không cũng muốn tìm hắn nói mấy câu. Dù rằng Lâm luôn lạnh nhạt hờ hững, thỉnh thoảng đáp lại một chút còn không rõ ràng, phải dựa vào kính hiển vi soi tìm, nhưng Lục Tất Hành cứ cảm thấy, bất kể cậu nói gì Lâm đều hiểu.

Thiên Hà Số 8 rộng lớn, không dễ tìm được một người không cho là cậu điên điên khùng khùng.

"Trạm Lư?" Lục Tất Hành thử gọi một tiếng mà không ai trả lời, xem ra là không có ở đây.

Trí tuệ nhân tạo cũng vô cớ nghỉ làm sao?

Lục Tất Hành lẩm bẩm một câu, nhân lúc này không ai nhìn, cậu vò xù tóc mình, mái tóc gọn gàng bị cậu hại chết không toàn thây, bù xù rũ xuống, sau đó cậu vươn vai một cái có thể kéo mình dài thêm hẳn một mét, nghĩ bụng: "Không đến thì thôi, mình ta càng thoải mái."

Cậu vừa thay quần áo vừa lật xem ghi chép thực nghiệm trước đó, mấy tháng nay cậu với Trạm Lư đã sắp nghiên cứu ra manh mối về chip sinh vật kia, có thể nói là "Vườn Địa Đàng" phiên bản thô. Khác ở chỗ, Vườn Địa Đàng là một hệ thống, một kênh kiểu giao hỗ. Mà con chip này giống tháp phóng tín hiệu ác ý hơn, lấy nó làm trung tâm phóng xạ ra ngoài, năng lượng càng lớn thì phạm vi phóng xạ càng rộng. Khi nó khởi động sẽ giống với virus, không nói năng gì xâm nhập cảm quan của con người và hệ thống thông minh xung quanh, phương thức nối vào giống hệt Vườn Địa Đàng, nhưng không thể trao đổi với người hoặc máy móc ở trong đây, chip có thể dùng phương thức đã định ảnh hưởng cảm quan của những người khác,

phương thức ảnh hưởng chỉ vài loại, đều là chương trình cài đặt sẵn trong chip, người đeo không thể tùy theo ý muốn.

Một điều khác tương đối khó hiểu, chính là… tại sao chip này có thể làm cho "Nhền Nhện" biến thành siêu nhân mình đồng da sắt?

Trước đó thử cấy chip sinh vật vào chuột bạch, không hề phát sinh tình hình tương tự.

Lục Tất Hành lật xem các số liệu cơ thể chuột bạch, lại thô lố mắt nhìn nhau với con chip sinh vật, đảo mắt, trong đầu cậu bỗng nhiên sinh ra một chủ ý tệ lậu.

"Trạm Lư, anh không tới à?" Cậu lại nói với văn phòng không một bóng người.

Vẫn không có âm thanh.

Lục Tất Hành tâm động liền hành động, nhanh nhẹn gắn máy móc y tế, vừa căng thẳng vừa hào hứng khử trùng toàn thân mình, sau đó cài sẵn chương trình, vào khoang vô khuẩn nằm.

Hệ thống y tế của phòng thí nghiệm đã được Trạm Lư sửa lại, trình độ tiên tiến vượt qua tưởng tượng của Lục Tất Hành, vốn là ứng phó các tình huống bất ngờ, không ngờ bị hiệu trưởng Lục dùng làm thực nghiệm cơ thể người.

Không đến một lúc, tiểu phẫu cấy chip hoàn thành trong tình huống cơ hồ không đau.

Hiệu trưởng Lục tìm đường chết không đợi trời tối vừa nghiêm túc ghi chép các dấu hiệu sinh tồn sau khi cấy chip vừa huýt sáo, bài hát tên là "Con mèo bị lòng hiếu kỳ hại chết", sau đó cậu thử khởi động chip.

Sẽ xảy ra chuyện gì?

Trong nháy mắt, cảm giác bị dòng điện đánh trúng tim tấn công, chỉ một phát, không khó chịu, mức độ làm tim cậu "thịch" một cái.

Sau đó, cảm giác tê dại khó tả bò lên, số hiệu bên trong tất cả máy móc vận hành xung quanh hiện hết lên trước mắt cậu, tinh thần của chính Lục Tất Hành cũng bị nối vào chip.

Cậu giống như thân giữa sóng lớn, ngoại lực mạnh mẽ bức vào đại não, chỉ là kết nối đã khiến cậu khó chịu cực độ, nhịp tim đột nhiên nhanh hơn khiến thiết bị y tế phát ra cảnh báo rất nhỏ, một ý nghĩ từ trong lòng cậu tự dưng rẽ đất chui ra – không có gì ta không làm được.

Lục Tất Hành sửng sốt, tay nắm lan can kim loại vô thức bẻ xuống, thanh kim loại đặc ruột lại cong đi.

Lục Tất Hành ngơ ngác nhìn thanh kim loại bị bẻ cong chốc lát, kế đó lập tức nhụt hết một bầu chí khí anh hùng, cậu hét thảm một tiếng: "Mẹ kiếp cái này đắt lắm!"

Lúc này, vành tai Lục Tất Hành đột nhiên động nhẹ, cảm quan như nối với tất cả thiết bị điện tử trong tòa nhà thí nghiệm bao gồm camera, cậu giống như một con nhện to tai nghe sáu hướng.

Con nhện khổng lồ nghe thấy âm thanh trong phòng chứa cơ giáp, mấy đứa học sinh lì lợm cạy khóa vào rồi!

"Chỉ lái đi một vòng, tao còn chưa từng rời khỏi tầng khí quyển đâu." Vừa nghe biết ngay là White trùm gây chuyện, "Chúng ta bay trên quỹ đạo, không rời khỏi sao Bắc Kinh, một lát là về, hiệu trưởng không biết đâu."

13. Quyển 1 - Chương 13

Lục Tất Hành: "…"

Lũ ranh con, hiệu trưởng đã biết rồi!

Ngay sau đó, khóa mã hóa an toàn của phòng chứa cơ giáp liền bị tấn công, Lục Tất Hành nhìn xuyên qua thiên nhãn mới sinh ra, phát hiện phương thức tấn công khóa mã hóa gặp phải rất quen mắt – là tài liệu mở rộng đọc ngoại khóa cậu vừa phát tuần trước!

White vểnh đuôi khoe khoang: "Đọc suốt ba đêm mới hiểu, hiệu trưởng nên phát học bổng cho tao."

… Song hiệu trưởng chỉ muốn cho gã một bạt tai.

Một mặt, hiệu trưởng Lục hơi được an ủi trái tim già, bởi vì mặc dù nói tróc hết hai lớp da, nhưng cuối cùng đã nhét một tẹo hữu dụng vào cái đầu gỗ mục, mặt khác cậu lại hết sức bực tức, bởi vì lũ quỷ con chẳng dễ gì chịu học một chút, mà học xong liền dùng đối phó hiệu trưởng!

Phương tiện giao thông đương đại, đại thể có thể chia làm hai loại vũ trụ và phi vũ trụ.

Phương tiện giao thông phi vũ trụ chính là chạy trong tầng khí quyển, chủng loại tương đối đa dạng, bao gồm xe dân dụng bình thường chạy trên mặt đất, xe cơ giáp quân dụng, mô tô phân khối lớn tầng trời thấp, xe chạy trên ray cao tốc, máy bay trên không, thiết bị bay đặc biệt vân vân.

Mà phương tiện giao thông vũ trụ thì bình thường chỉ chia hai loại – tàu vũ trụ và cơ giáp.

Tàu vũ trụ có thể quân dụng, cũng có thể dân dụng, là một cách gọi chung, phạm vi khá rộng.

Nhưng cơ giáp thì khác.

Theo pháp luật liên minh quy định, cơ giáp chỉ sử dụng làm thiết bị quân dụng, từ tiểu cơ giáp đơn giản một người có thể cất trong tòa nhà thí nghiệm, đến cơ giáp cỡ lớn siêu thời không có thể che lấp bầu trời, trên tất cả cơ giáp đều có hai bộ hệ thống, một bộ hệ thống động lực chuẩn bị sẵn để bay, một bộ hệ thống quân dụng, bao gồm chỗ nối các loại vũ khí tính sát thương quy mô lớn và hệ thống phòng ngự, cơ giáp tuyệt đối cấm tư nhân sở hữu – ngoại trừ ở Thiên Hà Số 8 chẳng ai quản lý.

Cơ giáp thô sơ hơn cũng là hung khí, tuyệt đối không phải là đồ chơi của đám vị thành niên hiểu biết lơ mơ.

Bản thân Lục Tất Hành tuy rằng không đáng tin cậy lắm, nhưng dù lớn dù nhỏ cũng là một người làm gương, không dám mặc cho đám học sinh phá phách lung tung, cậu khẩn cấp bỏ dở thực nghiệm, chip không kịp tháo, nhanh nhẹn giật dụng cụ kiểm tra đo đạc trên người xuống, giật đứt ba dây một bộ cảm biến, tiếng cảnh báo phản đối của thiết bị vang lên inh ỏi, mùi khét thoang thoảng từ từ bốc ra.

Lục Tất Hành đau lòng chỉ hận không thể lấy thân mình thay thế, nhưng tên lỏi con White kia hiển nhiên là dày công, chẳng những đọc hiểu rõ tài liệu mở rộng, còn tiến hành cải tiến, thấy khóa mật mã của phòng chứa sắp bung, Lục Tất Hành mặc kệ luôn phòng thí nghiệm rối tung, vội vã mặc thêm quần áo muốn chạy ra ngoài.

Khóa cửa phòng thí nghiệm là hệ thống vân tay và tròng đen cũ rích, để tiết kiệm tiền, hiệu trưởng Lục không lắp khóa gien, cậu vốn đã không quen quái lực thình lình đến này, trong lúc nóng ruột, đại lực kim cương chỉ trực tiếp chọc thủng luôn máy quét vân tay.

Khóa cửa gặp tai bay vạ gió, tưởng là giặc ngoài xâm lấn, không quét tròng đen nữa, khóa cũng không mở, rú lên inh ỏi ngay tại chỗ, đồng thời tự động cắt tất cả mạng và tín hiệu trong phòng thí nghiệm, đóng cửa chống trộm khẩn cấp – cửa chống trộm khẩn cấp dày hơn ba mét, dùng vật liệu đặc biệt, có thể chịu ba lượt pháo ion cỡ trung.

Trong vũ trụ chắc chắn có lực lượng thần bí nào đó quản "xúi quẩy", còn hất một bãi cứt chó vô hình lên đầu Lục Tất Hành.

Hiệu trưởng Lục bị nhốt trong phòng thí nghiệm của chính mình, nhìn nhau với cửa chống trộm khẩn cấp, tức muốn bốc khói.

Trong phòng chứa cơ giáp có thiếu nam thiếu nữ mỗi loại hai người, lúc này tám đôi mắt đang dán vào khóa mã hóa tan tác ngàn dặm –

Cầm đầu là White, gã cảm thấy mình ở phương diện cơ giáp trình độ có hạn, bèn mời thêm hai trợ thủ, Bạc Hà và bạn cùng phòng Hoàng Tĩnh Xu, hai cô bé vốn không muốn nhập bọn với gã, là White bỏ tiền ra thuê.

Đi cùng còn có một nam sinh, chính là vị trên lễ khai giảng chiếm chỗ ngồi của người khác còn gây ra một

vụ ẩu đả, tên là Vitas. Gã thanh niên này "khốc soái cuồng bá duệ", cả học viện Tinh Hải ngoại trừ hiệu trưởng, không ai không muốn đánh gã, gã bình quân mỗi ngày phải đánh tám trận với các học sinh quen lẫn không quen, cho nên có biệt danh là "Gà Chọi". Gà Chọi huynh khả năng gia đình cũng chẳng làm ăn lương thiện gì, khoe từng sờ vào cơ giáp thật một lần, vốn là đến vì khoa "điều khiển cơ giáp".

Bốn người phân công rõ ràng, White phụ trách cạy khóa, Bạc Hà và Hoàng Tĩnh Xu hai người làm bảo trì thiết bị chia nhau phụ trách hệ thống bay và hệ thống phòng ngự võ trang, Gà Chọi phụ trách lái cơ giáp.

"Tách" một tiếng, khóa mật mã hoàn toàn mất hiệu lực, cửa phòng chứa chậm rãi mở ra hai bên, White nhảy cẫng lên, một tay giơ cao qua đầu, đáng tiếc ba người hợp tác đều không thân thiện, tất cả đều nhìn gã với khuôn mặt không biểu cảm, White đành phải tự đập tay với mình, tiện thể làm nửa bài thể dục theo đài tại chỗ.

Hoàng Tĩnh Xu cảm khái một tiếng: "Thật muốn lái cái này, bọn mày chán sống rồi à?"

Tuy chỉ là cơ giáp đơn sản phẩm của tổ chức tà giáo xa tít mù tắp, cũng cao cả chục mét, do sử dụng để dạy học, một vòng rãnh vũ khí xung quanh đều trống không, dẫu vậy nhìn nó đã rất đáng sợ.

Gà Chọi tuyên bố mình từng sờ vào cơ giáp thật, thật ra là bốc phét thôi. Gã hồi nhỏ chỉ chơi mô hình phỏng chân một lần, so với đồ thật thì thứ ấy hoàn toàn chính là một cái xe điện đụng, lúc này Gà Chọi lặng lẽ nuốt nước bọt, hoài nghi mình đã nổ quá.

Hiệu trưởng Lục bị nhốt trong phòng thí nghiệm có suông một đôi thiên lý nhãn thấu thị, trơ mắt nhìn chúng mò vào phòng chứa cơ giáp, không hề có biện pháp gì – chip sinh vật trên người cậu dù sao cũng thô sơ, thao tác rất có hạn, chỉ có hai công năng là "ngụy trang" và "ẩn hình", hoàn toàn là chuyên dùng để bắt cóc trẻ em, không có mục chọn tự định nghĩa khác!

Lục Tất Hành điện thoại không gọi được, mạng nối không được, đập cửa cũng không ai nghe thấy, mồ hôi lạnh túa ra.

Lúc này, cậu ngẩng đầu, nhìn thấy một thiết bị tăng biên độ sóng âm trong phòng thí nghiệm.

Bốn thanh thiếu niên không biết nặng nhẹ đứng ở phía dưới cơ giáp khổng lồ, đều sợ hãi, nhưng so với cơ giáp, Bạc Hà nghèo phát điên rồi rõ ràng càng sợ White không trả tiền hơn, vì thế dẫn đầu dốc hết dũng khí nói: "Tụi mày đi đi."

Gà Chọi nhìn cô nhóc một cái, thanh niên tràn trề năng lượng là không chịu nhận sợ trước mặt khác phái.

Tính đến bây giờ, Lục Tất Hành ngoại trừ giảng tri thức cơ sở của cơ giáp, thì chỉ dẫn học sinh đến xem một lần, biểu diễn một lần cách mở cửa cabin. Gà Chọi định thần lại, ra vẻ bình tĩnh đi lên phía trước, nhớ lại các bước xem trên sách, mở cửa cơ giáp.

Theo chúng đi vào cơ giáp, mạng tinh thần trong cơ giáp bị kích hoạt "Ù" một tiếng, mạng tinh thần như sôi trào sáng lên, xanh mét, cực kỳ hãi người, Gà Chọi hoài nghi từ đầu gối trở xuống đã không phải là của mình, nhất thời không sao nhớ nổi chỉ lệnh kết nối.

Đương khi gã và mạng tinh thần thô lố mắt nhìn nhau, hiệu trưởng Lục dùng thiết bị khuếch đại tăng tiếng của mình, theo đường ống dẫn nước trên tòa nhà thí nghiệm truyền đến phòng chứa cơ giáp, quát lạc cả giọng: "Ai cho các em đụng vào cơ giáp, xuống ngay cho tôi!"

Gà Chọi bị hiệu trưởng Lục quát sợ quá nhớ ngay ra chỉ lệnh nối mạng, vô thức nhập vào, ba đứa kia không kịp phản ứng, cửa buồng lái cơ giáp đã ầm ầm đóng lại, ngàn vạn đường mạng tinh thần cùng ùa tới Gà Chọi, tiếng ồn trong cabin cơ giáp đột nhiên tăng lên.

White ôm đầu: "Sắp… sắp nổ à?!"

Hoàng Tĩnh Xu: "Mau thoát ra, bà mẹ nó tụi mày gây họa rồi!"

Gà Chọi không nói nên lời – người chưa trải qua huấn luyện là không thể tùy tiện lên cơ giáp, xung kích khi lần đầu nối mạng tinh thần đủ để chấn động não, Gà Chọi đã trợn trắng đôi mắt gà chọi.

Bạc Hà đẩy bạn ra: "Có thao tác tay, tránh ra hết, để tao ngắt chương trình."

Cô khá có phong độ đại tướng, bình tĩnh như thường, đấm nát van an toàn khẩn cấp… Sau đó cô nghệt mặt ra nhìn phím điều khiển trong van an toàn hơn một nửa không biết dùng làm gì.

Nhưng thiếu nữ Bạc Hà gà mờ to gan lớn mật, chỉ nghệt ra một giây, liền quyết định chữa ngựa chết như ngựa sống, đoán mò mà ra tay.

Lục Tất Hành suýt nữa lên huyết áp ngay tại chỗ: "Đừng bấm lung tung!"

Nhưng đã chậm.

Tiếng ồn "ù ù" trong cơ giáp trầm xuống, mấy thiếu niên còn chưa kịp thở phào thì cơ giáp đã di chuyển.

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, sàn nhà phòng chứa tách làm đôi, lộ ra một đường ray sâu thẳm, cơ giáp từ từ co hai cánh lại, trượt xuống theo ray… Không hề chùn bước trượt đến đài phóng.

Mấy học sinh nhìn nhau vài giây, sau đó, ông cụ non, cao ngạo lạnh lùng, chỉ sợ thiên hạ không loạn, tập thể bị đánh về nguyên hình con nít quỷ, nhất tề há miệng thét lên.

Tiếng thét không thể ngăn cản cơ giáp, nó vô tình rơi vào chính giữa đài phóng, sóng năng lượng khổng lồ

ầm ầm tản ra…

Lên trời rồi.

Lục Tất Hành thật sự không dám tin, bốn tên oắt con này lại bắn như pháo toản thiên hầu ngay trước mặt cậu, phẫn nộ: “Lũ khốn nạn, thầy nhất định phải đuổi chúng mày!”

Cậu đá cửa chống trộm khẩn cấp lõm vào một dấu chân, Lục Tất Hành đo sơ qua chiều sâu dấu chân, cảm thấy nếu mình đá tiếp theo chỗ này chắc ba ngày mới vượt ngục được, chẳng thà ngóng trông Trạm Lư đến thả mình ra còn hơn.

Nổi giận không phải là cách, Lục Tất Hành nhanh chóng bình tĩnh lại, bắt đầu đi vòng vòng trong phòng thí nghiệm đóng kín, đột nhiên, hiệu trưởng Lục như ngựa thần lướt gió chợt lóe thông minh – cậu khởi động công năng “ngụy trang” của chip sinh vật.

Ngay sau đó, trong nhận thức của tất cả thiết bị an toàn phòng thí nghiệm, chàng trai vốn nổi cơn tam bành biến thành một bé trai sún răng.

Bé trai cô độc ngồi trong phòng thí nghiệm, chuẩn bị nửa phút rồi “Oa” một tiếng bắt đầu gào khóc.

Theo luật bảo vệ trẻ vị thành niên của liên minh quy định, trẻ em dưới 10 tuổi ở một mình, nếu có triệu chứng không khỏe rõ ràng, vượt quá năm phút thì camera hoặc hệ thống an toàn gần nhất phải báo cảnh sát.

Hệ thống an ninh của phòng thí nghiệm là do Trạm Lư lắp, Lục Tất Hành hi vọng trí tuệ nhân tạo đến từ liên minh này sẽ tuân thủ pháp luật.

Trạm Lư không làm cậu thất vọng, hiệu trưởng Lục phản lão hoàn đồng bất chấp hình tượng gào khan năm phút, Cục cảnh sát như trang trí của bản địa nhận được điện thoại, các cảnh sát trong phạm vi hai mươi dặm ù ù cạc cạc tập thể đi làm nhiệm vụ, nửa tiếng sau từ trong học viện Tinh Hải đào ra một hiệu trưởng Lục quần áo xốc xếch.

Mà lúc này, cơ giáp chở bốn kẻ gây rắc rối đã như một chiếc thuyền lặng lẽ rời khỏi sao Bắc Kinh , theo tuyến đường cơ giáp này cài đặt từ trước, bay về phía vũ trụ mênh mang.

Cùng một thời gian, Lâm Tĩnh Hằng dẫn Trạm Lư không đến phòng thí nghiệm đúng giờ rời khỏi sao Bắc Kinh được khách sáo mời tới một căn cứ nhỏ tách rời bên rìa Thiên Hà Số 8.

Cơ giáp đậu xuống, cửa cabin phát ra một tiếng thở dài nặng nề, chầm chậm mở ra, Lâm Tĩnh Hằng chắp tay sau lưng cất bước đi ra, nhìn thấy những người đón hắn ngoài cửa.

Nhóm người này bất luận nam nữ đều mặc áo dài, trên người đeo đầy trang sức linh tinh, nhìn kỹ thì thấy trang sức đều còn sống – đeo trên tai làm khuyên là nhện sống, vòng tay là bọ cạp sống, vòng cổ thì khả năng là con rắn nhỏ nối liền đầu đuôi.

Đây là tổ chức tà giáo Độc Sào nổi danh Thiên Hà Số 8.

Dẫn đầu là một người trung niên ngoài hai trăm tuổi, nửa mặt bên trái xăm hình độc trùng, cơ hồ không nhìn ra ngũ quan ở đâu, lão tiến lên nửa bước, giơ tay ra chào Lâm Tĩnh Hằng trước: "Từ lâu đã nghe đại danh của Lâm Tứ Ca trên sao Bắc Kinh, mà mãi chưa có cơ hội đến thăm, xin tự giới thiệu, tôi là A Lai người hầu của đại thần vu độc, hoan nghênh ngài người bạn của tôi, mong thần quang của đại thần vu độc vĩnh viễn chiếu rọi trên người ngài."

Lâm Tĩnh Hằng nghe chúc phúc kỳ lạ này, nhếch môi ngoài cười trong không cười, cảm giác người đã bắt đầu ngứa ngáy, hắn không tháo găng tay, bắt tay đối phương rất lấy lệ: "Ngộ thương người của các vị, ngại thật."

A Lai cười sang sảng: "Người của tôi xông nhầm vào địa bàn của ngài, chúng tôi sai trước, không sao, không đánh không biết nhau mà."

Nói xong, lão không nhắc chuyện "Nhền Nhện" nữa, chỉ giơ tay mời Lâm Tĩnh Hằng: "Mời."

Căn cứ này được sửa lại từ một trạm không gian bỏ hoang, khoảng bằng một thành phố nhỏ, trôi nổi ở biên giới Thiên Hà Số 8, bị Độc Sào chiếm đóng.

Độc Sào thờ côn trùng, bởi vậy thẩm mỹ quan khác hẳn người ta, hình thù quái dị gì cũng có, nuôi và xăm độc trùng trên người thuộc về tương đối bình thường, có nhiều kẻ còn đem một phần cơ quan của sâu bọ nuôi cấy biến dị sau đó cấy lên người mình, dõi mắt nhìn thấy toàn là quần ma loạn vũ.

Lâm Tĩnh Hằng không nhìn ngang liếc dọc, làm như không thấy đông đảo yêu ma quỷ quái, đi theo đầu lĩnh A Lai chừng mười phút, đến cạnh một tàu vũ trụ khổng lồ. Nguồn sáng nhân tạo chiếu trên vỏ ngoài lạnh băng mà nhẵn nhụi của tàu vũ trụ, lóe sáng nhè nhẹ, không hợp với tiểu hành tinh cư dân kỳ lạ trang thiết bị lỗi thời này, như vị khách đến từ thế giới khác vậy.

Lâm Tĩnh Hằng liếc một cái là biết trình độ khoa học kỹ thuật của tàu vũ trụ này ít nhất phải đi trước căn cứ Độc Sào một trăm năm mươi năm, liền biết đây chính là nhà tài trợ thần bí của Độc Sào, đám người sản xuất chip đổi lấy trẻ em.

Tàu vũ trụ mở cửa, mấy người mặc quần áo phòng hộ đi ra, đầu lĩnh tháo mũ trùm đầu, để lộ khuôn mặt đàn ông chẳng có gì đặc biệt: "Lâm Tứ Ca trên sao Bắc Kinh phải chứ, rất vui được gặp, ngài có thể gọi tôi là 'Linh Linh Nhất', là tôi mời ngài đến làm khách, dựa theo cách nói của các vị, tôi nên là một hải tặc vũ trụ."

"Rất vui được gặp," Lâm Tĩnh Hằng nhướng mày, "Dựa theo cách nói của các vị, tôi nên là một tên đại lưu

manh."

14. Quyển 1 - Chương 14

Đại lưu manh và hải tặc vũ trụ nhìn nhau giây lát, có vẻ đối chọi gay gắt, chốc lát sau phát hiện song phương không có ý chủ động thoái nhượng, cùng cảm thấy đối phương không biết điều.

Đều cười khẩy một tiếng, Linh Linh Nhất mở miệng trước: "Những người có máu mặt ở Thiên Hà Số 8, chúng tôi đều mời tới, bây giờ khách đã đến gần như đông đủ, Tứ Ca thong thả đến muộn, xem ra là tới áp trục."

Thì ra đám hải tặc vực ngoại lai lịch bất minh này không chỉ mời mình hắn, Lâm Tĩnh Hằng hơi bất ngờ, bởi vì đám đại lưu manh Thiên Hà Số 8 tuy không phải chính phủ, nhưng có ngàn vạn mối liên hệ với phía chính phủ bạc nhược, thực hiện rất nhiều chức trách quản lý, xem như chính phủ ẩn hình trong vùng màu xám, phần lớn canh mảnh đất một mẫu ba của mình, không hay qua lại với hải tặc vực ngoại loại tổ chức chống chính phủ này.

Muốn tập hợp hết những người này, một phong thư mời nhất định không đủ, trong đây chắc chắn đã dùng thủ đoạn không bình thường.

Lâm Tĩnh Hằng đút tay vào túi, ý tứ sâu xa hỏi: "Tôi là áp trục hay đoạn hậu?"

Câu này hơi không khách sáo, Linh Linh Nhất giật giật khóe mắt, sau đó cười: "Đương nhiên, mời mọi người đến đây chỉ là muốn làm quen kết bạn, đâu phải ai cũng có tầm nhìn xa như Lâm Tứ Ca. Tôi đã nghiên cứu sự mở rộng của Hắc Động mấy năm gần đây, cảm thấy Tứ Ca hẳn không chỉ muốn làm một địa đầu xà, ngài phải rất có hứng thú với hợp tác chúng tôi đưa ra."

"Không dám nhận," Lâm Tĩnh Hằng đứng trước tàu vũ trụ, "Tôi không tính là địa đầu xà, cùng lắm là con giun trong vùng. Không quản được chuyện ngoài sao Bắc Kinh, nhưng có người muốn giở trò trên sao Bắc Kinh, thì tôi phải thò đầu ra xem thử."

Thái độ ngạo mạn không thích mềm cũng không thích rắn của Lâm Tĩnh Hằng khiến sắc mặt Linh Linh Nhất hơi sầm xuống.

Tuy rằng vừa mềm vừa rắn, triệu tập hết đám đại lưu manh của Thiên Hà Số 8 đến, nhưng người của Hắc Động không thể nghi ngờ là khách đặc biệt nhất – chip sinh vật của họ suôn sẻ khắp Thiên Hà Số 8, đừng nói bắt mấy đứa trẻ, cho dù bắt cóc trưởng quan hành chính của thiên hà cũng dễ như ăn cháo, thế mà lại thất thủ trên sao Bắc Kinh. Nhền Nhện thần không biết quỷ không hay biến mất, quá nửa là bị người ta xử lý rồi, Linh Linh Nhất không biết "Lâm" trước mắt này rốt cuộc là có thủ đoạn thần bí gì, hay chỉ là gặp vận may.

Đồng thời, những người bị họ mời đến trạm không gian xa xôi hẻo lánh này đại đa không phải tự nguyện,

có kẻ bị uy hiếp, có kẻ thì bị thủ đoạn kỹ thuật dụ dỗ. Chỉ có Hắc Động sau khi nhận được lời mời, không ý kiến gì đến dự ngay, hơn nữa Lâm này nghênh ngang đến đây, chỉ dẫn theo một tên tiểu bạch kiểm xách túi, Linh Linh Nhất cũng không phán đoán ra, đối phương là biết rõ về họ, hay đơn thuần là ngu xuẩn.

Bởi vì chưa rõ đối phương nông sâu ra sao, Linh Linh Nhất nghĩ nghĩ, lựa chọn tạm thời bấm bụng nhịn: "Mời ngài đi theo tôi."

Tàu vũ trụ khổng lồ như một tòa cao ốc chọc trời, chỉ thẳng không trung, bên trong chứa một thế giới tách biệt rõ ràng với bên ngoài, Linh Linh Nhất có ý muốn ra đòn phủ đầu với Lâm Tĩnh Hằng, trực tiếp dẫn hắn đi thang máy lên tầng đỉnh. Thang máy vừa mở cửa, lão liền ngoài cười trong không cười giơ tay ra bên ngoài: "Đây là cầu treo ngắm cảnh, mời."

Thì ra bên ngoài thang máy là một cầu treo trong suốt, vắt ngang cả tàu vũ trụ, treo giữa không trung cao mấy chục mét. Cầu treo ấy không biết làm từ vật liệu gì, độ phản chiếu rất gần không khí, sạch sẽ không dính một hạt bụi, mắt thường cơ hồ không nhìn thấy nó. Lan can hai bên cầu treo chỉ cao không đến ba mươi centimet, cơ bản chẳng có tác dụng gì, càng huyền bí hơn là, hai đầu cầu treo này không phải cố định trên tàu vũ trụ, mà là lợi dụng từ trường lơ lửng giữa không trung.

"Tứ Ca không sợ độ cao chứ?" Linh Linh Nhất ngoác miệng cười khoe hàm răng to, lão bước lên cầu treo trong suốt, như đứng giữa trời, cầu treo hình như còn đang lắc lư nhè nhẹ theo động tác của lão, "Chỗ này tầm nhìn tốt, cá nhân tôi rất thích, không biết có hợp thẩm mỹ Tứ Ca hay không."

"Kẻ thô kệch như tôi không có khiếu thẩm mỹ," Lâm Tĩnh Hằng không chút do dự đi theo, chẳng thèm ngẩng đầu lên nói, "Trạm Lư, lên chậm thôi."

Trạm Lư tuy chẳng biết cái chó gì còn lắm lời, nhưng đi theo hắn nhiều năm vẫn hiểu tiếng lóng, nhận được chỉ lệnh không có ý tốt của chủ nhân, liền cất bước đạp lên cầu treo, lặng lẽ phóng ra từ trường quấy nhiễu, cả cầu treo trên không tròng trành mạnh rồi chợt trĩu xuống.

Linh Linh Nhất đang hết sức chuyên tâm giả thần, không còn dư lực giữ thăng bằng, dưới chân bất ngờ không kịp chuẩn bị, thế là lão la to một tiếng, chân tay múa may quờ quạng, dùng hết bốn chân bám thành cầu treo, suýt nữa sợ phát khóc.

Lâm Tĩnh Hằng giữ thăng bằng hoàn hảo, làm bộ nghiêm túc trừng mắt nhìn Trạm Lư: "Ta đã nói ngươi bước chậm thôi, xem chuyện tốt ngươi làm đi!"

Trạm Lư nhìn lại hắn đầy vô tội.

Lâm Tĩnh Hằng thong thả đi đến trước mặt Linh Linh Nhất, khom lưng: "Cầu treo có giới hạn trọng tải mà ngài không chịu nói sớm, nhìn xem, nguy hiểm quá, nào, để tôi đỡ ngài."

Miệng nói đỡ mà hai tay hắn đút hết trong túi "không thể tự rút", vẻ mặt xem kịch vui cười trên nỗi đau của người khác.

Linh Linh Nhất sắc mặt thoắt đỏ thoắt xanh, cắn răng bò dậy, đã sinh ra ý nghĩ giết người, hung tợn lườm Trạm Lư một cái, đoạn ấn một thiết bị mini trên vành tai: "Kiểm tu cầu treo giữa trời!"

Nói xong, lão rốt cuộc không giữ được sự khách sáo ngoài mặt, âm trầm đi trước dẫn đường.

Cầu treo trong suốt nhanh chóng đi đến cuối, cuối là một khoảng sân trống, tiếng gầm gừ như thú bị nhốt vọng đến.

Đó là một khoảng sân trống trải hình tròn, giống sân vận động, bốn phía là khán đài, một đám người trông như nghiên cứu viên ngồi vây quanh vòng trong khán đài, đang bận ghi chép số liệu thực nghiệm. Vòng ngoài là khách như Lâm Tĩnh Hằng, sắc mặt đều rất khó coi.

Khi Linh Linh Nhất dẫn Lâm Tĩnh Hằng đi vào, một người đàn ông đứng ở góc trong cùng vô tình cúi đầu, vừa vặn gặp ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng.

Người này vóc dáng cao lớn, rất anh tuấn, nhưng sự anh tuấn không theo trào lưu lắm, bởi vì mũi ưng cao vút trên mặt tăng thêm vài phần âm trầm, hơn nữa bên trên mũi còn có một đôi "mắt uyên ương" khác màu – nghe nói khi người này còn trẻ, mắt trái từng bị ngoại thương cần thay mắt nhân tạo. Thật ra với kỹ thuật thời bấy giờ, mắt nhân tạo hoàn toàn có thể giống hệt mắt nguyên trang, nhưng ai mà chưa từng có lúc trẻ tuổi?

Vị tiên sinh này năm đó còn đang tuổi nổi loạn, cố ý chọn một tròng đen màu khác để không giống người ta, tự cho là ngầu, kết quả ngầu thành một con mèo Ba Tư không đẹp lắm, lớn lên hối hận đã không kịp.

Người này chính là cha ruột vị hiệu trưởng Lục trên sao Bắc Kinh kia, Độc Nhãn Ưng.

Khi Lục Tín kẻ phản bội liên minh gặp chuyện, Lục phu nhân mang cơ giáp Trạm Lư bỏ trốn, quân đội liên minh truy sát tới Thiên Hà Số 8, nửa đường lao ra một đám thế lực bất minh, cướp đi Lục phu nhân. Bởi vì quân đội lúc ấy đã đoạt được Trạm Lư, tàu vũ trụ mini Lục phu nhân lái lại bị đạn đạo bắn trúng, đoán bà đã khét lẹt, cho nên quân đội không dây dưa thêm.

Mười lăm năm trước Lâm thượng tướng dẫn người thanh trừ tàn dư hải tặc vũ trụ, lúc đi qua Thiên Hà Số 8 đã lén rời khỏi đội, đặc biệt đi gặp Độc Nhãn Ưng một lần.

Không ai biết đường đường thượng tướng liên minh tại sao phải gặp một kẻ buôn lậu súng ống đạn dược, cũng không ai biết họ đã nói với nhau những gì.

Chỉ biết năm năm trước khi nghe nói Lâm Tĩnh Hằng bị ám sát mất mạng, Độc Nhãn Ưng đã thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ lão không kịp chuẩn bị đụng mặt Lâm Tĩnh Hằng, thoạt tiên ngớ ra, bởi vì bộ dạng lôi thôi lếch thếch này của Lâm Tĩnh Hằng khác một trời một vực với hắn năm ấy khi làm thượng tướng, liền sau đó

Lâm Tĩnh Hằng mỉm cười với lão, nụ cười ấy như bước ra từ cơn ác mộng.

Độc Nhãn Ưng cảm thấy mình đã gặp quỷ sống, lông tơ toàn thân dựng ngược tại chỗ, đôi mắt uyên ương trợn suýt lọt ra, vô thức đặt tay lên hông.

"Lục tiên sinh vẫn mạnh giỏi." Lâm Tĩnh Hằng giơ tay ra, "Lần gần nhất gặp ngài là từ hơn mười năm trước, tôi thấy phong thái ngài vẫn như xưa. Mấy năm nay tôi định cư ở sao Bắc Kinh mà mãi chưa kịp đến thăm, thật sự chẳng ra gì, hôm khác tôi nhất định sẽ đến tạ lỗi."

Độc Nhãn Ưng hai vai căng lên, trên cổ lộ gân xanh, nụ cười mỉm lạnh băng của Lâm Tĩnh Hằng không thay đổi, tay hắn giơ lên đó, bầu không khí giữa hai người nháy mắt đóng băng.

Linh Linh Nhất ánh mắt hồ nghi nhìn lướt qua mặt hai người: "Hai vị đây là…"

Đúng lúc này, trong khoảng sân trống dưới khán đài truyền đến một tiếng hét xé ruột xé gan, bốn phía ồ lên, cắt ngang sự giương cung bạt kiếm giữa hai người.

Lâm Tĩnh Hằng điềm nhiên lấy tay về, gật đầu một cái với Độc Nhãn Ưng: "Không có gì, gặp 'bạn cũ' nên hơi kích động thôi."

Linh Linh Nhất tự thấy là người làm việc lớn, không có hứng thú với ân oán giang hồ của đám côn đồ, thấy hai người không có vẻ sắp đánh nhau ngay tại đây, cũng chẳng thèm gặng hỏi, sắp xếp Lâm Tĩnh Hằng đến chỗ xa Độc Nhãn Ưng.

Lúc này, không ai để ý động tĩnh bên đây, ánh mắt mọi người đều bị hai người đàn ông trong sân hút đi.

Bản thân Lâm Tĩnh Hằng đã xem như vóc dáng cao to, mà hai người trong sân lại đều cao hơn hắn ít nhất hơn một cái đầu, hình thể vạm vỡ quá mức, nhìn không giống người lắm. Cả hai cởi trần, toàn thân dán đầy bộ cảm biến. Mà bên cạnh sân, trên màn hình nửa trong suốt, từng chuỗi số liệu liên tiếp lóe lên.

Một kẻ không biết rút từ đâu ra một khẩu súng, bắn ba phát liền vào ngực đối phương, trên màn hình hiển thị chính xác tốc độ và quỹ tích của viên đạn, đủ để bắn xuyên một con trâu, mà ngực đối thủ lại giống như một tấm thép chống đạn, hắn ta quát to một tiếng, phóng lên đón viên đạn, trực tiếp dùng cơ ngực chặn họng súng, vung nắm đấm đến kẻ cầm súng.

Kẻ cầm súng ngửa đầu né, nắm đấm kia đánh vào cột đèn bên cạnh, cột đèn cao to vậy mà bị gãy, từ chỗ cao mười mấy mét ầm ầm nện xuống, rơi thẳng lên khán đài, khán giả bỏ chạy.

Sau đó, kẻ chặn họng súng lại đấm cú thứ hai, lần này đối thủ của hắn không né tránh, trong sân vang lên một tiếng trầm đục ghê răng, cổ kẻ bị đấm mất tự nhiên cong sang một bên, xương cổ hiển nhiên là gãy rồi. Nhưng xương cổ bị đánh gãy tại trận mà người này chưa chết, vẫn hành động như thường, đáy mắt hắn đỏ như máu, súng máy trong tay nổ một tràng, bắn đối phương thành cái sàng – ý nghĩa trên mặt chữ.

Viên đạn ghim vào lồng ngực trần của kẻ kia, khảm thành một hàng, như mọc một loạt răng thò thụt trên ngực vậy!

Mức độ đẫm máu của hình ảnh này đã vượt ngoài tầm tưởng tượng của người bình thường, trên khán đài có người che miệng nôn.

Đúng lúc này, đồng hồ tính giờ trên màn hình nửa trong suốt reo một tiếng – năm phút chẵn.

Tiếng chuông này giống như có ma lực gì, hai gã đàn ông như quái vật cùng đứng lại, như hai cô bé Lọ Lem phiên bản dã thú nghe thấy tiếng chuông nửa đêm.

Ngay lập tức, da kẻ gãy cổ đỏ ửng lên, nhanh chóng đỏ như tôm luộc. Sau đó lỗ chân lông toàn thân hắn bắt đầu rỉ máu, cả người như cái bọc ni-lông rách chứa đầy máu, cấp tốc khô quắt đi, nhục thân vừa vạm vỡ kinh người tan ra, để lộ bộ xương đỏ tươi.

Kẻ còn lại thất thanh kêu la thảm thiết, lao ra ngoài như đã điên rồi, không ai ngăn cản hắn, bởi vì không cần thiết.

Vừa chạy da thịt trên người hắn vừa rào rào rơi xuống như áo khoác không đúng cỡ, chạy năm mươi mét hắn dừng lại, sau đó một chút cơ và dây chằng dính trên xương nhất tề đứt lìa, khung xương khó có thể cầm cự tiếp, đổ về phía trước, con mắt lăn xa hơn ba mét.

Người xem trên khán đài lặng ngắt như tờ, Lâm Tĩnh Hằng nhíu mày.

Giây lát sau, đám đại lưu manh ầm lên: "Đây là cái quỷ gì vậy?"

"Con chip trong tay ngài thu được, chỉ là bán thành phẩm cấp thấp." Linh Linh Nhất nói khẽ với Lâm Tĩnh Hằng một câu.

Sau đó Linh Linh Nhất quay người đi thẳng đến giữa hai xác chết, đeo bao tay bẻ một con chip trên một xác chết, lão ngoác miệng cười dữ tợn hở lợi: "Các vị – tôi tin các vị đã dùng mắt của mình nhìn thấy, vật thí nghiệm số 5 và số 6 trước khi gắn chip đều là nam giới bình thường cao khoảng một mét tám mươi có lẻ, cân nặng từ bảy mươi lăm đến tám mươi lăm kí, chưa nhận bất cứ huấn luyện quân sự và thể năng nào, mà sau khi gắn chip, các chỉ tiêu sinh lý như chiều cao, cân nặng, lượng mỡ đều thay đổi nghiêng trời lệch đất."

"Đây là một trong các thành quả nghiên cứu của chúng tôi," Nói đoạn Linh Linh Nhất giơ chip trong tay lên, "Chúng tôi đặt tên hạng mục này là 'Kế hoạch tạo thần'."

Độc Nhãn Ưng cười khẩy một tiếng: "Tạo thần? Xin lỗi, ta cảm thấy đây phải là 'Kế hoạch gặp quỷ'."

"Đương nhiên, đây chỉ là hàng mẫu thí nghiệm, thời gian kéo dài chỉ có năm phút." Linh Linh Nhất nói,

"Nhưng kỹ thuật của chúng tôi hiện tại đã tương đối hoàn thiện, dự tính trong hai tháng tới, thời gian kéo dài có thể tăng lên trên diện rộng, các vị hãy tưởng tượng thử đi, một chiến đội siêu nhân dũng mãnh, sức mạnh vô cùng, không sợ chết."

Độc Nhãn Ưng: "Ta cho rằng trong chiến tranh đương đại, đã không còn phân đoạn vật lộn cào mặt nhau."

Linh Linh Nhất nhìn lão một cái: "Ngài nói đúng, ngoại trừ tiến hóa nhục thể vừa cho các vị xem, những người cải tạo này còn là người lái cơ giáp hoàn mỹ, một khi nối vào cơ giáp, họ sẽ biến thành một phần của thân cơ giáp. Tôi nghĩ mọi người phải có thường thức này, trong thực chiến, tinh thần của người và mạng tinh thần của cơ giáp độ kết hợp cao nhất không quá 90%, bên trong có kẽ hở, nếu trị số tới hạn tinh thần của kẻ địch cao hơn thành chấn của các vị, cơ giáp sẽ bị quân địch cướp đi quyền khống chế."

Năm đó Lâm Tĩnh Hằng của cứ điểm Bạch Ngân bách chiến bách thắng, chỉ cần một người một cơ giáp là chỗ nào cũng dám đi, chính là do trị số tới hạn tinh thần cực cao.

Nhưng nếu trên thế giới có cơ giáp không thể xâm nhập…

Linh Linh Nhất nhìn xung quanh, phá lên cười, giơ tay kéo màn hình nửa trong suốt bên cạnh đài, chiếu lại mấy cảnh ban nãy hai người kia vật lộn: "Hơn nữa tốc độ phản ứng của người cải tạo gấp mười sáu lần người thường, trong chiến tranh cơ giáp, mọi người biết điều này có ý nghĩa gì."

Độc Nhãn Ưng: "Chúng ta đang sống tốt, tại sao phải chuẩn bị đánh nhau?"

Linh Linh Nhất khom người: "Tiên sinh tôn kính, ngài không đi tìm chiến tranh, không có nghĩa là chiến tranh không đến tìm ngài. Các vị còn chưa biết nhỉ, đêm ngày 29 tháng 6 giờ vũ trụ, cũng chính là khoảng mười sáu tiếng trước, một ngàn trọng giáp siêu thời không đã nổ tan xác cứ điểm Bạch Ngân, cùng thời gian có người xâm nhập sao thủ đô ám sát thư ký trưởng liên minh -"

Lâm Tĩnh Hằng hơi loạng choạng.

Song động tĩnh rất nhỏ này của hắn không hề rõ ràng, bởi vì Thiên Hà Số 8 quá xa thiên hà khác, có chuyện xảy ra tin tức không truyền nhanh được, mọi người bất ngờ gặp tin tức như bom oanh tạc, nhất thời ngơ ngác nhìn nhau.

"Không thể nào!"

"Có bằng chứng không?"

"Đừng ở đây bắn tiếng đe dọa, các ông rốt cuộc muốn làm gì?"

Linh Linh Nhất búng tay, màn hình nửa trong suốt bay lên giữa trời, một đoạn hình ảnh phóng ra.

Sở chỉ huy cứ điểm cao vút ầm ầm sụp đổ, bụi bặm bay lên mù mịt, tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, sau đó chói lòa lên, mọi người không nhịn được nhắm mắt lại, một xác cơ giáp rơi giữa đất cháy sém, lộ ra nửa dấu hiệu liên minh – vòng tròn hòa bình gồm tám sợi dây quấn vào nhau.

"Đây là thời đại của chúng ta," Linh Linh Nhất dang hai tay, "Thiên Hà Số 8 bị đạp dưới chân liên minh hai trăm năm, cũng nên đến lượt chúng ta chiếm đầu sóng rồi, hãy gia nhập hành trình của chúng tôi, mỗi một vị ở đây đều sẽ là người tạo nên lịch sử!"

Đương khi kẻ phản xã hội Linh Linh Nhất dõng dạc đọc diễn văn lôi kéo người khác nhập bọn, một cơ giáp đơn không hút mắt trong trạng thái tự động lái lặng lẽ trượt vào điểm đậu cơ giáp của trạm không gian này, tự động qua kiểm tra hạch, đứng giữa đông đảo cơ giáp không hề chói mắt.

Mỗi ngày đều có vô số cơ giáp đơn ra vào trạm không gian, hệ thống kiểm tra an ninh im lìm như thóc, không hề có vẻ bị kinh động.

Không ai biết bên trong là bốn đứa nhóc vị thành niên đã chóng mặt vì chuyến du lịch không gian lần đầu tiên.

15. Quyển 1 - Chương 15

White tỉnh táo lại đầu tiên, gã mơ màng bò dậy, trước hết sờ mình từ đầu đến chân, xác định trên người không thiếu linh kiện, não cũng chưa văng khắp nơi, bấy giờ mới thở phào, ngửa mặt nằm hướng bụng lên trên.

Cảm thấy mình đã nhặt lại một cái mạng chó.

Gia đình có vài đồng bạc, hồi nhỏ còn tham gia đoàn du lịch Thiên Hà Số 7 một lần, ngồi tàu vũ trụ nửa tháng, White liền tự cho là có thể lên vũ trụ rong chơi tùy ý, nhưng trong một tàu vũ trụ chở khách, 80% trọng lượng trở lên đều đến từ trang thiết bị phục vụ, người ở trong tàu vũ trụ cao cấp nhất cơ hồ không cảm thấy có gì khác biệt so với mặt đất, hoàn toàn khác hẳn cơ giáp hung khí chiến đấu.

Gã nằm ở đó, tứ đại giai không mà suy xét về mạng sống và cái chết, sắp sửa tu thành chính quả, bên cạnh mới có một chút động tĩnh, Bạc Hà và Hoàng Tĩnh Xu lần lượt tỉnh lại.

Hoàng Tĩnh Xu bò rạp dưới đất nôn khan năm phút, chỉ Bạc Hà nói: "Con đĩ ngứa tay này."

Bạc Hà tự biết đuối lý, hiếm khi rộng lượng nhận tiếng chửi này, cô nhóc vất vả bò dậy, lảo đảo không đi thẳng được: "Đây là đâu?"

Hoàng Tĩnh Xu hung dữ: "Mày hỏi ai đó?"

"Có ghi lại hành trình," White bây giờ không dám đụng vào bất cứ thứ gì trên cơ giáp, gã dán sát hai tay vào mối may của quần, kiễng chân trong tư thế nghiêm, ngẩng đầu nhìn đồng hồ đo, "Tao… chờ đã, bọn mày đứa nào biết xem tọa độ vũ trụ?"

Hai nữ sinh nhìn nhau.

White vô tâm vô tư toét miệng cười: "Ngay cả tọa độ vũ trụ cũng không biết xem, chúng ta cứ thế lái cơ giáp đi?"

"Trên cửa cabin có hai đèn chỉ thị xanh rồi," Bạc Hà không để ý đến gã, loạng choạng đi tới cửa, nói, "Tao xem xem… sức chịu nén… không đúng, là áp khí bên ngoài, một đèn khác khả năng là chất lượng không khí. Hình như Lục tổng từng nói, cơ giáp cao cấp mới có trí tuệ hạch tâm của mình, loại tương đối sơ cấp này thì chỉ có tín hiệu trao đổi đơn giản như đèn chỉ thị… Bình thường ngoại trừ mũ, màu xanh đều có nghĩa là chuyện tốt nhỉ?"

White hỏi: "Liệu chúng ta có còn trên sao Bắc Kinh không? Bay một vòng lại đáp xuống tầng khí quyển?"

"Không biết, nghĩ cách xuống trước đã, bay thêm một lần chắc chết trong đây thật luôn," Hoàng Tĩnh Xu đứng dậy, lúc này cô nhóc giống như nhớ tới điều gì, hồ nghi hỏi, "Chờ đã, chúng ta bị thiếu một người đúng không?"

Giây lát sau, cả bọn tìm được trò Gà Chọi trong một góc, Gà Chọi đã sùi bọt mép, bộ dạng thật là thê thảm, Hoàng Tĩnh Xu giơ chân đạp cẳng chân gã ta: "Tên này còn sống không?"

Thật ra trên cơ giáp có thiết bị y tế, nhưng ba đứa mở cuộc họp ngắn, cho rằng Gà Chọi dù tốt dù xấu cũng là một tính mạng, đừng dùng gã làm loại thí nghiệm tất chết này thì hơn. Bèn để White phụ trách cõng, ra ngoài tìm người cầu cứu.

Gà Chọi cao to vạm vỡ, nếu móc ruột ra, bộ da đủ nhét nguyên lành White vào, gã dở chết dở sống đè trên người White, đè kẻ chỉ biết chúi mũi vào kỹ thuật bậc nhất học viện Tinh Hải này như con lừa không kham nổi gánh nặng. White thở hồng hộc, túa mồ hôi nóng, mặt mày đỏ bừng nghe hai bạn học nữ phun cơ quan sinh dục cãi nhau một trận, trầy trật cãi ra một phương án – trực tiếp bẻ cửa cabin.

"Nó đã hôn mê, hẳn mạng tinh thần đã bị đứt kết nối với người lái, chúng ta chuyến này đi tuyến đường lái tự động, bây giờ đã đến đích, hẳn có thể xuống bất cứ lúc nào." Bạc Hà vừa giải thích vừa thử giơ tay kéo cửa, "Nhưng tao không biết cửa cabin này nên làm sao để…"

Chữ "mở" chưa nói ra, cơ giáp lại phát ra một tiếng rền rĩ sởn gai ốc.

Cả ba tái mét mặt mày, tưởng quả pháo kép này lại sắp lên đường, đương khi White đã tính toán tự động té xỉu, cơn gió cuốn theo mùi đặc biệt thổi vào, cửa cabin trượt mở.

Không biết bao lâu sau, Bạc Hà mới khó khăn cựa cổ một chút: "… Đây là đâu?"

Hiện ra trước mặt cả bọn là một loạt cơ giáp thành hàng ánh lên sắc lạnh, dàn hàng đậu trong nhà kho khổng lồ. Trên mỗi một cơ giáp đều lắp vũ khí dữ tợn, một họng pháo đen ngòm vừa vặn chĩa vào cả bọn, sát ý lạnh lẽo.

Tiếng gió nhè nhẹ lùa vào từ một đầu khác của nhà kho không nhìn thấy cuối, tạo ra âm thanh như xì xào bàn tán.

White khẽ rùng mình.

Nơi này tuyệt đối không phải là sao Bắc Kinh .

Đột nhiên, Hoàng Tĩnh Xu túm cánh tay Bạc Hà đẩy ra sau cửa, đồng thời bịt miệng bạn mình.

Ngay lập tức, tiếng bước chân vang lên, từ xa đến gần, ba thiếu niên không dám thở mạnh, chen chúc nhau nhìn trộm ra bên ngoài qua kẽ cửa cabin, chỉ thấy một chiếc xe chạy trên ray thong thả đi qua, hai người xăm độc trùng trên mặt xách súng đi cạnh xe, trên xe là một lũ trẻ con không hề nhúc nhích, không biết còn sống hay đã chết.

Một kẻ nói: "Bọn hải tặc kia miệng ngày càng rộng, bây giờ nhốt hết những người có tên tuổi trên cả Thiên Hà Số 8 ở đây, thật sự muốn phản sao?"

Một kẻ khác trả lời: "Mày không nghe nói sao thủ đô cũng đã đắc thủ rồi à? Người khác đã ăn thịt, còn không nhanh lên, chúng ta ngay cả nước luộc cũng chưa chắc húp được. Lại nói, chúng ta về liên minh cũng hơn một trăm năm rồi, nhưng liên minh có từng quan tâm chúng ta không? Nơi quỷ tha ma bắt này chẳng phải vẫn ghẻ lở như quá khứ? Phản thì phản."

Kẻ đầu tiên im lặng chốc lát: "Nhưng liên minh tuy rằng chưa từng quan tâm chúng ta, cũng không coi người như…"

"Suỵt, đừng nói lung tung."

Hai người im lặng, tiếng bước chân kiềm chế và xe chạy ray dần dần đi xa.

Một lúc lâu Hoàng Tĩnh Xu mới buông tay khỏi miệng Bạc Hà, nhỏ giọng nói: "Tao từng gặp họ."

White và Bạc Hà cùng nhìn cô nhóc, Hoàng Tĩnh Xu dăm ba câu kể lại chuyện gặp phải hôm đến học viện Tinh Hải báo danh.

White kinh hãi: “Mày… mày là não… não…”

Hoàng Tĩnh Xu lạnh lùng liếc gã: “Chứng não rỗng, thì làm sao? Chiếm sổ gạo nhà mày à?”

White rụt cổ không dám hó hé gì nữa.

Bạc Hà nghĩ nghĩ: “Theo như vậy, tao hơi hiểu rồi, khả năng cơ giáp này chính là của kẻ mày gặp, Tứ Ca xử lý người, cơ giáp thì cho trường chúng ta. Có thể tao đã không cẩn thận mở tự động hồi trình, bây giờ nó đã đưa chúng ta đến hang ổ của đám người đó!”

White vác “gánh nặng” một con Gà Chọi, bắp chân hơi co quắp: “Thế chúng ta mau báo cảnh sát đi!”

Hoàng Tĩnh Xu và Bạc Hà nghe cao luận của gã, đồng thanh mắng: “Cút!”

White: “…”

Bạc Hà nhìn quét qua Gà Chọi bất tỉnh nhân sự, thẳng thắn nói: “Lái thứ này về là không khả thi, bây giờ chúng ta làm thế nào?”

Cả bốn như lữ nhân bị nhốt trên sa mạc, đi về hướng nào cũng là một con đường chết, bây giờ chỉ còn lại lựa chọn kiểu chết – bị nhốt tại chỗ chết đói, cố khởi động cơ giáp lần nữa tìm đường chết… hay bị phát hiện diệt khẩu mà chết.

Hoàng Tĩnh Xu nghĩ nghĩ: “Từ từ, bọn mày có nghe thấy những lời hai kẻ vừa rồi nói không?”

White: “Muốn lật đổ liên minh gì đó?”

“Đúng, có một kẻ nói ‘Những người có tên tuổi của Thiên Hà Số 8 đều bị nhốt ở đây’… Ý hắn là gì? Tứ Ca có tính là người có tên tuổi không’?”

“Không có Tứ Ca cũng có những người khác, đã là bị ‘nhốt’ ở đây, chắc chắn không phải tự nguyện.” Bạc Hà nói, “Vậy thì giống chúng ta, chúng ta đi tìm họ, có thể rời khỏi đây hay không khoan nói, dù sao cũng tốt hơn bị nhốt ở đây.”

Ba người tỉnh, hai người đạt ý kiến nhất trí, bất kể White tán thành hay phản đối, thiểu số đều phải phục tùng đa số, gã bèn sáng suốt ngậm miệng, khổ sở vác Gà Chọi lên. Nơi này chứa đầy cơ giáp đáng sợ, cả bọn không dám đi lung tung, đành phải theo đường ray của chiếc xe ban nãy, vừa đói vừa rét lần mò đi về phía trước.

Trên sao Bắc Kinh, Lục Tất Hành vừa được thả ra lập tức đi tìm Lâm Tĩnh Hằng. Không ngờ bị hụt, được

Penny cho biết Tứ Ca đã rời khỏi sao Bắc Kinh!

Lâm người này hơi ru rú trong nhà, năm năm chưa rời khỏi tầng khí quyển nửa bước, kết quả là hôm nay lại đi xa.

Điều này không thể giải thích bằng hai chữ "xui xẻo", một bên mí mắt Lục Tất Hành bắt đầu giật như điên.

"Chị Penny," Lục Tất Hành nói, "Có thể cho em mượn một cơ giáp không?"

Penny như một người đàng hoàng, nghiêm túc nói: "Lục tiên sinh nói gì thế, cơ giáp là võ trang phi pháp mà."

Lục Tất Hành: "…"

Hai mươi phút sau, người của Hắc Động kinh ngạc nhìn thấy, Tứ Ca vốn đã rời khỏi sao Bắc Kinh lại quay về!

Penny dụi mắt, còn tưởng mình hoa mắt, liền thấy "Tứ Ca" này mặt trầm như nước, nói chuyện ngắn gọn như bình thường: "Chuẩn bị, tôi phải ra ngoài một chuyến."

Penny không hiểu gì hết, song nhìn thần sắc hắn cũng không dám hỏi, vội vàng đuổi theo: "Đi đâu? Anh cần tàu vũ trụ hay cơ giáp… Tứ Ca, anh đi đâu?"

"Cơ giáp." "Tứ Ca" dừng bước, kế đó điềm nhiên rẽ một góc vuông, mở cửa vào nhà vệ sinh.

Bởi vì Lâm Tứ Ca bình thường cũng bộ dạng kênh kiệu như trúng độc đắc này, Penny tuy rằng lòng đầy nghi hoặc song cũng không dám hỏi, quay người đi chuẩn bị.

Trong nhà vệ sinh, Lục Tất Hành lợi dụng con chip thần bí ngụy trang thành Lâm hai tay chống bồn rửa tay, thở dài ra một hơi, sau đó cậu ngẩng đầu nhìn thẳng đôi mắt màu xám đậm trong gương giây lát, nâng cằm lên xoay mặt từ trái qua phải một vòng, tự cười với chính mình.

Nụ cười của Lâm rất hiếm gặp, Lục Tất Hành tự mình ra tay cơm no áo ấm, thay đổi góc độ nhìn ngắm đủ, cuối cùng còn chưa đã nghiền, giơ hai ngón tay hôn gió trong gương một cái.

Hôn xong tự hù mình sợ hết hồn.

"Mày bị bệnh à?" Lục Tất Hành nghĩ, "Để anh ta nhìn thấy nhất định sẽ làm thịt mày."

Cậu vội vàng một vừa hai phải, không dám giày vò mặt Lâm nữa, dựa vào khoa học kỹ thuật và diễn xuất lừa được cơ giáp sau đó lập tức khởi hành – trên cơ giáp bọn nhãi con kia lái đi có gắn camera dạy học của học viện, thật sự muốn lần theo dấu vết không hề khó.

Chỉ là…

Lục Tất Hành nhìn đích đến trên thiết bị theo dõi, nhíu mày, trầm giọng phát ra chỉ lệnh: "Kiểm tra hệ thống phòng ngự và vũ khí dự trữ của cơ giáp này."

Lúc này, các vị khách đang ở trạm không gian Độc Sào bị dẫn đến "khu khách quý" của hải tặc vũ trụ, trong khu khách quý không có thí nghiệm cơ thể người khó bề tưởng tượng và nghiên cứu viên lạnh băng, ra vào đều là nhân viên phục vụ máy móc, một quán bar nhỏ làm khu hoạt động công cộng, bốn phía là một vòng các căn phòng xa hoa, đãi ngộ rất không tệ.

Nhưng không ai có tâm trạng hưởng thụ rượu ngon và bò bí-tết, quanh quầy bar vắng tanh, mỗi người đều ở trong phòng chú ý chặt chẽ tình hình chiến đấu của liên minh bảy đại thiên hà.

Bọn hải tặc có nguồn tin đặc thù, ở Thiên Hà Số 8, tin tức nhanh hơn phía chính phủ nhiều.

Khu ảnh hưởng nặng từ hải tặc vực ngoại xâm phạm quy mô lớn lần này nằm ở Thiên Hà Số 1, thông qua cứ điểm Bạch Ngân đánh thẳng một mạch, nghe nói các chính khách liên minh đều đã rút khỏi Votaw.

Lâm Tĩnh Hằng đi qua đi lại trong phòng, ngón cái nằm ngang lòng bàn tay, bốn ngón tay khác gõ trên đó theo quy luật, tuy rằng trên mặt không lộ ra vẻ nôn nóng, chân đã đi mấy chục vòng như kéo cối xay.

Rốt cuộc, Trạm Lư như thể tham thiền bên cạnh mở mắt ra: "Tiên sinh, tôi đã lấy được tin tức cụ thể của sao thủ đô."

Lâm Tĩnh Hằng ngẩng đầu lên.

"Thư ký trưởng bị ám sát thiệt mạng trên đường đưa phu nhân về nhà sau khi vũ hội kết thúc."

Hô hấp của Lâm Tĩnh Hằng không tự chủ được tạm dừng.

Cũng may sau đó Trạm Lư liền bổ sung: "Phu nhân Gurdon được vệ sĩ cứu, không bị thương, ba giờ sau Thiên Hà Số 1 báo động, các nhân vật quan trọng của sao thủ đô bắt đầu rút đến cứ điểm 'Thành Thiên Sứ', phu nhân thuộc nhóm đầu tiên được đưa đi."

Lâm Tĩnh Hằng nghe thế trầm mặc một lúc, sau đó hắn nghiêng người dựa lên tủ ti vi bên cạnh, một chân chống đất, một chân khác đặt hờ bên trên, mũi chân tùy ý gõ gõ mặt đất: "Lạ thật, nhà Gurdon đối xử tốt với em ấy như vậy? Thế nào, quản ủy hội Vườn Địa Đàng định thay đổi hình tượng, biến thành hiệp hội

bảo vệ quyền lợi quả phụ à?"

Sao thủ đô Votaw là bàn cờ chính trị của đại biểu bảy đại thiên hà, mà vượt lên trên hệ thống hành chính của bảy đại thiên hà là hội lập pháp và quản ủy hội Vườn Địa Đàng, song phương cản tay nhau, không phải gió đông thổi bạt gió tây thì là gió tây thổi bạt gió đông, mấy năm nay theo hệ thống Vườn Địa Đàng không ngừng lớn mạnh, quản ủy hội đã mơ hồ vượt lên hội lập pháp, thành cơ cấu quyền lực chung cực của nền văn minh nhân loại.

Thư ký trưởng người này bề ngoài vàng ngọc bên trong thối rữa, sở dĩ có thể đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong quốc hội, chính bởi vì ông nội hắn là một trong bảy ủy viên cố định của "quản ủy hội".

"Tin tức trước mắt tôi nhận được là thế này," Trạm Lư nói, "Sau sự kiện ám sát, Lâm phu nhân bị yêu cầu mở Vườn Địa Đàng, mở trao quyền hệ thống y tế – từ sau khi ngài đi khỏi, phu nhân đã chặn Vườn Địa Đàng, đây là lần đầu tiên mở ra, kết quả phát hiện phu nhân không bị thương, nhưng đã mang thai, là ông ủy viên Gurdon đích thân đưa phu nhân đi."

Mũi chân Lâm Tĩnh Hằng gõ mặt đất khựng lại, chớp mắt ấy hai gò má hắn hơi căng lên, vừa như hoang mang vừa như phẫn nộ, song hết thảy cảm xúc chưa lộ ra đầu mối đã lại ẩn đi toàn bộ, hắn cụp mắt xuống, ra vẻ thờ ơ "À" một tiếng, không nói nữa.

Lúc này, có người gõ cửa.

Trạm Lư còn chưa kịp kéo hẳn cửa ra thì Độc Nhãn Ưng đã ngang ngược xông vào.

Trạm Lư lịch sự chào hỏi: "Chào buổi tối Lục tiên sinh."

"Chào cái đếch!" Lục tiên sinh mắt uyên ương thô lỗ trả lời, tiếp đó lão tựa hồ nhìn ra điều gì từ khuôn mặt nhợt nhạt khác thường của Trạm Lư, "Từ từ, mày… mày không phải là Trạm Lư chứ?"

"Phải thưa Lục tiên sinh." Trí tuệ nhân tạo nhanh chóng phân tích vẻ mặt lão, sau đó nghiêm túc nói, "Biểu cảm nhỏ của ngài biểu hiện, ngài rất bất mãn đối với tôi, cho rằng tôi 'nhận giặc làm cha'. Có thể ngài đã hiểu lầm, trong thân phận tôi hiện dùng không được cài đặt nhận ai làm cha."

Độc Nhãn Ưng: "…"

Độc Nhãn Ưng không mặc áo khoác, để lộ thân hình thuộc về tay buôn lậu súng đạn – trên vai là giáp phòng hộ có thể kéo dài, hai bên hông trái phải đều giắt một khẩu súng, trong giày cắm một con dao laser, trên cổ tay lắp hai vòng máy bắn roi hạt, võ trang đầy đủ, đủ tư cách đi làm bom người, lão chẳng thèm để ý Trạm Lư, với tay chốt cửa: "Họ Lâm, sao mày còn chưa chết?!"

Lâm Tĩnh Hằng: "Nhờ phúc ông anh."

“Mẹ mày bớt nói nhảm đi,” Độc Nhãn Ưng lom lom nhìn hắn, hạ giọng, “Mày đến Thiên Hà Số 8 làm gì?”

“Tị nạn chứ làm gì,” Lâm Tĩnh Hằng buông tay, “Người muốn lấy mạng tôi nhiều lắm.”

“Ha,” Độc Nhãn Ưng nhe hàm răng nhọn hoắt, “Mày cũng có ngày hôm nay?”

Lâm Tĩnh Hằng không chấp nhặt: “Ngồi đi, sao thế? Tôi khiến ông căng thẳng như vậy à?”

Lâm Tĩnh Hằng vậy mà còn sống, thế thì cũng đành, từ xưa tai họa để lại ngàn năm mà, Độc Nhãn Ưng kinh ngạc đề phòng một hồi là được. Nhưng sau đó lão lại nghe người ta kêu “Tứ Ca”, bấy giờ mới ý thức được Lâm Tĩnh Hằng chính là “Lâm Tứ Ca” thần bí trên sao Bắc Kinh .

Năm năm trước, bởi nghe nói Lâm Tĩnh Hằng rốt cuộc chết rồi, Độc Nhãn Ưng mắt nhắm mắt mở thả Lục Tất Hành tự mình đi chơi, dù sao dưới gối lão chỉ có một đứa con trai như vậy, cho nên vẫn dùng vài thủ đoạn, không đến mức giám sát Lục Tất Hành mỗi ngày đang làm gì, chỉ là tùy thời biết tọa độ và tình hình sức khỏe của cậu.

Độc Nhãn Ưng vẫn biết, đứa con trai cưng ấy ở ngay trên sao Bắc Kinh !

“Mười lăm năm trước tao đã nói với mày,” Độc Nhãn Ưng thấp giọng nói với tốc độ rất nhanh, “Bà ấy chết rồi, chết rồi! Mẹ kiếp lúc tao lôi bà ấy ra cửa cabin người đã tắt thở, kể cả đứa bé kia! Chip năm đó tao đã giao cho mày rồi, sao mày còn âm hồn bất tán?”

Lâm Tĩnh Hằng nhìn lão một cái: “Tôi không có ác ý.”

Độc Nhãn Ưng gằn từ kẽ răng ra một câu: “Tốt nhất là mày không có!”

“Lục Tín là thầy của tôi,” Lâm Tĩnh Hằng bình tĩnh nói, “Tôi muốn tìm đứa trẻ đó, cũng là để chăm sóc nó.”

Độc Nhãn Ưng cười cay nghiệt: “Mày chăm sóc nó? Thế tao phải nói một câu, may mà nó chưa sinh ra đã chết.”

Lâm Tĩnh Hằng không hé răng, quay người rót cho lão ly rượu, rượu lóng lánh và ly thủy tinh lóng lánh theo bàn nhẹ nhàng trượt đến trước mặt Độc Nhãn Ưng, động tác của hắn như một người pha chế rượu chuyên nghiệp, rượu không bắn ra một giọt nào.

“Ông nói cũng có lý,” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Sao thủ đô quả thật không an toàn, bây giờ đã bị nổ bay rồi.”

Hắn vừa dứt lời, trên màn hình trong góc phòng liền hiện lên một hàng chữ to, như sợ người ta không nhìn

thấy: “Quân đội bạn đã đánh vào đại sảnh quốc hội liên minh!”

Sau đó là một đoạn phim ngắn, công viên Sâm Lâm của Votaw bốc khói đặc cuồn cuộn, tòa nhà quốc hội một ngày trước còn ca múa thái bình cháy đen một nửa, rừng bia tan hoang, các ánh sáng văn minh làm bằng đá chết không có chỗ chôn, bị xe cơ giáp mặt đất rung “ù ù” nghiền qua, hóa thành bột mịn, bọn hải tặc vũ trụ quần áo xốc xếch từ trên xe cơ giáp bước xuống, cười sằng sặc tè vào xác rừng bia.

“… Đệch.” Độc Nhãn Ưng phun ra một tiếng cảm khái lời ít ý nhiều, mặc dù ghét Lâm Tĩnh Hằng và căm hận liên minh nhưng lão cũng không hề muốn để đám điên không biết là người hay súc vật này thống trị tám đại thiên hà, “Cứ điểm Bạch Ngân của mày làm bằng giấy à?”

“Cao tầng sao thủ đô có người làm phản,” Lâm Tĩnh Hằng thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, “Bảy đại thiên hà không có quyền tự trị quân sự, Thiên Hà Số 1 bất ngờ bị tấn công, các nơi khác căn bản không kịp phản ứng, hải tặc vũ trụ im lặng trăm năm, một đòn tất trúng, ắt hẳn ủ mưu đã lâu – Trạm Lư, quét tình hình trạm không gian cho ta.”

Độc Nhãn Ưng: “Mày muốn làm gì?”

“Tìm hiểu rõ trước đã.” Lâm Tĩnh Hằng trầm giọng nói, “Trên tay bọn chúng hẳn không chỉ có một quân bài ‘kế hoạch gặp quỷ’ như vậy.”

16. Quyển 1 - Chương 16

Để không đánh rắn động cỏ, Trạm Lư không sử dụng thủ đoạn kỹ thuật thử xâm nhập. Độc Nhãn Ưng nhìn hắn thủ pháp thuần thục quét trừ camera xung quanh, nhanh chóng lập ra một đường tránh camera hoàn mỹ, dựa theo suy nghĩ chỉ muốn biết “họ Lâm muốn giở âm mưu quỷ kế gì”, Độc Nhãn Ưng đi theo.

“Không phải mày đã ‘chết’ rồi à? Liên minh và hải tặc đánh nhau vỡ đầu thì liên quan gì đến mày? Liên minh trả lương cho mày?”

Trạm Lư biến thành một cái tay máy, lắp trên cánh tay Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng đeo găng tay, lặng lẽ nhảy ra khỏi phòng, bò lên theo ống dẫn dán trên tường ngoài khu khách quý. Độc Nhãn Ưng nhìn xuống suýt mắc chứng sợ độ cao – ống dẫn kia dán sát tường, hình tròn, đường kính không quá mười centimet, còn hơi trơn, mà bên dưới cao mấy chục tầng lầu, camera và kính ngắm của nòng súng đan xen quét qua mọi nơi, như một tấm lưới lớn, rơi sợi tóc xuống cũng có thể bị bắn thành cái sàng.

Độc Nhãn Ưng chỉ hơi do dự, nhìn lại thì Lâm Tĩnh Hằng đã cách hơn chục mét.

Lão vội vàng dùng cả tay lẫn chân bò lên, trên lòng bàn tay dán tường và quần áo sau lưng mọc ra một

tầng giác hút nhỏ giống thật, hút người lên tường, dù là như thế, Độc Nhãn Ưng vẫn nhích từng bước, kinh hồn táng đảm, cảm giác ống dẫn yếu ớt sắp không chịu nổi trọng lượng của hai người đàn ông, run bần bật dưới chân lão.

Độc Nhãn Ưng: "Mẹ kiếp mày là thằn lằn à?"

"Mọi người đều thích đứng ngoài cuộc, bớt tìm phiền toái, ai chẳng biết cuộc sống nhàn vân dã hạc thoải mái?" Lâm Tĩnh Hằng biết tay buôn lậu súng đạn này lắm chiêu nhiều trò, cũng không đặc biệt chờ lão, không hề quay đầu nói, "Nhưng ông đã sống thoải mái hơn người khác, tương lai chết nhanh hơn, kết cục thảm hơn, không phải cũng rất công bằng sao? Ông anh này, tôi nói một câu ông không thích nghe, các ủy viên chính của quản ủy hội đều đang dốc lòng dốc sức, chỉ sợ đi nhầm một bước muôn kiếp không ngóc đầu lên được, ông muốn năm tháng tốt đẹp thì tốt đẹp, ông tính là cái thá gì?"

Trạm Lư trích dẫn kinh điển: "Chuyện xấu luôn xảy ra – Định luật Murphy. Đã là sóng gió luôn đến, thay vì làm thành cát phó mặc số phận, không bằng tự mình đứng trên đầu sóng ngọn gió."

"Mày câm miệng đi," Độc Nhãn Ưng tức không nhịn nổi, "Mày đã biến thành tay sao còn lắm lời thế? Kẻ nào mày cũng đi theo, hắn format mày rồi à?"

Ống dẫn đã đi đến cuối, Lâm Tĩnh Hằng nghiêng người nhìn thoáng qua, rẽ qua góc tường, cách chừng hai mét là một cầu treo, chỉ cần không có chướng ngại tâm lý thì nhảy qua khoảng cách này vấn đề không lớn lắm. Chỉ là trên góc tường có súng laser gắn camera tự động, ba khẩu xếp hình tam giác, không có góc chết, một khi quét thấy người không qua được quyền hạn liên quan, ba khẩu súng này có thể cắt người thành mấy khúc trong nháy mắt.

"Trạm Lư đâu có nói sai, tôi thấy ông làm thổ hoàng đế ở nơi khỉ ho cò gáy này lâu, quên mất trời cao đất rộng rồi." Lâm Tĩnh Hằng thản nhiên nói, đồng thời cởi áo khoác, "Việc không liên quan đến mình cứ mặc kệ – ông cũng dạy con trai mình như vậy à? Chẳng trách bồi dưỡng ra một nhà giáo dục không đua tranh với đời, vừa ngây thơ vừa văn minh, còn rất đáng yêu."

Độc Nhãn Ưng như bị giật vảy ngược, đột nhiên nổi cơn tam bành: "Đúng, mày không ngây thơ, mày thức thời nhất! Mày chưa đến mười tuổi đã được Lục Tín đón đến bên cạnh, ông ấy nuôi mày như con ruột, quyền hạn của Trạm Lư ngay cả vợ ông ấy cũng không có, chỉ cho một mình mày, còn mày, mày báo đáp ông ấy như thế nào? Lâm Tĩnh Hằng, thầy mày bị người ta hãm hại, thân bại danh liệt, cửa nát nhà tan, bọn họ lái quái vật cơ giáp giương nanh múa vuốt, đuổi giết khắp thế giới một người phụ nữ cả đời chỉ biết cầm bút, mày thì có thể điềm nhiên ở trong học viện Ulan học hành, đi hoạn lộ thênh thang của mày, làm chó canh cửa cho liên minh! Mày uy phong lắm Lâm thượng tướng, tuổi còn trẻ đã thống lĩnh cứ điểm Bạch Ngân, ép cựu bộ của Lục Tín năm đó như rùa sống, thở mạnh cũng không dám, tao nói mày một tiếng lòng lang dạ sói, không oan uổng cho mày chứ!"

Lâm Tĩnh Hằng không hé môi một tiếng, ngay sau đó, hắn đột nhiên vung tay ném chiếc áo khoác vừa cởi. Trạm Lư lắp trên cánh tay hắn đồng thời bắn một vòng năng lượng trên áo, chiếc áo phúc xạ hồng ngoại mô phỏng cơ thể người, bay đi như một bóng người, ba khẩu súng laser đồng thời xoay nòng bắn vào áo khoác. Tích tắc này, một người dáng vẻ như nghiên cứu viên của trạm không gian vừa vặn đi qua cầu treo, ánh mắt bị hành động lạ của súng laser thu hút, còn chưa kịp thấy rõ cái gì, cổ đột nhiên bị một đôi tay khống chế, "Rắc" một tiếng –

Lâm Tĩnh Hằng tạo ra một góc chết, lợi dụng chênh lệch thời gian ngắn ngủi nhảy lên cầu treo, đáp xuống đất bắt người cơ hồ là đồng thời hoàn thành, mà ba khẩu súng laser cũng lập tức có phản ứng đuổi theo hắn. Trạm Lư hình dạng tay máy lập tức giơ kim thử đâm vào cơ thể nghiên cứu viên kia, cưỡng chế tháo chip ở ngực hắn, đón vào lòng bàn tay mình, trong lúc chỉ mành treo chuông, súng laser đã chuẩn bị bắn nhận ra chip, bị hắn lừa hoang mang khựng lại giây lát, rồi chầm chậm chúi xuống một lần nữa.

Lâm Tĩnh Hằng thả xác chết trong tay xuống, đứng giữa cầu treo, nhìn Độc Nhãn Ưng cách mấy mét đang há hốc miệng.

"Lòng lang dạ sói, câu này tôi nghe rất nhiều lần rồi, ông anh chửi phải chăng hơi thiếu sáng tạo?" Hắn dường như nghiền ngẫm gật đầu một cái, nhanh nhẹn cởi quần áo của người chết khoác lên người mình, "Ông có thể nghĩ thêm từ mới, tôi đi trước, cứ tự nhiên đi."

Nói xong, hắn lôi xác chết sang bên cạnh, nhét vào khe hở nhỏ chỗ góc cầu treo, kéo khẩu trang lên rồi nghênh ngang đi.

Độc Nhãn Ưng: "…"

Lục Tất Hành còn chưa biết hai người cha ruột và "cha nuôi" đã cấu xé nhau hai đợt, lúc này cậu lần theo tuyến đường của mấy học sinh đến gần trạm không gian của Độc Sào, không tùy tiện lại gần, trước tiên ở ngoài phạm vi kiểm tra an toàn của trạm không gian, đi vài vòng quanh trạm không gian phi pháp này.

Trên đường Lục Tất Hành cũng không nhàn rỗi, bắt tay vào cấu tạo lại hệ thống hạch tâm của cơ giáp, tu chỉnh hết lượt, lúc này thao tác rất thuận lợi.

Là con trai một kẻ buôn lậu súng đạn, cơ giáp Lục Tất Hành tháo dỡ từ nhỏ sợ rằng còn nhiều hơn số cơ giáp một quân nhân liên minh trung tầng từng gặp, cậu rành rẽ cơ giáp đã hơn xa cấp bậc kỹ sư cơ giáp trên ý nghĩa thông thường.

Cơ giáp Lâm cho cậu, tuy rằng Lục Tất Hành chỉ cho đám học sinh xem một lần, nhưng đã tự mình mò rành. Khi đi quanh trạm không gian vòng thứ bảy, một cổng nối ngụy trang đã thành hình, hoàn toàn phục chế hệ thống phân biệt nghiệm chứng của cơ giáp lạc đường lúc trước.

"Hoàn mỹ," Lục Tất Hành gật đầu một cái với tấm gương bên cạnh, Lâm giống hệt người thật trong gương cũng cười tít mắt, Lục Tất Hành vừa nhìn thấy hắn liền lắm lời, tự mình tán dóc với người trong gương, "Anh đó, bình thường biến bản thân thành như một người làm nghệ thuật, tôi thật không hiểu nổi, anh là siêu sao thiên hoàng người hâm mộ trải rộng tám đại thiên hà hay sao mà sợ người ta nhận ra như vậy? Xử lý sạch sẽ mặt và cười nhiều vào sẽ bổ mắt cỡ nào, nhất định có thể cống hiến cho công trình hoàn cảnh tuyệt đẹp của Thiên Hà Số 8, thật là phung phí của trời… Được, bây giờ chúng ta biến thành một con ngựa gỗ thành Troy, thử nghiệm xem khoác lớp da này có thể trà trộn vào hay không, nếu như bị bắn thành cái sàng thì không hay đâu, tôi thì không có gì, nhưng cơ giáp này đền không nổi, không biết bán mình có được không." *(Thiên hoàng trên cả thiên vương)*

Cơ giáp đã ngụy trang đến gần trạm không gian từng vòng, Lục Tất Hành gối hai tay sau đầu, ngửa đầu

ngắm Lâm Tĩnh Hằng trong gương. Không thể không thừa nhận, khả năng mỗi người thật sự đều có khí chất riêng biệt, khuôn mặt Lâm bình thường luôn khó gần, bây giờ nằm trên cổ cậu, khóe mắt đuôi mày lại đều đong đầy nét cười nóng lòng muốn thử, ngay cả đôi mắt lạnh lẽo kia cũng trở nên hoạt bát hơn.

Lục Tất Hành nghĩ nghĩ: "Chờ anh trở về gặp Penny, tôi chắc chắn sẽ bị lộ. Ôi, anh đẹp trai à, hai ta thương lượng nhé, anh chẳng dễ gì xa nhà một chuyến, cứ ở bên ngoài ngắm cảnh thêm một lúc đi, cho tôi chút thời gian bỏ trốn."

Cơ giáp tiến vào quỹ đạo nối "cộp" một phát, cả thân cơ giáp thoáng chấn động, kế đó trượt đến cửa hạch nghiệm của trạm không gian bằng tốc độ điên cuồng, một khi van nối nguỵ trang không thể qua, trạm không gian lập tức sẽ xem cậu thành kẻ xâm nhập, nổ tan tành. Song Lục Tất Hành tại phương diện làm thực nghiệm giống như trời sinh liều mạng thích mạo hiểm, căn bản không biết sợ hãi là gì, dán mắt vào cửa hạch nghiệm như lỗ đen kia, trong đôi mắt cậu lại tràn đầy sự chờ mong như phường trộm cắp.

"Chuẩn bị tiến vào trạm đậu, mười, chín, tám…"

Lục Tất Hành mở hết công suất hệ thống phòng ngự, tự nhủ: "Di ngôn của tôi là hi vọng thế giới hòa bình, đến đi."

"… Hai, một, không!"

Cơ giáp gào thét tông qua cửa hạch nghiệm, nháy mắt sượt qua nhau, cửa hạch nghiệm chợt lóe ánh sáng đỏ, thoạt đầu chuẩn bị phát ra cảnh cáo, sau đó nó khựng lại, mặc cho cơ giáp xuyên qua, chấp nhận van nối nguỵ tạo, hệ thống kiểm tra an ninh thả con "ngựa gỗ" này toàn râu toàn đuôi đi vào, Lục Tất Hành soi gương huýt một tiếng dài, giơ ngón giữa về cửa hạch nghiệm bị mình lừa.

Song lập tức, hình ảnh bên ngoài thân cơ giáp truyền đến khiến cậu hơi cười không nổi, Lục Tất Hành ngồi thẳng dậy.

"Quét," Cậu nói nhỏ, "Phạm vi mười kilomet."

Cơ giáp cấp tốc trả lời cậu: "Trong phạm vi mười kilomet, ba trăm cơ giáp võ trang hạng nhẹ, phối vũ khí quân bị gấp hơn sáu lần tiêu chuẩn của các cơ giáp khác."

"Kho súng đạn à?" Lục Tất Hành thở dài, "Các em học sinh, các em thật là một đám nhân tài mà."

Đám nhân tài lần theo đường ray dài dằng dặc, đi đến ngõ cụt.

"Phía trước hết đường rồi," Bạc Hà nói, "Chỉ có một cánh cửa lớn, cài mật khẩu."

White mềm nhũn đầu gối, trực tiếp ngã rạp xuống đất, xụi lơ trên mặt đất song song với Gà Chọi, gã quay

đầu lại nhìn con đường đã đi qua, thở hổn hển mấy hơi: "Tránh, tránh ra, Nam Thiên môn tao cũng có thể phá, nhưng tuyệt đối đừng bắt tao quay lại, tao… tao… tao thật sự đi hết nổi rồi."

Bạc Hà hơi do dự: "Nhưng tao cảm thấy cánh cửa này u ám quá."

"Chắc do ở dưới lòng đất, hơn nữa bọn mày có phát hiện không, càng đi về phía trước độ cao của kiến trúc càng thấp." Hoàng Tĩnh Xu ngồi xổm xuống, vẽ một tấm bản đồ khái quát trên mặt đất, "Ban nãy khi chúng ta đến, xếp hai bên đều là cơ giáp, trên đường chúng ta đi liên tục lên dốc, mà độ cao của trần đang giảm xuống, cho thấy chúng ta hẳn đã sắp rời khỏi sân ga đậu cơ giáp, phương hướng không sai được."

White nhảy bật dậy xoa tay: "Nhìn tao đi."

Gã nhanh chóng tìm được khóa cửa, ngắm nghía giây lát, trong thiết bị đầu cuối cá nhân trên cổ tay phóng ra một loạt xạ tuyến, bàn phím nhỏ bằng bàn tay lơ lửng trên không, gã bắt đầu giải khóa một cách thành thạo.

Bạc Hà khẽ rùng mình, không biết tại sao mà lông tơ sau gáy đua nhau dựng lên, cô nhíu mày, có phần đứng ngồi không yên.

Lúc này, Gà Chọi ngất xỉu rên một tiếng, chầm chậm mở mắt ra trong cảnh trời đất quay cuồng, ánh mắt không đúng tiêu cự vừa vặn nhìn lên trần nhà ánh đèn tù mù – chỗ mép của cánh cửa đang khóa có một dấu hiệu hình đầu lâu be bé, từ trên cao nhìn xuống các thiếu niên không hay biết gì.

Gà Chọi mở to mắt, phát ra một tiếng rên yếu ớt, Bạc Hà và Hoàng Tĩnh Xu nghe thấy động tĩnh vội vàng vây lại.

"Gà Chọi… Gà Chọi… Vitas! Mai mốt mày đổi tên thành gà rù cho rồi!"

"Này, mày còn ổn không, nói một tiếng…"

Tiếng bọn con gái chập chờn lúc xa lúc gần, Gà Chọi chấn động não nghiêm trọng, mọi thứ trước mắt đều đang lắc lư, gã cố gắng muốn nhìn rõ vị trí dấu hiệu cảnh cáo xương khô, cảnh báo đám bạn: "Cẩn thận… cẩn thận…"

Nhưng gã liều mạng giãy giụa mà ngón tay chỉ phí công trượt trên mặt đất, trong cổ họng phát ra chỉ có tiếng thở, Hoàng Tĩnh Xu lắng tai nghe cả buổi: "Thằng oắt con này nói cái gì nhỉ?"

"Đừng có gấp," White cười tủm tỉm quay đầu lại, "Khóa này còn đơn giản hơn khóa phòng chứa cơ giáp của hiệu trưởng, nào các người đẹp, hãy đếm ngược cho tao -"

Bên kia cánh cửa đóng chặt, theo khóa bị phá, một loạt camera thong thả di chuyển, nhắm thẳng vào cửa,

đèn đỏ bắt đầu im lặng lóe lên, robot bảo vệ súng ống sẵn sàng trượt đến, bánh kim loại và mặt đất phát ra tiếng ma sát chói tai.

Mười hai khẩu súng laser nhắm thẳng vào cửa, hình quét của bốn thiếu niên ngoài cửa đã liệt dưới kính ngắm của vũ khí, vừa mở cửa là chúng sẽ bị bắn nát xác.

"Tít tít" hai tiếng nhỏ, khóa mã hóa bị phá, White "Ha" một tiếng, giơ tay đẩy cửa, Gà Chọi trợn trừng mắt lên.

Song gã còn chưa chạm tay vào cửa thì tiếng cảnh báo chói tai đột nhiên vang lên!

Thì ra sau khi Lục Tất Hành thuận lợi trà trộn vào trạm đậu cơ giáp, ngay nháy mắt cửa cơ giáp trượt mở, một cơ giáp khác đúng lúc lao vào đường ray, không khí bị khuấy đập vào mặt, vừa vặn dừng ở đối diện.

Hiệu trưởng Lục phát hiện sự xui xẻo của mình chuyến này đã không thể giải thích theo khoa học!

Van nối ngụy trang lừa được hệ thống kiểm tra an ninh nhưng không lừa nổi mắt người, cơ giáp đến từ sao Bắc Kinh từ trên ngoại hình đã nổi bật như hạc trong bầy gà.

Ba người của Độc Sào từ trên cơ giáp đối diện đi xuống: "Cơ giáp này ở đâu ra?"

"Người bên trong xuống đây!"

Lục Tất Hành thở dài, biết chắc chắn trên người đối phương cũng có loại chip sinh vật thần bí đó, bởi vậy không dám giở trò khôn vặt tùy tiện sử dụng, đành phải chuẩn bị dựa vào miệng lưỡi ra trận.

"Hiểu lầm, hiểu lầm thôi." Lục Tất Hành thong thả từ sau cửa cabin đi ra, "Tôi…"

Cậu quên mình đang mạo dùng hình tượng của Lâm Tĩnh Hằng, vừa đi ra, mấy người của Độc Sào không đợi cậu nói chuyện đã sợ tái mặt.

Một kẻ ngay lập tức ấn thiết bị báo động, cùng một thời gian, Linh Linh Nhất nhận được tin tức đích thân dẫn một nhóm cảnh vệ súng ống sẵn sàng lao vào khu khách quý, phá cửa phòng Lâm Tứ Ca, nhìn căn phòng trống không chửi to một tiếng.

Lập tức, có kẻ chú ý tới cửa sổ sau bị mở, vội vàng kéo ra nhìn, vừa vặn đối mặt với Độc Nhãn Ưng đang dính mình trên tường tiến lùi đều khó!

Cục diện nhất thời vừa xấu hổ vừa hỗn loạn.

Độc Nhãn Ưng nghiến răng nghiến lợi: “Lâm, Tĩnh, Hằng!”

Lão rút súng laser trên hông, bắn chết tại chỗ hai cảnh vệ muốn đuổi theo, đồng thời không biết lấy từ đâu ra một quả cầu nhỏ màu bạc, ném từ giữa không trung xuống.

Quấy nhiễu điện từ khổng lồ bùng khắp trạm không gian, vô số thiết bị điện tử đồng thời tóe tia lửa vui mừng, trạm không gian sáng rực ánh đèn chớp tắt vài lần, đón chào một đợt cúp điện quy mô lớn!

17. Quyển 1 - Chương 17

Trạm không gian là đại bản doanh của Độc Sào giáo phái thờ sâu bọ kia, ban đầu không chuyên môn thiết kế để lật đổ liên minh.

Một tổ chức tà giáo, nếu suy sút đến mức phải tôn thờ sâu bọ, hiển nhiên đẳng cấp và độ giàu có đều sẽ không cao lắm, trạm không gian này là nhặt một trạm không gian vứt đi cải tạo lại, tương đương với tái sử dụng phế phẩm, ngoài mặt thịnh vượng, kỳ thực bên trong tồn tại các mối nguy an toàn – ví dụ như khả năng kháng quấy nhiễu rất kém.

Hệ thống nguồn năng lượng dự phòng rất ít bảo trì, cung cấp điện rất thiếu ổn định, ánh đèn chợt sáng chợt tối, tiếng cảnh báo vang liên tục. Một đoàn nghiên cứu viên hoảng hốt trong tình huống chưa rõ tình hình, như côn trùng bị từ trường ảnh hưởng, lập tức từ các nơi tụ tập đến, tập thể chạy xuống tầng dưới chót của tàu vũ trụ, Lâm Tĩnh Hằng nhíu mày, lúc này cũng chỉ đành tùy cơ hành sự, lặng lẽ trà trộn vào đó.

Tiếng Trạm Lư chui thẳng vào thần kinh thính giác của hắn: “Xin lỗi tiên sinh, bởi vì Lục tiên sinh đã một trăm chín mươi sáu tuổi, sau khi qua đánh giá, tôi cho rằng ông ta hoàn toàn có thể hoạt động tự do trong tình huống không có người giám hộ, cho nên khi ngài bỏ ông ta lại một mình, tôi không kịp thời đưa ra cảnh báo nguy hiểm.”

“Không sao, ta cũng sơ sẩy,” Lâm Tĩnh Hằng rất khiêm tốn tự kiểm điểm cùng hắn, “Ta cũng không ngờ được, sọ não Độc Nhãn Ưng to như vậy, phát dục hai trăm năm rồi, mà bên trong chỉ có một hạt hạnh nhân.”

Trạm Lư im lặng một lúc, phân tích ra câu này của Lâm Tĩnh Hằng là một câu nói đùa châm biếm, vì thế kịp thời phát ra tiếng cười chẳng hề vui vẻ: “Ha ha ha.”

Lục Tất Hành trong kho súng đạn còn chưa biết mình là kẻ khởi xướng, hết sức bất ngờ trước vụ cúp điện quy mô lớn bất thình lình: “Hệ thống nguồn năng lượng của quý căn cứ thiếu ổn định thế, cảnh báo vài tiếng mà cũng quá tải được? Có cần tôi kiểm tu giúp không? Ôi, có chuyện gì từ từ nói, động tay động chân làm gì?”

Do cúp điện, đường thu phóng cơ giáp của trạm không gian đã đóng, cả trạm không gian tiến vào trạng thái nửa mất khống chế, kẻ mới gửi cảnh báo không nhận được phản hồi, lúc này đã hơi hoảng, chĩa súng

vào Lục Tất Hành, hung tợn uy hiếp: “Câm miệng!”

Lục Tất Hành nghe lời mím môi, làm đủ thành ý hòa bình, cậu đến tìm trẻ vị thành niên đi lạc, không phải đến để gây sự.

Tiếc rằng đối phương không thèm nghe.

Hai kẻ một trái một phải đi tới ấn cậu lại, lục soát người cậu hết lượt.

Lục Tất Hành phối hợp mặc cho bọn họ soát, rất tốt tính giải thích: “Không mời tự đến thật sự rất có lỗi, thật ra là trường tôi có bốn đứa trẻ nghịch thiết bị dạy học, đi lạc ở gần đây…”

Phần tử võ trang của Độc Sào căn bản không tin cậu, hai kẻ đè cậu vặn hai tay cậu ra sau lưng – mấy kẻ này mang trên người loại chip thần bí, sức tay cực khỏe, hơn nữa cố ý ra tay ác độc, lôi và vặn như vậy có thể trực tiếp bẻ gãy tay người bình thường.

Hai vai Lục Tất Hành căng lên, nụ cười trên mặt nhạt dần: “Tôi thực sự không phải đến kiếm chuyện, các vị làm thế không tốt đâu?”

Hai kẻ đè cậu lại hơi bất ngờ, không nghĩ tới Lục Tất Hành vai không rộng, thắt lưng không tròn, mà xương rắn chắc khác thường, một kẻ đạp sau đầu gối cậu một phát, đầu gối Lục Tất Hành kêu “Rắc” một tiếng, quỵ một gối xuống, tạo thành một vết lõm nho nhỏ trên mặt đất, họng súng lạnh băng gí thẳng vào đầu cậu: “Bớt nói nhảm.”

Lục Tất Hành nhìn xuống vết lõm do đầu gối tạo ra, đầu lưỡi quét hàm răng trên một lần, sau đó cậu nói: “Được rồi.”

Kẻ gí súng vào đầu cậu ngớ ra, không hiểu tiếng “Được rồi” này là có ý gì, ngay lập tức, hắn bỗng nhiên nghe thấy tiếng gió không lành, vô thức ngẩng đầu lên, đôi mắt đột nhiên trợn to, hình ảnh cuối cùng lưu lại trên võng mạc là một đám lửa mạnh thốc thẳng vào mặt, cơ giáp phía sau Lục Tất Hành lại tự mình chuyển động!

Bất kể trên người gắn bao nhiêu chip, cho dù biến mình thành cổng cắm thẻ siêu cấp, con người cũng không thể tránh thoát một đòn của cơ giáp, kẻ cầm súng còn chưa mở miệng ra, từ vai trở lên đã bị cơ giáp bắn bay, lửa mạnh như đằng vân bay lên, đầu vai hắn cháy đen, máu chưa chảy ra đã bị đốt trọi.

Lục Tất Hành đã xuống mà vẫn chưa thoát kết nối tinh thần với cơ giáp!

Hai phần tử võ trang khác của Độc Sào nghệt mặt ra, không kịp kinh hoảng, Lục Tất Hành họ ấn trong tay đã bùng ra sức mạnh khác người, giãy thoát trói buộc, tận đến lúc này khẩu súng vô chủ kia mới rơi xuống, Lục Tất Hành giơ tay đón lấy, đồng thời thụi khuỷu tay vào cổ kẻ bên trái.

"Chưa nghe nối mạng viễn trình bao giờ à? Thầy dạy thiết kế cơ giáp của anh đúng là chết sớm quá mà." Kẻ bị thụi gục xuống không kịp rên một tiếng, Lục Tất Hành phủi tay, "Ai mà không có chip?"

Kẻ khi nãy đá cậu một phát trên mặt thoáng qua vẻ kinh sợ, trong sự hoảng sợ cực độ, hắn vô thức khởi động chip sinh vật trên người mình.

Hai con chip chung nguồn gốc trong khoảng cách cực gần quấy nhiễu lẫn nhau, trong tai Lục Tất Hành "Ong" khẽ một tiếng, như hai miếng sắt cực mảnh rung với tần suất cao, dần dần thành một đường, xuyên vào đại não cậu.

Tiếng tim đập bị khuếch đại mấy chục lần, chấn tê rần, ngực Lục Tất Hành chợt lạnh, trong vài giây cậu cảm thấy vùng ngực bụng mình mất đi tri giác, song cảm giác kỳ lạ ấy qua đi rất nhanh, như gãi ngứa, Lục Tất Hành vô thức ấn ngực, nhìn lại thấy kẻ mới khởi động chip giống như bị điện giật, không ngừng giãy giụa dưới đất.

Lục Tất Hành tiện tay nhét khẩu súng vào túi, định chờ sự tình bên này kết thúc sẽ lập tức quét toàn thân lấy chip ra.

Cậu vừa suy tính vừa cất bước đi vào trong, cúi đầu phát hiện chỗ quần vừa rồi đập xuống đất vậy mà đã thủng một lỗ!

Lần này Lục thiếu gia thực sự nổi giận, nếu không phải thời gian gấp gáp, rất muốn quay lại bù vài phát súng cho tên khốn kiếp đá cậu, nhưng giờ đây nơi đây không có quần để thay, Lục Tất Hành đành phải khom lưng, dùng sức mạnh xé lỗ thủng chỗ đầu gối, lôi ra mấy sợi vải, sau đó lại lấy một con dao găm chọc mấy nhát không theo quy tắc trên ống quần, cắt ống quần – sửa chiếc quần tây không thể cứu vãn của mình thành quần rách.

Cứ như vậy, tuy rằng càng không giống hiệu trưởng đàng hoàng, nhưng dù tốt dù xấu vẫn có thể tính là một icon thời thượng, có thể ra ngoài gặp người ta.

Lục Tất Hành ngẩng đầu nhìn lướt qua thiết bị chiếu sáng trên trần nhà chớp tắt liên tục do điện không ổn định, chạm nhẹ vài cái trên cổ tay, mở thiết bị đầu cuối cá nhân: "Làm hỏng quần của tôi, thì cho tôi xài ké mạng một lúc đi."

Trong trạm không gian hỗn loạn, hệ thống truyền tin thiếu ổn định không chịu nổi một đòn tấn công, Lục Tất Hành không dừng chân, tùy thời giữ nguyên cảnh giác, cũng không chậm trễ cậu thoăn thoắt phá giải hệ thống mã hóa của thiết bị phục vụ, cậu cướp quyền hạn, trực tiếp hủy mật khẩu, chỉ chớp mắt, trong phạm vi cả trạm không gian, tất cả các sản phẩm điện tử có chức năng truyền tin tự động có tín hiệu… mặc dù không ổn định lắm.

Lục Tất Hành vừa đi vừa tìm kiếm thiết bị đầu cuối cá nhân của bốn học sinh trốn đi, chỉ tìm được White – khả năng là vì điều khiển cơ giáp không đúng cách, thiết bị truyền tin của ba đứa kia bị hỏng rất nghiêm trọng.

Cậu vừa thử kết nối vừa nhanh chóng phân tích vị trí của đám học sinh.

White không nhận.

White nào còn dư lực chú ý thiết bị đầu cuối cá nhân? Cánh cửa thần bí kia vừa mở, gã liền gặp một loạt họng súng, ngây người ra đó.

Đám robot vốn nên nổ súng do đột nhiên cúp điện đang rơi vào vòng tuần hoàn không ngừng tắt máy và khởi động lại, tất cả họng súng giữ nguyên tại chớp mắt nhắm chuẩn mục tiêu mà chưa bắn.

"Mấy chị ơi," Gã thì thào, "Ai cấu em một cái xem có phải em đã chết rồi hay không?"

Bạc Hà hít sâu một hơi, lôi White trở về, mái tóc dài sắp dựng thẳng lên. Nhưng rất nhanh, cô phát hiện đám robot bên trong chỉ làm tạo hình chứ không có vẻ muốn ra tay, giằng co vài giây, Bạc Hà to gan lớn mật chầm chậm giơ tay lên, đẩy họng súng suýt chọc vào lỗ mũi White ra.

Robot bảo vệ hai mắt điên cuồng lóe tín hiệu hỗn loạn, không có phản ứng.

White hai chân run lẩy bẩy, quay người lại chỉ hướng đi đến: "Tao tao… tao thấy chúng ta nên…"

Gã chưa dứt lời, đúng lúc nghe thấy tiếng nổ khi Lục Tất Hành khống chế cơ giáp bắn bay kẻ chĩa súng vào đầu mình, tiếng cơ giáp khai pháo quanh quẩn trong không gian bịt kín, đáng sợ khỏi phải nói.

White như sắp tắt thở thút thít một tiếng, lại quay về: "… Chúng ta nên vào đi! Mau chạy thôi! Đằng sau có người nổ súng!"

Cả ba sợ vãi ra quần, vừa lôi vừa túm Gà Chọi dậy, nhắm tịt mắt xông qua một loạt robot bảo vệ như tượng binh mã.

Mùi nước khử trùng lạnh lẽo xộc vào mũi, phía trước là một căn phòng tương tự phòng họp, một vòng ghế trống vây quanh, chính giữa dựng một màn hình ba trăm sáu mươi độ nhìn thấy hết.

"Đây là cái gì?" Hoàng Tĩnh Xu hỏi, "Chỗ này để làm gì?"

"Chắc là phòng thí nghiệm," Bạc Hà nhìn lướt qua, nói khẽ, "Lúc khai giảng không phải tao đã đánh một thằng ngu sao? Lục tổng phạt tao đến phòng thí nghiệm dọn linh kiện cơ giáp nửa tháng, tao đã thấy báo cáo thực nghiệm của ổng, hình như chính là quy cách này."

White nhìn lướt qua báo cáo thực nghiệm như thiên thư, ngoại trừ ngày tháng cơ bản chẳng hiểu gì hết, vội hỏi: "Trong báo cáo này viết cái… Á!"

Bạc Hà lần này không kiên nhẫn trả lời, trực tiếp đạp gã một phát: "Mẹ nó mày hỏi lắm thế, đi mau!"

Đi tiếp về phía trước là một lối nhỏ hẹp, cuối đường có một cánh cửa nhỏ, vốn nên khóa, nhưng cúp điện làm trượt mở một khe, cả ba đặt Gà Chọi qua một bên, hợp sức đẩy cánh cửa máy móc dày nặng ra, nối đuôi nhau vào, nhưng mới chạy hai bước lại cùng thắng cái két.

"Ối…" White vốn định cảm khái một câu "ối mẹ ơi", song cảm thấy câu này quá nhụt chí anh hùng, y như mấy thằng con cưng của mẹ, vì thế kịp thời nuốt xuống, khó tin nổi mà chỉ thứ trước mặt – hàng trăm ngàn thùng nuôi cấy trong suốt khổng lồ bày trước mắt, theo thứ tự sắp xếp ra trong phòng thí nghiệm không nhìn thấy biên, đế lóe ánh sáng trắng óng ánh, trong mỗi một thùng nuôi cấy đều có một em bé trần truồng trôi nổi, nửa xương sọ mở ra, phơi trần bộ não, bên trên nối với vô số bộ cảm biến và chip cực kỳ nhỏ, các dây nối đếm không xuể thò ra trên đại não phơi trần, nối với hộp nuôi cấy như cuống rốn, giống một đám quái vật chuẩn bị ra đời.

Đi tiếp vào trong, em bé trong thùng nuôi cấy không chỉ là sọ não bị mở ra, có em bị lắp tứ chi máy móc, có em bị mổ bụng, phanh ngực cho người ta tham quan – mà tim phổi be bé dưới tác dụng của máy móc vẫn đang hoạt động không biết mệt mỏi.

Còn có một phần thùng nuôi cấy khả năng là bị vụ cúp điện vừa rồi ảnh hưởng đã dừng hoạt động, bên trong nổi lên một xác chết be bé, trước khi chết từng giãy giụa dữ dội, tử trạng khiến người ta ớn lạnh.

Bạc Hà run tay, cố nén nỗi sợ hãi, thấp giọng nói: "Chúng ta rời khỏi đây thôi."

White thật sự không nhịn được vừa chạy vừa khóc: "Tao sai rồi, ngày mai trở về tao sẽ quỳ xuống xin lỗi hiệu trưởng."

"Mày phải sống đến ngày mai trước đã, chờ một chút!" Hoàng Tĩnh Xu liếc thấy thuốc trong một thùng giữ nhiệt của phòng thí nghiệm, lập tức dừng bước, nhanh chóng cầm một ống lên, thuần thục gắn vào ống tiêm, đâm thẳng vào tĩnh mạch Gà Chọi, sau đó trước ánh mắt kinh sợ của đám bạn, thấp giọng nói: "Thuốc kích thích, tác dụng phụ rất nhỏ, trong bệnh viện thường dùng, không dị ứng thì không sao… Mày không bị dị ứng chứ?"

Gà Chọi: "…"

Đúng lúc này, tiếng bước chân lộn xộn ùa đến, phòng thí nghiệm mờ tối đột nhiên sáng rực ánh đèn, "Ù" một tiếng nối với nguồn năng lượng dự phòng, bọn hải tặc từ trên tàu vũ trụ xuống đã đến đây, vừa vặn chặn bốn học sinh trong phòng thí nghiệm!

Điện thoại của White mãi không gọi được, Lục Tất Hành lại định vị được gã trước, lúc này đã theo tới cửa sau phòng thí nghiệm, vừa vặn đám robot bảo vệ khởi động lại, họng súng khi nãy bị bốn tên oắt con tránh thoát béo hết cho Lục Tất Hành.

Lục Tất Hành: "…"

Giờ này phút này, ngoại trừ mỉm cười, còn có thể ứng đối gì đây?

Cậu cười gượng một tiếng, nhanh chóng lui lại, song đã không kịp rồi.

Mấy chục khẩu súng laser đồng thời nã vào cậu.

Lục Tất Hành nhắm mắt theo bản năng, đúng lúc này, một chiếc xe cơ giáp khổng lồ lao đến, lồng phòng hộ căng ra bao trùm cậu, xe cơ giáp tông thẳng vào trong phòng thí nghiệm, robot bảo vệ và súng laser đổ rạp hết, sau đó Độc Nhãn Ưng mắt uyên ương lao xuống –

Ban nãy hệ thống truyền tin của trạm không gian Độc Sào không biết có vấn đề gì mà mã hóa đột nhiên bị phá giải, thiết bị truyền tin không tín hiệu trên người Độc Nhãn Ưng biểu hiện gần đó có một cái tên quen thuộc, lão già buôn lậu súng đạn nhìn kỹ lại giật mình suýt nhảy luôn xuống từ tầng đỉnh tàu vũ trụ.

Độc Nhãn Ưng đá tung cửa xe cơ giáp: "Thằng ranh con, mày…"

Lão đối mặt với "Lâm Tĩnh Hằng" nửa quỳ dưới đất.

Độc Nhãn Ưng: "…"

Lục Tất Hành: "… Ba?"

Độc Nhãn Ưng suýt trụy tim vì tiếng "ba" này, ôm ngực lui một bước: "Mày… mày mày mày…"

Đúng lúc này, xe cơ giáp không người điều khiển gây ra một vụ nổ quy mô nhỏ trong phòng thí nghiệm, cửa sau phòng thí nghiệm bị nổ tung, phần tử tà giáo Độc Sào, hải tặc trên tàu vũ trụ, bốn học sinh bị bắt, hiệu trưởng Lục vĩ đại và ông bô già chịu đủ kinh hoàng của cậu…

Cùng với Lâm Tĩnh Hằng nấp trong một góc, bất ngờ gặp nhau.

18. Quyển 1 - Chương 18

Lâm Tĩnh Hằng kéo khẩu trang lên, giữ bình tĩnh và kiềm chế – việc này chẳng dễ dàng gì, không phải ai cũng có thể giữ nguyên lý trí khi nhìn thấy "mình" quỳ xuống kêu người khác là "ba" bằng tư thế cầu hôn.

Tại phương diện kiềm chế nóng giận này, Lâm Tĩnh Hằng khả năng là một vĩ nhân, hắn thậm chí thông qua tình cảnh trước mắt, suy đoán đại khái ra tiền căn hậu quả cả vụ việc ban nãy.

Trạm Lư: “Tiên sinh, theo tôi phân tích…”

“Không cần phân tích,” Lâm Tĩnh Hằng cắt ngang hắn, “Ta đoán ra được.”

“À.” Trạm Lư rất ngoan ngoãn dừng tiến trình phân tích.

Song lập tức, hắn lại bổ sung một câu: “Tôi từng đọc được một tác phẩm, nói cuộc đời con người có vô vàn khả năng, tôi rất vui khi ngài còn có thể xuất hiện bằng hình tượng như vậy, trông hoạt bát hơn nhiều.”

Lâm Tĩnh Hằng “bị hoạt bát” không cẩn thận bóp nát một ống nghiệm trên bàn thí nghiệm.

Lục Tất Hành lúc này mới nhớ chip trên người mình còn mở công năng “ngụy trang”, vội vàng tắt đi, biến thân ngay trước mặt Độc Nhãn Ưng: “Quên tháo ngụy trang – ba, sao ba ở đây?”

“Còn mày sao lại ở đây?” Vẻ mặt Độc Nhãn Ưng hãy còn kinh sợ, “Với cả mày… mày mày mày vừa rồi biến mình thành cái của khỉ gì vậy?”

“Chậc,” Lục Tất Hành phủi quần đứng dậy, “Ba nói gì thế? Không đẹp trai à?”

Răng cửa của Độc Nhãn Ưng suýt nữa bay ra theo một tiếng gầm của chính mình: “Đẹp trai cái… Mày có biết hắn là ai không!”

“Biết chứ, để hôm nào con giới thiệu cho ba.” Lục Tất Hành trả lời, “Đó là kim chủ của con.”

Độc Nhãn Ưng nghe câu này sắc mặt xanh mét, cùng con mắt giả màu vàng tôn nhau lên, trông như một khối ngọc khảm vàng lộng lẫy.

Lục Tất Hành cảm thấy vẻ mặt ba mình không đúng lắm, giống như sẽ lập tức cào người, cậu lại lo cho học sinh, vì thế đơn phương kết thúc thô lố mắt nhìn nhau với Độc Nhãn Ưng: “Con còn có chút việc, xong việc con sẽ nói với ba sau.”

Độc Nhãn Ưng: “Cút về đây!”

Lúc này, Linh Linh Nhất không biết từ đâu chui ra, nhìn quét qua các vị khách không mời và phòng thí nghiệm tan tành, nổi cơn tam bành: “Băm bọn này ra cho chó ăn!”

Lục Tất Hành nhảy qua xe cơ giáp báo hỏng, hết sức chói mắt mà cười khẩy một tiếng: “Cho chó ăn? Ông cũng không sợ gió lớn bay luôn lưỡi.”

Nước mắt lăn trong hốc mắt White thoắt chốc rơi xuống: "Hiệu trưởng!"

Hiệu trưởng Lục nhìn quét gã một cái, xác định mấy tên quỷ con này chưa rụng cọng râu nào, thế là tiếp tục có bằng chứng và lý lẽ bổ sung cho luận cứ chói mắt của mình: "Trong trạm không gian này của các ông căn bản không có chó."

Linh Linh Nhất không biết đám quái thai này từ đâu chui ra, thở hồng hộc: "Bọn mày còn đứng đực ra đó làm gì!"

Trên nóc phòng thí nghiệm cả ngàn khẩu súng laser cùng quay nòng súng, kính ngắm ùn ùn tập trung vào Lục Tất Hành và bốn học sinh.

Độc Nhãn Ưng: "Mày dám!"

Độc Nhãn Ưng chiêu hèn thành đôi, lại lấy ra một quả bom quấy nhiễu điện từ, ném vào giữa phòng thí nghiệm, súng laser vừa nhắm các học sinh tự động điều chỉnh cấp ưu tiên, quần khởi tấn công quả cầu kia, đám nghiên cứu viên phía sau Linh Linh Nhất bị ngộ thương một loạt, một kẻ khi xúi quẩy phơi thây dưới đất vừa vặn đè lên bom quấy nhiễu điện từ, thành một tấm khiên thịt tình nguyện tuyệt hảo.

Ngay sau đó, quấy nhiễu điện từ thật lớn bất phân địch ta quét ngang một vùng, súng laser trên nóc nhà lập tức như một đống hoa tàn mất nước, lũ lượt chúi đầu xuống, đám robot bảo vệ hỗn loạn chạy lung tung, tự tông mình ngã rạp.

Cùng lúc đó, hệ thống cung cấp điện của phòng thí nghiệm cơ hồ cũng gặp đả kích mang tính hủy diệt, thùng nuôi cấy vốn sáng lần lượt tối đi, em bé như tiêu bản trôi nổi bên trong mất đi cung cấp, tỉnh khỏi giấc ngủ say, bởi vì ngạt thở mà giãy giụa, đôi tay bé nhỏ ra sức đập lên thủy tinh dày cộp, mắt trợn trừng.

Bạc Hà vô thức muốn đi giúp: "Ôi, chờ…"

Lục Tất Hành giơ tay ngăn cô bé lại.

"Lui ra sau." Cậu sầm mặt, "Mấy đứa các em, trở về mỗi đứa ghi lỗi một lần, sau đó mỗi sáng sớm lần lượt đến trạm radio đọc kiểm điểm cá nhân và xúp gà tâm hồn nửa tiếng, trong vòng một tháng."

Đám tay đấm và vệ sĩ Độc Nhãn Ưng dẫn đến lao vào phòng thí nghiệm tan hoang – đám đại lưu manh đều rất tiếc mạng, ngoại trừ Lâm Tĩnh Hằng, tất cả những người bị mời đến hoặc nhiều hoặc ít đều dẫn theo vệ sĩ và tùy tùng. Lúc này, do trạm không gian hai lần liên tiếp bị quấy nhiễu điện từ tập kích quá náo nhiệt, các vị khách ở khu khách quý hoặc bị uy hiếp hoặc bị lừa tới tất cả đều xuống vây xem tình hình.

Độc Nhãn Ưng nhìn quanh bốn phía, cất giọng: "Các người thật sự tin được đám vô lại này sao? Nếu chúng thực sự có thành ý hợp tác, sẽ lừa chúng ta tới nơi quỷ tha ma bắt này vừa đấm vừa xoa sao? Hải tặc vũ trụ vực ngoại là thể loại gì, các người không biết, trở về hỏi ông già các người xem! Hôm nay các

người hữu dụng, chúng coi các người như khách quý, ngày mai để chúng nắm giữ Thiên Hà Số 8, các người vô dụng rồi, các người chính là chuột bạch trong thùng nuôi cấy, lợn rừng trên sàn đấu thú, tin không? Tin không? Hôm nay ông đây phải giết thằng tiểu bạch kiểm nói xằng nói bậy này, các người ai có ý kiến?"

So với đám người vực ngoại lạ lùng này, Độc Nhãn Ưng mới là địa đầu xà chân chính, những người đến đây phần lớn đều từng làm ăn với lão, thấy dã tâm tham lam và thủ đoạn điên rồ của bọn hải tặc vực ngoại này, trong lòng đám đại lưu manh quen sống những ngày hòa bình đã sớm tràn ngập nghi ngờ, chỉ là do cẩn thận nên còn án binh bất động. Lúc này, thấy Độc Nhãn Ưng công nhiên trở mặt, làm chim đầu đàn, quần chúng đương nhiên thích nghe ngóng, tập thể đứng sau Độc Nhãn Ưng, nhân phòng thí nghiệm chưa khôi phục cung cấp điện, giao chiến với đám hải tặc vũ trụ.

Nhân loạn, Độc Nhãn Ưng dùng mắt ra hiệu cho Lục Tất Hành. Lão vừa mở miệng Lục Tất Hành đã ý thức được, việc này không còn là vấn đề tranh giành địa bàn giữa bang phái xã hội đen vũ trụ, cậu là một người đọc sách lịch sự, đối với mấy việc lộn xộn này tránh chỉ sợ không kịp, vì thế đẩy các học sinh ra sau: "Đi mau!"

Bạc Hà vẫn đang nhìn thùng nuôi cấy: "Lục tổng!"

Chỉ thấy em bé trong thùng nuôi cấy vừa đập vào kính vừa lộ ra biểu cảm dữ tợn kiểu người trưởng thành, nó mang đại não to phơi trần, hung ác tông vào thủy tinh dày cộp, tầng trong thùng nuôi cấy bắt đầu nứt ra, tay nó đập máu thịt bấy nhầy, số máu ấy chảy vào dịch dinh dưỡng đã đục ngầu, nhuộm ra màu sắc lòe loẹt, song lũ trẻ ấy như không hề cảm thấy đau, không dừng tay, môi còn đang há ra khép vào.

Bạc Hà sợ hãi ra mặt, thì thào hỏi: "Nó đang nói gì vậy?"

"Giết, giết sạch bọn mày," Lục Tất Hành nhìn lướt qua ghi chép thực nghiệm phức tạp cạnh thùng nuôi cấy, "Đây không phải là kỹ thuật gì cao siêu, họ dùng cơ bản chính là thứ nuôi cấy 'mỹ nhân ngư' kia – chẳng qua lần này là nuôi cấy quái vật giết người, chuyên thiết kế vì chiến tranh, thân thể có thể nối với vũ khí như cơ giáp, không biết sợ hãi và đau đớn, sẽ không tiết chế sử dụng tiềm năng của mình."

White kinh hãi: "Tại sao? Họ điên à? Không phải có cơ giáp sao? Không phải có robot an ninh sao? Không phải còn có binh chủng trí tuệ nhân tạo sao!"

"Những thứ đó đều rất đắt, trò ạ." Lục Tất Hành thấp giọng nói.

Robot an ninh không thể nối với cơ giáp, mà binh chủng trí tuệ nhân tạo, từ sản xuất đến bảo trì về sau đều đốt tiền, mỗi một lần nâng cấp phần mềm phần cứng đều cần số tiền khổng lồ, nào có rẻ như người? Nhất là lũ gián Thiên Hà Số 8, muốn bao nhiêu cũng có, lấy hoài không hết, chết hoài không sạch, bỏ không thì phí, chẳng bằng tận dụng phế phẩm.

Lục Tất Hành dẫn mấy học sinh chạy ra lối cửa sau bị nổ tung, lúc đoạn hậu quay đầu lại nhìn một cái, nhíu mày.

Bọn hải tặc vực ngoại trên trạm không gian Độc Sào này ra vẻ thần bí, thoạt nhìn giống như đang tiến hành thực nghiệm kỹ thuật phá hoại tương lai nhân loại.

Nhưng nhìn trạm thu phóng cơ giáp thô sơ, hệ thống an toàn như bại não, cung cấp điện và nguồn năng lượng yếu ớt như giấy… Và cả việc phòng thí nghiệm này đang làm, đều tiết lộ một sự thật – đám người này căn bản không có kỹ thuật gì cao siêu, theo cách nói cổ đại thì họ là bọn bịp bợm giang hồ bán đại lực hoàn.

Chỉ là tàn nhẫn đến mức tự cho là có sáng ý mà thôi.

Loại chip thần bí gần với hệ thống Vườn Địa Đàng đó họ tuyệt đối không làm ra được, sau lưng họ là ai? Muốn làm gì?

Lúc này, một miệng cống tầng hai phòng thí nghiệm mở ra, vô số "vật thí nghiệm" dán nhãn trên người lao ra, mỗi kẻ đều giống hai người đàn ông vật lộn trên "sàn đấu thú", họ như một nhóm người khổng lồ trần truồng, hai mắt đỏ ngầu, không hề có lý trí, đằng đằng sát khí – hơn nữa mình đồng da sắt!

Độc Nhãn Ưng vừa mới nói chiến tranh đương đại đã không cần loài người cấu xé vật lộn lẫn nhau, chớp mắt đã bị vả mặt.

Cả trạm không gian tê liệt, sản phẩm máy móc bãi công tập thể, hai nhóm người mò mẫm trong bóng tối nổ súng vào nhau, bọn quái vật hình người thình lình xuất hiện này vừa đến, lập tức có ưu thế kiểu nghiền ép. Đám lưu manh Thiên Hà Số 8 ban ngày đã thấy hai vật thí nghiệm kia dùng thịt người đỡ đạn như thế nào, gặp lũ quái vật này còn chưa ra tay mà gan đã run rẩy trước.

Độc Nhãn Ưng khi nãy trở mặt rất khí phách, chạy trốn cũng không chậm hơn ai, vừa thấy không ổn lập tức dẫn đầu cướp đường mà chạy, sớm chẳng còn bóng dáng, đám đại lưu manh đều bỏ chạy tứ tán.

Linh Linh Nhất mặt trầm như nước, trong cảnh hỗn loạn lặng lẽ quay người đi, Lâm Tĩnh Hằng sớm theo dõi lão lập tức đi theo.

Cả sân ga cơ giáp do cúp điện đã hoàn toàn đóng lại, Lục Tất Hành cách xa mười mét đã viễn trình mở cơ giáp cậu lừa được, hối lũ học sinh: "Lên trước đi, lên đó đừng đụng vào cái gì!"

White: "Trời ơi… Hiệu trưởng, ông chủ Lục, thầy có phép thuật à?"

Hệ thống khống chế viễn trình cơ giáp có tồn tại, nhưng nghiêm túc mà nói, chỉ tồn tại trong cơ giáp có trí tuệ hạch tâm cực kỳ cao cấp, ví dụ như Trạm Lư và thập đại "danh kiếm" của quân ủy liên minh, tuyệt không nên ở trong thứ như vậy.

Lục Tất Hành không rảnh để ý đến gã, cạy cửa phòng khống chế của trạm thu phóng cơ giáp, trực tiếp chui vào, định dùng sức người tiếp quản quyền hạn của phòng khống chế.

Từng khóa mã hóa bị cậu nhanh chóng tầm ăn rỗi, chưa đầy ba phút phòng khống chế "Tít" khẽ một tiếng, mặt đất lắc lư, cả quỹ đạo cơ giáp sáng lên như ngân hà, hệ thống động lực của quái vật sắt thép khổng lồ bắt đầu dự nhiệt.

Đám học sinh thò đầu ra cửa cabin, cùng la lên như đội cổ động viên: "Hiệu trưởng! Ngầu quá!"

Tạp âm quá lớn, hiệu trưởng không nghe thấy.

Ngay sau đó, tiếng la của đội cổ động viên đổi điệu: "Hiệu trưởng! Cẩn thận!"

… Hiệu trưởng vẫn không nghe thấy.

Một cơ giáp phía sau phòng điều khiển thần không biết quỷ không hay chuyển động, lao tới nhân loại nhỏ bé kia giơ thanh đao năng lượng như một con bọ ngựa.

Đao chưa đến, cảm giác nóng rực khó mà chịu được đã tới trước, chiếc áo khoác ngoài cùng của Lục Tất Hành bốc ra mùi cháy khét, không khí nóng hầm hập đổ ập xuống đầu, cậu sẽ bị đốt thành một cục cháy sém khi đao năng lượng tới gần trong vòng mười mét!

Trong tích tắc, cậu dường như nghe thấy có người nói khẽ: "Trạm Lư."

Trạm Lư?

Lập tức, uỳnh một tiếng, đao năng lượng chém vào một lồng phòng hộ từ hư không căng ra, một người đột nhiên xuất hiện, xách cổ áo Lục Tất Hành nhảy ra khỏi phòng điều khiển chính.

"Mang khuôn mặt tôi đi lừa đảo, dùng rất tốt đấy."

19. Quyển 1 - Chương 19

Tốc độ cơ giáp chém tới, cho dù tăng tốc độ phản ứng của loài người thêm mười sáu lần, chờ đến khi có cảm giác nóng rực cũng đã tuyệt đối không kịp né, nếu không thiết kế cơ giáp đã chẳng cần hệ thống phòng ngự tự động.

Cho đến khi đao năng lượng chém vào một góc phòng điều khiển chính, khói đen ngùn ngụt bay lên trời, đôi mắt bị đao năng lượng làm lóa không mở ra được của Lục Tất Hành mới chuẩn tiêu cự, thấy rõ người trước mắt.

Lục Tất Hành: "…"

Khi lũ học sinh giặc cỏ lái cơ giáp đi tìm đường chết, cậu tự nhốt mình tại phòng thí nghiệm, vất vả lắm mới lừa được một phương tiện giao thông đuổi đến đây, vừa vào cửa đã bị chủ nhân đụng trúng, dùng hết tài trí mới thoát khỏi truy sát, lần theo tọa độ của học sinh đuổi tới, vô duyên vô cớ lại suýt bị bắn thành than tổ ong đẹp trai nhất trong lịch sử… Mỗi một lần khi Lục Tất Hành cho rằng mình không thể xui hơn, vận mệnh đều ngay lập tức cho cậu một niềm vui bất ngờ.

Trong một chớp mắt, hiệu trưởng Lục một người làm công tác khoa học đã dao động, bắt đầu sinh ra ý nghĩ tìm đại một đại thần tôn giáo mà bái, bởi vì khoa học hình như đã không thể giải thích cho cuộc đời lận đận nhấp nhô của cậu.

Lâm Tĩnh Hằng thả cậu ra, chắp tay sau lưng, ngoài cười trong không cười mà hỏi: "Thế nào, có cần tôi cho năm phút để hệ thống lại ngôn ngữ không?"

Lục Tất Hành vừa định mở miệng, đột nhiên tai nhúc nhích, cậu liếc thấy cơ giáp đánh lén cậu đang phát ra tạp âm đáng sợ, pháo ion đang dự nhiệt!

Cho dù là pháo ion loại nhẹ chẳng đáng kể trong vũ trụ mênh mang, cũng đủ khiến sinh vật trong phạm vi trăm mét chớp mắt tan thành khói bụi.

Lục Tất Hành không kịp nghĩ suy gì, tính qua vị trí cơ giáp của mình, túm tay Lâm Tĩnh Hằng lôi hắn bắt đầu chạy như điên, đồng thời khởi động hệ thống phòng ngự của cơ giáp: "Không nhìn thấy có một cơ giáp nổi điên à, một mình anh xông qua như thế, anh điên rồi phải không!"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Tên này lại còn mặt mũi nói người khác điên rồi?

Trong tình thế cấp bách, hiệu trưởng Lục "người đọc sách lịch sự" này quên mình nay đã khác xưa – cậu trước mắt là một người đọc sách uống đại lực hoàn, sức tay mạnh đến mức có thể đập lõm cửa an toàn của phòng thí nghiệm.

Không biết nặng nhẹ lôi một phát, bả vai nhục thể phàm thai của Lâm Tĩnh Hằng "rắc" một tiếng, suýt nữa bị cậu tháo ra, may sao Lâm – tiền thượng tướng là một con người kiên cường trải qua gió tanh mưa máu, mới nhịn được không hét lên thảm thiết.

Lâm Tĩnh Hằng cắn mạnh hàm răng, mồ hôi lạnh do đau mới rướm ra, hắn hất cổ tay khéo léo giãy khỏi Lục Tất Hành, mà lúc này pháo ion đã bắn ra!

Bốn nhóc con như đã tập dượt, thét lên đều nhịp vô cùng, lúc này bất luận thế nào đều đã không còn kịp, Lục Tất Hành ở ngoài cơ giáp đóng cửa cabin từ xa, nhốt lũ học sinh bên trong, đồng thời đẩy mạnh Lâm Tĩnh Hằng, chống tay lên tường, vô thức khom lưng bảo vệ hắn –

Trong một chớp mắt, vẻ mặt Lâm Tĩnh Hằng hơi thảng thốt, Lục Tất Hành không nhìn thấy, cậu vô thức cúi đầu nhắm mắt, hình ảnh cuối cùng nằm lại trên võng mạc, là vết sẹo dài trên xương quai xanh và cổ Lâm.

Đến khoa da kê một tuýp thuốc mỡ rẻ nhất, cầm về nhà bôi đại vài ngày, người thể chất dễ thành sẹo hơn cũng có thể làm cho da nhẵn nhụi như ban đầu, không phiền phức chút nào.

Tại sao phải giữ nó lại?

Dữ tợn và phẫn nộ như vậy, giống như một con thuồng luồng há miệng muốn cắn người.

Đương khi Lục Tất Hành nghĩ ngợi miên man, giữa không trung vang lên một tiếng nổ như gầm thét, liền sau đó một hư ảnh khổng lồ bay lên trời, như một con cự điểu côn bằng trong truyền thuyết thượng cổ, hai cánh vẫy nhẹ là đủ để che khuất bầu trời, tựa hồ muốn nghiền nát cả đài phóng cơ giáp và trạm không gian.

Hư ảnh kia lóe lên rồi biến mất, ba cơ giáp chưa khởi động bên cạnh không biết chuyển động từ khi nào, như quân cờ vua, nối tiếp nhau đứng thành hàng dọc, thân cơ hạch tâm của cơ giáp thứ nhất bị pháo ion đốt chảy, một bên van nối của cơ giáp thứ hai bay ra, cơ giáp thứ ba lắc lư nhẹ, pháo ion kinh thiên động địa ba lượt yếu đi, tan thành mây khói.

Vẫn chưa kết thúc.

Chỉ thấy cơ giáp vừa nã pháo đột nhiên bán thân bất toại, giống như bị sức mạnh bên ngoài xâm nhập, lảo đảo xô trái đụng phải vài lần, rồi nó đột nhiên khởi động đao năng lượng tự chém chính mình, một nhát đao như anh dũng hi sinh vì nghĩa này không mảy may chùn tay, cả thân cơ giáp nứt từ chính giữa, van năng lượng của bệ vuông nổ nứt ra, hệ thống phòng ngự cơ giáp hình bầu dục như đậu hũ dưới dao nóng, trong khoảnh khắc bị chia làm đôi, vết nứt trên vỏ ngoài như mạng nhện, lập tức xảy ra vài vụ nổ cỡ nhỏ, buồng điều khiển như quả cầu thủy tinh từ trên quái vật khổng lồ này khẩn cấp bắn ra, người lái bên trong đã bị mạng tinh thần chấn động gây hôn mê – chính là Linh Linh Nhất kia!

Bốn học sinh bị nhốt về cabin cơ giáp dùng cả tay lẫn chân mở hé cửa cabin không khóa, lo lắng nhìn ra bên ngoài.

Lâm Tĩnh Hằng: “Cậu còn định ôm đến khi nào?”

Lục Tất Hành vội lấy tay về, ngay sau đó cậu quay đầu thoáng nhìn xác cơ giáp ngổn ngang, lại nhìn Lâm Tĩnh Hằng, trên mặt rốt cuộc lộ ra một chút khó tin.

Xét thấy bản thân Lục Tất Hành chính là một quái thai thường xuyên bị người ta kinh ngạc, cậu không thường xuyên kinh ngạc, song tất cả thường thức của cậu đều đứng dậy, đua nhau lải nhải vào tai cậu chỗ bất hợp lý của tình cảnh này.

Cái gọi là "tinh thần lực" không hề giống "thị lực" hay "lực cổ tay", nó không phải là tố chất thân thể nào đó cố hữu, khi kiểm tra sức khỏe tuyệt đối không có mục này, càng không giống nguồn sức mạnh của phù thủy trong truyền thuyết cổ đại.

Sau khi hệ thần kinh của người nối với cơ giáp, năng lực nắm giữ của người với mạng tinh thần cơ giáp là bất đồng, mà một loạt chỉ tiêu như lực độ khống chế mạng tinh thần, độ chính xác, năng lực phản ứng, tố chất tâm lý, ý thức chiến đấu vân vân, được gọi chung là "tinh thần lực".

Ngoại trừ số ít thiên phú ảnh hưởng, tinh thần lực cơ bản quyết định bởi huấn luyện nghiêm khắc sau này, ví dụ như Gà Chọi cây chày gỗ lần đầu tiên lên cơ giáp này, do chẳng biết cái chó gì, sau khi nối với cơ giáp có thể nói là tinh thần lực bằng không.

Mà một số cơ giáp cao cấp, do cấu tạo bên trong cực kỳ phức tạp, yêu cầu dành cho người lái rất cao, sẽ cài đặt tư cách người lái, đây là "trị số tới hạn tinh thần", nếu trị số tới hạn tinh thần của một người không đạt yêu cầu của cơ giáp, thì cần chủ nhân cơ giáp cho quyền hạn đặc biệt, cơ giáp mới có thể cho phép người này đăng nhập, và mở bộ phận quyền hạn thao tác – khi thân cơ của Trạm Lư bị khóa ở cứ điểm Bạch Ngân, Lý thượng tướng lấy danh nghĩa "huyết thống thân cận" tìm Lâm Tĩnh Xu đến thử mở khóa, kỳ thực cách nói này chỉ là tấm màn che. Lý do thật sự là, Lâm Tĩnh Hằng chỉ có một người em gái như vậy, một bộ phận cao tầng quân ủy hoài nghi nàng có quyền hạn đặc biệt của Trạm Lư, không ngờ bị Nguyên soái Woolf phẫn nộ tự mình chặn ngang một gậy phá rối.

Song bất kể nói như thế nào, chỉ có người nối với cơ giáp mới có thứ "tinh thần lực" này, mới có thể thông qua mạng tinh thần của cơ giáp xâm nhập cơ giáp khác.

Giống như hacker chỉ có thể dùng thiết bị điện tử xâm nhập một thiết bị điện tử khác, bản thân không thể phóng ra sóng điện não thống trị thế giới, đây là cùng một đạo lý.

Mà kết nối viễn trình, thì là thông qua kỹ thuật và thiết bị từ trường đặc thù, kết nối với cơ giáp từ bên ngoài, cự ly thao tác thông thường không thể quá mười mét, hơn nữa bản thân đã tương đương với một tầng "xâm nhập", sẽ giảm mạnh cường độ tinh thần lực, khi nối với cơ giáp từ xa, chỉ có thể tiến hành một số thao tác đơn giản, muốn thông qua mạng tinh thần của cơ giáp này điều khiển cơ giáp khác là không khả thi.

Nói cách khác, nếu hết thảy vừa rồi không phải là ảo giác của Lục Tất Hành… Chính là Lâm Tĩnh Hằng đang kết nối với một cơ giáp không ai nhìn thấy.

"Ai nói tôi đến một mình?" Lâm Tĩnh Hằng đi tới Linh Linh Nhất, trong lúc đi động tác của vai trái hơi không nhịp nhàng một tẹo, "Không phải tôi còn mang theo cơ giáp sao?"

Ánh mắt Lục Tất Hành chậm rãi dời về phía cánh tay phải của Lâm Tĩnh Hằng – cái tay máy kia.

Trạm Lư có hai loại hình thái người và tay máy, bình thường cũng hay lang thang trên mạng, trực tiếp thông qua thiết bị khác đối thoại viễn trình với người ta. Lục Tất Hành chỉ biết hắn là một trí tuệ nhân tạo khiến người kinh thán. Nhưng Lục Tất Hành không hay xen vào việc của người khác, cho nên cậu chưa

từng suy nghĩ, Trạm Lư là trí tuệ nhân tạo ở đâu.

Tận đến lúc này, một ý nghĩ mới đột nhiên sinh ra trong đầu cậu – Trạm Lư rất có thể là trí tuệ hạch tâm của một cơ giáp.

Hắn tinh thông các thủ đoạn quân dụng như chặn, truy tung, đồng thời lại có công năng quản gia sinh hoạt hoàn thiện, chỉ có "hạch cơ giáp" mới như thế, bởi vì một số nhiệm vụ quân sự cần thường niên ở bên ngoài, thậm chí thường niên cùng cơ giáp phiêu bạt trong vũ trụ không một bóng người.

Mà "hạch cơ giáp" có thể trà trộn vào đám đông không hề gây chú ý như Trạm Lư, nhất định là kỹ thuật vô cùng tân tiến, thậm chí hắn có khả năng là cơ giáp có tên nào của quân ủy liên minh…

Lục Tất Hành chợt ngẩng đầu lên – Trạm Lư, hắn cũng tên Trạm Lư!

"Trạm Lư" không hề là cái tên hiếm gặp, loài người phát triển đến bây giờ, tuổi nổi loạn từ xưa đã có các hình thái khác nhau, khảm mình thành mèo Ba Tư thuộc về người bệnh nặng, so với đó thì đặt một cái tên cho trí tuệ nhân tạo của mình không tính là gì.

Trong đó, tên binh khí và thần thú trứ danh cổ đại đều là khu bị ảnh hưởng nặng.

Đi một vòng quân đội, đặt tên cho cơ giáp của mình là "Trạm Lư", "Ngư Trường", "Durandal", không một vạn cũng tám ngàn. Mà ở Thiên Hà Số 8, rất nhiều người xuất thân không rõ, không tên không họ, đều đặt đại cho mình một cái tên, dù là người thật tự xưng "Trạm Lư" cũng chẳng hề hiếm lạ, thế nên Lục Tất Hành chưa bao giờ liên tưởng Trạm Lư với cơ giáp thần bí kia.

Huống chi, chủ nhân của Trạm Lư nổi tiếng kia không phải đã…

Lục Tất Hành thì thào: "Lâm… Lâm gì?"

Trạm Lư im lặng nằm trên cánh tay Lâm, Lâm Tĩnh Hằng tay không bẻ cabin cơ giáp bị hủy hoại ra, ấn mạnh, cửa cabin biến hình rơi rầm một tiếng, Linh Linh Nhất như một động vật thân mềm, sùi bọt mép từ bên trong trượt ra.

Lâm Tĩnh Hằng túm tóc Linh Linh Nhất lôi lão lên, ngẩng đầu cười với Lục Tất Hành, giống như đang khen cậu thông minh.

Đúng lúc này, một trận tạp âm từ xa vọng tới, tiếp đó tiếng một người đàn ông như tự có hiệu quả lên giọng truyền đến: "Lâm Tĩnh Hằng! Tên khốn nạn, tránh xa con tao ra!"

Bốn học sinh học hành dốt nát của học viện Tinh Hải ngơ ngác nhìn nhau, đám thanh thiếu niên thất học của khu xa xôi hẻo lánh này đến Nguyên soái quân ủy liên minh là ai còn chẳng biết, càng chưa từng nghe

nói một thượng tướng là cái giống gì, hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Phỏng đoán đáng sợ lơ lửng trong lòng Lục Tất Hành rơi rầm xuống đất, đồng tử cậu co lại.

"Tôi… tôi mấy năm trước có xem qua một quyển sách ảnh." Lục Tất Hành nhìn thẳng vào đôi mắt màu xám của Lâm Tĩnh Hằng, thấp giọng nói, "Trong đó liệt ra tất cả danh tướng liên minh từ kỷ niên Lịch Tân Tinh tới nay."

Lục Tất Hành còn nhớ vị tướng quân trẻ tuổi trên quyển sách ảnh, đó là thượng tướng cuối cùng của liên minh.

Cậu thời thiếu niên lần đầu tiên mở quyển sách ảnh kia, đã bị tướng quân trẻ tuổi ở trang cuối thu hút, người ấy mặc quân phục phẳng phiu, hệt như người mẫu chụp quảng cáo kêu gọi nhập ngũ, thần sắc lãnh đạm, ánh mắt xuyên qua ảnh, giống như cô độc chăm chú nhìn về nơi rất xa, có một chút u ám không nói nên lời.

Lục Tất Hành từng hỏi Độc Nhãn Ưng người này là ai, ánh mắt lạnh lẽo của Độc Nhãn Ưng đến nay còn mồn một trước mắt, cậu nhớ rõ lão buôn lậu súng đạn nghiến răng nói: "Lâm Tĩnh Hằng? Là một tên tiểu nhân vô tình vô nghĩa."

Lâm Tĩnh Hằng nghiêng đầu không tỏ ý kiến gì: "Ồ, tôi không giống trên ảnh à?"

Lục Tất Hành đảo mắt qua mặt mày, mũi, khẩu trang đeo trên tai hắn, áo blouse trắng mở rộng đến ngực… Còn có áo sơ mi lôi thôi thả ngoài lưng quần, trái lòng nói: "Giống, nhưng…"

Nhưng dù là một người đàn ông giống hệt trên ảnh, cho dù hắn công khai tự xưng "Lâm Tĩnh Hằng", chạy khắp vũ trụ, chắc người ta cũng chỉ nghĩ hắn là một fan cuồng tẩu hỏa nhập ma.

Bởi vì cái chết của Lâm Tĩnh Hằng là do Vườn Địa Đàng công bố, điều đó có nghĩa là người này, tinh thần này, linh hồn này, triệt để biến mất trên thế giới, ngay cả một sóng điện não sục sôi cũng không còn, hệ thống Vườn Địa Đàng đã hoàn toàn không đo được, mới kết luận hắn chết.

Cái chết do Vườn Địa Đàng kết luận, còn đáng tin hơn xác chết mất thường nhìn thấy.

Cho nên, làm sao có khả năng này?

Lúc này, Độc Nhãn Ưng dẫn người co cẳng chạy như điên đã đến trước mắt, lão giơ súng chỉ vào Lâm Tĩnh Hằng: "Mày tiếp cận con trai tao có rắp tâm gì?"

Lâm Tĩnh Hằng không nóng không lạnh nói: "Rắp tâm của tôi, trong mắt ông anh, chắc chắn là không tốt."

Lục Tất Hành vội giơ tay cản lại: “Ba, ba làm gì vậy?”

“Cút qua một bên,” Độc Nhãn Ưng hất tay cậu ra, “Không có chuyện của mày.”

Song lão không đẩy được đôi tay suýt nữa tháo bả vai Lâm thượng tướng.

Lục Tất Hành một tay đè nòng súng, không chút nhúc nhích, bất đắc dĩ nói: “Ba bình tĩnh nào.”

Lâm Tĩnh Hằng lôi Linh Linh Nhất đi tới, hết sức lịch sự gật đầu một cái với Độc Nhãn Ưng, “thân thiện” đề nghị: “Đúng vậy, bình tĩnh một chút, thời gian chữa trị tốt nhất của bệnh chó dại là ba ngày sau khi phát bệnh, xem triệu chứng này, ông anh phải tranh thủ thời gian đi.”

Đầu Lục Tất Hành căng lên gấp đôi: “Anh cũng bớt lại vài câu đi!”

Lâm Tĩnh Hằng nhìn cậu một cái, rất đỗi thông tình đạt lý: “Được rồi, nể mặt cậu vậy.”

Độc Nhãn Ưng: “Tao phải bắn chết mày!”

Đột nhiên, một tiếng gầm như dã thú vang lên, mọi người quay đầu lại, thấy đám vật thí nghiệm như quái vật gầm gừ đuổi theo đến đây.

Độc Nhãn Ưng đành phải tạm thời gác xuống ân oán lâu năm giữa lão với Lâm Tĩnh Hằng, chửi nhỏ một câu: “Vẫn chưa xong sao?”

Nói đoạn muốn nổ súng, song đúng lúc này, một vật thí nghiệm đột nhiên gục xuống, da thịt toàn thân héo rút tan chảy, lộ ra bộ xương màu hồng điên cuồng lúc nhúc trên mặt đất. Ngay sau đó, hàng loạt quái vật hình người ngã xuống như quân bài Domino, tiếng kêu gào thảm thiết long trời lở đất, thành cái hố vạn người ngay tại chỗ!

Lục Tất Hành và lũ học sinh chưa thấy cảnh này bao giờ, nghệt ra thành năm cây cột hình người.

Lâm Tĩnh Hằng lại đột nhiên biến sắc, trực tiếp cướp quyền khống chế cơ giáp, giật cửa cabin, bốn học sinh vịn trên cửa thò đầu nhìn suýt nữa rơi ra: “Lên đây, nhanh!”

Hắn chưa dứt lời, tiếng nổ từ phía xa vọng đến, cả trạm không gian lắc lư sắp sập.

Linh Linh Nhất điên rồ đã tính sẵn thời gian, lấy vật thí nghiệm dùng một lần giữ chân người trong trạm không gian, tính toán sau khi mình chuồn trực tiếp nổ tung nó, hòng hủy thi diệt tích, giết người diệt khẩu.

20. Quyển 1 - Chương 20

Độc Nhãn Ưng cảm thấy việc này không thể tưởng tượng nổi: "Tại sao hắn phải nổ trạm không gian? Hắn bị khùng à?"

"Nổ cũng nổ rồi, làm gì mà lắm tại sao thế?" Lâm Tĩnh Hằng bước lên cơ giáp, nói với Độc Nhãn Ưng, "Còn không lên, ông muốn chết à?"

Độc Nhãn Ưng cãi nhau với hắn thật sự đã sắp thành bản năng: "Hứ, không cần mày giả… tên oắt con Lục Tất Hành, mày làm gì đó? Phản rồi!"

Tuy rằng Lục Tất Hành cũng huyên thuyên và lắm lời, nhưng trong đầu không hề chứa một kho thuốc súng, thế nên biết nặng nhẹ hơn người cha đã lớn tuổi, vụ nổ đáng sợ kia càng lúc càng gần, mặt đất bắt đầu lắc lư, tất cả cơ giáp đang đậu đều bắt đầu run rẩy, Lục Tất Hành đành phải dĩ hạ phạm thượng, ép lão buôn lậu súng đạn đang giậm chân tại chỗ lên cơ giáp, hai người còn chưa đứng vững thì cabin đã tự động đóng cửa khóa lại, kế đó hệ thống phòng ngự mở hết công suất, một phát pháo ion bắn bay cửa hạch nghiệm cơ giáp ra vào của trạm không gian, cơ giáp bay thẳng đi.

Cơ giáp loại nhỏ thông thường không thể lắp hệ thống động lực công suất lớn, muốn thoát ly lực hút thì cả hệ thống động lực cần qua dự nhiệt ít nhất hai phút rưỡi. Bởi vậy để tiết kiệm năng lượng của bản thân cơ giáp, cách làm bình thường là dùng quỹ đạo của trạm đậu cơ giáp làm ngoại lực, tiến hành tăng tốc cơ giáp.

Lúc này, ánh lửa bùng lên ngút trời, vụ nổ trạm không gian nối liền thành một chuỗi, dự nhiệt hiển nhiên không còn kịp rồi.

Cơ giáp kia trực tiếp nhảy lên quỹ đạo, vừa trượt vừa tăng tốc, phía sau nó quỹ đạo không ngừng vỡ vụn, trạm không gian trong vụ nổ đang tăng tốc sụp đổ.

Lục Tất Hành không kịp thở đều lại, vội vàng đi kiểm tra hệ thống động lực xoay tròn điên cuồng: "Không được, tiếp tục như vậy, tăng tốc hoàn thành không được sẽ…"

Cậu còn chưa dứt lời, thân cơ giáp đã chấn động mạnh, trạm không gian bắt đầu vặn vẹo gãy nứt từ chính giữa, tiếng cảnh báo điên cuồng cắt ngang tiếng Lục Tất Hành – quỹ đạo tăng tốc hoàn toàn sập xuống, mà cơ giáp không đủ tốc độ đã bị lực hút nhân tạo của trạm không gian hút vào!

Thân cơ giáp hình giọt nước lăn mấy vòng trên không, người lái Lâm tiên sinh khả năng là bay một mình quen rồi, thiếu kinh nghiệm chở khách, cả một câu nhắc nhở "vịn chắc ngồi yên" cũng không có, các hành khách xúi quẩy tập thể trở thành tất trong máy giặt trục lăn, bị xoắn lại.

Bốn thanh thiếu niên hét lên như dàn đồng ca, Độc Nhãn Ưng đập đầu vào cửa cabin, nhìn biểu cảm chắc hẳn lão đã lôi tổ tông mười tám đời nhà Lâm Tĩnh Hằng ra hỏi thăm hết lượt.

Lục Tất Hành luống cuống tay chân kéo một sợi dây an toàn: “Lâm!”

Sau đó, cảnh báo lực hút mạnh đột nhiên đổi điệu, lực hút nhân tạo của trạm không gian bắt đầu không ổn định, song hiển nhiên đây không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Độc Nhãn Ưng: “Sắp nổ rồi, họ Lâm mày rốt cuộc có được không đó -“

Ngay sau đó, trạm không gian Độc Sào nổ tung như pháo hoa trong vũ trụ tối đen, năng lượng khổng lồ lan ra đập mạnh vào hệ thống phòng ngự của cơ giáp, lồng phòng ngự trúng đòn này độ hư hại vượt qua 80%, nửa thân cơ sau trực tiếp bốc cháy.

Tiếng cảnh báo và tiếng kêu la của các hành khách hỗn loạn vào nhau, Lâm Tĩnh Hằng: “Tách rời nguồn năng lượng dự phòng.”

Cơ giáp như tráng sĩ chặt cổ tay tách nửa thân sau ra, mượn sóng năng lượng này tăng tốc độ, như ngựa hoang thoát cương nhảy ra lửa mạnh, bay về phía biển sao mênh mang của Thiên Hà Số 8.

Lâm Tĩnh Hằng quay người lại, ấn bên tai đau nhói vì tiếng ồn, quan tâm hỏi: “Các vị có cần thuốc chống nôn không?”

White xây xẩm hoàn toàn không đứng dậy được, quỳ dưới đất nôn khan, dùng ngôn ngữ tứ chi nói cho hắn biết, rất cần.

Cơ giáp này vốn là món đồ thu gom của Lâm Tĩnh Hằng trên sao Bắc Kinh, hắn quen thuộc lôi ra thiết bị y tế, tách lũ học sinh ném vào gian hộ lý. Linh Linh Nhất hôn mê bất tỉnh bị hắn thuận tay trói trên ghế giật điện, sau đó hắn mở chương trình tự động hồi trình, hoạt động vai cổ cứng đơ, đoạn mở tủ rượu trên cơ giáp.

Lục Tất Hành do dự tiến lại, gợi chuyện hỏi: “Có cần đổi em lái không?”

Lâm Tĩnh Hằng nhìn tủ rượu đã trống không im lặng một lát: “Rượu của tôi uống ngon không?”

Lục Tất Hành uống rượu lái cơ giáp trong vũ trụ không cãi được, đành phải cười khoe tám cái răng trắng sáng.

“Ngay cả chai rượu cũng không chừa lại cho tôi,” Lâm Tĩnh Hằng khâm phục, “Thiếu gia, răng khỏe gớm.”

“Chai rượu còn, em vứt ở kia kìa.” Lục Tất Hành vội vàng giơ tay chỉ, “Tận dụng rác thải, cải thiện môi trường sinh thái buồn tẻ trong cơ giáp.”

Lâm Tĩnh Hằng ngẩng đầu lên, chỉ thấy một loạt chai rượu trong suốt bay trên đầu, chai chứa đầy dịch dinh dưỡng cho thực vật, bên trong ngâm cỏ huỳnh quang, loại thực vật biến đổi gien để ngắm này rất dễ trồng, ngâm trong dịch dinh dưỡng bịt kín, dăm ba năm cũng không chết. Phiến lá be bé đều đều xòe ra trong chai, ánh huỳnh quang xanh biếc lay động nhẹ nhàng theo thân chai treo lơ lửng, như lũ đom đóm hóa từ cỏ mục vào những đêm cuối hè.

Ánh sáng nhè nhẹ trên tủ rượu hắt lên mặt Lâm Tĩnh Hằng, như quét cho hắn một tầng kính lọc, bụi trên mặt, vết máu dính trên cằm, và sắc mặt không bình tĩnh lắm đều bị lọc đi, giống với người nhiều năm trước Lục Tất Hành từng nhìn thấy trên quyển sách ảnh.

Lục Tất Hành chẳng biết bị làm sao, não chập mạch, buột miệng nói: "Tướng quân, tặng anh đấy."

Nói xong cậu lập tức hoàn hồn, suýt nữa cắn lưỡi mình, cảm thấy câu này thật sự không giống tiếng người, bởi vì hành vi này của cậu không thuộc về mượn hoa dâng Phật – cậu đã nhổ trụi hậu hoa viên của Phật Tổ luôn rồi!

May mà Lâm Tĩnh Hằng không định chấp nhặt với cậu, mặt không biểu cảm quay người đi, hắn nói: "Tôi nhận tấm lòng, nhưng đội một mảnh xanh rì trên đầu thì tôi xin kiếu, mau mang cút đi."

Lục Tất Hành: "…"

"Đúng rồi," Lâm Tĩnh Hằng dừng bước, "Phòng y tế ở bên kia, cậu tháo con chip phi pháp trên người ra trước đi."

Độc Nhãn Ưng vốn định đến kiếm chuyện từ xa nghe loáng thoáng liền biến sắc: "Chip gì?"

Chớp mắt Lục Tất Hành nghe thấy câu này, ngực đột nhiên bị nghẽn, trỗi lên sự kháng cự mãnh liệt, mãnh liệt đến không giống tính cậu, tựa như trong lòng nhốt một mãnh thú ngoại lai, bị câu này chọc giận nóng nảy gầm lên: "Ai cũng đừng hòng cướp đi sức mạnh của ta!"

Lâm Tĩnh Hằng thản nhiên đánh giá cậu, Lục Tất Hành chạm phải ánh mắt lạnh lẽo của hắn, giống như bị hắt một bát nước lạnh vào đầu, kinh hãi nghĩ thầm: "Một người mở trường dạy học như mình, cần sức mạnh như vậy để làm gì?"

"À, em đi ngay đây." Lục Tất Hành mơ hồ cảm nhận được sự nguy hiểm của con chip kia, lơ đãng đáp một tiếng, đi hai bước cậu lại nghĩ tới điều gì, "Vậy hai người đừng đánh nhau nữa, bằng không em can không được."

Độc Nhãn Ưng bây giờ nghe thấy chữ "chip" là nhạy cảm, Lục Tất Hành còn chưa dặn xong đã bị ông già hò hét đẩy vào phòng y tế.

Lâm Tĩnh Hằng chắp tay sau lưng nhìn họ vào phòng y tế, nghĩ thầm: "Có tính gây nghiện mạnh."

Ban nãy ở trên trạm không gian hắn đã mơ hồ có cảm giác này – nếu không sẽ chẳng cách nào giải thích, tại sao tổ chức tà giáo nhỏ Độc Sào vốn thuộc về Thiên Hà Số 8 sẽ thần phục hải tặc vực ngoại, mà còn thần phục từ trong ra ngoài, không ai nghi ngờ, không một ngoại lệ.

Loài người bắt đầu từ cuộc cách mạng công nghiệp viễn cổ… thậm chí cách mạng nông nghiệp xa xưa hơn, đã đào thoát quá trình tiến hóa của chọn lọc tự nhiên, truy đuổi niềm vui như là ung thư viết trong gien. Trước khi Vườn Địa Đàng khởi công, tranh luận về tính gây nghiện của nó đã kéo dài suốt nửa thế kỷ, sau đó thông qua lập pháp giám sát nghiêm ngặt mới được vận hành thử, đến bây giờ Vườn Địa Đàng có tính gây nghiện hay không đã chẳng còn ý nghĩa gì – nó đã thành một trong các yếu tố sinh tồn như hít thở và ăn uống vậy.

Nhưng Vườn Địa Đàng dẫu sao cũng nằm trong giám thị, còn chuyện loại chip không chính quy này có thể làm thì quá nhiều.

Thứ này chỉ tồn tại ở Thiên Hà Số 8, hay đã im ắng chảy khắp liên minh?

Lâm Tĩnh Hằng mở buồng điều khiển cơ giáp thành một phòng nghỉ đơn, chậm rãi ngồi xuống. Trạm Lư im hơi lặng tiếng, yên ắng nằm trên cánh tay hắn, như một vật trang sức bình thường.

Trạm Lư bây giờ chỉ là một hạch cơ giáp, xét cho cùng không phải là cơ giáp hoàn chỉnh, lồng phòng hộ chắn đao năng lượng giúp Lục Tất Hành cơ hồ đã hao hết năng lượng của hắn, lúc này đành phải mượn hệ thống năng lượng của cơ giáp thong thả nạp điện.

Không có Trạm Lư, Lâm Tĩnh Hằng không thể liên lạc với Bạch Ngân Cửu.

May mà hắn cũng không thể dẫn một đám người không liên quan bước lên lữ trình chưa biết, vừa vặn phải đưa họ an toàn về sao Bắc Kinh, nên cũng không sốt ruột đánh thức Trạm Lư.

Mà ngày hôm nay thật sự đã xảy ra quá nhiều việc.

Lâm Tĩnh Hằng mơ hồ có cảm giác mất khống chế, hắn nhắm mắt, chìm vào mạng tinh thần của cơ giáp.

Nối mạng tinh thần khiến Gà Chọi chấn động não hôn mê suốt dọc đường, song đối với Lâm Tĩnh Hằng đã quen loại kết nối này mà nói, đây là một phương thức nghỉ ngơi.

Cơ giáp men theo tuyến đường đã định trở về, lúc này mạng tinh thần rất ổn định, gợn sóng rất nhẹ thu thập tin tức xung quanh, ý thức của Lâm Tĩnh Hằng theo mạng tinh thần khuếch tán đến nơi vô biên, nhịp tim đang từ từ giảm xuống.

Hắn thường xuyên thông qua phương thức này để mình bình tĩnh lại, như cá chìm xuống đáy biển, lẳng lặng tiêu hóa hết thảy.

Mỗi một ngóc ngách khắp cơ giáp đều nằm trong phạm vi cảm quan của hắn, chỉ là âm lượng giảm rất nhiều, không khiến hắn cảm thấy quá ồn ào nữa.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn thấy Lục Tất Hành đã lấy chip ra, tích tắc chip rời khỏi, cơ thể cậu liền bị cắn ngược gấp bội – đầu gối bị đập mạnh dập nát, đôi tay bị phần tử võ trang của Độc Sào tấn công tức khắc trật khớp, toàn thân nhiều chỗ gãy xương, Độc Nhãn Ưng đau lòng nhảy lên nhảy xuống. Cũng may thời gian chưa lâu và đều là vết thương bên ngoài, hệ thống y tế trên cơ giáp xử lý rất nhanh.

Mà trong phòng hộ lý, bốn học sinh của Lục Tất Hành mỗi đứa được nhận một mũi thuốc chống say, hiệu quả rất nhanh, bốn đứa mới còn thoi thóp đã trò chuyện rôm rả.

White nói: "Tuy rằng trở về phải viết một xấp kiểm điểm, nhưng tao cảm thấy đáng giá, trải qua lần này, cho dù mai kia di dân đến Thiên Hà Số 7, cũng đủ để tao khoe cả đời!"

Một nam sinh khác – chính là Gà Chọi nói: "Cũng không biết chúng ta về sau còn chia học viện hay không, nếu chia, tao nhất định phải chọn điều khiển cơ giáp, quá kích thích luôn."

"Suýt nữa kích thích chết mày rồi." Bạc Hà nói lạnh tanh, "Này, mọt sách, trước khi di dân mày phải trả nốt khoản còn lại cho tao đó."

"Chúng ta bây giờ đã là bạn bè sống chết có nhau, thế mà mày chỉ chăm chăm nhìn vào tiền của tao." White thở dài, "Lại nói, không phải trường mình có học bổng à, hai đứa mày cần nhiều tiền thế làm gì?"

"Tao phải nuôi gia đình qua ngày," Bạc Hà lặng im một lúc, "Tao ở cô nhi viện, năm ngoái viện trưởng ôm tiền chạy, cô nhi viện cũng tan rã, vứt lại một đống nhóc con, chẳng có cách nào, mấy đứa lớn bọn tao bàn bạc nhau, quyết định thử xem có thể kiếm tiền không, không được… không được thì mỗi đứa một ngả, để bọn trẻ đó tự sinh tự diệt. Tao từng bán đồ trên chợ đen, nhận sửa vũ khí, đều chỉ có thể kiếm vài đồng, nghe nói thiết kế cơ giáp giàu nhất, bèn đến thử vận may."

Hoàng Tĩnh Xu nằm một mình trong phòng hộ lý, có phần không hòa đồng, lúc này xen vào một câu: "Di dân cũng chẳng có gì hay, ở đâu chẳng thế."

Mấy học sinh nhớ ra cô là chứng não rỗng, biết nhà cô chỉ sợ là "người thất lạc" tới từ thiên hà khác, nhất thời đều không dám tiếp lời.

Trầm mặc một lúc lâu, Bạc Hà cố gắng phá tan sự xấu hổ, nói với White: "Này, mọt sách, không phải mày có tiền sao, ra giá đi, trở về tao viết kiểm điểm cho."

Mấy thanh thiếu niên mày một lời tao một câu cò kè mặc cả.

"Chờ về trường…"

Lâm Tĩnh Hằng không nghe tiếp, hắn xuyên qua mạng tinh thần nhìn lướt qua khuôn mặt quật cường của Hoàng Tĩnh Xu, đã nhớ ra tên cô nhóc.

Tĩnh Xu.

"Gả cho người của nhà Gurdon, chẳng khác nào gả cho 'quản ủy hội', em phải nghĩ thật kỹ, không muốn thì nói không muốn, tốt xấu gì anh cũng còn chưa chết."

"Em là tự nguyện, anh à, gả cho quản ủy hội có gì không tốt sao?"

Ngữ khí nàng gọi "anh" nghe khách sáo lễ phép như xưng hô "ngài", "tiên sinh" vậy, khi nói chuyện không nhìn vào mắt hắn, ánh mắt dừng ở nửa khuôn mặt dưới của hắn, chưa nói đã có ba phần cười trước, hỏi một câu mới đáp một câu, giống như ông anh ruột này chỉ là một người xa lạ.

Hắn nhớ ngày mình bị Lục Tín dẫn đi, bé gái nho nhỏ đuổi theo sau xe, đuổi mãi đến khi xe bay lên quỹ đạo không trung, lúc ngửa đầu lên cô bé ngã nhào, robot và bảo mẫu hò la chạy tới dẫn cô bé đi, Lâm Tĩnh Hằng không thấy rõ có phải em đã khóc hay không.

Lâu như vậy rồi.

Mấy thập niên qua đi, hắn đã chẳng còn nhớ rõ lắm hình dáng của cô bé con ấy.

21. Quyển 1 - Chương 21

"Tiên sinh." Tiếng Trạm Lư xông vào mạng tinh thần của cơ giáp, như một hòn đá nhỏ tạo nên gợn sóng nhẹ.

Lâm Tĩnh Hằng tạm thời thu lại ý thức rơi rụng trong bóng tối: "Khôi phục bao nhiêu rồi?"

"5%."

"Có thể liên lạc với Bạch Ngân Cửu giúp ta không?"

Trạm Lư dừng một chút: "Xin lỗi tiên sinh, năng lượng không đủ, không thể tìm kiếm và định vị đối phương trong phạm vi vũ trụ. Ngài muốn thử 'công năng cực hạn' của tôi không?"

Công năng cực hạn là chỉ trạng thái lượng điện thấp hơn trị số nhất định, cơ giáp buộc phải tắt phần lớn chức năng – Trạm Lư bây giờ tình huống đặc thù, nếu thân cơ của hắn cũng ở đây, bình thường sẽ không dễ dàng hết điện. Bởi vì một cơ giáp cỡ lớn siêu thời không một khi không đủ năng lượng, ở trên chiến

trường vũ trụ thông thường có nghĩa là cơ hủy người chết.

Công năng cực hạn của cơ giáp, thông thường là công năng sót lại khi người và cơ giáp đều chỉ còn thoi thóp một hơi. Hạch cơ giáp cao cấp thiết kế cá tính hóa rất nhiều, công năng cực hạn cài đặt cho cơ giáp, thông thường thể hiện quan điểm về cái chết của chủ nhân.

Lâm Tĩnh Hằng còn chưa từng nghiên cứu công năng cực hạn của Trạm Lư là gì, bèn hỏi: "Khởi động, công năng cực hạn của ngươi là gì?"

Trạm Lư trả lời: "Tán phét với ngài."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Công năng bại não gì vậy! Cơ giáp second hand không tốt chính ở điểm này.

Chủ trước của Trạm Lư là một người đàn ông trời sinh lãng mạn, công năng cực hạn cài đặt cho cơ giáp truyền kỳ Trạm Lư này chính là tán phét, khả năng là muốn tán phét thêm năm đồng trước khi cái chết đến.

"Nếu ngày nào đó ta đổi nghề thiết kế, ta nhất định chuyên sản xuất cơ giáp có trí tuệ nhân tạo hạch tâm bị câm." Lâm Tĩnh Hằng hỏi, "Công năng cực hạn tự định nghĩa có thể sửa đổi không?"

"Có thể," Tiếng Trạm Lư rung nhẹ trong mạng tinh thần cơ giáp mênh mông, "Ngài có tất cả quyền hạn của tôi."

"Vậy thì đổi thành…" Lâm Tĩnh Hằng khựng lại, đột nhiên không biết nói gì.

Nếu chết đã đến nơi, hắn muốn cái gì đây?

Câu hỏi này quá đơn giản, Lâm Tĩnh Hằng sống đến tuổi này, không dám nói biết người khác, ít nhất hiểu bản thân, hắn có thể trả lời không cần nghĩ ngợi, khi chết đã đến nơi, đương nhiên là muốn giết thêm một kẻ hay một kẻ, nếu như có thể, hắn hi vọng công năng cực hạn cơ giáp của mình là nổ theo kiểu tự sát.

Nhưng mà… cơ giáp dùng lại này là người kia để lại cho hắn.

Hắn nhớ đêm hôm đó học viện Ulan mưa to tầm tã, cho nên hẳn là thứ Ba.

Học viện Ulan chiếm sáu ngàn năm trăm kilomet vuông, xấp xỉ diện tích một thành phố cỡ trung, một nửa là trường học, nửa kia là một cánh rừng quy hoạch khi xây trường, hơn hai trăm năm, một đời người còn chưa qua mà cây rừng đã che trời, để duy trì độ ẩm của hoàn cảnh và tuần hoàn nước, giữa trưa đến đêm

khuya mỗi thứ Ba là thời gian tự học của học viện Ulan, trường sẽ tập trung sắp xếp cho trời mưa.

Lúc ấy Lục Tín bị giam lỏng điều tra, cơ giáp Trạm Lư bị phong tỏa trong học viện Ulan.

Chập tối ba mươi ba năm trước, Lâm Tĩnh Hằng nhận được tin tức, quốc hội liên minh tam vị nhất thể hạ lệnh bí mật bắt giữ Lục Tín.

Hắn lấy trộm hạch cơ giáp của Trạm Lư, dùng trường không gian trong phòng thí nghiệm phá khóa cửa, muốn chạy tới chỗ Lục Tín.

Bản thân trường không gian dân dụng chở người đã là trong tình huống khẩn cấp mới dùng, sẽ tạo thành gánh nặng cực lớn cho cơ thể – huống chi hắn còn lấy một bán thành phẩm không hề có phòng hộ, liên tục ba lượt nhảy định vị không chuẩn, hắn dùng trường không gian bán thành phẩm nhảy bốn lần, khi ngã gần nhà họ Lục, cột sống bị thương nghiêm trọng, từ hông trở xuống đã không còn tri giác, hắn dầm mưa của học viện Ulan mà bò qua từng bước một.

Khi đó hắn cũng xấp xỉ tuổi mấy nhóc con dùng tiền thuê người viết kiểm điểm kia, tuổi trẻ ngông cuồng, đầu óc trống trơn, bên trong có rất nhiều suy nghĩ điên cuồng, lênh láng nước.

Lục Tín giật nảy mình nhìn hắn bất ngờ từ trên trời đáp xuống, vội vàng điều khoang cấp cứu tới, hùng hùng hổ hổ mắng: “Nước tưới hoa của học viện Ulan làm sao chảy vào não con?”

Lâm Tĩnh Hằng giãy giụa đưa hạch cơ giáp của Trạm Lư cho ông: “Không còn thời gian, Trạm Lư ở đây, ông cứ nối đại một cơ giáp mà đi trước đi!”

Lục Tín nghe thế, tức điên lên trả lời: “Con mau cút qua một bên đi.”

Sau đó nhét hắn vào khoang cấp cứu như bao con nhộng.

Dịch dinh dưỡng và nước thuốc có tác dụng gây tê giảm đau chảy vào cơ thể hắn, tất cả đau nhức dữ dội đều bắt đầu tê lặng, rất nhanh Lâm Tĩnh Hằng bắt đầu không cảm thấy thân thể mình, hắn xuyên qua nắp khoang cấp cứu trong suốt, phát hiện giữa đêm hôm khuya khoắt mà Lục Tín ăn mặc rất chỉnh tề, còn thay quân phục vô cùng long trọng.

Trong lòng hắn mơ hồ có dự cảm xấu, nhưng bản thân không thể nhúc nhích.

Một cái bóng cao gầy từ phía sau hắn đi ra, là phó quan của Lục tướng quân.

“Đi lấy xe,” Lục Tín dặn dò phó quan, “Lát nữa cậu nhân lúc lộn xộn, lén đưa thằng nhóc này về học viện Ulan, tìm tiến sĩ Lance của phòng y tế trường, ông ta trước kia từng mắc nợ tôi, ông ta sẽ biết nên xử lý như thế nào.”

Phó quan kính lễ, đẩy khoang cấp cứu lên: "Tôi mãi mãi trung thành với ngài."

"Đó là niềm vinh hạnh lớn nhất đời này của tôi." Lục Tín cúi đầu trả lễ, sau đó vỗ khoang cấp cứu vài cái, nói với gã thiếu niên sắp mất đi ý thức, "Trong lòng ta có rất nhiều chuyện nghĩ không ra – nhiều quá rồi, nhiều đến mức ta có phần không gánh vác nổi nữa, ta để Trạm Lư lại cho con, để con lại cho liên minh, về sau…"

Tiếng nói ấy càng lúc càng xa, càng lúc càng mơ hồ, như là một ảo giác của hắn, Lâm Tĩnh Hằng luôn có cảm giác ngày ấy hắn đã nghe thấy một tiếng thở dài của Lục Tín, sau đó là một câu mơ mơ hồ hồ…

"Bao giờ thì con có thể trưởng thành đây?"

Khi tỉnh lại, Lâm Tĩnh Hằng đã được bí mật đưa về học viện Ulan, hắn bị nhốt trong khoang cấp cứu đóng kín, tiến sĩ Lance bác sĩ trưởng nói với bên ngoài là hắn làm thí nghiệm sai thao tác dẫn đến nhiễm bệnh, cần nằm viện cách ly, hắn như ma cà rồng bị bỏ vào quan tài chôn sống, điên cuồng tông cửa khoang cấp cứu, cạy kẽ cửa, mỗi một ngón tay đều đầm đìa máu tươi, rồi lại khôi phục như ban đầu dưới tác dụng của nước thuốc trong khoang cấp cứu, cứ thế bị nhốt ba ngày.

Ba ngày sau, bên ngoài sắc trời đã thay đổi.

Nghe nói Lục Tín đêm đó lái một cơ giáp phi pháp trốn đi, bị vệ đội liên minh đuổi tới bên ngoài Mân Côi Chi Tâm, ba phát đạn đạo hạng nặng đồng thời bắn trúng thân cơ giáp, cả người lẫn cơ giáp vỡ nát thành tro bụi trong vũ trụ mênh mang.

Vị phó quan đưa hắn đến học viện Ulan giữ vững lòng trung thành, tự sát mà chết, để lại một vết máu đậm màu trong hệ thống Vườn Địa Đàng nghe nói đã loại bỏ hành vi tự sát của loài người.

Liên minh trăm phương ngàn kế diệt trừ mối họa lớn trong lòng là Lục Tín này, mà "họa lớn trong lòng" để Trạm Lư lại cho liên minh, rốt cuộc không thể dùng đến công năng "trước khi chết tán phét vài câu".

Thiết nghĩ ông nhất định chết rất cô quạnh.

Trạm Lư đợi cả buổi không thấy đoạn sau, bèn tự động phân tích kho số liệu, hỏi lấy lòng: "Tiên sinh, có cần sửa đổi công năng cực hạn của tôi thành chuẩn bị tự nổ không?"

"Không." Lâm Tĩnh Hằng nói, "Ngươi im lặng một chút là được rồi."

Nếu thực sự có một ngày như vậy, có lẽ hắn cũng không nỡ nổ Trạm Lư đâu.

"Tôi còn biết hát."

“Không được hát, câm miệng.”

Trạm Lư nghe lời im lặng năm phút, lúc này hệ thống y tế trên cơ giáp bắn ra tin mới.

Trạm Lư: “Tiên sinh, kiểm tra được hiệu trưởng Lục rạn xương sọ, kèm theo chấn động não tương đối nghiêm trọng, cơ tim bị tổn thương, phỏng đoán là trong lúc sử dụng chip phi pháp đã bị chip cùng nguồn gốc va chạm.”

“Chưa đầy một ngày có thể làm ra nhiều chuyện như vậy, cậu ta cũng thật là một nhân tài.” Lâm Tĩnh Hằng thông qua mạng tinh thần của cơ giáp nhìn Lục Tất Hành trong phòng y tế, “Độc Sào cũng không có vật thí nghiệm yêu nghề đến thế.”

Không biết tại sao, Lục Tất Hành dường như giỏi chịu đau hơn người khác, sắc mặt cậu không tệ, thậm chí có chút đùa cợt.

Lâm Tĩnh Hằng không phải nhân viên y tế nên không nhìn ra điều gì: “Cậu ta có bị gì nghiêm trọng không?”

“Bị thương cấp ba, mức độ trung bình,” Trạm Lư trả lời chính xác, “Chữa lành các vết thương cần chừng một tiếng.”

Mặc dù cơ giáp này chỉ là cơ giáp loại nhỏ, nhưng thiết bị khá đầy đủ, điều kiện chữa trị không tệ, thông thường mà nói, chỉ cần không phải óc chảy đầy đất thì vấn đề đều không nghiêm trọng.

“Nhưng tôi chú ý đến, trong não hiệu trưởng Lục tựa hồ bị cấy thiết bị bảo vệ đặc biệt,” Trạm Lư nói, “Thiết bị bảo vệ này vô cùng kín đáo, nếu không phải khi cậu ta bị chip cùng nguồn gốc công kích, thiết bị bảo vệ bị bắt chịu một phần tổn thương, có thể đến bây giờ tôi cũng không phát hiện được sự tồn tại của nó, ngài xem, thiết bị y tế trên cơ giáp xử lý nó như xương sọ tổn thương, tôi cần sửa lại nhầm lẫn này.”

Lâm Tĩnh Hằng hơi nheo mắt – cấy thiết bị bảo vệ đặc biệt vào não, nghe như là đối kháng Vườn Địa Đàng, việc này rất bình thường, bởi vì Độc Nhãn Ưng là người mắc chứng hoang tưởng bị hại, rất thù địch liên minh, con trai đã là một sinh vật có chân, không chắc ngày nào đó sẽ đến bảy đại thiên hà, lão muốn phòng họa chưa xảy ra, điều này nghe cũng hợp lý.

Nhưng… Hắn từng cho Trạm Lư quét toàn thân Lục Tất Hành, ba lần.

Trạm Lư ba lần cũng chưa quét ra? Trên tay lão mèo Ba Tư từ khi nào có kỹ thuật như vậy?

Thông qua mạng tinh thần, Lâm Tĩnh Hằng nhìn thấy một chân Lục Tất Hành méo đi rất mất tự nhiên, hẳn là xương bánh chè dập nát đang chữa trị.

Độc Nhãn Ưng mặt trầm như nước đứng cạnh cậu, Lục Tất Hành đầu mướt mồ hôi lạnh, thế mà còn cười được: "Nghiên cứu khoa học chính là cần tinh thần hiến thân nhất định, ba xem, Nobel mặc dù bị nổ chết nhưng lưu danh ngàn đời, đến nay Votaw còn trao giải thưởng này, để hôm nào con cũng kiếm vài cúp cho ba chơi."

"Cút, chơi cái đầu mày." Độc Nhãn Ưng mắng cậu một câu, "Để ba mở hệ thống gây tê tự động toàn thân cho mày."

"Không cần, đau đớn vừa phải có trợ giúp cho suy nghĩ," Lục Tất Hành bình chân như vại nói, "Thế này có nhằm nhò gì, kém xa hồi con còn nhỏ."

Lâm Tĩnh Hằng không đạo đức nghe lén ngẩn người ra, nghĩ thầm: "Hồi nhỏ?"

Thái độ giấu đầu lòi đuôi của Độc Nhãn Ưng, thiết bị bảo vệ não ẩn hình…

Lâm Tĩnh Hằng siết chặt các ngón tay, hạ giọng nói: "Trạm Lư, thiết bị bảo vệ đã bị ảnh hưởng, bây giờ ngươi có thể lướt qua nó làm một cuộc kiểm tra gien cục bộ cho đại não cậu ta không?"

"Tôi có thể thử xem."

Lâm Tĩnh Hằng chợt đứng bật dậy, giống như ngồi không yên mà đi vài vòng tại chỗ.

Lúc này, cơ giáp đang đi theo tuyến đường tự động đột nhiên phát ra cảnh báo, Lâm Tĩnh Hằng vốn đã có chút tâm thần không yên khóe mắt giật một cái, bên ngoài mạng tinh thần cơ giáp đo được sóng năng lượng phạm vi lớn, như ba đào bị sóng thần dưới biển sâu chấn động lên, sóng sau cao hơn sóng trước.

"Dừng dẫn đường tự động," Lâm Tĩnh Hằng nói khẽ, "Báo cáo tình trạng cơ giáp."

"Hệ thống phòng ngự hỏng nghiêm trọng, không thể mở, hệ thống vũ khí bình thường, không kiểm tra được hệ thống nguồn năng lượng dự phòng, lượng điện còn thừa của hạch năng lượng là 50% -"

"Cảnh báo, cảnh báo, đã tới gần phạm vi quét của vũ khí hạng nặng!"

"Mày lại đang làm gì thế?" Độc Nhãn Ưng từ trong phòng y tế chui ra, sau đó lão cau mày, "Gần đây có võ trang quy mô lớn? Người của ai?"

Lâm Tĩnh Hằng: "Mở ngụy trang."

Cơ giáp loại nhỏ trôi nổi trong biển sao nhìn từ bên ngoài biến thành một tàu buôn không có gì nổi bật, bởi vì lúc thoát ly trạm không gian đã rơi mất nửa thân cơ nên có thể giả như thật.

Song đôi mày Lâm Tĩnh Hằng nhíu chặt không giãn ra, ngay lập tức hạ lệnh: "Chuẩn bị nhảy."

Độc Nhãn Ưng: "Không cần căng thẳng, không đụng vào tàu buôn nhỏ dưới ngàn tấn là quy củ của Thiên Hà Số 8."

Lâm Tĩnh Hằng không để ý đến lão, tiến trình nhảy nhanh chóng tiến vào đếm ngược.

Độc Nhãn Ưng bất mãn nói: "Mày…"

Đúng lúc này, cả cơ giáp lắc lư mạnh, bên trong khoang hộ lý và phòng y tế đồng thời mở chế độ bảo vệ tự động, Độc Nhãn Ưng cơ hồ không đứng vững, liếc thấy một tia sáng lóa mắt trong vũ trụ tối om, thân cơ giáp vậy mà bị cháy một góc!

Đối phương thế mà không nói năng gì tấn công họ luôn.

Độc Nhãn Ưng lại lần nữa tự vả mặt, hai má sắp sưng lên, còn chưa kịp chửi thì cơ giáp đã chen vào van nhảy ngay trong tiếng báo động ong ong.

22. Quyển 1 - Chương 22

Cánh tổn thương của cơ giáp rơi rụng trong không gian vặn vẹo, mạng tinh thần dao động kịch liệt, thân cơ mất thăng bằng điên cuồng tự quay với tốc độ cao, thậm chí hệ thống thăng bằng của bản thân cơ giáp đã hỏng.

Độc Nhãn Ưng cảm thấy hai mươi ba cặp nhiễm sắc thể tổ truyền của mình đều sắp bị lực ly tâm hất văng ra, ngay sau đó bên trong cơ giáp tràn ngập khí thể bảo hộ dày đặc, toàn thân Độc Nhãn Ưng bị khí thể bảo hộ bao vây chặt chẽ, thính giác và thị giác lần lượt xảy ra lệch lạc, lão như côn trùng trong hổ phách, lơ lửng giữa không trung chẳng hề nhúc nhích, liếc thấy Lâm Tĩnh Hằng lờ mờ, bỗng nhiên nghĩ: "Tinh thần lực của một mình hắn cầm cự được không?"

Độc Nhãn Ưng từng nghe đại danh của Lâm thượng tướng, nhưng xét thấy tất cả công tích của Lâm thượng tướng đều lặng lẽ, chưa từng đánh chiến dịch lớn như là "thề chết bảo vệ sao thủ đô" nọ kia, Độc Nhãn Ưng luôn có thành kiến với hắn, cảm thấy Lâm Tĩnh Hằng hữu danh vô thực, hoàn toàn là một hình tượng do đội ngũ quan hệ công chúng của quân ủy chọn tên trông bảnh tỏn nhất liều mạng tạo ra.

"Một lần xâm lấn mười lăm cơ giáp" gì đó, nghe thì rất lợi hại, nhưng cơ giáp của hắn là Trạm Lư.

Phần lớn hải tặc vũ trụ vừa thấy Trạm Lư thì chân đã nhũn ba phần trước, dùng vũ khí mũi nhọn nhất của liên minh đi dẹp một đám phái tạo phản không chính quy, dễ như trở bàn tay mà bất tài được sao? Chỉ cần không phải hạng giá áo túi cơm thì đều phải làm được.

Nhưng tiểu cơ giáp thô sơ này xét cho cùng không phải Trạm Lư, ngay cả trí tuệ của mình cũng không có, hệ thống phòng hộ lại đã tê liệt, một đòn nặng ban nãy cùng áp lực khổng lồ của cú nhảy vũ trụ đè hết lên một mình Lâm Tĩnh Hằng, hắn không quỵ xuống tại trận như Linh Linh Nhất đã là rất kiên cường rồi. Nể họ bây giờ ở trên cùng một thuyền, Độc Nhãn Ưng quyết định giúp đỡ hắn.

Độc Nhãn Ưng đặt tay trên vách cabin, tập trung tinh thần xâm nhập mạng tinh thần hỗn loạn của cơ giáp, định làm một "phụ lái" tình nguyện cho hắn.

Mạng tinh thần mới bị nã pháo còn nhấp nhô mất ổn định hơn lão tưởng tượng, song không đợi lão xử lý cho êm lại, huyệt thái dương Độc Nhãn Ưng đã căng lên.

Lâm Tĩnh Hằng: "Cút ra!"

Sau đó, mạng tinh thần của cơ giáp không chút khách sáo coi Độc Nhãn Ưng thành kẻ xâm nhập, trực tiếp xô văng ra, đầu Độc Nhãn Ưng như bị một cây kim thép đâm xuyên, đau đớn muốn nứt ra khiến lão suýt nữa ngất xỉu.

Gần như đồng thời, cơ giáp vừa nhảy một lần còn chưa kịp giũ rơi xác của cánh, Lâm Tĩnh Hằng đã bất chấp cảnh cáo quá nhiệt, lại lần nữa ép nó nhảy.

Độc Nhãn Ưng sắp bị đẩy văng phổi, mà ngay thời điểm lão với mạng tinh thần chưa tách ra hẳn, lão liếc thấy phát đạn đạo thứ hai, phát đạn đạo ấy lại chờ ngay gần điểm rơi sau cú nhảy của họ, như đốt cháy tăm tối đập thẳng vào mặt, sượt qua họ đầy nguy hiểm!

Hai lần nhảy, trong khoảnh khắc cơ hồ cạn sạch nguồn năng lượng của cơ giáp, cho đến khi cơ giáp lại lần nữa vững vàng, khí thể bảo hộ thoáng chốc bị rút đi, Độc Nhãn Ưng lảo đảo đứng vững lại, bên tai còn tiếng gió rít không ngừng: "Mày…"

"Cơ giáp của tôi, là địa bàn của tôi," Lâm Tĩnh Hằng lạnh lùng nói, "Trong mạng tinh thần của tôi không cho phép sinh vật thứ hai, lần này chỉ là cảnh cáo, còn lần sau thì tôi sẽ không dịu dàng như vậy, ông coi chừng biến thành người thực vật."

Độc Nhãn Ưng gằn ra một câu: "Chờ đáp xuống đất, tao nhất định bắn nát sọ mày."

"Được, hoan nghênh thử," Lâm Tĩnh Hằng nhún vai, "Dù sao ai cũng mơ mộng tài giỏi mà."

Độc Nhãn Ưng: "…"

Muốn giết hắn ngay bây giờ!

Tạp âm chợt sinh ra do quá nhiệt dần dần lắng lại, cơ giáp bắt đầu báo hỏng hóc và nguy cơ năng lượng,

định vị lại tọa độ.

Độc Nhãn Ưng nhớ tới hai đòn liên tục kinh tâm động phách khi nãy, không nhịn được lại lắm miệng: "Tao nói, cơ giáp này là của mày à? Mày mới tới Thiên Hà Số 8 vài năm, đã làm chuyện đào mồ quật mả gì, mà bị người ta đuổi tận giết tuyệt không buông tha như vậy?"

Lần này, Lâm Tĩnh Hằng trực tiếp coi lão mèo Ba Tư thành nguồn ô nhiễm tiếng ồn, bịt tai không nghe thấy, hắn tập trung tinh thần phán đoán sơ qua tình hình xung quanh, hơi điều chỉnh tuyến đường, tắt hệ thống động lực, để cơ giáp tự do trượt thẳng theo tốc độ đều.

Độc Nhãn Ưng bị phớt lờ tức khí, cảm thấy tính nết tên này thật là tệ hết thuốc chữa, ngay cả bóng lưng cũng là hình dạng gợi đòn, chẳng trách quân ủy liên minh thuê tám trăm đoàn quan hệ công chúng mà họ Lâm vẫn tiếng xấu lan xa.

Độc Nhãn Ưng: "Mày điếc à?"

"Vừa rồi là hải tặc vũ trụ." Lúc này, cửa phòng hộ của phòng y tế mở rộng, Lục Tất Hành đẩy xe lăn ra đây.

Mấy chỗ gãy xương trên người cậu được bọt khí trong suốt bao bọc, cách ly cục bộ ra môi trường vô khuẩn, thiết bị giải phẫu mini làm công việc chữa trị tự động trong vết thương, trên bọt khí vô khuẩn còn có thanh tiến độ chữa trị.

Lục Tất Hành thái dương vẫn chưa khô mồ hôi lạnh, trông hơi đau bệnh, vẫy tay gọi bốn học sinh thập thò trong khoang hộ lý, cậu như một hướng dẫn viên viện bảo tàng bắt đầu phổ cập khoa học tại chỗ: "Năm 258 Tân Lịch, mấy đứa bọn em có đứa còn chưa sinh ra, vào tháng 5, để kỷ niệm liên minh thành lập, tổ chức duyệt binh 'ngày tự do' ở bên ngoài Thiên Hà Số 3, đội danh dự đi qua chỗ giao giới của tuyến đường số 2 và số 1, bị hải tặc vực ngoại đánh lén, lúc ấy bọn hải tặc dùng chính là loại kỹ thuật này – đơn giản mà nói, chính là dự đoán mục tiêu tập kích chuẩn bị nhảy, lập tức phóng ra quấy nhiễu bước nhảy vũ trụ, khiến cơ giáp lệch khỏi quỹ đạo mục đích, rơi vào khu tấn công họ mai phục. Mà cơ giáp vừa hoàn thành bước nhảy vũ trụ, bất luận là bản thân cơ giáp hay người lái đều rất khó chịu được lần nhảy thứ hai, trên tâm lý cũng vừa mới thở phào một hơi, rất nhiều người thậm chí căn bản chưa kịp phản ứng đã bị đạn đạo bắn trúng, vô cùng thảm thiết, tôi nhớ hải tặc lúc ấy tấn công đội danh dự tên là…"

"Thân vương Cayley." Lần này Lâm Tĩnh Hằng không điếc, "Thời điểm liên minh mới thành lập, hải tặc vũ trụ chiếm đóng Thiên Hà Số 8, rồi việc nội chiến lẫn nhau, đổi năm sáu chính phủ hải tặc, chính phủ hải tặc cuối cùng định sao Cayley làm thủ đô, tự xưng 'Vệ đội thân vương Cayley' – Độc Nhãn Ưng, ông lập nghiệp ở sao Cayley, không đến mức quên chúng nhanh như vậy chứ?"

Sắc mặt Độc Nhãn Ưng chợt thay đổi.

Lục Tất Hành quay lưng lại, không nhìn thấy sắc mặt ba mình, chỉ cảm thấy ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng nhìn mình hơi kỳ lạ, ánh mắt ấy nặng trình trịch, như có rất nhiều lời muốn nói, mà khi cậu nhìn lại hơi dò hỏi, đối phương lại điềm nhiên như không nhìn đi chỗ khác, giống như vừa rồi chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Lục Tất Hành bị hắn nhìn không hiểu gì hết, vội vàng lén lút lợi dụng cabin phản quang soi một chút, cảm thấy hình tượng mỹ nam đau bệnh của mình tổng thể rất đẹp, chỉ có điều hai bọt khí vô khuẩn trên đầu đối xứng như cắm một đôi sừng, khá là trẻ con.

Do không tiện gỡ bọt khí vô khuẩn trước khi phẫu thuật kết thúc, Lục Tất Hành đành phải tỉnh bơ điều chỉnh tư thế ngồi một chút, bóp dẹp hình dạng bọt khí rồi dùng tóc che đi.

"Khụ, sao khi đến còn tốt đẹp, trở về lại đụng phải hải tặc vũ trụ?" Lục Tất Hành bị ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng nhìn hơi không được tự nhiên, cậu quẹt mũi, cười gượng một tiếng tìm chuyện để nói, "Không phải là bị vận xui của tôi liên lụy chứ?"

Cậu còn chưa biết hải tặc vũ trụ đã nổ Votaw, Lâm Tĩnh Hằng và Độc Nhãn Ưng liếc nhìn nhau, sắc mặt đều nghiêm trọng, không lên tiếng.

Gà Chọi hỏi: "Thưa hiệu trưởng, tại sao cơ giáp rất khó nhảy lần thứ hai?"

"Đầu tiên, bước nhảy vũ trụ sẽ dẫn đến mạng tinh thần chấn động, kết nối tinh thần của người lái và cơ giáp thường xuyên đứt ra trong quá trình này," Giải phẫu trên cổ tay Lục Tất Hành kết thúc, dao mổ mini tự động bay về bọt khí vô khuẩn, phun một lớp thuốc khép miệng lên vết thương, trượt khỏi cổ tay cậu bay đi, Lục Tất Hành nhẹ nhàng hoạt động cổ tay, chỉ Linh Linh Nhất, "Nhìn lão là các em biết hậu quả của kết nối tinh thần đứt không tự chủ."

Bốn học sinh nhìn Linh Linh Nhất xong, lại đồng loạt ném ánh mắt sang Lâm Tĩnh Hằng, đại khái đã biết về sau trước kỳ thi phải lạy ảnh ai.

"Thứ hai, bước nhảy vũ trụ sẽ dẫn tới cơ giáp quá nhiệt, hơn nữa cực kỳ tiêu hao năng lượng, các em xem, ban nãy lượng điện còn thừa là 50%, sau hai lần nhảy thì chỉ còn chưa đầy 10%." Lục Tất Hành kéo ra bản đồ tọa độ vũ trụ trên cơ giáp, ngẩng đầu nhìn Lâm Tĩnh Hằng, hỏi, "Tôi có thể dùng một chút quyền hạn không?"

Lâm Tĩnh Hằng không nói gì, sau đó mạng tinh thần cơ giáp ban nãy trực tiếp lôi Độc Nhãn Ưng ra như sợi dây leo ôn hòa, chủ động nhường vị trí "phụ lái" cho Lục Tất Hành, đưa cậu vào mạng tinh thần.

Lục Tất Hành phất tay, cửa cabin cơ giáp bốn phía đóng kín tức khắc biến thành trong suốt, để người ở bên trong có thể dùng mắt thường nhìn thấy vũ trụ mênh mang xung quanh.

Mấy học sinh phản ứng đầu tiên là chóng mặt, bởi vì cơ giáp hình bầu dục đang tự quay, trên cơ giáp có thiết bị điều chỉnh nhất định, chỉ cần không phải đột nhiên xoay như chong chóng thì người ở trong đó không cảm giác được xoay tròn lắm, thế nhưng tận mắt nhìn ra ngoài thì rất khó chịu.

Sau đó là sợ hãi.

Bởi vì bốn phía không có nguồn sáng, không có thiên thể, cũng không có người.

Họ như mấy con kiến bám trên lá khô, nước chảy bèo trôi giữa biển khơi mênh mông.

Mà cảm giác không bờ bến vũ trụ mang đến còn kinh khủng hơn biển khơi ngàn vạn lần.

Họ không nhìn thấy đường, không nhìn thấy đích đến, thời gian và không gian gấp khúc bằng một phương thức trái với thường thức, sinh mạng yếu ớt chìm trong đó quả thật không dám suy nghĩ cảnh ngộ của mình, hơi suy nghĩ là sởn gai ốc, vô thức muốn bắt lấy cái gì đó.

Lúc đi, mấy học sinh ngất xỉu suốt dọc đường nên không hề có cảm giác gì, cho đến lúc này lũ oắt con mới muộn màng sợ hãi, nhao nhao yêu cầu Lục Tất Hành mau đóng tranh cảnh.

"Thế này có gì đâu, khi người lái nối với mạng tinh thần của cơ giáp, đều phải thường xuyên chú ý bên ngoài. Đương nhiên, thấy còn xa hơn mắt thường một chút, bởi vì phải dự đoán tình huống bất ngờ. Thế này mà các em đã không chịu nổi, về sau làm sao học môn điều khiển?" Lục Tất Hành đạt tới mục đích giáo dục, đóng tranh cảnh, hết sức tự giác rút khỏi mạng tinh thần cơ giáp, đồng thời cậu vô thức nhìn thoáng qua Lâm Tĩnh Hằng, Lâm Tĩnh Hằng đang đưa lưng về phía cậu, cẩn thận cúi đầu chỉnh sửa tuyến đường.

Nhưng không biết tại sao, Lục Tất Hành cứ cảm thấy vừa rồi ở trong mạng tinh thần, có một ánh mắt tập trung vào cậu.

Lần đầu tiên là bất ngờ có thể bỏ qua, lần này lại là gì?

Bọt khí vô khuẩn trên đầu gối Lục Tất Hành cũng bay đi, cậu thử đứng dậy, cơ thể phục hồi tốt, trên lưng lại tự dưng rịn mồ hôi nóng, nghĩ: "Có phải mình hơi tự đa tình hay không?"

Mấy học sinh được chỉ dạy không phát hiện hiệu trưởng đang thất thần, nơm nớp lo sợ chen chúc bên cạnh cậu, White không dám nói lời nào, Gà Chọi đã không muốn đăng ký khoa điều khiển cơ giáp nữa, Bạc Hà to gan nhất thì trực tiếp bày tỏ: "May mà em chỉ định học thiết kế – Lục tổng, khi nào chúng ta có thể đến sao Bắc Kinh?"

White yếu ớt hỏi: "Lục tổng, hết điện rồi, chúng ta về nhà bằng cách nào?"

Một câu của gã khơi dậy nỗi sợ hãi của con người đối với thiếu tài nguyên sinh tồn trong hoàn cảnh bịt kín – Oxy đủ không? Thức ăn và nước uống đủ không? Hết điện hoàn toàn sẽ thế nào? Cơ giáp còn có thể giữ nguyên trạng thái hiện giờ không?

Phải biết rằng áp khí, chất lượng không khí, thậm chí lực hút của thiên thể, đều là trí mạng đối với loài người yếu ớt.

Mà với tố chất của mấy đứa chúng, không nói cái khác, một khi trọng lực nhân tạo trong cơ giáp mất tác dụng, ngay cả không trọng lực cũng có thể lấy mạng chúng.

"Trong tình huống thế này, thì chỉ có thể xem bản lĩnh của người lái." Lục Tất Hành nói, "Nếu có thể không bị lực hút ảnh hưởng, cơ giáp chuyển động đều hầu như không tốn năng lượng, cho nên người lái dày dạn kinh nghiệm sẽ nhanh chóng phán đoán ra địa điểm bổ sung vật tư, tính một con đường tiết kiệm năng lượng nhất, còn phải tránh nguồn lực hút hết sức có thể, trong điều khiển cơ giáp đây gọi là 'thao tác bi-a', thú vị như đánh bi-a đúng không?"

Bốn học sinh sợ vỡ mật chẳng đứa nào cảm thấy thú vị ở đâu.

"Đường đã điều chỉnh xong, gần đây có một trạm bổ sung không trung bỏ hoang, vừa vặn nằm trên tuyến đường buôn lậu của Thiên Hà Số 8, đến thử vận may xem sao." Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên mở miệng, bốn học sinh cơ hồ chưa từng nghe "Tứ Ca" chủ động nói xen vào cùng kinh ngạc nhìn hắn, Lâm Tĩnh Hằng dừng lại, hắng giọng rồi bổ sung một câu giống như để an ủi chúng, "Bình thường trạm bỏ hoang trên danh nghĩa kiểu này đều có người cung cấp phục vụ phi pháp cho khách buôn lậu, yên tâm được rồi, hành trình dự tính là nửa tiếng."

Lần này không riêng đám học sinh, cả Độc Nhãn Ưng lẫn Lục Tất Hành đều kinh ngạc trước vẻ mặt hòa nhã của hắn.

Độc Nhãn Ưng nhướng mày: "Mày uống lộn thuốc phải không?"

Lâm Tĩnh Hằng coi lão như không khí, tiếp tục đi theo tuyến đường, chìm vào mạng tinh thần của cơ giáp.

Trạm Lư vừa nói cho hắn biết: "Quét cục bộ đã hoàn thành."

Hệ thống động lực mở nhỏ nhất, mạng tinh thần im lặng, Lâm Tĩnh Hằng đã dự cảm được điều gì đó, cổ họng nhích nhè nhẹ, một lúc lâu không lên tiếng.

"Tiên sinh?"

"… À, nói đi."

"Tôi đột phá thiết bị bảo vệ, lấy được mẫu gien não bộ của hiệu trưởng Lục, qua kiểm tra, kiểu gien của tướng quân Lục Tín phù hợp làm điều kiện di truyền gien của hiệu trưởng Lục, xác suất thân nhân cao hơn chỉ tiêu kiểm tra, kiểu gien của tướng quân Lục Tín phù hợp làm cha ruột…"

Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên cảm thấy hít thở rất khó khăn, kết nối tinh thần với cơ giáp thoáng chấn động mạnh, thân thể hắn không hề nhúc nhích quay lưng lại mọi người, sóng tinh thần nhấp nhô tự mình tiêu hóa trong vũ trụ mênh mang vô bờ.

Khuấy lên sóng to gió lớn cô độc ở nơi không có ánh sáng.

Giống như một trận sóng thần lặng lẽ.

23. Quyển 1 - Chương 23

"Tiên sinh, tôi đo được nhịp tim ngài vượt qua phạm vi bình thường 20%, ngài có ổn không?"

Lâm Tĩnh Hằng không nói nên lời.

Hắn mất mười tám năm, vừa truy tra nhân vật thần bí năm ấy cướp Lục phu nhân đi, vừa vắt óc suy tính, loại trừ những kẻ dị kỷ, trèo lên tiền tuyến liên minh, vào đóng tại cứ điểm Bạch Ngân. Cứ điểm Bạch Ngân là trọng địa quân sự, trong tình huống hải tặc vực ngoại vẫn đang như hổ rình mồi, có được quyền cơ động tối cao, chỉ nơi đó mới có thể cho hắn sự tự do mà hắn hằng ước mong.

Mười lăm năm trước hắn rốt cuộc tìm được cơ hội, cố ý thả một nhóm hải tặc vũ trụ, mặc cho bọn chúng chạy trốn đến Thiên Hà Số 8, thừa cơ đuổi đến đây, khi đi qua sao Cayley hắn khéo léo lợi dụng chênh lệch thời gian một mình rời đội, chặn Độc Nhãn Ưng trùm buôn lậu súng đạn trong hộp đêm nổi trên tầng khí quyển sao Cayley.

Độc Nhãn Ưng lúc ấy đang tìm hoan mua vui, chưa kịp mặc quần đã bị Lâm thượng tướng tóm ra, quá trình tra hỏi có thể nói là mối nhục lớn cả đời tay trùm buôn lậu súng đạn, cuối cùng bất đắc dĩ phải thừa nhận mình chính là người cướp Lục phu nhân đi, Lâm Tĩnh Hằng mới rủ lòng từ bi cho lão một cái quần lót.

Khách quan nhớ lại, Lâm Tĩnh Hằng thừa nhận mình lúc ấy tuổi trẻ bốc đồng làm hơi ác, nhưng một bàn tay không thể vỗ thành tiếng, tài châm lửa bậc nhất của lão mèo Ba Tư cũng không thể không kể công – nói tóm lại, cái quần lót này là nền tảng kiên cố cho vụ trở mặt cả đời hai người.

Độc Nhãn Ưng chân trần mặc độc một cái quần lót bị ba khẩu pháo ion cỡ nhỏ gí vào, từ trên bầu trời đáp xuống, bị bắt giao ra tro cốt Lục phu nhân, quân hàm thượng tướng mang đi tùy thân, cùng với thiết bị ghi chép trên tàu vũ trụ nhỏ bà đi năm đó… Nhưng không có đứa trẻ.

Độc Nhãn Ưng nghiến răng nghiến lợi nói với hắn, Lục phu nhân chết rồi, đứa trẻ Lục Tín vẫn chờ mong cũng không giữ được. Đương nhiên Lâm Tĩnh Hằng không tin, nhưng lúc ấy chưa hề phát hiện bằng chứng đứa trẻ kia từng tồn tại, hắn lại không tiện nán lại quá lâu, đành phải tạm thời tha cho Độc Nhãn Ưng.

Năm xưa khi bức tượng trong rừng bia của Lục Tín bị đập nát lấy đi, Lâm Tĩnh Hằng dốc hết tâm cơ giữ lại một khối, vừa vặn khắc quân hàm của Lục Tín, từ đó trong những năm tháng dài đằng đẵng, Lâm Tĩnh Hằng suy đoán tới lui nơi cơ giáp của Lục Tín gặp nạn, mất rất nhiều tinh lực tìm kiếm mảnh vụn di hài, tổng cộng chỉ thu được ba mẩu vụn bằng móng tay.

Mẩu xác vụn là di thể của ông, tượng đá là niềm vinh quang của ông, quân hàm là tín ngưỡng cả đời ông, vợ là nơi hồn ông trở về.

Đến đây, ngoại trừ đứa trẻ chưa biết sống chết kia, bốn thứ này rốt cuộc có thể cùng nhau yên nghỉ.

Năm năm trước, Lâm Tĩnh Hằng chấp niệm không chết, trở về Thiên Hà Số 8, làm khóa gien bên ngoài khoang sinh thái, dùng thông tin gien thai nhi năm đó Lục phu nhân lưu lại khi khám thai, tọa độ định vị vốn là sao Cayley của Độc Nhãn Ưng, không ngờ ở bên ngoài sao Bắc Kinh đã bị Lục Tất Hành vô tình mở ra.

Là thiên ý ư? Là vận mệnh hắn chưa từng tin tưởng ư?

Ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng bám vào mạng tinh thần của cơ giáp, kéo ra rất xa, người ở trong cơ giáp, thị giác đã khuếch tán vào bóng tối vô biên, bỗng nhiên quay đầu lại, mừng mừng tủi tủi nhìn tiểu cơ giáp thô sơ tội nghiệp này.

Trong năm năm, hắn nhiều lần sinh nghi với Lục Tất Hành, rồi nhiều lần thất vọng. Lại bởi vì hơn ba mươi năm trước Hắc Động từng là đồng bọn hợp tác chặt chẽ nhất với Độc Nhãn Ưng, hắn thậm chí không ngại phiền phức chộp Hắc Động vào tay, để có thể tìm được manh mối…

"Tại sao… Tại sao kiểu gien của não bộ không phù hợp với cơ thể?"

Trạm Lư trả lời: "Xin lỗi tiên sinh, có quá nhiều khả năng, tôi không thể phán đoán."

"À," Lâm Tĩnh Hằng dừng một chút, lại lẩm bẩm như độc thoại, "Ngươi cảm thấy cậu ta giống thầy Lục chứ? Ta cảm thấy không giống lắm."

Có lẽ là Độc Nhãn Ưng khỉ gió kia đã giở trò gì, hoặc cậu chỉ là giống mẹ hơn – Lâm Tĩnh Hằng không quen thuộc Lục phu nhân lắm, hơn ba mươi năm, xa xưa quá rồi, người và việc không quen thuộc lắm hắn đều đã chẳng còn nhớ rõ.

Trong chốc lát, bộ não chưa bao giờ phân tích cặn kẽ của hắn thậm chí sinh ra rất nhiều ý nghĩ không liên quan, chúng lộn xộn, cái gì cũng có, không theo logic, giống như chập mạch rồi.

Trạm Lư nghiêm túc hỏi: "Ngài muốn tôi so sánh phân tích một lần đặc trưng khuôn mặt hiệu trưởng Lục và tướng quân Lục Tín không?"

"… Không."

"Tiên sinh," Trạm Lư nói, "Tôi phải nhắc nhở ngài, tinh thần lực của ngài rất chập chờn, độ kết hợp với cơ giáp đang giảm xuống, dựa theo số liệu lịch sử, đã tới gần giá trị thấp nhất, ngài có ổn không?"

Lâm Tĩnh Hằng vẫn đang tập trung ánh mắt vào Lục Tất Hành, lơ đãng hỏi: "Hửm?"

"Trước mắt trị số là 56%, độ kết hợp giảm xuống dưới 50%, ngài sẽ đứng trước nguy cơ rớt mạng tinh thần không chủ động, từ khi tốt nghiệp tới nay, ngài chưa bao giờ xảy ra tình hình rớt mạng không chủ động."

"Phải không? Thế cuộc đời ta thật đúng là không hoàn chỉnh." Lâm Tĩnh Hằng thoáng nở nụ cười không rõ ý tứ, sau đó hắn nhắm mắt, cắt ngang tầm nhìn, mạng tinh thần vừa nãy phập phồng như nước gợn trầm tĩnh lại, trị số kết hợp tạm dừng giây lát rồi bắt đầu tăng trở lại, ổn định như được một bàn tay khỏe vô cùng nâng lên, tăng đến 89%.

Giống như một bộ khôi giáp không nhìn thấy đang chậm rãi thành hình.

Hắn lại thành vị tướng quân trời sập không biến sắc kia.

"Cách trạm bỏ hoang còn không đầy hai mươi phút, chuẩn bị đáp xuống, thương hoạn và người không có tư chất lái cơ giáp đều về khoang hộ lý." Lâm Tĩnh Hằng quay lưng về phía mọi người phân phó.

Nếu hắn bằng lòng đến học viện Tinh Hải làm giám thị, tác phong và kỷ luật của trường nhất định có thể chỉnh đốn lại. Từ hiệu trưởng nổi loạn đến các học sinh nổi loạn, nghe chỉ lệnh của hắn đều không ý kiến gì, tất cả xếp đội về các vị trí, cực kỳ nghe lời, hệt như một đám động vật hoang dã có hộ khẩu trong gánh xiếc thú vậy.

"Tiên sinh," Trạm Lư ở trong mạng tinh thần hỏi, "Ngài sẽ nói chuyện này với hiệu trưởng Lục chứ?"

"Không," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Bảo bao nhiêu lần rồi, ta không thích tán phét."

Hắn cố ý xuyên tạc câu hỏi của Trạm Lư, tránh né trả lời, nhưng trí tuệ nhân tạo đơn thuần không hiểu, vẫn hỏi: "Thế ngài sẽ như tướng quân Lục Tín, đem toàn bộ quyền hạn dự phòng của tôi giao cho cậu ấy chứ?"

Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc một lúc: "Không."

Trạm Lư ở trong mạng tinh thần im lặng chờ hắn nói, nhưng dựa theo số liệu lịch sử – khi Lâm Tĩnh Hằng dùng giọng điệu căng thẳng này trả lời, kế tiếp chín phần sẽ giả câm vờ điếc.

Song lần này, hắn vẫn nói tiếp.

"Chủ nhân trước của ngươi là một người theo chủ nghĩa lý tưởng vĩ đại, có thể hi sinh vì một số tín niệm." Lâm Tĩnh Hằng nhàn nhạt nói, "Ta thì khác, ta không có nhiều tình cảm để gửi gắm, không có rượu thì ta sẽ uống máu, ta đang chờ nhặt xác cho tất cả những kẻ muốn lấy mạng ta, ta không có di chí cần ai kế thừa, cũng không có nguyện vọng cần ai thực hiện… Còn nữa, Trạm Lư, tất cả số liệu hôm nay, bao gồm

những lời ta nói với ngươi, thông tin y học, số liệu kết hợp mạng tinh thần, toàn bộ cài mật khẩu theo cấp bậc cao nhất cho ta."

"Được." Trạm Lư nói, "Nhưng có lẽ hiệu trưởng Lục còn chưa biết quan hệ máu mủ của mình với tướng quân Lục Tín."

"Cậu ta không cần biết." Lâm Tĩnh Hằng bắt đầu điều chỉnh đường và hệ thống động lực, chuẩn bị đáp xuống, độ kết hợp của hắn với mạng tinh thần cơ giáp yên ắng tăng lên một nấc, đạt tới giá trị cực hạn giữa người và cơ giáp – 90%.

Rất nhanh, trong mạng tinh thần đã có thể quan trắc được trạm bỏ hoang, cơ giáp từ từ giảm tốc độ tiến vào quỹ đạo của trạm bổ sung vứt đi, bên ngoài cabin đã cảm thấy được ma sát của tầng khí quyển nhân tạo, tầng cách nhiệt vang nhè nhẹ, dường như đã có thể nghe thấy tiếng gió phần phật.

Đây là tin tốt, tầng khí quyển nhân tạo còn đây, cho thấy trạm bổ sung vứt đi này rất có khả năng có người vận hành.

Lúc này, năng lượng dự trữ của cơ giáp giảm xuống 7%, đèn cảnh báo màu đỏ sáng lên theo quy luật, cùng cỏ huỳnh quang trên tủ rượu chiếu lẫn nhau, là phong cảnh tươi đẹp đỏ pha xanh.

Độc Nhãn Ưng đi tới: "Chút xíu năng lượng này đủ để hạ cánh an toàn không?"

Bởi vì đây là một câu nói thừa, Lâm Tĩnh Hằng không thèm đếm xỉa.

"Được rồi," Độc Nhãn Ưng hiếm khi dịu giọng lại, dùng tiếng người hỏi, "Mày hiểu rõ về bọn hải tặc 'Vệ đội thân vương Cayley' này không?"

Lâm Tĩnh Hằng chuyên tâm tính toán tiến trình hạ cánh, dùng khóe mắt cho lão một tí xíu phản ứng.

Độc Nhãn Ưng quay đầu lại thoáng nhìn hướng phòng y tế, trong tạp âm rất nhỏ, hạ giọng xuống quãng tám: "Thân vương Cayley tên thật Flander Phùng, là một kẻ biến thái từ đầu đến đuôi, hơn một trăm năm trước, lão bị Lục Tín đuổi giết tới bên ngoài Thiên Hà Số 8, cận vệ tập thể nổi dậy chém đầu lão. Mày biết, Thiên Hà Số 8 xưa nay ghét đám chó liên minh dối trá bọn mày, nhưng năm ấy để lật đổ thân vương Cayley, bọn tao đã lựa chọn Lục Tín."

"Nghe nói trong lúc thân vương Cayley thống trị, ngoại trừ vệ đội thân vương, Thiên Hà Số 8 cấm vận chuyển vũ trụ, cả tinh không đều là tài sản riêng của lão." Lâm Tĩnh Hằng nói, "Trên tay lão có thành quả nghiên cứu khoa học và quân bị đỉnh cao nhất, nhưng để đề phòng có người tạo phản, lão lặp đi lặp lại gieo rắc chủ nghĩa phản khoa học và phản trí trong phạm vi vũ trụ, ban bố một trăm linh ba lệnh cấm, cơ hồ chặn chết đường sống của khoa học kỹ thuật dân gian, gần một trăm năm mươi năm rồi, ảnh hưởng đến nay vẫn còn."

"Đây là nghe trên sách giáo khoa phải không, tiểu thượng tướng?" Độc Nhãn Ưng cười lạnh lùng, "Tao nói cho mày biết mấy thứ mới mẻ – biết phòng thí nghiệm Thụy Nhân Bảo tiếng xấu vang xa không?"

Lâm Tĩnh Hằng không mở miệng trào phúng nhau, chính là ý rửa tai lắng nghe.

Thế là Độc Nhãn Ưng tiếp tục: "Thân vương Cayley cho rằng tuổi thọ chỉ ba trăm năm là không đủ, lão còn muốn trường sinh bất lão, xây dựng phòng thí nghiệm Thụy Nhân Bảo, làm thực nghiệm cơ thể người tám năm, tao không biết bọn chúng đã nghiên cứu ra kết quả gì, tóm lại là chúng dùng tám năm tạo ra một cái hố vạn người… Không, là mười vạn người."

"Năm 128, tức năm thứ sáu mươi thân vương Cayley ở Thiên Hà Số 8, cả Thiên Hà Số 8 bị đám quỷ hút máu đó hút đến tủy xương cũng không còn, dân gian vậy mà gặp nạn đói – mày có biết nạn đói là gì không? Mẹ kiếp là từ mà thời đại Địa Cầu đã xóa khỏi lịch sử loài người, trong niên đại tiêm một ống dinh dưỡng có thể bay trong vũ trụ hai tháng cũng không chết được, chết đói mấy ngàn vạn người. Chính phủ thân vương Cayley giả mù sa mưa thành lập một tổ cứu đói, bọn rác rưởi trong đó nhận tiền, để người ta lấy xác chết trong thực nghiệm làm nguyên liệu tạo thức ăn dinh dưỡng nén, quá trình khử trùng ăn bớt ăn xén, virus thực nghiệm trong xác chết khuếch tán ra, lại tạo thành một trận dịch bệnh."

"À," Lâm Tĩnh Hằng rốt cuộc đáp một tiếng, "Có nghe nói, virus Cầu Vồng."

Virus Cầu Vồng – thủ phạm dịch bệnh rợn người nhất trong lịch sử nhân loại cận đại, là kết quả của trí tuệ nhân loại.

Loại virus này thuần nhân tạo, tính gây bệnh cao, tỷ lệ tử vong cao, rất khó tiêu diệt, bên trong rất sáng ý cấy trí tuệ nhân tạo co lại, khiến virus có thể dựa theo hoàn cảnh tùy thời biến hình, sau khi bùng nổ phạm vi lớn, Thiên Hà Số 8 căn bản không thể ngăn chặn, thậm chí có ca bệnh lẻ tẻ chảy vào liên minh, hơn sáu năm sau mới có một đội ngũ ở tận thủ đô Votaw nghiên cứu chế tạo ra thuốc và vắc-xin đặc trị nhằm vào virus Cầu Vồng, giành được giải Nobel và giải cống hiến tự do năm ấy.

Năm 136 khi Lục Tín viễn chinh Thiên Hà Số 8, mang đến kháng thể, mới cứu vớt Thiên Hà Số 8 khỏi kiếp nạn hoang đường này.

"Tao không biết kẻ hiện giờ tự xưng thân vương Cayley là ai," Độc Nhãn Ưng nói, "Nhưng ở Vệ đội thân vương Cayley năm đó, điên rồ là truyền thống, cho nên chúng đột nhiên xuất hiện ở Thiên Hà Số 8, tao có… Từ từ, nguồn năng lượng giảm xuống 5%, mày rốt cuộc có làm được không đó?"

"Van nối chuẩn bị, sắp sửa đáp xuống."

"Cảnh cáo, năng lượng không đủ -"

"Đài thu phóng tín hiệu bình thường, mở hay không?"

“Cảnh cáo, năng lượng không đủ 5%, dự tính khó có thể hạ đất an toàn.”

“Cảnh cáo -“

Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên lên tiếng: “Tắt hệ thống động lực chính.”

Độc Nhãn Ưng kinh hãi: “Cái…”

Cơ giáp không điện rung mạnh, theo thân cơ mất đi động lực, cơ giáp vốn đáp xuống từ từ tức khắc thành vật thể rơi tự do, trong khoang hộ lý vọng ra tiếng thét của lũ học sinh, Độc Nhãn Ưng vịn tủ rượu, cảm giác không trọng lực bóp trái tim lão.

“Cảnh cáo, bị lực hút ảnh hưởng, thân cơ tăng tốc rơi xuống -“

“A a a a!”

Khí thể bảo hộ trong cơ giáp căng cabin ra, mọi người cùng bay lên, ngay lập tức Lâm Tĩnh Hằng dùng năng lượng còn sót lại tạo bốn thanh đao năng lượng, đao năng lượng xếp thành hình chữ nhất, khí thể bảo hộ dư thừa trong cabin theo thân đao tràn ngập ra, vật chất đặc biệt dính nhớp ngưng tụ thành một tấm màng mỏng trên bốn thanh đao năng lượng như khung dù, giống như một cái dù nhảy to, lực cản và lực hút cân bằng trong vòng vài giây đầy nguy hiểm.

Trong tạp âm đinh tai nhức óc, cơ giáp đáp xuống quỹ đạo Trái Đất tầm thấp không lệch một tẹo.

Cùng lúc đó, tất cả thiết bị trong cơ giáp đồng thời tắt, mạng tinh thần tan biến vào hư không, hoàn toàn hết điện, cả thân cơ giáp khựng lại, sau đó chợt trượt vào theo quỹ đạo, trong hệ thống phanh của quỹ đạo kín kẽ, van nối ma sát tóe lửa rồi dừng khựng lại – hạ cánh an toàn!

Bên trong im lặng giây lát, kế đó bùng lên tiếng huýt sáo và reo hò, lũ học sinh đứng trên đất bằng một lần nữa suýt mừng phát khóc.

Độc Nhãn Ưng run run chỉ Lâm Tĩnh Hằng: “Mày… mày đúng là một con chó điên!”

“Cảm ơn khen ngợi,” Lâm Tĩnh Hằng mặt không đổi sắc gật đầu, tháo bao tay ném lên tủ rượu, hắn hơi chỉnh cổ áo, thong thả tiếp tục câu chuyện ban nãy, “Sau khi Flander Phùng thân vương Cayley bị giết, hai con trai chia nhau trốn đến vực ngoại, con cả bị thuộc hạ bán đứng chết trên đường, con thứ kế thừa danh hiệu thân vương Cayley, tập hợp đám tay sai người cha biến thái để lại, một lần nữa thành lập Vệ đội thân vương Cayley, dựa vào quân bị và kỹ thuật năm ấy bóc lột được ở Thiên Hà Số 8, nhanh chóng thôn tính không ít thế lực hải tặc, vài năm gần đây có tin tức nói, chúng còn đang quanh quẩn gần Thiên Hà Số 8.”

Độc Nhãn Ưng sửng sốt: “Mày mà cũng chú ý đến bọn chúng?”

Lâm Tĩnh Hằng nhếch khóe miệng giống như cười, hắn nói: “Ngại thật, sự kiện tập kích đội danh dự năm 258, chính là tôi ra mặt xử lý.”

Độc Nhãn Ưng: “…”

Lão là thổ hoàng đế của Thiên Hà Số 8, khá là không để ý đến chuyện bên ngoài, mấy năm nay sống lười nhác và tiêu dao, chỉ cần lửa không cháy tới Thiên Hà Số 8, lão cũng chẳng quan tâm chuyện ngoài thiên hà lắm, thành thử ít nhiều kiến thức hạn hẹp.

Bởi vậy lão căn bản không nghe ra, khi nãy tại sao con trai cưng nhắc tới “sự kiện tập kích ngày tự do” năm 258, đó lại là một chiêu nịnh bợ rất tài!

Bắt nạt ông già thất học, tên nhãi Lục Tất Hành kia giỏi lắm rồi, dám bợ đít họ Lâm ngay trước mắt lão!

Bỏ nhà đi bụi năm năm, cứng cánh rồi!

Độc Nhãn Ưng thất khiếu bốc khói râm ran, lông toàn thân xù lên hơn hai thước, suýt nữa biến thành một con nhím biển.

Lão hạ giọng, vẻ mặt dữ tợn: “Tao lặp lại lần nữa, mày tránh xa con tao ra!”

Lâm Tĩnh Hằng nhướng mày: “Quản chặt như vậy? Quý công tử là thiếu nữ vị thành niên à?”

“Dân nhà quê Thiên Hà Số 8 bọn tao không trèo cao được đến thượng tướng liên minh!”

“Con trai ông khi nghèo túng sa sút tự mình lấy danh nghĩa tôi lừa bịp không nói như vậy đâu.”

Độc Nhãn Ưng cả đời có hai chuyện hối hận nhất, một là mười lăm năm trước đi tìm hoan mua vui không giắt một khẩu súng laser trên dây quần lót, hai là lão cảm thấy con trai lớn rồi nên ra đời va vấp, cho nghèo thích hợp, không quỳ dâng tiền mặt giúp đỡ con trai bỏ nhà đi bụi.

Độc Nhãn Ưng: “Mày đánh rắm!”

Lâm Tĩnh Hằng cười nhạo đáp trả.

“Hai vị, hai vị! Sao lại cãi nhau rồi?” Bọt khí vô khuẩn trên người Lục Tất Hành rốt cuộc rơi hết, khi ra khỏi phòng y tế, không biết còn kiếm đâu được một bộ quần áo để thay, màu xanh đen, rất nghiêm chỉnh, áo cổ đứng, hiện ra vài phần trưởng thành chín chắn như thật, cậu giơ tay chặn giữa hai người, đau đầu nói, “Chê vừa rồi nhảy dù chưa đủ kích thích à? Con thật sự không trêu nổi hai người.”

Độc Nhãn Ưng còn chưa nguôi giận: “Không có chuyện của mày!”

Lâm Tĩnh Hằng lại rất có phong độ của bậc cha anh, ôn hòa hỏi: “Cảm giác khá hơn chút nào không? Cậu lần này cũng lỗ mãng quá rồi.”

Độc Nhãn Ưng bấy giờ mới kịp phản ứng, để tranh sủng, lão vội vàng gượng ra nụ cười hiền từ có thể dọa khóc em bé nhà trẻ: “Ba không nói con.”

Lục Tất Hành rất bất đắc dĩ nhìn Độc Nhãn Ưng, cảm giác tuổi tâm lý của cha mình thật là thanh xuân thường trú, hai trăm năm như một ngày giữ nguyên độ tuổi lên mười, vì thế dỗ dành hết nước hết cái: “Ba à, chúng ta còn đang ngồi ké cơ giáp của người ta mà, ba hiểu chuyện chút đi.”

Độc Nhãn Ưng: “…”

Lâm Tĩnh Hằng nhìn chiếc áo khoác màu xanh đen trên người cậu.

Lục Tất Hành quay đầu, lợn chết không sợ nước sôi, không biết xấu hổ nhún vai nói: “Mượn cơ giáp của anh, lại mượn rượu của anh, bây giờ mặc thêm một bộ quần áo của anh, gộp lại tính làm một món nợ, được không?”

Lâm Tĩnh Hằng muốn nói “tùy cậu” mà sợ mình quá lãnh đạm, định đổi thành “vinh hạnh” lại cảm thấy rất khác phong cách bình thường, sợ hù người ta, lời ra đến môi nhất thời hơi câu nệ nghẹn lại, hấn đành phải vội vã gật đầu, mượn kiểm tra áp khí và chất lượng không khí ngoài cửa cabin để tránh ánh mắt Lục Tất Hành.

Cửa cabin chầm chậm mở ra, trạm bổ sung vứt đi hiện ra trước mặt mọi người.

Trong tầng khí quyển nhân tạo, chất lượng áp khí và không khí đều rất lý tưởng, có thể không cần mặc trang phục du hành vũ trụ, trạng thái nhà xưởng, quỹ đạo của trạm bổ sung đều rất tốt, bãi cỏ nhân tạo hai bên bằng phẳng, chỉ là yên ắng không một tiếng động, đường sá vắng tanh, mặt đất còn hằn dấu bánh xe, thùng rác thông minh, robot an ninh và xe chở khách im lìm nằm hai bên, như một loạt bài trí xấu xí.

Đoàn người theo biển chỉ đường đi tới phòng khống chế trung tâm của trạm bổ sung.

“Hệ thống năng lượng đã tắt, nhưng bản thân thiết bị phần cứng không có vấn đề.” Lục Tất Hành quan sát giây lát, “Để tôi thử xem, chắc có thể khởi động lại.”

Hoàng Tĩnh Xu hỏi: “Lục tổng, không phải nói trạm bổ sung này nằm trên tuyến đường buôn lậu, sẽ có người dùng trạm bỏ để kinh doanh sao? Người đâu?”

“Đi rồi, nhưng e rằng mới đi chưa bao lâu, em xem bãi cỏ trước cửa là biết, thiết bị cũng rõ ràng luôn có

người bảo trì, trên máy móc còn hơi ấm. Buôn bán phi pháp kiểu này đôi khi phải như vậy, bắn một phát đổi một chỗ, không biết họ chạy khi nào, cũng không biết khi nào trở về." Lục Tất Hành vừa mân mê vừa nói, "Cô bé, soi cho thầy."

Cậu chưa dứt lời, một luồng sáng màu trắng hết sức êm dịu đã chiếu vào tay cậu, độ sáng đủ mà còn không hại mắt.

"Ồ tốt lắm," Lục Tất Hành thuận miệng nói, "Em nào hiếu học thế, trên thiết bị đầu cuối cá nhân còn có đèn bảo vệ mắt?"

Cậu nói xong chẳng ai tiếp lời, bấy giờ Lục Tất Hành mới chậm chạp quay đầu lại, phát hiện mấy học sinh đều cung kính đứng cách mấy mét, soi cho cậu chính là Lâm thượng tướng.

Lục Tất Hành ngẩn người, còn chưa kịp nói gì, lại một luồng sáng từ một hướng khác rọi tới, thì ra là Độc Nhãn Ưng không chịu đứng ngoài cuộc, cũng chiếu một luồng theo, ánh sáng ấy mạnh như đèn pha, thoáng cái khiến hai người đều lóa không mở nổi mắt.

Lục Tất Hành: "Ba, ba đi bắt ngoại tình à? Sắp bị ba làm mù mắt rồi!"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

"Không phải," Lục Tất Hành lúc này mới nhận ra mình đã nói gì, "Tôi không có ý đó, Lâm… khụ, a…"

Lâm Tĩnh Hằng cắt ngang cậu: "Cứ dùng cách xưng hô cậu quen là được."

Lục Tất Hành lén nhìn hắn một cái, dưới ánh sáng trắng ấm áp, sắc mặt Lâm Tĩnh Hằng cũng có vẻ hơi nhợt nhạt, đại khái là hành trình kinh tâm động phách này thật sự không thoải mái. Không biết làm sao mà Lục Tất Hành lại nhớ tới các biểu cảm mình dùng khuôn mặt này ảo ra, trong đầu bị chập mạch, đột nhiên trỗi lên một ý nghĩ: "Nếu lúc ấy mình chụp một tấm ảnh thì tốt rồi."

Lâm Tĩnh Hằng – đó là thượng tướng cuối cùng của liên minh, lại để cậu gặp được còn sống!

Lục Tất Hành không coi bình luận xấu của Độc Nhãn Ưng dành cho Lâm Tĩnh Hằng là thật, bởi vì khả năng là do hai mắt không đối xứng, Độc Nhãn Ưng nhìn ai cũng đầy thành kiến, nhất là người cùng giới điển trai hơn lão.

Thời thiếu niên, ngoài nhìn lên sao trời, cậu cũng rất đỗi tò mò với thế giới bên ngoài, định kỳ thu thập tin tức của bảy đại thiên hà. Từ khi cậu có ấn tượng tới nay, liên minh vẫn ca múa thái bình, thế lực quân ủy từ từ yếu đi, như con lừa sau khi kéo cối xay, dần bay màu, chỉ có một mình Lâm tướng quân, công huân đều giấu giữa những hàng chữ.

Lục Tất Hành rất nhạy với con số, cậu phát hiện trước kia sự kiện khủng bố tập kích của hải tặc vực ngoại mỗi năm ít nhất ba bốn mươi vụ, mỗi lần liên minh đều đăng một bài lên án bi tráng, đau đớn thương tiếc người tử nạn, lại dùng binh lực gấp mấy chục lần mới có thể hòa một ván, mà bọn hải tặc thường là đánh không lại sẽ chạy đến vực ngoại, chờ đợi thời cơ kế tiếp, như lũ gián giết mãi không hết. Nhưng số liệu khủng bố tập kích và số liệu liên minh thương vong mười mấy năm trước đột nhiên có một lần giảm mạnh, giống như bọn hải tặc trong một đêm đã hoàn lương, tự động bốc hơi – đó là sau khi Lâm Tĩnh Hằng tiếp quản cứ điểm Bạch Ngân.

Lục Tất Hành: "Nói thật, em bây giờ còn như nằm mơ vậy. Anh thật sự là… Ôi, rất nhiều lời chưa kịp hỏi, thì hang ổ Độc Sào đã nổ rồi."

Ánh sáng trắng êm dịu chiếu vào con ngươi màu xám của Lâm Tĩnh Hằng, dịu dàng đến khó tin: "Cậu muốn hỏi cái gì?"

Lục Tất Hành muốn hỏi quá nhiều, bao gồm chi tiết mỗi một chiến dịch liên minh không đưa tin hẳn hoi, Trạm Lư thật sự là Trạm Lư kia sao? Từ chối Evgeniya có danh xưng "mỹ nhân đệ nhất liên minh" cảm giác thế nào? Vụ ám sát ở Mân Côi Chi Tâm năm năm trước là thế nào? Quan trọng nhất là, hắn lừa gạt bằng cách nào, lại khiến Vườn Địa Đàng không kiểm tra được?

Song cậu đảo ánh mắt qua xung quanh, phát hiện mấy học sinh đều đang dỏng tai nghe, Lục Tất Hành hơi chần chừ, không xác định Lâm Tĩnh Hằng có sẵn lòng công khai thân phận mình hay không, huống chi hắn đứng vào hàng thượng tướng liên minh, thế nhưng giả chết rời khỏi liên minh, ở nơi quỷ quái như Thiên Hà Số 8 năm năm, chắc chắn có rất nhiều nỗi khổ trong lòng.

Người trưởng thành – đặc biệt là loại người trời sinh tính hướng nội như Lâm Tĩnh Hằng, e rằng không hề sẵn lòng lôi máu và nước mắt ra cho người ta xem.

Lục Tất Hành chớp mắt đã quản được lòng hiếu kỳ tràn đầy của mình, lại nói sang chuyện khác, hỏi như đùa giỡn: "Có thể ký tên cho em không?"

Bốn học sinh nghe trộm bên cạnh suýt nữa ngã ngửa, vẻ mặt quái gở nháy mắt ra hiệu lẫn nhau.

Bạc Hà vẻ mặt nghi hoặc: "Hiệu trưởng là fan cuồng hay gei vậy?"

White trưng ra vẻ mặt một lời khó nói hết.

Hoàng Tĩnh Xu thì nhìn xung quanh một vòng, dùng ánh mắt ra hiệu cho lũ bạn: "Chúng ta có cần tránh đi không?"

Gà Chọi căng mắt ra, dùng khóe mắt liếc quần áo của Lục Tất Hành: "Lục tổng ban nãy mặc không phải bộ này!"

Hoàng Tĩnh Xu mỗi tay một đứa lôi Gà Chọi và White đi, Bạc Hà thông minh vội vàng đuổi theo, mấy học sinh làm bộ tò mò, lôi lôi kéo kéo bao vây Độc Nhãn Ưng, hào hứng hỏi lão buôn súng đạn ở Thiên Hà Số 8 triển vọng ra sao, đồng thời bày tỏ tán thưởng cao độ đối với đôi mắt thời thượng của lão.

Thanh thiếu niên đương đại đều rất có tâm cơ – nếu hiệu trưởng có thể thành công dụ được Tứ Ca, về sau không chừng học viện có thể ký kết hiệp nghị trường kỳ với Hắc Động, danh chính ngôn thuận để Hắc Động nhận sinh viên tốt nghiệp của học viện, việc học và tiền đồ thênh thang cỡ nào!

Lâm Tĩnh Hằng nghe "yêu cầu vô lý" của hiệu trưởng Lục, ngớ người một lát, đương khi Lục Tất Hành cho rằng hắn sắp phun ra một câu "Không ký, cút", Lâm Tĩnh Hằng lấy một cây bút từ trong túi quần ra: "Được."

Lục Tất Hành: "…"

Lâm Tĩnh Hằng rất kiên nhẫn hỏi: "Ký ở đâu?"

Hiệu trưởng Lục tự học thành tài ở trên lớp học trước nay như cá gặp nước, lần đầu cảm nhận sự xấu hổ khi không trả lời được câu hỏi, cùng Lâm Tĩnh Hằng thô lố mắt nhìn nhau một lát, cậu hết sức bối rối giơ tay: "Không phải, em…"

Lâm Tĩnh Hằng nâng cổ tay cậu lên, lòng bàn tay khô, đầu ngón tay đầy những nốt chai, ngón tay khớp xương rõ ràng trông rất có sức mạnh, mà động tác rất nhẹ, như lông chim phất qua cổ tay áo Lục Tất Hành, viết liền nét một chữ "Lâm" trên mu bàn tay cậu: "Năm đó trên thông cáo của cứ điểm Bạch Ngân đều có chữ ký của tôi, nếu có hứng thú, cậu có thể giám định nét chữ."

Có lẽ là di chứng do mới gãy xương, Lục Tất Hành cảm thấy từ ngón tay đến cổ tay mình tê dại, quên sạch những lời muốn nói như đợt lễ khai giảng vậy.

Độc Nhãn Ưng bị một đám nhóc con líu ríu bao vây, đang phiền không chịu nổi, từ xa nhác thấy tình cảnh này, trong đầu tức khắc sinh ra bảy tám mươi liên tưởng không đàng hoàng: "Mày sờ chỗ nào đó!"

Lâm Tĩnh Hằng hết sức tự nhiên buông tay, nhắc nhở: "Tiến trình khởi động lại hạch năng lượng xong rồi."

"A," Lục Tất Hành cười gượng, "Đúng đúng."

Cậu vội vàng lén hoạt động bàn tay tê dại một chút, xác nhận mệnh lệnh khởi động lại, trong nháy mắt, cả trạm bổ sung phát ra một tiếng rên nhẹ, dường như sống dậy một lần nữa, vô số ánh đèn dần dần sáng lên, tháp năng lượng khổng lồ bắn ra tia laser lấp lánh, chiếu bóng cơ giáp xuống, các robot sửa chữa thành hàng lên xuống thang, bận bận rộn rộn bắt đầu tự động kiểm tu cơ giáp bị hỏng hóc, Trạm Lư im ắng trên cánh tay Lâm Tĩnh Hằng cũng phảng phất sáng lên theo, vui vẻ nối với tháp năng lượng, gấp gáp không ngừng hấp thu năng lượng.

"Tôi đi xem thử cơ giáp." Lâm Tĩnh Hằng dặn, "Có cần gì cứ qua bên đó tìm tôi bất cứ lúc nào."

Nói xong, hắn né Độc Nhãn Ưng đang thở hồng hộc, nghênh ngang mà đi.

Lục Tất Hành sửng sốt cả buổi, cúi đầu thoáng nhìn chữ "Lâm" như rồng bay phượng múa trên mu bàn tay, bị hệ thống tản nhiệt của phòng điều khiển chính hơ toát một tầng mồ hôi mỏng, cậu cẩn thận xắn cổ tay áo, bán thân bất toại loay hoay thiết bị của phòng điều khiển chính.

Trong trạm bổ sung này lại còn có mạng lưới thông tin liên lạc phi pháp có thể bao trùm cả Thiên Hà Số 8, rất tiên tiến, Lục Tất Hành thuận tay ấn mệnh lệnh sửa chữa, đồng thời trong đầu lộn xộn nghĩ: "Sao anh ta đột nhiên tốt với mình như vậy? Chỉ vì kèn cựa với ông già sao… Ôi, nơi quỷ tha ma bắt này dự trữ năng lượng và vật tư còn rất dồi dào, vật tư có thể bổ sung một chút, ai biết đám hải tặc cản trở giao thông kia khi nào đi… Sao tay mình hãy còn tê, mở đầu cho liệt nửa người ư? A… Nơi này còn có một kho trang bị vũ khí, cần phải phá giải mã hóa… Ngón tay anh ta dài thật… Ôi, mình đang nghĩ gì vậy? Phương thức mã hóa của khóa này là…"

Khóa mã hóa của trạm bổ sung vứt đi chẳng ra làm sao, trong tình huống Lục Tất Hành chỉ có một phần mười đại não có thể làm việc bình thường, vậy mà bị cậu lơ mơ mở ra.

Đầu óc Lục Tất Hành đều đang lặp đi lặp lại lời dặn thấp giọng "qua bên đó tìm tôi bất cứ lúc nào" của Lâm khi nãy, nghe thấy một tiếng "tít" nhỏ, miễn cưỡng rút về thần trí bị mây mù bao vây, lơ đãng nhìn lướt qua tồn kho: "A, hết rồi."

Lục Tất Hành thẫn thờ nhìn tồn kho vũ khí trống rỗng, thần trí còn nằm trên khuôn mặt có vẻ dịu dàng hơn rất nhiều của Lâm Tĩnh Hằng dưới tia sáng trắng ban nãy. Nửa phút sau, Lục Tất Hành bỗng giật mình, định thần lại – không đúng, năng lượng và vật tư dự trữ dồi dào như vậy, tại sao tồn kho vũ khí lại rỗng?!

Cậu lập tức ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua tất cả thiết bị của phòng điều khiển chính – ngày sản xuất trên vỏ máy chủ là năm 200 Tân Lịch, đến nay vận hành rất tốt, cho thấy phần mềm phần cứng bên trong có người trường kỳ bảo dưỡng nâng cấp, trạm bổ sung này luôn có người!

Tại sao họ vội vàng rời khỏi, để lại đây số vật tư có thể nuôi sống cả một tàu vũ trụ, mang đi tất cả vũ khí?

"Ba," Lục Tất Hành sầm mặt, "Chúng ta có thể cần lập tức…"

Cậu chưa nói xong câu này, hệ thống truyền tin vừa tiện tay sửa chữa đã đọc lệnh xong kích hoạt rồi.

Màn hình lớn phía trên phòng điều khiển chính sáng lên, trước là hoa tuyết lả tả, kế đó trên màn hình xuất hiện một người đàn ông, nửa thân thể đều là máy móc, ánh mắt trống rỗng từ trong màn hình bắn ra, u ám và ngập tràn ác ý.

Độc Nhãn Ưng đẩy mạnh Gà Chọi che trước mặt ra, gân xanh đột nhiên gồ lên thái dương.

"Chào các vị thân bằng hảo hữu Thiên Hà Số 8," Lão nở nụ cười cứng đờ kỳ dị, "Ta là Ares Phùng, các vị còn nhận ra người bạn cũ này không? Không nhận ra cũng không sao, ta tự giới thiệu lại, ta, thân vương Cayley, người hơn một trăm năm trước bị các ngươi ruồng bỏ phản bội, bây giờ oán hận chất chứa, mang theo thanh kiếm báo thù, từ dưới địa ngục bò lên, có vui không hả?"

White tự dưng rùng mình, vô thức kéo tay áo Lục Tất Hành: "Thầy ơi, lão ta là ai vậy?"

Kẻ tự xưng thân vương Cayley nhấn từng chữ: "Gia tộc ta thống trị Thiên Hà Số 8 hơn sáu mươi năm, nuôi sống vô số sâu mọt, rác rưởi không biết cảm ơn, cho các ngươi sống trong chốn đào nguyên, tránh bị liên minh bóc lột và xâm lược, nhưng các con dân thân ái của ta, các ngươi báo đáp ta như thế nào?"

"Các ngươi dẫn chó liên minh đến, vì vài khúc xương mà phản bội chủ mình, giết chết cha anh ta, khiến ta phải bỏ chạy đến vực ngoại, đến nay thân thể chỉ có thể dựa vào mớ đồng nát sắt vụn này chống đỡ – thế nào, một trăm năm qua quy thuận liên minh sống có tốt không? Liên minh đã cho các ngươi tự do và tôn nghiêm chưa? Nếu các ngươi đau đớn khóc than trong lửa đạn, Chúa cứu thế liên minh vĩ đại sẽ phái người đến cứu vớt các ngươi chứ?"

Nói đến đây, lão thở không ra hơi mà cười điên cuồng: "Cùng đến chúc mừng sự trở về của ta nào."

Dứt lời, trong màn hình đột nhiên truyền đến một tiếng nổ, mấy trọng cơ giáp siêu thời không dữ tợn nhắm chuẩn sao Cayley, thân vương Cayley huýt sáo một tiếng thật dài, hàng ngàn phát đạn đạo hạt nhân bay như mưa về phía sao Cayley không hề có sức chống cự, ùn ùn trời đất, sóng năng lượng khổng lồ khiến người ta không mở nổi mắt, sao thủ đô của Thiên Hà Số 8 khoảnh khắc chìm trong lửa đạn.

Một tinh cầu trên thế giới này đã tan thành khói bụi.

Mọi người há hốc miệng chưa kịp phản ứng, kẻ trong màn hình đã la to: "Niềm vui bất ngờ! Kế tiếp!"

Tọa độ vũ trụ hiện ra trên màn hình, nòng pháo chĩa về hướng Bắc Kinh .

Không phải mỗi một lần ra đi, đều còn có thể trở về.

24. Quyển 1 - Chương 24

Trung tâm hành chính của sao Bắc Kinh cách học viện Tinh Hải ba trăm kilomet, đang là giữa trưa, nhiệt độ bên ngoài tự dưng lệch khỏi dự tính, vọt thẳng lên gần hai mươi độ, tầng băng như tảng đá ẩm ướt bừng bừng sức sống, đợt rét đậm kéo dài hơn hai năm tựa hồ hơi có xu thế sống lại, giống như đột nhiên từ cuối vũ trụ thổi đến một trận gió xuân, không trung trở nên trong trẻo xanh thẳm.

Đây là ngày thứ ba "tuần luận văn" của học viện Tinh Hải, chập tối ba hôm trước, các học sinh đã tan học đột nhiên nhận được thông báo, trường chỉ có một hiệu trưởng dạy học sắp xếp quả nhiên rất tùy ý, đại khái là hiệu trưởng muốn cho nghỉ đông, lâm thời đổi tuần này thành tuần luận văn, mở quyền thư viện, liệt một mớ danh mục sách, để lại một đề mục rất rộng – tôi cảm thấy tương lai nhân loại sẽ đi về phương nào.

Lúc này, cách thời gian nộp bài tập còn bốn ngày, đại đa số học sinh không suy nghĩ về tương lai nhân loại, mà đang suy nghĩ về bọn White vô cớ mất tích, cả học viện thành xưởng chế tạo lời đồn vui vẻ, đề tài tranh luận về bốn đứa kia ai bỏ trốn với ai đã dẫn đến hai đợt choảng nhau.

Cô nhi viện Bạc Hà ở nhận được một khoản sinh hoạt phí – cô đã cài sẵn, học bổng mỗi một tháng đến tài khoản đều sẽ tự động chuyển đi ba phần tư cho "người nhà", có điều lần này đến theo học bổng còn có một lá thư cáo tội.

Hiệu trưởng Lục thề thốt nói phải khai trừ chúng ngay cả xử phạt cũng không nỡ, chỉ áp dụng phương thức quản lý của nhà trẻ, trước khi đi vội vàng viết một lá thư cáo tội cho mấy phụ huynh. Mấy đứa lớn của cô nhi viện đang vây quanh thư cáo tội này nóng ruột nóng gan, cha mẹ White thì đã chạy hai chuyến đến văn phòng hiệu trưởng vắng tanh, mẹ Gà Chọi Vitas khá vô trách nhiệm, xem xong vung bút hồi âm một lá thư, bốn chữ ngắn gọn dễ hiểu: "Cho nó chết đi."

Mà thư gửi đến nhà Hoàng Tĩnh Xu dựa theo thông tin nhập học không thể đưa đến, trôi nổi một vòng tinh cầu, lại bị hệ thống trả về hộp thư của hiệu trưởng.

Hôm nay, viện trưởng học viện thông tin đã từ chức thu dọn hành lý, chuẩn bị rời khỏi sao Bắc Kinh , trước khi đi ông ma xui quỷ khiến đến học viện Tinh Hải, từ xa trông thấy mái không trung rộng lớn của hội trường và lũ học trò quỷ con om sòm khắp trường. Ông viện trưởng không ngờ được trong trường còn có nhiều học sinh như vậy, hai tay vịn hàng rào, thò đầu nhìn vào trong, chỉ thấy hai thiếu niên đang cãi nhau ầm ĩ đi qua, nam sinh đang giật bảng kê trong tay nữ sinh.

"Cho tao xem thì làm sao, tao đâu nhất định phải theo đuổi mày, ngưng tưởng bở đi!"

Bạn nữ đá vào cẳng chân gã: "Tránh ra."

"Tao cũng có thể cho mày xem của tao mà, ba học viện tao chưa đăng kí học viện nào, tao còn đề xuất một phương hướng chuyên ngành mới – dẫn đường buôn lậu vũ trụ, mày thấy sao? Nghe ngầu chứ? Ê, chờ tao với!"

Ông viện trưởng nghe xong ngớ ra một lúc lâu, cảm giác trong điện phủ tri thức thần thánh này vẫn chăn nuôi một đám đại tinh tinh trí lực xúc động lòng người, thế là vịn lan can vườn trường chậm rãi đi khỏi. Ông đã hai trăm sáu mươi tuổi, không ở nơi cố định, từng đứng lớp ở mỗi một trường cao đẳng của Thiên Hà Số 8, chứng kiến vô số lần cổng sân vắng vẻ, trường đóng cửa. Học viện Tinh Hải là trạm cuối cùng của ông, rốt cuộc vẫn khiến ông thất vọng.

Ông bỗng nhiên hơi nản lòng, cúi đầu nhìn đốm đồi mồi khô khốc trên mu bàn tay, cảm thấy cuộc đời

mình có lẽ là đã mơ một giấc mơ ban ngày, đi một con đường ngang bướng và sai lầm.

Hai trăm sáu mươi năm, cũng nên kết thúc rồi.

Không lâu trước ông đã tiêu khoản tiền dành dụm hơn nửa đời mua một chỗ cho mình trong một viện dưỡng lão có quyền sở hữu tài sản của sao Cayley, định trải qua những năm cuối đời ở đó, tại Thiên Hà Số 8 thì cuối đời này đã xem như tương đối danh giá, hôm nay sẽ xuất phát.

Ông viện trưởng ngẩng đầu nhìn sắc trời, trời trong nắng ấm hiếm gặp, không có gió Bắc, ấm áp không giống mùa đông của sao Bắc Kinh, ông cảm thấy có lẽ là đang báo trước lộ trình của mình sẽ rất thuận lợi.

Dân lang thang không nhà để về vui như tết chui ra từ các nơi náu thân, vui vẻ chào hỏi ông giáo sư già đi ngang qua, chúc mừng nhau lại sống qua một mùa đông, sắp đón chào một mùa tốt đẹp dài đến bốn năm.

Cách đó không xa, không biết là bồ câu nhà ai nuôi bay thành đàn qua không trung, đậu trên nóc bầu trời sáu trăm vạn của học viện Tinh Hải, không khách sáo làm vài bãi "phân trời", bày tỏ chúc phúc vô tận dành cho đông đảo học sinh.

Penny mở cửa Quán Rượu Xập Xệ, mang một bọc sâu bánh mì nóng hổi cho con thằn lằn bự vật biểu tượng của quán rượu, sau đó mở cửa sổ thông gió, xắn tay áo lau chùi bàn ghế – chỗ của Tứ Ca rất sạch sẽ, việc không nhiều, dọn dẹp hằng ngày là được, cô bèn tự làm luôn.

Penny biết hắn năm năm, xét theo tiêu chuẩn của một người phụ nữ, thật ra Tứ Ca không hề là người nhếch nhác, ngoại trừ hình tượng cá nhân lôi thôi lếch thếch, không còn thói quen xấu nào khác, hắn uống rượu chưa bao giờ say, đồ dùng xong sẽ để lại chỗ cũ, bất luận là Quán Rượu Xập Xệ hắn thường tới hay nhà hắn, đều tràn ngập cảm giác trật tự sạch sẽ lạnh băng.

"Chủ mày bao giờ về?" Penny đạp lên ghế dài, lẩm bẩm nói với thằn lằn, "Tứ Ca mất liên lạc mấy ngày, đã dẫn tên tiểu bạch kiểm kia chạy đi đâu rồi? Tao thử lại xem có thể liên lạc với anh ấy hay không."

Cô lau sạch kính, không nhịn được giơ tay che mắt một chút: "Sao đột nhiên nắng chói thế? Tao hơi ra mồ hôi rồi."

Thằn lằn lặng thinh, không hề đáp lại độc thoại tràn ngập tình nghĩa của cô gái.

"Chắc vẫn không liên lạc được, mày nói tao rõ ràng biết anh ấy thích thanh tĩnh, còn luôn sán đến trước mặt, thời gian dài liệu anh ấy có chê tao phiền không?" Penny đã trải nhiều sóng gió nhìn thiết bị đầu cuối cá nhân của mình, hơi thấp thỏm, không chú ý tới thằn lằn phía sau đang chậm chạp lê thân hình không linh hoạt lắm, rất đỗi sợ hãi trốn tránh "ánh dương" ngoài cửa sổ chiếu vào.

Tín hiệu của thiết bị đầu cuối cá nhân dường như đã rong chơi một vòng Thiên Hà Số 8, vẫn không có hồi âm, người kia chẳng biết đã đi nơi nào, trước sau không có tín hiệu truyền tin.

Penny thở dài: “Quả nhiên vẫn là…”

Cô chưa dứt lời, thiết bị đầu cuối cá nhân đột nhiên như bị kẹt, sáng lên, Penny giật mình, vô thức xòe năm ngón tay ra luồn vào tóc, nhanh chóng cào lại mái tóc hơi xẹp xuống.

Ngay sau đó, một hình ảnh lờ mờ hiện lên lơ lửng, Penny thấy rõ, Tứ Ca tựa hồ ở một nơi rất tối, trong lúc lữ hành vũ trụ là không cách nào tính ra chênh lệch thời gian, cô hơi hối hận, dè dặt hỏi: “Bên chỗ anh đang là buổi tối à? Có phải em đã quấy rầy anh?”

Tốc độ tín hiệu của quang ảnh không gì sánh bằng, song đi qua vũ trụ vẫn sẽ bị trì hoãn, cho dù hình chiếu trên thiết bị đầu cuối cá nhân dường như mặt đối mặt, hai người cách nhau cả vũ trụ cũng không thể đối thoại thực thời.

Lâm Tĩnh Hằng ở tận một trạm bổ sung vứt đi không biết tên, hút thuốc bên cạnh cơ giáp sứt mẻ tàn tạ, bỗng nhiên bất ngờ nhận được yêu cầu liên lạc của Penny.

Khả năng là tín hiệu không tốt, mặt hắn mờ mờ ảo ảo, hình ảnh trong suốt trên thiết bị đầu cuối cá nhân bị ánh dương ngoài cửa sổ quấy nhiễu lại trở nên mơ hồ. Penny vội vàng đi đến bên cửa sổ định kéo màn: “Hôm nay thời tiết đẹp quá, anh chờ em…”

Mặt trời quá sáng chiếu khuôn mặt nghiêng của cô đỏ rực, tướng tá vốn hơi cường tráng tự dưng lại có vài phần khí chất thiếu nữ.

Trạm Lư đang nạp điện nói: “Hiệu trưởng Lục đã sửa hệ thống truyền tin trên trạm vứt đi này, tuy rằng nguồn năng lượng của tôi không đủ, nhưng có thể mượn mạng lưới thông tin liên lạc của trạm bổ sung tìm kiếm tọa độ của Bạch Ngân Cửu.”

“Ngươi nạp nhanh lên,” Lâm Tĩnh Hằng khá sốt ruột, tin tức vẫn chưa truyền đến, hắn búng tàn thuốc, “Mau nạp xong nghe điện thoại thay ta, vừa vặn ngươi nhiều lời dùng mãi không hết…”

Khi chữ “hết” còn trong cổ hắn, hình ảnh đã truyền đến, Lâm Tĩnh Hằng xuyên qua màn hình của Penny nhìn thấy “ánh dương” ngoài cửa sổ, nghe thấy cô gái ngốc nghếch kia còn đang cảm khái “thời tiết đẹp” gì đó, điếu thuốc trên tay hắn bỗng chốc rơi xuống đất: “Penny, rời khỏi cửa sổ, đi tìm một cơ giáp có hệ thống phòng ngự!”

Nhưng khoảng cách vũ trụ quá xa xôi, khiến sóng mỗi giây gần ba mươi vạn kilomet cũng mệt nhoài, câu cảnh cáo này của hắn buột miệng thốt ra, đã định trước chỉ có thể bôn ba trên đường.

Penny nhìn thấy chỗ đường chân trời đằng xa tựa hồ bùng lên mấy đám ánh đỏ, tay kéo màn nghi hoặc dừng chốc lát, không đợi cô nhìn rõ, ánh đỏ kia đột nhiên nứt ra, như một ngàn hằng tinh nổ tung trên trời, sáng đến trắng bệch một vùng.

Mặt đất phẫn nộ lắc lư, vỏ hành tinh hàng tỉ năm hình thành tự nhiên phát ra tiếng nứt gãy như hấp hối, núi đá sụp đổ, tầng khí quyển nhân tạo tựa một lớp thủy tinh mỏng như giấy.

Nhà cửa người dân, xe buýt công cộng của thành phố năm phút hụ còi một lần, thùng rác máy móc luôn không khép nổi miệng, nóc học viện đậu đầy bồ câu, giáo sư già nho nhã lễ độ chào hỏi mỗi một người lang thang, lũ trẻ con vây quanh trong sân cùng nhau rầu rĩ, thằn lằn kinh hoảng, và… cô gái giơ tay che trên trán.

Tất cả họ đều bị bao phủ trong ánh sáng trắng như bẻ cành khô, thành hình ảnh trắng bệch do phơi sáng quá độ, kế đó tan giữa đất trời điên đảo.

Hệ thống chống đạn đạo lạc hậu trên sao Bắc Kinh rốt cuộc phát ra cảnh báo muộn màng, nhân viên công vụ trên quỹ đạo Trái Đất tầm thấp bị tiếng rú đánh thức, nghệt ra chừng năm phút, vãi cả ra quần mà bò dậy, sao thủ đô Cayley của Thiên Hà Số 8 đã không liên lạc được, hắn đành phải gửi cầu cứu lộn xộn không đầu không đuôi đến liên minh tự do xa xôi.

“Sao Bắc Kinh của Thiên Hà Số 8 bị tập kích, báo cáo… Chúng tôi bị đạn đạo cấp hành tinh oanh tạc phạm vi lớn, quân địch không rõ, chúng tôi không có năng lực phòng ngự, cả tinh cầu đang sụp đổ dưới sự tấn công của đạn đạo hạt nhân… Đệch!”

“Mười năm trước không phải các vị nói sẽ nâng cấp hệ thống phòng ngự cho chúng tôi sao? Các vị đồng ý rồi, người đâu!”

“Cứu mạng! Cứu…”

“Tít…”

“Penny!”

Thiết bị đầu cuối cá nhân của Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên mất tín hiệu, cô gái trẻ tự đánh giá đã sống qua tuổi thọ trung bình của Thiên Hà Số 8 đứng ở đó, hình dáng đóng băng trước mặt hắn, để lại cho hắn một khuôn mặt nghiêng đỏ rực.

Lâm Tĩnh Hằng ngây ra một giây rồi quay người đi.

Tiếng cười điên cuồng của thân vương Cayley từ trong phòng điều khiển chính bay ra, chiếu trên màn hình như một quảng cáo game dở tệ, đạn đạo gầm thét xuyên thấu màn hình, nổ tung trên sao Bắc Kinh không hay biết gì, hiệu ứng đồ họa cũ rích, thị giác không hùng tráng một chút nào, ngay cả chất lượng hình ảnh cũng đáng ngại.

White xem một nửa thì cười: “Đây là phim truyền hình hay quảng cáo vậy, kỹ xảo cũng rung động lòng người quá, em ra một đồng rưỡi, không thể hơn nữa.”

“Thế em trả hai đồng đi.” Gà Chọi tự dưng có chút khó chịu, “Lục tổng, chúng ta có thể đổi kênh không?”

Nhưng hai người trưởng thành trong phòng điều khiển chính không lên tiếng.

Bạc Hà nhìn Độc Nhãn Ưng, lại nhìn Lục Tất Hành, dường như ý thức được điều gì từ biểu cảm của họ, nhỏ giọng hỏi: “Lục tổng, khi nào chúng ta có thể nạp điện xong về nhà?”

Lục Tất Hành chầm chậm quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt cô bé, Bạc Hà chưa bao giờ thấy sắc mặt thầy khó coi như vậy.

Lúc này, Lâm Tĩnh Hằng vội vã xông vào phòng điều khiển chính, chẳng chào một câu, nói không đầu không đuôi: “Kiểm tra toàn bộ tồn kho của trạm bổ sung, đặc biệt là vật tư và vũ khí.”

Tiếng Lục Tất Hành như đè trong cổ họng, cậu sững sờ nhìn Lâm Tĩnh Hằng, lời nói dường như chưa qua đầu óc: “Vật tư dồi dào, kho vũ khí rỗng.”

Lâm Tĩnh Hằng chưa hề đưa ra bất cứ đánh giá gì cho hết thảy xảy ra trước mắt, mau chóng nói: “Chia nhau sắp xếp lại vật tư, chuẩn bị dư dả dựa theo dự tính lần bổ sung kế là nửa năm sau, nạp điện và sửa chữa cơ giáp nửa tiếng sau sẽ hoàn thành, sau khi hoàn thành chúng ta lập tức xuất phát.”

Đám học sinh còn chưa kịp hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đã bị mệnh lệnh này làm ngớ ra, “lần bổ sung kế là nửa năm sau” nghĩa là sao?

Thiên Hà Số 8 dẫu không văn minh hơn, cũng là xã hội loài người, mấy người họ phải bay nửa năm trong vũ trụ nguy cơ tứ phía? Ai biết ở trong vũ trụ nửa năm cần bao nhiêu đồ?

Lâm Tĩnh Hằng: “Chiếu sáng không dùng đến đều tắt hết, mã hóa mạng lưới truyền tin, thông tin liên lạc của sao Bắc Kinh có thể đến đây, cho thấy nơi này nằm trong phạm vi tìm kiếm của khu vực hạch tâm Thiên Hà Số 8…”

White ngu ngốc hỏi: “Hả, điện thoại gọi được à? Có phải em cũng nên gọi điện về nhà?”

Bạc Hà có phản ứng trước hết, hoang mang loạng choạng một chút, vô thức bắt lấy khuỷu tay White, bắt đầu run rẩy.

White nghi hoặc đỡ cô bé: “Mày làm sao vậy?”

Hai giây sau gã đã hiểu ý cô bé, ngũ quan White giãn ra, gã đứng bất động hai giây, gượng cười, quay đầu lại nhìn biển lửa trên màn hình: “Không phải… đây không phải hiệu ứng à?”

Không ai trả lời gã.

Hơi thở của White trở nên nặng nề, ánh mắt hoảng loạn nhìn mặt mọi người, muốn tìm được vẻ đùa giỡn, gã đột nhiên lạc giọng: "Đây không phải là quảng cáo game sao? Hả? Em… em trước kia từng chơi một game na ná thế…"

Bình thường nói nhảm om sòm thì cũng đành, nhưng trạng thái khẩn cấp mà còn không hiểu trọng điểm như vậy, đừng nói trú quân Bạch Ngân, ngay cả đám lính thiếu gia tạp nham quân ủy tùy tiện sai phái cũng không dám biểu diễn lạc mất phương hướng trước mặt hắn, Lâm thượng tướng kỷ luật nghiêm minh quen rồi, lập tức nổi giận, lạnh lùng nói: "Sao Bắc Kinh bị tấn công, dựa theo phong cách của hải tặc vũ trụ, bọn chúng sẽ không dừng lại, Thiên Hà Số 8 không có quân đội chính quy, không ai cản được chúng, nếu tiến về phía trước thêm một chút, sóng năng lượng khi hành tinh bị đạn đạo hạt nhân tập kích sinh ra cũng đủ xoắn nát trạm bổ sung con con này, cho các người chết không có chỗ chôn – tôi nói đủ rõ chưa? Không muốn chết thì nhanh lên!"

Độc Nhãn Ưng: "Lâm Tĩnh Hằng, đây không phải là cứ điểm Bạch Ngân của mày! Mày…"

Lục Tất Hành ngăn lão lại, đồng thời tiến lên một bước ôm vai White: "Để tôi liệt danh sách vật tư, Tiểu Hoàng ghi chép, kho vật tư không khóa, chờ lát bốn em và ba tôi chia nhau đi chuẩn bị, hai mươi phút sau trở về tìm tôi, tôi làm một đợt huấn luyện điều khiển cơ giáp đơn giản cho các em, tôi cần mã hóa mạng lưới thông tin liên lạc, còn phải làm một số công tác chuẩn bị khác."

"Hiệu trưởng…"

"Khoa điều khiển cơ giáp ít nhất phải qua một năm học huấn luyện mới có thể lên cơ giáp thật, chúng ta phải chạy xong tiến độ dạy học một năm trong vòng mười phút, bị rớt có thể sẽ chết, làm sao còn thời gian để khóc hả em?" Lục Tất Hành thở dài, giơ tay chùi hết lên đầu lên mặt White, "Đi làm gì đó thôi, đừng suy nghĩ nhiều nữa."

25. Quyển 1 - Chương 25

Mặc dù Độc Nhãn Ưng là một tay buôn lậu súng đạn, nhưng tự xưng đốt giết đánh cướp tinh thông mọi thứ, nhảy sang nghề vơ vét cũng rất thuận buồm xuôi gió. Chưa đầy mười phút, lão đã theo danh sách của Lục Tất Hành lục ra hết các vật tư cần mang đi, cài đặt chương trình, điều vận từng loại nhét vào cơ giáp, chẳng hề cần bốn "trợ thủ" như gánh nặng.

Một là Tứ Ca Hắc Động lạnh băng, một là Độc Nhãn Ưng của Cayley hằm hằm sát ý, chẳng ai dám chủ động đến gần hai vị này, đám học sinh mù mờ khoanh tay đứng một bên, đứa khóc không dám khóc nữa, hoạt bát cũng không dám hoạt bát nữa, chen chúc một chỗ, như bốn động vật nhỏ không chỗ trốn trong mưa rào gió giật, toàn thân ướt đẫm run bần bật, phía sau là nước mất nhà tan không dám nghĩ, mà trước mắt là lưu lạc vũ trụ không điểm dừng.

Lúc này, thiết bị đầu cuối cá nhân của Bạc Hà sáng lên, Lục Tất Hành trong phòng điều khiển chính lợi

dụng mạng lưới thông tin liên lạc của trạm bổ sung, gọi điện thoại cho cô bé.

Bình thường nghe thầy nói nhảm ở lớp học và hội trường, không cảm thấy thầy đáng tin cậy mấy, song lúc này, chớp mắt hình ảnh thầy xuất hiện, mấy học sinh lại có ảo giác "được cứu", thoáng cái vây tới.

Lục Tất Hành hỏi: "Sợ à?"

Một câu hỏi suýt khiến đám học sinh rơi nước mắt.

Bạc Hà nghẹn ngào hỏi: "Lục tổng, sao thầy vẫn chưa đến đây?"

"Đám liều mạng buôn lậu đều có 'tuyến đường ngầm' của mình, nhân sự của trạm bổ sung này trước khi rút khỏi còn mang đi tất cả trang bị vũ khí, nhất định là có đường tin tức chuẩn xác, đi theo họ an toàn hơn là đi lung tung trong vũ trụ, thầy thử xâm nhập kho số liệu thông tin liên lạc của họ." Lục Tất Hành đang cúi đầu mở chương trình máy chủ, trong hình chiếu chỉ có thể nhìn thấy một khuôn mặt nghiêng, cậu nhất tâm nhị dụng nói, "Đừng sợ, đời người vốn là một cuộc mạo hiểm có đi không về, đây là chuyện bình thường, về sau sẽ quen thôi – các em chuẩn bị sẵn sàng học một tiết điều khiển cơ giáp chưa?"

Trong bốn học sinh, Bạc Hà và White có chí hướng riêng, chưa bao giờ định học điều khiển cơ giáp, Gà Chọi đã có bóng ma tâm lý với cơ giáp, mà Hoàng Tĩnh Xu là chứng não rỗng – căn cứ theo lý luận khoa học não đương đại, khi chứng não rỗng tập trung tinh lực, chuyển dời cảm giác của thiết bị không phải não người, có chỗ thiếu hụt khó lòng chữa tận gốc, điều này có nghĩa là cô bé rất có khả năng không thể nối mạng tinh thần, cho dù nối được thì độ kết hợp cũng sẽ rất thấp.

Nếu là bình thường, dù trói chúng trên ghế ép nghe giảng, chắc cũng chỉ được bốn vị "vua ngủ gật trên lớp", luôn có một số "gỗ mục" trời sinh không có đầu óc.

"Cơ giáp là hung khí sinh ra để ứng phó chiến tranh vũ trụ. Trước kia, chiến tranh đánh tới cấp vũ trụ, chiến hạm sử dụng động chút là cần mấy doanh binh sĩ. Trên một chiến hạm, nhiều binh chủng cần chung sức hợp tác, có người lái chuyên môn, chuyên gia đo đạc, pháo binh vân vân, hiệu suất rất thấp, tỷ lệ sai sót cũng cao, mà một khi trong những đội quân vũ trụ này bị trà trộn gian tế quân địch và kẻ phản bội, sẽ mang đến tổn thất khó lòng ước tính cho cả đội quân trên chiến hạm – thế nên mạng tinh thần đúng lúc sinh ra."

Trong lúc luống cuống tay chân, giọng nam có chút sai lệch trong thiết bị đầu cuối cá nhân vẫn ôn hòa và trấn tĩnh, có sức mạnh yên ổn, ngay cả Độc Nhãn Ưng trước nay khinh thường giấc mộng kỳ cục của cậu cũng ngẩng đầu nhìn, không hề mở miệng cắt ngang phá đám.

"Có mạng tinh thần trí tuệ cao độ, công năng của cả một chiến hạm bị ngưng tụ trên một cơ giáp, một khi ý thức của người nối với mạng tinh thần, người sẽ thành linh hồn của chiến hạm này. Sau khi tinh thần kết nối, ngũ quan lục cảm của các em sẽ được thiết bị tiếp nhận của cơ giáp thay thế, đại não nhận hàng loạt tin tức, đây là nguyên nhân khiến rất nhiều người khi lần đầu tiên nối mạng tinh thần thường sẽ bị chấn ngất xỉu."

White hỏi: “Thưa thầy hiệu trưởng, làm sao mới có thể thích ứng mạng tinh thần?”

Lục Tất Hành trầm mặc một lát: “Sau này cứ gọi là thầy đi, trường có còn đâu – nguyên lý thích ứng mạng tinh thần rất đơn giản, chính là quen thuộc mỗi một bộ phận, mỗi một công năng của cơ giáp, có dự phán đầy đủ đối với cảm giác chúng mang đến cho em, bình thường ở trên lớp là dùng thiết bị mô phỏng tách ra học, rồi lại chồng từng loại lên, đây là lý do tại sao chúng ta cần thời gian một năm học.”

Gà Chọi tai nghe nhiệm vụ không thể hoàn thành của Lục Tất Hành, mắt nhìn tín hiệu và chương trình phức tạp không ngừng nhập vật tư trên cơ giáp, không dám nghĩ đến bạn bè và mẹ đang ở trên sao Bắc Kinh, nhất thời buồn đau sinh ra, cơ hồ bị nỗi tuyệt vọng khổng lồ đè suy sụp: “Lục tổng… thầy, em nghe không hiểu, em cũng không học được, em học giáo dục cơ sở mới lên lớp 7 đã bị đuổi. Họ nói trí lực em có vấn đề.”

Hoàng Tĩnh Xu nói khẽ: “Thầy, em là chứng não rỗng, trời sinh tinh thần lực thấp.”

White: “Thầy, em… em không có khiếu…”

“Suỵt -” Lục Tất Hành cắt ngang gã, “Đếm hô hấp của mình, hít sâu, mười lần, không được đếm nhầm.”

Tiếng nức nở lác đác dần dần biến mất, Lục Tất Hành giữ nguyên tốc độ nói, giống như bất luận trời sập đất lún, hay các học sinh đều là đại ngốc, đều không ảnh hưởng đến cậu: “Nhớ kỹ cảm giác này, đây là tiết thứ nhất các em cần học được trong điều khiển cơ giáp, một khi phát hiện mình không thể kết hợp với cơ giáp, không thể thích ứng lượng thông tin rộng lớn, thì gạt bỏ hết thảy suy nghĩ lung tung và cảm quan em không cần dùng, tập trung tinh thần đếm nhịp tim hoặc hô hấp của mình, thường sau mười lần em sẽ phát hiện tần suất mạng tinh thần dao động xấp xỉ tần suất em đếm, đây thay cho bước đầu tiên mạng tinh thần chấp nhận em.”

Khi ngữ khí một người quá chắc chắn, người ý chí không đủ vững vàng khác sẽ vô thức phục tùng.

Các học sinh nôn nóng bất an dần dần nghe lọt, bốn cái đầu như gỗ mục trong tình huống cực đoan như vậy lại bị bào ra một lỗ hổng.

Lâm Tĩnh Hằng thu lại ánh mắt nhìn hình chiếu: “Báo qua về tiến trình sửa chữa và nạp điện của cơ giáp.”

“Trang bị hệ thống nguồn năng lượng dự phòng hoàn thành, hệ thống phòng ngự đã sửa chữa. Mạng tinh thần đang khởi động lại, năng lượng dự trữ 85%, dự tính mười phút sau hoàn thành.”

“Trạm Lư, tiến trình tìm kiếm hoàn thành chưa?” Lâm Tĩnh Hằng hỏi, “Bạch Ngân Cửu ở đâu?”

Tay máy trượt khỏi cánh tay hắn, Trạm Lư rơi xuống đất biến thành người: “Xin lỗi tiên sinh, không thể định vị, tín hiệu của Bạch Ngân Cửu đã biến mất.”

Tín hiệu biến mất có hai tình huống, hoặc là Bạch Ngân Cửu bị tập kích, hệ thống truyền tin hỏng, thậm chí toàn quân bị diệt; hoặc là bọn họ gặp phải tình hình khẩn cấp, tạm thời buộc phải rút đến vực ngoại.

Tình huống nào cũng không lạc quan.

Lâm Tĩnh Hằng hơi nhắm mắt: "Còn những người khác?"

Trạm Lư thoáng dừng: "Hệ thống truyền tin của liên minh bảy đại thiên hà đã sụp đổ toàn tuyến."

Sao thủ đô thất thủ, toàn thể chính khách rút khỏi, hệ thống thông tin liên lạc của bảy đại thiên hà sụp đổ, tình hình của liên minh còn tệ hơn hắn tưởng.

Như vậy… Vườn Địa Đàng còn vận hành không?

Người dân liên minh không có Vườn Địa Đàng, như mèo nhà mài mất móng vuốt bị tống vào rừng rậm nguyên thủy, cả sinh tồn cơ bản cũng thành vấn đề, đừng nói đến chống cự hải tặc vũ trụ.

Đây tuyệt đối không phải là sự hỗn loạn do sai lầm nhất thời của quân ủy liên minh tạo thành, mà là một cuộc chiến tranh ủ mưu đã lâu.

"Chẳng trách sốt ruột muốn lấy mạng ta." Lâm Tĩnh Hằng khẽ cười gằn một tiếng, "Quản ủy hội một lũ ngu xuẩn cho nội gian và hải tặc dùng làm súng."

Lúc này, Trạm Lư đột nhiên ngẩng đầu, giống như bắt được mùi xui xẻo ở sâu trên bầu trời đêm.

Lâm Tĩnh Hằng: "Sao thế?"

"Tiên sinh, tôi đo được sóng năng lượng mạnh, tôi đề nghị lập tức rút khỏi!"

Trạm Lư chỉ là một hạch cơ giáp, bản thể không ở đây, không hề có hệ thống chống đạn đạo, nếu hắn có thể đo được sóng năng lượng, có nghĩa là trong vòng năm phút, sóng năng lượng này sẽ nuốt chửng cả trạm bổ sung.

Đối phương ngay cả nửa tiếng cũng không cho họ!

"Chuẩn bị quỹ đạo tăng tốc," Lâm Tĩnh Hằng quyết đoán kịp thời, quay sang Độc Nhãn Ưng, "Đủ rồi, có bao nhiêu hay bấy nhiêu, lên thôi, chuẩn bị đi."

Độc Nhãn Ưng phun điếu thuốc trong miệng ra: "Thùng y dược vẫn chưa vận chuyển ra."

"Không kịp đâu," Lâm Tĩnh Hằng nhanh chóng nói, "Đi!"

Thời điểm thế này, oan gia ngàn năm cũng chỉ có thể hợp tác, Độc Nhãn Ưng rốt cuộc không làm ngược hắn nữa, thô lỗ cắt ngang tiến trình vận chuyển vật tư, lập tức vừa kéo vừa đẩy, lùa lũ học sinh vào cửa cabin cơ giáp mở ra, thấy Bạc Hà còn bất an nhìn đông ngó tây, Độc Nhãn Ưng xách cổ cô bé lên như xách một con mèo, cách mấy mét ném thẳng vào cửa cabin.

Bạc Hà thét lên: "Thầy còn ở phòng điều khiển chính!"

"Biết." Lâm Tĩnh Hằng và Độc Nhãn Ưng cơ hồ hai miệng một lời.

Lâm Tĩnh Hằng quay người đi, Độc Nhãn Ưng nào yên tâm về hắn, lập tức muốn đuổi theo, lại bị một cái tay máy lạnh băng giữ vai.

"Lục tiên sinh," Trạm Lư nói, "Lần tập kích thứ ba đã xảy ra ở tinh cầu không thể định vị, dư âm trong vòng năm phút sẽ đến đây, bây giờ ngài cần lên cơ giáp trước, khống chế mạng tinh thần, chuẩn bị quỹ đạo nối. Hiệu trưởng Lục đã trang bị từ trường khống chế viễn trình trên cơ giáp này, đến lúc ấy có thể vớt họ sau khi cơ giáp tăng tốc, xin hãy tin tướng quân sẽ dẫn cậu ấy đuổi kịp."

Độc Nhãn Ưng: "Con trai tao giao cho hắn?! Tao…"

Trạm Lư thấp giọng cắt ngang lão: "Con trai ngài sao?"

Độc Nhãn Ưng đột nhiên biến sắc.

"Xin ngài hãy yên tâm." Trạm Lư nói, "Tướng quân nhờ tôi chuyển lời đến ngài, dựa theo cách nói cổ đại, hiệu trưởng Lục như một hổ phù hình người, một mình cậu ta có thể đổi lấy tất cả cựu bộ của tướng quân Lục Tín, giá trị của cậu ấy thậm chí cao hơn cứ điểm Bạch Ngân, tướng quân cho dù chết, cũng tuyệt đối không để cậu ấy xảy ra vấn đề."

Trí tuệ nhân tạo không chút nhúc nhích ấn bả vai Độc Nhãn Ưng, đôi mắt xanh biếc trong veo giống hệt hơn một trăm năm trước.

Các đại nhân vật đến rồi đi, tám đại thiên hà bao phen long trời lở đất, có người già rồi, có người đi rồi, có người chết rồi… Dường như chỉ có hắn mãi chẳng thay đổi, vẫn dáng vẻ mơ hồ mà kỹ lưỡng như năm đó đi theo Lục Tín.

… Miệng lại nói lời lạnh băng vô tình như vậy, rặt phong cách nhà họ Lâm.

Độc Nhãn Ưng hất tay hắn ra, không nói một lời đi lên cơ giáp, nối mạng tinh thần, hệ thống động lực của cơ giáp phát ra tiếng nổ, thong thả trượt lên quỹ đạo.

Trong phòng điều khiển chính, kỳ thật Lục Tất Hành đã thông qua thiết bị đầu cuối cá nhân của đám học sinh nghe thấy những lời Lâm Tĩnh Hằng nói, nhưng lúc này còn chưa đi được, cậu chẳng dễ gì tìm được tư liệu của tuyến đường ngầm, thiết bị đầu cuối cá nhân áp lên máy chủ tải xuống, thanh tiến độ lết như xe bò, mới được 90%.

Thiết bị đầu cuối cá nhân "Tít" một tiếng, sóng năng lượng thế tới hùng hổ quấy nhiễu trước hết chính là hệ thống thông tin liên lạc!

Tiếng Bạc Hà đứt quãng truyền đến: "Thầy… Lục… thầy mau…"

Tiến trình 93%.

"Im lặng," Lục Tất Hành nhẹ nhàng nói, "Con gái đừng có suốt ngày hét lên, không có khí chất."

Tiến trình 95%.

"Hải tặc vũ trụ bay lung tung khắp trời quá nguy hiểm, xác suất sống sót rất thấp, các em học sinh, trong chiến tranh vũ trụ không có chuyện 'lâm trường phát huy' và 'tìm được đường sống trong chỗ chết', những sinh mệnh carbon yếu ớt chúng ta, muốn sống sót trong vòng vây của trọng cơ giáp siêu thời không, dựa vào xác suất và vận may là không thể, tôi phải lấy được…"

Tiến trình 97%, thiết bị đầu cuối cá nhân tín hiệu bị quấy nhiễu mạnh đột nhiên rớt mạng.

Lục Tất Hành giống như không hay biết gì, dán mắt vào thanh tiến độ.

Nếu cậu vùi thân ở trạm bổ sung, không kịp lấy được cái này, những người khác dẫu chạy trốn thành công, cũng là đi dây trong vũ trụ, phó mặc số phận.

98%… 99%… Trạm bổ sung đã bắt đầu lắc lư, tiếng cảnh báo chói tai rú lên – hệ thống phòng ngự của trạm bổ sung nhỏ kiểu này đương nhiên là méo mó có còn hơn không, ngay cả nó cũng bắt đầu báo động, có nghĩa là dư âm vụ nổ đã gần ngay trước mắt.

Đồng thời, quỹ đạo chuẩn bị phóng cơ giáp phát ra tiếng gầm rú thật lớn, nhiệt độ cao vặn vẹo mật độ không khí, cảnh vật đằng xa bắt đầu kỳ dị, như ảo ảnh trên sa mạc.

Âm biểu thị hoàn thành như tiếng trời vang nhỏ một tiếng, Lục Tất Hành hít sâu một hơi, còn chưa kịp quay người thì Lâm Tĩnh Hằng đã đá tung cửa phòng điều khiển chính.

Lục Tất Hành không ngờ hắn lại đích thân đến tìm, ngớ ra tại đó.

"Đi theo tôi." Lâm Tĩnh Hằng kéo cậu tới, không nói hai lời lôi cậu lao ra ngoài, đồng thời không biết lấy từ đâu ra một khẩu súng có công năng nổ, một phát súng bắn nổ cửa quỹ đạo không trung trạm bổ sung, trên quỹ đạo vốn phong tỏa đang đậu một chiếc xe chạy bằng ray tốc độ cao sát đất.

Lục Tất Hành không đợi hắn mở miệng, lập tức đi tới áp thiết bị đầu cuối cá nhân của mình lên, chưa đầy một giây đã cạy được cửa xe, trình độ điêu luyện ngang ngửa trộm xe chuyên nghiệp.

Lâm Tĩnh Hằng tăng tốc hết cỡ, hai người trong xe bị đập mạnh lên lưng ghế, nếu không phải cả hai đều được tính là thân thể cường tráng, cú tăng tốc này có thể đập nát xương sườn trên lưng ghế.

Lúc này, trong trạm bổ sung do không có nguồn sáng nhân tạo mà tối om om, phía xa lại ló ra màu bụng cá, giống như sắp sửa đón chào mặt trời mọc.

Cảnh đẹp luôn không lành.

Cơ giáp của nhóm Độc Nhãn Ưng đã theo quỹ đạo tăng tốc, van nối của phần đế với quỹ đạo bắt đầu lỏng ra, cơ giáp chuẩn bị lên không.

Cả người Độc Nhãn Ưng căng như một sợi dây đàn chuẩn bị đứt, ánh mắt bám trên mạng tinh thần muốn xuyên thủng trạm bổ sung, ngay sau đó, tốc độ cơ giáp vượt qua giá trị tới hạn, nó tách khỏi quỹ đạo!

Bạc Hà chợt biến sắc: "Chờ chút, thầy!"

Quỹ đạo cơ giáp và quỹ đạo của xe chạy ray vừa vặn vuông góc, xe chạy ray lao đến, song vớt trong tốc độ này chẳng khác nào để người lao vun vút trên xe ray tốc độ cao mở cửa sổ hái một chiếc lá được chỉ định trên cây ven đường.

Độc Nhãn Ưng không thể nhịn được: "Mau phanh…"

Hạch cơ giáp Trạm Lư bám vào mạng tinh thần cơ giáp vội vàng cắt ngang mệnh lệnh phanh lại của lão: "Lục tiên sinh không được!"

Ngay chớp mắt này, xe chạy ray của bọn Lâm Tĩnh Hằng đi qua điểm giao đường ray vuông góc, chiếc xe còn đang tăng tốc điên cuồng sắp sửa phóng qua phía dưới cơ giáp, từ trường khống chế viễn trình của cơ giáp chợt bị kích hoạt, lực khống chế mạnh thẩm thấu vào theo từ trường thô sơ Lục Tất Hành tạm thời tạo ra, trực tiếp tiếp quản quyền hạn mạng tinh thần.

Lâm Tĩnh Hằng giống như một người chia hai ý thức, một bên khống chế cơ giáp vươn tay vớt không lệch chút nào, bên kia để xe chạy ray lao đầu lên.

Khí thể bảo hộ trong tay vớt nháy mắt thẩm thấu vào thân xe, khí thể bảo hộ chạm đến cơ thể người, cấp

tốc đông thành vật chất như hổ phách, công năng giảm xóc mạnh hoàn thành trong cự ly ngắn khi tay vớt hất về phía trước theo quán tính, phần đáy xe lại ma sát với đường ray tóe tia lửa, nổ "Uỳnh".

Chớp mắt ấy, tay vớt khống chế thông qua mạng tinh thần chợt xoay một góc độ, bộ phận thân xe nổ văng sượt qua Lục Tất Hành đầy nguy hiểm, đập mạnh vào lưng Lâm Tĩnh Hằng.

Song không ai chú ý đến động tĩnh rất nhỏ này, bởi vì ánh sáng trắng đã lóa không mở nổi mắt, tạp âm lớn của cơ giáp nhất tịnh át cả tiếng nổ.

Tay vớt chợt thu vào cơ giáp.

Trạm Lư: "Lục tiên sinh, nhường quyền hạn ra, bằng không ông sẽ bị thương."

Độc Nhãn Ưng chửi thầm: "Mẹ nó!"

Song lão không giỏi bằng người ta là sự thật, Độc Nhãn Ưng rất thức thời, để tránh lại bị bắn ra mạng tinh thần, Trạm Lư chưa dứt lời lão đã chủ động rút lui, Lâm Tĩnh Hằng chớp mắt khi chạm đến thân cơ giáp liền tiếp quản mạng tinh thần, hai người cơ hồ chuyển giao chặt chẽ không kẽ hở.

Ngay sau đó, cơ giáp trực tiếp khởi động chương trình nhảy.

Trạm bổ sung bị nhấn chìm trong ánh sáng màu trắng, ánh sáng xui xẻo ấy đuổi theo sát cơ giáp mới thoát khỏi lực hút, sắp sửa chạm đến thì cơ giáp đã tan biến vào hư không.

Xuyên qua thời không xa xôi và vặn vẹo, có điều tọa độ điểm đến hơi lệch một chút – trong tay vớt, khí thể bảo hộ đông lại tan ra, Lâm Tĩnh Hằng hơi loạng choạng không đứng nổi, xác xe chạy ray ban nãy bay lên chém từ sau thắt lưng đến đầu vai hắn, xuyên thẳng qua cột sống.

Vết thương khi nãy bị khí thể bảo hộ bịt kín như bị rò, rỉ máu ra.

Tim Lục Tất Hành suýt nữa ngừng đập, cậu đỡ lấy hắn: "Lâm!"

26. Quyển 1 - Chương 26

Lục Tất Hành mới chạm tay vào lưng Lâm Tĩnh Hằng, máu nóng hôi hổi lập tức dính đầy tay, cậu vội vàng luống cuống giơ tay ra, dùng bả vai cứng ngắc gánh sức nặng của đối phương, nhất thời chân cũng run.

Cú nhảy khẩn cấp khi nãy xé vết thương không nhìn nổi, trước mắt Lâm Tĩnh Hằng hóa đen từng đợt, song ý thức vẫn bám chặt chẽ vào mạng tinh thần.

Hắn im lặng một lúc lâu, mới dồn đủ sức lực, thì thào rất khẽ: “Không chết được đâu, đỡ tôi.”

Vết thương ở sống lưng nếu vào thời nguyên thủy cơ bản chính là liệt nửa người trên, Lâm Tĩnh Hằng tạm thời mất đi sức khống chế tứ chi, thân thể không ngừng trượt xuống, cằm đập lên vai Lục Tất Hành, chóp mũi sượt qua cổ cậu, tiếng nói nhỏ nhoi chìm trong hô hấp gấp và nhẹ.

Lục Tất Hành: “Anh nói cái gì?”

“Không có gì, coi như trả… trả lại cậu một lần.”

Câu sau này nghe rõ, Lục Tất Hành thoạt đầu ngớ ra, sau đó trong lòng đột nhiên bùng lên một ngọn lửa vô danh, lâu lắm rồi mới lại muốn chửi thề. Đáng tiếc làm gương tốt vài năm, giả bộ lịch sự biết phải trái quen rồi, công năng bộ phận này thoái hóa, cậu nhất thời không nghĩ ra từ ngữ thích hợp.

Lần trước khi nhảy, bốn học sinh đều tiêm thuốc đặc thù nằm trong khoang hộ lý, không thể trải nghiệm khoái cảm ngũ tạng lục phủ Càn Khôn Đại Na Di, lúc này rốt cuộc mới cảm nhận được cái gì là “nhảy truồng” không kịp chuẩn bị, bị chấn ngất như ngả rạ tại chỗ, Gà Chọi tố chất thân thể tốt nhất giãy giụa bò đến thùng rác trong góc mà nôn.

Nhưng lần này, không còn ai chăm sóc chúng.

Bởi vì luật bảo vệ trẻ vị thành niên là do liên minh lập nên, liên minh đã sắp đi đời nhà ma, lũ trẻ vị thành niên muốn sống sót trong vũ trụ hoang vu vô tận, dựa vào lập pháp hư vô là không đủ.

Khoang cấp cứu di động đã từ trong phòng y tế trượt đến đây, Độc Nhãn Ưng chắp tay sau lưng đi tới, khom lưng nhìn nhau một cái với Lâm Tĩnh Hằng.

Mồ hôi lạnh rướm ra xuôi theo lông mi Lâm Tĩnh Hằng, như kết thành một tầng màng nước, đôi mắt dưới màng nước vẫn kết sương mù dày đặc, không thấy rõ lắm.

Độc Nhãn Ưng không thể không thừa nhận, diễn viên chính này của quân ủy liên minh tuy rằng chẳng ra gì, nhưng nói được làm được, quả nhiên là không cần mạng mình cũng bảo vệ tốt “hổ phù hình người” Lục Tất Hành. Lão buôn lậu súng đạn tâm tình rất phức tạp – dựa theo lẽ thường, khi biết bí mật mình bảo vệ hơn hai mươi năm bị lộ, lão nên giết người diệt khẩu, bây giờ lão nhìn Lâm Tĩnh Hằng, chỉ hận cửa xe ban nãy nổ không thể sâu hơn, trực tiếp xẻ đôi tên này là xong hết mọi chuyện.

Song lão cũng biết, vào lúc sống còn này, Lâm Tĩnh Hằng tuyệt đối không thể chết được.

“Tủ thuốc không kịp thời bổ sung, mày nghe thấy rồi,” Độc Nhãn Ưng nói, “Chỉ còn số từ lúc đến, phải dùng tiết kiệm, mày cần bao nhiêu để giữ mạng thì tự nói đi.”

Để bớt dùng sức, Lâm Tĩnh Hằng không tự mình nói, mà trực tiếp thông qua radio trong cơ giáp mạng tinh thần đã khống chế, dùng âm thanh máy móc kia hỏi: "Tủ thuốc tồn kho thì sao?"

"Thiết bị giải phẫu mini còn miễn cưỡng đủ dùng, dụng phẩm cho vết thương ngoài da – thuốc khép miệng thì không còn nhiều."

"Gây tê cục bộ, nối xương gãy với thần kinh giúp tôi, vết thương không cần thuốc khép miệng, cứ trực tiếp khâu lại."

Lục Tất Hành vẫn cẩn thận tránh vết thương của hắn, Độc Nhãn Ưng thì không dịu dàng như vậy, nghe xong ý kiến của chính bản thân người bị thương, lão trực tiếp tóm Lâm Tĩnh Hằng từ tay đứa con trai lề mề, ném vào khoang cấp cứu, thoăn thoắt cài đặt chương trình cấp cứu, lại hỏi: "Huyết tương, chất kháng sinh tổng hợp và thuốc giảm đau thì sao… A, thuốc giảm đau không còn nhiều, chất kháng sinh hình như cũng sắp hết rồi."

Lâm Tĩnh Hằng tiếc chữ như vàng trả lời: "Đều không cần."

Lục Tất Hành giơ tay cản: "Anh dẹp đi, không được!"

Độc Nhãn Ưng túm cổ tay cậu, đôi mắt uyên ương hiếm khi lạnh lẽo như chim ưng: "Con người hắn rất tiếc mạng, mấy năm qua người muốn lấy mạng hắn có thể xếp hàng từ đây đến Votaw, Lâm thượng tướng có thể sống tới hôm nay không phải là dựa vào mặt, đúng không?"

Khoang cấp cứu vững vàng lăn ra, chạy tới phòng y tế, Lâm Tĩnh Hằng nhắm mắt lại, lạnh lùng nhếch môi: "Quá khen."

Độc Nhãn Ưng cố kiềm chế cúi đầu trước Lục Tất Hành, hỏi lấy lòng: "Ngay cả lời ba nói con cũng không tin nữa à?"

"Ba đừng làm rối thêm nữa." Lục Tất Hành như đinh đóng cột hất lão ra, dùng hành động biểu đạt lập trường của mình – đuổi theo.

Độc Nhãn Ưng: "…"

Có một câu hỏi không bao giờ là cũ: ba với tên tiểu bạch kiểm này đồng thời rơi xuống nước, con định cứu ai trước?

Hiện giờ lão mèo Ba Tư không muốn biết đáp án lắm.

Lão gào lên như để hả giận: "Nếu mầm họa này thực sự cứ thế chết đi, chứng minh hắn cũng không hữu dụng như lời đồn, chết chẳng đáng tiếc – cần giao mạng tinh thần cho tao không?"

Lâm Tĩnh Hằng chẳng thèm để ý đến lão.

Trạm Lư đáp thay chủ nhân: "Ngài ấy không có thói quen này."

"A, đúng, cho dù đang ngủ cũng để lại một con mắt quan sát bốn phía, mắc chứng hoang tưởng bị hại bậc nhất liên minh mà, ngay cả dân nhà quê Thiên Hà Số 8 bọn tao cũng như sấm bên tai." Độc Nhãn Ưng uể oải cười nhạo một tiếng, quay người nhìn mấy học sinh mới vịn tường bò dậy, "Yếu ớt như vậy, còn giống cái gì, trong một đêm cửa nát nhà tan, hai bàn tay trắng chuyện kiểu này trải qua vài lần là quen, ai sống lâu mới là người thắng. Bây giờ mau đi nghỉ ngơi đi, lữ hành đường dài cần giữ đồng hồ sinh học ổn định, cơ giáp phải mở thành hình thức ngày đêm. Đã có người sẵn lòng chịu mệt, thì ta cứ ăn ngủ cho ngon, ta còn phải giữ sức để cắt cái đầu sắt lá kia cho chó ăn mà."

Lão vừa dứt lời, Lâm Tĩnh Hằng đã bị đẩy vào phòng y tế hình như nghe thấy, độ sáng trong cơ giáp bắt đầu dần dần giảm xuống, chiếu sáng vốn như ánh nắng từ từ tối đi, cuối cùng chỉ còn lại từng đốm đèn chỉ đường của máy móc, chỗ bậc thang… và cỏ huỳnh quang hiệu trưởng Lục trồng.

Kéo xuống một lớp màn đêm nhân tạo.

Cơ giáp loại nhỏ này tổng cộng có hai tầng trên dưới, dọc tường là một loạt cầu thang chật hẹp, có thể lên tầng hai, đầu kia có mấy phòng nhỏ thẳng hàng, bày biện đơn giản, vật dụng hàng ngày vẫn là bộ để sẵn từ khi cơ giáp xuất xưởng, chưa tháo bao bì, hiển nhiên chưa có ai ở.

Độc Nhãn Ưng nói nghỉ ngơi là nghỉ ngơi, chọn một phòng trong cùng, đóng cửa lại ngủ.

Lục Tất Hành quanh quẩn ngoài phòng y tế, ngơ ngẩn cúi đầu nhìn vết máu đầy tay mình.

White dè dặt gọi một tiếng: "Thầy…"

Lục Tất Hành giật mình, giống như mới hoàn hồn, nhớ tới bên cạnh mình còn có vài gánh nặng nhỏ, vội vàng điều chỉnh biểu cảm, cố gắng trấn tĩnh: "Nghe… khụ, nghe ông ấy, đi nghỉ ngơi trước đi, nếu một mình không ngủ được thì có thể hai người một gian, cứ coi như phòng ngủ nam sinh và nữ sinh."

Hoàng Tĩnh Xu hỏi: "Thế còn thầy?"

"Thầy cần bắt đầu sắp xếp lại phương vị của tuyến đường ngầm, bây giờ còn chưa thể xem là thoát hiểm." Lục Tất Hành dừng lại, vẻ mặt nghiêm túc, "Hải tặc vực ngoại thủ đoạn sinh hóa nhiều hơn thủ đoạn vật lý, bây giờ không có thuốc kháng sinh thầy thật sự không yên tâm. Bắt đầu từ ngày mai, các em sẽ tiến vào trạng thái huấn luyện đặc biệt, thời gian của cơ giáp bây giờ nên là thời gian vũ trụ Votaw – khoảng năm giờ sáng, buổi tối khoảng chín mười giờ trời tối, ban ngày dài mười bốn tiếng, thời gian huấn luyện của chúng ta sẽ đạt tới bảy tiếng, bao gồm thể năng, thích ứng không trọng lực và bước nhảy vũ trụ, về sau sẽ không có khoang hộ lý cho các em nằm nữa."

Một người đi trong vũ trụ cần tố chất gì, đám học sinh không có khái niệm, vẫn đang chìm trong hoang mang, may mà còn có một người nói cho chúng bước tiếp theo phải làm gì. Mấy tiểu lưu manh và nữ du côn ngoan ngoãn lạ thường, nghe lời kết bạn đi lên phòng nhỏ tầng hai, cảnh loạn lạc chạy trối chết tạm kết thúc, trong cơ giáp yên tĩnh ngắn ngủi, xung quanh chỉ còn lại một Linh Linh Nhất trạng thái người thực vật, bị thừng kích điện sinh thái trói chặt.

Lục Tất Hành ngồi một mình dưới cỏ huỳnh quang, mở thiết bị đầu cuối cá nhân, muốn tập trung tinh thần, nhưng chữ và mã trên đó như tự động sinh ra từ trường bài xích, chẳng rơi vào võng mạc cậu.

Cậu nhìn màn hình thừ ra hai mươi phút, nghe thấy trên lầu rốt cuộc bắt đầu vọng xuống tiếng nức nở kìm nén.

Trong đêm khuya vắng vẻ nhân tạo này, tất cả thần kinh căng thẳng lơi lỏng ngắn ngủi, để cung phản xạ chạy xong toàn bộ hành trình tàn khốc, bóng đêm muốn hóa thành đao kiếm, chém nát tấm áo giáp nho nhỏ họ dùng bận rộn tạo ra.

Lục Tất Hành chăm chú lắng nghe, không biết qua bao lâu, những tiếng khóc nức nở be bé đó ngày càng thấp, cho đến khi không còn động tĩnh gì nữa.

Sau mấy chục tiếng trạng thái căng thẳng, đám thiếu niên rốt cuộc chìm vào giấc ngủ trong nỗi sầu lo và sợ hãi khôn cùng.

Trên cửa cabin cơ giáp đồng hồ điện tử nhấp nháy, biểu hiện bây giờ là 20:30 theo giờ vũ trụ Votaw, chỗ quốc hội liên minh nên vào đêm rồi, mà ở học viện Tinh Hải của sao Bắc Kinh, lúc này vừa vặn là thời gian cậu đến trường buổi sáng.

Trên thiết bị đầu cuối cá nhân của Lục Tất Hành tự động bắn lên bảng nhật trình, theo thứ tự nhắc nhở các việc vặt thường ngày.

Kế hoạch của cậu viết rằng: Một, theo kế hoạch phải về trường rồi, chỉ đích danh phê bình bốn đứa oắt con (công tác trọng điểm); hai, mượn đề phát huy, chỉnh sửa nội quy trường học bản thứ hai; kiểm tra ngẫu nhiên trung kỳ tuần luận văn (lũ nhóc con chắc chắn đều chưa bắt đầu viết), chỉ yêu cầu nộp luận điểm, tạm thời chưa cần hoàn chỉnh.

Bên cạnh còn có một dòng chữ nhỏ ghi chú do chính cậu viết – đề mục "Tôi cảm thấy tương lai nhân loại sẽ đi về phương nào" phải chăng hơi rộng? Đến lúc đó liệu có thu được một xấp tiểu thuyết huyền ảo không?

Sau dấu chấm hỏi là mặt quỷ vẽ bằng tay.

Lục Tất Hành nhìn nhau với mặt quỷ do chính cậu vẽ chốc lát, bả vai đột nhiên sụp xuống, cậu ôm đầu, im lặng nhoài lên quầy bar nhỏ, đôi vai nhô lên như hai ngọn núi lắc lư sắp sập vậy.

Bởi vì xúp gà cả ngày hôm nay của thầy Lục đều là xúp gà giả gấp gáp pha chế từ Monosodium Glutamate nhân tạo, chỉ là hàng nhái mùi vị gần giống, nếu có người mở nắp nồi, sẽ phát hiện bên trong chỉ có một nồi nước sôi nhạt thếch. *(Monosodium Glutamate là bột ngọt/mì chính)*

Nhà ở Cayley, ngôi trường mái không trung sáu trăm vạn, phòng thí nghiệm mới xây dựng, tâm huyết năm năm… Cậu đều có thể không nghĩ, đều có thể từ bỏ.

Nhưng mà quảng cáo thông báo tuyển dụng cậu đăng, vừa nhận được hai bản sơ yếu lý lịch, còn im lặng nằm trong hòm thư chưa mở ra.

Các học sinh của cậu còn chưa kịp chia học viện, bài tập luận văn không bị gò bó cậu giao còn chưa thu, bản kế hoạch cậu từng vô số lần mặc sức tưởng tượng còn chưa vẽ xong rìa, đã sụp đổ tan tành.

Trong phòng y tế, thiết bị giải phẫu mini chữa trị xương, thần kinh và cơ lần lượt rút khỏi vết thương, dựa theo ý kiến của Lâm Tĩnh Hằng, qua quýt khâu lại miệng vết thương, phun một tầng sương khử trùng bình thường. Lâm Tĩnh Hằng thử hoạt động tứ chi, cảm giác không linh hoạt lắm, Độc Nhãn Ưng mượn công báo thù riêng, cài đặt hình thức giải phẫu rất điên rồ, thuốc tê dùng keo kiệt hết sức, còn chưa hoàn toàn khâu xong tri giác đã bắt đầu khôi phục, do thiếu thuốc giảm đau, lúc này cơn đau râm ran bắt đầu lan ra, Lâm Tĩnh Hằng toát từng đợt mồ hôi lạnh, lưng cứng đờ, mất máu khiến toàn thân hắn lạnh ngắt.

Trạm Lư ở bên cạnh nói: "Nguy cơ nhiễm trùng của ngài rất cao, tốt nhất là hãy ở trong phòng y tế vô khuẩn quan sát hai mươi bốn tiếng."

Lâm Tĩnh Hằng không để ý: "Nước."

Uống mấy ngụm xong nước bổ sung chất điện giải, hắn khó khăn hoạt động tay chân mình, sự tê dại không nghe sai sử vẫn chưa qua, Lâm Tĩnh Hằng vừa thử đứng dậy liền lảo đảo một bước.

Trạm Lư đỡ hắn: "Tiên sinh…"

"Suỵt," Lâm Tĩnh Hằng khàn khàn quát một câu, "Đừng ồn, ta đau đầu."

Trạm Lư cứng nhắc trả lời: "Âm lượng của tôi thấp hơn giá trị trung bình cài đặt, ngài cảm thấy đau đầu, khả năng là bởi vì nhiệt độ cơ thể ngài quá cao."

Lâm Tĩnh Hằng đẩy tay hắn ra, hơi loạng choạng đi vài bước, ép mình quen với cơ thể tạm thời bán thân bất toại, bảo Trạm Lư: "Đừng đi theo."

Hắn cứ thế ra khỏi phòng y tế, yên ắng không một tiếng động đi tới phía sau Lục Tất Hành, trong cơ giáp hình thức ban đêm tự động vang tiếng ồn trắng an thần, át đi bước chân rất nhẹ của hắn.

Lâm Tĩnh Hằng không quấy rầy đối phương, lặng lẽ ngồi xuống, xuyên qua tầm nhìn còn hơi mờ, hắn nhìn cậu thanh niên co mình lại.

Có lẽ là chịu ảnh hưởng từ gây tê, Lâm Tĩnh Hằng có rất nhiều lời muốn nói, rất nhiều vấn đề muốn hỏi, muốn hỏi cậu: "Cậu hồi nhỏ lớn lên ở sao Cayley, sống tốt chứ? Độc Nhãn Ưng có nhắc tới chuyện Lục Tín và liên minh không?"

"Không giống Độc Nhãn Ưng một chút nào, lớn lên như thế nào vậy? Còn có chí hướng kỳ lạ xây trường học này, cậu rốt cuộc nghĩ thế nào? Bị mẹ ảnh hưởng à?"

"Tại sao kiểu gien của cơ thể và não cậu không giống nhau, trong năm năm cậu và mẹ vừa đến Thiên Hà Số 8, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Cậu bình thường thích cái gì, không thích cái gì?"

"Có nguyện vọng gì không? Có thứ gì… đặc biệt muốn, nhưng lão mèo Ba Tư keo kiệt kia không chịu cho hay không?"

"Đừng khóc, đừng khóc nữa… Vẫn muốn học viện Tinh Hải à? Tương lai tôi sẽ giúp cậu xây dựng một ngôi trường mới được không?"

Song những lời này lên rồi lại xuống trong lòng hắn, thông qua mạng tinh thần, tản ra như nước gợn, tan vào biển sao vô bờ bến, không hề vào tai bất cứ ai.

Lục Tất Hành nằm nhoài ra đó đến nửa đêm mới thu lại cảm xúc hỗn loạn, sau khi dậy cậu mượn tủ rượu bên cạnh soi qua, thấy mắt không đỏ tóc không rối, mặt cũng không bóng nhẫy, vẫn còn giống người, bấy giờ mới đứng dậy, cởi áo khoác dính đầy máu, định rửa mặt rồi bắt đầu làm việc nghiêm chỉnh.

Không ngờ vừa quay đầu lại, cậu bất ngờ nhìn thấy người vốn nên nghỉ ngơi trong khoang cấp cứu đang lẳng lặng ngồi ở không xa đằng sau, do không dùng thuốc khép miệng, toàn thân hắn quấn đầy băng vải, lưng khâu qua loa không dám dựa vào cái gì, thân thể chỉ có thể khó chịu hơi nghiêng về phía trước, đang chống đầu ngủ gục.

Lục Tất Hành không tự chủ được nín thở, một lát sau cậu nhón chân đi tới, ấn đầu gối ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt hơi cúi xuống của Lâm Tĩnh Hằng từ dưới lên trên.

Người này mặt mày rất rõ nét, đường nét có thể vẽ ra, ấn đường còn nhíu nhẹ, môi nhợt nhạt, đường cong đôi môi có thể nói là rất đẹp, lại mím rất chặt, giống như trời sinh nói một không hai, bả vai quấn đầy băng vải vuông vắn và rộng lớn, chỉ bủn xỉn lộ ra một góc da.

Lục Tất Hành nhìn hắn một lúc, ma xui quỷ khiến giơ tay ra, khi định thần lại, cậu phát hiện ngón tay mình đã sắp chạm vào cằm Lâm thượng tướng.

Lục Tất Hành giật nảy mình, vội vàng xấu hổ rụt ngón tay lại, không để ý chân ngồi xổm đã tê rần, thế là ngồi phịch luôn xuống đất.

Nhịp tim đột nhiên nhanh quá.

27. Quyển 1 - Chương 27

Hình thức ngày đêm trong cơ giáp có thể lấy giả tráo thật, khi vận hành ổn định, chỉ cần không mở cửa cabin nhìn ra bên ngoài, sẽ tạo ảo giác còn ở dưới mặt đất.

Vừa qua năm giờ sáng, ánh nắng phỏng tạo bắt đầu mạnh dần, ấm áp xua tan cơn buồn ngủ của hành khách.

Đám thanh thiếu niên phần lớn khó dậy, lúc còn ở trên sao Bắc Kinh , đề nghị hòm thư của hiệu trưởng nhận được nhiều nhất chính là hi vọng trường có thể lùi thời gian tiết đầu lại hai tiếng.

Nhưng mà trong cuộc đời người ta, luôn có một đoạn thời gian mỗi ngày đều hi vọng trời sáng.

Có lẽ tiềm lực của con người là vô cùng, một đêm qua đi, các thiếu niên may mắn sống sót đã không thầy tự thông mà học được lơ đi đau lòng, đều lấy ra mặt tinh lực dư thừa, ngồi một vòng quanh bàn ăn, Hoàng Tĩnh Xu dẫn đầu mở tài liệu giảng dạy trong thiết bị đầu cuối cá nhân của mình, mấy trò khác noi theo, bất kể nội dung có hiểu hay không, tốt xấu nhìn đều giống dân học giỏi.

Tự học buổi sáng và bữa sáng kết thúc, đám học sinh bắt đầu nhân thời gian tiêu hóa học tiết lý luận, nội dung tiết lý luận là phân biệt các loại thiết bị trong cơ giáp… Cùng với tham quan thượng tướng liên minh sống.

Gà Chọi nhỏ giọng nói: “Vậy là, Tứ Ca trước kia thật sự là một tướng quân – thượng tướng rốt cuộc là chức quan gì? Thiên Hà Số 8 không có chức quan này à, còn lớn hơn trưởng quan hành chính của thiên hà luôn đúng không?”

White hết sức nghiêm cẩn nói: “Điều này sợ rằng phải xem là trưởng quan hành chính của thiên hà nào, Thiên Hà Số 8 chúng ta thì thôi đi, trưởng quan hành chính của chúng ta nói chuyện còn chưa có tác dụng bằng Tứ Ca của Hắc Động đâu.”

Hoàng Tĩnh Xu rất có phong độ đại tỷ khinh bỉ: “So sánh gì vậy, căn bản không cùng đẳng cấp.”

Bạc Hà là một cô bé thoát tục, không hề quan tâm hư danh, chỉ cảm khái với vẻ mặt khó có thể chấp nhận: “Những chuyện này đều không quan trọng, làm thượng tướng một năm được trả bao nhiêu tiền? Nói không làm là không làm nữa.”

Lũ nhóc ấy không dám đến trước mặt Lâm Tĩnh Hằng bắt chuyện, cách xa năm mét, líu ríu bàn tán không thôi, còn tưởng hắn không nghe thấy.

Lâm Tĩnh Hằng hoài nghi là mình khi không cứ thích giả câm vờ điếc bị báo ứng, đành phải cúi đầu lật giở bản đồ tuyến đường ngầm Lục Tất Hành trộm ra, tiếp tục giả vờ không nghe thấy.

Bạc Hà nói cứ như thật: "Tiền lương bình thường là tính theo cấp bậc à, chắc chắn rất cao, tao cảm thấy họ còn phải có thu nhập màu xám."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Hình như cô nhóc này đang ám chỉ hắn dính líu đến tham nhũng hủ bại.

"Đúng vậy," White nói, "Quân đội bình thường phải mua vũ khí trang bị, còn phải mua cơ giáp, đều có thể lấy hoa hồng làm thu nhập màu xám nhỉ? Lục tổng bán một cơ giáp đã xây hẳn một ngôi trường, cho dù mỗi lần lấy 1% cũng rất nhiều rồi!"

Lâm Tĩnh Hằng khựng lại, cảm giác hơi có lý, dựa theo cách nói này, hình như hắn đã bỏ lỡ mấy chục tỷ.

Lục Tất Hành đúng lúc trở về, bất hạnh nghe đầy tai, phát hiện trong thời gian mình đi mở bản vẽ kết cấu bên trong cơ giáp, mấy đứa quỷ con đã làm mất hết mặt mình, vội vàng đi tới đuổi: "Đi đi đi, đừng vây quanh đây phá rối."

Cậu ngẩng đầu lên vừa vặn gặp ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng, liền vội vàng giả vờ cúi đầu nói chuyện với học sinh để dời tầm mắt đi, không dám nhìn bên này nữa.

Lục Tất Hành hôm qua nhất thời mơ hồ, quên mất trên cơ giáp khác với mặt đất, mạng tinh thần có mặt ở mọi chỗ, tuy rằng Lâm cuối cùng không có vẻ gì khác thường, nhưng chính cậu đã nghi thần nghi quỷ cả một buổi sáng, cứ cảm thấy bàn tay mưu toan quấy rối của mình đã bị người ta nhìn thấy… Thế thì quá khó nói rõ rồi.

Cậu không được tự nhiên hoạt động bàn tay rất ngứa ngáy của mình, nghĩ thầm: "Giữ mày lại làm gì? Chỉ biết gây họa thôi."

Khóe miệng Lâm Tĩnh Hằng nhếch nhẹ, lộ ra một chút nét cười không rõ. Thật ra hắn chẳng nhìn thấy gì cả, bởi vì không có thuốc kháng sinh, chỉ có thể dựa vào hệ thống miễn dịch chịu đựng, đến bây giờ nhiệt độ cơ thể vẫn chưa hoàn toàn giảm xuống, đêm hôm trước cơ hồ là trạng thái nửa hôn mê, cho dù ở trong vũ trụ luôn luôn căng một sợi dây, sự chú ý cũng chỉ đủ đặt ở ngoài cơ giáp chuẩn bị ứng phó tình huống đột phát bất cứ lúc nào.

Hắn nhìn bóng lưng căng thẳng của Lục Tất Hành, bất ngờ phát hiện, tên này cũng có lúc ngượng ngùng lúng túng.

Bởi vì bị người ta nhìn thấy mình khóc à?

Có chút đáng yêu, cũng có chút đáng thương.

Lúc này, Lâm Tĩnh Hằng ngửi thấy mùi khói thuốc lá, hắn không hề quay đầu, lạnh mặt nói: "Trên cơ giáp cấm thuốc cấm lửa cấm phun sương là thường thức, muốn hút thì cút ra mà hút."

Độc Nhãn Ưng nhìn ra hắn mới khâu xong vết thương, hành động bất tiện, vì thế chẳng sợ hãi gì phun một ngụm khói về phía hắn: "Một đêm không gặp nha Lâm thượng tướng, nhìn thấy ngài còn khỏe mạnh, kẻ hèn này vui mừng lắm."

Lâm Tĩnh Hằng chẳng rằng chẳng nói đi tới vài bước, Độc Nhãn Ưng còn tưởng hắn chủ động tránh lui, vô cùng đắc ý, ngậm điếu thuốc rít mạnh một hơi, nào ngờ khói còn chưa vào phổi, lão đột nhiên cảm thấy khác thường, lão buôn lậu súng đạn dựa vào trực giác đánh nhau nhiều năm, vội lui nửa bước, vừa vặn tránh thoát một vòi nước lạnh từ máy nước nóng lạnh phun ra, điếu thuốc đã bị dập tắt.

Có người một ngày không đánh liền quên ai là lão đại.

Độc Nhãn Ưng: "Chó đẻ!"

Lâm Tĩnh Hằng: "Như nhau thôi."

Hắn chửi nhau với Độc Nhãn Ưng xong, điềm nhiên mở bản đồ, vẫy tay gọi lão mèo Ba Tư: "Tuyến đường ngầm trong trạm bổ sung ghi lại bắt đầu từ chỗ giao giới Thiên Hà Số 7 và 8, tổng cộng có ba đường, kéo dài ra vực ngoại theo ba phương hướng, trong đó có hơn một ngàn điểm nhảy vũ trụ phi pháp – Thiên Hà Số 8 các ông sinh thái buôn lậu thật là hoàn thiện, đúng là sản nghiệp trụ cột – ba điểm đáp của bước nhảy vũ trụ gần chúng ta nhất tôi đều khoanh lại rồi, ông đến xem xem có ổn hay không."

Bước nhảy vũ trụ đương nhiên không thể tùy tiện nhảy lung tung, chứ để nhảy vào lỗ đen thì không vui lắm đâu. Trong khu vực hoạt động của loài người, có một mạng bước nhảy vũ trụ khổng lồ, mỗi một mắt lưới đều đối ứng một tọa độ vũ trụ, thông thường mà nói, "bước nhảy vũ trụ" chính là căn cứ nguồn năng lượng dự trữ của mình và tính năng của cơ giáp nhảy trên các mắt lưới này, thỉnh thoảng sẽ do quấy nhiễu, trạng thái của người lái vân vân mà hơi lệch, lệch trong phạm vi một phần ngàn AU đều có thể chấp nhận. *(Tác giả chú thích: AU là đơn vị thiên văn, là khoảng cách trung bình từ Trái Đất đến Mặt Trời, Trái Đất là nơi khởi nguồn của loài người, nghiên cứu thiên văn trong hệ Mặt Trời là tài sản quý giá người nguyên thủy để lại)*

Mỗi một cơ giáp, bất kể hợp pháp hay không, đều trang bị "bản đồ hàng hải vũ trụ", trên đó sẽ đánh dấu rõ mạng bước nhảy vũ trụ.

Mà "điểm nhảy phi pháp", chính là tọa độ nằm ngoài tấm bản đồ mọi người đều biết này, chưa qua kiểm chứng, như con đường bí mật lén nối ra.

Độc Nhãn Ưng mặt mày hầm hừ giơ cổ tay ra, dùng thiết bị đầu cuối cá nhân nhận bản đồ, giây lát sau lão gật đầu: "Ba tọa độ đều giống thật, có điều phương hướng không giống nhau, một đi về hướng sao Cayley, hãy quên đi, một đến khu vực không ai quản lý giao giới Thiên Hà Số 7 và 8, còn một đi đến vực ngoại. Lâm thượng tướng, tao nghe nói Thống soái liên minh là một lão bất tử, từ lâu chỉ còn trên danh nghĩa, mày mới là tướng quân thực quyền – tao thỉnh giáo một chút, chiến cục bây giờ tình hình thế nào, chúng ta nên đi đâu?"

"Thông tin liên lạc giữa các thiên hà đứt hết, mà Vườn Địa Đàng ỷ lại phần cứng của mạng thông tin liên lạc trên mức độ nhất định, cũng chưa chắc có thể bảo toàn, hiện tại tám đại thiên hà toàn thể thất thủ, liên minh không có sức đánh trả." Giọng Lâm Tĩnh Hằng còn hơi khàn khàn, hắn hắng giọng rồi tiếp tục, "Mấy năm nay, liên minh vì sức khống chế của chính quyền trung ương, không chịu trao quyền tự trị quân sự cho bên dưới, nếu đám hải tặc vũ trụ có thể xách động cao tầng liên minh nào đó, thông qua đường tắt hạ cứ điểm Bạch Ngân, cả hệ thống quân bộ sẽ tê liệt trong thời gian ngắn, hiển nhiên dễ thấy."

Độc Nhãn Ưng há hốc miệng: "Hiển nhiên mà bọn mày còn không thay đổi, bệnh gì vậy?"

"Tranh đấu lợi ích." Lâm Tĩnh Hằng nhìn đằng xa, thấy Lục Tất Hành đang dùng Trạm Lư giới thiệu cơ giáp cao cấp cho các học sinh, thuận miệng nói, "Bởi vì nhiều năm qua hải tặc luôn chỉ đánh du kích thế lực nhỏ, nội bộ liên minh vẫn rất lạc quan đối với thế cục an toàn, cảm thấy hải tặc vũ trụ ở vực ngoại hoàn cảnh xấu, căn bản không thể có bao nhiêu nhân khẩu, dù chúng có thể tạo ra hỗn loạn nhất thời, chỉ cần liên minh hoàn hồn, nhanh chóng có thể dùng binh lực gấp mấy chục lần tiêu diệt, thời đại của hải tặc vũ trụ đã kết thúc, không ngờ thực lực bọn hải tặc này lộ ra chỉ là một góc núi băng, chúng lại có thể ngủ đông hơn hai trăm năm."

Độc Nhãn Ưng hạ giọng: "Ý mày là, nhiều năm qua vẫn có người nuôi hải tặc vũ trụ ở vực ngoại."

"Hẳn ông phải nhớ, năm đó khi Vệ đội thân vương Cayley bị đánh đuổi khỏi Thiên Hà Số 8 thảm hại cỡ nào, Ares Phùng kia cơ hồ trần truồng bò đi, nhưng hiện tại xem ra, trong tay lão chí ít có một chiến đội máy móc do trung và trọng cơ giáp siêu thời không tạo thành." Lâm Tĩnh Hằng thu tầm nhìn lại, hạ giọng thấp hơn, xa gần không có ai, tiếng hai người trao đổi vừa gấp vừa khẽ, hệt như xã hội đen chắp đầu vậy.

Lâm Tĩnh Hằng ánh mắt như dao quét qua mặt Độc Nhãn Ưng: "Người và cơ giáp của lão ở đâu ra? Không thể là tự mình đẻ chứ?"

Trong mắt Độc Nhãn Ưng cơ hồ phun ra lửa: "Nếu Lục Tín còn…"

"Ông ấy đương nhiên không thể còn sống," Lâm Tĩnh Hằng nói rất khẽ, "Đến bây giờ rồi mà ông còn chưa hiểu à, bọn chúng đương nhiên phải diệt trừ ông ấy đầu tiên."

Đồng tử trong đôi mắt uyên ương của Độc Nhãn Ưng co lại: "Mày nói cái gì?"

Lâm Tĩnh Hằng lười lặp lại lời mình nói, nhìn lão một cái thật sâu, chẳng rằng chẳng nói quay người, hơi bán thân bất toại đi tới Linh Linh Nhất. Khi đi qua đám học sinh, mấy học sinh cộng thêm một thầy giáo, bất kể do nguyên nhân gì, tất cả đều căng thẳng, tự động khép hai chân lại, đứng ngay ngắn thành một

hàng.

Lâm thượng tướng nói theo phản xạ có điều kiện: "Nghỉ."

Nói xong hắn mới nhận ra, ngẩng đầu nhìn thấy một hàng cọc này đồng loạt cúi đầu nhìn chân mình – lũ khỉ hoang dã từ nhỏ đến lớn chỉ nhìn thấy huấn luyện quân sự trong phim truyền hình, không biết nên để chân như thế nào.

Gà Chọi: "Tứ… Tướng quân, nghỉ chân trái hay chân phải?"

Lâm Tĩnh Hằng đành phải khoát tay, chỉ một cầu thang nhỏ khác đối diện phòng nghỉ tầng hai: "Đó là một phòng huấn luyện, thể năng, không trọng lực, và thiết bị mô phỏng huấn luyện điều khiển cơ giáp đều có, tôi mở quyền phòng huấn luyện cho mấy thầy trò, có thể dùng bất cứ lúc nào."

Lục Tất Hành cúi đầu, đơn giản "Ừm" một tiếng.

Cậu chàng này rất hướng ngoại hoạt bát, trước nay không biết hai chữ "khách sáo" và "sợ người lạ" viết thế nào, năm ấy ở ngoài tầng khí quyển sao Bắc Kinh, lần đầu gặp nhau, người này nhỏ máu mũi vào dịch dinh dưỡng của Lâm thượng tướng cũng chẳng thấy ngại ngùng như vậy.

Lâm Tĩnh Hằng bất đắc dĩ huơ huơ tay trước mặt Lục Tất Hành: "Được rồi, coi như tôi chưa nhìn thấy gì hết, được chưa."

Lục Tất Hành nghe câu này tức khắc càng kinh hoàng – phỏng đoán nghi thần nghi quỷ của cậu đã thành sự thật!

Tuy rằng Lâm thượng tướng là người lãnh đạm, còn cay độc, song Lục Tất Hành ở trên sao Bắc Kinh quấy rầy hắn hơn năm năm, vẫn đơn phương cho rằng hai người là bạn tốt. Nhưng thân thì thân, nhân lúc người ta ngủ sờ trộm mặt, đây là hành vi gì?

Quả thật là mưu đồ quấy rối chuẩn sách giáo khoa, một trong mười cảnh thường dùng trong truyện đồi trụy!

Song kinh hoàng lướt qua, một ý nghĩ khác thường rất nhỏ lại trỗi lên.

Lục Tất Hành nghĩ thầm: "Như vậy mà anh ấy cũng chưa trở mặt với mình?"

Lâm Tĩnh Hằng quấn băng gạc đầy người, bởi vậy áo ngoài chỉ khoác hờ, Lục Tất Hành ngắm hắn một cái, không biết làm sao lại nhớ tới chuyện năm ấy khi vừa "nhặt được" hắn ở ngoài tầng khí quyển sao Bắc Kinh. Người hôn mê ngâm mình trong dịch dinh dưỡng đương nhiên là không thể mặc quần áo, đến bây giờ Lục Tất Hành còn nhớ rõ sự kinh ngạc khi mình lòng đầy hiếu kỳ mở cửa khoang sinh thái nhìn thấy

người bên trong. Thân thể trải qua nhiều năm huấn luyện nghiêm khắc không có một tẹo thịt thừa, tất cả chỉ tiêu đều là trạng thái đỉnh cao, như một pho tượng cơ thể người tiêu chuẩn và đẹp đẽ, pho tượng ấy tường an vô sự lưu giữ sâu trong ký ức cậu, lúc này mượn bộ dạng băng gạc đầy người của đối phương, không an phận đi ra rêu rao gây chú ý, Lục Tất Hành vô thức bịt mũi.

Lâm Tĩnh Hằng: "Sao vậy?"

Lục Tất Hành khó khăn trả lời: "Trong cơ giáp hanh quá."

"Yếu ớt quá." Lâm Tĩnh Hằng nửa phàn nàn mà nghĩ như thế.

Song hắn lắc đầu, vẫn nói: "Trong phòng y tế nên có một máy tăng độ ẩm, các cậu có thể lấy vào phòng huấn luyện dùng, nhưng phải nhớ đóng kín cửa, cơ giáp nếu môi trường quá ẩm ướt sẽ dễ hỏng thiết bị."

Độc Nhãn Ưng đi theo tới vừa nghe liền tức điên lên, cảm thấy tên chó tâm cơ họ Lâm vì lôi kéo con trai lão mà không từ thủ đoạn nào: "Mày có ý gì, không phải mới nói cấm thuốc cấm lửa cấm phun sương à?"

Lâm Tĩnh Hằng khoát tay với mấy thầy trò, Lục Tất Hành lần đầu tiên không muốn tham gia cuộc chiến tranh giữa hai người họ, dẫn đám học sinh chạy như trốn.

Đi tới cửa phòng huấn luyện, cậu nhìn thấy Lâm Tĩnh Hằng chỉ huy Trạm Lư và Độc Nhãn Ưng khiêng Linh Linh Nhất vào phòng y tế đóng kín bên cạnh, không biết muốn làm gì, còn đuổi Trạm Lư ra canh chừng. Trạm Lư là một trí tuệ nhân tạo thân thiện, chú ý tới ánh mắt cậu, từ xa gật đầu chào.

Lục Tất Hành vẫy tay chào hắn, cảm thấy gần đây tâm trạng mình lên xuống thất thường, luôn có một suy nghĩ tự đa tình không xua đi được.

Trong phòng y tế, một tấm ngăn thủy tinh trong suốt dựng lên, Linh Linh Nhất bị ném xuống đất, Độc Nhãn Ưng khoanh tay trước ngực: "Thế nào, tra tấn ép cung còn muốn tránh Trạm Lư? Sợ cơ giáp của mày học theo cái xấu à?"

Lâm Tĩnh Hằng: "Bớt nói nhảm, tới đây hỗ trợ đi."

Độc Nhãn Ưng cười nhạo một tiếng, giơ chân khều thân thể Linh Linh Nhất ngay ngắn lại, nhìn trên mặt đất vươn ra mấy sợi xích khóa tứ chi và cổ Linh Linh Nhất, cùng lúc đó, hai cây kim thử dài nhỏ nhô ra, đâm vào não lão kia, kim thử nối với thiết bị đầu cuối cá nhân của Lâm Tĩnh Hằng.

Độc Nhãn Ưng: "Hay mày luôn cảm thấy, thầy mày đang nhìn mày qua đôi mắt Trạm Lư – học trò giỏi đắc ý nhất của ông ta, giấu trong tay một bộ dụng cụ tra tấn từ khi liên minh bắt đầu thành lập đã bị cấm tuyệt đối?"

Óc tưởng tượng của loài người khi tra tấn đồng loại là vô tận, từ xưa đã có "thập đại khốc hình", đến thời đại vũ trụ lại được chắp thêm đôi cánh khoa học. Bất kể nội bộ có tranh đấu chính trị bẩn thỉu gì, liên minh suy cho cùng lấy "nhân quyền tối thượng" làm nền tảng, bắt đầu từ kỷ nguyên Lịch Tân Tinh, chính phủ liên minh đã phát biểu tuyên ngôn nhân quyền bản chỉnh sửa mới nhất, những "nọc độc sót lại" của cựu thời đại tra tấn lẫn nhau này bị xem là không thể tha thứ.

Lâm Tĩnh Hằng không nói một lời thông qua thiết bị đầu cuối cá nhân kích thích kim thử, lập tức, Linh Linh Nhất do bị chấn văng ra mạng tinh thần mà hôn mê mấy ngày co giật mạnh, bị cưỡng chế đánh thức.

Đồng tử lão to lên, hô hấp rất dồn dập, lão ra sức giãy giụa, hoảng sợ nhìn hoàn cảnh trước mắt.

"Bọn tôi sẽ không tự giới thiệu nữa," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Có mấy vấn đề muốn xác nhận một chút với ông, để xác định hành trình kế tiếp."

Linh Linh Nhất há miệng muốn chửi bới: "Mày thả…"

Lão còn chưa dứt lời thì đột nhiên mất tiếng, cả người như một con cá rời khỏi nước, miệng há to, co giật khó khống chế nổi, trong cổ họng thở hắt ra.

Độc Nhãn Ưng cảm thấy hứng thú hỏi: "Đây là cái gì vậy?"

"Trực tiếp kích thích thần kinh cảm giác đau, có thể cho người ta trải nghiệm đau đớn tứ chi mà người sống không thể trải nghiệm được." Lâm Tĩnh Hằng không ngẩng đầu lên, kế đó nói với Linh Linh Nhất, "Ông hiểu lầm rồi, tôi không định lãng phí thời gian ép cung, tôi sẽ giải phẫu đại não của ông, hãy kiên trì, đừng chết sớm."

28. Quyển 1 - Chương 28

"Thế này cũng chưa ngất xỉu, cho thấy giỏi chịu đau hơn người ta," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Không tệ."

Hắn vừa dứt lời, một cây kim thử từ trên đầu Linh Linh Nhất thong thả vòng ra, cắm vào tủy sống. Lâm Tĩnh Hằng giơ tay kéo xuống, tấm kính đậy kín trên đầu lật qua một tầng màng mỏng, thủy tinh kia biến thành một mặt kính phản quang, xoay một góc độ để Linh Linh Nhất vừa vặn có thể thấy rõ mặt mình.

Một thiết bị giải phẫu nhỏ cỡ con bọ cánh cứng bò lên người lão, thoạt nhìn thứ ấy như món đồ chơi phỏng chân của trẻ con, nếu có thể bỏ qua dao mổ, mũi khoan và cưa điện mini chân trước nó múa may, trông rất hồn nhiên.

Độc Nhãn Ưng sống chết mặc bây nâng mí mắt: "Này, thiết bị giải phẫu mini không còn nhiều đâu."

“Biết,” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Cái này không phải dùng cho người ta, là vật thu gom của tôi.”

“Bọ cánh cứng” bò lên mặt Linh Linh Nhất, trước tiên trong tình huống không mảy may làm bị thương đến nhãn cầu cố định mí mắt lão, khiến lão không thể chớp mắt, chân trước khâu, chân sau cầm máu, tương đối nhanh nhẹn. Kế đó nó lại tiếp tục bò lên trên một chút, tiếng “ù ù” tương tự cưa điện vang lên, một vết máu loang ra trên trán Linh Linh Nhất, nhanh chóng bị keo cầm máu đông lại, sau đó xương vụn như gàu bắn ra, “bọ cánh cứng” đã cưa mở xương sọ lão.

Cảnh tượng này thật sự quá kích thích, Linh Linh Nhất chớp mắt, định ngất xỉu tại chỗ, hai cây kim cắm trong trung khu lại kịp thời chặn phản ứng của thần kinh thực vật, ngay sau đó, cơ toàn thân lão đều không nghe lời, ngay cả gào thét cũng chỉ có thể phát ra tiếng rên hừ hừ yếu ớt, cả quá trình tra tấn tuân theo nghiêm ngặt thẩm mỹ của Lâm thượng tướng – hiệu suất cao, yên tĩnh, cho đến khi “bọ cánh cứng” kỹ thuật cao siêu mở xương sọ Linh Linh Nhất, lộ ra bộ não tươi mới bên trong.

“Thủ đoạn tra tấn tù binh của hải tặc vũ trụ,” Độc Nhãn Ưng tắc lưỡi nói, “Nghe nói bộ lưu trình này do thân vương Cayley sáng tạo, phổ biến một thời, là một trong các cực hình kinh điển của bọn hải tặc, còn có một cái tên, gọi là…”

Lâm Tĩnh Hằng: “Ăn sống não khỉ.”

“Biến thái quá,” Độc Nhãn Ưng lắc đầu, “Học viện Ulan lại còn có nhân tài như mày.”

Cái gọi là “đau chết”, “bị dọa chết”, “bị tra tấn chết” của người bình thường, thông thường là bị kích thích quá độ dẫn đến cơn sốc tính thần kinh, kế đó chết đi trong huyết áp thấp và ức chế cơ tim, mà mức độ đau đớn dẫn đến cơn sốc này thường là cực hạn người này có thể chịu đựng.

Sử dụng thủ đoạn kỹ thuật chặn quá trình này, có nghĩa là người này sẽ gặp kích thích mạnh vượt xa cực hạn chịu đựng.

Không thể khống chế cơ thể, mí mắt bị cố định, hắn ta chỉ có thể trơ mắt nhìn và chịu đựng trong sự mất khống chế vô tận.

Tiếp đó, đại não hắn ta sẽ bị nối vào bộ cảm biến đặc biệt, bên hỏi sẽ lặp lại nội dung vấn đề muốn thẩm vấn, trong tình huống người bị hỏi suy sụp, thông qua bộ cảm biến đọc phản ứng não bộ tương quan, cho đến khi có được đáp án mình muốn, hoặc là chơi chán rồi, rủ lòng từ bi ban cho cái chết.

Cả quá trình không hề đẫm máu, ngoại trừ bộ não phơi trần hơi khó coi, hiện trường vẫn rất văn minh.

Linh Linh Nhất là một hải tặc vũ trụ, hiển nhiên rất rành trò này, ý thức được sắp xảy ra chuyện gì, trong đôi mắt bị ép mở ngập tràn nỗi hoảng sợ không cách nào miêu tả.

Lâm Tĩnh Hằng cười một tiếng: “Xem ra ông rất hiểu.”

Nói đoạn hắn đứng dậy, song có lẽ là vết thương sau lưng đau, hoặc di chứng do mất máu quá nhiều, hắn loạng choạng không đứng vững, ngón tay quẹt trúng màn hình trong suốt của thiết bị đầu cuối cá nhân bắn lên, không biết chạm vào chương trình gì, một cây kim trên người Linh Linh Nhất lại hơi lỏng ra – lão ta nhanh chóng cảm thấy sự tê dại trên người rút đi, ngay cả gào thét thảm thiết cũng vang dội hơn không ít.

Linh Linh Nhất chẳng màng gì nữa, đầu lưỡi xoắn lại gào lên: "Ta nó… nó, nói, cái gì cũng… a… nói, ngươi… ngươi…"

Lâm Tĩnh Hằng nhắm mắt bịt tai, giống như định cắm kim vào lần nữa.

Linh Linh Nhất sắp điên rồi, lão gào thét một trận, nước dãi và nước mắt nước mũi cùng chảy ra, lưỡi líu lại cầu xin đối phương cho lão một cơ hội khai thật.

Độc Nhãn Ưng đúng lúc xen vào: "Sắp chết đến nơi cũng có quyền nói chuyện, nghe vài câu cũng không lỡ việc của mày, để tao hỏi."

Lâm Tĩnh Hằng từ bên trên nhìn xuống Linh Linh Nhất, nở nụ cười âm trầm khiến người ta sởn gai ốc, giơ tay mời Độc Nhãn Ưng: "Xin mời ông anh."

Độc Nhãn Ưng đi tới một bước, chống đầu gối ngồi xổm xuống: "Mày tên thật là gì?"

"Khô… không có tên thật," Linh Linh Nhất dần dần có thể khống chế miệng mình, liên tục liếc vào gương, muốn nhìn lại không dám nhìn kỹ, hô hấp vừa gấp vừa ngắn như đang thở ra, lão lắp bắp nói: "Chúng tôi đều không có tên, từ nhỏ theo số thứ tự lớn lên."

"À, lớn lên ở vực ngoại," Độc Nhãn Ưng gật đầu, "Hải tặc vũ trụ có rất nhiều thế lực, mày thuộc chi nào? Không phải Vệ đội thân vương Cayley chứ?"

"Không, không phải," Linh Linh Nhất nhanh chóng phủ nhận, "Tôi thuộc 'Quân Đoàn Tự Do'."

Độc Nhãn Ưng quét khóe mắt về phía Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng: "Đừng nhìn tôi, tuy rằng tôi thỉnh thoảng tiếp xúc với hải tặc vũ trụ, nhưng không phải A Miêu A Cẩu gì cũng biết."

"Phải, phải, bởi vì chúng tôi luôn ở vực ngoại, rất cẩn thận, những năm qua chưa bao giờ bước chân lên lãnh thổ liên minh, không dưng thích gây sự là đám thân vương Cayley. Thân vương Cayley luôn cảm thấy Thiên Hà Số 8 là vật sở hữu của cá nhân lão, năm xưa là Thiên Hà Số 8 phản bội lão, đó chính là một tên bệnh thần kinh, biến thái, đầu óc toàn là trả thù xã hội!" Linh Linh Nhất chỉ sợ mình không khai xong trong thời gian quy định, nói nhanh như gió, nghe không rõ lắm.

Độc Nhãn Ưng lại hỏi: "Vậy mày nói xem, hải tặc vũ trụ hiện giờ xâm phạm có mấy thế lực?"

"Đại khái chỉ, chỉ có ba," Linh Linh Nhất nói, "Đám người trực tiếp tập kích cứ điểm Bạch Ngân hẳn là 'Đoàn Quang Vinh', phần lớn tiểu đoàn thể chạy trốn tới vực ngoại ban đầu không thể sinh tồn, sau đó đều gia nhập tổ chức này, họ vẫn chiêu binh mãi mã, muốn mật mưu lật đổ liên minh, xây dựng một… một đế quốc Quang Vinh gì đó. Ngoại trừ Đoàn Quang Vinh, còn một đám người thế lực cũng rất lớn, vô cùng nguy hiểm, theo tôi được biết, họ tự xưng là 'Hiệp hội chống Utopia'."

Khóe mắt Lâm Tĩnh Hằng giật nhẹ: "Hiệp hội chống Utopia? Hiệp hội chống Utopia vậy mà còn tồn tại?"

Tổ chức "Hiệp hội chống Utopia" này khởi nguyên vào thời kỳ cuối thời đại Địa Cầu, ban đầu giống với tổ chức phi chính phủ "bảo vệ động vật", "bảo vệ nguồn nước" nọ kia, là mốt của thanh niên văn nghệ, mục đích chính là xét lại thanh kiếm hai lưỡi khoa học kỹ thuật này, kêu gọi mọi người về với tự nhiên một cách thích hợp, đừng bị khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển cuỗm mất cuộc sống của mình.

Mọi người đều biết, thanh niên văn nghệ là một loại sinh vật an toàn không nguy hại, văn minh tuân thủ pháp luật, nóng lên cùng lắm là chửi đổng, sẽ không tùy tiện giết người phóng hỏa, còn để lại rất nhiều tác phẩm văn nghệ quý giá, năm ấy hơn một nửa giới giải trí văn hóa đều có khuynh hướng "chống Utopia". Song theo loài người bay lên vũ trụ, đi vào thời đại Tinh Lịch, sự tình bắt đầu đổi khác. Phòng khách của người làm công tác văn hóa này dần dần thay đổi, bắt đầu bị phần tử cực đoan phản khoa học kỹ thuật chiếm giữ.

Tệ xấu đuổi đi tệ tốt, tiếng của kẻ điên dường như luôn dễ được người ta nghe thấy hơn.

Năm 192 Lịch Cựu Tinh, Hiệp hội chống Utopia chính thức bị chính phủ định tính là "tổ chức tà giáo", từ đó càng thêm biến chất, thành một khối u ác tính của xã hội.

Từ thời đại Lịch Cựu Tinh đến thời đại Lịch Tân Tinh, Hiệp hội chống Utopia để lại một hình ảnh loang lổ vết máu trên lịch sử, cho đến khi liên minh thống nhất tám đại thiên hà mới triệt để quét sạch.

Không ngờ con rết trăm chân, chết mà không cứng xác, âm hồn đáng sợ này vẫn trốn ở vực ngoại, chờ thời cơ vồ ngược.

"Đúng! Chính là bọn họ, phản đối trí tuệ nhân tạo, phản đối Vườn Địa Đàng, phản đối tất cả khoa học kỹ thuật hiện đại, bọn họ còn cho rằng, nếu không cần thiết thì nên cấm du lịch vũ trụ và khảo sát vũ trụ, con người nên sống trên mặt đất như khỉ, đặc biệt khùng đúng không? Thân vương Cayley sau khi tháo chạy khỏi Thiên Hà Số 8 đã gia nhập tổ chức này!" Nói rồi Linh Linh Nhất cười nịnh nọt, "Còn lại một chính là chúng tôi, chúng tôi… Quân Đoàn Tự Do chúng tôi đương nhiên hòa bình hơn, đến bây giờ chủ lực còn ở vực ngoại, căn bản không chen chân vào, xung đột võ trang là phải đổ máu, đúng không? Bất kể ai có chủ trương chính trị gì, người dân luôn là vô tội. Tôi khi đó nhận lệnh mời các vị đến, cũng là có thành ý hợp tác, mọi người đều muốn sống tốt qua ngày…"

Lâm Tĩnh Hằng ngắm nghía thiết bị đầu cuối cá nhân: "Xin lỗi chứ hành vi cuối cùng người mình cũng không tha, cả địch lẫn bạn, nổ hết trạm không gian của ông, không giống 'người muốn sống qua ngày'."

Độc Nhãn Ưng sắc mặt sầm xuống, đạp cẳng chân Linh Linh Nhất: "Mày cho rằng người khác đều ngu đúng không?"

"Không không không, không có," Linh Linh Nhất vội vàng nói, "Hiểu lầm! Chúng tôi có quy định bảo mật, thực nghiệm đang tiến hành và kế hoạch 'Nha Phiến' tạm thời không thể tiết lộ, nếu không tổ chức cũng không tha cho tôi… Nhưng trùng hợp Tứ Ca ngài thần thông quảng đại, lúc ấy vừa vặn bắt được một miếng Nha Phiến, khiến chúng tôi vốn đã rất căng thẳng, cho rằng… cho rằng ngài lai giả bất thiện, như đã biết cái gì rồi. Khi đó tình hình lại hỗn loạn như vậy, các vị bằng hữu lái cơ giáp xông thẳng vào phòng thí nghiệm bảo mật của chúng tôi, tôi bị giật mình…"

Độc Nhãn Ưng cắt ngang lão: "Kế hoạch Nha Phiến là cái gì?"

Linh Linh Nhất hiếm thấy hơi chần chừ.

Độc Nhãn Ưng mặt không biểu cảm nói: "Xem ra nó không muốn nói, miệng vẫn không đáng tin bằng đầu não, chi bằng…"

Linh Linh Nhất vốn cũng là một người kiên cường, nhưng quá trình "ăn sống não khỉ" này thật sự quá hung tàn, thấy Lâm Tĩnh Hằng muốn cắm kim thử lần nữa, lão lại bị dọa khóc tại trận, kêu gào hết lượt tất cả xưng hô của trưởng bối nam giới mình biết, nước mắt nước mũi tèm lem: "Tôi nói nói nói – kế hoạch Nha Phiến… Lâm Tứ Ca nhất định đã đoán được, chip ngài lấy được trên người Nhền Nhện gọi là 'Nha Phiến', sau khi cấy vào có thể giúp cơ thể người rắn chắc hết cỡ, khiến người ta cảm thấy sức mạnh vô cùng, chip còn có thể mô phỏng cục bộ công năng như Vườn Địa Đàng, có thể ngụy trang và chặn… Đương nhiên, bản thân chip hơi gây nghiện, sau khi tháo ra cũng cần ngược một chút xíu."

Độc Nhãn Ưng đột nhiên siết chặt nắm đấm.

"Thời loạn sắp đến, mọi người đều phải tự bảo vệ mình, nhưng người bình thường muốn sống quá khó khăn, đại đa số tố chất thân thể ngay cả tầng khí quyển cũng không bay ra." Linh Linh Nhất bán hàng đa cấp lâu, quên luôn thân phận tù binh, nước bọt tung tóe nói, "Chúng tôi chính là muốn nhân thời cơ này tung loạt chip hoàn thiện ra thị trường, để càng nhiều người thông qua cường hóa thân thể, nắm giữ vận mệnh của mình…"

Độc Nhãn Ưng lạnh lùng cắt ngang: "Là dụ dỗ càng nhiều người nghiện chip của bọn mày, dần dần lên cấp, cuối cùng biến thành loại quái vật trên lôi đài của phòng thí nghiệm chứ gì? Rất tốt, tao thấy chống chính phủ và tà giáo đều không tinh ranh như đám buôn ma túy bọn mày, bọn họ vất vả tranh đấu giành thiên hạ, sơ sẩy một cái thì sức chiến đấu hữu hiệu của thủ hạ đã bị bọn mày khống chế."

Lâm Tĩnh Hằng hỏi: "Đoàn Quang Vinh và Hiệp hội chống Utopia hiện giờ hoạt động ở đâu?"

"Nghe nói Đoàn Quang Vinh đã chiếm Votaw, dự định tuyên bố chính phủ lâm thời, còn định đánh tiếp với liên minh vài năm," Linh Linh Nhất nói, "Hiệp hội chống Utopia hẳn chỉ là mượn gió bẻ măng, cứ điểm Bạch Ngân đã thất thủ, sao thủ đô ốc còn không mang nổi mình ốc, không rảnh lo cho thiên hà khác, đương nhiên là có oán báo oán có thù báo thù. Hiện tại trong thiên hà đánh nhau loạn xạ, vực ngoại ngược lại

thanh tĩnh, tôi có thể dẫn đường đi tổng bộ Quân Đoàn Tự Do cho hai vị, chúng tôi hoan nghênh nhất…"

Lão còn chưa dứt lời, Lâm Tĩnh Hằng đã đứng dậy, xuyên qua tường phun sương khử trùng của cửa kính, quay người đi, tiện thể thu về kim thử thần kinh và "bọ cánh cứng" chuyên dùng mổ đầu.

Linh Linh Nhất không hiểu gì mà thở phào nhẹ nhõm, cảm giác mình đã thoát nạn, ngượng ngập cười hỏi Độc Nhãn Ưng: "Lục tiên sinh phải chứ? Ngài có thể… có thể tìm thứ gì đó, đem đầu của tôi…"

Độc Nhãn Ưng: "Lắp xương sọ mày lại?"

Linh Linh Nhất nhìn lão chờ đợi.

"Phiền phức thế làm gì?" Độc Nhãn Ưng cười, dưới mũi ưng lộ ra hàm răng nhọn, lão chỉ đôi mắt uyên ương của mình, "Nhìn thấy đôi mắt này chưa? Bị mù năm 136 khi đi theo tướng quân Lục Tín quét sạch hải tặc vũ trụ của Thiên Hà Số 8, lúc ấy tao đã thề, hải tặc vũ trụ rơi vào tay tao đều phải chết không toàn thây."

Mười phút sau, Linh Linh Nhất ngay cả một sợi tóc cũng không sót, tàn chi quấn trong bao xử lý vật bài tiết của cơ giáp, bay ra vũ trụ.

Độc Nhãn Ưng khử trùng cả phòng y tế, rửa sạch tay rồi thủng thỉnh đi ra. Lâm Tĩnh Hằng đang ở cửa phòng huấn luyện tầng hai, dựa lan can cầu thang xem đám học sinh quỷ khóc sói gào tiến hành huấn luyện thích ứng không trọng lực. Nghe thấy tiếng bước chân Độc Nhãn Ưng lên lầu, hắn nghiêng đầu: "Làm sao ông biết tôi không có bộ cảm biến đọc não, chỉ lừa lão ta?"

Độc Nhãn Ưng dừng bước, hai chân một trên một dưới đứng trên bậc cầu thang, có một chớp mắt như vậy, ánh mắt lão nhìn Lâm Tĩnh Hằng hết sức phức tạp, gần như thâm trầm.

Song chỉ thâm trầm một giây, lão mèo Ba Tư rất ngứa đòn cười nhạo: "Mấy trò mèo của mày, ha ha."

Lão "ha ha" một tiếng, tổ thẩm vấn hung tàn khi nãy phối hợp cũng xem như ăn ý hỏa tốc nội chiến, lại khai hỏa một cuộc chiến tranh mới.

Lâm Tĩnh Hằng gật đầu, khiêm tốn nói: "Quả thật, chuyện như mang súng xông vào câu lạc bộ đêm tụt quần người ta nọ kia quá vô nhân đạo, không lên được nơi thanh nhã, để ông anh chê cười rồi."

Độc Nhãn Ưng ngượng quá hóa giận: "Đù má mày thằng chó Lâm…"

Cửa phòng huấn luyện khép hờ mở ra từ bên trong, Lục Tất Hành gõ khung cửa: "Trong cơ giáp rộng như vậy, hai người nhất định phải cãi nhau ở đây làm gì, trong này còn có trẻ vị thành niên đấy, ông già, ông không chửi tục thì không mở miệng à? Chú ý tố chất!"

Sau đó cậu quay sang Lâm Tĩnh Hằng, giọng lập tức thấp xuống quãng tám, cơ hồ nhã nhặn thở dài: "Ôi, ông ấy vậy đấy, hơn hai trăm tuổi rồi, chắc cũng chẳng sửa được, anh đừng để ý nhé."

Độc Nhãn Ưng: "..."

Ai hơn hai trăm tuổi? Ai cho phép mày bốn bỏ lên năm!

"Không sao." Lâm Tĩnh Hằng thông tình đạt lý nói, "Hai mươi phút sau chúng ta chuẩn bị nhảy, đi đến vực ngoại, đề nghị mấy thầy trò bây giờ nghỉ ngơi một chút, do lần này không phải là nhảy khẩn cấp nên cơ giáp sẽ không phun khí thể bảo hộ. Còn nữa, các cậu tốt nhất là đừng dùng thuốc, để tránh dùng quen sau này ỷ lại, trong phòng chứa đồ có đường glu-cô dùng để uống, ai cơ thể không tốt có thể bổ sung."

Hắn dừng một chút rồi lại bổ sung một câu với đám học sinh: "Không cần sợ, về sau quen là ổn thôi."

Độc Nhãn Ưng vốn ủ một bụng lửa giận, còn chưa kịp bùng cháy đã nghe thấy miệng Lâm Tĩnh Hằng phun ra một đoạn dặn dò dài dòng như vậy, lão quên từ tại trận, há hốc miệng đứng đực ra đó.

Trong tiếng đồng hồ đếm ngược máy móc, cơ giáp biến mất tại chỗ, quay lưng lại tám đại thiên hà chiến hỏa mịt mù, đi đến điểm nhảy của tuyến đường ngầm không nằm trên bản đồ, ẩn vào bóng tối mù mịt, lái đến hướng vực ngoại không thể biết.

Liên minh thành lập hơn hai trăm năm, chênh lệch giàu nghèo không ngừng tăng lên, các chính khách dối trá lá mặt lá trái, lừa gạt lẫn nhau, mà Vườn Địa Đàng như một lời nói dối cỡ lớn, che mắt người dân ngoan ngoãn, đã thối rữa vào tủy xương.

Nhưng hòa bình dối trá cũng là hòa bình, đại đa số mọi người cho dù là sinh tồn ngu xuẩn, cũng vẫn có thể sinh tồn.

Cho đến khi đạn đạo của hải tặc vũ trụ bắn nát bầu trời đêm yên ắng, treo vận mệnh mỗi người trên sợi tóc –

29. Quyển 2 - Chương 29: Con Đường Gai Giăng

Trên bản đồ di chuyển thực thời của cơ giáp "Bắc Kinh" thể hiện một khoảng trống không, lúc này đường họ đi qua là tuyến đường ngầm không nằm trên bản đồ, do vô số nhóm buôn lậu qua lại Thiên Hà Số 8 mở ra, có nghĩa là trên tuyến đường này không có bất cứ đảm bảo an toàn gì.

"Bắc Kinh", chính là tên tiểu cơ giáp này của Lâm Tĩnh Hằng.

Thông thường mà nói, chỉ có trọng cơ giáp như Trạm Lư mới có tên và số hiệu, loại tiểu cơ giáp như mô hình này, trong vũ trụ mênh mang cùng lắm chỉ có thể tính là một côn trùng bay, không có trí tuệ nhân

tạo, đương nhiên cũng chẳng cần thiết có tên. Lục Tất Hành khăng khăng gọi nó là "Bắc Kinh", dường như mượn cơ giáp cuối cùng trên sao Bắc Kinh này để kỷ niệm nơi họ không thể trở về.

Hoàng Tĩnh Xu ngồi xổm trong góc phòng huấn luyện, trên vách cabin mở một cửa sổ nhỏ bằng bàn tay, cô bé nhìn ra ngoài qua ô cửa sổ, bên ngoài vẫn là tăm tối chẳng thay đổi, không nhìn thấy gì cả, bốn bề không có ánh sáng, không có người đồng hành, cũng không nhìn thấy bất cứ thiên thể nào – trong lữ hành vũ trụ, lực hút có lúc là trí mạng, đường đi phải tránh quỹ đạo thiên thể cỡ lớn.

Chỉ có rất thỉnh thoảng, cơ giáp sẽ va vào một số bụi vũ trụ, những hạt bụi bé tẹo đó trôi nổi xoay tròn, phản chiếu ánh sáng của hằng tinh xa xôi, nhìn từ xa như một lớp lụa mỏng sáng nhè nhẹ, mỏng như cánh ve vậy.

Họ đã đi trên tuyến đường ngầm gần một tháng, trong lúc này đã trải qua vài lần nhảy không khẩn cấp, Hoàng Tĩnh Xu dần dần có thể chịu được cảm giác ngũ tạng đều sắp bị đẩy ra.

Ngoài ra, xung quanh cơ giáp vẫn là hoàn cảnh như thế, không kích thích cũng chẳng mạo hiểm, khiến người ta phảng phất cảm thấy, sự cô quạnh vô biên này mới là bình thường.

Đại chiến giữa liên minh và hải tặc vũ trụ cũng vậy, thân vương Cayley điên cuồng cũng vậy, cố thổ tan thành khói bụi cũng vậy… Phảng phất đều chỉ là một giấc mộng kỳ lạ mà thôi.

Đám học sinh lạc hậu đẻ ra ở khu lạc hậu này, cũng không hề vì những trải nghiệm đặc biệt mà đạt được tài hoa đặc biệt, chúng vẫn chỉ là một đám gánh nặng vô dụng.

Trong phòng huấn luyện có cơ giáp mô phỏng, trang bị một mạng tinh thần mini phỏng chân, chúng chịu huấn luyện ma quỷ một tháng, đến nay còn chưa một ai có thể kết nối thành công.

White là gà rù, bất luận thể năng hay kháng không trọng lực, gã toàn xếp bét trong nhóm học sinh, đến nay vừa nối vào cơ giáp mô phỏng là có thể trực tiếp lăn quay ra.

Gà Chọi to xác kia thì thân thể lớn phổng lên gấp đôi, ăn gì cũng ngon, nhưng phương diện trí lực quả thật phát triển không khả quan lắm, thiếu trình độ giáo dục cơ sở tối thiểu, cơ bản là nửa mù chữ. Đừng nói dạy gã kỹ thuật cao cấp gì, ngay cả để gã xem bản hướng dẫn đồ điện gia dụng cũng cảm thấy trầy trật, còn kèm theo chướng ngại hành vi như sự chú ý, khuynh hướng bạo lực vân vân.

Nếu nói hai vị trên mặc dù có vấn đề nhưng có thể giải quyết từ từ, tình hình của Bạc Hà thì không đơn giản như vậy.

Cô bé mắc chứng sợ bóng tối mức độ nhất định, trước kia bất luận ở cô nhi viện hay ký túc xá nữ sinh, cô đều không sống một mình, cho nên bệnh trạng không rõ lắm, nhưng một khi nối mạng tinh thần, cảm quan của người sẽ cùng chung với cảm quan cơ giáp trong vũ trụ. Giống như người bình thường sẽ đặt phần lớn sự chú ý vào hoàn cảnh bên ngoài cơ thể, nếu không cố ý, sẽ không đi để ý nhịp tim hô hấp của mình, người mới kết nối với mạng tinh thần cơ giáp cũng sẽ bị hàng loạt thông tin bên ngoài thân cơ giáp bao vây –

hoàn cảnh vũ trụ tối tăm ngột ngạt mang đến áp lực tinh thần rất lớn cho cô bé, nối mạng tinh thần tối đa không đến năm giây là bắt đầu gào thét khóc lóc, túa mồ hôi lạnh, công năng tim phổi hỗn loạn cơ hồ cần dùng thuốc can thiệp.

Về phần Hoàng Tĩnh Xu – chứng não rỗng chính là chứng não rỗng, tính đến nay, độ kết hợp của cô bé và mạng tinh thần chưa từng đạt tới 30%, nguyên nhân chưa rõ.

Có tiếng kéo nắp lon, có người mở một lon bia bên cạnh, mùi bay qua, Hoàng Tĩnh Xu quay đầu: "Lục tổng."

Lục Tất Hành rút một cái ly giấy, rót cho cô bé nửa ly: "Đây là tồn kho trước kia của Lâm, chắc là người bên dưới bỏ đại vào, họ không biết anh ấy không thích uống món này, thầy thấy sắp hết hạn rồi."

Hoàng Tĩnh Xu lờ đờ nói: "Không ai uống sắp hết hạn thầy còn keo kiệt như thế, không thể cho mình em một lon à?"

"Cho em nửa ly là tốt lắm rồi, bạn nhỏ, còn muốn chiều các em như thế nào nữa?" Lục Tất Hành giơ tay, "Không uống thì đổ lại cho thầy."

Hoàng Tĩnh Xu vội bưng ly đi.

Chờ cô bé uống gần hết, Lục Tất Hành mới mở miệng phá tan sự trầm mặc: "Bài tập của em ngày hôm qua sai rất nhiều, đề trình bày và phân tích cũng có dấu vết sao chép, làm đều rất qua loa, trước kia không có tình huống này, tại sao vậy?"

Hoàng Tĩnh Xu: "Làm sao thầy biết em sao chép?"

"Thầy sẽ không đưa danh mục sách mở rộng thầy chưa đọc cho học sinh, loại học hành dốt nát như mấy em, hiển nhiên cũng không có thói quen chủ động đọc." Lục Tất Hành dựa lên bức tường một bên phòng huấn luyện, tư thế đứng rất thả lỏng, song không hề có vẻ lông bông, "Cho nên thầy biết em đã chép quyển sách nào, đoạn nào, có gì mới mẻ đâu?"

Hoàng Tĩnh Xu lợn chết không sợ bỏng nước sôi cúi đầu: "À, vậy thầy cứ trừ điểm em là được."

Lục Tất Hành nhìn cô bé một cái, hết sức kiên nhẫn chờ cô nói tiếp.

Hoàng Tĩnh Xu nốc một hơi hết số bia còn lại trong ly, mười phần phong phạm nữ lưu manh mà chùi miệng: "Lục tổng, có một số việc không phải cứ cố gắng là làm được, người với người không giống nhau – có người trời sinh thiếu tay cụt chân, có người trời sinh định trước là vô tích sự, định trước sẽ bị đào thải. Em… mấy đứa bọn em đều như thế, khi 'xuất xưởng' đã là hàng không đạt tiêu chuẩn. Xin lỗi, Lục tổng, dạy bọn em điều khiển cơ giáp còn khó hơn huấn luyện chuột chui qua vòng lửa nhỉ?"

Lục Tất Hành không nói đúng hay sai: "Chuột chui qua vòng lửa không giá trị thưởng thức."

"Nhưng đã bắt đầu chiến tranh rồi, người không biết điều khiển cơ giáp, tương lai rất khó sống sót trong vũ trụ, đúng không? Về sau không biết sẽ xảy ra chuyện gì, bọn em không thể cả đời làm đồ bỏ đi, cả đời ỷ lại người khác." Hoàng Tĩnh Xu bình tĩnh nói, "Điều khiển cơ giáp cần thân thể và tố chất tâm lý rất mạnh, phải đủ thông minh, còn phải không thiếu hụt gien, thầy không cảm thấy đây cũng là một lần chọn lọc tự nhiên sao – tiêu diệt những người có thiếu hụt, chỉ bảo tồn chính xác."

"Ồ," Lục Tất Hành hơi ngạc nhiên nhướng mày, "Nghe em nói như thế, thầy hơi giật mình."

Hoàng Tĩnh Xu bĩu môi: " 'Các em không phải không có thiên phú, chỉ là còn chưa đủ cố gắng, và phải chú ý phương pháp học tập' – thầy định nói như vậy à? Lục tổng, lời thoại của giáo viên các thầy đã mấy chục vạn năm không thay đổi rồi nhỉ?"

"Không, thầy muốn nói, thầy luôn cho rằng chỉ có những người trẻ tuổi hướng nội mới suy ngẫm cuộc đời và xã hội, không ngờ loại sở thích lúc rảnh là cầm chai bia kéo bè kéo lũ đánh nhau như các em cũng thế." Lục Tất Hành nói, "Thì ra loại tìm tòi nghiên cứu này là một trong các bản năng chung sau khi bước vào tuổi dậy thì của loài người. Không nhìn ra, em lại là một người 'xã hội chủ nghĩa Darwin' cổ xưa đơn giản, tôn trọng ưu thắng liệt thải."

Hoàng Tĩnh Xu: "…"

Tuy rằng nghe không hiểu, nhưng cứ cảm thấy không giống lời khen.

"Xã hội loài người, giống loài tiến hóa, là một quá trình rất dài lâu và phức tạp, khi em dựa vào kinh nghiệm sống mười mấy năm của mình để quan sát phán đoán nó, giống như ếch ngồi đáy giếng vậy." Lục Tất Hành từ tốn nói, "Ngày đầu tiên khai giảng thầy đã nói, thế giới này thay đổi quá nhanh, có lẽ mỗi mười năm sẽ nghiêng trời lệch đất một lần, em có thể đoán chính xác mười năm kế tiếp sẽ ra sao không? Cuộc đời em sẽ có mấy lần trăm năm, nếu ngay cả mười năm kế tiếp em cũng không tiên đoán được, vậy em dựa vào đâu mà cảm thấy mình có thể định nghĩa thiếu hụt là gì, chính xác là gì?"

Hoàng Tĩnh Xu không nói ra lời.

Lục Tất Hành chậm rãi nhấp một ngụm bia: "Nhóc con – theo như thầy biết, cũng không có bằng chứng cho thấy chứng não rỗng tuyệt đối không thể cảm nhận mạng tinh thần, trên thiên phú có khiếm khuyết, em có thể lựa chọn hướng phát triển khác sau khi đã hiểu rõ về mình và cơ giáp, chứ không phải vào cửa hơi chậm hơn người ta liền lâm trận bỏ chạy. Có cơ hội em có thể hỏi Lâm tướng quân, ngay cả trên cứ điểm Bạch Ngân, không phải tinh thần lực của mọi người đều mạnh như anh ta."

Cậu chưa dứt lời, đã nghe thấy radio trong phòng huấn luyện truyền đến câu trả lời của Lâm Tĩnh Hằng: "Đương nhiên không phải, ngoại trừ nhân viên chiến đấu tuyến một, cứ điểm Bạch Ngân không có yêu cầu cứng nhắc đối với tinh thần lực cao hay thấp."

Lục Tất Hành bất ngờ không kịp chuẩn bị, suýt sặc một ngụm bia vào phổi.

Không phải nói tuyến đường ngầm nguy cơ tứ phía à? Sao người lái còn nhàn nhã nghe lén cậu giáo dục bé gái?

Lục Tất Hành nhất thời có ảo giác, hình như đôi mắt xám xịt của Lâm không đâu không có mặt, không phút giây nào không chú ý cậu. Trong bia vừa uống như dính mấy sợi lông gà, họng cậu vừa khô vừa ngứa, cậu vội vàng hắng mạnh, thay đổi tư thế đứng: "Không phải nói sắp tới gần trạm bổ sung của tuyến đường ngầm sao?"

Lâm Tĩnh Hằng: "Dựa theo bản đồ của cậu thì hành trình còn khoảng một hai ngày."

Tính bịt kín của phòng huấn luyện rất tốt… quá tốt, nếu đóng cửa, bên trong sẽ có tiếng vọng rất nhỏ, âm thanh trong radio như dán vào tai người ta.

Lục Tất Hành hơi giật mình không rõ lắm, đẩy cửa đi ra ngoài.

Đứng ở gian cầu thang cửa phòng huấn luyện, có thể từ trên cao nhìn xuống thấy phần đáy cơ giáp, phần đáy trải một bản đồ tuyến đường ngầm khổng lồ, hình ảnh 3D.

Tuyến đường vũ trụ không giống đường cao tốc trên mặt đất, không thể đứng yên ở đó, bản đồ cũng đang xoay tròn thay đổi theo quy luật, tọa độ chi chít hoa cả mắt, phức tạp có thể khiến trò Gà Chọi xem phát khóc.

Lâm Tĩnh Hằng đang ở giữa bản đồ, các điểm sáng nhỏ không ngừng xoay tròn lướt qua quần áo hắn, có khi sẽ chiếu sáng mặt hắn, nhìn từ xa lại hơi như mộng ảo. Lục Tất Hành phát hiện người này ăn mặc lười nhác và tùy tiện, mà dáng vẻ hờ hững lại có rất nhiều nghiêm túc và kiên cường như quân nhân, pha trộn ra khí chất mâu thuẫn dị thường. Tròng đen của hắn hóa xám, màu tóc vốn có cũng không phải đặc biệt đen, nhìn kỹ dưới ánh sáng hơi nhạt màu, mỗi một bộ phận trong ngũ quan tách riêng một mình đều có thể thưởng thức rất lâu, mà tổ hợp lại tự dưng khiến người ta không dám nhìn kỹ, chỉ nhớ một khuôn mặt lạnh tanh.

Lục Tất Hành biết hắn hơn năm năm, lần đầu tiên phát hiện kỳ thực mình chưa nhìn đủ.

"Tướng quân," Lục Tất Hành rất thuần thục tạo dáng phong lưu phóng khoáng, dựa lên lan can, "Lúc còn ở cứ điểm Bạch Ngân, mỗi năm anh phải nhận bao nhiêu thư tỏ tình?"

Lâm Tĩnh Hằng sững sờ, tựa hồ hơi ngạc nhiên.

Trạm Lư bên cạnh nói xen vào: "Hòm thư của tướng quân mở chức năng sàng lọc, không nhận thư từ không rõ nguồn gốc, có điều trong hộp thư chung của cứ điểm Bạch Ngân, mỗi ngày đều có cả ngàn phong thư viết cho ngài, đặc biệt là sau khi ngài công khai từ chối tiểu thư Evgenia."

Lâm Tĩnh Hằng: “Sao ta không biết?”

“Không có tin tức quan trọng, cận vệ trưởng và thư ký sau khi sàng tra đã xử lý thay ngài,” Trạm Lư máy móc trả lời như chiếu tiếp sóng thời sự, “Dựa theo thống kê, có khoảng một nửa số thư lên án ngài làm tổn thương tình cảm của nữ thần, còn một nửa là nhiệt tình thổ lộ, bày tỏ ‘bất kể ngài là kẻ cuồng bạo lực bị liệt dương, hay lãnh cảm biến thái, họ đều si mê mặt ngài trước sau như một’.”

Lâm Tĩnh Hằng: “…”

“Đúng vậy, có một số rất bất lịch sự,” Trạm Lư nói có chứng có cứ, “Nhưng số liệu thống kê cho thấy, mọi người khi đối mặt với nhân vật công chúng, quả thật càng dễ phát biểu ngôn luận bất lịch sự và thiếu văn minh, không thể tiêu biểu cho bầu không khí xã hội không tốt.”

Lâm Tĩnh Hằng: “Nghiêm, câm miệng.”

Trí tuệ nhân tạo trung thực chấp hành mệnh lệnh, biến thành một kẻ câm ngay tại chỗ.

Lục Tất Hành ma xui quỷ khiến xen vào một câu: “Anh làm gì hung dữ thế, đẹp trai còn không cho người ta khen à?”

Lâm Tĩnh Hằng khoát tay, không mấy tức giận cũng không mấy nghiêm khắc quát một câu: “Nói lung tung, cậu không có việc gì làm à? Rỗi việc thì đi kiểm tu vũ khí trang bị đi.”

Lục Tất Hành liếm đôi môi khô khốc, bóp móp lon bia rỗng, nhét vào máy xử lý rác của cơ giáp, nghe lời mà đi, bản thân cảm thấy câu ngứa miệng vừa rồi nghe giống chòng ghẹo.

“Như vậy mà anh ta cũng không nổi giận.” Lục Tất Hành như một thí nghiệm viên ngập tràn tinh thần thăm dò, lặng lẽ ghi nhớ, giống như hoàn thành một cuộc mạo hiểm nhỏ, tim tự dưng hơi nhảy nhót, vui vẻ đi làm việc.

Nửa tiếng sau, trên cơ giáp Bắc Kinh đột nhiên đo được tín hiệu thông tin liên lạc – gần đó có người, họ đã đến rìa thế giới ngầm này!

30. Quyển 2 - Chương 30

White loạng choạng xuống khỏi máy chạy bộ, nôn khan hai cái, cơ hồ lệ nóng tràn mi: “Người? Người! Gần đây có hành tinh nào không? Trạm không gian nhỏ cũng được, tao nằm mơ cũng muốn đạp trên mặt đất. Tao không muốn ăn cơm nén dinh dưỡng lạnh ngắt nữa, cho dù là rau xanh luộc nước sôi cũng tốt…”

Các học sinh xô xô đẩy đẩy từ trong phòng huấn luyện thò đầu ra, ngay cả Bạc Hà nghỉ ngơi ở phòng ngủ

cũng cố gắng bò ra, lang thang nửa tháng trong vũ trụ ngàn dặm vắng vẻ, trở về xã hội loài người, sự phấn khởi bộc lộ trong lời nói, quả thật chỉ hận cơ giáp không thể hóa thành một cái tay to để ôm hết dọc đường.

Song phản ứng của mấy người trưởng thành thì không hữu hảo lắm.

Độc Nhãn Ưng đẩy mạnh cửa, sải bước ra khỏi phòng mình, mặt trầm như nước: "Tình hình thế nào?"

Lâm Tĩnh Hằng nheo mắt: "Tất Hành, báo qua về tình trạng kho vũ khí cho tôi."

"Vẫn ổn," Lục Tất Hành đang ở trong kho vũ khí bỗng nhiên nghe thấy tiếng hắn, thuận miệng trả lời, "Rất kín, trạng thái hoàn cảnh kho vũ khí không có gì khác thường, ừm… Chỉ là chương trình hơi cũ, khi thực chiến phản ứng liệu có hơi chậm không?"

Nói xong cậu mới hoàn hồn, Lâm vừa kêu tên cậu.

Trong tai Lục Tất Hành "Vù" một tiếng, âm thanh không lớn, chỉ như muỗi bay qua, tai cậu động động, cậu cảm thấy hệ thống cân bằng trọng lực trên cơ giáp dường như đã xảy ra vấn đề, dưới chân nhẹ hẫng.

Lâm chưa từng kêu riêng tên cậu, lúc bình thường cả tên lẫn họ, khi chế nhạo kêu "hiệu trưởng Lục", "thiếu gia" gì đó, trước mặt thì trực tiếp "cậu" tới "cậu" lui.

Lục Tất Hành khựng lại, hơi ngẩn ngơ hỏi: "Có cần tôi nâng cấp một chút giúp anh không?"

"Không, cậu trở về đi." Tiếng Lâm Tĩnh Hằng xuyên qua radio cơ giáp truyền đến hơi trầm, "Mở hệ thống phòng hộ."

Lục Tất Hành ngẩng đầu, trong cả cơ giáp "Ù" một tiếng, lồng phòng hộ trực tiếp mở hết công suất, hai phát đạn đạo đã lên nòng.

Hoàng Tĩnh Xu hỏi: "Tứ… Lâm tướng quân, sao vậy? Tín hiệu thông tin có vấn đề gì à?"

"Từ khi tiến vào thời đại vũ trụ, nguy hiểm nhất trên vũ trụ không còn là lỗ đen." Độc Nhãn Ưng nói, "Đám tiểu quỷ, nhớ lấy, nguy hiểm hơn cả lỗ đen chính là con người."

"Đây là tín hiệu thông tin cục vực, tốc độ nhanh, tín hiệu mạnh, nhưng chỉ cho nội bộ liên lạc, không liên hệ với bên ngoài." Trạm Lư ở kế bên giải thích như phổ cập khoa học, "Tình hình chỉ có mạng nội bộ không có mạng bên ngoài thường thấy ở thời chiến, đóng thông tin đối ngoại là che giấu mình không bị kẻ địch tiềm tàng quét đến, mà phạm vi mạng nội bộ chính là phạm vi tuần tra của bọn họ, chúng ta bây giờ đã tiến vào…"

Hắn còn chưa dứt lời, cơ giáp Bắc Kinh chợt lắc lư.

Lâm Tĩnh Hằng không chào một câu trực tiếp khai hỏa, một phát đạn đạo lướt qua bầu trời đêm, vô cùng tinh chuẩn va vào một phát đạn đạo khác bắn lén họ, xác và đường bắn tông lên hệ thống phòng ngự của "Bắc Kinh", tóe từng đốm sáng, trong bóng tối đột nhiên bùng lên một đóa pháo hoa, ngắn ngủi chiếu sáng bốn phía.

Ít nhất sáu mươi cơ giáp chiến đấu đông đúc bao vây họ, chiếc nào nhìn cũng hung mãnh hơn "Bắc Kinh" không ít.

Vừa gặp mặt đã cho họ một phát đạn đạo làm quà, xem ra là không có nhất kiến chung tình.

Lâm Tĩnh Hằng và Độc Nhãn Ưng không tin tưởng nhau cùng nhìn nhau, đồng thanh hỏi: "Có phải kẻ thù của ông/ mày không?"

Không chờ hai người choảng nhau, một giọng nói đã vội vàng xen vào, đồng thời trả lời thay hai người: "Không phải, khoan hãy nội chiến."

Lục Tất Hành chen giữa hai người, giơ tay tách họ ra, song tay phải là thật sự đẩy ngực Độc Nhãn Ưng, còn đẩy lão ra sau hai bước, tay trái lại giơ hờ trước ngực Lâm Tĩnh Hằng, ngón tay giơ ra hai lần mà không dám áp lên – sơ mi của vị tiền tướng quân này có ba khuy không cài!

Trước kia ở cứ điểm Bạch Ngân hắn đã bị tiêu chuẩn ăn mặc khắt khe của quân ủy liên bang gò bó phát điên rồi sao?

Nghiêng đầu gặp ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng, Lục Tất Hành cấp tốc rụt tay trái về, làm bộ sửa lại kiểu tóc, đàng hoàng ra dáng đi đến bên cạnh đài thông tin liên lạc.

Lục Tất Hành nối thiết bị đầu cuối cá nhân của mình lên đài thông tin, nhanh chóng nhập một chuỗi mật khẩu: "Ba tôi mấy năm nay buôn bán, rất hòa khí sinh tài, chưa đắc tội ai – ông già, Lâm đâu giống ông, anh ấy là loại người sẽ đi khắp thế giới gây chuyện sao?"

Độc Nhãn Ưng hừ mũi.

Lâm Tĩnh Hằng hỏi: "Cậu đang làm gì vậy?"

"Tôi trước kia từng làm một trò vặt, vốn là để câu ké mạng vũ trụ, để tôi thử xem có thể bắt được chỗ nối mạng nội bộ của họ không." Lục Tất Hành nói không nhanh, mười ngón tay lại vun vút, "Trước hết nghĩ cách chào hỏi đối phương, hắn chỉ là hiểu lầm, hai người tiên lễ hậu binh được không?"

Độc Nhãn Ưng âm trầm nói: "Tao chưa bao giờ nói lý lẽ với hạng hèn hạ ra tay trước…"

Lâm Tĩnh Hằng: "Được."

Độc Nhãn Ưng lập tức sửa miệng: "… Nhưng có kỹ thuật ủng hộ, thử một chút cũng được."

Đám cơ giáp như thủ vệ âm trầm hiện lên trong cổ mộ, từ trong bóng tối thong thả tới gần, họng pháo đen ngòm phảng phất đã gần ngay trước mắt, biên giới mạng tinh thần cảm giác được áp lực nặng trịch, Lục Tất Hành không ngẩng đầu lên, nhanh chóng câu trộm mạng nội bộ của đối phương, đoạn huýt sáo.

Màn hình trên đài truyền tin đột nhiên sáng lên, như mở con mắt thứ ba, im lặng lướt qua xung quanh, tất cả cơ giáp nấp trong bóng tối đều không chỗ ẩn náu, lít nhít lộ ra hình dáng trên màn hình – thì ra bao vây họ không chỉ một vòng cơ giáp này, bên ngoài còn có mai phục, ba tầng trong ba tầng ngoài, nhìn trên đài truyền tin y hệt như bánh kem vòng tuổi vậy.

Đội ngũ kiểu này rõ ràng không khoa học, bởi vì tốc độ và hao năng lượng của cơ giáp so với vũ khí dưới đất, là con số thiên văn, cơ giáp nhỏ hơn cũng thế, đội ngũ rậm rạp kiểu này khiến cơ giáp hành động bất tiện không nói, trường điện từ và mạng tinh thần còn ảnh hưởng lẫn nhau, rất dễ tạo thành mạng tinh thần bất ổn, thao tác sai sót.

Mà một khi có người dùng vũ khí hạng nặng oanh tạc, căn bản đường trốn cũng không có.

Trừ khi là đối phó quân địch có chứng sợ dày đặc, nếu không hiệu quả thật sự không tốt.

Tư thế chuẩn bị đại hợp xướng tập thể này rõ ràng không phải quân chính quy, càng không phải hải tặc vũ trụ hung ác bủn xỉn, mà giống một đám ô hợp lâm thời kết minh để kéo bè kéo đảng đánh nhau hơn.

"Là chiếc nào vừa bắn đạn đạo?" Lâm Tĩnh Hằng hỏi.

Mạng thông tin liên lạc rất thông minh, một cơ giáp đối diện bị đánh dấu vàng ra.

Lục Tất Hành hỏi hắn: "Gửi yêu cầu đối thoại cho đối phương không?"

"Không," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Tìm chiếc bên cạnh hắn."

White nhỏ giọng hỏi Trạm Lư: "Tại sao?"

Trạm Lư trả lời: "Bởi vì dựa theo số liệu thống kê, khi kéo bè kéo đảng đánh nhau người ra tay đầu tiên thích thể hiện hơn những người khác, cũng thích đi theo bên cạnh lão đại hơn."

White rất không hiểu thế giới tinh thần của vị tiên sinh cơ giáp này: "Sao ngay cả việc này anh cũng thống kê!"

Trong khi nói chuyện, liên lạc kết nối, màn hình trên đài truyền tin lóe lên, xuất hiện cảnh bên trong cơ giáp.

Chỉ thấy đầu kia màn hình là một người đàn ông, mặc chính trang kiểu nam màu xám đậm, đeo một đống đầu thừa đuôi thẹo nào kẹp cà vạt, nào cổ tay áo, khuyên tai các loại, ăn mặc lòe loẹt, lóa không mở mắt nhìn thẳng nổi, vóc người hắn loắt choắt khác hẳn người ta, lại gắn một cái đầu ngoại cỡ, hệt như một cục bò viên sặc sỡ xiên trên que tre.

"Cục bò viên" lạnh lùng nhìn Lâm Tĩnh Hằng: "Mày là thám tử của ai?"

Lâm Tĩnh Hằng đang định nói, Độc Nhãn Ưng bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

Độc Nhãn Ưng vừa thấy kẻ ấy, thoạt đầu kinh ngạc, sau đó đi tới trước đài liên lạc: "Xú Đại Tỷ, sao lại là mày?"

Khóe mắt đối phương giật giật: "Độc Nhãn Ưng."

"Tên này là một kẻ đen ăn đen thu phí bảo kê trên đường buôn lậu," Độc Nhãn Ưng ngẩng đầu nhìn kỹ cơ giáp bao vây họ, đột nhiên chửi té tát, "Xú Đại Tỷ, số cơ giáp này cũng là bố mày bán cho mày, tao nói con mẹ nó sao quen mắt thế, mày lấy đồ của bố bắn bố? Thằng khốn nạn, tiền còn chưa trả hết đâu!"

Biểu cảm của "Xú Đại Tỷ" hơi là lạ: "Tôi nghe nói sao Cayley đã bị nổ thành bỏng ngô rồi, sao ông còn sống?"

"Mong tao chết? Tao cứ không chết đó," Độc Nhãn Ưng cười gằn, "Thiên Hà Số 8 đã nổ thành than tổ ong, chỉ riêng sót chủ nợ bố mày, thế nào, có phải rất cảm kích trời xanh?"

"Xú Đại Tỷ": "..."

Độc Nhãn Ưng: "Đừng trốn sau đàn em như rùa đen rút đầu, mày qua đây nói chuyện cho tao!"

"Xú Đại Tỷ" nhìn Lâm Tĩnh Hằng một cái: "Tôi không qua, ông tốt nhất cũng đừng nhúc nhích, bằng không đạn đạo của các anh em không có mắt."

Mạng tinh thần có phạm vi nhất định, ví dụ tiểu cơ giáp như Bắc Kinh này, phạm vi bao phủ của mạng tinh thần tương đối nhỏ, thấp hơn xa tầm bắn của đạn đạo tầm ngắn trong vũ trụ.

Đối phương tuy dẫn theo một đám ô hợp thuộc hạ, nhưng vô cùng cẩn thận, vẫn thận trọng giữ khoảng cách, cơ giáp vòng vây trong cùng cũng đứng sát ngoài mạng tinh thần của Bắc Kinh.

"Ông cũng có ngày hôm nay?" Xú Đại Tỷ khá hứng thú ngắm nghía Độc Nhãn Ưng, "Thế nào, hang ổ bị người ta nổ, biến thành chó nhà có tang, đến chỗ tôi ăn xin? Ông anh à, ăn xin thì ăn xin, tôi là người nhớ tình bạn cũ, không phải không thể thu nhận ông, nhưng ông xem thái độ của ông kìa."

Độc Nhãn Ưng muốn cười khẩy, bảy đại thiên hà quản lý khống chế vũ khí rất nghiêm, tên buôn lậu này trước kia không tìm được đường, muốn lấy cơ giáp và vũ khí từ lão, nhờ vả thì cười nịnh, hận không thể quỳ xuống liếm chân, bây giờ đắc chí ngông cuồng, lại là bản mặt này.

"Không giấu gì mày, tao lần này đúng là hơi thất thế dưới tay lão điên nhà họ Phùng, đều là người từ thời đó đi tới, đều có thâm thù đại hận với Vệ đội thân vương Cayley, đúng không?" Độc Nhãn Ưng cố kiềm chế, "Tao nói cho mày biết, lão điên đó thế tới hùng hổ, sau lưng bây giờ còn có bóng 'Hiệp hội chống Utopia', để bọn chúng chiếm Thiên Hà Số 8, sau này đừng hòng ai sống yên. Tao có nguồn võ trang, mày có thành phố ngầm, mọi người nên ngồi xuống nói chuyện, xem làm sao liên hợp hết các anh em ngày xưa, đối phó kẻ địch chung."

"Xú Đại Tỷ" hơi nhếch môi, lộ ra một nụ cười giả không lung lay: "Ông cũng nói rồi, chỗ chúng tôi là thành phố ngầm, khi thân vương Cayley chưa đến, chúng tôi chính là con rệp trong cống ngầm, bây giờ họ đến, cũng không có ý định dọn sạch cống thoát nước, tôi đang sống tốt, cần gì phải tự tìm cái chết?"

"Nếu tao nhớ không lầm, cha mẹ mày, em gái mày… Năm xưa cả nhà mày đều chết vì virus Cầu Vồng, lần trước khi mày đến cầu tao cho chia kỳ trả tiền uống say đã gào khóc trên bàn rượu," Tiếng Độc Nhãn Ưng đè trong cổ họng, "Mày nói em gái mày năm đó mới sáu tuổi, toàn thân thối rữa, vừa chạm vào là cả máu lẫn thịt rơi xuống, bọn chúng nhét con bé vào thùng cách ly, người còn chưa chết đã đưa vào lò thiêu…"

Xú Đại Tỷ nghe thế, tay chống trán, phá lên cười, cắt ngang lão: "Độc Nhãn Ưng, ông anh à, ông ngây thơ quá đấy, tôi không giả vờ thê thảm, làm sao bắt thân với ông? Tôi từ nhỏ chỉ có một mình, dựa vào trộm đạo lớn đến thế này – cha mẹ và em gái? Ha, có phải tôi còn nói với ông nhà tôi có khoảng sân nhỏ, nuôi hai con chó cỡ trung? Ám áp quá rồi?"

Cằm Độc Nhãn Ưng căng lên.

Sắc mặt Xú Đại Tỷ lập tức lạnh đi: "Xin lỗi, tôi chỉ muốn sống yên ổn vài năm, không muốn kiếm chuyện. Ông anh biết trên thế giới có hai loại người là nhất định phải chết chứ? Một là thư ký, bởi vì biết quá nhiều, còn một chính là chủ nợ."

Độc Nhãn Ưng: "Mày…"

Xú Đại Tỷ cười nhe hàm răng trắng: "Xin lỗi, bái bai."

Nói đoạn hắn đột nhiên đơn phương cắt đứt liên lạc, cùng lúc đó mấy chục cơ giáp trong cùng vòng vây đồng thời giơ nòng pháo lên, chuẩn bị đại hợp tấu một bản, nổ tan xác cơ giáp bé tí bị bao vây.

Độc Nhãn Ưng: "Khốn nạn!"

Lục Tất Hành lại dường như cảm giác được điều gì, bỗng nhiên quay đầu nhìn Trạm Lư, Trạm Lư nhắm mắt, cả thân thể cơ hồ thành hư ảnh, mạng tinh thần của trọng cơ giáp yên ắng chồng lên mạng tinh thần của Bắc Kinh, như một tầng nước gợn vô hình bất tri bất giác loang ra.

Ngay chớp mắt đối phương chuẩn bị nổ súng, mạng tinh thần của mấy chục cơ giáp tiên phong cùng hỗn loạn, xâm nhập khó lòng ngăn cản thoáng cái càn quét qua, hơn sáu mươi cơ giáp đồng thời rớt mạng tinh thần, người lái của đối phương ngã gục hàng loạt.

Đồng thời, mấy cơ giáp ở gần Xú Đại Tỷ nhất bị điều khiển ngược, một phát pháo ion bắn nát hệ thống phòng ngự và thiết bị bắn chính của Xú Đại Tỷ, tám phát đạn đạo lên nòng sẵn sàng trên đầu hắn.

Lâm Tĩnh Hằng khẽ xoa huyệt thái dương mình, trước mặt mọi người đang há hốc miệng nhìn, hắn mở miệng với giọng rất nhẹ.

"Liên lạc với bọn họ lần nữa," Hắn nói, "Lần này ông anh có thể thỏa sức chửi rủa rồi."

31. Quyển 2 - Chương 31

Song Độc Nhãn Ưng không hề cảm kích ý tốt này.

Độc Nhãn Ưng nghe câu nói na ná "đóng cửa thả chó" này, hai hàng lông mày dựng ngược tại chỗ, suýt nữa vượt đường mép tóc: "Không phải là trị vài tên ma cà bông thôi sao? Mày có cần ra vẻ quá vậy không? Lâm Tĩnh Hằng, không làm điệu làm bộ thì mày sống không nổi à?"

Lâm Tĩnh Hằng thản nhiên trả lời: "Các hạ nghĩ gì trong lòng, trong mắt liền thấy cái đó."

Xú Đại Tỷ bên kia cũng hoàn hồn, kẻ gầy gò xấu xí này dưới sự uy hiếp của tám phát đạn đạo, biểu hiện ra cốt khí khiến người kính phục, trực tiếp phun ra một câu: "Xì, ông mày còn có ba ngàn anh em, bọn tao thà chết không khuất phục!"

Lâm Tĩnh Hằng cười xì một tiếng: "Muốn tặng ta ba ngàn đầu người? Quá khách sáo rồi, ta ngại lắm."

Lục Tất Hành: "..."

Tinh thần lực của Lâm tướng quân mạnh hay yếu tạm thời không bàn, riêng sức chiến đấu của cái miệng bình thường chẳng nói một lời này quả thật kinh người, chiến cả địch ta hai phương, không hề rơi xuống thế yếu.

Đương khi cậu vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ lắc đầu, Lâm Tĩnh Hằng vô tình liếc nhìn cậu, có giây lát như vậy, tim vị tiền nhiệm thượng tướng liên minh này "thịch" một phát, hắn hoài nghi hình tượng của mình

trong lòng Lục Tất Hành chẳng tốt đẹp gì.

Không kính già không yêu trẻ, tính tình tồi tệ, còn thích ra vẻ.

Nhưng có biện pháp nào đâu? Trong kiếp sống tòng quân lê thê của hắn, "làm màu" và "làm bộ làm tịch" đã thành một phần cuộc sống.

Ở Thiên Hà Số 1, chẳng ai quan tâm các tướng quân đánh bao nhiêu trận, tiêu diệt bao nhiêu hải tặc, có lý luận quân sự và kiến giải quốc phòng gì – đề tài mới là tất cả. Tán dương cũng vậy, bêu danh cũng vậy, cho dù lê thê trên truyền thông đều là tin xấu về hắn cũng chẳng hề gì, chỉ cần không bị dân chúng hòa bình hơn hai trăm năm quên lãng.

Bởi vì Votaw cần một người như hắn, quốc hội liên minh cần một hình tượng kẻ độc tài gai mắt, cuồng vọng, độc ác, chẳng ai có biện pháp gì với hắn, để làm nhân vật phản diện chung.

Liên minh là "bình đẳng tự do", liên minh bình đẳng tự do lấy cái gì để ngăn cản bảy đại thiên hà có quyền tự trị quân sự? Điều này bất hợp lý, thế nên phải có một "nhân vật phản diện" như vậy đứng ở trên đài. Hắn phải khống chế được trận tuyến, gây được thù hận, để trung ương liên minh "hết cách" nói với người dân, "Chúng tôi cũng chẳng có biện pháp gì với người này, nhưng chúng tôi không sợ cường quyền, vẫn đang nỗ lực đấu tranh."

Quốc hội cần nhân vật phản diện tác phong cứng rắn, quân ủy cần hắn làm người kế nhiệm Lục Tín, trở thành vật biểu tượng cân bằng rạn nứt nội bộ quân đội, những năm gần đây, hắn trăm phương ngàn kế duy trì một hình tượng như vậy, chạy giữa các phương.

Bằng không, một thanh niên chưa đầy trăm tuổi, dựa vào đâu có thể trèo lên vị trí cao như thế?

Chẳng lẽ còn dựa vào hắn có bản lĩnh?

Từ khi hắn rời khỏi liên minh, năm năm qua Lâm Tĩnh Hằng vô số lần muốn vứt đi "hình tượng" như gông xiềng này, tìm lại bản thân năm đó bị chôn sống.

Song ba mươi năm trôi qua, hắn đã chẳng còn nhớ nổi mình vốn nên như thế nào.

Có thể chính là một người không làm điệu làm bộ thì sống không nổi chăng.

"Các em bây giờ có thể thử nối mạng tinh thần," Lâm Tĩnh Hằng bỗng nhiên nói, "Mạng tinh thần của Trạm Lư bám trên đó, tôi có thể cho hắn mở quyền hạn thích hợp dựa theo trình độ tinh thần lực của các em."

Bốn học sinh ngớ ra, không nghĩ tới câu không mở đầu không kết thúc này là nói với chúng.

Bởi vì nhất thời không ai trả lời, tình cảnh không khỏi hơi lúng túng, Lâm Tĩnh Hằng đành phải lại giả vờ dửng dưng bổ sung một câu: "Nhưng chỉ có thể kết nối một lát, cơ giáp nhỏ thế này không chịu được mức hao năng lượng của Trạm Lư."

Lục Tất Hành nhảy bật lên: "Ngây ra đó làm gì, đám quỷ con này, sao không lanh lợi chút nào!"

Độc Nhãn Ưng: "Lấy Trạm Lư mua chuộc lòng người, mày cũng quá vô sỉ!"

Tiếc rằng chẳng ai thèm để ý đến lão.

Đây chính là Trạm Lư, cơ giáp truyền kỳ bậc nhất liên minh, một người cả đời có thể có mấy cơ hội nhìn thấy trọng cơ giáp? Càng đừng nói tới tự mình cảm nhận mạng tinh thần của hắn!

Khác với mạng tinh thần tiểu cơ giáp đơn giản thô lỗ nện xuống, Trạm Lư có trí tuệ nhân tạo quan tâm như bảo mẫu, chớp mắt đám học sinh lần lượt tiến vào mạng tinh thần, hắn liền mau chóng đánh giá ra trình độ tinh thần lực của mỗi đứa, tự động chặn phần lớn luồng tin tức cho chúng.

Hắn thậm chí cực kỳ thỏa đáng mở hộp nhạc cổ xưa, còn hỏi Bạc Hà: "Như vậy có giúp cho cô giảm bớt chứng lo âu không?"

"… A, cảm ơn, không cần đâu." Bạc Hà bị thẩm mỹ của trí tuệ nhân tạo làm nổi da gà, vội vàng từ chối khéo, "Em chủ yếu là sợ vũ trụ vắng vẻ, bây giờ bên ngoài nhiều người như thế, không sao… Ừm, có thể tắt đi không? Âm thanh này khiến em nghĩ đến rất nhiều bộ phim kinh dị."

Mạng tinh thần của Trạm Lư rất rộng, ban đầu khiến người ta có cảm giác chấn động lòng người, mang máng nhớ tới sự rung động khi mình tuổi nhỏ lần đầu tiên ngẩng đầu trông thấy ngân hà vô bờ.

Cho đến lúc này, mấy học sinh mới phát hiện, thì ra Xú Đại Tỷ và đám tay đấm chen chúc tất cả đều rành rành trong phạm vi tầm nhìn của cơ giáp, trong tầm mắt thậm chí có thể loáng thoáng trông thấy hang ổ của bọn họ ở cách hai ngày hành trình.

Ý thức của người cuốn trong mạng tinh thần thế này, có cảm giác đặc biệt, giống như mình là con kiến bé nhỏ như bụi bặm giữa biển cả mênh mang, lại giống như đã tách khỏi xác thân nhỏ nhoi, thành chân thần duy nhất trong cương vực vô biên.

Cô độc vô biên, nhưng cũng tự do vô biên.

Đây chính là Trạm Lư, danh kiếm từng hai lần bị liên minh vứt bỏ.

Đám thiếu niên không hề biết rằng, ngoại trừ hai đời chủ nhân của Trạm Lư, còn chưa từng có ai được phép bước chân vào khu vực này.

"Đi theo tôi." Tiếng Lâm Tĩnh Hằng vang lên bên tai mỗi người, "Đừng sợ hãi cơ giáp, cũng đừng chống lại mạng tinh thần, cơ giáp là đồng đội, không phải kẻ địch."

"Lâm tướng quân," White dè dặt đưa ra nghi vấn, "Trạm Lư rất dịu dàng, nhưng em vẫn cảm thấy 'Bắc Kinh'… và mạng tinh thần mô phỏng cao độ dùng để huấn luyện trên 'Bắc Kinh', đều rất đáng sợ."

Lâm Tĩnh Hằng: "Tiểu cơ giáp chỉ là chế tạo ẩu và ngu xuẩn mà thôi, quen là được."

Trong khi nói chuyện, mạng tinh thần của Trạm Lư gợn sóng lăn tăn, thông qua thị giác của cơ giáp, thời gian và không gian biến thành thứ hoàn toàn khác hẳn, chỗ chồng với cơ giáp của hắn, có thể cảm nhận được rõ nét sự tồn tại của từng mạng tinh thần.

Các học sinh cảm thấy mình bị cuốn theo, xô thẳng vào một mạng tinh thần của quân địch, tập thể hét lên ngắn ngủi.

Song ngay sau đó, chúng phát hiện mình đã dung nhập, mạng tinh thần của đối phương như một con chip bị mở ra, cặn kẽ bày trước mặt, Lâm Tĩnh Hằng có ý để chúng thấy rõ ràng toàn bộ quá trình xâm nhập mạng tinh thần nên tách rất chi tiết.

Thầy Lục tận dụng triệt để: "Tuy tính năng cơ giáp của đối phương trội hơn Bắc Kinh, nhưng độ kết hợp của người lái chỉ hơn 50% một chút, hẳn là một tay mơ lần đầu tiên lái cơ giáp."

Cậu chưa dứt lời, đối phương dường như cảm nhận được mạng tinh thần bị xâm lấn, cuống cuồng sợ hãi, trong sự hoảng loạn, tinh thần lực chập chờn, độ kết hợp rớt dưới mức 50%, căn bản không đợi người ta ra tay đã tự "rớt mạng".

"Bệnh chung của tay mới, giống với mấy em, tố chất tâm lý không tốt." Lục Tất Hành nhanh chóng nói, "Bây giờ có thể cảm giác được chỗ nối mạng tinh thần của đối phương rồi chứ? Độ kết hợp càng thấp, tương đương với khe hở của mối nối càng lớn, càng dễ bị người tinh thần lực mạnh xâm nhập – người lái đối phương đã ngất, độ kết hợp bằng không, chỗ nối hoàn toàn trống, nhân bây giờ, các em có thể dùng trình tự tiêu chuẩn trong nối mạng tinh thần cơ giáp thử nối với cơ giáp kia, nếu kết nối thành công có thể khống chế ngược, không cần sợ, đã có tướng quân ở đây."

Cậu ta được voi đòi tiên, trực tiếp coi Lâm Tĩnh Hằng thành trợ giảng.

Lâm Tĩnh Hằng không lên tiếng, cơ giáp thành dải của Xú Đại Tỷ nằm cả trong phạm vi mạng tinh thần của Trạm Lư bao trùm, bị hắn càn quét như gió thu cuốn lá vàng, đối phương sợ đần ra, hoàn toàn không thể hiểu nổi tại sao tiểu cơ giáp bằng cái rắm này có mạng tinh thần lớn như vậy.

Có phản ứng muốn lui lại đã không còn kịp, "dàn đồng ca" rối hết đội hình, Xú Đại Tỷ cũng không biết kiếm ở đâu một đám người lái gà mờ, khả năng toàn là công nhân thời vụ gấp gáp huấn luyện cho lên tạm, sự cố tự va chạm đã mất một nửa thành viên, thao tác sai và tự mình rớt mạng rồi tung lên, thỉnh thoảng còn có cơ giáp bị mấy học sinh như mèo mù vớ được chuột chết khống chế thành công, bởi vì cơ bản không

biết lái, cơ giáp bị khống chế ngược lao ngang lao dọc như nổi điên, làm các động tác quỷ dị tại chỗ, còn dẫn đến khủng hoảng không nhỏ.

Một chiến đội cơ giáp lớn như vậy chớp mắt bị càn quét sạch sẽ.

Song Lâm Tĩnh Hằng cũng không thể uy phong quá lâu, vừa đến ba phút, Trạm Lư lại sắp hao hết năng lượng của tiểu cơ giáp Bắc Kinh, cơ giáp vang lên ầm ĩ cảnh báo năng lượng thấp, khó có thể tiếp tục.

Độc Nhãn Ưng: "Tao đã nói làm màu bị sét đánh mà, Trạm Lư, mày cũng tốn điện quá rồi!"

"Từ từ," Lục Tất Hành nói, "Đối phương gửi yêu cầu đối thoại."

Lâm Tĩnh Hằng: "Tắt thiết bị cảnh báo, nghe."

Xú Đại Tỷ "có cốt khí" "thà chết không khuất phục" gào lên: "Dừng dừng dừng, đại, đại lão, Độc Nhãn Ưng đại ca, em sai rồi, em có mắt không thấy Thái Sơn! Em là hạng khốn nạn! Không ra gì!"

Hắn vừa dứt lời, cơ giáp Bắc Kinh chỉ còn lại năng lượng giữ gốc, mạng tinh thần Trạm Lư trải ra buộc phải tiêu tan, trí tuệ nhân tạo một lần nữa biến thành tay máy, rơi lên cánh tay Lâm Tĩnh Hằng.

Hai người Lâm Tĩnh Hằng và Độc Nhãn Ưng đứng trên Bắc Kinh sắp hết điện, duy trì hoàn mỹ biểu cảm "coi như mày thức thời, tha cho mày trước", như hai thế ngoại cao nhân có thể nắm quyền sinh sát.

Xú Đại Tỷ bị hai người hù thành công, cảm thấy áp lực vừa rồi biến mất, còn tưởng là mình đầu hàng kịp thời, vội vàng thở phào một hơi, cười nịnh nọt: "Độc Nhãn Ưng đại ca nói đúng, đối mặt với kẻ địch chung của nhân loại như thân vương Cayley, chúng ta nên cùng chung mối thù! Hiện tại mọi sự đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu vị này… Ngài xưng hô thế nào?"

Lâm Tĩnh Hằng dửng dưng phun ra một chữ: "Lâm."

"Cái gì? Ngài chính là Tứ Ca của Hắc Động, ôi chao, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, trăm nghe không bằng một thấy!" Xú Đại Tỷ ngoác cái miệng rộng, khoe hai cái răng cửa nạm kim cương, "Chúng ta chỉ thiếu nhân tài như Tứ Ca! Độc Nhãn Ưng đại ca là người thân, anh em ruột của em, trước kia buôn bán luôn ưu đãi cho em, hôm nay lại dẫn Tứ Ca đến cho bọn em, vinh hạnh quá! Không giấu gì ngài, tôi đã lâu rồi không gặp may mắn như thế này, trở về phải tra ngày, nhất định là chòm sao xui xẻo của tôi kết thúc đi ngược chiều rồi!"

Lâm Tĩnh Hằng có lĩnh ngộ sâu sắc hơn đối với tiết tháo của nhân dân Thiên Hà Số 8.

Cứ thế, tư lệnh không binh Xú Đại Tỷ miễn cưỡng tươi cười dẫn họ về sào huyệt, để lại một đống cơ giáp người lái đã hôn mê, có khổ mà không thể nói ra bay trong vũ trụ, chờ đợi kéo về.

Mấy người họ đi đến vương quốc ngầm của dân buôn lậu, đó là một trạm không gian nhân tạo, nhìn từ trên trời ước chừng hơn một vạn kilomet vuông, còn có một nửa diện tích dùng để chứa cơ giáp và vũ khí, nhân khẩu có vẻ khá đông đúc – thời đại Lịch Tân Tinh đã rất ít có thể nhìn thấy nhân khẩu tập trung như vậy.

"Không gian hơi có hạn," Xú Đại Tỷ nói, "Trước kia là một trạm bổ sung, bây giờ hết cách mới bắt đầu dùng để ở, chỗ nhỏ đánh rắm có thể đập vào gót chân, hàng ngàn vạn nhân khẩu sinh sống, thật sự đã đến cực hạn, chúng tôi cũng rất rầu."

Độc Nhãn Ưng lạnh lùng nói: "Tốt nhất là mày đừng có giở trò, cho dù bọn tao xuống cơ giáp, giết chết mày cũng chẳng mất công."

Xú Đại Tỷ cười khổ: "Anh, em nợ tiền anh, khoản kết trên hợp đồng là ba trăm triệu 'bát tệ', bây giờ em trả cho anh, anh lấy không?"

Liên minh tám đại thiên hà do chênh lệch giàu nghèo quá lớn đành phải sử dụng các loại tiền khác nhau, tiền của thiên hà khác nhau có tỷ giá hối đoái nhất định, tiền của Thiên Hà Số 8 tên đầy đủ là "tiền thông dụng Thiên Hà Số 8 Lịch Tân Tinh", gọi tắt là "bát tệ", niên đại hòa bình cầm đến bảy thiên hà khác đã chẳng đáng giá, bây giờ cả chính phủ liên minh đều lung lay sắp sập, Thiên Hà Số 8 lòng người hoảng sợ lại bị hải tặc vũ trụ xâm chiếm, bát tệ càng không khác gì giấy lộn.

"Không giấu gì các vị, vật tư dự trữ chỗ bọn tôi coi như đủ dùng, vũ khí và cơ giáp cũng dư dả, nhưng đều chẳng có tác dụng gì, thật sự là quá thiếu sức chiến đấu hữu hiệu. Như chọn tướng quân trong người lùn, chọn một đám nhìn tạm được, vất vả dạy họ điều khiển cơ giáp… Trình độ ngài cũng nhìn thấy rồi." Vẻ nịnh nọt trên mặt Xú Đại Tỷ hơi tan đi, hắn dẫn họ lên đường chính.

Mặc dù chỉ là một trạm không gian, nhưng đã khá có hơi thở cuộc sống, có người bày sạp bên đường, quán nhỏ ruồi nhặng ven đường vừa mở cửa, trên lầu có người đang phơi quần áo trên ban công lộ thiên, nghe thấy âm thanh tò mò thò đầu nhìn xuống, mấy đứa trẻ đùa giỡn rượt nhau hò hét chạy qua, miệng rất văn minh gào lên: "Tao phải nổ tụi bay thành cứt chó! Xịch xịch xịch xịch -"

"Bây giờ bên ngoài lòng người hoảng sợ, không ai biết chúng tôi có thể trốn ở đây bao lâu," Xú Đại Tỷ nghiêm túc lại, nhìn Lâm Tĩnh Hằng một cái, "Tứ Ca trước kia tôi đã nghe nói qua, hôm nay đã có duyên gặp mặt một lần, thì tôi người quang minh chính đại không nói vòng vo – Bắc Kinh và sao Cayley đều không trở về được, mấy ngày nay truyền đến tin tức, Vệ đội thân vương Cayley tổng cộng đã nổ ba hành tinh, phong tỏa yếu đạo vũ trụ, gọi hết đại biểu các hành tinh còn lại đi họp, buộc họ thừa nhận quyền thống trị của mình, tôi biết, bây giờ các vị chắc chắn là không nhà để về. Tôi dẫn các vị đến, cũng không phải là sợ các vị…"

Độc Nhãn Ưng cười khẩy.

Xú Đại Tỷ da dày ba thước, vờ không nghe thấy, tiếp tục thành tâm thành ý nói: "Tôi là tôn trọng người có bản lĩnh – báo thù hay không nói sau, nơi này hàng ngàn vạn người, người già trẻ nhỏ phụ nữ một đống, đã tìm đến nương tựa tôi, thì tôi có trách nhiệm bảo vệ họ, ngắm bắn các vị ở ngoài tầng khí quyển, cũng bởi vì chúng tôi nhát gan, sợ người lạ. Nhưng bây giờ hiểu lầm đã giải trừ, hóa thù thành bạn, tôi thấy các vị dù sao cũng không còn nơi nào khác để đi, không bằng cứ ở lại, gia nhập Đội Tự Vệ của chúng tôi, mọi

người không phải song thắng sao?"

Độc Nhãn Ưng nói lạnh tanh: "Đúng vậy, đánh thắng thì giết người diệt khẩu, đánh không lại thì nghĩ cách dụ vào hóa thù thành bạn, làm tay đấm cho bọn mày. Xú Đại Tỷ, đầu mày không uổng to như vậy, ngày càng giỏi tính toán."

Xú Đại Tỷ trơ mặt ra: "Nào có nào có, quá khen quá khen. Thật ra không chỉ là phương diện phòng vệ, trên kỹ thuật cũng rất thiếu thốn, trạm không gian này vốn không phải nơi cho người ở, bây giờ vấn đề phụ tải, tầng khí quyển nhân tạo đều rất cấp bách, chúng tôi thiếu chuyên gia về mặt kỹ thuật. Người của tôi hết hơi hết sức làm một hệ thống mạng cùi như vậy, không ngờ vừa đối mặt đã bị bên ngài phá giải, với lại tôi bằng này tuổi mới lần đầu tiên gặp cơ giáp nhỏ có mạng tinh thần diện tích lớn như thế, quả thật là hi vọng ông trời đưa tới… Hầy, tới rồi."

Hắn đứng dưới một tòa nhà cao tầng, phong cách kiến trúc giống bản thân Xú Đại Tỷ, cũng rất là lòe loẹt, trên cửa treo một tấm bảng quấn đèn neon y như hộp đêm, viết: "Đội Tự Vệ Thiên Hà Số 8."

"Hoan nghênh gia nhập Đội Tự Vệ Thiên Hà Số 8." Xú Đại Tỷ đứng dưới bảng tên nhà lòe loẹt, dang hai tay ra, "Đây là vương quốc ngầm của chúng tôi."

32. Quyển 2 - Chương 32

Tuyến đường ngầm xuyên qua biên giới Thiên Hà Số 8, kéo dài đến hướng vực ngoại, trên đường nghe nói phải qua ba trạm bổ sung ngầm, trạm đầu tiên ở gần nhóm tiểu hành tinh bên ngoài Thiên Hà Số 8, tọa độ rất bí mật, "Đội Tự Vệ" trước mắt chiếm cứ ở đây.

"Xú Đại Tỷ" – người này tên là "Spencer", tự thấy ngoại trừ dáng hơi yểu điệu, cả người đều tràn ngập khí dương cương của đấng anh hùng, hắn cũng không biết tại sao đám lưu manh thối tha Thiên Hà Số 8 này đặt cho hắn biệt danh sỉ nhục như thế, được cái mọi người đều sỉ nhục lẫn nhau, cũng không thể tính là bị thiệt.

Nghề tổ nhà tiên sinh Spencer chính là buôn lậu vũ trụ và giao dịch chợ đen, luôn tin theo đạo lý "thỏ khôn có ba hang", trước mắt hai trạm bổ sung phía sau làm căn cứ dự phòng, tọa độ địa chỉ đều bảo mật nghiêm ngặt, chỉ có chính hắn biết, định đợi tới khi cùng đường sẽ rút đến bên ấy làm đường lui.

Tòa nhà hành chính của Đội Tự Vệ cao sáu tầng, tầng đỉnh là phòng cho khách, hành lang có một bảo vệ như ma cà bông trực suốt hai mươi bốn giờ, gọi là đến ngay, trong phòng còn có robot giúp việc có thể gọi món ăn, trong trạm không gian tị nạn như vậy có thể nói là hết sức xa hoa.

Tháp năng lượng bay trên không căn cứ tương đương với "hằng tinh" nhân tạo, xuyên qua tầng khí quyển nhân tạo đều đều chiếu lên trạm không gian, không trung xanh thẳm giống như thật, chỉ khi dõi nhìn "đường chân trời" nơi xa mới thấy hơi mất tự nhiên – chỗ "trời đất" nối tiếp không có đường màu bụng cá.

Đoàn người nghỉ ngơi một đêm ở căn cứ, lênh đênh vũ trụ cả tháng liền, đến bây giờ mới có cảm giác sống lại, ngay cả tiếng cãi nhau giữa đêm hôm khuya khoắt làm phiền người khác trên đường cũng rất đỗi thân thương, khiến người ta nhớ tới "Va Tai gân Ha" không bao giờ chịu câm miệng trên sao Bắc Kinh.

Ngày hôm sau, Spencer tràn trề nhiệt tình đến mời, trước tiên dẫn họ tham quan quân dung quân mạo của "Đội Tự Vệ" – nói thật là rất không giống ai – lại dẫn họ đến văn phòng của mình.

"Căn cứ ngược lại không phải lâm thời, các vị xem những tòa nhà này, và cả khu dân cư, đều rất lâu năm rồi, không ít người đã sống hơn nửa đời ở đây." Xú Đại Tỷ từ trên lầu chỉ góc phố cách đó không xa, "Hãy nhìn đằng đó."

Chỉ thấy dưới tòa nhà kia, một đám ông bà lão tóc trắng xóa chia làm hai phe, tiến hành một cuộc xung đột vũ lực.

Người của thời đại Lịch Tân Tinh, khoảng ngoài hai mươi tuổi trưởng thành, từ đó vẫn giữ nguyên diện mạo này, cho đến hơn hai trăm tuổi mới tính là "trung niên", cơ năng sinh lý bắt đầu giảm. Trung niên không lâu, chừng ba bốn mươi năm sau sẽ dần dần hiển lộ già nua, đi đến điểm cuối của đời người.

Xem nhóm tóc bạc trắng "xế chiều" này, tuổi trung bình chắc chắn phải hai trăm rưỡi trở lên.

Song các bô lão hai trăm rưỡi này càng già càng dẻo dai, punk không thua năm xưa, một ông lão dẫn đầu cầm dao phay, miệng thiếu hai cái răng, nói chuyện lọt hơi, cũng không trở ngại ông hung tợn đòi chém cả nhà người ta.

"Thời trẻ đi buôn trong vũ trụ kiếm ăn, cả đời cũng không có thân phận, đành phải xuống thành phố ngầm dưỡng lão." Xú Đại Tỷ nhún vai, đẩy cửa sổ chửi ầm lên, "Bà mẹ đám rùa già, cút xa cho ông, đừng om sòm dưới lầu nhà ông!"

Nhóm xế chiều ngẩng đầu, tập thể giơ ngón giữa về phía hắn.

Xú Đại Tỷ không tiện chấp nhặt với quân đoàn "hai trăm rưỡi", đành phải đóng cửa sổ để mắt không thấy lòng khỏi phiền: "Chê cười rồi, đất chật người đông, cơ giáp bên kia tiêu hao lại nhiều, nguồn năng lượng trong căn cứ hơi thiếu thốn, khó tránh khỏi xung đột."

"Ta có một việc không hiểu lắm," Lâm Tĩnh Hằng bỗng nhiên thong thả nói, "Không biết có tiện thỉnh giáo hay không."

Xú Đại Tỷ tự nguyện nói: "Đừng khách sáo, ngài cứ nói đi."

Lâm Tĩnh Hằng: "Người của căn cứ đều là buôn lậu trên tuyến đường ngầm, theo lý thuyết cũng lang bạt vũ trụ quen rồi, làm sao không gom được một đội cơ giáp?"

Lục Tất Hành vốn đứng bên cửa sổ vây xem chiến tranh của các cụ xế chiều ngon lành, nghe câu hỏi này cậu bỗng nhiên sửng sốt, quay đầu lại nhìn Lâm Tĩnh Hằng.

Liền nghe Xú Đại Tỷ cười khổ: "Tứ Ca quá đề cao chúng tôi rồi, dân buôn bán nhỏ kiếm ăn mà thôi, ai từng chạm vào cơ giáp? Cả đời dành dụm được một tàu buôn nhỏ te tua là khá lắm rồi, buôn lậu lớn được mấy người? Phần lớn đều là chuột dưới cống ngầm, nhiều thế hệ đều như vậy."

Lục Tất Hành hơi nhíu mày, Xú Đại Tỷ chưa dứt lời, cậu bỗng nhiên vẫy tay gọi mấy học sinh: "Các em chưa thấy định cư lâu dài ở trạm không gian bao giờ nhỉ, tầng khí quyển nhân tạo và hoàn cảnh khí hậu đều không giống trên tinh cầu bình thường, đi, thầy dẫn các em ra ngoài đi dạo, mở mang thêm kiến thức."

Trong đám học sinh, có đứa nhạy cảm như Bạc Hà đã cảm thấy không khí hơi khác lạ, nhưng nhất thời không rõ tại sao: "Lục tổng…"

"Đi đi đi." Lục Tất Hành không cho cô bé thời gian phản ứng, vừa đẩy vừa kéo, "Nghe bọn họ tán dóc chán lắm."

Bạc Hà quay đầu lại nhìn Lâm Tĩnh Hằng, Lâm Tĩnh Hằng gật đầu với cô bé, nhìn theo Lục Tất Hành dẫn đám vị thành niên lơ mơ đi hết, khóe miệng hắn mới cong lên, lộ ra một chút như cười như không chẳng có ý tốt.

"Ồ?" Hắn chậm rãi nói, "Chưa từng chạm vào cơ giáp, thế lô cơ giáp này ngài mua rất kịp thời đấy."

Đến lúc này Độc Nhãn Ưng mới hiểu ý nằm ngoài lời của hắn, ánh mắt đột nhiên lạnh đi.

Xú Đại Tỷ hơi biến sắc, hắn đã ý thức được mình lỡ lời, theo bản năng lui một bước.

Song Độc Nhãn Ưng không cho hắn trốn, xông tới một bước túm cổ áo Xú Đại Tỷ, xách cả người hắn lên khỏi mặt đất: "Ý gì? Chưa bao giờ dùng cơ giáp, mà hai tháng trước đột nhiên mua số lượng lớn từ tao? Khi đó mày đã biết hải tặc vũ trụ sắp tới sẽ có động tác, đúng không?"

Xú Đại Tỷ giãy giụa miễn cưỡng cười với lão: "Đại ca, nghe em giải thích…"

"Mày giải thích cái rắm!" Độc Nhãn Ưng bùng nổ tại chỗ.

Lâm Tĩnh Hằng ở bên cạnh thêm mắm thêm muối "khuyên" một câu: "Đúng vậy, ông anh hãy kiềm chế, có chuyện gì từ từ nói."

"Mày ở trước mặt tao quỳ liếm như chó, vừa bắt thân vừa ra vẻ thê thảm, bám lấy nài nỉ tao giảm giá, chia kỳ cho mày, lúc ấy trong lòng mày nghĩ như thế nào? Hửm?" Độc Nhãn Ưng đè âm thanh trong cổ họng, tiếng lão hơi khàn khàn, nghe như mãnh thú gầm gừ, hai tay lồi gân xanh, cơ hồ muốn bẻ đôi cái cổ tong

teo của Xú Đại Tỷ, "Mày nhìn tao, có phải nghĩ thầm 'Xem lão ngu này, bây giờ đắc ý quá, hải tặc vũ trụ vừa đến là đều phải chết không đất chôn', phải không?"

Xú Đại Tỷ dưới da ứ máu, mặt căng đỏ.

Lâm Tĩnh Hằng khoanh tay trước ngực, dựa góc tường thờ ơ nhìn.

"Ngay cả chính phủ Thiên Hà Số 8 muốn bí mật mua cơ giáp, cũng phải theo bảng giá của tao, ông đây buôn bán nhiều năm như vậy, chưa từng cho ai được lợi, tao thấy mày tội nghiệp, mày nghĩ tao là tên ngốc, tao là oan đại đầu đúng không?" Độc Nhãn Ưng ném Xú Đại Tỷ xuống đất, đấm một phát, "Đệch tổ tông mày!"

Xú Đại Tỷ bị lão đấm mẻ nửa cái răng cửa, thiệt hại nửa ca-ra kim cương, máu mũi tức thì chảy ướt cổ áo, hắn co tròn dưới đất, chật vật ho sù sụ: "Tôi… tôi không có biện pháp."

"Đúng vậy, không có biện pháp," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Nếu mọi người đều biết đại nạn sắp đến, làm sao đục nước béo cò? Làm sao tích trữ vật tư và vũ khí giá thấp? Đừng nói giảm giá, cơ giáp của ông anh chắc một chiếc cũng sẽ không bán đâu?"

"Tao mặc kệ mày làm sao biết động tĩnh của hải tặc vũ trụ, mày biết rõ thân vương Cayley sẽ ngóc đầu trở lại, biết rõ hải tặc vũ trụ tập kích sẽ là quy mô thế nào, Cayley, Bắc Kinh… bao nhiêu người từng giúp mày, coi mày như anh em, giới thiệu bắc cầu giúp mày, mày không được một câu cảnh báo, tự mình trốn đi, trơ mắt nhìn họ…" Độc Nhãn Ưng quát lạc cả giọng, "Mày có còn là người không?!"

"Tôi có biện pháp gì!" Xú Đại Tỷ đột nhiên lên giọng, "Tôi không phải Lục gia ông lắm tiền nhiều của, tôi cũng chẳng có năng lực đi kiếm cơ giáp quân dụng! Việc này tôi nói cho một người biết, chẳng khác nào nói cho mọi người biết, chính phủ liên minh là đồ bỏ, khi đó mọi người của Thiên Hà Số 8 đều sẽ phát điên, các vị đều sẽ ra giành vật tư, trữ vũ khí, ai mà không lo cho thân mình, mặc kệ người khác sống hay chết?! Lỡ như có người theo dõi hành tung của tôi, tôi không có kỹ thuật để đấu với các vị, có thể ngay cả bí mật của tuyến đường ngầm này cũng không giữ được, một khi tin tức bị lộ truyền đến vực ngoại, bọn hải tặc đó lại sẽ làm ra chuyện gì, đến lúc ấy không ai có thể đoán trước! Tôi không có chuẩn bị vạn toàn, thì làm sao sống sót? Những người này… Những con người cả đời ngay cả giấy tờ cũng không có này phải sống làm sao? Ông hãy nói cho tôi biết đi!"

Độc Nhãn Ưng một chữ cũng không nghe, gia sản hơn nửa đời lão nằm hết trên sao Cayley, trên đường đào vong lão vẫn ép buộc mình đừng nghĩ, đừng nhớ chuyện đã xảy ra, không thể thay đổi, làm bộ tiêu sái điềm nhiên như không, nhưng làm sao có thể thực sự không có gì? Lão sinh ra ở Cayley, lớn lên ở Cayley, khi còn trẻ từng đi đầu phản kháng nền chính trị tàn bạo của thân vương Cayley, từng sát cánh chiến đấu với vô số anh hùng nổi danh lẫn vô danh – trên sao Cayley không chỉ có gia nghiệp lão tích góp gần hai trăm năm, còn có các anh em tốt nhất, ký ức rực lửa nhất đời này.

Dù là nói cho lão biết sớm một ngày, sớm một giờ…

Xú Đại Tỷ gào khàn cả giọng: "Đổi thành ông là tôi, ông có thể nghĩa khí đến chí công vô tư không? Đứng

nói chuyện chẳng ai đau lưng hết!"

Độc Nhãn Ưng xưa nay đều cảm thấy người nông dân trong câu chuyện "Nông dân và rắn" não úng nước, tuyệt đối không ngờ mình cũng làm cameo một phen, lão tuân theo quy tắc rừng rậm, ít có cái gì có thể kích động lão, chuyện "virus Cầu Vồng" Xú Đại Tỷ khóc lóc kể lể chạm vào lòng trắc ẩn ít ỏi của lão, bây giờ mới thấy, hoàn toàn là tim gan cho chó ăn rồi.

Độc Nhãn Ưng hận không thể tùng xẻo Xú Đại Tỷ, rút khẩu súng laser bình thường giắt trên người, nhắm thẳng vào đầu hắn: "Việc này phải có một lời giải thích."

Vệ binh Đội Tự Vệ của Xú Đại Tỷ ùa vào, chặn kín cửa ruồi bay không lọt, họng súng đủ loại kiểu dáng nhắm thẳng vào các vị khách không hữu hảo.

Xú Đại Tỷ quay đầu nhổ máu mũi chảy vào miệng xuống đất: "Độc Nhãn Ưng, tôi coi ông là bạn, nể mặt mà ông không cần, có phải ông đã quên đây là địa bàn của ai?"

Lâm Tĩnh Hằng đứng thẳng dậy: "Đây là địa bàn của ai?"

Xú Đại Tỷ nổi da gà trước câu hỏi ngược ý tứ sâu xa này, không chờ hắn trả lời, mặt đất chỗ tòa nhà hành chính bỗng nhiên lắc lư.

Lâm Tĩnh Hằng cười bỉn xỉn, vỗ vỗ tay máy trên cánh tay: "Dưới lòng đất tòa nhà hành chính này còn giấu một cơ giáp… Ba hạch năng lượng, còn là cơ giáp cỡ lớn, là vũ khí bí mật à?"

Xú Đại Tỷ nhận ra hắn đang nói gì, khó tin nổi mà trợn mắt lên.

"Vẫn chưa hiểu?" Lâm Tĩnh Hằng cúi đầu nhìn hắn, "Tức là ngươi đến bây giờ cũng chưa nghĩ thông, tại sao tiểu cơ giáp kia của ta có mạng tinh thần lớn như vậy, đúng không?"

Xú Đại Tỷ kinh hãi đến thất nơ lưỡi: "Mày… mày… mày…"

"Bởi vì ta dùng không phải mạng tinh thần trên tiểu cơ giáp kia." Trong khi nói chuyện, cả tòa nhà đều bắt đầu lắc lư, quái vật dưới lòng đất giống như nghe thấy ai gọi, đã thức tỉnh, phát ra tiếng thở dài "ù ù", lên theo tường thể và ống dẫn, Lâm Tĩnh Hằng nở nụ cười, "Không bằng bây giờ ngươi nói xem, nơi này là địa bàn của ai?"

Lúc này, một người của Đội Tự Vệ thông qua mạng nội bộ của căn cứ gửi đến cảnh báo: "Lão đại! Kho cơ giáp… Trong kho cơ giáp có ma! Vừa rồi chúng tập thể đi tới một bước, tự động lên nòng đạn đạo! Không ai đụng vào cả!"

"Cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là tước vũ khí, giao hết quyền khống chế tuyến đường ngầm và tất cả trạm

không gian ra đây, hoặc là ta chỉ xin nhận tạm mấy cơ giáp không tệ này của ngươi, nổ nơi đất chật người đông này ra tro." Lâm Tĩnh Hằng không coi ai ra gì đi vào giữa đám vệ binh súng ống sẵn sàng, "Ngươi thích lựa chọn nào?"

Lúc này, mọi người vô tri vô giác trong căn cứ không hề biết rằng, trong tòa nhà hành chính cách đó không xa đang tiến hành một cuộc cò kè mặc cả liên quan đến sự sống chết của họ, cảm thấy mặt đất lắc lư, ông già sứt răng cửa chẳng hề để ý khoát tay nói với Lục Tất Hành: "Không sao, nơi quỷ quái này, chẳng biết ở đâu lại xảy ra vấn đề, suốt ngày động đất – chú mày nói tiếp đi."

Nguyên nhân căn bản cuộc xung đột của đoàn tay đấm lão niên xế chiều, là ông già sứt răng và ông già què chân cách vách vì một tấm nguồn năng lượng sinh ra mâu thuẫn, trạm không gian vận hành quá tải, hệ thống năng lượng quy hoạch rất lộn xộn, phần lớn đều cung cấp cho cơ giáp, người dân mỗi ngày đều bị hạn chế giờ cung cấp điện. Rất nhiều người tự chế tấm năng lượng thô sơ – chắc cũng chẳng cao cấp gì hơn pin năng lượng mặt trời của người nguyên thủy – tấm năng lượng khó coi dựng khắp nơi, cướp đoạt năng lượng đến từ tháp năng lượng trên không, bởi vì cư trú dày đặc, khó tránh khỏi chắn sáng lẫn nhau, thành thử suốt ngày choảng nhau.

"Tháp năng lượng hạt nhân trên trạm bổ sung hẳn là từ thời đại vũ trụ đại hàng hải chín trăm năm trước để lại," Lục Tất Hành trong dăm ba câu đã dùng kinh nghiệm dạy dỗ tiểu lưu manh nhiều năm qua làm quen với hai phương xung đột, tay bưng trà nóng ông già què chân cho, ông già rụng răng bên cạnh thì đang cầm con dao phay dùng đánh nhau gọt táo cho cậu, thầy Lục mở một cuộc tọa đàm phổ cập khoa học lâm thời trên đường cái, nói chuyện rôm rả, "Một sáng kiến lớn của thời đại vũ trụ đại hàng hải chính là loại 'hằng tinh nhân tạo' này, năm ấy đây được gọi là công trình 'trồng mặt trời' – White, các em đừng đứng đực ra đó hóng hớt, ghi lại đi – năng lượng dự trữ trong đây đủ dùng cả vạn năm, cho dù trạm không gian bị bỏ hoang cũng có thể không ngừng phát sáng và tỏa nhiệt, nguồn năng lượng không là vấn đề. Tôi vừa xem rồi, cung ứng năng lượng của căn cứ các vị, vẫn dùng hệ thống năng lượng ngày xưa cho cơ giáp và tàu buôn qua đường nạp điện, thiết bị nạp điện có thể đủ cho cả một thành phố không? Hiệu suất quá thấp. Nguồn năng lượng dân dụng và kho cơ giáp cũng hoàn toàn không cần thiết tách ra, trang bị làm nguội cơ giáp hằng ngày lên xuống có thể duy trì một trạm nhiệt điện, đủ cho các vị dùng, không chỗ để thì có thể làm thành lơ lửng."

Ông già rụng răng đưa cậu quả táo lồi lõm, chế nhạo: "Nhóc con, nói nghe dễ dàng quá."

"Vốn cũng chẳng có gì," Lục Tất Hành nói, "Trạm không gian nhiều cơ giáp như vậy, không có đội robot sửa chữa bảo trì hằng ngày à? Chỉ cần làm được phương án rồi, cũng chỉ là chuyện thay một chương trình cho đội sửa chữa."

Ông già què chân: "Nói lợi hại như vậy, chú mày làm nghề gì?"

Lục Tất Hành khiêm tốn đáp: "Chỉ là một người dạy học."

Một đám ông bà già phá lên cười, cảm thấy thanh niên bây giờ ngày càng chém gió thành bão.

"Chém mạnh thế, còn tưởng chú mày là chuyên gia hàng không vũ trụ của viện nghiên cứu Votaw chứ?"

“Tiểu quỷ, chú mày đã trồng mấy thái dương?”

“Chú mày cho rằng trạm nhiệt điện là bánh bột mì, nói nặn là nặn à?”

Lục Tất Hành rất tốt tính, bị mấy ông bà già vừa cười nhạo vừa mó tay mó chân cũng không giận, cùng mọi người cười to một tràng, bổ táo thành mấy miếng chia cho mấy học sinh không biết đùa, hòng bịt cái miệng chuẩn bị trả đũa của các thiếu niên.

Lúc này, có một bà lão giơ gậy gõ cậu: “Cháu bé, cháu nói hay như vậy, thế có sửa được cái kia không?”

Lục Tất Hành ngẩng đầu nhìn theo hướng tay bà lão trỏ, chỉ thấy giữa đường phố chật hẹp có một màn hình lớn ba trăm sáu mươi độ lơ lửng im lìm đứng đó, như đã chết rất nhiều năm rồi.

“Lúc bà còn trẻ, sở thích lớn nhất chính là đi hàng một chuyến, còn sống trở về, sau đó ngồi trên quảng trường xem một bộ phim điện ảnh.” Bà lão nói, “Khoảng hơn năm mươi năm trước, nghe nói là từ trường quấy nhiễu hay là cái gì đó, bị hỏng mất, không còn sáng lên nữa. Bây giờ bên ngoài thế cục căng thẳng, trong căn cứ không dám thông tin qua lại với bên ngoài, không có tín hiệu, ngay cả ti vi cũng chẳng được xem, đám lão già này rỗi việc, đành phải mỗi ngày gây sự đánh nhau, cháu nổ như pháo, thế có thể làm cho nó sáng lên một lần nữa không?”

33. Quyển 2 - Chương 33

Xú Đại Tỷ không phải là công dân mẫu mực tuân thủ pháp luật gì, đừng thấy căn cứ lụp xụp này ngay cả dùng điện cũng hạn chế mà lầm, nhà tù riêng xây lại hết sức hoàn mỹ. Nhà tù như mê cung ẩn sâu dưới lòng đất, có hai tầng tín hiệu điện từ che chắn, cửa nhà tù tầng tầng lớp lớp hạ xuống, đừng nói là Xú Đại Tỷ, ngay cả bé như muỗi kiến cũng đừng hòng chạy thoát.

“Làm phiền tiên sinh Spencer, ngươi ‘bệnh’ vài ngày trước đi, nếu có cần gì, ta sẽ đến tìm bất cứ lúc nào.” Lâm Tĩnh Hằng tước vũ khí Xú Đại Tỷ và đám vệ binh, lần lượt ném vào các phòng đơn giam giữ riêng, trước khi đi thưởng thức tỉ mỉ thiết kế độc đáo của nhà giam dưới lòng đất này một chút, phất tay, “Nơi đẹp đẽ thế này, ngươi không ở vài ngày thì tiếc lắm.”

Xú Đại Tỷ muốn chửi ầm lên.

Lâm Tĩnh Hằng dừng bước: “Đúng rồi, tính nết ta không tốt, ngươi chú ý đừng nói lung tung.”

Xú Đại Tỷ không dám thật sự chọc giận hắn, nghe cảnh cáo đành phải nuốt những lời văng tục về bụng, nhịn đến mức cổ to thêm một cỡ, phun ra một câu: “Mày cứ chờ đó cho tao!”

Nói xong, không đợi Lâm Tĩnh Hằng trào phúng, chính hắn đã đỏ mặt trước, cảm thấy câu này thật sự nhụt chí anh hùng, y như bê đê vậy, xấu hổ muốn rơi nước mắt.

Trạm Lư trong hình tượng tay máy giơ một ngón tay, nhắc nhở: "Tiên sinh, ngài đã trái với điều khoản tương quan về 'cấm ngược đãi tù binh' trong điều luật quản lý quân sự của liên minh, dựa theo đánh giá, diện tích giam cầm và tình hình lấy ánh sáng đều không phù hợp tiêu chuẩn liên minh, xâm phạm nhân quyền cơ bản của tù nhân, ngài còn uy hiếp đối phương…"

"Ồ," Lâm Tĩnh Hằng dửng dưng trả lời, "Có ai muốn tới phạt tiền à?"

Trạm Lư: "…"

"Không phạt tiền, thì không có nhân quyền." Lâm Tĩnh Hằng đè ngón út tay máy Trạm Lư giơ lên, "Rỗi việc đừng tự mình nhập số liệu không liên quan, học ai thế? Còn giơ lan hoa chỉ."

Nhà tù xuống chút nữa chính là kho ngầm Xú Đại Tỷ cất cơ giáp, Lâm Tĩnh Hằng mang theo Trạm Lư trực tiếp đi thang máy xuống – trọng cơ giáp ba hạch gọi tắt là 'trọng tam', thân dài đến hơn một cây số, kiểu cơ giáp này từ năm 240 Lịch Tân Tinh đã bị liên minh đào thải triệt để khỏi quân đội.

"Lần gần nhất ta nhìn thấy trọng tam, là từ khi còn học ở học viện Ulan." Lâm Tĩnh Hằng nói.

"Năm đầu tiên nhập học, môn điều khiển cơ giáp ngài được điểm tuyệt đối, còn các môn khác đều không lý tưởng lắm." Trạm Lư nói, "Tướng quân Lục Tín lén gửi điện cho hiệu trưởng, yêu cầu cắt học bổng của ngài năm đó, để tránh khuyến khích tác phong xấu học lệch môn còn huênh hoang, nhưng hiệu trưởng tiên sinh rất giáo điều, lấy nội quy trường làm cớ cự tuyệt."

Lâm Tĩnh Hằng sửng sốt: "Cái gì?"

Hắn nhập học học viện Ulan khi mới mười bốn tuổi, là học sinh nhỏ nhất trường, đang tuổi nổi loạn, chuyên làm theo ý mình, không ít giáo viên từng cáo tội Lục Tín, hắn bị nói hoài bực mình, bèn cược cuối năm chắc chắn có thể giành học bổng, điều kiện là để Lục tướng quân câm miệng một kỳ nghỉ hè… Dù sao thì, nhịn hai tháng không thể thao thao bất tuyệt là một cực hình đối với Lục tướng quân.

Trạm Lư giấu đầu hở đuôi thanh minh giúp chủ nhân tiền nhiệm: "Tướng quân Lục Tín rất quan tâm việc giáo dục ngài, không phải sợ thua ngài mới gian lận."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Phải rồi, thế ông ta còn rất chính trực.

Trọng tam tuy rằng xưa cũ, dẫu sao cũng là trọng cơ giáp, lượng cấp không thể đánh đồng với cơ giáp bình thường, cơ giáp "Bắc Kinh" đem đến trước mặt nó như con bọ cánh cứng bằng nhựa, chỉ hơi khởi động dự nhiệt đã dẫn đến một trận động đất nhỏ, nếu nó tùy tiện di chuyển dưới lòng đất, chắc có thể đội sập một loạt đường phố.

Nhưng may mà nó kỳ thật cũng không thể tùy tiện di chuyển.

Khi nãy mạng tinh thần của Trạm Lư vừa trùm lên thì Lâm Tĩnh Hằng đã phát hiện, hạch của cơ giáp này hư hao rất nghiêm trọng, cơ bản nửa hỏng, cũng chỉ có thể dự nhiệt phát ra chút động tĩnh. Chắc hẳn là xảy ra sự cố cơ hủy người chết, bị tiểu thương trái luật vớt về bảo dưỡng xác ngoài, xem như vật hiếm lạ bán giá cao trên chợ đen, lừa bọn ngu không biết nhìn hàng – Xú Đại Tỷ còn tưởng là tinh thần lực của đám gà mờ trong căn cứ không đủ mới không thể khởi động nó.

"Đây hẳn là loạt cơ giáp ba hạch cuối cùng liên minh sản xuất năm 170 Tân Lịch, từ sau đó tiến vào thời đại trọng cơ giáp siêu thời không, trên kỹ thuật tiến bộ nghiêng trời lệch đất, kiểu cơ giáp cũ liền ngừng sản xuất." Tiếng Trạm Lư quanh quẩn ở phòng chứa cơ giáp, nói đoạn trên tay máy chiếu một luồng huỳnh quang lên phần đuôi cơ giáp, "Ngài xem, chỗ này có đánh số sản xuất."

"Tất cả trọng cơ giáp của liên minh đều có hồ sơ, cho dù hỏng cũng đều thu về, theo lý thuyết không nên lọt ra ngoài," Lâm Tĩnh Hằng ngửa đầu nhìn thân cơ giáp khổng lồ, "Tìm kiếm thử trong kho số liệu của ngươi, tra theo số lô sản xuất, xem cơ giáp này rốt cuộc là thế nào."

"Tiên sinh, trong kho số liệu của tôi không thể tìm được số này, đây là một cơ giáp khi xuất xưởng không được ghi vào danh sách."

Lâm Tĩnh Hằng cau mày.

Trọng cơ giáp khác với tiểu cơ giáp bình thường, trọng giáp là trọng khí quốc gia, quân đội quản lý cực kỳ nghiêm ngặt, từ lúc sản xuất đến lúc hỏng, đều nắm rõ như tảng đá của rừng bia đằng sau quốc hội liên minh, sẽ tuyệt đối không vô duyên vô cớ mất một chiếc.

Nó cho thấy điều gì?

Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên quay người sải bước ra ngoài.

Độc Nhãn Ưng chờ hắn ở cửa nhà tù chứ không xuống theo, bởi vì sợ mình nhất thời trượt tay bắn chết Xú Đại Tỷ, lúc này dưới chân lão đã dồn một đống đầu lọc, đang thất khiếu bốc khói phun mây phun sương. Nghe thấy tiếng bước chân, Độc Nhãn Ưng không hề quay đầu nói: "Mày định làm thế nào?"

"Kiểm kê vật tư dự trữ và vũ khí trang bị, bao gồm căn cứ này cùng hai nhà kho bí mật phía sau, xác nhận chiến bị sung túc hay không." Lâm Tĩnh Hằng nói, "Sau đó tôi sẽ dùng thiết bị của căn cứ mở định vị và thông tin liên lạc với bên ngoài, triệu tập Bạch Ngân Thập Vệ, Bạch Ngân Cửu mất liên lạc ở bên ngoài Thiên Hà Số 8, cách nơi này hẳn không xa. Mặt khác, bên dưới có một 'trọng tam', hạch cơ giáp hỏng nặng, vừa khéo có thể lắp Trạm Lư lên, giải quyết vấn đề hắn tốn điện, chỗ khác cần tìm một kỹ sư cơ giáp kiểm tu, tôi sẽ đi tìm Lục Tất Hành."

Độc Nhãn Ưng "À" một tiếng, hiếm thấy không gây sự với hắn, đi theo sau Lâm Tĩnh Hằng, lão dừng một chút, đột nhiên hỏi: "Mở thông tin liên lạc với bên ngoài, tọa độ nơi này sẽ bị lộ."

"Ừm, biết," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Chiến bị một khi kiểm kê xong, sẽ men theo tuyến đường ngầm chuyển dời đến hai nhà kho bí mật của Spencer trước, vừa vặn lấy căn cứ này làm mồi nhử, mài lưỡi kiếm cho Bạch Ngân Cửu."

Độc Nhãn Ưng nói: "Tao không nói vật tư – những người trong căn cứ thì sao?"

Lâm Tĩnh Hằng không hề quay đầu lại: "Liên quan gì đến tôi?"

Độc Nhãn Ưng thần sắc phức tạp nhìn bóng lưng hắn chằm chằm: "Rời khỏi liên minh năm năm, cũng không thể làm cho mày hơi dính một chút tình người."

Lâm Tĩnh Hằng cười nhạo: "Ông muốn đầu Ares Phùng, hay muốn tràn ngập tình người chơi trò 'trùm tinh cầu' ở nơi quỷ tha ma bắt này?"

Trong khi nói chuyện, hai người đã đến cổng tòa nhà hành chính, đúng lúc này, không xa bùng lên một tràng reo hò. Mọi người đều chạy tới một hướng, bà chủ nhà tóc rối bù từ trên lầu cư dân đông đúc thò đầu ra, lũ trẻ ngốc nghếch rượt đuổi đùa giỡn cũng đều rướn cổ –

Chỉ thấy màn hình xoay tròn ba trăm sáu mươi độ cao vút chính giữa trạm không gian vậy mà "sống" lại, tầng khí quyển nhân tạo phía trên hiện lên một lớp màng đen trong suốt, chặn ánh sáng mạnh ban ngày, tránh ảnh hưởng chất lượng hình ảnh, màn hình dưới màng chắn sáng như cánh hoa xòe ra từng tầng, nâng lên hình ảnh lập thể.

Đó là một bộ phim điện ảnh cũ, ống kính quay chậm thong thả lia qua, hoa tươi bạt ngàn sơn dã dần dần nở rộ, một luồng sáng từ ngoài tầm nhìn chiếu vào, thiết bị âm thanh chôn ở các góc trạm không gian tập thể phát ra hợp tấu violin trầm thấp, thùng loa lâu năm không sửa, một số đã hỏng, một số tuy còn thoi thóp nhưng lệch âm, nhạc nhẽo lộn xộn hỗn tạp lại, như tiếng vọng đến từ tinh không xa xôi, mọi người thoạt tiên lặng im, sau đó reo hò đổ xô đến quảng trường nhỏ dưới màn hình như trẩy hội.

Quảng trường từ lâu đã biến thành điểm chất đống rác thải sinh hoạt tạm thời chờ xử lý trong căn cứ, mùi hôi nồng nặc, ít ai lui tới, mọi người nhanh chóng bắt đầu tự phát dọn rác, tiếng thét và tiếng huýt sáo sắp át cả tiếng phim.

Năm mươi năm rồi, trong trạm không gian cách biệt với đời này, họ sống nương tựa lẫn nhau, cả ngày lo lắng, chưa từng dám chờ mong cuộc sống chật chội năm này sang tháng nọ sẽ có bất cứ thay đổi gì.

Có một cụ già bật khóc, bởi vì trong trạm không gian mặc dù có nhà cao tầng, có trời xanh nhân tạo, trọng lực giống như thật, nhưng không có núi cao và vực sâu, không có hạ qua đông đến năm lại năm, những cảnh đẹp trên tinh cầu đó quá xa họ, xa xôi đến mức bà đã quên mất gió xuân lướt qua bùn đất ẩm ướt là mùi thế nào rồi.

Cách đó không xa, Lục Tất Hành bị một đám người quần áo tả tơi tung lên.

"Đừng đừng đừng, nhiệt tình bình thường là được rồi, quá nhiệt tình cháu nuốt không trôi, mọi người văn minh xem phim, văn minh!" Cậu luống cuống tay chân từ chối, "Ông cụ kia cũng đừng hùa theo, mau tránh ra, cháu nhất định sẽ đè gãy xương ông mất! Không phải là một cái màn hình thôi sao, khoan kích động, công trình chúng ta phải làm còn nhiều lắm!"

Lâm Tĩnh Hằng khẽ cau mày, đứng lại.

Lục Tất Hành hết sức linh hoạt chui khỏi đám đông, đứng lên một thùng rác, cậu không biết lấy đâu ra một thiết bị khuếch âm, khả năng còn là kết quả của thời đại Địa Cầu, tích bụi của hai thời đại. Lục Tất Hành khom lưng tóm học sinh ngốc Gà Chọi, trong khi Gà Chọi vẻ mặt vô tội, dùng sơ mi trắng của gã lau sạch thiết bị khuếch âm bằng ngón cái, tạm dừng bộ phim trên màn hình.

Sau một thời gian nữa, chắc Lục Tất Hành có thể ra ngoài thành lập một tổ chức tà giáo – một cái thùng rác be bé lại bị cậu đạp ra tư thế của hội trường học viện Tinh Hải.

"A lô a lô," Lục Tất Hành lắc đầu, "Âm thanh không tốt, bao nhiêu năm không sửa rồi? Lát tìm bản vẽ thiết kế ra, chúng ta lần lượt đào lên sửa – chào mọi người, tôi là do tiên sinh Spencer lão đại của các vị mới nhặt về từ trên trời, nghề chính của tôi là giáo viên, nghề phụ là thợ sửa chữa, từ cơ giáp tàu buôn tầng khí quyển, cho tới ống nước bếp lò tấm năng lượng, ngoại trừ tháp năng lượng Plasma trên trời và bồn cầu trong nhà các vị, những cái khác đều có thể tới tìm tôi tư vấn."

Mọi người cười rộ lên.

Độc Nhãn Ưng thở dài, định băng qua đám đông đi gọi Lục Tất Hành về.

Lâm Tĩnh Hằng lại không nhúc nhích, dựa vào dưới kiến trúc tòa nhà hành chính đỏm dáng, từ xa chăm chú nhìn cậu thanh niên đọc diễn văn trên thùng rác.

"Đây chỉ là bước đầu tiên," Lục Tất Hành hào hứng vẽ một cái bánh to cho người dân của căn cứ, "Màn hình sửa xong rồi, kế tiếp chúng ta có thể sửa luôn dàn âm thanh, dù sao giải trí mới là việc lớn của đời người, chờ đến khi mọi người có thể vừa xem phim vừa làm việc, chúng ta sẽ làm vài việc lớn khác."

Bên dưới có người hỏi: "Làm việc lớn gì?"

"Đầu tiên phải sửa lại hệ thống nguồn năng lượng của căn cứ, cố gắng để mọi người 24 giờ đều được cung cấp điện, Đội Tự Vệ có thể diễn tập cơ giáp bất cứ lúc nào." Lục Tất Hành nói, "Nguồn năng lượng đuổi kịp rồi, chúng ta một lần nữa lập kế hoạch sửa chữa các phương tiện sinh hoạt trong căn cứ, hoàn thiện các vòng tuần hoàn sinh thái, xây dựng hệ thống phòng ngự chống đạn đạo cấp bậc tinh cầu…"

Thủ đô Cayley của Thiên Hà Số 8 còn chưa có hệ thống chống đạn đạo, đám nhà quê trong căn cứ giật mình trước sự nổ như thần này, Lục Tất Hành còn chưa dứt lời các thính giả đã cười ầm lên.

Có người la lên: “Sau đó chúng ta có thể cận đánh hải tặc vũ trụ, viễn chinh tám đại thiên hà à?”

“Chúng ta còn phải thành lập chính phủ liên minh, đi lên đỉnh cao đời người! Ha ha ha, thế tôi yêu cầu lập pháp, tiện dân bên ngoài đều phải quỳ xuống, hôn cái chân thối của tôi liếm đế giày tôi, gái đẹp trừ ra.”

“Mau xuống đi cậu kia, tôi còn phải xem phim.”

“Có thể sửa đám phế phẩm Đội Tự Vệ trước không?”

“Không thể, hắn mới nói là không sửa bồn cầu.”

“Này, chàng trai, sao chú mày có thể kỳ thị bồn cầu, mông của chú mày đã đồng ý chưa?”

Gà Chọi không thể nhịn được, cậy mình cao to, từ trong đoàn người nhảy dựng lên, kéo một kẻ lớn giọng nhất ra tay; cùng lúc đó, có đội viên Đội Tự Vệ vừa vặn không trực xen lẫn trong đám đông vốn định xem phim, không dưng bị nhục mạ, lập tức cũng không kiềm nổi gia nhập chiến đấu, đánh nhau loạn xạ.

Lục Tất Hành không mấy để ý tháo thiết bị khuếch âm xuống, đã quen với nhạo báng của mọi người từ lâu rồi. Cậu ngồi trên thùng rác, mân mê mở kho nhạc đa phương tiện của căn cứ, chọn một bài nhạc chọi trâu cổ xưa làm nhạc nền cho các anh hùng hảo hán, bản thân huýt sáo theo.

Bên cạnh có người đưa điếu thuốc cho cậu, là hàng rẻ tiền làm rất ẩu, Lục Tất Hành quay đầu thấy là một người trẻ tuổi, mặt chưa nảy nở còn đậm nét thiếu niên, không quá hai mươi tuổi, nhưng đã mặc đồng phục Đội Tự Vệ.

Lục Tất Hành vui vẻ nhận lấy: “Cảm ơn, em xưng hô như thế nào?”

“Chu Lục.”

“Họ Chu à? Nhìn em không thấy có huyết thống phương Đông lắm.”

“Không, tôi là trẻ mồ côi, không có họ, ngày bọn họ nhặt được tôi vừa vặn là thứ Bảy, cho nên đều gọi tôi như vậy,” Thiếu niên nhún vai, “Dù sao ở Thiên Hà Số 8, tên cũng chẳng quan trọng lắm.” *(Thứ 7 là chu lục-)*

Hắn có vầng trán đầy đặn, đôi mắt thẳng mà sâu, môi mỏng, khóe miệng hơi xệ xuống, nhìn tướng mạo sẽ cảm thấy mặt mũi hắn rất “thông minh”, chỉ là thông minh đến hơi kiêu căng.

Chu Lục hỏi: “Bọn họ đánh nhau, anh không tức giận à?”

Lục Tất Hành thở dài: "Ông trời để tôi đẹp trai thành một họa thủy, tôi cũng rất phiền não."

"Người ngoại lai, thật ra anh là một người viết tiểu thuyết phải không?" Chu Lục nói, "Lần đầu tiên đến thành phố ngầm?"

Lục Tất Hành bóp điếu thuốc, quay đầu nhìn hắn.

"Bản thân căn cứ này chính là một trạm bổ sung vứt đi, chính phủ không cần nữa, bọn buôn lậu mới dám lén nhặt về dùng," Chu Lục nói, "Tháp năng lượng trên trời cũng là nhặt, anh thấy trên trạm không gian đàng hoàng nào có thái dương giả chưa? Tháp năng lượng ấy là vật thí nghiệm thời đại Lịch Cựu Tinh không thu hồi, trôi giạt đến Thiên Hà Số 8, bị chúng tôi kéo đến chắp vá dùng làm thái dương, chứ không thấy được ánh dương, mấy lão ăn hại này dễ tự sát – căn cứ này của chúng tôi chính là nhặt đồng nát chắp vá ra, chẳng khác nào ổ chó dân lang thang lấy thùng giấy dựng ven đường, chưa biết chừng ngày nào đó thổi một trận gió to là sập, mọi người ngoài miệng không nói, thật ra trong lòng đều rất bất an, về sau anh đừng đùa nữa."

" 'Trời đất' đều là nhặt mót về?" Lục Tất Hành tựa hồ hơi kinh ngạc.

Chu Lục cười tự giễu.

Lại nghe Lục Tất Hành cảm thán một câu: "Vậy các em không phải cũng na ná thần tạo vật trong truyền thuyết, ngầu quá đó?"

Chu Lục vậy mà không đối đáp nổi.

Lục Tất Hành cười to vỗ vai hắn, nhìn thấy Độc Nhãn Ưng đằng xa vẻ mặt cáu kỉnh chen vào đám đông, cậu nhảy xuống thùng rác: "Ba tôi đến rồi, khả năng là kêu tôi đi ăn cơm, hôm khác nói chuyện, em cũng cỡ tuổi mấy học sinh của tôi, rảnh rỗi có thể tới nghe tôi giảng bài."

Độc Nhãn Ưng mặt trầm như nước vẫy tay gọi cậu: "Mấy gánh nặng nhỏ con để trong hành lý thì sao, mặc kệ chúng nó à?"

"Không sao," Lục Tất Hành nói, "Đều là tiểu lưu manh có thâm niên, biết đánh nhau thế nào không gây hậu quả nghiêm trọng, cứ để chúng hoạt động đi, coi như là tiết thể dục."

Độc Nhãn Ưng lưng quần giắt súng laser, vẻ mặt hung tợn, đám đông tụ tập ẩu đả đều tự động né lão, nhanh chóng nhường ra một lối.

Độc Nhãn Ưng chắp tay sau lưng, trầm mặc một lúc: "Con đã sớm biết Xú Đại Tỷ che giấu tin tức về hải tặc vũ trụ."

"Vâng."

"Khi nào?"

"Khi đối mặt," Lục Tất Hành cách vài bước ném đầu lọc thuốc lá vào thùng rác, "Trình độ Đội Tự Vệ dưới tay hắn chẳng mạnh hơn học sinh của con đến đâu, nhìn là biết chưa từng chạm vào cơ giáp, con vừa nghe ba nói hắn mua hàng loạt cơ giáp, còn chia kỳ trả góp là hiểu – nhưng con cho là hai người định ở đây nghỉ ngơi một thời gian, không ngờ Lâm trở mặt nhanh như vậy."

Độc Nhãn Ưng nhìn thật sâu vào mắt cậu: "Cho nên con kêu mấy đứa nhóc kia ra ngoài?"

"Cả nhà Bạc Hà đều ở trên sao Bắc Kinh, cha mẹ White thì đã chuẩn bị sẵn sàng di dân," Lục Tất Hành thôi cười, "Vitas và Tiểu Hoàng cũng là…"

Độc Nhãn Ưng: "Con sợ bọn chúng kích động đánh nhau à?"

"Là ba đánh nhau ấy chứ?" Lục Tất Hành nhìn lão một cái, "Ba, ba như thế về sau sẽ bị ba cao đấy." *(Ba cao gồm mỡ máu cao, huyết áp cao, đường huyết cao)*

Độc Nhãn Ưng giơ tay vỗ lưng cậu một phát: "Nếu không phải học sinh của con vừa vặn trốn đi, có thể con đã chẳng rời khỏi sao Bắc Kinh được."

–

Tác giả: Trùm tinh cầu là một game kinh doanh thời đại Lịch Tân Tinh, người chơi có thể xây dựng thế giới mới mỹ lệ của mình trên tinh cầu trụi lủi. Do khá là chán nên bị thị trường hờ hững, công ty game đã đóng cửa. ( )

34. Quyển 2 - Chương 34

Lục Tất Hành nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói: "Lão Lục, ba vì vậy mới đặc biệt phẫn nộ à?"

Độc Nhãn Ưng thoạt đầu á khẩu, sau đó lớn tiếng nói: "Cút, bớt tưởng bở đi, bố mày xót cho gia sản của mình thôi!"

Lục Tất Hành vỗ vai lão: "Gia sản thứ này, như đê đập đắp tạm bằng cát trong sông suối, giữ một tẹo nước, sống không ôm được, chết không mang theo, trăm năm sau đập cát vừa sập, thì dòng nước lại cùng bùn cát chảy ra sông biển. Đứng trên góc độ toàn vũ trụ, nhìn về phía trước là hàng tỉ năm, nhìn về sau cũng là hàng tỉ năm, thứ trong tay ba không tính là của ba, cùng lắm là gửi lại – dù sao tương lai cũng cho con, ba hãy nghĩ thoáng đi, con đây còn chẳng nói gì mà."

Độc Nhãn Ưng vẫn muốn giãy giụa hấp hối, cười khẩy một tiếng: “Ai nói gia sản sẽ để lại cho mày? Mày nào phải con ba, mày được ba nhặt trong thùng rác mà!”

Nghe nói câu này đã được bầu làm món ăn chuyên dùng hăm dọa trẻ nhỏ dưới bốn tuổi cùng với câu “không chịu ngủ là đêm sói sẽ đến bắt con đi”.

Lục Tất Hành nghe xong im lặng một lúc, hơi xấu hổ, không nhịn được nhìn quanh bốn phía, lén lút nói: “Lão Lục, dù nói thế nào con cũng là người hơn ba mươi rồi, ba có thể đừng gọi con là ‘cục cưng’ ở nơi công cộng không?”

Độc Nhãn Ưng: “…”

Lục Tất Hành đem ông bố mèo Ba Tư ra mua vui, vui xong cũng không quên việc chính: “Hai người không đánh chết Spencer chứ? Bản vẽ thiết kế ban đầu của căn cứ này còn không? Con muốn dùng một chút.”

“Không cần đi nữa,” Sắc mặt Độc Nhãn Ưng sầm xuống, “Vị thượng tướng liên minh kia đã tính toán coi căn cứ này thành mồi nhử, tặng cho hải tặc vũ trụ, con hãy nghỉ ngơi vài hôm, đừng suốt ngày lo chuyện vớ vẩn, bảo mấy đứa học sinh kia cũng đừng chạy lung tung khắp nơi, chuẩn bị sẵn sàng rút khỏi bất cứ lúc nào, bằng không đến lúc đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không ai rảnh lo cho chúng nó đâu.”

Lục Tất Hành quay đầu lại thoáng nhìn kiến trúc chật chội và đường phố chật ních người: “Muốn rút đi nhanh như vậy? Thế vẫn phải giải quyết vấn đề nguồn năng lượng chứ, bằng không nhiều người thế đồng thời đi, cơ giáp quy mô lớn hoặc tàu vũ trụ đồng thời lên xuống, căn cứ không khéo quá tải, còn có…”

Độc Nhãn Ưng cắt ngang cậu: “Không phải, con không hiểu.”

Lục Tất Hành ngớ ra.

“Đừng nói đây chỉ là một trạm không gian bé tí, sống bên trong đều là rác rưởi và cặn bã chẳng hề có giá trị, cho dù là Votaw sao thủ đô của Thiên Hà Số 1, chỉ cần là cần thiết, hắn đều có thể vứt bỏ không chút do dự. Con biết chiến tranh có ý nghĩa gì đối với những người như họ không? Đó chính là một ván cờ, tỷ lệ thương vong chẳng qua là một con số.” Độc Nhãn Ưng nói, “Có phải con cảm thấy, ở trên sao Bắc Kinh hắn đối xử với con không tệ? Đó là vì lúc ấy các con không có quan hệ lợi hại, con không hiểu hắn.”

Lục Tất Hành nhướng mày: “Ông già, từ lúc con có ký ức tới nay, chưa từng thấy ba rời khỏi Thiên Hà Số 8. Vậy với tuổi tác của Lâm thượng tướng, hai người rốt cuộc có thể có ân oán gì? Hồi nhỏ anh ấy lấy ná bắn vỡ kính nhà ba à?”

Độc Nhãn Ưng cắn mạnh đầu lọc thuốc lá trong miệng.

Lục Tất Hành đành phải nghiêm túc lại: “Đừng nói ân oán, ngay cả chuyện ba biết anh ấy thực sự cũng rất kỳ lạ, có thể nói ra không? Không thể nói cũng không sao, sau này con tiếp tục can ngăn là được.”

Độc Nhãn Ưng: “Mày còn biết mày can ngăn!”

Lục Tất Hành buông tay: “Anh ấy là nhà tài trợ của con, ba thì chỉ là một người cha vắt chày ra nước, ba không cho tiền đương nhiên chẳng có giá trị gì – huống chi người ta còn trẻ trung đẹp trai hơn ba.”

“Trẻ trung” và “cho tiền” đây là hai sự thật khách quan, không thể nói gì được, Độc Nhãn Ưng lại không tiện thoải mái so độ đẹp trai với Lâm tướng quân, lão tức đến mức đôi mắt uyên ương suýt nữa đổi màu, một lúc lâu mới xuôi.

Lục Tất Hành: “Hay là ba có thù với ai thế hệ trước?”

“Lâm Tĩnh Hằng… Không biết tính là cha nuôi hay thầy hắn, là một người bạn cũ của ba.” Độc Nhãn Ưng gần như cân nhắc câu từ mở miệng, lão khó khăn nói câu này, lại bổ sung một câu, “Bạn bè sống chết có nhau – sau đó do một vài nguyên nhân, người này bị vu hãm có tội, đã chết rồi.”

Lục Tất Hành: “Bạn của ba? Con đã gặp chưa?”

“Chưa, khi đó còn chưa có con.” Độc Nhãn Ưng dừng lại, “Người này… rất được quý mến, kẻ vu hãm ông ta cho rằng ông ta rất có thế lực, dư nghiệt của ông ta trải rộng khắp liên minh, cho dù chết rồi cũng có thể dọa vỡ mật một số kẻ, thế nên họ cần tìm một người tiếp quản khống chế thế lực này, người đó chính là Lâm Tĩnh Hằng.”

Lục Tất Hành hơi chần chừ: “Nhân vật phản diện trong câu chuyện này… đều tôn trọng luật thừa kế di sản như vậy à?”

“Không,” Độc Nhãn Ưng im lặng nhìn cậu, có một chớp mắt như vậy, ánh mắt lão như xuyên qua người cậu thanh niên, đến Thiên Hà Số 8 chồng chất vết thương lại tràn ngập hi vọng hơn một trăm năm trước, “Mới đầu họ không tin Lâm Tĩnh Hằng sẽ một lòng trung thành với liên minh, vừa vặn lúc ấy, người kia có mấy cựu bộ kiệt ngạo bất tuân nổi loạn, họ phái hắn đi để thử, con có biết chiến tích của hắn không? Lâm tướng quân vĩ đại chim non mới ra ràng, một trận chiến thành danh, bắn rơi trên trăm cơ giáp ‘quân địch’, trong đó có một doanh thậm chí tử nạn hết, không một ai may mắn sống sót. Mà ba cựu bộ phản loạn, hai trực tiếp cơ hủy người chết, một thì bị trọng thương khi hắn dùng sức mạnh công phá mạng tinh thần.”

“Biến thành người thực vật?”

“Ngu đần mất trí.” Độc Nhãn Ưng cười cổ quái, “Sau đó người này bị nhốt vào nhà tù đặc biệt, không còn thấy ánh mặt trời, ba không biết ông ta sống thế nào, chắc là giống một con chó? Con bây giờ đã biết tại sao ba ghét Lâm Tĩnh Hằng rồi chứ? Đúng, thời điểm người kia xảy ra chuyện hắn còn nhỏ, đứng ra cũng chỉ là vật hi sinh, hắn phải bo bo giữ mình, ba tán thành. Sau đó hắn tòng quân nhập ngũ, cống hiến cho liên minh… Dù sao hắn là xuất thân danh môn, tốt nghiệp trường quân đội số 1, điều này cũng hợp tình hợp lý. Nhưng hắn lại có thể dứt khoát ra tay với các chú bác nhìn hắn lớn lên, hắn mà còn một chút tính người, thì nên một phát súng kết liễu Bart, để ông ta chết như một con người, cũng tốt hơn mất sạch tôn nghiêm.”

"Bart?" Lục Tất Hành lặp lại cái tên lão vô tình tiết lộ, "Luther Bart? Bạn ba là tướng quân Lục Tín của liên minh? Con từng thấy trong tiểu thuyết, nhưng trong tin tức phía chính phủ liên minh… Tin tức phía chính phủ không khảo chứng được."

Kỳ thật tra được, tuy rằng liên minh giấu kín như bưng về Lục Tín, nhưng hai tội danh lớn "phản bội" và "phản nhân loại" của ông đều ghi trong hồ sơ, viết rõ rành rành, Lục Tất Hành trước nay đọc lệch và lộn xộn, những chuyện này cậu đều đã đọc, chỉ là quan tâm đến tình cảm của Độc Nhãn Ưng nên tạm thời giả vờ không biết thôi.

Song Độc Nhãn Ưng cảm thấy mình đã nói nhiều, khoát tay không chịu nhắc lại.

"Được rồi," Lục Tất Hành rất giỏi thấu hiểu không gặng hỏi nữa, "Con đi tìm Lâm nói chuyện."

Độc Nhãn Ưng nhíu mày: "Ba vừa rồi nói nhiều như vậy, con đều coi như gió thoảng qua tai?"

Lục Tất Hành cười: "Người không quen thì thôi, nhưng con lúc ở sao Bắc Kinh đã rất thân với anh ấy, vẫn phải hiểu đôi chút, Lão Lục, bản thân đống chuyện ba nói đều không phải là tự mình trải qua, mà chỉ nghe lại, trên logic, tin nghe lại chưa chắc đã chuẩn hơn con quan sát."

"Mày quan sát cái rắm," Độc Nhãn Ưng phẫn nộ nói, "Quan sát mặt à!"

Lục Tất Hành tốt tính dung nhẫn sự nóng nảy của ông già tiền mãn kinh, quay đầu huýt sáo thật dài gọi mấy học sinh: "Các anh hùng, chiến dịch kết thúc chưa? Kết thúc rồi thì đi theo thầy!"

Độc Nhãn Ưng nhìn cậu, trong lòng đột nhiên trỗi lên một chút nghi ngờ – tuy rằng Lục Tất Hành từ nhỏ đã si mê các loại kỹ thuật kỳ quái, nhưng ngoài mặt không nhìn ra là một quái thai, khá biết cách ăn mặc, cũng khá được quý mến, thời thiếu niên ở trên sao Cayley cũng thu hút không ít cô bé thích ngoại hình mà đều bị cậu khéo léo đuổi đi, Độc Nhãn Ưng vẫn cho rằng cậu nhìn hoạt bát, kỳ thật bản chất là một người thích ru rú trong nhà, tương lai định kết hôn với cơ giáp.

Hiện tại xem ra, cậu chàng này thanh tâm quả dục như vậy, cũng có khả năng là không hề thích bọn con gái, mà lúc ấy bên cạnh vừa vặn không có nam giới nào bảnh bao!

Độc Nhãn Ưng xù hết lông lên: "Khoan đã, Lục Tất Hành, mày lăn về đây cho ba, ba có chuyện hỏi mày!"

Lục Tất Hành tranh thủ thời gian, đã đi xa rồi.

Lúc nhìn thấy Độc Nhãn Ưng lôi Lục Tất Hành ra khỏi đám đông, Lâm Tĩnh Hằng liền quay người về phòng mình, dự cảm Lục Tất Hành sẽ nhanh chóng đến tìm mình, bèn pha một ấm trà to, vừa xem thiết bị đầu cuối cá nhân lộn xộn của Xú Đại Tỷ vừa chờ đợi.

Nhưng hắn đi toilet ba lần rồi mà Lục Tất Hành vẫn chưa đến.

Tháp năng lượng đã ra đằng sau trạm không gian, màn đêm buông xuống trong căn cứ, Lâm Tĩnh Hằng liếc nhìn thời gian, quét tuyến đường ngầm trên thiết bị đầu cuối cá nhân của Xú Đại Tỷ, giả vờ cẩn thận suy tính tọa độ, điềm nhiên hỏi Trạm Lư: "Lục Tất Hành dẫn mấy học sinh của cậu ta đi tham quan cái gì vậy?"

Trạm Lư – nạp điện một ngày một đêm đã có thể duy trì hạch cơ giáp trạng thái hình người nghe hỏi liền đi tới một bên, thông qua mạng nội bộ của căn cứ nhanh chóng xâm nhập thiết bị theo dõi có thể dùng ở các nơi: "Hiệu trưởng Lục và học sinh dưới sự dẫn dắt của một đội viên Đội Tự Vệ, đã chạy một vòng cả căn cứ, đang trên đường trở về."

Lâm Tĩnh Hằng dừng ngòi bút, ngước lên hỏi: "Chạy một vòng, làm gì?"

"Đo vẽ bản đồ, thực nghiệm, hiểu thêm… Tiện thể trong thực tiễn giảng bài cho học sinh." Trạm Lư nói, "Các em học sinh bây giờ đều ở trên xe, đã ngủ lăn còng queo rồi."

Thầy Lục giảng đám thanh thiếu niên tinh thần dư thừa thành cương thi sống, một đám như đi trên mây trở về phòng mình, gục đầu ngủ ngay, bản thân cậu ngược lại ngày càng có tinh thần, khả năng là một giống loài thời gian chờ siêu dài.

Sau khi về phòng, cậu dùng thiết bị đầu cuối cá nhân tập trung xử lý tất cả thông tin tập hợp trong một ngày, hiệu suất cao mau lẹ sắp xếp ra đầu mối, trời sáng mới sửa sang lại hình tượng cá nhân, đi gõ cửa phòng Lâm thượng tướng.

Lâm Tĩnh Hằng đại khái là vừa rửa mặt, còn đang nhỏ nước, mở cửa xong hắn lười vào buồng vệ sinh liền trực tiếp giơ tay chùi mặt rồi lắc lắc bọt nước coi như lau xong: "Ngồi đi."

Lục Tất Hành nhìn quanh bốn phía – bản thân Lâm tướng quân rất không chú trọng, mà phòng lại cực kỳ chỉnh tề, chăn nệm phẳng phiu như chưa từng ngủ, không có lấy một nếp nhăn, đồ đạc cũng không biết dùng hay chưa, chỉ biết ấm chén trà lẫn bàn ghế… đều còn giữ nguyên bố trí thống nhất của quán trọ – cậu nhất thời có chút câu nệ, ngồi cũng ngại.

"Tôi biết cậu định nói gì với tôi," Lâm Tĩnh Hằng không thừa lời, chẳng ngẩng đầu lên pha ly cà phê đẩy đến trước mặt cậu, "Nhưng không có tín hiệu truyền tin với bên ngoài, tôi sẽ không thể liên lạc với Bạch Ngân Cửu. Hải tặc vũ trụ có khoa học kỹ thuật và vũ khí nào liên minh không có, tôi không biết, mà bọn chúng ở vực ngoại, trăm năm qua không ngừng đấu đá nhau, một mất một còn, không biết đã đánh bao nhiêu trận ác liệt ngay cả trọng cơ giáp cũng trực tiếp báo hỏng, rất có thể trình độ chiến đấu của những người này cao hơn xa quân liên minh quen sống an nhàn sung sướng, tôi phải triệu tập Bạch Ngân Thập Vệ."

Lục Tất Hành ngửi thấy trên người hắn có mùi bạc hà, không nhịn được quẹt mũi, bản năng nói ngọt: "Em xem tư liệu quân đội liên minh xuất bản công khai, anh giao chiến với hải tặc vũ trụ chưa từng bại, người có thể một mình quật ngã cả Đội Tự Vệ cũng sẽ cẩn thận như vậy sao?"

Lâm Tĩnh Hằng rất muốn gặng hỏi một câu "Cậu còn từng chú ý chiến tích của tôi", nhưng cảm thấy giống khoe khoang, phải thận trọng hết sức mới không buột miệng thốt ra, rất cẩn thận trả lời: "Đội Tự Vệ không cần quật cũng có thể tự ngã. Tôi có thể tùy tiện thổi tắt mấy ngọn nến, không có nghĩa là cũng có thể phun ra vòi rồng, kẻ đánh giá quá cao mình thường sống không thọ."

"Thông tin liên lạc với bên ngoài cần dùng đến thiết bị phần cứng của căn cứ. Hai trạm bổ sung khác do không thường có người ở nên thiếu phương tiện phần cứng tương ứng, đúng không?" Lục Tất Hành nói, đoạn cậu mở thiết bị đầu cuối cá nhân, mặt đối mặt mà chiếu một bản vẽ tương đối phức tạp lên cái bàn nhỏ, "Vấn đề này em có thể giải quyết."

Lâm Tĩnh Hằng ngửa ra sau, mắt sắp bị bản vẽ thiết kế lộn xộn kia lóa mù: "Đây là cái gì?"

"Em làm suốt đêm đấy, cấu tạo một trường không gian bên ngoài tuyến đường ngầm, mượn năng lượng của tháp năng lượng Plasma, tương đương với làm một tấm kính phản quang lớn, nếu đối phương ý đồ truy tung tín hiệu định vị căn cứ, sẽ bị kính phản quang chuyển hướng ngẫu nhiên này dẫn đến nơi khác," Lục Tất Hành nói, "Để em nói qua cho anh về nguyên lý phản truy tung này…"

Lâm Tĩnh Hằng không hề muốn nghe, đầu căng lên. Trước kia đều là hắn cần, sai nhân viên kỹ thuật đi thực hiện, còn chưa từng có nhân viên kỹ thuật nào dám đến trước mặt hắn lải nhải không thôi như vậy, Lâm Tĩnh Hằng hai lần giơ tay muốn cắt ngang, song ngẩng đầu thấy đôi mắt sáng rực của Lục Tất Hành lại không nhẫn tâm, ngón tay giơ lên đành phải chuyển hướng về mình, ấn đỏ cả huyệt thái dương.

Lục Tất Hành nói nửa chừng dừng lại, ngắm nghía sắc mặt hắn hỏi: "Hôm qua anh không nghỉ ngơi tốt à?"

Lâm Tĩnh Hằng: "… Rất tốt."

Trạm Lư đang hỗ trợ kiểm tra lại bản vẽ thiết kế của Lục Tất Hành ngẩng đầu lên quét biểu cảm của Lâm Tĩnh Hằng, trong kho số liệu ghi chép vô số phế phẩm của hắn hiện lên hai từ, một là "cười miễn cưỡng", một là "nhẫn nhịn", trí tuệ nhân tạo hiếu kỳ cảm thấy mình đã phát hiện việc mới mẻ, mừng rỡ ghi lại và bảo tồn số liệu này.

Lục Tất Hành: "Anh cảm thấy sắp xếp như vậy được chứ?"

Lâm Tĩnh Hằng cân nhắc câu từ giây lát, kiên nhẫn nói: "Rất nhiều hải tặc vũ trụ đều có chế độ đội tiền trạm, đội tiền trạm này gọi là 'hy sinh', dùng mạng người đổi lấy tình báo. Khi chưa rõ quân địch hư thực, sẽ phái một đội 'hy sinh' như vậy thử hỏa lực mạnh yếu và phối trí quân bị của đối phương, đôi khi đội tiền trạm thậm chí không chỉ một nhóm người, tôi hoài nghi trong mấy thập niên trước, những tập kích lớn lớn bé bé của chúng đều mang tính chất này. Chúng vô cùng cẩn thận, một tọa độ vũ trụ giả không đánh lừa được đâu."

Nhưng trạm không gian xây dựng mấy trăm năm có ngàn vạn nhân khẩu là một mồi nhử khá nặng.

Đặc biệt trạm không gian này nằm trên tuyến đường ngầm – năm xưa Lục Tín chỉ trong mấy tháng ngắn

ngủi đã giành lại Thiên Hà Số 8, chính bởi vì bang phái xã hội đen nơi đây, những con người bên lề của thế giới ngầm tập thể phản bội, dùng tuyến đường ngầm mở cửa sau cho quân liên minh vào, đây là nỗi đau điếng người của thân vương Cayley, Ares Phùng nhận được tin tức sẽ bất chấp tất cả.

"Dùng Đội Tự Vệ làm mồi nhử thì thế nào?" Lục Tất Hành nhanh chóng nói, "Không, cũng không thể nói là mồi nhử, em tra rồi, cơ giáp và quân bị của Spencer đủ để võ trang cho một chiến đội quy mô trung bình, Đội Tự Vệ có thể lợi dụng tuyến đường ngầm rắc rối phức tạp và kính tượng đánh du kích, chúng ta có ưu thế, bởi vì căn cứ rất nhỏ, che giấu kỹ tọa độ tương đương với ẩn hình, không như sao Cayley mục tiêu rõ ràng cho bọn chúng nổ. Đội Tự Vệ chỉ cần huấn luyện một chút – Lâm, đến lúc đó anh và Bạch Ngân Cửu có thể làm vũ khí bí mật chim sẻ đứng sau."

Đối với vọng tưởng lạc quan này của Lục Tất Hành, Lâm Tĩnh Hằng suýt nữa buột ra một câu "mơ hão", cắn rách đầu lưỡi mới nuốt vào lại, bởi vì nhất thời không nghĩ ra từ đồng nghĩa uyển chuyển hơn, hắn không nói gì được, đành phải mỉm cười.

Lục Tất Hành đã nhìn quen hắn cười khẩy, ngoài cười trong không cười, thậm chí tự mình ra trận mô phỏng nụ cười ngây ngô của Lâm thượng tướng, còn chưa từng thấy nụ cười mỉm có chút bất đắc dĩ và đau đầu như thế này trên mặt hắn – khóe miệng giãn ra, mày lại chưa kịp giãn, lông mi hơi rũ xuống, thân thiết đến có phần không giống hắn, gần như dung túng và cưng chiều.

"Anh ấy đối xử với mình quả thật khác hẳn, rất rõ ràng," Lục Tất Hành nghĩ thầm, miệng hơi khô, cúi đầu uống một ngụm cà phê, "Có một có hai không có ba, đây là lần thứ mấy… vậy có phải anh ấy có ý đó với mình không?"

Hai chữ "ý đó" vừa chui ra, trong lòng Lục Tất Hành liền như nhiễm virus máy tính, hai chữ này lặp đi lặp lại không dứt, căng nổ bộ nhớ của cậu, khiến người làm công tác khoa học này hóa thành một kẻ não tàn ngay tại chỗ, cảm giác ngay cả bầu không khí cũng trở nên xấu hổ.

35. Quyển 2 - Chương 35

Trạm Lư rất lễ độ nhắc nhở: "Hiệu trưởng Lục, 'tiêu chuẩn đo sức chiến đấu của bộ đội' do chính phủ liên minh ban bố là thang điểm 100, tôi ước đoán sơ qua, kết quả của Đội Tự Vệ là khoảng 5 điểm, đối mặt với hải tặc vũ trụ không có sức đánh trả, tôi nghĩ phỏng đoán của thầy đối với họ quá lạc quan rồi."

Lục Tất Hành cố đào ra một chút thần trí, hệ thống lại một câu tiếng người: "Không sao, phần cứng là cơ sở, phần mềm có thể nâng cấp. Điểm này chúng ta đều rõ."

Lâm Tĩnh Hằng ngắm nghía người trẻ tuổi trước mắt, trên diện mạo vẫn không thấy cậu và Lục Tín có chỗ nào giống nhau, ngay cả tính cách cũng không giống lắm – tuy rằng Lục Tín cũng là một người ba hoa đáng sợ, nhưng kỳ thật ông chỉ nói nhiều đơn thuần, trên đối nhân xử thế không hề khéo léo, nửa đời trước của ông quá thuận buồm xuôi gió, trở thành một truyền kỳ chói lọi, nên đôi khi không khỏi độc đoán, cáu lên còn có chút bất chấp nói một không hai.

Thế nhưng Lục Tất Hành lại khác.

Cậu sẽ nửa đêm không ngủ được, hừng hực chạy một vòng quanh căn cứ lụp xụp này, sáng sớm đến đây, không nói mình muốn làm gì, cũng không nhắc đến những nhân quyền tối thượng bị ca tụng ra hoa đó, cậu chỉ đơn thuần chạy tới đưa ra một phương án, phương án này thậm chí không hề mâu thuẫn với nguyên kế hoạch của Lâm Tĩnh Hằng – nếu đám gà rù Đội Tự Vệ vừa đối mặt với hải tặc vũ trụ liền tan thành khói bụi, cũng không hề ảnh hưởng đại cục, kế đó vẫn có thể tiếp tục đẩy căn cứ ra làm vật hi sinh, làm theo nguyên kế hoạch.

Có lẽ chỉ là yêu cầu gia hạn một chút thời gian.

Làm sao cậu lớn lên thành như vậy?

Lâm Tĩnh Hằng không nhịn được nghĩ: "Nhất định là lão mèo Ba Tư già mà mất nết kia chỉ biết ăn chơi đàng điếm, hồi nhỏ không trông nom cậu ta đàng hoàng."

Trong đầu Lục Tất Hành vốn nhảy nhót ngọn lửa nhỏ nghĩ ngợi lung tung, bị Lâm Tĩnh Hằng nhìn chăm chú một lúc lâu thật sự có chút chết người, cậu vội vàng nhìn ngó khắp nơi một lúc, hi vọng có thể tìm một thứ phản quang, xem thử góc này mình có đủ đẹp trai hay không.

Song động tác và thần thái này của cậu vào mắt Lâm Tĩnh Hằng lại càng giống thận trọng đứng ngồi không yên, sợ gây thêm phiền phức cho người khác.

"Mình còn từng nói muốn xây dựng lại một học viện Tinh Hải cho cậu ta mà." Lâm Tĩnh Hằng nghĩ.

Hắn trầm ngâm chốc lát rồi nhượng bộ: "Tư liệu tuyến đường trong tay Spencer quá qua loa, khi giao chiến không đủ chính xác sẽ xảy ra vấn đề, tôi cần tra rõ tuyến đường ngầm, vẽ bản đồ quân dụng, đồng thời xác nhận vị trí và tình hình của hai nhà kho bí mật, bắt đầu chuyển dời bộ phận vật tư và quân bị, cộng thêm xây dựng mạng thông tin liên lạc của căn cứ, sửa chữa trọng tam bị hỏng kia – cần chừng ba tháng, ba tháng sau, mạng thông tin với bên ngoài trải ra, tìm kiếm Bạch Ngân Cửu, một khi Bạch Ngân Cửu trả lời, liên lạc thành lập, thân vương Cayley của Thiên Hà Số 8 có thể sẽ lập tức chú ý tới, cậu cảm thấy chừng này thời gian đủ không?"

Lục Tất Hành – do còn trong trạng thái treo máy chậm nửa nhịp mới hiểu, lập tức ngẩng đầu lên.

"Tôi mở quyền quản lý căn cứ cho cậu – thời gian không đủ cũng đành chịu, chiến sự thay đổi trong nháy mắt, không ai biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, không thể lâu hơn nữa." Lâm Tĩnh Hằng là một người không biết thỏa hiệp, cho nên thỉnh thoảng thỏa hiệp một lần, đặc biệt không lành nghề. Hắn ho một tiếng, giả vờ điềm nhiên, cúi đầu lật xem bản vẽ thiết kế phức tạp phát đau đầu của Lục Tất Hành, khoát tay muốn đuổi cậu đi.

Lúc này, Lục Tất Hành túm tay hắn, lập tức lại buông ra rất nhanh, thời gian bàn tay tiếp xúc rất khéo – nói là túm một phát cũng đúng, nói vỗ lòng bàn tay cũng đúng, chẳng qua cái trước là giở trò lưu manh,

cái sau là "chúc mừng hữu hảo vô tư". Lục Tất Hành vừa vặn nằm giữa bằng sự chính xác của nhà khoa học, suýt tạo thành hỗn loạn cho công năng phân biệt người cơ giao hỗ của Trạm Lư.

Lâm Tĩnh Hằng nháy mắt thoáng cứng đờ, hắn không quen quá gần người ta, tiếp xúc tứ chi bất ngờ sẽ làm hắn hơi khó chịu, nhưng bởi vì không muốn có vẻ khó gần, hắn chỉ đành giả vờ điềm nhiên như không.

Dựa theo thống kê không hoàn toàn, trong một trăm chuyện yêu đương, hết chín mươi nhân vật chính đều có "phản ứng nhạy cảm" với tiếp xúc lơ đãng của người trong lòng, hoàn hồn lại sẽ nghĩ mọi cách che giấu sự nhạy cảm của mình. Lục Tất Hành thí nghiệm xong, cảm thấy mình hầu như đã có thể đưa ra kết luận, Lâm chính là có ý đó.

"Phải làm sao đây?" Cậu vừa hoang mang bối rối, vừa ra vẻ thản nhiên quay người đi ra cửa, cảm thấy bóng lưng mình bỗng dưng cao thêm ba tấc, như bước đi trong tuồng mà anh tuấn tiêu sái đi ra ngoài.

"Có cần vui mừng thế không?" Lâm Tĩnh Hằng nhìn theo bóng lưng cậu, trong lòng còn có chút bực dọc, "Đi cũng không đi bình thường, làm như sau mông vểnh cái đuôi vậy."

Trạm Lư nhắc nhở hắn: "Tiên sinh, tôi cảm thấy đối với ba tháng sau sẽ xảy ra chuyện gì, ngài không nói rõ chi tiết và đưa ra nhắc nhở nguy hiểm cho hiệu trưởng Lục."

"Cậu ta biết," Lâm Tĩnh Hằng thở dài, đưa tay phóng to bản vẽ thiết kế, trải kín bàn, "Cũng không biết là thông minh hay ngu ngốc, gỗ mục không thể chạm khắc, nhét heo vào tàu vũ trụ thì có nghĩa là nó biết bay sao? Làm sao mà không hiểu chứ?"

Trạm Lư nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Tiên sinh, trên đường đến ngài từng nói với Hoàng tiểu thư rằng cứ điểm Bạch Ngân không có yêu cầu cứng nhắc với tinh thần lực cao hay thấp – xin hỏi ngài cho rằng chứng não rỗng không tính là gì, hay chỉ xuất phát từ phép lịch sự?"

Lâm Tĩnh Hằng nhún vai: "Ai mà biết được."

Dù sao thì, chưa ai từng gặp chứng não rỗng trong bộ đội liên minh, cũng chưa gặp thiểu năng, hạng ăn hại và người mắc chứng lo âu.

Trong tuyên ngôn tự do của liên minh nói, linh hồn sinh ra cao quý, mọi người tự do bình đẳng.

Liên minh vĩ đại vĩnh viễn chính xác – trời ban nhân quyền, chí cao vô thượng, sao có thể vì thành kiến thế tục mà chia người ra cao thấp sang hèn?

Loài người chỉ chia ra "hữu dụng" và "vô dụng" mà thôi.

Tiếng máy móc lạnh tanh của trí tuệ nhân tạo vang lên: "Được, chỉ là phép lịch sự, sửa ghi chú."

"Nhưng khái niệm kính tượng này của cậu ta rất thú vị," Lâm Tĩnh Hằng dửng dưng nói, "Tuyến đường ngầm để bí mật, thường sẽ có một số đoạn đường cố ý nằm gần tiểu hành tinh lực hút mạnh, trong hoàn cảnh tự nhiên thế này, 'du kích' không phải là không thể thực hiện. Hải tặc vũ trụ sẽ bố trí nhiều đội tiền trạm, chúng ta cũng sẽ làm vậy, vừa khéo Đội Tự Vệ múa may chân tay này có thể dùng để kiểm tra tốc độ phản ứng của Vệ đội thân vương Cayley. Trạm Lư, ta cần ngươi giúp ta thu thập tất cả tin tức về gia tộc thân vương Cayley, phải sớm làm một phân tích mô hình hành vi…"

Hiện thực tàn khốc, người có thể vững vàng trong loại tàn khốc này cần tàn khốc hơn hiện thực.

Lục Tất Hành đi ra tòa nhà của Đội Tự Vệ, không ít người không đánh không quen đi ngang qua đều rất nhiệt tình chào hỏi cậu.

Lũ trẻ con rảnh rỗi đùa giỡn rượt nhau chạy qua, chơi trò "đội tự vệ bắt hải tặc", một đứa đóng giả đội viên tự vệ bắt sáu "hải tặc", "đội viên tự vệ" bé tí chạy thở hồng hộc, bị bạn bắt nạt tức quá đứng giữa đường òa khóc.

Mấy đội viên Đội Tự Vệ chân chính sóng vai đi qua, cả người nồng nặc mùi rượu, đang lớn tiếng thảo luận căn "bệnh" kỳ lạ của Xú Đại Tỷ, và trong vòng nửa phút tự động hình thành một lời đồn thô bỉ, bắt đầu lan truyền khắp nơi – họ nói Spencer chắc chắn là bị trĩ rồi.

Màn hình lớn trên quảng trường hôm trước mới sửa xong, hôm sau đã bắt đầu chiếu phim cấp ba, phối hợp với âm thanh lạc điệu, hiệu quả rất mất hồn, ông lão rụng răng hôm trước tụ tập đánh nhau từ xa ném một quả táo cho Lục Tất Hành, lên giọng như thanh la vỡ hỏi: "Chuyên gia, cháu định khi nào sửa dàn âm thanh? Ông thấy việc này mới là khẩn cấp!"

Lục Tất Hành lau vỏ quả táo, hô lại: "Ông ơi, nếu mạng ông còn lại ba tháng, ông định sống như thế nào?"

Ông lão rụng răng cười hì hì trả lời: "Ăn-no-chờ-chết thôi!"

Lục Tất Hành im lặng nhai táo, nghĩ thầm: nhưng các ông thật sự chỉ còn lại ba tháng.

Nhai xong quả táo, Lục Tất Hành nghĩ ra một sách lược, cậu chùi miệng, nói: "Thiết bị đa phương tiện công cộng rất tốn điện, coi chừng căn cứ quá tải."

Nói xong, cậu lợi dụng quyền quản lý mới lấy từ Lâm Tĩnh Hằng, lặng lẽ cắt điện dân dụng.

Trong chớp mắt, ngoại trừ tòa nhà hành chính, tất cả ánh đèn tắt phụt, cẩu nam nữ trên màn hình lớn như ảo ảnh biến mất giữa không trung, cả căn cứ đều phát ra một tiếng "Đù" như thở dài.

"Cháu đã nói gì?" Lục Tất Hành giả vờ giả vịt khoát tay nói với mọi người xung quanh, "Căn cứ hiện giờ không có nhiều năng lượng cho các vị phung phí, xem phim ba phút cúp điện một ngày, lần này sướng rồi nhé. Vả lại tên đó chỉ có một múi, đẹp đẽ gì mà xem? Mau đi làm việc của mình đi."

“Ba phút” hiển nhiên đã dọa tất cả mọi người.

Ông lão rụng răng hớt hải đuổi theo: “Loại phim này cháu cũng bảo mọi người xem ba phút rồi chờ, đây là việc người làm hả!”

Lục Tất Hành ra vẻ bất đắc dĩ: “Kiến thiết phương tiện cơ sở của quý căn cứ chính là trình độ này, cháu có biện pháp gì?”

Cậu nhanh chóng bị một đám người vây quanh.

“Cậu không phải là chuyên gia à?”

“Mau giải quyết đi chứ!”

“Hôm qua không phải chú mày còn nói phải lao ra Thiên Hà Số 8, dẹp yên toàn vũ trụ sao?”

“Được rồi được rồi, để tôi nghĩ cách, số lượng robot sửa chữa trong căn cứ các vị không đủ, có thợ máy không?”

Không ai hưởng ứng.

“Được rồi,” Lục Tất Hành khoát tay, “Thế công nhân làm đường, từng tiếp xúc với robot, từng làm bảo trì trên tàu buôn… Từng sửa ống nước và cống thoát nước, đều đi theo tôi.”

Người dân mới nói phải ăn no chờ chết nghe thế dốc tổ mà ra, phàm là từng sửa chữa đồ điện gia dụng đều đi theo cậu, như một đám lừa cột củ cà rốt trước mũi. Chúng lừa lòng nóng như lửa đốt, tràn trề nhiệt tình, chỉ cần nửa ngày đã chủ động phối hợp với Lục Tất Hành đăng ký kỹ năng của mình, nhận phân công.

Bản thân giáo dục của Thiên Hà Số 8 đã rất kém, mà đám dân lang thang vũ trụ này còn tệ hơn, rất nhiều người lớn tuổi thậm chí một chữ bẻ đôi cũng không biết, không ai có thể hiểu phương án cải tạo hệ thống nguồn năng lượng của Lục Tất Hành.

Lục Tất Hành nói khô cả miệng, phát giác còn khó hơn huấn luyện chó, đành phải từ bỏ, phân công lại chi tiết hơn, chia sức lao động của căn cứ làm nhiều tổ nhỏ, số robot có hạn đều thành tổ trưởng, phụ trách dẫn dắt những con người ngu xuẩn này làm việc.

Bốn học sinh cũng nhận được bài tập đầu tiên trong cuộc đời, Lục Tất Hành yêu cầu chúng trước khi trời tối tính ra giá trị năng lượng tiêu hao của toàn căn cứ, ngày kế phải dùng, nếu không chỉ có thể dừng công việc tính lại.

Sau khi cửa nát nhà tan sớm chiều bên nhau, đám học sinh đã quen nghe lời thầy, coi thầy là chủ tâm cốt, nhận được chỉ thị lập tức đều ngoan ngoãn đi tính, tính xong một đống số, phát hiện bốn đứa cho ra bốn lượng cấp khác nhau, rìa cũng chẳng dính.

"Ôi, không được thì đi hỏi Lục tổng đi, thầy đâu rồi?" White hỏi.

"Đang bận sửa lại chương trình của robot, không biết chạy đi đâu rồi." Bạc Hà kéo má, chóng mặt hoa mắt nhìn số liệu lộn xộn, "Trời sắp tối rồi… Tao lắp ráp vũ khí phi pháp thuần thục lắm, bọn mày cho tao làm chút việc tao biết không được à?"

Hoàng Tĩnh Xu cáu kỉnh vỗ thiết bị đầu cuối cá nhân về cổ tay, đứng dậy: "Tính không ra, thầy đã dạy đâu, ngày mai cứ nộp bài tập như vậy được rồi, ai thích làm gì thì làm, tao ngủ đây."

Gà Chọi tán thành bốn chân đề nghị này, đứng dậy theo.

Lúc này, White nhìn thoáng qua bốn phía, thấp giọng gọi chúng lại: "Khoan đã, bọn mày biết Lâm tướng quân chỉ cho ba tháng không?"

Ba đứa kia không hiểu gì cả: "Cái gì ba tháng?"

"Buổi sáng Lục tổng lén nói cho tao biết," White hạ giọng xuống thấp hơn, "Quân đoàn Bạch Ngân của liên minh đang ở ngay gần đây, ba tháng sau sẽ chuyển dời vật tư, dùng căn cứ này và người trên căn cứ làm mồi, dụ thân vương Cayley đến. Lục tổng nói, nếu đến lúc đó căn cứ còn yếu xìu như bây giờ, thì chỉ có thể làm vật hi sinh, những người này không phải trộm cắp cường đạo thì là buôn lậu, Lâm tướng quân chắc chắn mặc kệ họ sống hay chết… Tụi mày đừng nói với người khác nhé, bằng không họ nhất định sẽ bạo động, sống không nổi đâu."

Bốn học sinh nhìn nhau một lúc lâu.

Gà Chọi nói: "Làm mồi nhử cũng không nhất định chính là vật hi sinh mà…"

"Làm mồi nhử thì chết chắc rồi." Hoàng Tĩnh Xu lại ngồi xuống, "Mày quên sao Bắc Kinh rồi à?"

Cô nhóc vừa dứt câu, cả đám đều không nói gì nữa.

Mỗi người đều muốn quên sao Bắc Kinh , nhưng ký ức thảm thiết bất luận thế nào cũng khó mà xóa nhòa.

"Lục tổng nói, muốn sống sót, phải có năng lực phòng ngự tối thiểu, phải có sức chiến đấu đánh không lại thì chạy, phải có hệ thống ẩn giấu tọa độ, công trình cơ bản của căn cứ, nguồn cung cấp năng lượng đều là cơ sở, phải mau chóng làm xong." White nhanh chóng nói, "Sau đó xem số mệnh."

Lúc này, trong căn cứ có một người phụ nữ trung niên mở quán ăn nhỏ đi tới, mọi người đều gọi chị ta là "chị Béo", White và lũ bạn đột nhiên biết bí mật lớn liếc nhìn nhau, đều nặng nề tâm sự mà ngậm miệng.

Chị Béo xách trong tay một mớ hộp cơm, chồng lên cao cả nửa thước, đặt mạnh trước mặt mấy học sinh, hùng hùng hổ hổ nói: "Ông thầy khốn nạn của mấy đứa thật không ra gì, bản thân dẫn một đám lưu manh thối đi làm vớ vẩn, còn cho mấy đứa nhóc các em đi theo, ăn chút thức ăn khuya rồi mau ngủ đi."

Bữa ăn khuya của chị Béo cục mịch như chính bản thân chị ta, đại khái coi chúng là trẻ con nên cố ý nặn bánh bao thành hình gà và thỏ, lũ "gà con" và "thỏ con" vỏ mỏng nhân dày, mỗi con đều to bằng nửa quả bóng, mặt mũi dữ tợn nằm la liệt trong hộp cơm, đủ để trấn trạch trừ tà, chính khí lẫm liệt vào bụng mấy học sinh.

"Tra thử thiết bị đầu cuối cá nhân, Lục tổng từng cho sách tham khảo." Chờ chị Béo vừa đi, Bạc Hà liền mở miệng, cô nhóc chụm hai ngón trỏ lại, cọ mạnh trên mũi vài cái, tựa hồ muốn chùi đi vành mắt đỏ hoe, "Tao nhớ có một quyển chuyên nói về nguồn năng lượng và tỷ lệ sử dụng năng lượng, tao không tin, súng laser tao còn lắp được, mà tính không ra một bài tập?"

Đây là lần đầu tiên đám học sinh của học viện Tinh Hải học được tự mình chủ động đọc sách, tìm kiếm thứ mình cần, giống như người tinh khôn viễn cổ từ trên cây xuống, bắt đầu đứng thẳng đi đến xã hội loài người, là một sự kiện quan trọng vĩ đại – tiếc rằng kết quả không như ý muốn.

Sách tham khảo không hề thân thiện, danh từ khó hiểu và công cụ toán học ngạo mạn vừa xuất hiện, bốn học sinh liền quỳ xuống tập thể, bốn thợ giày thối không bằng một Gia Cát Lượng, chúng nghiên cứu suốt một đêm mà vẫn hết đường xoay xở.

Đối với kẻ giấc ngủ chẳng có buồn lo mà nói, thời gian là quý giá, đối với người hôm sau chính là ngày chết mà nói, thời gian là tàn khốc.

Tháp năng lượng của căn cứ xuống rồi lên, cảnh sắc khi mặt trời mới mọc rất đặc biệt – trên trời không hề có đường màu bụng cá kia, bầu trời đêm bắt đầu phai màu từ hướng tháp năng lượng bay lên, ngay sau đó, không trung như một tấm vải bị vẩy mực, màu xanh thẳm kéo ra bốn phương, vài phút sau đã chiếm toàn bộ tầm nhìn.

Trời đã sáng.

Lục Tất Hành ngủ gật trong phòng làm việc, bị tạp âm đánh thức, cậu dụi mắt ngẩng đầu lên, thấy số cơ giáp hôm ấy bị Lâm Tĩnh Hằng đánh bay ở ngoài căn cứ lần lượt được vớt về.

Những người lái quần áo xốc xếch từ trên cơ giáp lăn xuống – đều chưa bị thương gì, cao thủ so chiêu mới động sinh tử, những người này đối với Lâm Tĩnh Hằng chỉ có thể tính là hàng rào nhỏ chặn đường, tiện tay đẩy ngã mà thôi, bò dậy vẫn nguyên đầu vẹn đuôi – dù rằng như vậy, đối chiến vũ trụ hung tàn vẫn mang đến cho đám đội viên tự vệ này vết thương tâm lý không thể bù lại, bên ngoài kêu cha gọi mẹ om sòm.

Quần chúng kích động khiến gào khóc lộn xộn nhanh chóng biến thành khẩu hiệu thống nhất.

Lục Tất Hành đi đến bên cửa sổ, nghe bọn họ đều nhịp kêu Spencer: "Xú Đại Tỷ! Thằng khốn! Bố mày muốn xuất ngũ!"

Khoa học gia trẻ tuổi kéo màn ra, thở dài.

Ngày thứ hai trên đồng hồ đếm ngược, cách tan thành khói bụi còn chín mươi ngày, căn cứ vẫn là một ngày hết thuốc chữa.

36. Quyển 2 - Chương 36

Lâm Tĩnh Hằng đang xuôi theo mạng tinh thần của Trạm Lư, cẩn thận quét qua bộ phận bị hỏng của trọng tam.

Hắn cần từng chút một làm rõ hỏng hóc và nguyên nhân, đủ rõ ràng rồi mới có thể lên phương án sửa chữa. Đối với Lâm Tĩnh Hằng mà nói, giải quyết cơ giáp hỏng hóc trên kỹ thuật không có khó khăn gì, chỉ là một việc cần cẩn thận – như tháo cuộn chỉ nhỏ quấn vào nhau vậy.

Nhưng nếu nói giải quyết cơ giáp đột nhiên trục trặc là tháo một hai cuộn chỉ nhỏ, vậy mức độ hỏng như trọng tam tương đương với ném hơn một trăm con mèo vào kho len sợi, mà công trình sửa chữa chính là sau khi nạn mèo đi qua bắt tay vào sắp xếp lại tất cả len sợi.

Không cần kỹ thuật cao siêu cỡ nào, chỉ cần sự kiên nhẫn có thể tha thứ cả thế giới.

Tuy rằng Lâm Tĩnh Hằng không phải là người hấp tấp, nhưng kiên nhẫn của sói hoang phục trong trời băng đất tuyết săn đàn hươu và kiên nhẫn tháo cuộn len hiển nhiên không cùng một bộ phận. Hắn vốn định lấy cớ "cho các học sinh tiếp xúc gần gũi với cấu tạo bên trong trọng cơ giáp" để đẩy việc sửa chữa trọng tam cho Lục Tất Hành.

Không ngờ nhất thời bị quỷ ám nhượng bộ, tìm hết căn cứ chẳng thấy thợ máy thứ hai tin được lại dễ gạt, đành phải thất khiếu bốc khói tự mình ra trận.

"Tiên sinh cần nghỉ ngơi không?" Trạm Lư mạng tinh thần tương liên với ý thức của hắn bỗng nhiên nói, "Tôi chú ý tới mạch máu phía trên mắt trái của ngài tốc độ chảy đang nhanh hơn, ngài tựa hồ đang kiềm chế cảm xúc không tốt."

Lâm Tĩnh Hằng bị công trình "cuộn len" làm phiền muốn nổ tung, nhưng lại không tiện bùng nổ vì chút việc cỏn con bằng cái rắm này, vì thế kiềm chế rút khỏi mạng tinh thần, không nói một lời rời khỏi trọng tam, đi vào thang máy hút thuốc.

Trạm Lư tận chức tận trách làm gạt tàn hình người, Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc hơn nửa điếu thuốc, mới mở miệng: "Ngươi nói ngươi, một trong các khoa học kỹ thuật mũi nhọn nhất liên minh, sao không thể thả rông chứ?"

Trạm Lư trịnh trọng nói rõ về công năng của mình: "Tiên sinh, xét một cách nghiêm túc, không có thân cơ, tôi chỉ không thể thực hiện một số công năng làm cơ giáp, nhưng công năng của trí tuệ nhân tạo không bị ảnh hưởng, mức hao năng lượng cũng rất thấp."

Lâm Tĩnh Hằng nghe xong, ưu sầu nhét đầu thuốc lá vào miệng, chỉ mong sao Trạm Lư là một thiểu năng nhân tạo trầm lặng kiệm lời.

"Ví dụ như xâm nhập hệ thống theo dõi trong phạm vi nhất định, thực thời chú ý tình hình bên ngoài cho ngài." Trạm Lư dường như để biểu hiện hắn không chỉ có một công năng "tán phét", trong tròng đen màu xanh lục cấp tốc lướt qua vô số cái bóng, chính xác thông qua camera của trạm đậu cơ giáp nhìn thấy cảnh thật, hắn quan sát giây lát rồi báo cáo, "Đội Tự Vệ của tiên sinh Spencer nổi loạn rồi."

"Nổi loạn?" Lâm Tĩnh Hằng không hiểu, ngẩng đầu lên, "Chuyện ta nhốt Spencer vào nhà tù dưới lòng đất đã lộ phong thanh nhanh như vậy?"

Trạm Lư: "Chờ một chút, tôi đang phân tích khẩu hình…"

Lâm Tĩnh Hằng búng tàn thuốc vào lòng bàn tay hắn, một chút bất ngờ qua đi, không để trong lòng, coi như nghe giải sầu – căn cứ trong mắt hắn như một trại gà thịt nhặt được, lũ gà đập cánh kêu quang quác, om sòm quá cùng lắm thì giết một đám, mặc dù hơi phiền phức nhưng cũng chẳng tổn thất gì.

Hắn lắc đầu: "Những người này còn rất trung tâm."

"Không," Trạm Lư hoàn thành phân tích, trả lời, "Nguyên nhân nổi loạn là Đội Tự Vệ phẫn nộ nhằm vào cá nhân tiên sinh Spencer, hiện giờ họ cho rằng tiên sinh Spencer đang giả chết, muốn đòi một lời giải thích từ hắn."

"Nội chiến à," Lâm Tĩnh Hằng cảm thấy hơi mới mẻ, "Tại sao? Vì hắn dẫn sói vào nhà?"

Trạm Lư: "Bởi vì hắn đầu hàng không kịp thời."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Cơ giáp lôi về chất lung tung, các đội viên tự vệ nổi loạn đều chen chúc trên quảng trường nhỏ, có kẻ đứng hô khẩu hiệu, còn có kẻ lăn lộn dưới đất không chịu dậy.

Lục Tất Hành hôm trước qua đêm trong phòng làm việc của robot, phòng làm việc cách quảng trường nhỏ

chỉ không đến hai mươi mét, để cậu nghe rõ mồn một mọi người đua nhau nói.

"Vừa rời khỏi tầng khí quyển không bao lâu, tao suýt nữa đụng trúng tháp năng lượng, suýt nữa biến thành heo sữa nướng!"

"Bọn mày biết lái cơ giáp lên trời đáng sợ cỡ nào không? Bốn phía chẳng có gì cả, giơ tay không thấy năm ngón, Xú Đại Tỷ ông coi bọn tôi là cái gì? Là tinh anh trong Vườn Địa Đàng ngay cả óc cũng đặc biệt chính xác à?"

"Chính thế, con mẹ nó đừng đánh rắm nữa, có bao nhiêu người sợ độ cao? Bao nhiêu người sợ tối? Bao nhiêu người sợ đóng kín? Hả? Ông ngầu như vậy, trời cũng lên rồi, sao không chữa đầu óc cho bọn này trước?"

"Thấy có người đến, chưa nhìn rõ là ai đã nổ súng trước, mày nghĩ mày là ai? Bạch Ngân Thập Vệ? Bố mày suýt nữa toi ở đó vì mày!"

"Độc Nhãn Ưng mày cũng dám đánh, lúc ông ta bán cơ giáp mày còn đái dầm đấy!"

"Có bản lĩnh mày tự đánh đi! Chỉ giỏi ra vẻ!"

"Đúng, có bản lĩnh mày cũng tự lái cơ giáp đi!"

"Xú Đại Tỷ! Mày đừng giả chết!"

"Lăn ra đây!"

Những người này bị Lâm Tĩnh Hằng đánh ngã ngoài tầng khí quyển của căn cứ, vừa mới chết đi sống lại lôi cả người lẫn cơ giáp về. Trong vũ trụ tối om bị cướp đoạt quyền hạn mạng tinh thần, trôi nổi trong chân không chẳng có một bóng người không phải là đùa giỡn, không có thân thể và tố chất tâm lý mạnh mẽ, chỉ là sợ hãi đã có thể khiến người ta phát điên.

Người dân của căn cứ sáng sớm chạy tới, vốn định chuẩn bị đến làm việc vì phim cấp ba, vây xem tiền căn hậu quả, không khỏi buồn đau, cũng cảm thấy Xú Đại Tỷ khốn nạn. Rất nhanh, ngày càng nhiều người gia nhập đội ngũ cách mạng, cuối cùng ngay cả cửa phòng làm việc cũng bị chặn, họ xô đẩy chửi rủa, như một mớ bòng bong.

Sự tình bắt đầu hơi mất khống chế.

Lúc này, có người gõ cửa sổ nhỏ bên hông phòng làm việc, Lục Tất Hành ngẩng đầu lên thấy đội viên tự vệ Chu Lục thò đầu vào: "Mở cửa sổ đi, tôi đang cầm đồ trong tay!"

Chu Lục mặt như vị thành niên, thân thủ lại rất có chất quân nhân, xách hộp cơm cồng kềnh, một tay trèo lên tầng hai, nhanh nhẹn chống một tay nhảy vào cửa sổ: "Cơm sáng của quán chị Béo, bên trong còn có canh, dọc đường tôi chỉ sợ đổ, mệt gần chết."

Bụng Lục Tất Hành đang réo ùng ục, cậu tức thì cảm thấy anh bạn trẻ Chu Lục này nghĩa bạc vân thiên, vội vàng nhận lấy: "Làm sao em biết tôi ở đây?"

"Học sinh của anh nói." Chu Lục nói, "Bảo là bài tập anh giao tính không ra, muốn tới hỏi anh, tôi thấy bên này có người gây sự không cho chúng đến, anh đừng thấy những người này đều là đám ô hợp mà coi thường, họ mà điên lên thì chuyện gì cũng làm được, mấy đứa bọn chúng không quen căn cứ, còn có con gái, nguy hiểm lắm."

Lúc này thì đừng quan tâm kế hoạch cải tiến nguồn năng lượng gì nữa, Lục Tất Hành húp canh nửa chừng nghe nói học sinh sắp tới vội ném bát canh qua một bên, ké mạng nội bộ của căn cứ nhắn tin cho White, dặn chúng quay về tòa nhà hành chính của Đội Tự Vệ, đi theo Độc Nhãn Ưng hoặc Lâm tướng quân, không được ra ngoài.

"Sao lại om sòm như vậy?"

Chu Lục nhún vai: "Ngay từ đầu đã có mâu thuẫn, bọn họ đều phản đối Xú Đại Tỷ mua đống cơ giáp và vũ khí kia."

Lục Tất Hành: "Tại sao?"

"Bởi vì đắt đó mà. Khoảng một hai tháng trước khi thân vương Cayley đến, chúng tôi đã nhận được tin tức – tuyến đường ngầm, anh hiểu mà, ngoài mặt không đi vực ngoại, kỳ thực rất nhiều kẻ vì tiền vẫn sẽ đến vực ngoại buôn bán chợ đen, thời điểm động đất tới, lũ chuột dưới cống ngầm thường nhận được tin tức sớm nhất." Chu Lục cúi đầu, lão luyện châm một điếu thuốc, dựa cửa sổ, thần sắc có chút chán ghét, hắn có khuôn mặt non choẹt, một vòng trên môi giống như còn là lông tơ, bộ dáng vị thành niên, lúc này nhìn tự dưng lại có chút già dặn, khiến người ta cảm thấy hắn có thể không nhỏ tuổi như thoạt nhìn, "Khi đó trên tuyến đường ngầm lòng người hoảng sợ, mọi người đều dừng công việc làm ăn, tập thể quyết định chuyện này chúng tôi tự mình lén biết, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, ai tiết lộ phải chết. Lúc ấy Xú Đại Tỷ nói nhất định phải đi mua một mớ cơ giáp phòng thân, rất nhiều người đều phản đối, giá một cơ giáp có thể dự trữ vật tư nuôi bao nhiêu người? Nhưng tuyến đường này, căn cứ này, đều là của nhà Spencer, hắn là lão đại, hắn khư khư cố chấp, chúng tôi cũng chẳng có cách gì."

Lục Tất Hành: "Bớt được lợi còn khoe khoang đi, cơ giáp dù đắt hơn, các em cũng mới trả chưa đến ba phần tiền cọc, Spencer tại phương diện lừa đảo nghiên cứu sâu như vậy, đi theo hắn còn cần nhọc lòng vấn đề tiền bạc?"

Chu Lục im lặng một lúc, búng tàn thuốc trên bệ cửa sổ: "Quả thật, ngoại trừ chê đắt, thực ra nguyên nhân chủ yếu nhất là họ sợ gây chuyện. Anh cũng nhìn thấy rồi, họ đều là hạng người nào, làm chuột lâu đã quên mình là người. Họ cảm thấy chỉ cần mình cụp đuôi, ngoan ngoãn rụt đầu trốn trong căn cứ, là có thể sống tạm bợ. Công nhiên mua một đống cơ giáp và quân bị như vậy, lỡ bị hải tặc vũ trụ và liên minh phát hiện, bị lầm là phần tử võ trang thì làm thế nào?"

Lục Tất Hành nhìn hắn: “Em không nghĩ như vậy.”

“Không.” Chu Lục hạ thấp giọng, nghiêng đầu thoáng nhìn đám đông phẫn nộ, “Tôi không cảm thấy mỗi ngày nơm nớp lo sợ phó mặc số phận có gì tốt, thay vì run run rẩy rẩy trốn trong cống ngầm, tôi thà lái cơ giáp lên trời chiến đấu, cho dù chết cũng là tự tôi tìm chết, không oán trách số phận.”

Hắn chưa dứt lời, liền nghe thấy trong số đội viên tự vệ gây sự dưới lầu có người hô: “Ở đây ồn ào vô dụng, chúng ta đến tòa nhà Đội Tự Vệ, lôi cổ Xú Đại Tỷ ra!”

“Đến tòa nhà Đội Tự Vệ!”

“Xử hắn!”

Lục Tất Hành vội đi tới một bước, đẩy cửa sổ ra: “Hỏng rồi.”

“Mấy học sinh của anh cũng ở tòa nhà hành chính phải không?” Chu Lục vội vàng dập thuốc, nhanh chóng nói, “Anh biết trèo tường không? Tôi dẫn anh đi đường tắt tìm chúng.”

Lục Tất Hành lắc đầu với sắc mặt có phần nặng nề, không phải cậu lo lắng cho an toàn của học sinh, mà là sợ đám ô hợp này không biết nặng nhẹ quậy đến trước mặt Lâm Tĩnh Hằng, vị tướng quân kia một khi bị chọc giận, không khéo sẽ nổ tan xác hết những người này.

Cả căn cứ chia làm khu đậu cơ giáp và khu vực dân dụng, mà tòa nhà hành chính nằm ngay trên đường ranh giới của hai nơi, rất gần trạm đậu cơ giáp, đội ngũ biểu tình phẫn nộ xuất phát từ đây, tối đa mười lăm phút là có thể đến tòa nhà hành chính, Lục Tất Hành thực sự không dám tưởng tượng sắc mặt Lâm khi bọn họ chặn cửa chửi rủa.

Theo bản thân Lục Tất Hành phân tích, Lâm hôm qua miễn cưỡng đồng ý cho cậu ba tháng, đã là kết quả mình bán sắc tướng, vậy bây giờ phải làm thế nào?

Chẳng lẽ phải đi bán thân xác?

Mặc dù tình hình đã hết sức khẩn cấp, nhưng Lục thánh nhân chuẩn bị bán mình cứu người vẫn nghĩ bậy bạ một giây đồng hồ, may mà cậu còn biết nặng nhẹ, sau khi ý thức được, vội vàng kéo lại thần trí “đào lãng ngập trời”, hắng giọng thật mạnh, mở thiết bị đầu cuối cá nhân.

Bản đồ căn cứ lập thể lập tức trải ra trong phòng làm việc, Lục Tất Hành nhanh chóng mở camera trên đường, mấy chục hình ảnh theo dõi đồng thời nổi trên đầu hai người.

Chu Lục nhận ra ngay tuyến đường Đội Tự Vệ nổi loạn đi: “Họ sắp đến trạm đậu cổng Bắc rồi, chỗ đó có chướng ngại vật!”

Chưa dứt lời, Lục Tất Hành đã tìm được thiết bị khống chế chướng ngại vật trên đường, nơi xa lập tức vang lên tiếng "ù ù", trong camera, một hàng rào sắt cao mấy chục mét từ hư không dựng lên, chặn đám đông phẫn nộ.

Chu Lục vỗ tay: "Giỏi lắm!"

Lục Tất Hành vừa định ngời ngời phong độ khiêm tốn một chút, nụ cười trên mặt còn chưa thành hình, liền nhìn thấy Đội Tự Vệ nổi loạn tụ sau hàng rào sắt, tự phát hợp thành cây tông hình người, có người hô khẩu hiệu, đám đông kề vai nắm tay tụ lại, lửa giận ngút trời và có quy tắc xô hàng rào.

Bọn họ ở trên chiến trường vũ trụ năm bè bảy mảng, mà xô hàng rào nhà mình lại ra tính kỷ luật tổ chức cao độ, như một đội ngũ huấn luyện nghiêm chỉnh!

Càng chết người hơn là, hàng rào sắt khả năng đã mấy trăm năm không bảo trì, lớp cách ly chống rỉ loang lổ, rỉ sét lốm đốm ăn mòn rất nhiều ổ trục, là thứ chỉ đẹp mã ngoài, bị sóng người xô vài cái lại lung lay sắp đổ.

Lúc này, Lâm Tĩnh Hằng từ trong phòng chứa trọng tam đi ra, đã có thể nghe thấy tiếng họ tông cửa hò hét "một hai" "một hai", bốn học sinh hoảng loạn chạy lên lầu: "Lâm tướng quân, họ…"

Lâm Tĩnh Hằng thuận tay vỗ vai White, bảo chúng: "Về phòng đi."

White rùng mình nhớ tới giao hẹn "ba tháng" lạnh băng vô tình của hắn.

Độc Nhãn Ưng từ trong phòng dành cho khách trên lầu đi xuống: "Chuyện gì vậy?"

Lâm Tĩnh Hằng không trả lời, kết nối mạng tinh thần của Trạm Lư, mạng tinh thần khổng lồ bao trùm cả căn cứ, ngay sau đó, trong trạm đậu cơ giáp như có ma, cơ giáp vốn ngã trái ngã phải nối nhau chậm rãi đứng dậy, sáng lên ánh sáng xanh lạnh lẽo, một loạt cơ giáp mé ngoài cùng im ắng giơ pháo ion lên, chỉnh tề nhắm thẳng vào đám đông đang xô cửa.

"Ông nên dạy cậu ta cách lựa chọn lấy bỏ, thay vì muốn tìm phương thức giải quyết vẹn toàn đôi bên cho tất cả mọi chuyện." Lâm Tĩnh Hằng dùng khóe mắt liếc nhìn Độc Nhãn Ưng, đôi môi mỏng phun ra mấy chữ hầu như không thể nghe thấy, "Rác rưởi chính là rác rưởi."

Dự nhiệt của pháo ion khiến hệ thống nguồn năng lượng yếu ớt của căn cứ phát ra cảnh báo năng lượng cao, đồng tử Lục Tất Hành co lại, liền lập tức, rào sắt ầm ầm sập xuống, các đội viên tự vệ hoàn toàn không hay biết gì đối với sau lưng mình giống như giành được thắng lợi lớn, mừng rỡ hò hét.

Lâm Tĩnh Hằng mặt không biểu cảm hạ chỉ lệnh bắn pháo ion.

Không khí bị đốt mau chóng nóng lên, thoạt đầu như từ hư không nổ ra mấy đóa hoa màu đỏ, rất nhanh từ đỏ hóa trắng, như mặt trời mọc cuốn tới đám đông gây sự.

Cùng lúc đó, các ngón tay Lục Tất Hành cơ hồ sắp thành một cái bóng, trong lúc chỉ mành treo chuông, cậu mở mạng phòng ngự yếu xìu của căn cứ, chộp lấy, nén mạng phòng ngự bao trùm cả căn cứ lại một điểm, vừa vặn hình thành một bức tường dựng giữa Đội Tự Vệ và pháo ion.

Pháo ion đâm đầu vào mạng phòng hộ, mạng phòng hộ tan tành, cả trạm đậu cơ giáp đều run rẩy, bụi tường tòa nhà làm việc của robot rào rào rơi đầy đất, cơ giáp bắn pháo ion hàng trước tập thể lui nửa bước, người ở gần bị chấn ngã một loạt. Cùng lúc đó, năng lượng của pháo ion nhanh chóng suy giảm trong mạng phòng hộ và dư âm của nó, rất nhanh tiêu trừ quá nửa, như một làn gió mát thổi qua Đội Tự Vệ, gào thét lao đến ngõ sâu dân cư.

Lục Tất Hành biết, Lâm chắc chắn biết là cậu ra tay, nhưng không nhất định sẽ nể mặt cậu.

Đối với Lâm Tĩnh Hằng mà nói, khởi động đợt pháo ion thứ hai là dễ dàng như trở bàn tay, nhưng căn cứ đổ nát này đã không còn mạng phòng hộ thứ hai để Lục Tất Hành cản.

Chu Lục nhìn thấy cậu chần chừ tại chỗ không đầy nửa giây, đột nhiên gọi mấy robot đến.

"Đó là robot của đội y tế," Chu Lục mù tịt hỏi, "Anh làm gì vậy?"

"Cấy một đạo cụ." Lục Tất Hành lấy ra một túi vô khuẩn nhỏ, bên trong ngâm một con chip sinh vật rất nhỏ, cậu đưa túi vô khuẩn vào tay robot y tế, nhanh chóng cài chương trình "cấy". Mấy robot y tế làm thành một vòng quanh cậu, vài sợi dây mảnh lướt qua trong không khí, ngăn ra một phòng mổ tạm thời, kế đó sương khử trùng chợt phun ra, bao lấy Lục Tất Hành, cậu không kịp dùng thuốc tê, chip sinh vật chẳng nói năng gì tiến vào cơ thể, đau đớn dữ dội khiến đầu gối cậu mềm nhũn.

Ngay sau đó, cảm giác sức mạnh quen thuộc theo trung khu thần kinh khuếch tán tới toàn thân, đầu gối cậu đập mặt đất thủng lỗ.

Lục Tất Hành không kịp đứng dậy, đã phát huy hết mức công năng "ngụy trang" và "ẩn hình" của chip sinh vật –

Mọi người của Đội Tự Vệ chỉ cảm thấy trong đầu "Ù" khẽ một tiếng, dân cư và đường phố một bên đột nhiên biến mất trong ánh sáng trắng, đám dưa đèo táo nứt trong trạm đậu cơ giáp đằng sau tập thể biến thân, dấu hiệu của hải tặc vũ trụ Vệ đội thân vương Cayley rành rành phía trước, trọng cơ giáp hình bầu dục như đến từ ngày tận thế, phô bày đằng trước, nòng pháo chỉ vào họ, dấu hiệu hải tặc dữ tợn dường như đang gầm thét.

Lục Tất Hành cắn răng đứng dậy, mở màn hình đa phương tiện trong căn cứ, màn hình im ắng bật lên, trên màn ảnh độ nét cao chất lượng như thật chiếu đoạn phim Vệ đội thân vương Cayley oanh tạc sao Bắc Kinh , Lục Tất Hành mở màn hình lớn hết cỡ, vô số khinh trọng cơ giáp như sao băng lướt qua không

trung căn cứ, dễ dàng che mất ánh sáng của tháp năng lượng, ngừng nửa phút, sau đó đạn đạo như sóng thần rơi xuống tựa mưa rào tầm tã!

37. Quyển 2 - Chương 37

Chip sinh vật phát huy hết mức công năng ngụy trang và ẩn hình, tất cả cảnh nền xung quanh đều bị hư hóa, chỉ còn lại một màn hình khổng lồ, hiệu ứng của hình ảnh lập thể ba trăm sáu mươi độ quá thật, hợp thành một ảo giác cơ hồ khó phân biệt thật giả – dường như Vệ đội thân vương Cayley, đám hải tặc vũ trụ tránh chỉ sợ không kịp đó, đã đằng đằng sát khí ngay trước mắt!

Dù là tại thời đại Lịch Tân Tinh, hoàn cảnh vũ trụ đối với con người cũng vô cùng nguy hiểm, dân buôn lậu chạy hàng trên đường, còn xem như giắt đầu ở lưng quần, mỗi lần đều chuẩn bị sẵn sàng có đi không về – càng không cần nói đến đối mặt với chiến tranh vũ trụ… Tuy rằng đối thủ của họ không hề cảm thấy đối mặt với đám lộn xộn kia xứng gọi là "chiến tranh".

Nhưng đối với người bình thường chưa trải qua huấn luyện chuyên môn, không có hệ thống Vườn Địa Đàng hùng mạnh làm chỗ dựa, bị cướp đoạt mạng tinh thần trong chân không chẳng thua gì bị giết một lần, sẽ mang đến nỗi sợ hãi và lo âu cực độ liên tục không ngừng – đây cũng là nguyên nhân các đội viên tự vệ sau khi từ trên trời xuống lập tức nổi loạn. Nóng nảy và nổi giận là phương thức khống chế nỗi sợ hãi của mọi người, có thể khiến con chuột nhép trốn trốn nấp nấp cũng nhe răng nanh dữ tợn.

Mà lúc này, cảnh tượng không kích không phân biệt thật giả như ngọn lửa châm ngòi nổ, trong khoảnh khắc dẫn nổ những sợ hãi và lo âu bị kìm nén đó, kẻ hung hăng nhất trong đội ngũ biểu tình vừa vặn là kẻ vết thương sâu nhất, đại đa số suy sụp tại chỗ, bắt đầu hoảng hốt chạy lung tung khắp nơi, hoài công muốn tìm chỗ ẩn nấp, song kiến trúc chật chội trong ngõ dân cư chỉ "ẩn hình" trên thị giác, thực thể còn đó chưa biến mất, người chạy loạn nhanh chóng đập vào bức tường vô hình. Người đánh mất lý trí đã không cách nào nhận ra thứ chặn đường rốt cuộc là cái gì, họ bắt đầu điên cuồng gào thét, như con thú bị nhốt, tông vào bức tường vô hình hết lần này đến lần khác.

Ở trong đám đông, cảm xúc mạnh thường mau chóng lan ra như bệnh dịch, đám đông nổi giận đùng đùng hoảng hốt lo sợ, có người hoang mang ôm đầu, có người run bần bật ngồi xổm xuống đất, có người bắt đầu kêu gào tên một người khác, lảo đảo chạy như điên theo phương hướng trong trí nhớ, đụng đầu vào bức tường vô hình, liều mạng bám kẽ tường bò lên…

Còn có kẻ giọng khản đặc đang gào "mẹ".

Đoạn phim trên màn hình lập thể đến từ sao Bắc Kinh khi bị oanh tạc, một camera mặt đường vừa vặn quay được quá trình đạn đạo rơi xuống, camera gần một hải cảng hẻo lánh ở nam bán cầu, đại lục ấy ít ai qua lại. Thế nên kỳ thực đại đa số người của sao Bắc Kinh đều giống Penny, không hề tận mắt thấy quá trình họ bị địa ngục nuốt chửng, họ không nói một tiếng tự dưng biến mất trong cảnh xuân về, chết nhanh và bình tĩnh, như đăng xuất một game thực tế ảo không thú vị lắm mà thôi.

Cảnh tận thế đáng sợ này, đều dành hết cho căn cứ bé tí bằng bàn tay.

Trong đoạn phim đạn đạo rơi xuống, ánh sáng màu trắng bành trướng vượt xa tốc độ âm thanh, cuồn cuộn đến trong im lặng, nuốt chửng cả căn cứ. Cùng lúc đó, dưới tác dụng của chip, cơ giáp thấp thoáng phía sau, đường dưới chân mọi người, kiến trúc đằng xa… cũng biến mất toàn bộ không thấy nữa, người xung quanh bị biến dạng kéo dài, da thịt như đắp lên từ cát, cuồng phong vừa thổi liền rào rào bay theo gió, chỉ sót lại một bộ xương kinh hoàng.

Tiếng kêu gào thảm thiết cơ hồ kinh động tháp năng lượng.

"A! A!"

Đoạn phim kết thúc trong ánh sáng trắng cuối cùng, màn hình đa phương tiện tối đi, bung ra hình ảnh chờ hoa sen, tiếp đó, hệ thống nguồn năng lượng bị pháo ion năng lượng cao, mạng phòng hộ công suất lớn, thiết bị đa phương tiện thay phiên hành hạ một vòng rên rỉ vài tiếng, chính thức tuyên bố quá tải, ngoại trừ nguồn năng lượng hạch tâm của trạm cơ giáp, các nơi khác đều cúp điện hết.

Cả căn cứ lặng ngắt như tờ, đám đông làm trò hề hoặc quỳ hoặc đứng nhìn trân trân, hãy còn chìm trong vực sâu ác mộng.

Cho dù từng dùng chip sinh vật, Lục Tất Hành cũng chưa thử đồng thời ảnh hưởng nhiều người như vậy, đại não nhất thời đau như kim đâm, cậu mệt mỏi vịn tường.

Chu Lục há hốc miệng trợn mắt nhìn cậu: "Đó là… Vừa rồi là cái gì vậy?"

"Phim kinh dị thực tế ảo." Lục Tất Hành dùng ngón cái và ngón trỏ làm súng, chỉ vào trán Chu Lục như trêu trẻ con, sau đó cậu chùi mồ hôi lạnh trên trán, húp nốt nửa bát canh còn lại, nói với Chu Lục, "Đùa em thôi, không phải phim, đây là đoạn phim cuối cùng lưu lại sau khi sao Bắc Kinh bị tập kích, thủ vệ quỹ đạo Trái Đất tầm thấp đăng lên lúc cầu viện liên minh, tôi tải trong trạm bổ sung vứt đi của các em."

Chu Lục còn kinh hãi chưa hoàn hồn, vẻ mặt lơ mơ gật gật đầu, dựa vào bản năng cất bước đi theo Lục Tất Hành ra ngoài. Một lúc lâu, hắn mới giống như nhớ tới điều gì, nhỏ giọng hỏi như độc thoại: "Tại sao anh phải bảo tồn đoạn phim này?"

Lục Tất Hành ban đầu không trả lời, Chu Lục cho rằng cậu không nghe thấy, lúc này hắn tự dưng hơi sợ Lục Tất Hành, không dám gặng hỏi nữa.

Cho đến khi hai người ra khỏi trạm cơ giáp, có thể nhìn thấy đoàn biểu tình nằm rạp một đống đằng xa, Lục Tất Hành mới hơi dừng bước, không đầu không đuôi nói: "Bởi vì tôi sống ở sao Bắc Kinh."

Chu Lục lập tức ngẩng đầu lên.

"Tôi thông qua đầu tư, có thân phận dân thường trú trên sao Bắc Kinh, mấy năm nay vẫn sống ở đó. Đầu tư tiền xây một ngôi trường tên học viện Tinh Hải, chiêu sinh đều là mấy nhóc con không nên thân lắm,

ngày đầu tiên khai giảng đã chọc giận các giáo viên bỏ đi tập thể. Tôi có rất nhiều học sinh trên sao Bắc Kinh, còn có rất nhiều bạn bè -" Lục Tất Hành mặt không biểu cảm chăm chú nhìn phía trước, ánh sáng của tháp năng lượng được tầng khí quyển lọc dịu dàng chiếu lên mặt, cậu như thẫn thờ một lúc, kế đó khẽ lắc đầu, hỏi Chu Lục, "Thế nào, em cho rằng tôi cũng là dân lang thang vũ trụ à?"

Chu Lục không nói nên lời – hắn chỉ nghe nói trong nhóm người này có một tay buôn lậu súng đạn tên Độc Nhãn Ưng, cơ giáp của Xú Đại Tỷ chính là mua từ lão, về phần là buôn lậu súng đạn ra sao, sống ở đâu, tại sao phiêu bạt vũ trụ… Chu Lục không đi theo đám Xú Đại Tỷ lên trời, cũng chưa tiếp xúc với Độc Nhãn Ưng, đối với những việc này đều không rõ lắm.

Hắn vẫn nghĩ như một lẽ đương nhiên, bọn Lục Tất Hành cũng là lãng khách vũ trụ rày đây mai đó, chưa từng cắm rễ trên bất cứ một thổ nhưỡng tự nhiên nào của thiên hà này, là đồng loại được Xú Đại Tỷ "nhặt" về.

Chu Lục lúng túng mở miệng: "Tôi vừa rồi nói với anh… tôi vừa rồi ở, ở phòng làm việc đó nói… tôi…"

Khi nãy ở trong phòng làm việc, hắn hời hợt nói với Lục Tất Hành rằng, lúc ấy bọn buôn lậu trên tuyến đường ngầm phát hiện phong thanh ở vực ngoại, tập thể quyết định giữ kín miệng, không tiết lộ tin tức với bất kỳ ai.

Lục Tất Hành nghiêng đầu nhìn hắn: "À, tôi biết em không cố ý, ban nãy em còn trèo tường nhảy qua cửa sổ mang bữa sáng cho tôi."

Chu Lục không nói nên lời.

Kể cũng lạ, nếu một người hoạt bát cởi mở lại nghĩa khí, như vậy khi hắn trở thành bạn với một người khác, rất dễ dàng coi thù hận của bạn thành thù hận của mình, nỗi đau của bạn thành nỗi đau điếng người của mình… Giống như không mảy may ý thức được, mới không lâu trước người này với hắn mà nói, còn là "không cùng tộc loại, chết cũng đáng đời".

"Bây giờ đã biết rồi, lần sau chú ý đừng lỡ miệng trước mặt mấy em học sinh của tôi." Lục Tất Hành thử một chút, điện lực mới toi đời tạm thời không thể khôi phục, thiết bị âm thanh lạc tông của căn cứ đã tắt, đành phải hắng giọng, đi vào trong đám đông.

"Vừa rồi tôi dùng thiết bị đầu cuối cá nhân điều chỉnh thử màn hình đa phương tiện, không cẩn thận mở cảnh thật một thời gian trước sao Bắc Kinh bị hải tặc vực ngoại oanh tạc." Lục Tất Hành nói, "Làm mọi người sợ rồi, thật xin lỗi."

Trong Đội Tự Vệ ngã xiêu ngã vẹo, ngoại trừ tiếng kẻ điên trút hết ra thì chính là sự tĩnh mịch, đột nhiên có một người có thể nói chuyện bình thường, sự chú ý của mọi người không tự chủ được bị cậu thu hút đi.

Một đội viên tự vệ suýt nữa bị dọa điên đang trải qua phản ứng căng thẳng, ra sức đấm bức tường bên cạnh, nắm đấm đầm đìa máu. Lục Tất Hành đột nhiên nắm cổ tay hắn bằng động tác nhanh đến không

thấy rõ, sức mạnh được chip sinh vật tăng thêm vượt xa người bình thường, người tự hành hạ mình la hét giãy giụa dữ dội, tay phải bị nắm vẫn giữ nguyên không hề nhúc nhích.

"Hãy nghe tôi nói," Lục Tất Hành khom lưng nhìn vào mắt hắn, tốc độ nói chậm lại, ngắt từng chữ lặp lại một lần, "Hãy, nghe, tôi, nói."

Người tự hành hạ mình trợn to mắt, giây lát sau đồng tử hắn giống như cũng hơi to lên, trong giọng nói vững như đá tảng của cậu vậy mà thật sự không nhúc nhích nữa.

"Thứ nhất, cơ giáp các vị đã mua," Lục Tất Hành nói, "Một việc nếu không thể ngăn cản trước khi xảy ra, sau đó có nói gì cũng vô ích, hãy quay đầu nhìn kho cơ giáp và kho quân bị của các vị, các vị đã là phần tử võ trang, bất kể các vị có bằng lòng thừa nhận hay không."

"Thứ hai, đừng nghĩ chuyện đi nổ hủy kho cơ giáp," Lục Tất Hành nhìn thấy thần trí yếu ớt từ đôi mắt người tự hành hạ mình, liền buông tay ra, chậm rãi đứng thẳng dậy, nói tiếp, "Cơ giáp là thiết kế vì chiến tranh, cho dù dùng súng laser bắn một ngày, tối đa cũng chỉ có thể tróc một lớp sơn mà thôi. Cơ giáp cần vũ khí cấp vũ trụ mới có thể phá hỏng, mà chớp mắt tiêu hủy sẽ sinh ra sóng năng lượng mạnh, xác vĩnh viễn cũng chẳng cách nào xử lý sạch sẽ bằng sức người. Nếu các vị cùng một thời gian hủy hết cơ giáp của cả căn cứ, năng lượng bùng nổ chẳng khác nào gửi lời mời đến hải tặc vũ trụ của Thiên Hà Số 8, cho bọn họ biết bữa tối ở đây."

"Thứ ba, các vị hãy học thêm một tiết lịch sử cận đại," Lục Tất Hành nhìn quanh đám đông một vòng, những khuôn mặt ấy bất luận nam nữ già trẻ, đặc điểm thống nhất chính là xấu xí, nước mắt nước mũi tèm lem, ngu muội vô tri, "Vệ đội thân vương Cayley năm đó bị quân liên minh đánh đuổi khỏi Thiên Hà Số 8, chính bởi vì xem nhẹ tuyến đường ngầm, Ares Phùng là kẻ điên, không phải kẻ ngốc, sai lầm tương tự lão sẽ không phạm phải hai lần, sau khi hoàn toàn chiếm đóng Thiên Hà Số 8, nhất định lão sẽ dọn sạch triệt để tuyến đường ngầm trong ngoài thiên hà, các vị 'phần tử võ trang', ngày các vị bị phát hiện không còn xa đâu."

Dưới chân Lục Tất Hành, một người vạm vỡ râu quai nón bờm xờm rụt cổ co vai, một tay nắm chặt mặt dây chuyền trên cổ, nghe những lời này, hắn nghẹn ngào ra tiếng "u u" như kèn ốc biển, Lục Tất Hành thuận tay vỗ vỗ lưng hắn: "Đến lúc đó các vị sẽ chết một lần nữa giống như vừa rồi."

Cậu nói những lời này khiến bốn phía lặng ngắt như tờ, chốc lát sau có một số người thảm hại từ từ bò dậy.

"Tôi còn một câu cuối cùng," Lục Tất Hành gọi họ lại, "Không muốn chết như vậy, thì mặc quần áo Đội Tự Vệ của các vị, ngày mai đến trạm đậu cơ giáp tìm tôi, được chứ?"

Không ai trả lời, không ai tiếp lời cậu, không ai kêu gào đi tìm Xú Đại Tỷ tính sổ, cũng không có ai chế nhạo cậu nữa – người đứng dậy trước hết vẻ mặt chết lặng, có thể là phó mặc số phận, cũng có thể là đau hơn tim chết rồi.

Họ vịn tường, nối nhau rời khỏi.

Người vạm vỡ khóc thành ốc biển cũng thử bò dậy, chân mềm nhũn lại ngã xuống, chùi mạnh nước mũi một phen, hắn càng tủi thân hơn, nắm mặt dây chuyền trên cổ mà kêu "mẹ", Lục Tất Hành nhìn hắn một cái: "Ban nãy tiếng mẹ kia cũng là anh kêu à?"

Ốc biển tủi thân vừa xấu hổ vừa giận dữ, khóc thút thít không nói ra tiếng người.

Lục Tất Hành thử mở bàn tay hắn nắm mặt dây chuyền, thấy trên cổ vị tiên sinh tướng mạo phóng khoáng này đeo một lọ thủy tinh dài chừng tám centimet, lọ thủy tinh không nhỏ, nhưng đeo trên cổ người anh em này vẫn nhỏ nhắn như một chiếc vòng cổ vậy.

Lục Tất Hành chùi hơi nước bám lên, nhìn thấy trong lọ thủy tinh đựng một ít mảnh vụn xám trắng. Cậu sửng sốt, vội vàng cung kính dùng hai tay để lại nguyên vị, chào lọ thủy tinh: "Cháu chào bác gái – người anh em, anh xưng hô như thế nào?"

"Tôi tên là… tôi tên là… hức…"

"Hắn tên 'Phóng Giả'," Chu Lục ở bên cạnh nói xen vào, "Bởi vì hắn được nhặt về ngày Chủ Nhật, vốn gọi là 'Chủ Nhật', sau đó mọi người cảm thấy nghe giống chửi, nên sửa lại tên này." *(Phóng giả là nghỉ)*

Lục Tất Hành: "…"

So với những nghị viên hở ra là tên viết ba dòng trong quốc hội liên minh, người dân Thiên Hà Số 8 đặt tên tùy tiện phát sợ.

Phóng Giả thút tha thút thít quẹt nước mắt: "Tôi không phải bé cưng của mẹ, tôi chỉ là… hức… chỉ là đột nhiên nhớ mẹ. Mẹ tôi trước kia buôn hàng ở vực ngoại, kiếm rất nhiều tiền… hức… bị hải tặc cướp. Lúc ấy mẹ lái một tàu buôn ngụy trang từ cơ giáp, đặt tôi trong khoang cứu sinh chở về căn cứ, bản thân… hu… tôi ngay cả một mẩu xương mẹ cũng không có, đựng trong đây là con thỏ mẹ nuôi…"

Lục Tất Hành mới nhận bác thỏ á khẩu một lát, tự động tiêu hóa vai vế khủng khiếp này.

Cậu kéo ống quần, duỗi chân ngồi dưới đất, bỗng nhiên nói: "Tôi cũng nhớ mẹ tôi, tôi còn thảm hơn anh một chút, tôi chưa gặp mẹ bao giờ, chỉ có một xấp ảnh… Bắt đầu chụp từ ngày mẹ mang thai, đôi khi một ngày một tấm, đôi khi một ngày mấy tấm. Mẹ tôi hẳn là một người dạy học, nhìn rất nhàn, hình như cũng không giàu có gì, mỗi ngày đều than học sinh không chịu động não, không bằng AI… Ba tôi không chịu nói nhiều với tôi, tôi từng lén tra giáo viên của Thiên Hà Số 8 mà không tìm được, khả năng là trường chui nào tự thành lập."

Phóng Giả như con gấu chó ngồi dưới đất nấc hỏi: "Bà ấy làm sao mà chết?"

"Gia đình gặp kẻ thù, bị người ta truy sát, ba tôi nói, tôi được mổ từ trong bụng mẹ ra." Lục Tất Hành nói, "Nghe nói sau khi chết, mẹ vẫn ôm chặt bụng mình, tôi…"

Cậu chưa nói xong câu này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng gầm của Độc Nhãn Ưng: "Lục Tất Hành! Thằng ranh con này!"

Lục Tất Hành nhủ thầm "Không hay rồi", dùng cớ "chiếu nhầm phim" chỉ có thể lừa đám thất học của căn cứ, ông bố bán súng đạn kia thì biết rõ nội tình về chip.

Song không chờ cậu quay đầu lại, Lục Tất Hành đã bị túm gáy xách cả người lên, cổ áo kẹp chặt cổ cậu, Lâm Tĩnh Hằng sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi cũng nhất tịnh mất màu, một cái tát đã vung lên.

Lục Tất Hành nghe thấy khớp xương ngón tay hắn kêu "rắc rắc", vốn định vắt giò lên cổ mà chạy, trốn một nửa lại nhớ ra mình bây giờ là trạng thái mình đồng da sắt, đánh cũng chẳng sao, thế là co cánh tay, hết sức cố gắng chớp chớp mắt với Lâm Tĩnh Hằng: "A ơ…"

Độc Nhãn Ưng vừa rồi còn mắng cậu là "thằng ranh con", thấy tình cảnh này lập tức xoay nòng pháo: "Họ Lâm mày làm gì đó? Mày dám!"

Lâm Tĩnh Hằng gằn từ kẽ răng ra mấy chữ: "Cậu còn biết…"

Cậu còn biết bà bị người ta truy sát, trong khe hẹp còn khổ sở giãy giụa, chết đến nơi còn dốc hết sức bảo vệ cậu.

Cậu còn biết mạng của cậu là kinh tâm động phách như vậy mới cướp về được.

Nhưng mà những lời này đều không thể nói.

Là hắn tự mình quyết định để chuyện thế hệ trước mục rữa đi trong kho số liệu của Trạm Lư, không tiết lộ một chút gì với người kia.

Lâm Tĩnh Hằng chầm chậm buông tay, mặc cho Độc Nhãn Ưng lao tới kéo cậu ra.

Có một chớp mắt như vậy, Lục Tất Hành nhìn thấy tay hắn đang run. Tim cậu "thịch" một phát, trước khi bản thân phản ứng được đã giơ tay kéo Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng nghiêng người né đi, không nhìn cậu, gật đầu một cái với Trạm Lư theo tới.

Trạm Lư không giải thích gì kéo khuỷu tay Lục Tất Hành: "Hiệu trưởng Lục, thiết bị y tế đã chuẩn bị sẵn, mời đi theo tôi."

Ánh mắt Lục Tất Hành còn đuổi theo bóng lưng Lâm Tĩnh Hằng, cậu muốn giãy ra: "Này chờ…"

Trạm Lư nghiêm túc nói: “Làm trí tuệ nhân tạo của hạch cơ giáp, cơ thể người tôi sử dụng là vật liệu đặc biệt có thể biến hình, mỗi một gram trị giá sáu trăm vạn đồng tiền liên minh Thiên Hà Số 1.”

Lục Tất Hành vội vàng giơ hai tay lên, không dám nhúc nhích, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ không khống chế được sức mạnh, phun hỏng sợi lông tơ nào của Trạm Lư.

Trạm Lư tự mình giám sát, nhanh nhẹn tháo chip sinh vật trên người Lục Tất Hành một lần nữa, trí tuệ nhân tạo dùng khay đựng chip dính máu bưng đến trước mắt Lục Tất Hành đang uể oải, máy móc nói: “Tính nguy hại và tính gây nghiện của ‘chip Nha Phiến’, thầy đã hiểu biết đầy đủ, trong tình huống hiểu biết đầy đủ, vẫn thử tiếp xúc lần thứ hai, theo tôi đánh giá, hành vi của thầy đã đạt tới ỷ lại sơ cấp, dựa theo điều luật quản lý trị an liên minh, các hoạt động của thầy thời gian sắp tới sẽ bị theo dõi.”

Lục Tất Hành: “Không phải, tôi…”

Trạm Lư giơ chip lên trước mặt cậu, “xèo” một tiếng chip cháy đen, bốc ra một làn khói trắng mỏng: “Qua kiểm tra đo lường, phát hiện thần kinh não của thầy sử dụng quá độ, để phòng ngừa đau nửa đầu, lo âu và một loạt di chứng xấu khác, tôi cần tiêm cho thầy một liều thuốc thư giãn.”

Nói xong, không đợi Lục Tất Hành phản đối, một cây kim mảnh đã đâm vào cổ cậu. Lục Tất Hành rên cũng chưa kịp rên một tiếng, trước mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Chờ đến khi cậu tỉnh lại, một ngày đã qua, đồng hồ đếm ngược ngắn ngủi ba tháng của căn cứ lại nhích thêm một nấc.

Lục Tất Hành bò dậy thò đầu, nhìn thấy Độc Nhãn Ưng canh chừng trong phòng khách bên ngoài, đang dạng chân dạng tay ngủ trên sofa, còn ngáy o o, cậu khẽ khàng đóng cửa phòng ngủ, bò ra ngoài qua đường cửa sổ, đi tìm Lâm Tĩnh Hằng – định để Lâm bù lại cái tát chưa kịp đánh, bằng không cậu cứ mơ thấy bàn tay run rẩy kia mãi.

Song Lâm Tĩnh Hằng ngay trong đêm đã thiết kế xong phương án sửa chữa trọng tam, khởi động tiến trình tự động sửa chữa, bản thân dẫn Trạm Lư đi mất.

Hắn phải nhanh chóng vẽ bản đồ quân dụng của tuyến đường ngầm.

Lục Tất Hành chẳng có cách gì, đành phải lại quay người đến trạm cơ giáp.

Nhưng ngoại trừ bốn học sinh nộp giấy trắng ủ rũ cúi đầu, một người cậu cũng không đợi được.

Cách căn cứ đi đời nhà ma còn tám mươi chín ngày, mà mọi người dùng hành động thực tế nói cho cậu biết, căn cứ này đã xong rồi.

38. Quyển 2 - Chương 38

"Lục tổng," White đặt một xấp giấy viết bỏ trước mặt cậu, "Tính không ra."

Lục Tất Hành nhìn hơi mệt mỏi, mắt thâm quầng, thỉnh thoảng ấn qua ấn lại từ ấn đường đến huyệt thái dương.

Trong phòng làm việc vắng tanh, đám robot không biết khổ đau đó như tượng binh mã im lặng trưng bày, u ám xám xịt.

Lục Tất Hành chống trán, lật xem bài tập của White. Nắng sớm của tháp năng lượng chiếu nghiêng vào phòng làm việc, hắt một cái bóng cợt nhả trên mặt cậu, cậu trầm mặc một lúc lâu, lâu đến mức White có ảo giác, phảng phất giây tiếp theo cậu sẽ đẩy xấp giấy tính toán kia, bảo với chúng là kết thúc rồi, về sau không bao giờ cần làm việc vô ích này nữa.

Dự đoán như vậy khiến gã thiếu niên White hơi bất an, dẫu rằng gã không hề biết nguyên nhân mình bất an.

Nhưng gã thấp tha thấp thỏm chờ đợi một lúc lâu, Lục Tất Hành chỉ bình tĩnh hỏi: "Sách tham khảo xem hết rồi chứ, không hiểu chỗ nào?"

Bốn học sinh e dè liếc nhìn nhau, Gà Chọi giọng ồm ồm nói: "Chỗ nào cũng không hiểu."

"Chỗ nào cũng không hiểu là không thể," Lục Tất Hành thần sắc thản nhiên xếp giấy nháp lộn xộn thành một xấp, "Trừ khi sách đọc không vào."

Cậu bình thường nói chuyện, luôn là trong ôn hòa lộ ra nhiệt tình, làm cho người đứng trước mặt cậu có cảm giác mình được toàn tâm toàn ý coi trọng, song lúc này, tuy rằng đối với các học sinh vẫn có thể nói là ôn hòa kiên nhẫn, lại ít nhiều có vẻ mệt mỏi do kiềm chế.

Đã nói hết lời, làm hết mọi chuyện, mà vẫn không cách nào lay chuyển, có khả năng thật sự là tảng đá khoác da người, bắt đầu từ ngày sinh ra đã chết rồi, bởi vậy cũng chẳng hề để ý thân xác mục rữa một lần nữa.

Cửa phòng làm việc vẫn mở rộng, cũng vẫn trống không.

Lục Tất Hành đảo ánh mắt qua, vô cùng thất vọng, cảm thấy sự kiên trì của mình hơi buồn cười, cũng hơi đê tiện – vì trên không căn cứ treo một cái đồng hồ đếm ngược tử vong vô hình, cậu biết rõ trong lòng, lại không định nói với bất cứ ai.

Dính dáng đến Bạch Ngân Thập Vệ, nhất định là động tác quân sự trọng đại, cho dù Lâm không định dùng căn cứ làm mồi nhử, đám lưu manh đủ mọi hạng người của căn cứ cũng tuyệt đối không thể tín nhiệm, mà mâu thuẫn là, cậu hiểu rõ điểm này, song vẫn vọng tưởng mình có thể dùng đá lửa đơn giản đốt một chút mồi lửa trên người họ.

Logic này thật sự mâu thuẫn.

"Mấy bài toán mẫu dùng đến đều không hiểu." Bạc Hà bạo gan nói, "Ngay cả… ngay cả tính theo cũng không biết thay số như thế nào."

Lục Tất Hành định thần lại, dừng một chút: "Ồ, tức là 'đã đạt trình độ giáo dục tiểu học tương ứng', thật sự là lừa gạt đúng không? Bằng sơ đẳng mấy em mua hết bao nhiêu tiền vậy?"

White cạy tay, dè dặt trả lời: "Bằng của em không phải mua, em chỉ là… chỉ là không dùng đến nên quên rất nhiều rồi."

Bạc Hà cắt ngang gã: "Tám mươi đồng bao thật, Cục giáo dục có thể tra được số thứ tự, thêm hai trăm có thể mua nguyên bộ đơn xin."

"Đắt rồi," Lục Tất Hành mở thiết bị đầu cuối cá nhân, rút ra quyển sách tham khảo kia, "Ông viện trưởng học viện thông tin lúc trước nói một trăm ba mươi tám đồng là có thể làm nguyên bộ, em bị lừa rồi."

"Lục tổng, giáo dục tiểu học thiên hà khác của liên minh bao gồm tất cả các bài toán mẫu kinh điển," Hoàng Tĩnh Xu chỉ huyệt thái dương mình, "Chờ đại não con họ phát triển đến giai đoạn nhất định… Đương nhiên, là đại não bình thường, Vườn Địa Đàng sẽ đem những kết luận đã biết này truyền vào từ đây, họ giống như sinh ra đã biết rồi."

Lục Tất Hành ngẩng đầu, bắn ánh mắt lạnh lẽo đến cô nhóc: "Em muốn nói gì?"

"Dã nhân ăn tươi nuốt sống viễn cổ là người, người Địa Cầu cổ cả đời không ra khỏi tầng khí quyển là người, chúng ta cũng là người, nhưng người và người không giống nhau – chúng ta với người liên minh cũng không giống nhau, thứ họ sinh ra đã biết, là thành tựu cả đời chúng ta cũng không đạt được," Hoàng Tĩnh Xu nói, "Lục tổng, thầy dùng trình độ giáo dục tiểu học của liên minh yêu cầu bọn em, không cảm thấy rất không công bằng sao?"

"Không cảm thấy," Lục Tất Hành nhếch môi ngoài cười trong không cười, gập ngón tay búng sách điện tử nổi trên thiết bị đầu cuối cá nhân ra, "Em coi hiểu một bài toán mẫu sơ đẳng là thành tựu sao? Quan điểm này rất thú vị. Nhưng theo ý thầy, bài toán mẫu đã có chỉ là công cụ, không có gì khác biệt với búa rìu dây thừng, người đầu tiên phát minh ra búa có thể tôn là 'thành tựu thiên tài', thế chẳng lẽ lũ tinh tinh sau đó giơ búa đập hạch đào, đập sọ não cũng phải quan danh 'thành tựu thiên tài'?"

Lời này của cậu không cẩn thận thoát khỏi phạm trù hài hước, có thể nói là gay gắt, Hoàng Tĩnh Xu nhạy bén nghe ra cơn giận của cậu: "Lục tổng, thầy… thầy làm sao vậy?"

"Không sao hết." Lục Tất Hành hạ tầm nhìn xuống, thoáng dịu đi ngữ khí, "Sách toán học tự mình xem đi, quyển thư viện trên thiết bị đầu cuối cá nhân đã mở cho các em, mấy bài mẫu kinh điển dùng đến đều có giải thích rất cụ thể. Có điểm nào thật sự không hiểu có thể đến hỏi thầy, nhưng thầy sẽ không dạy đọc hướng dẫn sử dụng búa an toàn. Các em còn vấn đề gì không?"

White ấp a ấp úng nói: "Lục tổng, thế bọn em… Bài tập này còn cần làm không?"

Lục Tất Hành nói rất ngắn gọn: "Làm."

"Nhưng mà…"

"Nếu em tin một việc là hữu dụng, em hãy đi thử thuyết phục người khác, không thuyết phục được thì em cứ tự mình làm việc nên làm." Lục Tất Hành nói, "Trong tình huống chiến tranh, vấn đề nguồn năng lượng là trọng của trọng, nói thế nào cũng phải giải quyết, không trốn được."

Nếu không, cho dù Bạch Ngân Cửu đổ bộ, họ lặn lội ngàn dặm từ vực ngoại chạy tới, không có điểm dừng chân và hệ thống nguồn năng lượng ổn định, cũng là một phiền toái.

Thất vọng thì thất vọng, việc nên làm vẫn phải làm.

Bốn học sinh hết sức thông minh trao đổi ánh mắt một chút, đều rất thức thời im lặng lui ra một bên, không quấy rầy nữa.

Hai chữ "toán học" khiến người ta cảm thấy cao không thể với, nhưng "hướng dẫn sử dụng búa an toàn" có vẻ bình dị gần gũi hơn, có lẽ do tâm thái thay đổi, tới gần giữa trưa, bốn học sinh rốt cuộc kiên nhẫn đọc "hướng dẫn sử dụng", giống như trẻ nhỏ lần đầu tiên bắt đầu trầy trật xếp gỗ, vừa phân công rõ ràng mà tự học, vừa xúm lại nhỏ giọng thảo luận, đôi khi còn chửi nhau vài câu, om sòm hợp ra một mạch lạc đại khái.

Lục Tất Hành mặc kệ chúng, rất nhanh, nhóm robot đầu tiên đã hiệu chỉnh xong chương trình sửa chữa, có thể cho đi làm việc, chỉ là số lượng robot không đủ, tốc độ tất nhiên chậm, Lục Tất Hành cảm thấy, tốt nhất là đơn giản hóa một lần nữa phương án quy hoạch hệ thống nguồn năng lượng của căn cứ.

Đương khi cậu đưa đội robot thứ nhất đến hiện trường, quay người về phòng làm việc, đột nhiên có người gọi cậu lại: "Lục… này, chuyên gia."

Lục Tất Hành ngoảnh đầu nhìn lại, giật nảy mình.

Chỉ thấy Chu Lục mặt trẻ con, Phóng Giả đeo tro cốt thỏ trên cổ, ông lão sứt răng và ông lão què chân lúc trước đấu nhau không chết không thôi, bà lão mê phim bảo Lục Tất Hành sửa màn hình đa phương tiện, chị Béo luôn cảm thấy diện tích nồi bát không đủ lớn… Một nhóm người đều đến đây, chẳng những tự mình đến, còn dẫn theo một đám.

Chu Lục khóe miệng bầm tím, quần áo xốc xếch, khuy bay một nửa, lộ ra mấy cái lỗ bị xé biến dạng, cổ không biết bị ai cào một phát, để lại ba vết máu, trên mặt lại là nụ cười phấn khởi, hệt như đứa ranh con mới đập vỡ kính nhà người ta "đắc ý khải hoàn".

Đằng sau hắn, khoảng mười mấy thanh niên bị một sợi dây thừng trói thành một xâu châu chấu, hình tượng thảm thiết hơn, có một gã thậm chí thắt lưng cũng không cánh mà bay, mặt mũi bầm dập kéo quần lết từng bước.

Chị Béo vác trên vai khẩu súng laser cỡ lớn – đại khái là loại bóp cò có thể bay một cánh cửa sắt dày, thiết diện vô tư đi theo giám sát, thấy xâu châu chấu bị trói ai chân cẳng hơi chậm liền đi tới dùng họng súng thọc một phát.

Gã xách quần bị chị ta đánh trúng gân tê khuỷu tay, bất ngờ không kịp chuẩn bị buông tay, hiện trường đã xảy ra sự cố –

Chỉ thấy quần gã nhẹ tênh rơi xuống đất, lộ ra đôi chi dưới rậm lông… và một cái quần đùi tứ giác hình khủng long.

Lục Tất Hành cùng khủng long nhìn nhau giây lát, chưa hiểu gì cả: "Xin hỏi quý căn cứ đây là… phong tục gì?"

"Mấy người này đều thuộc Đội Tự Vệ, cùng đội với tôi," Chu Lục vừa nói, máu mũi vừa nhỏ xuống, hắn chẳng hề để ý giơ tay chùi, chùi chưa sạch còn thè lưỡi liếm vài cái, ậm ừ nói, "Sáng nay tôi bảo họ đi theo tôi, mà họ không chịu, tôi chỉ đành lần lượt quyết đấu với họ."

Lục Tất Hành cảm thấy hình như mình đã nghe thấy một từ vô cùng phục cổ: "Xin lỗi, lần lượt cái gì?"

"Quyết đấu, đám chị Béo và Phóng Giả đều là nhân chứng," Chu Lục nói, "Ai thua thì phải nghe đối phương, nhận đối phương làm lão đại."

Lục Tất Hành gật đầu, đếm số đầu người cột trên dây thừng, khá cảm phục: "Nói như vậy em một buổi sáng đánh mười tám trận, không thua trận nào, thật là anh hùng."

Chu Lục cười ngạo nghễ, vừa định xua tay nói "không đáng nhắc tới", không đợi hắn tạo dáng xong, máu mũi lại lần nữa ồ ồ chảy thẳng xuống, hắn vội vàng đứng thẳng ngửa đầu lên, dùng cả hai tay bịt cái mũi vỡ đê.

Lục Tất Hành đảo ánh mắt qua một xâu "tráng đinh" bị dây thừng trói tới, nghĩ bụng: "Dắt không đi, đánh thì lui, tại sao mình không nhân trạng thái vô địch hôm qua lần lượt đánh họ một trận? Văn minh như vậy làm gì?"

Lúc này, Phóng Giả thật thà bên cạnh mở miệng thay Chu Lục, hắn nói: "Chúng tôi đến tìm anh."

Lục Tất Hành ngớ ra.

"Hôm qua anh bảo, ai không muốn chết như vậy, hôm nay đến trạm đậu cơ giáp tìm anh." Phóng Giả nói, "Chúng tôi đến đây rồi, đồng phục Đội Tự Vệ ngày mai lại bắt đầu mặc được không?"

Bà lão mọt phim lẩm bẩm: "Bà lớn tuổi rồi, không làm việc đâu, bà chỉ đến xem thôi."

Chị Béo nói: "Chị còn phải bán hàng, chỉ có thể đến một lần trước buổi trưa và sau bữa trưa."

Lão móm cười bỉ ổi: "Chúng ta sửa dàn âm thanh trước không được à?"

Đá lửa đánh vô số lần rốt cuộc tóe đốm lửa nhỏ bé trong bóng tối, đây là nhóm đầu tiên của căn cứ đứng ra, tổng cộng ba mươi bốn người, dù rằng non một nửa là trung lão niên, mà thanh niên thì cơ bản đều là bị Chu Lục dùng vũ lực bức ép, giống như sinh ra để thuyết minh cho câu "dưa đèo táo nứt".

Nhưng bọn họ vẫn là một đốm lửa trên cánh đồng hoang vu vô biên này.

Người dân của căn cứ giống như sống trong hộp cá trích, trạm cơ giáp không một bóng người lại chiếm hết một nửa diện tích, đối với hơn ba mươi người mà nói, có vẻ tương đối trống trải, liên lạc với nhau đều phải dựa vào mạng nội bộ. Ban ngày đi theo robot làm việc, đám robot hiệu suất cao, thiết diện vô tư, dắt một đoàn ăn hại tay cùi quay vòng vòng như dắt chó, thỉnh thoảng nghe thấy đứa nào trong bốn học sinh lao như điên qua, đuổi theo Lục Tất Hành la lên: "Thầy ơi, bước này tính thế này phải không…"

Chạng vạng, tháp năng lượng bắt đầu hạ xuống, màu không trung tối dần, các học sinh cuối cùng đã hoàn thành bài tập đầu tiên của mình, nằm ngang dọc trong bãi đất trống trên sân ga cơ giáp, đột nhiên, đèn khẩn cấp bên cạnh bật lên, Lục Tất Hành như thầy giám thị kiểm tra phòng vô tình đi tới, đạp cẳng chân hai cậu trai một phát: "Dậy, bài hôm nay còn chưa học."

White tứ chi chạm đất, như một con chó chết nhìn cậu: "Thế suốt ngày hôm nay bọn em đang làm gì?"

Lục Tất Hành trả lời như lẽ đương nhiên: "Làm bù bài tập. Nộp bài tập muộn làm lỡ tiết học, đương nhiên phải học bù sau giờ tan học, trường các em trước kia không như thế à?"

Trường của chúng trước kia nếu dám như vậy, giáo viên đã bị trùm bao tải đánh tơi bời rồi. Bốn học sinh đều trưng khuôn mặt như cha mẹ chết, đau đớn đi theo thầy lên sân ga cơ giáp.

Ngày đầu tiên đến ba mươi bốn người, mỗi người vành mắt thâm quầng, ngày hôm sau trực tiếp mệt chạy mất hai, còn lại ba mươi hai.

Các robot cần mẫn làm việc thâu đêm, tháo hết thiết bị thu bức xạ dự phòng trên mỗi một cơ giáp, theo bản thiết kế tách ra hàn "rè rè" nửa đêm. Sáng sớm, bốn học sinh bị cơ giáp tra tấn nửa đêm, cùng với

Chu Lục và đám thanh niên bị hắn đánh phục, nhộn nhịp dùng sức người khiêng tấm thu bức xạ lên, hai người một tổ, một robot dẫn dắt, quỷ khóc sói gào bắt đầu ghép tiếp theo bản thiết kế.

Bà lão mê phim là một người lão niên có máu văn nghệ, chẳng rõ kiếm đâu ra một cái loa to thừa sức đưa vào viện bảo tàng, dùng khẩu âm không biết của vùng nào, ở dưới chân họ đọc văn học cổ điển tạo thành từng trận gió tà: "Trước mặt yêu ma quỷ quái, họ cũng không sợ hãi gì, mà tìm kiếm chúng, tấn công chúng, chiến thắng chúng!" *(Câu này trích trong Don Quixote)*

Ngày thứ ba, tấm thu bức xạ khổng lồ như mái nhà đã ra hình dạng, từ xa đối nhau với tháp năng lượng im lặng trôi nổi trên không trung mấy trăm năm, ba mươi hai mồi lửa còn hai mươi tám, bà lão mọt phim nói quá nhiều bị mất tiếng, đành phải còng lưng nghiêm túc ngồi một bên cạy chân.

Song bên ngoài trạm cơ giáp tĩnh lặng lại bắt đầu có người thò đầu vây xem.

Ngày thứ bảy, Chu Lục, Phóng Giả, và mấy thanh niên của Đội Tự Vệ, do dự theo sau các học sinh, nghe kỹ sư cơ giáp khả năng là tay nghề giỏi nhất Thiên Hà Số 8 giảng về điều khiển cơ giáp và cấu kiện bên trong.

Ngày thứ chín, tấm thu bức xạ lắp xong, nối vào hệ thống nguồn năng lượng của căn cứ, cả trạm cơ giáp phát ra từng đợt "rào rào" như thủy triều, dư âm quanh quẩn không đi, Lục Tất Hành tạm dừng tiết học của các học sinh ngày hôm ấy, lấy ra bản vẽ thiết kế hệ thống nhiệt điện cần nối vào thiết bị tản nhiệt của cơ giáp, một lần nữa cài chương trình thi công cho đám robot.

Mấy học sinh nhao nhao giơ cổ tay lên, dùng thiết bị đầu cuối cá nhân ghi lại cả quá trình, chạy tới chạy lui theo thầy. Trên bức tường thấp lè tè ngoài phòng làm việc, một loạt cái đầu như chồn đất thò ra, châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán.

Sáng sớm ngày thứ mười, mấy người hôm trước bỏ chạy lại quay về, đều dày mặt làm bộ không có việc gì, giống như mình chỉ ra ngoài đi vệ sinh thôi vậy. Làm xong việc đến thời gian nghỉ ngơi giữa buổi, Chu Lục và Phóng Giả dẫn một đám đàn em bao vây mấy người "đào ngũ" đánh một trận, đánh cho gào khóc thảm thiết, bà lão mọt phim quay hết lưu lại.

Buổi chiều, mấy tiểu tiện nhân bị đánh xong lì ra đó không đi, vẫn mặt dày mày dạn theo đuôi robot, mà bên ngoài trạm cơ giáp lại tới mấy chục người nữa, im lặng gia nhập hàng ngũ làm việc. Nhân lực đột nhiên tăng gấp đôi, các công cụ không thông minh bám bụi bên dưới trạm cơ giáp như cần cẩu, tay máy vân vân đều bị lôi ra bảo dưỡng tra dầu, tốc độ kiến thiết hệ thống nhiệt điện đột nhiên tăng gấp bội.

Rạng sáng ngày thứ mười hai, trong căn cứ trời còn chưa sáng, mọi người đều nửa ngủ nửa tỉnh nghe thấy một tiếng nổ vang ngân dài, như kèn tây từ ngoài bầu trời truyền đến, dòng khí không tiếng động lấy tháp tản nhiệt bên ngoài trạm cơ giáp làm trung tâm, tản ra bốn phía như thủy triều, len qua ban công và nhà ở như chuồng gà, mỗi một cánh cửa sổ cũ nát đều run rẩy lên tiếng.

Độc Nhãn Ưng ngậm điếu thuốc đi ra ban công, nheo mắt nhìn hướng trạm cơ giáp, trông thấy một vật đồ sộ bị lực từ chậm rãi nâng lên giữa trời, bên trong sặc sỡ sắc màu, như một ngôi sao nhân tạo. Tiếng nổ

đột nhiên tăng lên, vô số cửa sổ mở ra, vô số ánh mắt ném sang bên này, sau đó, căn cứ mỗi ngày chỉ có thể thỏa mãn lượng điện dân dụng sáu giờ đột nhiên đèn đóm sáng trưng, đèn đường không biết đã bao lâu không bật nối tiếp nhau lóe lên, khu dân cư mật độ dày đặc cơ hồ náo nhiệt ra cảnh phồn hoa giả dối, màn hình lập thể bật lên, hình ảnh chờ hoa sen mờ ảo chờn vờn nhè nhẹ trong gió đêm.

Đêm trở nên ồn ào, Độc Nhãn Ưng chậm rãi phun ra một làn khói thuốc, thì thào: "Con mẹ nó."

Lục Tất Hành uống hết một bình cà phê mà vẫn buồn ngủ, cố xốc lại tinh thần tiếp tục kiểm tra hệ thống nguồn năng lượng mới hoàn thành, nhân lúc không ai nhìn mình, cậu trốn vào góc tường vươn vai thật dài, không chờ cậu há miệng ngáp, đã liếc thấy một camera cách đó không xa xoay một vòng.

Cậu giật mình nhớ tới chuyện Trạm Lư nói phải "giám sát mình", cố nén cái ngáp lại, lúc bỏ tay xuống thuận tay cào tóc, bằng tốc độ nhanh nhất tìm đúng góc độ, quay về ống kính camera cười nhe răng, vẫy vẫy tay.

Hình ảnh nhanh chóng xuyên qua tầng khí quyển, bay đến vũ trụ, đáp xuống màn hình trước mặt Lâm Tĩnh Hằng.

Còn không chờ Lâm tướng quân xua tay đưa ra cảm tưởng đối với hình ảnh như họp fan này, Lục Tất Hành đã đi vài bước, dẫn ống kính camera đến một hướng khác, vừa vặn có thể quay được căn cứ rực rỡ ánh đèn sau lưng cậu.

Lục Tất Hành chụm mười ngón làm trái tim, nghiễm nhiên coi màn hình camera thành thiết bị tự sướng, nói câu gì đó với hắn.

Một góc màn hình nhanh chóng thông minh phân tích khẩu hình, tự động đánh ra phụ đề.

Lục Tất Hành nói: "Em sai rồi, em xin kiểm điểm, anh đừng tức giận nữa, được không?"

Khóe miệng căng lên của Lâm Tĩnh Hằng chưa hoàn toàn thả lỏng, chuyện khoa học gia Lục quay vào góc tường tạo dáng đã bị người của căn cứ phát hiện, các đội viên tự vệ không biết bao nhiêu năm chưa được thấy nhiều ánh đèn như vậy phấn khởi quá mức, nhao nhao chạy như điên tới, như tinh tinh tiêm thuốc kích thích, bất phân trắng đen vây quanh ống kính camera, nhe răng toét miệng làm đủ các trò dị hợm.

Ống kính camera lâu năm không bảo dưỡng bị quần ma loạn vũ dọa tịt tại trận, màn hình trước mắt Lâm Tĩnh Hằng tối đen.

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

39. Quyển 2 - Chương 39

Khi hình ảnh theo dõi tối đi, trên cơ giáp Bắc Kinh đang phát ra cảnh báo lực hút chói tai, tim Lâm Tĩnh Hằng đập thót, mới lập tức ý thức được, không phải yêu ma quỷ quái của căn cứ dọa camera ngất xỉu, mà là hắn đã đi quá xa, chút tín hiệu mạng nội bộ yếu ớt kia rốt cuộc khó có thể duy trì.

"Chúng ta đã bị lực hút ảnh hưởng, đang tăng tốc đến hành tinh 'Sodo' đã biết." Trạm Lư nói, "Xin chú ý Sodo có tốc độ quay là 65.8km/ giây, thuộc nhóm hành tinh lực hút mạnh, tiên sinh, tôi đề nghị lập tức mở thiết bị đẩy, có mở hay không?"

"Không," Lâm Tĩnh Hằng không rời mắt khỏi màn hình tối đen, trầm mặc giây lát, hắn nói, "Báo cáo tọa độ và dao động lực hút, chúng ta hiện giờ lệch khỏi tuyến đường ban đầu bao nhiêu rồi?"

Lúc này họ đang xuyên qua một khu vực chưa đánh dấu, nơi đây đã gần biên giới Thiên Hà Số 8, song trên lý luận vẫn nằm trong khu trực thuộc liên minh, nhưng trào phúng là, trong hàng trăm ngàn năm quá khứ, các nhà thám hiểm và chuyên gia đo vẽ bản đồ sôi động nhất thiên hà này là một đám buôn lậu chợ đen.

Dân buôn lậu đo vẽ bản đồ chỉ vì mạng sống và kiếm cơm, đương nhiên sẽ không thăm dò dư thừa, trên bản đồ tuyến đường ngầm chỉ cho ra tọa độ tuyến đường an toàn, nhưng lệch khỏi tuyến đường này sẽ xảy ra chuyện gì, gặp phải cái gì, cự ly nhảy xa nhất là bao nhiêu, thì nhất loạt trống không, cần phải có người tự mình dò đường.

Trạm Lư nhanh chóng báo cáo tọa độ khu vực: "Không thể tính ra góc độ chúng ta lệch khỏi tuyến đường, tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta đã đi quá xa đến một phương hướng khác, ngài đang tìm kiếm cái gì?"

Tiếng cảnh báo trong cơ giáp càng lúc càng dồn dập, đã gần như điên cuồng.

Giờ phút sống còn như vậy mà Lâm Tĩnh Hằng thuận tay chiếu lại hình ảnh trong camera khi nãy – tạo dáng như chụp với thắng cảnh du lịch của Lục Tất Hành một lần nữa nhảy ra trước mặt hắn, cậu thanh niên ấy mặt mày giãn ra, ánh mắt trong veo, dáng vẻ không buồn không lo.

Tại nơi nguy hiểm như thế còn có thể sa vào sắc đẹp, trí tuệ nhân tạo cũng sắp nhìn hết nổi, Trạm Lư nhắc nhở hắn: "Tiên sinh, lực hút đang tăng mạnh."

"À," Lâm Tĩnh Hằng không rời mắt khỏi hình ảnh, rất lơ đãng đáp một tiếng, "Tới gần vành đai hành tinh 'Sa Mạc' rồi nhỉ."

"Sa Mạc" là một vành đai tiểu hành tinh ổn định giữa đại hành tinh Sodo và thái dương thứ tám, bên trong có mấy trăm ngôi sao, sao lớn đường kính mấy trăm kilomet, nhỏ có lẽ chỉ là tảng đá cao bằng một người.

Tuy rằng vành đai hành tinh này chỉnh thể tương đối ổn định, nhưng các tiểu tinh bên trong không hề ngoan ngoãn, chúng mọi giờ mọi phút đều đang tổn thương lẫn nhau, va chạm lẫn nhau, lại kết thành gia tộc, không ngừng sinh ra, không ngừng chết đi. Trong vành đai hành tinh còn ngập tràn "mộ sao chổi" đếm

không xuể, đám sao chổi như âm hồn ngủ say tùy thời sẽ theo lực hút thay đổi mà niết bàn, gào thét quét cái đuôi dài, như phượng hoàng xuyên qua Thiên Hà Số 8 ngột ngạt.

Vành đai hành tinh Sa Mạc khác với các vành đai tiểu hành tinh vật chất thưa thớt bình thường, do hoàn cảnh thiên văn đặc thù mà nơi này vô cùng nguy hiểm, còn gọi là "Sa Mạc Tử Vong", là một vùng cấm có đi không về đối với người lữ hành vũ trụ.

Tiếng Trạm Lư trong tiếng cảnh báo điên cuồng của cơ giáp Bắc Kinh đã có chút sai lệch: "Tiên sinh, tôi phải nhắc nhở ngài, phía trước cực kỳ nguy hiểm, lặp lại một lần, cực kỳ nguy hiểm, tiểu cơ giáp Bắc Kinh không đủ năng lực vật chất để xuyên qua 'Sa Mạc', ngài phải…"

Lâm Tĩnh Hằng mặc kệ hắn, mở hết cỡ mạng phòng ngự của Bắc Kinh, xung quanh cơ giáp, các bụi sao li ti bắt đầu nhiều lên, ngay sau đó mạng phòng ngự nhảy ra cảnh báo va chạm thứ nhất – có hòn đá nhỏ đập vào thân cơ giáp.

"Tiên sinh, đây…"

"Định vị điểm nhảy vũ trụ quanh đây." Lâm Tĩnh Hằng cắt ngang hắn.

Trạm Lư bị ép chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân, đồng thời vẫn không nhịn được nói: "Quanh đây không có điểm nhảy vũ trụ được ghi lại."

Hắn chưa dứt lời, cơ giáp Bắc Kinh chợt lên nòng đạn đạo, Lâm Tĩnh Hằng không nói năng gì khai hỏa, lao thẳng đến quần tinh đang đâm tới trước mặt, hàng loạt ngôi sao như quân cờ trên bàn cờ bị hắn tông văng, chúng điên cuồng va chạm lẫn nhau, tóe ánh sáng lấp lánh mắt thường nhìn thấy được, như là ánh sáng hoàng đạo của hệ Mặt Trời trong truyền thuyết viễn cổ, mảnh vỡ trí mạng đổ ập về phía Bắc Kinh.

Bắc Kinh thay đổi quỹ đạo linh hoạt hết cỡ, Lâm Tĩnh Hằng né tránh các tảng đá thay phiên đập vào mặt bằng thao tác tinh chuẩn khó lòng tưởng tượng, cơ giáp này còn linh hoạt hơn chính cơ thể hắn.

"Tiên sinh, hành vi này của ngài thiếu thận trọng…" Tiếng Trạm Lư đột nhiên dừng ngang, một tảng đá lớn tốc độ cao sượt qua đuôi Bắc Kinh, cả thân cơ giáp đều lắc lư theo, tiểu cơ giáp Bắc Kinh ưa làm to chuyện rít lên, song không đợi va chạm thật sự xảy ra, Trạm Lư đột nhiên đo được từ trường của điểm nhảy, Lâm Tĩnh Hằng lập tức khởi động bước nhảy vũ trụ.

Cự ly nhảy cực ngắn, tọa độ điểm mục tiêu không đến nửa ngày hành trình tiêu chuẩn, cơ hồ chớp mắt đã tới.

Các ngôi sao dày đặc mà hiểm ác xung quanh tan biến vào hư không, dưới bài xích từ trường mạnh của điểm nhảy vũ trụ, nơi này cơ hồ hình thành một vùng chân không đường kính khoảng mười mấy kilomet, như một mắt bão yên bình.

Bắc Kinh rốt cuộc ngậm miệng, chỉ có dư âm tiếng rú vừa nãy chấn đau tai dường như còn đó, Trạm Lư báo: "Nhảy thành công."

Lâm Tĩnh Hằng để Bắc Kinh lên quỹ đạo chỗ điểm nhảy vũ trụ, cùng nó giữ nguyên im lặng, bay vào phạm vi điểm nhảy kỳ dị này.

"Đang đọc số hiệu điểm nhảy vũ trụ, số hiệu là…" Trạm Lư khựng lại một cách kỳ lạ, "Một từ đơn?"

"Cái gì?"

"Số hiệu điểm nhảy là 'Kinh Hỉ'."

Đây là một số hiệu phi pháp.

Trong mạng bước nhảy vũ trụ của liên minh, mỗi một điểm nhảy đều có mã số của mình, thống nhất tạo thành từ sáu chữ cái và ba con số, trong số hiệu bao gồm các thông tin như thời gian xây dựng điểm nhảy, vị trí, dân dụng hay không, tải trọng lớn nhất và cự ly chịu tải vân vân, có một bộ quy tắc cố định, cho dù là điểm nhảy người ngoài lề xây dựng tư, bình thường cũng sẽ theo quy tắc này, chỉ đánh thêm dấu sao ở cuối mà thôi.

Điểm nhảy nằm trong đám tiểu hành tinh này, bất luận là tính hợp lý hay phương thức tồn tại, đều như đùa giỡn vậy.

Lâm Tĩnh Hằng hơi cong khóe mắt, thoáng lộ ra nét cười, song lại biến mất rất nhanh, khí thể bảo hộ chưa kịp phun ra trong cơ giáp lại bị chậm rãi hút về, hắn thở dài, ngửa đầu dựa lên lưng ghế mềm mại, ánh mắt xuyên qua cỏ huỳnh quang trên đầu, kế đó xuyên thấu qua mạng tinh thần của cơ giáp nhìn ra ngoài, trong tầm nhìn toàn là tinh vân dày đặc, kết từng tầng kén như sương mù, rất khó quan trắc.

Nó tựa như một cửa sau ẩn hình, cứ muốn mở ở nơi nguy hiểm nhất.

"Tiên sinh," Trạm Lư trầm mặc giây lát, nói với hắn, "Phương thức cấu tạo điểm nhảy giống hệt liên minh, phỏng đoán mới xây dựng trong khoảng một trăm đến một trăm năm mươi năm qua, nhưng tôi không thể tra được tư liệu liên quan."

"Tư liệu của ngươi bị xóa rồi – khi thầy bị giam lỏng, bọn họ phải tra kho số liệu của ngươi." Lâm Tĩnh Hằng không thu ánh mắt về, nói khẽ, "Ta không biết thầy là vì an toàn, hay từ khi đó đã nhận thấy nội bộ liên minh có vấn đề."

"Ngài muốn nói điểm nhảy này là tướng quân Lục Tín để lại."

"Năm 136, Lục Tín đi đường vòng ra vực ngoại, từ tuyến đường bí mật gần sao Sodo giết vào Thiên Hà Số

8, giống như từ trên trời giáng xuống, hậu chiến để tiện quản lý, lúc ấy các đường bí mật ông từng dùng đều đổi sang công khai, chuyển thành tuyến đường vũ trụ của liên minh chính quy." Lâm Tĩnh Hằng nói, "Trên tài liệu lịch sử ghi lại tỉ mỉ chính xác, nhưng ta không tin. Trận chiến ấy ta dùng các phương pháp bất đồng mô phỏng vô số lần, mỗi lần đều có sai số rất nhỏ, cho nên ta vẫn cảm thấy gần đây nhất định còn một điểm nhảy bí mật."

Trạm Lư nói: "Theo tôi biết, bản thuyết minh chiến dịch Lục tướng quân trình báo cho liên minh chịu được nghiệm toán, sau đó cũng luôn được coi thành trận điển hình của học viện Ulan."

"Bản báo cáo đó rõ ràng là bịa ra để lừa đám ăn hại luận binh trên giấy của quân ủy liên minh, trên đó còn viết trọng cơ giáp ngày ấy ông lái là ngươi nữa kìa."

Trạm Lư mất trí nhớ lấy làm lạ hỏi: "Không phải tôi à?"

"Đương nhiên không phải, đánh lén đường dài làm sao có thể mang ngươi đi? Ngươi vừa tốn điện vừa chói mắt, vừa xuất hiện ở vực ngoại là có thể khiến hải tặc vũ trụ nghe tin mà chạy. Ông lúc ấy tối đa mang theo hạch cơ giáp của ngươi, còn thân cơ nhất định không phải của chính ngươi, điểm sai lệch thừa ra ấy, vừa vặn là một lần nhảy bí mật."

Trạm Lư vừa tốn điện vừa chói mắt cảm nhận được thành kiến đến từ chủ nhân, hóa thành thân người, tủi thân đứng ở một bên.

Họ bay trong khoảng chân không nhỏ ấy, hết thảy xung quanh đều im ắng, thời gian dường như đã ngừng trôi.

Lâm Tĩnh Hằng nửa nằm trên sofa mềm trong cơ giáp, rất lâu không nói gì, nếu không phải đang mở mắt, Trạm Lư cơ hồ cho rằng hắn ngủ rồi. Kiếp sống quân lữ vũ trụ lê thê hiếm gặp ánh sáng, dẫu đã rời khỏi cứ điểm Bạch Ngân mấy năm, mặt hắn vẫn có sự nhợt nhạt đặc biệt của quân nhân vũ trụ. Nghe nói hoàn cảnh sinh hoạt không thấy mặt trời này sẽ dẫn phát cảm xúc không tốt của con người, Vườn Địa Đàng mỗi tuần đều sẽ đo và điều tiết hormone cùng mức độ cảm xúc của quân vũ trụ, chỉ có hắn khăng khăng chặn Vườn Địa Đàng, như một con sói cô độc cố chấp không chịu hòa nhập vào xã hội loài người.

"Lúc nhỏ, ta luôn muốn trở thành một người như Lục Tín." Lâm Tĩnh Hằng nói, hắn lại mở màn hình theo dõi của căn cứ, tìm kiếm đoạn phim của ống kính khác. Tiếc rằng căn cứ quá ít camera theo dõi, hắn tìm cả buổi chỉ thấy cảnh ăn mừng các góc độ, chẳng thể tìm được người chìm trong ánh đèn kia, điều này cơ hồ khiến hắn hơi mất mát.

Trạm Lư nói: "Theo tôi thấy, tài hoa của ngài không hề thua kém Lục tướng quân."

"Tài hoa nào có đáng tiền." Lâm Tĩnh Hằng nói, hắn cô độc quanh quẩn trong điểm nhảy ẩn hình, trước di tích của người đi trước, nhìn ông lão trong camera đang mỉm cười ngắm trạm nhiệt điện lơ lửng, "Lục Tín là tín đồ trung thành của tuyên ngôn tự do của liên minh, tín ngưỡng của ông từng vững vàng như đá, ông rất yêu liên minh, rất yêu nền văn minh Lịch Tân Tinh, vĩnh viễn biết bản thân khi nào nên đứng ra, khi nào nên quên mình hi sinh."

Trạm Lư ngước lên nhìn hắn, đôi mắt xanh lục hiện ra một chút ngây ngô lơ mơ, khiến Lâm Tĩnh Hằng cơ hồ muốn vô thức tránh ánh mắt ấy.

Hắn nghĩ: Nhưng ta không hề yêu liên minh.

Hắn đối với bất cứ một nơi nào, bất cứ một người nào của liên minh đều không hề quyến luyến, hắn khịt mũi coi thường tuyên ngôn tự do, coi cứ điểm Bạch Ngân và bảy đại thiên hà thành một bàn cờ khổng lồ.

Nhiều năm qua, hắn một mặt đại diện cho trung ương liên minh, đàn áp các đại thiên hà yêu cầu quyền tự trị quân sự, một mặt lại âm thầm dung túng, tăng lên mâu thuẫn song phương –

Các thiên hà không có quyền tự trị quân sự, khi xảy ra tình huống khẩn cấp chỉ có thể cầu trợ quân trung ương đóng ở thiên hà này, song quân trung ương không nhận được mệnh lệnh của cứ điểm Bạch Ngân, dù hải tặc vũ trụ giết đến trước mắt cũng không thể tùy tiện hành động – bởi vì hội giám sát của quân trung ương quản tất cả cơ giáp, không có chìa khóa của hội giám sát thì một cơ giáp cũng không bay ra được tầng khí quyển, mà cả gia đình những thành viên hội giám sát này đều sống cuộc sống của người bề trên ở Votaw.

Khi Lâm Tĩnh Hằng ở cứ điểm Bạch Ngân, tỉ suất hối đoái tiền giữa Thiên Hà Số 1 và 2 cao tới 1:52, mà tàu buôn nếu giao dịch vượt thiên hà, cần qua ít nhất mười mấy trạm kiểm soát, trú quân của mỗi một trạm kiểm soát đều phải bóc lột một lần, "thuế quan" vô hình tiến thêm một bước nâng chênh lệch giá. Người dân thiên hà hạ du muốn đến thiên hà thượng du một lần, nếu không phải lữ hành chi phí công, chỉ lộ phí đi về đã tiêu hết khoản dành dụm nửa đời.

Hơn hai trăm năm qua, sự bóc lột và bất công lớn vẫn bị đè nén dưới Vườn Địa Đàng "tốt đẹp", trung ương liên minh biết rõ trong lòng, một khi quyền tự trị quân sự trao xuống, tám đại thiên hà nhất định tan rã.

Khi còn Lâm Tĩnh Hằng, chẳng những tám đại thiên hà bấm bụng nhịn, ngay cả hải tặc vũ trụ cũng gió êm sóng lặng, liên minh trên dưới là nhất phái cảnh tượng hòa bình khiến người ta lơ là. Bởi vậy hắn thừa cơ lần lượt sắp xếp cho các cựu bộ của Lục Tín ra ngoài, ngoại trừ Diệp Reeve tình hình tinh thần không ổn định lắm bị hắn giữ lại trong tầm nhìn, còn lại toàn bộ "lưu đày" đến quân trung ương các thiên hà như gân gà, giống như một đám mãnh thú bị xích cổ.

Mới bày cục xong, chưa chờ hắn ra tay, quản ủy hội ngu xuẩn không biết nghe ai xúi bẩy, đã chuẩn bị mượn cối xay giết lừa, Lâm Tĩnh Hằng vừa vặn thuận nước đẩy thuyền – bởi vì một khi hắn rời khỏi, hải tặc vũ trụ tất nhiên sẽ hung hãn bật lại, các đại thiên hà không có quyền tự trị quân sự đứng mũi chịu sào, sự cân bằng giữa trung ương và bảy thiên hà lập tức sụp đổ.

Một khi bảy đại thiên hà nhìn thấu bộ mặt thật chết cũng không trao quyền của trung ương liên minh, họ sẽ quay sang kết minh với các tướng quân quân trung ương cùng thù hận liên minh và đang bị áp bức.

Họ sẽ tháo xích cổ và gông xiềng cho đám mãnh thú này.

Tối đa năm năm, trung ương liên minh nhất định phải chọn một con đường giữa "triệt để bị mất quyền lực" và "gặp phải chính biến".

Đến lúc đó Bạch Ngân Thập Vệ trở về, kết cục của trung ương liên minh là Hoàng đế mạt đại thoái vị, hay Louis 16 trên đoạn đầu đài, thì phải xem tâm trạng.

Nhưng không ngờ, người tính không bằng trời tính. Năm năm qua đi, vở tuồng này chưa kịp bắt đầu, khách không mời từ vực ngoại đã xông tới lật bàn cờ.

Mà liên minh hoàn toàn không có sức đánh trả, không phải không liên quan đến hắn nhiều năm qua bỏ mặc.

Lục Tín trước khi đi để học sinh đắc ý nhất lại cho tín ngưỡng đã vứt bỏ mình, có lẽ bất luận thế nào cũng không ngờ đến, ông để lại cho liên minh không phải lá bùa hộ mệnh, mà là một lọ độc dược mạn tính.

Nếu Lục Tín dưới suối vàng biết được, lại sẽ nói gì đây?

Trên màn hình theo dõi đang dừng, Lục Tất Hành cười hì hì nhận lỗi với hắn, khiến lòng người ta mềm ra.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn mặt cậu thanh niên ấy, thất thần nghĩ: "Mình không muốn cho cậu ta biết tất cả mọi chuyện, thật sự chỉ là sợ cậu ta khó có thể gánh nổi thù hận và trách nhiệm ư?"

Tên biến thái máu lạnh Lâm Tĩnh Hằng này, không phải trước nay vẫn chủ trương ném trẻ con vào bầy sói mới có thể khiến bọn chúng trưởng thành sao?

Huống chi Lục Tất Hành không hề là một "đứa trẻ", cậu biết mình muốn làm gì, biết mình nên làm thế nào, cũng biết gánh vác hậu quả như thế nào.

Lâm thượng tướng không tim không gan từ khi nào dịu dàng quan tâm như vậy?

Hắn nghĩ: "Ta chỉ đang trốn tránh mà thôi."

Không muốn để cốt nhục duy nhất của Lục Tín biết mọi chuyện, không muốn để cậu thất vọng phát hiện, người mà cha mình từng gửi gắm kỳ vọng rất cao, kỳ thực chỉ là một âm mưu gia nhạt nhẽo trống rỗng... Âm mưu gia này vận số còn không tốt lắm, hết thảy hắn làm đều như một trò cười sắp thành lại hỏng.

Trong giây lát, hắn nhìn cỏ huỳnh quang um tùm, sinh ra sự căm ghét không nói nên lời đối với kẻ tên "Lâm Tĩnh Hằng" này.

Trạm Lư nói: "Tiên sinh, đã nhập tọa độ của điểm nhảy 'Kinh Hỉ' vào hệ thống, bước tiếp theo thì sao?"

"Tiếp tục đi sâu vào Sa Mạc Tử Vong." Lâm Tĩnh Hằng nhanh chóng thu lại mạch suy nghĩ tán loạn, "Một tuyến đường ngầm chưa đủ đảm bảo, ta cần tuyến đường dự phòng, năm đó Lục Tín đã có thể đi qua Sa Mạc, thế chúng ta cũng có thể tham khảo lối suy nghĩ này."

"Tiên sinh, tôi phản đối phương án này," Trạm Lư bình tĩnh nói, "Hoàn cảnh trong vành đai hành tinh vô cùng phức tạp, cho dù từng có đường an toàn, từ lâu đã không an toàn nữa, mà tướng quân Lục Tín năm xưa có một đội quân thăm dò tiền trạm tinh nhuệ, còn có dẫn đường thâm niên của Thiên Hà Số 8. Ngài không nên một mình… Được, đã hiểu, tiếp tục đi sâu vào."

Quy tắc thứ nhất của trí tuệ nhân tạo, có thể đưa ra đề nghị, nhưng phải phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện.

Đặc biệt khi gặp phải một chủ nhân bảo thủ.

"Nhưng tôi giữ lại quyền đưa ra đề nghị." Trạm Lư dừng lại, hắn từ trong kho số liệu rộng lớn hệ thống ra một bài trường thiên đại luận đầy đủ luận điểm luận cứ, mở hình thức vừa phục tùng mệnh lệnh vừa lải nhải, định chiến đấu đến cùng với chủ nhân khốn nạn.

Ngày thứ hai mươi Lâm Tĩnh Hằng rời khỏi căn cứ, hệ thống nguồn năng lượng thành hình, diện mạo căn cứ sáng bừng lên.

Gần một nửa đội viên tự vệ gia nhập đội công trình, với sự tham gia của Độc Nhãn Ưng chuyên gia súng đạn có thâm niên, bắt đầu tu sửa hệ thống phòng ngự của căn cứ.

Việc tuần tra vũ trụ hằng ngày bãi công một thời gian cũng quay lại – các đội viên tự vệ vừa nghĩ đến nhiệt năng khi cơ giáp lên xuống là nguồn năng lượng của màn hình đa phương tiện, ngay cả lên trời cũng tích cực hẳn.

Lục Tất Hành thường ở lại phòng làm việc của trạm cơ giáp, mỗi ngày đến trạm đậu đi một vòng, song mãi không đợi được tín hiệu kết nối của cơ giáp Bắc Kinh. Ngay cả camera của căn cứ cũng không xoay theo cậu nữa.

Lâm rốt cuộc đi đâu rồi?

Ngày nghĩ gì đêm mơ đó, buổi chiều ngủ gật trên bàn làm việc, khả năng là hơi ép ngực, Lục Tất Hành đột nhiên gặp ác mộng.

Cậu mơ thấy Lâm ở nơi không xa trước mắt mình, quay lưng lại không ngừng đi về phía trước, Lục Tất Hành gọi tên hắn, ra sức đuổi theo, nhưng đôi chân như bị dính tại chỗ, chạy làm sao cũng không nhanh được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn càng lúc càng xa cậu, cuối cùng chẳng hề ngoảnh lại chui vào ánh sáng trắng không lành, ánh sáng trắng xuyên thấu thân thể Lâm, như vạn tiễn xuyên tâm, sau đó biến mất trước mặt cậu.

Lục Tất Hành rùng mình, giật mình tỉnh táo lại, tim khó chịu muốn nổ tung. Nhìn thấy cái tên Chu Lục kia không biết chui vào từ khi nào, đang định lấy cái loa to bà lão mọt phim dùng đọc thơ ca gõ cậu dậy.

40. Quyển 2 - Chương 40

Lục Tất Hành là một người bề ngoài sạch sẽ gọn gàng mà bên trong rất bê bối, phòng làm việc bị cậu làm rối tung lên, hai con robot làm việc bị tháo banh ra chất lẫn lộn dưới đất, bốn cái chân máy song song cắm trên bàn cậu, để dọn cho mình một chỗ nhoài ra ngủ, cậu xếp mớ chip lớn bé thành hai chồng, vốn đã lắc lư sắp đổ, lúc này run run ngồi bật dậy, hai núi chip đổ ầm xuống, suýt nữa chôn vùi cậu.

Chu Lục "Chậc" một tiếng, vẻ mặt không nỡ nhìn: "Thầy Lục, hình tượng này của thầy thật giống ông chú bị vợ bỏ một mình ngủ trong thư phòng."

Lục Tất Hành còn chìm trong cơn ác mộng khiến tim đau thắt vừa nãy, cố xốc lại tinh thần, chùi mặt, lẩm bẩm một câu: "Vu khống, tôi là thanh niên độc thân phong nhã hào hoa – có chuyện gì?"

Chu Lục nghiêm túc lại: "Một thiết bị thăm dò chúng ta đặt ở bên ngoài truyền về tin tức, có một đợt sóng hạt năng lượng cao đang quét đến đây, khoảng năm mươi tiếng sau sẽ đến căn cứ. Thầy cũng biết từ trường và trọng lực của căn cứ đều là nhân tạo, rất yếu ớt, chúng ta không có từ trường ổn định như hành tinh, một khi bị quấy nhiễu xảy ra vấn đề, mấy ngàn vạn người trong căn cứ có thể sẽ trần trụi trong môi trường vũ trụ, mạng phòng hộ bây giờ chắc chắn không kịp xây dựng, ba thầy bảo tôi tới hỏi xem thầy định làm thế nào."

Lục Tất Hành vừa mới dậy nên đầu óc còn hơi mơ màng, nghe thấy "sóng hạt năng lượng cao", bản năng cho là bão từ của thái dương thứ tám, nghĩ thầm: "Mạng phòng hộ? Mạng phòng hộ cùi bắp lúc trước của căn cứ còn mỏng hơn tất chân, mấy phát pháo ion là đi tong, có thể có tác dụng gì? Trước kia làm sao chống được bão từ?"

Song ngay lập tức, cậu kịp phản ứng, giật mình ngẩng đầu lên.

"Đợt sóng hạt năng lượng cao này đến từ hành tinh 'Bạch Lộ' có thể sống ở gần nhất." Khuôn mặt trẻ con của Chu Lục xuất hiện vẻ nghiêm trọng, "Kỳ thật sao Bạch Lộ không gần chúng ta lắm, nhưng bên ngoài sao Bạch Lộ, Thiên Hà Số 8 không còn hành tinh thích hợp cho loài người sinh tồn, trước kia khi chạy hàng tôi từng đặt chân lên Bạch Lộ, cảm giác chính là một địa phương nhỏ xa xôi, không biết lũ điên đó tại sao ngay cả nơi ấy cũng không buông tha."

"Bởi vì năm 136, khi quân liên minh từ vực ngoại giết vào, Bạch Lộ là căn cứ địa đầu tiên của họ." Độc Nhãn Ưng cởi trần ngậm cây tăm đi vào, "Cũng là đường đột phá năm đó quân liên minh giết vào Thiên Hà Số 8, xem như là một trong các nỗi đau của thân vương Cayley."

"Đó là chuyện từ hơn một trăm bốn mươi năm trước rồi," Chu Lục không nhịn được nói, "Thiên Hà Số 8 tuổi thọ trung bình được bao nhiêu, ngoại trừ đám già mà mãi không chịu chết của căn cứ, mấy ai có thể yên bình sống quá một trăm bốn mươi tuổi? Mẹ kiếp đã thay thế hệ khác từ lâu rồi, cái lão hải tặc vũ trụ

tên Phùng gì đó bị khùng à?"

Độc Nhãn Ưng không cẩn thận sống qua tuổi thọ trung bình nằm im cũng trúng đạn, cả giận nói: "Ranh con, mày nói ai già mà mãi không chịu chết đấy?"

Chu Lục hoang mang ngẩng đầu lên: "Hả? Độc Nhãn Ưng đại ca… Á, chú, chẳng lẽ chú đã một trăm tư rồi?"

Cả Thiên Hà Số 8 đều biết uy danh hiển hách của tay buôn lậu súng đạn Độc Nhãn Ưng, nhãn hàng cá nhân lão chiếm con số không thể xem nhẹ trên thị trường súng đạn, thanh niên nhà quê kiến thức nông cạn Chu Lục này chẳng biết là ăn gì lớn lên, mèo Ba Tư trung niên gần hai trăm tuổi bị hắn chặn không nói nên lời, tức đến mức hận không thể bắt lại chú chim nhỏ thanh xuân bay đi của mình, nhổ lông lột da hầm một nồi.

Lão quay đầu, chẳng thèm nhìn Chu Lục, gõ bàn Lục Tất Hành: "Theo thiết kế kia của con, gom hết mọi người trong căn cứ, năm trăm giờ không ngủ không nghỉ cũng chẳng làm xong, bây giờ con định làm thế nào? Có phải là đơn giản hóa thiết kế mạng phòng hộ một chút, tốt xấu gì cũng đối phó trước, cầm cự qua từ trường quấy nhiễu rồi tính tiếp… Lại sao vậy?"

Lục Tất Hành đứng bật dậy: "Lâm còn ở bên ngoài."

Độc Nhãn Ưng thoạt tiên sững sờ, sau khi ngộ ra hai hàng lông mày nhướng lên: "Ai? Lâm Tĩnh Hằng?"

Lục Tất Hành quay người muốn đến trung tâm liên lạc của trạm cơ giáp, cơ giáp Bắc Kinh từng đậu ở trạm cơ giáp, đang nối với mạng nội bộ của căn cứ, chỉ cần có một chút tín hiệu là cậu có thể thử liên lạc với Lâm.

"Ôi dào," Độc Nhãn Ưng giơ tay muốn cản, "Hắn không chết được đâu, không chết được đâu! Ba nói với con bao nhiêu lần rồi, đừng nói là một dúm sóng hạt cỏn con, cho dù thái dương thứ tám nổ cũng chẳng nổ được hắn, con cứ yên tâm đi!"

Lục Tất Hành nghiêng người né đi: "Hai người từ sáng đến tối, hễ gặp mặt là choảng nhau, lòng tin vô lý của ba đối với anh ấy rốt cuộc đều ở đâu ra vậy?"

Độc Nhãn Ưng nhún vai: "Cái tên Lâm Tĩnh Hằng này, nhân phẩm tệ như vậy, giá trị duy nhất chính là còn có chút bản lĩnh, nếu hắn ngay cả chút bản lĩnh này cũng không còn, thế không phải còn lại mỗi một vốc cặn bã thôi sao?"

Sắc mặt Lục Tất Hành sầm xuống: "Ba."

Độc Nhãn Ưng nhìn sắc mặt cậu, cảm thấy nỗi lo của mình dường như sắp thành sự thật rồi. Lão không quen chơi trò nói bóng nói gió, phun cây tăm ra, hít sâu một hơi rồi nói thẳng: "Lục Tất Hành, nói thế này

đi, ba không phải là người biết phải trái gì, nhưng luôn rất thả lỏng con, con lớn như thế, ba cũng chưa từng hạn chế gì con, đúng không? Hồi con mười mấy tuổi ba đã nói với con, Cayley nhiều con gái như vậy, con muốn chơi với ai muốn ngủ với ai đều tùy ý, chỉ cần đừng để ba còn trẻ tuổi đã lên chức ông nội, ba không quản con."

Chu Lục ù ù cạc cạc nghe cuộc đối thoại riêng tư giữa hai cha con, không muốn nghe lắm, lại ngại mở miệng cắt ngang vào lúc này, đang xấu hổ, nghe ông già Độc Nhãn Ưng lại còn cảm thấy mình "trẻ tuổi", không nhịn được nuốt nước bọt, rất đỗi khâm phục.

Lục Tất Hành hoang mang: "Ba nói gì thế?"

"Trước kia ba không nhận ra vấn đề con thích ăn rau không thích ăn thịt, ba cũng có sơ suất – nếu con muốn tìm nam, tuy rằng ba không thể tán thưởng khẩu vị này, nhưng ba cũng không can thiệp." Độc Nhãn Ưng nói, còn nhìn Chu Lục một cái như ám chỉ.

Chu Lục giật nảy mình, mau chóng cài áo sơ mi đến móc gài trên cùng, giơ hai tay lên: "Tôi không thích đàn ông đâu!"

"Ai nói mày? Chỉ giỏi tưởng bở." Độc Nhãn Ưng lườm hắn một cái, kế đó lại chĩa thẳng nòng pháo vào Lục Tất Hành, "Nhưng là Lâm Tĩnh Hằng – thì con nghĩ cũng đừng nghĩ!"

"Hả," Chu Lục há hốc miệng nghĩ, "Hiện trường ông bô già đơn thân của hiệu trưởng chia uyên rẽ thúy."

Lục Tất Hành cũng sững sờ trước những lời máu chó xối xả của cụ thân sinh gần hai trăm tuổi, mở miệng muốn biện giải, lại cảm thấy bản thân biện giải đã rất xấu hổ, nhất thời rất muốn xé đại não Độc Nhãn Ưng ra xem bên trong có mấy lỗ.

Cậu trợn mắt cứng lưỡi một lúc lâu, chỉ ra cửa, cố hết sức hòa nhã nói: "Ba đi tìm một phòng y tế, chữa chứng vọng tưởng thời mãn kinh được không?"

Lục Tất Hành nói xong, khuôn mặt đằng đằng sát khí mỉm cười, phong độ ngời ngời rảo bước đi.

Độc Nhãn Ưng lửa giận phừng phừng mà không chỗ trút, quay đầu phát hiện Chu Lục còn ở đây, đang định trợn mắt, Chu Lục vội vàng chuồn luôn cho lành: "Ơ, đại ca… a, chú, cháu còn có việc phải đi trước, chú cứ làm việc tiếp đi."

Lục Tất Hành dằn cơn giận đi đến trung tâm liên lạc, cậu nóng nhanh nguôi cũng nhanh, còn chưa tới trung tâm liên lạc thì lửa giận trong lòng đã chạy hết, theo ngực ngược dòng lên, tập trung ở một đường từ cổ đến tai, dưới da râm ran nóng lên.

Cậu giống như vừa phát hiện một gốc cây non chưa gặp bao giờ, đang tràn đầy nghi ngờ và tò mò, không biết nó về sau lớn lên sẽ là cây quý hay cỏ dại, sợ người khác cảm thấy cậu chuyện bé xé ra to, cẩn thận

che mưa chắn gió cho nó, thỉnh thoảng lén đi xem một cái, phỏng đoán khá nhiều, vẫn do dự chưa nghĩ ra có nên trồng nó hay không, đã bị con mèo nhà hung ác chạy tới, tung chân quật bay lên giữa ban ngày ban mặt.

Lửa giận tan đi, sự xấu hổ kỳ lạ lên đầu, mệnh lệnh liên lạc nhập sai hai lần.

Chu Lục không biết đuổi kịp từ khi nào, gợi chuyện: "Ôi, nhiều ngày như vậy rồi, Xú Đại Tỷ vẫn chưa khỏi trĩ à?"

Lục Tất Hành im lặng một lát, vốn có thể bịa ra một câu chuyện chặt chẽ kín kẽ hơn, nhưng tâm trí bị xấu hổ chiếm hết, nhất thời quá tải, không nghĩ ra từ ngữ gì. May mà Chu Lục giỏi hiểu ý người khác tự động nghĩ một hướng đi cho Xú Đại Tỷ, hắn nói: "Hay là hắn đi theo Lâm gì đó ra ngoài rồi? Tôi nghe nói là đo vẽ bản đồ hay là làm gì đó."

Lục Tất Hành nghe thấy từ mấu chốt "Lâm" này, tim liền loạn hai nhịp, đáp một tiếng "Có thể vậy" lấy lệ, cậu vội vàng thu tâm thần lại, định vị cơ giáp Bắc Kinh, gửi tin nhắn: "Thân vương Cayley tấn công sao Bạch Lộ, sinh ra sóng hạt năng lượng cao, cẩn thận, về gấp!"

Mạng nội bộ cục bộ khác với mạng bên ngoài phạm vi vũ trụ, chỉ dùng sóng điện từ bình thường, khuyết điểm là phạm vi có hạn, ưu điểm cũng là phạm vi có hạn – sau khi mã hóa có thể che giấu bằng hạn độ lớn nhất, nhưng một khi vượt qua phạm vi phục vụ của mạng nội bộ, tín hiệu sẽ rất thiếu ổn định, thậm chí hoàn toàn biến mất.

Tin nhắn của Lục Tất Hành quay ba vòng liền, biểu hiện gửi thất bại.

Cậu nhíu mày, cài đặt chương trình cách mỗi ba phút tự động gửi tin nhắn, sau đó vẫn chưa từ bỏ ý định nhìn chằm chằm thiết bị liên lạc.

"Chắc là đi quá xa rồi, thầy chờ ở đây cũng vô ích, chờ họ trở về phạm vi tín hiệu tự khắc sẽ nhìn thấy." Chu Lục khoanh tay đứng kế bên, nhìn quét qua Lục Tất Hành, "Thầy thật sự thích… thích…"

Lâm Tĩnh Hằng rất ngạo mạn, chưa từng tiếp xúc nhiều với người của căn cứ, đám thất học của căn cứ không quan tâm tình hình chính trị đương thời của liên minh, cũng chưa từng nghe nói thượng tướng hạ tướng gì, Chu Lục nghe Độc Nhãn Ưng gào vài câu, không rõ lắm, bây giờ cũng không nhớ hắn tên Lâm gì, không biết nên hình dung như thế nào, ra dấu cả buổi, đành phải cố gắng đanh mặt, bắt chước dáng vẻ xa cách của Lâm Tĩnh Hằng, lạnh băng nhướng mày.

"Cút đi, đừng có nghe ông già nhà tôi nói bậy," Lục Tất Hành không ngẩng đầu lên nói, "Mạng phòng hộ không thể đơn giản hóa, tuyệt đối không thể đơn giản hóa, thân vương Cayley đã nổ sao Bạch Lộ, có thể là để hả giận, nhưng khả năng lớn hơn là một hôm bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, rất có thể chúng hoài nghi gần sao Bạch Lộ vẫn có tuyến đường ngầm, nếu lão không tiếc nhân lực vật lực tìm kiếm quy mô lớn, chúng ta nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng, mạng phòng hộ đơn giản hóa không có giá trị."

Chu Lục hỏi: “Thế bão hạt năng lượng cao lần này phải làm thế nào?”

Tin nhắn trên thiết bị liên lạc gửi đi thất bại hết lần này đến lần khác, Lục Tất Hành lòng hơi rối bời, đành phải bắt buộc mình thu tầm nhìn về, trầm ngâm giây lát, đoạn nói: “Dùng cơ giáp.”

Chu Lục: “Hả?”

Lục Tất Hành hơi nhắm mắt, cấp tốc tính ra con số: “Tôi cần khoảng ba trăm cơ giáp và người lái, tản ra ngoài tầng khí quyển, nối lồng phòng hộ của cơ giáp lại, tương đương với thêm một tầng màng lọc ngoài tầng khí quyển nhân tạo, hiểu ý tôi chứ?”

“Hiểu,” Chu Lục thoạt tiên gật đầu, kế đó lại nói, “Vấn đề là, chúng ta không có ba trăm người lái cơ giáp.”

“Căn cứ các cậu cả ngàn vạn người, ngay cả ba trăm người lái cũng không gom đủ?”

“Đừng nói nữa, vốn chắp vá tạm, lôi cả dưa đèo táo nứt lên cũng xấp xỉ,” Chu Lục nói, “Nhưng lần trước rất nhiều người bị người của các thầy đánh rớt mạng tinh thần, mắc chứng sợ vũ trụ, bây giờ trời tối còn chẳng dám ngẩng đầu nhìn trời, cũng không nối được mạng tinh thần nữa.”

Lục Tất Hành giống như bị mẫn cảm Lâm Tĩnh Hằng, bất cứ một chữ nào liên quan đến Lâm Tĩnh Hằng đều có thể kích thích thần kinh mẫn cảm của cậu, trong lòng cậu có gian tình, thành thử bất kể người khác nói gì cậu đều có thể nghe ra gian tình. Câu trả lời bình thường này của Chu Lục bị đại não cậu tự động ngắt đầu bỏ đuôi, nghĩ đến chuyện Lâm Tĩnh Hằng đánh cả Đội Tự Vệ.

“Làm ơn đi,” Lục Tất Hành thở dài, thành khẩn nói với Chu Lục, “Người anh em, chúng ta đang thảo luận vấn đề phòng ngự của căn cứ, trường hợp nghiêm túc thế này, cậu đừng tận dụng triệt để cắt ngang, bát quái vấn đề tình cảm cá nhân của tôi được chứ?”

Chu Lục nhìn cậu, cũng thành khẩn nói: “Thầy Lục à, thầy hãy tự hỏi lương tâm mình mà nói cho tôi biết, tôi vừa rồi có chữ nào bát quái vấn đề tình cảm cá nhân của thầy? Hai ta rốt cuộc là ai cắt ngang đây?”

Thầy Lục tự hỏi lương tâm, cùng Chu Lục nhìn nhau giây lát, phát hiện lương tâm tốt của cậu hãy còn đây, chỉ là mất trí nhớ tạm thời, ngoại trừ bốn chữ “người của các thầy”, dù chết dù sống cũng không nhớ ra mình vừa nói những gì với Chu Lục.

Chu Lục đút tay vào túi, nói hết sức khẳng định: “Cho nên thầy thích anh ta rồi.”

Lục Tất Hành da mặt cực dày, làm bộ vừa rồi chưa có gì xảy ra, điềm nhiên như không tiếp tục bình tĩnh nói: “Các trưởng bối lớn tuổi trong căn cứ, không ai có thể lái được cơ giáp à? Loại trung và nhỏ ít nhất phải ba trăm chiếc mới có thể bao trùm, trừ phi các cậu có hạch cơ giáp như Trạm Lư, có thể khởi động trọng tam dưới tòa nhà hành chính.”

“Để tôi thử xem,” Chu Lục nói, “Gọi được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu vậy.”

“Trong vòng một ngày phải triệu tập đủ,” Lục Tất Hành nói, “Cái gọi là phối hợp của Đội Tự Vệ các cậu cơ bản chẳng khác nào cản trở nhau, tôi cần huấn luyện thời gian ngắn, đi nhanh đi.”

Chu Lục không đi, dùng bả vai huých cậu một cái.

“Được rồi,” Lục Tất Hành nhìn hắn bằng ánh mắt thương hại, “Đầu óc cậu ngoại trừ bát quái cũng chẳng chứa được gì khác – tôi không có ý nghĩ gì, chỉ là quan hệ với anh ấy không tệ, cảm thấy anh ấy khả năng hơi có ý đối với tôi, bây giờ còn chưa nghĩ ra nên làm thế nào, được chưa, còn muốn hỏi gì nữa?”

Chu Lục rất dạn dày kinh nghiệm nói: “Đừng nói nhảm, một người đàn ông, gặp một người không có hứng thú thèm nhỏ dãi mình, căn bản sẽ không động não cân nhắc nên làm thế nào, đã sớm co chẳng chạy trước rồi.”

Lục Tất Hành: “…”

Cậu cảm thấy không tốt lắm, bởi vì Chu Lục nói hình như cũng có lý.

Chu Lục thở dài: “Người anh em à, nhân sinh khổ đoản, tôi đây có thể sống ở nơi quỷ tha ma bắt này đến một trăm tuổi đã rất thỏa mãn rồi, một trăm năm chớp mắt sẽ qua đi, không kịp giả dối. Nếu tôi thích ai, tôi sẽ nói thẳng – tôi thích học sinh của thầy.”

Lục Tất Hành nghe nửa câu đầu còn hơi cảm khái, nghe đến nửa câu sau, suýt nữa chết sặc nước bọt: “… Hả?”

“Cô bé học sinh tên Bạc Hà, người vừa cao vừa gầy vừa xinh đó.” Chu Lục ra dấu, “Sự hờ hững của cô ấy, đặc biệt giống cô bạn gái thanh mai trúc mã hồi nhỏ của tôi.”

Lục Tất Hành mừng khi nói sang chuyện khác, hòa nhã hỏi: “Có cần tôi phát cho cậu tờ giấy báo trúng tuyển không, cậu ký xong coi như chính thức nhập học học viện Tinh Hải. Tình nghĩa cùng trường, thanh mai trúc mã, rất dễ tạo thiện cảm – đúng rồi, cậu mười mấy tuổi?”

Chu Lục cười hơn hớn trả lời: “Mười sáu…”

Lục Tất Hành không hiểu gì cả, không biết con số “mười sáu” này buồn cười chỗ nào, lại nghe Chu Lục nói: “Thêm hai mươi nữa, ha ha ha, bất ngờ không? Tôi trước kia chạy hàng thường xuyên giả lao động trẻ em gạt người ta, thầy không phải là người đầu tiên bị lừa đâu.”

Lục Tất Hành: “…”

Đại lưu manh thối tha không biết xấu hổ cưa sừng, ý đồ dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên, thầy Lục nổi trận lôi đình: "Nghĩ cũng đừng hòng! Cút!"

Chập tối, Chu Lục tuyên bố hắn đã triệu tập đủ ba trăm người, Lục Tất Hành đi ra xem, suýt nữa ngã ngửa – đội viên tự vệ đến không đầy hai trăm người, ngoài số này ra, học sinh của chính cậu, Độc Nhãn Ưng… Thậm chí một đám thành viên "đoàn lão niên hai trăm rưỡi" cũng chui vào đó!

Chu Lục buông tay: "Tôi đã cố hết sức."

Có một đội viên tự vệ giơ tay.

Lục Tất Hành cố mỉm cười gật đầu một cái với hắn.

Đội viên tự vệ nói: "Chúng tôi đều là đội tuần tra dự phòng, chỉ học cách khởi động, mỗi ngày tuần tra đi lên lái một vòng lại lái về. Lồng phòng hộ mở như thế nào?"

Một đội viên tự vệ khác nói: "Thầy Lục, trước khi lên trời thầy có thể nói luôn cách thực hiện cho chúng tôi không? Như là xếp hàng thế nào, lúc nối mạng tinh thần tôi không thể thất thần, vừa nói chuyện với người khác là rớt mạng tinh thần ngay."

Ông lão què chân thuộc đoàn hai trăm rưỡi run rẩy xen vào: "Ông cũng không thể thất thần, cơ giáp ông chỉ chạm vào đúng một lần từ một trăm năm mươi năm trước, cho nên cũng không thể phân tâm, bàng quang người lão niên không nói đạo lý, nếu các cháu bảo ông ở trên trời hơn một tiếng, phải chuẩn bị bỉm cho ông."

Lục Tất Hành: "…"

Đúng lúc này, trong trạm liên lạc đột nhiên vang một tiếng, Lục Tất Hành không kịp dặn một câu, trước mặt Độc Nhãn Ưng quay người lao ngay vào.

Trạm liên lạc nhận được hồi âm đến từ Bắc Kinh, Lâm Tĩnh Hằng lời ít mà ý nhiều: "Đã nhận."

Hai chữ, là câu trả lời tiêu chuẩn khi chấp hành nhiệm vụ, hằng ngày ở căn cứ chỉ huy mọi người làm việc, Lục Tất Hành hạ một mệnh lệnh sẽ nhận được vô số "đã nhận", cậu lần đầu tiên phát hiện, hai chữ này có chút cảm giác khiến người ta kinh tâm động phách, không nhịn được nghĩ: "Đều tại tên Chu Lục dưa leo quét sơn xanh." *(Ý đại khái là cưa sừng giả làm nghé)*

Toàn thân Lâm Tĩnh Hằng đã ướt sũng mồ hôi lạnh, huyệt thái dương như bị đâm xuyên. Hắn mang theo ba bộ năng lượng dự phòng, lúc này đã thay bộ cuối cùng, lồng phòng ngự hồn quy thiên địa, vụn cũng không còn, van động lực gãy một bên, Bắc Kinh bán thân bất toại chỉ có thể đi như cua trong vũ trụ.

"Trạm Lư," Hắn nói khẽ, "Cho ta một mũi thuốc thư giãn."

Tay máy từ giữa không trung lướt qua, giơ lên một ống thuốc: "Nhảy khẩn cấp lần thứ mười sáu, tôi tin ngài đã có thể đăng ký kỷ lục Guinness, tiên sinh – ở phương diện tạp kỹ – tôi đề nghị ngài bật chế độ đi tự động, vào khoang hộ lý nằm một lúc."

Song Lâm Tĩnh Hằng chỉ đưa một cánh tay cho hắn: "Không, trở về."

Trạm Lư: "Theo thống kê, hành trình lần này, ngài đã nói với tôi một trăm hai mươi ba chữ 'không'."

Lâm Tĩnh Hằng: "Câm miệng."

Trạm Lư tiêm vào tĩnh mạch hắn: "Không."

41. Quyển 2 - Chương 41

Lâm thượng tướng hạ lệnh, Bạch Ngân Thập Vệ cũng chẳng dám nói "không", vậy mà bị một hạch cơ giáp sắp hết điện bật lại, nhất thời hắn cơ hồ hơi kinh hãi, á khẩu một lát, Lâm Tĩnh Hằng nói: "Ngươi lại tải số liệu vớ vẩn gì, nhiễm virus…"

Chữ virus còn chưa nói rõ, thuốc thư giãn mạnh đã quét qua thân thể hắn.

Cái tên "thuốc thư giãn" hết sức tươi mát, nhưng chẳng có quan hệ gì với mặt nạ thư giãn trị liệu mụn thanh xuân, tốc độ thẩm thấu cực nhanh, một khi tiến vào cơ thể người, trong vòng vài phút sẽ khuếch tán ra toàn thân. Cảm giác ấy giống như mỗi dây thần kinh đều bị lôi ra giật điện một lần, tiếng của Lâm Tĩnh Hằng nháy mắt tắc trong cổ họng, hô hấp gián đoạn, cổ căng như muốn gãy, các ngón tay đột nhiên siết chặt, kinh mạch trên cánh tay trần như muốn bục khỏi da.

Song cùng lúc đó, độ kết hợp do mệt mỏi mà giảm xuống khoảng 80% nháy mắt tăng lên giá trị cực hạn người cơ phối hợp.

Kích thích mạnh của thuốc thư giãn kéo dài chừng một phút đồng hồ, sau đó dẫn đến toàn thân nhiều chỗ cơ bắp co giật.

Lâm Tĩnh Hằng trong lúc thở hồng hộc, hết sức thuần thục vuốt xuôi gân cốt dính vào nhau, tuyến đường ngầm tối tăm ngột ngạt rõ mồn một trong mắt hắn, những vật trôi nổi thỉnh thoảng bay qua như tập thể giảm tốc độ. Cơ giáp vừa rồi đi như cua bò rung nhẹ, khéo léo điều chỉnh một góc độ, gần như ưu mỹ tăng tốc bằng một bên hệ thống động lực.

Trạm Lư không hề nhúc nhích chờ ở bên cạnh: "Tiên sinh, căn cứ theo quy tắc của trí tuệ nhân tạo, sau

khi đánh giá nhận định an toàn tính mạng chủ nhân đang bị uy hiếp, trí tuệ nhân tạo có thể cãi mệnh lệnh trên mức độ nhất định, bây giờ tôi từ chối chấp hành mệnh lệnh câm miệng, bởi vì tôi phải nhắc nhở ngài, khi ở cứ điểm Bạch Ngân ngài đã có hành vi lạm dụng thuốc thư giãn cực kỳ nghiêm trọng, năm năm qua tôi cho rằng bệnh trạng của ngài đã giảm bớt, nhưng vừa rồi…"

Lâm Tĩnh Hằng vuốt xuôi cẳng chân co quắp, hơi hoạt động mắt cá chân, chỉnh cổ áo đứng dậy, nhận ly nước muối sinh lý, cắt ngang hắn: "Sao ta không biết thuốc thư giãn cũng bị xếp vào phạm vi chất gây nghiện rồi?"

"Thuốc thư giãn là loại thuốc cưỡng chế tăng độ kết hợp của người và cơ giáp trong điều kiện cực đoan," Tay máy Trạm Lư khép bốn ngón lại, làm động tác thề với trời, giống như muốn cường điệu mình rất nghiêm túc, "Không ai sẽ sử dụng thuốc thư giãn khi độ kết hợp là 80%."

Lâm Tĩnh Hằng cười hơi cay nghiệt: "Cũng phải, có một số kẻ ăn hại khả năng cả đời cũng chẳng biết 80% là gì."

Trạm Lư tiếp tục dùng động tác thề nói: "Chúng ta đang thảo luận vấn đề của ngài, tại sao ngài phải phát biểu cái nhìn mang tính kỳ thị nhằm vào người không liên quan?"

"Trị số này lệch khỏi mức bình quân của ta hơn 10%, trong thực chiến chẳng lẽ không tính là tình huống cực đoan? Có vấn đề gì?"

"Điều này chỉ có thể nói rằng ngài mệt mỏi vô cùng, tinh thần lực đang cạn kiệt." Trạm Lư nghiêm túc nói, "Khi tuyến đường xác định, chức năng lái tự động của cơ giáp chính là để người lái có thể thoát mạng tinh thần, được nghỉ ngơi, mà ngài chưa từng thoát mạng tinh thần, cho dù trên cơ giáp không chỉ một người có thể đảm đương người lái, dựa theo quy tắc điều khiển cơ giáp, đây là thao tác vi quy… Tiên sinh, chờ một chút, hành động này của ngài cũng là thao tác vi quy."

Lâm Tĩnh Hằng để không phải nghe hắn lải nhải, đeo tai nghe kiểu nhét tai, mở một bài nhạc quê rất tục, đồng thời quyết đoán tách mạng tinh thần Trạm Lư đang chồng lên mạng tinh thần của cơ giáp Bắc Kinh, chặn hoàn toàn Trạm Lư ở hai phạm vi hiện thực và mạng tinh thần, vừa tăng tốc quay về vừa thanh tịnh tai đo vẽ bản đồ.

Lúc này, cách sóng hạt năng lượng cao đến căn cứ còn không đầy hai mươi bốn tiếng, hai trăm tám mươi bốn vị "người lái cơ giáp" một lời khó nói hết đã tới trạm cơ giáp, tập hợp hoàn tất, mỗi người đều mang số hiệu đối ứng với cơ giáp, vò đầu bứt tai, hình thái khác nhau, hệt như hiện trường quay phim thế giới động vật vậy.

Bốn học sinh đang phát phương án lên không theo số thứ tự – phương án là một đoạn ghi âm, dùng giọng nói hồn hậu như ốc biển của Phóng Giả. Lần lượt nói phương thức khởi động của mỗi một cơ giáp cụ thể, trình tự lên không, vị trí dừng, thời gian căng lồng phòng hộ, lồng phòng hộ nối với cơ giáp bên cạnh như thế nào… Cùng với cách sử dụng chính xác bỉm trên trời.

Đây là hơn hai trăm đoạn băng do Chu Lục dẫn tiểu phân đội học lỏm của hắn cùng bốn học sinh thức suốt

đêm khẩn cấp ghi xong sau khi nghe Lục Tất Hành giảng giải, phát thanh viên Phóng Giả đã mất tiếng.

Lục Tất Hành vẫn ôm hi vọng cuối cùng đối với trí khôn của loài người, còn đang chiếu nguyên lý xây dựng lồng phòng hộ cơ giáp trên màn hình lập thể, phí công muốn cho các người lái hiểu mình sắp phải làm gì, song cậu nói muốn gãy lưỡi mà chỉ nhận được một đống ánh mắt mù tịt.

Lục Tất Hành uống một hơi hết nửa chai nước suối, khoát tay: "Thôi, lên luôn đi – ba, còn lại mười sáu cơ giáp không người, hai ta chia đôi một chút được chứ? Một mạng tinh thần mang tám cơ giáp không người, liệu có miễn cưỡng quá không?"

Độc Nhãn Ưng cứ nhìn cậu là tức giận, hừ một tiếng, quay người đi.

"Tám cơ giáp không người?" Chu Lục nhỏ giọng hỏi, "Sao mà làm được? Không phải thầy nói thầy là một người dạy học à… Tôi thấy thầy đừng là lính đặc chủng của quân đội bí mật nào nhé?"

"Đương nhiên không phải, quen tay hay việc thôi, chơi piano còn phải dùng hết mười ngón tay mà." Lục Tất Hành nói, "Cậu có biết lính đặc chủng của quân đội bí mật là như thế nào không?"

Chu Lục thành khẩn lắc đầu.

Lục Tất Hành thoáng nở nụ cười, không nói tiếp – lính đặc chủng của quân đội bí mật, hắn ở trong tòa nhà hành chính xa xôi, dùng một hạch cơ giáp, trong vòng vài giây phá khóa ba mươi sáu cơ giáp đang đậu, một phát pháo nổ bay mạng phòng hộ của cả căn cứ.

Lúc này, Độc Nhãn Ưng đã lái cơ giáp lên quỹ đạo, đám đông trầm trồ thán phục – chỉ thấy phía sau lão, tám cơ giáp không người ngoan ngoãn đi theo, giữa các cơ giáp đều là khoảng cách đều, khi bay vút qua trên quỹ đạo tăng tốc, như người đuổi xác huênh hoang dẫn quân đoàn cương thi của mình, tạp âm đinh tai nhức óc vang lên, thiết bị nhiệt điện ngoài tháp làm lạnh chiếu ánh sáng rực rỡ, chín cơ giáp đồng thời lên không, chỉnh tề như chúng vốn là một thể vậy.

Chu Lục mặc kệ ánh sáng mạnh, giơ tay che, nhìn hướng cơ giáp biến mất không chớp mắt, đương khi Lục Tất Hành cho rằng hắn sẽ cùng tán thưởng như những người khác, Chu Lục chợt quay đầu, khuôn mặt non choẹt hòa nhã lại đầy kiên cường, hắn nhấn từng chữ: "Nếu những gì thầy nói là thật, một ngày kia tôi cũng có thể như vậy."

Nói xong, hắn vung tay: "Đội Tự Vệ! Tất cả đội viên chính thức, lên theo tôi!"

Đội viên chính thức của Đội Tự Vệ coi như hơi ra dáng, ít nhất dám lái cơ giáp đến nơi cách hai ngày hành trình bắn đạn đạo. Sau khi nhận chỉ lệnh, một người tiếp một người, theo thứ tự lên quỹ đạo.

Hai mươi phút sau, ai hơi ra dáng đều đã lên trời, song cơ giáp bay ra tầng khí quyển tổng cộng năm mươi bốn, còn chưa quá một phần sáu, số dưa đèo táo nứt còn lại mới khó nhằn.

Lục Tất Hành đảo ánh mắt qua đám đông, nói chậm lại: "Lên cơ giáp, các vị có thể bật đoạn băng tùy thân… Khi nối mạng tinh thần ai có thể nghe người khác nói đứng bên tay trái tôi, ai không thể nghe đứng bên tay phải tôi… Được, phiền các chiến hữu bên tay trái giơ số thứ tự và đoạn băng hướng dẫn trong tay lên, xuất phát theo thứ tự… Sao vậy?"

"Thầy Lục, xin hỏi làm sao mới có thể không tông vào cơ giáp trước sau trái phải? Lỡ cơ giáp phía trước lái quá chậm, tôi không cẩn thận tông vào đuôi, làm sao phanh lại trên quỹ đạo tăng tốc?"

Đối mặt với câu hỏi rất có ý thức lái an toàn kiểu này, Lục Tất Hành gượng mỉm cười.

Năm phút sau, White xin một cái nồi hợp kim nhôm đáy bằng từ chỗ chị Béo, nối với thiết bị khuếch âm, cầm ngược xẻng nấu ăn gõ mạnh đáy nồi, thiết bị khuếch âm truyền âm hiệu vào dàn âm thanh của cả căn cứ, mọi người nghe tiếng kẻng kinh thiên động địa này đều giật mình thò đầu ra.

"Sau khi người trước đi, anh hãy chuẩn bị, nghe thấy tiếng kẻng thì khởi động." Lục Tất Hành rất kiên nhẫn nói, "Đơn giản như nhảy vòng lửa vậy, lên đi."

Rất nhanh, ai có thể theo hướng dẫn của đoạn băng tự học lên trời cũng đều vào vị trí, dưới đất còn lại hơn tám mươi hộ không chịu di dời.

Lục Tất Hành quay sang các học sinh thay phiên gõ kẻng… nồi vỗ vỗ tay: "Tĩnh Xu đi theo thầy, các em khác lên cơ giáp chuẩn bị trước, cho các em nửa tiếng làm quen với mạng tinh thần, sau đó khởi động – còn nhớ cảm giác trên Trạm Lư không? White, em gần đây tăng cơ hiệu quả rõ rệt, trạng thái không tệ, đừng căng thẳng; Vitas lên đó đừng hoảng, thỉnh thoảng phải học tin tưởng trực giác của mình; Bạc Hà…"

"Em biết, bên ngoài rất nhiều người, khi nối mạng tinh thần em nhìn thấy." Bạc Hà buộc mái tóc dài thành đuôi ngựa, kéo vành nón xuống, "Yên tâm đi Lục tổng."

"Được, con người dù sao cũng phải học cách tự bước đi, vào vị trí nào." Lục Tất Hành gật đầu, vẫy tay chào chúng, rồi liếm đôi môi nói nhiều hơi khô, nhìn lướt qua đám người già yếu trước mắt, "Các vị còn lại đã không thể nghe đoạn băng trên mạng tinh thần, thế yêu cầu của cháu đối với các vị khả năng phải hơi cao hơn, cũng cho các vị nửa tiếng học thuộc lưu trình điều khiển, sau đó xếp hàng ngay ngắn, mỗi người đến trước mặt cháu đọc, đọc xong đạt tiêu chuẩn thì đi."

Những người già yếu nhìn nhau.

Lục Tất Hành cầm xẻng, trở tay lại gõ đít nồi. Một tiếng "keng" này như chuông vào lớp khác biệt, mọi người ôm bản lưu trình điều khiển của mình, "o o" học thuộc lòng.

Hoàng Tĩnh Xu không có biểu cảm gì, cúi đầu sút hòn đá nhỏ dưới đất, trong âm nền như tụng kinh, cô nói: "Lục tổng, thầy muốn kéo thêm một cơ giáp không người à, để em lên cho có, về sau khỏi quá mất mặt với các bạn."

"Thầy còn lâu mới lo cho em, thầy gánh tám cơ giáp không người là đủ lắm rồi," Lục Tất Hành nói, "Giữ em lại là muốn nói với em vài câu, gần đây thầy đã xem mấy bản báo cáo học thuật nghiên cứu về 'chứng não rỗng' của liên minh, thầy muốn trao đổi một chút với em."

Hoàng Tĩnh Xu thoáng nở nụ cười: "Thầy bị làm sao mà đi nói lừa trọc trước mặt hòa thượng?"

Lục Tất Hành không để ý: "Biểu hiện của chứng não rỗng là người và cơ giáp tiếp xúc không tốt. Về nguồn gốc và cơ chế của nó, hiện tại chưa rõ lắm, cũng có chuyên gia cho rằng, kỳ thật chứng não rỗng không hề là một loại bệnh, mà là người ta đã nhập tất cả bệnh trạng 'người cơ tiếp xúc không tốt' làm một."

Hoàng Tĩnh Xu không mấy hứng thú: "À."

Lục Tất Hành: "Nếu xét theo tiêu chuẩn của nghĩa rộng này, thầy cũng có thể nói là chứng não rỗng."

Hoàng Tĩnh Xu á khẩu giây lát: "Lục tổng, thầy đổ xúp gà dốc sức quá rồi."

"Xúp gà thì sao? Em chờ khi căn cứ thiếu thốn vật tư không được ăn thịt, tới lúc đó nằm mơ cũng muốn ăn xúp gà, xem ai hầm cho em." Lục Tất Hành nói, "Đương nhiên, thầy không tính là trời sinh, thầy hồi nhỏ do một vài nguyên nhân mà bị bệnh nặng một trận, suýt nữa không sống nổi, ba thầy dùng một số phương pháp chữa trị phi thường quy, trong đó có một di chứng là, thầy một dạo không cách nào khống chế cơ thể mình – em có thể hiểu thành thần kinh tiếp xúc không tốt, tín hiệu đại não không thể nào hữu hiệu truyền đến cơ quan tương ứng."

Hoàng Tĩnh Xu với thường thức có hạn không tưởng tượng ra lắm, đành phải hỏi: "Tương tự bại liệt à?"

"Cũng gần như vậy," Lục Tất Hành gật đầu mà không nói rõ, "Hơn mười tuổi mới hơi đỡ, cho nên em có thể tưởng tượng, cơ quan trên người mình cũng tiếp xúc không tốt, đừng nói đến người cơ tiếp xúc. Cơ giáp của cả Thiên Hà Số 8 đều từng qua tay ông già nhà thầy, bình thường thứ này đều đứng ở cửa làm môn thần, Lão Lục già mà không đứng đắn kia rỗi việc ra ngoài ăn uống gái gú bài bạc, lười gọi xe toàn lái cơ giáp đi, khi đó thầy cảm thấy toàn thế giới chỉ có một mình thầy không bình thường, chỉ có một mình thầy bị mạng tinh thần bài xích."

Hoàng Tĩnh Xu nhìn cậu, lại nhìn tám cơ giáp không người chờ bên cạnh: "Lục tổng, nhìn em rất dễ lừa phải không?"

Lục Tất Hành nghĩ nghĩ: "Lần đầu tiên tiếp xúc mạng tinh thần cơ giáp, cảm giác của người bình thường là bị lượng thông tin lớn nhấn chìm, sau đó chóng mặt buồn nôn, nhưng người tiếp xúc không tốt triệu chứng buồn nôn nhẹ hơn rất nhiều, cảm nhận nhiều hơn là ù tai hoa mắt, do có chướng ngại tiếp nhận thông tin, em chỉ cảm thấy có thứ gì đó chọc thủng màng tai, đấm ngực em một phát, nhưng không thấy rõ là cái gì."

Hoàng Tĩnh Xu lập tức ngẩng đầu lên.

Lục Tất Hành buông tay: "Lúc ấy thầy đã nghĩ, thật quá bất công, thầy nhất định phải chế ra một cơ giáp thầy có thể điều khiển, cho nên thầy đã tháo rời vô số hàng tích trữ của ba thầy, tổn thất kinh tế trực tiếp chắc đủ xây cả chục học viện Tinh Hải… Đương nhiên, thầy không khuyến khích em làm như thế, bởi vì thầy bây giờ nghèo rớt mồng tơi, không có nhiều tiền cho em đốt."

Hoàng Tĩnh Xu: "Thầy thành công không? Thầy… thầy tạo ra cơ giáp mà chứng não rỗng cũng có thể lái chưa?"

Lục Tất Hành nghiêng đầu nhìn cô nhóc một cái, cô thiếu nữ không tự chủ được nín thở.

"Đương nhiên chưa." Lục Tất Hành nói, "Thật sự dễ dàng như thế thì liên minh đã tạo ra lâu rồi – bọn họ ngay cả Trạm Lư cũng tạo ra, còn chờ thầy sao? Lúc nghe giảng phải động não chứ!"

Hoàng Tĩnh Xu: "…"

"Nhưng mà lúc bằng tuổi em, thầy tự cho là mình đã tìm được phương hướng chính xác, còn sáng lập một bộ lý luận – đương nhiên, bây giờ nhìn lại cơ bản đều là chuyện vô căn cứ, thầy đem bộ lý luận này giao cho ba thầy, bảo ông ấy đi thực hiện giúp thầy, còn bảo ông ấy rằng, làm ra cơ giáp như vậy, người giàu nhất Thiên Hà Số 8 tiếp theo chính là ông ấy. Ba thầy xem xong không nói gì, qua một thời gian thật sự lôi đến cho thầy một cơ giáp, bảo thầy là thành công rồi. Đến bây giờ thầy còn nhớ rõ cảm giác phấn khởi lúc ấy, giống như…"

Lục Tất Hành dừng lại, vốn định dùng một cách so sánh, trong lòng lại tự dưng nhớ tới Lâm Tĩnh Hằng, khi xác nhận người kia có ý với mình, và câu trả lời "đã nhận" của cơ giáp Bắc Kinh gửi cho trạm liên lạc…

Lục Tất Hành vội ho một tiếng, xua suy nghĩ vẩn vơ đi: "… Dù sao chính là đặc biệt phấn khởi, thầy đi vào thấy tạp âm của mạng tinh thần quả nhiên nhỏ hơn rất nhiều, thầy nghĩ đây mới là cơ giáp của thầy, thế là từng chút một tiếp xúc nó, khống chế nó, ba ngày sau thành công lái nó ra ngoài tầng khí quyển của sao Cayley bay một vòng. Lúc ấy thầy đã nghĩ, mình tự do rồi, mình chiến thắng thiếu hụt sinh lý của con người rồi, về sau mình sẽ là kỹ sư thiết kế cơ giáp vĩ đại nhất trong lịch sử loài người… Cho đến khi thầy ôm sự nhiệt tình bành trướng này tự học xong lý luận thiết kế cơ giáp cao cấp."

Hoàng Tĩnh Xu trợn to mắt.

"Thầy phát hiện lý luận thầy tự cho là sáng tạo ra, từ hai trăm năm trước đã bị chứng ngụy, nhưng khi đó thầy đã có thể dùng cơ giáp làm phương tiện thay đi bộ. Thầy tháo cơ giáp 'đặc chế' kia ra, phát hiện thứ này là Lão Lục lấy đại trong kho hàng của ông ấy, có điều đã tìm người lắp thiết bị lọc tạp âm trong mạng tinh thần. Sau đó Lão Lục thừa nhận lúc ấy ông chỉ muốn dỗ thầy chơi, không ngờ thầy lại tin, cũng không ngờ thầy lại lái được nó đi." Lục Tất Hành nói, lấy một con chip be bé trong túi đưa cho Hoàng Tĩnh Xu, "Đây, thiết bị lọc tạp âm, mấy bữa nay thầy làm chơi, lắp vào thiết bị nối người cơ, em bây giờ chắc đã biết lắp rồi? Cầm đi thử xem."

Nói xong Lục Tất Hành thoáng nhìn thời gian, cầm xẻng gõ vào đáy nồi: "Đã đến giờ!"

Bài thi "lên cấp một" của trường mầm non Tinh Hải đã bắt đầu.

Mọi người xếp thành một hàng, chắp tay sau lưng lắc lư đầu đọc thuộc lòng trước mặt thầy Lục, thỉnh thoảng còn có kẻ gian lận tố giác lẫn nhau, có một đợt rất hỗn loạn. Trên quỹ đạo, White tăng tốc cơ giáp ra ngoài đầu tiên, tiểu cơ giáp màu bạc vẽ một tia sáng trắng như tuyết trên không trung, vững vàng bay đi theo tọa độ đã định.

Tiếp theo là Bạc Hà, Gà Chọi… từng cơ giáp nối nhau lên trời đầy nguy hiểm, họ trầy trật căng lồng phòng hộ, mạo hiểm nối với cơ giáp khác, dừng ở ngoài tầng khí quyển, kế đó thành một phần của chiếc ô nhân tạo này, ánh sáng của tháp năng lượng chốc chốc lia qua, năng lượng bên ngoài lồng phòng hộ bị kích hoạt, chiếu ánh sáng ngọc nhìn thấy được, như tơ lụa màu bạc bao quanh căn cứ nho nhỏ.

Hoàng Tĩnh Xu lên cơ giáp, hít sâu một hơi, lắp thiết bị lọc tạp âm, dẫu tiếng quấy nhiễu nhỏ hơn rất nhiều, mạng tinh thần vẫn rất bài xích cô, không biết là sự thật khách quan hay có nhân tố tâm lý. Cô bé nhắm mắt lại, tất cả lý luận cơ giới học, điều khiển cơ giáp thức khuya dậy sớm vừa khóc vừa nuốt xuống đều chen chúc mà qua trong não.

"Nó chỉ là một phương tiện," Cô bé nghĩ, "Mình có thể khống chế, lúc ở trên Trạm Lư mình còn từng xâm lấn thành công mạng tinh thần của những người khác mà."

Trong trạm cơ giáp, Lục Tất Hành gật đầu với "người lái trả bài" cuối cùng, ý bảo hắn có thể lên cơ giáp rồi, miệng lưỡi khô khốc đi xin nước uống.

Người lái trả bài vừa lên cơ giáp còn vừa lẩm bẩm đọc tọa độ mục tiêu, cửa cơ giáp tự động đóng lại, mạng tinh thần như dây leo bò lên ý thức của hắn. Thật ra người lái này là một đội viên chính thức của Đội Tự Vệ, biết lái cơ giáp, nhưng do ở trên trời bị Lâm Tĩnh Hằng đánh rớt mạng tinh thần dẫn đến có bóng ma tâm lý nặng, hắn vốn tưởng rằng mình đã vượt qua nỗi sợ hãi, không ngờ chớp mắt chạm đến mạng tinh thần lần nữa, ký ức khủng khiếp liền khiến hắn suy sụp.

Cơ giáp ấy đột nhiên phát ra một tiếng nổ, còn trên quỹ đạo đã mất khống chế, chưa nối xong với quỹ đạo đã bay "vút" một tiếng, sắp sửa văng khỏi quỹ đạo, bay thẳng đến trạm nhiệt điện của tháp tản nhiệt!

42. Quyển 2 - Chương 42

Khi Lục Tất Hành nghe thấy âm thanh không đúng, vừa mới nhảy xuống sân ga cơ giáp, ngoảnh đầu nhìn lại đã không còn kịp.

Cậu cách cơ giáp gần nhất hơn tám trăm mét, bên cạnh lại không có một hạch cơ giáp hình người có thể quật ngã cả căn cứ bất cứ lúc nào, tìm hết người từ trên xuống dưới chỉ có một cái xẻng cán cong!

Mà Hoàng Tĩnh Xu đang ở trên sân ga cơ giáp, cô vừa mới trầy trật thử nối mạng tinh thần, độ kết hợp chỉ vừa đạt tới 53%, kết nối người cơ chập chờn muốn đứt, như tơ nhện một trận gió là có thể quét đi. Cô

cắn răng hạ quyết tâm, vô cùng cố gắng thích ứng thị giác của cơ giáp, không ngờ vừa mới chuyển vào thị giác cơ giáp thành công, liền nhìn thấy màn này ngay trước mặt, sợ tới mức suýt nữa rớt mạng tinh thần.

Bắt đầu từ lúc bọn Lục Tất Hành gõ nồi, những người rảnh rỗi vô công rồi nghề trong căn cứ đều tụ tập ngoài trạm cơ giáp, thò đầu vây xem, cùng nhau chứng kiến sự cố bất ngờ này, tiếng thét và tiếng la hoảng vang lên khắp nơi, có một cựu đội viên tự vệ chướng ngại tâm lý nghiêm trọng ôm lan can: "Cơ giáp căn bản không phải người thường có thể lái được, tôi đã nói rồi! Tại sao không tin!"

Lục Tất Hành không rảnh để ý tới hắn, quay đầu chạy tới cơ giáp gần nhất, đồng thời mở quyền hạn của căn cứ, định dùng ngoại lực cưỡng chế đóng quỹ đạo tăng tốc.

Nhưng dù ngừng tăng tốc, chút lực ma sát nhỏ nhoi này vẫn không phanh được quán tính mạnh của cơ giáp, quỹ đạo tăng tốc ầm ầm thay đổi, cố hết sức duỗi thẳng lên trên, hung hiểm tránh tháp làm lạnh và trạm phát điện lơ lửng, chỗ tiếp xúc tóe tia lửa dữ tợn.

Tám trăm mét, trong tình huống không cậy nhờ bất cứ phương tiện nào, kỷ lục chạy nhanh nhất thế giới cho nam cũng phải gần một phút rưỡi, mà một phút rưỡi đã đủ để một cơ giáp tông ra tầng khí quyển nhân tạo mỏng manh của căn cứ.

Lục Tất Hành viễn trình mở trạm liên lạc, quát người lái mất khống chế: "Khống chế mạng tinh thần của anh!"

Nhưng người lái gặp kích thích mạnh đã mất đi ý thức, bọt mép sùi ra suýt làm hắn ngạt thở, độ kết hợp người cơ cấp tốc giảm xuống dưới 50%, đột nhiên đứt kết nối mạng tinh thần.

Quỹ đạo tăng tốc đóng kín không cách nào tản nhiệt, đã rõ ràng quá nhiệt, tiếng cảnh báo đang vang khắp trạm cơ giáp.

Mà gay go nhất là, cùng lúc đó, các cơ giáp khác nối nhau qua mạng nội bộ và trạm liên lạc cũng nhìn thấy cảnh tượng dưới mặt đất, khủng hoảng nhanh chóng từ mặt đất truyền lên trời, một bộ phận người lái tố chất tâm lý vốn đã không đạt, độ kết hợp người cơ của không ít cơ giáp cũng bắt đầu chập chờn theo.

Trong nháy mắt, đã có ba bốn người đứt khỏi mạng tinh thần, mạng phòng hộ vừa thành hình sắp sửa vỡ nát, mà sợ hãi còn đang lan ra –

Độc Nhãn Ưng chửi một câu "Bùn loãng không thể trát tường", chìm ý thức vào trong mạng tinh thần, cắn răng thử bổ khuyết ghế trống, lão vốn đã gánh tám cơ giáp không người điều khiển, theo gánh nặng không ngừng tăng thêm, nhanh chóng xuất hiện dấu hiệu tinh thần lực quá tải – mạng tinh thần của tiểu cơ giáp không giống Trạm Lư, không có diện tích bao phủ rộng lớn, cho dù khiến tinh thần lực lão quá tải, cũng chỉ có thể quản vấn đề trong phạm vi nhỏ gần đó, xa hơn thì ngoài tầm tay với.

Lúc này, trong mạng thông tin nội bộ đột nhiên truyền đến tiếng Chu Lục.

Chu Lục: “Giao cho tôi!”

Độc Nhãn Ưng cảm thấy lợi mình đã rướm máu, miệng nồng mùi tanh: “Chú mày được không?”

Chu Lục: “Không được thì còn có thể làm thế nào!”

Phóng Giả dùng giọng ốc biển cơ hồ không phát ra tiếng gầm lên một câu: “Mẹ!”

Độc Nhãn Ưng ngã ngửa: “Mày dùng thần chú may mắn gì vậy?”

Khi xây dựng lồng phòng ngự cơ giáp, Lục Tất Hành đã tính đến sự kiện bất ngờ, cậu trước hết thống kê nhân số người lái tương đối có kinh nghiệm, sau đó dựa theo phạm vi bao trùm của mạng tinh thần cơ giáp, tách những người này ra bố cục, chính là để lỡ như có người đột nhiên rớt mạng, họ có thể gánh thay người xung quanh – Độc Nhãn Ưng nghe một tai, cho rằng cậu đang nói nhảm, bởi vì những kẻ gọi là “tương đối có kinh nghiệm” này cũng chỉ là trình độ đội tuần tra gặp khi mới đến căn cứ, bản thân không rớt mạng đã cảm ơn trời đất rồi, còn trông chờ họ gánh cho người khác?

Ai biết lồng phòng hộ còn chưa xây dựng xong đã xuất hiện nhiều vấn đề thế, thật sự phải làm như vậy!

Dưới đất, quỹ đạo tăng tốc đã bị kéo đến cực hạn, Lục Tất Hành liếc thấy Hoàng Tĩnh Xu dừng cơ giáp bên ngoài quỹ đạo: “Tiểu Hoàng!”

Tiếng cậu trực tiếp theo thiết bị liên lạc đập vào tai Hoàng Tĩnh Xu, cô bé hơi giật mình.

Lục Tất Hành: “Em đã học cái này rồi!”

Đúng, lúc ấy ở trên mạng tinh thần của Trạm Lư, Lâm từng tự mình dẫn chúng cảm nhận, cách kéo dài, trải mạng tinh thần ra, cách xâm nhập cơ giáp đối phương ở nơi mạng tinh thần giao nhau.

Nhưng… Làm sao có thể?

Nửa tiếng trước, cô còn tưởng rằng mình phải làm một vật biểu tượng hình người, bị Lục Tất Hành lôi lên trời.

Bây giờ thầy lại bảo cô tự mình kéo một cơ giáp mất khống chế?

Đôi khi một giây đồng hồ có thể dài vô tận, trong chớp mắt mạch suy nghĩ của Hoàng Tĩnh Xu đã đi ba vòng quanh tám đại thiên hà, quanh quẩn ở nơi kỳ tích trong vô số truyền thuyết, muốn tìm được bằng chứng “con người có thể sáng tạo kỳ tích”. Thế nhưng liên minh vũ trụ rộng lớn vô biên, Vườn Địa Đàng không cách nào vượt qua, tuyến đường vũ trụ bốn phương thông thoáng, cảnh đẹp cùng tận tưởng tượng

của cô cũng khó lòng miêu tả… Chúng đối với cô – một nữ lưu manh chứng não rỗng lưu lạc đến Thiên Hà Số 8 mà nói, đều quá xa xôi, quá không chân thật, không cách nào cho cô bất cứ sức mạnh gì.

Một bên cơ giáp mất khống chế đã tách khỏi quỹ đạo, ánh mắt Hoàng Tĩnh Xu đi theo nó, tầm nhìn thu lại chỉ còn một đường nhỏ, giống như trên thế giới ngoại trừ cô và cơ giáp mất khống chế này, mọi vật khác đều đã biến mất.

Cô nghe thấy tiếng tim mình đập, nghe thấy hô hấp dồn dập của mình, hoài công lặp lại hạ mệnh lệnh cho cơ giáp không nghe sai sử, một ý nghĩ tuyệt vọng ngoi lên: "Mình không làm được."

Song ngay chớp mắt cơ giáp mất khống chế bắt đầu lật nghiêng, mạng tinh thần vẫn bài xích cô bé rốt cuộc do dự và chậm chạp nhúc nhích, giống như đánh bậy đánh bạ chạm vào công tắc gì, mạng tinh thần đột nhiên trải ra.

Nên nói là vận may.

Hoặc có lẽ, trên thế giới mỗi một biến chuyển của vận mệnh, đều kèm theo một chút vận may trời định này.

Trong thời không tựa khói tựa biển, từ ánh sáng đến vũ trụ, lại đến lượng tử xếp chồng và buồn vui của phàm trần nhân thế, đều kèm theo xác suất lạnh băng, những viên xúc xắc đó không ngừng xoay tròn trong vận mệnh, lại không ngừng chạy đến một phương hướng không thể biết.

Hoàng Tĩnh Xu hít sâu một hơi, trên mạng tinh thần trải ra, cô đột nhiên bắt được mối nối của cơ giáp mất khống chế, cô giống như ngày đó không chút do dự móc chai rượu đập đầu Nhền Nhện, quyết đoán dùng hết toàn lực lao tới, cả người như bị chia làm đôi, áp lực mạng tinh thần mang đến đột nhiên tăng gấp bội, nhưng cùng lúc đó, cô đã xâm lấn mạng tinh thần của đối phương thành công!

Cô như người bị nước lũ cuốn đi, giữa đường quơ được bụi gai trên vách núi, trong tình huống như vậy, đã chẳng có thời gian suy nghĩ vấn đề có đau không, có sợ không, cô chỉ có thể liều mạng bắt lấy thứ mình có thể bắt được.

"Dừng lại." Cô bé nghĩ.

Cơ giáp mất khống chế mang theo ý thức mất khống chế của cô tiếp tục nghiêng xuống, phớt lờ âm thanh yếu ớt.

"Dừng lại! Dừng lại cho tôi!"

Lúc này, cư dân căn cứ vây xem xung quanh đột nhiên có người lên tiếng theo: "Dừng lại!"

Họ hô như vậy, tiếng thứ nhất hơi hỗn độn, tiếng thứ hai đã thành quy mô, tiếng mọi người gia nhập như

sông đổ ra biển: “Dừng lại!”

Cơ giáp mất khống chế đã nghiêng hơn 45 độ, sắp sửa lật, song kỳ lạ là, đám đông vừa nãy hoảng loạn giống như tìm được âm thanh thống nhất, không ai gào thét, không ai chạy lung tung nữa, họ đồng thanh hô lên: “Dừng lại!”

Trong lúc chỉ mành treo chuông, Lục Tất Hành rốt cuộc chạm đến cơ giáp, mà cùng lúc đó, công năng phanh ngược của cơ giáp mất khống chế khởi động thành công, bên nghiêng phun ra bụi mù cuồn cuộn, chầm chậm đẩy nó lên!

Mạng tinh thần Lục Tất Hành phóng ra lập tức bao trùm lên, độ kết hợp người cơ của Hoàng Tĩnh Xu với cơ giáp mất khống chế nguy hiểm đứng ở 50%, Lục Tất Hành vào theo khe hở, để không gạt ý thức yếu ớt ra khiến cô bé bị thương, cậu thao tác tinh vi hết cỡ, vừa vặn cũng để độ kết hợp của mình đứng ở 50%, sau đó dùng sự cân bằng khéo léo này, giữ cơ giáp mất khống chế lại, khiến nó cuối cùng dừng bên cạnh quỹ đạo tăng tốc.

Lúc này cậu mới cực kỳ dịu dàng nói với Hoàng Tĩnh Xu trong mạng nội bộ: “Cô bé, chậm rãi rút khỏi, chậm thôi, đừng căng thẳng, em là học sinh có thiên phú nhất thầy từng gặp đấy.”

Hoàng Tĩnh Xu bản năng làm theo chỉ lệnh của thầy, chầm chậm thu lại mạng tinh thần mình trải ra, cho đến lúc này cô mới phát hiện, nháy mắt kinh tâm động phách vừa rồi, huyết áp tăng vọt đã làm nứt mạch máu bé tí, máu mũi đã chảy tới miệng.

Trong đám đông bùng lên reo hò xen lẫn tiếng nức nở.

Mà đồng thời, chỉ mấy chục đội viên chính thức Đội Tự Vệ trên trời, lại giống như khung thép của cả lồng phòng hộ, gánh cho các chiến hữu đứt xích xung quanh.

Giống như thật sự có một bà mẹ quỷ chết ở trên trời linh thiêng phù hộ vậy.

Hai mươi phút sau, Lục Tất Hành điều chỉnh lại quỹ đạo tăng tốc, khiêng cơ giáp bị hỏng hóc và nhân viên bị thương ra ngoài đưa đến phòng y tế, cho Hoàng Tĩnh Xu đi trước, sau đó cậu mang chín cơ giáp không người điều khiển khác lên quỹ đạo, theo thứ tự sắp xếp trên tọa độ.

Chớp mắt ba trăm cơ giáp nối liền đầu đuôi, phảng phất hình thành một vòng khép kín. Tất cả cổng đều giống như nối vào nhau, mạng tinh thần vậy mà thông nhau rồi!

Vốn trên vai mỗi người đều giống như vác một tảng đá nặng nề, bước đi khó khăn, giờ đây những tảng đá này nối thành một tấm đá phiến, đều đều đè xuống mọi người, tất cả được giải thoát khỏi mạng tinh thần khó có thể duy trì!

Chu Lục một lúc lâu mới hoàn hồn, lên tiếng hỏi: “Đây là đêm qua thầy lắp… Đây là cái gì?”

Tiếng Lục Tất Hành không thông qua mạng nội bộ lẫn trung tâm liên lạc mặt đất, mà là xuyên qua mạng tinh thần, trực tiếp vang lên bên tai hắn: "Đây gọi là 'xích sắt', lợi dụng cổng nối cộng minh thực hiện, tương tự với nguyên lý khống chế cơ giáp viễn trình, có điều trong thực chiến rất ít dùng đến, bình thường thấy nhiều ở biểu diễn đội danh dự."

"Tại sao?" White rất có tinh thần tìm hiểu hỏi, "Nếu trong thực chiến mọi người cũng nối liền như vậy, không phải rất tiện chống lại đối phương xâm lấn?"

Lục Tất Hành cười: "Mỗi người đều bớt dùng sức, nhưng sức khống chế của mỗi người đối với mạng tinh thần cũng giảm nhỏ, các em tự lái của mình còn tông vào nhau, nhiều người lái nhiều cơ giáp như vậy, không phải sẽ lộn xộn? Lại nói, có phải thầy dạy quá trọng lý khinh văn hay không, thế nào, các em đều chưa nghe chuyện 'hỏa thiêu liên doanh' à?"

Gà Chọi hỏi: "Hỏa thiêu cái gì?"

Lục Tất Hành thở dài: "Hỏa thiêu liên doanh chưa từng nghe, thế chuyện mấy năm trước Vệ đội thân vương Cayley tập kích đội danh dự bên ngoài Thiên Hà Số 3 có nghe rồi chứ… Lão Lục khoan kích động, con đang nói chuyện khách quan mà, con không nhắc đến anh ấy!"

Mọi người cười rộ lên.

Không biết ai gào lên trong mạng tinh thần: "Thầy Lục, trường các thầy còn nhận người không?"

"Thầy Lục, học sinh quá tuổi có nhận không? Tôi tuy rằng một trăm linh hai tuổi, nhưng nội tâm còn thanh xuân phơi phới."

"Thầy Lục, môn thi nhập học có thể tự chọn không, chữ viết của liên minh tôi còn chưa biết hết, thầy cho tôi thi thể dục đi."

"Thầy Lục…"

Ánh sáng trắng rực rỡ của lồng phòng hộ như vảy cá quét qua ngoài tầng khí quyển, khi mọi người của căn cứ ngẩng đầu lên, có thể thấy trời xanh và ánh nắng bị lồng phòng hộ khúc xạ, hình thành từng cầu vồng di động, lướt qua chân trời như diều, hoặc là đi rồi quay lại.

Mấy ống kính camera của trạm cơ giáp tận tụy với công việc, truyền hết hình ảnh cho Lâm Tĩnh Hằng trên đường về, hắn không biết đã ngừng bút từ khi nào, im lặng nhìn căn cứ chăm chú, nhìn họ cực kỳ nguy hiểm tổ chức lồng phòng hộ cơ giáp, cho đến khi lồng phòng hộ thô sơ kia thành hình, đám đông dưới đất nhảy múa như ăn tết.

Trạm Lư bắt được khoảng cách giữa hai đoạn nhạc trong tai nghe của hắn, tận dụng hỏi một câu: "Tiên sinh, ngài cười à?"

"Ngươi nhìn nhầm rồi." Lâm Tĩnh Hằng mặt không biểu cảm thu ánh mắt lại, liếc nhìn tọa độ của cơ giáp Bắc Kinh, đúng lúc này, hắn lướt qua biểu đồ sóng năng lượng bên cạnh tọa độ.

Đó là một biểu đồ bé bằng bàn tay, thực thời theo dõi lực hút của hoàn cảnh xung quanh, tia vũ trụ vân vân, vẽ ra một bản đồ phức tạp cho máy tính phân tích.

Lâm Tĩnh Hằng sống đến tuổi này, phần lớn năm tháng cuộc đời đều ở trên cơ giáp chiến đấu, hắn quét thấy hình dạng biểu đồ sóng năng lượng, đột nhiên có trực giác khó nói rõ: "Trạm Lư, trùm lên mạng tinh thần của Bắc Kinh sau đó mở rộng hết cỡ phạm vi quét của ngươi."

"Vâng," Trạm Lư nói, giây lát sau báo cáo, "Trong bán kính quét không có gì bất thường."

Lâm Tĩnh Hằng: "Lợi dụng sáu điểm nhảy vũ trụ gần nhất, mở rộng bán kính quét."

Trạm Lư nhắc nhở: "Tiên sinh, quét viễn trình rất tốn điện, năng lượng của chúng ta không…"

Lâm Tĩnh Hằng: "Quét."

Trạm Lư theo lời xuyên qua điểm nhảy vũ trụ, tầm nhìn hữu hạn lập tức mở rộng đến thời không vô tận, cùng lúc đó, cơ giáp Bắc Kinh cảm nhận được nguồn năng lượng dự trữ của mình tự dưng bốc hơi một khối rất lớn, bất mãn phát ra cảnh báo.

Ngay sau đó, một đám hình cắt đột nhiên bị Trạm Lư tập trung vào, ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng bỗng tụ lại – đó là một chiến đội cơ giáp như u linh, một trọng giáp làm trung tâm, xung quanh chí ít có mấy trăm cơ giáp chiến đấu, nhanh và im ắng lướt qua tầm nhìn hơi mờ của Trạm Lư, huấn luyện nghiêm chỉnh, cờ hải tặc Vệ đội thân vương Cayley khắc ở bụng mỗi một cơ giáp.

"Tiên sinh," Trạm Lư cấp tốc đánh giá sức chiến đấu của đối phương, "Họ đã cấu thành một chiến đội máy móc quy mô cỡ trung, súng ống sẵn sàng, như là muốn tìm kiếm tuyến đường ngầm lọt lưới."

Một chiến đội máy móc quy mô cỡ trung, nếu là ở liên minh, cần do người cấp bậc thiếu tướng trở lên thống lĩnh.

Có thể phá hủy sao Bắc Kinh trong vòng vài phút.

"Sao Bạch Lộ vị trí xa xôi, thường là điểm nối của các tuyến đường ngầm. Họ nổ Bạch Lộ, hẳn là muốn dọn dẹp triệt để tuyến đường ngầm." Lâm Tĩnh Hằng thấp giọng nói, "Hướng đối phương đi đang đến gần tuyến đường ngầm của căn cứ."

Lâm Tĩnh Hằng lúc này đang ở trên tuyến đường ngầm của căn cứ, mà hắn tại vị trí này, đã có thể nối với mạng nội bộ của căn cứ, có nghĩa là bọn hải tặc tiến thêm chút nữa thì mạng nội bộ sẽ vào khu vực thăm

dò.

Lũ ngu xuẩn còn đang không hay biết gì chúc mừng cơ giáp lên trời đó, sẽ phơi trần trong tầm nhìn của hải tặc.

Không thể để bọn chúng đi tiếp.

Lâm Tĩnh Hằng chợt đứng dậy, giơ tay quẹt, bản đồ quân dụng bán thành phẩm trải ra trước mặt, ngón tay hắn nhanh chóng lướt qua mấy điểm nhảy vũ trụ trong đó, vô số số liệu tuyến đường mô phỏng nhảy ra, trong vòng mười giây hắn đã hoàn thành sàng chọn đường, quay đầu phân phó Trạm Lư: "Chuẩn bị nhảy."

"Tiên sinh," Trạm Lư lặng lẽ nói, "Bộ năng lượng dự phòng cuối cùng còn lại chưa đến 60% lượng điện, hệ thống động lực hỏng quá nửa, hệ thống phòng ngự cơ hồ mất tác dụng, nhiệm vụ lần này là đo vẽ bản đồ, để giảm bớt gánh nặng, trong kho vũ khí của cơ giáp chỉ có ba phát đạn đạo và sáu phát pháo ion – ba phát đạn đạo ngài đã dùng một – ngài muốn dùng một đống đồng nát sắt vụn một mình đấu cả chiến đội hải tặc ư? Tôi hi vọng ngài cân nhắc phương án khác."

Lâm Tĩnh Hằng quay đầu nhìn hình ảnh theo dõi.

Chẳng qua là một đám sóng hạt năng lượng cao, trong mắt hắn cũng chẳng hơn gì bão từ của thái dương thứ tám, lại để những người này làm ra sự kinh tâm động phách như tất cả đồng tâm hiệp lực ngăn cản thiên tai nhân họa.

Họ không có hộ tịch, không có thân phận, là dân trộm cắp, buôn lậu, ngay cả ở Thiên Hà Số 8 rác chất thành đống cũng nằm bên lề chẳng đáng nhắc tới.

Có lẽ đối với những kẻ bỏ đi này mà nói, chắp vá ra ba trăm cơ giáp lên trời đã là thành tựu vĩ đại suốt đời họ khó có thể tưởng tượng.

Dưới ống kính camera, mấy đứa bé rượt đuổi nhau chạy đến trước tòa nhà hành chính, líu ríu bắn pháo hoa tự chế, hoàn toàn không hay biết Xú Đại Tỷ lão đại của căn cứ đang ngồi trong nhà tù dưới lòng đất ngay sát vách, vô tư đùa giỡn chạy qua.

Mũi Lâm Tĩnh Hằng phun ra một hơi, giống như phát ra một tiếng trào phúng khe khẽ.

Sau đó hắn ngắt từng chữ lặp lại: "Chuẩn, bị, nhảy."

43. Quyển 2 - Chương 43

"Cha Ares Phùng thân vương Cayley chết trong vụ cận vệ nổi loạn, anh trai lão thì chết vì thuộc hạ phản bội, mà bản thân lão trên đường chạy trốn bất ngờ nhiễm virus Cầu Vồng, nghe nói điều kiện y tế vực ngoại năm đó khó cứu chữa được, dẫn đến toàn thân lão hoại tử diện tích lớn, không thể không dùng cơ quan nhân tạo thay thế."

"Mà dựa theo quy định của Hiệp hội chống Utopia, sử dụng và chế tạo cơ quan thay thế giống hệt cơ thể người là tội trọng coi thường tự nhiên, thế nên họ chỉ cung cấp chế phẩm hợp kim cho lão, dẫn đến lão hình dạng quái dị, tàn tật độ ba."

"Nhiều năm qua, Hiệp hội chống Utopia cũng nhiều lần sử dụng hình tượng của Ares Phùng tiến hành tuyên truyền chống Utopia, bôi xấu lão, biến lão thành ví dụ tiêu cực phản đối lạm dụng kỹ thuật. Ares Phùng là người quá khích, những việc trải qua năm xưa khiến lão khép kín cực đoan, hỉ nộ vô thường, không tin tưởng bất cứ ai, quan hệ với Hiệp hội chống Utopia cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau."

Lâm Tĩnh Hằng hơi suy tư "Ồ" một tiếng: "Cách xây dựng nhân vật này nghe thật là thân quen, giống phiên bản hải tặc của ta đây."

"Tôi còn dựa theo tư liệu lão tập kích sao Cayley và sao Bắc Kinh, phân tích đại khái lực lượng võ trang trên tay lão…"

"Việc này không quan trọng," Lâm Tĩnh Hằng cắt ngang hắn, "Ta cần biết cựu bộ năm ấy đi theo từ Thiên Hà Số 8 đến vực ngoại còn lại những ai."

Trạm Lư: "Căn cứ theo tin tức tôi có thể thu thập được, bên cạnh lão chỉ có ba cựu bộ năm xưa vẫn đi theo lão đào vong vực ngoại. Lần lượt là…"

"Không cần giới thiệu lần lượt, tìm kiếm tất cả tư liệu chợ đen trong kho số liệu của ngươi, tốt nhất là hình ảnh, clip, tin tức, chụp trộm, cái gì cũng được, so sánh với ba người này, trực tiếp cho ta kết quả so sánh."

Trạm Lư im lặng chừng năm phút: "Tiên sinh, trong ba người này có một kẻ tên là Nguyên Dị Nhân, nam, hai trăm hai mươi tuổi, có khuynh hướng cuồng ngược đãi, là tín đồ trung thành của thân vương Cayley, tôi tìm được trong kho số liệu hai đoạn hình ảnh khi hắn ra vào chợ đen, phân tích dựa theo khẩu hình thì những người xung quanh gọi hắn là 'Hắc Lân' hoặc phát âm tương tự. Đoạn phim thứ hai quay được món hàng hắn mua trên chợ đen."

"Món hàng gì?"

"Một mỹ nhân xà." Trạm Lư khô khan trả lời, "Cực kỳ vô nhân đạo."

"A, xem ra hắn quả nhiên là hết sức 'trung thành' với thân vương Cayley." Lâm Tĩnh Hằng nheo mắt đầy ẩn ý.

Ares Phùng và mỹ nhân xà, kết quả dị dạng nhân tạo giống hệt nhau, sẽ gợi lên liên tưởng khó chịu, với tính cách vị thân vương Cayley này, nếu biết tâm phúc của mình lại lén đụng vào thứ kiểu này, nhất định sẽ băm vằm hắn ra.

Vậy tại sao Nguyên Dị Nhân còn mạo hiểm tính mạng đến chợ đen mua loại quái vật nhân tạo này?

"Mỹ nhân xà" thường có chứa nhục dục và sự suồng sã, mà trong lòng kẻ cuồng ngược đãi thường có một khát khao kìm nén.

Thật là ý vị sâu xa vô cùng.

Trạm Lư ngây thơ hỏi: "Xin lỗi tiên sinh, ngài đang ám chỉ cái gì? Tôi không tiếp thu được."

Lâm Tĩnh Hằng không để ý đến hắn: "Cho nên Nguyên Dị Nhân cực kỳ quen thuộc chợ đen và tuyến đường ngầm."

"Chỉ sợ là thế," Trạm Lư trả lời, "Bao gồm vị trí tuyến đường ngầm thường thấy, quy tắc xây dựng, phân bố điểm nhảy…"

Lâm Tĩnh Hằng tiếp lời hắn: "Cũng bao gồm những người cấu thành tuyến đường ngầm, hắn biết kẻ nào mới kiếm ăn trên tuyến đường ngầm, từng có tiếp xúc với họ."

Trạm Lư: "Đúng vậy thưa tiên sinh. Hắn hiểu họ, nhưng dù biết những người này không hề có uy hiếp, vẫn sẽ đuổi tận giết tuyệt."

"Hiểu," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Bịt hang chuột, không cho rắn vào – xem ra hôm nay đành phải đóng chuột một lần, ta cần một ít thuốc tan cơ cấp tốc." *(Tác giả chú thích: Thuốc tan cơ cấp tốc tương đương với vi khuẩn Clostridium Botulinum bản hiệu quả cao của thời không tương lai, có điều bình thường ở trên cơ giáp là nguyên bộ với thuốc thư giãn, dùng giảm bớt sự co cơ mà thuốc thư giãn có thể dẫn đến, vạch rõ trọng điểm – không phải là botox làm thon gọn mặt mà Lâm tướng quân chuẩn bị sẵn)*

Thuốc tan cơ cấp tốc trong vòng nửa tiếng đã phá hỏng cơ bắp gần như hoàn mỹ của Lâm Tĩnh Hằng, sinh hoạt khắc nghiệt và huấn luyện không gián đoạn nhiều năm qua khiến tỷ lệ mỡ của hắn rất thấp, sau khi tầng cơ bắp bị bào mỏng, cả người cơ hồ gầy giơ xương.

"Tiêu hao tất cả pháo ion, giữ lại một phát đạn đạo," Lâm Tĩnh Hằng cài lại khuy áo sơ mi rõ ràng rộng thùng thình ra, "Nổ kho vật tư… Đúng rồi, cả số thuốc thư giãn còn lại, hãy đổ hết đi và giữ lại hộp, vứt trong rác chờ xử lý."

Cơ giáp Bắc Kinh như món đồ chơi lắp ráp, cẩn thận tỉ mỉ chấp hành tất cả mệnh lệnh của hắn.

“Trạm Lư, chặn thiết bị đầu cuối cá nhân của ta.”

Tay máy quét qua cổ tay hắn, thiết bị đầu cuối cá nhân tối đi, trừ khi có công cụ giải mã thông minh hơn hạch cơ giáp của cơ giáp hàng đầu liên minh, nếu không nó thoạt nhìn chính là trạng thái hỏng.

“Ngươi lưu lại bản đồ đo đạc dự phòng, sau đó tiêu hủy bản này, hệ thống định vị của cơ giáp Bắc Kinh, tất cả bản đồ tuyến đường vũ trụ tham khảo cũng đều tiêu hủy, hãy phỏng tạo một bản đồ khác theo tuyến này ta vẽ, càng mơ hồ càng tốt, điều chỉnh trạng thái trong cơ giáp thành ‘hình thức sinh tồn thấp nhất’. Trạm Lư, làm xong hãy thu lại mạng tinh thần của ngươi, sau đó dự trữ toàn bộ năng lượng dự phòng của Bắc Kinh sang ngươi.”

Hơn một nửa máy móc thiết bị trên cơ giáp Bắc Kinh nối tiếp nhau im lặng, đến cuối cùng ngay cả hệ thống trọng lực cũng ngừng chạy, toàn khoang cơ giáp tiến vào trạng thái không trọng lực.

“Bây giờ ngươi chuẩn bị ngủ,” Lâm Tĩnh Hằng nói với Trạm Lư, “Cho đến khi ta thông qua mạng tinh thần gọi ngươi… A đúng, suýt nữa quên mất, trước khi ngủ cho ta một mũi kháng thể tổng hợp nữa, đám hải tặc bần cùng cổ hủ kia rất thích làm mấy chế phẩm sinh hóa phát tởm.”

“Vâng thưa tiên sinh,” Trạm Lư hỏi, “Tôi nên ngủ trong hình thái gì?”

Lâm Tĩnh Hằng đảo ánh mắt qua cabin, chỉ chỉ tủ rượu.

Hai tiếng sau, đám hải tặc phát hiện một cơ giáp như dạo chơi vũ trụ bay vào phạm vi cảnh giới. Cơ giáp kia nhìn rất thảm hại, thân vốn nên đối xứng hoàn mỹ khuyết một góc, không biết là hết điện hay là thế nào, hệ thống động lực hoàn toàn chẳng có tác dụng gì, lăn bò theo tốc độ đều, hệ thống phòng ngự càng buồn cười hơn, chẳng khác nào không có.

Thứ như vậy thật sự chẳng đáng lãng phí một phát đạn, hải tặc phát hiện cơ giáp này lập tức phái đội tiên phong thử xâm nhập mạng tinh thần của đối phương, không ngờ dễ dàng phát sợ – cổng nối người cơ của mạng tinh thần cơ giáp trống không, tiểu cơ giáp mạng tinh thần hoàn hảo này đang trong trạng thái không người điều khiển!

Đội tiên phong hải tặc nhanh chóng báo lên cấp trên, sau tầng tầng mệnh lệnh truyền xuống, đội viên tiên phong đầu tiên thử khống chế mạng tinh thần đối phương thận trọng vớt cơ giáp lai lịch bất minh này về, lại kinh ngạc phát hiện, thì ra nó không phải cơ giáp không người, bên trong còn có một người lái “hôn mê bất tỉnh”.

Hắn không biết đã bay trong vũ trụ bao lâu, thức ăn và nước uống đại khái đã hết sạch từ lâu, môi khô nứt, sắc mặt tiều tụy, gầy tong gầy teo, hoàn toàn là một cây gậy có thể bẻ gãy.

Trong cơ giáp tổng cộng phát hiện tám ống thuốc thư giãn rỗng, người lái đại khái là đã dùng hết tồn kho, sức cùng lực kiệt thoát mạng tinh thần, cả kho dinh dưỡng cũng chưa kịp mở, nếu không ai vớt hắn, mấy tiếng sau oxy cạn kiệt, không chừng hắn sẽ biến thành một xác ướp vũ trụ.

Mà trên cơ giáp sắp hết đạn cạn lương này có một bản đồ như đúng như sai, tuyến đường đánh dấu trên đó là tuyến đường mới tính đến nay chưa có bất kỳ ghi chép nào.

Đội tiên phong không dám chậm trễ, sau khi cấp tốc báo lên, liền đưa người đến chỗ quan chỉ huy Nguyên Dị Nhân.

Nguyên Dị Nhân đại tướng hàng đầu dưới tay thân vương Cayley đã hơi có tướng trung niên, mặt chữ điền, mép tóc rất cao, cao tới cơ hồ "tuyệt đỉnh", vai rộng, trời sinh khóe miệng nhếch lên, là "môi mỉm cười" khá mốt. Thoạt nhìn, hắn không hề có chỗ nào đặc biệt, thậm chí còn có chút hiền lành, nhưng một khi bị đôi mắt ấy nhìn thẳng, chẳng mấy chốc sẽ có cảm giác sởn gai ốc, nụ cười của hắn giống như tà thần giả nhân giả nghĩa trong truyền thuyết cổ đại, tham lam nhìn chằm chằm phàm nhân và vật tế họ cúng.

"Chính là hắn?" Nguyên Dị Nhân thoạt đầu dửng dưng liếc nhìn người lái hôn mê, "Thân phận thế nào?"

"Nên là dân buôn lậu trên tuyến đường ngầm, trên cơ giáp có một tấm bản đồ tuyến đường ngầm mơ hồ mà bọn buôn lậu quen dùng." Hải tặc vũ trụ thuộc hạ trả lời, "Hắn hôn mê do thoát ly mạng tinh thần phi pháp, đại nhân, tôi nghĩ chỉ vài gram thuốc thư giãn là có thể đánh thức hắn."

"À, tiêm đi." Nguyên Dị Nhân thoạt đầu không mấy để ý gật đầu, trong lúc đi lại, bỗng nhiên một tia sáng rọi xuống, chiếu sáng khuôn mặt chàng trai trẻ hôn mê, "Từ từ, khoan đã."

Hải tặc đầu lĩnh ghé sát lại, dùng hai ngón tay nâng mặt người kia, híp mắt ngắm nghía giây lát: "Các ngươi có cảm thấy hắn hơi giống một người không?"

Đám thuộc hạ nhìn nhau.

Nguyên Dị Nhân cũng không định nghe họ trả lời, tự nhủ: "Ngoại hình thật giống vị kia của cứ điểm Bạch Ngân."

"Đại nhân, ngài nói Lâm Tĩnh Hằng à?" Một tên thuộc hạ mập lùn bên cạnh thấp giọng hỏi, khi nói đến cái tên ấy hắn giống như có chút căng thẳng không dễ phát hiện, vô thức liếm môi, "Người này…"

Nguyên Dị Nhân cười, giơ tay sờ soạng từ trên mặt người hôn mê xuống, vuốt qua cần cổ gầy và lồng ngực mỏng: "Lâm Tĩnh Hằng làm sao yếu đuối thế này? Vả lại, một kẻ sớm chết ra tro rồi thì có gì đáng sợ?"

"Tháo tất cả các thứ có chứa bức xạ và chế phẩm kim loại trên người hắn cho ta, bao gồm thắt lưng, kiểm tra xác nhận có cấy gì dưới da hay không, nếu không có đánh thức hắn để ta nói chuyện, nếu có thì cắt đầu hắn." Nói đoạn Nguyên Dị Nhân đứng dậy, liếm ngón tay vừa sờ soạng người kia, "Hắn sẽ là vật phẩm sưu tầm đẹp nhất của ta."

Mấy hải tặc đi tới, nhanh nhẹn quét toàn thân người hôn mê, chỉ tìm được một khẩu súng laser rất cũ, ngoài ra chỉ có khóa thắt lưng và khoen xỏ dây giày có một chút phản ứng kim loại, trên người hắn còn

sạch sẽ hơn trên mặt, thiết bị đầu cuối cá nhân trên cổ tay đã hỏng rồi, quét thế nào cũng im lìm không phản ứng.

Người này nhìn ngoại trừ đặc biệt nghèo kiết xác, đặc biệt tội nghiệp, và mặt hơi giống Lâm Tĩnh Hằng, thì không có gì khác thường cả.

"Chuẩn bị mười gram thuốc thư giãn…"

"Từ từ," Nguyên Dị Nhân lại lần nữa nói xen vào, hắn đứng trong bóng tối, chậm rãi xoa cằm mình, "Trước thuốc thư giãn, hãy cho hắn một chút quà gặp mặt."

"Vâng," Hải tặc mập lùn được huấn luyện nghiêm chỉnh, "Lấy virus Cầu Vồng đến đây."

Virus trí mạng tiêm vào cơ thể, kẻ hôn mê khó chịu vùng vẫy khẽ, hắn bị người ta đè tay chân, cần cổ mảnh khảnh căng lên, như loài chim hấp hối giãy giụa vậy.

Nguyên Dị Nhân dùng ánh mắt khác thường nhìn chăm chú ấn đường hắn nhíu ra vết hằn cùng với giãy giụa yếu ớt, đôi mắt càng lúc càng sáng, hưng phấn cơ hồ đứng ngồi khó yên.

Virus Cầu Vồng sau khi ủ bệnh hai mươi bốn giờ sẽ mọc rễ nảy mầm trong cơ thể xinh đẹp này, đầu tiên sẽ khiến toàn thân hắn không có sức, sau ba tiếng phát bệnh hắn sẽ chỉ còn lại sức chớp mắt, kế đó tứ chi và cơ quan nguyên bản sẽ dần dần suy kiệt, hệ thống miễn dịch bị hủy hoại, lúc này cắt bộ phận hoại tử đi, ghép vào cơ quan nuôi cấy đẹp đẽ, phản ứng thải ghép sẽ giảm đến thấp nhất. Thân thể hắn sẽ trở thành loài thực vật thích hợp chiết cành nhất, có thể tùy ý cắt sửa thành bất cứ hình dáng nào.

Bị virus Cầu Vồng kích thích, người "hôn mê" không đợi họ lấy thuốc thư giãn ra đã mở mắt.

"Nước…" Hắn mơ mơ màng màng phun ra một chữ, ánh mắt rời rạc không chuẩn tiêu cự, ngón tay yếu ớt nắm góc áo một hải tặc, lại trượt xuống, "Cho tôi nước…"

Nguyên Dị Nhân gật đầu, một ly nước trong đưa đến miệng hắn.

Chắc kẻ ấy đã khát vô cùng, hắt suýt nữa khiến bản thân chết đuối trong ly, cũng không biết sức lực từ đâu bùng nổ, lại tự mình bưng ly… Tuy rằng hắt lên người hơn một nửa.

Hắn lơ mơ nói cảm ơn: "Có thể cho tôi một ly nữa không?"

"Tội nghiệp." Nguyên Dị Nhân lắc đầu, "Cho hắn một ly nước nữa, lấy ống tiêm dinh dưỡng đến đây."

Tên xúi quẩy nghi là buôn lậu này hôn mê bất tỉnh, tinh thần bị tổn thương chỉ chiếm khoảng một nửa

nguyên nhân, một nửa khác là đói, dù sao trên cơ giáp vật tư gì cũng chẳng có. Sau hai ly nước thêm một ống tiêm dinh dưỡng, hắn đã hoàn toàn tỉnh táo, khả năng là mới chú ý tới hải tặc đầy phòng, hắn hơi câu nệ mỉm cười lấy lòng, mắt đảo láo liên, nhìn có một chút gian xảo và lo sợ bất an hiện ra ngoài mặt.

Nguyên Dị Nhân mặt mũi hiền lành ngồi đối diện hắn, nhìn hắn chằm chằm bằng ánh mắt nhìn thú cưng mới, dịu dàng hỏi: "Ngươi xưng hô như thế nào?"

"Hải Xà." (*Tác giả chú thích: khi ngựa gỗ thành Troy xâm nhập, thầy tu Laocoon nhìn thấu nó nên đã cảnh cáo người dân thành Troy, bị con rắn băng qua biển do nữ thần Athena phái đến quấn chết cả ba cha con. Ý nghĩa của hải xà là ai nhìn thấu ta, ta giết kẻ đó.* ( ))

"Cái tên thật kỳ lạ, là ngoại hiệu à?"

"Không, người nuôi tôi phát hiện tôi khi đang xem trực tiếp thế giới động vật, vừa vặn chiếu đến loài rắn biển."

Đây là một cái tên điển hình trong thế giới ngầm của Thiên Hà Số 8, Nguyên Dị Nhân không để ý: "Ngươi là làm cái…"

Hắn còn chưa nói hết câu, đã thấy người trẻ tuổi trước mắt nhìn chằm chằm mặt mình, cắt ngang câu hỏi: "Hình như tôi gặp ngài ở đâu rồi… Xin hỏi ngài là tiên sinh 'Hắc Lân' à?"

Sắc mặt Nguyên Dị Nhân đột nhiên thay đổi.

Nhưng cái gã thanh niên tự xưng "Hải Xà" dường như không giỏi nhìn sắc mặt người ta, mừng rỡ nói: "Tôi từng gặp ngài một lần trên chợ đen, ngài đã mua cái kia, khoang sinh thái còn là tôi giúp ngài… ưm…"

Nguyên Dị Nhân bịt miệng hắn, ánh mắt lạnh lẽo dính nhớp như động vật máu lạnh, sau đó khoát tay ra hiệu cho thuộc hạ xung quanh cút đi, trong căn phòng be bé chỉ còn lại hai người.

Hải Xà không hiểu gì cả, vẻ mặt sợ sệt, Nguyên Dị Nhân chợt cười, buông tay thả hắn ra, lại quay về mặt mũi hiền lành, giống như biểu cảm đáng sợ vừa rồi chỉ là một ảo giác ngắn ngủi.

"Chuyện như lén đi chợ đen mua thú cưng, nói ra có vẻ không được chững chạc lắm, đặc biệt là ở trước mặt thuộc hạ. Ngươi hiểu chứ?" Nguyên Dị Nhân nhìn Hải Xà, hắn say mê khuôn mặt này, nhưng thật sự không hài lòng đôi mắt, tuy rằng ánh mắt hoàn toàn khác hẳn, song loại màu xám đặc biệt đó vẫn khiến hắn nhớ tới Lâm Tĩnh Hằng mối họa lớn trong lòng năm ấy, nhìn rất khó chịu.

Nguyên Dị Nhân hạ quyết tâm, chờ virus Cầu Vồng vừa phát bệnh, hắn sẽ móc đôi mắt này, đổi thành màu nâu đậm hoặc màu đen.

Vừa gặp mặt đã suýt nữa bị vạch trần bí mật mình giấu rất kỹ, lúc này sự chú ý của Nguyên Dị Nhân đã hoàn toàn bị chuyển dời, không đợi Hải Xà chính thức tự giới thiệu, đã trước một bước nhận định hắn là một tên côn đồ cắc ké của chợ đen.

"Tại sao ngươi lái một cơ giáp hết đạn cạn lương trôi đến đây?"

Hải Xà thoạt đầu hơi hoang mang: "Tôi… thiết bị dẫn đường của tôi bị hỏng, tôi vừa đói vừa mệt, kiệt sức rã rời, ấn tượng cuối cùng chính là độ kết hợp liên tục giảm xuống, sau đó chẳng còn biết gì nữa… Đây là đâu?"

Nguyên Dị Nhân chăm chú nhìn vẻ mặt hắn: "Đã sắp đến vực ngoại, ngươi vốn định đi đâu?"

Hải Xà nghe thế sững sờ cả buổi, kế đó hắn dùng hai tay ôm đầu, phun ra một tràng chửi tục, với khẩu âm thô bỉ riêng biệt của thế giới ngầm Thiên Hà Số 8, lần này hắn khỏi cần móc mắt cũng chẳng giống Lâm Tĩnh Hằng nữa, hoàn toàn chính là một tên chân đất mắt toét nơi cống ngầm.

Nguyên Dị Nhân kiên nhẫn từ những lời như "Bách khoa toàn thư chửi thề" của hắn chắp vá ra một chút sự tình trải qua: "Xú Đại Tỷ? Viên quản lý tuyến đường ngầm mất tích kia? Ngươi trước kia là người của hắn? Ngươi nói hắn đã làm gì? Dự trữ súng đạn, còn xây căn cứ riêng?"

"Tên điếm già chó đẻ đó còn có kho dự trữ vật tư của riêng mình, ít nhất hai kho, tọa độ chỉ có chính hắn biết." Hải Xà nghiến răng nghiến lợi, "Mỗi người đều sợ gây chuyện, đều phản đối hắn dự trữ súng đạn, mà hắn căn bản không nghe, trên tay hắn có võ trang và vật tư, khống chế chúng tôi. Mỗi ngày chỉ cho chúng tôi một ít hàng phân phối, sai chúng tôi làm quần quật như gia súc…"

"Làm việc gì?"

"Xây dựng căn cứ, hệ thống nguồn năng lượng mới, hệ thống phòng ngự gì đó… tôi không rõ, hắn chỉ phân phó chúng tôi làm việc, chúng tôi đều ăn không đủ no, robot cũng không đủ dùng…" Hải Xà nói năng lộn xộn, cả người run rẩy, "Tôi thật sự không nhịn nổi nữa, tôi muốn giết hắn, nhưng anh em của tôi phản bội tôi, bán đứng chúng tôi cho Xú Đại Tỷ… Họ… Họ đều chết rồi, chỉ có một mình tôi chạy khỏi căn cứ…"

"Suỵt -" Nguyên Dị Nhân như một bậc trưởng giả ấm áp, nhẹ nhàng vỗ vai người trẻ tuổi, "Bình tĩnh, bình tĩnh, bây giờ không sao rồi, nói ta nghe, họ ở chỗ nào, biết đâu ta có thể giúp ngươi?"

Hải Xà nghe câu này bỗng nhiên giật mình, hình như hắn đã ý thức được mình đang nói chuyện với hải tặc vũ trụ tiếng xấu vang xa, hàng mi dày nhanh chóng rung rung, hắn cứng đờ muốn khống chế biểu cảm, gượng cười: "Thật ra tôi cũng…"

Đúng rồi, tuy hắn căm hận Xú Đại Tỷ, nhưng trong căn cứ sợ rằng còn có bạn bè từng sớm tối bên nhau.

"Còn rất có tình nghĩa." Nguyên Dị Nhân nghĩ thầm.

Hắn thông tình đạt lý cắt ngang Hải Xà, ôn hòa nói: "Có điều cái gì cũng không cần gấp, ta thấy ngươi cần nghỉ ngơi, có thể yên tâm ở đây dưỡng sức một thời gian trước. Ngày mai ta lại đến thăm ngươi."

Hai mươi bốn tiếng sau, xem tình nghĩa có thể đấu lại virus hay không.

Nguyên Dị Nhân lịch sự đóng cửa giúp hắn rồi đi khỏi.

Hải Xà – Lâm Tĩnh Hằng ngồi im chốc lát, vén tay áo nhìn vết kim trên cánh tay.

Hắn cúi đầu, trên khuôn mặt nhợt nhạt lóe lên sát ý.

44. Quyển 2 - Chương 44

Cách sóng hạt năng lượng cao đến căn cứ, dự tính còn nửa tiếng.

Sự phấn khởi lên lên xuống xuống qua đi, rất nhiều người đã khá mệt mỏi, Lục Tất Hành dạy học ở hiện trường không trung, tay cầm tay dạy họ cách thiết lập hướng dẫn tự động và định vị tự động của cơ giáp trong hoàn cảnh tương đối ổn định. Hiện trường dạy học cơ bản là lại một buổi xiếc thú mở màn, nhưng may là không nguy hiểm, không đáng sợ như quá trình lên trời.

Mọi người bàn bạc sơ qua, sau đó để lại đám trai trẻ thay phiên giữ tỉnh táo, canh lồng phòng hộ, cho người già yếu đi nghỉ ngơi, trong mạng tinh thần mọi người đua nhau nói lập tức yên tĩnh hơn rất nhiều.

Lục Tất Hành thở phào một hơi, nhìn đồng hồ, lén dùng quyền viễn trình nối với trạm liên lạc cơ giáp của căn cứ.

Trước khi họ tới, căn cứ thường xuyên cúp điện này mạng nội bộ rất thiếu ổn định, đại khái chỉ có thể bao trùm khoảng cách một hai ngày hành trình. Mà Lục Tất Hành là một kẻ chuyên ru rú trong nhà, lúc sửa màn hình cho mấy bà cụ xem phim đương nhiên cũng không quên vấn đề mạng.

Sau khi cậu sửa, tín hiệu mạng nội bộ của căn cứ hiện giờ ổn định hơn rất nhiều, phạm vi bao trùm cũng rộng hơn, cơ giáp đã đăng ký với trạm liên lạc ở khoảng cách sáu ngày hành trình có thể nhận được tín hiệu yếu, khoảng cách bốn đến năm ngày tín hiệu mạng nội bộ đã rất ổn định.

Lâm khi trả lời "Đã nhận", hẳn đã về khu vực mạng nội bộ bao trùm, bây giờ đã qua một ngày, cho dù hắn chậm rì rì mặc cơ giáp chuyển động đều, cũng phải vào phạm vi có thể định vị rồi.

Có thể định vị…

Lục Tất Hành nhìn chằm chằm tay mình sờ về phía hệ thống định vị, không khống chế được, cậu thầm nghĩ: "Điều này có ý nghĩa gì không?"

Hoàn toàn không có, bởi vì thiết bị định vị bao trùm năm ngày hành trình, một màn hình to bằng bàn tay, bất kể cơ giáp vĩ đại bao nhiêu, cũng bất kể người ngồi trong cơ giáp vĩ đại cỡ nào, nhìn trên bản đồ chỉ là một điểm đen bé tí teo.

Nếu cơ giáp bình thường lái trên đường, người lái không tiến hành các thao tác cực kỳ tốn năng lượng như đột nhiên tăng tốc hoặc nhảy, thế điểm đen ấy còn nửa ngày không nhúc nhích.

Cho dù cậu lúc này buồn chán cùng cực, còn có thể thưởng thức cảnh đẹp đèn đóm sáng ngời của căn cứ, tại sao cứ phải nhìn chằm chằm một điểm đen nửa ngày không nhúc nhích.

Lục Tất Hành không hiểu logic này của mình lắm, nhưng kỳ lạ là, cậu vẫn đã làm như vậy.

"A lô," Đương khi cậu như một kẻ cuồng theo dõi làm chuyện vô vị này, có người gọi điện vào thiết bị đầu cuối cá nhân, Lục Tất Hành tiện tay nghe, hình chiếu Chu Lục nổi trong tay cậu, Chu Lục hỏi, "Thầy Lục, Bạc Hà là trẻ mồ côi à?"

Điều này không khó đoán, một cô bé có cha mẹ sẽ không đặt cái tên không mở đầu không kết thúc như "Bạc Hà".

Lục Tất Hành dán mắt nhìn màn hình định vị, một ánh mắt cũng không cho hắn: "Có phải trẻ mồ côi hay không cũng chẳng liên quan gì đến anh."

"Thầy nhìn mặt thầy kìa," Chu Lục gác chân lên bàn, "Giống ba thầy như đúc."

"Dựa theo luật bảo vệ trẻ vị thành niên của liên minh, đối với trẻ vị thành niên dưới hai mươi tuổi, trong tình huống không thể liên lạc với người giám hộ theo luật định, thầy cô ở trường, nhân viên hành chính xã khu sở tại có thể làm người giám hộ tạm thời – tôi bây giờ chính là người giám hộ tạm thời của cô bé, tôi có quyền quyết định. Về phần Lão Lục," Lục Tất Hành khoát tay, "Tôi chỉ nể mặt ông ấy thôi."

Chu Lục: "… Ông anh này, ở thời cổ, mười bảy tuổi đã có thể làm mẹ trẻ con rồi!"

Lục Tất Hành mỉm cười trả lời: "Quả thật, nhưng anh có biết tại sao không? Bởi vì ở niên đại đó, ba mươi sáu tuổi đã có thể nhắm mắt xuôi tay rồi."

Chu Lục: "…"

"Loài người quá ham mê cảm giác trẻ trung khỏe mạnh, cuộc cách mạng gien Lịch Cựu Tinh kéo dài thời kỳ thanh niên ra hai trăm năm, so sánh mà nói, thời kỳ nhi đồng hai mươi năm ngắn như một chớp mắt,

so với một đời, chỉ là nháy mắt." Lục Tất Hành nói, "Quá quý giá, như loài hoa chỉ nở năm phút, như một nắm cát tùy tiện chảy ra, tiếc nuối một giây cũng là tiếc nuối cả đời, đương nhiên đáng để bảo vệ cẩn thận, anh đợi ba năm nữa đi."

Chu Lục ngửa ra sau, người mới học lái cơ giáp ở trong cơ giáp luôn rất thận trọng, thường phải đến lần đầu tiên thông qua mạng tinh thần khống chế cơ giáp thứ hai mới có thể tìm được cảm giác. Lúc này, Chu Lục tự cho là đã tìm được cảm giác bắt đầu ở trên trời khôi phục dáng lưu manh ngồi xiêu vẹo.

Màn hình định vị đang tìm kiếm cơ giáp Bắc Kinh trong vũ trụ mênh mang, cả hai chẳng ai lên tiếng, cùng trầm mặc một lúc.

Chu Lục bỗng nhiên nói: "Bạn gái trước của tôi sáu tuổi."

Lục Tất Hành suýt nữa sặc nước bọt: "… Phải chăng anh nên đi khám bác sĩ?"

"Xì, thầy nghĩ gì vậy? Lúc ở bên cô ấy tôi cũng mới tám tuổi," Chu Lục trợn mắt, "Ba cô ấy làm ăn chung với ba tôi, hai đứa tôi luôn chơi với nhau, khi đó lũ trẻ bọn tôi cùng nhau lớn lên, bọn con trai đứa nào cũng thích cô ấy, còn có mấy con ranh chết tiệt cũng làm rối thêm, suốt ngày vì ai làm chồng cô ấy mà đánh nhau. Cô ấy lén bảo với tôi, thật ra cô ấy thích tôi nhất, nhưng không dễ giải thích với mấy đứa khác, để dễ ăn nói, tôi phải đánh tất cả phục hết mới được."

Không phục thì đánh một trận, hóa ra phong cách xử sự này còn có xuất xứ.

Lục Tất Hành thoạt tiên lắc đầu, sau đó lại nghĩ tới điều gì: "Khoan đã, không phải anh nói anh bị người ta nhặt được nuôi lớn à? Ở đâu chui ra một đại gia tộc?"

"Đúng vậy," Chu Lục nhìn lên bầu trời sao, "Nếu không sao lại nói bạn gái trước của tôi sáu tuổi – cô ấy chỉ sống đến sáu tuổi."

Lục Tất Hành ngớ ra.

"Khoảng thời gian ấy ba tôi bọn họ rất thần bí, nghe nói là thành công một vụ buôn bán lớn… Tôi còn quá nhỏ, không biết là vụ làm ăn gì lớn, chỉ nhớ năm ấy họ kiếm được đặc biệt nhiều, mọi người đều rất vui mừng. Tối hôm tân niên, ba tôi uống quá chén, tôi nghe thấy ông ấy nói với một chú khác là 'Về sau có tiền rồi, đừng làm loại buôn bán đoạn tử tuyệt tôn này nữa'." Tiếng Chu Lục thấp xuống, "Rồi đêm hôm ấy, có một đám người xông vào nhà tôi, giết hết mọi người. Mẹ tôi nhét hai đứa tôi vào hai khoang sinh thái liền nhau, ghi âm, cài sẵn đường, ném ra ngoài tầng khí quyển, phó thác cho Xú Đại Tỷ. Trên đường, hai đứa tôi hãi hùng khiếp vía, như hai con sâu trong chai trôi, sau đó đạn đạo của đám người kia sượt qua chúng tôi, khoang sinh thái của cô ấy bị bắn vỡ một nửa."

Lục Tất Hành giật mình, quay đầu nhìn Chu Lục.

Trên khuôn mặt non choẹt của Chu Lục là vẻ u sầu và lạnh lẽo ít thấy, giống như ngoài tầng khí quyển không có ánh dương chiếu rọi, khiến hắn hiện nguyên hình.

"Thầy hiểu mà, thầy Lục," Chu Lục nói, "Nếu bị nổ tan xác luôn thì thôi, chuyện trong chớp mắt, nhưng lại là bị bắn nát một nửa. Tôi còn chưa tiến vào ngủ đông, xuyên qua ô cửa sổ nhỏ, tôi nhìn thấy cô ấy sợ hãi gào khóc, giãy giụa, dịch dinh dưỡng từng chút một chảy đi, áp khí từng chút một thay đổi, khoang sinh thái vỡ nát một nửa như con thú mẹ bị xé sống bụng, trơ mắt nhìn con non trong bụng từ từ chảy ra, từ từ ngạt thở, chẳng có một chút biện pháp…"

"Thầy biết tôi hối hận nhất là gì không? Tôi hối hận nhất, chính là cô ấy bảo tôi đi đánh nhau với mấy đứa trẻ khác vì cô ấy mà tôi không dám, do tôi từ nhỏ phát triển chậm hơn bạn bè, bọn nó đều cao hơn tôi, to con hơn tôi, nên tôi bảo cô ấy chờ thêm vài năm, chờ tôi lớn hơn một chút…"

"Đây là đạo lý đầu tiên tôi học được trong cuộc đời này, thầy Lục ạ, có một số việc là không thể chờ đợi."

Câu này của hắn đã tổng kết quá khứ không may mắn, lại giống như tiên đoán một điềm xấu, vừa dứt lời thì thiết bị định vị trên tay Lục Tất Hành liền nhảy ra một khung đối thoại.

Tìm kiếm không thành công.

Lục Tất Hành vẫn chưa định thần lại từ những lời Chu Lục nói, tim như bị một bàn tay bóp nghẹt.

Tìm kiếm lại, vẫn không thành công.

Điều này có nghĩa là… Hoặc là thiết bị truyền tin của cơ giáp Bắc Kinh bị hỏng, hoặc là nó tự dưng thay đổi tuyến đường, rời khỏi phạm vi mạng nội bộ bao trùm!

Lúc này, đợt sóng hạt mang điện sớm nhất đã đến, xô thẳng vào lồng phòng hộ do ba trăm cơ giáp chắp ra, hạt mang điện năng lượng cao va chạm với lồng phòng hộ bị yếu đi, chút ít xuyên thấu qua, dẫn đến từ trường của căn cứ nhiễu loạn rất nhẹ; kế đó ở phía trên tầng khí quyển xuất hiện quầng sáng tương tự cực quang, như ống tay áo tiên nhân xòe tới chân trời, rực rỡ như hiệu ứng của phim huyền huyễn vậy.

Mọi người đều đã thức dậy, tiếp đó sóng hạt năng lượng cao dày đặc hơn như thủy triều ùn ùn kéo tới, đổ lên lồng phòng hộ cơ giáp, lồng phòng hộ nhìn mỏng như cánh ve, lại như tường đồng vách sắt, nhất thời, trong lòng mỗi một người lái cơ giáp ngoài tầng khí quyển đều có cảm giác vinh quang tương tự – ta đang bảo vệ căn cứ, ta đang bảo vệ nhà của mình.

Trong mạng tinh thần không biết là ai bắt đầu hát bài ca lang thang cổ xưa, vô cùng cổ xưa, hình như mọi người đều từng nghe qua rồi, dần dần, tất cả hòa theo, ù ù vang lên, làm nhạt ca từ và làn điệu, phảng phất như một lời tuyên thệ chưa bao giờ nghĩ, tự phát mà thành.

Mà tay Lục Tất Hành người thúc đẩy hết thảy lại đang run rẩy nhè nhẹ.

Cậu ba lần thử định vị cơ giáp Bắc Kinh, đều biểu hiện tìm kiếm không thành công, không nhịn được liên lạc với thiết bị đầu cuối cá nhân của Lâm – mà mạng nội bộ vừa cho cậu biết, "không tìm được người này."

Lâm Tĩnh Hằng nhắm mắt nghỉ ngơi chốc lát trong phòng trọ tạm thời của hắn.

Xảy ra một bất ngờ không lớn không nhỏ, hắn vốn tưởng rằng mình sẽ gặp phải vào lúc tra tấn ép cung, không ngờ đám hải tặc vũ trụ này còn điên cuồng hơn hắn dự tính – chúng lại lấy virus Cầu Vồng làm thuốc đánh thức.

Virus Cầu Vồng bình thường sẽ ủ bệnh hai mươi bốn tiếng trước, sau đó phát bệnh, nhưng hắn đã tiêm sẵn kháng thể, virus Cầu Vồng sẽ gặp kháng thể trước, do tính đặc thù của loại virus này, tối đa ba tiếng sau hắn sẽ bắt đầu sốt cao, cho đến khi virus bị kháng thể tiêu diệt sạch sẽ.

Dễ dàng bị lộ không nói, mấu chốt là bọn chúng không tra tấn ép cung, hắn phải làm sao mới có thể tiết lộ "tuyến đường ngầm" bịa đặt kia một cách hợp lý, dẫn chúng đi?

Đúng lúc này, có người gõ nhẹ cửa phòng.

Lâm Tĩnh Hằng mở mắt, một thiếu niên đẩy cửa đi vào, gã ta mặt mũi thanh tú, nhưng không biết tại sao mà tư thế bước đi hơi kỳ kỳ, gã ôm một bộ chăn nệm sạch, sau đó lại đặt một hộp đựng lọ thuốc nhỏ trước mặt hắn, cười e dè.

Lâm Tĩnh Hằng liếc thấy, đó là một hộp thuốc giảm đau.

Thiếu niên khả năng là người câm, không nói gì, chỉ huyệt thái dương mình, lại chỉ thuốc giảm đau, khó khăn ra dấu biểu đạt – tinh thần lực quá tải sẽ dẫn đến đau đầu, bảo hắn dùng tạm thứ này trước.

Lâm Tĩnh Hằng cảm ơn gã bằng một loại ngôn ngữ cơ thể phù hợp với thân phận mình hiện giờ.

Thiếu niên nhìn hắn, đồ đã đưa đến mà chưa chịu đi, trong đôi mắt như hạt hạnh chứa đầy lo sợ, Lâm Tĩnh Hằng đành phải thô lố mắt nhìn nhau với gã, giây lát sau thiếu niên làm khẩu hình: "Chạy mau."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Thiếu niên kia ẩn ý nhìn lọ thuốc một cái rồi quay người đi.

Lâm Tĩnh Hằng soi lọ thuốc dưới ánh sáng ngắm nghía một lát, vặn ra xem, phát hiện một màn hình mini chỉ to bằng khuy áo dưới đáy lọ, màn hình có hai mặt, một mặt ghi hình, lật nhẹ lại là có thể xem đoạn phim.

Lâm Tĩnh Hằng chần chừ giây lát, rút hướng dẫn sử dụng của thuốc giảm đau, mượn xem hướng dẫn che giấu, hắn chọc màn hình một cái.

Hình ảnh cực nhỏ, giống như nhìn trộm qua một cái lỗ trên tường – chỉ thấy trong đoạn phim đầu tiên là một đoạn hành lang vừa dài vừa tối, kế đó ánh sáng nhẹ rọi vào, tiến vào một tầng hầm, la liệt vô số khoang dinh dưỡng đếm không hết, các loại sinh vật hình thù kỳ dị, mỹ nhân xà, mỹ nhân ngư, phụ nữ toàn thân mọc đầy lông thú, thiếu niên cuộn mình ngủ trong cái đuôi to…

Ống kính xoay đi, chĩa vào một bàn giải phẫu vô khuẩn ngăn bằng kính, Nguyên Dị Nhân chăm chú nhìn bàn giải phẫu, trong lòng ôm một bé trai nửa người đều là chi giả kim loại, người trên bàn giải phẫu mở mắt vô thần nhìn về ống kính, như một con gia súc mặc người xẻ thịt, tay chân thối rữa đã bị cắt, máy móc y tế im lặng đang nối vuốt thú vào chỗ cụt tay.

Lâm Tĩnh Hằng hết sức khinh bỉ nghĩ thầm trong lòng: "Thẩm mỹ quái gì đây?"

Khinh bỉ xong, hắn còn không quên "hoảng sợ" mà run run, đánh rơi lọ thuốc giảm đau xuống đất – tuy rằng không biết cậu nhóc kia là tự mình làm chuyện ngu ngốc, hay đối phương cố ý sắp xếp, nhưng đều không hề gì, đúng thật là vừa định ngủ đã có người tặng gối cho.

Nguyên Dị Nhân xuyên qua mạng tinh thần thấy rõ mồn một từ đầu đến cuối, hắn chống cằm cân nhắc giây lát, vẫy tay gọi một thuộc hạ tới: "Con chim bói cá nhỏ ta nuôi lại không nghe lời, ngươi đi dạy dỗ nó một chút – sửa lại quỹ đạo đã định, chúng ta đến xem Xú Đại Tỷ giảo hoạt lại không biết lượng sức này rốt cuộc trốn trong cống ngầm nào… Sau đó chơi một trò chơi."

Lâm Tĩnh Hằng – hiện giờ là tên lưu manh Hải Xà trọng tình trọng nghĩa lại có chút giảo hoạt, như con thú bị nhốt đi lòng vòng quanh phòng mười phút, tìm hết mọi nơi không thấy công cụ tiện tay, thế là hắn lôi đồ trang trí kim loại trên cột giường xuống, cậy mình gầy, nhét vào trong áo, rồi lén lút chui ra ngoài.

Trọng giáp quá lớn, có thể chứa ngàn vạn người, đi một vòng cũng phải rất lâu, cho dù mạng tinh thần của người lái có thể bao trùm đến bất cứ ngóc ngách nào, nhưng Hải Xà cảm thấy đối phương sẽ không để ý đến tiểu nhân vật như mình. Hắn hít sâu một hơi, nhìn thấy cách đó không xa có một hải tặc tuần tra một mình đi đến phòng vệ sinh, liền lặng lẽ bám đuôi, trong phòng vệ sinh vọng ra một tiếng trầm đục rất nhỏ, chốc lát sau một tuần tra viên vành nón sụp xuống đặc biệt thấp, đi đặc biệt thận trọng từ bên trong bước ra – chẳng có cách nào, đồng phục này quá không vừa, hai ống quần như quần lửng, rộng thùng thình, còn khoe đôi mắt cá chân hợp mốt.

Hải Xà dựa theo trực giác cảm thấy loại hải tặc hợp mốt theo phong cách "Hip-hop" này sợ rằng không được hoan nghênh lắm ở đây, bởi vậy trên đường cẩn thận tránh những kẻ khác, đột nhiên, tiếng bước chân dồn dập lao tới, Hải Xà vội vàng dừng chân, ngay sau đó hắn nhìn thấy một người từ chỗ góc ngoặt phía trước lao tới – chính là thiếu niên ban nãy đưa thuốc cho hắn.

Thiếu niên kia vành mắt đỏ hoe, vẻ mặt sợ hãi, hai hải tặc vạm vỡ đuổi theo sau, sắp sửa bắt được gã, đôi chân thiếu niên lại đột nhiên rời đất, cả người gã nhẹ như một tờ giấy, nhún người nhảy từ trên lan can xuống.

Mãi đến lúc này Hải Xà mới chú ý tới, sở dĩ tư thế đi của gã quái dị, là bởi vì bộ ngực thiếu niên này dị dạng, có một chỗ gồ lên như loài chim, hai tay giơ ra, cánh tay dài hơn người bình thường rất nhiều, tay áo sơ mi mới bị rách trong lúc lôi lôi kéo kéo, để lộ cánh tay dẹp như cánh, áo rách đeo trên cánh tay như lông chim, giúp gã lướt đi trên không đầy quỷ dị.

Đúng lúc này, một tấm lưới to chụp thẳng xuống, trùm hết người gã thiếu niên như chim, trên tấm lưới vậy mà có dòng điện, nháy mắt tiếp xúc với thiếu niên liền tóe lửa, gã đau đớn giãy giụa, há miệng mà chỉ có thể phát ra tiếng rít như chim kêu.

Lâm Tĩnh Hằng nghĩ thầm: "Khổ nhục kế giống như thật vậy."

Song bước chân hắn hơi chần chừ – bởi vì theo lý thuyết, Hải Xà đã trở mặt với Xú Đại Tỷ mà vẫn không chịu tiết lộ tọa độ tuyến đường ngầm, khả năng thấy chết không cứu là không lớn.

Một hải tặc thả điểu thiếu niên thoi thóp xuống, thô lỗ đá gã mấy phát, nắm tóc gã kéo lê cả người trên mặt đất, tấm lưới có điện nằm trong tay một hải tặc khác, kẻ này đi sau đồng bọn vài bước, đang định treo lưới điện về chỗ cũ.

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên từ bên cạnh chui ra, vỗ vai hắn một phát, hải tặc chuẩn bị treo lưới điện ngoảnh đầu nhìn lại, liếc thấy đồng phục tuần tra viên, lẩm bẩm một câu: "Biết rồi, dọn dẹp ngay đây."

Ngay sau đó, hắn bỗng nhiên ý thức được điều gì, không chờ hắn quay đầu nhìn rõ, đột nhiên bị một cánh tay ghì chặt cổ, lập tức đau nhức một trận, kế đó không còn tri giác.

Lâm Tĩnh Hằng chuyên nghề giết người phóng hỏa, yên ắng đỡ tên hải tặc ngã xuống đất, tiếp quản súng laser trên tay hắn và lưới điện treo trên trời – may mà các cơ bắp trung tâm bị phá hỏng, tay chân hắn hơi yếu, bằng không bất cẩn vặn đầu tên xúi quẩy này, chỉ sợ sẽ bị lộ.

Hải tặc kéo điểu thiếu niên trở về, bỗng nhiên lông tơ sau lưng và đuôi tóc li ti tự dưng dựng lên, hắn mới quay đầu lại, tấm lưới lớn có điện đã chụp xuống, một tiếng la hoảng nghẹn trong họng, bị lưới chụp vừa vặn, giật thành bboy không theo đúng nhịp trống ngay tại chỗ. *(các bạn tự google bboy nha)*

Lâm Tĩnh Hằng nhẹ nhàng lướt qua bên cạnh hắn, đồng thời súng laser phun ra một tia laser nhỏ, cắt chính xác phần tóc điểu thiếu niên bị túm, ôm gã chạy về phía trước không hề quay đầu.

Thiếu niên ấy nhẹ không giống loài người, dù cho Lâm Tĩnh Hằng tạm thời đã biến thành một que củi, vẫn có thể xách gã bằng một tay mà chẳng mất chút sức, ngoại trừ cái đầu người kia, hình như ngay cả xương gã cũng hóa chim rồi.

Nhưng mà… làm sao có thể?

Loại quái vật cấy ghép này không phải đều không thể rời khỏi khoang dinh dưỡng nửa bước sao?

Trong lòng Lâm Tĩnh Hằng chợt thoáng qua nhớ tới tuổi xương quỷ dị và bộ gien không phù hợp của Lục Tất Hành, các ngón tay xách điểu thiếu niên đột nhiên siết chặt.

Tiếng cảnh báo bắt đầu vang lên khắp trọng giáp, Lâm Tĩnh Hằng – Hải Xà lắc mạnh điểu thiếu niên trong tay: "Trên trọng giáp này có cơ giáp dự phòng không? Đài phóng ở đâu?"

Trong chiến đội đôi khi trọng giáp cũng làm "tàu sân bay", bên trên sẽ có đài phóng, dựa theo vận lực bất đồng, mang theo số lượng cơ giáp dự phòng nhất định.

Điểu thiếu niên trầy trật giãy khỏi tay hắn, ho mạnh mấy tiếng, giơ tay chỉ một hướng.

Nguyên Dị Nhân "Ha" một tiếng: "Thu hoạch bất ngờ, tên nhãi ăn cây táo rào cây sung này biết còn không ít – đừng toàn lực đuổi bắt, hơi thả lỏng để hắn chạy… Ừm, cũng đừng lỏng quá, quá giả thì không được, cho bọn chúng xơi chút khổ, chú ý đừng đánh biến dạng mặt."

Hai diễn viên xuất sắc trong tình huống song phương đều chưa khớp kịch bản, đã ăn ý biểu diễn một cuộc đua sinh tử rất thật.

45. Quyển 2 - Chương 45

Đạn và súng laser ồn ào áp sát từng bước, "Ầm" một tiếng, một cánh cửa rơi xuống, súng laser sượt lưng Hải Xà làm cháy đen một mảng.

Hải Xà một tay xách điểu thiếu niên, một tay nắm lan can lối đi khẩn cấp, trực tiếp nhảy xuống, nhưng vẫn chưa kết thúc, lại một đội truy binh lao đến trước mặt. Kẻ cầm đầu giơ súng chỉ thẳng ngực hắn, Hải Xà ném cột giường kim loại mang theo tùy thân, đồng thời xách điểu thiếu niên chật vật lăn ngay tại chỗ.

Mùi cao su, mùi kim loại, mùi khói thuốc súng, mùi máu tanh… tràn ngập đầu mũi hắn, cơ thể chưa khôi phục dưỡng như đã thành nỏ mạnh hết đà.

Đúng lúc này, điểu thiếu niên đột nhiên giãy giụa bay ra khỏi tay hắn, tông mạnh vào bức tường kế bên.

Trên bức tường ấy vốn treo một bức tranh sơn dầu, vẽ một thiếu phụ khá có nét đẹp cổ điển, thiếu phụ mỉm cười hé đôi môi thắm, cú tông liều mạng của thiếu niên làm thiếu phụ trên tranh từ môi dưới đến ngực lõm hết vào, trên tường lộ ra một lối đi bí mật tối om!

Thiếu phụ xinh đẹp tự dưng mất môi dưới, vẻ mặt càng kinh hoàng hơn, giống như giây tiếp theo sẽ bước ra khỏi tranh chửi té tát.

Điểu thiếu niên thò đầu ra, rít một tiếng gọi Hải Xà, nghe như chim họa mi.

Hải Xà sửng sốt, lập tức không chút nghĩ ngợi chui vào theo.

Nguyên Dị Nhân vẫn giám thị họ lại chợt thay đổi sắc mặt.

Hải tặc đuổi bắt hai người không ai biết trên trọng giáp này còn có lối đi bí mật, ngơ ngác nhìn nhau một lúc, đang định bắt đầu đuổi theo thì đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Nguyên Dị Nhân.

"Đủ rồi." Lão đại của chúng nói lạnh tanh, "Ngu à? Người sắp bị các ngươi đánh chết rồi, dựa vào ai dẫn đường đây? Cút!"

Điểu thiếu niên kéo Lâm Tĩnh Hằng loạng choạng lao như điên theo lối đi bí mật, rất nhanh đã đến cuối, hành lang dài tối tăm trước mắt vô cùng quen thuộc, Lâm Tĩnh Hằng cúi đầu xé một mảnh vải trên áo sơ mi quấn vết thương qua loa vài vòng, tránh để vết thương bị áo ngoài ma sát, sau đó ý thức được nơi đây chính là phòng thí nghiệm bí mật quay lại trong đoạn phim.

Dưới ánh đèn trắng bệch, lũ sinh vật người chẳng ra người mà quái vật cũng chẳng phải quái vật đang ở trong thùng dinh dưỡng xếp thành hàng, một số còn tỉnh, xuyên qua thủy tinh trong suốt đờ đẫn nhìn hai vị khách không mời, giống như không có linh hồn. Lâm Tĩnh Hằng nhìn đông nhìn tây vài lần, điểu thiếu niên lập tức giơ tay kiễng chân, muốn dùng cánh tay biến dạng che mắt hắn, đồng thời liều mạng túm áo hắn lôi về phía trước.

Lâm Tĩnh Hằng khá đăm chiêu nhìn gã một cái.

Nguyên Dị Nhân khát khao phô bày mặt biến thái của hắn, đây là chắc chắn, mỗi một tên biến thái đều dương dương tự đắc đối với tội ác của mình, nếu không thể triển lãm cho người khác xem, khoái cảm tội ác ấy sẽ mất đi ít nhất một nửa.

Nhưng kiêng dè thân vương Cayley, Nguyên Dị Nhân không dám công khai trưng bày đám thú cưng bí mật của mình, nếu không đã chẳng tái mét mặt mày khi bị Lâm Tĩnh Hằng chỉ ra hắn mua mỹ nhân xà ở chợ đen. Thế nhưng thiếu niên gần như hóa chim này thì khác, ngoại trừ không thể nói chuyện và hình dạng xương kỳ dị, gã thật sự rất giống người, có thể hoàn toàn không dựa vào bất cứ thiết bị y tế gì để sinh tồn, sẽ không dẫn đến bất cứ liên tưởng nào về "cấy ghép người", dù nhìn thấy chỗ khác thường của gã, chắc cũng chỉ cảm thấy gã là trẻ dị dạng do bị nhiễm phóng xạ.

Thế nên, điểu thiếu niên này mới được "thả rông".

Lâm Tĩnh Hằng không phải chuyên gia sinh hóa, Trạm Lư không ở bên cạnh, cũng không tra tài liệu được, hắn không biết kỹ thuật cấy ghép không chê vào đâu được trên người điểu thiếu niên này là làm như thế nào.

Nhưng hắn biết, việc công khai làm lộ lối đi bí mật của Nguyên Dị Nhân trước mặt mọi người, chắc chắn không phải là Nguyên Dị Nhân sai khiến.

Vậy gã là người của ai? Có mục đích gì?

Điểu thiếu niên quen đường thuộc lối dẫn Lâm Tĩnh Hằng xuyên qua phòng thí nghiệm vô nhân tính, rẽ không biết bao nhiêu đường, mở một cánh cửa nhỏ chật hẹp và giấu kín, bên trong chằng chịt ống dẫn, chắc là ống thông gió của phòng thí nghiệm. Gã nhún người nhảy, lại lần nữa phô bày bản lĩnh gần như "bay lượn", nhẹ tênh lướt cao hơn ba mét, nhanh nhẹn bò lên một ống dẫn, tưởng như đeo dây cáp ẩn hình vậy.

Gã tự bay lên, mới nhớ một người không mọc cánh đang đi theo đằng sau, vội vàng quay đầu, lại nhìn thấy người kia chớp mắt đã bò lên ống dẫn bằng tay không.

Càng bò lên cao hoàn cảnh càng tối, hai người chẳng ai có nguồn sáng, đi đến giữa đường bắt đầu phải mò mẫm. Điểu thiếu niên có chút lo lắng, bản thân gã ngược lại rành đường dễ dàng, chỉ sợ người phía sau không theo kịp, bèn kêu "chiếp" một tiếng.

"Hải Xà" ở đằng sau nói: "Đi tiếp đi, ta nghe thấy tiếng ngươi, ta bám theo được."

Có lẽ là tăm tối tạo nên sợ hãi, hoặc lời thoại của Lâm thượng tướng không đủ công lực, điểu thiếu niên trong tình huống cái gì cũng không nhìn thấy, nghe giọng nói này tự dưng cảm thấy sự ớn lạnh bò lên sống lưng, đột nhiên sinh ra nỗi sợ không nói thành lời với người đằng sau.

Gã vội vàng cố gắng định thần lại, sột soạt tiếp tục bò lên, mà phía sau vẫn im hơi lặng tiếng, điểu thiếu niên năm lần bảy lượt hoài nghi người kia đã bị mất dấu mình, không nhịn được ra tiếng hỏi, song "Hải Xà" mỗi lần đều trả lời từ chỗ cách gã ba bốn mét.

Giống một con rắn bám theo như bóng với hình trong bóng tối.

Trong lòng điểu thiếu niên sinh ra ý nghĩ như vậy, gã khẽ rùng mình, lòng bàn tay mướt mồ hôi, suýt nữa trượt xuống ống dẫn, cho đến khi nhìn thấy phía trước le lói ánh sáng, vội vàng nhờ ánh sáng quay lại nhìn thoáng qua, thấy khuôn mặt vẫn tái nhợt thanh tú như cũ của "Hải Xà", không hề biến thành quái vật gì khác, gã mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Điểu thiếu niên chỉ trên đỉnh đầu mình, nơi ánh sáng chiếu là một khe hở, khả năng là khe đất nứt, trên có mấy thùng đựng hàng che khuất, khe hở kia cực kỳ hẹp, nam giới trưởng thành rất khó qua. Lâm Tĩnh Hằng nhìn một chút, đừng nói hắn bây giờ là trạng thái da bọc xương, dù lột cả da chỉ còn một bộ xương cũng phải bị kẹt ở đó.

Điểu thiếu niên: "Chiếp."

"Khó lắm," Lâm Tĩnh Hằng lắc đầu, "Khe hở này là do ngươi đào? Ngươi đào bao lâu, muốn chạy trốn à?"

Điểu thiếu niên líu ríu trả lời, nói đến điểu ngữ hoa hương, Lâm Tĩnh Hằng một chữ cũng không hiểu: "Thôi, ngươi lên trên trước, đẩy mấy cái thùng kia ra thử xem."

Điểu thiếu niên lặng im một lúc, trong đôi mắt vừa tròn vừa to thoáng qua nỗi đau khó có thể miêu tả, bởi vì từ đối thoại như ông gà bà vịt này, gã đã nhận ra chỗ khác người của mình.

Gã không phí lời nữa, co hai vai, cơ thể gầy nhỏ chui qua khe hở ra ngoài, quay lại bắt đầu đẩy thùng.

Đúng lúc này, Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên cảm giác được chấn động của mặt đất trên đỉnh đầu, hắn lập tức rút súng laser, dùng nòng súng đẩy chân điểu thiếu niên: "Tránh ra."

Điểu thiếu niên bị nòng súng của hắn đánh lảo đảo, ngay lập tức súng laser sượt qua người gã, một phát súng bắn chết hải tặc không biết đuổi tới phía sau gã từ khi nào. Song vẫn chưa kết thúc, Lâm Tĩnh Hằng trong tình huống hoàn toàn không nhìn thấy bắn sáu phát liền, mỗi phát một kẻ không trượt phát nào.

Điểu thiếu niên bò lê trên mặt đất, dùng đầu đẩy mấy thùng đựng hàng vướng víu kia ra, giơ tay muốn kéo Lâm Tĩnh Hằng. Còn chưa chạm tới cổ tay hắn, súng laser trong khe nứt lại lần nữa khai hỏa, điểu thiếu niên kinh hãi, vô thức ngửa ra sau, mưa máu bốc hơi nóng cùng mùi hôi từ trên đầu gã rào rào rơi xuống, đầy mặt và đầu, một xác hải tặc lập tức ngã rầm bên cạnh gã.

Điểu thiếu niên sợ chết cứng ở đó, Lâm Tĩnh Hằng vào lúc gã ngây người lại lách mình qua chỗ vừa nãy để thùng, rách cả vai áo sơ mi, xương quai xanh vướng víu suýt nữa gãy ở bên trong đó.

Hắn vừa trèo lên liền xách điểu thiếu niên đã đần ra vì sợ, cùng lúc đó đạn hình quạt quét ngang qua, mấy phát súng vừa rồi giống như đã chọc giận hải tặc, mưa bom bão đạn bạo ngược suýt nữa cắt đứt thắt lưng hai người.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn quét qua, phát hiện đây chính là nơi trọng giáp chứa cơ giáp dự phòng. Sáu cơ giáp cỡ trung của thân vương Cayley đứng ở cạnh quỹ đạo, lóe ánh sáng xanh u u, phía dưới mỗi một cơ giáp đều có hải tặc canh, hơn nữa nhân số ngày càng tụ lại nhiều, thoạt nhìn hướng nào cũng là một con đường chết.

Một ngón tay lạnh ngắt chạm mu bàn tay Lâm Tĩnh Hằng, hắn cúi đầu, thấy điểu thiếu niên kia giơ tay chỉ một cơ giáp gần họ nhất. Lâm Tĩnh Hằng nhìn theo hướng tay gã chỉ, không thấy cơ giáp kia có chỗ nào đặc biệt, vừa nghi hoặc cau mày, đúng lúc này điểu thiếu niên đột nhiên đập mạnh cánh muốn bay lên không – gã định quên mình vì người, tự mình dẫn họng súng hải tặc đi, tạo một cơ hội cho Lâm Tĩnh Hằng cướp cơ giáp.

Lâm Tĩnh Hằng phản ứng cực nhanh, điểu thiếu niên hai chân chưa rời mặt đất đã bị hắn kéo cổ, Lâm Tĩnh Hằng trực tiếp ném điểu nhân còn chưa đến hai mươi lăm ký này xuống đất, nghĩ thầm: "Bị ngu à?"

Nguyên Dị Nhân đương nhiên sẽ không cho hắn một con đường chết, sớm chuẩn bị cho hắn cơ giáp có thể khống chế viễn trình, nháy mắt tóm lấy điểu thiếu niên Lâm Tĩnh Hằng đã cảm nhận được từ trường quen

thuộc kia.

Ngay sau đó, một cơ giáp đột nhiên di chuyển, bọn hải tặc trông coi cơ giáp xung quanh giật mình, chưa kịp ngẩng đầu đã bị pháo ion nổ bay, khói thuốc súng mù mịt bùng lên, cơ giáp lao như điên đến, đồng thời bọn hải tặc đằng xa bắt đầu nổ súng dày đặc tới họ, điểu thiếu niên trợn to mắt, ngay lập tức gã cảm thấy mình chân không chạm đất bị ném đi, khi sắp đập lên cửa cabin cơ giáp đóng chặt, cửa cabin đột nhiên mở ra hai bên, mạng tinh thần giương nanh múa vuốt đập vào mặt, lại sượt qua gã, như sông đổ ra biển bò lên người đằng sau gã.

Điểu thiếu niên kinh ngạc trợn tròn mắt, chớp mắt nối mạng tinh thần, thứ nào đó cực kỳ dũng mãnh, cơ hồ giàu tính xâm lược dâng lên trên người thanh niên kia, song giây lát lại biến mất, cơ giáp cho ra kết quả người cơ kết hợp – 65%, kết nối thành công – cơ giáp lập tức khởi động lồng phòng hộ, rít gào từ trên quỹ đạo lao ra, không qua quỹ đạo tăng tốc, trực tiếp dùng động lực của bản thân cất cánh!

Bọn hải tặc bị gió dữ khi cơ giáp tăng tốc cuốn bay một loạt, ngay sau đó cơ giáp thoát khỏi trọng giáp tàu sân bay, trượt tới giữa hạm đội hải tặc, trong khi mọi người chưa kịp phản ứng, trực tiếp khởi động nhảy khẩn cấp!

Biến mất.

Áp lực cực lớn cú nhảy vũ trụ khẩn cấp mang đến giống như đập một phát trong đầu điểu thiếu niên, màng tai và mũi đồng thời chảy máu, gã giữ nguyên tư thế thất khiếu chảy máu này mà ngất đi.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn gã một cái bằng ánh mắt hết sức phức tạp, nắm vạt áo trước của gã định bỏ vào khoang hộ lý.

Song hắn mau chóng phát hiện, trên cơ giáp này không có khoang hộ lý – không chỉ không có khoang hộ lý, tất cả thiết bị y tế, dược phẩm và vật tư đều bị tháo dỡ, thậm chí không có nước uống.

Nguyên Dị Nhân sắp xếp cho hắn cảng khống chế viễn trình, bức bách hắn giữa đông đảo hải tặc vây đuổi chặn đường lựa chọn cơ giáp này trốn đi, để rồi hai mươi mấy tiếng sau virus Cầu Vồng phát bệnh, trong nỗi sợ hãi khôn cùng, hắn sẽ phát hiện mình chẳng có lấy một chút không gian tự cứu.

Trên trọng giáp, cửa kho cơ giáp mở ra, Nguyên Dị Nhân thong thả bước vào, nhìn xuống đám thuộc hạ ăn hại.

Một hải tặc hớt hải chạy đến: "Đại nhân, bọn chúng chạy rồi."

"Sai rồi." Nguyên Dị Nhân vỗ đầu kẻ ấy, "Là người dẫn đường của chúng ta mang máy nghe trộm đi trước một bước."

Nói đoạn hắn mở thiết bị đầu cuối cá nhân, một bản đồ tuyến đường vũ trụ khổng lồ bắn ra, trên bản đồ

xuất hiện một điểm sáng be bé – tín hiệu phát ra từ chỗ trái tim nho nhỏ của điểu thiếu niên, mọi phút mọi giây đánh dấu vị trí của họ, đồng thời tận trung chức trách truyền về hết thảy âm thanh lẫn đối thoại họ phát ra.

"Ồ, thì ra nơi đó có một điểm nhảy phi pháp chưa biết," Nguyên Dị Nhân đắc ý mỉm cười, "Đánh dấu cho ta."

Bọn hải tặc nắm giữ hết thảy không chú ý tới, trên tiểu cơ giáp chúng bắt được có một tủ rượu trống rỗng, trên tủ rượu lơ lửng mấy chai thủy tinh trong suốt, nuôi cỏ huỳnh quang cành lá xòe ra – phía dưới chai rượu có giá đỡ hình dạng tay máy độc đáo.

Khi điểu thiếu niên mặt đầy máu tỉnh táo lại, phát hiện mình đang ở trên một cơ giáp lạ. Gã rất khó chịu, xương toàn thân như bị tách ra một lần, gã rụt rè kêu "Hải Xà" một tiếng.

"Hải Xà" quay lưng lại, hình như đang xem xét bản đồ tuyến đường vũ trụ: "Xin lỗi, trên cơ giáp này không có thiết bị y tế, ngươi tự lau mặt đi."

Điểu thiếu niên ngoan ngoãn xử lý sạch sẽ mình, sau đó cầm khăn sạch đi đến trước mặt hắn, chỉ chỉ các vết xước và vết máu lớn bé trên người "Hải Xà". Gã thấy sắc mặt "Hải Xà" rất xấu, còn nhợt nhạt hơn lúc ở trên trọng giáp, mồ hôi lạnh túa ra, sơ mi đã ướt đẫm, lộ ra xương bả vai gầy gio.

Điểu thiếu niên thử đặt tay lên cánh tay hắn, bị nhiệt độ kinh người dọa, gã chiêm chiếp kêu nhặng lên.

Kỳ thực nhiệt độ cơ thể người trưởng thành rất ít cao đến hơn 40°, virus Cầu Vồng chết tiệt khiến Lâm Tĩnh Hằng cảm thấy hít thở nóng hầm hập – nhưng may mà hắn về mặt sức chịu đựng này vẫn cầm tinh con lạc đà, chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng thì vấn đề đều không lớn.

"Không sao," Hắn cân nhắc từ ngữ nói, "Tạm thời thoát khỏi bọn chúng rồi, chỉ là không có vật tư, phải nghĩ cách… Không cần tìm, trên cơ giáp này không có nước uống đâu."

Điểu thiếu niên nhìn áo sơ mi ướt đẫm của hắn, vẻ mặt lo lắng.

Lâm Tĩnh Hằng thong thả ngồi xuống, cố hết sức hít thở chậm lại, giữ thể lực: "Ta đang suy nghĩ… Chúng ta vòng một vòng trước, sau khi xác định hoàn toàn thoát khỏi bọn chúng, lập tức trở về căn cứ."

Trên mặt hắn lộ ra vẻ đấu tranh giống như thật, trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Nội bộ đấu đá thì nội bộ đấu đá, bất kể nói như thế nào, ta không thể nhìn bọn Xú Đại Tỷ chết trên tay người khác, phải thông báo cho họ mau dời đi."

Điểu thiếu niên khẽ "Chiếp" một tiếng.

"Hải Xà" ngẩng đầu, trong cơn sốt cao, đôi mắt xám luôn lạnh buốt kia do có hơi nước mà hòa nhã hơn không ít, hắn hỏi: "Ngươi rốt cuộc có công năng đặc dị gì, ngươi biết bay phải không?"

Thiếu niên chân tay luống cuống đứng ở đó, giây lát sau gã xắn tay áo lộ ra cánh tay. Cánh tay ấy dài hơn tay người bình thường, xương dẹp, nằm giữa tay người và cánh chim, trên vai thậm chí thật sự có một đám lông chim yếu ớt. Mà khi gã thả lỏng, không cố gắng giả vờ tư thế người nữa, xương ngực gồ ra và cột sống cong liền thấy rõ mồn một, gã đứng ở đó, giống như một quái điểu gắn nhầm đầu người.

Lâm Tĩnh Hằng hỏi: "Trời sinh à?"

Điểu thiếu niên im lặng lắc đầu.

"Vậy thì là cải tạo," Lâm Tĩnh Hằng nhẹ giọng hỏi, "Không phải… không phải cấy ghép chứ?"

Điểu thiếu niên tựa hồ tự biết xấu hổ co đầu lại, giống như muốn tránh ánh mắt hắn.

"Thật sự là cấy ghép?" Lâm Tĩnh Hằng khó lòng tin nổi hỏi, "Làm sao có thể? Làm sao có thể có loại kỹ thuật này, ngươi không cần thùng dinh dưỡng à?"

Điểu thiếu niên không lên tiếng, co quắp vê chéo áo mình.

Lâm Tĩnh Hằng hỏi: "Ngươi bị đám hải tặc đó biến thành thế này à?"

Lắc đầu – quả nhiên, trong phòng thí nghiệm như lò mổ kia của Nguyên Dị Nhân không làm ra nổi người cấy ghép cao cấp như vậy.

Lâm Tĩnh Hằng lại hỏi: "Vậy thì là bị chúng mua trên chợ đen, ai biến ngươi thành thế này?"

Điểu thiếu niên vẫn lắc đầu, giơ tay ra dấu ở chỗ rất thấp, ý bảo mình từ rất nhỏ đã thế rồi, không nhớ rõ.

Lâm Tĩnh Hằng hơi nheo mắt, chớp rơi mồ hôi lạnh dính trên lông mi, đột nhiên hỏi: "Ngươi biết Xú Đại Tỷ, đúng không?"

Điểu thiếu niên cứng đờ, kinh hãi nhìn hắn một cái, giống như nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Song biểu cảm này đã là quá đủ đối với Lâm Tĩnh Hằng –

Đầu tiên, điểu thiếu niên này là Nguyên Dị Nhân mua trên chợ đen, mà trước khi bị mua đi, rất có thể gã đã biết Xú Đại Tỷ qua đường nào đó, hơn nữa mấy năm nay vẫn liên lạc với Xú Đại Tỷ bằng phương pháp

nào đó.

Khó trách Xú Đại Tỷ biết trước tin tức hải tặc xâm phạm.

Khó trách điểu thiếu niên này vừa nghe nói hắn là người của căn cứ Xú Đại Tỷ, liền dũng cảm quên mình ra mặt cứu hắn.

"Được rồi," Lâm Tĩnh Hằng hơi loạng choạng đứng dậy, vịn tay ghế sofa mới đứng vững, "Coi như ta nợ tên đó một lần, ta dẫn ngươi đi gặp hắn."

Cuộc nói chuyện này bị Nguyên Dị Nhân thu được không sót một chữ, một hải tặc tiến lên, chỉ hướng điểm sáng nhỏ trên bản đồ đang đi nói với hắn: "Đại nhân, phương hướng này cơ bản nhất trí với phương hướng của tấm bản đồ lục soát được trên cơ giáp kia."

Nguyên Dị Nhân: "Đuổi theo!"

Đoàn cơ giáp đáng sợ toàn thể quay đầu, đuổi theo phương hướng Lâm Tĩnh Hằng cố ý chỉ dẫn, lướt qua mạng nội bộ của căn cứ.

Sóng hạt năng lượng cao như thủy triều ùa đến, lại rời khỏi căn cứ, bay về vực ngoại xa xôi hơn.

Căn cứ hoàn toàn không biết gì về nguy cơ lớn hơn, thái bình viên mãn vượt qua nguy cơ nho nhỏ lần này.

Đám người lái từ trên trời xuống được chào đón như anh hùng, trên màn hình lớn đa phương tiện đang mở nhạc mạnh, sân ga cơ giáp thường ngày vắng tanh chật ních người, chúc mừng thâu đêm, chị Béo khiêng ra mấy thùng bia cho họ dùng miễn phí, Chu Lục bị đám đàn em hắn đánh phục tung lên, hắn ở trên cao nhìn quét qua bên dưới, mới phát hiện không thấy Lục Tất Hành.

"Từ từ, chờ một chút." Chu Lục dùng hết tứ chi thoát khỏi đám đông nhiệt tình, kéo Gà Chọi không ngậm được miệng bên cạnh, hét to vào tai gã, "Thầy Lục đâu?"

Gà Chọi: "Trạm liên lạc!"

Chu Lục: "Mẹ kiếp tôi biết ngay mà!"

Hắn trầy trật gạt đám đông, đi đến trạm liên lạc.

Lục Tất Hành không hề thấy một chút vui mừng, thiết bị đầu cuối cá nhân nối với trạm liên lạc, ngón tay như bay hạ từng chỉ lệnh, trên màn hình bản đồ cuốn đi cuốn lại, đang truy ngược nơi cơ giáp Bắc Kinh từng đến. Rất nhanh, cho ra một tuyến đường đại khái – Bắc Kinh chấp hành nhiệm vụ thăm dò vô cùng

chuyên nghiệp thăm dò hoàn cảnh xung quanh tuyến đường trong phạm vi mạng nội bộ, kế đó biến mất, đến nơi xa hơn, trả lời tin nhắn hôm ấy mãi mới tiến vào phạm vi tín hiệu, sau đó bằng tốc độ rất chậm trở về theo tuyến đường, kế đó…

Đột nhiên biến mất trong phạm vi có thể thăm dò.

"Một lần nhảy khẩn cấp." Lục Tất Hành trầm giọng nói như độc thoại, "Anh ấy đã đi nhiều ngày, nguồn năng lượng nhất định sẽ không dư dả lắm, bằng không nhận được tin nhắn 'về gấp', hồi trình sẽ không đi chậm như vậy, mà nhảy khẩn cấp là tương đối hao năng lượng – tại sao?"

Chu Lục nói xen vào: "Tôi nào biết?"

Lục Tất Hành ở tại chỗ nghĩ nghĩ, đột nhiên đứng dậy, quay người đi: "Tôi phải đi tìm anh ấy, anh chờ tôi đi rồi hãy nói với ba tôi sau."

"Anh ta không phải… Tướng quân gì đó à? Một mình đánh cả Đội Tự Vệ vãi đái ra quần, thầy rốt cuộc đang lo lắng điều gì?" Chu Lục rướn cổ hỏi, "Đi tỏ tình à?"

Lục Tất Hành: "Cái rắm, trên thế giới này căn bản không thể có ai không gì không làm được, giống như cũng không thể có ai chẳng được điểm nào… Còn nữa, đừng nói lung tung, anh ấy là bạn tôi."

Chu Lục buông tay: "À, bạn, được rồi – thế nếu 'bạn' thầy cảm động tỏ tình với thầy thì làm thế nào?"

Lục Tất Hành dừng bước: "Tôi sẽ cân nhắc thận trọng."

Chu Lục đã mấy đời chưa từng nghe tình cảm quan nghiêm túc như vậy, nhất thời kinh ngạc nói: "Thầy… Cái thứ gì vậy?"

"Nói với anh ấy là tôi sẽ cân nhắc thận trọng," Lục Tất Hành không hề quay đầu một lần nữa đi vào trạm cơ giáp, "Anh ấy là một người khiến người khác phải thận trọng đối đãi."

46. Quyển 2 - Chương 46

Lâm Tĩnh Hằng liếm môi một chút.

Môi nứt ra, mùi máu tanh và đau đớn rất nhẹ khiến tinh lực hắn hơi tập trung, nếu nói sốt cao do kháng thể tạo thành và tinh thần lực quá tải vấn đề còn đều chưa lớn, vậy mất nước thì hơi phiền rồi.

Hắn lôi công cụ sửa chữa khẩn cấp trong cơ giáp ra, kiểm tra hệ thống động lực – bình thường.

Nguyên Dị Nhân còn muốn để hắn dẫn đường, đương nhiên không thể cho hắn một cơ giáp chạy không nổi.

Lâm Tĩnh Hằng nhanh nhẹn tháo một trong mười sáu tấm tản nhiệt.

Mỗi một tấm tản nhiệt trên cơ giáp dài rộng đều là hai mét, dày khoảng ba milimet, góc phải bên trên gắn chip điều chỉnh thông minh, xé ra là nhìn thấy bên trong có một lõi tản nhiệt rất đặc biệt, mỗi một lõi tản nhiệt to khoảng bằng bàn tay, có thể duy trì nhiệt độ siêu thấp mấy tháng liền, sau khi hết hạn sẽ bị chip thông minh trong tấm tản nhiệt gom qua một bên, định kỳ loại ra.

Lõi tản nhiệt chắc chắn là không thể tiếp xúc trực tiếp với da, trái lại lõi tản nhiệt sau khi hết hạn chưa kịp loại bỏ thân thiện hơn, bình thường khoảng âm mười độ.

Lâm Tĩnh Hằng tháo mấy lõi tản nhiệt đã hết hạn nhưng còn chưa kịp loại ra, trực tiếp áp lên người, gói mình thành một túi chườm nước đá hình người, ép buộc hạ nhiệt độ.

Điểu thiếu niên ngồi chồm hổm kế bên nhìn, trong ánh mắt thoáng nét u buồn, hoài nghi cái người mình chẳng dễ gì cứu ra sợ là mạng không còn dài nữa.

"Không sao," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Tốc độ này, không đến một ngày là có thể quay về tuyến đường, trên đường có điểm bổ sung."

Mà một ngày sau, Nguyên Dị Nhân cảm thấy virus Cầu Vồng trên người hắn phát bệnh, nhất định sẽ xuất hiện.

Lâm Tĩnh Hằng: "Ngươi tên gì?"

Điểu thiếu niên nghĩ nghĩ, dường như khó có thể mở miệng mà lắc đầu – cũng đúng, Nguyên Dị Nhân đối với gã chắc là có xưng hô, nhưng ắt hẳn không phải là xưng hô tôn trọng gì… Về phần tên của chính gã, đoán rằng cũng đã quên từ lâu rồi.

Lâm Tĩnh Hằng lại hỏi: "Biết chữ không?"

Điểu thiếu niên vẫn lắc đầu, sau đó há miệng nói câu gì đó không ra tiếng.

Hiển nhiên, gã biết nói tiếng người, nhưng đầu lưỡi và họng biến dị khiến gã không phát ra âm thanh bình thường, chỉ có thể làm khẩu hình. Nối đoạn trước với đoạn sau, Lâm Tĩnh Hằng có thể nhìn hiểu từ đơn, nhưng thành câu dài thì vấn đề hơi lớn. Hai người nhìn nhau một lát, không cách nào trao đổi, điểu thiếu niên chán nản co mình lại, cánh tay dẹp vòng qua đầu gối, cúi đầu giấu mình trong cánh như chú chim thiếu cảm giác an toàn.

Lâm Tĩnh Hằng thử một câu nửa thật nửa giả: "Ngươi đã biết Xú Đại Tỷ, chẳng lẽ không biết ta là ai?"

Điểu thiếu niên lắc đầu, khó khăn giơ hai ngón tay, sau đó cố gắng lặp lại khẩu hình một từ, khi lặp lại đến lần thứ ba, Lâm Tĩnh Hằng dùng đôi mắt sốt phát đau nhìn hiểu, gã nói là "cứu mạng".

"Hắn đã cứu ngươi hai lần?"

Lắc đầu.

"Hắn đã cứu mạng ngươi, nhưng ngươi chỉ gặp hắn hai lần."

Lần này, điểu thiếu niên gật đầu.

Hai người ông gà bà vịt, vừa đoán vừa mò trầy trật trao đổi giây lát, Lâm Tĩnh Hằng đã hiểu đại khái một chuyện không biết đúng hay không, cũng không biết thật hay giả – rất nhiều năm trước do nguyên nhân nào đó Xú Đại Tỷ từng cứu điểu thiếu niên này một lần, mà không lâu trước Xú Đại Tỷ do việc làm ăn đã gặp Nguyên Dị Nhân thích đi chợ đen tại vực ngoại, điểu thiếu niên đi theo bên cạnh Nguyên Dị Nhân nhận ra hắn, cho Xú Đại Tỷ nhắc nhở mức độ nào đó, cho hắn biết tin tức hải tặc sắp xâm phạm.

Lâm Tĩnh Hằng làm bộ choàng tỉnh ngộ, kỳ thực không tin.

Hắn cảm thấy chuyện này nghe hơi giống tiểu thuyết vỉa hè kiểu giả cổ, "hiệp nghĩa" "báo ân" chắp vá sứt sẹo, chủ đề thông thường là thuật lại người cổ đại nghĩa bạc vân thiên như thế nào, lương tâm người hiện đại ngày càng trôi đi như thế nào.

Không nói đến chuyện báo ân này quá kịch, chỉ riêng việc Nguyên Dị Nhân cho phép điểu thiếu niên tiếp xúc với Lâm Tĩnh Hằng và thả cả hai đi, tuyệt đối không thể là một sự trùng hợp.

Lâm Tĩnh Hằng giả vờ không đủ tinh lực, thoát mạng tinh thần, mở chương trình lái tự động, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không rõ qua bao lâu, điểu thiếu niên cảm thấy hắn ngủ rồi, mới cẩn thận tới gần, quan sát giây lát, giơ tay thử trán và hơi thở hắn một hồi, lại không biết lấy từ đâu ra một tấm chăn, hết sức do dự, chẳng biết có nên đắp cho người dựa vào lõi tản nhiệt hạ nhiệt độ hay không.

Cuối cùng, điểu thiếu niên cuốn chăn nhỏ lại, đặt trên bụng hắn, sau đó dùng khăn sạch cẩn thận lau mồ hôi li ti trên mặt "Hải Xà", cuốn khăn lót nhẹ sau cổ hắn, như đã quen chăm sóc người khác rồi.

Làm xong những việc này, điểu thiếu niên xuyên qua cửa sổ ngắm cảnh trên vách cabin cơ giáp, nhìn vũ trụ mờ mịt, trên mặt vẫn là vẻ lo lắng, vẫn rầu rĩ không vui.

Cơ giáp tự động lái đến gần vành đai tiểu hành tinh bên ngoài sao Sodo, mà hai mươi mấy tiếng đã chóng vánh trôi qua.

Bất luận là sao Sodo lực hút mạnh hay vành đai tiểu hành tinh hỗn loạn, đều thuộc về đoạn đường nguy hiểm. Tới gần nơi kiểu này, cơ giáp tự nhiên vang lên cảnh báo, điểu thiếu niên nghe tiếng báo động mà hoang mang lo sợ, đành phải thử lay "Hải Xà", Hải Xà một lúc lâu mới mở mắt ra, cơ hồ không chuẩn tiêu cự, chân vừa chạm đất, cả người liền nhũn ra đó, hình như sốt càng cao hơn.

Điểu thiếu niên sợ quá rít lên một tiếng, cố gắng muốn đỡ hắn, song "Hải Xà" không đứng dậy nổi, mỗi một khúc xương rắn chắc đều biến thành bánh nướng rỗng ruột, tay chân nặng như đổ chì.

Điểu thiếu niên quýnh quáng đi quanh hắn, mình gã kêu mà như cả đám người đua nhau nói, Lâm Tĩnh Hằng nghe đau hết cả đầu, gân xanh suýt nữa nhảy ra, vì hình tượng của Hải Xà, hắn vất vả quản cái miệng nóng nảy, moi ruột gan ra một chút dịu dàng nhỏ nhoi: "Suỵt – ngoan, đừng kêu nữa, chuẩn bị nhảy, một lần là đến ngay."

Song lúc này, độ kết hợp người cơ đã giảm xuống 52%, cơ giáp đưa ra cảnh cáo lạnh băng: "Cảnh cáo, độ kết hợp mạng tinh thần thấp hơn 60%, thực hiện bước nhảy vũ trụ có thể sẽ dẫn đến người cơ tách ra, người lái hãy thao tác cẩn thận -"

Điểu thiếu niên căng thẳng nói: "Chiêm chiếp chiêm chiếp!"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Chẳng trách năm ấy cứ điểm Bạch Ngân có một thiếu gia khăng khăng muốn nuôi vẹt kim cương, suýt nữa cùng chiến hữu hàng xóm lôi nhau lên tòa án quân sự.

Hắn cắn răng: "Kết nối điểm nhảy vũ trụ, xác nhận chuẩn bị nhảy."

Cơ giáp trả lời: "Tọa độ phi pháp, xác nhận hay không?"

Nguyên Dị Nhân trên trọng giáp hải tặc rướn cổ – vành đai tiểu hành tinh của Sodo, năm xưa Lục Tín chính là vào từ gần chỗ này, nơi này quá nhạy cảm đối với cựu bộ Vệ đội thân vương Cayley.

Chẳng lẽ nơi này còn có tuyến đường ngầm ẩn giấu?

Ngay sau đó, theo một tiếng "xác nhận" khàn khàn của Hải Xà, bên ngoài điểm sáng nhỏ trên thiết bị định vị theo dõi của Nguyên Dị Nhân đột nhiên tản ra vòng năng lượng, họ đã tiến vào điểm nhảy vũ trụ, thiết bị định vị lập tức điên cuồng tìm kiếm tín hiệu, đánh dấu một lần nữa, năm phút sau một tọa độ mới xuất hiện trên màn hình của Nguyên Dị Nhân.

Đó là một điểm nhảy vũ trụ chưa từng đánh dấu.

Thuộc hạ bên cạnh nhìn nhau, giây lát sau một hải tặc đi tới nhỏ giọng nói: "Nó nhìn giống điểm nhảy của

liên minh, số hiệu là… ‘Kinh Hỉ’.”

Nguyên Dị Nhân gằn từ kẽ răng ra hai chữ: “Lục, Tín.”

Trong thiết bị nghe trộm, trục trặc tín hiệu do bước nhảy vũ trụ dẫn đến khiến âm thanh gián đoạn giây lát, rất nhanh, tiếng thét rõ ràng của điểu thiếu niên một lần nữa truyền đến, mà tiếng một người khác lại không nghe thấy.

Nghe như virus Cầu Vồng hoàn toàn phát bệnh, còn nhanh hơn mong đợi, đại khái là thiếu chất dinh dưỡng do lênh đênh vũ trụ một thời gian dài đã ảnh hưởng hệ miễn dịch của hắn.

Nguyên Dị Nhân nhẹ nhàng vung tay: “Chuẩn bị nhảy.”

“Hải Xà” hoàn thành lần nhảy cuối cùng, quả nhiên rớt mạng tinh thần, mất đi ý thức, mạng tinh thần không người điều khiển lộn xộn nổi trong cơ giáp, mà họ đang nằm sâu bên trong vành đai tiểu hành tinh nguy hiểm, điểu thiếu niên sốt ruột phát điên, ra sức lay hắn, nhưng chẳng ăn thua gì. Mà đồng thời, cơ giáp đột nhiên phát ra tiếng cảnh báo, điểu thiếu niên lập tức ngẩng đầu lên – chẳng cần mạng tinh thần, gã dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy hạm đội hải tặc đông nghìn nghịt đang từ trong điểm nhảy vũ trụ không ngừng ùa ra!

Cơ giáp không ai điều khiển nhanh chóng bị hải tặc khống chế viễn trình, đồng thời, màn hình truyền tin trong cabin sáng lên, khuôn mặt pha trộn hiền lành và quỷ dị của Nguyên Dị Nhân cơ hồ chiếm hết màn hình, ánh mắt như rắn độc từ trong màn hình bắn ra, thèm nhỏ dãi mà nhìn chằm chằm người hôn mê, điểu thiếu niên đứng dậy, toan dùng cơ thể bé teo che cho “Hải Xà”.

“Kinh hỉ, thật sự rất kinh hỉ. Thì ra đây là di chỉ con đường năm xưa chó liên minh xâm nhập Thiên Hà Số 8. Lại bị con rệp Spencer kia tìm được, may mà lần này vận mệnh đứng bên chúng ta.” Nguyên Dị Nhân nhìn điểu thiếu niên, “Chim bói cá nhỏ, lần này mi làm rất tốt.”

Điểu thiếu niên hoảng sợ trợn mắt.

“Mi thích hắn à? Không sao, về sau hắn sẽ do mi quản,” Nguyên Dị Nhân nói, “Bây giờ, đem chiến lợi phẩm của mi về, chúng ta đi phun ít thuốc diệt côn trùng vào ổ rệp… Ôi ôi ôi, người trẻ tuổi, thoải mái nào, đừng kích động như thế.”

“Hải Xà” không biết tỉnh lại khi nào, nghe thấy trọn vẹn cuộc đối thoại của cả hai, nắm cổ điểu thiếu niên.

Sốt cao và thiếu nước hai mươi mấy tiếng đã khiến hắn sắp mất nước, virus Cầu Vồng thế tới rào rạt rút nốt một chút sức lực sau cùng trên người hắn, nhìn hắn loạng choạng muốn ngã, hoàn toàn dựa vào một hơi cuối cùng cầm cự.

Trong cổ họng điểu thiếu niên phun ra tiếng “chiếp chiếp” tội nghiệp, gã tựa hồ muốn giải thích gì, Hải Xà

– Lâm Tĩnh Hằng rốt cuộc có cơ hội phun ra từ hắn đã nhịn một ngày: "Câm miệng."

"Đừng ngoan cố chống cự nữa," Nguyên Dị Nhân nói, "Cơ giáp của ngươi nằm trong tay bọn ta, bản đồ của ngươi cũng nằm trong tay bọn ta, ngươi bây giờ lại tự tay mở cánh cửa này thay bọn ta… Thế nào, mùi vị của virus Cầu Vồng dễ chịu chứ?"

Cả người "Hải Xà" hơi loạng choạng: "Cái gì?"

Nguyên Dị Nhân cười một tiếng, ngay sau đó, cơ giáp bị hải tặc xâm lấn mạng tinh thần không thể tự khống chế trượt vào hạm đội hải tặc. "Hải Xà" phí công muốn đoạt lại quyền khống chế mạng tinh thần, nhưng phản kháng ngày càng yếu ớt, hắn đến cả đứng cũng sắp đứng không vững.

Lúc này, tất cả cơ giáp hải tặc hoàn thành bước nhảy vũ trụ, từ trong điểm nhảy "Kinh Hỉ" bay ra, Nguyên Dị Nhân không phí lời với món đồ trong bàn tay nữa, cấp tốc so đối bản đồ, tràn trề tự tin dẫn đầu đi trên tuyến đường ngầm "chưa biết".

Tuyến đường an toàn trong vành đai tiểu hành tinh rất hẹp, chiến đội máy móc của hải tặc không giãn ra được, chỉ có thể từ "chúng tinh phủng nguyệt" ban đầu biến thành một tung đội hẹp dài.

Lần này, đội tiền trạm phụ trách vớt cơ giáp đoạn hậu, cơ giáp cỡ trung lúc trước vớt cơ giáp "Bắc Kinh" quen tay hay việc, lại lần nữa giơ lưới vớt tới bọn "Hải Xà"… Hải tặc chấp hành nhiệm vụ vớt không nhìn thấy, trong kho chứa phế liệu, trên tiểu cơ giáp Bắc Kinh sắp hỏng kia, một "giá đỡ bình hoa" im ắng rơi xuống đất, biến thành hình người.

Đúng lúc này, chuyện bất ngờ chợt xảy ra.

Điểu thiếu niên cảm thấy bàn tay nóng hôi hổi bóp trên cổ đột nhiên ngừng run rẩy, người nọ cười khẽ một tiếng ngay bên tai gã.

Ngay sau đó, trên cơ giáp cỡ trung vừa căng lưới vớt đột nhiên có một mạng tinh thần cực kỳ hùng mạnh trải ra, cơ hồ trong khoảnh khắc đã bao trùm đội tiên phong hải tặc đoạn hậu.

Sáu cơ giáp chiến đấu cỡ trung cùng một thời gian bị cướp mạng tinh thần, cắn ngược tàn bạo khiến người lái cơ hồ không đường phản ứng, hoặc đứng hoặc ngồi mất đi ý thức, mà những người khác trên cơ giáp không mảy may phát hiện.

Tiếp đó, sáu cơ giáp cỡ trung cùng một thời gian toàn bộ lên nòng đạn đạo. Cho đến khi mệnh lệnh "bắn đạn đạo" phát ra, bọn hải tặc trên cơ giáp mới ý thức được khác thường, nhưng đã không còn kịp.

Tiểu cơ giáp của Lâm Tĩnh Hằng tông lên lưới vớt, cơ giáp cỡ trung vớt hắn trong nháy mắt bắt hắn lập tức chấp hành lệnh nhảy, cùng lúc đó, thiết bị theo dõi trên người điểu thiếu niên bị Trạm Lư chặn hoàn toàn, họ tan biến vào hư không ngay trước mắt Nguyên Dị Nhân!

Ba mươi phát đạn đạo đã bắn ra cùng một thời gian đâm vào điểm nhảy "Kinh Hỉ", điểm nhảy vũ trụ dự trữ năng lượng khổng lồ bị đạn đạo dẫn cháy, tạo thành vụ nổ khó tưởng tượng nổi, cả vành đai tiểu hành tinh đều bị khuấy lên, trong cự ly ngắn thậm chí dẫn đến thời không sụp đổ, hạm đội hải tặc co cụm thành một đường khoảnh khắc bị càn quét quá nửa, mấy chục cơ giáp căn bản không kịp căng lồng phòng hộ, đã tan thành khói bụi trong vụ nổ!

Lục Tất Hành chạy tới nơi cơ giáp Bắc Kinh biến mất.

Lâm từng nán lại đây một lúc, tựa hồ phát hiện điều gì khác lạ, nhưng bất kể hắn phát hiện cái gì, đều tuyệt đối không trong phạm vi mạng nội bộ, nếu không trung tâm liên lạc của căn cứ cũng sẽ có phản ứng, nhất định là hắn đã cho Trạm Lư lợi dụng điểm nhảy gần đó tiến hành quét viễn trình.

Nguyên lý trong vũ trụ lợi dụng điểm nhảy tiến hành quét viễn trình cũng tương tự nguyên lý truyền tin viễn trình, Lục Tất Hành rất quen thuộc, vấn đề duy nhất là cậu không có Trạm Lư.

"Khoa học gia đương đại dùng trí tuệ nhân tạo quét, người nguyên thủy đương đại đành phải dùng phương pháp Brute Force lần lượt loại trừ, ôi khoa học kỹ thuật, thật là khiến người ta vừa yêu vừa hận." Lục Tất Hành cảm khái một câu, không quản ngại mệt nhọc lấy vị trí Lâm mất tích làm trung tâm, tự mình đến mỗi một điểm nhảy xung quanh tra một lượt, lặp đi lặp lại nhảy qua thời không khiến cậu hơi buồn nôn, cậu không nhịn được trách móc, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh không thể gửi một tin nhắn à? Đồ lầm lì đáng ghét."

Nhưng vũ trụ mênh mang, trong tay Lục Tất Hành chỉ có một tiểu cơ giáp tội nghiệp, phạm vi quét ước chừng chỉ to bằng một cái ô, dù quét viễn trình cũng chỉ có thể quét đến nơi không xa điểm nhảy, cậu tìm hơn chục điểm nhảy mà phí công vô ích, đương khi Lục Tất Hành sầu vô cùng, cơ giáp đột nhiên bắt được một tia sóng năng lượng quỷ dị.

Lục Tất Hành giật mình – sóng năng lượng kiểu này, chí ít là tiểu hành tinh nổ, hoặc là… có người dẫn nổ điểm nhảy vũ trụ.

Là ai? Điên rồi à?

Lâm Tĩnh Hằng động nhẹ mấy ngón tay, điểu thiếu niên liền bị hắn bóp ngắt đi: "Trạm Lư, 'khử trùng' giúp ta."

Vừa dứt lời, bên trong cơ giáp cỡ trung bị khống chế, tất cả khoang cứu sinh và cửa thoát hiểm cùng đóng lại, khí thể kịch độc trong vòng nửa phút giết chết toàn bộ các sinh vật carbon trên cơ giáp.

Lâm Tĩnh Hằng xách điểu thiếu niên mất đi tri giác lên cơ giáp hải tặc xác nằm la liệt, tiếng Trạm Lư vang lên: "Tiên sinh, tình hình của ngài rất không tốt, liên tục mất nước…"

"Tiêm vào tĩnh mạch đường glu-cô và nước điện giải là được," Lâm Tĩnh Hằng cho một cánh tay vào khoang y tế, nhếch khóe miệng lên, "Còn chưa kết thúc đâu."

Một cuộc đồ sát đã bắt đầu.

47. Quyển 2 - Chương 47

Cơ giáp qua lại giữa hai điểm nhảy vũ trụ là đi đường bình thường, có điểm nhảy vũ trụ giúp đỡ, bản thân cơ giáp hao năng lượng khá thấp, chỉ cần người lái đừng vì nhảy mà rớt mạng, thường sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn cho người trên cơ giáp.

"Nhảy khẩn cấp" thì không thân thiện lắm, đó là từ nơi không nằm trong phạm vi điểm nhảy vũ trụ, trả giá bằng mức hao năng lượng cao, tổn thương cao của bản thân cơ giáp, cưỡng chế nối với điểm nhảy nào đó đã biết tọa độ, ép buộc cơ giáp qua, cực kỳ dã man và vô nhân tính – thông thường chỉ có kẻ điên mới làm thế.

Lâm Tĩnh Hằng nổ đi "Kinh Hỉ", ngoại trừ biến điểm nhảy vũ trụ thành địa lôi, cũng là để vây hải tặc trong vành đai tiểu hành tinh này.

Hắn tranh thủ xuyên qua "Kinh Hỉ" trước đạn đạo, đến một điểm nhảy khác sâu hơn trong vành đai tiểu hành tinh – đây là con đường bí mật hắn cứu tử nhất sinh mò mẫm ra trong vành đai tiểu hành tinh, đáng tiếc còn chưa đo vẽ bản đồ xong, hôm nay đã phải đi tong ở đây.

"Trạm Lư," Lâm Tĩnh Hằng chỉ điểu thiếu niên hôn mê, "Lấy thiết bị định vị và máy nghe trộm trên người nó ra."

"Không thể lấy ra." Trạm Lư quét qua rồi trả lời, "Tim vị tiên sinh này là cơ quan nhân tạo 'làm từ cơ quan sống', bản thân cơ quan chính là thiết bị định vị kia, trong thiết bị y tế của cơ giáp này không hề có tim dự phòng để lựa chọn, một khi lấy ra, cậu ta sẽ chết trong khoảng thời gian rất ngắn."

"Đây không gọi là 'không thể lấy ra'," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Chỉ là lấy ra nó sẽ chết mà thôi."

"Được rồi, tiên sinh," Trạm Lư biết sửa sai mà đổi cách nói khác, "Có giết chết cậu ta, lấy thiết bị định vị ra hay không?"

Lâm Tĩnh Hằng khựng lại, nhảy qua vấn đề này, hạ một mệnh lệnh không liên quan: "Ngươi nghĩ cách chặn một phần tín hiệu, để đối phương khi nhận được tín hiệu định vị có sai lệch nhất định và gián đoạn, ta hi vọng chúng cho rằng ta đang cố gắng chặn thiết bị định vị, chỉ là hiệu quả không tốt – học cho giống một chút."

"Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, thưa tiên sinh," Trạm Lư nói, "Tôi hi vọng ngài về sau đừng đưa ra yêu cầu ngang ngược như vậy với trí tuệ nhân tạo khác, bọn họ có thể sẽ treo máy."

Lâm Tĩnh Hằng nhìn hắn một cái lạnh tanh.

Trạm Lư quân tư thẳng tắp: "Chỉ là một đề nghị."

Khoa học kỹ thuật tiến bộ rồi, thế nhưng tốc độ phản ứng của con người chẳng nhanh hơn rất nhiều vạn năm trước đến đâu, khi đuôi trọng giáp bị hỏng nặng, Nguyên Dị Nhân căn bản chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhờ mạng tinh thần của cơ giáp quay đầu lại nhìn thấy khói hoa đầy trời, thiết bị truyền tin hỏng trong khoảng thời gian ngắn – song chỉ là trong thời gian ngắn.

Vực ngoại không hề là một nơi yêu hòa bình, cái tên "hải tặc vũ trụ" nghe không giống xuất thân chính quy, nhưng huấn luyện đủ nghiêm chỉnh.

Kênh truyền tin vừa rối loạn, mọi người lập tức ăn ý im lặng một giây, sau đó hiệu suất cực cao bắt đầu điểm số theo thứ tự.

"Cơ số 1 mất tích, số 2 đến 16 cùng rơi tan… tít… đây là cơ số 17 báo cáo thay, thân cơ này bị tổn hủy nghiêm trọng, hệ thống phòng ngự mất tác dụng, hệ thống vũ khí nguy cơ tự nổ cao, hệ thống động lực không dùng được."

"Số 18 đến 24 rơi tan, số 25 báo cáo thay, điểm nhảy vũ trụ đã bị nổ hủy, lặp lại một lần, điểm nhảy vũ trụ đã bị nổ hủy. Cơ số 1 mất tích trước khi nổ đã xuyên qua điểm nhảy vũ trụ, hiện đã bỏ trốn."

"Đại nhân, chiến đội tử trận bảy mươi sáu cơ giáp, có năm mươi ba chiếc khác hoàn toàn mất đi khả năng chiến đấu, sáu mươi cơ giáp còn lại đều bị hỏng hóc các mức độ khác nhau, chúng ta tổn thất hơn một nửa, xin ngài hãy ra chỉ thị, có rút khỏi hay không."

Nguyên Dị Nhân hít sâu một hơi, quay đầu nhìn thiết bị định vị trống không, nổi cơn tam bành: "Rút khỏi cái rắm, dám dùng kế lừa ta, ta phải lột da hắn! Chỉnh đội! Tập hợp! Nối mạng tinh thần của mọi người lại, mở rộng phạm vi tìm kiếm, lục soát từ trường điểm nhảy vũ trụ gần nhất!"

Nghiên cứu của Vệ đội thân vương Cayley đối với bước nhảy vũ trụ luôn đi trước liên minh, năm ấy khi tập kích đội danh dự đã lộ ra dấu vết, tiếc rằng dúm hải tặc vũ trụ kia sau đó đã bị Lâm Tĩnh Hằng tiêu diệt, quân ủy liên minh tiếp tục kê cao gối không lo, không hề hồ hởi đuổi theo.

Bởi vậy, Nguyên Dị Nhân tuyệt đối không chịu tin, sáu mươi cơ giáp cỡ trung cộng thêm một trọng giáp trong tay mình, sẽ không bắt được đối phương.

"Đại nhân, phát hiện thông tin về từ trường bước nhảy vũ trụ yếu ớt ở cách ba ngày hành trình."

Nguyên Dị Nhân từ trong cơn nổi giận bình tĩnh lại: "Khả năng là bẫy, quét viễn trình."

"Không có kết quả, không thể xác định hướng đi của đối phương."

Nguyên Dị Nhân nhướng mày: "Thử khởi động thiết bị định vị trên người con chim bói cá, có thể hắn đã nghĩ cách chặn rồi."

Lâm Tĩnh Hằng ở trên "cơ giáp số 1", chậm rãi nuốt một miếng thức ăn dinh dưỡng dạng nén không mùi vị, nhìn điểu thiếu niên dưới chân đột nhiên co rúm lại, giống như người bệnh tim bị giật điện: "Nguyên Dị Nhân đang thử khởi động thiết bị định vị, kẻ này rất thú vị, bất kể ngươi cho hắn cái gì, hắn đều không tin ngươi, nhưng nếu ngươi hơi lui một bước, nửa che nửa đậy dụ hắn tự đến truy tung, chỉ cần hắn tự nhận mình đã cố gắng, bất kể nhận được kết luận vớ vẩn cỡ nào, hắn cũng sẽ tin chắc không nghi ngờ. Loại tự tin không logic này là ai cho hắn thế?"

Trạm Lư trả lời lý lẽ và có bằng chứng: "Tiểu thư Evgeniya ca sĩ nổi tiếng vũ trụ, ca khúc thành danh của cô ấy tên là 'Tin vào chính bạn'."

Trong cơ giáp đúng lúc mở nhạc xập xình.

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Tướng quân từng bị tỏ tình nhiệt tình rửa tai lắng nghe giây lát, cảm giác huyết áp bị nhịp trống ầm ĩ kia đánh cao lên, đồng thời cho rằng giọng hát của tiểu thư Evgeniya y như con lừa hoang nổi điên vậy.

"Tắt." Lâm Tĩnh Hằng không thể chịu được, nói, "Đừng để Nguyên Dị Nhân uổng phí công sức, hãy tiết lộ cho hắn một chút tin tức thích hợp."

Hắn vừa dứt lời, một tín hiệu yếu ớt đứt quãng xuất hiện trên thiết bị định vị của Nguyên Dị Nhân, chợt lại biến mất như một âm hồn.

Nguyên Dị Nhân nghiến răng: "Cơ giáp hỏng ở lại tại chỗ đợi lệnh, tập trung nguồn năng lượng cho các cơ giáp đánh được, chúng ta chuẩn bị nhảy khẩn cấp! Thứ nhất, khả năng trị số tới hạn tinh thần của đối phương rất cao, giữ nguyên trạng thái mạng tinh thần nối liền, đề phòng hắn xâm nhập lần nữa. Thứ hai, toàn thể chuẩn bị bắn đạn đạo, nhảy thành công lập tức ra tay, không được cho hắn thời gian phản ứng, lồng phòng hộ mở hết cỡ! Bắt hắn!"

Lâm Tĩnh Hằng nhét gói đựng thức ăn dinh dưỡng dạng nén vào tay Trạm Lư: "Chuẩn bị đối xung đạn đạo, toàn tốc rút lui, chờ đón một đợt oanh tạc điên cuồng nào."

Dựa theo lẽ thường, hãm sâu trong vành đai tiểu hành tinh không quen thuộc, trong tình huống đột nhiên bị tập kích, sức chiến đấu bên mình tổn thất quá nửa, Nguyên Dị Nhân tuyệt đối không nên tùy tiện truy kích.

Mà dựa theo lẽ thường, hải tặc vũ trụ đã rời xa tuyến đường chỗ căn cứ, tổn thất nặng nề, Lâm Tĩnh Hằng đã đạt mục đích che giấu tọa độ căn cứ, hắn cũng tuyệt đối không nên tiếp tục dụ địch xâm nhập, toan dùng sức mình đuổi tận giết tuyệt chiến đội hải tặc còn hơn sáu mươi cơ giáp.

Cả quân ủy liên minh lẫn học viện Ulan, đều chưa bao giờ dạy đấu pháp như thế.

Song cả Vệ đội thân vương Cayley lẫn Lâm Tĩnh Hằng đều quá ngạo mạn, giống như yêu quái nhìn thấy máu sẽ nhe răng nanh, mỗi một tế bào đều hưng phấn run rẩy vì khói thuốc súng.

Lâm Tĩnh Hằng ba mươi năm đứng ở tiền tuyến đối kháng hải tặc vũ trụ, như kẻ trông coi dưới vực sâu, sinh viên tốt nghiệp học viện Ulan chính thống từng đeo quân hàm đủ sao này, phong cách hành động lại giống một hải tặc vũ trụ thích làm ngược lệ thường hơn.

Ngay sau đó, hạm đội hải tặc tập thể xuyên qua điểm nhảy vũ trụ, sóng năng lượng khổng lồ chưa hoàn toàn lan rộng, tất cả các thiết bị bắn đạn đạo trên sáu mươi cơ giáp toàn bộ khai hỏa, hàng trăm phát đạn đạo cùng một thời gian bắn ra, đạn đạo cấu thành một mặt cầu, bay ra bốn phương tám hướng, hầu như không có góc chết.

Vũ khí trí mạng nhất của loài người như sóng thần tung lên sóng lớn trong vành đai tiểu hành tinh, các vì sao chuyển động ổn định quanh điểm nhảy vũ trụ toàn bộ bị đẩy ra, hỗn loạn va chạm vào nhau, lại tan tành trong từng luồng sáng màu trắng.

Lâm Tĩnh Hằng tăng tốc hết cỡ cơ số 1, bắn ba phát đạn đạo liền, va chạm với đạn đạo tấn công ở cách đó không xa, năng lượng đối xung im ắng vẽ một hình cung trong chân không, hạt năng lượng cao, mảnh vỡ, xác sao như bão táp quét qua thân cơ số 1, chớp mắt, hệ thống phỏng trọng lực bên trong không cách nào cân bằng, người sống và xác chết cùng bị hất ra.

Lâm Tĩnh Hằng đá văng xác một hải tặc đập lên người hắn, ra lệnh cho cơ số 1 dừng lui lại, kế đó lợi dụng khe hở này lao ngược lên, cơ hồ sượt qua hai phát đạn đạo mà xông vào đoàn cơ giáp hải tặc.

Đạn đạo của hải tặc vũ trụ là cài sẵn trước khi nhảy khẩn cấp, bọn hải tặc còn chưa định thần khỏi sự khó chịu dữ dội từ cú nhảy khẩn cấp, lại bị dư âm và ánh sáng mạnh của đạn đạo mình nổ chấn không mở nổi mắt, chẳng ai ngờ được đối phương lại đánh một đòn hồi mã thương vào lúc này.

Trạm Lư: "Tiên sinh, mức độ hỏng của lồng phòng hộ đang không ngừng tăng lên, 80%… 85%… 90%…"

Lâm Tĩnh Hằng nhắm mắt bịt tai, nã ba phát đạn đạo liền vào đám hải tặc, phát thứ nhất bắn nát lồng phòng hộ của một cơ giáp, phát thứ hai trực tiếp bắn trúng kho vũ khí của cùng một cơ giáp, kho vũ khí chợt tự nổ, cùng lúc đó, phát đạn đạo thứ ba tông bay xác cơ giáp tự nổ kia –

Phòng ngự hoàn mỹ kết nối tất cả mạng tinh thần của Nguyên Dị Nhân tức khắc xuất hiện một lỗ thủng, Lâm Tĩnh Hằng bay thẳng vào vùng trống, nháy mắt đoạt mạng tinh thần của hai cơ giáp trước sau.

Trạm Lư: "Tiên sinh, lồng phòng hộ hoàn toàn mất hiệu lực, khởi động lại thất bại!"

Nguyên Dị Nhân nháy mắt nhận thấy sự bất thường, họng pháo ion của trọng giáp nhắm thẳng vào hắn,

khai hỏa ngay hầu như không qua dự nhiệt.

Hai cơ giáp hải tặc bị xâm nhập tức thì thành tấm khiên của Lâm Tĩnh Hằng, chặn họng pháo ion, Nguyên Dị Nhân suýt nữa nổ tan xác, lồng phòng hộ của trọng giáp bị chính mình nổ hỏng nặng.

Mạng tinh thần của đông đảo cơ giáp hải tặc nối vào nhau, nhất thời cản tay lẫn nhau, hành động bất tiện, trở thành cá chậu bị vạ lây.

Nguyên Dị Nhân quát: "Tản ra!"

Lâm Tĩnh Hằng cười: "Đừng giở trò khôn vặt nữa."

Mạng tinh thần vốn nối vào nhau, khi tản ra, cổng nối người cơ nháy mắt xuất hiện vô số kẽ hở, Lâm Tĩnh Hằng không chút khách sáo nhận hết, nhất thời vô số cơ giáp hỗn chiến như quần ma loạn vũ – quả thật không biết ai cùng phe với ai.

Giữa lửa đạn liên tục là nhắc nhở bình tĩnh của Trạm Lư: "Tiên sinh, nhịp tim ngài quá cao, nhiệt độ cơ thể đã vượt qua 40, tinh thần lực quá tải nghiêm trọng, có nguy cơ bị tấn công -"

Chiến đội hải tặc là chiến đội đúng tiêu chuẩn, không như Đội Tự Vệ gà mờ của Xú Đại Tỷ, người lái vừa rớt mạng cơ giáp liền thành không người – trong Vệ đội thân vương Cayley, mỗi một cơ giáp cỡ trung đều có ba đến năm người lái dự phòng, một khi bị cướp quyền mạng tinh thần, lập tức sẽ có từ hai người lái dự phòng trở lên đồng thời kết nối vào, đoạt quyền lại.

Một cơ giáp phản kích có lẽ Lâm Tĩnh Hằng xử lý được, nhưng mấy chục cơ giáp đồng thời cắn ngược, dẫu là thần tiên cũng chẳng cầm cự nổi.

Lâm Tĩnh Hằng vẫy tay gọi Trạm Lư, xách cổ áo điểu thiếu niên, quay người nhảy lên cơ giáp Bắc Kinh đậu ở một góc.

Bắc Kinh trong thời gian Trạm Lư ẩn nấp đã im lặng nạp đầy điện.

Lâm Tĩnh Hằng khởi động Bắc Kinh, đồng thời, tích tắc tập thể hải tặc phát động cuộc chiến tranh đoạt mạng tinh thần, hắn liền tự động rút khỏi tất cả mạng tinh thần.

Bệ đáy cơ giáp số 1 im ắng mở ra, phóng cơ giáp Bắc Kinh ra, cùng lúc đó, mạng tinh thần cơ số 1 để trống bị Nguyên Dị Nhân cướp quyền, hắn ta mí mắt cũng không chớp trực tiếp khởi động chương trình tự nổ.

Tiểu cơ giáp Bắc Kinh còn chưa to bằng đạn đạo trong sự yểm hộ của vụ nổ mạnh lặng lẽ đến gần trọng giáp, sát vào nòng pháo ion – lồng phòng hộ chỗ đó ban nãy bị hư tổn, vừa vặn lộ ra trạm thu phóng cơ giáp dự phòng của trọng giáp.

Sau đó, Bắc Kinh như một virus lẻn đi, yên ắng chui vào trọng giáp của Nguyên Dị Nhân.

Nguyên Dị Nhân nhìn cơ số 1 tan thành khói bụi phá lên cười to, chẳng thèm để ý sáu mươi mấy cơ giáp của mình cơ hồ lại tổn thất quá nửa trong cuộc chiến vừa rồi.

Lâm Tĩnh Hằng thở hồng hộc trong chốc lát, cảm thấy hít thở nóng hầm hập cơ hồ muốn cháy phổi, trước mắt tối sầm, quờ quạng lung tung, Trạm Lư kéo hắn dậy: "Tiên sinh!"

Cùng lúc đó, điểu thiếu niên tỉnh lại trên tiểu cơ giáp Bắc Kinh.

Lâm Tĩnh Hằng: "Có hạ sốt không…"

"Tiên sinh, kháng thể đang xử lý virus Cầu Vồng, một chút khó chịu là phản ứng tự nhiên của cơ thể, vấn đề của ngài là tinh thần lực quá tải."

Tiếng hắn chợt xa chợt gần, Lâm Tĩnh Hằng nhất thời không nghe rõ.

"Chiến đội máy móc cỡ trung hàng trăm cơ giáp của Nguyên Dị Nhân trước mắt chỉ còn lại hai mươi sáu, một phần trong đó thậm chí khó lòng kham nổi một lần nhảy khẩn cấp, kho vũ khí của trọng giáp đã nổ hỏng một nửa số lồng phòng hộ, có thể nói đối phương trước mắt đã không còn sức chiến đấu." Trạm Lư nói, "Ngài cần nghỉ ngơi."

Lâm Tĩnh Hằng nghe rõ câu cuối cùng, sau đó hắn nói: "Không."

Trạm Lư: "… A, một trăm hai mươi bốn."

"Ta phải giết hắn." Lâm Tĩnh Hằng nói hầu như không thể nghe thấy, "Hắn… hắn đã hủy Kinh Hỉ mà Lục Tín để lại."

Trạm Lư im lặng một lát: "Tiên sinh, điểm nhảy 'Kinh Hỉ' là do ngài tự nổ."

"Đúng vậy," Lâm Tĩnh Hằng hơi đỡ hơn, đẩy Trạm Lư ra tự mình đứng vững, "Vậy thì thế nào, dù sao cũng phải có người trả giá đắt cho việc này."

Hắn chính là tên khốn vì mục đích mà không từ thủ đoạn, sau đó lại tính tất cả hi sinh lên đầu đối phương như thế.

Lâm Tĩnh Hằng có lẽ đã sốt hồ đồ rồi, suy nghĩ trong một chớp mắt không khống chế được, dạo bước đến nơi vô bờ bến, đột nhiên nói không đầu không đuôi gì cả: "Độc Nhãn Ưng năm đó không chịu giao cậu ấy cho ta… rất sáng suốt."

“Trạm Lư, nếu mạng tinh thần của ngươi mở ra hết, năng lượng trên Bắc Kinh có thể duy trì trong bao lâu?”

“Khoảng ba phút thưa tiên sinh.”

Ba phút… Trọng giáp không thể như cơ số 1, để hắn đóng cửa phun độc, trọng giáp quá lớn, kết cấu bên trong cũng quá rắc rối phức tạp, ba phút, khởi động chương trình trọng giáp tự nổ cũng chưa chắc đủ.

Lâm Tĩnh Hằng trầm ngâm chốc lát.

Điểu thiếu niên đã tỉnh táo lại kinh sợ nhìn khuôn mặt nghiêng của hắn, lặng lẽ đến gần cửa cabin cơ giáp đang đậu, nhân lúc không ai chú ý, chợt nhảy lên tông nát van an toàn khẩn cấp, chớp mắt mở cửa cabin bay ra ngoài.

Trạm Lư: “Tiên sinh…”

Lâm Tĩnh Hằng mặt không đổi sắc đóng kín cửa: “Không sao, cho Nguyên Dị Nhân một niềm kinh hỉ nữa.”

Lục Tất Hành vội vội vàng vàng chạy đến bên ngoài vành đai tiểu hành tinh, kinh hoàng nhìn “Sa Mạc Tử Vong” trước mắt, cậu lẩm bẩm trong tiếng cảnh cáo gần như gầm thét của cơ giáp: “Anh ấy từng tham gia tổ chức thần bí kiểu ‘đội tự sát vũ trụ’ nọ kia có phải không?”

Cơ giáp không đủ thông minh để tán thưởng sự hài hước của cậu, bị “Sa Mạc Tử Vong” dọa gào ầm lên.

Bộ não Lục Tất Hành chập mạch giây lát: “Lỡ như mai kia mình từ chối anh ấy, anh ấy sẽ không lên cơn yandere làm gì mình chứ?”

Cơ giáp càng hoảng sợ hơn.

Lục Tất Hành giật mình, cục hầu nhích nhích, lông tơ tập thể dựng lên, lòng bàn tay lại rịn mồ hôi.

Cả trạng thái nói đến, đại khái chính là – hơi đáng sợ, nhưng nghĩ lại còn rất thích.

Sau đó cậu không nói lời gì lái tiểu cơ giáp như máy bay giấy, xông vào Sa Mạc Tử Vong.

48. Quyển 2 - Chương 48

Trong sách nói vành đai tiểu hành tinh Sodo là một vành đai hành tinh ổn định, Lục Tất Hành vừa né một ngôi sao lao thẳng tới trước mặt cực kỳ nguy hiểm, lại suýt chút nữa bị sóng hạt không rõ nguồn gốc đâm trúng: "Tùy ý đổi đường là sẽ bị tạm giam đó!"

Cậu như đi xiếc trên dây tránh hai ngôi sao va vào nhau, mặt mày xám xịt lao qua đám đá vụn: "Hôm sau về tôi nhất định phải kiện tác giả của 'Sa Mạc Tử Vong sinh thái thực lục', tại sao không ghi rõ 'bộ truyện này hoàn toàn là hư cấu'!"

Quá nửa năng lượng của tiểu cơ giáp đều dùng vào lồng phòng hộ, Lục Tất Hành không dám mảy may thất thần, tốc độ chậm mà đi như bò trong vũ trụ. Dù thế, đây vẫn là trò chơi điện tử khó nhất cậu từng chơi, chết người là, cậu còn chỉ có một cơ hội. Để nâng cao tinh thần, Lục Tất Hành mở một bản nhạc điện tử ầm ĩ nhất trong cơ giáp, âm hiệu rất màu mè, đủ phiền chết mười Lâm Tĩnh Hằng.

Song theo cậu đi sâu vào vành đai tiểu hành tinh, tuy rằng lái cơ giáp thành KTV di động, sắc mặt Lục Tất Hành lại ngày càng nặng nề.

Nơi như thế này, tại sao lại có điểm nhảy vũ trụ?

Chuyện nổ hủy điểm nhảy vũ trụ, trong những người cậu biết, không có vị thứ hai dám làm như vậy, nhưng nếu thật sự là Lâm, cơ giác Bắc Kinh căn bản không có lượng vũ khí tồn kho quy mô ấy, hắn dùng cái gì nổ? Sóng điện não à?

Sóng năng lượng tán loạn càng lúc càng dày đặc, Lục Tất Hành ý thức được mình đã đến gần điểm nhảy vũ trụ bị nổ hủy.

Cậu vô cùng cẩn thận vòng qua một ngôi sao lớn đường kính hàng trăm kilomet, dùng lồng phòng hộ cản mảnh sao vỡ như bão táp: "Nơi đây rốt cuộc đã xảy ra cái…"

Ngôi sao lớn gầm thét đi theo quỹ đạo, tầm nhìn của cậu rộng rãi sáng sủa.

Tim Lục Tất Hành đập nặng nề.

Đó là một bãi tha ma thảm thiết, xác cơ giáp đếm không xuể trôi dạt trong chân không, chốc chốc bị các vì sao như cuồng phong cuốn qua, như bụi bặm tung lên, lại tự mình dò dẫm ra quỹ đạo quay mới, dưới ảnh hưởng lực hút của Sodo, dạo bước thong thả mà nặng nề u ám.

Xuyên qua mạng tinh thần, Lục Tất Hành thậm chí có thể nhìn thấy một hai xác người nguyên vẹn dập dềnh trong chân không, cứng đờ như tượng sáp – khi hạ lệnh nhảy khẩn cấp, Nguyên Dị Nhân yêu cầu cơ giáp không có sức chiến đấu tháo nguồn năng lượng còn thừa cho cơ giáp sức chiến đấu hữu hiệu, mệnh lệnh này không hề là để người không tham gia nhảy ở tại chỗ đợi lệnh, chờ đợi chiến hữu khải hoàn, mà là vô tình bỏ rơi họ.

Phải biết rằng cơ giáp nối lồng phòng hộ, thay đổi quỹ đạo, tránh vật thể bay không xác định, bắn ra vũ khí vân vân, đều cần động lực rất mạnh, cũng chính là năng lượng.

Cơ giáp không điện chỉ là vật thể trôi nổi yếu ớt trong vũ trụ.

Điểm nhảy vũ trụ bị nổ hủy, sóng năng lượng mạnh khiến vành đai tiểu hành tinh hỗn loạn, mà nơi này lại là Sa Mạc Tử Vong.

Một "vật trôi nổi vũ trụ" không hề có khả năng phòng ngự và né tránh, bị vứt bỏ giữa Sa Mạc Tử Vong, chẳng khác nào một con đường chết.

Nếu may mắn, mau chóng vỡ nát cùng cơ giáp trong va chạm của các vì sao, chấm dứt tất cả, không may mắn, thì sẽ trơ mắt nhìn các đồng đội lần lượt bị Sa Mạc Tử Vong nuốt chửng, mà bản thân bị nhốt trong một cơ giáp không thể trốn cũng không thể di chuyển, hoảng sợ chờ đợi vận mệnh của mình.

Giống như bị chôn sống vậy.

Người không chịu nổi nỗi sợ hãi này thường sẽ suy sụp, kết quả cuối cùng chính là tự mình nhảy ra cabin cho khỏe – cũng chính là mấy cái xác nguyên vẹn Lục Tất Hành gặp.

Mà thời điểm Lục Tất Hành đến, nơi đây đã không còn một sinh vật sống.

Trong đầu Lục Tất Hành "Tạch" một tiếng, giống như có một sợi dây kéo căng chợt đứt lìa, cổ họng dọc đường tự mình tán phét mấy trăm vạn chữ đột nhiên tắt tiếng, một lúc lâu mới khó khăn phun ra vài chữ: "Quét… quét giúp tôi…"

Nhiệm vụ quét trên cơ giáp gửi đi một nửa, theo sau là một chuỗi im lặng tuyệt đối chớp tắt, chờ đợi phần sau.

"Quét… cổng truyền tin của cơ giáp Bắc Kinh… hoặc là xác…"

Cơ giáp không hề có hạch thông minh, dù rằng mạng tinh thần nối với chủ nhân, ngoại trừ độ kết hợp người cơ lạnh băng, không thể cảm nhận được bất cứ cảm xúc nhấp nhô mạnh nào, cẩn thận chấp hành nhiệm vụ quét.

Lục Tất Hành máy móc ngồi tại chỗ, có cái gì xô đến cậu liền vô thức né tránh, trong đầu không một suy nghĩ hoàn chỉnh, tim đập giống như bị thứ gì đó kéo lại cực chậm.

Không biết bao lâu, cơ giáp đột nhiên "Tít" khẽ một tiếng, Lục Tất Hành giật mình.

“Không thể phù hợp.”

Lục Tất Hành phun ra hơi thở nằm trong cổ họng, tim vừa rồi cơ hồ ngừng đập lại đập thình thịch như ngựa hoang thoát cương, chừng như muốn lao khỏi lồng ngực, mồ hôi lạnh chảy xuống sống lưng cậu ngứa ngáy vô cùng – không thể phù hợp có nghĩa là, cơ giáp Bắc Kinh… Lâm, bất kể sống hay chết, ít nhất không ở trong bãi tha ma này.

Lục Tất Hành nhắm mắt, nhanh chóng định thần lại, bắt đầu phân tích các bộ xương trong “bãi tha ma”.

Phán đoán dựa theo nhận dạng, các bộ xương này hẳn là đến từ Vệ đội thân vương Cayley, mà xét theo số lượng xác cơ giáp, chí ít từng có hàng trăm, thậm chí càng nhiều cơ giáp chiến đấu cỡ trung trở lên tụ tập ở nơi này, đây là một chiến đội hải tặc súng ống sẵn sàng.

Trong chiến đội, một bộ phận cơ giáp vỡ nát thân cơ, chỉ còn xác tàn, chết do năng lượng cực mạnh đánh vào, chắc hẳn là bị điểm nhảy vũ trụ nổ ảnh hưởng đến, mà một bộ phận cơ giáp hỏng còn lại thì tương đối hoàn chỉnh, đa số bị hủy bởi va chạm vật lý, điểm giống nhau của chúng là…

Toàn bộ đều đã tháo hệ thống nguồn năng lượng.

Tất cả thông tin tập hợp lại, đã đủ để Lục Tất Hành chắp vá ra một tiền căn hậu quả đại khái – tại sao Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên thực hiện bước nhảy vũ trụ rời khỏi tuyến đường ngầm, tại sao chạy đến nơi đây, và điểm nhảy vũ trụ lại là dùng đạn đạo của ai dẫn nổ.

Lục Tất Hành đấm cửa cabin cơ giáp một phát, quả thật muốn chửi thề, tiếc rằng thật sự chẳng giỏi chửi lắm, đành phải cắn chặt răng.

Một đám hải tặc đuổi bắt một người, dùng đạn đạo có thể chôn vùi hắn, không cần quá nhiều năng lượng, vậy nên tháo dỡ nguồn năng lượng nhất định là có mục đích sử dụng khác, mà chuyện gì cần nhiều năng lượng như thế?

Điều Lục Tất Hành có thể nghĩ đến, chỉ có nhảy khẩn cấp.

Nói cách khác, Lâm Tĩnh Hằng dùng phương pháp nào đó dẫn nổ điểm nhảy vũ trụ, mà trước đó hắn đã mạo hiểm hoàn thành một lần nhảy, tránh được ảnh hưởng của vụ nổ, sau đó hải tặc vũ trụ may mắn sống sót tất nhiên là định vị được điểm nhảy của hắn truy tung tới.

Quanh đây không có tọa độ điểm nhảy vũ trụ được ghi lại, điểm nhảy Lâm Tĩnh Hằng lựa chọn rất có khả năng là tự hắn phát hiện, mà bọn hải tặc có thể đuổi đến, cho thấy điểm nhảy ấy khoảng cách rất gần, chí ít có thể bị quét đến.

Lục Tất Hành mím đôi môi hơi khô: “Quét điểm nhảy vũ trụ quanh đây.”

Cơ giáp im lặng chốc lát rồi lại trả lời như cũ: “Không thể phù hợp.”

Lục Tất Hành: “Chết tiệt!”

Cậu quên rằng Lâm dùng mạng tinh thần của Trạm Lư, diện tích bao phủ lớn hơn tiểu cơ giáp quá nhiều… Hải tặc đuổi bắt hắn rất có thể cũng có trọng giáp!

Máu toàn thân Lục Tất Hành dường như đều đang chảy ngược, ngón tay lạnh buốt hầu như không linh hoạt nữa.

Câu “Có một số việc là không thể chờ đợi” của Chu Lục vang vọng trong tai cậu chẳng hề đúng lúc, trái tim run rẩy dữ dội chiếm trước không gian phế bộ, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn. Đột nhiên một ý nghĩ tự dưng sinh ra, trong khoảnh khắc đập nát tất cả tiến trình logic của cậu.

Cậu nghĩ: “Không kịp thì làm thế nào?”

Như vậy lúc ấy ở căn cứ, khi cậu cấy chip phi pháp lên người mình, Lâm sắc mặt trắng bệch suýt nữa ra tay đánh cậu, sợ rằng chính là lần gặp mặt cuối cùng.

Lục Tất Hành rất có sự thấu cảm, gặp phải một số việc, cậu thường xuyên đặt mình vào hoàn cảnh người khác, chuyển tới thị giác của người ta một cách tự nhiên. Song lúc này, cậu lại không dám men theo mạch suy nghĩ này đi nghĩ tâm trạng và tình cảnh của Lâm Tĩnh Hằng.

Người ấy tất cả tình cảm đều chưa từng nói ra miệng, trầm lặng, kiềm chế, kín đáo, chỉ có lúc tức giận mới hơi lộ ra một tẹo, mà chưa kịp tiêu hóa thì hắn đã một thân một mình rời khỏi căn cứ. Trên đường phát hiện nguy hiểm, hắn im lặng dốc hết sức gánh vác, một mình đối mặt với cả một chiến đội hải tặc cùng hung cực ác, dụ chúng vào Sa Mạc Tử Vong.

Căn cứ đang ăn mừng thâu đêm vì vượt qua sóng hạt năng lượng cao càn quét, mà hắn một mình ở đây, thậm chí ngay cả một chút tín hiệu mạng nội bộ cũng không nhận được…

Những suy nghĩ này như virus tuần hoàn lặp đi lặp lại trôi nổi trong ý thức của cậu, độ kết hợp người cơ dao động mạnh, cơ giáp phát ra cảnh báo.

Hiệu trưởng Lục tình cảm phong phú chỉ bằng tưởng tượng mà tim đã đau sắp vỡ nát, song bản thân một trong các nam chính của “tứ đại bi kịch Lịch Tân Tinh” trong đầu cậu lúc này lại đang chuẩn bị mài răng hút máu.

Ở đầu bên kia điểm nhảy vũ trụ, Nguyên Dị Nhân đang chuẩn bị quay về.

Dẫn nổ thành công cơ số 1, sự hưng phấn ngắn ngủi qua đi, áp khí bên cạnh Nguyên Dị Nhân một lần nữa

thấp xuống – chuyến này quả thật tổn thất nặng nề, một chút manh mối của tuyến đường ngầm cũng chưa tìm được, mà cả một chiến đội cơ giáp trên tay hắn đều tổn thất, đối phương lại còn chỉ có một người, hắn thậm chí chưa kịp làm rõ danh tính kẻ ấy.

Trở về phải ăn nói làm sao với thân vương Cayley?

Thân vương Cayley Ares Phùng đa nghi quá khích, hỉ nộ vô thường, biến thái như Nguyên Dị Nhân nghĩ tới lão cũng sởn hết gai ốc lên.

Giá mà trong tay có hơi nhiều lợi thế, Nguyên Dị Nhân thật sự muốn tách riêng ra. Hắn nôn nóng đứng dậy, đi qua đi lại tại chỗ như con thú bị nhốt.

Đương khi hắn lúc nóng lúc lạnh suy đi nghĩ lại, đột nhiên có người đụng vào lối đi bí mật trên trọng giáp.

Người ở trên trọng giáp, dù kết nối với mạng tinh thần của trọng giáp, ý thức cũng rất khó bao trùm đến mọi nơi, giống như một người không thể mọi phút mọi giây chú ý mỗi một sợi lông tơ của mình ngả về bên nào vậy.

Nguyên Dị Nhân giật mình, nheo mắt điều động mạng tinh thần, tập trung tinh lực nhìn vào lối đi bí mật của hắn. Sau đó, sống lưng hắn chợt cứng đờ, bỗng nhiên nhìn thấy con chim bói cá nhỏ vốn nên tan thành tro bụi cùng cơ số 1 đang lao tới phòng thí nghiệm bí mật!

Sự run rẩy khó lòng hình dung trong khoảnh khắc bò lên sống lưng Nguyên Dị Nhân, chớp mắt ấy hắn cơ hồ cảm thấy sợ hãi.

Con chim bói cá nhỏ không thể trực tiếp bay từ cơ số 1 qua, trừ khi nó là hồn ma. Nguyên Dị Nhân ra sức dụi mắt, xuyên qua mạng tinh thần, hắn tận mắt thấy tiểu súc sinh kia lành lặn xuyên qua hành lang hẹp dài, chạy tới nơi tối tăm hơn. Ngẩng đầu lên lần nữa, thiết bị định vị không hề có phản ứng!

Đây là một cái bẫy!

Cơ số 1 nổ… Không, thậm chí dụ họ nhảy đến đây, đều là một cái bẫy!

Nguyên Dị Nhân vỗ mệnh lệnh cảnh giới cấp một bên trong cơ giáp, tiếng rít không lành vang vọng trong trọng giáp: “Kiểm tra trạm thu phóng cơ giáp dự phòng, nhanh!”

“Đại nhân, vùng gần trạm thu phóng bị hỏng, không thể kiểm tra được.”

Nguyên Dị Nhân nổi quạu: “Bị hỏng tại sao không báo sớm! Khốn kiếp, khốn kiếp! Bị trà trộn vào cũng không biết, tập hợp hết lại, lục soát cho ta! Lục soát bằng sức người!”

Bọn hải tặc trên trọng giáp cấp tốc tập kết hoàn tất, chia ba đường xuống phòng thu phóng cơ giáp.

Con người là không dám đối mặt trực tiếp với cơ giáp, đám hải tặc võ trang đầy đủ, lái xe thiết giáp đến trạm thu phóng cơ giáp dự phòng yên tĩnh không một bóng người, bên cạnh là cơ giáp thành đàn, các hung khí khổng lồ liệt trận hai bên quỹ đạo, từ trên cao chăm chú nhìn xuống bọn họ, cực kỳ áp lực, kim rơi nghe tiếng.

Bọn hải tặc dừng lại, cẩn thận tìm kiếm kẻ khác loài trong đám cơ giáp.

Đột nhiên, tiếng cảnh báo vang lên, hải tặc cầm đầu run lên: "Cẩn thận, lui lại!"

Nhưng đã không kịp rồi.

Trong một góc rất khuất, một tiểu cơ giáp không mấy nổi bật giơ thiết bị bắn đạn đạo về phía đám hải tặc – trên đó còn một phát đạn đạo cuối cùng.

Đạn đạo lắp trên cơ giáp là vũ khí cấp vũ trụ, rơi xuống mặt đất có thể nổ tan tành một thành phố, so với nó, tất cả bọc thép đều là muỗi.

Bọn hải tặc sợ phát điên: "Lui! Mau lui lại!"

"Ra khỏi đây!"

"Không được! Cửa phòng thu phóng đóng rồi!"

"Hắn dùng chúng ta làm mồi nhử, đù má cả họ nhà mày Nguyên Dị Nhân -"

"Cứu mạng!"

Nguyên Dị Nhân chưa hề lộ diện, chỉ thông qua mạng tinh thần của cơ giáp theo dõi toàn bộ quá trình, phát hiện chỗ cơ giáp Bắc Kinh trước đám thuộc hạ xúi quẩy hắn phái ra một bước. Thấy Bắc Kinh giơ lên thiết bị bắn đạn đạo, xác nhận người kia ở trên tiểu cơ giáp, Nguyên Dị Nhân còn khuya mới quan tâm mồi nhử chết hay sống, dứt khoát đóng tất cả lối đi thông đến phòng thu phóng cơ giáp, khóa lại rồi tách toàn bộ phòng thu phóng cơ giáp khỏi trọng giáp.

Ngay sau đó, đạn đạo trên cơ giáp Bắc Kinh bắn ra, cả phòng thu phóng cơ giáp đều bị bắn xuyên, tất cả mọi người trên đó không một ai may mắn thoát nạn; mà cùng lúc ấy, phòng thu phóng hoàn toàn tách khỏi trọng giáp, trọng giáp quay đầu lại cho nó hai phát đạn đạo, vô số cơ giáp đậu trong này tan thành tro bụi, nổ tung như một đóa pháo hoa rực rỡ.

Nguyên Dị Nhân hai mắt ứ máu: "Mày chết đi!"

Giải quyết xong họa lớn trong lòng, Nguyên Dị Nhân chuyển hướng ánh mắt màu máu sang con chim bói cá ăn cây táo rào cây sung kia. Chim bói cá nhỏ đã xông vào phòng thí nghiệm bí mật, lo lắng vỗ mỗi một buồng dinh dưỡng, gã còn chưa biết khi nãy đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết người đàn ông mắt xám đáng sợ kia muốn hủy diệt cơ giáp này.

Đại bộ phận trong buồng dinh dưỡng đều là quái vật nửa người nửa thú, phần lớn chúng đã không còn tính người tối thiểu, vẻ mặt lòng như tro tàn, chết lặng dựa vào buồng dinh dưỡng kéo dài hơi tàn, chim bói cá nhỏ trên đường liên tục vỗ, rồi đứng lại ở một góc – đó là một buồng dinh dưỡng lớn nhất sạch sẽ nhất, bên trong có một cô bé tóc vàng mắt xanh, đẹp tựa thiên thần trong tranh cổ, thân thể cô bé được bảo vệ hoàn chỉnh, toàn thân trần truồng, trên lưng ghép một đôi cánh rất to, mọc lông vũ trắng muốt.

Dẫu ép buộc gắn thêm đôi cánh, khung xương của loài người căn bản cũng không thể bay được, có lẽ người tạo ra cô bé chỉ xuất phát từ thẩm mỹ méo mó, đôi cánh nặng nề đè cột sống dị dạng, cơ bản đứng cũng không thể đứng lâu, miễn cưỡng dựa vào một góc buồng dinh dưỡng, dùng cánh che thân, trên tứ chi nhỏ gầy lộ ra toàn là dấu vết bị giày vò, song xuyên qua cửa kính trong suốt, cô bé vẫn gượng mỉm cười với điểu thiếu niên.

Điểu thiếu niên lo lắng chiêm chiếp một hồi, trèo lên buồng dinh dưỡng, dùng sức mạnh đập mở khóa, muốn kéo cô bé ra. Song gã tuy không có lông chim lại có xương chim, chỉ nặng chưa bằng một nửa người bình thường, mà cô bé kia lại là cơ thể người đúng tiêu chuẩn, còn thêm một đôi cánh sắp nặng hơn mình, trực tiếp đè điểu thiếu niên nằm bẹp!

Tiếng cô bé rất yếu ớt, song vẫn còn có thể nói tiếng người: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Điểu thiếu niên: "Chiếp!"

"Chị nghe không hiểu," Cô bé giơ tay đẩy gã, "Có nguy hiểm à? Có nguy hiểm thì em mau chạy đi, không cần lo cho chị, em cũng chị không nổi đâu!"

Xương toàn thân điểu thiếu niên đều đang run rẩy, trong nháy mắt mặt tím bầm lên, gân cốt và kinh mạch như muốn chọc xuyên da, gã la to một tiếng, vậy mà loạng choạng cũng được bé gái lên, lê từng bước ra ngoài, đi chẳng qua hơn mười mét lại lảo đảo ngã xuống, sau đó trầy trật bò dậy một lần nữa.

Cô bé nói vào tai gã: "Em sẽ bị họ bắt đấy!"

Nhưng mạch máu toàn thân điểu thiếu niên đều sắp bục hết, trong tai gã tràn ngập tiếng động mạch rung kịch liệt, cơ hồ không nghe rõ lời cô bé nói.

Ngay khi gã sắp đến gần lối ra, trong phòng thí nghiệm đột nhiên sáng lên đèn đỏ, tất cả cửa bị khóa hết.

Điểu thiếu niên tái mặt, quỵ xuống đất, bò quay lại, muốn tìm lối đi bí mật gã từng dẫn Lâm Tĩnh Hằng qua.

Tiếng bước chân lạnh lẽo đột nhiên vọng đến, điểu thiếu niên cứng đờ tại chỗ như bị đóng băng.

Trong ánh huỳnh quang lập lòe của buồng dinh dưỡng, Nguyên Dị Nhân sắc mặt u ám đi tới, giày lính đế cứng đạp lên mặt đất phát ra tiếng "cộp cộp", hắn cầm trên tay một khẩu súng laser.

"Cảm động quá," Nguyên Dị Nhân nhẹ nhàng dùng mũi chân nâng cằm điểu thiếu niên lên, "Trong phòng thí nghiệm xù xì cũng có thổ nhưỡng mọc ra tình cảm ấm áp, còn gì giống thơ ca hơn đây?"

Điểu thiếu niên cùng cô bé mọc cánh mặt xám như tro tàn.

Nguyên Dị Nhân nhìn điểu thiếu niên, lắc đầu: "Họ dâng mi cho ta, cho ta biết mi là kiệt tác sống sót trong 'kế hoạch Nữ Oa' năm đó, tất cả hàng mẫu đợt đó đều bị hủy rồi, kỹ thuật đến nay vẫn thất truyền, mi quý giá như vậy… Ta cũng luôn coi mi như báu vật, ta thậm chí cho phép mi đi lại trên cơ giáp."

"Nhưng mỗi một lần thử thách đến, mi đều khiến ta thất vọng, đúng là nuôi mãi không quen mà." Hắn dùng họng súng gõ trán điểu thiếu niên, sau đó nắm cổ bé gái, "Thú cưng dù quý hơn cũng không thể cắn chủ, hiểu chứ?"

Nguyên Dị Nhân đột nhiên siết chặt các ngón tay, cô bé liều mạng giãy giụa, điểu thiếu niên bị Nguyên Dị Nhân dùng một chân đạp trên mặt đất, tứ chi trượt như rùa, tuyệt vọng nhìn cô bé kia giãy giụa ngày càng yếu ớt, miệng phát ra tiếng thét như khóc ra máu.

Nguyên Dị Nhân cười sằng sặc, đúng lúc này cả người hắn đột nhiên cứng đờ, một luồng laser gọn gàng dứt khoát bắn xuyên qua đại não hắn.

Cô bé chợt ngã xuống đất ho sù sụ, điểu thiếu niên khó tin nổi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bên ngoài một cửa bí mật bị cạy mở, Lâm Tĩnh Hằng hờ hững cất khẩu súng laser.

"Không biết cái gì gọi là lái cơ giáp viễn trình, đồ ngu." Lâm Tĩnh Hằng không thèm nhìn họ một cái, xách xác Nguyên Dị Nhân lên, vô cùng thiếu tôn trọng tìm hết lượt từ trên xuống dưới, moi được hạch cơ giáp của trọng giáp này từ chỗ ngực hắn, "Tiếp quản mạng tinh thần."

Trong lúc bọn hải tặc không hay biết gì, trọng giáp đã đổi người nắm quyền, Lâm Tĩnh Hằng lập tức hạ mệnh lệnh thứ nhất. Các tiểu cơ giáp đi theo trọng giáp còn chưa kịp kiểm tu xong tổn thất của mình, đột nhiên tiếng cảnh báo chói tai cùng nhau vang lên, mọi người đều chưa kịp hiểu đã xảy ra chuyện gì, đã bị đạn đạo của trọng giáp quét đi, e rằng bọn hải tặc đến chết cũng chưa nghĩ thông, tại sao sau khi hết thảy kết thúc lại bị cấp trên ra đòn sát thủ.

"Cuối cùng đã sạch sẽ rồi."

Đến đây, chiến đội cơ giáp của Nguyên Dị Nhân đại tướng hàng đầu dưới tay thân vương Cayley bị tiêu diệt, chẳng sót một mảnh vụn, mạng tinh thần của trọng giáp mang đến gánh nặng cực lớn cho Lâm Tĩnh Hằng nỏ mạnh hết đà, hắn thật sự đi không nổi, bèn ngồi bệt luôn trước cửa phòng thí nghiệm, toàn thân thả lỏng, ý thức lập tức bắt đầu mơ hồ.

Đúng lúc này, Trạm Lư đột nhiên cảnh báo: "Tiên sinh, đo được…"

Lâm Tĩnh Hằng ù tai quá nghiêm trọng, thật sự không nghe rõ đoạn sau hắn nói gì.

Một chương trình virus trong mạng tinh thần của trọng giáp đột nhiên bị kích hoạt – đó là âm hồn cuối cùng của Nguyên Dị Nhân.

Chip cấy trong não bộ xác chết đã bị kích hoạt.

Xác chết dưới đất đột nhiên đứng thẳng dậy, trên đầu còn mang vết thương bị bắn xuyên, cả người như một cương thi, không tư tưởng, không ý thức, chỉ biết bất phân tốt xấu giết chóc, giơ súng laser điên cuồng bắn mọi nơi.

Cô bé mọc cánh đứng mũi chịu sào, cả người như một đóa hoa máu nổ tung, bay tung tóe.

Điểu thiếu niên rít lên một tiếng thảm thiết xé ruột xé gan.

Cùng lúc đó, trọng giáp khởi động chương trình tự nổ!

Trạm Lư lập tức hóa thành lồng phòng hộ chắn trước mặt Lâm Tĩnh Hằng, Lâm Tĩnh Hằng co giật một chút, miễn cưỡng bò dậy, giơ một tay về hướng điểu thiếu niên kia.

Điểu thiếu niên lại chỉ nhìn hắn một cái, bỗng phóng tới, sượt qua tay Lâm Tĩnh Hằng giơ ra, gã lao vào họng súng của Nguyên Dị Nhân, dùng tim chặn nòng súng laser, trái tim chế tạo từ cơ thể sống nổ tung, mùi máu tanh tưởi bốc lên trong phòng thí nghiệm.

Vụ nổ phạm vi nhỏ khiến xác chết như hung khí tan tành, nửa con chip bay ra.

Cái đầu giập nát của điểu thiếu niên rơi dưới chân Lâm Tĩnh Hằng, đôi mắt vẫn mở trừng trừng, dường như đang nhìn hắn, lại dường như đang nhìn về bầu trời sao xa vời vợi.

Lâm thượng tướng, đôi mắt ấy như đang nói – ngươi rất mạnh, nhưng sinh mạng có tôn nghiêm.

"Tiên sinh, cơ giáp khởi động chương trình tự nổ, lồng phòng hộ của tôi không cầm cự được mấy phút nữa!"

Lâm Tĩnh Hằng giơ tay lên đó, giống như vẫn chưa hoàn hồn.

Lồng phòng hộ của Trạm Lư càng lúc càng mỏng manh, hắn quyết đoán kịp thời, dùng số năng lượng cuối cùng hóa thành một khoang sinh thái – giống hệt chiếc năm đó Lục Tất Hành nhặt được, không nói năng gì bao lấy cả người Lâm Tĩnh Hằng.

Lục Tất Hành bị tiếng cảnh báo của cơ giáp kinh động, lập tức ngẩng đầu lên.

Đúng rồi, mạng tinh thần!

Cậu như một con kền kền đói bụng ăn quàng, quanh quẩn khắp bãi tha ma cơ giáp, tất cả cổng cơ giáp còn phản ứng người cơ yếu ớt đều bị cậu nối vào, "khâu khâu vá vá", miễn cưỡng mở rộng phạm vi bao trùm mạng tinh thần trên tiểu cơ giáp lên mười mấy lần.

Cậu nóng lòng như lửa đốt, sau nhiều lần kết quả "không thể phù hợp" vẫn chưa chịu bỏ cuộc, thay đổi góc độ lặp đi lặp lại thao tác tìm kiếm.

Thao tác đến lần thứ chín mươi sáu, nhờ tín hiệu đứt quãng, Lục Tất Hành rốt cuộc tìm được một tia manh mối.

Cậu lập tức khởi động chương trình nhảy khẩn cấp!

Song vừa mới hoàn thành bước nhảy vũ trụ, chào đón cậu lại là một vụ tự nổ long trời lở đất, Lục Tất Hành tăng tốc cơ giáp đến hết cỡ, lồng phòng hộ rú lên, cậu chửi nhỏ một câu, đang định rút khỏi.

Đúng lúc này, một khoang sinh thái quen mắt tiến vào tầm nhìn.

Đồng tử Lục Tất Hành chợt co lại, cậu không chút nghĩ ngợi lao lên ngược khói thuốc súng, cưỡng chế vớt nó.

49. Quyển 2 - Chương 49

Khoang sinh thái chỉ dài hơn một người, là một vật nhỏ, tiểu cơ giáp Lục Tất Hành lái cấp bậc cũng không cao, giữa trọng giáp tự nổ, vành đai hành tinh hung hiểm cùng xác cơ giáp bay vút qua, hành động vớt trong kẽ hở của hai "vật nhỏ" này hết sức kinh tâm động phách – như con sóc chân ngắn ra sức nhảy lên chộp lấy quả tùng trên cây rơi xuống trong vụ cháy rừng ngút trời vậy.

Khoang sinh thái bay ra tốc độ cao thoáng cái lôi tiểu cơ giáp mất khống chế, tích tắc tiếp xúc lưới vớt liền rách, mà trong tốc độ cao như vậy, tay vớt thể rắn hoàn toàn không thể dùng được. Lục Tất Hành không dám kéo mạnh, đành phải lập tức tăng tốc, đồng thời, trong chấn động không ngừng của cơ giáp, cậu linh hoạt nghiêng một góc, phóng ra lưới vớt thứ hai, còn chưa kịp cố định ổn, một góc cơ giáp đã đập lên một

mảnh xác.

Lục Tất Hành "A" một tiếng, không kịp đi kiểm tra tình hình hỏng hóc của thân cơ, tay nhanh chóng lợi dụng radio của bản thân cơ giáp, xây dựng một mạng nội bộ đơn giản trong cự ly ngắn, thử liên lạc với khoang sinh thái: "Lâm, nghe thấy không? Giảm cân hoặc giảm tốc độ, em sắp không bắt được anh rồi!"

Lâm Tĩnh Hằng không trả lời, nhưng giây tiếp theo Lục Tất Hành lại nghe thấy tiếng Trạm Lư.

Trạm Lư lịch sự nói: "Buổi tối tốt lành hiệu trưởng Lục, gặp thầy tôi vui lắm."

Nghe thấy giọng nói bình tĩnh như thường của trí tuệ nhân tạo, trái tim Lục Tất Hành sắp treo cổ cuối cùng từ trên xà nhà rơi xuống đất, lúc này cơ giáp của cậu đang trình diễn màn chạy như điên giành giật mạng sống kinh tâm động phách, bản thân người lái lại suýt nữa thở phào hết hơi: "Trạm Lư à, buổi tối hôm nay tôi không tốt lành chút nào, tôi sắp bị chủ nhân nhà anh dọa vỡ mật rồi."

"Tôi đồng ý với cách nhìn của thầy, hôm nay thật là tệ quá." Trạm Lư trong vụ nổ và ánh lửa đang không ngừng kéo dài, giữ nguyên tốc độ nói đều đều, "Khoang sinh thái này là tôi dùng công năng biến hình phỏng tạo, không hề là khoang sinh thái chân chính, không thể cung cấp dinh dưỡng và trị liệu liên tục không ngừng."

Lục Tất Hành: "Không có vấn đề gì, chỗ tôi đều có…"

Liền nghe thấy Trạm Lư nói tiếp: "Mà tôi là hạch cơ giáp không có thân cơ, trong hoàn cảnh vũ trụ, cung cấp cho chủ nhân sự bảo vệ cùng cấp với lồng phòng hộ cơ giáp, lượng điện mang theo chỉ có thể duy trì ba phút. Bây giờ bước vào một phút cuối cùng đếm ngược – 59, 58…"

Lục Tất Hành suýt nữa nghẹn một hơi đến nổ phổi: "Trạm, Lư!"

Một gram tốn hết sáu trăm vạn, còn là tiền Thiên Hà Số 1, chỉ tạo ra loại hàng lừa đảo này!

Quân ủy liên minh hủ bại này, rốt cuộc nuôi bao nhiêu sâu mọt tham hủ thành phong trào!

Song lúc này thật sự không phải là thời cơ tốt để thảo luận chính trị với trí tuệ nhân tạo.

Lục Tất Hành tăng tốc cơ giáp lên hết cỡ, hệ thống phòng ngự ra sức rít vào tai cậu – bởi vì trong tốc độ này, dù va vào một hòn đá nhỏ cũng sẽ dễ dàng xuyên thủng lồng phòng hộ của cơ giáp, dẫn đến cơ hủy người chết.

Trong tăng tốc kiểu tự sát, Lục Tất Hành chỉ cần ba mươi giây đã đuổi kịp khoang sinh thái, kế đó cậu đột nhiên chuyển hướng, tích tắc cơ giáp và khoang sinh thái sượt qua nhau, Lục Tất Hành đổi hướng thiết bị phỏng trọng lực trong cơ giáp.

Trong chớp mắt, tất cả vật phẩm không cố định trong cabin – bao gồm bản thân người lái, cùng nhau bị trọng lực thình lình thay đổi hất ra.

Đồng thời, lực hút khuếch trương ra phía ngoài như một cái máy hút bụi hút khoang sinh thái tới.

Đồng hồ đếm ngược của Trạm Lư còn lại hai mươi lăm giây.

Lục Tất Hành cấp tốc mở thiết bị tiếp nhận, tiếng lưới vớt ma sát trên cửa cabin nghe ghê răng.

Mà đồng thời, bị trường lực hút nho nhỏ này hút tới, ngoại trừ khoang sinh thái còn có các ngôi sao và xác cơ giáp như ong bướm. Một cánh cửa cabin cơ giáp không có ý tốt đột nhiên lọt vào giữa lưới vớt, quấn lấy lưới vớt, lao tới cửa tiếp nhận trước khoang sinh thái.

Lục Tất Hành buộc phải cho nó một phát pháo ion, song khoang sinh thái cũng bị bắn ra.

Đồng hồ đếm ngược còn mười lăm giây.

Lục Tất Hành đẩy trường lực hút về nguyên vị, tự mình theo cửa cabin trượt trên sàn, xương cụt suýt nữa gãy, đồng thời cơ giáp khéo léo lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, mạo hiểm tăng tốc vút qua giữa một đám sao tông tới, tung lưới vớt dự phòng cuối cùng, chính xác cuốn lấy khoang sinh thái.

Còn mười giây.

Lục Tất Hành đẩy thiết bị động lực đến hướng phanh khẩn cấp, cơ giáp phanh gấp như bị bệnh thần kinh, khoang sinh thái theo quán tính lăn vào cửa tiếp nhận mở rộng.

Cửa tiếp nhận lập tức đóng lại, cấp tốc khởi động cơ chế điều tiết áp khí – điều tiết áp khí đến hoàn cảnh con người có thể sinh tồn, thời gian cần vừa vặn là mười giây!

Mười giây, tiểu cơ giáp như khoác ánh bình minh bay ra khỏi phạm vi trọng giáp tự nổ.

Lục Tất Hành nhảy lên lao như điên.

Cửa tiếp nhận vang khẽ một tiếng, điều tiết áp khí hoàn tất, mở ra từ bên trong, nháy mắt mở cửa, lồng phòng hộ mô phỏng khoang sinh thái của Trạm Lư liền tan tành, lần này Trạm Lư ngay cả điện để chào hỏi cũng đã hết sạch, im lặng quay về thành tay máy, buông thõng xuống.

Lục Tất Hành vịn khung cửa thấy rõ người bên cạnh, đầu gối mềm nhũn, suýt nữa trực tiếp quỳ xuống, cậu lảo đảo nửa bước, run run rẩy rẩy đặt tay lên động mạch cổ Lâm Tĩnh Hằng: “Lâm… Lâm!”

Đầu Lâm Tĩnh Hằng theo ngón tay cậu vô lực vẹo sang một bên.

"Cho em một chút phản ứng," Lục Tất Hành hơi lạc giọng, "Cầu xin anh cho em một chút phản ứng!"

Chừng hơn mười giây, Lục Tất Hành mới ổn định bàn tay run run, chạm đến một chút rung rung yếu ớt, cậu vừa định đứng dậy thì chân mềm nhũn lại ngồi phịch xuống.

Khoang y tế trên cơ giáp bị cậu gọi lăn tròn đến, Lục Tất Hành cắn răng, bế Lâm Tĩnh Hằng lên nhét vào, trọng lượng người ấy nhẹ hẫng vượt ngoài tưởng tượng của cậu, xương gầy giơ cấn tay, cậu cảm thấy mình giống như tay không cầm một vốc than củi cháy hừng hực vậy.

Khoang y tế tận tụy với công việc quét qua toàn thân người bị thương, lập tức đưa ra báo cáo.

Từng điều từng mục thực sự khiến người ta nhìn không xuể, hệt như phần giới thiệu mở đầu trong buổi biểu diễn của ca sĩ vũ trụ.

Trong đó các chữ "virus Cầu Vồng", "mất nước nặng", "tinh thần lực quá tải nghiêm trọng", "vết thương súng bắn xuyên" nhìn mà ghê người, vượt xa phạm vi mà người không phải nhân viên y tế có thể xử lý, Lục Tất Hành chân tay luống cuống chốc lát, đành phải giao toàn quyền cho chương trình tự động của khoang y tế.

Tiểu cơ giáp ban nãy vận tốc sinh tử cũng chẳng ảnh hưởng nhiều, sau khi trốn khỏi phạm vi trọng giáp tự nổ ngược lại do người lái phân tâm đụng phải mấy ngôi sao của vành đai hành tinh khiến lồng phòng hộ vốn đã không chắc chắn lắm thủng lỗ chỗ, trong cabin rung liên tục.

Lục Tất Hành vừa chạy tới phòng y tế vô khuẩn vừa miễn cưỡng phân ra tinh lực, kéo lê tiểu cơ giáp mình đầy thương tích đi lòng vòng trong Sa Mạc Tử Vong.

Cửa phòng y tế vô khuẩn tự động đóng lại trước mặt cậu, nhốt cậu bên ngoài, chỉ có một cửa sổ nhỏ bằng bàn tay cho cậu dõi nhìn vào, chẳng qua giây lát đã bị hơi nước thở ra làm mờ.

Lục Tất Hành cúi đầu, trán dán lên cửa sổ thủy tinh.

Lúc này cậu mới phát hiện, trong đại não nhiệt độ ổn định của mình trống rỗng, giống như sau khi cháy rừng rực ngập ngụa hơi bốc lên, lý trí cơ hồ bị nuốt sạch.

Hạch cơ giáp bậc nhất liên minh co các ngón tay máy cúi đầu xuống, chẳng có mỹ cảm, cũng chẳng thấy lợi hại, như món đồ chơi rẻ tiền lũ nhóc ăn mày của căn cứ giơ chạy khắp nơi, trên còn loang lổ vết máu.

Lục Tất Hành liếc nhìn hắn, thầm nghĩ: "Em không đến, anh phải làm thế nào đây?"

Trạm Lư chỉ có thể bảo vệ anh ba phút, ba phút sau anh sẽ mang theo vết thương đầy mình, hoàn toàn phơi trần trong môi trường vũ trụ, có lẽ sẽ lập tức chết vì tia vũ trụ, hoặc mười mấy giây sau sẽ tiến vào ngạt thở, mạch máu li ti và một phần tế bào sẽ vỡ tan, phóng xạ của trọng giáp tự nổ sẽ chưng khô hơi nước trên người anh, anh sẽ vĩnh viễn ngủ say ở Sa Mạc Tử Vong, trong bãi tha ma của vô số sao chổi, trở thành một ngôi sao tuyệt vọng.

Mà sao chổi vẫn sẽ sống lại, còn anh thì sao?

Không phải anh nói Bạch Ngân Cửu ở ngay vực ngoại ư?

Không phải anh lập kế hoạch mỗi một bước đều chu chu đáo đáo, chuẩn bị dùng căn cứ rác rưởi của Xú Đại Tỷ làm mồi nhử, một lưới bắt gọn thân vương Cayley ư?

Anh không nên một lần nữa gọi Bạch Ngân Thập Vệ, như Chúa cứu thế giáng xuống liên minh đang trong nước sôi lửa bỏng, đạp vô số khói thuốc súng và máu xương, hoàn thành một đoạn truyền kỳ anh hùng nữa sao?

Lâm Tĩnh Hằng im lặng mặc cho máy móc y tế loay hoay qua lại, Lục Tất Hành không nhịn được lau thủy tinh, tựa hồ đang xác nhận điều gì, chăm chú nhìn dấu hiệu sinh tồn trên màn hình khoang y tế không chớp mắt: “Anh không chém gió thì chết à?”

Lâm Tĩnh Hằng toàn thân đều đau – Nguyên Dị Nhân bị chip khống chế bắn xuyên bụng hắn, khoang sinh thái do Trạm Lư gấp gáp hóa thành lại không hề có công năng giảm xóc và thăng bằng của khoang sinh thái thật sự, tích tắc bắn ra trọng giáp hắn liền mất đi ý thức, mà sốt cao và tơ lòng liên tục kéo căng lại không cho hắn nghỉ ngơi hoàn toàn, ảo giác và mộng mị thay phiên nhau kéo tới.

Hắn dường như trở lại thời thiếu niên, quay về nhà họ Lục.

Thật ra Lâm Tĩnh Hằng không thường ở nhà họ Lục – hồi nhỏ hắn đi theo bên cạnh Lục Tín, lớn lên trong quân đội, sau mười bốn tuổi vào học viện Ulan, lại học nội trú quanh năm, chỉ có nghỉ đông và nghỉ hè sẽ tới nhà Lục tướng quân ở vài ngày, chào Lục phu nhân theo phép lịch sự.

Kỳ thực hắn không thích ở nhà Lục Tín lắm, bởi vì nhà họ Lục vô cùng lớn, phó quan, thư ký thậm chí cả ekip làm việc của tướng quân Lục Tín đều thường xuyên qua lại, cũng có phòng cố định, thỉnh thoảng Lục phu nhân còn dẫn học sinh về, hễ đến là đến cả nhóm, như tổ chức du xuân phi pháp, những người không liên quan này đi ra đi vào, đối với gã thiếu niên Lâm Tĩnh Hằng hận mình không thể là kẻ điếc mà nói, hoàn cảnh quá ồn ào.

Hắn loáng thoáng biết mình chỉ đang nằm mơ, nhưng nhà họ Lục trong mơ lại chân thật như khúc xương mắc trong cổ, hắn cúi đầu nhìn tay mình – sạch sẽ, thuôn dài, chỉ có một lớp chai mỏng đẹp đẽ, là tay người thiếu niên, còn chưa từng khuấy gió sương lạnh băng.

Không xa vọng đến tiếng người, hắn theo thói quen nhíu mày, quay người trốn vào dưới tàng cây râm mát.

Trên cây có người ném một quả thông xuống hắn, Lâm Tĩnh Hằng đầu cũng không ngẩng lên chộp được: "Làm gì thế?"

Lục tướng quân đang xắn tay áo dẫn một đám robot làm vườn cắt chỉnh ngọn cây, robot làm vườn đều có cài đặt chương trình đàng hoàng, trong máy tính lưu bản đồ quy hoạch cả vườn hoa, vốn có thể cẩn thận tỉ mỉ bảo đảm mỗi một cành lá đều ở vị trí hoàn mỹ, mà cái kẻ tay mơ Lục Tín kia lại cứ muốn chạy tới khoa tay múa chân, vẽ rắn thêm chân.

"Cành cây trên ngọn không cắt… Đừng nói độ cao tiêu chuẩn với ta, ta chính là tiêu chuẩn." Lục Tín mắng robot xong, một tay đeo trên cành cây to, quay đầu, dùng một tay treo mình lên, gác cằm trên thân cây xù xì, cười tít mắt hỏi hắn, "Con có thích em bé không?"

Lâm Tĩnh Hằng mặt không biểu cảm trả lời: "Không."

"Ôi, sao con cô độc thế?" Lục Tín nói, "Ta nói cho con nghe, một gia đình, nếu muốn ra dáng gia đình, nhất định phải nuôi vài thứ, như là trẻ con, động vật nhỏ, để chúng chạy qua chạy lại trong nhà, rộn ràng chơi với con không vui à?"

Lâm Tĩnh Hằng mười lăm tuổi cho rằng cả thế giới đều rất ngu xuẩn, chẳng hề muốn chơi, nhếch khóe môi ngoài cười trong không cười, lấy trong túi quần ra một đôi tai nghe chống ồn, ra tay chặn Lục Tín, ngồi dưới tàng cây xem "Phân tích trận mẫu kinh điển" của hắn.

Ngay sau đó, tai nghe bị kéo ra, Lục Tín như một con đại tinh tinh nhảy xuống đất, ôm bả vai chưa rộng của gã thiếu niên, lấm la lấm lét hạ giọng nói: "Cô của con trước kia cũng không muốn có em bé, ta cũng không dám nói đến việc này, may mà có con!"

Lâm Tĩnh Hằng không mặn không nhạt nói: "À, tôi giải sầu cho ông."

"May nhờ tính nết khốn nạn của con." Lục Tín vui vẻ vỗ lưng hắn, "Lúc con mới tới, một đứa trẻ im lặng, xinh xắn, cô con vừa nhìn thấy đã rất thích, ai biết con là một chú sói con nuôi mãi không quen, nhiều năm như vậy mà mãi không thân với cô…"

Lục phu nhân là người ôn hòa nhưng nội tâm, đối nhân xử thế chu đáo, song không hề nhiệt tình, hai người không nhiệt tình đụng vào nhau đương nhiên không thể tóe lửa, Lâm Tĩnh Hằng luôn cảm thấy mình là phiền phức do Lục Tín tự chủ trương mang về nhà, sợ chướng mắt người ta, cho nên cố hết sức không lảng vảng trước mặt bà.

Giờ đây đột nhiên nghe câu này, thiếu niên rất giật mình, sửng sốt giây lát, hắn ngạc nhiên nghĩ: "Thì ra bà ấy không ghét mình sao?"

Ý nghĩ nhỏ bé này cơ hồ khiến hắn đứng ngồi không yên, như một con thú non bị chú ý quá mức, nơm nớp lo sợ mà xù lông lên.

Lục Tín tim còn rộng hơn Thiên Hà Số 1 không mảy may phát hiện, hưng phấn lên còn thuận tay vò xù tóc Lâm Tĩnh Hằng: "… Hôm qua ta bảo với cô, thằng nhóc này nuôi không quen, không bằng mình cứ tự đẻ một đứa, nuôi từ nhỏ đi, con đoán thế nào? Cô con vậy mà im lặng! Im lặng chính là đồng ý rồi bé cưng à, con sắp có em trai em gái rồi."

Lâm Tĩnh Hằng dùng khuỷu tay thụi ông ta một phát, giải cứu mái tóc chịu đủ tàn phá khỏi tay đại tinh tinh phấn khởi quá độ.

"Ồ, ghen rồi?" Lục Tín cười nhe hàm răng trắng, "Yên tâm, có em rồi, ba cũng thương con nhất."

Lâm Tĩnh Hằng đanh mặt đứng dậy: "Tránh ra."

"Ghen là không đáng mặt đàn ông đâu!" Lục Tín la vào vành tai đỏ lên của hắn, "Ba nói con nghe, có một tiểu quỷ gọi anh hai sướng lắm, theo trước theo sau như cái đuôi, con bịa đại câu gì nó đều lén mang đi làm tiêu chuẩn, lừa thế nào cũng tin… Y như con hồi nhỏ vậy! Ha ha ha…"

Tiếng cười ấy dần dần bị hắn bỏ lại sau lưng, tan ra, trở nên nhạt nhẽo.

Nó xuyên thấu thời gian, xuyên thấu ký ức, Lâm Tĩnh Hằng bỗng nhiên quay đầu lại, nhà họ Lục hoa tươi rực rỡ đã biến mất sâu trong các vì sao xa xăm, sụp đổ dưới ý thức của hắn.

Đại não đau như kim đâm, kế đó là chóng mặt khó lòng miêu tả, Lâm Tĩnh Hằng vô thức giãy giụa, chạm tới bên cạnh tựa hồ có thứ gì chất cứng, liền lao đầu vào đó, hòng mong giảm bớt di chứng của tinh thần lực quá tải.

Song không hề đau đớn như trong dự đoán, hắn đâm vào một bàn tay ấm áp, người ấy dùng lòng bàn tay đệm, kế đó cẩn thận vén mái tóc ướt đẫm mồ hôi lạnh của hắn ra, cố định đầu hắn: "Suỵt… cố chịu một chút, yên tâm ngủ một giấc là khỏe… em ở đây em ở đây… Cho anh ấy một liều thuốc trấn tĩnh."

Lâm Tĩnh Hằng mở miệng muốn nói hắn đã lờn với các loại thuốc trấn tĩnh ngon giấc nọ kia, không có tác dụng gì đâu, thì ống tiêm đã đâm vào.

Trong cơn mơ màng, hắn nhìn thấy một hình bóng quen thuộc, dường như là Lục Tất Hành.

Lâm Tĩnh Hằng mơ mơ hồ hồ nghĩ: "Sao giấc mơ này vẫn còn tiếp tục?"

Bàn tay ấm áp của người ấy vẫn quanh quẩn ở đỉnh đầu và gần huyệt thái dương hắn, ấn huyệt vị không nhẹ không mạnh, lời nói mơ hồ vang lên bên tai, một chữ cũng chẳng nghe rõ.

Mí mắt Lâm Tĩnh Hằng càng lúc càng nặng, cuối cùng im lặng nhắm lại.

Lục Tất Hành nửa ngồi bên cạnh khoang y tế, cố định chặt chẽ hắn, cho đến khi cảm thấy hắn hít thở đều đều mới thở phào nhẹ nhõm, mệt toát mồ hôi, Lâm Tĩnh Hằng cuối cùng đã hạ nhiệt rồi.

Vết máu trên người hắn đã xử lý sạch sẽ, dịch dinh dưỡng đang cuồn cuộn truyền vào tĩnh mạch, cơ hồ có thể nhìn thấy mạch máu dưới da đang nhúc nhích, Lục Tất Hành lau mồ hôi lạnh ở thái dương hắn, chăm chú nhìn hắn một lúc, chốc lát sau hoàn hồn, lại hơi mất tự nhiên dời ánh mắt đi, ho khan một tiếng, cậu hỏi như một bậc chính nhân quân tử: "Anh rốt cuộc làm sao giày vò mình thành thế này?"

Lâm Tĩnh Hằng đương nhiên sẽ không trả lời.

Thế là Lục Tất Hành lại lén lút quay đầu, giơ một ngón tay chọc huyệt thái dương hắn: "Này."

Lâm Tĩnh Hằng hơi nghiêng đầu, khuôn mặt nghiêng càng gầy hơn, hai má không thấy màu máu, trên đôi môi nhợt nhạt còn có các vết nứt nhỏ, trán tựa hồ hơi nhíu, lại có một chút cảm giác yếu ớt ít thấy.

Tim Lục Tất Hành đập mạnh vài nhịp, cơ giáp đã ra khỏi vành đai tiểu hành tinh đầy nguy hiểm nhảy hình chữ "S" tại chỗ. Cậu lóng ngóng chân tay xoay mặt Lâm Tĩnh Hằng lại, ngón út không cẩn thận chạm phải khóe môi hắn, thế là Lục Tất Hành lập tức như con mèo đạp phải công tắc điện, trong cơn bối rối chỉ hận không thể nhảy lên tại chỗ, lui lại mười vạn tám ngàn dặm, trong cổ cậu như dính sợi lông gà, hắng thế nào cũng không sạch, mắt đảo lung tung giây lát, cậu giấu đầu hở đuôi giải thích với người hôn mê bất tỉnh: "Em em… em không sàm sỡ anh, em không cố ý đâu."

Màn hình nhỏ bên trên khoang y tế giám sát sóng điện não của bệnh nhân, làm tròn chức trách mà biểu hiện, bệnh nhân đang nằm trong trạng thái hôn mê sâu, trào phúng chiếu rọi màn biểu diễn cá nhân của khoa học gia thanh niên Lục tiên sinh.

Khoa học gia thanh niên Lục tiên sinh cùng tay cùng chân đi vài vòng bên cạnh, không cách nào dùng kinh nghiệm cá nhân giải quyết trái tim nhảy lên nhảy xuống, cậu mù mờ và nghi hoặc, đành phải biến khoa học chặt chẽ thành lý luận – thiên tài này quay đầu nói với khoang y tế trống không: "Quét thử mức hormone của tôi bây giờ."

Khoang y tế giơ kim thử dài nhỏ, không hề nương tình chọc thủng mạch máu tràn ngập hormone của cậu, kết luận nồng độ Phenethylamine cao hơn mức bình thường nhảy ra đầu tiên, nó máy móc hỏi một cách thiết diện vô tư: "Có từng dùng thuốc liên quan hay không?"

Lục Tất Hành cứng đờ đứng tại chỗ: "… Không, tôi không cắn thuốc." *(Phenethylamine ngoại trừ là một trong các hormone tình yêu, còn là thành phần của thuốc chống trầm cảm, thuốc gây ảo giác và thuốc lắc, không thể uống lung tung)*

Liền sau đó, Dopamine, Oxytocin, Norepinephrine… Từng trị số nối nhau nhảy ra, khoa học nói cho cậu biết, hệ thống nội tiết của cậu vung sào nổi dậy, đang phóng thích một lượng lớn hormone vì một vị tiên sinh khác trong cơ giáp.

Lục Tất Hành giơ tay che mắt.

Cảm giác xa lạ hơn ba mươi năm qua chưa từng có bị máy móc vạch ra, tức khắc như tự thân qua đường sáng, trở nên đúng lý hợp tình, thế tới càng hùng hổ, suýt nữa nhấn chìm cậu, Lục Tất Hành hầu như không dám nhìn Lâm Tĩnh Hằng nữa, tông cửa lao ra khỏi phòng y tế.

Lâm Tĩnh Hằng mười hai tiếng sau tỉnh lại, vừa cử động nhẹ hắn liền phát hiện mình đã tách khỏi mạng tinh thần của Trạm Lư, bản thân đang nằm trong một khoang y tế, các vết thương lớn nhỏ trên người đã xử lý xong, trên làn da trần không có cảm giác dính bết, còn có người đắp cho hắn một tấm chăn mỏng.

Hắn nhớ mình bắn khỏi trọng giáp tự nổ – trong tình huống đó, ai có thể vớt hắn lên?

Hải tặc lọt lưới sao?

Lâm Tĩnh Hằng thoáng hoạt động tay chân, trực tiếp rút kim truyền dinh dưỡng, bình tĩnh cảm nhận mạng tinh thần của tiểu cơ giáp này một chút, trạng thái tinh thần của người lái tựa hồ không ổn định lắm, tinh thần lực lúc mạnh lúc yếu, cướp quyền khống chế rất dễ dàng, nhưng… e rằng là bẫy.

Lâm Tĩnh Hằng không tùy tiện hành động, tiện tay cầm bộ quần áo gấp gọn gàng bên cạnh, kiểm tra hết lượt từ trên xuống dưới, chắc chắn trên quần áo không có "vật liệu thừa", bấy giờ mới nhặt lên mặc, rồi cẩn thận mở cửa phòng y tế đóng chặt.

Sau đó hắn nhìn thấy vị người lái "trạng thái tinh thần không ổn định lắm".

Tiểu cơ giáp chỉ lớn bằng ấy, dưới mạng tinh thần bao trùm, góc nào phát ra một chút động tĩnh Lục Tất Hành đều cảm nhận được, tích tắc Lâm Tĩnh Hằng tỉnh lại cậu đã biết, chỉ vài phút ngắn ngủi lòng bàn tay cậu đã rịn mồ hôi lạnh, còn giấu đầu hở đuôi giả vờ hết sức "ngạc nhiên mừng rỡ", làm bộ thoải mái chào hỏi: "Anh tỉnh rồi, cảm giác thế nào? Trạm Lư hết điện, năng lượng dự phòng trên cơ giáp này không đủ cho anh ta dùng, chỉ sợ phải về căn cứ mới có thể tỉnh lại."

Lâm Tĩnh Hằng thoạt đầu ngớ ra, hoài nghi mình ngủ quên sinh ra ảo giác gì, lẩm bẩm hỏi: "Sao cậu ở đây?"

"Bắc Kinh đột nhiên mất tích trên thiết bị định vị, em ra đây tìm anh, gặp ngay anh đang nổ điểm nhảy vũ trụ." Nói đến đây, Lục Tất Hành đanh mặt lại, "Lâm, em cảm thấy em phải nói chuyện với anh, sao anh có thể…"

Lâm Tĩnh Hằng cắt ngang cậu, một sợi gân bắt đầu lờ mờ nảy lên thái dương: "Cậu nói cậu quét được sóng năng lượng của vụ nổ điểm nhảy vũ trụ, sau đó còn tìm đến đây?"

Lục Tất Hành: "Em nhìn thấy…"

Lửa giận đốt lên xương sọ Lâm Tĩnh Hằng: "Cậu vào Sa Mạc Tử Vong, còn nhảy ít nhất một lần trong đó?!"

50. Quyển 2 - Chương 50

"Ai cho cậu tới?" Tuy rằng Lâm Tĩnh Hằng cố hạ âm lượng xuống, lửa giận đã hiện rõ trong vẻ mặt lời nói, "Cậu không ở căn cứ huấn luyện chó, rỗi việc định vị tôi làm gì?"

Câu hỏi này trúng ngay tim đen, Lục Tất Hành nhất thời không đáp gì được.

"Cậu chưa từng nghe nói cái gì gọi là 'Sa Mạc Tử Vong' à? Cậu có biết nhảy khẩn cấp trong Sa Mạc Tử Vong là hành vi gì không? Cậu nhìn thấy nhiều xác như vậy, không đoán ra phía trước có thể sẽ có hải tặc vũ trụ? Cậu chỉ lái một cái…" Lâm Tĩnh Hằng vỗ mạnh vách cabin cơ giáp, tiểu cơ giáp tự dưng bị ghét bỏ phát ra tiếng động như tiếng nấc, nghe rất tủi thân.

Lâm Tĩnh Hằng lại nhớ đến chuyện tên này nhét chip vào người mình, nhất thời thù mới cộng thêm hận cũ, tức giận đến mức nhịp tim sắp không đều: "Cậu đúng là không biết sống chết!"

Lục Tất Hành: "…"

Cậu còn chưa mở miệng mà lời thoại đã bị cướp gần hết, đành phải im lặng gật đầu, dùng đầu lưỡi không có việc gì làm liếm răng.

Lâm Tĩnh Hằng muốn đánh cậu một trận, song Lục Tất Hành là một người trưởng thành, đã qua tuổi bị đánh, hắn đành phải cố gắng kiềm chế.

Không đến một tháng, Lâm tướng quân đã nhịn hai trận đòn nhừ tử, mùi vị sắp vượt qua "nội lực phản phệ" trong truyền thuyết cổ đại. Hắn lạnh lùng nói: "Đưa tôi mạng tinh thần, tránh ra!"

Lục Tất Hành lịch sự cười với hắn, rốt cuộc tìm được cơ hội mở miệng: "Không, có giỏi thì anh cướp đi."

Vừa dứt lời, cửa phòng y tế đột nhiên vươn ra mấy cái tay máy, ba chân bốn cẳng cố định tứ chi Lâm Tĩnh Hằng – trong hoàn cảnh vũ trụ cực đoan, tình huống tâm lý sinh lý gì cũng có thể xảy ra, phòng y tế có thiết bị trói chuyên biệt, cao nhất có thể chịu được sức kéo hơn năm mươi tấn, toàn dựa vào người lái điều khiển, đủ để trói chặt mấy con đại tinh tinh nổi điên.

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Đây là muốn tạo phản à!

"E hèm," Lục Tất Hành ung dung đi tới, dùng miệng chỉ huy thiết bị trói nhét bệnh nhân nóng tính vào khoang y tế đặt ngay ngắn, một tay chống bên tai Lâm Tĩnh Hằng, từ bên trên nhìn xuống hắn mà nói, "Em nghe nói bị thương khi rớt mạng tinh thần không tự nguyện là rất nặng, bị sốc còn là nhẹ, phản kháng quá mạnh thậm chí có thể tạo thành người lái chết não, chuyện này em còn chưa thử bao giờ, là thật hay giả vậy? Tướng quân, hay là anh dạy cho em một khóa đi?"

Lâm Tĩnh Hằng: "Lục, Tất, Hành!"

"Ồ," Lục Tất Hành ngồi xuống cạnh hắn, xin phòng y tế thông minh một ly nước làm trơn họng, dự trữ nước bọt để giảng liền ba tiết học công khai, sau đó mở miệng: "Tướng quân, em phát hiện con người anh không biết phải trái lắm, điều này là không tốt, tuy rằng người khác đều nói 'tú tài ngộ thượng binh, hữu lý thuyết bất thanh', nhưng cá nhân em cho rằng đây là cặn bã phong kiến. Anh xem, trên cơ giáp của em cũng không còn năng lượng gì, chúng ta đi chậm thôi, cách căn cứ còn mấy ngày lộ trình, nhân khoảng thời gian này, chúng ta hãy nói đạo lý một chút."

Lâm tướng quân bằng này tuổi mà còn chưa từng tức tối như vậy, hắn gằn từ kẽ răng ra một câu: "Thả ra, cậu thật sự cho rằng tôi không dám làm gì cậu à?"

Đối với điểm này, hiệu trưởng Lục hiểu hơi lệch chân tướng sự thật, nhưng kết quả không xa, nghe uy hiếp hung ác của đối phương, cậu chẳng những không thèm để ý, còn rất lên mặt mà buông tay: "Sợ quá, anh muốn làm gì em? Tới đi!"

Lâm Tĩnh Hằng: "..."

Tiểu quỷ là "cái đuôi nhỏ theo trước theo sau" cái khỉ gì, chỉ giỏi nói vớ nói vẩn, Lục Tín quả nhiên là một lão dóc tổ, ăn nói lung tung không một câu nào tin được, đẻ ra cái thể loại xấu xa như gì!

Lục Tất Hành bày ra tư thế: "Chuyện này, chúng ta có thể từ hiện tượng nói đến bản chất, lại từ bản chất trở về hiện tượng -"

Lâm Tĩnh Hằng: "Biến!"

"Không được, em phải nói xong mới biến," Lục Tất Hành tố chất tâm lý tương đối ổn định, chậm rãi tính nợ với hắn, "Lâm, em hỏi anh, khi anh phát hiện hải tặc vũ trụ trên tuyến đường ngầm, Bắc Kinh còn trong phạm vi mạng nội bộ, tại sao anh không gửi một tin nhắn về căn cứ?"

Lâm Tĩnh Hằng đương nhiên không thể hỏi gì đáp nấy như học sinh ngoan, hừ mũi ra một hơi.

"Bởi vì không tin tưởng bọn em – em, và mọi người trong căn cứ, anh cảm thấy nói cho bọn em biết cũng vô dụng, dù sao những người này đối đầu hải tặc vũ trụ, cơ bản không có sức chiến đấu, có thể tự hù chết mình, thế nên anh một mình đi giải quyết, đúng không? Anh có từng suy nghĩ tại sao mình phải vì một đám ăn hại không tin tưởng, không có sức chiến đấu mà mạo hiểm không?"

“Thịt một Nguyên Dị Nhân cũng tính là mạo hiểm? Tôi không vừa mắt với hắn, tiện tay xử lý mà thôi, về sau lời như thế bớt nói ra ngoài để người ta cười cho.” Lâm Tĩnh Hằng cười khẩy, tiếp đó hắn hít sâu một hơi, lấy ra sự tu dưỡng mình tích góp hơn nửa đời, “Bây giờ cậu thả tôi ra, tôi sẽ không chấp nhặt.”

Lục Tất Hành nói lạnh tanh: “Cảm ơn anh đẹp trai, nhưng mà anh cứ nằm đó tiếp tục chấp nhặt đi.”

Lâm Tĩnh Hằng: “…”

“Cho nên anh là ‘tiện tay’ sốt cao mất nước, ‘tiện tay’ suýt nữa biến thành một xác chết trôi trong chân không,” Lục Tất Hành nói, “A, đúng, dùng thuốc tan cơ biến mình thành một bộ xương khô cũng rất tiện tay, phải chăng trong kế hoạch ban đầu của anh còn định tiện tay thăng thiên luôn? Mà anh đã đạt thành nhiều thành tựu cá nhân như vậy, lại còn có dũng khí nổi giận với em, nói trước một lần những lời em muốn chất vấn anh – tiên sinh Lâm Tĩnh Hằng, tinh thần ác nhân cáo trạng trước này của anh đã vượt cấp sách giáo khoa, trực tiếp tiến vào cấp kỳ tích nhân gian rồi, anh biết không?”

Lâm Tĩnh Hằng nhắm mắt lại, điếc rồi, đồng thời hắn bắt đầu tưởng tượng treo tên nhóc con lải nhải bên cạnh lên đánh, hòng giảm bớt ngọn lửa hừng hực trong lòng.

Tuy rằng Lâm thượng tướng không bạo lực không hợp tác, nhưng Lục Tất Hành là tuyển thủ chuyên nghiệp bộ môn đàn gảy tai trâu, đã gặp các loại con nít quỷ không nghe người ta nói chuyện, đối phó loại người này rất thành thạo, bất kể Lâm Tĩnh Hằng đáp lại hay không, cậu vẫn tự giữ nguyên tốc độ đều đều, thao thao bất tuyệt, nói đến trọng điểm liền lặp lại ba lần.

Cuối cùng khiến Lâm Tĩnh Hằng nghe ngủ gục luôn.

Lục Tất Hành rốt cuộc ngậm miệng, quan sát giây lát, thả dây trói của phòng y tế ra, cẩn thận kiểm tra cổ tay và mắt cá chân Lâm Tĩnh Hằng một chút.

Vẫn ổn, không trầy xước, Lâm Tĩnh Hằng không giãy giụa, người này chưa bao giờ thử làm chuyện vô nghĩa.

Lục Tất Hành khom lưng, khuỷu tay chống lên đầu gối, hai tay hợp lại chống trán, kiềm chế mà rùng mình.

“Chọc giận tôi đến phát huy siêu thường rồi.” Cậu nghĩ.

Nhưng may mà ai đó rất bất chấp lý lẽ, bằng không vào lúc thế này, Lục Tất Hành thật sự không biết nên cư xử như thế nào.

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ, Lục Tất Hành cơ hồ dùng tất cả thời gian vào đối kháng vận mệnh và thế giới, người khác mới biết yêu, cậu lại nén đau tập tễnh học đi, người khác bắt đầu lún vào trần thế, cậu thì nằm mơ cũng khát khao thoát khỏi tầng khí quyển.

Thời gian của cậu quá quý giá, cậu cứ chạy như điên, chưa bao giờ dừng lại để ý phong cảnh ven đường.

Bao nhiêu năm qua, Lâm Tĩnh Hằng là người đầu tiên phá tan cõi lòng bình tĩnh của cậu.

Lục Tất Hành cúi đầu nhìn hắn, lại nghĩ tới thân thể gầy gò mà bầm dập thương tích dưới áo trong, máu nóng lên đầu rút đi, một thứ cảm xúc lẫn lộn chứa đựng sợ hãi lại trỗi lên, cậu nghĩ: "Em nên đối xử với anh như thế nào?"

Một lúc lâu, Lục Tất Hành như một nhà mạo hiểm tràn ngập tò mò và sợ hãi, nín thở, dùng sự cẩn thận như vuốt ve hoa ăn thịt người, khẽ khàng cầm bàn tay Lâm Tĩnh Hằng đang đặt ở một bên.

Bàn tay ấy lạnh vô cùng – khả năng là tức giận – cũng cứng vô cùng, dẫu ngón tay thả lỏng, khớp xương như sắt đá cũng tỏ rõ sức mạnh của đôi tay này, móng tay cắt gọn gàng sạch sẽ, lòng bàn tay lại đầy nốt chai thô ráp và các vết sẹo lớn bé.

Lục Tất Hành khe khẽ vuốt ve bàn tay này, chầm chậm phun ra hơi thở đang nén, nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận một lúc, cậu cảm thấy rõ rệt, năng lượng thần bí nào đó bắt đầu từ chỗ da tiếp xúc đang khuấy tung mạch máu mình, sôi trào đến ngực.

Lục Tất Hành hơi giật mình, sờ một lát, thật sự bứt rứt khó yên, không nhịn được lại rót cho mình một ly nước lạnh.

Cậu đi lòng vòng một lúc lâu, mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, mở bút ký trên thiết bị đầu cuối cá nhân, dùng cách thức báo cáo thực nghiệm miêu tả lần đầu thăm dò "lĩnh vực thần bí" này, cuối cùng lại thêm vài câu cảm nhận chủ quan không mấy chặt chẽ vào cuối –

"Trên sinh lý, tôi ngồi ngay ngắn ở đó, mà thần trí như đã lâng lâng bay lên đỉnh đầu, bay một vòng quanh cabin cơ giáp. Dư vị trước sau kích thích hệ thống nội tiết của tôi, lồng ngực không ngừng bành trướng, giống như hít nhiều 'bóng cười', ngay cả hít thở cũng muốn cười."

"Tiếp xúc giữa người với người đều hay ho và giàu dư vị như vậy ư? Đáng tiếc một trong các phép lịch sự của người trưởng thành chính là phải nắm chắc khoảng cách thoải mái cho nhau, nếu không phải quan hệ đặc biệt, vô duyên vô cớ thưởng thức tay ai đó nghe như biến thái vậy, tôi không tìm được tổ so sánh."

"Tình yêu, rốt cuộc sẽ còn có cảm giác như thế nào?"

Song tính nết của "tình yêu" cậu bỏ lửng chưa quyết thật chẳng ra gì, hôm sau vừa tỉnh dậy liền thành thạo chiến tranh lạnh.

Lâm Tĩnh Hằng tố chất cơ thể vượt trội, bốn mươi tám tiếng sau bất luận là virus Cầu Vồng hay thuốc tan cơ đều đã thay thế sạch sẽ, mà yên giấc hai đêm hiếm thấy càng hoàn mỹ tiêu hóa di chứng tinh thần lực quá tải. Hắn lại đi thịt thêm hai Nguyên Dị Nhân cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Lục Tất Hành cũng không thể trói hắn trong phòng y tế nữa, nhưng hiển nhiên, đối phó Lâm Tĩnh Hằng, cậu vẫn còn biện pháp khác.

Phải biết rằng trên cơ giáp – đặc biệt là tiểu cơ giáp, quyền của người lái cao hơn tất cả.

Kể từ lúc Lâm Tĩnh Hằng ra khỏi phòng y tế, xung quanh liền bắt đầu lảng vảng "Lữ hành vũ trụ an toàn cần biết" do hiệu trưởng Lục tự mình ghi âm.

Hắn ngồi xuống, trên lưng ghế tự động bật lên máy chiếu nhỏ, dựa tường đứng dậy, một máy chiếu nhỏ lại từ đỉnh đầu bò đến, thế là hắn bèn đi khắp nơi trong cabin, radio mở chung trong cơ giáp xé giọng phát lại tiếng hiệu trưởng Lục đủ để làm tài liệu giảng dạy phát thanh tiêu chuẩn.

Cuối cùng Lâm Tĩnh Hằng hết đường phải cầm tai nghe chống ồn lên, vừa nhét vào tai đã suy sụp nghe thấy ai đó ở bên trong vui vẻ chào hỏi: "Buổi sáng tốt lành, Lâm, xin lỗi đã tiếp quản tất cả các thiết bị điện tử trên cơ giáp ngoại trừ Trạm Lư, bao gồm thiết bị đầu cuối cá nhân của anh – hãy hoan hô kỹ thuật vĩ đại đi, bây giờ em xin đọc cho anh chương thứ nhất của 'Lữ hành vũ trụ an toàn cần biết' bản chỉnh sửa mới nhất…"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Cậu ta còn bỉ ổi ra lắm trò thế!

Lục Tất Hành sợ bị đánh, trốn trong phòng ăn tầng hai cơ giáp, âm thầm quan sát Lâm Tĩnh Hằng qua mạng tinh thần.

Đúng lúc này, bản đồ đường hàng không thể hiện họ đã chính thức trở về tuyến đường ngầm, tiến vào phạm vi mạng nội bộ của căn cứ, Lục Tất Hành còn chưa kịp thở phào, thiết bị liên lạc suýt nữa bị tin tức ồ ạt làm tắc nghẽn – Độc Nhãn Ưng say rượu một đêm, sáng sớm dậy phát hiện con trai chạy mất, nghi bỏ trốn theo trai, lập tức nổi trận xung thiên, gộp lại phát biểu bài chửi mười mấy vạn chữ.

Lục Tất Hành luống cuống tay chân tắt thiết bị liên lạc, ngẩng đầu lên lại phát hiện Lâm Tĩnh Hằng không thấy đâu.

Cậu vội vã dùng mạng tinh thần quét qua cabin, phòng y tế, phòng ngủ… Thậm chí xấu xa nhìn thoáng qua buồng vệ sinh, đều không tìm được hắn. Tim cậu đập thót, suýt nữa cho rằng Lâm bị cậu làm phiền quá mở cửa cabin nhảy ra rồi, liền hấp tấp chạy ra khỏi chỗ ẩn thân tìm người.

Không ngờ vừa mới mở cửa đầu vai Lục Tất Hành đã bị tóm lấy.

Bàn tay hôm trước cậu đoán cả buổi cho cậu tự mình trải nghiệm "sức mạnh" là gì, Lục Tất Hành bị hắn tóm từ phía sau, vặn hai tay ra sau lưng, cả người đập lên cửa.

Lục Tất Hành lập tức phản bội khí tiết của phần tử trí thức: “Đầu hàng đầu hàng, có chuyện gì từ từ nói, nền văn minh nhân loại tiến vào kỷ nguyên Lịch Tân Tinh, huy hoàng như vậy, không phải để anh mọi việc đều dùng bạo lực… oái…”

Lâm Tĩnh Hằng: “Câm miệng.”

Lục Tất Hành theo lời câm miệng, lại vẫn khó khăn dán sát vào cửa quay đầu lại, cho hắn một nụ cười nắng xuân rực rỡ.

“Còn nghe thấy cậu nói một câu,” Lâm Tĩnh Hằng ấn mạnh cậu lên cửa, ghé vào tai cậu nói trầm trầm, “Tôi sẽ cho nó biến thành di ngôn.”

“Biến thành di ngôn em cũng phải nói,” Lục Tất Hành thôi cười, nhìn thẳng vào mắt hắn không né tránh, “Lâm, kể từ lúc em nhận được tin tức thân vương Cayley oanh tạc sao Bạch Lộ, em liền bắt đầu lo lắng cho anh, đến mức em không thể nào ở trong căn cứ chờ đợi, sóng hạt năng lượng cao vừa qua liền nhất định phải đi tìm anh. Ở gần chỗ xác điểm nhảy vũ trụ, em nhìn thấy xác hàng trăm cơ giáp… còn có xác người, em cho cơ giáp quét cổng truyền tin và xác Bắc Kinh, anh có biết tâm trạng em lúc đó không?”

Lâm Tĩnh Hằng sững sờ.

Lục Tất Hành khe khẽ thở ra một hơi: “Em cảm thấy cả đời em chưa từng gặp ác mộng như thế.”

Lâm Tĩnh Hằng không tự chủ được buông tay.

“Khả năng là vì nối với mạng tinh thần, mấy hôm nay em luôn không ngủ yên giấc, luôn nhiều lần choàng tỉnh dậy. Hôm qua nằm mơ thấy khi đó lưới vớt đứt, em không thể kéo được anh, em biết lượng điện của Trạm Lư chỉ còn vài giây, nhưng tăng tốc thế nào cũng không đuổi kịp anh.” Lục Tất Hành quay người, hơi chỉnh lại vạt áo xốc xếch, xòe tay ra, đây là một động tác quá thẳng thắn vô tư, giống như mổ bụng ra bày cho người ta xem vậy.

Lâm Tĩnh Hằng vô thức lui lại nửa bước.

Lục Tất Hành hiếm khi trầm mặc vài giây, sau đó mới tiếp tục: “Nói những điều này không phải để chỉ trích anh, chỉ là muốn cho anh biết cảm giác của em, trong lòng em rất khó chịu.”

Trên mặt Lâm Tĩnh Hằng thoáng qua một chút kinh ngạc, hắn nhanh chóng định thần, lại thần tốc che giấu, tiếp đó hắn không nói một lời quay người đi, bước chân càng lúc càng nhanh, hệt như bị một đám đại địch bình sinh chưa gặp truy sát vậy.

Lục Tất Hành giữ nguyên tư thế nâng tim, cũng kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Lâm Tĩnh Hằng, nghĩ thầm: “Mới thế đã bại lui rồi, em còn chưa dùng đến đại chiêu đâu.”

Khoa học gia thanh niên Lục tiên sinh mau chóng có được báo cáo thực nghiệm thứ hai: "Tôi đột nhiên phát hiện anh ấy là một người cực kỳ bị động, chưa bao giờ chịu nhìn thẳng vào cảm giác của mình, đương nhiên cũng càng không biết cách biểu đạt, nhưng so với trong tưởng tượng thì dễ sống chung hơn, chỉ cần bạn biết thóp của anh ấy, có thể phân biệt ra câu uy hiếp nào là giả."

Khoa học gia thanh niên Lục tiên sinh qua thực nghiệm và phỏng đoán hợp lý, phát hiện mình chính là thóp của Lâm tướng quân, Lâm tướng quân dù tính khó chịu cỡ nào đều thành hổ giấy, bởi vậy cậu có kế hoạch, tiến dần từng bước không kiêng nể gì, ngay cả bị đánh cũng không sợ nữa – sự thật chứng minh, Lâm Tĩnh Hằng quả thật cũng không dám động vào một ngón tay cậu, Lục Tất Hành âm thầm thống kê một chút, lực độ tiếp xúc tứ chi bạo lực nhất nhỏ hơn 100N, đối với nam giới trưởng thành, cơ bản thuộc về phạm vi đùa giỡn chẳng đau chẳng ngứa.

Đến cuối cùng, Lâm Tĩnh Hằng thật sự sợ cậu rồi.

Trạm Lư ăn hại kia vẫn còn ngủ, trong cabin cơ giáp be bé, Lục Tất Hành không đâu không có mặt, có thể chui ra mọi lúc mọi nơi, rượt hắn chẳng có chỗ trốn, sống không bằng chết, lần đầu tiên chờ mong trở lại căn cứ rách nát của Xú Đại Tỷ, khi nghe nói xuyên qua mạng tinh thần đã có thể nhìn thấy căn cứ, Lâm Tĩnh Hằng thậm chí thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng vậy.

"Mau nhìn kìa!" Lục Tất Hành chợt từ phía sau lao đến, ôm lấy bả vai Lâm Tĩnh Hằng, muốn đẩy hắn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lâm Tĩnh Hằng đang tiến hành huấn luyện phục hồi – thuốc tan cơ đã bị thay thế sạch sẽ, cơ bắp chính bị tan còn phải tự mình chậm rãi tạo lại – người đang toàn mồ hôi dính bết, càng ghét tiếp xúc tứ chi không khách sáo kiểu này, lập tức né sang một bên.

Lục Tất Hành lại không giải thích gì sán tới, cúi đầu ngửi cổ hắn: "Vẫn ổn, không ra bao nhiêu mồ hôi, mùi rất dễ chịu, anh hạ nhiệt độ phòng huấn luyện xuống thấp thế làm gì?"

Lâm Tĩnh Hằng dựng hết lông tơ lên, hất cậu ra: "Cậu mắc chứng gì vậy?"

Lục Tất Hành vô tội nhìn lại hắn, vẻ mặt hồn nhiên thân thiện: "Vận động mạnh ngay đầu gió lạnh vốn dĩ không tốt, ôi thôi, hôm nay em không so đo với anh – mau nhìn bên ngoài kìa."

Chỉ thấy nơi mắt trần nhìn thấy được, một loạt tiểu cơ giáp đang bước chậm bên ngoài căn cứ, họ duy trì đội ngũ, thay đổi tốc độ qua lại, hình thành một phương trận nho nhỏ.

Lục Tất Hành hào hứng nối mạng nội bộ, mặt Chu Lục lập tức xuất hiện trên màn hình truyền tin.

"Thầy về…" Chu Lục thoạt đầu phấn khởi, nhìn thấy Lâm Tĩnh Hằng cách đó không xa, lại không nhịn được hơi nghiêm túc hơn, lớn tiếng tuyên bố, "Chúng tôi đang luyện binh, tất cả các người lái ngày đó tham gia xây dựng lồng phòng hộ đã xếp toàn bộ vào thành viên chính thức của Đội Tự Vệ, người báo danh mỗi ngày còn rất nhiều, cơ giáp tồn kho của căn cứ hầu như không đủ dùng, chúng tôi đang xếp đội

huấn luyện!"

Lâm Tĩnh Hằng hơi nhướng mày.

Chu Lục: "Chúng tôi có thể bảo vệ nhà mình!"

51. Quyển 2 - Chương 51

Trước kia Đội Tự Vệ không có tầng cấp cũng không có quản lý – đám người này đều nghe Xú Đại Tỷ, Xú Đại Tỷ nói "Đi, vài anh em tới đây đi đánh nhau", đám đàn em liền vác vũ khí đi theo, là một đoàn tay đấm tự do phân tán.

Nhưng trong đám ô hợp cũng có thể sinh ra dã tâm tự nhiên không ô nhiễm, dù là trong đàn dê cũng luôn có dê đầu đàn gạt đám đông đi ra, bắt lấy một tia rạng đông, cổ vũ mọi người theo hắn lao đến con đường phía trước.

Lúc trước là Chu Lục tụ tập một đám đàn em đi theo Lục Tất Hành cùng nhau tạo ra hệ thống nguồn năng lượng của cả căn cứ, hiện giờ vẫn là hắn rèn sắt nhân khi còn nóng, tổ kiến Đội Tự Vệ chân chính.

Lục Tất Hành vội vã đi tìm Lâm Tĩnh Hằng, do không đủ năng lượng nên hồi trình bị trì hoãn vài ngày, trong thời gian ngắn ngủi một tuần này, Chu Lục dẫn đầu quy hoạch biên chế cho Đội Tự Vệ, hắn đưa ra ý kiến rồi bốn học sinh chia nhau giúp hắn tìm đọc tư liệu từ thư viện điện tử của Lục Tất Hành, cuối cùng vay đông mượn tây, chắp vá ra một "trật tự quản lý Đội Tự Vệ của căn cứ".

Đã có kết cấu và hình thức ban đầu, có vẻ rất ra dáng.

Đương nhiên, các việc kể trên cũng không thể lay chuyển Lâm thượng tướng, Lâm Tĩnh Hằng thấy cái gọi là "Đội Tự Vệ" vẫn chẳng khá hơn trò trẻ con chỗ nào – lũ kiến đồng tâm hiệp lực cũng có thể đào ra tòa thành dưới lòng đất khiến người chú ý, các nhà sinh vật học thán phục những sinh vật bé nhỏ này lại tạo ra được kỳ tích như vậy, cũng viết truyện để lại, để người ta thỉnh thoảng đọc mà cảm động.

Nhưng như vậy thì thế nào? "Kỳ tích" và cảm động qua đi, vẫn không cản được một trận mưa to.

"Chúng tôi mỗi ngày luyện binh sáu tiếng, trước tiên làm quen với điều khiển cơ giáp, đúng giờ tuần tra, còn về sau làm thế nào tôi cũng không hiểu lắm, đều nghe thầy." Chu Lục dẫn tiểu tổ hắn huấn luyện cùng bọn Lục Tất Hành tiến vào căn cứ, hào hứng đi bên cạnh Lục Tất Hành, múa may chân tay miêu tả nguyện cảnh lớn lao của mình. Có lẽ là hắn mới lên làm đội trưởng tự vệ tự phong nên hơi tự tin, hoặc nghe nhiều chuyện bát quái màu hồng dẫn đến thiếu chút cảm giác khoảng cách với Lâm Tĩnh Hằng, hắn còn to gan lớn mật trao đổi một câu với Lâm Tĩnh Hằng, "Lâm tướng quân, anh trước kia ở… cứ điểm gì đó, cũng là như vậy à?"

Lâm Tĩnh Hằng xách Trạm Lư, thờ ơ trả lời: "Không, theo nghề quân vũ trụ của liên minh giai đoạn không chấp hành nhiệm vụ, thời gian huấn luyện mỗi ngày phải đạt tới mười tiếng, đây là quy định thống nhất của quân ủy."

"Quy, quy định thống nhất?" Chu Lục xanh mét mặt mày, "Thế ý là có thể tự động giảm bớt à?"

"Đại khái vậy," Lâm Tĩnh Hằng nhàn nhạt nói, "Ta cũng cảm thấy họ giảm không ít, nếu không đã chẳng đến mức không chịu nổi một đòn như vậy."

Lục Tất Hành hỏi: "Còn Bạch Ngân Thập Vệ? Cũng chấp hành kế hoạch huấn luyện theo tiêu chuẩn à?"

"Không, Bạch Ngân Thập Vệ thời gian ngủ là sáu tiếng, ba bữa, dọn dẹp phòng ốc và nghỉ ngơi ba tiếng, không phải tình huống đặc thù thì không có thời gian nghỉ ngơi khác." Lâm Tĩnh Hằng không hề quay đầu vượt qua cậu đi tới tòa nhà hành chính, "Dù sao, hải tặc vực ngoại nhiều năm qua cũng chưa từng nghỉ ngơi."

Thật ra ý của Lâm Tĩnh Hằng khi nói những lời này là để Chu Lục đừng nằm mơ ban ngày nữa – so với quân liên minh xuất thân tốt, dinh dưỡng cân đối, từ nhỏ đã nhận giáo dục quân sự chính quy, sản xuất trong căn cứ chết tiệt này đều là giá đỗ sinh ra đã thua kém, quân liên minh còn tan tác, không rõ sống chết, đám giá đỗ này lại toan tính tùy tiện hô vài câu khẩu hiệu, húp mấy miếng xúp gà, liền từ hạng hèn nhát biến thành anh hùng.

Không phải đùa giỡn à?

Nhưng vì không muốn đả kích Lục Tất Hành ngay trước mặt, Lâm Tĩnh Hằng nói khá khéo léo, Chu Lục là người thô kệch, nhất thời không thể thích ứng với kiểu vòng vo phong cách Votaw này, còn vô thức lấy thiết bị đầu cuối cá nhân ra, mở máy tính bấm thử thời gian huấn luyện của Bạch Ngân Thập Vệ.

"Anh nghe hiểu chưa?" Lục Tất Hành dùng bả vai huých hắn.

Chu Lục hơi lúng túng nói: "Đại khái… Anh ta nói thời gian huấn luyện của chúng tôi không đủ à?"

Lục Tất Hành thuận miệng nói bừa, xuyên tạc một trăm tám mươi độ ý của Lâm Tĩnh Hằng: "Ý Lâm tướng quân là, nếu các anh có thể yêu cầu mình theo tiêu chuẩn của Bạch Ngân Thập Vệ, anh ấy sẽ giúp các anh luyện binh. Anh biết Bạch Ngân Thập Vệ chứ?"

Chu Lục lắc đầu.

"Bạch Ngân Thập Vệ là tinh binh liên minh chân chính, khi chưa giải tán, họ đóng quân ở cứ điểm Bạch Ngân, hải tặc vũ trụ không dám xâm phạm tám đại thiên hà một bước, mười mấy năm giao chiến chưa từng thua, là chiếc ô bảo vệ của tám đại thiên hà. Anh nói thế nào?"

Chu Lục càng nghe cậu nói thì mắt càng sáng rực lên.

Lục Tất Hành vỗ vai hắn, như phần tử tà giáo chào hàng thuốc tráng dương, hạ giọng hỏi: "Các anh muốn biến thành Bạch Ngân Thập Vệ mới không?"

Lý trí Chu Lục lung lay sắp sập: "Nhưng… nhưng chúng tôi là một đám ma cà bông."

"Không có nhưng nhị gì cả." Vẻ mặt Lục Tất Hành trở nên nghiêm khắc, cậu nói như đinh đóng cột, "Anh chưa từng nghe câu ngạn ngữ cổ kia à? 'Đàn ông đích thực không bao giờ quay đầu nhìn vụ nổ', đi về phía trước, đừng quay đầu nhìn lại, liên minh cho rằng anh là hạng ma cà bông, thì anh chính là ma cà bông à? Votaw đã bị bắn thành tổ ong vò vẽ rồi, sao giá trị quan của anh còn dừng lại ở xã hội cũ thế?"

Chu Lục bị cậu lừa xong, như bơm thẳng một ống máu gà vào động mạch chủ, lên dây, quay người chạy ngay, cả chuyện Xú Đại Tỷ tại sao không về cùng Lâm tướng quân cũng quên hỏi.

Lục Tất Hành chững chạc đi vài bước, rồi bước chân càng lúc càng nhanh, vội vã chạy theo Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng vừa mới thoát khỏi hiệu trưởng Lục ma âm xuyên tai, vào tòa nhà hành chính lại đụng phải Độc Nhãn Ưng như hổ rình mồi.

Lâm Tĩnh Hằng đang có một bụng nghi ngờ về tình hình cơ thể quỷ dị của Lục Tất Hành, vừa thấy Độc Nhãn Ưng liền vội vàng gọi lão lại: "Đúng lúc quá ông anh, tôi có chuyện muốn hỏi ông…"

"Tao không có chuyện gì muốn cho mày biết cả." Độc Nhãn Ưng đang nổi nóng, chưa nghe xong đã chặn lại, "Họ Lâm, trước kia tao chỉ biết mày là hạng đê tiện vô sỉ, không ngờ mày có thể đê tiện vô sỉ đến mức độ này!"

Lâm Tĩnh Hằng không hiểu gì hết: "Sao vậy, tôi bị mộng du đạp trúng đuôi ông à?"

Độc Nhãn Ưng nói: "Tao tuyệt đối sẽ không giao con trai tao cho mày, mày bỏ cuộc đi!"

Về thân thế của Lục Tất Hành, hai người đã ngầm hiểu lẫn nhau, Lâm Tĩnh Hằng không biết lão mèo Ba Tư bây giờ lên cơn chó dại gì, cũng chẳng thèm làm rõ, lập tức cười khẩy bật lại: "Ông quyết được à?"

Đúng lúc này, tiếng bước chân vội vã của Lục Tất Hành đã đến, từ rất xa đã nghe thấy hai vị này oan gia ngõ hẹp: "Ba, anh ấy ra ngoài chuyến này rất vất vả, ba đừng quấy rầy anh ấy nghỉ ngơi!"

Độc Nhãn Ưng: "…"

Lâm Tĩnh Hằng cảm thấy sự nhẫn nại của mình đã đến cực hạn, còn nghe Lục Tất Hành nói thêm một câu

thì óc cũng có thể bay ra, hắn vội vã nghe tiếng gió mà chuồn, trước khi trốn còn không quên bỏ lại một câu cho Độc Nhãn Ưng: "Ông quản 'con trai ông' cho tốt trước đi."

Đây là thị uy trắng trợn, Độc Nhãn Ưng quát: "Tao giết mày!"

Lâm Tĩnh Hằng nhẹ tênh hừ một tiếng, người đã lên thang máy, hai người cãi nhau một trận ông gà bà vịt, thành công tăng thêm hiểu lầm, nghe còn rất giống có chuyện như vậy!

Lục Tất Hành hấp tấp đến hòa giải vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Lâm Tĩnh Hằng chạy còn nhanh hơn phi thiên độn địa, mà cha ruột đang chuẩn bị phun lửa vào mình, cậu thấy tình thế không ổn, vội vàng cho Độc Nhãn Ưng một nụ hôn gió: "Ba, lâu lắm không gặp, con nhớ ba vô cùng!"

Nói xong, cậu vừa tiếp tục nhớ, vừa không đợi Độc Nhãn Ưng trả lời đã co cẳng chạy mất.

Lâm Tĩnh Hằng như qua ngũ quan trảm lục tướng né đôi cha con kia, xuống tầng hầm, treo Trạm Lư đang ngủ lên trọng tam đã tu chỉnh xong, để hắn tự khởi động lại, sau đó không kịp ngồi xuống uống ngụm nước, đến thẳng nhà tù dưới lòng đất.

Xú Đại Tỷ Spencer đã ở trong nhà tù dưới lòng đất không thấy mặt trời một tháng, ngoại trừ robot đưa cơm, đến con chuột cũng chẳng thấy, dáng người càng trở nên mỏng manh yếu ớt.

Chợt nhìn thấy người sống, hắn biểu hiện đầy đủ khí khái anh hùng của một kẻ buôn lậu vũ trụ – Xú Đại Tỷ tè cả ra quần lao đến ôm đùi Lâm Tĩnh Hằng, bắt đầu gào khóc than thở: "Tứ Ca! Em biết lỗi rồi… Em đã tự kiểm điểm hơn một tháng, em thật khốn nạn, em có lỗi với Độc Nhãn Ưng, có lỗi với các anh em, nếu không phải vì người già trẻ nhỏ trong căn cứ này, em nhất định thiên đao vạn quả đền mạng cho bọn họ, em… hức."

Lâm Tĩnh Hằng không muốn lôi lôi kéo kéo với hắn, liền rút súng gí vào đầu hắn.

Xú Đại Tỷ lập tức buông tay lui lại, gượng ra một nụ cười lấy lòng, nước mũi vỡ đê theo răng sún chảy vào miệng.

Lâm Tĩnh Hằng: "Nói tiếng người."

"Tứ Ca," Xú Đại Tỷ hơi bình tĩnh lại, thấp giọng nói, "Đây là thế đạo gì? Người khi đi trong sa mạc, nước đái cũng không nỡ đổ, tôi dù tốt dù xấu vẫn hữu dụng hơn một vũng nước đái… Không thì ngài nói xem phải làm thế nào? Tôi có thể quỳ xuống, quỳ xuống dập đầu xin lỗi các vị, thế cũng không được, vậy các vị có thể đi đào mộ tổ nhà tôi. Nhà chúng tôi luôn ở trên tuyến đường ngầm, mấy thế hệ rồi, tôi… cha mẹ chú bác gì đều ở đó! Chỉ cần ngài hả giận, như thế nào cũng được! Hãy thả tôi ra ngoài đi, sau khi ra ngoài, tôi xin đi theo hầu hạ, tuyệt đối không nói lung tung, dám nói lung tung một câu thì ngài cứ đánh tuốt xác tôi ra!"

Dù là Lâm thượng tướng kiến thức rộng rãi cũng rất ít nhận được lời mời thịnh tình "đào mộ tổ", e rằng trong từ điển của tiên sinh Spencer không có hai chữ "xấu hổ". Khóe mắt hắn giật giật: "Mày có tác dụng gì?"

"Tôi có tai mắt trong hải tặc." Xú Đại Tỷ nói cứ như thật, "Thật đó, không lừa ngài, năm xưa tôi từng nhặt được một điểu nhân, đầu người thân chim, biết bay, mặc quần áo lại giống người, tôi từng cứu hắn, hắn bây giờ ở trong tay hải tặc vũ trụ, tin tức hải tặc xâm phạm Thiên Hà Số 8 lần này chính là hắn truyền cho tôi."

Lâm Tĩnh Hằng thầm giật mình, trên mặt lại không hiện ra tẹo nào: "Mày còn dám nói lung tung, tao tuốt xác mày ra ngay bây giờ."

"Đừng, đừng mà! Tôi không nói bậy đâu!" Xú Đại Tỷ sốt ruột đỏ gay cả mặt, "Tứ Ca chưa thấy điểu nhân biết bay bao giờ nên không tin chứ gì? Tôi nói cho ngài biết, hồi xưa trên chợ đen rất thịnh hành thú cưng biến dị hình người, bọn buôn lậu đoạn tử tuyệt tôn đi khắp nơi tìm một số trẻ tàn tật thiểu năng, hại thành người không ra người quỷ không ra quỷ, bán cho đám nhà giàu bị bệnh thần kinh, đầu người thân chim không hề hiếm lạ, còn có đầu người thân rắn…"

Lâm Tĩnh Hằng cắt ngang hắn: "Tao biết thú cưng biến dị hình người là gì, thú cưng biến dị hình người căn bản không thể sinh tồn, chỉ là chậu cảnh trong thùng dinh dưỡng, mày lừa ai chứ?"

Xú Đại Tỷ nhe hàm răng sáng lóa: "Ôi chao, Tứ Ca, ngài không hiểu rồi. Ngài nghĩ xem, thời đại bây giờ, du lịch vũ trụ như chơi, chỉ một kỹ thuật ghép cơ thể người có tính là gì? Thật sự muốn làm thì không có gì không làm được, chẳng qua mọi người đều không làm mà thôi."

"Liên minh không làm, là bởi vì vấn đề luân lý, vừa trái pháp luật vừa gì đó, bọn tôi cũng không làm, đó là vì kiếm tiền – chết nhanh mới bán nhanh chứ, làm một kẻ mẹ kiếp sống mấy trăm năm, nhiều hàng như vậy biết bán cho ai? Vả lại bảo trì thùng dinh dưỡng, cao dinh dưỡng dành riêng cho thú cưng biến dị hình người, khoản thu nhập này không thể ít hơn bán thú cưng, chỉ có thằng ngu mới đập bát cơm của mình."

Lâm Tĩnh Hằng e dè cười khẩy một tiếng: "Bọn mày còn hiểu kinh tế học vi mô cơ đấy."

"Không hiểu, chỉ nói bừa thôi. Đạo lý tóm lại đều giống nhau." Xú Đại Tỷ cúi đầu, dừng một chút lại tiếp tục, "Nhưng sau đó có người phá hủy quy tắc trò chơi, có một tên đần, khả năng là kẻ lắm tiền nào tẩu hỏa nhập ma vì thú cưng biến dị hình người, rảnh quá, nhất định phải khoe mình không giống người ta, kiếm một khoản lớn – cụ thể bao nhiêu tôi không biết, chỉ biết là giá trên trời, hắn tìm một nhóm làm kỹ thuật ghép cơ thể người cho hắn, tên là 'kế hoạch Nữ Oa'."

Lâm Tĩnh Hằng nâng mí mắt lên: "Nữ Oa? Khoác lác không biết ngượng."

Xú Đại Tỷ vội vàng nịnh hót: "Ai nói không phải đâu! Nhưng có tiền có thể sai ma khiến quỷ, tuy rằng khoa học kỹ thuật đang lao đi, nhưng tiền mới quyết định khoa học kỹ thuật chạy về hướng nào, hạng mục này cuối cùng đã thành công, họ tạo ra một đám thú cưng biến dị hình người có thể sống bình thường, thậm chí có thể giữ lại bộ não loài người, điểu nhân kia chính là sinh ra như vậy."

“Điểu nhân,” Lâm Tĩnh Hằng ma xui quỷ khiến hỏi, “Hắn tên gì?”

“Hả?” Xú Đại Tỷ nghe không hiểu, “Điểu nhân tên gì? Điểu nhân… thì, gọi là điểu nhân thôi, một thú cưng…”

Lâm Tĩnh Hằng cắt ngang hắn: “Sau đó thì sao?”

“Tôi vừa nói rồi, họ đã phá hủy quy tắc, anh có bản lĩnh có thể tự mình ăn thêm một miếng, nhưng anh không thể đập bát cơm của người ta, là đạo lý này đúng không? Chuyện này – kế hoạch Nữ Oa này, sau đó để lộ phong thanh, đám thích thú cưng biến dị hình người điên cuồng tìm kiếm và cổ vũ, cùng nghề thì lại cảm thấy họ là tử địch đập bát cơm người ta, những người khác thèm kỹ thuật, muốn đi theo đục nước béo cò, thật đúng là, cảm giác toàn thế giới đều đang truy sát họ… Cuối cùng đám người thực hiện kế hoạch Nữ Oa này không một ai tránh thoát, toàn bộ bị diệt khẩu, hàng mẫu thực nghiệm thành công cũng đi theo một mồi lửa, chỉ có điểu nhân kia tình cờ may mắn sống sót.”

Lâm Tĩnh Hằng hỏi một câu trúng ngay tim đen: “Hắn làm sao tình cờ sống sót? Kế hoạch Nữ Oa này làm sao mà bị tiết lộ?”

Lần này Xú Đại Tỷ không lập tức trả lời, ánh mắt hơi né tránh.

Lâm Tĩnh Hằng dùng các ngón tay vuốt ve họng súng laser, Xú Đại Tỷ rõ ràng hơi co rúm lại, ngập ngừng nói: “Điểu nhân ấy vốn là một cô nhi tàn tật bị bỏ rơi, còn có vài anh chị em, mấy đứa đều có vấn đề, có một viện phúc lợi giả danh nuôi chúng một thời gian, phát hiện chẳng béo bở gì, bỏ tiền chữa bệnh uổng phí, liền cùng nhau bị bán đến phòng thí nghiệm. Ngoại trừ điểu nhân này, mấy đứa khác đều không thành công, có hai chết ở phòng thí nghiệm, còn lại hai làm thành, nhưng đều là thú cưng biến dị hình người không thể rời khỏi thùng dinh dưỡng, bị phòng thí nghiệm đóng gói bán lên chợ đen vực ngoại.”

Lâm Tĩnh Hằng lập tức hỏi tới: “Làm sao mày biết?”

“Người trên tuyến đường ngầm đều phải dựa vào trạm bổ sung của tôi, kế hoạch Nữ Oa hay kế hoạch vá trời gì đều không thể giấu được tôi,” Xú Đại Tỷ chần chừ giây lát, mới nói, “Tôi lúc ấy hơi tò mò, đi xem thử một lần, mọi người hợp tác nhiều năm như vậy, họ không tiện từ chối…”

“Mày phát hiện điểu nhân kia, nhân lúc không ai chú ý, còn trao đổi với hắn.” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Mày trao đổi với hắn như thế nào? Biết một ít thần ngữ, phải không? Điểu nhân kia là mày lén mang đi.”

“Tôi… tôi uống quá chén, lúc ấy không nghĩ nhiều như thế,” Xú Đại Tỷ chùi mạnh mặt, “Hắn nói với tôi là hai người anh chị em may mắn sống sót bị một đại nhân vật trong hải tặc vũ trụ mua đi rồi. Hắn muốn đi tìm thân nhân của mình, năn nỉ tôi dẫn hắn đến chợ đen vực ngoại, tôi thấy hắn trọng tình trọng nghĩa, nhất thời máu nóng lên đầu…”

“Nóng con mẹ mày, bớt dùng trò này với tao đi,” Lâm Tĩnh Hằng gay gắt cắt ngang hắn, “Phí qua đường của tuyến đường ngầm lấy phần trăm theo lợi nhuận, tưởng tao không biết à? Buôn thú cưng biến dị hình

người là nguồn thu nhập lớn nhất của mày, mày sợ nhất phá hủy quy tắc, kẻ mượn đao giết người là mày chứ gì?"

Sắc mặt Xú Đại Tỷ hơi khó coi: "Ngài… ngài nói lời này cũng quá…"

"Mày dẫn điểu nhân đến chợ đen vực ngoại, theo ý nguyện của hắn, bán cho hải tặc vũ trụ kia, mày có biết kẻ đó là ai không?"

Xú Đại Tỷ lắc lấy lắc để: "Trong chợ đen vực ngoại dò la thân phận người khác là tối kị, nhưng kẻ thích mua thú cưng biến dị hình người không nhiều lắm, cho nên…"

"Mày dẫn hắn đến chợ đen trưng bày, chờ kế hoạch Nữ Oa triệt để bị lộ, vật thí nghiệm đều bị tiêu hủy, mới đem hắn bán cho hải tặc, dùng mánh kẻ sống sót duy nhất của 'kế hoạch Nữ Oa' để bán giá tốt, điểu nhân kia còn mang ơn mày. Thiên hạ gian thương nhiều như vậy, tiên sinh Spencer, mày có thể xếp thứ nhất, chẳng trách sống dai như gián." Lâm Tĩnh Hằng dùng họng súng laser gõ gõ gáy Xú Đại Tỷ, "Sau đó thì sao?"

Xú Đại Tỷ lắp bắp: "Sau, sau đó… sau đó có gần ba mươi năm tôi không gặp hắn, lúc bán hắn, tôi nói với người ta, kẻ này thông minh hiểu chuyện, có một không hai, hơn nữa hắn được cấy ghép trong phòng thí nghiệm, hiểu rõ kỹ thuật thùng dinh dưỡng, nắm rõ cách phối chế cao dinh dưỡng của thú cưng biến dị hình người, mua mình hắn về, một vốn vạn lời, sau này chăm sóc thú cưng biến dị trong nhà không cần lén lút tiêu tiền tìm người nữa…"

Lâm Tĩnh Hằng bẻ từng khớp xương ngón tay mình – Nguyên Dị Nhân giấu người ta nuôi thú cưng biến dị hình người, không tiện gióng trống khua chiêng thuê người đến chăm lắm, đã bí mật tự làm không ít thực nghiệm, đại khái cũng đều kết thúc bằng thất bại, điểu thiếu niên tương đương với người chăn nuôi thú cưng biến dị của hắn, chẳng trách có thể tự do ra vào.

"Thú cưng biến dị hình người bình thường, dẫu chăm sóc tỉ mỉ hơn, sống được hai ba năm cũng không dễ dàng rồi. Người thân của hắn năm đó có lẽ đều được hắn tự tay đưa tiễn," Xú Đại Tỷ thấp giọng nói, "Tôi không ngờ hắn có thể sống lâu như vậy bên cạnh hải tặc, ngày ấy dẫn người đi chợ đen vực ngoại đổi hàng, gặp hắn trong một phòng đấu giá… Hắn không biết nói, không biết chữ, cũng không hiểu thủ ngữ, có lẽ hải tặc kia cảm thấy mình đang dẫn một con chim ra ngoài, tôi không ngờ hắn vậy mà còn nhận ra tôi. Khi tôi đi qua, hắn cố ý đạp tôi một phát, ngồi xổm xuống lau giày cho tôi, thừa cơ dùng thần ngữ nói cho tôi biết hai tháng sau hải tặc sẽ tiến công Thiên Hà Số 8."

Lâm Tĩnh Hằng hỏi: "Kế hoạch Nữ Oa là chuyện từ lúc nào?"

"Hẳn là hơn ba mươi năm trước," Xú Đại Tỷ cố gắng nhớ lại chốc lát, "Bắt đầu khi nào thì tôi không rõ lắm, ừm… nhưng lúc tôi phát hiện thí nghiệm của họ đã thành công, có lẽ là… chuyện của hai mươi tám năm trước."

Lâm Tĩnh Hằng: "Người bỏ vốn là ai?"

"Điều này thì tôi thật sự không biết," Xú Đại Tỷ nói, "Chuyện này… Được rồi, là tôi chọc ra, nhưng sau đó không thể khống chế, tôi không dám nhúng vào nữa, cuối cùng diệt khẩu sạch sẽ như vậy, tôi hoài nghi cũng có phần của người bỏ vốn thần bí kia."

Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc giây lát.

Xú Đại Tỷ dò xét sắc mặt hắn, thừa cơ nói: "Tôi có ơn với điểu nhân kia, đám hải tặc đó không biết, hắn có thể làm tai mắt của tôi, ngài thả tôi ra ngoài, tôi có biện pháp liên hệ…"

Lâm Tĩnh Hằng nhìn hắn bằng ánh mắt rất kỳ lạ, đoạn quay người đi, chặn tiếng kêu la của Xú Đại Tỷ trong nhà tù.

Giữa các vì sao, thổ nhưỡng vô sỉ, dơ bẩn, hạ lưu, nhát gan quá rộng, tình cờ mọc lên một gốc hoa lạ, đều chưa chắc có kết cục tốt.

Đây là kỷ nguyên Lịch Tân Tinh vĩ đại.

Lâm Tĩnh Hằng kết nối với mạng tinh thần đã khởi động lại của Trạm Lư: "Trọng tam thế nào?"

"Tính thích ứng tốt," Trạm Lư trả lời, "Nguồn năng lượng rất dồi dào."

"Vậy là tốt rồi." Lâm Tĩnh Hằng thông qua mạng tinh thần, bao trùm lên cả căn cứ, "Trong vòng hai mươi bốn tiếng ta sẽ cho ra bản đồ đo đạc, chuẩn bị xây dựng truyền tin viễn trình, Nguyên Dị Nhân một đi không trở về, chắc chắn Ares Phùng sẽ có phản ứng."

Trạm Lư: "Vâng, thưa tiên sinh."

Lâm Tĩnh Hằng đi thang máy lên thẳng phòng trọ của tòa nhà hành chính, nghe thấy Đội Tự Vệ như đùa giỡn kia huýt còi tập hợp, bắt đầu tổ chức huấn luyện thể năng.

Không hề biết họ chỉ còn lại hai tháng… E rằng ngay cả hai tháng cũng không còn.

52. Quyển 2 - Chương 52

Bốn giờ sáng, Lâm Tĩnh Hằng sau bốn tiếng nghỉ ngơi rất có hiệu suất, dậy giao bản đồ tuyến đường quân dụng đã vẽ xong cho Trạm Lư, để trí tuệ nhân tạo tiến hành hiệu chỉnh lần cuối, bản thân thì trực tiếp đi huấn luyện khôi phục thể năng cường độ cao.

Nửa tiếng sau, hắn đổ mồ hôi đầm đìa đi xuống, xuyên qua mạng tinh thần, nhìn thấy Chu Lục xua Đội

Tự Vệ ma cà bông của hắn ta như lùa dê, bắt đầu chạy quanh trạm cơ giáp. Vừa chạy vừa kêu gào, không nghe rõ đang hô hào khẩu hiệu tẩy não gì.

Lâm Tĩnh Hằng thoáng nhìn đồng hồ, phát hiện đám người này vậy mà rập theo nhật trình của Bạch Ngân Thập Vệ.

Hắn hờ hững tắm nước lạnh, qua loa nhét thức ăn dinh dưỡng vào bụng – khi huấn luyện khôi phục thể năng, phối hợp lượng vận động, còn phải khống chế chặt chẽ và chính xác lượng dinh dưỡng hấp thu, thức ăn bình thường không làm được chính xác như vậy, chỉ có thể ăn thức ăn dinh dưỡng đặc chế.

Thức ăn dinh dưỡng dạng nén kém chất lượng còn có thể có chút tinh dầu ăn được, loại này hắn ăn thì chẳng có gì ngoài một chút vị mặn cực kỳ thanh đạm, sắc hương vị đều tệ, vị gần như nước mũi đặc vậy.

Sau khi ăn xong tứ đại giai không, sống chẳng lưu luyến.

Lâm Tĩnh Hằng thay quần áo, rảo bước xuyên qua nắng mai của căn cứ, đi tới trạm thu phóng cơ giáp – hắn cần thu thập số liệu sóng hạt năng lượng cao đi ngang qua, dùng để suy ngược hỏa lực thân vương Cayley oanh tạc sao Bạch Lộ.

Chu Lục đang dẫn người chạy buổi sáng từ xa nhìn thấy hắn, muốn thể hiện, vội đạp Phóng Giả kế bên một phát.

Phóng Giả lảo đảo, phát ra tiếng gào như ốc biển: “Một, hai!”

Đám ma cà bông mồ hôi nhễ nhại, nghển cổ hô vài tiếng mèo kêu theo ốc biển.

Chu Lục tức tối: “Chưa ăn no à!”

Đám đội viên tự vệ bị hắn lôi tới chạy chưa được ba cây số, đội ngũ lết hai cây số, mệt mỏi lê chân mình, tư thế chạy bộ hình thái khác nhau, trông như ăn no thuốc chuột.

Chu Lục nổi điên: “Hô lại lần nữa! Lớn tiếng hơn!”

Các đội viên tự vệ liền ngân giọng như vai bà già, ê a phun ra một câu: “Một ột ột – hai ai ai -“

Lâm Tĩnh Hằng chẳng buồn ngẩng đầu đi xuyên qua đoàn ma cà bông quỷ khóc sói gào, lên thang máy của trạm cơ giáp.

Cửa thang máy đóng lại, song ấn phím không phản ứng, Lâm Tĩnh Hằng cau mày, thang máy liền phát ra giọng nói khiến người ta đau đầu: “Chào mừng lên thang máy thông minh cảm ứng giọng nói, muốn bật

thang máy, hãy chào hỏi với thang máy trước – buổi sáng tốt lành, Lâm tiên sinh."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

"Thang máy" gợi ý: "Đề cử ngài trả lời, 'buổi sáng tốt lành, thang máy cưng thân yêu'."

Lâm Tĩnh Hằng khóe mắt giật giật, trực tiếp mở quyền quản lý căn cứ trên thiết bị đầu cuối cá nhân, cưỡng chế khởi động thang máy từ hệ thống.

"Được rồi, em biết trong lòng anh từng nói như vậy… ơ, tít -"

Lâm Tĩnh Hằng lại tắt âm thang máy.

Thang máy vừa mở cửa, Lục Tất Hành ôm cây đợi thỏ ngay cửa phòng điều khiển chính của trạm cơ giáp đã bắt được hắn.

Lục Tất Hành bình thường chính là một người rất chú ý hình tượng, hôm nay không biết uống nhầm thuốc gì mà càng đỏm dáng hơn, cho cậu một ánh đèn là cậu có thể lên sàn catwalk: "Làm người phải có óc hài hước và tinh thần giải trí, tướng quân, anh từ sáng đến tối nghiêm túc như thế, không cảm thấy cuộc sống quá sức buồn tẻ, thiếu rất nhiều niềm vui à?"

Lâm Tĩnh Hằng không dám trêu vào cậu, không nhìn ngang ngó dọc mà vòng qua cậu, đi vào phòng điều khiển chính: "Không cảm thấy."

Lục Tất Hành đuổi theo: "Anh rảnh rỗi không có việc gì làm, ngoại trừ uống rượu thừ người ra thì không có thú tiêu khiển gì à?"

Lâm Tĩnh Hằng nói: "Thú tiêu khiển có rất nhiều."

Bốn học sinh đều dậy rất sớm, đã tụ tập trong phòng điều khiển chính, đang ngồi quanh một cái bàn tròn, không biết làm bài tập gì, các loại màn hình tính toán bắn ra từ thiết bị đầu cuối cá nhân của cả bốn, bay khắp nơi, trên bàn còn bày bữa sáng đơn giản.

Vừa thấy Lâm Tĩnh Hằng, bốn thanh thiếu niên tập thể vô thức đứng thẳng dậy, White cuống quýt nuốt miếng bánh mì trong miệng.

Lâm Tĩnh Hằng lãnh đạm gật đầu một cái rồi đi thẳng tới kho số liệu.

Lục Tất Hành kéo khuỷu tay hắn lại: "Đọc số liệu sóng hạt năng lượng cao phải không – nào, các hài nhi, người kiểm tra bài tập của các con đến rồi, tới hết đây, đem báo cáo phân tích sao Bạch Lộ bị tập kích báo

cáo miệng một chút!"

Bốn học sinh nhìn nhau, White bị nghẹn bánh mì suýt hi sinh tại chỗ.

Lâm Tĩnh Hằng không muốn lãng phí thời gian nghe cao đàm khoát luận của mấy học sinh chẳng hiểu cái cứt gì, cau mày trừng mắt nhìn Lục Tất Hành một cái, Lục Tất Hành lại giống như chẳng mảy may nhận ra hắn không kiên nhẫn, không hề keo kiệt cho hắn một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ như ánh dương, nếu đằng sau có đuôi chắc đã dựng lên vẫy như quạt rồi.

Lâm Tĩnh Hằng thở dài một hơi, không nói một lời rút khuỷu tay mình về, khoanh tay trước ngực, bị ép "kiểm tra bài tập".

Bốn học sinh thấp tha thấp thỏm, mày xô tao đẩy một lát, Hoàng Tĩnh Xu quen làm chị đại đành phải đứng ra đầu tiên, giọng điềm đạm nho nhã như đời này chưa từng nói tục chửi thề bao giờ, bắt đầu lí nhí đọc báo cáo phân tích của mình: "Một tuần trước, theo nguồn tin đáng tin cậy, hải tặc vũ trụ tập kích tiểu hành tinh Bạch Lộ, sóng hạt năng lượng cao do oanh tạc hình thành đi qua căn cứ, bị…"

Lâm Tĩnh Hằng thản nhiên cắt ngang: "Trọng điểm."

"Trọng, trọng điểm?" Hoàng Tĩnh Xu bối rối lật ra sau, "A, em… em dùng 'phép định vị tam giác' suy ngược…"

Lâm Tĩnh Hằng lại lần nữa cắt ngang: "Phép định vị tam giác là mô hình lý luận của phái học viện, để tìm công thức, cần loại trừ nhiều tầng quấy nhiễu, trong thực tế không thể tính như vậy."

Hắn còn nhớ cô bé này cũng tên "Tĩnh Xu", vì cái tên này mà hắn kiên nhẫn hơn rất nhiều, tự thấy ngữ khí rất dịu dàng, "dịu dàng xong", hắn thậm chí hỏi một câu: "Em còn dùng mô hình khác không?"

Hoàng Tĩnh Xu thoáng cái đỏ bừng mặt, ngón tay cạy thiết bị đầu cuối cá nhân, không nói nên lời.

Lâm Tĩnh Hằng cho cô bé nửa phút, nhân chí nghĩa tận: "Kế tiếp."

White lắp bắp nói: "Em… em cũng dùng phép định vị tam giác, bên trong có phép tách Cruz…"

Lâm Tĩnh Hằng: "Nói vớ nói vẩn, kế tiếp."

"Em đã tra cứu tài liệu về hành tinh và quỹ đạo của Bạch Lộ." Bạc Hà hắng giọng, lén nhìn Lâm Tĩnh Hằng một cái, Lâm Tĩnh Hằng cúi xuống nhìn cô bé, nhíu mày, vẻ mặt như bị chó sủa quấy rầy, nhưng may mà vẫn chưa cắt ngang, Bạc Hà lấy hết dũng khí nói tiếp, "Khối lượng của Bạch Lộ là…"

Lâm Tĩnh Hằng: "Tôi biết khối lượng của Bạch Lộ là bao nhiêu."

Bạc Hà: "Em đã theo cấp trọng lượng mô phỏng tình huống Bạch Lộ bị mấy loại tập kích."

Lâm Tĩnh Hằng nâng mí mắt lên: "Dùng cái gì mô phỏng?"

Bạc Hà ngập ngừng nói: "Thiết bị tính toán thiên văn."

Lâm Tĩnh Hằng nhếch khóe môi như cười như không: "Tôi đề nghị em dùng máy tính bốn phép cộng trừ nhân chia của trẻ con, đơn giản dễ thao tác hơn. Kế tiếp."

Gà Chọi thấy các bạn lần lượt chiết kích trầm sa, sợ thành một cây chày gỗ đội trời đạp đất, vẻ mặt uất ức và nhục nhã sắp khóc, vo ve nói: "Em… em không biết."

Lâm Tĩnh Hằng gật đầu đầy phong độ: "Tôi rất thích phong cách dứt khoát nhanh nhẹn này của em, tiết kiệm thời gian của mọi người."

Nói xong hắn làm động tác giải tán, hết sức khốn nạn quay người đi tới kho số liệu của phòng điều khiển chính, chẳng thèm ngó ngàng tới ai nữa.

Lục Tất Hành lúc này xem như đã hiểu thế nào là "thú tiêu khiển có rất nhiều" – trong mắt Lâm tướng quân, chỉ sợ đám ngu xuẩn toàn thế giới đều là trò tiêu khiển của hắn.

Cậu thở dài, vẫy tay gọi các học sinh tủi thân, dẫn chúng đến bên cạnh Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng không nói gì, mặc mấy thầy trò vây xem, hắn làm việc rất tập trung, có thể hoàn toàn phớt lờ giảng giải thực thời "rầm rì" của Lục Tất Hành kế bên. Số liệu hoa cả mắt lướt qua thiết bị đầu cuối cá nhân của hắn, thậm chí không cần dùng trí tuệ nhân tạo.

Dẫu sao thì, kẻ địch hàng đầu của cứ điểm Bạch Ngân vĩnh viễn là hải tặc vũ trụ, cho dù hắn không biết mình chiến đấu vì ai, đối kháng và phân tích hải tặc vũ trụ cơ hồ cũng thành bản năng.

Chờ đến khi hắn kết thúc thì mặt trời đã ngả về tây, các học sinh bộ não quá tải xây xẩm đi về, một cái ly sứ đưa tới. Lâm Tĩnh Hằng không rời mắt khỏi thiết bị đầu cuối cá nhân, nhận lấy hớp một ngụm, phát hiện không phải nước trắng lại đem ly nhét về tay đối phương, tìm bồn rửa phun ra.

Lục Tất Hành buồn bực uống một ngụm ngay trong ly của hắn, không thấy có vị gì lạ: "Sao vậy? Anh không ăn đồ ngọt, hay không chịu được lactose?"

"Không chú trọng như vậy," Lâm Tĩnh Hằng rót cho mình ly nước trắng, "Tôi uống nước là được."

Lục Tất Hành nhìn sơ mi rộng thùng thình của hắn, choàng tỉnh ngộ: "Anh đang khống chế ăn uống, khôi phục thể trọng à?"

Lâm Tĩnh Hằng không có thói quen thảo luận vóc dáng mình với một nam giới khác, bởi vậy không để ý đến cậu, quay người đi bày lại thành quả một ngày của mình.

Hắn chống hai tay trên máy chủ của phòng điều khiển chính trạm cơ giáp, hai vai hơi nhô lên, đầu vai vuông vắn, ánh nắng nhân tạo sắp rời khỏi căn cứ, lúc này chiếu nghiêng vào, vừa vặn xuyên thấu áo sơ mi mỏng, để lộ đường thắt lưng mờ mờ.

Lục Tất Hành nhìn xuống đó, không nhịn được cách mấy bước giơ tay đo thử, cậu cố kiềm chế sự thôi thúc muốn sờ, ho khan một tiếng: "Lúc tiêm thuốc tan cơ cho mình sao anh không nghĩ đến cảnh chịu tội bây giờ?"

Lâm Tĩnh Hằng: "Sao cậu lắm lời thế?"

Lục Tất Hành vòng đến bên cạnh hắn, cậu đứng quá gần, mùi trái cây lởn vởn đến, Lâm Tĩnh Hằng vô thức tránh né.

Lục Tất Hành không đánh lén được, đành phải tự ăn nửa miếng táo không thể nhét vào miệng hắn: "Em cảm thấy anh ăn một ít các thứ khác cũng không sao, đừng hà khắc với mình và thế giới như vậy chứ – Anh thích ăn gì? Ăn ngọt hay cay? Thiên về thịt hay đồ chay? Ngoại trừ không uống bia thì anh còn kiêng gì không?"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Chẳng biết có phải là ảo giác của hắn hay không, tên Lục Tất Hành này tuy rằng trước kia cũng rất phiền, nhưng còn biết điều, có chừng có mực, còn trong phạm vi nhẫn nại, thậm chí thỉnh thoảng – gần như xác suất xảy ra mưa sao băng có thể quan sát bằng mắt thường – hắn đồng ý thừa nhận Lục Tất Hành hơi dễ thương.

Nhưng gần đây chẳng biết có phải hắn mang "kính lọc mất đi tìm thấy lại", quá dung túng người này hay không, Lâm Tĩnh Hằng cảm thấy tên này hơi được đằng chân lân đằng đầu.

"Hỏa lực trọng giáp của Ares Phùng thân vương Cayley hoàn toàn có thể so sánh với quân liên minh chính quy," Lâm Tĩnh Hằng đanh mặt chuyển dời đề tài, "Khả năng chuyên chở vũ khí cỡ lớn hơn xa liên minh, sức phá hoại rất cao, tính năng phòng ngự càng mạnh hơn, nhưng tôi cho rằng có lẽ bọn chúng đã hi sinh tính cơ động nhất định, hệ thống phản truy tung hôm trước cậu đưa ra khả thi. Nếu cậu nán lại là muốn nói với tôi chuyện này, tôi cho cậu mười lăm phút, nếu không phải thì ra ngoài cho tôi."

"Đã xong kết cấu rồi," Lục Tất Hành nói, "Robot đang tăng ca, tới lúc ấy dùng cơ giáp đưa đến bên ngoài tháp năng lượng là được, không làm lỡ việc của anh đâu."

Sắc mặt Lâm Tĩnh Hằng dịu đi.

Sau đó, liền nghe Lục Tất Hành lại nói tiếp một câu: "Lâm, anh thường xuyên nhíu mày không cười, là vì cảm thấy khi mình nghiêm túc có khí chất hơn so với cười à?"

Lâm Tĩnh Hằng chỉ cửa, ý bảo cậu lượn ngay.

Song Lục Tất Hành chẳng những không chịu lượn, còn trực tiếp kéo ghế đến ngồi xuống.

Lâm Tĩnh Hằng bị đôi mắt ngập tràn tò mò và tinh thần thăm dò của cậu nhìn rợn cả người, cứ cảm thấy mình đã thành nhân vật chính của báo cáo thực nghiệm kỳ quái nào đó: "Cậu còn muốn làm gì?"

Lục Tất Hành cảm thấy ở hắn tính khiêu chiến quen thuộc nào đó.

Một dúm người tính nết tệ nhất, khó sống chung nhất trên thế giới, giống như đều thành học sinh của cậu, trên hai điểm này Lâm Tĩnh Hằng lại đặc biệt nổi bật, thế mà Lục Tất Hành còn thích hắn vô cùng.

Lục Tất Hành hoài nghi mình có khuynh hướng gì, đặc biệt dễ bị hấp dẫn bởi loại người khốn nạn này. Cậu hơi đắn đo, cảm giác nếu bây giờ mình trả lời "tâm sự", chắc chắn người này có thể quay đầu đi ngay, vì thế khéo léo chọn đề tài dễ gây mất cảnh giác: "Votaw ra sao vậy anh?"

Lâm Tĩnh Hằng ngẩn người, chỗ mềm nhất trên ngực như bị người ta dùng kim đâm một phát.

Năm ấy nhà họ Lục cách tòa nhà quốc hội liên minh chỉ không đầy hai cây số, trèo lên nóc nhà có thể nhìn thấy công viên Sâm Lâm như tiên cảnh đằng sau tòa nhà quốc hội, một cậu bé vốn nên sinh ra ở nơi ấy, được thương yêu chiều chuộng, bây giờ lại đang hỏi hắn Votaw ra sao – cậu thậm chí cho rằng Votaw sẽ có nhà cấp bốn và khu ổ chuột chật chội.

Lâm Tĩnh Hằng vừa rồi còn tự xét lại phải chăng mình đã quá dung túng, giờ đây lại đạp ý nghĩ này dưới chân, chớp mắt liền quên luôn hắn muốn treo Lục Tất Hành lên đánh như thế nào, chỉ hận không thể dâng lên mọi thứ đối phương muốn.

"Votaw nhân khẩu rất ít." Lâm Tĩnh Hằng cân nhắc câu từ nói, "Ngoại trừ quảng trường mua sắm trung tâm, cơ hồ không có nhà cao tầng."

"Tại sao?" Lục Tất Hành lấy làm lạ hỏi, "Không phải các đại nhân vật đều thích lên cao nhìn ra xa à?"

"Chung quy sẽ có người không thích, người không thích bản thân không lên cao, đương nhiên cũng không hi vọng người khác lên cao nhìn trộm mình." Lâm Tĩnh Hằng thoáng thả lỏng sống lưng luôn luôn căng lên, "Hết thảy của Votaw đều là hình ảnh thu nhỏ của liên minh, kết quả giằng co cân bằng của thế lực các phương, chính là tất cả kiến trúc Votaw hạn chế độ cao, ngoại trừ khu thương vụ trung tâm, không thể

vượt qua độ cao của quỹ đạo không trung. Trên ba phần tư đất đai là thực vật để ngắm, cả sao thủ đô giống như một công viên làm vườn vậy."

Tên nhà quê sinh ra và lớn lên ở Thiên Hà Số 8 Lục Tất Hành này, chỉ thấy Thiên Hà Số 1 trên phim, nhìn thấy mấy tấm ảnh loe hoe của Votaw trên sách, đại đa số đều tập trung ở tòa nhà quốc hội – Votaw tập hợp quyền quý, rất nhiều nơi cấm quay phim chụp ảnh – cậu cảm thấy hơi khó tưởng tượng: "Thế không bất tiện à, ý em là phương tiện sinh hoạt các kiểu ấy?"

"Votaw không giống các nơi khác, trên sao thủ đô không có đất đai tư nhân, tất cả đất đai đều phân chia theo cấp bậc và chức vụ, diện tích và khoảng cách đều có quy định, thà ở thưa thớt một chút cũng không thể ép uổng ai. Vật tư sinh hoạt đều là phân phối, mỗi một khu vực đều có nhân viên phục vụ chuyên môn thay phiên trực, có cần gì dùng thiết bị đầu cuối cá nhân gọi là được. Chỉ cần không trái pháp luật, chuyện gì họ cũng có thể giải quyết giúp cậu. Quỹ đạo không trung cơ bản là tính chất bán chuyên thuộc, phương tiện giao thông, không cần phương tiện công cộng gì."

Lục Tất Hành thoạt đầu kinh ngạc trước sự cùng xa cực dục của giới quyền quý, sau đó lại cảm thấy hơi thiếu tự tin, hoài nghi mình không nuôi nổi Lâm tướng quân xuất thân Votaw, vì thế dè dặt hỏi: "Nhà anh cũng như vậy à?"

Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc một lúc, ậm ừ gật đầu: "Cũng đại loại thế."

Thượng tướng liên minh có nhà riêng, nhưng Lâm Tĩnh Hằng chỉ đến đúng một lần mang tính tượng trưng vào ngày xây dựng hoàn thành, nhập khóa gien, rồi giao cho một đống robot quản lý, hắn bây giờ ngay cả địa chỉ cũng chẳng nhớ rõ. Từ khi tiếp quản cứ điểm Bạch Ngân tới nay, Lâm Tĩnh Hằng chưa từng nghỉ phép, thỉnh thoảng về Votaw đều ở tạm trong nhà khách sau tòa nhà quốc hội, làm xong việc đi ngay, nếu nói nhà – thật ra cơ giáp Trạm Lư giống nhà hắn hơn.

Lục Tất Hành: "Vậy anh… bây giờ ở trong căn cứ chật chội này, không phải rất ép uổng?"

"Cũng ổn," Lâm Tĩnh Hằng nói, sau đó lại tiếc chữ như vàng bổ sung một câu, "Hơi ồn."

Lục Tất Hành chần chừ giây lát: "Năm đó tại sao anh phải rời khỏi liên minh? Anh làm cách nào xóa khỏi hệ thống Vườn Địa Đàng?"

Lâm Tĩnh Hằng nhảy qua câu hỏi thứ nhất, hờ hững nói: "Vườn Địa Đàng xét đến cùng là một loại kỹ thuật, nào phải thần thánh, luôn có lỗ hổng để chui qua."

Lục Tất Hành: "Vậy còn gia đình anh? Không lo lắng à?"

Cậu bắt đầu từ Votaw, đi một vòng dần dần tới gần, cuối cùng tự nhiên dẫn dắt đề tài đến bản thân Lâm Tĩnh Hằng, đáng tiếc con mồi quý giá không dễ bắt được như thế, hỏi đến đây đã quá riêng tư, hắn vờ không nghe thấy, tránh không đáp, hỏi ngược lại cậu: "Nhiều năm như vậy, Độc Nhãn Ưng vẫn không cho cậu rời khỏi Thiên Hà Số 8?"

Lục Tất Hành một vừa hai phải: "Đúng vậy, nhắc cũng không được nhắc, nhắc tới là xù lông lên, giống như trên đầu em có lệnh truy nã, bước vào bảy thiên hà một bước sẽ bị bắt về quy án vậy."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Tên này nói nhảm một câu, mà trúng tám chín phần mười.

"Cậu chưa từng tự mình lén chạy?"

"Chạy chứ," Lục Tất Hành nói, "Chạy đến sao Bắc Kinh gặp anh đó thôi. Thật ra mục đích của em vốn không phải là sao Bắc Kinh, lúc ấy không cẩn thận làm mở khoang sinh thái của anh, cảm thấy mình gây họa rồi, đành phải ở lại chăm sóc anh, kết quả là ở lại thời gian dài như vậy, thuận tay dạy mấy học sinh, bán cơ giáp đổi lấy trường, kế hoạch không theo kịp thay đổi, đại nghiệp du lịch vòng quanh liên minh nửa đường chết non."

Trong lòng Lâm Tĩnh Hằng trỗi lên nghi hoặc, bởi vì Lục Tất Hành thiết kế cơ giáp không theo khuôn mẫu, mặc dù không xuất thân chính quy nhưng trình độ rất cao, kiếm cơm ở đâu cũng không thành vấn đề, dẫu không có giấy tờ, không xu dính túi, cũng có cả đống người sẵn lòng giải quyết giúp cậu, hơn nữa người này to gan lớn mật, thực nghiệm cơ thể người cũng dám làm trên người mình, lái cơ giáp đi liên minh đối với cậu sợ rằng không thể tính là thám hiểm, Lâm Tĩnh Hằng thật sự không nghĩ ra, làm sao Độc Nhãn Ưng có thể nhốt cậu ở sao Cayley hơn hai mươi năm.

Lục Tất Hành đặt hai tay sau gáy, rất thoải mái ngửa ra sau: "Bây giờ nhớ lại, nếu lúc ấy chết trên sao Bắc Kinh, thật là rất tiếc nuối, chưa đi du lịch vòng quanh liên minh tám đại thiên hà, cũng chưa yêu đương gì, đời này giống như đã sống uổng rồi."

Kế hoạch Nữ Oa và cấy ghép cơ thể người đáng sợ của điểu thiếu niên quanh quẩn trong đầu Lâm Tĩnh Hằng không xua đi được, cổ hắn hơi khô, hắn cố ra vẻ điềm nhiên như không, hỏi thử: "Ngay cả yêu cũng chưa từng? Vậy hơn hai mươi năm qua cậu làm những gì trên sao Cayley, chỉ tháo lắp cơ giáp à?"

Lục Tất Hành nhạy bén nghe ra sự căng thẳng trong giọng nói của hắn, mở cờ trong bụng nghĩ: "Cái tên lầm lì này, dò hỏi tình sử của mình cũng vòng vo như thế."

"Em còn để dành duyên phận," Cậu nháy mắt nói với Lâm Tĩnh Hằng, "Mỗi ngày dành dụm một ít, tích góp nhiều năm như thế, không phải đã gặp được anh rồi sao, tướng quân."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Hắn cứ cảm thấy câu này kỳ kỳ làm sao đó!

53. Quyển 2 - Chương 53

Lâm Tĩnh Hằng nhất thời chưa rõ đây là chiêu trò gì.

Nói bằng lương tâm, với thần kinh không nhạy cảm lắm của Lâm Tĩnh Hằng cũng nghe ra câu này hơi mờ ám… Nhưng không phải không có khả năng "người nói vô tâm người nghe hữu ý".

Thứ nhất Lâm thượng tướng rất ít nể mặt trò chuyện với người ta, ngần này tuổi đầu mà hắn chưa từng trải nghiệm "tán tỉnh" và "mờ ám", thành thử không giỏi nắm giữ mức độ lắm; thứ hai, Lục Tất Hành người này thường xuyên chưa quen đã thân, hoạt bát quá mức, Lâm Tĩnh Hằng không xác định lắm cậu nói chuyện có phải chính là giọng điệu này hay không.

Bởi vì Lâm Tĩnh Hằng hơi ngớ ra không tiếp lời, bỏ Lục Tất Hành ở đó, bầu không khí bỗng nhiên trở nên hơi xấu hổ.

Lục Tất Hành ho khan một tiếng: "Ừm…"

Lâm Tĩnh Hằng: "Cậu…"

Hai người cơ hồ đồng thời mở miệng, lại đồng thời ngậm miệng, thô lố mắt nhìn nhau, càng xấu hổ hơn.

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ vọng vào tiếng Đội Tự Vệ tập hợp bên ngoài trạm cơ giáp, một đám đội viên tự vệ bị điên cuồng thao luyện một ngày bất kể nam nữ già trẻ, nhất loạt mặt mày dữ tợn, dưới sự chỉ huy của Chu Lục hô to ba tiếng "Đội Tự Vệ vạn tuế", khàn cả giọng phá tan không khí đóng băng trong phòng điều khiển chính.

Lục Tất Hành phản ứng rất nhanh, lập tức thuận dốc xuống lừa, gượng cười "ha ha", đồng thời đập tay Lâm Tĩnh Hằng một phát.

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

"Anh không biết loại truyền thuyết lâu đời đó à? Đây là có chú trọng, không cẩn thận gặp người mở miệng cùng lúc, phải đánh nhau một phát, ra tay trước có tài vận, bị đánh sẽ có vận đào hoa," Lục Tất Hành một lời hai ý nghĩa nói, "Chia cho anh một ít vận đào hoa, không cần cảm ơn."

Nói xong câu này, Lục Tất Hành quả thật không dám lại nhìn vẻ mặt hắn nữa, quay người chạy ngay – giống như chạy chậm sẽ bị đại lưu manh đè lại cưỡng hôn vậy.

"Chờ đã." Lâm Tĩnh Hằng gọi cậu lại.

Lục Tất Hành dừng bước, vừa thấp thỏm vừa hơi chờ mong quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Tĩnh Hằng tránh

ánh mắt cậu, cúi đầu uống mấy ngụm nước sôi nhạt nhẽo, tựa hồ đắn đo chốc lát, mới nói tiếp: "Người bạn kia của cậu… cái người dẫn họ ở bên ngoài kêu la một ngày kia."

"Chu Lục à?" Lục Tất Hành buột miệng nói, "Anh ta là…"

Ba chữ "khác phái luyến" suýt nữa thốt ra, Lục Tất Hành kịp phản ứng, cắt ngang đầy nguy hiểm, suýt nữa mất mặt.

"Cái gì?" Lâm Tĩnh Hằng thoạt đầu nhướng mày, sau đó lại không mấy để ý khoát tay, "Mặc kệ hắn là cái gì đi – tôi cảm thấy có lẽ hắn đã nghĩ sai một quan hệ nhân quả rồi, Bạch Ngân Thập Vệ không hề là vì trải qua huấn luyện nghiêm khắc mới có thể trở thành tinh anh, mà là vì họ là tinh anh, cho nên mới chịu được huấn luyện cường độ cao mỗi ngày mười mấy tiếng. Hắn lẫn lộn điểm này, vài mống dưới quyền sẽ nhanh chóng bỏ chạy hết."

Lục Tất Hành mặt mày hớn hở thò đầu vào qua khung cửa: "Tướng quân, đây là chỉ đạo bên ngoài miễn phí à?"

Lâm Tĩnh Hằng tốn nước bọt với cậu cả buổi, vừa khô miệng vừa bực dọc, lúc này đại khái đã hết điện, vì thế vừa đúng lúc trở về thành kẻ câm điếc.

Lục Tất Hành lâng lâng mà đi, nếu không phải trong thang máy có camera, chắc cậu có thể nhảy múa tự vui rồi.

Thăm dò Lâm và quan hệ tình cảm chưa biết, đối với Lục Tất Hành mà nói, giống như lần đầu tiên bay ra tầng khí quyển sao Cayley thăm dò vũ trụ vậy, dẫu mỗi một bước đều từng được tiền nhân nghiệm chứng ca tụng, khi tự mình đến gần cậu vẫn phát hiện "trên giấy khá nông", mỗi một bước đều kinh tâm động phách.

Thỉnh thoảng có thu hoạch, là có thể làm cho người ta phấn chấn vô cùng, quên hết tất cả.

Song căn cứ như một cái tổ chim nguy ngập dưới mưa rào gió giật. Cánh chim ướt đẫm thỉnh thoảng có thể ma sát ra độ ấm nhỏ nhoi, song tiếng chính vẫn là tiếng sấm sét.

Khi Lục Tất Hành khéo léo nói lại cho Chu Lục đề nghị của Lâm Tĩnh Hằng, ngoài ý muốn không thuận lợi lắm, Lục Tất Hành đột nhiên phát hiện, mình nấu xúp gà sợ rằng hơi quá rồi.

Xét trên khách quan thì những lời Lâm Tĩnh Hằng nói không thể bắt bẻ được, bởi vì tự hạn chế khắc nghiệt thời gian dài không phải là "tinh thần" gì đó, mà nó là một loại tố chất rất khó bồi dưỡng, chặt chẽ không thể tách rời với hoàn cảnh, giáo dục, quản lý hệ thống khoa học và tự quản lý mình, không phải mỗi ngày hô hào vài câu "cái gì vạn tuế" là có thể biến ra.

Nhưng Chu Lục không tin "tinh anh thiên phú", cũng không tin "tuần tự tiến dần" – nếu hắn tin, lúc trước

hắn đã không một mình đấu với mấy chục người, lôi họ đến trước mặt Lục Tất Hành.

Chu Lục nghe xong trầm mặc một lúc, hỏi: "Thầy Lục, thầy nói phải làm thế nào đây?"

"Tôi đề nghị khoan hãy thực thi huấn luyện quân sự tiêu chuẩn hóa," Lục Tất Hành nói, "Ví dụ như anh có thể chia Đội Tự Vệ làm mấy tổ, cho mọi người tự mình chuẩn bị thi đấu ba môn phối hợp, ai thắng có thể chọn cơ giáp trước, mới đầu tốt nhất hãy lấy khích lệ làm chính, cứ làm từ từ, hiệu quả tốt hơn là ép buộc họ, rất nhiều thứ không thể một lần là xong được."

Lần này, Chu Lục trầm mặc lâu hơn, hắn nói: "Nhưng thân vương Cayley đã nổ đến sao Bạch Lộ, chúng ta còn thời gian để mà từ từ không?"

"Cũng chẳng có cách nào, chúng ta hiện giờ chính là điều kiện này, đã tốt hơn nhiều thời điểm ngay cả người lái cơ giáp cũng không chọn được," Lục Tất Hành nói, "Tôi đang nghĩ cách làm một hệ thống kính tượng phản truy tung, hòng che giấu tọa độ căn cứ thêm một bước, lỡ như thân vương Cayley tới gần đây, có thể đánh du kích cản họ một chút trước…"

"Người anh em đừng nói nữa, tôi chưa từng đọc sách gì, đôi khi phản ứng hơi chậm, nhưng tôi không ngu. Những lời hôm ấy Lâm tướng quân nói, trở về nghĩ lại tôi đã hiểu ra, ý anh ta là, quân liên minh cũng không thể, bảo chúng ta đừng uổng phí sức lực nữa, đúng không?" Chu Lục cắt ngang cậu, "Tôi không tin, 'đi về phía trước, đừng quay đầu lại', đây là thầy nói với tôi, bây giờ tôi mỗi ngày đều tự nhủ một lần, bà nội nó chứ có ai không phải trời sinh cha mẹ nuôi đâu?"

Lục Tất Hành thử dịu lại giọng điệu: "Tôi bảo anh yêu cầu mình như Bạch Ngân Thập Vệ, ý tôi là bảo anh tôn trọng mình như tinh anh Bạch Ngân Thập Vệ, học tinh thần và tâm thái trước, không nói anh bắt chước nhật trình. Mọi việc phải tuần tự tiến dần mà, cho dù là Bạch Ngân Thập Vệ cũng phải có thời kỳ mới nhập ngũ chứ."

Chu Lục lắc đầu: "Khả năng là con người tôi không có triển vọng gì, luôn là một hôm bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, nhiều năm qua tôi chưa ngủ một giấc yên ổn, luôn cảm thấy hôm nay anh tốt tôi tốt mọi người tốt, ngày mai chưa biết chừng sẽ cửa nát nhà tan, thầy là người đầu tiên làm cho tôi cảm thấy 'có lẽ mình cũng có thể nắm giữ vận mệnh'."

Lục Tất Hành hơi cau mày, không thể phản bác điểm này, bởi vì cảm giác nguy cơ của Chu Lục là đúng. Mà Đội Tự Vệ trước mắt là do chính bọn Chu Lục tự tổ chức trong lúc cậu đi vắng, Lục Tất Hành đưa ra đề nghị, nhưng cũng không thể ngang ngược can thiệp – cậu xét đến cùng là một học giả, không làm được chuyện tranh quyền nói chuyện với người khác.

Lục Tất Hành đành phải nói: "Nhưng trong Đội Tự Vệ không có ai từng làm lính, anh có nghĩ chưa? Ép họ lập tức thích ứng với cách quản lý quân sự hóa là không thực tế lắm, cứ nói chính anh đi, anh có thể thích ứng không?"

Chu Lục nói chắc như đinh đóng cột: "Tôi có thể!"

Đáng tiếc, "ngôn linh" cổ xưa trong truyền thuyết phương Đông, tựa hồ chỉ là chuyện thần thoại đến từ hòn đảo nhỏ mang tên Địa Cầu. *(Ngôn linh là một loại sức mạnh ngôn ngữ)*

Lâm Tĩnh Hằng nói trúng phóc.

Đội Tự Vệ huấn luyện quân sự ngày thứ hai.

Đám học sinh ngồi chồm hổm trong phòng điều khiển chính, há hốc miệng vây xem Lâm Tĩnh Hằng dùng một bài báo cáo phân tích, hoàn nguyên phối trí hỏa lực của Vệ đội thân vương Cayley, thậm chí dùng máy tính mô phỏng một cuộc đối chiến. Trong lúc này, Lục Tất Hành toan dùng một miếng thịt nướng hơi nóng dụ dỗ Lâm thượng tướng, mà Lâm thượng tướng không thèm để ý.

Tỷ lệ Đội Tự Vệ đi luyện tập buổi sáng thiếu một phần tư, nào mất nước, nào cảm nắng, nào tràng vị cảm mạo, nào vận động quá sức… Khoang y tế của cả căn cứ đều bị họ chiếm đầy.

Đội Tự Vệ huấn luyện quân sự ngày thứ năm.

Khi trọng tam lắp hạch cơ giáp Trạm Lư tu chỉnh hoàn tất, lại được thấy ánh mặt trời, bay thử, cơ giáp sớm nên xuất ngũ này như thần ma che khuất bầu trời, hô phong hoán vũ, cả trạm cơ giáp đều run bần bật dưới thân nó, nó bay lên trời trong ánh mắt thán phục của mọi người. Khi nó vòng quanh tầng khí quyển nhân tạo ngoài căn cứ, trên trời như sinh ra một ngôi sao mới. Lúc ra tiễn, không biết Lục Tất Hành tìm đâu được một miếng bánh kem phô mai trông rất xinh xắn, còn rắc cánh hoa lên trên, ý đồ dụ dỗ Lâm thượng tướng, Lâm thượng tướng nhìn mà không thấy.

Cùng ngày, tỷ lệ Đội Tự Vệ luyện tập giảm xuống dưới một nửa, khi máu mọi người nguội đi, thắng lợi ngăn cản sóng hạt năng lượng cao cũng từ "vinh quang" hạ thấp thành "da trâu" theo. Về phần khẩu hiệu, càng là nói ba lần nhạt như nước, đã chẳng thể khích lệ bất cứ ai. *(Ý da trâu ở đây là chuyện này đã thành một chuyện để mọi người đem ra khoe khoang khoác lác)*

Đội Tự Vệ huấn luyện quân sự ngày thứ bảy.

Một phần máy móc của hệ thống phản truy tung đã hoàn thành, trọng tam thử nghiệm hoàn tất, tất cả công năng vận hành tốt, Lục Tất Hành quy hoạch lại trạm cơ giáp, dọn chỗ cho trọng tam. Trọng tam quay về, Lục Tất Hành bưng một bát bún chua cay nóng hổi chạy tới chào đón, Lâm tướng quân tứ đại giai không… Giống như Đường Tăng bị quốc vương nữ nhi quốc lặng lẽ lay chuyển, né một chút không dễ phát hiện. Lục Tất Hành đang tính thừa thắng xông lên, đúng lúc bị Độc Nhãn Ưng gặp được, lão mèo Ba Tư chạy tới cản chân, cải biên "cám dỗ trên đầu lưỡi" thành một trận chiến võ mồm đẫm mưa máu gió tanh.

Mà lúc này, cảm xúc bất mãn trong Đội Tự Vệ dâng lên như thủy triều, dưới sự áp bức cứng rắn của Chu Lục, mọi người bắt đầu dùng mắt ra hiệu, tụ tập ra tiểu đoàn thể mới.

Đội Tự Vệ huấn luyện quân sự ngày thứ tám, rạng sáng năm giờ rưỡi.

Luyện tập buổi sáng đúng giờ bắt đầu, Chu Lục ở ngoài trạm cơ giáp lại chỉ chờ được vài ba con mèo nhép, còn đều là dúm người đi theo hắn sớm nhất.

Cả căn cứ im ắng, như một sự trào phúng trầm mặc. Chỉ có lác đác vài cụ già ngủ ít ra ngoài cho thoáng gió, dăm ba cụ tụ tập lại, từ xa nhìn sang bên này, như lũ quạ già ngắc ngoải vây xem súc vật sắp tắt thở vậy.

"Anh Chu Lục," Phóng Giả nhìn trái nhìn phải, thấy không ai dám nói chuyện, đành phải bất chấp ánh mắt nặng nề của Chu Lục đứng ra, "Em gọi rồi, họ đều không đến, họ nói… nói anh…"

"Nói tao cái gì?"

"Nói anh chỉ biết 'đàn áp người tài', căn bản không phải vì tốt cho căn cứ, mỗi ngày bắt họ vừa nhảy vừa chạy quanh trạm cơ giáp như lừa kéo cối xay, căn bản vô dụng, còn không bằng mời thầy Lục đến giảng cơ giáp bắn như thế nào. Anh muốn nhân lúc Xú Đại Tỷ vắng mặt, tự mình làm lão đại…" Phóng Giả càng lúc càng nhỏ tiếng, "Họ còn nói, Xú Đại Tỷ bị trĩ thì không thể trốn lâu như vậy không gặp ai, không khéo chính là bị anh hạ độc thủ."

Xú Đại Tỷ nhiều ngày không lộ mặt, trong căn cứ không thể không ai phát hiện, chỉ là mọi người đều không để tâm, còn lấy trĩ sang trêu chọc hắn – bởi vì Xú Đại Tỷ là một kẻ tiểu nhân không hơn không kém, cũng biết mình không có uy tín gì, lại phải bắt bí những người khác, thế nên bản đồ tuyến đường và tọa độ trạm bổ sung làm đường lui chỉ có một mình hắn biết. Xú Đại Tỷ sợ người khác theo dõi, mỗi lần đi tuần tra đều lén lút đi một mình, qua một thời gian lại lén lút trở về, mất tích cả tháng không phải là chuyện lạ.

Song lần này, hắn đi thì đi rồi, thế nhưng căn cứ mơ hồ thay đổi, mọi người dưới sự xúi giục của kẻ có rắp tâm, bắt đầu liên tưởng.

Họ ngược lại không hoài nghi đám người ngoại lai Lục Tất Hành lắm, bởi vì bóng ma tâm lý Lâm Tĩnh Hằng mang đến vẫn chưa tan, hơn nữa Lục Tất Hành đối với căn cứ càng giống Chúa cứu thế từ trên trời giáng xuống, đem đến cho căn cứ toàn là thay đổi tốt đẹp – cường quyền không thể khiêu chiến và trợ giúp hòa nhã cộng lại, cơ hồ có sắc thái thần thoại nào đó, chân thật đáng tin.

Mọi người tin thờ hòa thượng ngoại lai biết tụng kinh, nhưng đối với một đóa hoa sen nở trong vũng bùn, thường tràn ngập phỏng đoán ác ý.

Mọi người trốn ở căn cứ, vừa may mắn vừa bất hạnh, may mắn là, bởi vì Xú Đại Tỷ lo trước tính sau, giúp căn cứ tránh thoát tai nạn đầy nguy hiểm, may mắn sống sót; bất hạnh là, vận may khiến họ vừa tự ti vừa tự đắc, không thể nhìn thẳng thế giới bên ngoài, họ đã lười quen rồi.

Đám ô hợp gấp gáp tụ tập này chỉ kiên trì được nửa tháng thì lòng người đã tan rã sạch. Sức chiến đấu không thấy khởi sắc, nội bộ tranh đấu ngược lại nườm nượp.

Phóng Giả dè dặt hỏi: "Anh Chu Lục, làm thế nào đây? Không thì… không thì đến hỏi thầy Lục xem?"

Chu Lục sầm mặt, không nói một lời, hắn thề thốt nói với Lục Tất Hành "hắn có thể", mà chưa đầy một tuần đã bị các phụ lão hương thân vả mặt như vậy, không mặt mũi nào xám xịt đi gặp Lục Tất Hành. Vả lại Lục Tất Hành sẽ có biện pháp gì đây?

Cùng lắm là như huấn luyện động vật, lấy một chút lợi treo ở phía trước, dụ họ chạy theo mà thôi. Nó không giống với Đội Tự Vệ mà hắn tưởng tượng.

Chu Lục cắn răng, ngẩng đầu nhìn bầu trời căn cứ đã hoàn toàn sáng hẳn, gọi không dậy người giả vờ ngủ, chữa không được căn bệnh không thuốc chữa, hắn cảm nhận được sự gian nan và cô độc vô biên.

Phóng Giả hỏi khẽ: "Anh Chu Lục, thế hôm nay chúng ta còn huấn luyện không?"

"Huấn luyện!" Chu Lục nghiến răng nói, "Tại sao không huấn luyện?"

Nói xong hắn sải bước dẫn đầu chạy đi, dẫn Đội Tự Vệ chưa được hai mươi người đằng sau, gắng sức gạt không khí trong phổi ra ngoài, hắn cố chấp gầm lên: "Đội Tự Vệ vạn tuế!"

Lục Tất Hành chờ các học sinh đi học buổi sáng ở trong phòng điều khiển chính, dựa cửa sổ nhìn Chu Lục dẫn người chạy xa, ánh mắt đảo qua tấm lịch ở góc tường, thời hạn Lâm Tĩnh Hằng cho cậu còn có hơn một tháng.

Nguyên lý truyền tin viễn trình cũng tương tự quét viễn trình, cần đủ nguồn năng lượng, mạng tinh thần đủ lớn, phân bố điểm nhảy đủ chính xác, Lâm Tĩnh Hằng quét hết lượt tất cả điểm nhảy gần tuyến đường bí mật thông đến vực ngoại, để lại thiết bị truyền tin viễn trình trên mỗi một điểm nhảy, như vậy phạm vi liên lạc của Trạm Lư có thể thông qua mạng bước nhảy vũ trụ mở rộng đến vực ngoại, quét mục tiêu truyền tin. Song phương liên lạc có mật khẩu giao hẹn trước, một khi phù hợp, bắt đầu từ lúc đối phương đáp lại, đường truyền tin viễn trình này đã thành lập.

Lục Tất Hành biết, bản đồ đo đạc quân dụng hoàn thành, trọng tam lên trời, có nghĩa là Lâm Tĩnh Hằng bây giờ có thể gửi tín hiệu ra ngoài bất cứ lúc nào. Sở dĩ vẫn chưa bắt đầu, cũng chỉ là hắn nhất ngôn cửu đỉnh, tuân thủ giao hẹn mà thôi.

Bạc Hà đến sớm nhất không biết đi tới sau lưng cậu từ khi nào: "Lục tổng, em thấy những người này hết cứu rồi, người kia hơi đáng thương."

Lục Tất Hành đanh mặt quay đầu lại nhìn cô bé: "Người nào?"

Thời thanh xuân của Bạc Hà khả năng hơi dài, con gái mười sáu mười bảy tuổi mà vẫn là dáng vẻ gầy chìa xương sườn, da thịt không theo kịp xương. Cô đứng một chân, một chân khác gõ nhẹ trên mặt đất, xiêu xiêu vẹo vẹo, lắc lư trái phải, miệng còn nhóp nhép nhai kẹo cao su: "Không ai hết – sao thầy y như thầy giám thị phong kiến vậy? Còn như thế là bọn em không giúp thầy nữa đâu."

Lục Tất Hành buồn bực: “Các em đã giúp thầy cái gì?”

“Lừa ông chú Độc Nhãn Ưng đó,” Bạc Hà nói, “Ông ấy bảo bọn em nhìn thấy Lâm tướng quân tới gần thầy thì báo cho ông ấy, còn nói mai mốt sẽ dẫn bọn em đi đánh chén no say, Lục tổng, ba thầy hơi mắc hội chứng cụ già buồng trống phải không?”

Lục Tất Hành: “…”

“Lại nói, Lục tổng, thầy thực sự thích Lâm tướng quân à? Sợ thế, em còn không dám nhìn thẳng anh ta cơ, thầy to gan quá rồi.” Nữ lưu manh Bạc Hà vừa nói vừa dùng kỹ thuật cao siêu thổi kẹo cao su, cắn “bép” một tiếng, tò mò nhỏ giọng hỏi, “Thầy hôn anh ta chưa?”

Lục Tất Hành suýt nữa sặc nước bọt.

“Không phải chứ? Mấy ông chú các thầy đều hàm súc thế à? Lúc còn ở sao Bắc Kinh, em thường cùng một đám người đến quán rượu nhỏ rẻ tiền, ai mời em uống em sẽ tán gẫu vài câu, nhìn thuận mắt thì hôn thử, hôn xong có điện thì tới, không điện thì bái bai, chú trọng hiệu suất.” Bạc Hà nói, “Thời gian dài như vậy, ông chú Độc Nhãn Ưng đã điên hai liệu trình rồi, mà thầy ngay cả hôn cũng chưa hôn, thế hai người ở bên nhau làm những gì?”

Cô bé mới dứt lời, cửa thang máy phòng điều khiển chính liền mở ra, Lâm Tĩnh Hằng vừa vặn đi vào. Hắn luyện tập buổi sáng xong, mới vừa tắm, trên mặt hiếm khi ửng đỏ màu máu, tóc còn ướt sũng, cuốn theo mùi hormone hất vào mặt.

Lục Tất Hành không tự chủ được nhìn môi hắn, cả người đều không ổn lắm, gắng sức lôi ánh mắt ra, giấu đầu hở đuôi quay sang Bạc Hà: “Đây là chuyện nữ sinh vị thành niên nên nói à? Đừng tưởng rằng không ở trên sao Bắc Kinh thì nội quy trường học không tồn tại nữa, nộp bài tập hôm qua ra đây, sang bên kia viết kiểm điểm!”

Lâm Tĩnh Hằng rất ít thấy cậu nổi giận, hết sức kinh ngạc nhìn vài lần, sau đó khả năng là cảm thấy dáng vẻ cậu dạy dỗ cô bé rất thú vị, khóe miệng thoáng qua nụ cười không rõ lắm: “Không phải nói hôm nay thử nghiệm hệ thống phản truy tung à?”

Trong đầu khoa học gia thanh niên học rộng hiểu nhiều như mở chiếc hộp Pandora, tích tắc lướt qua vô số miêu tả về hôn môi, vội vàng đàng hoàng mà hắng giọng.

“Ở bên này, đi theo em.” Lục Tất Hành nói, “Em vốn định thực nghiệm mặt đất, nhưng vừa có một ý tưởng mới.”

54. Quyển 2 - Chương 54

Lục Tất Hành – do đang tiến hành hoạt động tâm lý không phù hợp với nhi đồng, nên khi nói câu này đã cố gắng đè xuống khóe miệng không cười cũng hơi nhếch lên, tiếc rằng chưa kịp ngụy trang nguyên bộ, ánh mắt quá linh động, có thể nói là lấm la lấm lét, nói còn hơi gấp gáp, trông như con sói già ấp ủ trò quái ác vậy.

Lâm Tĩnh Hằng cẩn thận dừng bước.

Lục Tất Hành hỏi đầy vô tội: "Sao thế?"

Lâm Tĩnh Hằng lắc đầu, theo thói quen nhíu mày, không nói một lời theo cậu đến phòng làm việc, hắn hoài nghi mình đoạn thời gian này hơi vô công rồi nghề, hơi quá chú ý Lục Tất Hành, mà còn luôn giải đọc quá độ, có ảo giác mỗi tiếng nói cử động của cậu đều có thâm ý gì.

Cũng may, Lục Tất Hành mau chóng điều chỉnh biểu cảm và ngữ khí sang kiểu đứng đắn.

"Em định đổi thành thí nghiệm vũ trụ, trong phạm vi mạng nội bộ," Lục Tất Hành dẫn Lâm Tĩnh Hằng đến phòng làm việc, thoạt đầu giới thiệu qua về hệ thống phản truy tung, kế đó chậm rãi nói, "Anh xem, diện tích bao phủ của mạng nội bộ căn cứ có bốn ngày hành trình, phạm vi này đủ để tiểu cơ giáp thoải mái diễn tập."

Lâm Tĩnh Hằng mặt không biểu cảm nhướng mày.

"Ý tưởng của em là cho Đội Tự Vệ chia làm nhiều tổ, tiến hành diễn tập cơ giáp thực thể, mỗi cơ giáp tham gia diễn tập đều mở cổng truyền tin, gửi đi tín hiệu tần suất riêng biệt, dùng để mô phỏng truyền tin viễn trình, họ có thể lợi dụng hệ thống phản truy tung che giấu hành tung của mình, cũng có thể nghĩ mọi cách phá giải hệ thống phản truy tung để tìm ra đối thủ. Như vậy có phải rất nhất cử đa đắc không, vừa thử nghiệm hệ thống phản truy tung trong thực chiến, vừa có thể luyện binh."

Lục Tất Hành tính tình ôn hòa dễ nói chuyện, khá linh hoạt, nhưng bản chất lại có sự ngang bướng khe nhỏ sông dài, đã đến nước này mà cậu vẫn chưa chịu từ bỏ, còn coi đám người trong căn cứ là "binh".

Lâm Tĩnh Hằng nghe xong, gật đầu đầy bất đắc dĩ: "Ồ, ý kiến hay, tổ chức cho một đám tinh tinh chơi trốn tìm trên trời."

Lục Tất Hành dừng chân, đứng lại cách hắn mấy mét, dưới ánh sáng trắng rực rỡ êm dịu của phòng làm việc quay đầu nhìn Lâm Tĩnh Hằng: "Lâm, vấn đề này thật ra em đã hỏi anh một lần… Lúc ấy phát hiện chiến đội hải tặc ở gần tuyến đường, tại sao anh phải một mình mạo hiểm dụ họ đi? Khi đó anh quay về, bản đồ đo đạc hoàn thành hơn một nửa, con đường trốn đến vực ngoại và số đồ bổ sung của Xú Đại Tỷ đều nằm trong tay anh, tại sao anh không vứt bỏ căn cứ này luôn đi? Anh thật sự cho rằng những người này chỉ là một đám tinh tinh sao?"

“Không, chỉ là một cách so sánh,” Lâm Tĩnh Hằng mắt cũng không chớp, “Tôi không có ý sỉ nhục tinh tinh.”

Lục Tất Hành nhìn thẳng hắn.

“Mặt khác, tại sao tôi phải vứt bỏ căn cứ này?” Lâm Tĩnh Hằng thong dong cất đôi chân dài lướt qua cậu, đi ra ngoài phòng làm việc, “Trước nay chỉ có hải tặc vũ trụ né tránh tôi, không có đạo lý tôi nhường chỗ cho chúng. Nguyên Dị Nhân – hắn là cái thá gì?”

Lục Tất Hành đứng tại chỗ thở dài, lần đầu tiên được thấy cái miệng cứng như vậy, không biết xúc cảm có phải cũng giống thế hay không… Lục Tất Hành tưởng tượng một món đồ sứ gốm mỏng men dày, khẽ mím môi, giống như đã bị lạnh đến răng cửa.

Tiếng Lâm Tĩnh Hằng từ cầu thang không xa vọng đến: “Cái gọi là ‘Đội Tự Vệ’ kia của cậu hiện giờ chỉ biết lái cơ giáp đi theo quỹ đạo cố định, diễn tập gì đó đừng phí lời, còn kế hoạch dự phòng không?”

Lục Tất Hành đuổi theo nói: “Sẽ có biện pháp thôi.”

“Một đám cát rời rạc, cậu còn có thể có biện pháp nào?”

“Trộn bùn có biện pháp của trộn bùn, gom cát có biện pháp của gom cát,” Lục Tất Hành nghiêm túc nói, “Con người em mặc dù không đáng tin cậy lắm, nhưng thời khắc mấu chốt chưa từng hỏng việc mà? Anh tin tưởng em một lần nữa được không?”

Vừa dứt lời, Bạc Hà đã kết nối vào thiết bị đầu cuối cá nhân: “Thầy, có mấy người của Đội Tự Vệ tìm thầy.”

Lục Tất Hành đáp một tiếng “Chờ”, ánh mắt vẫn đuổi theo Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng không biết lão mèo Ba Tư giáo dục như thế nào, mà nuôi tên nhóc này thành một gốc hoa lạ phổ độ chúng sinh, trong mắt hắn, Lục Tất Hành đôi khi ngây thơ đến không thể nói lý lẽ. Nhưng hắn lại không nhìn nổi Lục Tất Hành lo lắng hết lòng, vấp váp khắp nơi – vấp váp ở nơi khác thì thôi, riêng đến chỗ mình, chỉ cần không ảnh hưởng đại cục, Lâm Tĩnh Hằng không nỡ mặt nặng mày nhẹ với cậu.

Giằng co nửa phút, Lâm Tĩnh Hằng bực dọc xua tay: “Tùy cậu đi.”

Lục Tất Hành cười tít mắt, giọng hơi hạ thấp xuống: “Tướng quân, em phát hiện bắt đầu từ ngày em biết anh, trên cơ bản em nói gì anh cũng đồng ý, tại sao anh tốt với em như vậy?”

Vấn đề này không thể trả lời, thế nên Lâm Tĩnh Hằng quyết định tạm thời làm kẻ câm một lần, đút tay vào túi, chẳng nói chẳng rằng đi về phía trước.

Lục Tất Hành thở dài, phát hiện mình lại cảm thấy sự hờ hững thối tha của hắn cũng rất thú vị, liền đánh một dấu tích trong lòng – cậu lại nghiệm chứng một kết luận cổ xưa, hormone có liên quan với tình yêu sẽ ức chế cảm xúc tiêu cực của đại não, khiến người ta mù quáng cảm thấy khuyết điểm của đối phương cũng đáng yêu.

Lục Tất Hành cười tít mắt hỏi: "Chẳng lẽ là muốn để em lấy thân báo đáp?"

Lâm Tĩnh Hằng bình tĩnh trả lời: "Cút."

Lục Tất Hành hài lòng cút đi.

Ngày này, trong phòng điều khiển chính trạm cơ giáp vô cùng bận rộn, tất cả các thế lực nhỏ tụ lại không phục Chu Lục đều phái người đến thăm Lục Tất Hành, có kẻ nhờ chỉ dạy thường thức cơ giáp, có kẻ chạy tới phàn nàn Chu Lục, nhân tiện thăm dò, còn có kẻ tới bắt thân tạo quan hệ.

Tuần tra không trung thường ngày xác định sẵn giờ giấc địa điểm cũng rối loạn, bởi vì mấy tiểu đoàn thể này mạnh ai nấy làm, chẳng ai bàn bạc với ai.

Buổi sáng, trong vòng mười phút ba đội tuần tra đến muốn lên trời, quỹ đạo của trạm cơ giáp đều sắp bị họ ma sát ra lửa, mà tới buổi chiều và chạng vạng lại chẳng ai đi, trên trời chỉ có một thái dương nhân tạo quạnh quẽ cô đơn.

Sau đó, ngoại trừ Chu Lục và đám đàn em trung tâm vẫn kiên trì giữ vững giờ làm việc nghỉ ngơi, lũ yêu ma quỷ quái còn lại đều ra quấy phá. Trong căn cứ bé tí đánh rắm một phát có thể đập gót chân, các tổ chức mọc lên như nấm sau mưa, chưa đến mấy hôm đã xuất hiện mười mấy tiểu đoàn thể võ trang.

"Cọp răng kiếm vũ trụ", "quân đoàn mạnh nhất vũ trụ" nọ kia mấy cái tên đọc thôi cũng phát xấu hổ, đăng ký cả tá ở trạm cơ giáp. Chướng khí mù mịt, quần ma loạn vũ.

Lâm Tĩnh Hằng để mắt không thấy lòng khỏi phiền, dẫn Trạm Lư không còn sợ hết điện đi làm việc, mỗi ngày nhảy qua nhảy lại giữa căn cứ và hai trạm bổ sung, kiểm kê vật tư, làm những chuẩn bị cuối cùng cho cuộc chiến tranh có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Đám "cọp răng kiếm" tự mình gây sóng gió thì cũng đành, mấu chốt là điện người dân căn cứ dùng là nguồn năng lượng tuần hoàn – nói một cách đơn giản, chính là dựa vào thiết bị ở phần đuôi cơ giáp phát điện.

Vốn mọi người đều có tổ chức có kỷ luật, phóng cơ giáp đúng giờ đúng chỗ, năng lượng tuần hoàn vừa đủ dùng, bây giờ bị họ làm bừa, giao thông trên trời tắc nghẽn, dưới đất cúp điện đứt cầu chì.

Căn cứ ngàn vạn người dân, độ này quen sống hai mươi bốn giờ cung cấp đủ điện, hằng ngày còn có phim xem, từ xa hoa về tiết kiệm khó, kiềm chế một ngày, cuối cùng phái vài vị đức cao vọng trọng nhất trong

“đoàn cụ già hai trăm năm mươi tuổi” đến trạm cơ giáp nói lý lẽ.

Các tiểu đoàn thể võ trang đang bận tranh quyền đoạt thế, nằm mơ cũng đang hô phong hoán vũ, không muốn nói lý lẽ với mấy lão già mãi chẳng chịu chết này, thái độ thô lỗ ngạo mạn, cả căn cứ rộ lên tiếng than.

Nguồn năng lượng có hàng ngàn hàng vạn loại, Lục Tất Hành lúc ấy cải tạo cung cấp điện dân dụng lại lựa chọn thiết kế này, không biết có phải sớm đoán trước được cục diện hiện giờ, cố ý ủ mưu hay không.

Tóm lại, ai dám lạm dụng cơ giáp võ trang của căn cứ, nhiễu loạn hệ thống cung cấp điện, chính là tự tuyệt với nhân dân.

Khi bộ phim của nhân dân một lần nữa bị cúp điện giữa chừng cắt ngang, nhân dân phẫn nộ đã bạo động.

Họ đổ ra từ phố lớn ngõ nhỏ và kiến trúc như hang kiến, thanh thế lớn, bao vây trạm cơ giáp ruồi bay không lọt, bất kể là “cọp răng kiếm”, “khủng long bạo chúa”, hay “ngầu nhất vũ trụ”, chỉ cần dám xuống đất, nhất loạt tóm đầu đánh nhừ tử.

Chờ khi Lục Tất Hành thong thả đến hòa giải muộn, cọp răng kiếm đã sắp bị đánh thành mèo sún răng.

“Đừng cãi nhau đừng cãi nhau.” Lục Tất Hành kéo lại bà lão mọt phim vác cây lau nhà xông lên, “Quý bà hãy bình tĩnh! Kiềm chế! Ưu nhã! Chú ý huyết áp, có chuyện gì từ từ nói.”

Bà lão mọt phim bị cậu túm lại, cầm ngược cây lau nhà chọc xuống đất, hùng hồn quát: “Tao mặc kệ bọn mày là đội tự vệ hay đội tự sát, bọn mày phải theo thời gian đã quy định, ai còn lên trời phi pháp, thì không cần xuống nữa!”

Lục Tất Hành hào hoa phong nhã can ngăn, quay sang tiểu đoàn thể võ trang mặt mày xám xịt: “Đúng vậy, phải có trật tự, không có trật tự thì văn minh ở đâu ra?”

Nhưng trật tự nghe ai đây?

Đông đảo đoàn thể võ trang chẳng ai phục ai, dăm ba câu là cãi nhau, lại lần nữa chọc giận quần chúng phẫn nộ.

“Căn cứ tổng cộng vài cơ giáp này, tổng cộng vài người này, rốt cuộc nghe ai? Chúng mày nắm được không?”

“Chúng mày nghe ai tao không quan tâm, dù sao cũng không thể quấy nhiễu tao xem phim.”

"Hoặc là bọn mày phái người đánh một trận, đánh chết cũng mặc kệ, ai thắng nghe người đó."

"Nói đúng, mau đánh đi!"

Thấy lão đại của "cọp răng kiếm" và lão đại của "khủng long bạo chúa" bị ấn quỳ xuống, đầu cụng đầu đẩy lại, sắp bị ép bái thiên địa kết hôn, Lục Tất Hành rốt cuộc thong thả mở miệng: "Tôi ngược lại có một biện pháp công bằng."

Chập tối ngày thứ ba, Lâm Tĩnh Hằng kiểm kê xong vũ khí và cơ giáp dự phòng trong trạm bổ sung, nhét toàn bộ vào trọng tam, thắng lợi trở về, vừa về đến nơi liền nhìn thấy căn cứ như tổ chức đại hội thể dục thể thao.

Hệ thống phản truy tung mở xuống phạm vi bao trùm nhỏ nhất, lúc này hẳn là đang thử nghiệm công năng cơ sở, ngoài tầng khí quyển, đông đảo cơ giáp lắp đạn đạo giả lập, đang chạy lung tung như một ổ thỏ điên, không thuần thục mà lợi dụng kính tượng của hệ thống phản truy tung thò ra thụt vào, nhìn hoa cả mắt.

Trạm Lư nói: "Tiên sinh, hình như ở đây đang tiến hành một cuộc diễn tập thú vị."

Lâm Tĩnh Hằng không nóng không lạnh nói: "Ngươi nhìn nhầm rồi, hẳn bọn họ đang tổ chức 'thế vận hội của người thiểu năng'."

Trạm Lư im lặng hai giây: "Ha ha ha."

"Ai đùa với ngươi, cho ngươi cười à?" Lâm Tĩnh Hằng cảm xúc thất thường sầm mặt xuống, "Phân tích sơ qua hệ thống phản truy tung, tránh xa bọn họ ra, để tránh lát nữa đụng trúng gốm sứ."

Bởi vì hệ thống phản truy tung chỉ mở công năng cơ sở cục bộ, rất dễ dàng bị mạng tinh thần của Trạm Lư bao trùm, trọng tam vòng đường sang bên kia căn cứ, thanh thế lớn đáp xuống trạm cơ giáp. Tiếc rằng lúc này chẳng ai quan tâm trọng giáp, trên màn hình lớn đa phương tiện của căn cứ đang trực tiếp toàn bộ quá trình diễn tập, mọi người đều vây xem ở quảng trường, muôn người đổ xô ra đường.

Lâm Tĩnh Hằng từ rất xa đã nghe thấy tiếng Lục Tất Hành giải thích: "Cơ số 4 'Khủng Long Bạo Chúa' cần chú ý tiết kiệm hỏa lực, tuy chỉ là đạn đạo giả lập, nhưng để giống thật, số lượng mỗi cơ giáp bắn ra đều có hạn, số 4 còn bắn lung tung như vậy, sợ rằng chỉ có thể bị người ta đuổi giết… Cơ số 1 'Đội Tự Vệ' và cơ số 3 'Phích Lịch Đại Vương' tông vào nhau, nhưng mọi người không cần lo lắng, lồng phòng hộ của cơ giáp tham gia diễn tập đang mở cao cấp nhất, hơn nữa cơ giáp đều hạn chế tốc độ, va chạm sẽ không bị thương… Nào, cơ số 1 Đội Tự Vệ là Chu Lục phải không, lúc lướt qua nhau hắn thừa cơ cướp mạng tinh thần của đối thủ, thao tác rất đẹp… Chờ đã, chúng ta nhìn thấy cơ giáp cuối cùng của 'Chí Tôn Kim Cương' cũng bị đánh dấu bắn rơi rồi, hẳn đây là chiến đội bị tiêu diệt toàn quân đầu tiên của ngày hôm nay, có điều điểm số còn rất cao… A, cơ giáp mất khống chế rồi, khả năng là người lái đã ngất xỉu – Tĩnh Xu, chi viện bên ngoài một chút!"

Lục Tất Hành tự mình ở trên một cơ giáp, vừa điều chỉnh khống chế hệ thống phản truy tung, vừa phán

quyết giải thích, cả hai việc đều không lỡ.

Tình hình không quá phức tạp như người lái rớt mạng đều giao cho bốn học sinh xử lý, chúng phụ trách kéo cơ giáp không người điều khiển ra khỏi sân diễn tập sau khi người lái đã mất đi ý thức, đám học sinh thao tác không quen, đỡ trái hở phải, còn căng thẳng hơn tham gia diễn tập thật sự.

Một góc màn hình đa phương tiện, điểm số của mỗi một chiến đội đều đang không ngừng thay đổi, quy tắc tương đối phức tạp, chiến đội điểm dưới đáy thì bị đánh dấu đỏ, Lục Tất Hành cách mỗi ba phút sẽ đọc chiến đội bôi đỏ, nhắc nhở cảnh báo: "Chiến đội 'Lão Tử Thế Giới Đệ Nhất' trước mắt điểm dưới đáy, nhưng các anh em đừng nản chí, các bạn vẫn còn cơ hội tăng lên, dù sao 'Chí Tôn Kim Cương' đã tử trận toàn thể. Mặt khác, tôi mong mọi người chú ý, sau khi cuộc diễn tập hôm nay kết thúc, chiến đội xếp cuối sẽ không còn là võ trang hợp pháp nữa, tất cả thành viên không cho phép tổ chức đoàn thể mới, các bạn phải rời khỏi trạm cơ giáp hoặc gia nhập chiến đội của người khác làm đàn em."

Lâm Tĩnh Hằng dựa lên thân trọng tam, châm một điếu thuốc, nhìn trò hề này từ xa, đại khái đã hiểu lối suy nghĩ của Lục Tất Hành – bây giờ ép những người này tụ tập lại giáo huấn sự vinh nhục chắc chắn là không kịp, ma cà bông không phải một ngày mà thành, không dễ biến thành tinh anh. Căn cứ đã năm bè bảy mảng, chi bằng khuấy đục nước, khéo léo dẫn dụ, kích họ tự đấu, tự mình vắt óc suy tính nâng cao sức chiến đấu, nếu dẫn dắt thích đáng, giám sát thích hợp, nội đấu cũng chưa hẳn là tiêu hao.

So sánh với một hồ nước lặng, sóng gió không ngừng ngược lại là chuyện tốt.

Dù sao chăng nữa, mục tiêu của Lục Tất Hành chỉ là muốn cho họ sống sót trong chiến loạn, không định để họ đi cứu vớt thế giới.

Lúc này, bên cạnh vang lên tiếng bước chân, một bàn tay giơ tới, rất không khách sáo lấy một điếu thuốc trong túi quần hắn: "Mày phối đủ hỏa lực của trọng tam rồi? So với của Nguyên Dị Nhân thì thế nào?"

Lâm Tĩnh Hằng vừa nghe liền biết là Lục Tất Hành ở sau lưng lắm miệng, kể cho Độc Nhãn Ưng nghe chuyện hắn chặn giết Nguyên Dị Nhân trên đường về, hắn nhẹ nhàng phun ra một làn khói trắng, dở khóc dở cười – hình như Lục Tất Hành cảm thấy, nói tốt thêm vài câu cho hắn là có thể khiến lão mèo Ba Tư hòa bình với hắn.

"So với Nguyên Dị Nhân thì hơi kém hơn," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Trọng tam chung quy đã bị loại quá nhiều năm rồi, trên phần cứng có sai khác. Nhưng hiện giờ hạch cơ giáp là Trạm Lư, hắn có thể bù lại một chút."

Độc Nhãn Ưng lạnh lùng hừ một tiếng: "Trọng giáp thì có rồi, nhưng mày không sợ kế hoạch không theo kịp thay đổi à? Lỡ như đám chó săn mất liên lạc của mày đã rơi vào hang ổ hải tặc vũ trụ, toàn quân bị diệt?"

"Xác suất rất nhỏ, nếu thật sự đến nông nỗi ấy, có lẽ chính là vận mệnh không thể làm trái." Lâm Tĩnh Hằng búng tàn thuốc, "Đối tượng Bạch Ngân Thập Vệ trung thành không phải liên minh, mà là tôi."

Độc Nhãn Ưng nhíu mày: "Ý mày là gì?"

"Ý tôi là, không có mệnh lệnh của tôi, dẫu tòa nhà quốc hội liên minh ra tro trước mặt họ, đầu tất cả mọi người của quân ủy đều bị treo trên tường, Bạch Ngân Thập Vệ cũng sẽ không xuất quân. Người bên dưới tuy rằng không có bản lĩnh gì, nhưng chỉ cần không 'hành hiệp trượng nghĩa' khắp nơi, ngủ đông giữ mạng vẫn không khó."

Độc Nhãn Ưng kinh ngạc: "Nói cách khác, mày ở cứ điểm Bạch Ngân – cổ họng của Thiên Hà Số 1, ám độ Trần Thương nuôi một đám tư binh?"

"Không tính là ám độ Trần Thương đâu?" Lâm Tĩnh Hằng thản nhiên nói, "Mấy năm nay lấy tiền làm việc, nhận lương của liên minh, cũng không phải là không bán mạng cho liên minh, tôi không nợ gì liên minh."

Độc Nhãn Ưng nhìn hắn chằm chằm bằng ánh mắt phức tạp, một lúc lâu không nói gì.

Khi lão lần đầu tiên biết Lâm Tĩnh Hằng, Lâm thượng tướng còn bé như hạt tiêu, Lục Tín chụp trộm khuôn mặt đang ngủ của bé trai, đi khắp thế giới khoe khoang "con trai" mình cướp được. Nghe nói nhà họ Lâm năm đó còn lại một cặp sinh đôi vị thành niên, anh trai được quân ủy ra mặt đưa đi, giao cho Lục Tín nuôi nấng, em gái thì được quản ủy hội Vườn Địa Đàng nhận nuôi, nhà họ Lâm xảy ra chuyện gì là một trong các cơ mật của liên minh, không ai biết, nhưng họ đều biết rõ trong lòng, bé trai trên ảnh cả đời này có lẽ sẽ sống không thoải mái lắm.

Lục Tín thường xuyên viễn trình khoe con, trong ấn tượng của Độc Nhãn Ưng, Lâm Tĩnh Hằng luôn là một cậu thiếu niên thích yên tĩnh, con cháu quyền quý Thiên Hà Số 1 đại để đều là bộ dạng ấy, tinh tế đến từng sợi tóc, từ rất nhỏ đã học điệu bộ người lớn ông cụ non, nhã nhặn lễ độ, nói vòng nói vo… Cho đến khi liên minh xảy ra biến động.

Một dạo Độc Nhãn Ưng từng hận đời cho rằng, đất đai Votaw không mọc nổi mầm non tốt, rặt một bọn làm bộ đàng hoàng, dối trá ra vẻ, khẩu Phật tâm xà, lột da ra toàn là lòng dạ xấu xa.

Cho đến khi lão chân chính tiếp xúc với Lâm Tĩnh Hằng người này.

"Không thể hiểu nổi mày," Độc Nhãn Ưng nói, "Thế nào, chẳng lẽ năm đó mày muốn tạo phản?"

Trên màn hình đa phương tiện đằng xa biểu hiện, mới một lúc mà "Khủng Long Bạo Chúa" và ba chiến đội cũng bị tiêu diệt toàn quân, Lâm Tĩnh Hằng nghe thấy hai chữ "tạo phản", ánh mắt sắc bén lia qua Độc Nhãn Ưng, không phủ nhận.

Độc Nhãn Ưng không biết hắn tích góp tư binh ở đâu, nhưng binh lực liên minh đều ở Thiên Hà Số 1, quyền điều phối cơ động cơ hồ toàn tại cứ điểm Bạch Ngân, nếu lần nào khi hải tặc xâm phạm liên minh, cứ điểm Bạch Ngân thừa cơ làm phản, sợ rằng liên minh đã tan thành tro bụi từ lâu, ngay cả mấy thập niên yên bình này cũng không có.

Độc Nhãn Ưng: “Vậy tại sao mày…”

“Tại sao tôi không ra tay?” Lâm Tĩnh Hằng liếc nhìn lão, vốn không muốn để ý đến lão, lại vẫn ma xui quỷ khiến trả lời, “Bạch Ngân Thập Vệ làm phản, hải tặc chắc chắn thừa cơ chui vào, các cựu bộ vốn đã ghi hận của Lục Tín cũng sẽ ra làm loạn theo, vậy thì không còn là chiến tranh quy mô nhỏ.”

Lục Tín dưới suối vàng biết được, nhất định tức đến sống lại.

Kỳ lạ, Độc Nhãn Ưng hiểu được ý hắn chưa nói ra.

Lâm Tĩnh Hằng dừng một chút, cười tự giễu: “Nhưng mà tình hình hiện tại cũng chẳng tốt đến đâu, xem như tôi tự cho là thông minh đi.”

55. Quyển 2 - Chương 55

Cả cuộc diễn tập như đùa giỡn đến đây đã tiến hành hơn bốn tiếng, do hệ thống phản truy tung chỉ mở công năng cơ bản, rất nhanh, mọi người đều đã va vấp quen thuộc nó.

Sau khi quen thuộc, quá trình truy tung và phản truy tung bị nhảy qua, cuộc diễn tập bắt đầu từ đấu trí biến thành cắn xé nhau.

“Cơ số 1 Đội Tự Vệ” do Chu Lục lái thao tác linh hoạt, can đảm cẩn trọng, hắn quả thật nỗ lực hơn mọi người, tiếc rằng thò đầu ra gãy trước, sau khi Đội Tự Vệ tách riêng, rất nhiều người vốn đã không vừa mắt với hắn, lúc này những người còn lại trong sân tự phát kết đoàn, cùng nhau vây diệt một mình hắn.

Chu Lục hơi cao minh hơn những người khác, nhưng cũng chẳng cao minh hơn bao nhiêu, trong cục diện này rất nhanh đã bị đạn đạo giả lập bắn trúng, không thể không ủ rũ lui ra, trong sân diễn tập, Đội Tự Vệ chỉ có hai mươi mấy người bị tiêu diệt sạch.

Khiến khẩu hiệu và thao luyện điên cuồng đợt trước của họ thành một trò cười chẳng có sức thuyết phục gì. Mọi người thích trò cười, bởi vậy tiếng vỗ tay và cười cợt trên quảng trường càng vang to hơn.

Lâm Tĩnh Hằng nheo mắt, nhìn cơ giáp tông vào nhau như xe điện đụng trong sân diễn tập, dập tắt điếu thuốc.

Độc Nhãn Ưng lắc đầu: “Con người mày quả thật luôn tự nghĩ mình thông minh. Tao nói nhé, Lâm Tĩnh Hằng – hoặc là mày cứ bỏ xuống hết thảy, cả đời phấn đấu vì thế giới hòa bình, mỗi ngày tự xét ba lần, triệt để trở thành một thánh nhân. Hoặc là mày đừng kiêng dè gì cả, muốn xử lý ai thì mẹ kiếp giết luôn đi cho sướng, sau này chết sống bất luận – mày kẹt ở giữa như thế tính là gì? A, mày một bụng thù hận, nhẫn nhục gánh trách nhiệm, một đống trò mờ ám, còn vênh mặt đại nghĩa lẫm liệt. Thế nào, chẳng lẽ tên gà mờ mày còn cảm thấy mình rất không tệ?”

Lão phun một tràng dài như thế vẫn chưa đã, còn giơ tay chỉ Lâm Tĩnh Hằng: "Mất mặt!"

Lâm Tĩnh Hằng mặt không biểu cảm ném điếu thuốc: "Tôi nể mặt ông quá rồi phải không?"

Hòa bình ngắn ngủi giữa hai người không qua nổi một đợt nghỉ giữa trận, lại râm ran bay lên mùi thuốc súng, Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên nhớ tới điều gì, kịp thời kiềm chế, nói với Độc Nhãn Ưng: "Ê, tôi hỏi ông chuyện này."

Trên khuôn mặt hai trăm tuổi vẫn thanh xuân như cũ của Độc Nhãn Ưng xuất hiện nụ cười khẩy khinh bỉ: "Mày hỏi thì tao nói? Tao là cái gì? Chương trình tìm kiếm của Trạm Lư à?"

Lâm Tĩnh Hằng không để ý: "Ông nghe nói về 'kế hoạch Nữ Oa' bao giờ chưa?"

Nụ cười của Độc Nhãn Ưng đột nhiên cứng đờ: "Cái gì?"

"Ở trên sao Bắc Kinh , tôi từng ba lần cho Trạm Lư quét gien của cậu ta, ba lần đều không phù hợp." Lâm Tĩnh Hằng chăm chú nhìn biểu cảm của Độc Nhãn Ưng, "Trong não cậu ta có một thiết bị bảo vệ, khi cấy chip phi pháp lần đầu tiên bất ngờ bị hỏng, bị Trạm Lư phát hiện, mới có được kiểu gien của tổ chức não bộ."

Bất ngờ chưa chuẩn bị, Lâm Tĩnh Hằng lôi ra chuyện hai người ngầm hiểu lẫn nhau, Độc Nhãn Ưng nhất thời không kịp trở tay.

"Ông vất vả che giấu nhiều năm, đột nhiên phát hiện tôi biết bí mật này, lại chỉ tránh né một cách tiêu cực, thậm chí chưa từng đến chất vấn tôi làm sao xác nhận thân thế cậu ta. Thái độ này của ông không hợp lẽ thường ông anh à, tôi thấy càng giống dưới một bí mật còn giấu một bí mật khác hơn, ông sợ nói nhiều sai nhiều đúng không?"

Khóe miệng Độc Nhãn Ưng chết cứng ở đó, nếp nhăn khóe mắt khi cười chưa thu lại như xé rách khuôn mặt lão, lộ ra vân da màu tối trải qua trăm năm chiến loạn.

"Con người ông không thích hợp để giữ bí mật lắm. Ông đã không thích trò dối trá của liên minh, thế tôi nói thẳng vậy." Lâm Tĩnh Hằng hạ giọng, ngắt từng chữ hỏi, "Thiết bị bảo vệ trong não cậu ta đang bảo vệ cái gì? Đến từ đâu? Tại sao gien não bộ và cơ thể không phù hợp? Cậu ta – và cả ông, có liên quan đến kế hoạch Nữ Oa kia hay không?"

Hắn từng bước ép sát, đường cùng lộ mặt, mí mắt Độc Nhãn Ưng bắt đầu giật như điên, tay vô thức đặt lên khẩu súng laser sau lưng.

Lâm Tĩnh Hằng không hề có ý trốn tránh thoái nhượng – nơi đây là trạm cơ giáp, mạng tinh thần cơ giáp rộng lớn vô ngần là lãnh thổ của hắn, không ai có thể mưu sát Lâm thượng tướng giữa đám cơ giáp.

Hai người giằng co một lúc lâu, bên kia quảng trường vọng sang một tràng reo hò, cuộc diễn tập hoàn toàn kết thúc, chiến đội "Lão Tử Thế Giới Đệ Nhất" khả năng là đặt tên quá quê, vận may chẳng ra làm sao, vật vã giãy giụa mãi vẫn không thoát khỏi vận mệnh dưới đáy, quần chúng vây xem cùng hò hét: "Giải tán! Giải tán!"

Thêm một chút hiệu quả hài kịch sinh động cho cuộc nội đấu xấu mặt này.

Con người Độc Nhãn Ưng, tuyệt đối chính xác, không thích hợp giữ bí mật, lão chưa nói một chữ, thế nhưng một loạt phản ứng đã tiết lộ tất cả.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn lão, tim thắt lại, chầm chậm gật đầu: "Được, tôi biết rồi."

"Nếu mày còn hơi nhớ Lục Tín tốt với mày, nếu mày còn một chút lương tâm," Cục hầu của Độc Nhãn Ưng lên xuống một lát, lão gằn ra một câu, "Thì mày đừng bới lại chuyện này nữa, đã ba mươi năm rồi, vả lại cũng chẳng cản trở gì mày."

Lâm Tĩnh Hằng nhìn lão một cái thật sâu, quay người đi ra ngoài trạm cơ giáp.

"Đứng lại!" Độc Nhãn Ưng cao giọng gọi hắn lại, "Còn nữa, nếu mày không muốn để hồn ma Lục Tín nửa đêm gõ cửa, thì bớt dùng mấy thủ đoạn bẩn thỉu của quyền quý bọn mày vào con trai tao đi, phát tởm."

Lâm Tĩnh Hằng dừng bước, hoài nghi thính lực của mình có vấn đề: "Ông nói cái gì?"

"Không nghe rõ? Thế tao lặp lại lần nữa," Độc Nhãn Ưng nghiến răng, trợn mắt nhìn hắn, "Lâm thượng tướng tôn quý, đừng luôn coi người khác là dân nhà quê chưa trải sự đời, tao biết đám cặn bã Votaw miệng toàn tự do văn minh bọn mày đều là hạng người nào, bớt dùng những thủ đoạn trêu hoa ghẹo nguyệt hạ lưu đó của bọn mày vào con trai tao đi, tao nói đủ rõ chưa?"

Nói vô cùng rõ, na ná câu "Cô muốn bao nhiêu tiền mới chịu rời khỏi con trai tôi" nổi tiếng ngày xưa.

Lâm Tĩnh Hằng nói: "Ông khùng à?"

Nói xong đi vài bước trong đầu hắn không tự chủ được phát lại một lần cao luận này của Độc Nhãn Ưng, Lâm Tĩnh Hằng không nhịn được cảm thấy cú đánh trả vừa rồi chưa đủ mạnh, thế là cách hơn mười mét, hắn lại quay đầu giáng thêm một đòn: "Ông tự đi tìm ít thuốc uống được không?"

Lúc này, một ống kính camera trong góc trạm cơ giáp xoay tới, người có quyền chỉ vài mống như vậy, chẳng cần nghĩ cũng biết là ai đang ở sau camera.

Độc Nhãn Ưng hết sức nhạy cảm ngẩng đầu lên quát vào camera: "Mày nhìn cái gì!"

Lâm Tĩnh Hằng cũng bực dọc nhìn camera một cái, ngậm chặt miệng, phất áo bỏ đi.

Lục Tất Hành nhìn Lâm Tĩnh Hằng biến mất trong ống kính camera mà thở dài, đóng cửa sổ, chặn lão mèo Ba Tư thái độ hung dữ, hoài nghi giữa Độc Nhãn Ưng và Lâm Tĩnh Hằng sợ rằng là thiên địch mấy đời, sinh ra đã xung khắc.

Quân võ trang dự bị của căn cứ bị Lục Tất Hành khơi dậy huyết khí, đều đang khó chịu, từ trên trời xuống, giữa các chiến đội vốn như đùa giỡn trở nên căng thẳng và phân biệt rạch ròi, cơ hồ ngăn cách ra Sở hà Hán giới, đi ngang qua nhau chẳng thèm chào hỏi.

Bắt đầu từ hôm nay, tình hình của căn cứ ngày càng phức tạp hơn.

Hệ thống phản truy tung đang nâng cấp chức năng từng ngày, ban đầu là gấp tín hiệu một lần vô cùng đơn giản, qua mười mấy ngày, số lần gấp càng lúc càng nhiều, một cơ giáp bắn ra tín hiệu, sau khi qua hệ thống phản truy tung, thường có thể gấp ra một mê cung cỡ nhỏ ở xung quanh, trên mặt kỹ thuật muốn vượt qua hệ thống phản truy tung càng ngày càng khó, diễn tập từ hoạt động xe điện đụng giản đơn thô bạo bị buộc tăng lên mặt chiến thuật chiến lược.

Mà chiến đội trong sân cũng ngày càng ít, danh sách chiến đội trên màn hình đa phương tiện ngắn lại từng ngày, ban đầu có mười chín chiến đội, một hàng viết không hết, bây giờ lại chỉ còn một đoạn.

Thành viên chiến đội bị loại vừa xuống đất liền thê thảm bị quần chúng vây xem chế nhạo và cười cợt không dứt, họ thường không cam tâm từ nay xám xịt rời khỏi, hôm sau sẽ gia nhập chiến đội khác, lại lên trời báo thù riêng. Mà sau khi chiến đội cũ giải tán, chiến hữu quá khứ thường sẽ do ý kiến bất đồng hay quan hệ cá nhân các kiểu mà lựa chọn gia nhập chiến đội khác nhau, vì thế lại thành đối thủ, những mối quan hệ địch mới bạn cũ tế nhị này tăng thêm nhiều biến số hơn cho cuộc diễn tập.

"Kết minh", "phản bội", "vô gian đạo" và "kế phản gián" thay nhau trình diễn, xem hoa cả mắt.

Người cũ của chiến đội may mắn còn tồn tại đối mặt với người mới ùn ùn gia nhập, cũng đang không ngừng cọ xát hòa hợp, không ngừng xác nhận vị trí của mình trong đội ngũ, vì thế chiến đội tham gia diễn tập trong mâu thuẫn và xung đột đều cực có hiệu suất hình thành tổ chức và quy củ của riêng mình, thậm chí có tầng cấp nội bộ và phối hợp lẫn nhau.

Huấn luyện thể năng cường độ cao mỗi ngày là phản nhân tính, nhưng đấu với người khác vui vô cùng – đặc biệt là còn có khán giả cổ vũ.

Người dân căn cứ như người xưa thời viễn cổ lệch múi giờ cũng phải xem World Cup, phim cũng chẳng màng xem, hằng ngày đúng giờ đổ ra quảng trường xem trực tiếp diễn tập. Khán giả phẩm chất đều không cao, chẳng những chế nhạo không chút nương tình kẻ thất bại trong sân, bản thân cũng vì ý kiến vây xem không nhất trí mà choảng nhau.

Trong bầu không khí thế này, chiến đội may mắn sót lại đã sớm không còn tâm thái diễn tập, ngoài mỗi

ngày bốn tiếng rưỡi tập trung tinh lực cao độ đối chiến, trở về còn tụ họp bàn bạc chiến thuật, hoặc là nghĩ mọi cách giở ám chiêu ngáng chân đối thủ.

Trước kia, những người lái gà mờ này rớt mạng một lần trong vũ trụ, phải chấn động não một tuần, còn để lại bóng ma tâm lý khó có thể xóa mờ, bây giờ mỗi ngày lăn lê mò mẫm đánh nhau, không rớt mạng hai ba lượt đều không tính là đã tham gia diễn tập, bốn học sinh chuyên môn phụ trách vớt người ở bên ngoài, độ kết hợp với cơ giáp tăng cao, bình quân mỗi đứa tăng 15%, thành thợ kéo cơ giáp không người lái lành nghề.

Khi trong sân diễn tập chỉ còn lại ba chiến đội, Lục Tất Hành tuyên bố hệ thống phản truy tung thử nghiệm hoàn thành, có thể chính thức đưa vào ứng dụng, cuộc diễn tập tạm dừng.

Trong ba chiến đội thì Đội Tự Vệ của Chu Lục ít người nhất. Kể từ ngày đầu tiên diễn tập, Đội Tự Vệ đã đi trên con đường bị vây công, sau đó vây công thành thói quen, họ cũng bị đánh thành "kẻ địch chung", mọi người giống như có thâm thù đại hận gì với họ, mỗi lần diễn tập vừa bắt đầu, nhiệm vụ hàng đầu chính là ăn ý kết đoàn đánh Đội Tự Vệ ra, trong tình huống như vậy, Đội Tự Vệ lại gập ghềnh sống đến cuối cùng, bị đánh quen, sức chiến đấu và phản ứng cơ động đều bắt đầu bộc lộ, cơ hồ thành một "đội tinh nhuệ" nhỏ bé nhanh nhẹn.

Một chi nhân số đông nhất tên "Hoàng Kim Dũng Sĩ", do hai chữ "hoàng kim" mà thu hút rất nhiều người ủng hộ, mỗi lần diễn tập ra sân một trăm cơ giáp, họ có thể chiếm một nửa. Lão đại của "Hoàng Kim Dũng Sĩ" là một người phụ nữ thoạt nhìn không ồn ào gây chú ý, tên Foucault, trước kia khi Xú Đại Tỷ quản lý Đội Tự Vệ, chị ta là một trong các thành viên chính thức tư cách lão luyện, chị ta rất ít phát biểu quan điểm, cũng không hay đưa ra chủ trương, nhưng mỗi lần có chuyện gì đều có mặt, cho nên khi luận vai xếp vế, người khác tự dưng luôn nhớ tới chị ta.

Còn một chi chiến đội tên "Thiết Diện Kỵ" – "thiết diện" trong "thiết diện vô tư", cái tên vô cùng chính nghĩa, mà đạo đức vô cùng thấp kém, là một chi chiến đội lưu manh rất bất chấp thể diện. Sớm nhất thu mua gián điệp, phái nội gian, hạ thuốc xổ cho đối thủ cạnh tranh chính là bọn họ, có một lão đại mặt khỉ, người này không ai nhớ tên, ngoại hiệu "Hoàng Thử Lang", thời trẻ là một ma cô trà trộn chợ đen, trộm cắp khắp nơi, bây giờ qua tuổi hai trăm, Hoàng Thử Lang không thay đổi "bản sắc anh hùng", vẫn hoàn toàn là một tiểu nhân đê tiện.

Lâm Tĩnh Hằng lái trọng tam, cho Trạm Lư phối hợp với Lục Tất Hành, mất ba ngày để lắp xong hệ thống phản truy tung gấp gáp đưa vào sử dụng, tiến hành thí nghiệm thực địa lần cuối cùng, vận hành tốt… Thậm chí vượt ngoài tưởng tượng của Lâm Tĩnh Hằng.

Sau khi hệ thống phản truy tung này vận hành, một khi tín hiệu căn cứ gửi đi bị người ta bắt được truy tung, trước mặt người truy tung sẽ xuất hiện ba trăm lối rẽ khó lòng phân biệt, xác suất tìm được tọa độ của căn cứ là một phần ba trăm.

Đây là một công trình ra sao?

Nếu là ở Votaw, quân ủy liên minh ít nhất phải mở sáu cuộc họp lấy ý kiến, mới có thể hoàn chỉnh phương án, sau đó đấu thầu xây dựng rồi đến nghiệm thu, ít nhất phải gần một năm, trước khi chính thức đưa

vào hoạt động, quân ủy sẽ phái tổ thẩm duyệt tổ chức kiểm tra, lại mất thêm nửa năm. Người ăn ngựa ăn, chấm mút bớt xén, lại thêm kỹ sư phái học viện chưa lên chiến trường và bộ đội tiền tuyến lý niệm không hợp, xung đột lẫn nhau, nhiều lần cản tay nhau, một hệ thống phản truy tung có thể nói là tinh vi thuận lợi làm ra cũng phải mất hai năm, mấy trăm triệu tiền Thiên Hà Số 1 là đương nhiên.

Lâm Tĩnh Hằng cuối cùng nhân công kiểm định, đối chiếu bản đồ tuyến đường vũ trụ điều chỉnh qua, ngoài âm thầm tán thưởng, trong lòng tự dưng có chút kiêu ngạo. Với hắn mà nói, Lục Tất Hành như một gốc hoa hiếm, dẫu từng đánh rơi trong đất đai cằn cỗi, trải qua vô số gió sương hắn không thăm dò được, cũng không tưởng tượng nổi, rốt cuộc tự mình nở ra sắc màu rực rỡ.

Lâm thượng tướng hiếm khi đưa ra đánh giá vô cùng cao: "Nếu là ở cứ điểm Bạch Ngân, tôi sẽ cắt hết đội ngũ công nghiệp quân sự."

Lục Tất Hành khiêm tốn nói: "Thô sơ lắm, chỉ có thể dùng tạm khi cần gấp, dùng vài lần là đối phương sẽ phát hiện cách thức hoạt động."

Lâm Tĩnh Hằng chăm chú nhìn hệ thống phản truy tung, trong lòng cấp tốc tính toán ra mấy kế hoạch mai phục, thuận miệng hỏi: "Về sau cậu có dự định gì?"

"Chắc là mở trường," Lục Tất Hành nói, "Học viện Tinh Hải chết non, em vẫn không cam tâm lắm."

"Hòa bình rồi, trường có thể mở bất cứ lúc nào, không là vấn đề." Lâm Tĩnh Hằng vừa nói vừa mở thiết bị đầu cuối cá nhân viết viết vẽ vẽ trên bản đồ, "Có lẽ sau cuộc chiến tranh này, liên minh sẽ không còn là liên minh trước đây. Cậu đã nghĩ tới tương lai đi đâu chưa? Nếu tương lai chúng ta rời khỏi căn cứ, cậu hi vọng tìm đến một sở tị nạn hậu chiến tương đối an toàn, hay muốn làm kỹ sư tùy quân?"

Lục Tất Hành nói ngay không cần nghĩ ngợi: "Em đi theo anh."

Câu này nếu là trước kia, Lâm Tĩnh Hằng chắc chắn nghe qua rồi thôi, sẽ không để tâm, nhưng bỗng nhiên, hắn tự dưng nhớ tới những lời bậy bạ của lão mèo Ba Tư trong trạm cơ giáp hôm ấy, ma xui quỷ khiến ngẩng đầu nhìn Lục Tất Hành.

Đôi mắt Lục Tất Hành cực sáng, vừa chạm phải ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng, cậu giống như hơi căng thẳng, ánh mắt muốn trốn mà không trốn, ánh sáng nhỏ vụn hơi chập chờn trong tròng đen, cơ hồ thành rất nhiều màu sắc rực rỡ, cậu còn câu nệ giơ tay chùi dưới mũi mình.

Câu "Em đi theo anh" vừa rồi lập tức liền sinh ra ý khác mờ ám.

Lâm Tĩnh Hằng tỉnh rụi nghĩ: "Đậu cả họ nhà ông Độc Nhãn Ưng."

Không khí dường như cũng bắt đầu nóng lên, sau vài giây, hai người đều bối rối phập phồng nhìn đi chỗ khác.

Lục Tất Hành trong sự lúng túng tìm đại một chuyện để nói: "Căn cứ bây giờ còn ba chiến đội, để họ nội đấu tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì, ngày mai lôi họ đến thực địa diễn tập, anh có thể giúp một tay, làm thử thách một chút không?"

Lâm Tĩnh Hằng cơ bản không nghe rõ cậu nói gì, đồng ý ngay: "Được."

56. Quyển 2 - Chương 56

"Tôi cho rằng quyết định này không phù hợp với mô hình hành vi của ngài," Tiếng Trạm Lư vang vọng trong trọng tam trống trải, "Tiên sinh, là điều gì khiến ngài đưa ra quyết định như thế?"

Đây là vùng hoang vu cách căn cứ hơn mười ngày hành trình, tín hiệu hỗn loạn thông qua hệ thống phản truy tung đã thành hình bắn ra, như dựng lên kính vạn hoa khổng lồ giữa các vì sao.

Ba chiến đội của căn cứ nơm nớp lo sợ đã nấp kỹ.

Trọng tam tắt hệ thống vũ khí, chỉ lắp nòng pháo giả lập – thật ra pháo giả lập chính là một loại sóng điện từ đặc thù, đánh dấu ai tương đương với người đó bị "bắn trúng", vượt quá cường độ nhất định có nghĩa là lồng phòng hộ đã bị bắn nát.

Như món đồ chơi, vô cùng khôi hài.

Lâm Tĩnh Hằng cảm thấy mình như một người vạm vỡ cao hai mét ba, cầm một cây súng phun nước dài hai tấc, đứng ở ngã tư lộn xộn, chuẩn bị chơi trò bắt ma với một đám trẻ ranh chưa đến tuổi đi học.

Lũ trẻ ranh sợ hãi từ nội tâm, như lũ gà không lông trốn trong đường nhỏ bốn phương thông thoáng, chỉ sợ trở thành vong hồn ướt như chuột lột dưới khẩu súng phun nước.

Mà nhiệm vụ của Lâm tướng quân bốn tiếng rưỡi kế tiếp, chính là lục tung lên lần lượt tìm ra chúng, dịu dàng dùng súng phun nước phun vào cái mông nhỏ non mềm của chúng – tuyệt đối không thể phun mạnh, nếu không hạnh nhân trong sọ não chúng sẽ chấn động cho hắn thấy.

Quá trình mất mặt này sẽ còn bị quay lại, sau khi kết thúc diễn tập cầm đi cho người ta vây xem… May quá, nơi đây đã ra khỏi phạm vi mạng nội bộ, căn cứ không thể phát trực tiếp.

Lâm tướng quân, anh minh thần võ mấy chục năm, đến đây xem như mất hết.

Song trên thế giới không có chuyện gì quan trọng hơn thể diện đàn ông, bởi vậy Lâm Tĩnh Hằng mặt không đổi sắc giả vờ giả vịt với Trạm Lư: "Ba chiến đội còn lại của căn cứ là một kết quả tương tự với chọn lọc tự nhiên, thông qua tự mình phân loại, phân ra kiểu độc đáo khác người, kiểu phòng ngự vững vàng, và đội

đột kích cơ động, ai cũng có sở trường riêng, nếu họ biết phối hợp, hơn nữa quen thuộc hệ thống phản truy tung, thì vẫn có tiềm lực nhất định."

"Lần trước ngài không đánh giá như thế," Trạm Lư rất không biết điều vạch trần hắn, "Lần trước ngài nói, ba chiến đội còn lại đại diện cho ba khối u ác tính ngoan cố của xã hội loài người – tiểu nhân đê tiện, số đông ngu xuẩn, và lũ ngu nói như rồng leo làm như mèo mửa nằm mơ ban ngày."

"…" Lâm Tĩnh Hằng lặng thinh hai giây, "Đó là một câu nói đùa."

Lần này Trạm Lư không hề "ha ha ha", mà hơi nghi hoặc nói: "Dựa theo ngữ cảnh lúc ấy và kiểu ngôn ngữ ngài quen dùng, tôi cho rằng đó không hề là một câu nói đùa."

Ngữ khí Lâm Tĩnh Hằng bắt đầu không tốt: "Khác biệt lớn nhất của loài người với trí tuệ nhân tạo, chính là hành vi và ngôn ngữ của loài người không có khuôn mẫu cố định."

Trạm Lư lý lẽ phản bác: "Tiên sinh, xem ra xã hội học và tâm lý học đều không phải là chuyên ngành của ngài, trên thực tế, nghiên cứu mô hình hành vi của loài người đã bắt đầu từ thời đại Địa Cầu, các loại hành vi tưởng như phức tạp của loài người kỳ thực đều có logic nội tại. Ví dụ như, dựa theo số liệu lịch sử của bản thân ngài, ngài sẽ bảo tôi…"

Lâm Tĩnh Hằng: "Câm miệng!"

Trạm Lư: "… Câm miệng "

Cơ giáp hàng đầu liên minh và chủ nhân cơ hồ đồng thanh, Trạm Lư dừng một chút, tận trung chức trách nói: "Vâng, chấp hành mệnh lệnh 'câm miệng'."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Hắn bây giờ có phần muốn tháo Trạm Lư ra khỏi trọng tam, loại hạch cơ giáp second hand này chỉ xứng lắp trên xe đạp của phòng tập thể thao thôi.

"Hẳn các vị đã biết quy tắc," Lúc này, tiếng Lục Tất Hành vang lên trên mỗi một cơ giáp diễn tập, "Trong diễn tập trước đây, các vị đều không được phân quyền của hệ thống phản truy tung, mà lần này thì khác. Trong ba chiến đội mỗi người đều có được một phần quyền hạn của hệ thống phản truy tung, lần diễn tập này, đối thủ của các vị không phải lẫn nhau, mà chỉ có một mình Lâm tướng quân, anh ấy sẽ là người săn bắn các vị. Nói một cách đơn giản, trò chơi này trước kia là mọi người bịt mắt đuổi bắt lẫn nhau, mà lần này chỉ có một mình Lâm tướng quân bịt mắt đuổi bắt mọi người."

Người lái cơ giáp của ba chiến đội nghe những lời này chẳng những không lấy làm may mắn vì khó khăn giảm xuống, ngược lại càng căng thẳng hơn.

"Hôm nay, chúng ta không định đào thải bất cứ ai," Lục Tất Hành tiếp tục nói, "Bắt đầu từ bây giờ, tiến vào tích phân, tích phân xếp hạng thấp nhất sẽ phụ trách tuần tra viễn trình xung quanh căn cứ, cho đến khi lội ngược dòng ở lần diễn tập sau. Tôi xin nhắc nhở các vị, tuần tra viễn trình lâu dài và khổ sở, một khi có nguy hiểm, các vị ở tuyến đầu. Mà khi qua một số khu vực, giữa các đội viên tuần tra thậm chí không có tín hiệu để trao đổi liên lạc, dễ khiến người ta sinh ra triệu chứng như lo âu, tinh thần căng thẳng vân vân, sẽ ảnh hưởng trên mức độ nhất định đến biểu hiện tiếp sau đó của các vị. Nói cách khác, thua một lần sợ rằng không trở mình được, vậy nên hôm nay mong mọi người nhất định phải thận trọng."

Trong mắt Chu Lục ánh lên vẻ gian tà, Foucault đang điều chỉnh đội hình lần cuối, Hoàng Thử Lang đã bắt đầu lợi dụng quyền hạn của hệ thống phản truy tung, xem xét vị trí của hai chiến đội khác – chiến đội bị diệt hết không hề gì, dù sao cũng sẽ không chết thật, chỉ cần hai đối thủ cạnh tranh khác thảm hơn, mình tự khắc có thể nổi bật lên.

"Lâm, anh từng nói, kinh nghiệm chiến đấu và năng lực của hải tặc vũ trụ vượt qua tưởng tượng của chúng ta," Tiếng Lục Tất Hành phát ra từ thiết bị truyền tin của trọng tam, như vang lên ngay bên tai hắn, vành tai Lâm Tĩnh Hằng động nhè nhẹ, nghe thấy đối phương nói, "Nếu hải tặc vũ trụ thật sự thông qua tín hiệu viễn trình quét đến khu vực này, em muốn biết hệ thống phản truy tung có thể chịu được loại khiêu chiến này hay không, anh đừng nương tay."

Lâm Tĩnh Hằng thoáng nhìn màn hình truyền tin, Lục Tất Hành vội vàng bổ sung một câu: "Em nói là đừng nương tay với em, đối với họ thì cứ vừa phải thôi."

Lâm Tĩnh Hằng: "Đừng nương tay với cậu?"

Chẳng biết Lục Tất Hành nghe ra hàm nghĩa gì không phù hợp với nhi đồng trong câu hỏi lại bình thường này, cậu thoáng nở nụ cười, nhanh chóng cắt đứt liên lạc, vành tai đỏ bừng lên.

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Giây lát sau, hắn định thần lại, kiềm chế mà rót cho mình nửa ly rượu, đoạn hắn thở dài.

Một cuộc hành hạ đến chết, đã bắt đầu trong trăm mối lo như tơ vò của tướng quân.

"Anh Chu Lục," Trong thiết bị liên lạc truyền đến tiếng Phóng Giả, "Người của Hoàng Thử Lang đang di chuyển, áp sát đám Foucault, bọn họ định kết minh hợp tác à?"

Chu Lục trầm ngâm giây lát: "Đám Foucault đông người nhất, mục tiêu lớn nhất, ngược lại cũng dễ bị định vị nhất, nếu tao là đối thủ, chắc chắn sẽ liệt họ vào mục tiêu hàng đầu."

Phóng Giả nửa hiểu nửa không "A" một tiếng: "Thế tại sao Hoàng Thử Lang…"

"Để đục nước béo cò," Một đội viên tự vệ nói, "Đánh nhau thời gian dài như thế mà mày còn chưa hiểu hắn

à? Bây giờ họ tới gần, dáng vẻ như định đồng khí liên chi, một khi đám Foucault bị Lâm tướng quân phát hiện, chuyện thứ nhất Hoàng Thử Lang làm chính là tập kích Foucault, trực tiếp đánh tan đội ngũ lớn như vậy từ sau lưng, trọng tam cũng không dễ vượt qua đoàn cơ giáp, đến lúc đó bọn Foucault chính là tấm khiên tốt nhất, Hoàng Thử Lang có thể trốn sau tấm khiên tấn công trọng tam, bất kể tấn công hữu hiệu có thể trúng bao nhiêu phát, bắn trúng là có điểm – đằng sau họ có điểm nhảy vũ trụ, đánh xong có thể rút bất cứ lúc nào."

"Hoàng Thử Lang lần đó không tham gia tuần tra," Lúc này, một đội viên tự vệ khác bỗng nhiên yếu ớt nói, "Hắn căn bản không biết đối đầu với vị Lâm tướng quân kia là cảm giác gì."

Chu Lục: "Cảm giác gì?"

"Mạng tinh thần của hắn…" Đội viên tự vệ kia nói, giọng hơi run rẩy, "Khi mạng tinh thần của hắn quét qua, anh cảm thấy mình như một gốc mạ bệnh trong ruộng, lúc liềm cắt tới căn bản không có đường tránh né, chưa kịp phản ứng đã bị gặt. Khi anh bị buộc tách khỏi mạng tinh thần, căn bản cũng không thoải mái như rớt mạng bình thường, anh có ảo giác mình rơi vào nước đá, ngã vào chân không trống trơn, trên người chỗ nào cũng không nghe lời, giống như chết vậy – Chu Lục lão đại, em lúc ấy đã tính là ở vòng ngoài, một số người đối mặt trực tiếp với Lâm tướng quân, bây giờ đừng nói lái cơ giáp, ngay cả ngủ ở căn cứ, ban đêm cũng không dám tắt đèn. Hoàng Thử Lang nghĩ quá đẹp rồi, với hỏa lực của bọn họ, ở ngoài phạm vi mạng tinh thần của trọng giáp căn bản không bắn được người ta, mà một khi tiến vào phạm vi mạng tinh thần của người ta, bọn họ còn muốn chạy?"

"Đừng hoảng," Chu Lục trầm giọng nói, "Chúng ta còn có hệ thống phản truy tung, bây giờ nghe mệnh lệnh của tao, tất cả tản ra, giữ vững tung đội!"

"Chu Lục, trọng tam di chuyển rồi!"

Quỹ đạo của trọng tam dưới sự theo dõi của hệ thống phản truy tung, hiện ra chi tiết trước mặt ba chiến đội, nó bắt đầu chuyển động vòng tròn bên ngoài hệ thống phản truy tung, tiếp đó dừng lại gần một điểm nhảy vũ trụ.

"Chu Lục lão đại, hắn đang làm gì vậy?"

"Đừng thủ điểm nhảy vũ trụ, mau tránh ra." Chu Lục nhanh chóng nói, "Phân tán chút nữa."

"Hết phân tán nổi rồi," Phóng Giả nói, "Chúng ta không ở trong mạng nội bộ, hiện giờ truyền tin là xác định địa điểm truyền tin, tản ra nữa sẽ không nhận được tín hiệu!"

Chu Lục nhìn chằm chằm quỹ đạo của trọng tam không chớp mắt, trầm giọng nói: "Nghe nói các tướng quân tiền tuyến bọn họ, tình huống chiến trường từng trải qua còn nhiều hơn muối bọn mày từng ăn, trường năng lượng xung quanh có một chút khác lạ đều có thể cảm nhận được. Người của chiến đội diễn tập sợ hắn, dự tính sẵn sàng lỡ như bị phát hiện sẽ tùy thời rút lui, chắc chắn thủ điểm nhảy, trọng giáp có thể xuyên qua điểm nhảy vũ trụ quét viễn trình…"

Còn chưa nói xong, trọng tam đột nhiên thực hiện bước nhảy vũ trụ, tim Chu Lục đập nặng nề.

Ngay sau đó, trọng tam bỗng xuất hiện phía sau Hoàng Thử Lang, Hoàng Thử Lang tính toán rất đẹp căn bản không kịp phản ứng, cả chiến đội "Thiết Giáp Kỵ" đột nhiên "đông lại"! Cùng lúc đó, trên camera, chiến đội Thiết Giáp Kỵ của Hoàng Thử Lang toàn thể đen đi, Lâm Tĩnh Hằng không dùng một phát pháo giả lập, trực tiếp càn quét mạng tinh thần của họ!

Mà Hoàng Thử Lang do rắp tâm xấu, tất cả nòng pháo giả lập của cơ giáp dưới tay đều nhắm thẳng vào minh hữu, đã lên đạn chuẩn bị sẵn sàng, tích tắc quyền khống chế bị cướp đi, toàn bộ pháo giả lập cùng khai hỏa, quét qua "Hoàng Kim Dũng Sĩ" của Foucault như thủy triều.

May mà Foucault sớm đề phòng Hoàng Thử Lang này, chớp mắt trọng tam nhảy, đội ngũ của họ chợt tản ra, tốt xấu gì cũng không bị diệt sạch.

Chu Lục mắt sáng lên, nhanh chóng đồng bộ tọa độ lên cơ giáp của mọi người: "Quay về điểm nhảy gần nhất, chúng ta chuẩn bị nhảy!"

Đối mặt với Lâm Tĩnh Hằng, trốn cũng không kịp, mà hắn còn muốn xông lên!

Phóng Giả: "Anh Chu Lục, anh điên rồi à?"

"Bây giờ không chủ động xuất kích, một lát chỉ có thể chờ bị hắn đuổi giết, đừng lề mề!" Dứt câu Chu Lục liền làm gương xông lên, Đội Tự Vệ vô số lần theo hắn liều mạng, tìm được đường sống trong chỗ chết đã quen rồi, lập tức đi theo.

Chỉ giây lát Hoàng Kim Dũng Sĩ đã bị trọng giáp nghiền tan tác, hốt hoảng rút tới điểm nhảy vũ trụ, liền sau đó, Đội Tự Vệ đột nhiên đón đầu họ, từ trong điểm nhảy vũ trụ xông ra, nắm bắt thời cơ gần như tinh chuẩn, nhờ tàn binh bại tướng yểm hộ, như một con dao găm sâu trong bóng tối đột nhiên đâm ra, hung hãn lao tới trọng tam!

Thân trọng giáp khổng lồ hình bầu dục như một viên trân châu sáng rực, Chu Lục xuyên qua mạng tinh thần chăm chú nhìn nó, độ kết hợp người cơ lên đến giá trị cao nhất từ lúc chào đời tới nay. Pháo giả lập đã bắn, chỉ cần có thể quét rìa trọng tam một tẹo, là có thể giành được điểm khả quan, cho dù giây tiếp theo đã bị quét văng cũng được…

Song tầm nhìn của hắn tối sầm, ngay sau đó hai cơ giáp "Thiết Giáp Kỵ" bị khống chế như đã dự đoán, vừa vặn chặn pháo giả lập, Chu Lục căng thẳng trong lòng, đột nhiên sinh ra dự cảm xấu, muốn lui lại đã không kịp, nháy mắt lông tơ toàn thân dựng hết lên, mạng tinh thần cơ giáp như đột nhiên bị thứ gì đó che khuất, cảm giác ngạt thở sắp chết tích tắc nhấn chìm hắn, trong đầu Chu Lục "Ù" một tiếng, độ kết hợp người cơ đang từ 75% trực tiếp rớt mạng, hắn lập tức mất đi ý thức.

Đội Tự Vệ con dao găm trong bóng tối này cũng bị gãy, những người sống sót vội vàng quay về, muốn nhờ hệ thống phản truy tung yểm hộ tách ra đào tẩu.

Nhưng đã chậm, trọng tam xâm lấn mấy cơ giáp diễn tập, một cách đương nhiên đạt được quyền hạn của hệ thống phản truy tung, Lâm Tĩnh Hằng nhẹ tênh tháo mảnh vải bịt mắt, lũ chuột nhắt trốn đông trốn tây không chỗ ẩn nấp, chưa đầy nửa tiếng đã mệt nhoài bị tiêu diệt sạch.

Diễn tập dự tính bốn tiếng rưỡi, chưa đầy bốn mươi phút đã kết thúc trong một đống hỗn độn, ba chiến đội chỉnh chỉnh tề tề, tập thể được điểm âm, còn âm giống hệt nhau, thứ tự cũng không sắp xếp được.

Bốn học sinh phụ trách theo dõi cuộc diễn tập nhìn nhau, không thốt nên lời.

Võ trang căn cứ cũng vậy, hệ thống phản truy tung cũng vậy, tâm huyết mấy tháng, trong mắt người từng thấy chiến trường thật sự, lại là trăm ngàn chỗ hở, không chịu nổi một đòn như thế này.

Không biết bao lâu sau, White mới dè dặt gọi một tiếng trong thiết bị truyền tin: "Lục tổng, tính, tính là kết thúc rồi à?"

"Ừm," Lục Tất Hành hơi trầy trật nói, "Được rồi, diễn tập kết thúc, dọn dẹp hiện trường, chú ý người bị thương."

Tiếp đó, trong thiết bị truyền tin lặng thinh nửa phút, Lục Tất Hành mau chóng điều chỉnh ngữ khí, vững vàng nói: "Hôm nay có ba sai lầm rất trí mạng, thứ nhất là điểm nhảy vũ trụ, hai hôm trước khi bố trí hệ thống phản truy tung, thầy đã chú ý tới anh ấy rất cẩn thận tránh tất cả quỹ đạo điểm nhảy, nếu không phải như vậy, chắc hôm nay họ đã chết nhanh hơn rồi? Lúc ấy thầy lại không nghĩ đến mã hóa điểm nhảy vũ trụ, được khen vài câu đã đắc ý vênh váo. Thứ hai là ý thức chiến đấu của chiến đội không theo kịp, Thiết Diện Kỵ và Hoàng Kim Dũng Sĩ chưa ra tay đã sợ hãi trước, tử thủ điểm nhảy không buông, mới bị trọng giáp quét đến, Đội Tự Vệ quá liều lĩnh, lấy mình đo người, không ý thức được tất cả điểm nhảy vũ trụ quanh đó đều trong tầm theo dõi của trọng tam, tự chui đầu vào lưới. Thứ ba là quyền hệ thống phản truy tung không mã hóa thêm một bước, một khi bên ta có cơ giáp bị xâm lấn, đối phương sẽ lập tức bắt được tất cả thông tin của hệ thống phản truy tung, hệ thống phản truy tung sẽ biến thành bản đồ của người ta, là thầy suy nghĩ không chu toàn."

Hoàng Tĩnh Xu: "Lục tổng…"

Lục Tất Hành cười: "Làm sao? Sắp được rồi, thầy không sao, còn không mau thu dọn tàn cục, thầy còn phải điều chỉnh hệ thống phản truy tung."

Đám học sinh là thợ lành nghề trong việc thu dọn tàn cục, nhanh chóng lôi đi những gì cần lôi đi, cứu chữa những ai cần cứu chữa, giữa mê cung vũ trụ rộng lớn, Lục Tất Hành lẻ loi ngồi trong cơ giáp, trước mặt bày số liệu của cuộc diễn tập ban nãy.

Nói không thất bại, là không thể.

Từ khi giao hẹn ba tháng với Lâm Tĩnh Hằng, Lục Tất Hành vẫn ru rú trong phòng làm việc của trạm cơ giáp. Khi Lâm thượng tướng rạng sáng mỗi ngày dậy tra tấn thể xác mình, cậu cũng đã khởi công trong

phòng làm việc. Vắt óc suy tính, vẫn chưa được như ý.

Mà cậu dẫu sao cũng chỉ là một cậu thanh niên.

Lục Tất Hành cho phép mình ngẩn người một phút, kế đó nhanh chóng chà xát mặt, thu cảm xúc lại – biến tâm huyết và nỗ lực nặng trịch mấy tháng qua thành một sợi lông ngỗng, thổi một hơi cho chúng bay theo gió. Đây là hai kỹ năng lớn mà thời thiếu niên cậu ở trên cơ giáp vấp phải trắc trở quen rèn luyện được: không quá xem trọng cảm nhận của mình, không quá xem trọng thời gian mình bỏ ra.

Bởi vì cảm nhận là chủ quan khống chế được, về phần thời gian bỏ ra… Nằm ngủ mấy tháng, không phải thời gian cũng trôi qua như thường sao? Nói mình "bỏ thời gian", không khỏi quá đánh giá cao mình rồi.

Lúc này, một yêu cầu kết nối gửi đến, Lục Tất Hành ngẩng đầu, phát hiện trọng tam không biết đến gần từ khi nào. Đài thu cơ giáp trên trọng giáp đang mở rộng cho cậu.

Lâm Tĩnh Hằng chờ ở cửa trạm thu cơ giáp của trọng tam, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nhìn tiểu cơ giáp của Lục Tất Hành chậm rãi đậu ngay ngắn, trên mặt không có biểu cảm gì, tay trái để sau lưng lại lần lượt hoạt động các đốt ngón tay bên phải, hoài nghi mình đã quá đáng.

Vấn đề của điểm nhảy vũ trụ, lúc giúp Lục Tất Hành bố trí hệ thống phản truy tung hắn đã chú ý tới, nhưng chỉ tự mình im lặng điều chỉnh một chút chứ không nhắc nhở.

Bởi vì biết mình hà khắc xoi mói, trước mặt Lục Tất Hành hắn luôn cố gắng bớt lại, mà điểm nhảy vũ trụ như "thanh kiếm hai lưỡi", Lâm Tĩnh Hằng thấy thật sự cũng không phải là tỳ vết lớn, đối với hắn mà nói, thậm chí có thể dùng làm đạo cụ bố trí bẫy trong thực chiến – Nguyên Dị Nhân chính là chết như vậy… Có điều hắn không ngờ Lục Tất Hành sẽ nài nỉ hắn tham gia cuộc diễn tập của căn cứ.

"Ta nên đi dạo thêm vài vòng." Lâm Tĩnh Hằng nghĩ, "Ít nhất chờ bốn tiếng rưỡi qua gần hết hãy ra tay."

Áp khí trong cabin điều chỉnh xong, Lục Tất Hành bước xuống tiểu cơ giáp, Lâm Tĩnh Hằng từ xa nhìn thấy cậu, sống lưng cứng đờ, trông càng nghiêm túc hơn.

Lục Tất Hành đi tới hắn, hai người đối mặt lặng im chốc lát.

Lâm Tĩnh Hằng mở miệng trước: "Một công trình, từ ý tưởng ban đầu đến thiết kế, lại đến kiến thiết hoàn thành, là một chuyện vô cùng khó khăn, phải suy xét theo hệ thống, còn phải chú ý các loại chi tiết, cần rất nhiều thời gian và tinh lực. So sánh với nó, chọn một lỗ hổng để công kích là quá dễ dàng, trên thế giới chung quy không thể có thứ nào hoàn mỹ được. Tuy rằng tra tìm lỗ hổng sửa chữa hoàn thiện là cần thiết, nhưng nếu có ai cảm thấy kẻ soi lỗi cao minh hơn người xây dựng, hắn chỉ là ngu xuẩn thuần túy mà thôi… Khụ, không cần để ý bọn họ."

Nói đoạn Lâm Tĩnh Hằng nhớ tới hồi nhỏ khi thỉnh thoảng có việc không hài lòng, Lục Tín sẽ ôm vai hắn

nói chuyện. Hắn vô thức muốn bắt chước, nhưng hắn thật sự không phải là người hướng ngoại, chưa bao giờ thân mật với ai như vậy, tay giơ lên cả buổi chẳng biết đặt ở đâu, càng xấu hổ thì tà thuyết dị đoan của Độc Nhãn Ưng càng muốn nhảy ra khoe cảm giác tồn tại.

Lòng bàn tay Lâm Tĩnh Hằng cơ hồ vã ra mồ hôi lạnh.

Lục Tất Hành trông hơi kinh ngạc, đột nhiên nắm tay hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn mà hỏi: "Anh đang an ủi em à, tướng quân?"

Lâm Tĩnh Hằng vô thức muốn rút tay về, rút một nửa lại cảm thấy quá cố ý, dở dở dang dang cứng đờ ở đó.

57. Quyển 2 - Chương 57

Tiên sinh Lục Tất Hành khoa học gia thanh niên, mặc dù là một chàng trai đặc biệt cái gì cũng chẳng hiểu, mỗi ngày yêu đương trong báo cáo thực nghiệm, nhưng cậu còn có sức hành động mạnh mẽ, tinh thần mạo hiểm, cùng với sự to gan dám được voi đòi tiên.

Lúc này, cậu nhạy bén nhận ra sự mất tự nhiên của Lâm Tĩnh Hằng, mau chóng không thầy tự thông tìm được niềm vui trêu kẻ lầm lì, lập tức quyết định được đằng chân lân đằng đầu – Lục Tất Hành đột nhiên đi tới một bước, ôm lấy Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Thật ra đây chỉ là đùa giỡn do nhất thời kích động, Lục Tất Hành vốn định nhìn dáng vẻ càng mất tự nhiên của hắn, không ngờ xúc cảm của Lâm Tĩnh Hằng không giống cậu tưởng tượng, ngực khá rắn chắc, hông còn hơi nhỏ hơn thoạt nhìn, lưng vô cùng thẳng. Mà quan trọng nhất là, thân thể như điêu khắc này lại có độ ấm, và độ ấm ấy không chỉ nằm ngoài da, còn ngấm qua quần áo, lẳng lặng phúc xạ ra xung quanh, bị Lục Tất Hành lỗ mãng ôm trọn vào lòng, liền nhấn cậu chìm nghỉm trong đó.

Lục Tất Hành da đầu ngứa ngáy, cả người hơi tê dại, thậm chí ngửi thấy mùi rượu Rum thoang thoảng trên môi đối phương… Như có như không, bởi vì sau đó Lâm Tĩnh Hằng đã nín thở.

Tiếp đó, Lục Tất Hành nghe thấy tiếng "Rắc" – Lâm thượng tướng không thể nhịn được lui lại một bước, ngửa ra sau, khớp xương quá cứng đờ phản kháng một tiếng với cả hai người.

Lục Tất Hành sợ hắn một lát sẽ làm mình nứt ra, tuy rằng chưa đã nghiền vẫn lưu luyến buông tay, lui đến khoảng cách an toàn, điềm nhiên như không nói: "Không ngờ anh dịu dàng như vậy."

Lâm Tĩnh Hằng bị một tấm thẻ dịu dàng đập lên mặt, rất muốn nổi cơn tam bành mắng một câu "láo toét", nhưng hắn chưa từng ra vẻ tướng quân trước mặt Lục Tất Hành, bởi vậy một cái ôm chớp nhoáng

đương nhiên cũng chẳng tính là xúc phạm, không tìm được lý do để nổi giận.

Lâm Tĩnh Hằng hít sâu mấy hơi, không có lựa chọn nào khác, cũng chỉ đành điềm nhiên như không cùng cậu, hừ lạnh một tiếng: "Tôi sợ cậu khóc mà thôi."

Nói xong, hắn nóng lòng khôi phục dáng vẻ khó ưa né xa người khác, quay lưng bỏ đi. Đồng thời, Lục Tất Hành cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ hoạt động tứ chi tê rần, bí mật nhớ lại cái ôm vừa rồi, cảm giác tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đương khi hai người đều "điềm nhiên như không", phòng y tế của trọng tam mở cửa, một khoang y tế do dự trượt ra một tẹo, thập thò nhìn hướng Lục Tất Hành, tiếng Trạm Lư vang lên: "Hiệu trưởng Lục, tôi đo được nhịp tim thầy nhanh quá, huyết áp đột nhiên lên cao, nhiệt độ cơ thể cũng có sự nhấp nhô nhất định, xin hỏi thầy có cần phục vụ y tế không?"

Lục Tất Hành: "…"

Lâm Tĩnh Hằng khựng lại, lập tức quay đầu nhìn cậu.

Lục Tất Hành ngượng vô cùng, quay lưng chuồn đi: "Tôi… tôi phải đi mã hóa điểm nhảy vũ trụ."

Trạm Lư hình người từ trên vách cơ giáp trọng tam đi xuống, lấy làm lạ nhìn bóng lưng Lục Tất Hành biến mất, im lặng bắt đầu tìm kiếm trong kho số liệu của mình, giây lát sau ánh mắt trí tuệ nhân tạo một lần nữa tụ lại, hắn choàng tỉnh ngộ: "Tiên sinh, qua suy đoán hợp lý, tôi được một kết luận, có thể chia sẻ với ngài…"

"Ta không muốn chia sẻ, ngươi tự giữ đi." Lâm Tĩnh Hằng thở dài, bưng ly không giơ tới hắn, ra hiệu Trạm Lư rót rượu cho mình.

Trạm Lư được huấn luyện quen thuộc rót cho hắn nửa ly rượu, còn bỏ thêm đá.

Lục Tất Hành lái đại một tiểu cơ giáp trên trọng tam, trực tiếp nhảy qua điểm nhảy vũ trụ biến mất.

Lâm Tĩnh Hằng cũng không có ý định về căn cứ, lẳng lặng bay trong vũ trụ tối om, ánh mắt không mục tiêu, rất chậm rãi nhấp rượu trong ly.

Trạm Lư nhắc nhở: "Tiên sinh, tôi dựa theo tình hình khôi phục của cơ thể ngài, nới lỏng thích hợp yêu cầu về ăn uống, nhưng nếu ngài còn tiếp tục muốn uống rượu, hôm nay sợ rằng hơi quá lượng rồi."

Lâm Tĩnh Hằng lơ đãng nói: "À, cất tủ rượu đi, không cần nữa."

Hắn vừa uống rượu vừa hút thuốc, nhưng đều không nghiện, chỉ do đi với đám lính lâu bị nhiễm, có thì uống vài hớp, không có thì thôi. Giai đoạn cấm, hắn có thể không uống rượu, mà chỉ cần lên cơ giáp, hắn cũng sẽ tuyệt đối không động vào lửa một chút.

Tên nhóc con Lục Tất Hành kia đùa dai, lúc hắn đang cấm thực gặng hỏi hắn thích ăn món gì, Lâm Tĩnh Hằng không trả lời, bởi vì chính hắn cũng không biết, trước nay tiện cái gì ăn cái đó, chuyên gia dinh dưỡng quy định gì thì hắn ăn nấy.

Hắn không thích đọc tiểu thuyết, căm ghét xã giao nhàm chán, lúc ở cứ điểm Bạch Ngân sẽ chặn tất cả tin tức không liên quan đến quân chính, cả giới giải trí chỉ biết mỗi Evgeniya, lần gần nhất xem phim là hơn hai mươi năm trước – bộ phim ấy do quân ủy liên minh tham gia đầu tư, tuyên truyền tư tưởng tình cảm của quân ủy, vì thị trường, cần quân đội phái vài sĩ quan hình tượng tốt đẹp làm bộ mặt, khi công chiếu lần đầu, Nguyên soái Woolf phái một đội thân binh giơ súng áp giải hắn tới lễ công chiếu, để hắn ngồi đó cho người ta chụp ảnh, chụp xong ngủ hơn hai tiếng.

Trò giải trí duy nhất là game cài sẵn trên cơ giáp, thỉnh thoảng khi chấp hành nhiệm vụ trong vũ trụ thời gian dài, hắn sẽ làm vài ván với cơ giáp. Chơi nhiều nhất là trò "nổ nhà cao tầng", hình ảnh một tòa nhà cao tầng giả lập sẽ ngẫu nhiên chui ra trong phạm vi mạng tinh thần, biến mất rất nhanh, người lái phải đuổi kịp và nổ hủy hình ảnh giả lập trong thời gian quy định, đây là một trò chơi rèn luyện tinh thần lực, độ kết hợp người cơ không cao chỉ được một lúc là chết… A, đúng, mục tiêu nổ mà Lâm Tĩnh Hằng cài đặt mang hình tòa nhà quốc hội liên minh.

Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên nói: "Ta là một người rất vô vị, phải không?"

"Theo tiêu chuẩn của loài người thì không thể nói như vậy," Trạm Lư nghĩ ngợi một chút, đánh giá một cách công bằng, "Khi ngài trở nên hà khắc vẫn rất có sức sống."

Lâm Tĩnh Hằng cười khổ: "Được rồi, ý của ngươi là, ta chỉ đơn thuần khiến người khác không thể chịu đựng nổi."

"Ngài quả thật không phải là người dễ sống chung," Trạm Lư nghiêng đầu, "Tiên sinh, nhìn ngài hơi phiền não, phiền não như tiểu thư Penny lần đầu tiên thổ lộ với ngài vậy."

Lâm Tĩnh Hằng nhích nhẹ đuôi lông mày, không lên tiếng, uống hết chút xíu rượu trong ly.

Trạm Lư tiếp tục: "Nghe nói loài người khi chọn lựa bạn đời, trong lòng thường sẽ có một hình mẫu lý tưởng, theo tôi quan sát, hình mẫu lý tưởng của ngài nên gần với kiểu của tiểu thư Penny."

Lâm Tĩnh Hằng chưa kịp nuốt ngụm rượu, suýt nữa sặc vào phổi, cúi đầu ho sặc sụa, hắn nói: "Việc này sao ta không biết?"

"Ngài đối với tiểu thư Penny vô cùng tốt, hơn xa mức độ kiên nhẫn và hữu hảo của ngài đối với những người khác, ngài sẽ cố hết sức bảo vệ cô ấy, quan tâm cảm giác của cô ấy, hầu như chưa từng nói chuyện

thô lỗ, thậm chí rất ít giễu cợt – điều này là không hề dễ dàng đối với ngài." Trạm Lư trần thuật đầy lý lẽ, "Sao Bắc Kinh gặp nạn, tôi cảm thấy buồn vì tổn thất của ngài."

Lâm Tĩnh Hằng lặng thinh một lúc lâu, ánh mắt dường như xuyên qua mạng tinh thần của trọng tam, dõi nhìn về hướng sao Bắc Kinh, nhưng nơi ấy chỉ có một màu đen kịt, chẳng nhìn thấy gì cả, người biến mất tựa như nước bốc hơi lên, từ đây mất đi dấu vết trong biển sao. Lâm Tĩnh Hằng xoay tròn ly thủy tinh trong suốt, thấp giọng nói: "Ta không thích Penny, ta đã từ chối, ta với cô ấy thật ra cũng chẳng có gì để nói."

Lúc ở cùng Penny, hắn luôn cảm thấy như học môn biên niên sử Lịch Tân Tinh ở học viện Ulan, toàn thất thần, còn phải cẩn thận đừng để bị nhận ra, tổn thương lòng tự tôn của cô gái, mệt mỏi vô cùng.

"Ta chủ yếu là..." Lâm Tĩnh Hằng dừng lại, cân nhắc từ ngữ, "Cảm ơn cô ấy đã vừa mắt với ta, không có nhiều người vừa mắt với ta lắm đâu."

"Ngài nói thế không công bằng lắm, lời tỏ tình của tiểu thư Evgeniya còn cháy rực hơn tiểu thư Penny," Trạm Lư nói, "Năm ấy duyệt binh ngày tự do, cô ấy xuống sân khấu đặc biệt tới gặp ngài, tôi đã lưu lại số liệu liên quan, tôi cho rằng đặc trưng sinh lý của cô ấy lúc đó không khác hiệu trưởng Lục ban nãy lắm, nhưng ngài chưa bao giờ tỏ lòng cảm kích."

Hai câu cuối cùng chặn tim Lâm Tĩnh Hằng lên họng, hắn uể oải nói: "Evgeniya là đóa hoa tiếp khách của quốc hội liên minh, được quản ủy hội chống lưng, tim đập vài nhịp với cô ta chẳng tính là gì, một ghế quốc hội, tin tức trang nhất một tuần sẽ làm tim cô ta đập nhanh hơn."

"Ồ, ngài tán đồng câu 'chính trị sẽ ô nhiễm tình yêu' này, xem ra tình cảm quan của ngài bảo thủ trước sau như một." Trạm Lư cầm ly của hắn đi rửa, "Vậy còn tiên sinh Lord cận vệ trưởng của ngài ở cứ điểm Bạch Ngân?"

Lâm Tĩnh Hằng sửng sốt: "Cái gì?"

"Cận vệ trưởng hướng nội và không giỏi ăn nói, nhưng mỗi khi đi qua bên cạnh ngài, nhịp tim đều tăng lên khoảng 10%-15%," Trạm Lư hoàn toàn không cảm thấy mình đã ném ra một quả bom, bình tĩnh nói, "Ánh mắt anh ta luôn luôn đi theo ngài, mỗi lần rời khỏi văn phòng ngài, anh ta đều quay đầu lại nhìn ngài một cái trước khi đóng cửa."

Lâm Tĩnh Hằng mù tịt nhìn hắn chốc lát.

Trạm Lư gật đầu một cái vô cùng giống người: "Được rồi, phán đoán theo biểu cảm của ngài, trong mắt ngài, ngoại trừ không thể búng tàn thuốc lên người anh ta, cận vệ trưởng chẳng khác gì so với trí tuệ nhân tạo – thật cảm thấy tiếc cho tiên sinh Lord, tôi hi vọng anh ta bây giờ mọi chuyện đều tốt."

Lâm Tĩnh Hằng hết sức bực dọc ngả lưng lên ghế, thở dài ra một hơi, cảm giác tán phét với Trạm Lư cũng không thể thư giãn, chỉ có thể khó chịu hơn, vì thế chẳng thèm để ý tới hắn nữa.

Lục Tất Hành hiệu suất cực cao vá lỗ hổng của hệ thống phản truy tung, nhanh chóng tổ chức cuộc diễn tập… cuộc hành hạ đến chết lần thứ hai.

Thời gian diễn tập lần thứ hai kéo dài năm mươi phút, vẫn kết thúc bằng ba đội cùng âm điểm, Lâm Tĩnh Hằng trong thực chiến lại tìm được lỗ hổng mới – khi tương đối gần, chiến đội quy mô như Hoàng Kim Dũng Sĩ sẽ sinh ra một chút dẫn lưu năng lượng mỏng manh, chiến đội kết đoàn quen rồi, không dám phân tán, bị Lâm Tĩnh Hằng tóm gọn.

Mà điểm sáng của lần diễn tập này vẫn là Chu Lục – là người đại diện cho hạng đại ngốc nằm mơ ban ngày mà Lâm Tĩnh Hằng nói, Chu Lục quán triệt suy nghĩ viển vông của hắn, lần trước giáo huấn chưa xơi đủ, lần này hắn lại còn dám dẫn người chủ động xuất kích, hơn nữa càng chặn càng dũng… Đương nhiên, dũng cảm chẳng có tác dụng gì, kết cục của hắn vẫn hết sức thê thảm.

Thời gian cuộc diễn tập thứ ba kéo dài một tiếng ba mươi phút, lần này Lâm Tĩnh Hằng chưa khai hỏa một lần, bởi vì Hoàng Thử Lang ý đồ gian lận, đêm trước hôm bắt đầu diễn tập, hắn lẻn vào trạm cơ giáp, tính toán lắp một món trong trọng tam, hi vọng mượn đây theo dõi thao tác cơ giáp của Lâm Tĩnh Hằng lúc diễn tập.

Hiển nhiên, tiên sinh Hoàng Thử Lang hoàn toàn không biết gì về Trạm Lư, lại toan dùng cách trộm gà tổ truyền để khiêu chiến khoa học kỹ thuật cao cấp nhất đương đại. Lâm Tĩnh Hằng không làm lớn chuyện, chỉ là khi cuộc diễn tập bắt đầu đã cho hắn một bài học, Trạm Lư lợi dụng cổng truyền tin ẩn giấu hack lại, Lâm Tĩnh Hằng thừa cơ cướp mạng tinh thần của Hoàng Thử Lang, ba chiến đội nhìn trọng tam không hề nhúc nhích, như gặp đại địch, còn không biết đã có một con ngựa gỗ trà trộn vào mình, cuối cùng Lâm tướng quân đội lốt Hoàng Thử Lang cách ngàn dặm lừa ba chiến đội đến một chỗ, cho họ bại lui trong tự giết lẫn nhau, hắn tự mình biểu diễn cho đám người Hoàng Thử Lang – binh bất yếm trá được thôi, nhưng phải đọc sách thêm.

Thiết Diện Kỵ của Hoàng Thử Lang điểm xếp bét, bị đày đi tuần tra viễn trình.

Lần diễn tập thứ tư, hệ thống phản truy tung đã cải tiến không còn một khe hở, mà lúc này, Hoàng Kim Dũng Sĩ và Thiết Diện Kỵ đều đã ngoan ngoãn trốn sâu trong hệ thống phản truy tung, tính toán cứ thế qua bốn tiếng rưỡi, Lâm Tĩnh Hằng sau vài lần giao thủ đã hiểu đại khái tính nết hèn nhát của những người này, hắn đi vòng vòng trên tuyến đường như mê cung, dùng một sơ hở dụ Chu Lục ra trước. Chu Lục có lẽ là một đội viên cảm tử bị xuất thân làm lỡ, dù rằng trải nghiệm vô số lần bị cướp đoạt mạng tinh thần sống không bằng chết, dũng khí muốn được điểm trên tay Lâm tướng quân vẫn bất diệt.

Lâm Tĩnh Hằng cho hắn như nguyện, khiến Đội Tự Vệ quân lính tan tác, hơn nữa rất đê tiện dùng mạng tinh thần uy hiếp và dụ dỗ, buộc Phóng Giả khai tọa độ của hai chiến đội khác.

Bắt đầu từ ngày này, Lâm Tĩnh Hằng giống như đã nhắm vào Đội Tự Vệ, mỗi lần vào sân diễn tập tất khai đao với Đội Tự Vệ trước, hai chiến đội khác tiện tay xử lý, khiến điểm của Đội Tự Vệ nhảy cầu thẳng tắp, thành hạng bét trường kỳ và tuần tra viên viễn trình chuyên nghiệp.

Bọn Chu Lục đã ở lại vũ trụ cách mười ngày hành trình hai tuần, như hóa thân thành vệ tinh của căn cứ rồi.

Khi Lục Tất Hành đưa đồ bổ sung đến cho họ, phát hiện đám cơ giáp của Đội Tự Vệ lềnh bềnh ở đó tự quay như xác chết trôi, tất cả đều không sĩ khí, không phải dăm ba kẻ tụ tập đánh bài liên cơ giáp, thì là chán gần chết chơi game của cơ giáp, Chu Lục ngay cả huấn luyện thể năng theo lệ cũng không tổ chức, bật chế độ lái tự động, ngủ khò khò trong cabin.

Lục Tất Hành gửi yêu cầu liên lạc ba lần không ai để ý, đành phải tiếp quản mạng tinh thần cơ giáp của Chu Lục, bật một bản nhạc Heavy Metal xé ruột xé gan, sau đó thất đức tắt hệ thống phỏng trọng lực. Chu Lục đang nằm mơ, bị âm nhạc như thiên tai đánh thức, giật mình bật lên khỏi giường, sau đó trong môi trường không trọng lực vùng vẫy bay lên trời, dừng không được mà lăn đều mười tám vòng, suýt nữa ngất xỉu.

"Chào buổi sáng anh Chu Lục," Lục Tất Hành tràn đầy sức sống chào hỏi hắn, "Kỹ thuật nhảy khá đẹp đấy – có thể thay quần đùi hoa thì tốt rồi."

Chu Lục phẫn nộ gầm lên: "Trả mạng tinh thần lại cho bố, bố mày sắp nôn rồi!"

Song cuối cùng hắn chỉ nôn ra nước chua, trong dạ dày rỗng tuếch thật sự chẳng còn gì khác.

"Hôm qua? Đêm qua không ăn, uống vài hớp rượu rồi ngủ, ăn thức ăn dinh dưỡng nén sắp nôn rồi." Chu Lục rửa mặt, "Tôi sắp quên cơm xới trong nồi là vị gì rồi."

"Nhiệm vụ tuần tra viễn trình vũ trụ dài đến mấy tháng là rất bình thường," Lục Tất Hành nói, "Anh phải học cách thích ứng."

Chu Lục cười khẩy: "Thôi đi, người ta chịu khổ là bảo vệ quốc gia, tôi chịu khổ là sung quân đi đày."

Lục Tất Hành sững sờ, lập tức xem xét sắc mặt Chu Lục qua thiết bị liên lạc: "Anh không cảm thấy Lâm đang nhằm vào anh chứ?"

"Không có," Chu Lục nhún vai, "Người ta không đáng phải nhằm vào tôi, đại khái chỉ cảm thấy tôi dễ trị nhất, mỗi lần đều thuận tay thôi. Tôi là cái thá gì? Bản lĩnh chẳng được bao nhiêu, kết đoàn cũng không biết."

Lục Tất Hành: "Có lẽ anh ấy chỉ muốn giao nhiệm vụ tuần tra viễn trình cho anh…"

"Giao nhiệm vụ ngẩn người viễn trình cho tôi thì có. Nơi quỷ tha ma bắt này có khác gì nhốt vào phòng tối? Đến đi, đưa cơm tù, đẩy cơm chó đến đây đi." Chu Lục cắt ngang cậu, đẩy tay vớt ra, chuẩn bị nhận vật tư, "Lại nói, thầy Lục, sau này thầy cũng đừng đến đưa cơm nữa, trở về tìm một nhóm người khác đến tuần tra đi, hôm nay ở lại thêm một đêm, ngày mai tôi sẽ chuẩn bị dẫn các anh em về, trở về tôi sẽ giải tán Đội Tự Vệ, khỏi phải tra tấn người khác lẫn bản thân."

"Chịu thua rồi?"

"Chịu thua rồi, khi đó không nghe thầy, là tôi quá ngây thơ. Cách ngôn nói đúng, chỉ có từng cố gắng mới biết mình không có khiếu." Chu Lục lợn chết không sợ nước sôi nhún vai, vô vị nhìn bao vật tư đẩy vào cơ giáp, hắn bỗng nhiên nói, "Xú Đại Tỷ chết rồi à? Hay bị các vị nhốt?"

Lục Tất Hành sửng sốt.

"Thế nào, trong mắt thầy tôi ngốc như thế à?" Chu Lục thần sắc hờ hững hỏi lại, "Nhưng mà không hề gì, trên danh nghĩa tôi là do hắn nuôi lớn, song kỳ thực bao nhiêu năm qua hắn chỉ vứt tôi trong căn cứ tự sinh tự diệt, chờ trưởng thành làm việc cho hắn mà thôi, hắn chết hay không chẳng liên quan lắm đến tôi. Trong căn cứ có lẽ còn những người khác đoán được, bọn họ cũng không nói gì thôi. Một người… một đám người, khi không có tôn nghiêm, chỉ còn mạng sống, bản sắc sinh mạng chính là lạnh nhạt, Xú Đại Tỷ chính là người như vậy, chúng tôi kiếm sống dưới tay hắn cũng thế."

Người của căn cứ này, như dân chúng tầng dưới chót của xã hội phong kiến lê thê thời đại Địa Cầu, mỗi ngày vùng vẫy từ tảng sáng đến khuya, hỉ nộ ai lạc bị ấm no ép thành một đường rất hẹp, chưa từng nghe nói "văn minh" là gì, cũng không để ý Hoàng đế là heo hay chó, sống qua một ngày hay một ngày.

"Không giết hắn, cũng không ngược đãi hắn, yên tâm đi, chỉ là không tiện cho hắn lộ diện." Lục Tất Hành nói, "Họ vu cho anh mưu hại tiên sinh Spencer…"

"Họ tìm đại một cái cớ mà thôi, còn có kẻ nói tôi đã ngủ với Xú Đại Tỷ kìa." Chu Lục lắc đầu cười, "Con người thầy cũng thật là… phụt, không biết phải nói thầy như thế nào, sao cái gì thầy cũng để trong lòng vậy?"

Hai người im lặng một lúc, Chu Lục đứng dậy, đi sắp xếp bao vật tư: "Nhưng tôi trước kia quả thật từng muốn lật Xú Đại Tỷ để tự quản căn cứ này, lúc ấy không hiểu chuyện, cảm thấy mình dù gì cũng tốt hơn hắn, bây giờ đã hiểu rồi."

Lục Tất Hành nhíu mày, xuyên qua màn hình liên lạc nhìn bóng lưng gầy của Chu Lục.

"Đám tôn tử trong căn cứ này hết thuốc chữa, phương thức nuôi heo của Xú Đại Tỷ thích hợp với bọn họ nhất, tôi cũng là heo, chỉ tự cho là mình biết bay mà thôi."

Vũ trụ sẽ tăng thêm cảm xúc tiêu cực, không phải nơi phù hợp để tâm sự, Lục Tất Hành đành phải về căn cứ trước, định tạm thời hủy bỏ cuộc diễn tập tiếp theo, chờ bọn Chu Lục trở về lại đi tìm hắn nói chuyện.

Song khi cậu trở lại trạm cơ giáp, chưa đáp xuống đất đã gặp mạng tinh thần Trạm Lư trải ra.

Lần này, Trạm Lư không mảy may thu lại, mạng tinh thần như che cả bầu trời giãn ra lớn nhất, cơ hồ khiến người ta không thở nổi, từ xa nối với mấy điểm nhảy vũ trụ, lại thông qua điểm nhảy vũ trụ khuếch tán đến nơi xa hơn, Lục Tất Hành giật mình, ngẩng đầu nhìn lịch, phát hiện ngày hôm sau đã bị người ta dùng bút đánh dấu khoanh tròn.

Kỳ hạn ba tháng đã đến.

Lâm Tĩnh Hằng đã dựng xong đường truyền tin viễn trình, sau không giờ hắn sẽ bắt đầu gửi tín hiệu ra vực ngoại.

Điều này có nghĩa là sự bình yên của căn cứ sẽ biến thành tổ chim trên vách đá, có nguy cơ lật trong khoảnh khắc.

Mấy ngày nay, Lâm Tĩnh Hằng ngoài miệng không nói gì, thực tế luôn giúp cậu luyện binh, sau một thời gian dài Lục Tất Hành cơ hồ có ảo giác, hình như hắn đã bị lay chuyển.

Thì ra...

58. Quyển 2 - Chương 58

Lục Tất Hành ở bên dưới tờ lịch thừ ra một lúc, nhớ tới trước khi cậu đi mang đồ bổ sung cho Chu Lục, trên lịch còn chưa đánh dấu này, hẳn là mới có đây thôi.

Cậu quay đầu nhìn lại, đối diện trạm cơ giáp, cách hai cánh cửa và một con đường nhỏ chính là tòa nhà hành chính, phòng Lâm Tĩnh Hằng đang sáng đèn.

Từ lần trước bị Trạm Lư không cẩn thận vạch trần, Lục Tất Hành đã rất lâu không nói chuyện riêng với Lâm Tĩnh Hằng.

Mới đầu, mỗi ngày trước khi ngủ, chỉ cần vừa nhắm mắt là cậu sẽ nhớ tới ánh mắt phức tạp và kinh ngạc của Lâm Tĩnh Hằng, xét mức độ xấu hổ của việc này, có thể xếp vào top 10 trong những việc cá nhân Lục Tất Hành từng trải qua, vô cùng mất mặt, khiến cậu ủ rũ né Lâm Tĩnh Hằng mấy ngày. Nhưng may là hiệu trưởng Lục còn trẻ, da mặt thanh xuân luôn co dãn kinh người, vài ngày sau cậu đã điều chỉnh tốt trạng thái tâm lý, định đi tìm Lâm Tĩnh Hằng nói chuyện "lý luận liên hệ thực tế".

Sau đó cậu phát hiện, Lâm bắt đầu trốn tránh cậu.

Khả năng là Lâm Tĩnh Hằng có công năng ẩn thân đặc thù gì, lái một vật khổng lồ như trọng tam vậy mà có thể xuất quỷ nhập thần, ngoại trừ diễn tập theo lệ, thời gian khác người này muốn mất tăm là mất tăm, dùng khoa học kỹ thuật phi pháp gì đều không định vị được. Đến đây Lục Tất Hành mới hiểu, tại sao Lâm ban đầu coi đạo cụ quan trọng như hệ thống phản truy tung có hay không cũng được, nếu Bạch Ngân Thập Vệ đều biết kỹ năng đặc biệt mất tích vào hư không này, họ quả thật không cần nhiều tầng bảo đảm như vậy.

Mà lúc này, đèn trong phòng Lâm Tĩnh Hằng đang sáng... Hơn nữa phán đoán theo độ sáng thì hắn bật còn không phải là đèn nhỏ dùng khi ngồi vào bàn làm việc.

Đây thường là chuẩn bị tiếp khách.

Lâm đang đợi cậu.

Nhưng Lục Tất Hành băn khoăn một lúc lâu trên con đường nhỏ giữa tòa nhà hành chính và trạm cơ giáp, cảm giác tiến thoái lưỡng nan.

Rất lâu trước, Lục Tất Hành đặt mục tiêu không cao, cậu chỉ muốn cố gắng hết sức mình, giảm bớt thương vong vô nghĩa trong cuộc chiến tranh này, có thể bảo vệ căn cứ này thì vạn hạnh, lỡ như không hoàn toàn như ý, cũng phải phó mặc số phận. Cậu từng nghĩ cố hết sức không quấy rầy kế hoạch của Lâm, tốt nhất có thể chú ý cả đại cục lẫn cục bộ.

Nhưng cậu xét cho cùng chẳng có lòng dạ có thể nhảy ra ngoài hồng trần bất cứ lúc nào như Lâm Tĩnh Hằng.

Ba tháng sớm chiều sống chung, cậu nhìn những sinh mạng như cỏ dại này nhiều lần giãy giụa trong trầm luân, nhìn họ thử như con người, đứng dậy, ngã xuống, lại lăn bò dưới đất, cậu cùng họ cải tạo căn cứ như trạm phế phẩm thành hình dạng hiện giờ, hầu như có thể gọi tên mỗi người… Lâm Tĩnh Hằng và Độc Nhãn Ưng đều rất ăn ý biết "quy củ", chưa từng đi hỏi thăm tên và cuộc đời người khác, vì bọn họ biết đó đều là keo, sẽ dính người với người vào nhau, dính quá nhiều thì không dễ cắt bỏ.

Lục Tất Hành từ nhỏ đến lớn từng chịu khổ rất nhiều, cũng được rất nhiều cưng chiều, chúng đã cho cậu một nền móng vững chắc từ những năm tháng đầu đời, thế nên cửa nát nhà tan đến nước này, cậu vẫn có thể lành sẹo quên đau, tin tưởng sự tình rồi sẽ có chuyển biến, rồi sẽ phát triển theo hướng tốt.

Nhưng có lẽ cậu đã sai rồi.

Lúc này, căn cứ bị màn đêm bao phủ, cách kỳ hẹn ba tháng không đầy ba tiếng. Foucault và Hoàng Thử Lang đã học được co đầu rụt cổ trốn trong hệ thống phản truy tung, Chu Lục sắp giải tán Đội Tự Vệ. Họ dốc hết toàn lực mà vẫn chưa kịp ra dáng người.

Việc đã đến nước này, Lục Tất Hành không còn biện pháp lưỡng toàn.

Cậu không biết mình có nên đi lên nài nỉ Lâm Tĩnh Hằng hay không.

Ba tháng, là sự nhượng bộ lớn nhất Lâm Tĩnh Hằng có thể chấp nhận, đây là dựa trên "giả thuyết trăm ngày" nổi tiếng trong lịch sử chiến tranh vũ trụ, do tướng quân Lục Tín đưa ra, Lục Tất Hành từng đọc được – nếu trong vũ trụ bùng nổ chiến tranh toàn diện sức phá hoại cực mạnh, khi tới nông nỗi mạng lưới thông tin liên lạc gián đoạn, các bên quá ỷ lại tin tức đều bị níu chậm bước chân. Do tính phức tạp của hoàn cảnh vũ trụ, sau khi mạng lưới thông tin liên lạc sụp đổ, ngoại trừ loại bệnh thần kinh từ đầu đến đuôi như thân vương Cayley, mọi người đều sẽ cẩn thận, lấy cứ điểm của mình làm trung tâm mở rộng phạm vi thế lực ra bốn phía, quy mô xung đột cũng sẽ giảm trên diện rộng, thông thường sau ba đến bốn tháng, kết cấu mới sẽ bước đầu thành hình, khi ấy tình thế sẽ thay đổi chóng mặt, còn không lộ diện thì

thật sự muộn rồi.

Lục Tất Hành không muốn đi thử, Lâm rốt cuộc sẽ vì tình cảm cá nhân mà nhượng bộ hay không. Về tình về lý, cậu đều không nên níu bước chân Lâm tướng quân nữa.

Nhưng… người của căn cứ thì sao?

Chu Lục, Phóng Giả, đại tỷ Foucault, Hoàng Thử Lang, chị Béo, bà lão mọt phim… nên lặng lẽ bị thời đại chết tiệt này nuốt chửng ư?

"Thầy Lục?" Phía sau có người gọi cậu, Lục Tất Hành ngoảnh đầu nhìn lại, là chị Béo.

Chị Béo ăn mặc rất tùy tiện, xỏ dép lê ra đi dạo, tóc mới gội quấn khăn thấm nước, tay còn xách hai cái túi to, đang lấy làm lạ thò đầu nhìn cậu: "Tôi từ rất xa đã nhìn thấy có người đi qua đi lại ở đây, mới nhìn rõ thì ra là thầy. Đã muộn thế này, thầy còn ở đây làm gì?"

Lục Tất Hành hơi cười khổ: "Còn chị đi đâu thế?"

"Khụ, còn không phải đều là mấy lão bất tử kia," Chị Béo nói, "Suốt ngày làm trò, nói hôm nay là tân niên, đòi đón tết, nửa đêm bắt tôi giao bánh kem – tôi nói chứ, mấy lão già này đã rụng hết răng rồi, còn ăn tết cái cứt gì, không biết mình qua một năm là bớt một năm à?"

Lục Tất Hành ngớ người, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn tờ lịch treo trên trạm cơ giáp, thì ra cậu chỉ chú ý hạn chót mà không nhìn kỹ ngày tháng, đây là ngày cuối cùng trong năm…

Chẳng trách Chu Lục dự định giải tán Đội Tự Vệ phải kiên trì qua đêm nay mới về.

Chị Béo vừa hùng hùng hổ hổ phàn nàn, vừa sột soạt mở túi thức ăn trong tay, lấy một hộp cơm giữ nhiệt nhét cho Lục Tất Hành, bên trong là một loại "bánh kem hộp cơm" truyền thống, khởi nguồn từ thời đại Địa Cầu, lại phổ biến tại thời đại đại hàng hải. Loại bánh kem này không có hình dạng, thường chế biến thủ công, người làm bánh kem tùy ý xếp từng tầng trong hộp, dùng thìa múc ăn, vừa đơn giản vừa thân thương.

Chị Béo còn dùng chocolate viết "năm mới vui vẻ" trên bánh kem.

"Ăn cơm chưa? Cầm về ăn khuya đi." Chị Béo nhét hộp cơm cho cậu, rồi vỗ lưng cậu một phát, "Phải ăn khuya, một cậu trai lớn tướng mà gầy tong teo thế này – thằng con tôi lúc bằng tuổi thầy to con hơn thầy, nặng hơn hai trăm ba mươi cân cơ."

Lục Tất Hành cười gượng: "Mục tiêu này quá xa vời, tôi cứ thon thả một chút vậy, chị Béo đi thong thả nhé."

Chị Béo vẫy tay chào cậu, uốn éo đi đến hướng khu dân cư.

Chị sống một mình, không con không cái, nghe nói từng có một thằng bé trai, nhưng chưa đầy mười tuổi đã chết non. Bé trai chết non lớn lên trong tưởng tượng của chị, còn theo thẩm mỹ của chị, thành một người vạm vỡ hơn hai trăm cân, khả năng bây giờ đang ở nhà chờ chị về để cùng canh đêm.

Lục Tất Hành cúi đầu nhìn nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên bánh kem, hít sâu một hơi, quay người đi tới tòa nhà hành chính sáng đèn, cậu nghĩ: "Mình không nên biết những chuyện đó."

Cách mười ngày hành trình, cơ giáp Đội Tự Vệ tập trung lại, đám lính tôm tướng cua này ban ngày ngủ đủ rồi, canh đúng thời gian tụ tập chém gió, chờ đợi năm mới không có tiếng chuông.

Phóng Giả cầm tro cốt con thỏ hắn yêu, mở thức ăn dinh dưỡng nén, cắn một miếng, vui vẻ nói: "Của tao là vị cá ngừ, ngày tết ăn cá may mắn nhất."

"Nghe ai nói, truyền thống ở đâu, mày bịa à?"

"Truyền thống của thời đại Địa Cầu ngày xưa," Phóng Giả con ngoan của mẹ nổi tiếng "ong ong" nói, "Mẹ tao bảo vậy đấy."

Trong kênh truyền tin rộ lên một tràng cười, các loại từ ngữ tục tĩu phun trào như giếng, Phóng Giả tức tối cãi nhau với họ.

Chu Lục không lên tiếng, nằm ngửa trên bàn điều khiển của cơ giáp, nhắm mắt dùng mạng tinh thần nhìn bên ngoài, bốn phía che kín chùm tia sáng do cơ giáp của đồng đội chiếu ra, mà mạng tinh thần còn đang ào ào tiếp nhận năng lượng và sóng đến từ vũ trụ, trên bản đồ giám sát năng lượng vẽ đường khiến người ta nửa hiểu nửa không.

Không biết từ khi nào, trong kênh truyền tin đột nhiên im lặng, Chu Lục định thần lại, nghe thấy có người gọi hắn.

"Hả?" Hắn hỏi, "Bọn mày vừa nói gì?"

"Thật sự phải giải tán Đội Tự Vệ à?" Một đội viên tự vệ hỏi, "Thật ra em cảm thấy chúng ta cũng không kém hơn ai, cho dù bọn Foucault đông người, Hoàng Thử Lang – chúng ta vẫn hơn bọn Hoàng Thử Lang chứ? Bọn họ đều vênh mặt không giải tán, tại sao chúng ta phải giải tán trước?"

"Em nằm mơ cũng chưa nghĩ đến một ngày kia mình có thể lái cơ giáp lên trời, còn có thể diễn tập tuần tra," Một đội viên tự vệ khác nói, "Giải tán như vậy, bao công sức lúc trước không phải uổng hết sao?"

"Hôm nay không huấn luyện thể năng, em một ngày không vận động, người rỉ sét khó chịu quá."

"Anh Chu Lục, giải tán Đội Tự Vệ rồi, về sau chúng ta làm thế nào?"

Chu Lục trầm mặc một lát, sau đó bực dọc trở mình, quay lưng lại kênh truyền tin, ồm ồm nói: "Nên làm thế nào thì làm, không cam tâm có thể gia nhập chiến đội khác, để bọn mày khỏi cảm thấy uổng công mình."

Phóng Giả bật thốt ra: "Nhưng bọn em chỉ muốn đi theo anh mà!"

Chu Lục thấy ngực nghẹn lại, nước mắt suýt nữa rơi xuống, hắn cố gắng nén lại, trợn to mắt nhìn chằm chằm bản đồ giám sát năng lượng trên cơ giáp, muốn để nước mắt tự nhiên khô đi, cắn chặt răng không lên tiếng.

Nhưng mấy người đó còn không chịu câm miệng, Phóng Giả mở đầu một câu, các đội viên tự vệ khác đua nhau mở miệng sau hắn.

"Vốn là muốn đi theo anh mới gia nhập Đội Tự Vệ, nếu không phải anh, ai có thể bắt em mỗi ngày dậy từ sáu giờ vừa chạy vừa nhảy?"

"Em không ưa Hoàng Thử Lang, bên Foucault nhiều người quá, đi vào cũng là thừa nước đục thả câu, chán ngắt."

"Anh Chu Lục, việc này còn bàn bạc nữa không?"

"Tiểu Lục, tôi thấy…"

Chu Lục cảm thấy hốc mắt sợ rằng sắp vỡ đê, ngay cả bản đồ giám sát năng lượng trước mắt cũng lắc lư, hắn không nhịn được cúi đầu lau mạnh mắt – sau đó hắn thấy rõ, bản đồ giám sát năng lượng quả thật đang chuyển động!

Tuyến đường phức tạp nhấp nhô như nước gợn, đường ngoài cùng biên độ dao động cực lớn, cơ hồ khuếch tán ra ngoài bản đồ giám sát, trên màn hình tự động nhảy ra một loạt công thức thành hàng, một chữ cũng chẳng hiểu. Lý trí và tình cảm trong đầu Chu Lục còn chưa tách ra, hắn ngớ người một lúc, nghĩ thầm: "Cái này có ý nghĩa gì?"

Hắn nhảy bật dậy, mở thiết bị đầu cuối cá nhân, tìm bản thuyết minh đơn giản Lục Tất Hành làm cho họ, để cạnh bản đồ giám sát đối chiếu, lập tức giật mình, tìm được trên "bản thuyết minh" một hình vẽ giống hệt, ghi chú bên dưới là "cơ giáp (võ trang) không rõ đang tới gần".

"Đừng nói nhảm nữa!" Chu Lục gầm lên một tiếng vào kênh truyền tin ủ rũ chán chường, cấp tốc mở công năng theo dõi của hệ thống phản truy tung, ở ngoài cùng xa tít tắp, hắn nhìn thấy lờ mờ mấy hình cắt cơ giáp dữ tợn, "Gửi tin cho căn cứ, có cơ giáp bất minh tới gần… mười… không, nhiều hơn! Kiểm tra phòng ngự và vũ khí trang bị của mọi người! Nhanh lên!"

Tại căn cứ, Lâm Tĩnh Hằng sớm có chuẩn bị chờ sẵn trong phòng, mở cửa cho Lục Tất Hành.

Lục Tất Hành hơi mất tự nhiên giơ tay xem như chào hỏi, liếc thấy bánh kem hộp cơm trên tay, giống như tìm được lý do: "Hôm nay là đêm giao thừa, em tới tìm anh… A, chia nhau bánh kem."

Nói đến đây, cậu lại nghĩ tới điều gì, ánh mắt thoáng nhìn vào phòng Lâm Tĩnh Hằng: "Ừm…"

"Trạm Lư không ở đây, yên tâm đi." Lâm Tĩnh Hằng nghiêng người ra hiệu cho cậu vào phòng, "Tôi để hắn lại trong trọng tam rồi."

Lục Tất Hành – fan AI siêu cấp từng thèm nhỏ dãi Trạm Lư – thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mình độ này thật sự hơi có khuynh hướng phản khoa học kỹ thuật.

Trên bàn làm việc của Lâm Tĩnh Hằng trải một tấm bản đồ tuyến đường vũ trụ lập thể, từ mặt bàn kéo dài lên nóc nhà, hắn khoát tay thu lại, ra hiệu cho Lục Tất Hành ngồi xuống, lại rót cho cậu ly cà phê, đi thẳng vào vấn đề: "Nhìn thấy lịch rồi chứ, bây giờ cậu đến tìm tôi, đã nghĩ ra phải nói gì chưa?"

Lục Tất Hành á khẩu một lát, bả vai căng cứng sụp xuống: "… Chưa, em mới từ chỗ Chu Lục trở về, còn chưa ăn cơm đâu, anh chờ em một lúc đi."

Lâm Tĩnh Hằng vốn định chiêu đãi cậu một chút, kết quả kéo tủ lạnh bên cạnh ra thấy đầy một tủ thức ăn dinh dưỡng, xếp còn ngay ngắn hơn gạch xây tường, còn không có thành ý bằng bánh kem hộp cơm, đành phải thôi.

"Anh đừng chỉ nhìn em ăn," Lục Tất Hành lấy thêm một cái thìa, mũi chân ở dưới bàn đá nhẹ hắn, "Nếm thử đi."

Lâm Tĩnh Hằng không nhúc nhích.

Thế là Lục Tất Hành thở dài, múc một miếng nhỏ đưa tới trước miệng hắn: "Nể mặt em đi mà."

Lâm Tĩnh Hằng thoạt tiên cau mày nghiêng đầu né đi, giằng co hai giây, lại hết cách mà thở ra một hơi dài, tiện tay cậu ăn một miếng như thể đang uống thuốc độc vậy.

Ánh mắt Lục Tất Hành lướt qua trên thìa, dừng ở môi Lâm Tĩnh Hằng, kế đó lại cố gắng dời đi, nhìn thẳng đồng hồ trên góc bàn – lúc này cách không giờ còn hai tiếng mười phút.

"Còn thời gian, em nói vài câu khác trước đi," Cậu đột nhiên mở miệng, "Mấy ngày nay vẫn muốn tìm anh… Khụ!"

Lục Tất Hành hắng giọng thật mạnh, ngồi thẳng như cán bút, giống như đang tiến hành một cuộc phỏng vấn nghiêm túc: "Lần trước đi tìm anh… chính là lần nhốt anh vào khoang y tế, khi anh ngủ, em đã tiến hành quét toàn thân mình một lần."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Mở đầu độc đáo này khiến hắn không biết phải tiếp lời như thế nào.

Lục Tất Hành sờ mũi, chính bản thân cũng ý thức được câu này nghe như lời chào từ biệt của người bệnh nan y với bạn bè người thân, cố gắng hắng giọng lần nữa: "… Phát hiện lúc ấy hormone khác thường."

Cậu nhanh chóng nhìn Lâm Tĩnh Hằng một cái, ánh mắt lên xuống vài lần, rốt cuộc như lấy hết dũng khí dừng trên con ngươi màu xám kia, Lục Tất Hành nói năng hơi lộn xộn: "Em không có… không có quá nhiều kinh nghiệm, nhưng dựa theo lý luận, kết luận nên là…"

Đúng lúc này, thiết bị đầu cuối cá nhân trên cổ tay cậu đột nhiên đỏ rực lên như đèn pha.

Lục Tất Hành bị cắt ngang suýt nữa chết nghẹn lời nói, đang định up thiết bị đầu cuối cá nhân lại, liền nhìn thấy cảnh báo màu đỏ – đến từ truyền tin viễn trình xác định vị trí của trạm liên lạc cơ giáp.

Ngay sau đó, trạm liên lạc của trạm cơ giáp như đột nhiên choàng tỉnh giấc, tất cả đèn sáng hết lên, tiếng cảnh báo truyền ra từ hệ thống âm thanh chôn dưới căn cứ, vô số ánh đèn đang tắt sáng lên, căn cứ rộ lên tiếng ồn ào, Lục Tất Hành lập tức nhìn về phía Lâm Tĩnh Hằng.

"Tôi còn chưa truyền tin ra ngoài," Lâm Tĩnh Hằng đứng dậy kéo màn, "Lui một bước mà nói, cho dù đã truyền, cũng cần Bạch Ngân Cửu hưởng ứng mới thành lập đường truyền tin viễn trình, chắc là đụng phải tiểu chiến đội nhận lệnh tìm kiếm quanh Thiên Hà Số 8 như Nguyên Dị Nhân rồi – đến trạm liên lạc."

Lục Tất Hành không đợi hắn nói xong đã quay người chạy ngay đi.

Bánh kem "năm mới vui vẻ" bị bỏ quên trên bàn, đã múc mất một góc, chỉ còn lại ba chữ "năm mới vui".

Tuần tra viễn hành cách mười ngày hành trình, vượt qua xa phạm vi mạng nội bộ, bọn Chu Lục đã lợi dụng điểm nhảy vũ trụ dọc đường, xác định địa điểm liên hệ với trạm liên lạc của căn cứ.

"Chu Lục, có chuyện gì vậy?"

Giọng Chu Lục hết sức căng thẳng, đứt quãng truyền đến: "Hệ thống phản truy tung của thầy vừa phát hiện một chiến đội cơ giáp đang đến gần, không thấy rõ… khả năng là hải tặc… cũng không biết có bao nhiêu người… Cái gì? Phóng Giả mày nói cái gì? A, đúng! Hình như họ đang phóng ra một loại tín hiệu thăm dò… để tôi tra xem, loại tín hiệu này là…"

"Xạ tuyến Warren," Lâm Tĩnh Hằng tiếp lời hắn, "Còn gọi là kim thử quét mìn, Vệ đội thân vương Cayley quen dùng."

Chu Lục rõ ràng hít sâu một hơi.

"Không sao," Lục Tất Hành nhanh chóng nói, "Vấn đề dẫn lưu năng lượng của hệ thống phản truy tung lần trước đã giải quyết, xạ tuyến Warren không định vị được các anh, căn cứ không mở mạng bên ngoài, bọn họ tới gần hẳn chỉ là trùng hợp…"

"Ừm, trùng hợp. Bọn chúng không đo được gì, có khả năng quay về, cũng có khả năng tiếp tục đi sâu hơn." Lâm Tĩnh Hằng không nhẹ không nặng cắt ngang cậu, "Quân của Nguyên Dị Nhân bị tiêu diệt hết, thân vương Cayley nhất định rất hoảng sợ, có lý do để tin rằng một chi võ trang trí mạng đang mai phục tại biên giới Thiên Hà Số 8. Ares Phùng tổn thất một Nguyên Dị Nhân, sau này nhất định sẽ càng thêm cẩn thận, để tránh mạo hiểm, ta đoán tiểu tổ thăm dò lão phái ra sẽ không vượt quá mười lăm tiểu cơ giáp, không cần căng thẳng, ngươi hãy xác nhận lại lần nữa."

Mười lăm tiểu cơ giáp trong miệng hắn như mười lăm con ruồi, nhưng không thể an ủi Chu Lục – bởi vì Đội Tự Vệ cũng chỉ có ba mươi cơ giáp, mà đối phương là hải tặc vũ trụ giết người như ngóe, họ là đoàn ma cà bông vũ trụ bị giết cũng chẳng kịp phản kháng.

Chu Lục: "Bọn… bọn họ còn đang tới gần, chúng, chúng tôi phải làm thế nào?"

"Nếu muốn, các ngươi có thể tiếp tục trốn." Lâm Tĩnh Hằng nói, "Nhưng ta đề nghị các ngươi bây giờ hãy cắt đứt thông tin liên lạc."

Chu Lục: "Hả? Cái, cái gì?"

"Nếu đối phương tiếp tục xâm nhập, có thể sẽ đi bậy đi bạ vượt qua hệ thống phản truy tung," Lục Tất Hành nói, "Tín hiệu viễn trình của các anh xuyên qua điểm nhảy vũ trụ sẽ bị định vị."

"Hoặc là trước đó xử lý bọn chúng." Lâm Tĩnh Hằng lạnh lùng nói xong, không giải thích gì hạ lệnh, "Trạm Lư, gửi tín hiệu định vị đến Bạch Ngân Cửu."

Trọng tam trong trạm cơ giáp "Vù" một tiếng nhỏ, cả thân cơ bùng lên ánh sáng bạc, sóng năng lượng mạnh theo vô số điểm nhảy vũ trụ lan ra như nước gợn, tựa một viên ngư lôi rơi vào hồ nước yên ả.

Chu Lục nhìn thấy chiến đội hải tặc vốn cẩn thận thăm dò bốn phía chợt dừng lại, đột nhiên thay đổi đội hình, cảnh giới nghiêm ngặt, lộ ra lá cờ như ác mộng của Vệ đội thân vương Cayley trên thân cơ giáp, hắn thực sự sắp suy sụp: "Lâm, Lâm Lâm tướng quân, ai xử lý ai? A a a! Con mẹ nó, bọn chúng dùng đạn đạo mở đường!"

"Chúc mừng, vận mệnh giúp cậu không cần lựa chọn nữa," Lâm Tĩnh Hằng quay người lại, ấn vai Lục Tất

Hành, rút một đôi găng tay trắng tinh trong túi quần, vừa đi vừa đeo lên, "Đây là một đội hải tặc 'hi sinh' dò đường, cho hai chi chiến đội chỉ biết rụt đầu kia của cậu tập hợp… Đám ăn hại đó không biết nhảy khẩn cấp, cho nên phải xác định địa điểm rồi mới nhảy đúng không? Như vậy chạy tới mất khoảng ba tiếng, cũng tạm đủ rồi – tập hợp cần bao lâu?"

Lục Tất Hành hít sâu một hơi: "Khả năng phải hai mươi phút."

"Được rồi," Lâm thượng tướng hơi chấn động trước con số này, bất đắc dĩ gật đầu, "Hai mươi phút, cho đoàn lão niên tham quan ngoại ô của cậu lắp xong răng giả, dọn sạch bàng quang, tập hợp đi theo tôi."

59. Quyển 3 - Chương 59: Nơi Đầu Sóng Dữ

Thế nào là nhốn nháo hoảng loạn, thế nào là gà bay chó sủa – nhìn căn cứ lúc này là biết.

"Hai mươi phút" của Lục Tất Hành rõ ràng là đã đánh giá cao họ.

Trong trạm cơ giáp kêu réo om sòm, sắp đánh thức sớm mặt trời nhân tạo. Trong cảnh đèn đóm sáng trưng, khắp nơi đều là đám đông lộn xộn, ăn mặc kiểu quỷ gì cũng có, quần chúng vây xem hò hét hỏi một tràng, inh ỏi như lũ ễnh ương dưới sông sau cơn mưa, lời đồn như gió nhẹ lướt qua nước gợn, sóng trước chưa êm sóng sau lại nổi, quả thật là thành quần kết đội.

Có người gào thét, có người kêu la, có người không biết bị chạm đến chuyện đau lòng gì mà gào khóc, có em bé trốn ngoài trạm cơ giáp, ôm cửa sắt lạnh lẽo, trơ mắt nhìn người nuôi nấng mình vội vã đi. Các cụ già vốn tụ tập đón mừng năm mới khóe miệng còn dính bơ, phó mặc số phận mà chen chúc nhau, nhìn bầu trời đêm tuyệt vọng của căn cứ.

Mà đội võ trang căn cứ vĩ đại, thì tuột xích chẳng hề trì hoãn.

Trong lúc vội vàng, đội ngũ Hoàng Kim Dũng Sĩ tập hợp đụng vào Thiết Diện Kỵ, hai đội đã đến lúc này rồi mà còn muốn ganh đua trên dưới, không ai chịu nhường ai qua trước, người của Foucault chửi đám Hoàng Thử Lang là "chất thải trong hố xí tự hoại", người của Hoàng Thử Lang chửi đám Foucault là "ruồi nhặng bay theo đít", hai phương phun châu nhả ngọc qua lại.

Còn có một số người già yếu động tác chậm bị đám đông chen lấn chặn, không tìm thấy tổ chức của mình, bởi vì không thể tham gia cuộc chiến chửi nhau mà quýnh quáng chạy khắp nơi.

Một dúm người không biết do nguyên nhân gì, thừa lúc hỗn loạn nhảy lên sân ga trước một bước, lái cơ giáp phóng khỏi quỹ đạo.

Mười lăm cơ giáp hải tặc, cứ thế xáo trộn đêm giao thừa của căn cứ thành một bộ phim kinh dị.

Nếu là ở cứ điểm Bạch Ngân, Lâm thượng tướng có thể bắn chết tập thể bọn họ.

White đang gào thét khàn cả giọng giữ trật tự, bị người ta kéo gáy. Gã thiếu niên vóc dáng chưa trưởng thành thét "Á" một tiếng, vùng vẫy tứ chi, chân không chạm đất bị xách đến dưới chân trọng tam, phát hiện mấy bạn học đều đã ở đây.

"Lên hết đi," Lâm Tĩnh Hằng quẳng White xuống đất, giơ tay chỉ cửa cabin trọng tam, "Thầy các em đâu? Sao chỉ chớp mắt đã biến mất tăm, liên lạc với cậu ta, bảo cậu ta đừng chạy lung tung, đến chỗ tôi ngay."

Bạc Hà vội vã liên lạc với thiết bị đầu cuối cá nhân của Lục Tất Hành, lại bị đối phương từ chối nhận.

Ngay sau đó, màn hình đa phương tiện trên quảng trường đột nhiên sáng lên, tiếng Lục Tất Hành xuyên qua căn cứ ồn ào.

Trong lúc gấp gáp, đại khái không đủ thời gian nấu một nồi xúp gà, lần này Lục Tất Hành hiếm khi không nói nhảm.

"Nếu tôi là các bạn," Lục Tất Hành mở đèn pha lớn nhất của trạm cơ giáp, ánh đèn chiếu thẳng lên trời, rọi đến mấy cơ giáp đang bay về nơi xa, "Tôi sẽ nhân lúc họ còn chưa bay xa, bắn rơi người chuẩn bị bỏ trốn."

Foucault và Hoàng Thử Lang đang cãi nhau không thôi đồng thời ngẩng đầu lên, trong trạm cơ giáp lặng ngắt như tờ một lát – bất kể ở đâu, luôn có một số "người bản lĩnh" đặc biệt mưu tính sâu xa, một số người tham gia đội võ trang của căn cứ là vì tranh quyền đoạt thế, một số người là vì chứng minh bản thân, một số đơn thuần là muốn bảo vệ gia đình, còn có một số là tính toán khi nguy cơ đến có thể gần quan được lộc mà chuồn nhanh.

Nhân lúc hỗn loạn trộm cơ giáp chạy trốn, Thiết Giáp Kỵ và Hoàng Kim Dũng Sĩ mỗi bên chiếm một nửa, khỏi ai cười nhạo ai.

Hoàng Thử Lang đã tái mặt, cũng chẳng màng cãi nhau nữa, hắn và Foucault lửa giận phừng phừng liếc nhìn nhau, nhanh chóng dẫn người mỗi kẻ đi một bên, lên cơ giáp.

Liền sau đó, mạng tinh thần của cơ giáp dưới mặt đất nối tiếp nhau trải ra, lao thẳng tới mấy tiểu cơ giáp vừa rời khỏi quỹ đạo, tông kẻ chạy chậm rớt khỏi mạng tinh thần.

Nhưng kẻ chạy nhanh nhất đã thoát khỏi phạm vi mạng tinh thần của tiểu cơ giáp, Foucault không nói hai lời, trực tiếp lên quỹ đạo, tăng tốc hết cỡ. Chị ta dẫn mấy người lao đi như cuồng phong, cơ giáp của mình còn chưa hoàn toàn thoát ly lực hút đã bắn một phát đạn đạo – quả nhiên không hổ là đội viên tự vệ tư lịch già dặn nhất căn cứ, phát đạn đạo này bắn rất có trình độ, mấy kẻ chạy quá vội quên mở lồng phòng hộ bị nổ tung như pháo hoa, trong khoảnh khắc chiếu căn cứ sáng như ban ngày.

Ở cách mười ngày hành trình, ngoại địch tập kích, mà phát pháo đầu tiên trong căn cứ này, lại là thanh lý

môn hộ.

Đám người dưới đất thoạt tiên lặng ngắt như tờ, kế đó không biết là ai dẫn đầu nhỏ giọng nói: "Chết… chết rồi sao?"

Hai chữ "chết rồi" như gợn sóng khuếch tán trong đám đông, Lục Tất Hành lại lần nữa mở miệng: "Nếu các vị bây giờ không biết nghe ai, xin hãy nghe tôi trước – ai còn chưa lên cơ giáp đi theo tôi, ai đang ở trên sân ga thì vào vị trí, tình hình tiền tuyến xem ở đây."

Cậu nói, trên màn hình đa phương tiện chiếu hình ảnh Chu Lục gửi về, xem trên hình vẽ chỉ có tám chín cơ giáp có thể nhìn thấy hình dạng, còn lại đều là hình cắt lờ mờ, nhưng có thể nhìn ra không nhiều người.

"Tôi ở đây chỉ nói một lần, tính đến trước mắt, thân vương Cayley còn chưa cho trọng binh áp sát, đây chỉ là một phân đội nhỏ thăm dò, tổng cộng mười lăm cơ giáp, bằng một nửa đội tuần tra viễn trình của chúng ta. Căn cứ có hệ thống phản truy tung bao bọc, cũng không dễ dàng bị định vị."

Nói xong Lục Tất Hành đi lên trạm cơ giáp.

Lúc này trạm cơ giáp yên tĩnh hơn không ít, hình dáng cậu dưới ánh đèn nôn nóng của trạm cơ giáp vô cùng dễ thấy, bóng bị kéo dài thượt, che trên đàn cơ giáp trong trạm, cơ hồ hơi hãi người.

Lục Tất Hành khoát tay với bên ngoài trạm cơ giáp: "Người không liên quan tản ra, đừng cản đường."

Trước đây khi cậu dẫn người sửa dàn âm thanh đa phương tiện, sửa hệ thống nguồn năng lượng, tất cả mọi người của căn cứ đã quen nghe cậu ra lệnh, lúc này họ đều lui ra như phản xạ.

Lục Tất Hành quay người đi lên một cơ giáp, tiếng nói vẫn xuyên qua thiết bị đa phương tiện của căn cứ truyền ra: "Hôm nay vốn là lần cuối cùng tôi mang đồ bổ sung cho Chu Lục, bởi vì anh ta định giải tán Đội Tự Vệ. Nói cách khác, hiện tại hải tặc tuy chỉ là một tiểu đội thăm dò, nhưng trước mặt bọn họ cũng chỉ có một nhóm nhân viên tuần tra sắp sửa giải tán. Thế các vị còn đang lề mề gì nữa, chờ tọa độ căn cứ bị lộ? Hay chờ các vị chết không có chỗ chôn?"

Cậu chưa dứt lời, cơ giáp trực tiếp lên quỹ đạo tăng tốc, những người còn đang hoang mang do dự trên trạm cơ giáp giống như rốt cuộc tìm được dê đầu đàn, nối tiếp nhau xếp hàng lên cơ giáp, đông đảo tiểu cơ giáp nối đuôi nhau ra.

Lâm Tĩnh Hằng dùng tay ra hiệu cho đám học sinh, thong thả dẫn chúng lên trọng tam, lên quỹ đạo tăng tốc: "Trạm Lư, đánh dấu cơ giáp của Lục Tất Hành, tùy thời chú ý cậu ta."

"Vâng," Trạm Lư nói, "Hẳn tiên sinh Độc Nhãn Ưng cũng nghĩ như thế, ông ta đang ở vị trí cách ngài mười sáu thân cơ giáp tiêu chuẩn."

Ban nãy bị Lục Tất Hành can thiệp, hai chiến đội vốn tách biệt rõ ràng bị bắt đi cùng nhau, đường ranh giới nhìn mờ hơn nhiều.

Lâm Tĩnh Hằng giãn ngũ quan lục cảm ra trong mạng tinh thần, bám đuôi không xa không gần chiến đội dưa đèo táo nứt này, không nhìn đám học sinh xung quanh, im lặng đếm nhịp tim mình.

Vài phút sau ngực hắn nhấp nhô càng lúc càng nhẹ, cuối cùng, trong cảnh ồn ào, cảm xúc vừa nãy vẫn dao động mạnh miễn cưỡng lắng lại, Lâm Tĩnh Hằng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại mơ hồ lấy làm may mắn vì bọn hải tặc này đến đúng lúc.

Lâm Tĩnh Hằng để đèn chờ Lục Tất Hành, thật sự là bất đắc dĩ. Kỳ hẹn ba tháng đến, Lục Tất Hành ngày càng lún sâu ở căn cứ này, Lâm Tĩnh Hằng phải hắt một chậu nước lạnh để cậu tỉnh táo.

Nào ngờ Lục tiên sinh không đi đường bình thường, tiến vào không tranh không biện, trước tiên không giải thích gì nhét kem đầy miệng hắn, kế đó lại lạc đề đến chân trời.

Lâm Tĩnh Hằng đương nhiên biết câu nói mà cậu bị cắt ngang là muốn nói gì, lại hận không thể vờ như mình không biết.

May mà phía trước có một thân vương Cayley phóng hỏa khắp nơi, bằng không hôm nay chẳng biết phải kết thúc làm sao.

Chỉ chốc lát, tín hiệu truyền tin viễn trình đã xuyên qua vô số điểm nhảy vũ trụ, khuếch tán đến vực ngoại.

Lâm Tĩnh Hằng tạm thời thu lại một bầu sầu muộn, nhìn lướt qua, nói với Trạm Lư: "Viễn trình thế nào?"

Trạm Lư: "Tín hiệu tốt."

"Được, giúp ta kết nối với tay đội trưởng Đội Tự Vệ kia."

"Đã có được quyền hạn cổng truyền tin của đội trưởng Chu Lục, đang yêu cầu kết nối -"

Chu Lục chán chường mấy ngày, cảm giác thân xác đã bị móc rỗng, lúc này quân địch tập kích bất thình lình đập nát cơn túy sinh mộng tử, adrenaline như giếng phun xộc vào các xương, lông tơ toàn thân hắn đều sắp bay ra lỗ chân lông, Chu Lục mí mắt cũng không dám chớp nhìn chằm chằm hạm đội hải tặc không hề nhúc nhích, lau mồ hôi lạnh, cảm giác mót tè: "Xác… xác định lại xem, pháo giả lập của bọn mày đã đóng chưa, đều nhìn kỹ cho tao, kho vũ khí mở chưa?"

Phóng Giả run run rẩy rẩy nắm tro cốt con thỏ của hắn: "Lão đại, anh đã hỏi lần thứ ba rồi."

“Chu Lục, tôi căng thẳng.”

“Tao cũng căng… Đù má đứa nào cắt ngang?” Một yêu cầu liên lạc bất ngờ chen ngang, dọa Chu Lục run bắn, sau khi vô thức nối máy, hắn mới nghĩ ra không bình thường – họ hiện giờ không ở trong mạng nội bộ của căn cứ, theo lý thuyết chỉ có thể trao đổi với đội hữu xung quanh.

Nhưng các đội hữu đều ở trong kênh truyền tin, đây lại là ai?

Chu Lục giật mình, không kịp suy nghĩ kỹ, lập tức muốn cắt đứt liên lạc.

Lúc này, khuôn mặt vạn năm đóng băng của Lâm tướng quân xuất hiện trên màn hình: “Ta là Lâm Tĩnh Hằng.”

Chớp mắt Chu Lục thấy rõ hắn, cảm xúc suýt nữa sụp đổ, còn tưởng viện quân tới rồi: “Lâm tướng quân, ngài đã đến, tôi…”

“Ta còn ở căn cứ,” Lâm Tĩnh Hằng thong thả cắt ngang hắn, “Đến chỗ ngươi, còn cần khoảng ba tiếng.”

Đầu gối Chu Lục nhũn ra.

Lâm Tĩnh Hằng: “Cho nên mười lăm cơ giáp hải tặc này là của ngươi.”

“Tôi… tôi…” Đầu óc Chu Lục trống rỗng, hắn nói năng lộn xộn, “Chúng tôi không thể, vả lại… e rằng bọn họ còn có viện quân, tôi không làm được, anh biết trình độ của chúng tôi…”

Lâm Tĩnh Hằng nở nụ cười ý tứ sâu xa.

“Ta không biết, nhưng ngươi có thể đánh cược xem.” Hắn nói lạnh tanh, “Vạn nhất ba tiếng sau bọn ta còn có thể tìm được ngươi toàn thây, chưa biết chừng sẽ tổ chức cho ngươi một lễ tang vũ trụ.”

Chu Lục tuyệt vọng nhìn hắn, xuyên qua màn hình thông tin liên lạc, đột nhiên phát hiện Lâm Tĩnh Hằng khác với ngày xưa – hình tượng của Lâm Tĩnh Hằng bình thường hết sức “phóng đãng bất kham”, khi Chu Lục dẫn người luyện tập buổi sáng, thường xuyên nhìn thấy hắn sáng sớm xỏ dép lê, mới gội đầu xong, vừa đi vừa nhỏ nước mà đến phòng điều khiển chính của trạm cơ giáp. Mà hắn tuy rằng không thích để ý tới ai, nhưng là người rất “chính”, “chính” trong “khắc bạc nghiêm túc, nhất bổn chính kinh”, giống ông thầy giám thị, mặc dù người khác không dám làm ẩu trước mặt hắn, song cũng không đến mức sợ hắn.

Thế nhưng buổi tối hôm nay lại trái ngược hoàn toàn.

Lâm Tĩnh Hằng mặc áo sơ mi vừa khít, khuy cài đến cổ áo, lại bỏ vào thắt lưng, không có lấy một nếp

nhăn, giày ngắn không dính một hạt bụi bọc ống quần, đeo bao tay, không lộ một chút da nào ngoài mặt. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt ấy của Lâm Tĩnh Hằng, lại cảm thấy sự điên cuồng mà hãi người nào đó. Hắn như một thủy quái chỗ nước cạn vừa tỉnh giấc, uể oải nhe hàm răng nhọn hoắt.

"Đứng thẳng," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Ta muốn biết định vị của Đội Tự Vệ các ngươi đối với chính mình là gì?"

Chu Lục run run vịn tường đứng vững lại, mặt đỏ bừng "meo" một tiếng: "Đao, đao nhọn."

Lâm Tĩnh Hằng gật đầu, bình luận: "Không tệ, rất dám nghĩ, nhưng ta phải sửa lại, với trình độ của các vị, cho dù làm bảo vệ ở thiên hà hẻo lánh, chắc cũng chỉ xứng làm công tác hậu cần sửa chữa."

Chu Lục từ đao nhọn hạ thấp thành tua vít sắc mặt xanh tái.

"Thế nhưng tua vít cũng có thể giết người." Lâm Tĩnh Hằng dừng lại, "Nhớ kỹ những lời ta nói sau đây, ta chỉ nói một lần – đừng xảy ra bất cứ xung đột chính diện nào với quân chính quy, giáo huấn này trong diễn tập ta đã cho ngươi vô số lần, nhưng ngươi nhắm mắt làm ngơ. Chiến đội của các ngươi, độ kết hợp người cơ bình quân chỉ có 59%, trên chiến trường, giá trị bình quân không đạt được 80%, có nghĩa là các ngươi chính là rau mặc người ta thái, tuyệt đối không thể đảm nhiệm chiến đội công kích chủ lực. Đội hải tặc bên ngoài là tiểu đội thăm dò, có thể trị số sẽ hơi thấp, nhưng sẽ không thấp hơn 75%. Cũng may hai phương các ngươi đều là tiểu cơ giáp, chú ý khoảng cách an toàn, đừng để mạng tinh thần chồng lên nhau."

Chu Lục véo mạnh đùi mình, bắt bắp chân run rẩy không ngừng yên lại.

Lâm Tĩnh Hằng không gật đầu cũng không lắc đầu, tiếp tục nói: "Hệ thống phản truy tung là con át chủ bài của các ngươi, viễn trình du kích, mai phục là cơ hội duy nhất, biết người nguyên thủy săn động vật hoang dã cỡ lớn như thế nào không?"

Chu Lục nuốt nước bọt: "Mồi và bẫy."

Nét cười thoáng qua trên mặt Lâm Tĩnh Hằng: "Giỏi, nhưng nhớ lấy, con mồi của các ngươi hiện giờ không phải sư tử và hổ, mà là linh cẩu và rắn độc, phải kiên nhẫn một chút, mồi nhử cần phải lấy giả loạn thật, tốt nhất có thể lừa chính các ngươi, nếu không sẽ rơi ngược vào bẫy của đối phương, đã hiểu chưa – mồi nhử thứ nhất ta đã thả giúp các ngươi rồi."

Chu Lục: "Cái…"

"Lão đại, họ di chuyển rồi!"

"Ta bây giờ đang tiến hành liên lạc viễn trình với ngươi, thông tin liên lạc viễn trình sẽ sinh ra phản ứng năng lượng rất mạnh, thậm chí xuyên qua mã hóa của điểm nhảy vũ trụ, hẳn đối phương đã cảm ứng được. Được rồi, bây giờ cắt đứt liên lạc đi." Lâm Tĩnh Hằng gửi một mật khẩu cho Chu Lục, "Khi cần thiết dùng

mật khẩu này có thể nối khẩn cấp vào đường truyền tin viễn trình, có di ngôn gì muốn nói với ai, ta có thể chuyển lời thay, ba tiếng nữa gặp."

Bọn hải tặc hiển nhiên đã định vị được một điểm nhảy vũ trụ giấu trong hệ thống phản truy tung, chậm rãi tới gần bên đó, đầu óc Chu Lục trống rỗng, hai giây sau, hắn quát to một tiếng vào kênh truyền tin: "Con mẹ nó đừng có đứng đực ra đó, rút khỏi điểm nhảy số 006 trên mười cây số, đạn đạo chuẩn bị bắn!"

Bạc Hà im lặng bàng thính xong cả cuộc nói chuyện viễn trình, lúc này đột nhiên mở miệng: "Lâm tướng quân, em từng xem chiến dịch anh dùng máy tính mô phỏng trong phòng điều khiển chính."

Lâm Tĩnh Hằng quay đầu nhìn cô nhóc, dũng khí Bạc Hà chẳng dễ gì dồn lại suýt nữa trôi sạch.

Lâm Tĩnh Hằng dường như hơi bất ngờ nhướng mày: "Ồ? Em còn hiểu cơ à?"

"Lúc ấy chưa hiểu, em đã tra rất nhiều tư liệu, còn hỏi thầy Lục." Bạc Hà khó khăn nuốt nước bọt, giọng hơi run run, "Quân thăm dò của hải tặc là xúc tu vươn ra, không sợ đứt, trên người họ đều mang theo thiết bị ghi chép toàn phương vị, một khi xảy ra xung đột võ lực, thiết bị ghi chép sẽ ghi toàn bộ quá trình giao chiến, thực thời truyền về chiến đội hải tặc, giúp họ đánh giá chính xác sức chiến đấu của quân địch, nếu tiểu đội thăm dò bị tiêu diệt sạch, họ sẽ căn cứ trị số đánh giá, thả ra đợt 'hi sinh' thứ hai để kiểm tra. Những người này là tầng dưới chót trong chiến đội hải tặc muốn bò lên trên, hoặc là bị hải tặc bắt thóp chỉ có thể liều mạng, bởi vì sức chiến đấu ngang ngửa, cho dù họ thua thì đối phương cũng nhất định là thắng thảm, nhất định là thời điểm lơi lỏng nhất, yếu ớt nhất, sẽ gặp phải đoàn hải tặc chân chính."

Lâm Tĩnh Hằng cúi đầu nhìn mạng truyền tin viễn trình, mạng truyền tin khổng lồ trải trên trọng tam, nơi nào đó ở vực ngoại, một điểm sáng nhỏ không biết có ý nghĩa gì chớp tắt theo quy luật.

Hắn biểu dương một câu không hề có thành ý: "Em còn rất chăm chỉ."

Bạc Hà hít sâu một hơi, cần cổ mảnh khảnh lộ ra gân cổ run run: "Nếu anh muốn cứu họ, nên để hiệu trưởng Lục nghĩ cách chặn tín hiệu của đối phương, sau đó khẩn cấp nhảy đến, giải quyết đối phương bằng tốc độ nhanh nhất. Người của căn cứ không làm được, Lâm tướng quân anh có thể. Nhưng anh mặc kệ họ lề mề… cho nên… mồi nhử có thể lấy giả loạn thật, lừa cả chính mình, thật ra chính là nhóm Chu Lục, đúng không?"

Ánh mắt lạnh lẽo của Lâm Tĩnh Hằng ghim trên người cô bé, ba học sinh khác vô thức tiến lên một bước, bao vây Bạc Hà vào giữa, như một đàn gà con bất lực co cụm lại.

Kể cũng lạ, khi có Lục Tất Hành, đám học sinh sợ thì có sợ, nhưng chưa từng cảm thấy hắn sẽ làm hại mình, giống như cách lồng kính nhìn một con sư tử uể oải vậy.

Thế nhưng lúc này, cơ giáp của hiệu trưởng Lục cách họ hai chiến đội, mấy học sinh hoàn hồn, phát hiện lồng kính kia tan biến vào hư không, mà con sư tử tỉnh giấc đang đứng cách vài bước.

60. Quyển 3 - Chương 60

Lâm Tĩnh Hằng không nổi giận, ngược lại cảm thấy rất thú vị.

Hắn nhớ mới non nửa năm trước, mấy nhóc con này còn đều như động vật nhỏ ngu muội vô tri, đầu óc toàn suy nghĩ khiến người ta dở khóc dở cười, coi trời bằng vung tùy tiện mọc lên trên đất đai cằn cỗi, trong tương lai có thể thấy trước, có lẽ sẽ gấp gáp nở một đóa hoa trắng nhợt, hoặc sẽ héo rũ chôn vùi trong trắng nhợt.

Không ngờ bây giờ cũng đã học được dùng mắt và đầu óc, thậm chí ra vẻ mà chạy đến trước mặt hắn chống đối.

Chỉ xét chút thành quả giáo dục này thì ngôi trường lưu manh phi chính quy của hiệu trưởng Lục giỏi hơn nhiều học viện Ulan.

"Thì sao?" Lâm Tĩnh Hằng định trêu cô nhóc một chút, cố ý hỏi ngược, "Chẳng lẽ thầy các em chưa nói cho em biết, sở dĩ bọn họ có thể sống thêm ba tháng, chính bởi vì còn một chút giá trị làm mồi?"

"Nhưng…" Bạc Hà còn muốn nói tiếp, White lén kéo cô bé một cái, nháy mắt ra hiệu lắc đầu liên tục, cô bé cắn môi chần chừ một lát, rốt cuộc vẫn hất tay gã, bước ra khỏi đám học sinh, nói, "Không ai có quyền định nghĩa giá trị của một người khác… Đừng kéo tao, để tao nói cho hết!"

"Đừng kéo cô bé," Lâm Tĩnh Hằng khoanh tay trước ngực, "Gan vẫn phải có."

"Sau cuộc cách mạng gien Lịch Cựu Tinh, liên minh cấm toàn diện các hạng mục cải tạo gien và cải tạo cơ thể người nếu không phải là phương pháp y tế cần thiết, từ đó về sau, gien của con người trăm ngàn năm qua không thay đổi, trước mặt tạo hóa, mọi người đều bình đẳng." Đoạn này khả năng là trích dẫn trong quyển sách nào, hơi ngắc ngứ không thuận miệng lắm, Bạc Hà máy móc vấp váp, "Không ai có thể quyết định sự sống chết của người khác."

Lâm Tĩnh Hằng nghe xong gật đầu: "Đúng, sinh mạng và tự do của công dân thần thánh không thể xâm phạm, chính trị vô cùng chính xác, giác ngộ vượt qua Trạm Lư rồi."

Tiếng Trạm Lư vang lên ở bốn phương tám hướng trong trọng tam: "Cảm ơn ngài tán dương."

Lâm Tĩnh Hằng cụp mi mắt xuống, như cười như không mà buông tay: "Có điều cô bé à, tuy rằng 'thần thánh' không thể xâm phạm, nhưng đạn đạo có thể xâm phạm, pháo lượng tử có thể xâm phạm, súng laser to bằng bàn tay, chip sinh vật bằng khuy áo, kiềm sinh vật kịch độc chỉ vài gram – đều có thể, có phải là đạo lý này hay không?"

Bạc Hà: "…"

"Nên hay không, và sẽ hay không, có thể hay không, là hai khái niệm. Mọi việc nếu nhìn từ góc độ 'nên', Ares Phùng đã nên bị trời phạt từ lâu rồi, còn cần tôi tự mình trừng trị sao?" Lâm Tĩnh Hằng vẫy tay gọi Trạm Lư, tủ lạnh trên tường bắn ra, mấy chai sô-đa cồn thấp đủ mọi màu sắc xếp thành một hàng, "Thích uống gì tự mình lấy, rồi đi chơi đi."

Đám học sinh không có bất cứ biện pháp gì, không lay chuyển được Lâm Tĩnh Hằng, chúng ngay cả tiết lộ tin tức cũng không làm được – từ nơi này liên lạc với Chu Lục, chỉ có thể sử dụng truyền tin viễn trình, thiết bị xử lý trung tâm của truyền tin viễn trình là Trạm Lư, tạm thời không nói chúng không có quyền, cho dù có, đám Chu Lục đang chơi trốn tìm với hải tặc, hơi bất cẩn là sẽ để lộ tọa độ, ai lại dám mạo hiểm truyền tin cho Đội Tự Vệ?

Huyệt thái dương Chu Lục đau như kim đâm.

Ban nãy họ xuất kích không thuận lợi, vốn định mai phục ngoài điểm nhảy vũ trụ, chờ bọn hải tặc vừa nhảy thì lập tức nã một đợt đạn đạo viễn trình, bắn đối phương không kịp trở tay.

Nhưng biết sách lược là biết sách lược, thao tác thực tế là thao tác thực tế.

Gần điểm nhảy vũ trụ sẽ có sóng năng lượng rất mạnh, bởi vậy pháo lượng tử bắn tới cũng thế, đạn đạo cũng thế, đều sẽ xảy ra độ lệch nhất định, nhưng cụ thể lệch bao nhiêu và lệch hướng nào, thì phải xem thuộc tính của bản thân điểm nhảy vũ trụ và trọng tải của cơ giáp qua lại, phải dựa vào kinh nghiệm và cảm giác để điều chỉnh… Đội Tự Vệ kinh nghiệm và cảm giác đánh bài may ra còn có một chút, bắn đạn đạo thì thiếu nhiều lắm.

Chu Lục vừa hô "Chuẩn bị", các đội viên tự vệ quá căng thẳng đã xuất hiện ảo thính, tay run run, bốn năm phát đạn đạo đồng thời lao ra trước, bay sượt qua điểm nhảy vũ trụ như pháo hoa đón khách, rìa cũng chẳng trúng.

Lần này thì hỏng bét rồi, đả thảo kinh đại mãng xà, còn để lộ tọa độ của mình.

Tiểu đội hải tặc này tuy chỉ là đội thăm dò nhưng phản ứng nhạy bén ngoài dự tính, lập tức phân tán ra, tổ chức truy kích hung mãnh.

Hải tặc ở vực ngoại lăn bò mò mẫm đánh quen rồi, đừng nói bị người ta đuổi theo hoặc trúng một phát pháo, cho dù mạng tinh thần của song phương sượt qua nhau, cũng có thể khiến toàn thể Đội Tự Vệ rớt mạng trong nháy mắt.

Chu Lục quát to một tiếng vào kênh truyền tin: "Chạy!"

Lâm Tĩnh Hằng bình thường lái trọng tam xử lý họ như gió thu cuốn lá rụng – Đội Tự Vệ là lá rụng.

Các đội viên tự vệ đã tạo thành thói quen, mỗi lần nghe thấy tiếng "chạy" này của Chu Lục, đều lao băng

băng như chó hoang nhà có tang.

Lâm Tĩnh Hằng rõi việc sẽ không lôi họ ra giết chơi, mà hải tặc thì chưa chắc!

Cùng lúc đó, tiểu đội thăm dò của hải tặc cũng rất giật mình – bởi vì dựa theo lẽ thường, mọi người nhìn lực lượng ngang nhau, lại đều lái cơ giáp, dẫu một phương cạn kiệt nguồn năng lượng buộc phải lui lại, bình thường cũng vừa chạy vừa thay phiên đoạn hậu tấn công, có khi gặp phải quân chính quy cứng, còn cậy tinh thần lực mình cao, chống chọi đoạt quyền mạng tinh thần.

Hải tặc vũ trụ thân kinh bách chiến, chưa từng thấy tư thái rút lui vãi cả ra quần như vậy, được thêm một phen kiến thức.

Nơi đây chồng chất trường năng lượng không rõ như mê cung, quân địch lại… không giống bình thường.

Tiểu đội hải tặc thăm dò chớp mắt đã nghĩ nhiều, không dám lập tức đuổi theo, để Đội Tự Vệ nhảy thành công, trốn khỏi phạm vi thăm dò. Hệ thống phản truy tung vô cùng tinh vi, nhanh chóng kín kẽ che đi tung tích bọn Chu Lục, song phương lại lần nữa giằng co.

Hệ thống phản truy tung là có cấp độ, song phương mới đầu mò mẫm qua lại, tiếp đó kỹ thuật giải mã cao siêu của tiểu đội hải tặc thăm dò lộ ra, chưa đầy một tiếng, cơ hồ đang trong thăm dò không ngừng phá giải mã hóa tuyến đường vòng ngoài.

Chu Lục dẫn họ dùng hành động thực tế thực hiện cảnh giới cao nhất của "lấy giả loạn thật" – chính là biểu diễn bằng bản sắc.

Ban đầu, đội hải tặc thăm dò cực kỳ cẩn thận, nhưng trình độ chân thật bày ra đó, sau vài lần bị người ta rượt ôm đầu chạy như chuột, tiểu đội hải tặc phát hiện trình độ chân thật của chi võ trang này, thời gian họ đuổi theo càng lúc càng nhanh, hơn nữa mau chóng từ phòng thủ cẩn thận chuyển thành tấn công, ở trong vũ trụ hóa thành cái miệng to muốn ăn thịt thú non lạc bầy.

Đội Tự Vệ chỉ có thể không ngừng co đầu rụt cổ, Chu Lục ban nãy vì yểm hộ một đội hữu suýt nữa tự mình rớt mạng, bị pháo lượng tử của hải tặc bắn trúng, lồng phòng hộ của cơ giáp hỏng trên 90%, trước mắt cơ bản là trạng thái trần truồng. Hắn lấy một chai nước bảo quản nhiệt độ thấp trong thùng đồ bổ sung, uống một ngụm, còn lại xối hết lên đầu mình, mạch máu bị lạnh co lại, hắn ra sức lắc đầu: "Cứ chạy tiếp thế này không phải là cách, chúng ta phải phản kích."

"Phản kích như thế nào?"

"Theo lời Lâm tướng quân, bố trí bẫy đánh phục kích," Chu Lục suy nghĩ một chút, "Hãy nghe tao nói, dựa theo tư duy bình thường, bọn chúng không biết hệ thống phản truy tung mã hóa quyền hạn, bây giờ đuổi theo chúng ta lâu như vậy chắc cũng phiền rồi, nhất định rất muốn cướp một cơ giáp từ chúng ta, hòng lấy được quyền hạn của hệ thống phản truy tung, lồng phòng hộ của tao xảy ra vấn đề, tao sẽ làm mồi nhử rớt mạng, bọn mày…"

Hắn còn chưa dứt lời, trong kênh truyền tin đã ầm lên: "Không được, xảy ra chuyện thật thì làm thế nào?"

"Anh ngất đi ai chỉ huy bọn em?"

"Bị tấn công mạng tinh thần, làm không khéo sẽ chết đấy."

Chu Lục ba lần kêu "dừng" mà không cắt ngang được cuộc tranh luận thao thao bất tuyệt của đám người bên dưới, từ thuở chào đời hắn lần đầu tiên hơi hiểu tại sao Lâm Tĩnh Hằng không nói lý lẽ như thế.

Có câu "gà nhiều không đẻ trứng, người đông chỉ tổ rối", quan chỉ huy quá biết phải trái, chắc chắn sẽ bị ý kiến chôn sống.

Chu Lục hít sâu một hơi, lên giọng: "Mẹ kiếp đều nghe tao nói đây, chưa thôi à?"

Kênh truyền tin yên tĩnh ngắn ngủi.

"Đó là quân thăm dò, chuyên môn làm việc này, hiểu không?" Chu Lục lạnh lùng nói, "Thời gian dài, không có hệ thống nào không phá giải được, bây giờ có thể nhân đối phương không quen địa hình để lẩn trốn, qua một lúc nữa thì sao, hả? Chẳng lẽ phải lâm trận bỏ chạy? Lâm trận bỏ chạy tao không ý kiến, vấn đề là chạy đi đâu? Rời khỏi căn cứ, chỉ bằng đám người chúng ta, căn bản sống không quá một tháng, bọn mày cam tâm không? Cam tâm không!"

Hắn nhớ tới ba tháng như ác mộng kia, trời chưa sáng đã dậy huấn luyện, gập ghềnh dẫn Đội Tự Vệ cắn răng kiên trì, tự cho là đã dùng hết toàn lực, kết quả lại phát hiện vẫn không chịu nổi một đòn tấn công, nhất thời không khỏi buồn đau.

Chu Lục càng nói càng lớn tiếng, cuối cùng cơ hồ gào rát họng.

Con người đôi khi chính là như vậy, cứ "meo meo" nói chuyện nhỏ giọng thì tiếng sẽ mềm xuống theo, nếu có cái gì có thể khiến hắn buông giọng – cho dù là cãi nhau một trận, cũng có thể một lần nữa đốt cháy tinh khí thần mệt mỏi.

"Hệ thống phản truy tung là một mê cung," Chu Lục dịu lại ngữ khí, mở bản đồ tuyến đường của hệ thống phản truy tung, "Nhìn đi, hiện giờ cạnh điểm nhảy 0014 gần đối phương nhất có một điểm khúc xạ, chúng ta được phân quyền hệ thống phản truy tung, có thể thần không biết quỷ không hay vòng ra phía sau chúng. Tao làm mồi, đối phương nhất định sẽ nghĩ mọi cách cướp mạng tinh thần của tao, sau đó sẽ xem tin tức của hệ thống phản truy tung, lúc này chúng sẽ lơ là phòng bị, bọn mày vòng ra đằng sau, tập trung hỏa lực – chỉ có một cơ hội, nhất định phải tập trung hỏa lực! Bắn rơi được bao nhiêu hay bấy nhiêu, bắn xong lập tức đi ngay đừng nán lại, tao nói đã rõ chưa?"

Một đội viên tự vệ hỏi: "Còn anh? Lồng phòng hộ của anh đã hỏng rồi."

"Chỉ cần tìm đúng thời cơ chủ động rút khỏi khi đối phương cướp đoạt mạng tinh thần của tao, là có thể không cần bị thương... Tao đã thành công mấy lần rồi, bằng không mỗi ngày bị Lâm tướng quân lôi xuống mạng tinh thần, chắc chắn phải suy nhược thần kinh." Chu Lục nói, "Lâm tướng quân nói, người của đội thăm dò độ kết hợp người cơ bình thường khoảng 75%, tao tin lời hắn nói, mà giá trị cao nhất của tao cũng từng đạt 75%, đến lúc đó lỡ như bọn mày lại đứt xích, tao còn cơ hội cướp lại mạng tinh thần nhân loạn bỏ trốn, đổi người khác được không – Phóng Giả, độ kết hợp người cơ của mày là bao nhiêu?"

Phóng Giả mặt mày xám xịt trả lời: "Hiện, hiện tại à? 60%."

"Cao nhất thì sao?"

Phóng Giả phát ra cộng hưởng lồng ngực như mỹ thanh, lẩm bẩm: "... 61%."

Những tuyển thủ trình độ thấp này phần lớn có "ưu điểm" ổn định, ngay cả khả năng phát huy siêu thường cũng không có.

Chu Lục nạt hắn: "Vậy mày còn ý kiến ý cò cái cứt gì, rốt cuộc ai là lão đại!"

Khi đó Đội Tự Vệ mới thành lập, Chu Lục còn hừng hực máu gà, trong lòng có rất nhiều ý tưởng và rất nhiều lam đồ hoành vĩ, từng tìm Lục Tất Hành hỏi, làm thế nào để nhiều người đi theo mình hơn.

Lục Tất Hành suy nghĩ giây lát, trả lời hắn: "Đức cao, vọng trọng, uy bức, lợi dụ, trong bốn loại này, chọn đại một loại làm được, đều có người sẵn lòng đi theo anh. Nếu anh không tư lịch không sở trường, không thể nhẫn tâm lại không có tiền, vậy thì chỉ có thể dựa vào yêu ngôn hoặc chúng và đổ xúp gà, lừa người đến trước, sau đó nhớ lấy, người khác mắc lừa mới đến giúp anh, không phải đến chơi trò 'Hoàng đế đại thần' với anh, có chuyện gì phải tự mình xông lên trước, đừng trốn đằng sau như Xú Đại Tỷ."

Chu Lục vuốt thiết bị truyền tin, thở một hơi thật dài hết khí bẩn trong lồng ngực, hắn nói: "Đi."

"Phát hiện mục tiêu." Đội thăm dò của hải tặc truyền tin cho nhau.

"Đuổi theo!"

Một cuộc cướp đường mà chạy đã bắt đầu.

Lần này, Đội Tự Vệ giống như không thể kịp thời tìm được điểm nhảy vũ trụ, ở trong một khoảng trống lớn lập tức giải tán, đội thăm dò của hải tặc chỉ có mười lăm cơ giáp, dĩ nhiên sẽ không chủ động tách ra, cấp tốc sàng chọn mục tiêu, tập trung vào Chu Lục: "Cơ giáp kia lồng phòng hộ hỏng nghiêm trọng, hoài nghi hệ thống động lực của đối phương cũng bị ảnh hưởng, tốc độ chạy thấp hơn giá trị bình quân ban nãy, có sự cong nhất định."

Chu Lục cố ý tắt mấy thiết bị đẩy, chỉ dùng thiết bị đẩy một bên để chạy, "chân thọt" lái hết tốc độ.

Chưa đầy năm phút, hệ thống động lực một bên đã quá nóng, tạp âm trong cabin càng lúc càng to, cơ giáp vô số lần bắn ra yêu cầu kiểm tu. Chu Lục liếc qua hệ thống phản truy tung, phát hiện đội viên vụng về của Đội Tự Vệ đang chạy đến hướng giao hẹn, lần này đám ngốc lại không bị chóng mặt, đúng phương hướng rồi!

Khoảng cách giữa song phương không ngừng rút ngắn, chiến đội hải tặc đột nhiên chia đôi, đồng thời, một phát đạn đạo nhắm thẳng Chu Lục.

Những người lái thật sự đã trải qua cuộc chiến sinh tử và thiếu thốn đều biết, mỗi một phát đạn đạo trên cơ giáp đều khan hiếm, nhất định phải dùng trên lưỡi đao, bởi vậy thường chỉ cần nã pháo là rất trí mạng.

Cơ giáp què chân của Chu Lục sắp sửa bị bắn tan xác, hắn quát to một tiếng, dùng hết toàn lực thay đổi tuyến đường. Chấn động từ mạng tinh thần truyền đến màng tai, đạn đạo sượt qua hắn, dưới quán tính mạnh, Chu Lục chuyển hướng quá mức, khiến cơ giáp xoay một góc khoa trương trên không trung, vừa hơi trì hoãn thì hai đội hải tặc trái phải đã bọc đánh.

Chu Lục thoáng nhìn độ kết hợp người cơ, lúc này là 75%, chính là trạng thái tốt nhất của hắn.

Mới tới gần, mạng tinh thần của bọn hải tặc đã nghiền đến, cổng người cơ lập tức bị xâm lấn.

Chu Lục tự cho rằng mình đã quen rớt mạng, bây giờ hắn mới biết, thì ra rớt mạng trên chiến trường lại khác với diễn tập, khi diễn tập, hắn thường là trước mắt đột nhiên tối sầm, thậm chí chưa ý thức được mình vào phạm vi mạng tinh thần của trọng tam đã bị Lâm tướng quân tống xuống, cảm giác giống khi đi đêm bị đánh một gậy vậy.

Nhưng lúc này, tinh thần lực của đám hải tặc có lẽ chẳng mạnh hơn hắn đến đâu, khi đoạt mạng tinh thần là quần thể tấn công, hơn nữa có tổ chức và liên tục không ngừng!

Chu Lục mệt mỏi cản hết đợt này đến đợt khác, giống như vô số người cầm búa đập tới lui trên đầu hắn, đập độ kết hợp từ 75% rơi xuống 55%.

Chu Lục sắp cắn chảy máu lợi, trên hệ thống phản truy tung, hắn nhìn thấy các đội hữu đang tới gần vị trí giao hẹn, nhưng còn chưa đủ.

Độ kết hợp người cơ không ngừng giảm xuống, 54%, 53%... Mạng tinh thần không ngừng bị tấn công, đồng thời hắn còn phải vất vả duy trì thăng bằng cho cơ giáp, tránh né đối phương truy kích, bỗng dưng, cơ giáp nghiêng hẳn sang một bên, tinh thần lực của hắn đã không đủ để hoàn toàn khống chế cơ giáp, mà độ kết hợp người cơ rơi xuống mức 51% nguy hiểm.

Chu Lục la to một tiếng, tự chủ thoát mạng tinh thần, cùng lúc đó, quyền hạn mạng tinh thần bị đối

phương tiếp quản, hai mươi chín tiểu cơ giáp Đội Tự Vệ bất ngờ xuất hiện phía sau tiểu đội hải tặc.

Đạn đạo không đồng đều như gợn sóng xô tới tiểu đội hải tặc, họ như thuyền nhỏ bị sóng đánh nghiêng, Chu Lục khó khăn đoạt lại quyền hạn mạng tinh thần, không vội vã rút lui, mở kho đạn đạo trước, đạn đạo trong cự ly ngắn gào thét lao đi, trúng ngay thân một cơ giáp hải tặc, nó như diều đứt dây bị hất đi, kế đó nổ tan tành xác pháo.

"Trúng rồi!" Chu Lục tròng trắng ứ máu, gầm lên, "Trúng rồi!"

Song Đội Tự Vệ tay ướt không thể bắt lấy cơ hội lần này, một lưới tóm hết tiểu đội hải tặc, quá nửa đạn đạo tới gần là công kích vô hiệu, năm cơ giáp hải tặc còn lại vẫn có sức chiến đấu, họ không chạy trối chết như trong tưởng tượng, mà lập tức bắt đầu phản kích.

Kênh truyền tin bị một loạt các vụ nổ hạt nhân quấy nhiễu kêu rè rè, tiếng mọi người đều trở nên đứt quãng, Đội Tự Vệ nguyên kế hoạch viễn trình bọc đánh chạy hơi quá, đụng đầu hải tặc may mắn sống sót, nhất thời đạn đạo và pháo lượng tử bay khắp nơi, đến cuối cùng chẳng ai thấy rõ ai, chiến lược và chiến thuật gì đều tan thành khói bụi, chỉ còn lại vật lộn cận chiến.

Đội viên tự vệ chưa bao giờ khai pháo, cứ thế chớp mắt bị kéo vào vực sâu máu và lửa, làm quen với kho vũ khí cơ giáp trong giết người và bị giết.

Một phát đạn đạo phóng thẳng tới đầu, Chu Lục đã không kịp tránh, vô thức mở lồng phòng hộ… Lồng phòng hộ đã hỏng không phản ứng!

Trong mạng tinh thần cơ giáp có thể nhìn thấy hình dạng đạn đạo, Chu Lục trợn mắt nghĩ thầm: "Thôi xong rồi."

Tan xương nát thịt cùng cơ giáp là cảm giác gì, đã vượt qua tưởng tượng của Chu Lục, trong não hắn trống rỗng.

Lúc này, một tiểu cơ giáp từ hư không lao ra, chặn ngay phát đạn đạo bắn tới hắn, đồng tử Chu Lục co lại, lồng phòng hộ sáng rực lóa mắt, kế đó cùng tan chảy với một phần thân cơ giáp, kho vũ khí ở đuôi cơ giáp lõm vào, một chút ánh sáng chói mắt như ánh dương trên đường chân trời, thoạt đầu một điểm, sau đó chợt đâm xuyên trời cao – kho vũ khí của tiểu cơ giáp kia đã tự nổ.

Hóa thành hư ảo trong ánh sáng mạnh.

Thân cơ rung mạnh, hải tặc nã pháo cũng bị vụ nổ xung kích lắc lư chực rơi, Chu Lục thậm chí không thấy rõ là người anh em nào, hắn trợn trừng mắt, bất chấp tất cả đuổi theo hải tặc, nã ba phát đạn đạo liền: "Tao giết bọn mày!"

Vũ trụ mênh mang, loài người nhỏ bé không màng sống chết, yêu ghét dữ dội cơ hồ có thể nuốt chửng nhục

thể và linh hồn họ... cũng chẳng qua là vài đốm lửa nhỏ nhoi trong bóng tối mà thôi.

Thân vương Cayley – Ares Phùng như xem phim, thờ ơ xem cuộc chiến đấu này.

Kẻ được gọi là "lão điên" này không hề là mỗi giờ mỗi phút đều nhảy lên nhảy xuống, khuôn mặt bị tảng lớn kim loại đặc biệt thay thế không làm được nhiều biểu cảm phức tạp, nhìn khá đờ đẫn, tiếng khàn khàn, tốc độ nói thậm chí hơi chậm chạp: "Nơi này tại sao có năng lượng hỗn loạn, phân tích rõ ràng chưa?"

"Điện hạ, hoài nghi đây là một khu vực mai phục từ trước, có công năng phản truy tung vô cùng mạnh."

"Vô cùng mạnh?" Ares Phùng đan mười ngón vào nhau, ngón tay loài người vặn vẹo dị dạng xen giữa ngón tay kim loại kích cỡ đều đều trông quỷ dị lạ thường, "Hệ thống phản truy tung vô cùng mạnh, không có công năng chặn à? Tại sao chúng ta còn có thể xem trực tiếp hiện trường?"

Thuộc hạ bên cạnh khom lưng không dám thẳng lên.

"Phong cách quen thuộc cỡ nào, cái bẫy quen thuộc cỡ nào." Ares Phùng đứng dậy, vặn nhẹ vai thuộc hạ, để hắn thẳng lưng lên, "Chúng ta khả năng đã tìm được hung thủ mưu sát Nguyên Dị Nhân rồi."

61. Quyển 3 - Chương 61

Thuộc hạ kinh hãi nhìn lão.

Ares Phùng khều cằm hắn như trêu mèo con, kim loại và da ma sát ra âm thanh quỷ dị, hỏi: "Thế nào, chưa hiểu à?"

Kẻ đầu lĩnh hải tặc điên rồ nhất toàn vũ trụ này khi không trực tiếp nổ tinh cầu, ngay cả đi cũng rất chậm, bước chân hơi tập tễnh, tay luôn phải vịn cái gì đó, khả năng là chi giả không có cảm giác an toàn.

Nếu che khuôn mặt đáng sợ ấy và chỉ nhìn bóng lưng, lão cơ hồ giống một ông bác hiền lành hơi cao tuổi.

"Nguyên Dị Nhân mấy năm nay bị ta chiều hư, đúng là có hơi cuồng, nhưng hắn cuồng vẫn rất có chừng mực," Ares Phùng dùng gậy gõ nhẹ mặt đất từng cái, "Nơi cuối cùng hắn biến mất là Sa Mạc Tử Vong, tại sao? Sa Mạc Tử Vong địa hình phức tạp, vô cùng nguy hiểm, người có đầu óc đều sẽ không đi nghênh chiến đối thủ chưa biết kia, cho dù hắn có lý do không thể không đi, ít nhất cũng sẽ truyền tin cho ta, đúng không? Nhưng hắn không hề, cho thấy trong mắt hắn, đối phương không tính là đối thủ."

Thuộc hạ quay đầu thoáng nhìn đám tiểu cơ giáp liều chết đấu với tiểu đội thăm dò, khó tin nổi mà hỏi: "Giống như thế này?"

Đội Tự Vệ tổn thất nặng nề, chỉ trong giây lát đã có ba bốn cơ giáp chết không toàn thây.

Chuyện giả heo ăn hổ thường xảy ra, nhưng chưa từng nghe nói giả heo bị hổ ăn.

Nếu đây là giả vờ, không khỏi quá giống thật – chẳng lẽ số cơ giáp này đều là không người điều khiển?

Ares Phùng không để ý, nhỏ giọng nói như độc thoại: "Một chiến đội lớn như thế, còn có trọng giáp, tại sao lại bị một lưới bắt gọn, không sót một mảnh vụn? Nếu đối phương không có một chiến đội trọng giáp siêu thời không, như vậy bọn Nguyên Dị Nhân rất có thể là trúng bẫy trước, đối phương dẫn nổ kho đạn đạo hạt nhân… hoặc nguồn năng lượng siêu cấp như điểm nhảy vũ trụ, nhưng dù là điểm nhảy vũ trụ nổ, cũng không có khả năng quét sạch toàn bộ chiến đội cơ giáp lắm. Song chúng ta không nhận được bất cứ thông tin cảnh báo và cầu cứu gì – nói cách khác, bọn Nguyên Dị Nhân trong tình huống tổn thất nặng nề, còn lựa chọn tiếp tục truy kích. Nguyên Dị Nhân không ngu, chỉ có thể chứng minh đối phương thoạt nhìn yếu ớt vượt quá tưởng tượng, rất có thể chính là một chiến đội tiểu cơ giáp như hai ba con mèo nhép."

Lúc này, ngoài cửa vọng vào tiếng bước chân dồn dập, một người đàn ông rảo bước đi vào: "Điện hạ Ares, ta nghe nói thuộc hạ của ngài tìm được một chi võ trang…"

"Độc ác và tàn nhẫn, ngươi biết ta nghĩ tới ai không? Mấy năm nay chúng ta đến thăm liên minh, đã lĩnh giáo rất nhiều lần." Ares Phùng giống như không nhìn thấy người tới, vẫn thủng thỉnh nói với thuộc hạ của mình, "Sau khi Lâm Tĩnh Hằng chết, Bạch Ngân Thập Vệ của hắn không phải mỗi người đi một ngả sao? Những người này đến bây giờ cũng chưa có động tĩnh, nói không chừng có mấy kẻ lưu lạc đến Thiên Hà Số 8 rồi."

Người xông vào nghe lời này, bước chân ngừng bặt, như gặp đại địch: "Ngài nói cái gì? Bạch Ngân Thập Vệ!"

Người vừa đến là một người đàn ông cao gầy, diện mạo nằm giữa trung thanh niên, cách ăn mặc không hợp với cơ giáp vũ trụ – người này tóc dài đến thắt lưng, dùng một sợi dây lụa buộc, mặc áo dài cổ đứng vạt cân viền hoa, dưới là quần chẽn bó sát, bộ quần áo này lai lịch rất lớn, nghe đâu là kết hợp hữu cơ của phong cách Baroque lộng lẫy và Hán phục phương Đông thần bí thời đại Địa Cầu cổ, chỉ có phái phục cổ khảo chứng cẩn thận chặt chẽ nhất mới mặc được.

Phục cổ thành như vậy, ở nơi khác không gặp nhiều, nhưng trong "Hiệp hội chống Utopia" muốn bao nhiêu cũng có, Hiệp hội chống Utopia tôn sùng tự nhiên, tôn sùng phục cổ, để gần gũi thiên nhiên, ăn mặc thành một cây thông đỏ cũng có khối kẻ.

"Chào buổi tối, tiên tri Roy." Ares Phùng lúc này mới thong thả quay người, cúi chào đối phương, sửa lại, "Ta cho rằng đây không giống một chi trong Bạch Ngân Thập Vệ lắm, hẳn chỉ là vài người. Sau khi liên minh tự hủy trường thành, Bạch Ngân Thập Vệ từng nổi loạn một lần, tuy rằng lại nhanh chóng ngủ đông thỏa hiệp, nhưng liên minh dối trá đã quen, chưa chắc sẽ không tính sổ sau mùa thu hoạch, năm năm qua đi, chiến đội tinh anh ngày xưa bị đày đến khu xa xôi hẻo lánh, lưu lạc đến các nơi cũng rất bình thường, ngài cảm thấy sao?"

Ares Phùng sau khi đến vực ngoại liền gia nhập Hiệp hội chống Utopia, trong Hiệp hội chống Utopia "tín ngưỡng" lãnh đạo hết thảy, mỗi một chi võ trang đều có một "tiên tri" tư lịch cao trong Hiệp hội chống Utopia, phụ trách công tác giám sát và tẩy não hằng ngày, để phòng đám hải tặc vũ trụ ôm đạn đạo đó sa vào vũ khí đương đại, quên mất sứ mệnh vĩ đại chống lại khoa học kỹ thuật.

Người mê "Baroque Hán phục" này, chính là tổng tư lệnh tẩy não trong Vệ đội thân vương Cayley.

"Tiên tri" nghe xong sắc mặt nặng nề, hắn suy nghĩ cẩn thận rồi gật đầu nói: "Đúng, ngài nói có lý, chúng ta đã nhập cảnh thời gian dài như vậy, nếu thật sự là một chi trong Bạch Ngân Thập Vệ, có lẽ cả Thiên Hà Số 8 đều sẽ bị họ lật tung, không giấu đầu lòi đuôi như thế – điện hạ Ares, ngài định làm thế nào?"

Thân vương Cayley nhướng mày, trên khuôn mặt mới rồi còn hiền lành hằm hằm giận dữ: "Đương nhiên là nổ bay bọn họ."

Tiên tri chững lại, nhớ tới việc chết tiệt nổ ba tinh cầu liền của lão điên này, huyệt thái dương liền đau nhức giật giật, vội vàng nói: "Không được, bên trên rất để ý Bạch Ngân Thập Vệ không rõ tung tích, nếu suy đoán của ngài chính xác, đây khả năng là cơ hội duy nhất để chúng ta có được tin tức, phải để lại người sống!"

Ares Phùng liếm môi, không lên tiếng.

Tiên tri vừa thấy sắc mặt lão liền biết bàn "đại cục" với lão này là đàn gảy tai trâu, hắn như thợ săn sợ chó điên cắn hỏng da thú, không giải thích gì khoát tay nói: "Ngài cứ ở lại đây, không cần nhúng tay vào việc này, ta dẫn người đi gặp họ một chút!"

Ares Phùng không cười nữa, lạnh lùng nhìn tiên tri: "Ngài có ý gì?"

"Không phải ta cướp công ngài, chúng ta là một thể mà," Tiên tri giọng điệu mềm mỏng, thành khẩn vỗ vai thân vương Cayley, "Lúc trước ngài muốn báo thù, tổ chức cảm thấy thủ đoạn của ngài quá kịch liệt, là ta gánh áp lực thay ngài, bởi vì ta hiểu ngài, bây giờ ngài cũng hiểu cho ta một chút được không? Vạn nhất lỡ mất tin tức quan trọng thì ta không thể ăn nói đâu, người anh em!"

Ares Phùng nhìn hắn một lúc, ánh mắt hơi dịu đi, chạm nắm đấm với hắn một cách không tình nguyện: "Người anh em."

Tiên tri mỉm cười, ra vẻ thần thánh nói: "Vì sinh mạng và tự nhiên."

Ares Phùng sắc mặt u ám, chép miệng nói theo hắn: "… Sinh mạng và tự nhiên."

Tiên tri lừa lão xong liền vội vã quay người đi điểm binh của mình, chỉ sợ chậm một bước là Bạch Ngân Thập Vệ tới tay cứ thế bay mất.

Nghe thấy tiên tri dẫn chiến đội của mình rời cảng, trên khuôn mặt "không cam lòng" của Ares Phùng mới lộ ra nụ cười mỉm quỷ dị, lão hỏi thuộc hạ bên cạnh: "Ta nghe nói đám ngu tà giáo này suốt ngày tụ lại ngồi thiền, thật ra là tụ tập hút thuốc phiện?"

Thuộc hạ ghé vào tai lão nói: "Đúng vậy, nghe nói có thể giúp họ tập trung tinh thần, trở về chân lý."

"Chẳng trách, não đều hút thành bọt biển rồi." Ares Phùng cười khẽ, " 'Vật hi sinh' đã tự nguyện vào vị trí, vậy thì cứ để bọn họ câu một con cá lớn, xem đối phương là thần thánh phương nào, rồi chúng ta đến thu lưới."

Lục Tất Hành nhận được yêu cầu liên lạc của Foucault, mới hoàn hồn.

Lúc này đã qua một giờ sáng, năm cũ cứ thế nhốn nháo trôi đi, xuyên qua mạng tinh thần, cậu nhìn thấy trọng tam bám đuôi không xa không gần, trọng giáp khổng lồ ấy rất dễ thấy, đối với các tiểu cơ giáp xung quanh, nó gần như một tiểu tinh cầu có thể tránh gió vậy.

Lục Tất Hành xác định Lâm chắc chắn biết lúc ấy cậu muốn nói gì, cậu nhắm mắt nhớ kỹ lại, khi cậu nói nửa chừng bị cảnh báo cắt ngang, Lâm ấn cậu lại, nghĩ kỹ thấy biểu cảm của người ấy ít nhiều có chút cố gắng bình tĩnh, tựa hồ còn có một chút kinh hãi lúng túng.

Kinh hãi lúng túng… Đây lại là phản ứng gì?

Lục Tất Hành từng kiên định tin rằng Lâm Tĩnh Hằng thầm mến mình, thế nhưng có lẽ là con đường phía trước quá hung hiểm, hoặc xúp gà đổi kiểu đổ hết cho người khác mất rồi, cậu hơi bị móc rỗng, đột nhiên trở nên không xác định.

Một ý nghĩ đã biến mất rất lâu chết đi sống lại, Lục Tất Hành nghĩ: "Rốt cuộc có phải mình đã tự đa tình hay không? Thế thì hơi xấu hổ rồi."

Lục Tất Hành xoa mạnh mặt, giống như muốn chà đi sự xấu hổ trên mặt, chấp nhận yêu cầu liên lạc: "Ừ, tôi đây."

Mặt Foucault nhảy lên màn hình thông tin liên lạc của cậu, người đàn bà vẫn chưa quá hai trăm tuổi nhìn không già nua nhưng cũng không có cảm giác thanh xuân, xác thân giữ tươi cũng chẳng thể ngăn cản thời gian trôi qua, chị ta có một đôi đồng tử chi chít nếp nhăn.

"Thầy không thu xếp cho người dân trong căn cứ dời đi," Foucault nói, "Là tin tưởng chúng ta có thể ngăn được đợt hải tặc này à?"

"Tôi rất muốn trả lời chị là 'phải'," Lục Tất Hành hơi cười khổ, "Nhưng có nói chắc chị cũng không tin đâu?"

“Đại tỷ đã đến tuổi này rồi, hãy thành thật với tôi một chút đi, đừng qua loa bằng những lời lừa đám thanh niên Chu Lục,” Foucault hơi cong khóe mắt, lộ ra một chút nếp nhăn khi cười, song chút tươi cười bủn xỉn này lập tức biến mất, chị ta nói, “Căn cứ ngót một ngàn vạn nhân khẩu, quá nhiều, tôi đã tính thử, chúng ta không có tàu vũ trụ, tất cả cơ giáp và tàu buôn rách nát cộng lại, có thể chở đi một phần tư là tốt lắm rồi, e rằng hải tặc sẽ không cho chúng ta cơ hội qua lại nhiều chuyến, cho nên đại đa số còn lại chắc chắn sẽ bị bỏ lại, đúng không?”

Lục Tất Hành thở dài, khi người trẻ tuổi chuyên tâm vào giấc mộng và vùng vẫy, cũng chỉ có người từng trải như vậy sẽ lặng lẽ tính vốn liếng: “Chị Foucault ạ, chị tính rất chuẩn.”

Foucault hỏi: “Thế nên thầy không đề cập luôn, là vì thầy cảm thấy như vậy quá tàn nhẫn à?”

“Không.” Lục Tất Hành lắc đầu.

Lúc này, cậu đột nhiên không giống “thầy Lục” kia, “thầy Lục” làm gương tốt vô cùng nhuần nhuyễn, luôn luôn lạc quan cởi mở, luôn luôn bưng một nồi xúp gà, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị vẩy thánh quang cho mỗi một “kẻ chậm tiến”, lừa họ rằng “thầy tin bạn có tiềm lực đi lên đỉnh cao của đời người”.

Lục Tất Hành bây giờ khách quan thậm chí hơi lạnh lùng, cậu trầm mặc giây lát rồi mở miệng: “Hải tặc tới quá nhanh, bây giờ bịa lời nói dối cũng không kịp tròn, chỉ cần có một người ý thức được vấn đề chị nói, thì căn cứ sẽ xong đời, không ai khống chế được cục diện, không cần chờ hải tặc vũ trụ, họ có thể tự hủy diệt mình… Spencer chắc cũng từng cân nhắc vấn đề này, vậy nên số tàu buôn kia đều vứt ở đó, ngay cả bảo trì thường ngày cũng không làm, hắn sớm biết đây là một con đường chết.”

“Spencer là một người thông minh, đôi khi quá thông minh… Mà thôi tạm không nói đến hắn.” Foucault nghiêm mặt nói, “Tôi cảm thấy hải tặc vũ trụ không thể chỉ có một đợt, quân dò đường chết, kế tiếp sẽ lập tức có đại bộ đội đến, tôi từng chạy chợ đen vực ngoại rất nhiều lần, hiểu qua về bọn chúng. Thầy Lục, bọn tôi đối đầu hải tặc vũ trụ cơ bản chính là nạp mạng, cũng là một con đường chết. Thầy Lục, thầy lựa chọn thay bọn tôi, vậy liệu thầy có thể nói cho bọn tôi biết, chờ một lát đến tiền tuyến, nên làm sao để giữ được mạng?”

Lục Tất Hành nhìn chị ta một cái đầy ẩn ý: “Đại tỷ, chị và Hoàng Thử Lang bàn bạc xong rồi à?”

Cậu vừa dứt lời, Hoàng Thử Lang liền kết nối vào kênh truyền tin: “Thầy Lục, hệ thống phản truy tung do một tay thầy xây dựng, không ai quen thuộc hơn thầy, chúng tôi đều nghe lời thầy.”

Lục Tất Hành dừng một chút: “Phục tùng vô điều kiện?”

Hoàng Thử Lang và Foucault trong nguy cơ buộc phải bắt tay liếc nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

“Tôi cần các vị đến lúc đó nghe Lâm tướng quân điều phối,” Lục Tất Hành nói, “Bất kể mệnh lệnh có hợp lý hay không, đừng nghi ngờ anh ấy, chấp hành bằng tốc độ nhanh nhất, anh ấy chưa chắc có thể giữ mạng cho mỗi người các vị, nhưng sẽ giảm thấp nhất tỉ lệ tử vong.”

Hoàng Thử Lang hơi chần chừ, xoa tay: "Việc này… thầy Lục, tôi nói câu này có thể không thích hợp lắm, nhưng Lâm tướng quân… đại tướng quân mà, quyền quý Votaw, hắn thật sự… thật sự không giống như là người sẽ để ý bọn tôi chết hay sống…"

"Anh ấy đi cùng các vị, chính là coi các vị thành binh lính của mình." Lục Tất Hành nhàn nhạt nói, "Bất kể bản thân anh ấy là nhiệt tình là lạnh lùng hay phản xã hội, một người không để ý tỷ lệ thương vong của binh lính, có lẽ có thể trở thành đội trưởng cảm tử, nhưng khả năng làm đến thượng tướng liên minh là không lớn, càng không nói tới chiến tích gì, tôi cho rằng lối suy nghĩ này vẫn rất logic, đúng không?"

Hoàng Thử Lang và Foucault chớp mắt đã bị sự khách quan của cậu thuyết phục.

"Nhưng tỷ lệ thương vong thì tỷ lệ thương vong, đối với các vị mà nói, cơ hủy gần như là người vong trăm phần trăm, đạn đạo không có mắt, phải cẩn thận." Lục Tất Hành kéo bản đồ ra, "Điểm nhảy vũ trụ phía trước là điểm nhảy cuối cùng, chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Cách căn cứ mười ngày hành trình, cơ giáp hải tặc cuối cùng đã bị bắn rơi.

Chu Lục không kịp tránh, bị mảnh vỡ cơ giáp bay vút qua vừa vặn đập trúng, vách cơ giáp phát ra tiếng động ê răng, hắn mù mờ đứng ở chỗ trung tâm cabin, nghe cơ giáp không ngừng dùng âm thanh máy móc báo mức độ hỏng hóc.

"Đội Tự Vệ…" Tiếng Chu Lục khản đặc lạc cả giọng, "Đội Tự Vệ toàn thể điểm số theo thứ tự cơ giáp."

Cách điểm số này là bộ đội chính quy thường dùng, Lục Tất Hành chỉ dạy một lần, còn chưa áp dụng vào thực tế – nếu vị trí phía trước không ai trả lời, người kế sẽ chờ mười giây… sau đó nói thay hắn.

"Đội Tự Vệ cơ số 1, tôi là Chu Lục, lồng phòng hộ hỏng, hệ thống động lực hỏng 60%, đạn đạo đã hết, năng lượng cho pháo ion không đủ."

Hắn nói xong không ai tiếp lời, trong kênh truyền tin lặng ngắt như tờ.

Chu Lục đã ý thức được điều gì, tim thắt lại.

Mười giây đồng hồ ấy bị kéo dài vô hạn.

Giống như đã qua cả một đời.

Trong kênh truyền tin mới truyền đến tạp âm rất nhỏ, một đội viên tự vệ trầy trật mở miệng: "Đội Tự Vệ cơ số 3, may mắn chỉ trầy da, đạn đạo còn hai… tôi thay… tôi thay 'cơ số 2' điểm số, cơ số 2, anh còn đó không?"

Đội Tự Vệ lần đầu tiên dùng cách này điểm số chưa quen quy tắc, vẫn ôm kỳ vọng nhỏ nhoi, song thời gian từng giây từng phút trôi qua, cơ số 2 không ai trả lời, đội viên tự vệ đành phải khàn giọng nói tiếp: "Cơ số 2 đã bị bắn rơi, chiến hữu Phóng Giả… không rõ tung tích."

Họ không có kỹ thuật Vườn Địa Đàng vĩ đại, mỗi một người tan xương nát thịt cùng với cơ giáp, đều chỉ có thể được một kết luận "không rõ tung tích".

"Cơ số 6 điểm số thay cơ số 5…"

"Cơ số 11 điểm số thay cơ số 10…"

Đội Tự Vệ ba mươi người, sau một chiến dịch tổn thất mười hai cơ giáp, rút nước gần một nửa, mà những người còn sống lơ lửng giữa quần tinh, chẳng có thời gian để đau đớn không muốn sống.

Chu Lục: "Truyền tin cho trạm liên lạc của căn cứ, nói tiểu đội hải tặc đã bị đánh tan tác, chúng ta bảo…"

"Chu Lục!" Một đội viên tự vệ đột nhiên cắt ngang, "Xem camera của hệ thống phản truy tung, mau xem!"

Chu Lục quay ngoắt đầu lại, trên màn hình be bé, một đám điểm sáng thay cho cơ giáp đang rậm rạp kéo tới đây, mau chóng chiếm đầy một góc màn hình – không kết thúc, không thấy đầu đuôi.

Khi họ trèo non lội suối, cạn kiệt sức lực quỳ dưới chân vận mệnh, vận mệnh lại không cho họ sắc mặt dễ nhìn.

Quân chính quy hải tặc quy mô lớn rốt cuộc đã đến rồi.

Trong kênh truyền tin của Đội Tự Vệ lặng ngắt như tờ.

Trong giây lát, Chu Lục nhớ tới hào ngôn tráng ngữ của mình trước kia – thà chiến đấu mà chết, cũng không tham sống sợ chết – hắn cảm thấy như đã cách mấy đời rồi.

"Kỳ lạ," Hắn hoang mang tự hỏi mình, "Sao mình lại nghĩ như vậy chứ?"

Sau đó Chu Lục hắng giọng: "Đội Tự Vệ còn mười tám cơ giáp, trong đó tám vẫn có sức chiến đấu, đạn đạo tổng cộng còn mười một, nòng pháo ion còn bốn dùng được, theo đấu pháp của chúng ta khi nãy, chỉ đủ khai pháo một hiệp… Lương chưa cạn, đạn sắp hết, bây giờ trốn vào hệ thống phản truy tung đánh du kích không có ý nghĩa, chúng ta phải nghênh chiến hoặc rút lui."

Bóng cơ giáp hải tặc tiên phong đã có thể nhìn thấy hình dáng.

"Nhưng tao vẫn…" Giọng Chu Lục hơi run run, hắn dừng một lúc rất lâu mới nói tiếp, "Tao vẫn cảm thấy không cam tâm, tao vẫn muốn thử lại, sống vài giây như một con người. Sau khi mã hóa tầng ngoài cùng hệ thống phản truy tung bị phá giải, đối phương mới có thể đi tiếp vào trong, Đội Tự Vệ đã là tối tiên phong, bọn chúng ít nhất cũng phải qua tao trước, mới có thể tiếp tục vào trong, bọn mày nói sao?"

Nói đến đây, Chu Lục cắn răng, không đợi các đội viên trả lời đã tiếp tục: "Kho vũ khí và lồng phòng hộ của cơ số 1 đều đã không thể sử dụng, tao sẽ làm khiên cho bọn mày, điểm nhảy vũ trụ gần chúng ta nhất trước mắt là 0023, mã hóa vẫn chưa bị phá giải, bắn xong phát đạn đạo cuối cùng có thể rút từ bên đó, những người khác… những người khác tùy ý."

Nói đoạn Chu Lục gạt đám đông mà ra, tiểu cơ giáp hình bầu dục toàn thân loang lổ, chỉ có một bên thiết bị động lực lóe sáng, như ánh lửa trong bóng tối, ngược gió, chết cũng không chịu tắt.

Liền lập tức, một cơ giáp khác cũng thảm như đồng nát sắt vụn đuổi theo hắn, sau đó là chiếc thứ hai, chiếc thứ ba…

Trong năm phút, mười cơ giáp đã bắn hết kho vũ khí không một chiếc rớt lại, tất cả đều theo hắn ra khỏi hàng.

Chu Lục cảm xúc lẫn lộn, đến đây đã không còn lời nào để nói nữa, hắn gửi phương hướng tọa độ đến tất cả đội hữu trên cơ giáp, xuất phát.

Bọn hải tặc tiến quân cực nhanh, mới đầu chỉ là điểm sáng nhỏ trên hệ thống phản theo dõi, sau đó trên màn hình giám sát lộ ra bóng dáng cơ giáp, chiến đội cơ giáp hải tặc chưa đến mà phản ứng năng lượng như sóng thần đã ập tới.

Sau đó, trong kính ngắm viễn trình của đạn đạo đã có thể nhìn thấy thân cơ giáp của đối phương.

Trong đội hải tặc này không có tiểu cơ giáp, tiên phong cũng là cơ giáp chiến đấu cỡ trung, mấy trọng giáp ở trung quân áp trục.

Khi đối mặt từ xa, trên cơ giáp của mọi người trong Đội Tự Vệ đều vang lên cảnh báo bị đạn đạo tập trung.

Chu Lục đột nhiên tăng tốc, lao tới đối phương như thiêu thân – khi họ bị nổ thành các mảnh nhỏ, sẽ che khuất tầm nhìn của đối phương, sinh ra nhiễu loạn năng lượng lớn, quấy nhiễu hệ thống chống đạn đạo của đối phương, mười một phát đạn đạo và bốn nòng pháo ion còn sót lại phía sau có thể bắn một lần, cho dù chỉ bắn rơi được một cơ giáp hải tặc…

Việc này kể cũng hơi buồn cười, bởi vì từ xưa chỉ có bên cạnh thiên tài địa bảo mới có mãnh thú tử thủ.

Một cái cống ngầm nuôi chuột như căn cứ, cũng sẽ có người liều chết hộ vệ sao?

Có ý nghĩa gì không?

Đối phương đột nhiên khai hỏa.

Chu Lục trải ngũ quan lục cảm ra vô hạn theo mạng tinh thần, cảm nhận được sự rộng lớn của nơi táng thân.

Đột nhiên, tiếng cảnh báo của cơ giáp ngừng bặt.

Chu Lục mù mờ nghĩ: "Mình bị bắn trúng rồi à?"

Song hắn mở mắt ra, lại phát hiện ánh sáng chói mắt bùng lên, một đợt đạn đạo bất thình lình va chạm với hải tặc, vừa khéo chặn đợt đạn đạo trí mạng cách không xa trước mặt họ.

Kế đó, vô số tiểu cơ giáp căng ra một lồng phòng hộ khổng lồ, giống lần họ cùng nhau chống lại sóng hạt năng lượng cao, chặn dư âm và mảnh vỡ vụ nổ ở bên ngoài.

Cùng lúc đó, trong kênh truyền tin vang lên giọng nói không cảm xúc của Lâm Tĩnh Hằng.

"Đội tuần tra tỷ lệ tổn hủy quá cao, rút về từ cổng 0023."

Chu Lục thoáng cái đỏ hoe vành mắt.

Trọng tam tăng tốc nhanh kinh người, đội tuần tra còn chưa kịp nghe theo mệnh lệnh rút về, mạng tinh thần của Trạm Lư đã quét đến rìa tiên phong đối phương, mạng tinh thần của tiên phong hải tặc đổ rạp như lúa mạch, Lâm Tĩnh Hằng không hề dừng lại, không đợi người lái dự phòng cố gắng đoạt lại mạng tinh thần đã tự động rút khỏi, tiên phong hải tặc đang tiến nhanh không thể tránh khỏi bị chững lại, và đồng thời, quân võ trang của căn cứ đã khai hỏa.

Mặc dù tỷ lệ đạn đạo của căn cứ bắn trúng thấp, nhưng may là đối phương mục tiêu lớn, hơn nữa bị Lâm Tĩnh Hằng kiềm lại, đợt đạn đạo này nổ rực rỡ sắc màu.

Cùng lúc ấy, trong trọng tam nhận được yêu cầu đối thoại đến từ quân địch.

Trạm Lư: "Tiên sinh, hải tặc hi vọng cùng ngài…"

Lâm Tĩnh Hằng cắt ngang hắn: "Không tán phét, rút!"

Đội ngũ võ trang cọc cạch của căn cứ rút lui luôn luôn ra dáng hơn tiến công, Lâm Tĩnh Hằng hạ lệnh một

tiếng, mọi người tập thể mất tích dưới sự yểm hộ của hệ thống phản truy tung, như đàn cá chui vào biển rộng.

Tiên tri của Hiệp hội chống Utopia phẫn nộ đập bàn: "Quét điểm nhảy vũ trụ ban nãy đội kiểm trắc đã giải mã, lần lượt nổ, dùng bạo lực đẩy đám giấu đầu lòi đuôi này ra!"

"Này..." Lâm Tĩnh Hằng nói, "Thứ Tư hay Thứ Sáu gì đó, cho ta quyền hạn mạng tinh thần của ngươi."

Chu Lục bị ép vào ngày làm việc không dám tranh cãi, vội vàng nhường quyền, chỉ sợ Lâm tướng quân sử dụng thủ đoạn bạo lực. *(Chu Lục có nghĩa là thứ Bảy, ngày nghỉ)*

Tuyến đường cơ số 1 Đội Tự Vệ khi nãy giao chiến với tiểu đội hải tặc thăm dò lập tức xuất hiện trên trọng tam.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn lướt qua: "Chuẩn bị cảng nhảy 0078, tắt hết đạn đạo, sử dụng pháo ion."

Chiến đội hải tặc như máy ủi đất ủi đến gần điểm nhảy vũ trụ đã biết, theo tiên tri ra lệnh một tiếng, mấy chục phát đạn đạo đổ tới điểm nhảy ấy, năng lượng khổng lồ ở xung quanh cơ hồ dẫn đến phản ứng dây chuyền, một phần tuyến đường của hệ thống phản truy tung chớp mắt đã bị lộ.

Song cùng lúc đó, tiếp theo vụ nổ, võ trang của căn cứ đột nhiên vòng sang cánh hải tặc, chui ra từ một điểm nhảy vũ trụ mã hóa, khai hỏa ngay không thèm chào hỏi.

Mấy trăm nòng pháo ion năng lượng cao hợp thành một đợt sóng hạt năng lượng cao, khác với hạch đạn đạo, pháo ion bị năng lượng nhiễu loạn ảnh hưởng ít hơn nhiều, dù là một đám chày gỗ cũng có thể bắn chuẩn.

Cánh hải tặc như hoa tàn liễu dập bị cuồng phong cuốn qua, nháy mắt bị hất văng một loạt.

Mà họ còn chưa kịp phản ứng, người đánh lén lại lần nữa trốn vào hệ thống phản truy tung.

Đây mới là du kích.

Trong kênh truyền tin của võ trang căn cứ, đám ma cà bông chưa từng uy phong như thế bùng lên một tràng reo hò ầm ĩ, đua nhau bàn tán hai lần tấn công hữu hiệu phấn chấn lòng người vừa rồi.

Ai ngờ ngay sau đó, trên cơ giáp của mọi người liền vang lên cảnh báo bị đạn đạo tập trung.

Lâm Tĩnh Hằng lạnh lùng nói: "Chưa học quy phạm thuật ngữ truyền tin? Ai còn phát ra âm thanh dư thừa, ta sẽ bắn rơi kẻ đó."

Trong kênh truyền tin châm rơi có thể nghe tiếng.

Lục Tất Hành che mặt, cùi không sợ ghẻ nghĩ thầm trong lòng: "Xấu hổ thì xấu hổ đi!"

Dẫu sao đã đi đến bước này rồi, bất kể mở đầu của chuyện này có phải là cậu tự đa tình hay không, cậu đều đã không muốn buông tay.

62. Quyển 3 - Chương 62

"Du kích chiến có thể đánh thành như thế, là quan chỉ huy trong trọng giáp lợi hại." Ares Phùng hơi nheo mắt, "Ngươi xem cái tên 'sinh mạng và tự nhiên' kia, miệng toàn bảo vệ môi trường, thật ra sợ chết như gì, đội tiên phong bên cạnh bình quân độ kết hợp người cơ 80% trở lên. Họ cậy mình đã chia cắt tinh nhuệ của Hiệp hội chống Utopia nên trước nay chẳng sợ hãi gì, vừa đối mặt đã bị người ta cuốn đi, tinh thần lực của đối phương phải mạnh đến mức nào? Tiếc rằng thuộc hạ là một đám ô hợp."

Kẻ đi theo bên cạnh Ares Phùng này, kỳ thật vốn là một y tá, phụ trách chăm sóc cơ thể lắp ghép kia, thấp tha thấp thỏm theo một bệnh nhân cuồng sát lâu ngày tự dưng thành "tướng quân" trên danh nghĩa, "tướng quân" làm bảo mẫu dư dả, chuyện đánh đánh giết giết thì không hiểu, nghe xong vẫn còn mù tịt.

"Thế mà vẫn chưa hiểu à? Ngu xuẩn." Ares Phùng thở dài, mắng một câu, nhưng trên mặt không có quá nhiều vẻ tức giận, bởi vì lão thích hạng ngu xuẩn, cũng thích người nắm được thóp, sự thông minh của người bên cạnh là thứ rất nguy hiểm đối với lão, tương tự súng laser ở trên đầu, nhất định phải trừ sớm cho khỏe, với những kẻ ngu ngốc bình thường hiểu chuyện phản ứng lại hơi chậm này ngược lại rất kiên nhẫn, lão thong thả giải thích, "Lực công kích của pháo ion kém quá xa đạn đạo, nếu vừa rồi là một đợt đạn đạo, chí ít có thể bắn rụng một cánh tên ăn hại ấy, đối phương xuất quỷ nhập thần, đấu pháp lão luyện, bình thường sẽ không phạm sai lầm cấp thấp kiểu này. Ta đoán là bởi vì tên ăn hại ấy cậy mạnh bắn lung tung khắp nơi, mà vụ nổ quy mô này sẽ quấy nhiễu quỹ đạo của đạn đạo… Có lẽ dưới tay quan chỉ huy lợi hại này đều là hạng mới tập lái cơ giáp, không biết điều chỉnh, chỉ có thể dùng tạm pháo ion."

Lồng phòng hộ của cơ giáp có thể chống lại pháo ion mức độ nhất định, gặp hai đợt pháo ion đánh lén, chiến đội hải tặc của "tiên tri" quả thật rối loạn trận hình, nhưng không đến mức thương gân động cốt. Tất cả cơ giáp bị bắn rơi đều là đạn đạo do trọng tam bắn nhân lúc loạn.

"Tiên tri" tuy rằng bị thân vương Cayley dùng như súng, nhưng đó là vì hắn khinh địch đối với kẻ điên, không thật sự ngu ngốc đến cùng, sau mấy lần đối mặt hắn cũng ý thức được vấn đề này.

"Tiên tri" cười gằn một tiếng, giậm chân: "Mở số liệu về Bạch Ngân Thập Vệ hai mươi năm gần đây, làm một bài phân tích cho ta!"

Trọng giáp cao đẳng nhất thông thường đều đầu tư rất nhiều tiền chế tạo hạch cơ giáp, ngay cả Hiệp hội chống Utopia cũng không thể ngoại lệ.

Tiên tri ngoài miệng coi kỹ thuật đương đại là mãnh thú và nước lũ, coi trí tuệ nhân tạo là ma túy tinh thần, nhưng trên thực tế cũng thường xuyên "lấy thân nuôi hổ" – để giải phóng toàn nhân loại, tiên tri vĩ đại không tiếc tự mình tiêm nhiễm những khối u ác tính lớn này.

Trí tuệ nhân tạo của Hiệp hội chống Utopia bị giám thị nghiêm ngặt kho số liệu, hầu như không có quyền hạn và năng lực tự chủ học tập, kỳ thực chỉ có thể tính là một siêu máy tính chức năng có hạn, chuyên dùng đánh trận. Siêu máy tính không có chức năng tán phét, đương nhiên cũng không có cả đống lời vô nghĩa như Trạm Lư, nhanh nhẹn chấp hành mệnh lệnh, nếu để Lâm tướng quân nhìn thấy, chắc chắn phải hâm mộ đem Trạm Lư đi bán đồng nát mất thôi.

Trí tuệ nhân tạo không nhiều lời nhanh chóng mở số liệu các chiến dịch Hiệp hội chống Utopia quấy nhiễu liên minh lại bị Bạch Ngân Thập Vệ đánh tơi bời, chưa đầy mười giây siêu máy tính đã hoàn thành bài phân tích, sau đó nó tự động đối chiếu địa hình xung quanh, chia tất cả khu vực trong tầm bắn của đạn đạo ra, ghi chú số phần trăm – trí tuệ nhân tạo căn cứ theo số liệu lịch sử tổng kết phong cách chiến đấu của Bạch Ngân Thập Vệ, dựa theo xác suất cao thấp đánh dấu ra khu vực võ trang căn cứ sau khi nhảy có thể trốn!

"Tiên tri" lia ánh mắt qua, cấp tốc phán đoán, chọn ra ba khu vực xác suất cao nhất, chia hỏa lực dưới tay làm ba, không hề sai lệch bạo lực phóng đạn đạo, đồng thời cười gằn một tiếng: "Phóng thích quấy nhiễu tín hiệu truyền tin!"

Trong kênh truyền tin bên phía võ trang căn cứ lập tức "Tít" một tiếng rồi tắt ngóm.

Thông thường mà nói, quân chính quy huấn luyện nghiêm chỉnh không sợ chiêu thức này, tín hiệu truyền tin gián đoạn không ảnh hưởng gì – tầm nhìn của mạng tinh thần vượt xa mắt người, khi kết nối mạng tinh thần, người lái có thể thấy rõ chiến hữu và quan chỉ huy xung quanh, chỉ cần quan chỉ huy vừa di chuyển, những người khác có thể tự động hiểu ý đồ, có sự ăn ý không cần mở miệng.

Nhưng quân võ trang căn cứ gấp gáp tụ lại có thể có sự ăn ý gì? Ngay cả không thể huyên thuyên trong kênh truyền tin cũng chỉ vừa học được dưới sự thiết huyết của Lâm tướng quân.

Đàn dê yếu đuối này vừa mới rất uy phong, còn chưa kịp trải nghiệm cẩn thận cảm giác "uy vũ hùng tráng", đã chào đón một đòn vào đầu, tín hiệu truyền tin đột nhiên gián đoạn, đám lưu manh già trẻ của võ trang căn cứ tức khắc đần thối ra, trở thành một lũ trẻ lạc mẹ.

Cùng lúc đó, đạn đạo ồ ạt sắp sửa kéo tới chỗ họ ẩn thân.

Dựa theo phân tích xác suất, mò mẫm tấn công nhằm vào cả khu vực không hề chuẩn xác, đối phương là mò mẫm trúng đại vận.

Nếu là bản thân Lâm Tĩnh Hằng, căn bản sẽ không để ý, song võ trang căn cứ vừa mất đi liên lạc không có định lực này, vốn đang mất bình tĩnh, vừa thấy đạn đạo rậm rạp bắn đến, tức thì hoảng hốt, cho rằng hệ thống phản truy tung toi đời rồi.

Võ trang căn cứ bùn loãng không thể trát tường rối loạn, sợ không nhúc nhích nổi đã là tốt, có một số "phản ứng mau", không nghe thấy chỉ huy liền bắt đầu chạy lung tung, lập tức để lộ tọa độ, bị đạn đạo bắn thẳng vào đầu, đội ngũ vốn chặt chẽ trong khoảnh khắc xé toạc một lỗ hổng.

Bốn học sinh căng thẳng nhìn chằm chằm màn hình lập thể chiếu tình hình thực tế trong trọng tam, thoạt đầu tập thể hít một hơi, hít xong vài giây sau mới có phản ứng – đây không phải là lúc chơi game tổn thất vài điểm, mà là đạn đạo đao thật súng thật nổ nát cơ giáp, một số người đến cùng chúng không trở về được nữa!

Vừa nghĩ đến đây, tim đập thình thịch tưởng như không đứng nổi.

Song Lâm Tĩnh Hằng chẳng biết là trấn định quen rồi, hay không hề quan tâm sự sống chết của đám ăn hại này, trên mặt không thấy một chút khác lạ, xoay tay lại dùng hệ thống viễn trình trên trọng tam gửi một tín hiệu, xuyên qua điểm nhảy vũ trụ gần nhất, trực tiếp xác định địa điểm gửi tới cơ giáp của Lục Tất Hành.

Tín hiệu viễn trình xuyên qua điểm nhảy vũ trụ lập tức bị lộ trong tầm mắt hải tặc, nhưng nòng pháo còn chưa quay đến, Lâm Tĩnh Hằng đã trực tiếp nhảy khẩn cấp, bốn học sinh suýt nữa bị khí thể bảo hộ đập dẹp trong góc, trọng tam xuất hiện giữa hải tặc như một âm hồn.

Cùng lúc đó, Lục Tất Hành nhận được tín hiệu viễn trình căn bản không giải mã nội dung, lập tức thành lập liên hệ, gửi mật khẩu viễn trình đến tất cả điểm nhảy mã hóa lẫn chưa mã hóa, nhanh chóng kết nối vào hệ thống phản truy tung, hệ thống phản truy tung do một tay cậu xây dựng, cậu rành như nhà mình vậy.

Lục Tất Hành như một con nhện, chớp mắt "dính" tín hiệu viễn trình trên trọng tam lên hệ thống phản truy tung, ngưng tụ thành một tấm lưới lớn, sau đó biến cơ giáp của mình thành trạm trung chuyển tín hiệu, thông qua quyền hạn hệ thống phản truy tung của tất cả tiểu cơ giáp, tạo ra một "kênh truyền tin" không sợ quấy nhiễu.

Chớp mắt thông tin nối liền, tiếng Lâm Tĩnh Hằng vang lên: "Điểm nhảy vũ trụ 004, ngu xuẩn!"

Đám ngu xuẩn nghe tiếng hắn, thật sự mừng phát khóc, chẳng nghĩ ngợi gì phục tùng mệnh lệnh ngay – sau đó suýt nữa tập thể làm một bài nhảy kề mặt với đàn cơ giáp hải tặc.

Lâm Tĩnh Hằng: "Đạn đạo!"

Võ trang căn cứ sợ đần ra kêu "oa oa", vừa lộn xộn bắn đạn đạo vừa sợ hãi kêu cha gọi mẹ, từ ngữ tục tĩu gì cũng có.

Bọn hải tặc không ngờ được thông tin liên lạc của đám ô hợp này sửa nhanh như thế, sự chú ý còn ở trọng tam đột nhiên lao đến, chưa kịp phản ứng, đạn đạo gầm rít đã bắn vào giữa đoàn cơ giáp.

Và đồng thời, trọng tam càn quét mạng tinh thần của mười mấy cơ giáp xung quanh, lồng phòng hộ khổng lồ cơ hồ mạ một tầng màu bạc cho thân cơ, tất cả nòng pháo ion mở lớn nhất, đạn đạo đối phương đã bắn bị quấy nhiễu sượt qua hắn.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn quét qua, cảm thấy đám võ trang căn cứ vô tổ chức vô kỷ luật này đều là sâu trong cỏ, e rằng không hiểu chỉ lệnh quá phức tạp, hạ mệnh lệnh "yểm hộ giáp kích phía đuôi quân địch", đám ngu ngốc chắc chắn xảy ra tai nạn giao thông vũ trụ, vì thế lời ra đến môi lại nuốt xuống, nói cực giản lược: "Nam điểm nhảy 0045, nữ 0031, đi!"

Đơn giản dễ hiểu, kẻ ngốc nghe xong cũng biết "dò số vào ngồi".

Võ trang căn cứ vốn xen lẫn vào nhau gấp gáp mà trật tự chia làm hai đội, giao tạp nhưng không hề rối, như cá bơi bị từ trường dẫn dắt, lao đến hai phương hướng, xuyên qua điểm nhảy vũ trụ bằng tốc độ nhanh nhất, thoạt nhìn trận thế thật sự hù người, như đội danh dự đã luyện tập trăm ngàn lần.

Tiên tri lấy làm kinh hãi, nghĩ thầm: "Đóng kịch? Bị lừa rồi?"

Lâm Tĩnh Hằng bằng này tuổi cũng là lần đầu tiên chỉ huy quân đội kiểu này, cảm giác mình như người chỉ đường thu phí trước cửa nhà vệ sinh công cộng, ỷ vào lồng phòng hộ trọng giáp dày, hắn nội hỏa rất vượng trực tiếp tông vào cơ giáp hải tặc gần nhất, cùng lúc đó ba phát đạn đạo đuổi theo đuôi hắn, Lâm Tĩnh Hằng ổn chuẩn ác bắn một phát pháo ion năng lượng cao, thân cơ giáp bắn mạnh đi, sượt qua đạn đạo, lại lần nữa nhảy khẩn cấp!

Đạn đạo đuổi theo hắn lập tức tới, không đầu không não tông vào điểm nhảy vũ trụ.

Bọn hải tặc xung quanh sợ tới mức hồn bay phách tán, tất cả bỏ chạy tứ tán, chỉ sợ bị điểm nhảy vũ trụ nổ cuốn vào, tông vào nhau.

Tiên tri tức điên lên: "Chạy cái gì? Không biết trị số năng lượng tới hạn để nổ điểm nhảy vũ trụ rất cao à? Một phát đạn đạo ăn thua gì? Mau đuổi theo cho ta!"

Bọn hải tặc nhìn thấy điểm nhảy vũ trụ vừa bị đạn đạo bắn quả nhiên im lặng như thường, lập tức muốn truy kích.

Đương khi họ chuẩn bị theo chỉ dẫn phân tích số liệu, xuyên qua điểm nhảy vũ trụ truy kích võ trang căn cứ, trong kênh truyền tin đột nhiên "Tít" một tiếng như chập mạch, muốn chạy đã không còn kịp.

Điểm nhảy vũ trụ uỳnh uỳnh nổ tung, chiến đội hải tặc tiên phong như ruộng lúa dưới lôi hỏa, chớp mắt hóa thành hư ảo.

Cùng lúc đó, một chi võ trang cơ giáp thình lình chui ra từ điểm nhảy vũ trụ 0045, oanh tạc điên cuồng phía cánh đuôi hải tặc, đám hải tặc khẩn cấp căng lồng phòng hộ, đang định đánh trả, đột nhiên có một

đội võ trang cơ giáp khác chui ra từ góc chết thị giác, từ phía sau bắn ra một loạt đạn đạo, sau cảnh người ngã ngựa đổ, đội ngũ du kích lại lần nữa chìm vào mê cung của hệ thống phản truy tung.

Chiến đội hải tặc của tiên tri vốn hùng dũng oai vệ, khí thế hùng hổ, chớp mắt thành một con gà trống chọi thua, lông bay lung tung rất thảm hại.

Lục Tất Hành dừng một chút: "Anh cài gì trong điểm nhảy vũ trụ vậy? Bom hẹn giờ à?"

"Một hệ thống dẫn nổ, làm giảm giá trị năng lượng tới hạn để nổ điểm nhảy vũ trụ." Lâm Tĩnh Hằng dừng một thoáng lại bổ sung, "Một bộ phận điểm nhảy vũ trụ có. Xử lý thường thấy của bên sân nhà ở nơi dự tính sẽ trở thành tiền tuyến."

Lục Tất Hành thuận miệng hỏi: "Anh chuẩn bị khi nào, sao em không thấy?"

Lâm Tĩnh Hằng không lên tiếng, những người khác không dám nói gì, trong kênh truyền tin yên tĩnh một cách quỷ dị.

Lục Tất Hành hiểu bằng tốc độ ánh sáng – chính là mấy ngày trốn cậu.

Lâm tướng quân thật là tranh thủ thời gian, trốn đông trốn tây mà không làm lỡ chính sự, đã chuẩn bị đầy đủ cho chiến dịch.

Lục Tất Hành vội ho một tiếng, tự động đảm đương kỹ sư tùy quân của hắn: "… Bọn chúng ban nãy sau khi phóng thích tín hiệu quấy nhiễu chọn ba phương hướng bắn đạn đạo, không thể là ngẫu nhiên, hẳn đã sử dụng mô hình phân tích xác suất nào đó, tỷ lệ chuẩn xác rất cao. Sóng năng lượng do điểm nhảy vũ trụ nổ sinh ra ảnh hưởng rất lớn, nếu xử lý số liệu của đối phương hữu dụng như vậy, hệ thống phản truy tung rất dễ bị lộ, không thể tiếp tục đánh thế này."

"Tiên tri" đối diện tâm linh tương thông với cậu, chớp mắt điểm nhảy vũ trụ nổ, siêu máy tính trên tàu chỉ huy của hắn lập tức thu thập được số liệu ngổn ngang, hầu như đã vẽ ra hình dáng của hệ thống phản truy tung.

Cùng lúc đó, nó đối chiếu phong cách chiến đấu của Bạch Ngân Thập Vệ, tính ra một loạt điểm nhảy vũ trụ có thể có mai phục!

Chiến đội hải tặc tính cơ động cực mạnh mà tiến quân thần tốc.

"Hiệp hội chống Utopia" ra tay, khách quan và khoa học, hết thảy dựa vào số liệu nói chuyện.

Bạch Ngân Thập Vệ tinh nhuệ nhất liên minh năm đó, lại là một đám người dã man chặn Vườn Địa Đàng theo lão đại.

Chuyện trên thế giới, đại khái chính là vật cực tất phản như vậy.

Lâm Tĩnh Hằng liếc nhìn bản đồ truyền tin viễn trình rộng lớn kéo tới vực ngoại.

"Biết rồi," Hắn nói, hai tuyến đường rút lui khác nhau thành hình, Lâm Tĩnh Hằng ấn gửi hai đội cơ giáp khi nãy bị hắn chia làm đôi, "Chia nhau rút, nhanh nhẹn lên, trong vòng năm giây ai chưa rút đi thì chờ chết."

Cùng lúc đó, bọn hải tặc nhanh chóng phát hiện sự khác thường của quân võ trang căn cứ: "Tiên tri, đối phương đang rút lui!"

"Phân tích đường rút lui!"

Trên siêu máy tính của "tiên tri", vô số số liệu lịch sử và thực thời đan xen, chưa đầy năm giây đã tính ra hai đường lui đại khái, vậy mà khớp đến tám chín phần mười với đường thực tế.

"Bạch Ngân Thập Vệ…" Đôi mắt tiên tri đỏ lên, "Phóng thích quấy nhiễu bước nhảy vũ trụ!"

Chỉ cần phán đoán được điểm đáp đối phương nhảy tới, là có thể phóng thích quấy nhiễu, khiến cú nhảy đổi đường, đây là một trong các trò hay sở trường của Vệ đội thân vương Cayley.

Mặc dù hải tặc phản ứng rất nhanh, nhưng võ trang căn cứ dưới sự đe dọa của Lâm Tĩnh Hằng hoàn toàn không có một chút phong độ sau thắng lợi nhỏ, đào mệnh quên hết tất cả, trong vòng năm giây, ngoại trừ cá biệt động tác chậm, phần lớn đội ngũ đã chạy mất tăm!

Quấy nhiễu bước nhảy vũ trụ của hải tặc chỉ tóm được số ít động tác chậm chạp, lập tức muốn cướp mạng tinh thần tiến hành bắt giữ đối phương, song mạng tinh thần của bọn hải tặc vừa thò xúc giác, mấy người lái tiên phong đã bị mạng tinh thần chấn ngất xỉu, Lâm Tĩnh Hằng đã sớm cướp quyền mạng tinh thần của mấy "kẻ chậm tiến", tinh thần lực cực mạnh từ mạng tinh thần của tiểu cơ giáp vồ đến, tiên phong hải tặc nháy mắt thất thủ, kế đó trực tiếp khởi động chương trình tự nổ!

Nhân khoảng trống này, trọng tam như vòi rồng cuốn đi mấy tiểu cơ giáp bị giữ lại, biến mất trong trường năng lượng của điểm nhảy vũ trụ.

Lâm Tĩnh Hằng nói năm giây, năm giây sau quả nhiên hải tặc đã đuổi tới, Lục Tất Hành lập tức hiểu được điều gì đó, đối phương có phân tích mô hình hành vi của Lâm Tĩnh Hằng… không, có lẽ là quân liên minh tại cứ điểm Bạch Ngân, mà Lâm Tĩnh Hằng chẳng những biết rõ, còn có ý biểu diễn theo suy nghĩ của bọn họ, không ngừng khiến đối phương tin chắc phân tích số liệu và phỏng đoán của mình!

"Nhìn lãnh đạm như vậy, thì ra đều là lừa người," Lục Tất Hành bái phục nghĩ, "Sao mà giảo hoạt thế?"

"Tướng quân," Cậu nghiêm trang nhắc nhở trên màn hình thông tin liên lạc, "Thiết bị hạch tâm của hệ thống phản truy tung ở trong điểm nhảy 001, tới gần 001 chút nữa, liên lạc viễn trình của anh sẽ làm lộ phương hướng của căn cứ."

Lâm Tĩnh Hằng tựa hồ cười khẽ một tiếng, không trả lời.

Hắn chính là muốn để lộ phương hướng của căn cứ.

Lục Tất Hành ngầm hiểu: "Hiểu rồi."

Độc Nhãn Ưng: "Từ từ, hiểu cái gì, Lâm Tĩnh Hằng, có tin được mày không đó?"

"Tiên tri" bắn một loạt pháo ion, quét sạch mảnh vỡ cơ giáp tự nổ, tức không kiềm nổi: "Lũ ăn hại, trọng giáp mở đường!"

Trọng giáp cho dù bị cướp mạng tinh thần, cũng không thể khởi động chương trình tự nổ trong chớp mắt, chênh lệch thời gian này đủ để người lái khác đoạt lại mạng tinh thần. Số cơ giáp vô cùng khổng lồ đó nghiền lên như chiến xa thần ma trong truyền thuyết, song phương qua lại, quân võ trang căn cứ lủi khắp nơi như linh xà, song bất luận thế nào cũng không thoát được truy binh.

Mà truy binh từng bước ép sát, song mỗi lần đều hơi thiếu một tẹo, như con lừa bị treo cà rốt trước mũi. Trong lúc một đuổi một chạy, song phương mấy lần giao hỏa, đều có tổn thất, đánh cho tiên tri thấp tha thấp thỏm, hận không thể đập siêu máy tính luôn chậm nửa nhịp trên cơ giáp, tín ngưỡng phản khoa học kỹ thuật càng thành kính hơn.

Ares Phùng xem đến đây, ngoài cuộc tỉnh táo, biết tiên tri của Hiệp hội chống Utopia đã biến thành con thỏ, đang nhảy như điên đến bẫy của người ta, thật sự muốn ôm ngực thở dài: "Lợi hại, thật là lợi hại – 'hi sinh' của chúng ta xem ra sắp thành bánh bao thịt ném chó rồi – bảo các anh em chỉnh đội, chuẩn bị theo ta đi đánh một trận ác liệt."

Lúc này, quân võ trang căn cứ đã rất gần khu vực trung tâm của hệ thống phản truy tung.

Bọn hải tặc từng bước đuổi sát mau chóng nhận ra sự lực bất tòng tâm của hệ thống phản truy tung.

Sóng năng lượng đến từ hướng căn cứ lập tức bị lộ trước mắt hải tặc.

Sóng năng lượng hai phương hướng khiến tiên tri thoạt tiên sửng sốt, sau đó hắn vỗ tay thật mạnh: "Ta đã nói tại sao chúng lại chuẩn bị hệ thống phức tạp như thế, té ra là để yểm hộ thứ khác!"

Foucault lúc này mới nhận ra thất thanh la lên trong kênh truyền tin: "Nguy rồi!"

Võ trang căn cứ tức thì hoảng hốt, quên luôn quy củ trên chiến trường phải tuyệt đối chấp hành mệnh lệnh của quan chỉ huy, vô thức thay đổi phương hướng đuổi theo.

Kỳ lạ là Lâm Tĩnh Hằng không ngăn cản.

Siêu máy tính của tiên tri đã sớm cảm giác được hành động khác lạ của quân địch: "Tìm được hạch tâm hệ thống phản truy tung của chúng rồi!"

Võ trang căn cứ vô tổ chức vô kỷ luật như một chậu cát lăn xuống núi, căn bản không đuổi kịp hạm đội hải tặc huấn luyện nghiêm chỉnh, bị một đợt pháo lượng tử cuốn về, tiên tri dẫn chiến đội hải tặc lao đến điểm nhảy 001 mã hóa.

Võ trang căn cứ hoảng lên – xuyên qua 001 thì hệ thống phản truy tung sẽ hoàn toàn mất hiệu lực!

Phản ứng "thành thật" của họ đã chỉ rõ phương hướng cho chiến đội hải tặc, tiên tri càng tin chắc phỏng đoán của mình, dẫn đầu lao tới gần điểm nhảy 001, đồng thời khởi động bước nhảy vũ trụ, song ngay trong tích tắc này chợt xảy ra biến đổi.

Điểm nhảy 001 – chỗ hạch tâm của hệ thống phản truy tung, đột nhiên nổ tung.

Tiên tri chẳng kịp rên một tiếng, chiến đội chủ lực toàn bộ bị nhấn chìm trong năng lượng khổng lồ, như một đống bình hoa bị đập nát vậy.

Cả hệ thống phản truy tung làm cái bẫy cuối cùng khổng lồ, tan tành với chiến đội hải tặc, không còn sót lại chút gì, sau năng lượng hỗn loạn là sự yên ả quỷ dị.

Không biết qua bao lâu, Độc Nhãn Ưng mới lẩm bẩm một câu: "… Á đệch."

Lâm Tĩnh Hằng thu lồng phòng hộ về, lạnh lùng phân phó: "Chỉnh đội, chuẩn bị trở về."

Đội võ trang căn cứ sống sót đờ đẫn tụ lại, hoang mang đi theo hắn.

Đột nhiên, Chu Lục khó tin nổi hỏi trong kênh truyền tin: "Chúng ta đây là… thắng rồi?"

Câu này của hắn giống như khiến mọi người quên mất lệnh cấm không thể nói lung tung trong kênh truyền tin.

"Chúng ta thắng rồi?"

“Chúng ta đánh đuổi hải tặc rồi!”

“Trời ơi!”

Có người hò reo, có kẻ khóc khe khẽ, trong kênh truyền tin mọi người đua nhau nói.

Lâm Tĩnh Hằng vẫn hiếm thấy không nổi giận.

Song Lục Tất Hành trước sau vẫn chưa tắt lồng phòng hộ, không ngừng quét xung quanh.

Ares Phùng từ xa nhìn về hướng võ trang căn cứ tán loạn: “A, bọn họ đã bắt đầu chúc mừng thắng lợi rồi.”

63. Quyển 3 - Chương 63

Sau một cuộc đại chiến quá dữ dội, mọi người thường sẽ trải qua mấy quá trình, trước là “hoang mang không biết mình đang ở đâu”, kế đó là “mừng phát khóc”, qua một lúc nữa, nhớ tới nỗi đau mất chiến hữu, lại nhìn cảnh tan hoang trước mắt, tinh thần dùng hết rồi, mới đến giai đoạn “buồn đau”.

Đám ma cà bông của căn cứ chưa qua xong quá trình “mừng phát khóc”, chưa kịp buồn bã, thì sự việc lại xảy ra biến cố.

“Các vị…” Lục Tất Hành nói một câu trong kênh truyền tin, nhưng âm thanh nhanh chóng bị nhấn chìm.

Cậu nhíu mày, trực tiếp gửi hình ảnh sóng năng lượng quét được vào kênh truyền tin, lại bị nhấn chìm.

Lục Tất Hành: “Này!”

Muốn đám ma cà bông này quân kỷ nghiêm túc, chắc chỉ có đạn đạo là hơi hữu dụng.

Lục Tất Hành là một người văn minh, không có thói quen lên giọng hò hét, cũng không có tính khí một lời không hợp liền xoay đạn đạo nhắm vào đội hữu, rơi vào đường cùng, cậu đành phải nói một câu vào kênh truyền tin: “Tất cả nhường một chút, để tôi cầu hôn cái đã!”

Câu này rốt cuộc có hồi âm, Độc Nhãn Ưng dùng giọng lớn hơn quát lại rung trời động đất: “Thằng ranh con Lục Tất Hành mày chán sống rồi à!”

Tạp âm trong kênh truyền tin rốt cuộc bị hai cha con này chung tay dẹp yên.

"Cảm ơn ba," Lục Tất Hành nghiêm túc lại, một lần nữa gửi hình ảnh sóng năng lượng vừa rồi, "Sóng hạt năng lượng cao khi điểm nhảy vũ trụ 001 nổ đã qua đi, xung quanh không nên có phản ứng năng lượng mạnh như vậy, các vị, vẫn chưa kết thúc đâu, hãy cảnh giác một chút."

Mọi người chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để nghe một đoạn tin tức màu hồng phấn, nào ngờ mở ra kênh tin tức quân sự, họ nghệt ra một lát, xì xào bàn tán giống như cuồng phong dấy lên từ ngọn bèo tấm, "Uỳnh" một tiếng nổ tung trong kênh truyền tin.

Chu Lục khàn giọng quát lớn: "Câm miệng hết! Đừng nói chuyện nữa!"

Foucault cũng "Suỵt" một tiếng, dẹp yên người của mình: "Thầy Lục, ý thầy là gì?"

Hoàng Thử Lang bất an hỏi một câu: "Lâm tướng quân đâu?"

Lâm Tĩnh Hằng không có động tĩnh, hắn chê phiền, đã sớm tắt âm kênh truyền tin, tự dưng giơ ly lên, không đầu không đuôi nói với Trạm Lư: "Một ounce."

Trạm Lư lúc này rất hiểu ý hắn, cửa tủ rượu tự động bật ra, rót cho hắn một ngụm rượu mạnh.

Lâm Tĩnh Hằng ngoài miệng nói phải về, lại ngược với sự dứt khoát trước kia, bản thân không hề nhúc nhích, cũng không có ý kiến gì với đám ma cà bông lề mề kia, một ngụm rượu mạnh cay xè đè dưới đầu lưỡi, ánh mắt hắn không rời khỏi bản vẽ hệ thống truyền tin viễn trình, khuôn mặt nghiêng trầm tĩnh như con sói đang đợi một cuộc chiến tranh.

Hoàng Tĩnh Xu nhìn vẻ mặt hắn giật mình: "Tướng…"

Lâm Tĩnh Hằng giơ một ngón tay, cắt ngang cô nhóc.

Cùng lúc đó, một ngàn con vịt trong kênh truyền tin dần dần im lặng, Lâm Tĩnh Hằng một lần nữa mở kênh truyền tin, nghe thấy kẻ lỗ mãng cuối cùng không biết từ đâu chui ra bực dọc hỏi lại một câu: "Sao đều không nói gì nữa? Sao vậy?"

Không ai trả lời hắn.

Bởi vì lúc này, đã không cần Lục Tất Hành giảng giải ngay hiện trường cách xem biểu đồ sóng năng lượng khác thường, chỉ cần không rớt khỏi mạng tinh thần thì đều đã nhìn thấy –

Trong vũ trụ tối om, giống như nơi nào cũng ẩn nấp quái vật lờ mờ, sóng trước chưa yên sóng sau lại nổi, như vô cùng vô tận, khiến người ta thấp thỏm, mừng rỡ như điên rồi lại tuyệt vọng.

Ở cách họ không xa, đoàn cơ giáp còn giương nanh múa vuốt hơn ban nãy thong thả lộ đầu ra, trên thân cơ màu tối, dấu hiệu của Vệ đội thân vương Cayley như tô-tem ác mộng – song lần này, đối phương là một loạt trọng giáp.

Đây là một chiến đội máy móc toàn trọng giáp siêu thời không.

Giống chiến đội máy móc bao vây cứ điểm Bạch Ngân.

Giống chiến đội máy móc đã chôn vùi hai tướng tinh liên minh ở Mân Côi Chi Tâm.

Giống chiến đội máy móc đốt rụi sao Cayley, sao Bắc Kinh và sao Bạch Lộ.

Đám võ trang căn cứ tổn binh hao tướng, binh không thành binh đội không thành đội vây quanh trọng tam, há hốc miệng nhìn đoàn quái vật khổng lồ từ trên trời giáng xuống, như đàn kiến chờ đợi mưa to.

Mà cái tổ họ dựa vào để sinh tồn – hệ thống phản truy tung, đã tuẫn táng đối thủ trước.

White run run rẩy rẩy thở hổn hển một hơi, thều thào hỏi Lâm Tĩnh Hằng: "Tướng, tướng quân, sao ngài còn uống rượu?"

Lâm Tĩnh Hằng nuốt ngụm rượu đè dưới đầu lưỡi xuống, quay đầu lại nhìn bốn học sinh, cảm thấy chúng trẻ tuổi và không biết sợ, cũng cảm thấy tứ chi mình hơi lạnh.

Không phải hắn sợ chết, cũng không phải hắn sợ thua, chỉ là hắn không muốn nói chuyện với thân vương Cayley lắm.

Thế giới ca múa thái bình đang sụp đổ, mà hắn bưng tai bịt mắt hơn ba tháng trong căn cứ đổ nát này, một mặt mỗi ngày đều như thiêu như đốt muốn biết tình hình chiến đấu bên ngoài, mặt khác lại hơi sợ nghe thấy. Bởi rằng, bất kể là cố ý hay vô tình, liên minh rơi xuống nông nỗi này, bản thân hắn không phủi được can hệ – "cố ý" là xấu xa phát rồ, "vô tình" là ngu xuẩn đến cảm thiên động địa mà thôi, chẳng cái nào khá khẩm gì.

Nhưng lại không thể không nói chuyện, bởi vì đám ăn hại Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ này khả năng là ăn nhiều quá, chạy còn chậm hơn bò, Lâm tướng quân một quang gánh, gánh một đám đồng nát vướng chân, thật sự không cách nào khống chế nhịp điệu rất chính xác, chỉ có thể mượn đây kéo dài thời gian.

Một yêu cầu đối thoại gửi lên trọng tam, kế đó lại thông qua hệ thống viễn trình, chiếu lên kênh truyền tin chung.

Lâm Tĩnh Hằng phun ra một hơi rượu nồng, kết nối.

Khuôn mặt quen thuộc khiến người ta phải khắc ghi vào xương tủy của Ares Phùng lập tức xuất hiện rõ nét trước mắt mọi người, nòng pháo của Độc Nhãn Ưng suýt nữa cướp cò.

Bốn học sinh đương nhiên nhớ rõ lão điên oanh tạc sao Bắc Kinh này, Bạc Hà che miệng, Gà Chọi siết chặt nắm đấm, cơ hồ không phân rõ trước mắt là hư ảnh hay người thật, cổ phát ra một tiếng gầm, sắp ứ máu mắt xông lên ngay tại đây – bị Lâm Tĩnh Hằng dùng một tay đè vai, nhẹ tênh đẩy sang một bên.

Nếu Ares Phùng có mộ tổ, chắc đã bị người ta đào thành trạm trung chuyển tàu điện ngầm rồi, lão chẳng để ý người khác chửi mình lắm, nhắm mắt làm ngơ nhận một đống ánh mắt thâm thù đại hận, nhìn Lâm Tĩnh Hằng, đồng tử rõ ràng co lại, ngấm nghía cẩn thận Lâm Tĩnh Hằng một lát, động khóe miệng kim loại: "Xem ra ta có tư cách nói mấy câu với ngài rồi, xin tự giới thiệu, ta là thân vương Cayley nhiệm kỳ này, ta tên Ares Phùng, xin hỏi vị tiên sinh rất quen mắt này xưng hô thế nào?"

Lâm Tĩnh Hằng như cười như không hỏi ngược: "Lão thấy ta giống ai?"

Khi Lâm Tĩnh Hằng quản lý cứ điểm Bạch Ngân, đã từng kiêm nhiều chức – hắn là họa lớn trong lòng chính phủ bảy đại thiên hà muốn đòi quyền tự trị quân sự, là họa lớn trong lòng một bộ phận cấp cao liên minh, là họa lớn trong lòng ba đoàn hải tặc vũ trụ lớn. Ảnh hắn bị vô số người ghim trên bàn phi tiêu, mỗi ngày bị cắm ngàn vạn lỗ.

Ares Phùng đương nhiên không thể không nhận ra khuôn mặt này, nhưng lão cũng không cho rằng, người bên dưới khuôn mặt này là Lâm Tĩnh Hằng.

Khuôn mặt thân vương Cayley đờ đẫn, da người còn sót lại ở khóe mắt giật giật như gắn sai dây thần kinh: "Nếu ta nhớ không lầm, trong luật quyền chân dung của liên minh các ngươi quy định, phẫu thuật thẩm mỹ thành người khác, đặc biệt là mặt danh nhân, là trái pháp luật."

Lâm Tĩnh Hằng theo lời lão nở nụ cười, không hề e dè nói: "Chuyện quan không truy xét dân không tố cáo, Lâm Tĩnh Hằng lại không thể bò ra từ mộ chôn quần áo tố cáo ta, cùng lắm thì ta tuần hoàn cáo phó của hắn thêm vài lần nữa. Thân vương Cayley điện hạ, ta dẫn một đám các anh em tìm đại một xó tham sống sợ chết, đắc tội gì lão?"

Ares Phùng nói: "Ngươi là người của Bạch Ngân Thập Vệ."

Lâm Tĩnh Hằng hừ mũi một tiếng, không biết là mặc nhận hay cười nhạo.

"Mặt có thể sửa, thân phận có thể ngụy tạo, thứ khắc vào trong xương sẽ không thay đổi, bản phân tích chiến đấu khi sống chết trước mắt sẽ không xảy ra lỗi." Ares Phùng thấp giọng nói, "Trình độ của ngươi, ít nhất phải là thiếu tướng trở lên, ngươi là Bạch Ngân Vệ thứ mấy?"

Lâm Tĩnh Hằng bực dọc nhướng mày: "Thân vương Cayley điện hạ, cứ điểm Bạch Ngân đã bị các người nổ thành tro, nào còn Bạch Ngân Thập Vệ? Lão muốn làm gì?"

Mọi người của căn cứ nín thở tập trung nhìn Lâm Tĩnh Hằng giả thần giả quỷ với thân vương Cayley, đại khái lần đầu nghe thấy Lâm thượng tướng nói nhiều như vậy.

Ares Phùng khá phong độ trả lời: "Cứ điểm Bạch Ngân không phải ta nổ, cũng không phải Hiệp hội chống Utopia nổ, ta chỉ quản chuyện Thiên Hà Số 8, tại Thiên Hà Số 8, từ hằng tinh đến hành tinh, từ thi thể đến mảnh xác vụn, tất cả đều là của ta, trong tầm mắt ta không cho phép tồn tại tuyến đường ngầm và điểm nhảy vũ trụ chưa biết."

Lâm Tĩnh Hằng còn giống như đã nói đạo lý với lão, nghe xong trầm ngâm chốc lát, trên mặt cũng không có vẻ gì là giận dữ, gật đầu: "Cho nên lão muốn bản đồ tuyến đường ngầm của bọn ta."

"Muốn. Thiên Hà Số 8 là sân sau của ta, chẳng ai hi vọng trong sân sau có một đống hang rắn lỗ chuột," Ares Phùng không khách sáo nói, "Độ trước, ta có một thuộc hạ được phái đi dò đường, dẫn đi một chiến đội cơ giáp, kết quả không trở về, người và cơ giáp im ắng biến mất trong Sa Mạc Tử Vong, không biết ngươi có nhìn thấy hay không?"

Lâm Tĩnh Hằng làm gì cũng sẽ không tuyên truyền khắp thế giới, bởi vậy ngoại trừ Độc Nhãn Ưng và Lục Tất Hành, phần lớn không hiểu gì hết, lại đều cảm nhận được câu này của thân vương Cayley mới dứt, bầu không khí như tán gẫu vừa rồi đột nhiên trở nên căng thẳng.

Lâm Tĩnh Hằng ngẩng đầu nhìn Ares Phùng, đáp một nẻo: "Ý lão là, người là ta giết, đội ngũ là ta chôn, cho nên đến tìm ta báo thù – bằng chứng đâu?"

Ares Phùng buông tay, đôi vai mình đồng da sắt kia không thể linh hoạt làm động tác "nhún vai", nhìn giống con búp bê làm hơi tệ: "Nguyên Dị Nhân đã theo ta hơn một trăm năm, lúc đó hộ tống ta từ Cayley đến vực ngoại, mấy năm nay tuy rằng thói xấu ngày càng nhiều, tính nết ngày càng biến thái, nhưng ta cũng chưa nỡ động tới hắn. Người trung thành bên cạnh ta không nhiều, người qua được thử thách càng ít, hắn không minh bạch chết ở Sa Mạc Tử Vong, ta rất đau lòng."

Một kẻ muốn bằng chứng, một kẻ nói "đau lòng", đám ma cà bông của căn cứ bàng thính trong kênh truyền tin cảm thấy tín hiệu khả năng lại không tốt rồi, hình như đã nghe sót vài câu, căn bản không liên kết được cuộc đối thoại.

Lâm Tĩnh Hằng lại cử động mấy ngón tay, gửi một tin nhắn tới kênh truyền tin.

"Mở lồng phòng hộ, chuẩn bị nhảy khẩn cấp."

Hệ thống phản truy tung tan thành khói bụi, nhưng điểm nhảy vũ trụ dù sao vẫn chưa bị nổ hết.

Người của căn cứ thở mạnh cũng không dám, lồng phòng hộ vừa nãy tắt nối nhau sáng lên, lồng phòng hộ nào bị hỏng thì được những người khác bảo vệ bên trong.

Nhưng quân đoàn ma cà bông động tác quá chậm chạp, không chờ họ chuẩn bị xong, thân vương Cayley đã nói: "Ta không có bằng chứng, nhưng ta đã đau lòng như vậy, đương nhiên phải tìm người trút giận, ai bảo ngươi vừa vặn ở đây, vừa vặn khả nghi nhất? Nòng pháo của đạn đạo không nói có bằng chứng mới được bắn."

Nháy mắt lão dứt lời, một loạt trọng giáp chẳng nói tiếng nào bắn một loạt đạn đạo!

Lâm Tĩnh Hằng nghe Trạm Lư kể về cuộc đời Ares Phùng, lúc ấy nói người này giống mình phiên bản hải tặc, thật ra cũng không hoàn toàn là tự coi nhẹ mình – bản thân Lâm tướng quân tự mình nổ điểm nhảy vũ trụ của Lục Tín, lửa giận phừng phừng, nên nhất định phải thịt Nguyên Dị Nhân cho hả giận; thân vương Cayley người mình phái đi làm việc chết giữa đường, khiến tim gan lão đau, nên ai ở gần thì xui, nhất loạt kéo ra trút giận.

Đám lính ma cà bông của căn cứ xung quanh không có điểm nhảy vũ trụ, chỉ có thể nhảy khẩn cấp. Nhảy khẩn cấp vốn tuyệt đối không phải loại tuyển thủ sơ cấp này có thể kham được, thế nhưng chớp mắt nhìn đạn đạo bắn thẳng tới mặt, đám ma cà bông bộc phát tiềm lực khó lòng tưởng tượng, phần lớn lại chạy thoát thành công, từ thuở chào đời lần đầu tiên được cảm nhận mùi vị khí thể bảo hộ của cơ giáp, bị nghẹn gần chết.

Đội ngũ vốn chen chúc như chim cút phân tán rải rác, giống như một mớ đậu phụ đánh tan, nhảy khắp nơi.

Lâm Tĩnh Hằng thì trực tiếp nhảy tới gần điểm nhảy vũ trụ 0051, điểm nhảy này rất gần cảng 001 bị nổ hủy, không biết do nguyên nhân gì mà hắn không ngắt kết nối viễn trình với căn cứ, lúc này tuyến đường ngầm thông tới căn cứ thật sự lộ ra trước mắt Ares Phùng.

Nhìn hắn giống như muốn rút lui từ tuyến đường ngầm.

Ánh mắt Ares Phùng tụ lại.

Mặc xác đám ma cà bông của căn cứ tan tác chim muông đó, lao thẳng đến Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng quay đầu chuyển vào tuyến đường ngầm, sóng năng lượng dị thường phương hướng căn cứ như thủy triều đến rồi quay lại, giống như năng lượng do hệ thống truyền tin viễn trình xuyên qua vô số điểm nhảy vũ trụ mang đến tràn ra ngoài, lại giống như ẩn nấp một con mãnh thú im lặng hít thở.

Ares Phùng chợt ngộ ra: "Dừng lại, đừng đuổi theo hắn!"

Song đã quá muộn.

Tiên phong hải tặc lao quá nhanh, đuổi theo Lâm Tĩnh Hằng xuyên qua điểm nhảy 0051, Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên quay người nhắm thẳng truy binh, dùng hỏa lực mạnh ngăn cản bước chân đối phương, đồng thời ánh mắt thoáng nhìn vị trí của mọi người trong kênh truyền tin, chọn một người gần nhất: "Độc Nhãn

Ưng, dẫn nổ 0051."

Lục Tất Hành quay ngoắt đầu lại.

Độc Nhãn Ưng cười "ha ha", mặc kệ dẫn nổ 0051 liệu có cuốn cả Lâm Tĩnh Hằng vào hay không, lão lái là tiểu cơ giáp, giữa lửa đạn vang trời vừa vặn đang ở một góc chết, bắn ba phát đạn đạo liền vào điểm nhảy 0051 sau đó nhảy khẩn cấp chạy mất.

Trọng giáp hải tặc gần điểm nhảy 0051 trong ngắm bắn không kẽ hở của trọng tam căn bản không kịp tránh né, điểm nhảy vũ trụ nổ uỳnh uỳnh, ngay tích tắc ấy, những người lái kinh hoảng ở gần điểm nhảy vũ trụ tập thể mất đi ý thức, mạng tinh thần đồng thời bị cướp quyền, chợt xoay nòng pháo, một hơi nã mấy chục phát đạn đạo về quân đội mình.

Đạn đạo bay ra, điểm nhảy vũ trụ căng lên nuốt mười mấy trọng giáp hải tặc, Lâm Tĩnh Hằng nhảy khẩn cấp trước khi năng lượng vụ nổ xô đến, lao vào Vệ đội thân vương Cayley!

Cùng một loại bẫy, sau khi lừa tiên tri của Hiệp hội chống Utopia chết thẳng cẳng, lại suýt nữa nổ bay non nửa chiến đội của mình, Ares Phùng bị sự tương tự này tổn thương thật sâu lòng tự tôn, tức không kiềm nổi: "Chặn hắn!"

Trong nháy mắt, vô số mạng tinh thần kéo đến Trạm Lư, như một đám hổ lang vồ mồi, liên tiếp muốn cướp mạng tinh thần của hắn, ngay cả hành khách trong cơ giáp cũng cảm giác được áp lực cực lớn, các học sinh mới được khí thể bảo hộ giải phóng ra từ cú nhảy khẩn cấp chóng mặt ù tai, ôm đầu ngồi xổm một loạt, vô số đạn đạo và pháo ion nhắm thẳng trọng tam, lại sượt qua hắn, trong cabin cơ giáp tiếng báo động và đèn cảnh báo lóe sáng khiến tim đập muốn nổ tung.

Lục Tất Hành: "Đi theo tôi!"

Đám ma cà bông của căn cứ chạy khắp nơi cuối cùng đã nghe thấy một âm thanh, cấp tốc tập kết phía sau cậu, như bầy cá bé teo ngược dòng trong mưa bão, lao tới phía cuối Vệ đội thân vương Cayley, không đợi trọng giáp ở phía cuối có phản ứng nhắm bắn họ, Lục Tất Hành đột nhiên bắn một phát đạn đạo tới một điểm nhảy vũ trụ nửa lộ.

Vệ đội thân vương Cayley thật sự sợ đám phần tử phá hoại một lời không hợp liền nổ điểm nhảy vũ trụ này rồi, bọn hải tặc gần điểm nhảy vũ trụ nhất phản ứng rất mạnh lao ngay đi, phía cuối đội tức thì rối loạn, trọng tam của Lâm Tĩnh Hằng nhân khoảng trống này, như thanh đao sắc bén chém chiến đội hải tặc lao ra trong cảnh người ngã ngựa đổ.

Cùng lúc đó, Lục Tất Hành theo đạn đạo lao vào điểm nhảy vũ trụ, các tiểu cơ giáp phía sau như cá bơi nối đuôi nhau vào theo cậu, Hoàng Thử Lang cười to: "Thầy Lục, lừa bịp à?"

"Hổ thẹn," Lục Tất Hành nói, "Tay không tấc sắt, chỉ có thể dựa vào lừa bịp."

Miệng nói hổ thẹn, kỳ thực cậu không hổ thẹn chút nào, dẫn đoàn tiểu cơ giáp, qua lại như thoi trong điểm nhảy vũ trụ mã hóa chưa kịp bị bới ra, bị đuổi gắt quá liền bắn điểm nhảy vũ trụ, động tác giả khai hỏa lần đầu tiên khiến bọn hải tặc sợ hãi né tránh, lần thứ hai hiệu quả bắt đầu không tốt, động tác giả thứ ba thì đã thành chuyện "chó sói đến".

Vệ đội thân vương Cayley phóng ra quấy nhiễu bước nhảy vũ trụ, sau đó một loạt pháo ion chặn đường họ từ sớm, vô số lồng phòng hộ tan thành khói bụi, Lục Tất Hành phảng phất nghe thấy tiếng lồng phòng hộ của tiểu cơ giáp không kham nổi, liền lập tức, cảnh báo bị đạn đạo tập trung vang lên, cậu đã không kịp né tránh.

Lúc này, mạng tinh thần của Trạm Lư đột nhiên bao trùm lên như một vòng bảo vệ vô hình, mạng tinh thần của bọn hải tặc vây quanh họ chợt bị tấn công, tại cảng nối người cơ vô hình kẻ chết người sống tông vào nhau, một vòng hải tặc giống như đều bị làm phép định thân.

"Trời…" Không biết là ai quên điều kiêng kị của Lâm tướng quân, cảm thán một tiếng trong kênh truyền tin, "Bữa đó bị hắn quét xuống mạng tinh thần không oan mà."

"Đi tuyến đường ngầm quay về…" Tiếng Lâm Tĩnh Hằng đứt quãng truyền đến trong kênh truyền tin, "Nhanh lên!"

Đoàn tiểu cơ giáp chui qua khe hở, ùa đến tuyến đường ngầm.

Chu Lục: "Nhưng căn cứ…"

"Kệ đi," Lục Tất Hành cắt ngang hắn, "Nghe anh ấy."

Ares Phùng tức quá hóa cười: "Sửa khuôn mặt giống như đúc, còn thật sự cho rằng ngươi là Lâm Tĩnh Hằng à?"

Lâm Tĩnh Hằng vớ lấy một ống tiêm thuốc thư giãn.

Đúng lúc này, Ares Phùng và Lục Tất Hành đồng thời nhận được cảnh báo –

Năng lượng dị thường từ hướng tuyến đường ngầm của căn cứ ùa đến đây!

Hoàng Thử Lang sững sờ hỏi: "Thầy Lục, đây vẫn là lừa bịp à?"

Ares Phùng cười khẩy: "Cùng một chiêu số dùng quá nhiều lần rồi, các ngươi Kiểm lư kỹ cùng à?"

Sóng năng lượng dị thường như đùa giỡn này "tạo giả" quá qua loa, tốc độ cực nhanh, như một chiến đội

máy móc siêu thời không lao thẳng vào mặt.

Song Thiên Hà Số 8 rộng lớn, ở đâu ra lắm chiến đội máy móc thế?

Lục Tất Hành lại đột nhiên hô to một tiếng: "Tránh ra!"

Đoàn ma cà bông của căn cứ phút chốc chia làm đôi theo cậu, lập tức, ánh sáng chói mắt xuyên thấu mạng tinh thần của mọi người, trực tiếp mở một lỗ hổng ngay vùng bụng trung quân của Vệ đội thân vương Cayley!

Một chiến đội trọng giáp tốc độ hành quân cực nhanh từ trên trời giáng xuống.

Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ.

Mọi người đều hoài nghi mình trúng độc khí ni-tơ sinh ra ảo giác.

Ba mươi trọng giáp như một con dao găm ác độc, khoét tim Vệ đội thân vương Cayley, trực tiếp cắt đứt thành hai đoạn, hai hàng đạn đạo như pháp khí rẽ biển, cuốn sang hai bên. Trong oanh tạc dữ dội, hệ thống trọng lực trên cơ giáp của Ares Phùng cơ hồ không nhạy, lão đứng bật dậy: "Bạch Ngân…"

Đúng lúc này, một yêu cầu đối thoại gửi đến, thuộc hạ tay run run chấp nhận, khuôn mặt như áp-phích quảng cáo phi tiêu của Lâm Tĩnh Hằng hiện ra trước mắt lão.

Gã đàn ông vừa dùng sức bản thân chống lại tinh thần lực cơ hồ của cả chiến đội hải tặc thái dương còn lấm tấm mồ hôi lạnh, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng, hắn đập tay phủi mảnh vỡ của ống tiêm thuốc thư giãn không cẩn thận bóp nát: "Thế ta cũng bổ sung phần tự giới thiệu nhé, Phùng điện hạ, ta là chính bản, không xâm phạm quyền chân dung của ai, ở Mân Côi Chi Tâm mượn tay hải tặc vực ngoại các lão thoát thân, còn chưa gặp trực tiếp để cảm ơn đâu."

64. Quyển 3 - Chương 64

Đáng tiếc thông tin liên lạc của cả Thiên Hà Số 8 đã đứt, tại hiện trường lại không có phóng viên chiến trường ra dáng, nếu không phỏng vấn vua mất nước cuối cùng của gia tộc thân vương Cayley, Ares Phùng truyền kỳ chắc hẳn có thể chiếm trang nhất nguyên một tháng.

Đội tuần tra cắn răng hộc máu thắng thảm tiểu đội thăm dò của hải tặc là mồi nhử, hệ thống phản truy tung tinh xảo là mồi nhử.

Chẳng lẽ tuyến đường ngầm cố ý để lộ, sóng năng lượng giả vờ thì không phải là mồi nhử? Tiên tri của Hiệp hội chống Utopia chẳng phải đã đứt bóng như vậy?

Sao mồi nhử đợt tiếp theo lại trở thành thật một cách kỳ lạ?

Thật thật giả giả trong đây, Ares Phùng nghĩ mãi chẳng tài nào hiểu nổi, khi còn sống không hiểu, cuối cùng chết rồi cũng không hiểu.

Thật sự có quân chính quy của liên minh ẩn nấp ở Thiên Hà Số 8 sao?

Nếu là như thế, làm sao họ có thể trơ mắt nhìn lão nổ ba tinh cầu liền chẳng thèm quan tâm?

Hay đây là một cuộc bắt giết từ ba tháng trước Nguyên Dị Nhân mất tích đã bắt đầu nhằm vào lão?

Quan trọng nhất là, làm sao Lâm Tĩnh Hằng có thể không chết?

"Tiên tri bảo vệ môi trường" của Hiệp hội chống Utopia đề xướng mọi người đều vào rừng rậm nguyên thủy ngủ nhà trên cây, mà bản thân đánh trận lại phải dựa vào phân tích số liệu.

Thân vương Cayley đầu lĩnh hải tặc làm trái đạo nghĩa, bất cộng đái thiên với liên minh, song đến chết vẫn không tin hệ thống Vườn Địa Đàng của liên minh cũng xảy ra lỗi.

Thời đại văn minh chưa từng có này kỳ quái lạ lùng như thế, đến mức những con người mờ mờ ảo ảo trong đó nhìn đều không còn nhân dạng.

Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ từ trên trời giáng xuống, Ares Phùng khó lòng tin nổi, quân đoàn mông ngựa thuộc hạ càng sợ tái mặt – liệt thế thích chọn người dùng người thiên về thiểu năng của thân vương Cayley rốt cuộc lộ ra, nhưng lão đã không còn cơ hội để mất bò mới lo làm chuồng.

Quân đoàn mông ngựa bị Bạch Ngân Cửu tách ra, loạn cào cào lên, Lâm Tĩnh Hằng không cho bọn họ đường thở, trực tiếp xông vào vòng vây hải tặc bằng tư thái như hạng liều mạng, chỉ ba giây đã tập trung cơ giáp của chính thân vương Cayley, Bạch Ngân Cửu và hắn độ phối hợp cực cao, chia quân ba đường khép vòng vây, cắt chiến đội hải tặc rời rạc, đồng thời hai phát đạn đạo trái phải nổ tung đội hộ vệ của Ares Phùng.

Lâm Tĩnh Hằng vô cùng chuẩn xác nhắm thẳng kho vũ khí trọng giáp của Ares Phùng, đạn đạo xé toang chân không.

Ares Phùng chó cùng rứt giậu nhảy khẩn cấp, Lâm Tĩnh Hằng lại giống như biết trước lão muốn nhảy đến điểm nào, một phát đạn đạo đuổi theo, cơ hồ đến cùng lúc với Ares Phùng, trùng hợp thế nào, đây vừa vặn là một điểm nhảy vũ trụ trước đó đã bị giở trò, tức khắc bị đạn đạo dẫn nổ, năng lượng phun ra trong khoảnh khắc cuốn kẻ hóa thân của ác mộng này vào.

Cùng với ba tinh cầu, muôn ngàn oan hồn, khói tan lửa tắt.

Trên thế giới không phải chỉ có trí tuệ nhân tạo của hải tặc mới biết phân tích mô hình hành vi.

Ares Phùng vừa chết, chiến đội hải tặc liền không còn linh hồn, dù rằng binh lực của bọn họ gấp đôi Bạch Ngân Cửu, cũng chẳng qua là "đám đại ngốc" như cái xác không hồn, quân lính tan rã, sau đó ôm đầu chạy như chuột.

Chiến dịch kết thúc còn khiến người ta không kịp nhìn hơn cả bão táp – trước đấu pháp đuổi tận giết tuyệt của Bạch Ngân Cửu, hải tặc may mắn sống sót sụp đổ, toàn thể tự mình tháo dỡ kho vũ khí, chủ động nhảy xuống mạng tinh thần, tước vũ khí đầu hàng.

Lục Tất Hành liếc nhìn đồng hồ, từ khi Bạch Ngân Cửu xuất hiện đến dọn dẹp chiến trường, tổng cộng mười phút hai mươi mốt giây.

Cậu thở ra một hơi thật dài, thầm nghĩ, thì ra đây là Bạch Ngân Thập Vệ… Trường thành bị liên minh tự tay đẩy đổ.

Ngay sau đó, một tín hiệu nối vào kênh truyền tin, Bạch Ngân Cửu xuất hiện trước mặt mọi người.

Khả năng là bởi vì Bạch Ngân Thập Vệ năm năm trước đã rời khỏi liên minh, năm năm qua cũng giống với Lâm Tĩnh Hằng, thả lỏng bản thân không ít, vệ đội trưởng Bạch Ngân Cửu nhìn trên hình tượng… thật sự không giống một quân nhân.

Vệ đội trưởng tuy mặc quân phục, lại buộc tóc đuôi ngựa – quân chính quy của liên minh, bất luận quân chủng, nhân chủng, giới tính, trừ phi là nhân viên văn chức, nhất loạt không được để tóc dài. Mà người này không chỉ tóc dài, hai bên tai còn có hai lọn tóc dài màu nâu rơi ra, cuốn trên ngực, rất có cảm giác tạo kiểu, hiển nhiên không phải tự nhiên. Vệ đội trưởng vóc người cao gầy, tư thế rắn rỏi vô cùng, tuy rằng mặt mày rất sắc nét, song tự dưng lại có chút cảm giác thiếu nữ, nhìn kỹ còn trang điểm, như một nữ người mẫu mặc quân phục chụp ảnh chân dung nghệ thuật vậy.

Sau đó, chỉ thấy "nữ người mẫu" xoay gót chân, chào kiểu nhà binh tiêu chuẩn như đội danh dự: "Vệ đội trưởng Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ, Elizabeth Kara Turan đến báo danh."

Đám nhà quê của căn cứ chưa từng gặp nữ tướng quân phong cách Tây như vậy, thở mạnh cũng không dám, chỉ ngơ ngác nhìn cô nàng.

Bạch Ngân Cửu đến chậm hơn hắn mong đợi, Lâm Tĩnh Hằng vốn đã hơi cáu rồi, vừa thấy bộ dạng này của cô nàng thì càng bực tức không chịu nổi.

Hắn thoạt đầu vẫy tay, điều từ trong phòng y tế ra mấy khoang y tế, nhét hết đám học sinh khi nãy đi theo hắn bị xóc nảy một phen vào lau máu mũi trị liệu chấn động não, sau đó mặt mày hầm hừ nhướng mắt lên, lạnh tanh nhìn quét nữ sĩ quan một cái, tắt kênh truyền tin Lục Tất Hành lâm thời dùng tín hiệu viễn trình dựng lên, chặn ánh mắt người không phận sự. Lúc này mới mở miệng không rõ thái độ lắm: "Vệ đội trưởng Turan, là ta gửi sai tín hiệu, hay là ngươi hiểu sai? Nếu ta nhớ không lầm, ta bảo ngươi đến gấp

tiền tuyến, không bảo ngươi đi xem mắt gấp?"

Đội trưởng Đệ Cửu Vệ vừa nghe ngữ khí này liền biết xong rồi, gân sau lưng càng thẳng.

Thế mà lúc này, Trạm Lư trùng hợp thế nào còn đâm bị thóc chọc bị gạo – hắn vui vẻ chào hỏi: "Lâu lắm không gặp, vệ đội trưởng Turan, hôm nay nhìn ngài vô cùng xinh đẹp rung động lòng người."

Lâm Tĩnh Hằng: "Đúng vậy, nửa đường còn có thời gian uốn tóc, ta đã làm lỡ ngươi debut à?"

Gân sau lưng Turan giật giật, cô nàng cúi đầu, như quả bong bóng xì hơi nhỏ giọng nói: "Đây không phải đều là… để ẩn nấp, để dễ bề thu thập các loại tin tức hơn."

"À, thế là ta già cả hồ đồ," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Ta còn cho rằng Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ là đội đột kích tiên phong chứ, thì ra các ngươi bây giờ đổi nghề làm gián điệp đặc cần rồi."

Turan: "…"

Lâm Tĩnh Hằng lạnh mặt: "Tại sao đến muộn?"

"Số cơ giáp này ban đầu là Thiên Hà Số 6 tư tàng phi pháp, tôi nghĩ cách kiếm đến dùng, đều là loại cũ sắp hỏng, nhìn còn được song tính năng thực sự không theo kịp, động lực cũng không ổn, lái quá nhanh hao năng lượng không chịu nổi," Turan lí nhí nói như đọc kiểm điểm, "Sợ tới tiền tuyến không có tiếp tế, giật gấu vá vai. Chúng tôi với Bạch Ngân Tam đã tách ra, căn bản không tìm được kỹ sư đáng tin cậy, chẳng có biện pháp nào hết tướng quân à."

Đây ngược lại là điều kiện khách quan có thể chấp nhận, sắc mặt Lâm Tĩnh Hằng hơi dịu đi.

Liền nghe thấy Turan lại rất thành thật bổ sung một câu: "Mài… mài dao không lỡ việc đốn củi mà, dù sao tướng quân anh minh thần võ, tôi đoán qua tình hình chiến đấu, chúng tôi đến muộn một lúc ngài cũng cầm cự được."

Lâm Tĩnh Hằng suýt nữa tức đến bật cười: "Nói như vậy, nếu ta không cầm cự được thì tốt rồi, vừa vặn thời buổi loạn lạc, các ngươi cũng tự do, đúng không?"

Turan hơi run run, cảm giác bộ da người của mình sắp bị lột ra lau nhà, không dám hó hé gì nữa.

Cổ họng Votaw năm đó – cứ điểm Bạch Ngân, trước nay cho người ta ấn tượng là quân dung nghiêm túc, kỷ luật nghiêm minh.

Nhưng thật ra đó đều là công lao của học viện Ulan.

Hơn chín phần thành viên của cứ điểm Bạch Ngân đều là sinh viên tốt nghiệp tinh anh của học viện Ulan, những người này gia cảnh nổi trội, giáo dưỡng tốt, tố chất cũng rất cao, kéo ra ngoài đi một vòng, là bộ mặt sáng ngời của quân ủy liên minh.

Song Bạch Ngân Thập Vệ chân chính xen lẫn trong đây, kỳ thực rất chẳng ra làm sao.

Tiên phong coi trời bằng vung, đặc cần không từ thủ đoạn, ngành công nghiệp quân sự cậy tài khinh người, mỗi năm đều sẽ vì kinh phí và dự toán mà lên tổng bộ quân ủy giở trò lưu manh, bộ đội chủ lực thì không nghe ai ngoài Lâm Tĩnh Hằng, chỉ cần thả ra chắc chắn xung đột với các cơ cấu hành chính và quân khu khác. Họ như một con chó dữ dưa đèo táo nứt, không cho ăn thịt tươi, còn không chắc muốn cắn chủ bất cứ lúc nào.

Lâm Tĩnh Hằng: "Trở về."

Khi họ quay về căn cứ, tháp năng lượng đã vòng về, sắc trời sáng rồi.

Đêm Giao thừa đón năm mới, lặng lẽ trôi qua trong khói thuốc súng.

Trạm thu phóng cơ giáp bằng cái rắm của căn cứ, phóng một trọng tam đã khó, tuyệt đối không chứa nổi ba mươi trọng giáp, các trọng giáp đành phải bay quanh bên ngoài tầng khí quyển của căn cứ như vệ tinh.

Turan chia nhân viên trực trên mỗi trọng giáp làm ba tổ, tám tiếng thay ca một lần, phụ trách lên trời trông chừng cơ giáp, chờ đợi những người khác xuống đất.

Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ đi lại cuốn theo gió và đám táo nứt dưa đèo của căn cứ tò mò lẫn nhau, đều có cảm giác đối phương là giống loài hiếm quý không nhìn thấy trong vườn bách thú nào đó, có Lâm Tĩnh Hằng ở đó, thành thử chẳng ai dám gây sự.

Turan nháy mắt với một gã nhìn cô nàng chằm chằm không rời mắt, chạy chầm chậm đuổi theo Lâm Tĩnh Hằng.

Ngoại hình cô nàng vô cùng cao cấp, song người không thể xem tướng mạo, bản thân lại là kẻ lắm lời lải nhải suốt ngày.

Kể cũng lạ, từ nhỏ đến lớn xung quanh Lâm Tĩnh Hằng cả người thật lẫn trí tuệ nhân tạo toàn thể đều là hạng lắm lời, cuộc sống khá là nước sôi lửa bỏng.

Turan vừa chạy vừa nói: "Tướng quân, đám cơ giáp của tôi cứ ở mãi trên trời không phải là cách, sắp sửa hết điện rồi, kho vũ khí cũng dẹp lép sắp vắt không ra sữa, ban nãy nếu bọn hải tặc đó lì đòn hơn, chưa biết chừng đạn đạo của chúng tôi cũng không đủ bắn… May mà chúng nhát… Căn cứ này của ngài không tệ đâu, có ăn có uống có phim để xem, súng đạn thế nào? Gặp mặt chia…"

Lâm Tĩnh Hằng lạnh tanh liếc nhìn cô nàng.

Turan cười gượng một tiếng, bạo gan xoa tay: "Chia một ít cho người ta đi."

Lâm Tĩnh Hằng dừng bước, quay đầu đánh giá cô nàng từ trên xuống dưới, giống như nhìn thấy một bình xịt hơi cay hình người, lạnh lùng nói: "Cho ngươi hai mươi phút nghỉ ngơi, cắt cụt tóc, chùi hết cái bộ dạng gay lọ này lại đến tìm ta nói chuyện, xéo!"

Turan: "…"

Trên trời rơi xuống một cô gái xinh đẹp, còn là cựu bộ của Lâm Tĩnh Hằng, Lục Tất Hành vẫn không lên tiếng, tuân theo khách quan khoa học, cậu ở bên cạnh im lặng quan sát, hòng biết người biết ta.

Rất lâu trước kia, chuyện Evgeniya và Lâm Tĩnh Hằng truyền sôi sùng sục, truyền Lâm Tĩnh Hằng như một thái giám không có tình người, Lục Tất Hành vẫn cho là mọi người khoa trương cho thêm sắc thái hí kịch thôi, nhưng sau khi chứng kiến toàn bộ quá trình Lâm tướng quân đối xử với một cô gái xinh đẹp như thế nào, cậu cảm thấy lời đồn cũng không nhất định là bịa đặt vô căn cứ, quả thật có chỗ đáng tin.

"Xem ra đây là một phương trình chưa ai giải được." Khoa học gia đương đại lấy giải Nobel và giải cống hiến cho liên minh tự do làm mục tiêu không hề sợ hãi mà cân nhắc.

Sau đó cậu đúng lúc xen vào một câu: "Vấn đề đậu cơ giáp và nguồn năng lượng, có thể giao cho tôi."

Turan quay đầu nhìn thấy cậu, đôi mắt đột nhiên sáng rực lên, sau đó tự nhiên híp lại, chủ động giơ tay ra: "Xưng hô như thế nào đây?"

"Tôi tên Lục Tất Hành," Lục Tất Hành đầy phong độ bắt tay cô nàng, "Tôi hiện giờ xem như là kỹ sư tùy quân tạm thời, đúng không, tướng quân?"

Lâm Tĩnh Hằng bây giờ gặp cậu như gặp chủ nợ, qua loa gật đầu một cái, không lên tiếng.

"Kỹ sư tùy quân?" Turan nhìn chằm chằm mặt cậu, bị sắc đẹp làm mờ mắt, không chú ý sắc mặt không như bình thường của lão đại, mặt dày mày dạn nắm tay Lục Tất Hành không cho rút ra, "Kỹ sư tùy quân đẹp trai thế này, tướng quân đào ở đâu vậy? Tôi đã sớm bảo nên cho đám quái thai Bạch Ngân Tam kia cuốn xéo…"

"Elizabeth, Turan." Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên gọi cả họ lẫn tên cô nàng.

Turan giật mình, rốt cuộc chẳng màng sắc đẹp gì nữa, vô thức đứng nghiêm: "Có."

Lâm Tĩnh Hằng hạ giọng rất thấp: “Ta vừa nói gì?”

“Bảo tôi lăn, tuân lệnh.” Turan xoay gót chân, chuyển hướng vệ đội Bạch Ngân Cửu, “Toàn thể trứng – đằng sau quay, lăn theo ta!” *(ban đầu chữ cút xéo Lâm dùng đuổi Turan ghép từ (lăn) và (trứng))*

Foucault vội vàng đuổi theo, hỗ trợ tìm chỗ sắp xếp cho bọn họ.

Lâm Tĩnh Hằng quay người vào phòng điều khiển chính của cơ giáp.

Lịch vẫn là năm ngoái, song sau một đêm, căn cứ này đã thay hình đổi dạng.

Từ trên phòng điều khiển chính nhìn xuống, số tiểu cơ giáp mới tinh đó bị chiến hỏa tôi luyện một lần, sinh ra áo giáp loang lổ, robot sửa chữa bận xoay vòng vòng, chúng xếp hàng trong trạm cơ giáp theo số thứ tự, giữa có khoảng trống, những chỗ trống đó như rừng bia sau quốc hội liên minh, một đi không trở về.

Rất nhiều người dân căn cứ vây quanh bên ngoài trạm cơ giáp mỏi mắt mong chờ, có người nhìn thấy bạn bè người thân quay về liền gào khóc ngay tại cửa, có người không đợi được ai trở về vẫn chưa thôi hi vọng mà đi vào trạm cơ giáp, muốn tìm hết lượt võ trang căn cứ, vẫn không tìm thấy, thế là thất hồn lạc phách quanh quẩn mãi không đi.

Về phần nhiều hơn… không vợ không con, sống không ai chờ, chết chẳng ai hỏi, thì lại là một tình trạng bình thường.

Lâm Tĩnh Hằng chống hai tay trên song cửa sổ, chốc lát sau hắn cúi đầu thật thấp, cằm cơ hồ chạm đến ngực, nhắm mắt lại, chậm rãi phun ra một hơi kia.

Turan còn chưa chính thức báo cáo hắn, song dăm ba câu nói qua về lai lịch cơ giáp đã khiến hắn có dự cảm xấu.

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng bước chân, vẻ nôn nóng trên mặt Lâm Tĩnh Hằng tích tắc biến mất, trở về dáng vẻ không buồn không vui, quay người lại… Suýt nữa đụng trúng người Lục Tất Hành.

Đúng rồi, còn có vị chủ nợ này.

Lâm Tĩnh Hằng né phắt ra sau, hắn không biết Lục Tất Hành uống nhầm thuốc gì, bởi vì lòng đang rối như tơ vò, hắn nhanh chóng quyết định – nếu Lục Tất Hành tiếp tục màn nói nhăng nói cuội đêm hôm trước, thì đuổi cậu cút xéo.

Vì thế hắn tuy rằng không nói năng lỗ mãng, một bên mày lại nhướng lên độ cong chửi đổng: “Chuyện gì?”

Lục Tất Hành khoanh tay dựa bên cửa sổ, trầm giọng nói: "Cảm ơn anh."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Câu "cút xéo" chuẩn bị sẵn hình như không thích hợp với ngữ cảnh này lắm, đành phải đi một vòng trên đầu lưỡi, rồi tự mình nuốt xuống.

"Khi ấy vẫn cứu họ một phen," Lục Tất Hành nói, "Anh sớm biết Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ sẽ đến, có thể chờ đi cùng bọn họ, không cần quan tâm sự sống chết của những người đó, giống như ban đầu chúng ta nói."

Lâm Tĩnh Hằng không ngẩng đầu lên mà vòng qua cậu: "Nguyên Dị Nhân chết rồi, cậu nghĩ Ares Phùng dễ lừa như vậy?"

Lục Tất Hành: "Chờ đã, em nghe bọn Bạc Hà nói, anh lại dùng thuốc thư giãn!"

Lâm Tĩnh Hằng lười trả lời, phớt lờ cậu như phớt lờ Trạm Lư vậy.

Lục Tất Hành không buông tha, tiến lên một bước cản hắn lại: "Thuốc thư giãn di chứng rất khó chịu, anh có đau không?"

Mấy lời "có đau không", "có mệt không" nọ kia, đối với Lâm Tĩnh Hằng mà nói, có phần thân thiết và riêng tư quá. Lần gần nhất hắn nghe thấy câu hỏi tương tự, là khi còn làm trẻ con, bởi vậy những lời này nghe giống như Lục Tất Hành đang không thèm lựa lời thảo luận với hắn chuyện hồi nhỏ tè vào bùn, khiến toàn thân hắn khó chịu, rất không biết nên tiếp tục như thế nào.

"Đừng có ở đây nói nhảm với tôi," Lâm Tĩnh Hằng cạn kiệt kiên nhẫn, "Hãy đi làm việc nên làm đi."

Lục Tất Hành nhạy bén phát giác sự mất tự nhiên của hắn, lùi lại chặn trước mặt hắn, lắc lư trái phải nhất định không cho hắn qua, chẳng sợ Lâm Tĩnh Hằng nổi giận chút nào – dù sao Lâm Tĩnh Hằng ở trước mặt cậu giận nhất cũng chỉ một chữ "cút", nói tục cũng ít, hoàn toàn không có sức sát thương. Về phần người khác tới trước mặt Lâm tướng quân đều rúm lại như chim cút, Lục Tất Hành trên lý trí bày tỏ lý giải và cảm thông, nhưng không thể như tự mình trải qua.

"Tướng quân, sao anh như trốn lưu manh vậy, em có làm gì anh đâu." Lục Tất Hành nói xong, bỗng nhiên phúc đến lòng sáng, đột nhiên tập kích, bất ngờ ném một câu tới Lâm Tĩnh Hằng, "Đêm qua thổ lộ nửa chừng thì bị bọn hải tặc đáng ghét cắt ngang, hôm nay muốn nói thêm vài câu với anh, mà anh lại không chịu để ý đến em. Chẳng lẽ bảo em ruột gan rối bời đi sửa trạm cơ giáp cho anh sao?"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Đội trưởng Turan vừa chỉnh đốn lại ngoại hình chạy vào phòng điều khiển chính: "…"

Lục Tất Hành liếc thấy cô nàng, không hề biết "xấu hổ" là gì, ngược lại cảm thấy thần sắc như bị sét đánh trên mặt đội trưởng Turan vô cùng thú vị – các bậc tiên hiền giới khoa học năm xưa tự tiêm virus vào người mình, thả diều bắt giữ sấm sét đã cho cậu dũng khí, sự cố chấp và điên cuồng vô cùng vô tận.

Lục Tất Hành nhân lúc Lâm Tĩnh Hằng đơ mặt ra, nắm lấy cổ tay hắn: "Nếu em muốn theo đuổi anh, anh sẽ bắn chết em chứ?"

65. Quyển 3 - Chương 65

Đội trưởng Đệ Cửu Vệ – tướng quân Turan, lập tức rùng mình, nghĩ thầm: "Ôi mẹ ơi, quả thật là tự cổ hồng nhan đa bạc mệnh, ta gặp phải thời vận gì vậy?"

Cô nàng quay đầu bỏ chạy, tiếc thay tiếng giày lính "cộp cộp" khi đến đã tự làm lộ, Lâm Tĩnh Hằng quát một tiếng: "Ngươi đứng lại đó cho ta!"

Turan thấp thỏm nép vào chân tường đứng im, nghĩ nghĩ lại quay đi, giữ nguyên động tác quay mặt vào tường hối lỗi, phi lễ chớ nhìn.

Lục Tất Hành thong dong lấy tay về, phảng phất sát khí đập vào mặt gặp cậu đều vòng qua, hóa thành hai làn gió mát vỗ tay áo cậu.

Nếu lúc này cậu làm dáng như bình thường, có lẽ Lâm Tĩnh Hằng còn có thể dứt khoát tống cổ cậu ra.

Nhưng người thanh niên đứng thẳng tắp, đôi mắt cũng chăm chú nhìn thẳng hắn, đồng tử sáng rực và chân thành – sáng quá rồi, gần như có chút ngây thơ, như một đứa trẻ… Những người làm nghiên cứu khoa học này, khi mỏi mắt nhìn chằm chằm một kết quả giải toán chờ mong đã lâu, ánh mắt đều như trẻ con vậy.

Mà cậu đứng hơi gần, Lâm Tĩnh Hằng có thể ngửi được mùi nóng hừng hực của người thanh niên, lộ ra sức sống bừng bừng.

Lâm Tĩnh Hằng nghẹt thở, im lặng ba giây, rồi hắn cẩn thận nhích nửa bước, né tránh sức sống khiến tim đập nhanh này, dùng hết mười phần khắc chế và bình tĩnh mà khéo léo từ chối: "Tôi rất cảm ơn, nhưng tôi không có suy nghĩ này, ba cậu cũng không thích cậu qua lại quá thân thiết với tôi, không cần mất công vô ích, hãy ra ngoài trước đi."

Turan bị bắt bàng thính trong nháy mắt hoài nghi mình đã nhận nhầm lão đại, muốn tìm kiểu gien kiểm tra thử.

Lục Tất Hành chớp chớp mắt, không hề để ý chút nào, khả năng là xúp gà hầm nhiều quá đổ không hết, cậu mở miệng chính là một đoạn nhảm nhí có thể viết vào sách báo toilet: "Thích một đóa hoa, chưa hẳn nhất định phải nhìn thấy hoa nở, thích một người, chưa hẳn nhất định phải có kết quả, quá trình theo đuổi

tình yêu và cái đẹp làm sao có thể nói là mất công vô ích được? Bản thân nó chính là một quá trình vô cùng tốt đẹp, anh không cảm thấy à?"

Lâm Tĩnh Hằng không cảm thấy, hơn nữa không đáp trả được, đã dùng hết những lời dễ nghe trời ban, hắn hiện nguyên hình: "Ăn no rửng mỡ, cút!"

Hắn không rút súng, mức độ này cũng không tính là nổi giận, ngược lại giống mãnh thú cẩn thận co móng vuốt, dùng đệm thịt vỗ nhẹ cậu một cái, Lục Tất Hành bị vỗ mở cờ trong bụng, một vừa hai phải, vừa đi ra ngoài vừa dào dạt nhiệt tình chào Turan: "Chào vệ đội trưởng, tóc cắt rất nghệ thuật đó. Cơ giáp có gì cần bảo trì, cứ tới tìm tôi bất cứ lúc nào."

Turan dùng ánh mắt chiêm ngưỡng liệt sĩ nhìn theo bóng lưng cậu đi xa.

Lâm Tĩnh Hằng cảm thấy một vòng cổ tay như bị ủi qua bằng bàn ủi, nhiệt độ kéo dài mãi không tan, một bầu sầu tự vừa nãy bị Lục Tất Hành khuấy tung hết, hắn dở khóc dở cười, lại có chút khác thường không nói nên lời.

Hắn rót cho mình một ly nước lạnh, đanh mặt vẫy tay gọi Turan lăn tới.

Turan phụng lệnh chỉnh đốn ngoại hình, không dám để hắn đợi lâu, vội vàng rửa mặt, một nhát dao cắt phăng mái tóc dài nuôi đã nhiều năm đến ngang tai, để lộ cổ, duy chỉ có hai lọn tóc quăn ở thái dương không nỡ động tới vẫn buông ở đó, ý đồ lừa dối qua cửa.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn quét cô nàng một cái, cảm thấy hình tượng này chẳng có tí thẩm mỹ nào, y như con xén tóc bị điện cuốn râu. "Nói ta nghe, liên minh bây giờ thế nào?"

"Tướng quân," Turan nghe câu hỏi này, bỗng nhiên thôi cợt nhả, đứng thẳng trước mặt hắn, "Bây giờ không còn liên minh nữa rồi."

Ngữ khí cô bình bình đạm đạm, rơi vào tai người lại kinh tâm động phách như tiếng sấm.

Turan hỏi: "Tôi nói từ đâu đây?"

Lâm Tĩnh Hằng dừng một chút: "Cứ điểm Bạch Ngân."

Turan hơi ngẩng đầu lên, sau đó dùng một loại ngữ khí nhạt nhẽo không hợp với phong cách lắm lời của cô: "Năm nay… năm ngoái cuối tháng Sáu, nửa đêm, không có bất cứ dấu hiệu gì, hệ thống năng lượng của cứ điểm Bạch Ngân đột nhiên sụp đổ, phòng ngự bị tắt không thể khởi động lại, hơn một ngàn trọng giáp siêu thời không trong tình huống như vậy xâm nhập tầng khí quyển, không tỏ rõ thân phận, cũng không có cảnh báo, trực tiếp oanh tạc điên cuồng, khiến cứ điểm Bạch Ngân tổn thất nặng nề."

Cứ điểm Bạch Ngân, vô số tinh anh, học viện Ulan tích lũy trăm thế hệ, Lâm Tĩnh Hằng dốc sức mấy chục năm…

Turan sửa lại cách dùng từ: "Không, phải nói là, gần như toàn quân bị diệt."

Dù rằng Lâm Tĩnh Hằng cảm thấy mình luôn lợi dụng cứ điểm Bạch Ngân, trừ Bạch Ngân Thập Vệ ra thì chưa từng coi người khác là người một nhà, nghe xong mấy câu này, huyết khí dẫn xuống không được còn đang điên cuồng xông lên đỉnh đầu hắn.

"Nguyên nhân là gì?" Lâm Tĩnh Hằng hạ giọng hỏi, "Giám sát mạng chết hết à? Đội tuần tra đâu? Mù à?"

"Hệ thống năng lượng của cứ điểm Bạch Ngân là bị xâm nhập từ mạng nội bộ, có người gắn một con chip trên thân cơ của Trạm Lư, Trạm Lư không khởi động được, cho nên hai tháng họ mới kiểm tra một lần theo lệ, quyền hạn rất cao, bị họ bỏ qua. Về phần đội tuần tra – cứ điểm Bạch Ngân lớp thì đi mất lớp thì từ chức, Lý thượng tướng giá áo túi cơm giữ chức suông, số còn lại cũng không phục hắn quản, hắn không chịu đứng ngoài cuộc, liền tự chủ trương dùng một nhóm người nhân tạo, đội tuần tra ngày đó vừa vặn là vệ đội người nhân tạo, cũng bị hack."

Lỗ hổng lộn xộn trong đây, Lâm Tĩnh Hằng vừa nghe liền hiểu ngay.

Cơ giáp và trí tuệ nhân tạo hạch cơ giáp là sản nghiệp của quân ủy, nhưng người nhân tạo – tuy rằng nguyên lý đều giống nhau, chỉ là trí tuệ nhân tạo bản đơn giản hóa, có thể sản xuất hàng loạt – lại bởi vì lợi nhuận cao mà bị quản ủy hội Vườn Địa Đàng cướp đoạt, thành sản phẩm đặc biệt phê duyệt của quản ủy hội.

Người nhân tạo thay quân đội loài người, trong đây dính đến bao nhiêu giá trị sản lượng và lợi nhuận? Lợi ích của bao nhiêu người cuốn vào đây? Khỏi cần nghĩ cũng biết là con số thiên văn. Lý thượng tướng đã không là cái chó gì, thì làm sao thượng vị cứ điểm Bạch Ngân? Và tại sao vừa thượng nhiệm đã phổ biến chiến đội người nhân tạo ở cứ điểm Bạch Ngân? *(Con số thiên văn là số rất lớn)*

Hiển nhiên, đây hoàn toàn là kết quả đánh cờ của quân ủy và quản ủy hội.

Nhưng không ngờ, bọn họ nội bộ choảng nhau, lại tạo ra mầm họa lớn như vậy.

Lâm Tĩnh Hằng trầm giọng hỏi: "Đây là phỏng đoán của ngươi, căn cứ đâu?"

"Không có, không phải tôi đoán, mà là chính Lý thượng tướng nói."

"Lý còn sống?" Lâm Tĩnh Hằng hơi giật mình.

Hắn lại còn mặt mũi sống tiếp!

" 'Suất ăn' mà đoàn cận vệ của Lý thượng tướng ăn, không dùng cùng một hệ thống năng lượng với cứ điểm Bạch Ngân, bọn họ liều chết che chở hắn phá vây, cả một cứ điểm Bạch Ngân chỉ có mình tên già này và mấy cận vệ chạy thoát." Turan nhún vai, "Nhưng không sống nổi đến bây giờ, trên đường trốn đến 'Thành Thiên Sứ' hắn đã bị người ta đánh cướp ám sát rồi."

Lâm Tĩnh Hằng phút chốc cau mày: "Là ngươi hay Bạch Ngân Thập làm?"

Bạch Ngân Thập cũng là đội đột kích nhưng nghiêng về ám sát mai phục, là thích khách vũ trụ.

"Tôi." Turan không kiêng dè thừa nhận ngay, thản nhiên nhìn lại hắn, là một con xén tóc cả người nồng mùi máu.

"Chúng ta đã ăn cơm của cứ điểm Bạch Ngân, dùng sân huấn luyện, trị đám tiểu bạch kiểm mới tốt nghiệp trường quân đội ở đó, chặng đường mỗi người tuần tra quanh cứ điểm Bạch Ngân cộng lại đủ đi mấy vòng Thiên Hà Số 1. Tôi cảm thấy không có đạo lý, tướng quân, cứ điểm Bạch Ngân thất thủ là một tay tên chó chết Ares Lý kia tạo thành, mười vạn trú binh hủy trên tay một mình hắn, cuối cùng chính hắn muốn chạy trốn đến Thành Thiên Sứ tị nạn, tiếp tục làm một kẻ quyền quý chân trong chân ngoài – không có cửa đâu! Ngài muốn truy cứu trách nhiệm, tôi nhận phạt."

Lâm Tĩnh Hằng khoát tay, không so đo mấy việc lắt nhắt này.

"Chính phủ liên minh hiện tại tình hình thế nào?"

"Chính phủ cũng ổn, chỉ là hơi yếu đuối." Turan nghỉ một hơi, nói tiếp, "Trước khi thông tin liên lạc gián đoạn, tôi nghe nói chính phủ liên minh đã vứt bỏ Votaw, tập thể chuyển dời đến cứ điểm Thành Thiên Sứ, bây giờ Thành Thiên Sứ là bộ chỉ huy lâm thời. Trong tay họ vẫn còn quân, dù sao bộ đội đóng quân ở các cứ điểm xung quanh Thiên Hà Số 1 không ít, lại thêm nhà máy công nghiệp quân sự của quân ủy ngay tại Thành Thiên Sứ, đạn dược không thiếu, ông Woolf tự mình trấn giữ, vấn đề không lớn, đánh được với bọn hải tặc. Thiên Hà Số 1 ai hơi có đường đều đã theo đến đó tị nạn – bọn hải tặc 'Đoàn Quang Vinh' trực tiếp tiến vào từ cứ điểm Bạch Ngân, phá hoại chủ yếu chính là ở Thiên Hà Số 1."

"Những người dân khác thì sao?"

"Người dân Thiên Hà Số 1 à? Ngược lại rất tốt. Thiên Hà Số 1 toàn là người danh giá, Đoàn Quang Vinh muốn xây dựng chính phủ, đi đường dụ dỗ, đương nhiên phải chiều họ, chỉ có điều không trung kiểm soát rất chặt, đừng có không dưng bay lung tung trên trời thì sẽ không sao, theo lý thuyết sinh hoạt đều được đảm bảo." Turan buông tay, "Nhưng sau khi thông tin liên lạc sập, Vườn Địa Đàng cũng sập theo… Tôi không biết trong đây có nhân tố quản ủy hội cố ý do sợ người dân nghiêng về hải tặc vũ trụ hay không – tuy rằng không thiếu ăn không thiếu mặc, nhưng mà Vườn Địa Đàng vừa sập, cũng chết không ít người. Tôi nghe nói rất nhiều nơi đã thành lập đội tuần tra tự trợ, phụ trách một quảng trường, đề phòng tự sát."

Những lời này nếu để đám "dã nhân" Thiên Hà Số 8 nghe thấy, chắc sẽ cảm thấy là chuyện phi lý.

Không thiếu ăn không thiếu mặc, còn có hải tặc vũ trụ lôi kéo, làm sao có thể chán sống muốn đi tìm cái chết? Cuộc sống tốt nhất ở Thiên Hà Số 8 cũng chẳng hơn như thế.

Phải biết rằng Bắc Kinh một trong các tinh cầu từng phồn hoa nhất Thiên Hà Số 8, ngay cả việc cung cấp hơi ấm cho thành phố cơ bản cũng không giải quyết được, ba năm mùa đông giá rét, người vô gia cư chết đói chết cóng hàng loạt như lũ chó mèo lang thang, chẳng lạ chút nào. Cho đến khi cửa nát nhà tan, họ cũng chưa được thấy đồng loại khác trên thế giới này sống cuộc sống như thế nào.

Nhưng đây không hề là làm trò mèo.

Cả nền văn minh liên minh đều xây dựng trên Vườn Địa Đàng, ngoại trừ Thiên Hà Số 8, mọi người từ nhỏ đã được Vườn Địa Đàng che chở kỹ lưỡng, như mầm non chăm chút cẩn thận bằng dịch dinh dưỡng trong nhà kính thành phố, chưa bao giờ tiếp xúc với thế giới bên ngoài gió tạt nắng chiếu, một khi đập vỡ lồng ấm, như thú cưng nuôi trong nhà bị vứt ra đồng hoang, đôi khi thật sự không có cách nào sống tiếp được.

"Nhưng cũng chỉ mình Thiên Hà Số 1 ổn, các nơi khác thực sự khó mà nói. Tướng quân, ngài biết các đại thiên hà đều không có quyền tự trị quân sự, phòng ngự toàn dựa vào chút ít quân trung ương phái trú, chìa khóa mật giám sát quản lý cơ giáp của quân trung ương lại ở cứ điểm Bạch Ngân, chẳng ai ngờ được cứ điểm Bạch Ngân xảy ra chuyện trước hết." Turan dừng lại, thở dài không rõ lắm, "Hải tặc vực ngoại thừa nước đục thả câu gây sự khắp nơi, cứ điểm Bạch Ngân lại mất liên lạc, quân trung ương của rất nhiều nơi căn bản không kịp phản ứng. Bây giờ không như chiến tranh cổ đại, mất tiên cơ còn có cơ hội cá muối trở mình – ngài không lái cơ giáp ra được, hệ thống chống đạn đạo nào chịu nổi đám liều mạng oanh tạc điên cuồng? Thi cốt không còn cũng tính là nhẹ rồi."

Lâm Tĩnh Hằng bước chậm rãi.

Xuyên qua cửa sổ, hắn nhìn thấy các thành viên của võ trang căn cứ bên ngoài đang chỉnh đội, những người này không về nằm ườn ra, ăn mừng mình giữ được cái mạng chó, còn lảng vảng ở trạm cơ giáp, cũng không biết đang âm mưu mít-tinh phi pháp gì.

Cổ Lâm Tĩnh Hằng hơi nghèn nghẹn, gió tanh mưa máu giữa những câu chữ của Turan sắp nhấn chìm phòng điều khiển chính.

"Hải tặc có phe phái bất đồng, Đoàn Quang Vinh chiếm đóng Thiên Hà Số 1 bây giờ muốn đi theo đường thay đổi triều đại, không phải cần mua chuộc lòng người sao? Không đái vào một bình với đám thần kinh Hiệp hội chống Utopia. Cho nên Đoàn Quang Vinh sau khi chiếm Thiên Hà Số 1 không bao lâu liền đưa ra bản tuyên bố, phân rõ giới hạn với hải tặc khác, còn biến hết người ta thành tổ chức khủng bố phi pháp." Turan giải thích vài câu đơn giản, "Đám hải tặc vực ngoại xâm phạm liên minh này vốn coi Đoàn Quang Vinh là 'võ lâm minh chủ' đầu lĩnh, bây giờ minh chủ đơn phương giải tán, bọn họ không biết là trả thù hay là thế nào, mà càng coi trời bằng vung, chuyện gì cũng làm được, ai gặp là xui xẻo."

Tuy nói là "dưới ổ lật không có trứng lành", nhưng thì ra dưới thiên tai nhân họa, trứng quyền quý cũng luôn có thể có tôn nghiêm hơn trứng bình thường một chút.

Chính phủ vĩ đại đua nhau lên sàn, mà giai cấp ẩn hình vĩ đại vững như thành đồng, sau khi chính phủ liên minh sụp đổ, lại vẫn trở thành chỉ đạo tinh thần của người mới tới.

"Sau khi ngài đi, chúng tôi theo dõi chiều hướng của Thiên Hà 6 và 7, tôi vẫn dẫn các anh em 'chuyển phát nhanh' giữa Thiên Hà 6 và 7," "Chuyển phát nhanh" của Turan bỏ trong ngoặc kép, nghe là biết không phải chuyển phát nhanh đàng hoàng hợp pháp, "Đơn cuối cùng là tàn dư quân trung ương Thiên Hà Số 6 gặp đại vận chạy thoát, họ không có cơ giáp để dùng, bèn dẫn một bộ phận nhân sĩ phi quân đội tổ chức một đội võ trang dân gian, tìm cách nhờ chúng tôi vận chuyển một mớ trọng giáp cũ từ đường buôn lậu Thiên Hà Số 7 qua, nhưng chờ chúng tôi giao hàng đến nơi thì người thuê đã không còn."

Lâm Tĩnh Hằng đưa mắt nhìn cô nàng.

"Căn cứ trú quân họ ẩn thân biến mất trên bản đồ – bị nổ tan tành, số cơ giáp này đành phải béo cho tôi. Hải tặc chiếm đóng Thiên Hà Số 6 cảm thấy người của Thiên Hà Số 6 không an phận, vì thế phong tỏa giao thông không trung, bắt đầu từ trung tâm hành chính, lái mấy trăm xe cơ giáp mặt đất chơi thi đấu tàn sát." Turan nói, "Tôi cảm thấy không tiện lấy không cơ giáp của người ta, liền dẫn các anh em đi nổ căn cứ hải tặc trên sao thủ đô Thiên Hà Số 6, lãng phí không ít đạn đạo vào bọn chúng, sau đó chạy đến vực ngoại, lại tìm không ra đường nào tin được để bổ sung quân bị và năng lượng… Bằng không hôm nay cũng chẳng giật gấu vá vai như thế, xin lỗi tướng quân, trách tôi tự tiện hành động."

Lâm Tĩnh Hằng không chú ý tới biện giải nho nhỏ của cô nàng: "Tất cả quân trung ương phái trú đều tệ hại thế à?"

"Không phải." Turan hơi do dự, lắc đầu, "Có người phản ứng kịp thời, đều là cựu bộ của tướng quân Lục Tín, không biết thông qua biện pháp gì, sớm lấy được chìa khóa giám sát."

Câu kế tiếp chẳng cần giải thích nhiều, Lâm Tĩnh Hằng tự khắc đã hiểu – chương trình quản lý của khóa giám sát rất phức tạp, có thể đột phá nó, chắc chắn từ rất sớm đã bắt đầu mật mưu, là muốn tạo phản hay thế nào thì khó mà nói.

Hai người lặng thinh một lúc lâu.

Turan hỏi: "Tướng quân, có gì ăn không?"

Lâm Tĩnh Hằng ngẩng đầu nhìn cô nàng.

Turan nói: "Hơn nửa năm không xuống đất, vật tư dự trữ không đủ, gần đây đều dựa vào ống tiêm dinh dưỡng qua ngày, dạ dày tôi sắp teo rồi. Ban nãy vội tìm ngài báo cáo trước, nước cũng chưa kịp uống."

Lâm Tĩnh Hằng chỉ tủ thực phẩm ngay cửa phòng điều khiển chính.

Đám học sinh thường xuyên đến đây học, chuẩn bị sẵn để ăn.

Turan reo một tiếng, cũng không kén chọn, tiện tay vớ cái bánh mì bắt đầu nhai ngấu nghiến.

"Bên ngoài vật tư đã bắt đầu thiếu thốn?"

"Đừng nói nữa," Turan ăn quá nhanh hơi nghẹn phải đấm ngực, "Bọn hải tặc vực ngoại khổ quen rồi nên cái gì cũng cướp. Vừa truyền bá tà giáo vừa cướp bóc, hệ thống tiền tệ tín dụng của liên minh đã sập cùng Vườn Địa Đàng, chẳng ai có tiền, ngài cũng không biết nên lấy cái gì đi đổi với người khác, ống tiêm dinh dưỡng sắp thành đồng tiền mạnh, còn có thể sống sót gặp ngài không dễ dàng đâu tướng quân à."

Lâm Tĩnh Hằng gật đầu: "Những người khác có liên lạc không?"

"Không có," Turan lắc đầu, "Loạn cào cào, đều đang tranh giành địa bàn, sau khi nhận được mệnh lệnh tôi vẫn cho người theo dõi điểm nhảy vũ trụ, chờ tín hiệu viễn trình của ngài. Vực ngoại địa hình quá phức tạp, chúng tôi không rành nơi này, trên đường đều có hải tặc canh gác, không tìm được tuyến đường ngầm đáng tin, thành thử không dám chạy lung tung."

Lâm Tĩnh Hằng mở miệng muốn hỏi tiếp gì đó: "Lâm…"

Turan dính bơ lên khóe miệng, vội vàng chùi đi: "Hửm?"

"Không có gì." Ngón tay Lâm Tĩnh Hằng ấn nhẹ các khớp, hắn nuốt xuống một bụng nóng ruột nóng gan khác, hỏi cũng chẳng được gì, thứ nhất phu nhân của thư ký trưởng đang ở Thành Thiên Sứ, bên cạnh nhiều tầng hộ vệ, không có việc gì sẽ không xuất đầu lộ diện, Turan chưa chắc đã nghe nói, "Ăn từ từ thôi, cho các ngươi hai mươi bốn tiếng nghỉ ngơi, sau đó tập hợp, ta cần xử lý sạch sẽ đám hải tặc xung quanh."

Lục Tất Hành lái tiểu cơ giáp dùng để kiểm tu, thong thả đậu xuống sân ga cơ giáp, cậu vừa mới vào trong trọng giáp của Bạch Ngân Cửu nhìn sơ qua, phát hiện thật là một đám dư nghiệt thế kỷ trước, nhìn bên ngoài đáng sợ mà mở ra như vào viện bảo tàng lịch sử vậy, Lục Tất Hành hoài nghi mình đã ngửi thấy mùi chất bảo quản.

Thật sự rất khó tưởng tượng, Bạch Ngân Cửu chính là dựa vào đống sắt vụn đồng nát này để tiêu diệt thân vương Cayley.

Võ trang căn cứ tách ra nội chiến hơn ba tháng rốt cuộc bắt tay giảng hòa. Chu Lục, Foucault và Hoàng Thử Lang bình tĩnh hòa nhã tụ lại bàn bạc gì đó.

Tháp năng lượng bắt đầu ngả về tây, ánh sáng nghiêng nghiêng chiếu bóng phố lớn ngõ nhỏ của căn cứ trên mặt đất, bình yên khiến người ta có cảm giác như đã cách mấy đời rồi.

Bạch Ngân Cửu được nghỉ ngơi chốc lát đi dạo khắp nơi, có mục đích mà quan sát tình hình trong căn cứ, Turan đang chăm chú nhìn màn hình đa phương tiện không rời mắt, xem một bộ phim tình cảm xưa lắc xưa lơ.

Đối diện trạm cơ giáp, chị Béo dẫn một đám người cầm nồi niêu chậu bát đến, mùi thức ăn tỏa khắp bên ngoài trạm cơ giáp khô hanh, có một đứa trẻ nhảy lên xé lịch năm ngoái.

Sau đó họ dọn rượu và thức ăn lên, xếp một vòng nến trên bãi đất trống nhỏ ngay cửa trạm cơ giáp.

Chu Lục đứng dậy, tinh thần lực cạn kiệt khiến hắn hơi chấn động não, bước đi loạng choạng, hắn dẫn đầu lấy một xấp giấy nhỏ trong túi quần, trên mỗi tờ giấy có một cái tên biến mất, lần lượt dán chúng trên giá nến.

66. Quyển 3 - Chương 66

Đó là một nghi thức lặng im, Lục Tất Hành lần đầu tiên nhìn thấy lễ tang của dân lang thang vũ trụ.

Không có mộ phần, không có tụng ca, không có di thể, dĩ nhiên cũng không có vĩnh biệt di thể.

Nến trắng cao bằng ngón cái xếp thành một hàng, dán tên ai tức là thay người đó đứng ở đây, chị Béo lần lượt đốt chúng lên, sau đó người và nến mặt đối mặt, người im lặng đứng, nến im lặng cháy, cháy hết xem như đã chào xong, đi cùng một quãng, kết thúc đoạn duyên phận vội vã này.

Những con người sống trong căn cứ này, lai lịch bất minh, cả đời không có thân phận, không có sự tích đáng khen ngợi, giãy giụa sống trên dưới trăm năm, sau đó như một vì sao nhỏ bé trong "Sa Mạc Tử Vong", đến từ va chạm, lại tan thành khói bụi trong va chạm, giữa dòng thời gian đến rồi đi, chẳng còn dấu vết gì.

Bạch Ngân Cửu thay ca, tiểu cơ giáp chở người chạy qua chạy lại, tràn ra sóng nhiệt vẩn đục, tháp năng lượng ngả về phía tây, không khí của căn cứ nhận nhiệt không đều bắt đầu di chuyển, hình thành gió đêm du dương. Gió đêm lướt qua, nến nối nhau tắt, mẩu giấy viết tên cũng bị cuốn lên trời, bay lung tung vào khu dân cư và ngõ nhỏ chật hẹp, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Sau đó bữa tối bắt đầu.

Bạch Ngân Cửu mới thay ca trực xuống cơ giáp chưa quen đã thân y như vệ đội trưởng của chính họ, ngửi thấy mùi liền đến, tự nhiên hòa vào đó mà ăn chực uống chực.

Chị Béo rót cho Lục Tất Hành một ly rượu mạch nha tự ủ, lọc không sạch lắm, vị ngược lại không tệ. Cậu lắc lắc ly rượu, đi đến bên cạnh Chu Lục, vỗ vai hắn.

Chu Lục gần đây bị Lâm Tĩnh Hằng ném trong đội tuần tra viễn trình, tra tấn đến sống dở chết dở, khuôn mặt non choẹt cũng tóp teo không còn, khuôn mặt dừng lại ở giai đoạn thiếu niên hai mươi năm lần thứ hai phát triển, có đường nét, trông lại đàng hoàng hẳn lên.

"Thân vương Cayley cứ thế chết rồi." Chu Lục cúi đầu, đạp mạnh mặt đất, giống như đang xác nhận mình

quả thật đã xuống cơ giáp, "Y như nằm mơ vậy… Về sau thì sao? Bọn hải tặc còn phái người đến không?"

Lục Tất Hành nói: "Khó mà nói, phải xem Hiệp hội chống Utopia bày cục như thế nào ở Thiên Hà Số 8, hoặc Ares Phùng ở chỗ bọn họ có phải là nhân vật quan trọng hay không."

"Cũng phải," Chu Lục giơ tay cụng ly với cậu, nói, "Ngoại trừ lão điên hại người không lợi mình Ares Phùng kia, chẳng ai thèm đến Thiên Hà Số 8, đúng không? Đến bọn hải tặc cũng biết nơi này chẳng có cái gì hết."

Lục Tất Hành suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Tọa độ của căn cứ không còn an toàn, một đám người già yếu bệnh tật sống ở đây, các anh có dự định gì?"

Chu Lục vừa nghe hỏi, bả vai liền sụp xuống, xương bả vai hai bên nhô lên, tạo thành một đường cong ở giữa, hắn uể oải nói: "Thầy Lục, trước kia khi thầy mở trường, tỷ lệ rớt môn hàng năm chắc chắn là rất cao nhỉ?"

Tỷ lệ rớt môn trường thầy Lục quả thật cao phát sợ, nhưng cậu không hề cảm thấy đó là vấn đề của mình.

"Thầy yêu cầu quá cao rồi, bây giờ đến hỏi tôi có dự định gì…" Chu Lục nhìn chằm chằm mặt đất, ánh mắt đăm đăm, thì thào, "Tôi bây giờ chỉ muốn dạng tay dạng chân nằm dài, moi não ra đặt qua một bên, chẳng nghĩ ngợi gì. Tìm được đường sống trong chỗ chết một lần, đã dùng hết sức lực rồi."

Lục Tất Hành lập tức biết điều không hỏi nữa, song song ngồi ngẩn người, cùng nhau moi não ra đặt trên đầu gối, để trống sọ não, nhìn theo tháp năng lượng chìm vào dưới màn trời.

Mọi người uống xong mấy thùng rượu mạch nha to bọn chị Béo mang đến, đau thương dần dần bị hòa tan, bắt đầu ầm ĩ, có kẻ lầm bầm độc thoại, có kẻ tụm năm tụm ba lớn tiếng chửi đổng, cụ thể chửi ai thì chẳng biết, chỉ biết trên dưới ba đường bay đầy trời, còn rất có tiết tấu và vận luật, như một bài hợp xướng.

"Ban nãy đại tỷ Foucault nói, bọn tôi về sau vẫn gọi là 'Đội Tự Vệ Thiên Hà Số 8', vừa vặn tên của tòa nhà hành chính cũng không cần sửa." Dưới âm nền om sòm, Chu Lục bỗng nhiên nói không đầu không đuôi, lưỡi hắn hơi líu lại, "Tôi nhớ lại khi tôi mới tổ kiến Đội Tự Vệ, khi đó tôi cảm thấy mình đã lựa chọn vận mệnh, một bụng hào ngôn tráng ngữ đều là thầy gạt… Bây giờ mới biết đã mắc lừa, tôi là bị vận mệnh xô đẩy, mù mờ đi đến bước này. Vừa rồi ngồi ở đây, tôi cảm thấy mình giống như mất trí nhớ, đột nhiên không nhớ ra mình lái cơ giáp lên chiến trường như thế nào, cầm súng giơ pháo bắn người khác như thế nào. Tôi còn cho rằng ngồi bên cạnh là Phóng Giả…"

Hắn nói hai chữ "Phóng Giả" nghẹn ngào không rõ, Lục Tất Hành chậm nửa nhịp mới hiểu, nhìn hắn một cái.

"Tôi còn cho rằng…" Ngũ quan Chu Lục co rúm lại, lắc đầu cố giãn ra mà không được, hắn liền mặc kệ vậy. Ngậm nửa xiên thịt chưa kịp nhai, trong cổ Chu Lục tự dưng phát ra một tiếng nức nở như dã thú tru, còn chảy một dòng máu mũi, không để ý đưa tay chùi, làm mặt mình lem nhem máu và nước mắt.

Không ai nghe thấy tiếng nức nở này của hắn, mọi người đều đang trút hết ra, giống như có hôm nay không còn ngày mai vậy.

Lục Tất Hành im lặng đứng dậy, đi ngang qua đám đông, đến phòng điều khiển chính của cơ giáp.

Lâm Tĩnh Hằng không rời khỏi phòng điều khiển chính, đại khái là chê ồn, hắn kéo hết tầng cách âm trên cửa sổ xuống rồi tắt đèn, dùng màn hình ba trăm sáu mươi độ chiếu lại cả cuộc chiến đấu, như một kỳ thủ bày lại bàn cờ, ngón tay kẹp một cây bút điện tử.

Từ hôm qua đến bây giờ, Lâm Tĩnh Hằng đã gần bốn mươi tiếng chưa chợp mắt, dốc lòng dốc sức, tinh thần lực quá tải, có lẽ thật sự đã mệt lắm rồi. Thang máy vừa mở cửa, Lục Tất Hành liền nhìn thấy cây bút điện tử hắn kẹp ở đầu ngón tay rơi xuống đất.

Lâm Tĩnh Hằng giật mình phản ứng lại, "Chậc" một tiếng. Lúc này xung quanh không có ai, hắn lười khom lưng, giơ chân quắp cây bút điện tử lăn xa về, mũi chân hất một cái, vừa vặn lăn vào bàn tay chờ bên cạnh.

Lục Tất Hành lên tiếng: "Đá hay lắm, ba điểm!"

Lâm Tĩnh Hằng nghe cậu la lên, toàn thân giống như tự dưng mọc thêm hơn hai trăm khúc xương, nháy mắt từ trạng thái nửa tê liệt ngồi ngay ngắn lại, dáng vẻ nghiêm chỉnh thừa sức đi chụp áp-phích tuyên truyền. Lục Tất Hành còn tưởng là mình cách hơn hai mươi mét, ở ngoài ngàn dặm đạp trúng đuôi Lâm thượng tướng rồi, lập tức bước chân cũng nhẹ hơn rất nhiều, theo kẽ sàn nhà đi qua, cậu đặt một mớ xiên thịt nướng trước mặt Lâm Tĩnh Hằng – hẳn là Lâm Tĩnh Hằng vừa ăn cao dinh dưỡng, giấy gói còn đây.

Lục Tất Hành: "Em trước kia cũng ăn cao dinh dưỡng, bây giờ lại đột nhiên cảm thấy, món này có thể được bầu làm một trong mười phát minh lớn phản nhân loại."

Cao dinh dưỡng thường chỉ có một miếng bằng bàn tay, hơi cứng hơn bánh đúc, vào miệng tan rất nhanh, người trưởng thành bình thường nhét nguyên cả miếng, cũng không khác uống ly nước lắm, cơ bản chẳng có cảm giác no bụng gì, nhưng nó sẽ nhanh chóng đưa dinh dưỡng đến các nơi trong cơ thể, tỷ lệ dùng rất cao, đồng thời bên trong có một loại vật chất đặc biệt sẽ kích thích đại não, khiến người ta mất hứng thú với thức ăn trong một thời gian – mặc dù không no, nhìn thấy thức ăn cũng sẽ không thèm.

Món này có thể giảm rất nhiều thời gian tiêu hóa sau khi ăn, mới ăn xong năm phút là có thể đi tham gia chạy mang vật nặng mười kilomet, không sợ ảnh hưởng hệ tiêu hóa, còn giảm được đồ ăn vặt sau bữa cơm, khỏe mạnh phản nhân loại.

Lâm Tĩnh Hằng khỏe mạnh nhìn quét qua thịt ba chỉ nằm đầy trước mặt, quả nhiên chẳng thèm thuồng gì, khoát tay ý bảo Lục Tất Hành mang đi.

"Nghe nói căng tin của cứ điểm Bạch Ngân các anh hằng ngày đều chỉ cung cấp cao dinh dưỡng?"

"Cao dinh dưỡng thì làm sao?" Lâm Tĩnh Hằng dửng dưng thu ánh mắt về bút ký trên đầu, "Cao dinh dưỡng của cứ điểm Bạch Ngân giá thành rất cao, không rẻ hơn thuê riêng một đám đầu bếp năm sao, chỉ tiêu dinh dưỡng đều là phối riêng theo tình hình thân thể của binh lính căn cứ, còn tiết kiệm thời gian."

Lục Tất Hành lấy làm lạ hỏi: "Lãng phí thời gian một cách thích hợp có trợ giúp cho nâng cao chất lượng cuộc sống, tiết kiệm như thế để làm gì?"

Lâm Tĩnh Hằng lườm cậu một cái: "Để khỏi ăn no rửng mỡ dùng dạ dày suy nghĩ."

Lục Tất Hành đã quen phong cách này của hắn, bị giễu cợt một câu cũng không để bụng, cầm một xiên thịt nướng thơm nức mũi, lần lượt ngoạm nấm chen giữa các miếng thịt ra ăn trước: "Em hồi nhỏ sống trên sao Cayley, kế bên có một nhà kho rất rộng chứa đồ của Lão Lục, nghe nói vốn là muốn giữ lại làm vườn hoa, Lão Lục không chịu, đặc biệt cắt ra một khoảng, cất tòa nhà nông trường, bên trong trồng các loại rau theo tầng, anh thấy nông trường bao giờ chưa?"

Votaw được mệnh danh là công viên đẹp nhất thế giới, mỗi một gốc cây đều là tác phẩm nghệ thuật, không hề gieo trồng rau dưa củ quả. Lâm thiếu gia lớn lên ở Votaw nghe chí thú của Độc Nhãn Ưng vô cùng khinh bỉ, hắn cười nhạo một tiếng mà nghĩ thầm: Lão mèo Ba Tư này, sợ là lai tạp mèo cỏ nông thôn rồi.

"Bên cạnh mỗi một gốc thực vật đều có bộ cảm biến, trên có một thang Likert thay đổi màu sắc, đỏ hết các nấc sẽ sáng đèn, có nghĩa là một bộ phận nào đó trên cây này đã đến lúc ngon miệng nhất, dùng thiết bị đầu cuối cá nhân quét qua có thể nhìn thấy rất nhiều nơi sáng đèn đỏ, mỗi lần đi vào như chơi trò tìm kho báu, hái xuống có thể trực tiếp đưa robot chế biến để ăn… Em thích nhất bệ nướng trong vườn nấm."

Lâm Tĩnh Hằng nhìn bút ký không tiếp lời, giống như chỉ coi lời cậu nói là âm nền. Song người này lải nhải như vậy bên tai, trên mặt hắn lại là sự bình thản hiếm thấy, không hề có vẻ bực dọc.

Lục Tất Hành nói: "Chờ tương lai không còn chiến tranh, em sẽ lại xây một học viện, sân sau cũng để một khoảng đất trống, làm nông trường trong nhà, phải làm như mê cung."

Lâm Tĩnh Hằng khoanh một vòng trên hai chữ "súng đạn", nghe chí hướng cao xa này của Lục Tất Hành, nghĩ thầm: "Cậu cũng thật trẻ con."

"Nhưng khi đó cơ thể không khỏe lắm, ăn uống hạn chế, Lão Lục không cho em đi, bị em mè nheo không chịu nổi, mới đồng ý khi nào tuyết rơi sẽ dẫn em vào nướng nấm một lần. Cayley không có mùa đông dài lê thê như sao Bắc Kinh, đặc biệt là nơi bọn em ở, chỉ có hai mùa mưa và khô, mùa khô đặc biệt rất ít mưa, mùa mưa nhiệt độ tương đối cao, tuyết rơi là vô cùng hiếm gặp, hai mươi năm chỉ có ba lần tuyết rơi, với em mà nói, mỗi lần đều là niềm vui bất ngờ đặc biệt lớn – Votaw có tuyết rơi không anh?"

Lâm Tĩnh Hằng: "… À."

Tuyết của Votaw đều do người khống chế, học viện Ulan vào mùa hè mỗi tuần mưa một lần, mùa đông thì cách hai mươi ngày tổ chức cho tuyết rơi một lần, ngày tuyết rơi sẽ chào đón nửa ngày nghỉ và một đống

bài tập, trong ấn tượng của Lâm Tĩnh Hằng, luôn dính đến thư viện ru ngủ.

Hắn lôi những lời Lục Tất Hành nói ra suy nghĩ giây lát, đáy tim khẽ treo lên. Bởi vì Độc Nhãn Ưng không hề là phụ huynh kiểu lý trí, cơ bản thuộc về loại uống say thì cái gì cũng đồng ý, có thể khiến lão canh chừng nghiêm ngặt như vậy, Lục Tất Hành hồi nhỏ sống như thế nào?

"A đúng," Lục Tất Hành nhớ tới điều gì, "Em biết học viện Ulan các anh, tuần tự từng bước, cái gì cũng chính xác đến từng giây, chán ngắt… Chà, cái này thật sự rất mềm."

Cậu cắn bò viên "Phập" một phát, nước thịt suýt nữa tràn ra, Lục Tất Hành bị nóng suýt rơi nước mắt, mùi thơm phức tràn ngập trong phòng điều khiển chính, trên màn hình lập thể bên cạnh, chiến đội ma quỷ của thân vương Cayley cũng giống như bị thứ mùi thơm không hợp nhau kéo chậm tiến độ, khóe mắt Lâm Tĩnh Hằng giật giật, không xem nổi bút ký nữa: "Cơ thể không khỏe lắm?"

"Hồi nhỏ, là hồi nhỏ!" Lục Tất Hành vừa rùng mình vì nóng vừa nhấn mạnh, ngữ khí gấp gáp rất giống tên lừa đảo mời chào hàng giả kém chất lượng, "Bây giờ cơ thể khỏe rồi, ngủ sớm dậy sớm, rèn luyện đều đặn, sống trong môi trường không trọng lực của vũ trụ nửa năm một năm cũng không là gì, điểm này anh không cần lo lắng đâu."

Lâm Tĩnh Hằng vừa định gật đầu, đột nhiên cảm thấy những lời này của cậu không thích hợp lắm: "Tôi lo lắng cái gì?"

Lục Tất Hành ngậm nửa viên thịt, vừa ngại ngùng vừa xấu xa cười nhìn hắn, giấu đầu lòi đuôi nói: "Không có gì."

Gân xanh ở thái dương Lâm Tĩnh Hằng có xu hướng giật giật tại chỗ, Lục Tất Hành vội vàng nói: "Là anh hỏi trước mà! Này này, sao lại sầm mặt xuống rồi? Em không cút… Sao mới đến đã đuổi em cút? Tướng quân, em phát hiện con người anh sao mà dễ ngượng quá hóa giận như thế? Cho anh một xiên thịt viên này."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

"Đặc biệt là với em," Lục Tất Hành vui vẻ nói, "Em từng quan sát, anh đối với người khác đều không có bệnh trạng này, sao đối với em đặc biệt như vậy?"

Lâm Tĩnh Hằng còn đang giật mình vì chuyện cậu "ngày tuyết rơi mới được ăn nấm một lần", lời khó nghe không thể nói ra, một câu mặt dày này của Lục Tất Hành khiến hắn thật sự không thể đáp trả, hắn đành phải phẫn uất cầm một xiên thịt viên lên bịt miệng, giả câm vờ điếc.

Lâm Tĩnh Hằng khác với Độc Nhãn Ưng, sự chính xác, chín chắn và đáng tin ở hắn là thuộc về bản chất, quản lý cứ điểm Bạch Ngân thời gian dài, cảm giác quyền uy rất mạnh, có cảm giác người trưởng thành hơn bất cứ một ai bên cạnh Lục Tất Hành, đặc biệt là cảm giác nuông chiều như có như không, trêu ra thói trẻ ranh kìm nén rất lâu trên người Lục Tất Hành – càng không thích ngó ngàng tới cậu, cậu càng phải sờ

đông mò tây trêu ghẹo lung tung.

Trêu ghẹo khiến Lâm Tĩnh Hằng không dưng ăn thêm một bữa khuya, căng da bụng chùng da mắt, hết cách đành lén gửi một đoạn trực tiếp hiện trường đến thiết bị đầu cuối cá nhân của Độc Nhãn Ưng, gọi lão mèo Ba Tư giương nanh múa vuốt đến cứu giá, tai được thanh tịnh chốc lát, sáng sớm hôm sau, trời chưa sáng hẳn đã dẫn một đám tiểu lưu manh Bạch Ngân Cửu chạy mất, bỏ Turan lại trông chừng căn cứ, tự mình đi truy lùng tàn dư Vệ đội thân vương Cayley.

Vẫn nói "trí giả lo nghĩ ngàn điều tất có một điều sơ sót", Lâm Tĩnh Hằng mụ mị đầu óc, vậy mà để lại Turan kẻ già chuyện bậc nhất Bạch Ngân Thập Vệ cho Lục Tất Hành.

Turan nhanh chóng nghe ngóng rõ ràng giao tình của lão đại nhà mình với hiệu trưởng Lục, rất giật mình, mất hai ngày mới tiêu hóa xong, cô nàng xem náo nhiệt không ngại to chuyện chạy tới tìm Lục Tất Hành, nói chính xác: "Tên lầm lì này vậy mà không đánh chết cậu, chắc chắn là có ý đồ với cậu, không thể có giải thích khác được. Tôi thấy hắn chính là biến thái thời gian dài, thành thử chính mình cũng không biết mình đang nghĩ gì. Tôi đây chuyên ngành hàng đầu là đánh trận, chuyên ngành thứ hai là ngủ với trai, nào, để tôi truyền dạy cho cậu một chút kinh nghiệm."

67. Quyển 3 - Chương 67

Lục Tất Hành không ngờ Bạch Ngân Thập Vệ trong truyền thuyết lại là phong cách này, thoạt đầu cùng Turan trố mắt nhìn nhau mà ngớ ra giây lát, kế đó ý thức được trước mắt là một cô gái, cậu xua tay liên tục, nói mấy lần "không tốt lắm", mặt hơi đỏ ửng lên.

Turan cũng không ngờ, "thầy" trong miệng đám lưu manh căn cứ vậy mà thật sự có khí chất thư sinh, lại có cả công năng "đỏ mặt", cảm thấy rất mới mẻ, thậm chí giơ tay chọc mặt Lục Tất Hành một cái, hoài nghi dưới da mặt thầy Lục gắn thiết bị đổi màu khoa học kỹ thuật phi pháp gì.

"Da mặt mỏng không có tiền đồ, người anh em à," Turan nói năng thô lỗ đấm vai cậu một phát, chân thành khuyên nhủ, "Evgeniya mặt dày như thế cũng chưa chạm được một sợi tóc tướng quân chúng tôi, cậu phải rút kinh nghiệm chứ!"

Lục Tất Hành chịu một cú đấm của cô nàng, lắc lư trái phải giây lát, cúi đầu xuống.

"Tôi từng tấn công mấy kẻ lầm lì, đều là kiểu này," Turan hào hứng liếm môi, "Từ cách thả thính đến nắm giữ nhịp điệu, chiêu rất quen, bao học bao rành. Tôi nói cho cậu biết, mấy kẻ lầm lì ngon lắm, loại cực phẩm lầm lì như lão đại bọn tôi càng là đi ngang không thể bỏ lỡ, cậu phải nắm chắc lấy."

"Được rồi." Lục Tất Hành cào cào tóc, mở ghi chú điện tử trong thiết bị đầu cuối cá nhân, ngồi ngay ngắn chỉnh lại cổ áo, "Thế tôi sẽ không khách sáo nữa."

Turan vội vàng thu lại đôi chân dạng ra, vắt nghiêng lên nhau, cố hết sức tạo dáng nho nhã, rửa tai lắng

nghe câu hỏi của cậu.

"Ừm…" Lục Tất Hành suy nghĩ một chút, hỏi cô nàng, "Anh ấy có sở thích gì?"

Đội trưởng Đệ Cửu Vệ thích làm thầy thiên hạ chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, hơi xấu hổ vê hai cái "xúc tu" ở thái dương, phát hiện câu hỏi thứ nhất đã ngoài đại cương: "… Hả? Sở, thích?"

Lục Tất Hành nhìn cô nàng bằng ánh mắt trong veo.

"Đổi đủ kiểu giễu cợt người ta có tính không?" Turan vắt hết óc suy tư chốc lát, "Không tính… thế tôi thật sự không nghĩ ra, dù sao ăn uống bài bạc gái gú hắn đều không giỏi."

"Ôi, đường đường… sao thấp kém thế." Lục Tất Hành thở dài, cầm bút ký điện tử hỏi tới, "Âm nhạc anh ấy thích không? Có môn nghệ thuật nào thích hơn không? Dù sao cũng phải có môn thể thao yêu thích chứ, vóc dáng đẹp đâu phải trời sinh."

"Tướng quân của chúng tôi cũng không cao nhã đâu." Turan lắc đầu, "Nếu hắn nghe nhạc, vậy thì chỉ có một tình huống, chắc chắn là Trạm Lư đã làm phiền hắn. Thẩm mỹ à, luôn là một câu đố, tôi cảm thấy hắn còn chẳng biết cửa điện phủ nghệ thuật mở hướng nào. Về phần thể thao… Bình thường huấn luyện thể năng và đánh đấm đều là chuyện thuộc bổn phận của bọn tôi, không tính là sở thích. Tôi thì ghét nhất là thể dục thể thao, nằm được thì quyết không ngồi, ghét nhất bọn đàn ông tám chuyện thi đấu thể thao, ai tám là đạp kẻ đó, nhưng mà có biện pháp nào đâu? Huấn luyện thể năng theo lệ tôi không thể không đi."

Lục Tất Hành bắt đầu cảm thấy đội trưởng Đệ Cửu Vệ chém gió như thần này quá không tin được: "Thế anh ấy trước kia ở cứ điểm Bạch Ngân, rỗi việc đều lấy cái gì tiêu khiển?"

"Mỗi một sinh vật đều là trò tiêu khiển của hắn, hành hạ bọn tôi chính là trò giải trí lớn nhất của hắn. Mặt khác hắn không có thời gian rỗi rãi, lúc nào cũng bận hết."

Lục Tất Hành kinh ngạc hỏi: "Các cô không có ngày nghỉ à?"

"Có chứ, bọn tôi nghỉ luân phiên." Turan nói, "Bằng không nào có cơ hội chơi bời? Bậy bạ với đồng nghiệp sẽ bị lão đại đánh chết. Nhưng không ai thay phiên với hắn, ngoại trừ đi Votaw báo cáo theo lệ, tôi chưa thấy hắn vắng mặt bao giờ."

"Nghỉ ốm cũng không?"

"Quản lý sức khỏe và trình độ y tế của cứ điểm Bạch Ngân là đứng đầu liên minh, có bệnh trực tiếp chữa trị, không cần đặc biệt xin nghỉ, nghi nan tạp chứng bên ngoài gọt bớt đầu còn không vào được đâu." Turan khoát tay, "Tôi nói với cậu thế này đi, nghe nói ngay cả em gái hắn kết hôn mà hắn cũng không lộ diện, chỉ sai cận vệ trưởng tặng quà mừng thay hắn."

Lục Tất Hành vỗ bút ký điện tử về thiết bị đầu cuối cá nhân, xác định cô nàng này tuyệt đối không tin được: "Được rồi – thế anh ấy có nguyện vọng gì không? Ngắn hạn hay dài hạn đều tính."

Turan trưng ra vẻ mặt mù mờ.

"Lý tưởng thì sao?"

"Quan hệ với người trong nhà thế nào? Cô vừa nói anh ấy có em gái, nghe hơi lãnh đạm nhỉ, thế ngoại trừ em gái, anh ấy còn họ hàng thân thuộc nào khác không?"

"Anh ấy bình thường ngoại trừ công việc, qua lại nhiều hơn với bạn bè nào trong giới?"

"Anh ấy ở liên minh có điều gì bận lòng không?"

"Người anh em," Turan rất á khẩu cắt ngang cậu, "Cậu rốt cuộc muốn ngủ với hắn, hay muốn viết tự truyện cho hắn hả? Chúng ta không thể nói chuyện làm sao để một tên lầm lì lãnh cảm cởi áo tháo thắt lưng à? Mọi người đều bận rộn, một đống trọng giáp của tôi còn chưa có chỗ đậu đâu, cậu có làm việc đàng hoàng không đấy?"

"Tuy rằng tôi rất thích thân thể anh ấy, nhưng xét trên bản chất, hành vi tình dục của loài người, chỉ là một loạt phản ứng tự nhiên do đầu dây thần kinh bị kích thích dẫn đến, xoa bóp chỗ tương đối mỏng của đầu dây thần kinh đều được cảm giác thoải mái tương tự," Lục Tất Hành rất có học thuật phổ cập khoa học cho nữ lưu manh, "Giống như động vật nhỏ được vuốt lông sẽ phát ra tiếng rên vậy – vệ đội trưởng, việc nhỏ kiểu này có gì đáng thảo luận à?"

Turan: "…"

Cô nàng đột nhiên cảm thấy mình không hề là lưu manh thấp kém, mà chỉ là một kẻ thất học ưa làm to chuyện.

"Tìm hiểu một người, tìm hiểu một mối quan hệ, có thể mang đến cho cô rất nhiều điều mới mẻ và niềm vui, nếu không còn chẳng bằng tìm một khoang y tế mát xa toàn thân, ở bên một người còn phải mài mòn lẫn nhau." Lục Tất Hành nói, "Cô không cảm thấy dần dần hiểu cảm giác của một người khác, theo kịp hỉ nộ ai lạc của người ấy, chăm sóc người ấy, là một chuyện vô cùng tốt đẹp hơn nữa có cảm giác thành công à?"

Turan mơ hồ cảm thấy mình bị nhét vào một lớp học, chịu giáo dục, giá trị quan rối tung bị thầy Lục bẻ nát bóp vụn nặn lại, linh hồn xấu xa như được gột rửa triệt để, đầu óc choáng váng bị cậu đuổi đi.

Lục Tất Hành lấy ra một điếu thuốc không biết ai đưa cho, châm xong không bỏ vào miệng, trong sương khói lẳng vẳng, cậu cảm thấy một chút cô độc – sự cô độc đến từ Lâm Tĩnh Hằng.

Rõ rệt mà nặng nề, chặn ngực cậu, ngay cả tẩy não Turan thành công cũng không thể xua tan.

Lâm Tĩnh Hằng bị người ta nhắc tới hắt xì hai cái liền dưới phấn hoa mù trời.

Trạm Lư hóa thành hình người đi bên cạnh hắn, tiếp lời: "Theo như ngạn ngữ cổ, đây có nghĩa là có người đang chửi ngài."

Lâm Tĩnh Hằng mặt không biểu cảm nhìn hắn một cái.

Trạm Lư làm như không có ai mà khoe thông minh: "Đây là một câu nói đùa – ha ha ha… Được rồi, ngài nghe chuyện cười này rồi à?"

Lâm Tĩnh Hằng chẳng thèm chấp cái loại cơ giáp không phải con đẻ, giơ tay thoáng nhìn thiết bị đầu cuối cá nhân, trên thiết bị đầu cuối cá nhân của hắn có một bộ hình quét toàn cảnh, những nơi phản ứng năng lượng dị thường lần lượt bị đánh dấu, khuếch tán từng vòng dấu vết trên hình quét.

Nơi hiện tại họ dừng chân là một hành tinh tên "sao Khải Minh", nghe nói trên sao thủ đô Cayley của Thiên Hà Số 8, có thể nhìn thấy rõ ràng nó sáng chiều lên xuống, là hành tinh lớn thứ ba của Thiên Hà Số 8 kế sau sao Cayley và sao Bắc Kinh , lúc trước bị thân vương Cayley Ares Phùng coi thành căn cứ lâm thời.

Hai Bạch Ngân Vệ lôi một gã như chó chết đến dưới chân Lâm Tĩnh Hằng, gã này mặc quần áo của Vệ đội thân vương Cayley, là một trong các tù binh họ bắt về từ vũ trụ, bọn Lâm Tĩnh Hằng có thể dễ dàng né camera, lái cơ giáp lẻn vào căn cứ của Vệ đội thân vương Cayley, chính là dựa vào kẻ phản bội bị bắt này.

Tù binh hải tặc hèn nhát rụt cổ, ho khan vài tiếng: "Nơi phản ứng năng lượng mạnh nhất là kho cơ giáp, kế tiếp là kho xe cơ giáp… Khụ… Xe cơ giáp mặt đất là trấn áp dân bản địa. Bây giờ là thời gian cầu nguyện của Hiệp hội chống Utopia, phòng vệ lỏng lẻo nhất, tuần tra cũng sẽ tạm dừng mười lăm phút… Nhưng trong tay bọn họ đều có trường không gian khẩn cấp để nhảy trên mặt đất, đi vào trạm cơ giáp, các vị phải chặn kỹ, bằng không để bọn họ chạy theo trường không gian sẽ rất rầy rà."

Bạch Ngân Vệ bắt hắn hỏi: "Bên trong đều là Hiệp hội chống Utopia?"

"Xem như vậy," Tù binh nhỏ giọng nói, "Những người thân vương điện hạ dẫn từ Thiên Hà Số 8 đến vực ngoại như chúng tôi, kỳ thực đều không tin thuyết đó lắm, nhưng ăn uống của người ta, dù giả vờ giả vịt cũng phải làm cho giống. Có điều người của chúng tôi đều đi theo thân vương điện hạ, bị các vị xử lý gần hết rồi. Bây giờ còn ở căn cứ, hắn đều là người do Hiệp hội chống Utopia phái tới… Tướng quân, tôi dẫn ngài vào, ngài không thể ngược đãi tù binh, chúng tôi những năm qua ở vực ngoại chẳng được sống yên lành gì, Hiệp hội chống Utopia đều bị thần kinh, đầu óc không như người ta, nói chuyện với bọn họ phải cẩn thận đến từng dấu chấm câu, bằng không khó chắc câu nào khiến người ta cảm thấy mình không thành kính, sẽ bị bọn họ bức hại. Bị bệnh không cho chữa, suốt ngày ép người ta sống như người nguyên thủy, thiết bị đầu cuối cá nhân cũng bị chặn, nói chuyện luôn bị nghe trộm, nếu không phải đánh nhau với liên minh, chúng tôi đều cảm thấy đời này không được sờ vào cơ giáp nữa."

Lâm Tĩnh Hằng nhìn xuống hắn một cái, giơ tay chém xuống.

Bạch Ngân Vệ nhanh nhẹn tiến lên bịt miệng gã hải tặc lải nhải lôi đi, đồng thời sóng quấy nhiễu trường không gian lặng lẽ phóng ra, Bạch Ngân Vệ như một cơn gió xuyên qua cửa mã hóa của căn cứ.

Hiệp hội chống Utopia quả nhiên đang tiến hành hoạt động tà giáo cỡ lớn, đâu đâu cũng thấy người quỳ rạp xuống đất, đang hôn mặt đất theo radio. Bạch Ngân Vệ bốn người một tổ, mặc dù là quân chủng vũ trụ nhưng lục chiến không hề kém, ăn ý vô cùng, chớp nhoáng xông vào phòng điều khiển chính, súng laser im ắng lấp lóe vài lần, đám hải tặc vũ trụ đang quấy rầy bề mặt sao Khải Minh chưa kịp rên một tiếng đã ngã gục, Bạch Ngân Vệ đoạn hậu yểm hộ thuận tay đặt người ngay ngắn lại, cẩn thận xếp thành một hàng, sau đó tiếp quản xe cơ giáp của đội tuần tra mặt đất Hiệp hội chống Utopia.

Người của Hiệp hội chống Utopia nhận ra thì đã không còn kịp, trường không gian bị quấy nhiễu, bọn họ đã bị bắt rùa trong hũ.

Từ lúc Lâm Tĩnh Hằng hạ lệnh đến lúc cả căn cứ bị khống chế, trước sau chỉ mất không đầy hai mươi phút.

"Theo như bản đồ tuyến đường hành quân chúng ta lấy được, mục tiêu trọng điểm của Hiệp hội chống Utopia là bảy thiên hà khác của liên minh. Hải tặc vực ngoại hình như cũng phổ biến cho rằng Thiên Hà Số 8 là nơi hoang dã, chẳng có gì béo bở, ngoại trừ thân vương Cayley coi Thiên Hà Số 8 là kẻ phản bội, bọn họ không định lãng phí thời gian ở đây." Trạm Lư đi theo bên cạnh Lâm Tĩnh Hằng, báo cáo, "Ares Phùng sau khi tới Thiên Hà Số 8 vẫn lấy phá hoại làm chính, trước tiên nổ hủy ba hành tinh, tiếp đó bắt đầu trọng điểm lùng tìm truy tra tuyến đường ngầm, chúng ta đã chặn được mệnh lệnh của Hiệp hội chống Utopia trên cơ giáp hải tặc – Hiệp hội chống Utopia vốn cho thân vương Cayley trong vòng nửa năm khống chế Thiên Hà Số 8, mở đường rút quân và vực ngoại tiến vào liên minh, làm một trong các bộ thự chiến lược của Hiệp hội chống Utopia, sau đó dẫn bộ đội chủ lực đến Thiên Hà Số 7 hội quân."

"Ares Phùng bằng mặt không bằng lòng." Lâm Tĩnh Hằng thấp giọng nói, "Lão muốn làm thổ hoàng đế ở Thiên Hà Số 8."

Thiên Hà Số 8 chỉ có Cayley và Bắc Kinh xem như có chút hơi ngươi, lắp đặt hệ thống chống đạn đạo, có võ trang bản địa nhất định, cho nên Ares Phùng nổ luôn.

Lão là một xác ướp trăm năm trước chưa chết hẳn, còn một thân thể sắt vụn đồng nát, vẫn muốn khôi phục sự vinh quang dã man của gia tộc thân vương Cayley.

"Đúng vậy thưa tiên sinh. Tôi đã khống chế mạng thông tin liên lạc cục bộ của Ares Phùng với Hiệp hội chống Utopia, chặn tin tức lại, phát hiện Ares Phùng vẫn chưa hoàn toàn báo cáo hướng đi của mình ở Thiên Hà Số 8, trước mắt tin tức Ares Phùng đã chết còn chưa kịp truyền ra, Thiên Hà Số 8 vẫn là một hoàn cảnh tương đối khép kín như xưa."

"Rất tốt," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Bảo bọn Turan đưa hết trọng giáp không chỗ đậu đến đây, căn cứ của Ares Phùng đã thuộc về ta, thông báo…"

Lâm Tĩnh Hằng nói nửa chừng bỗng nhiên đứng lại, nhìn về một góc căn cứ Hiệp hội chống Utopia.

Trạm Lư nhìn theo ánh mắt hắn, phát hiện Lâm Tĩnh Hằng đang nhìn một công viên sinh thái.

Hiệp hội chống Utopia trước nay quảng cáo rùm beng con người và tự nhiên, đi đến đâu cũng tạo thành điểu ngữ hoa hương, hận không thể format mỗi một tinh cầu thành rừng rậm nguyên thủy. Ở một góc căn cứ, rau dưa trái cây do sức người gieo trồng tươi tốt lộ đầu, vài động vật nhỏ chui vào chui ra, có vẻ không hợp với tổ chức tàn khốc này.

Mà tầng thấp nhất của nông trường, đương nhiên là loài nấm.

Lâm Tĩnh Hằng đi tới, khom lưng nhìn môi trường nuôi trồng nấm.

Lũ nấm dưới bóng râm mọng nước xòe tán, trông mộc mạc thú vị.

Lâm Tĩnh Hằng tháo bao tay, khom lưng hái một cây nấm hương nhỏ, sợi nấm ẩm ướt dính đầy tay hắn.

Trạm Lư dựa theo số liệu lịch sử, cho rằng Lâm Tĩnh Hằng khả năng không thích trong căn cứ võ trang có thứ chiếm chỗ kiểu này, liền hỏi: "Có cần dời ra ngoài không, tiên sinh?"

"Để lại đi." Trạm Lư nghe thấy chủ nhân nhà mình trầm mặc giây lát sau đó trả lời khác hẳn bình thường.

Vứt nấm hương xuống, Lâm Tĩnh Hằng đi vài bước nhớ đến điều gì lại dừng chân, hắn quay đầu chỉ môi trường trồng nấm mà nói: "Cái đó… môi trường nuôi cấy và sợi nấm, đều cho người ta nhổ trồng một ít, để trên trọng tam."

Trạm Lư không hiểu gì cả: "Tiên sinh, để trên trọng tam, trồng ở đâu?"

"Không phải có khu xanh hóa à?" Lâm Tĩnh Hằng không hề quay đầu nói, "Đào đống cây xanh để ngắm vô dụng kia lên, trồng vào đó."

Trạm Lư: "…"

Khu xanh hóa để ngắm trồng đầy nấm, cơ giáp cảm thấy bị sỉ nhục.

68. Quyển 3 - Chương 68

"Trạm Lư, mạng tinh thần bao trùm toàn căn cứ, ba phút sau, ta muốn nhìn thấy 'bản đồ toàn cảnh', bao gồm tất cả phản ứng năng lượng tự nhiên và phi tự nhiên."

"Vâng thưa tiên sinh."

"Khống chế quyền hạn camera, hạch nghiệm thông tin cơ sở, đóng toàn bộ cổng người cơ, sau khi bản đồ toàn cảnh ra đồng bộ đến thiết bị đầu cuối của mọi người, chia sáu tổ kiểm kê căn cứ, tất cả thiết bị đưa vào danh sách, số hiệu của căn cứ -" Lâm Tĩnh Hằng lau sạch tay, ánh mắt quét qua căn cứ khí hậu hơi khô hanh trên sao Khải Minh, thoáng dừng lại, "Tạm đặt là 'SPMF1', gọi tắt là căn cứ số 1."

Dù hắn đặt tên cho căn cứ là "búp bê may mắn", các cựu bộ đến từ cứ điểm Bạch Ngân cũng chẳng dám nghi ngờ, chỉ có Trạm Lư dám bất kể chính trị, bênh vực lẽ phải, mở miệng nói ngay: "Tiên sinh, theo quy tắc của liên minh, căn cứ quân sự lục địa chữ cái đầu không phải 'S', hơn nữa…"

Lâm Tĩnh Hằng giơ tay chỉ hắn: "Bản đồ toàn cảnh!"

Trạm Lư là một trí tuệ nhân tạo vô cùng mạnh, chỉ cần có điện là có thể dùng một trái tim vào mười vạn tám ngàn việc, miệng lải nhải vẫn không lỡ việc quét, Lâm Tĩnh Hằng vừa dứt lời, trọng tam "Vù" khẽ một tiếng, hình ảnh thu nhỏ của bản đồ toàn cảnh lập thể khổng lồ trải trên hư không, số liệu chi chít nhảy tới nhảy lui, đồng thời phiên bản thu nhỏ hơn truyền đến thiết bị đầu cuối cá nhân của mỗi người.

Mà Trạm Lư cũng kiên trì nói xong lời mình muốn nói: "… Số hiệu 'SPMF1' đã bị cứ điểm Bạch Ngân của liên minh chiếm dụng."

Lâm Tĩnh Hằng tương đối vừa lòng khi có được bản đồ toàn cảnh, bởi vậy không nổi giận, chỉ trả lời với ngữ khí rất hòa nhã: "Quy tắc liên minh cái con mẹ nó."

Thành viên Hiệp hội chống Utopia đang tiến hành hoạt động tà giáo bị đánh không kịp trở tay, nhanh chóng tước vũ khí trước Bạch Ngân Vệ, dưới mạng tinh thần của Trạm Lư bao trùm, trên người họ ngay cả cây kim cũng không thể giấu, tay không tấc sắt bị xe cơ giáp lần lượt dọn dẹp, hệt như phế liệu kiến trúc bị xe giải tỏa mặt bằng xúc đi vậy.

Những người này phục cổ đến quần ma loạn vũ, ăn mặc kiểu gì cũng có, trông chẳng đẹp đẽ gì, Lâm Tĩnh Hằng nhìn sơ qua, tưởng như đi vào một hội triển lãm nghệ thuật vậy.

Chỉ có một người trung niên thanh tú như hạc trong bầy gà, may mắn được ánh mắt Lâm tướng quân dừng một chớp mắt trên người.

Người này hẳn không phải đầu lĩnh kiểu "tiên tri" gì, bởi vì ông ta im lặng ở trong đám đông, khi bị xe cơ giáp lôi ra, những người khác không hề có biểu hiện gì đặc biệt.

Nhìn khuôn mặt ông ta phải hơn hai trăm tuổi rồi, khóe mắt chi chít nếp nhăn, con ngươi vẩn đục mà bình tĩnh, ánh mắt như xuyên qua một cái giếng sâu nhìn ra bên ngoài, tóc cắt rất ngắn, tóc mai hoa râm, mặc áo khoác vải đay vừa người, không đeo mấy cái đầu thừa đuôi thẹo không biết tên, vạt áo khoác mềm bị gió nhẹ tênh cuốn lên. Ông ta bị một cái tay máy của xe cơ giáp trói đẩy tới phía trước, treo thẳng đờ lên lưng chừng, vậy mà cũng không thảm hại.

Khi đi ngang qua Lâm Tĩnh Hằng, người đó đột nhiên gọi ra thân phận hắn: "Lâm tướng quân."

Lâm Tĩnh Hằng dừng bước, xe cơ giáp lập tức ngừng lại, cánh tay máy giơ lên cao, một họng súng laser từ trong xe giơ ra, gí vào huyệt thái dương ông ta, cảnh cáo không được nói lung tung.

Lâm Tĩnh Hằng thoáng nheo mắt: "Ngươi gọi ta là gì?"

Người nọ nho nhã lễ độ nói: "Tướng quân Lâm Tĩnh Hằng, trước kia tôi từng xem ảnh và phim về ngài, thế nên quen thuộc diện mạo ngài, xin tự giới thiệu, tôi tên thánh là 'Hope', là một kẻ vô danh tiểu tốt của Hiệp hội chống Utopia, rất vinh hạnh được gặp người thật."

"Vô danh tiểu tốt" hẳn là thật, bằng không cũng chẳng bị phái đi theo lão thần kinh Ares Phùng, dù sao chủ lực Hiệp hội chống Utopia đều đang bận lật đổ thiên hà khác.

"Ta đã tự giới thiệu tỉ mỉ với Ares Phùng lão đại các ngươi, nhìn biểu cảm của lão, đến chết vẫn cảm thấy ta là một tên lừa đảo mạo danh, mà ngươi chỉ dựa vào một khuôn mặt, đã nhận định ta là Lâm Tĩnh Hằng?" Lâm Tĩnh Hằng giơ một tay về hướng xe cơ giáp ấn xuống, Hope của Hiệp hội chống Utopia được tay máy thả xuống, "Tin tử của 'Lâm Tĩnh Hằng' là do Vườn Địa Đàng tuyên bố, ngươi vẫn chưa nghe nói à?"

Hope hai chân rơi xuống đất, dưới tay máy thô bạo lảo đảo nửa bước, song trên mặt không có vẻ tức giận, ngược lại gật đầu hướng buồng điều khiển xe cơ giáp cảm ơn: "Chuyện này tôi có nghe nói, nhưng tôi không hề cho rằng ngài trước mắt chỉ là người thích phẫu thuật thẩm mỹ. Ngài tiếp quản nơi này, hẳn là Ares Phùng đã bị tiêu diệt toàn quân? Không giấu gì ngài, thân vương Cayley người này quá cố chấp, rất khó khống chế, thường xuyên bằng mặt không bằng lòng với tổ chức, lại có một… cơ thể bôi nhọ tự nhiên như vậy, rất nhiều người trong tổ chức đều úp mở phê bình, nhưng cuối cùng vẫn quyết định cung dưỡng lão, chính là thích sự điên cuồng và tài năng quân sự của lão. Mấy năm nay, lão tổ chức nhiều lần tập kích nhằm vào liên minh, thận trọng kỹ lưỡng, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, không phải bất cứ ai cũng có thể so chiêu."

Hope nói đến đây, lại to gan lớn mật ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt Lâm Tĩnh Hằng.

Chắc hẳn trong mắt Lâm tướng quân không hề có "vương bát chi khí" trong truyền thuyết, người trung niên theo tà giáo này không hề sợ hắn, nhìn thẳng vào mắt Lâm Tĩnh Hằng mà nhấn từng chữ: "Vườn Địa Đàng không phải vạn năng, đúng không, Lâm tướng quân?"

Lâm Tĩnh Hằng nhếch khóe miệng không nói đúng sai: "Có khả năng."

"Không có gì là vạn năng," Hope khe khẽ nói với hắn, "Bao gồm loài người, từ xưa đến nay, người tinh khôn dần dần chinh phục chuỗi thức ăn, môi trường, Trái Đất, hệ Mặt Trời, đến tám đại thiên hà, thời gian, duy độ, không gian hiện giờ… Hầu như tất cả động vật chưa thuần hóa đều bị tuyệt chủng vì hoạt động của loài người, sau đó tạo lại từ mảnh vụn gien, tại liên minh, mưa gió sấm sét, mọi hiện tượng tự nhiên đều do một tay loài người nắm giữ, các người lấn lướt quyền tạo hóa, quấy nhiễu tự nhiên, biến mình thành vị thần không gì không làm được, quá ngạo mạn rồi – Lâm tướng quân, ngài cho rằng, người tinh khôn như vậy, kẻ địch kế tiếp sẽ là gì?"

Lâm Tĩnh Hằng rất đỗi kinh ngạc, bởi vì chưa bao giờ gặp tên thần kinh nào to gan lớn mật như thế, sau khi bị bắt còn dám truyền đạo cho hắn!

Bản thân hắn lười nói nhiều, nghe mấy lời nhảm nhí này, ngay cả cười khẩy cũng lười cho, mặt không biểu cảm coi thành gió thoảng qua tai, quay người muốn đi.

"Lâm tướng quân, ngài biết chứ? Tại cổ đại, người tinh khôn Trái Đất ngu xuẩn bắt đầu từ khi xây dựng thành bang đầu tiên, đã tự nguyện từ bỏ tự do của thân xác, gò bó mình trong tường cao, từ đó hàng ngàn hàng vạn năm, vì bất động sản, đất đai có hạn và không hề có giá trị trong tường cao, mà suốt đời dốc lòng dốc sức, một mất một còn, như cổ trùng bị nhốt vào hũ – lũ cổ trùng này lớn lên, đời sau tiếp tục cố gắng, kế đó lại tự nguyện từ bỏ 'tự do của tinh thần và tư tưởng', từ bỏ 'tự do của ngũ quan lục cảm'. Họ xây dựng cái gọi là 'mạng', dùng số liệu thấu thị rành rành mỗi tiếng nói cử động, gốc gác của mọi người, tư tưởng của mỗi người đều nhấn chìm trong số liệu có dụng tâm khác, lặp lại tẩy não, không thể kháng cự bị dẫn đến hướng đã định, việc này đã tương đối nguy hiểm, mà các người lại còn xây dựng Vườn Địa Đàng! Tự nguyện từ bỏ sự tự do của linh hồn!" Hope ở phía sau hắn lớn tiếng nói, "Lâm tướng quân, Vườn Địa Đàng chỉ là một khởi đầu, bước tiếp theo, đến lượt chúng ta từ bỏ cái gì? Liên minh đã không có tự do, cũng không có bình đẳng, đây là loài người đang tự lừa mình dối người! Chủng loài này sớm muộn sẽ tự mình diệt vong!"

Lâm Tĩnh Hằng không dừng bước.

"Mau khai ngộ đi." Hope thở dài, người lái trong xe cơ giáp vội vàng hiểu ý lôi ông ta đi. Hope bị trói trên cánh tay máy, đón gió mà đứng, áo khoác dài màu đay tung bay phần phật, người đàn ông này nhìn thẳng phía trước, trông như một Chúa cứu thế sắp sửa tuẫn nạn, xung quanh không ít thành viên Hiệp hội chống Utopia bị bắt nghe những lời này đều xúc động, đám "người làm nghệ thuật" vừa nãy giãy giụa gào thét đều im lặng, có người nhòe nhoẹt nước mắt, có kẻ lẩm nhẩm thì thào "khai ngộ" theo Hope.

Họ nói: "Khai ngộ đi, anh em đồng bào của tôi, tự nhiên sẽ phù hộ anh."

Tiếng người nhỏ và rời rạc như nước lũ tụ lại, cuốn đi theo gió.

Lục Tất Hành đến sao Khải Minh vào hai ngày sau, bởi vì hệ thống kỹ thuật của Hiệp hội chống Utopia có sai khác với liên minh, ngay cả loại cổng nối nguồn năng lượng cơ giáp cũng không giống nhau, nói một cách đơn giản chính là thiết bị nạp điện không phù hợp, cần kỹ sư đến giải quyết.

Lâm Tĩnh Hằng đang họp trong tòa tháp căn cứ mới chiếm, phòng họp ở tầng bốn, mặt hướng về trạm thu phóng cơ giáp là cửa sổ sát đất mặt cầu, tầm nhìn tương đối trống trải. Quan quân nhu của Bạch Ngân Đệ

Cửu Vệ báo cáo phương án đường lối thu lấy chiến bị bước tiếp theo, Lâm Tĩnh Hằng không nói một lời, vừa nghe vừa nhíu mày, sắc mặt khiến mọi người kinh hồn táng đảm.

Đúng lúc này, tạp âm lớn khi cơ giáp vào trạm xuyên qua màng chống ồn của phòng họp truyền vào trong, như một tiếng thở dài loáng thoáng, Lâm Tĩnh Hằng vô tình ngẩng đầu nhìn lên, thấy một trọng giáp cũ kỹ của Bạch Ngân Cửu đáp xong, cabin mở cửa, một gánh xiếc thú chạy ra!

Các hảo hán "Đội Tự Vệ Thiên Hà Số 8" nói liến thoắng lăn ra, một số người khả năng đời này chưa lên hành tinh bao giờ, kích động quá mức, có kẻ ra sức nhảy, giơ hai tay lên trời mà kêu gào… Còn có kẻ chổng mông bò rạp dưới đất nghiên cứu đất đai.

Quét sạch sành sanh bầu không khí tiêu điều nghiêm cẩn trong "căn cứ số 1" nóng sốt mới ra lò.

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Quan quân nhu thấy đôi mày hắn xoắn lại sắp thắt nút, ngượng ngập ngậm miệng.

Chờ mọi người xuống gần hết rồi, Lục Tất Hành mới chậm chạp đi xuống, chẳng biết có phải Bạch Ngân Vệ gửi tin vắn về đã viết sai tin tức rồi hay không, người này không giống đến làm việc, mà hệt như đi nghỉ vậy. Cậu ta mặc áo gió dài rất dẫn đầu trào lưu, xỏ đôi giày da vừa thoải mái vừa nghiêm chỉnh, sơ mi vừa vặn bó sát thắt lưng, còn có cổ đứng rất đỏm dáng, trên mũi đeo kính râm, bên cạnh là Gà Chọi to con vác ba lô cho cậu.

Ba học sinh khác thêm một Độc Nhãn Ưng hung hãn, như một đoàn vệ sĩ đi theo thiếu gia lái xe làm việc vặt, hộ tống thiếu gia đi xem tuần lễ thời trang.

Lục Tất Hành nhìn đông ngó tây giây lát, cũng không biết là trên kính râm có ống nhòm hay là thế nào, cách rất xa cậu đã tập trung ánh mắt tại phòng họp, toét miệng khoe hàm răng trắng, vẫy tay chào hướng phòng họp.

Quan quân nhu nhìn trộm Lâm Tĩnh Hằng, thấy đôi mày hắn nhíu chặt tuy rằng không giãn ra, nhưng đuôi mày hơi nhếch lên, khóe miệng nằm ngang như cười như không, vì thế thử "Meo" một tiếng: "… Vậy tôi tiếp tục nói xu thế phát triển tương lai của phương án hai?"

Lâm Tĩnh Hằng hạ tầm nhìn xuống, cuối cùng đã mở miệng: "Không ổn, nói cái kế tiếp, nói trọng điểm, ngắn gọn thôi."

Tuy là ý kiến phủ định, nhưng tốt xấu cũng là một ý kiến, quan quân nhu gần vua như gần cọp cuối cùng đã được chỉ thị rõ ràng, suýt nữa lệ nóng tràn mi, hiệu suất báo cáo không chỉ cao gấp ba.

Chờ xong cuộc họp này, Lục Tất Hành đã dùng một thiết bị phối trí điện từ giải quyết vấn đề không phù hợp của cơ giáp và căn cứ.

"Thiên Hà Số 8 vốn là trại tập trung buôn lậu, cơ giáp loại hình kỳ lạ nào tôi đều từng gặp, cô biết rất nhiều kỹ sư thiết kế cơ giáp tư nhân hợp tác với xưởng chui đều rất tùy tiện, người ta căn bản mặc kệ tiêu chuẩn liên minh hay tiêu chuẩn vũ trụ, hoàn toàn theo tâm trạng mình, cơ giáp làm ra nhìn tính năng không tệ, mà một số đáp xuống ngay cả quỹ đạo cũng không nối được." Lục Tất Hành ở trong trạm cơ giáp cầm một cây bút điện tử, xắn tay áo, thong thả nói, "Cho nên đề nghị của tôi là, nếu sau này cơ giáp và vũ khí của các cô lai lịch không xác định, tốt nhất hãy xây dựng một 'bình đài hiệp nghị', tất cả cổng đều thiết lập linh hoạt, có thể tự định nghĩa điều chỉnh."

Turan bên cạnh sửng sốt: "Đây là một công trình lớn nhỉ? Thế phải mất bao nhiêu thời gian?"

"Nếu tôi làm sẽ không lâu lắm, cô cho tôi mượn bộ đội bảo trì cơ giáp của Bạch Ngân Cửu, một tuần đi." Lục Tất Hành vê tay, bút điện tử trong tay cậu hóa thành một mảnh điểm sáng, quay về thiết bị đầu cuối cá nhân trên cổ tay, "Kho cơ giáp trên sao Cayley của ba tôi trước kia chính là do tôi cải tạo lại."

Turan chưa từng gặp khoa học gia dân gian xuất thân phi chính quy kiểu này, kinh ngạc nói: "Chỉ… chỉ chuyển đổi đầu cắm…"

"Là thiết bị phối trí điện từ."

"… Thích là cái gì thì tùy. Nếu là ở cứ điểm Bạch Ngân trước kia, đầu tiên phải tập hợp đám kỹ sư ăn hại của Bạch Ngân Tam mở cuộc họp, đua nhau thảo luận một buổi trưa, người chuyên trách chỉnh sửa biên bản cuộc họp, qua đội trưởng Tam Vệ, phòng quản lý quân nhu, ban thư ký phê duyệt ba tầng, đưa đến lão đại, lão đại phê xong, Bạch Ngân Tam mới có thể cầm đi xét duyệt kinh phí, làm báo cáo lên quân ủy, chạy gãy chân cũng phải ba ngày." Turan hết sức cảm động cầm tay cậu, "Ba ngày, bị thầy giải quyết chỉ trong năm phút, thầy Lục, đẹp trai quả nhiên rất tài mà!"

Lâm Tĩnh Hằng lạnh tanh nói: "Tốt, tương lai thông tin liên lạc khôi phục, ngươi phụ trách thông báo Bạch Ngân Tam, bảo họ tự sát ngay tại chỗ."

Turan cuống quýt buông tay đứng nghiêm.

Lâm Tĩnh Hằng bới lông tìm vết: "Vệ đội trưởng Turan, ngươi rất rành trình tự nhỉ, vậy ngươi nói xem, ta bảo ngươi dẫn đám phế phẩm ăn cơm phá rối của căn cứ đến đây khi nào?"

Cái nồi bằng cái đấu chụp trên đầu Turan, cô nàng cảm thấy mình oan ra Thiên Hà Số 8 rồi: "Tôi…"

"Là em là em." Lục Tất Hành đẩy kính râm lên đầu, "Em cho bọn họ đến hỗ trợ, bọn Chu Lục rất hữu dụng, hơn nữa lên chiến trường rồi không muốn quay về cuộc sống ngu ngu ngơ ngơ trước kia, Đội Tự Vệ đã xây dựng lại, họ về sau muốn làm bộ đội ngoài biên chế của anh, tinh anh thì tinh anh, Thiên Hà Số 8 rộng như vậy, cho dù Bạch Ngân Thập Vệ đến hết cũng không kham hết nổi, dẫu sao cũng phải đào tạo đội ngũ mới chứ."

Lâm Tĩnh Hằng nghe xong, không ý kiến gì, vờ như vừa rồi chưa có gì xảy ra hết, kiểm tra một lần trạm

đậu cơ giáp được Lục Tất Hành cải tiến, rồi vội vàng đi mất.

Lục Tất Hành dùng khuỷu tay huých Turan, nhỏ giọng hỏi: "Kỹ sư tùy quân của các cô muốn làm cái gì, còn cần tướng quân phê duyệt à?"

Turan lờ đờ nói: "Cần chứ, quân ủy liên minh rất quan liêu, rất nhiều đôi mắt dõi theo cứ điểm Bạch Ngân, trình tự nội bộ chưa đi hết, cầm đến quân ủy cũng sẽ bị trả về. Rất nhiều đôi mắt nhìn chằm chằm, tướng quân cũng chẳng có biện pháp nào."

Lâm Tĩnh Hằng đôi khi cố ý chọc tức quân ủy, đến hắn phê duyệt, một chữ "đồng ý" cũng không viết, chỉ viết một dấu chấm câu – dấu chấm là phê chuẩn đồng ý, dấu chấm hỏi là yêu cầu phương án phải chi tiết hóa thêm một bước, chấm than là trả về làm lại, dấu chéo thì có nghĩa là "đồ ngu".

Turan phàn nàn: "Một chút tự do cũng chẳng có, đám kỹ thuật thiếu i-ốt của Bạch Ngân Tam lại lắm ý tưởng, khiến đội trưởng Tam Vệ năm đó mỗi ngày ôm một xấp chứng từ, chạy theo tướng quân khắp nơi, suốt ngày bị hắn làm nhục, còn hận không thể chui luôn vào thiết bị đầu cuối cá nhân của hắn.

Lục Tất Hành: "Tốt quá rồi!"

Kỹ sư tùy quân phi chính quy không cần họp, cũng không cần bàn bạc với ai, bên cạnh chỉ có bốn học sinh ghi bút ký, chỉ mất một buổi chiều đã làm xong kế hoạch của công trình "bình đài hiệp nghị", Lục Tất Hành vểnh cái đuôi không nhìn thấy lên trời, khẩn cấp chạy đi tìm Lâm tướng quân cầu làm nhục.

Thời gian "báo cáo" còn dài hơn thời gian cậu lập kế hoạch, song Lâm Tĩnh Hằng không làm nhục cậu, cũng không dùng một dấu chấm câu đuổi cậu, trầm mặc kiệm lời nghe cậu nói nhăng nói cuội xong, lại còn có thể tinh luyện ra trọng điểm từ trường thiên đại luận tam chỉ vô lư này, hỏi hai ba vấn đề, sau đó gật đầu: "Được, cứ làm thử trước, có vấn đề nói sau."

Lục Tất Hành đứng dậy, kính râm còn chưa kịp tháo, cài trên mái tóc dày công tạo kiểu. Cậu chống hai tay trên bàn làm việc của Lâm Tĩnh Hằng, cười với hắn.

Trong lòng Lâm Tĩnh Hằng trỗi lên một chút dự cảm xấu.

"Giờ cơm tối đã qua rồi," Lục Tất Hành nói, "Khó khăn lắm mới xuống đất, chẳng lẽ còn ăn cao dinh dưỡng sao?"

Lâm Tĩnh Hằng hừ mũi, cảm thấy kỹ sư phi chính quy tuy rằng một người có thể bằng một đoàn đội, nhưng quả thật cũng yếu ớt gần chết, rất khó nuôi, nhấn thiết bị đầu cuối cá nhân định gọi robot hậu cần tới hầu hạ thiếu gia.

"Đừng phiền phức, trí tuệ nhân tạo cũng có nhân quyền," Lục Tất Hành nắm cổ tay hắn, "Tướng quân, nơi này cách thành phố lớn gần nhất của sao Khải Minh chỉ ba trăm kilomet, chúng ta ra ngoài ăn đi."

69. Quyển 3 - Chương 69

Cửa phòng làm việc tạm thời của Lâm Tĩnh Hằng nửa mở, Turan đến đưa danh sách bộ đội bảo trì cơ giáp cho Lục Tất Hành, tiện thể báo cáo lão đại nhà mình, vừa vặn tìm tới nơi này.

Đứng ngoài cửa chỉnh lại trang phục, đội trưởng Đệ Cửu Vệ còn chưa kịp hô báo cáo, đã nghe thấy một câu như thế, Turan vội vàng ngoạm lại chữ "báo cáo" mình suýt nữa buột ra, ngậm chặt miệng, đôi mắt hiếu sự trợn trắng lên, thở cũng không dám thở mạnh.

Nền văn minh Thiên Hà Số 8 là "bài ca của dân buôn lậu và dân lang thang", thành phố của Thiên Hà Số 8 là trung tâm trưng bày thiểu năng nhân tạo bị hỏng, người phụ trách hành chính của Thiên Hà Số 8 là xã hội đen của các đại hành tinh, nhân dân Thiên Hà Số 8 đều tê lặng giãy giụa trong nước sôi lửa bỏng… Tóm lại, Lâm Tĩnh Hằng nghe xong đề nghị của Lục Tất Hành, cho rằng đại não khoa học gia thanh niên Lục tiên sinh làm việc cường độ cao một buổi trưa sợ là nóng quá rồi.

Lâm Tĩnh Hằng nhịn xuống những lời thô lỗ, hỏi cậu: "Cậu muốn ăn cái gì trong căn cứ không có, nhất định phải chạy ra bên ngoài, đất à?"

"Hơn nửa năm không lên hành tinh tự nhiên," Lục Tất Hành mềm giọng, một chân đứng một chân co, cách cái bàn, chân co không chịu đứng im một chỗ, mà qua lại vẽ vòng tròn, cậu cười tít mắt, giống như cả đời cũng không biết giận, "Tướng quân, em bằng này tuổi, ngay cả Thiên Hà Số 8 cũng không hay đi dạo, phí thời gian lâu như thế ở sao Cayley, chẳng dễ gì ra ngoài một chuyến, còn vì nhặt anh ở sao Bắc Kinh mà lần lữa nhiều năm…"

Cậu vừa bới lại nợ cũ, tình hình xấu hổ hai người cách khoang sinh thái sớm chiều sống chung mồn một trước mắt, việc này vốn chỉ là xấu hổ bình thường, bị Lục Tất Hành nửa thật nửa giả đưa cành đào, tức khắc biến thành hết sức xấu hổ.

Da đầu Lâm Tĩnh Hằng căng lên: "Được được được, đi đi đi, đừng ở đây ăn vạ nữa, mau biến đi, nhớ về trước nửa đêm."

Nói xong, để mắt không thấy lòng khỏi phiền, cái kẻ không có một chút tinh thần giải trí này cúi đầu, mở một bản báo cáo không biết ai nộp, mông cũng không định dịch đi.

Lục Tất Hành chậm rãi đứng thẳng lên, ánh mắt liếc ngang liếc dọc giây lát, cảm thấy cái cớ vừa rồi của mình hơi sai lầm, Lâm Tĩnh Hằng bây giờ cố ý không hiểu ám chỉ của lời mời.

Nền văn minh vĩ đại, phát triển thứ phản nhân tính như cao dinh dưỡng thì đã đành, tại sao còn phải phát triển ra trí tuệ nhân tạo có thể cung cấp một ngày ba bữa cơm chứ?

Lục Tất Hành tạm thời không có đối sách gì hay, cũng không xác định Lâm Tĩnh Hằng có phải thật sự không muốn đi hay không, đành phải nhìn Lâm Tĩnh Hằng một cái thật sâu, nghĩ thầm: "Thật khó theo

đuổi, thôi, còn nhiều thời gian mà."

Cậu thoải mái nghĩ như vậy, quay người về hướng cửa, vừa vặn đối mặt với Turan, hai ánh mắt chạm nhau, Turan ngoài cửa mở miệng la lên: "Báo cáo!"

Lâm Tĩnh Hằng: "Nghỉ, có chuyện gì?"

Turan sắc mặt nghiêm trọng đi vào, nói cứ như thật: "Tướng quân, khi nãy bên ngoài căn cứ quét toàn cảnh mở rộng đến hai trăm kilomet, phát hiện có một nhóm nhỏ thân phận bất minh đang nhìn trộm, dựa theo phản ứng năng lượng, hoài nghi đối phương có võ trang nhất định!"

Lâm Tĩnh Hằng và Lục Tất Hành đồng thời sửng sốt.

Lục Tất Hành sống ở Thiên Hà Số 8 từ bé đến lớn, biết những con người của Thiên Hà Số 8 này, phàm là có một chút đường sống, họ quyết sẽ không mạo hiểm phản kháng, cậu rất đỗi kinh ngạc mà nghĩ thầm: "Người của sao Khải Minh ương ngạnh như thế?"

Lúc này, Turan ở góc Lâm Tĩnh Hằng không nhìn thấy nháy mắt với cậu.

Lục Tất Hành: "…"

Lòng hiếu kỳ hại chết con mèo, lòng hiếu sự hại chết vệ đội trưởng, cô nàng Turan này sợ là chê mạng dài quá rồi.

"Cậu đứng lại đó đã," Lâm Tĩnh Hằng gọi Lục Tất Hành lại, sau đó hỏi Turan, "Ngoài căn cứ bao xa? Võ trang cấp nào?"

Lục Tất Hành đưa lưng lại Lâm Tĩnh Hằng, ra sức nháy mắt với Turan – ý bảo cô nàng nói dối đừng nhảm quá, Lâm Tĩnh Hằng không muốn đi nhưng bản thân cậu còn muốn ra ngoài hóng gió.

Turan tố chất tâm lý tuyệt vời, biểu hiện trọn vẹn thiên phú lừa bịp, ý thức được mình nói tình hình quá nghiêm trọng, lập tức mặt không đổi sắc chữa lại: "Vị trí liên tục di chuyển, cấp mặt đất giảm, không chuyên nghiệp lắm, tôi hoài nghi là người của Hiệp hội chống Utopia đã làm chuyện gì thương thiên hại lý ở đây, khiến người dân tự phát tổ chức võ trang tự vệ."

Võ trang có rất nhiều cấp – ví dụ như cơ giáp hoặc hệ thống chống đạn đạo mặt đất nọ kia, đương nhiên là "cấp vũ trụ". Mà võ trang phi vũ trụ, thì là "cấp mặt đất".

Thông thường "cấp mặt đất tiêu chuẩn" là trình độ võ trang lục quân mặt đất, bình thường sẽ có xe cơ giáp, mạnh hơn tiêu chuẩn này, ví dụ như không kích, tàu sân bay, đạn đạo tuần tra mặt đất vân vân, thì gọi là "mặt đất tăng". Loại suy từ đây, yếu hơn tiêu chuẩn "cấp mặt đất", có sức sát thương nhất định lại

không quá lợi hại, thì gọi là "mặt đất giảm".

Mặt đất giảm – tương đương với có một đám lưu manh bản địa xách ống thép và gạch quanh quẩn ở bên ngoài, không đến mức đề phòng bọn họ, nhưng trong cống ngầm chưa hẳn không có khả năng lật thuyền.

"Mặt đất giảm không sao." Lục Tất Hành không muốn lừa Lâm Tĩnh Hằng như vậy lắm, tận dụng triệt để xen miệng phá bĩnh, co chân đi ngay, "Đừng xem nhẹ nhân viên kỹ thuật, thời đại khoa học kỹ thuật, chỉ cần sóng điện từ còn lưu động, trên thế giới sẽ không có hệ thống nào bọn em không hack nổi, thật sự không ổn thì em còn có thể xuyên qua trường không gian – em đi đây."

Turan và Lâm Tĩnh Hằng đồng thời gọi cậu lại: "Chờ đã!"

Lâm Tĩnh Hằng nhíu mày, Lục Tất Hành không phải lính của hắn, nói là kỹ sư tùy quân, thật ra chỉ là hỗ trợ thôi. Hơn nữa cậu lớn như thế, xét một cách công bằng, bất luận là điều khiển cơ giáp hay trình độ lừa bịp đều rất ổn, là một cao thủ dân gian, chỉ cần cậu muốn, trong buổi loạn lạc tổ chức một lực lượng võ trang địa phương là hoàn toàn không thành vấn đề, cậu không phải trẻ vị thành niên yếu đuối, về tình về lý Lâm Tĩnh Hằng đều không tiện quản quá rộng.

Lục Tất Hành nói: "Yên tâm, nếu thật sự có võ trang tự vệ của người dân thì càng tốt, em xuống tâm sự với họ, vừa khéo diễn biến hòa bình kéo họ đến, mở rộng đội ngũ cho anh."

Lâm Tĩnh Hằng chỉ sợ mấy vụ "tâm sự" này của cậu. Lục Tất Hành chẳng biết là ăn gì lớn lên, có lòng dạ "bình thiên hạ" – lòng rộng vô cùng, cậu giống như luôn cảm thấy phàm là sinh vật carbon tất có chỗ đáng tiếp thu, với ai cũng muốn hòa bình hữu hảo, đặc biệt là khi cậu một mình không cần chú ý lợi ích phương khác, Lâm Tĩnh Hằng hoài nghi, người khác không ra tay trước đánh cậu gần chết, cậu chưa chắc sẽ đánh trả.

"Đi tìm…" Lâm Tĩnh Hằng dừng lại, Độc Nhãn Ưng chắc chắn không tin được, thế là hắn ngẩng đầu hỏi Turan, "Bạch Ngân Cửu có rỗi không?"

"Không," Turan lo cho dân cho nước nói, "Căn cứ quá lớn, Bạch Ngân Cửu chỉ lèo tèo vài mống, đội công trình lại phải điều cho thầy Lục mượn tạm, đang làm công tác chuẩn bị. Các anh em tương đối thiếu người, không trực cũng có, nhưng đều là vừa thay ca, nghỉ ngơi chưa được mấy tiếng lại phải…"

Lục Tất Hành vội nói: "Đừng đừng đừng, tôi chỉ đi ăn khuya, nào phải cải trang vi hành, hai người như vậy tôi sẽ bị tiêu hóa không tốt."

Turan đúng lúc "choàng tỉnh ngộ": "Sao, thầy Lục muốn ra ngoài à? Hay là… Tôi lúc nữa cũng không có việc gì, tôi đi cùng thầy nhé?"

Nói xong cô nàng còn nháy mắt với cậu.

Turan hồi đó ở cứ điểm Bạch Ngân là nữ lưu manh có tiếng, khi nghỉ thường xuyên ra ngoài lừa tài lừa sắc, trong đơn thư tố cáo của cứ điểm Bạch Ngân, vệ đội trưởng Turan trên số lượng đã chiếm ngôi đầu, chuyện thất đức có chặt hết tre cũng chẳng ghi đủ, thậm chí kinh động cấp cao quân ủy, khiến Lâm Tĩnh Hằng không thể không cấm túc cô nàng hơn nửa năm.

Đối với cô nàng, gặp trai đẹp không chấm mút chút là mình bị thiệt, có cơ hội phải sờ mó vài cái, Lâm Tĩnh Hằng cứ cảm thấy trên khuôn mặt nghiêm trang của Turan đang chảy hai dòng nước dãi.

"Bạch Ngân Cửu cũng không nhín ra được, mà vệ đội trưởng ngươi nhàn rỗi?" Lâm Tĩnh Hằng lạnh lùng lườm cô nàng một cái, "Cút ra, ngày mai nộp bản kiểm điểm trước giờ rèn luyện buổi sáng."

Turan vội vàng thôi cợt nhả, không dám ý kiến ý cò: "Vâng!"

Lâm Tĩnh Hằng cau mày ngồi không một lát, đoạn đứng dậy nói với Lục Tất Hành: "Cậu chờ tôi một lúc."

Nói xong, hắn sầm sì mặt, không biểu cảm vào phòng trong thay quần áo.

Lục Tất Hành: "…"

Người vừa đi, Turan lặng lẽ buông tay dùng khẩu hình nói với Lục Tất Hành: "Kiểm điểm thầy viết thay tôi."

Lục Tất Hành đành phải bất đắc dĩ cười với cô nàng.

Turan thoạt nhìn còn có chút không hài lòng, nghĩ nghĩ lại vẫy tay. Lục Tất Hành đưa lỗ tai qua, liền nghe đội trưởng Đệ Cửu Vệ hiểm ác nói: "Cái ông… ông ba hai mắt không đối xứng của thầy, sao thần long kiến thủ bất kiến vĩ thế? Hôm nào thầy dẫn tôi đi chào hỏi nhé."

Dù là thầy Lục kiến thức rộng rãi cũng suýt bị cô nàng dọa ngã ngửa, cậu lảo đảo vịn bàn: "Chị hai, việc này không được đâu, ba tôi là hàng không bán, đặc biệt không thể ủng hộ ép mua ép bán!"

Turan bị cậu ghẹo cười tít cả mắt, như một con xén tóc lén la lén lút.

Lúc này, cửa phòng trong vang một tiếng – Lâm tướng quân như sấm rền gió cuốn, thay quần áo còn nhanh hơn người ta cởi tất, Turan nghe tiếng giật mình, nhanh chóng nhỏ giọng nói một câu với Lục Tất Hành: "Lát tôi gửi mẫu kiểm điểm đến thiết bị đầu cuối cá nhân của thầy."

Sau đó bỏ trốn mất dạng trước khi Lâm Tĩnh Hằng rầy rà.

Lâm Tĩnh Hằng đã thay quần áo thường lấy một điếu thuốc, vừa đi vừa cúi đầu đốt, bước chân vội vàng,

không nhìn Lục Tất Hành, như ông trùm chuẩn bị tuần tra địa bàn, phun một làn khói ra từ thất khiếu, đoạn vẫy tay gọi cậu: "Đi."

Dưới chân Lục Tất Hành suýt nữa sinh ra một đôi phong hỏa luân, cậu phải dốc hết sức lực toàn thân mới giữ được sự chững chạc: "Chúng ta đi thế nào?"

Lâm Tĩnh Hằng nói: "Hiệp hội chống Utopia để lại đây một mớ xe cơ giáp mặt đất ngụy trang thành xe thường, đại khái cũng là bình thường cho bọn họ dùng làm mật thám, chúng ta lái một chiếc đi, tôi cần xác nhận địa hình vùng gần căn cứ, danh tính và quy mô võ trang bất minh, cậu ghi chép chỉnh lý."

Lục… thư ký mới nhậm chức vô cùng bất đắc dĩ, cậu cảm thấy trên người Lâm có một sợi gân luôn tách ra, khó dễ với thế giới, với chính bản thân mình cũng khó dễ, giống như đơn thuần ra ngoài thả lỏng một lúc, ăn một bữa cơm nhạt, là phạm vào thiên điều gì, nhất định phải tìm cái cớ đường hoàng, tiện thể dốc lòng dốc sức mệt nhọc một lúc, mới không uổng chuyến này.

Lục Tất Hành lẩm bẩm một câu: "Đúng thật là cải trang vi hành à, bệ hạ?"

Xe cơ giáp là vua lục chiến của các loại quyền khống chế dưới bầu trời, có thể trang bị vũ khí tính sát thương quy mô lớn, nếu nguồn năng lượng dồi dào, thao tác hợp lý, thậm chí có thể trực tiếp bắn rơi máy bay chiến đấu, xác ngoài có lồng phòng hộ cực kỳ giống cơ giáp vũ trụ, bởi vì cấu tạo không phức tạp như cơ giáp vũ trụ, nên không cần thao tác mạng tinh thần.

Xe cơ giáp của Hiệp hội chống Utopia nhìn bề ngoài không có gì khác biệt với xe dân dụng bình thường, chỉ là vô cùng cũ nát, lại còn có vô-lăng, không khéo là kết quả để lại từ thời đại Địa Cầu!

Lục Tất Hành không dám ngồi mạnh, bởi vì cảm thấy cửa xe đều rung rinh sắp rơi, song sau khi Lâm Tĩnh Hằng thông qua quyền hạn, giơ tay quẹt thiết bị nhận dạng vân tay, cả xe đều khác hẳn, nội hạch xe cơ giáp lộ hết ra, mức độ đầy đủ và tinh xảo khiến người ta thán phục, so với xuất phẩm của quân ủy liên minh cũng không thua kém nhiều… Thì ra xe cùi chỉ là ngụy trang.

Lâm Tĩnh Hằng liếc thấy Lục Tất Hành cài dây an toàn rồi liền ra chỉ lệnh, xe cơ giáp như hỏa tiễn bay sát mặt đất, xoắn nát không khí mà phóng đi.

Ngoài căn cứ là đồng không mênh mang. Chu kỳ quay của sao Khải Minh không phải hai mươi bốn giờ tiêu chuẩn như Votaw, sống ở căn cứ nhân tạo lâu, cảm thấy một ngày một đêm nơi đây đặc biệt dài, lúc này hoàng hôn buông xuống, cỏ khô không biết tên xen lẫn cây ngô lênh khênh, đã cao hơn một người, chặn kín đường, nếu không phải xe cơ giáp sợ rằng rất khó đi qua. Tại Thiên Hà Số 1 là không có nơi hoang vắng dã man kiểu này, mỗi một tấc đất đều quy hoạch tỉ mỉ, cho dù tạm thời chưa khai phá, cũng sẽ để robot làm vườn xử lý tốt cảnh quan thực vật.

Lâm Tĩnh Hằng nói tra xét địa hình, không hề nhập nhằng, bán kính quét của xe cơ giáp trước sau luôn trên một cây số, xe cơ giáp tự động ghi lại tất cả phản ứng năng lượng, phía trước xe bắn ra sóng hạt vô hình, thực vật chặn đường cách mấy mét đã mềm oặt rạp xuống. Ánh sáng nhẹ của máy móc chiếu lên mặt Lâm Tĩnh Hằng, hắn có góc mặt nghiêng như điêu khắc, không nói một lời ngồi ở đó, đôi vai và lưng ngay

ngắn căng áo sơ mi vải bông cũ mềm, Lục Tất Hành ghi chép qua loa phản ứng năng lượng xung quanh, lúc này không nhịn được giơ tay làm khung ảnh, khoanh Lâm Tĩnh Hằng vào trong, nhìn qua kẽ tay, cậu cảm thấy mình đã cắt ra một tấm poster phim.

"Tướng quân," Lục Tất Hành nói, "Khi còn học ở học viện Ulan… anh có lén dẫn bạn gái… hoặc là bạn trai trốn ra ngoài đi chơi không?"

Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc một lúc, đương khi Lục Tất Hành cho rằng hắn lại muốn giả câm vờ điếc, Lâm Tĩnh Hằng nói: "Học viện Ulan là trường quân đội, quản lý nghiêm hơn cái căn cứ như sắt vụn đồng nát này, không ra được, bắt được sẽ cấm túc."

Mà hắn chạy khỏi trường chỉ có một lần, trở về bị nhốt ba ngày trong "quan tài".

Chạng vạng ở sao Khải Minh trời yên biển lặng đến xúc động, ngay cả một con ếch chặn đường cũng không có, xe cơ giáp tốc độ cao nhất gần bằng vận tốc âm thanh, chạy hết hơn ba trăm cây số cũng chẳng qua mười lăm phút.

Rất nhanh, đường bắt đầu rộng rãi, cách đó không xa thậm chí có đường ray cao tốc, thiết bị thu thập năng lượng im lặng suốt dọc đường rốt cuộc bắt đầu nhấp nhô rất nhẹ, nơi xa có thể loáng thoáng trông thấy ánh đèn le lói và nhà cao tầng, đã có bóng dáng thành phố.

Lục Tất Hành suy nghĩ một chút: "Vệ đội trưởng Turan thật ra là…"

Lâm Tĩnh Hằng không nói gì, thiết bị thu thập năng lượng dọc đường như đã chết rồi, kẻ ngu cũng biết Turan lừa đảo.

"… Thật ra là được em nhờ vả, giúp em hẹn anh ra ngoài." Tuy rằng Lục Tất Hành bị ép mua ép bán, nhưng là người được lợi, cậu vẫn cắn răng trượng nghĩa gánh oan tiếng xấu, dè dặt nhìn Lâm Tĩnh Hằng: "Lâm, anh giận à?"

Lâm Tĩnh Hằng một phút đồng hồ không nói gì, sau đó đáp một nẻo: "Sắp đến rồi."

Lục Tất Hành ngẩng phắt đầu lên.

Lâm Tĩnh Hằng: "Không có lần sau đâu."

Lục Tất Hành đột nhiên quay đầu ra cửa sổ xe, nhìn thấy khuôn mặt không kìm nén được cười ngây ngô của mình trên kính, để giữ khí chất, cậu điều chỉnh năm phút mới đưa mặt mày về vị trí cũ.

Sau đó cậu nhanh nhẹn mở thiết bị đầu cuối cá nhân, mân mê giây lát, trên cổ tay lóe sáng, thanh loading nhanh chóng chạy qua, một màn hình giả lập nhảy ra, một bản đồ mạng vệ tinh cũ xưa trải ra – chuyên

gia câu chùa mạng đã câu ké mạng nội bộ thành phố.

Lục Tất Hành huýt sáo một tiếng, đồng bộ tín hiệu cho Lâm Tĩnh Hằng như để khoe tài: "Ba giây rưỡi, phá kỷ lục của cá nhân em rồi."

Cậu bấm bấm chọc chọc, hào hứng giở tra thông tin thành phố: "Nơi này tên Ngân Hà Thành, nhân khẩu thường trú hơn ba trăm vạn… Có khu mua sắm trung tâm và món ngon đặc sắc! Lâm, anh thích bánh kếp chocolate không?"

"… Cái khỉ gì? Không." Lâm Tĩnh Hằng giảm tốc độ xuống bằng xe cũ bình thường, lại lấy một điếu thuốc nhét vào miệng, hơi sầu lo nghĩ: Tên nhóc này tài hoa hơn người, có điều mãi chẳng chịu lớn.

Hắn đặt hờ một tay trên vô-lăng ngụy trang trong xe cơ giáp, thong thả lái xe vào lối vào quốc lộ "Ngân Hà Thành chào đón bạn". Không biết có phải là khí trường hắn quá mạnh hay không, vừa mới đi qua đèn neon trên bảng chào mừng liền tắt "phụt" một tiếng, bốc ra khói nhẹ.

"Còn có sòng bạc… Không phải hệ thống tiền tệ tín dụng sụp đổ rồi sao? Họ đặt cược cái gì? Lâm, anh đoán họ bây giờ dùng cái gì thay tiền?"

Một vấn đề triết học từ xưa trên lịch sử đi vào đại não luôn luôn bận rộn của Lâm tướng quân.

"Ta đang ở đâu?" Hắn nghĩ thầm, "Tại sao ta ở đây?"

Tại Thiên Hà Số 8, tìm đô thị lớn xa hoa trụy lạc là không thể, sao Khải Minh kỳ thật còn không bằng sao Bắc Kinh , chỉ hơn ở khí hậu tốt một chút, không có mùa đông vô tận, bởi vậy nhìn cũng có sức sống hơn.

Cái gọi là "khu mua sắm trung tâm", thật ra là một đống ngõ nhỏ rắc rối phức tạp, xung quanh đầy lán nhỏ dựng lung tung, trong lán có một số quán cóc vỉa hè. Kiến trúc không quy không củ thò ra thụt vào, trên mặt đất gồ ghề bốc mùi nước thải sinh hoạt và rác, hòa với mùi thức ăn, khá là tiêu hồn.

Một robot mini ngân nga chất giọng như sắt vụn đồng nát hô đi hô lại: "Ba ống tiêm dinh dưỡng đổi một ngàn đồng 'nhai phiếu', khách ngoại lai đến đây xếp hàng! Chập tối bán hạ giá, ba ống tiêm dinh dưỡng, hưởng thụ phục vụ cả đêm!"

Lâm Tĩnh Hằng chắp tay sau lưng vây xem chốc lát, phát hiện quảng trường nho nhỏ này đã tổ thành một khối cộng đồng kinh tế nguyên thủy, dân ngoại lai dùng ống tiêm dinh dưỡng đổi một loại phiếu điểm số thay tiền, đem điểm số thanh toán cho hộ buôn, hộ buôn lại tính tiền với quảng trường, đổi thành ống tiêm dinh dưỡng, để tránh ống tiêm dinh dưỡng đắt quá, dân làm ăn nhỏ không có tiền thối.

Lục Tất Hành đã nhét ba ống tiêm dinh dưỡng vào bụng robot, robot nuốt "ực" một tiếng, giây lát sau chiếu một luồng sáng lên cổ tay Lục Tất Hành, một ngàn đồng "nhai phiếu" đã chuyển lên tay cậu.

"Em mời anh." Lục Tất Hành nói, đối diện đột nhiên có một nhóm bán hàng rong đẩy xe hàng đi qua, để tránh bị tách ra trong ngõ hẹp, Lục Tất Hành nắm tay Lâm Tĩnh Hằng, cảm giác bàn tay kia vô thức rút nhẹ, rồi lập tức kéo cậu qua.

Trên ngôi nhà lầu bên cạnh hắt xuống một chậu nước, vừa vặn đổ xuống chỗ Lục Tất Hành vừa đứng.

Lâm Tĩnh Hằng: "Cẩn thận một chút."

70. Quyển 3 - Chương 70

Lục Tất Hành đưa tay để không lên miệng, ngửa đầu huýt sáo một tiếng dài véo von, trong cửa sổ vừa hắt nước trên lầu loáng thoáng hiện ra một bóng người, nhìn trộm qua cửa sổ.

Lục Tất Hành chưa quen đã thân mà gọi người ta: "Đừng trốn, tôi nhìn thấy cô rồi, các cô làm sao có thể như vậy! Tôi bảnh bao thế này, các cô dùng trò không thành ý này bắt tôi? Một chút đối xử khác biệt cũng không có, lòng tự tôn của trai đẹp bị các cô tổn thương quá rồi!"

Xung quanh truyền đến một tràng cười trộm, cửa sổ trên lầu mở ra, một cô nàng mặc áo ngủ thò đầu ra, cười run rẩy hết cả người, nhìn là biết không phải làm nghề đứng đắn.

"Cười cái gì?" Lục Tất Hành vung tay nói như đang đùa giỡn, "Mau mau nhận lỗi, ném hai gói thuốc xuống!"

Phía sau cửa sổ nghe tiếng chen ra nhiều cái đầu hơn, có nam có nữ, có tóc thẳng cũng có tóc xù, dõi mắt nhìn thấy sắc màu sặc sỡ, những người này phần lớn quần áo xốc xếch, uốn éo làm dáng, bọn họ xô đẩy nhau, hi hi ha ha một lúc lâu, gom hai gói thuốc không nhãn hiệu ném xuống lầu, đập vào lòng Lục Tất Hành.

Từ thời đại Địa Cầu đến Lịch Tân Tinh, "thuốc rượu trà kẹo" lâu đời như lịch sử loài người, có sản phẩm thêm các loại khoa học kỹ thuật phi pháp, đắt đỏ không thể tưởng tượng, cũng có thuốc cuốn thủ công làm ẩu lịch sử truyền lại. Quảng cáo trên hộp thuốc vẽ một anh chàng cười tươi rói, uốn éo đứng ở đó, nháy mắt với người bên ngoài, bên trong là thuốc lá rẻ tiền "đặc biệt" của Thiên Hà Số 8, cách hộp cũng có thể ngửi thấy mùi hắc ín rất nồng, cay xộc lên, giấy cuốn đầu lọc còn không dán chắc, run rẩy vểnh cái đuôi nhỏ.

Lục Tất Hành nhận thuốc, tạo dáng bắt chước điệu bộ anh chàng trên hộp thuốc, vẫy tay chào đám oanh oanh yến yến trên lầu, rồi kéo Lâm Tĩnh Hằng đi tiếp: "Không khách sáo!"

Quần oanh bị bắt chẹt hai gói thuốc thấy cậu biết điều lại dễ mến, tập thể cho một nụ hôn gió.

Lâm Tĩnh Hằng vẫn suy nghĩ làm sao rút tay mình ra mới không có vẻ cố ý, rất mất tập trung, bàng quan toàn trường, mới đầu còn tưởng Lục Tất Hành kẻ chuyên ru rú một chỗ này có người quen trên sao Khải

Minh, sau đó bị Lục Tất Hành dúi cho một gói thuốc, hắn ý thức được có chút không thích hợp, đi chừng một trăm mét, Lâm tướng quân đến từ Votaw này mới hoàn hồn, nhíu mày hỏi: "Từ từ, vừa rồi là bắt chẹt đoàn mại dâm à?"

Giữa phố xá sầm uất ngư long hỗn tạp, một số nhà lầu nhìn rất đàng hoàng, thường là khu làng chơi ẩn giấu trong đó, thành viên nhà lầu kiểu này tư chất không tốt, một số người ngay cả vệ sinh cá nhân cũng làm không gọn gàng, nhìn rất lợm giọng, bởi vậy bán tiếng cười bán thân đều không chạy lắm, đành phải sống bằng nghề bắt chẹt và ăn vạ.

Chiêu thông thường là thế này – trước tiên tìm người cầm chậu nước chờ sẵn ở cửa sổ, nhìn thấy có kẻ nghi là dê béo đi qua liền hắt nước xuống, khách qua đường tự dưng bị "trời phạt", đương nhiên phải đòi một lời giải thích, sau đó trên lầu sẽ lấy danh nghĩa xin lỗi hoặc "hong khô quần áo" nọ kia để lừa người ta vào.

Tiếp đó, xin lỗi và an ủi sẽ biến thành món ba vị một thể "quán rượu trượt chân nhảy với tiên nhân", cam đoan có thể cạo đến gram mỡ cuối cùng trên người đám "chày gỗ".

Lục Tất Hành quay đầu lại cùng Lâm Tĩnh Hằng thô lố mắt nhìn nhau giây lát, không nhịn được bật cười ra tiếng: "Tướng quân, phản ứng này của anh không phải chậm nửa nhịp, mà là chậm nửa bộ ca kịch rồi!"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Hắn hôm nay tự hỏi vấn đề "đến từ đâu đi về đâu" suốt dọc đường, bị triết học yểm, từ khi lái xe ra căn cứ đã hết sức không nằm trong trạng thái, nửa đầu óc để trống, không cẩn thận phóng lên vũ trụ, vậy mà không chú ý xảy ra chuyện kiểu này ngay trước mắt mình.

Lục Tất Hành nhạy bén đọc được từ khuôn mặt sầm xuống của Lâm tướng quân tiếng lòng của hắn lúc này – láo toét, muốn chết à?

"Thôi, đừng đừng đừng, đi cũng đi rồi, lý nào lại cố ý trở về kiếm chuyện?" Lục Tất Hành dang hai tay, rất buồn cười mà chặn hắn lại.

Cậu bây giờ nhìn Lâm Tĩnh Hằng, có thể nói là tương đối thiếu lý trí, đeo mấy tầng kính lọc do hormone ngưng tụ thành, nhìn hắn chửi đổng cũng đáng yêu, móc mỉa cũng đáng yêu, ngay cả vẻ mặt đằng đằng sát khí phản xã hội kia đều có thể gượng ép tìm được chỗ đáng yêu, thẩm mỹ lệch lạc trên diện rộng, y như một kẻ thần kinh vậy.

"Hôm nay trong lầu của họ chắc chắn có người phúc tinh cao chiếu, bởi vì tướng quân thất thần, lơ mơ nhặt lại một đống mạng chó, đây là cái gì? Đây là vận may như cá chép! Mau cất kỹ gói thuốc em vừa đưa cho anh, khả ngộ bất khả cầu nha… Ồ, anh xem, kia lại còn có thầy bói, mau nhân lúc vận may vào đầu, xin vài câu xuôi tai!"

Một ông cụ quấn khăn trùm đầu ngồi dưới cái lán lụp xụp, lưng còng như một dấu chấm tròn, trước mặt kê cái bàn què chân, trên bàn là một hình bát quái thần bí, một góc hình bát quái đè lên một bộ bài Tarot

bị chuột gặm, trên đầu ông lão là một tấm bảng neon, viết: Bói toán vận mệnh cách cổ.

Lục Tất Hành thò đầu gọi ông lão quầy bói toán: "Ông ơi, xem vận mệnh bao nhiêu tiền một lần ạ?"

Ông lão giơ tay ra dấu: "Nhai phiếu hai mươi điểm."

"Cho ông một trăm, bọn cháu muốn xem đẹp." Lục Tất Hành chọc thiết bị đầu cuối cá nhân vài cái, một trăm điểm nhảy tới đồng hồ tính tiền bên cạnh ông lão, cậu dùng hai tay ôm vai Lâm Tĩnh Hằng, đẩy hắn lên phía trước, "Xem cho vị tiên sinh này!"

Ông lão mở quán tại đây không biết đã bao lâu, gầy đến da bọc xương, làm ăn cũng chẳng khấm khá, trên đồng hồ tính tiền vẫn chỉ có hơn hai trăm điểm, không ngờ trên trời rơi xuống một oan đại đầu như Lục Tất Hành, điểm tổng vừa vặn đủ cho ông đổi một ống tiêm dinh dưỡng có thể cầm cự mấy tháng.

Ông lão vui mừng quá đỗi, hai tay bưng xấp bài rách kia: "Vị tiên sinh này, mời rút một lá bài, đặt chính giữa hình bát quái có sức mạnh thần bí vũ trụ."

Lâm Tĩnh Hằng: "… Cái của khỉ gì vậy?"

Lục Tất Hành được một tấc lại muốn tiến một thước, nhanh chóng sán đến, cầm tay hắn rút một lá bài sặc sỡ.

Ông lão xem bói đã nhận tiền, biểu diễn tận tâm tận lực, nhanh chóng úp bài trong lòng bàn tay, "ro ro" đọc một đoạn kinh dài, rất hăng hái phán bừa: "Vị tiên sinh này, tôi đã nhìn thấy tương lai huy hoàng của ngài từ trên lá bài, tôi nhìn thấy ngài buông bỏ nghi hoặc, xuyên qua sương mù, trở về bản thân chân thật, ngài cuối cùng sẽ có được sức mạnh vận mệnh giao cho, đập cũ tạo mới, tìm được đáp án cả đời ngài đang truy cầu. Mong tất cả các vị thần phù hộ ngài."

Lâm Tĩnh Hằng thừa biết ông lão đang nói nhăng nói cuội, nhưng nghe thấy câu "buông bỏ nghi hoặc, xuyên qua sương mù, trở về bản thân", bỗng nhiên giật mình, giống như có một sợi dây đàn rỉ sét, bỏ không rất lâu, bị gió nhẹ thổi khe khẽ, phát ra hợp âm tậm tịt. Hắn ngẩng đầu lên, trong nháy mắt muốn truy hỏi một câu "Đáp án ta truy cầu suốt đời là gì", kết quả ông lão xem bói cho hắn một nụ cười nịnh nọt sứt răng.

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Hắn không nói một lời, quay người đi ngay.

Lục Tất Hành cợt nhả đuổi theo sau hắn hỏi: "Nghe xong vui chưa? Tướng quân, cười cái nào."

Lâm Tĩnh Hằng xoay tay lại ấn gáy cậu, đẩy nguồn tạp âm này về sau hai bước, rồi đút tay vào túi đi

thẳng.

Ông lão gom đủ tiền cứu mạng rồi, ngàn ân vạn tạ đứng dậy tiễn họ, khi Lục Tất Hành quay đầu lại vẫy tay chào, ông thầy bói tháo mũ, lộ ra mái tóc bạc run run trong gió xem như chào, đến khi hai người đi xa, ông mới lại ngồi xuống, dùng đôi tay run rẩy lật lá bài ban nãy Lâm Tĩnh Hằng rút.

Thời đại Địa Cầu cổ, văn hóa bói toán Tarot từng hưng thịnh một thời như sao băng, sau đó bị đám gà mờ lừa gạt làm bừa, đến bây giờ đã không còn truyền thừa gì đáng nói, bộ trên tay ông lão xem bói, là năm xưa mất năm đồng mua trên sạp vỉa hè, là một bộ "bài tiện" bản Tarot, lấy thứ này lừa bịp hoàn toàn không cần học thuộc lòng bản diễn giải dày cộp của bài Tarot, chỉ cần thuận miệng nói lung tung theo chữ nhỏ trong góc bài là được – mỗi lá bài đại diện cho cái gì, bọn họ lười biếng khái quát bằng một từ.

Ông lão xem bói căng đôi mắt già nua, dán mặt vào lá bài, thấy rõ góc phải bên dưới có một dòng chữ nhỏ cơ hồ hòa vào tranh, viết –

"Tháp: Tại kiếp nan đào."

Gió đêm thổi tới, ông thầy bói hơi run run, ngẩng đầu nhìn hướng bọn Lâm Tĩnh Hằng đi xa, hai người kia đã rẽ vào một ngã tư không nhìn thấy nữa, bèn vất vả đứng dậy dọn quán, đi đổi ống tiêm dinh dưỡng cứu mạng.

"Trên sao Cayley cũng có chợ đêm kiểu này," Lục Tất Hành đổi với người ta vài quả quýt, vừa đi vừa bóc, "Bên trong cũng là các loại lừa đảo bịp bợm, chiêu trò đều na ná nhau, dê béo không rành nghề vào góp vui… ví dụ như anh – mọi người sẽ như ăn tết, có thể lừa từ đầu này đến đầu kia, lừa xong cả con đường cùng nhau ăn mừng. Em hồi nhỏ thường hòa vào với bọn họ, tìm một chỗ đọc sách, đọc mệt liền xem bọn họ lừa đảo, lừa xong vui vẻ, liền có người chạy tới nắn bóp em một chút, cho em món gì đó."

Lâm Tĩnh Hằng: "Không phải cậu nói hồi nhỏ cơ thể không khỏe, Độc Nhãn Ưng ngay cả đồ nướng cũng không cho cậu ăn à? Lão để mặc cậu chui vào nơi như thế?"

"Đương nhiên không thể chạy trên đường rồi," Lục Tất Hành vừa nói vừa đưa quýt đã bóc cho Lâm Tĩnh Hằng, "Phố thương mại nhỏ trên sao Cayley kia là ba em cho bọn họ thuê, cả khu đất đằng sau cũng đều là của ông ấy, chỗ dù sao cũng để không, ông ấy xây một căn lầu nhỏ, mở cửa sổ sân sau là có thể chạm đến động vật nhỏ người làm xiếc nuôi, là em cương quyết yêu cầu vào đó ở. Đoạn thời gian ấy cơ chân hơi teo, cần phục kiện, khi luyện tập đi lại ở trong phòng nghe thấy bên ngoài náo nhiệt liền rất vui vẻ."

"Tôi không ăn," Lâm Tĩnh Hằng xua tay, "Chân cậu bị làm sao?"

"Bị bệnh, sau đó khỏi rồi." Lục Tất Hành trả lời ngắn gọn.

Lâm Tĩnh Hằng: "Cụ thể bệnh gì?"

Lục Tất Hành thần sắc mập mờ, giống như không muốn để hắn gặng hỏi vấn đề này, nhanh trí nói: "Bệnh tương tư, tướng quân, anh chữa không?"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Sự chú ý của Lục Tất Hành nhanh chóng chuyển dời đến chỗ khác – dọc đường cậu đều đang thử cho Lâm tướng quân ăn các thứ, Lâm chẳng buồn nhìn một cái, duy chỉ có quả quýt này giá trị không rẻ, nhận được ba chữ của hắn. Lục Tất Hành chớp chớp mắt, đột nhiên bẻ một múi quýt, bất ngờ chấm vào khóe miệng Lâm Tĩnh Hằng, "Ngọt lắm đó."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

"Không ăn à? Không phải chứ, quýt đã hôn cũng không ăn?" Lục Tất Hành làm bộ muốn ném vào miệng mình, "Được rồi, thế em tự ăn vậy."

Trêu ghẹo kiểu này rất gợi đòn, Lâm Tĩnh Hằng giật lấy quả quýt chết tiệt kia.

"Tướng quân, rất nhiều thứ đều vì lấy lòng anh mà tồn tại," Lục Tất Hành khua môi múa mép, "Anh xem, quýt vất vả mọc cả đời, lớn đến như vậy, tích lũy tháng ngày, mới lén dự trữ nhiều 'con nhộng nhỏ' như thế trong múi quýt, chỉ chờ anh cắn một miếng vào thời điểm chín mọng nhất, đưa vị ngọt đến đầu lưỡi, mùi thơm của quả bay khắp nơi – trong rất nhiều tiểu thuyết phim ảnh kể chuyện tình yêu không phải đều có phân đoạn này sao? Một người vì lấy lòng người mình thích, tỉ mỉ chuẩn bị niềm vui bất ngờ như pháo hoa, sao, suối phun nọ kia, sau đó canh đúng thời gian dẫn người trong tim đến, vừa khéo biểu diễn cho anh ta xem. Mọi người xem xong đều mừng vui cảm động cùng nhân vật chính này, nhưng anh nghĩ kỹ lại xem, quýt có phải cũng lấy lòng anh như vậy? Biểu cảm của anh còn miễn cưỡng như thế, không phải đang phụ lòng nó à?"

Lâm Tĩnh Hằng trả lời: "Nếu cậu bớt xem mấy cái vớ va vớ vẩn, tiết kiệm điện cho não, cũng không đến mức chập mạch bất cứ lúc nào."

Tuy là lời châm chọc, song mày lại giãn ra, vị giác Lâm Tĩnh Hằng giống như trời sinh trì trệ, cái gì cũng tùy tiện ăn tùy tiện nuốt, không có tế bào thần kinh thưởng thức món ngon, ngược lại là quả quýt miêu tả trong tà thuyết ngụy biện của Lục Tất Hành có thể gây thèm ăn hơn, bất tri bất giác hắn đã ăn hết cả một quả, hơn nữa hiếm thấy nếm ra một chút mùi vị.

Lục Tất Hành đi theo bên cạnh hắn, khá là phấn khởi, cảm thấy đề rất khó giải Lâm Tĩnh Hằng này rốt cuộc đã bị cậu mò được quy tắc. Cậu phát hiện, Lâm đối với thứ thật sự không thích, thường ngay cả một ánh mắt cũng lười cho, sự chú ý rất cao quý, mà cố ý mở miệng từ chối, ngược lại có nghĩa là hắn không hề ác cảm, thậm chí có thể còn rất thích, chỉ là không phù hợp với mô hình hành vi và quy tắc đã định của hắn nên mới lắc đầu.

Liên tưởng đến đối đáp chính thức lại ngoại giao khi Lâm Tĩnh Hằng từ chối cậu, Lục Tất Hành cảm thấy mình chính là quả quýt được hắn hôn, ngọt ngào đến mức chỉ muốn lăn lộn dưới đất: "Tướng quân…"

Đúng lúc này, một vật nặng đột nhiên bay ngang đến, sượt qua Lục Tất Hành đập vào cửa sổ thủy tinh phía sau, cửa kính lập tức tan xương nát thịt, mảnh vỡ sắc lẻm bay khắp nơi, Lâm Tĩnh Hằng giơ tay, trên chìa khóa thiết bị đầu cuối cá nhân nối với xe cơ giáp bắn ra sóng hạt đặc thù như lồng phòng hộ đánh bay vụn thủy tinh.

Chỉ thấy vật nặng bay tới là nửa viên gạch, vốn là nhắm vào đầu một tay bán hàng rong mặt chuột tai khỉ, hắn ôm một gói đồ trong lòng, đang chạy vắt giò lên cổ, người đuổi theo sau toàn thân quấn trong một chiếc áo dài, vốn ngay cả sợi tóc cũng không lộ, trong sự phẫn nộ từ xa ném tới nửa viên gạch, dùng sức quá mức dẫn đến mũ quấn trên đầu bị kéo xuống, lộ ra khuôn mặt có thể trực tiếp đóng cameo quỷ quái – da rữa nát không thành dạng, da thịt trên cằm và môi đã không cánh mà bay, để lộ xương cằm trắng ởn, khóe mắt còn đang nhỏ máu.

Hắn… cũng không biết là nam hay nữ, giọng khàn như rỉ sét, gào một tiếng rát bỏng cổ họng: "Mày dùng thuốc giả lừa tao!"

Tay bán hàng rong bị đuổi đánh cũng bị hình dạng hãi người của đối phương dọa, ngồi phịch mông xuống đất, hai chân quẫy đạp mấy phát, hét thảm một tiếng lạc cả giọng: "Virus Cầu Vồng! Người này bị nhiễm virus Cầu Vồng rồi!"

"Virus Cầu Vồng" vĩnh viễn là cơn ác mộng của Thiên Hà Số 8, vết thương mà kiếp nạn năm đó mang đến, sợ rằng phải mất ít nhất mấy trăm năm, tầm hai thế hệ chết hết mới có thể lắng lại.

Tay bán hàng rong vừa hét, cả con phố liền ầm lên, giống như ôn thần giáng xuống, mọi người đột nhiên biến sắc theo, gào thét bỏ chạy tứ tán. Lâm Tĩnh Hằng lôi Lục Tất Hành ra sau, sóng hạt đặc thù của chìa khóa xe cơ giáp cuốn ra một làn gió, che trước mặt Lục Tất Hành: "Cậu hãy rời khỏi đây trước."

"Không sao," Lục Tất Hành kéo khuỷu tay hắn, "Trên người em có kháng thể, không hề gì."

Lâm Tĩnh Hằng sửng sốt: "Cái gì?"

Khi Lục Tất Hành sinh ra, virus Cầu Vồng đã biến mất rất nhiều năm trong liên minh tám đại thiên hà, cậu nào phải chiến sĩ tiền tuyến cần ứng phó tình huống đặc thù, sao lại có kháng thể virus Cầu Vồng?

Không chờ hắn suy nghĩ kỹ, Lục Tất Hành đã chỉ người như bộ xương khô kia nói: "Lâm, anh xem trên vai hắn!"

Người nọ kéo khăn trùm đầu xuống để lộ cổ và một bên vai, quần áo bẩn không nhìn ra màu, miễn cưỡng có thể nhận ra một quân hàm – là dấu hiệu của trung tâm hành chính Thiên Hà Số 8, chỉ có trên đồng phục nhân viên công vụ!

Lục Tất Hành vừa dứt lời, bộ xương khô đã nhanh nhẹn quấn kín mình lại, quay người bỏ chạy.

Lục Tất Hành co chân đuổi theo: “Chờ đã!”

Lâm Tĩnh Hằng: “Khoan đã, cậu thực sự có kháng thể?”

“Em xin thề với danh nghĩa của anh,” Lục Tất Hành nói, “Nếu em nói dối cho em cả đời không theo đuổi được anh.”

Lâm Tĩnh Hằng: “…”

Hắn nhất thời không biết nên có phản ứng thế nào với lời thề này.

71. Quyển 3 - Chương 71

Song đây không phải là lúc để cãi nhau.

Nói trên mặt kỹ thuật, virus Cầu Vồng quả thật đã bị giải quyết, nếu đây là thời đại hòa bình, cho dù là tại Thiên Hà Số 8 như cống ngầm, virus Cầu Vồng cũng chưa chắc tạo thành hậu quả gì nghiêm trọng. Nhưng bây giờ đã tới nông nỗi dùng ống tiêm dinh dưỡng đổi vật tư, lỡ như bùng nổ dịch bệnh phạm vi lớn, dựa vào chút ít nhân lực vật lực của Bạch Ngân Cửu là không thể khống chế được cục diện.

Chết người hơn là, bộ xương khô này đã tạo thành khủng hoảng trong đám đông ở con đường chật hẹp và chen chúc, đám tiểu thương bò lê bò càng né tránh hắn, tiếng thét và nỗi sợ hãi đã lan ra trước virus một bước, xe đẩy nhỏ các loại hình thái, robot không đủ trí lực tông vào nhau, chặn ngõ hẹp kiến chui không lọt, thật sự là nửa bước cũng khó đi, sắp sửa tạo thành giẫm đạp.

Lâm Tĩnh Hằng đẩy Lục Tất Hành tới góc tường, đồng thời đạp một cái lều nghiêng bên cạnh nhảy lên, vịn bệ cửa sổ tầng hai, chống hai tay tung mình lên. Người đang ở cửa sổ nhìn trộm ra ngoài bị Lâm tướng quân đột nhiên nhảy lên dọa ngồi phịch xuống đất, co cẳng chạy như gặp ma.

Mà bệ cửa sổ lâu năm không sửa vốn đã có vết nứt, căn bản không chịu được trọng lượng của đàn ông trưởng thành, Lâm Tĩnh Hằng đạp một chân lên, đám vết nứt trên bệ cửa sổ đã “rắc rắc” chuẩn bị nở rộ. Áo sơ mi hơi gò bó không làm ảnh hưởng động tác của hắn, Lâm Tĩnh Hằng chỉ dừng lại một chớp mắt trên bệ cửa sổ, lập tức mượn lực lao tới một cây cột cờ cũ cách vài bước, bệ cửa sổ đệm chân cho hắn bị tàn phá như vậy, trực tiếp sụp hơn một nửa, đất đá rơi vào đám đông, mấy vị bất hạnh bị rơi trúng cơ hồ có ảo giác trời đất lật nhào, chỉ sợ thiên hạ không loạn mà tung tin đồn nhảm ngay tại chỗ: “Động đất!”

Mà cột cờ cũng không phải là Định hải thần châm, dưới sức chấn mạnh khó có thể kham nổi nghiêng đi, Lâm Tĩnh Hằng trèo lên cột cờ nghiêng bằng cảm giác thăng bằng tuyệt vời đặc biệt của quân vũ trụ, khi sắp lên đến đỉnh, cột cờ sắt rốt cuộc không chịu nổi, phần nối của đế và giá gãy, men con phố đổ về phía trước, như một cây sào nhảy đặc biệt cao to, quăng Lâm Tĩnh Hằng từ trên đầu mọi người văng đi, trực tiếp “bay” qua dòng người chặn đường, đập vào gian cầu thang tầng sáu một ngôi nhà khác.

Lâm Tĩnh Hằng chống hai tay giảm xóc, thuận thế lăn trong gian cầu thang, mau chóng nhảy lên mái nhà, từ phía trên đuổi theo bộ xương khô.

Khi dòng người lộn xộn chen chúc tới, Lục Tất Hành lập tức bế một bé trai không kịp chạy giơ lên cao qua đầu – khi mọi người hỗn loạn lao về phía trước, người già trẻ nhỏ và bệnh tật vừa vặn chặn trước đám đông kiểu này rất dễ bị đẩy ngã, mà một khi có người ngã xuống, trong hẻm nhỏ chật chội như vậy, sẽ tạo thành hiệu ứng Domino.

Loài động vật hai chân lại chạy không nhanh là con người này, thành đàn đạp đến cũng chẳng an toàn hơn đàn ngựa hoang là mấy.

"Suỵt -" Lục Tất Hành nở nụ cười với bé trai chực khóc, đặt bé lên chỗ cao, thiết bị đầu cuối cá nhân kết nối với mạng nội bộ Ngân Hà Thành dễ như bổ dưa hack vào radio của phố thương mại, sau đó cậu biến một chương trình ghi âm thành microphone, rút trong túi quần ra một khẩu súng lục nhỏ bỏ túi, mở chế độ nổ, tháo thiết bị hãm thanh, nã ba phát liền lên trời, mượn radio lớn tiếng nói: "Đứng im tại chỗ, không được nhúc nhích! Chúng tôi có kháng thể virus Cầu Vồng!"

Đám đông bị tiếng nổ bất thình lình dọa, im lặng trong chốc lát ngắn ngủi.

Lục Tất Hành thở hổn hển, tiếng truyền ra từ radio của phố thương mại: "Chào mọi người, quân đoàn Đệ Cửu Vệ cứ điểm Bạch Ngân Bạch Ngân của liên minh hiện tại đã đoạt lại Thiên Hà Số 8, vừa mới tiếp quản căn cứ Hiệp hội chống Utopia ngoài ba trăm dặm, sẽ nhanh chóng thiết lập lại trật tự cho Thiên Hà Số 8, mong mọi người đừng hoảng sợ, kháng thể khẩn cấp của virus Cầu Vồng là một trong các loại thuốc phòng sẵn của quân đội, nếu có phản ứng khác thường, hãy lập tức cách ly xử lý, đưa đến căn cứ nhận điều trị."

Cậu nói chuyện chữ nào rõ chữ nấy, phát âm rõ ràng mạnh mẽ, lại không hề hùng hổ dọa người, sự khủng hoảng của đám đông dần dần giảm xuống.

"Nơi này là ngõ hẹp, rất dễ tạo thành sự cố giẫm đạp, tôi lặp lại lần nữa, các vị đừng kinh hoảng, tự do tản ra, sơ tán trật tự," Lục Tất Hành nói, "Virus Cầu Vồng từ trăm năm trước đã không còn là bệnh nan y, xin hãy tin tưởng, liên minh sẽ không bỏ rơi bất cứ một công dân nào… Làm phiền, nhường cho tôi qua trước."

Người dân Thiên Hà Số 8 trước nay miễn dịch với những lời sáo rỗng của liên minh, nhưng họ nhìn thấy Lục Tất Hành băng qua đám đông, bước chân nhanh mà không gấp, ngược dòng người đuổi theo hướng bộ xương khô chạy trốn, giống như hoàn toàn không coi virus Cầu Vồng ra gì.

Thái độ bình chân như vại này, ngược lại là một liều thuốc trấn tĩnh rất hữu hiệu.

"Công dân cái cứt, chưa từng nghe nói, ông đây là công, đếch phải dân."

"Hắn vừa nói gì, căn cứ kia bị quân đoàn nào chiếm? Ý là chúng ta lại đổi chính phủ rồi à?"

“Chính phủ chó đẻ này, đổi còn siêng hơn thay tất.”

“Mày là ai? Làm gì ở liên minh, mày quyết định được không?”

Lục Tất Hành cười tủm tỉm nghe những lời châm chọc, không tức giận cũng không đáp lại – có tâm trạng hùng hùng hổ hổ chỉ trỏ cậu, chứng minh lý trí đã trở lại, nói chung không đến mức đạp chết trẻ nhỏ.

Đám đông chỉ trỏ nhường cho cậu một lối, Lục Tất Hành coi như thông thuận đi qua, nhìn thấy Lâm Tĩnh Hằng đang ở cách không xa vẫy tay gọi cậu, song bộ xương khô kia đã không cánh bay mất.

Lục Tất Hành sửng sốt: “Thế nào, là trường không gian à?”

Lâm Tĩnh Hằng liên lạc với Bạch Ngân Cửu ở căn cứ, nói câu gì đó với đầu bên kia, gật đầu với Lục Tất Hành – bộ xương khô ban nãy thấy hắn từ trên trời giáng xuống, sợ tới nứt hết gan mật, vậy mà khởi động trường không gian đào tẩu.

Trường không gian mặt đất rất giống bước nhảy vũ trụ, nhưng nguyên lý bất đồng, trường không gian mặt đất có thể nói là một cực hình, ai xuyên thì biết, thân thể khỏe mạnh cũng phải lột một lớp da, đừng nói nhục thể bộ xương khô kia đã nát bét như thế.

“Điên rồi à?” Lục Tất Hành giơ cổ tay lên, nhanh chóng thu thập năng lượng phóng xạ còn sót lại, “Hắn xuyên qua trong trạng thái ấy, đáp xuống phải bị ngũ mã phân thây – còn thời gian đối phương nhảy qua trường không gian?”

Lâm Tĩnh Hằng: “Giờ chuẩn, mười ba giờ năm mươi phút hai mươi tám giây.”

“Được, anh chờ em.” Lục Tất Hành xắn tay áo, cấp tốc mô phỏng một mô hình năng lượng suy giảm trên thiết bị đầu cuối cá nhân, thời gian như đông lại trong tay cậu, lần theo tung tích bắt được một tuyến mơ hồ, nhanh chóng hoàn nguyên trường không gian của bộ xương khô, và đưa ra miêu tả chính xác – trường không gian mặt đất thông thường có mười một đến ba mươi sáu thông số không đều, trên thiết bị đầu cuối cá nhân của Lục Tất Hành nhảy ra mười bảy thông số của trường không gian.

“Suy luận ra đích đến rồi.” Lục Tất Hành gửi tọa độ cho hắn, “Em đồng bộ gửi vệ đội trưởng Turan.”

Lâm Tĩnh Hằng năm xưa chuồn khỏi học viện Ulan, lấy trộm Trạm Lư đưa Lục Tín trốn đi, dùng chính là trường không gian, bởi vì trường không gian rất khó truy tung, là một mối nguy an toàn lớn, rất nhiều nơi đều mở tín hiệu quấy nhiễu nhằm vào trường không gian. Hắn chưa từng thấy thao tác điệu đà như vậy.

“Không có gì,” Lục Tất Hành nhún vai, “Chiêu này chỉ có thể dùng trong vòng ba phút sau khi trường không gian mở ra, quá ba phút năng lượng suy giảm gần hết, điều kiện khí hậu xung quanh cũng sẽ thay đổi theo, sai lệch truy tung định vị thường hơn năm mươi cây số, sẽ không còn ý nghĩa.”

Lâm Tĩnh Hằng điều khiển xe cơ giáp dừng ở ngã tư gần nhất, nhập tọa độ Lục Tất Hành định vị: "Kỹ thuật này đăng ký độc quyền chưa?"

"Chưa," Lục Tất Hành nói, "Cái này em làm chơi lúc còn trẻ trốn nhà đi thôi."

"Được, về sau bán đứt cho tôi, hàng năm trả cậu phí sử dụng độc quyền theo kỹ thuật quân dụng cấp A."

"Wao," Lục Tất Hành chui vào xe cơ giáp theo hắn, "Tướng quân, thế em xem như được anh bao nuôi rồi sao?"

Chưa dứt lời, xe cơ giáp giống như bị câu này của cậu dọa đá hậu, trực tiếp sát đất "bay" đi, tăng tốc đập hai người ngồi sóng vai trong xe lên lưng ghế.

Lâm Tĩnh Hằng do số lần không thể nói gì đã quá nhiều, hắn lặng thinh một lúc, không biết là tức giận hay bất đắc dĩ, vậy mà bật cười.

Sau đó hắn mở ngăn đựng đồ trên nóc xe, thấy bên trong chỉ còn một ống thuốc cân bằng trường không gian, liền chớp nhoáng đâm lên người Lục Tất Hành.

Lục Tất Hành vừa nói sướng miệng xong, liền bất ngờ bị đâm một phát, "Oa" một tiếng: "Lâm tiên sinh, trình độ của ngài nếu học hộ lý, phải lưu ban tám năm!"

"Thiên Hà Số 1 không dạy hộ lý, y khoa chỉ có phương hướng nghiên cứu khoa học." Lâm Tĩnh Hằng nói, "Ngồi cho vững, tôi mở trường không gian đây."

Mọi thứ xung quanh bắt đầu vặn vẹo, màu sắc quái dị, năng lượng lộn xộn thay đổi kịch liệt, thiết bị trên xe cơ giáp phát ra các loại tạp âm chói tai, Lục Tất Hành cảm thấy ngũ tạng lục phủ mình đều bị giã vào, thuốc cân bằng tiêm vào nhanh chóng phát huy tác dụng, cách ly cảm giác khó chịu, cậu dường như biến thành một người cao su có thể kéo tùy ý.

Vài giây sau, xe cơ giáp xuyên qua trường không gian, đáp xuống đất tới tọa độ mới, lập tức phát ra cảnh báo mạnh, cơ hồ nhảy trên mặt đất một chút mới đứng yên, năng lượng trực tiếp thấy đáy.

Lâm Tĩnh Hằng bởi vì từng dùng nhục thể phàm thai trải nghiệm trường không gian bán thành phẩm nhảy bốn lần liền nên không hề để ý chút lực chấn này, chỉ là khi xuống xe bước chân hơi choạng choạng, không đợi Lục Tất Hành đỡ đã tự mình đứng vững lại.

Xem trên bản đồ, vị trí của căn cứ ở hướng tây nam Ngân Hà Thành, vậy nơi này phải là phía bắc.

Đây tựa hồ là một nhà xưởng cũ vứt đi, trước mặt hai người họ có một con sông nhỏ nhân tạo, một tầng rác chưa xử lý trôi trên mặt, cánh cửa sập mở toang, một gác chuông cao sáu bảy mét đứng bên cạnh, trên

đậu đầy quạ đen.

Đồng hồ trên gác chuông còn đang tận trung với công việc mà đi tới, khác với "giờ chuẩn" trên tay đám người Lâm Tĩnh Hằng, là "lịch riêng" của sao Khải Minh. Do chu kỳ quay của các tinh cầu không giống nhau, nên kỳ thực trên mỗi tinh cầu đều có phương thức tính giờ của riêng mình, "giờ chuẩn" chỉ để khách vãng lai vũ trụ ngạo mạn dùng.

Bản thân Lục Tất Hành thích loay hoay các loại kỹ thuật kỳ lạ, bởi vậy thường cảm thấy trong túi người khác cũng sẽ có mấy thứ "vũ khí bí mật", tuy trách đối phương điên rồi, nhưng cậu vẫn lạc quan cho rằng, sở dĩ bộ xương khô dám tay trần xuyên qua trường không gian, không chừng là vì người ta có thiết bị khoa học kỹ thuật phi pháp gì – ví dụ như thuốc cân bằng ổn định hơn chẳng hạn… Cho đến khi họ tìm được xác người ấy dưới chiếc đồng hồ lớn.

Vô số quạ đen vờn bay phía trên thịt thối, thèm nhỏ dãi ba thước, nhưng xuất phát từ bản năng của sinh vật, vẫn chưa một con dám xuống nếm miếng đầu tiên.

Lâm Tĩnh Hằng mang bao tay, cởi áo khoác của bộ xương khô, phát hiện cột sống hắn giống như đã gãy thành mấy đoạn, cả người vặn vẹo bằng một tư thế kỳ dị, cánh tay trái cơ bản đã thối rữa hết, khớp xương khi rơi xuống đất bị lực chấn làm gãy chỉ còn dính một chút, cánh tay mang theo xương tay rơi xuống cách hơn chục mét – còn là tìm được dưới sự chỉ dẫn của quạ đen.

"Tại sao?" Lục Tất Hành khó lòng hiểu nổi hỏi, "Hắn có phải… có phải chưa kịp nghe thấy em nói gì, đã vội vội vàng vàng mở trường không gian?"

Lâm Tĩnh Hằng không lên tiếng.

Khi Lục Tất Hành dùng radio nói chuyện, kỳ thực bọn họ đều nghe thấy, bộ xương khô cũng vừa vặn là nghe xong mới mở trường không gian.

Bởi vì những lời mạnh miệng quang minh chính đại đó thật sự một bên tình nguyện quá mức, song song tô son điểm phấn mỹ hóa dân chúng lẫn liên minh, mọi người đều cảm thấy quỷ dị.

Hiến chương liên minh quy định, liên minh sẽ không vứt bỏ bất cứ một công dân nào.

Mà công dân Thiên Hà Số 8 không phải là công dân.

Giống như liên minh gọi chung tất cả những người ở vực ngoại là "hải tặc", Thiên Hà Số 8 chính là vùng hoang dã nằm giữa "thế giới văn minh" và "hải tặc", người dân Thiên Hà Số 8 không đến mức là hải tặc vũ trụ ai cũng muốn tru diệt, lại là những kẻ dã man có ngàn vạn mối liên hệ với bọn họ – cũng na ná bộ lạc ăn thịt người ăn sống nuốt tươi, đều không cùng chủng tộc với ta.

Tại trung ương liên minh, mọi người đều biết chính phủ Thiên Hà Số 8 chỉ mang ý nghĩa tượng trưng,

nhiệm vụ chủ yếu là mất mặt và góp đủ số, hệ thống chống đạn đạo của thủ đô Cayley còn là lắp đặt từ hơn một trăm năm trước, khi Lục Tín mới giành lại Thiên Hà Số 8, trong gần một trăm bốn mươi năm sau đó, bãi bể nương dâu, vẫn chưa một lần nâng cấp.

Do trạng thái nửa tự trị của Thiên Hà Số 8, rất nhiều thuế phí khó thu, tài chính liên minh cấp phát càng là khi có khi không, chính phủ thường rơi vào quẫn cảnh không có tiền trả lương. Lâm Tĩnh Hằng tìm được một tấm thẻ nhân viên trên người chết, trên viết "Thư ký trưởng đại biểu chính phủ trung ương Thiên Hà Số 8", giống như mua chơi trên chợ bán đồ cũ bằng năm đồng.

Lâm Tĩnh Hằng tháo bao tay, lấy túi y dược khẩn cấp trong xe cơ giáp, tìm ra súng phun khử trùng, xử lý thi thể nhiễm virus: "Bệnh như thế còn không tiếc khởi động trường không gian chạy tới đây, ắt hẳn có đồng bạn, tôi vào trong xem, cậu chờ ở đây."

Lục Tất Hành không nghe hắn, cứ đi vào theo.

Lục Tất Hành khi nãy còn mồm mép láu lỉnh không thôi trầm mặc một lúc lâu, đạp lên mặt đất cỏ hoang um tùm, cậu đột nhiên hỏi: "Lâm, nếu thời điểm hải tặc xâm phạm quy mô lớn, anh còn ở cứ điểm Bạch Ngân, trong tình huống bất đắc dĩ anh sẽ vứt bỏ Thiên Hà Số 8 chứ?"

"Nếu tôi còn ở cứ điểm Bạch Ngân, hải tặc vũ trụ căn bản không thể tiến vào liên minh." Lâm Tĩnh Hằng dừng lại, không dùng lời sáo rỗng thuyết khách, thẳng thắn nói, "Về phần Thiên Hà Số 8, đương nhiên cũng là lãnh địa của liên minh, nhưng nếu cần thiết, chúng tôi sẽ không tử thủ. Tạm thời rút lui theo tính chiến lược là có thể chấp nhận."

Lục Tất Hành: "Nếu cần thiết, sẽ vứt bỏ Thiên Hà Số 8 như vứt bỏ một hoang mạc, đúng không? Không chỉ anh, liên minh cũng sẽ lựa chọn như vậy, hình thái ý thức của cả xã hội đều cho rằng như vậy."

Lâm Tĩnh Hằng không ừ hữ gì xem như mặc nhận.

"Bởi vì bọn em là dã nhân trong hoang mạc, hơn nữa lập trường không rõ, liên minh đến thì là người của liên minh, hải tặc đến thì là hải tặc. Thiếu linh hồn đoản trí tuệ, nói hiến chương liên minh, tuyên ngôn tự do với bọn em, đều là đàn gảy tai trâu." Lục Tất Hành gật đầu, hít sâu một hơi, dõi nhìn bóng đêm hoang vu xa xăm… Lâm Tĩnh Hằng không phải là một chính khách khôn khéo, không biết làm mấy trò phô trương to tát mà vô dụng, cũng bởi vì khốn nạn quen rồi, hắn thậm chí lười giữ vững giá trị quan phổ thế chính trị chính xác, chỉ cần coi bạn là người một nhà, cơ bản chỉ tôn trọng sự thật khách quan, có gì nói đó.

Lục Tất Hành: "Cho nên… nếu trên sao Khải Minh thật sự bùng nổ virus Cầu Vồng, Bạch Ngân Cửu sẽ trực tiếp rút khỏi, sẽ không lãng phí y dược cứu chữa… Thôi, anh không cần phải nói, em hiểu rồi, lẽ đương nhiên mà."

Giống như ngoại trừ tổ chức bảo vệ động vật cực đoan, không ai cho rằng động vật nên được hưởng quyền lợi ngang hàng với loài người – mèo không có quyền chân dung, chó không có quyền riêng tư, chuột bạch trong phòng thí nghiệm không có quyền tự do ngôn luận, bộ đội tinh nhuệ nhất liên minh sẽ không nán lại vì bệnh cúm gà, đây là lẽ đương nhiên.

"Bạch Ngân Cửu là một chi nhân số ít nhất trong Bạch Ngân Thập Vệ, là bộ đội tiên phong đột kích, không đủ tố chất giải nguy cứu tế quy mô lớn, cũng không có năng lực trù tính chung và dự trữ vật tư," Lâm Tĩnh Hằng bình thản nói, "Nếu thực sự bùng nổ dịch bệnh không thể khống chế, trực tiếp rút khỏi là lựa chọn duy nhất."

Cho nên tốt nhất đừng xảy ra chuyện kiểu này, hắn nghĩ, dùng thiết bị đầu cuối cá nhân kết nối với xe cơ giáp, bật theo dõi virus trên lồng phòng hộ.

Song kỳ lạ là, chương trình theo dõi virus không có động tĩnh gì lớn, ngược lại là cảnh báo võ trang sáng lên.

Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên nắm vai Lục Tất Hành kéo cậu sang bên cạnh, cùng lúc đó súng laser bắn vào chỗ Lục Tất Hành vừa đứng, tay áo Lâm Tĩnh Hằng bị quét cháy sém. Hắn dùng súng quét lại, đằng sau cửa sổ thủy tinh của nhà xưởng cũ bỏ đi vọng đến một tiếng kêu đau, hai người nhanh chóng liếc nhìn nhau, chia nhau dọc theo bên ngoài nhà xưởng mà xông vào.

Lục Tất Hành đá văng cánh cửa sập của nhà xưởng, vừa vặn nhìn thấy một người chảy máu đang thất tha thất thểu chạy tới góc ngoặt, da thối rữa sau cổ rõ ràng là nhiễm virus Cầu Vồng.

"Này, anh chờ chút, bọn tôi không phải là hải tặc Hiệp hội chống Utopia," Lục Tất Hành gọi hắn, "Không có ác ý!"

Đối phương nhắm mắt bịt tai.

Lục Tất Hành: "Anh là người của chính phủ liên minh Thiên Hà Số 8, đúng không?"

Người nọ dừng bước, hết sức đề phòng quay đầu lại, run run rẩy rẩy chĩa họng súng vào Lục Tất Hành.

72. Quyển 3 - Chương 72

Nhưng người này thật sự là quá hư nhược rồi, ngay cả súng laser bỏ túi nhẹ nhất cũng cầm không vững lắm.

Ánh mắt ôn hòa của Lục Tất Hành dừng trên khuôn mặt lốm đốm của hắn, cậu cố hết sức xòe hai tay, hòng tỏ ra mình vô hại.

Cho đến khi đối phương nhìn đã hơi bình tĩnh lại, cậu mới nhẹ giọng hỏi: "Ngài trông có vẻ cần trợ giúp, mạo muội hỏi một câu, ngài đang nhiễm virus Cầu Vồng à? Bị lây từ đâu vậy?"

Lục Tất Hành tự thấy ngữ khí câu này đã tương đối hòa hoãn, nào ngờ chẳng những không có tác dụng

trấn an, ngược lại còn kích thích đối phương. Họng súng laser chĩa vào cậu vốn đã chúi xuống, vừa nghe những lời này lại hung ác ngẩng đầu lên, người cầm súng đột nhiên căng thẳng: "Làm sao cậu biết đây là virus Cầu Vồng?"

Lục Tất Hành lập tức ý thức được, mình quá vội vã truy tra nguồn gốc virus Cầu Vồng dẫn đến nói sai: "Bình tĩnh, để tôi từ từ giải thích với ngài, kỳ thực…"

Nhưng đối phương đã là chim sợ cành cong, căn bản không nghe cậu giải thích, người đó giống như ngậm miếng sắt rỉ sét trong họng, biểu cảm càng dữ tợn hơn, điên khùng cắt ngang Lục Tất Hành: "Cậu biết đây là virus Cầu Vồng, tại sao còn dám đến đây? Cậu không sợ virus Cầu Vồng, cậu làm sao không sợ virus Cầu Vồng?! Cậu nhất định là người của bọn chúng!"

Bó tay với logic này rồi.

Lục Tất Hành: "Tôi… hầy!"

"Câm miệng, câm miệng!" Đối phương vừa gầm lên vừa không nghe giải thích nã súng vào cậu.

Cự ly gần như vậy, súng laser không phải dễ tránh thoát, may mà tay người đó run bần bật, phát súng này không nhắm chuẩn, sượt qua đỉnh đầu Lục Tất Hành, để lại một vết cháy sém trên bức tường trắng toát.

Lục Tất Hành nghĩ thầm trong bụng, tên này mà là nhân viên công vụ gì, một chút trình tự cũng không nói, cơ hội chống án cũng không cho, vừa đến đã phán tử hình luôn.

Nhưng nguyên tắc "không nói đạo lý với người cầm súng" này hiệu trưởng Lục vẫn hiểu, cậu không định dùng thân thử súng laser, vội vàng lăn đi, cúi người ôm lấy cánh cửa nhà xưởng vừa bị cậu đá văng, yểm hộ mình trốn đông trốn tây.

Người cầm súng đôi mắt ứ máu như quỷ sống, hai tay cầm súng laser bắn lung tung một trận, đuổi theo Lục Tất Hành không buông tha, cửa nhà xưởng thủng lỗ chỗ nhanh chóng tan xương nát thịt; đúng lúc này, cửa sổ phía sau hắn đột nhiên bị đập tung, Lâm Tĩnh Hằng vòng sang một bên khác của nhà xưởng trực tiếp phá cửa sổ hành lang nhảy vào.

Lâm tướng quân thì không phải là người văn minh sẽ ưu đãi bệnh nhân, mảnh kính vỡ đổ ập xuống đầu, người kia vô thức bảo vệ đầu, tay còn chưa giơ lên đã bị hắn dùng đầu gối thúc vào ngực.

Người bình thường bị thúc cú này cũng có thể xuất huyết dạ dày tại trận, huống chi là một bệnh nhân. Hắn bay đi, đập cái "rầm" vào bức tường phía sau, da thối rữa như vỏ trái cây thối, vừa cọ liền rách, vết máu quẹt một đường thật dài trên bức tường trắng toát, phần khuỷu tay của tay cầm súng bị đập vỡ, súng laser không khống chế được văng xa mấy mét, bị Lục Tất Hành đạp chân lên.

Lâm Tĩnh Hằng cách áo khoác bóp cổ hắn, vứt hắn xuống đất, người cầm súng trợn trừng mắt, không

ngừng ưỡn lên như cá hấp hối, cổ họng phát ra tiếng nôn khan, mắt trợn trắng vì nghẹn.

Lục Tất Hành: "Lâm!"

Lâm Tĩnh Hằng mặt không biểu cảm nghiêng đầu, lúc này mới hơi buông tay, cấp tốc lục soát toàn thân người này, chương trình kiểm tra kim loại trên thiết bị đầu cuối cá nhân kêu "tít tít" inh ỏi, sau đó soát ra trên người vị này một bộ còng tay điện từ, hai khẩu súng laser và một con dao găm lực sát thương không lớn, cả người lẫn vũ khí ném hai đống.

Lục Tất Hành luống cuống tay chân vứt cánh cửa thủng chạy tới, cúi đầu nhìn thấy thảm trạng của người này, cậu rùng mình, gió tà lạnh lẽo xẹt qua răng hàm.

Trong ấn tượng của cậu, tuy rằng Lâm Tĩnh Hằng thoạt nhìn luôn không vui lắm, nhưng kỳ thực rất nhịn được trêu chọc, mình nhảy lên nhảy xuống trêu ghẹo cả ngày cũng không hề thấy hắn tức giận, hơn nữa bởi vì Lâm Tĩnh Hằng thường xuyên châm biếm, thỉnh thoảng còn cho người ta một ảo giác, dường như hắn chỉ là một kẻ ưa nói miệng "khẩu thị tâm phi". Cho đến khi thấy tình cảnh này, Lục Tất Hành mới tin – cỗ máy giết chóc quân ủy liên minh bồi dưỡng, trong vòng nửa phút tay không đánh chết một người chẳng có một chút vấn đề, hắn động khẩu bất động thủ, có thể chỉ là xuất phát từ… một sự chững chạc kiểu khác.

Lâm Tĩnh Hằng chân đạp người nọ, lấy từ hộp y dược tùy thân một ống phun sương khử trùng, phun xung quanh trong ngoài một hồi, dùng áo khoác cởi ra cầm giấy tờ soát được trên người kẻ bị bắt: "Vu William… cảnh đốc tổng thự cảnh vệ Thiên Hà Số 8? Chức quan không nhỏ nhỉ, ta thấy giấy tờ này của ngươi cũng giống mua lắm."

Ngài cảnh đốc thảm hại nôn ra nước chua, không còn gì để nôn nữa.

"Tổng thự cảnh vệ Thiên Hà Số 8 ở trên sao thủ đô Cayley, hình như không phải chức cần thường xuyên đi công tác vũ trụ, tại sao ngài ở đây?" Lục Tất Hành hỏi, "Khi thân vương Cayley xâm phạm Thiên Hà Số 8, ngài đang chấp hành nhiệm vụ hộ tống đặc biệt phải không?"

"Nhiệm vụ hộ tống của tổng thự cảnh vệ không nhiều, đối tượng thường là khách ngoài và quan chức cấp cao, nơi quỷ tha ma bắt Thiên Hà Số 8 này bình thường không có khách… Vậy là trưởng quan hành chính vừa vặn rời khỏi sao Cayley đi tuần tra?" Lâm Tĩnh Hằng ý tứ sâu xa dừng lại, "Ồ, trùng hợp thật đấy."

Hắn một câu ám chỉ cấp cao của chính phủ Thiên Hà Số 8 có hiềm nghi cấu kết giặc ngoài, Vu cảnh đốc tuy rằng bị đánh bẹp dúm "ngũ thể đầu địa", vẫn gắng sức ngẩng đầu lên trợn mắt nhìn hắn.

Lục Tất Hành vội hỏi: "Thế trưởng quan hành chính đang ở đâu?"

Vu cảnh đốc kiên cường cứng cổ, không hé răng một tiếng.

"Vị này là Lâm thượng tướng đến từ liên minh," Lục Tất Hành kiên nhẫn phí lời với ông ta, "Bọn tôi đã

chiếm được sao Khải Minh, đang xử lý tàn dư hải tặc ở Thiên Hà Số 8, Vu cảnh đốc, ban nãy tôi muốn giải thích mà ngài không nghe, tôi biết virus Cầu Vồng, hơn nữa dám tới gần ngài, là bởi vì hồi nhỏ tôi từng bị nhiễm một lần nên có kháng thể, bọn tôi thật sự không phải là hải tặc vũ trụ."

Vu cảnh đốc – bởi vì bị đánh nhừ tử, rốt cuộc có thể bình tĩnh nghe người ta nói cho hết.

Virus Cầu Vồng giai đoạn sau sẽ dẫn đến sốt cao và nóng nảy, ông ta toàn thân như lửa đốt, khó khăn xuyên qua tầm nhìn mơ hồ đánh giá Lục Tất Hành.

Tâm sinh tướng, Lục Tất Hành suốt ngày cười tít mắt, dần dà, tự nhiên có một loại khí chất hết sức hiền hòa. Nghe nói người cổ đại do già yếu quá nhanh mà có thể đoán tuổi tác từ dấu vết năm tháng, thời nay đương nhiên không được, người hơn hai trăm tuổi trở xuống nhìn đều không khác là mấy. Thiên Hà Số 8 trở về liên minh là chuyện một trăm bốn mươi năm trước, nếu nói cậu sinh ra trước năm 136, như vậy cách nói "hồi nhỏ từng nhiễm virus Cầu Vồng" cũng coi như thuyết phục.

Vu William nửa tin nửa ngờ.

Lục Tất Hành chỉ mình: "Chẳng lẽ nhìn tôi rất giống đám sát nhân nổ tinh cầu kia?"

Đôi vai như tảng đá của Vu William hơi thả lỏng.

"Xin lỗi đã sử dụng bạo lực với ngài, xin hãy tin rằng chúng tôi chỉ xuất phát từ tự vệ." Lục Tất Hành nhìn Lâm Tĩnh Hằng một cái, Lâm Tĩnh Hằng nghe câu "từng nhiễm virus Cầu Vồng" kia đang chăm chú nhìn cậu không chớp mắt, ánh mắt nặng nề hãi người.

Lục Tất Hành: "Tướng quân, nhấc cái chân tôn quý lên."

Lâm Tĩnh Hằng lúc này mới nhấc cái chân đạp người, đút tay vào túi đứng sang một bên.

Lục Tất Hành tiếp tục hỏi, "Ngài có đồng nghiệp không, bao nhiêu người, rốt cuộc các vị làm sao bị nhiễm virus Cầu Vồng? Cảnh đốc, ngài biết hiện giờ là thời kỳ đặc thù, lỡ như virus khuếch tán, sẽ tạo thành hậu quả gì, sẽ chết bao nhiêu người?"

Vu William chật vật bò dậy, môi hơi mấp máy nhẹ: "Bọn tôi sau khi trốn ra liền chọn chỗ này, nhà xưởng cũ này ô nhiễm nghiêm trọng, xung quanh không có người đến, bọn họ đều ở trong tầng hầm đóng kín."

Lâm Tĩnh Hằng nói lạnh tanh: "Xem ra ngài biết virus Cầu Vồng là bệnh truyền nhiễm mạnh, vậy các vị phái người đến khu thương mại của Ngân Hà Thành, là cố ý trả thù xã hội à?"

"Hắn đã tiêm thuốc 'chặn', trong thời hạn có hiệu lực bốn mươi tám tiếng có thể phòng ngừa virus lây lan cho những người khác… Chúng tôi chỉ có một mũi này, Tổng trưởng sắp không cầm cự được rồi, bèn phái

hắn ra ngoài xin viện trợ." Vu William thều thào nói nhỏ, "Chúng tôi không dám đến bệnh viện và trạm phòng dịch, hệ thống y tế còn có thể hoạt động bình thường không nhiều, hơn nữa… chúng tôi không biết hải tặc trên sao Khải Minh đã đi rồi, sợ bị lộ hành tung… bấy giờ mới muốn đến chợ đen thử vận may…"

Ai biết đã cùng đường đến mức này mà tình hình lại còn có thể gay go hơn.

Những nhân viên chính phủ này không biết chợ đen lắm trò, đương nhiên bị lừa, lừa cái khác cũng không có gì, nhưng thuốc chặn sắp hết tác dụng, đi về một chuyến, chờ đến khi bọn họ ý thức được mắc mưu, bốn mươi tám tiếng đã sắp qua, chẳng khác nào đoạn tuyệt hi vọng duy nhất cầu trợ bên ngoài.

Lâm Tĩnh Hằng: "Đi."

Lúc này, thiết bị đầu cuối cá nhân của hắn rung nhẹ, Bạch Ngân Cửu đã chạy đến.

Lâm Tĩnh Hằng hơi nghiêng người, trầm giọng phân phó: "Ai gần đây không tiêm kháng thể tổng hợp đều lui lại, phong tỏa khẩn cấp khu vực này, phái người đưa mấy khoang y tế đến tầng hầm nhà xưởng, mặt khác ta còn cần một ít kháng thể khẩn cấp của virus Cầu Vồng, tốc độ."

Bình thường chỉ có quân nhân tiền tuyến mới cần định kỳ tiêm kháng thể tổng hợp. Vu cảnh đốc nghe xong, nghi hoặc đánh giá hắn, ngữ khí hơi hùng hổ hỏi: "Liên minh thắt chặt phòng tuyến, làm sao lại có võ trang ở Thiên Hà Số 8, anh rốt cuộc là bộ đội chi nào?"

Cho dù là Tổng trưởng Thiên Hà Số 8, nói như vậy cũng rất vô lễ.

Mà Lâm Tĩnh Hằng người này, ưa mềm không ưa cứng, bản lĩnh khác không dám nói, nếu kể tới "ngạo mạn", có thể nói là xuất chúng nhất liên minh, hắn nghĩ thầm: "Ngươi là cái thá gì?"

Thế là hắn chẳng thèm nâng mí mắt lên: "Không nên hỏi thì bớt hỏi, đừng có lắm lời!"

Virus Cầu Vồng đến giai đoạn sau, do não bộ bị nhiễm, có một số người sẽ hôn mê bất tỉnh, một số người thì đổi hẳn tính, cảm xúc nóng nảy, Vu cảnh đốc rõ ràng thuộc về loại nóng nảy, ông ta trừng mắt nhìn Lâm Tĩnh Hằng, giọng đột nhiên cao vút lên: "Anh lợi hại cái gì? Khi sao Cayley bị oanh tạc các anh ở đâu? Khi ba tinh cầu bị đồ sát, hải tặc hoành hành các anh lại ở đâu?"

Lục Tất Hành nghe mà thót tim, sắp quỳ xuống trước bệnh nhân bị chó dại tính gián đoạn này.

Sắc mặt Lâm Tĩnh Hằng quả nhiên lạnh đi.

"Chúng tôi… Chúng tôi đói, mấy tháng không phát nổi tiền lương," Vu cảnh đốc chùi mặt, chùi đi một miếng da mặt mình, máu thịt lẫn lộn, mà ông ta giống như không cảm thấy đau, mặc cho máu chảy tới miệng, "Tổng trưởng tự mình chạy đến Votaw hết chuyến này tới chuyến khác để báo cáo quân ủy, kinh phí

chính phủ thậm chí không chi trả nổi tiền đi đường… Mỗi lần quốc hội liên minh triệu tập tám đại thiên hà, ngài đều phải thấp kém chắp vá lung tung, chật vật chạy tới trước hội nghị… Chúng tôi chỉ muốn xin quân ủy nâng cấp hệ thống chống đạn đạo của Thiên Hà Số 8, bởi vì chúng tôi ở tuyến đầu đối mặt với hải tặc vực ngoại, thiên hà khác đòi quyền tự trị quân sự, chúng tôi không dám dính vào, chúng tôi cũng không dám cuốn vào tranh đấu của người thượng đẳng các vị, chỉ muốn tự bảo vệ mình, chỉ muốn tự bảo vệ mình, có ai để ý không? Tướng quân, ở trong mắt anh, chúng tôi không phải là người à!"

"Tướng quân," Lục Tất Hành vội vàng ngăn giữa hai người trước khi Lâm Tĩnh Hằng mở miệng, toan tính dời đi sự chú ý của Lâm Tĩnh Hằng, nhanh chóng nói, "Virus Cầu Vồng là virus thuần nhân tạo, năm đó sau cuộc 'đại tiêu độc' đã mai danh ẩn tích, theo lý thuyết vô duyên vô cớ không thể khơi lại đống tro tàn, việc này nghĩ kỹ lại quá đáng sợ – Vu cảnh đốc, ngài còn không mau mau dẫn đường, kéo dài một giây bạn bè ngài có lẽ đều sẽ nguy hiểm, nếu biến chứng nghiêm trọng, dù có kháng thể cũng không kịp! Ngài muốn hại chết Tổng trưởng à?"

Vu cảnh đốc định thần lại, hung tợn trừng mắt nhìn Lâm Tĩnh Hằng một cái, đỡ cánh tay bị đập nát, không nói một lời đi về phía trước.

Turan đại khái dẫn đến một đội xe cơ giáp, cấp tốc chấp hành nhiệm vụ phong tỏa cách ly.

Súng phun khử trùng khổng lồ ở xung quanh vùng phong tỏa phun sương trắng lên trời, kế đó lại dùng kỹ thuật đặc biệt cấp tốc kết hợp với lượng lớn hơi nước, theo sát hình thành một tầng mây mưa cục bộ, đèn xe cơ giáp đan nhau bên ngoài hợp thành một tấm màn ánh sáng, lũ quạ đen thành đàn bị quấy rầy, gào thét khàn khàn, tung cánh bay lên bầu trời đêm, nhà xưởng cũ hoang vắng ồn ào náo động hiếm thấy.

Tiếng giày lính rắn chắc giẫm xuống đất từ xa đến gần, tiếng bước chân đồng đều như một người phát ra, một đội binh lính đang mang khoang y tế chạy đến bên này.

Lâm Tĩnh Hằng bỗng nhiên nhếch khóe miệng cay nghiệt, khoát tay nói với Lục Tất Hành: "Đừng tránh né mâu thuẫn, tật xấu giảng hòa vô nguyên tắc mọi lúc mọi nơi của cậu phải sửa đi. Vu William phải chứ, ta nói ông nghe cho kỹ đây."

"Thứ nhất, ban nãy cậu ta giới thiệu chưa chính xác, chính xác mà nói, ta phải là 'tiền nhiệm' tướng quân liên minh, năm năm trước ta đã rời khỏi liên minh, phiên hiệu đội ngũ cũng bãi bỏ theo, dựa theo luật an toàn quân sự của liên minh, tính hợp pháp của chi võ trang bọn ta chẳng hơn Vệ đội thân vương Cayley là bao nhiêu, ông bớt lôi mấy chuyện chó má đó của liên minh ra chất vấn ta đi, chẳng được gì đâu."

"Thứ hai, nếu ta nhớ không lầm, bản báo cáo nát này các ông gửi đi gửi lại cũng mấy chục năm rồi, Tổng trưởng đã thay đổi tám trăm sáu mươi kẻ như đèn kéo quân, liên minh vẫn phớt lờ các ông, mà các ông còn không từ bỏ cầu xin liên minh, có nực cười không? Chính phủ bị hạn chế quyền hạn, nói chuyện không hữu dụng bằng xã hội đen, thuế phí thu không được, cả Thiên Hà Số 8 lộn xộn thế này, trách ai? Các ông trách liên minh không quản, tại sao không tự trị, tại sao không độc lập, tại sao không tìm lối thoát khác? Toàn liên minh, khắp nơi quản chế không trung, chẳng chỗ nào kiếm được cơ giáp dễ dàng như Thiên Hà Số 8, ông có bản lĩnh, có thể xây dựng võ trang của riêng mình, muốn cái gì, tại sao không tự mình đi lấy, mà phải vẫy đuôi cầu xin người khinh thường các ông?"

Người này bình thường kiệm lời như vàng, khi chọc vào nỗi đau của người ta, mồm mép như lắp máy tăng tốc, Vu cảnh đốc run lên bần bật, không biết là tức giận hay xấu hổ.

"Vậy thì đừng trách người khác càng coi thường các ông," Lâm Tĩnh Hằng quay đầu lại, vẫy tay gọi đội y tế đuổi theo, "Ông nói đúng, trong mắt liên minh, người của Thiên Hà Số 8 không tính là người, bằng không ông cho là thế nào? Ta thấy ông cũng không còn nhỏ tuổi nữa, đã thấy tổng điều tra dân số đến Thiên Hà Số 8 bao giờ chưa?"

Nụ cười trên mặt Lục Tất Hành hiếm khi biến mất, cậu cường thế cắt ngang hắn: "Lâm!"

Lâm Tĩnh Hằng nhìn thật sâu vào mắt cậu một cái, ngậm miệng. Trong một tích tắc, hắn phát hiện mình là cố ý nói những lời này trước mặt Lục Tất Hành, cố ý phơi bày mặt khốn nạn nhất, rác rưởi nhất, không ra gì nhất, như sợ Lục Tất Hành hiểu lầm hắn có ưu điểm gì, mà nói những lời này, trong lòng hắn lại trỗi lên sự khoan khoái nào đó không hình dung ra, bệnh hoạn và bí ẩn.

Turan đích thân dẫn người tiến vào, Bạch Ngân Cửu mặc quần áo cách ly chỉnh tề đứng trước mặt hắn: "Tướng quân!"

Lâm Tĩnh Hằng nhận quần áo cách ly họ đưa tới, ném cho Lục Tất Hành một bộ, ánh mắt quét về phía cầu thang thông đến tầng hầm, gật đầu rất nhẹ, Turan phất tay, Bạch Ngân Cửu xếp thành tung đội, khiêng khoang y tế ngay ngắn thứ tự chạy xuống tầng hầm.

Đúng lúc này, Vu William đột nhiên nói: "Bởi vì chúng tôi tin tưởng liên minh!"

Lâm Tĩnh Hằng cười nhạo một tiếng, nhanh chóng thành thạo mặc quần áo cách ly, kéo mặt nạ bảo hộ xuống che mặt.

"Thời điểm năm… năm 136, tướng quân Lục Tín của liên minh giành lại Thiên Hà Số 8, đánh đuổi hải tặc vũ trụ đến vực ngoại, dạy chúng tôi học tuyên ngôn tự do của liên minh, vô số người tự nguyện đi theo ngài, vật tư, vũ khí, tuyến đường bí mật, tính mạng bản thân và gia đình… Tự nguyện dốc hết tất cả cho quân liên minh, bởi vì chúng tôi hướng đến ngài, hướng đến liên minh, sự tự do, bình đẳng, và phồn vinh ngài miêu tả… ngài nói 'Chúng ta sẽ gặp nhau ở nơi không có tăm tối'…" *(Trích: 1984)*

Sống lưng Lâm Tĩnh Hằng cứng đờ.

"Ngài đâu?" Vu William thì thào hỏi, "Nơi không có tăm tối ở đâu?"

Nói xong, ông ta giống như bị những lời này khoét rỗng, sống lưng hơi còng xuống, vịn tường chậm chạp lê bước chân đi xuống tầng hầm.

Tầng hầm thật sự giống như một ngôi mộ cổ mới bị đào.

Cửa lớn đóng kín mở ra, ngay cả quần áo cách ly cũng không ngăn được thứ mùi ấy, bảy tám cơ thể không nhìn ra nam nữ già trẻ, tất cả đều là bộ dạng khủng bố đã chôn hơn ba ngày, Lâm Tĩnh Hằng cuối cùng đã biết tại sao họ phái bộ xương khô kia đi – tình hình của bộ xương khô ấy đã tính là tốt rồi.

Dù là Turan to gan lớn mật cũng không khỏi run cả gan: "Đây… đây còn sống chứ?"

Cô nàng vừa dứt lời, một "xác thối" trong góc lại vật lộn ngồi dậy y như xác chết vùng dậy.

Turan giật nảy mình: "Mẹ ơi!"

Vu William lại thất tha thất thểu lao tới: "Tổng trưởng!"

Trong tầng hầm tổng cộng tám người, sáu còn sống, mấy khoang y tế cấp tốc hành động, theo hồng ngoại và sóng điện não mỏng manh, lần lượt tiêm kháng thể, xử lý xác chết.

Lục Tất Hành không cẩn thận đạp phải thứ gì đó, nhặt lên nhìn, phát hiện là cái cặp da, loang lổ vết máu kẹp tấm bảng trước ngực của Tổng trưởng hành chính Thiên Hà Số 8 khi tham gia hội nghị liên minh. Người trung niên trên ảnh mặt mũi hiền lành, mỉm cười, trong mắt ánh lên sự kiên định. Lục Tất Hành ngẩng đầu nhìn bộ xương khô bị đưa vào khoang y tế, thở dài.

Đúng lúc này, đột nhiên mấy khoang y tế dần dần sáng lên đèn đỏ.

Turan: "Ôi, tình huống gì thế?"

"Kháng thể mất hiệu lực," Khoang y tế phát ra âm thanh máy móc, "Virus gây bệnh là biến chủng của virus Cầu Vồng, kháng thể vốn có không thể có tác dụng -"

Một cơn ớn lạnh ùa lên sống lưng Lâm Tĩnh Hằng, như cây kim đâm từ cột sống lên tới bộ não.

73. Quyển 3 - Chương 73

Tầng hầm nhà xưởng cũ vốn lộn xộn thoáng cái liền yên tĩnh.

Từ Bạch Ngân Cửu bận mà không rối, đến bệnh nhân rên rỉ kêu than, đều giống như bị làm phép định thân, chỉ có đèn đỏ của khoang y tế ở chỗ tối tăm bịt kín vẫn lóe sáng không thôi.

Virus Cầu Vồng, loại virus nhân tạo trên lý luận đã bị tiêu diệt này, biến chủng từ đâu tới? Đây rốt cuộc là sự cố ngoài ý muốn hay do người gây ra? Sau lưng có âm mưu quỷ kế gì? Là ai –

Những vấn đề nghiêng về tính cục diện này, Lâm Tĩnh Hằng đã không có thời gian suy nghĩ, trước khi nhận ra mình đang làm gì, hắn đã kéo Lục Tất Hành bên cạnh trước. Bởi vì cách bao tay và quần áo cách ly chất liệu đặc biệt, hắn lần đầu tiên không nắm được trượt ra, cảm giác bất lực khi bao tay trượt ra như súng laser bắn xuyên huyệt thái dương hắn, đóng băng máu toàn thân.

Biến chủng virus Cầu Vồng lây nhiễm bằng cách thức gì?

Tính gây bệnh và tỷ lệ tử vong?

Nếu kháng thể cũ đã mất tác dụng, vậy Lục Tất Hành thì sao?

Ngàn vạn suy nghĩ phun trào trong đầu hắn, lăn qua lộn lại, không có một chuyện nào là tốt.

Lục Tất Hành còn chưa định thần lại, đã bị hắn đè bên cạnh một khoang y tế.

"Kiểm tra…" Lâm Tĩnh Hằng mở miệng, giọng lại lạc đi, hắn cơ hồ nói năng hơi lộn xộn, "Kiểm tra xem cậu ta đã bị nhiễm hay chưa."

Khoang y tế bình tĩnh trả lời: "Chỉ lệnh vô hiệu."

Thái dương Lâm Tĩnh Hằng gân xanh giật giật: "Tao bảo mày kiểm tra xem cậu ta đã bị nhiễm virus Cầu Vồng biến chủng hay chưa!"

Nhưng khoang y tế chẳng hiểu những bi hoan của con người, vẫn không buồn không vui trả lời hắn: "Chỉ lệnh vô hiệu."

Trong khoang y tế có trí tuệ nhân tạo, nhưng trí thông minh rất có hạn – trong tình huống như vậy, phương thức thao tác chính xác là, trước tiên yêu cầu khoang y tế thu thập thông tin về virus Cầu Vồng biến chủng, sau đó dùng máy tính mạnh hơn phân tích đặc trưng của virus, nếu gặp phải một số virus đặc biệt, thậm chí cần chuyên gia y học tham dự, chờ sau khi hoàn toàn phân tích các loại đặc trưng như virus phát bệnh, cơ chế phá hoại, khoang y tế mới có thể căn cứ những thông tin này, tạo thành phương pháp kiểm tra virus hữu hiệu, lưu vào kho số liệu, chấp hành nhiệm vụ.

Thế nhưng những việc này không biết phải mất bao nhiêu thời gian, mà thời kỳ ủ bệnh của virus Cầu Vồng biến chủng lại sẽ là bao lâu?

Còn kịp không?

Lâm Tĩnh Hằng hơi ù tai, tiếng Turan rõ ràng là trực tiếp vang lên trong tai nghe của quần áo cách ly, lại giống như cách một tầng gì xa tít tắp: "… Tướng quân, tướng quân…"

Lục Tất Hành ấn vai hắn: “Lâm!”

Lâm Tĩnh Hằng giơ một tay lên, mọi người yên tĩnh lại, thấy hắn im lặng chốc lát như bức tượng, mở miệng lần nữa đã không nhận thấy sự hỗn loạn cố tình gây sự với khoang y tế vừa rồi: “Elizabeth.”

Turan: “Có.”

“Thứ nhất, thông báo những người canh bên ngoài nhà xưởng, khu cách ly lập tức xử lý theo vùng dịch cấp nguy hiểm cao nhất tiêu chuẩn liên minh, toàn bộ nhân viên tới gần nhất loạt mặc quần áo cách ly, ra vào khử trùng hai tầng, bắt giết tất cả động vật trong khu vực lân cận – chim chóc, côn trùng, đặc biệt là những loài ăn xác thối, thà giết nhầm không được bỏ sót, xác chết tập trung tiêu độc sau đó xử lý.”

“Thứ hai, gần đây có con sông, phái hai phân đội, lần theo hướng đi của nguồn nước thượng hạ du, giám sát chặt chẽ tất cả động thực vật xung quanh, tình hình thổ nhưỡng chất nước, trong vòng bảy mươi hai tiếng áp dụng cách ly cưỡng chế, tất cả những người từng tiếp xúc với nước và đất đai nhất loạt cách ly theo dõi. Nếu nó tiến vào hệ thống nước ngầm, ta cần giới nghiêm toàn Ngân Hà Thành, cúp nước ba tiếng, chỉnh thể tiêu độc.”

“Thứ ba, có một bệnh nhân trong vòng bốn mươi tám tiếng từng hai lần rời khỏi nhà xưởng, tiến vào đoạn đường trung tâm Ngân Hà Thành khu vực dòng người đông đúc, tuy rằng đã tiêm thuốc chặn, nhưng hiện tại không thể khẳng định hiệu quả của thuốc chặn truyền thống đối với virus biến chủng, các ngươi cố hết sức cách ly tất cả những người hắn từng tiếp xúc.”

Turan có sao nói vậy: “Tướng quân, việc này khó lắm.”

Lục Tất Hành nói xen vào: “Thi thể người này đang ở ngay ngoài nhà xưởng, các cô đem trường không gian hắn mang theo tùy thân cho tôi, trong trường không gian ắt có ghi lại định vị tọa độ của hắn, có thời gian và địa điểm, tôi có thể hack vào mạng nội bộ của Ngân Hà Thành, tìm kiếm thông tin thiết bị đầu cuối cá nhân của những người từng xuất hiện trong phạm vi một cây số xung quanh bệnh nhân tại cùng một khoảng thời gian.”

Lâm Tĩnh Hằng: “Cậu cần cái gì?”

Lục Tất Hành: “Nếu lượng số liệu lớn, em cần một siêu máy tính.”

“Được,” Lâm Tĩnh Hằng lập tức gật đầu, “Kêu Trạm Lư đến đây.”

Turan: “Tướng quân, cho dù như vậy, người của chúng ta sợ rằng cũng không đủ.”

“Đi tìm Chu Lục,” Lục Tất Hành nói, “Vẫn chưa đủ người thì gửi điện về căn cứ, kêu cả Đội Tự Vệ đến.”

"Còn nữa," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Cưỡng chế điều động tài nguyên y tế của toàn Thiên Hà Số 8, chuẩn bị sẵn sàng cho dịch bệnh bùng nổ toàn diện. Vu cảnh đốc, ông tỉnh táo chưa? Nếu chưa tỉnh táo thì để khoang y tế giúp ông nâng cao tinh thần."

Vu William đến tận bây giờ vẫn chưa định thần lại khỏi tin dữ, đột nhiên bị chỉ đích danh, ông ta vô thức ưỡn tấm lưng còng xuống.

"Ta cần ông nói cho ta biết đầu đuôi việc các ông nhiễm virus Cầu Vồng." Lâm Tĩnh Hằng nói xong, lại quay sang Turan, "Để lại khoang y tế rồi mọi người rút đi hết, giữ liên lạc, đảm bảo nguồn năng lượng của nhà xưởng cũ này, đưa đồ thì dùng trí tuệ nhân tạo, con người cố hết sức đừng ra vào… Nếu Độc Nhãn Ưng chửi ta, cứ mặc kệ lão chửi, nhưng ngăn lại đừng để lão vào."

Turan gật đầu, sau đó dường như nhớ tới điều gì, lại hỏi: "Tướng quân, tình huống cực đoan, có cân nhắc liên hệ 'trung tâm' hay không?"

Lâm Tĩnh Hằng dừng hai giây, quả quyết nói: "Không, ra ngoài, bảo Trạm Lư nhanh lên."

Dưới mặt nạ bảo hộ, mày mắt thanh tú của Turan hơi nhướng nhẹ, vẻ mặt hơi nghi hoặc, song nghi hoặc thì nghi hoặc, thời điểm thế này, cô không hề nhiều lời, bảo rút là rút, nhanh nhẹn kính lễ chào Lâm Tĩnh Hằng, đội trưởng Đệ Cửu Vệ khoát tay, binh lính Bạch Ngân Cửu trong tầng hầm vô cùng mau lẹ nối đuôi nhau ra theo.

Lục Tất Hành ngớ ra nhìn: "Cô ấy… đi dứt khoát như thế, không ôm đầu khóc lóc một chút, ít nhất cũng nên nói vài câu an ủi cảm động lòng người chứ, sao Bạch Ngân Thập Vệ đều rặt một phong cách với anh vậy?"

Lâm Tĩnh Hằng dưới quần áo cách ly và mặt nạ bảo hộ dày cộp, phun ra một hơi thật dài lạnh thấu, trong một chớp mắt, hắn tự dưng nhớ tới đôi tay Lục Tất Hành năm lần bảy lượt từng tiếp xúc với hắn, có lẽ là để tiện mân mê cơ giáp, cậu cắt móng tay rất ngắn, ngón tay rất đẹp, lòng bàn tay khô ráo ấm áp, nhiệt độ hơi cao, có cảm giác nóng rực của người trẻ tuổi, nóng đến mức hắn tránh chỉ sợ không kịp.

Nhưng giờ này phút này, Lâm Tĩnh Hằng vô cùng muốn nắm bàn tay ấy một lần nữa.

Xác nhận lại một lần độ ấm trong lòng bàn tay ấy.

Lâm Tĩnh Hằng suy nghĩ chuyên tâm như nước sông dâng cao, đột nhiên tràn bờ đê, kéo dài đến nơi không bờ bến.

Hắn nghĩ, nếu hắn không đồng ý để Lục Tất Hành ra đây, nếu hắn không lựa chọn dừng chân ở sao Khải Minh, nếu hắn không gọi Lục Tất Hành từ căn cứ trên tuyến đường ngầm tới, nếu năm ấy hắn căn bản không đến Thiên Hà Số 8… Nếu hắn có thể quyết đoán hơn, đừng chần chừ lưỡng lự, tạo phản cũng quang minh lỗi lạc một chút, trực tiếp chiếm cứ điểm Bạch Ngân rồi đánh về Votaw.

Nếu như… nếu như tất cả nhân quả có thể quay lại, hết thảy những chuyện này đều không xảy ra, cho dù khiến hắn tan xương nát thịt, để tiếng xấu muôn đời cũng không hề gì.

Nhưng trước mắt, đây đều là vọng tưởng của một mình hắn.

"Cậu có sợ không?" Lâm Tĩnh Hằng dịu giọng hỏi, có lẽ hắn cả đời cũng chưa từng nói chuyện bằng ngữ khí dịu dàng như vậy, thế cho nên cơ hồ hơi lạc giọng.

"Anh hỏi linh tinh gì vậy," Lục Tất Hành nhìn hắn, bỗng nhiên nở nụ cười, bắt đầu từ khi nãy, bầu không khí giữa hai người đã mơ hồ có chút căng thẳng, lúc này bị cậu cười xua tan sạch, cậu lại dùng ngữ khí dửng dưng đó nói, "Nếu em nói không sợ, thế em khả năng không phải thiểu năng thì là chướng ngại cảm xúc. Nhưng nếu em nói sợ… chẳng phải là rất mất mặt? Mặt mũi đàn ông, trước mặt người trong lòng không thể mất sạch như vậy, tướng quân à, anh cố ý đúng không? Em còn chưa hỏi anh đâu, anh có sợ không?"

Lâm Tĩnh Hằng nghĩ: "Nứt hết cả gan mật."

Song hắn không nói gì, khôi phục ngữ khí bình thường như làm việc công, hỏi: "Phương diện sinh hóa cậu thế nào?"

"Không giỏi, xin lỗi," Lục Tất Hành vừa rồi miệng đầy "mặt mũi", thừa nhận sở đoản lại không e dè, "Nếu là chip sinh vật, em còn có thể hỗ trợ phân tích một chút, nhưng virus thật sự chỉ là trình độ thường thức, không đủ năng lực nghiên cứu khoa học độc lập, càng đừng nói đến công trình lớn phức tạp như virus Cầu Vồng."

Lâm Tĩnh Hằng gật đầu, cũng không đặt kỳ vọng quá lớn vào cậu, hứng thú của Lục Tất Hành đối với trí tuệ nhân tạo rõ ràng nhiều hơn con người, virus máy tính có thể tìm cậu, virus cơ thể người đoán cậu ta cũng chẳng hơn gì mình.

"Vậy cậu ghi chép giúp tôi." Lâm Tĩnh Hằng không nhìn Lục Tất Hành, phân phó một tiếng, đi thẳng tới chỗ Vu cảnh đốc.

Tổng trưởng là không trông cậy được rồi, bộ dạng thoi thóp sắp chết, trạng thái nửa hôn mê nằm trong khoang y tế, không biết có nghe thấy tin tức xấu nhất này hay không.

Vu William giống như đã bị rút cạn sức lực, lảo đảo ngã ngồi bên chiếc giường xếp bẩn thỉu, nhìn Lâm Tĩnh Hằng ngây người giây lát, rồi ông ta ra sức bịt mặt.

"Biến chủng," Ông ta nói năng lộn xộn, "Làm sao có thể… nếu… nếu thuốc chặn thật sự không có tác dụng, Webster chết như vậy có ý nghĩa gì… Hắn còn vì chúng tôi…"

"Webster là vị nào?" Lục Tất Hành nhỏ giọng hỏi, "Có phải là vị chết vì trường không gian không?"

Vu William phát ra một tiếng thút thít.

"Anh ta không chết uổng." Lục Tất Hành đi tới, ngồi xuống bên cạnh ông ta, "Nếu không có anh ta, chúng tôi sẽ không đuổi đến đây, sẽ không phát hiện các vị, virus biến chủng khuếch tán trong tình huống không ai biết, đây mới là đáng sợ nhất."

Quần áo cách ly nhằm vào virus cấp bậc "Cầu Vồng" quá rườm rà, rất ảnh hưởng hành động, Lục Tất Hành khom vài lần, đầu gối đều không cong được, đành phải ngồi duỗi thẳng chân như cương thi, cậu muốn cởi quần áo cách ly dày cộp ra luôn cho xong, lại sợ lỡ như mình vốn chưa nhiễm, bởi vì lúc này cởi quần áo cách ly mà ngược lại bị nhiễm thì buồn cười lắm.

"Lỡ như" chưa nhiễm…

Lục Tất Hành ngẫm nghĩ trong bụng cách dùng từ của mình một chút, cảm thấy chân hơi nhũn, bèn tìm một tư thế thoải mái dựa vào tường mặc kệ luôn hình tượng. Cậu nhìn về phía Lâm Tĩnh Hằng, nhưng Lâm Tĩnh Hằng bị bao trong một bộ quần áo cách ly khác, ngay cả đường nét cũng không nhìn thấy, cậu tràn trề tham lam mong chờ, cũng chỉ có thể nhìn thấy một chút mặt mày dưới mặt nạ bảo hộ, không rõ buồn vui.

Lâm Tĩnh Hằng đi đến trước mặt Vu William, mở miệng chẳng có một chút tình người nào: "Ông định dùng phương thức khiến càng nhiều người chết để tưởng nhớ người chết?"

Vu William rùng mình, bối rối ngẩng đầu lên, gặp đôi mắt xám lạnh lẽo sau mặt nạ cách ly, người đàn ông dưới ảnh hưởng của virus dễ cháy dễ nổ dễ nóng nảy này vậy mà ép buộc mình bình tĩnh lại.

Ông ta trầm mặc một lúc, giọng còn hơi run rẩy: "Chúng tôi đều biết mình đã nhiễm, cực kỳ cẩn thận, thuốc 'chặn' mang không nhiều, ngoại trừ Webster, hẳn chưa từng tiếp xúc với người khác."

"Khi Vệ đội thân vương Cayley xâm phạm, tôi đang chấp hành nhiệm vụ hộ vệ Tổng trưởng." Vu William dừng lại, nói từ đầu, "Lúc ấy vừa vặn là thời gian quốc hội liên minh triệu tập đại biểu các thiên hà đến Votaw họp, chúng tôi không đi, thứ nhất là thông báo tổ chức hội nghị đến quá muộn, không cho chúng tôi thời gian chuẩn bị lộ phí, thứ hai mọi người đều biết, chủ đề tranh luận lần này đại khái vẫn là thiên hà tự trị quân sự, không liên quan gì đến chúng tôi. Tổng trưởng không muốn ở sao Cayley xem trực tiếp hội nghị, bèn lâm thời tổ chức tuần tra thiên hà, bởi vì hệ thống nhiệt độ ổn định của rất nhiều tinh cầu xảy ra vấn đề, tiếp tục kéo dài sẽ chết người, chúng tôi muốn đi giải quyết vấn đề này… Kết quả vừa rời sao Cayley không bao lâu, liền đụng trúng Vệ đội thân vương Cayley. Chúng tôi dùng là tàu vũ trụ công vụ đi tuần, chỉ có bốn năm cơ giáp hộ vệ, bị đám chó điên của thân vương Cayley đuổi theo, năm cơ giáp chỉ còn lại một chiếc của tôi, lồng phòng hộ của tàu vũ trụ vỡ vụn, nhóm Tổng trưởng bỏ tàu vũ trụ, tập trung mọi người trên cơ giáp, nhảy khẩn cấp, hạ cánh gấp xuống Emma vệ tinh số 3 của Khải Minh."

"Trước cuộc chiến, ba vệ tinh của sao Khải Minh đều là vệ tinh công tác, bên trên chỉ có lèo tèo vài nhân viên," Lục Tất Hành nói "Emma vệ tinh số 3 của Khải Minh ắt hẳn vừa vặn là trạm sửa chữa bổ sung của tàu vũ trụ?"

Vu William cười khổ: "Trước khi đáp xuống, chúng tôi cũng cảm thấy vận may của mình không tệ, kết quả tàu vũ trụ chưa đậu vững đã bị người ta chặn lại, bắt chúng tôi hẳn là người của Hiệp hội chống Utopia, tôi nghĩ bọn họ không phải nhằm vào Tổng trưởng… Ai cũng biết tại Thiên Hà Số 8 năng lực của Tổng trưởng có thể còn không bằng dân buôn lậu súng đạn trên sao Cayley – lúc ấy bởi vì Vệ đội thân vương Cayley hoành hành, rất nhiều tàu vũ trụ, tàu buôn và tàu chở khách đều đậu ở Emma lánh nạn, đều bị bọn họ ôm cây đợi thỏ bắt được."

"Nhóm chúng tôi lúc ấy còn lại hai mươi mấy đồng nghiệp, bị bọn họ chia nhau dẫn đi, nhốt vào phòng thí nghiệm đóng kín, một phòng thí nghiệm không gian rất lớn, bên trong có khoảng hơn một trăm người, tôi đoán là chia theo tuổi tác và giới tính, bởi vì nữ đồng nghiệp đi cùng chúng tôi và một ông cán bộ sắp nghỉ hưu đều bị dẫn đến nơi khác. Nơi nhốt chúng tôi chỉ có nam giới trưởng thành dưới hai trăm hai mươi tuổi, thức ăn và nước uống đúng giờ đưa ra từ đúng một mặt tường, mới đầu có người tưởng tượng có thể đào tẩu từ đó, nhưng viện trưởng công trình đi cùng nói, đây gọi là 'ống dẫn chân không', không ai có thể chạy ra."

Lục Tất Hành nhẹ giọng giải thích: "'Ống dẫn chân không' là kiệt tác của Thụy Nhân Bảo – chính là phòng thí nghiệm cơ thể người tiếng xấu lan xa của thân vương Cayley năm đó."

Lâm Tĩnh Hằng hỏi: "Ông nói là Hiệp hội chống Utopia xây dựng lại một 'Thụy Nhân Bảo' ở Emma, ông xác định là Hiệp hội chống Utopia, không phải Ares Phùng lén làm?"

Một tổ chức tà giáo phản khoa học kỹ thuật, tôn trọng tự nhiên, hận không thể trở về xã hội nguyên thủy, lại làm thực nghiệm virus cơ thể người?

Tại sao? Có lợi ích gì?

"Trên tầng ngoài kiến trúc phòng thí nghiệm là dấu hiệu của Hiệp hội chống Utopia, không có cờ hải tặc Vệ đội thân vương Cayley, những người bắt chúng tôi khi chào hỏi nhau đều dùng ngôn ngữ của Hiệp hội chống Utopia, 'vì tự nhiên' nọ kia." Vu William dừng lại, "Đúng rồi, bên cạnh dấu hiệu Hiệp hội chống Utopia còn có một hình vẽ nhỏ, hẳn là vẽ một người phụ nữ đầu người thân rắn."

Lâm Tĩnh Hằng ngẩng phắt đầu lên – đầu người thân rắn, Nữ Oa!

"Ngày đầu tiên có người bị đưa đi, ba tiếng sau đưa về, mà cứ hôn mê mãi, Tổng trưởng dẫn theo một bác sĩ chăm sóc sức khỏe, kiểm tra thân thể cho anh ta, nói không thấy khác lạ, lúc ấy bác sĩ chẩn đoán, có thể anh ta chỉ bị tiêm thuốc an thần. Người đó một tiếng sau tỉnh lại, hành động như thường, nói mình vừa ra liền bị gây mê, không biết đã xảy ra chuyện gì, cơ thể cũng không có gì bất thường, nhưng để an toàn, bác sĩ vẫn đề nghị chúng tôi dọn ra một không gian nhỏ, cách ly một mình anh ta, bác sĩ tổ chức cho chúng tôi bớt lại thức uống có cồn trong cơm chiều mỗi ngày, tinh lọc đơn giản sau đó dùng làm thuốc sát trùng, rắc xung quanh anh ta." Vu William hít sâu một hơi, "Nhưng khoảng… khoảng một ngày sau, anh ta bắt đầu sốt, cơ thể không có sức, xuất hiện… xuất hiện triệu chứng virus Cầu Vồng."

Lâm Tĩnh Hằng và Lục Tất Hành nhìn nhau – thời kỳ ủ bệnh của virus biến chủng vẫn là hai mươi bốn tiếng, mà bác sĩ chăm sóc sức khỏe bên cạnh Tổng trưởng Thiên Hà Số 8 không thể phát hiện, cho thấy triệu chứng virus biến chủng biểu hiện ra nhất trí cao độ với nguyên bản, chí ít có thể giấu người chuyên

nghiệp.

Lâm Tĩnh Hằng: "Lây qua đường nào?"

"Chắc là không khí." Vu William nói, "Có bác sĩ, chúng tôi từ ban đầu đã rất cẩn thận, không hề tiếp xúc thứ gì của bệnh nhân."

Lòng Lâm Tĩnh Hằng chùng xuống.

"Bắt đầu từ ngày hôm sau, virus liền lan ra trong mọi người, tị nạn trên Emma đều là lữ khách vũ trụ, chỉ có một vài người có tư cách ngồi tàu vũ trụ thoải mái, phần lớn đều là tàu buôn, thậm chí cơ giáp, toàn là thanh niên trai tráng cơ thể khỏe mạnh, mới đầu mọi người vừa tuyệt vọng vừa ôm hi vọng may mắn, cảm thấy bằng hệ miễn dịch của mình, có lẽ chỉ cần đủ cẩn thận, là có thể vượt qua được."

Nhưng thần chết chưa từng để lọt một con mồi.

74. Quyển 3 - Chương 74

Virus Cầu Vồng là kết quả của trí tuệ nhân loại.

Dựa vào hệ miễn dịch của con người chống lại virus Cầu Vồng, cơ bản là không thể. Đừng nói đám Vu William mấy người bình thường tự cho là cơ thể khỏe mạnh này, dù là binh khí hình người như Bạch Ngân Thập Vệ, Lâm Tĩnh Hằng, nếu không có kháng thể, cũng chẳng cách nào kháng được virus Cầu Vồng nguyên bản – huống chi đây còn là bản tiến hóa.

Vu William nói: "Trong phòng thí nghiệm không ai may mắn thoát khỏi."

Lục Tất Hành cách quần áo cách ly, mở ghi âm trên thiết bị đầu cuối cá nhân, nhất thời, trong tầng hầm chỉ có khoang y tế di chuyển qua lại và tiếng hít thở đau đớn của bệnh nhân.

Lục Tất Hành nhanh chóng lập một hồ sơ đơn giản cho virus Cầu Vồng biến chủng, hỏi ông ta: "Từ bắt đầu lây lan đến bùng nổ trong đoàn người, mất khoảng bao nhiêu thời gian?"

"Bắt đầu từ ngày hôm sau, có lẻ tẻ vài người xuất hiện triệu chứng sốt tương đồng, mọi người đều rất căng thẳng, qua hai mươi bốn tiếng nữa – đêm ngày thứ ba bắt đầu bùng nổ, lúc ấy người như cây non dưới bão táp, nối nhau ngã xuống. Một không gian nhỏ như vậy, xuất hiện một hai người nhiễm còn có thể cách ly, phun nước xung quanh bệnh nhân để phòng bụi virus, sau đó người lây nhiễm ngày càng nhiều, cậu ở trong đó, có cảm giác ngạt thở khi bốn phương tám hướng đều bị virus xâm chiếm."

Lục Tất Hành gật đầu, hỏi: "Trong lúc này phòng thí nghiệm có động tĩnh gì? Có ai tử vong không? Họ

xử lý người chết như thế nào?"

"Phòng thí nghiệm mỗi ngày đúng giờ phun gây mê không khí vào chúng tôi, thời gian hôn mê khoảng nửa tiếng, trong lúc này họ đã làm gì chúng tôi thì không ai biết," Vu William dừng lại, "Về phần người chết… Tôi không xác định, mấy người lây nhiễm trước hết tố chất thân thể kém nhất, sau khi phát bệnh nhanh chóng thoi thóp, sau đó bị chuyển đi trong lúc chúng tôi hôn mê, hẳn là trước khi chết."

Lâm Tĩnh Hằng: "Trốn ra bằng cách nào, chạy trốn đường nào? Thuốc chặn lại là ở đâu ra?"

"Ngày thứ năm sau khi bị nhốt vào phòng thí nghiệm, chúng tôi như thường lệ bị gây mê tập thể," Vu William nói, "Nhưng tôi trước khi làm cảnh đốc từng tòng quân, cho nên kháng thuốc hơi mạnh hơn người bình thường, không hôn mê hoàn toàn như người khác."

Lục Tất Hành sửng sốt: "Tòng quân?"

Võ trang giữ gìn trật tự của Thiên Hà Số 8 cơ bản đều là võ trang phi pháp, cậu nhất thời không nghĩ ra nơi nào có thể dùng được hai chữ "tòng quân" nghiêm túc như vậy.

Vu William tin lời nói dối "hồi nhỏ từng nhiễm virus Cầu Vồng" của cậu, nhìn cậu một cái nói: "Năm 136 lúc ấy chắc cậu còn nhỏ nên không nhớ."

Lục Tất Hành ậm ừ đáp một tiếng.

"Tướng quân Lục Tín dẫn người đánh vào Thiên Hà Số 8, khi đó chúng tôi đều chịu đủ thân vương Cayley rồi, dân gian thành lập một chi 'quân liên minh tự do', thà cá chết lưới rách với thân vương Cayley, cũng không muốn ngắc ngoải hết đời ở nơi này, tuy rằng sau đó… Liên minh bất kể xuất phát từ suy tính gì, không liệt 'quân liên minh tự do' chúng tôi vào võ trang hợp pháp, nhưng thời chiến chúng tôi đi theo tướng quân Lục Tín, nhận từ ngài là huấn luyện quân sự và quản lý quân sự hóa tiêu chuẩn liên minh." Vu William khẽ thở dài, da thịt bong ra từng mảng trên mặt khiến ngũ quan chùng xuống, trông già nua quỷ dị, ông ta thì thào, "Khi đó, ngài ở Thiên Hà Số 8 nhất hô bá ứng, mọi người đi theo ngài không màng sống chết, chúng tôi cảm thấy mình cuối cùng đã sống như một con người, từ đây có thể đường đường chính chính đứng dậy…"

Nhưng ai biết được, đời người gặp gỡ có thể mất tăm dấu vết như vậy, năm tháng làm người ngắn như sao băng, rực sáng lên, cuối cùng vẫn trở thành sắt đá màu sắc tối đi trong vũng bùn, đến nay nhớ lại, vị anh hùng cho chúng tôi noi theo khi ấy im lặng bốc hơi khỏi thế gian, bản thân mình nhiệt huyết sôi trào khi ấy cũng phảng phất chỉ là một đoạn ảo giác mơ mộng hão huyền, kể những chuyện xưa cũ đó với người khác, chi tiết mơ hồ đều không kham được đắn đo cân nhắc.

Vu William quay sang Lâm Tĩnh Hằng: "Mấy năm nay tôi ở trong chính phủ Thiên Hà Số 8 qua ngày, mỗi lần đến Votaw đều có việc cầu người ta, kinh hồn táng đảm, một câu cũng không dám nhiều lời, bây giờ đã đến nông nỗi này rồi, tôi cũng chẳng còn gì phải sợ, chỉ muốn hỏi các vị một chút, rốt cuộc tại sao ngài ấy không thể không chết? Tôi không tin ngài sẽ phản bội liên minh, tại sao các người phải vu oan hãm hại ngài?"

Lâm Tĩnh Hằng ở trong quần áo cách ly, quần áo cách ly nhìn từ một số góc như cái lồng kỳ quái, trốn bên trong là ai chẳng thể nào biết được. Đối với câu chất vấn yếu ớt này, Lâm Tĩnh Hằng vẫn như bình thường chẳng thèm để ý, ngữ khí không thay đổi mà truy hỏi: "Ông không hoàn toàn ngất đi, sau đó thì sao?"

Vu William thoáng nở nụ cười tự giễu, thu ánh mắt về, trả lời như đang giải quyết việc công: "Tôi loáng thoáng nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân rất dồn dập và trò chuyện ngắn gọn, nội dung không nghe rõ lắm, đại khái có từ tương tự với 'chuyển dời', 'không an toàn' nọ kia, sau đó một đám robot rất giống cào cào bụng to đi vào, chính là nó."

Ông ta run rẩy giơ tay chỉ, Lục Tất Hành ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở một góc nhà kho dưới lòng đất có một robot lớn rất xấu, hệt như một con bọ ngựa bụng to. Trên đỉnh đầu nó in dấu hiệu Hiệp hội chống Utopia, còn có nữ thần quỷ dị đầu người thân rắn, bụng là một khoang y tế có thể chứa mấy người.

Vu William nói tiếp: "Sau khi vào chúng bắt đầu phun chất lỏng hóa sương nào đó tới chúng tôi – tôi cảm thấy hẳn là thứ như kiểu khử trùng bên ngoài và chặn – lúc ấy thần trí tôi vốn không tỉnh táo lắm, bị chúng phun như vậy ngược lại hơi tỉnh. Sau đó robot kia vươn cái xẻng dài hơn một người, xúc tôi và mấy người xung quanh cất vào khoang bụng nó, na ná như dọn rác tự động. Trước đó để tiện chăm sóc nhau, tôi và mấy đồng nghiệp lây nhiễm muộn hơn tụ tập lại vây quanh Tổng trưởng, lúc ấy trong robot kia có chín người, sáu đều là đồng nghiệp của tôi."

Lục Tất Hành hơi vất vả khom lưng, cẩn thận kiểm tra khoang y tế của robot kia, cắt ngang Vu William: "Các vị từ phòng thí nghiệm ra vẫn ở suốt trong đây à? Có từng ra ngoài không?"

Vu William lắc đầu: "Không, mãi đến nơi này mới mở cửa."

Lục Tất Hành gật đầu, lạc quan khoát tay nói với Lâm Tĩnh Hằng: "Đây là khoang cách ly chuyên dụng trong y tế, nguy cơ virus bay ra rất nhỏ, xem ra sự tình không nghiêm trọng như chúng ta tưởng tượng, lo lắng không đâu một phen, làm em sợ gần chết."

Lâm Tĩnh Hằng: "Lo lắng không đâu?"

"Chỉ cần có thể khống chế được không để virus khuếch tán, vậy thì dễ xử lý rồi, người chế tạo virus chắc chắn có cách ứng đối, tướng quân, hai mươi bốn tiếng còn chưa đủ để anh tìm được hang ổ của bọn họ à?" Lục Tất Hành hết sức thả lỏng dựa lên con robot xấu xí của Hiệp hội chống Utopia, ngữ khí trở nên nhanh nhẹn thoải mái, "Không phải em sùng bái cá nhân, em cảm thấy hai mươi bốn tiếng cũng đủ để anh quét sạch Hiệp hội chống Utopia trên toàn Thiên Hà Số 8."

Khóe mắt căng thẳng của Lâm Tĩnh Hằng hơi cong lên.

Lục Tất Hành quay sang Vu William: "Sau đó thì sao? Các vị bị nhốt trong đây, tự cứu chỉ sợ là rất khó khăn, có ai đã cứu các vị à?"

"Chín người chúng tôi bị nhét vào một chỗ, chỉ một mình tôi tỉnh, trong khoang ấy chỉ có một thiết bị thông

khí rất nhỏ, ngăn cách với bên ngoài, nhưng không hoàn toàn cách âm. Dọc đường tôi có thể nghe thấy tạp âm động lực của robot vận chuyển chúng tôi, tiếng bước chân người, còn có trò chuyện loáng thoáng, một lát sau robot bắt đầu đi đi dừng dừng, kế đó tôi nghe thấy bên ngoài có người nói chuyện, tôi muốn nghe rõ hơn, bèn cố gắng áp tai lên cửa khoang có âm thanh, chín người chen chúc một chỗ, tôi muốn gạt bọn họ ra, đã gây ra một chút động tĩnh."

"Lúc này người nói chuyện bên ngoài đột nhiên dừng lại, tiếp đó tiếng người đàn ông kia rõ hơn không ít, hình như đã đến gần, hắn hỏi 'Xác định đây đều là máy móc sao? Không có cơ thể sống chứ'. Một người khác nói 'Làm sao có thể, đó không phải là phạm tội khinh nhờn sinh mạng và tự nhiên ư'. Tôi lúc ấy cũng hơi sốt hồ đồ, vừa nghe câu này liền bất chấp bên ngoài là ai, mạo hiểm đập cửa, người nói chuyện đầu tiên hẳn đã cảm thấy bất thường, liền nói 'Vậy máy móc của anh khả năng không để ngay, một lát chúng ta sẽ lên vũ trụ, số máy móc tinh vi này đều rất đắt nhỉ, đừng để va chạm làm hỏng, anh mau mở ra sắp xếp lại đi'. Một người khác lập tức cứng rắn nói 'Quyền hạn của chúng tôi là tổ chức đặc biệt phê, cấp bảo mật không phải loại cấp bậc như ông muốn nhìn là nhìn, để lỡ thời gian ông chịu trách nhiệm được không, cút'."

Lục Tất Hành quá vô tư, có lẽ thế giới đối với cậu đều giống khu vui chơi mạo hiểm muôn màu muôn vẻ, lo âu và sợ hãi bằng trời tới trước mặt cậu cũng chỉ là một câu "vấn đề không lớn", Lâm Tĩnh Hằng khoe khoang chưa bao giờ bị vật bên ngoài ảnh hưởng, lúc này lại không nhịn được thả lỏng theo một câu "sùng bái cá nhân" của cậu.

"Hiệp hội chống Utopia có 'chín nguyên tắc', tương tự với giáo lý cơ bản, phản đối rõ ràng thực nghiệm động vật." Cậu thậm chí có tâm trạng phân tích đơn giản tình hình lúc đó theo lời Vu William, "Cho nên phòng thí nghiệm sao Emma trong nội bộ Hiệp hội chống Utopia cũng là bí mật – sau đó thì sao?"

"Sau đó robot đi thêm một đoạn rồi dừng, khả năng là đưa đến nơi rồi, bên cạnh có tiếng quỹ đạo, tôi hoài nghi chúng tôi đã bị đưa lên cơ giáp như hàng hóa. Qua không biết bao lâu nữa, thần trí tôi hơi mơ hồ, đột nhiên xung quanh bắt đầu chấn động, cảm giác mất trọng lực và siêu trọng lực luân phiên qua lại, bên ngoài robot bắt đầu truyền đến tiếng cảnh báo, tôi đang không biết chuyện gì xảy ra, thì nghe thấy có người gõ nhẹ cửa, người ban đầu hỏi vừa gõ vừa hỏi 'Bên trong có người phải không'. Tôi suýt nữa mừng phát khóc, nhưng không thể hại người khác, vì thế cho hắn biết chúng tôi đều đã nhiễm virus Cầu Vồng. Người kia nghe xong khá kinh hãi, sau đó nói cho tôi biết cơ giáp vận chuyển hàng hóa này bị võ trang bất minh tập kích, phải lập tức chạy trốn…"

Lâm Tĩnh Hằng nghe thế, trái tim vừa vững vàng thoáng cái rơi xuống đất, hắn bỗng cắt ngang Vu William: "Chuyện khi nào? Ở đâu?"

"Chừng một tuần trước." Vu William nói, "Không biết ở đâu, nhưng từ Emma đến sao Khải Minh… hẳn là gần đây? Sao vậy?"

Dưới mặt nạ bảo hộ, một chút màu máu cuối cùng trên mặt Lâm Tĩnh Hằng cũng mất sạch – một tuần trước, vì né tránh Lục Tất Hành, hắn dẫn người đi khắp nơi lùng tìm thế lực tàn dư của Hiệp hội chống Utopia, tiêu diệt một nhóm hạm đội võ trang Hiệp hội chống Utopia ở bên ngoài sao Khải Minh. Chính là theo tung tích đám người ấy mới tìm được đại bản doanh Hiệp hội chống Utopia trên sao Khải Minh…

Lâm Tĩnh Hằng trước nay coi chủ nghĩa nhân đạo của liên minh là cứt chó, chỉ cần ra tay tất nhiên là đuổi tận giết tuyệt, thói quen giết tù binh năm xưa ở liên minh đã chịu đủ lên án, lúc ấy ngoại trừ tiểu cơ giáp

mở đường đầu hàng sớm nhất được hắn để lại dẫn đường, cả hạm đội đều bị hắn nổ không còn mảnh giáp!

Nói cách khác, có thể hắn đã tự tay hủy đi hết thảy liên quan đến virus Cầu Vồng biến chủng.

Lần đầu tiên, hắn ngạo mạn tột cùng, tự cho là thông minh, tự cho là người cầm quân cờ, kết quả liên minh sụp đổ, tám đại thiên hà toàn bộ rơi vào dầu sôi lửa bỏng của hải tặc, vận mệnh tuýt thẻ vàng hắn.

Lần thứ hai, hắn triệu về Bạch Ngân Cửu, diệt hết Vệ đội thân vương Cayley, trước cảnh cáo nghiêm khắc của vận mệnh vẫn dạy mãi không sửa, ngạo mạn y nguyên, chẳng hề coi hải tặc vũ trụ của Thiên Hà Số 8… không, là cả Thiên Hà Số 8 ra gì, nơi này giống như chỉ xứng làm đá kê chân cho vương giả hắn trở về.

Vận mệnh không thể nhịn được, cho hắn thẻ vàng thứ hai.

Lần này, hai vàng thành đỏ.

Lâm Tĩnh Hằng chưa từng để ý mình sống hay chết, cho dù thân ở loạn thế, có Bạch Ngân Thập Vệ làm át chủ bài, hắn cũng chưa từng thừa nhận cục diện không thể cứu vãn.

Bởi vì lòng dạ sắt đá, cho nên sức mạnh vô địch.

Thế nên thẻ đỏ này ổn chuẩn ác rơi xuống thóp của hắn, nhất thời đánh hắn không thẳng nổi lưng.

Lục Tất Hành lập tức nhạy bén ý thức được đã xảy ra chuyện gì: “Những ai trốn thoát, hải tặc bị diệt cả đoàn sao?”

“Hẳn thế, bọn hải tặc bị tiêu diệt toàn quân, lúc ấy tình hình vô cùng khẩn cấp, hắn chỉ kịp đẩy robot chứa chúng tôi và một robot khác bên cạnh lên tiểu cơ giáp chạy trốn, liền bị ép rút khỏi, chưa kịp rời khỏi trạm thu phóng cơ giáp đã nhảy khẩn cấp, dọc đường chạy vãi cả ra quần. Sau đó phát hiện chỉ có chúng tôi trốn thoát, trong bụng con robot kia thì chứa máy móc để che tai mắt. Người cứu chúng tôi cũng là một hải tặc Hiệp hội chống Utopia, sau khi hạ cánh gấp xuống sao Khải Minh, hắn lén đưa chúng tôi đến đây, bởi vì nơi này không có bóng người, túi y dược trên tiểu cơ giáp chạy trốn không có thứ gì ngoài một ít thuốc kháng sinh dự phòng, đối với virus Cầu Vồng đều không dùng được, duy nhất có chút tác dụng chính là ‘thuốc chặn’, nhưng cũng chỉ có một mũi. Hắn nói hắn hiện tại không biết nội bộ tổ chức xảy ra chuyện gì, chuyện này không nên làm to lên, hắn phải về căn cứ trước, canh thời gian cầu nguyện tập thể lẻn vào trộm giúp chúng tôi một ít kháng thể virus Cầu Vồng – khi ấy chúng tôi đều không biết đây là biến chủng… Nhưng mấy ngày qua đi mà người cứu trợ mãi không trở về, thấy Tổng trưởng sắp sửa không qua khỏi, Webster mới xung phong dùng liều thuốc chặn kia, muốn đi thử vận may.”

“Turan, vào trong tù binh tìm một người,” Lâm Tĩnh Hằng lập tức dùng thiết bị đầu cuối cá nhân phân phó Turan, kế đó lại hỏi Vu William, “Người cứu các ông tên là gì, có đặc trưng gì?”

“Hắn tự xưng… tên là Hope.”

75. Quyển 3 - Chương 75

"Tít" một tiếng, cửa nhà tù dưới lòng đất của sao Khải Minh đột nhiên mở ra, ánh sáng chói mắt của xe cơ giáp chiếu vào, giày lính rắn chắc của vệ đội trưởng Turan đạp lên mặt đất, như tiếng súng rơi xuống, cô đảo mắt qua phòng giam, nhanh chóng so sánh với ảnh Hope trên thiết bị đầu cuối cá nhân, tìm được mục tiêu, thấy lấy Hope kia làm trung tâm, một vòng tù phạm đều rướn cổ, nín thở chăm chú nghe ông ta nói, Turan hơi nheo khóe mắt, che khuất sự lạnh lẽo trong mắt.

Sau đó cô lịch sự khoát tay, sai người tắt ánh sáng mạnh. Ngoài mặt mỉm cười, như một nữ thư ký khách sáo, hai tay đan trước người, nhỏ nhẹ đi đến hỏi: "Xin hỏi ngài là tiên sinh Hope à?"

Người trung niên tóc mai hoa râm nhìn cô, không kiêu ngạo không nịnh nọt đứng dậy: "Là tôi."

"Không có ác ý gì đâu, tiên sinh Hope, là thế này, chúng tôi tìm được người ngài từng cứu giúp, nhưng bây giờ vấn đề có chút phức tạp, nơi này có thể đang đứng trước nguy cơ khuếch tán…" Turan trước mặt một phòng tù phạm nghe lén cô nói, tựa hồ buộc phải nói mập mờ, giọng vừa nhẹ vừa gấp, như một cô bé lo âu đến nói không rõ, nhỏ giọng khẩn cầu, "Bệnh nhân nhắc tới tên ngài, có thể nhờ ngài giúp một chút không?"

Hope sửng sốt, giống như lập tức hiểu "vấn đề" và "khuếch tán" ám chỉ cái gì: "Làm sao có thể? Quý bộ không có loại kháng thể phòng sẵn này à?"

Turan cắn môi, đầy vẻ có việc khó nói, nhún nhường cúi đầu: "Xin ngài giúp chúng tôi, dân thường là vô tội."

Hope tuy không hiểu gì cả, vẫn vội vàng phất tay chào mọi người, khá khách khí chỉnh lại quần áo: "Được, không thành vấn đề, tôi biết không nhiều, cô cứ việc phân phó, dù sao họ cũng là do tôi đưa đến."

Cùng một thời gian, Chu Lục sải bước xông vào quân doanh Đội Tự Vệ đóng quân, tiếng còi chói tai đánh thức mọi người.

"Tập hợp!" Hắn thở gấp một hơi, "Mau dậy, mặc quần áo cách ly, đi theo tôi!"

Ngân Hà Thành đã tiến vào đêm khuya lê thê, mà căn cứ be bé bên rìa Thiên Hà Số 8 hoàng hôn vừa buông, dưới tòa nhà hành chính của Đội Tự Vệ Thiên Hà Số 8, Hoàng Thử Lang ở lại canh gác mới thu đội, bỗng nhiên nghe thấy thiết bị âm thanh khắp quảng trường đều bắt đầu kêu "rè rè", hắn nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên màn hình đa phương tiện hình hoa sen chớp vài cái, mặt Foucault lập tức xuất hiện trên đó.

"Các anh chị em," Tiếng chị ta làm không ít ánh đèn sáng lên, mọi người nhao nhao thò đầu ra cửa sổ, nhìn người phụ nữ trên màn hình lập thể, "Các thủ túc đồng bào, chúng ta là Đội Tự Vệ Thiên Hà Số 8, Thiên Hà Số 8 chính là quê hương của chúng ta, thời khắc gay go nhất chúng ta vẫn ở lại thủ nơi này, bây giờ là

lúc thỉnh cầu các vị lại lần nữa đứng ra vì Thiên Hà Số 8."

Trạm Lư đã tháo khỏi trọng tam, hóa thành hình người, mang theo thiết bị xử lý siêu máy tính khổng lồ, trực tiếp xuyên qua trường không gian, đáp chính xác xuống cửa tầng hầm nhà xưởng bị cách ly, một loạt màn hình giả lập xếp thẳng hàng phía sau hắn, Trạm Lư hiếm khi không thừa lời: "Tiên sinh, hiệu trưởng Lục, đã kết nối vào mạng nội bộ Ngân Hà Thành, đăng nhập kho số liệu thiết bị đầu cuối cá nhân, hãy cho tôi chỉ thị bước tiếp theo."

"Phòng ngừa virus khuếch tán là nhiệm vụ quan trọng nhất giai đoạn hiện tại," Lục Tất Hành viễn trình liên hệ với Đội Tự Vệ và Bạch Ngân Cửu đang chạy ngược chạy xuôi, "Các vị, hết thảy chúng ta làm hiện giờ, có khả năng đều chỉ là lo hão phí công, nhưng lỡ như có một chút sơ hở, rất có thể chính là trí mạng, đừng khiêu chiến virus không đâu không chui vào."

Cậu nói, vô số điểm đỏ thay mặt cho thiết bị đầu cuối cá nhân lóe lên trên màn hình giả lập của Trạm Lư, toàn bộ các khu vực Webster người mang virus đi qua trong bốn mươi tám tiếng đều bị tra, các điểm đỏ theo thời gian biến thành từng sợi tơ đỏ quấn quanh, nhìn hoa cả mắt, bản đồ cảnh thật của thành phố, quảng trường lướt qua như hồi tưởng thời không. Thiết bị xử lý của Trạm Lư mạnh vô cùng, chút ít số liệu này chẳng đáng kể, mỗi một mục tiêu định vị thành công sẽ đồng bộ lên tay Đội Tự Vệ hoặc Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ thức trắng đêm, từng đội quân sĩ mặc quần áo cách ly, đến ngõ nhỏ xe cơ giáp vào không được, tìm kiếm người có thể tiếp xúc, lưỡi đao của kẻ địch vô hình đang treo cao.

Mà ở một bên khác của nhà kho ngầm, các bệnh nhân đã ngủ, ngay cả Vu William cũng không gắng gượng được phải vào khoang y tế nằm, khoang y tế tuy rằng bó tay với virus Cầu Vồng, vẫn tận tụy với công việc truyền động lực cuối cùng cho sinh mạng họ.

Quạ đen gầm rít từ trên bầu trời đêm ngã xuống, lập tức bị robot phòng dịch điều động từ bệnh viện của Ngân Hà Thành xúc đi, một loạt xe tiêu độc xuất phát từ gần nhà xưởng cũ, không ngừng phun thuốc khử trùng.

Turan vội vã lôi Hope ra khỏi nhà tù, người phụ trách tạm thời của tiểu đội tiêu độc kết nối với thiết bị đầu cuối cá nhân của cô: "Vệ đội trưởng, thuốc sát trùng dự tính sẽ hết sạch trong vòng một giờ, trước mắt cũng chẳng cách nào xác nhận thuốc sát trùng truyền thống có thể tiêu diệt virus Cầu Vồng biến chủng hay không, xin ngài mau chóng chỉ thị -"

Hope lấy làm kinh hãi: "Anh ta nói gì? Virus Cầu Vồng đã có biến chủng?"

Turan hít sâu một hơi, trên sao Khải Minh đêm lạnh như nước, khiến hai lá phổi rối ren phát đau.

"Tướng quân của tôi ơi," Cô nghĩ, "Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ đã bao giờ làm công việc hậu cần này, không đúng chuyên ngành mà! Điều động tất cả vật tư y tế – ngoại trừ các bệnh viện sắp đóng cửa trong Ngân Hà Thành và mấy thành phố xung quanh, tôi còn có thể đi đâu điều động?"

Thiên Hà Số 8, cô lạ nước lạ cái, hai mắt bôi đen, mà tại đương đại khi khoang y tế đã đủ để ứng phó đa số thương bệnh, Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ để tinh giản nhân viên, căn bản không có đội y tế chuyên nghiệp

của riêng mình, cho dù điều động đến một ngàn khoang y tế, chẳng ai có thể giải đọc virus Cầu Vồng biến chủng này, khoang y tế ngoại trừ sáng đèn đỏ và tiêm dịch dinh dưỡng, rốt cuộc còn có tác dụng gì.

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên vọng đến ồn ào, tiếng một cô bé truyền tới: "Vệ đội trưởng!"

Turan ngẩng đầu lên, thấy Bạc Hà thở không ra hơi chạy tới: "Vệ đội trưởng… ông chú Độc Nhãn Ưng… bọn… bọn em không ngăn được ông ấy…"

Ngay sau đó, cách không xa vang lên tiếng súng, Bạc Hà run bắn, tất cả họng súng Bạch Ngân Vệ đều giơ lên, chỉ hướng Độc Nhãn Ưng hùng hổ xông đến.

Bạc Hà la hoảng: "Đừng bắn!"

Từ lúc Bạch Ngân Cửu xuống đây, Độc Nhãn Ưng vẫn không hay lộ diện trước mặt người khác, ngoại trừ luôn vây đuổi chặn đường Lục Tất Hành như gà mái mẹ, không để cậu chạy quanh Lâm Tĩnh Hằng, lão như con mèo già về hưu xấu tính, vẻ mặt mất hứng tìm một góc ngồi xổm, không hề quan tâm bên ngoài, dù tức tối cũng chẳng buồn giơ móng vuốt cào người ở ngoài hai thước.

Tận đến lúc này Turan mới đột nhiên ý thức được, người này sinh ra và lớn lên dưới nền bạo chính tàn khốc của thân vương Cayley, từng trải qua chiến tranh, từng liếm máu trên lưỡi đao.

Độc Nhãn Ưng dùng ngực đẩy họng súng của Bạch Ngân Cửu, nhìn mà không thấy, không dừng bước xông thẳng vào trong.

Turan lớn tiếng quát: "Làm gì thế, bỏ súng xuống hết!"

Quân lính Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ tập thể đứng nghiêm, thu súng laser lại, cho Độc Nhãn Ưng đến trước mặt cô.

Trong đôi mắt hai màu của Độc Nhãn Ưng ứ máu, lão cầm súng xông tới trước mặt Turan, hỏi: "Tên khốn nạn Lâm Tĩnh Hằng kia đang ở đâu?"

Turan liếc nhìn thần sắc lão, bụng nghĩ, hôm nay không khéo phải chịu đòn thay lão đại.

"Tướng quân và hiệu trưởng Lục cùng cách ly ở bên kia," Turan cân nhắc từ ngữ nói, "Chuyện này tôi giải thích với ngài…"

Độc Nhãn Ưng kéo chốt an toàn của súng laser "Rắc" một tiếng.

Turan ngậm miệng, hi vọng Độc Nhãn Ưng nể cô là một thiếu nữ xinh đẹp, đừng đánh mặt.

Nhưng ngoài dự tính, Độc Nhãn Ưng không hề ra tay, chỉ giắt súng laser lại bên hông, hỏi cô: "Các cô muốn cái gì?"

Turan: "…"

Trong một chớp mắt cô hoài nghi tai mình bị làm sao rồi.

"Hỏi cô đấy, muốn cái gì?" Độc Nhãn Ưng sốt ruột lên giọng, "Lâm Tĩnh Hằng thật sự cho rằng hắn ở đây năm năm, là đã rõ cửa Thiên Hà Số 8 mở bên nào à? Thiết bị y tế, vật tư, người có thể xử lý virus, các cô kiếm được chưa, hả?"

Turan thiếu chút nữa quỳ xuống kêu ba: "Muốn! Đều muốn! Có bao nhiêu muốn bấy nhiêu!"

Độc Nhãn Ưng hừ mạnh một tiếng: "Cho tôi người!"

Turan thoải mái nói: "Tất cả người trên hạm số 3, hạm số 4 hàng đầu, toàn thể đi theo ông ấy, bắt đầu từ bây giờ, toàn quyền nghe Lục tiên sinh chỉ huy, ông ấy bảo các bạn làm gì thì cứ làm, không cần xin chỉ thị từ tôi!"

Độc Nhãn Ưng quay người đi ngay.

Turan vội vàng nói: "Chờ đã, bên phía thầy Lục, ông không cần lo lắng…"

Độc Nhãn Ưng dừng bước, đôi mắt hai màu quay lại lom lom nhìn cô, nhấn từng chữ: "Nếu nó thực sự xảy ra chuyện gì, Lâm Tĩnh Hằng đền không nổi, điểm này chính tướng quân của các cô biết rõ trong lòng, tôi không lo lắng."

Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ hành động mau lẹ, rất nhanh, hai đội tiểu cơ giáp chuẩn bị sẵn sàng đi theo lưu manh trứ danh Thiên Hà Số 8, bay đến Thiên Hà Số 8 như ao tù nước đọng.

Ngoại trừ sao Cayley, sao Bắc Kinh và sao Bạch Lộ bị nổ tan tành, nơi này còn có rất nhiều hành tinh ảm đạm, rất nhiều người ảm đạm, họ như cái xác không hồn sống trong khe nứt, ngửi thấy mùi bão táp liền cụp đuôi, hoảng sợ đếm mặt trời mọc lên lặn xuống. Nhưng Độc Nhãn Ưng biết, nơi này không phải ngay từ đầu đã hết thuốc chữa như vậy.

Rất nhiều người đều từng muốn trở thành anh hùng, chỉ là sau đó họ đã nhìn quen kết cục của anh hùng, bấy giờ mới trở thành dân buôn lậu súng đạn ăn chơi đàng điếm, thành viên chức vũ trụ tầm thường, thành phần tử xã hội đen vô cảm, ăn uống chơi bời trên các tinh cầu.

Năm 136 đến năm 276 Lịch Tân Tinh, một trăm bốn mươi năm, bãi bể nương dâu, các vì sao trong vành đai tiểu hành tinh sinh ra, kế đó lại biến mất.

Họ và thiên hà này đều đã già rồi.

Độc Nhãn Ưng phóng tầm mắt ra theo mạng tinh thần.

Lão nghĩ: "Tôi còn có thể khiến các ông giúp tôi một lần nữa không?"

"Tài liệu thực nghiệm của virus Cầu Vồng biến chủng hẳn đã bị chúng tôi vô tình hủy rồi, kháng thể truyền thống không có tác dụng, khử trùng, tiêu diệt mầm bệnh và thuốc chặn truyền thống chưa biết hiệu quả," Turan nhanh chóng nói với Hope, "Bây giờ nói xin lỗi là muộn rồi, chúng tôi thật sự không có khả năng nghiên cứu phát triển y tế, chỉ có thể gửi gắm kỳ vọng vào dự phòng của đầu sỏ gây nên, nếu không tìm được tài liệu của virus Cầu Vồng mới, nếu virus biến chủng trong tình huống chúng ta không biết đặc tính khuếch tán ra một chút, một tỷ tám trăm nhân khẩu trên sao Khải Minh sẽ xong đời!"

Hope sắc mặt nghiêm trọng: "Xin lỗi, là tôi suy nghĩ không chu toàn, tôi không ngờ virus Cầu Vồng lại là biến chủng, mấy người này đúng là điên rồ… Cô để tôi nghĩ xem."

Turan cực kỳ co được dãn được, một mặt nghĩ: "Chờ việc này qua, bà sẽ đánh gãy thắt lưng ngươi."

Một mặt thành tâm thành ý cúi đầu chín mươi độ trước hải tặc: "Tiên sinh, tất cả dựa hết vào ngài."

"Vệ đội trưởng, đừng như thế," Hope vội vàng kéo cô nàng, "Tổ tiên chúng tôi lưu vong vực ngoại, trải qua gian khổ, chính là vì phúc lợi của toàn nhân loại, trong truyền thừa mấy ngàn năm dạy chúng tôi đều là kính sợ sinh mạng, chứ không phải bất chấp thủ đoạn vì khuếch trương mình mà làm hại đồng loại."

Phần tử tà giáo Hiệp hội chống Utopia này văn minh ngoài dự tính, tức giận cũng không nói tục chửi thề, ông ta cau mày đi quanh vài vòng tại chỗ, đột nhiên như hạ quyết tâm gì, cắn răng nói: "Vệ đội trưởng, đây là một lựa chọn khó khăn đối với tôi, cô hãy nghe kỹ tôi nói, những lời phản bội tổ chức kiểu này, tôi thật sự không nhất định có dũng khí nói lần thứ hai."

Turan mắt sáng lên, không nhịn được nín thở.

Lục Tất Hành thở hổn hển, để Trạm Lư tự động vận hành, ngồi xuống nghỉ ngơi chốc lát.

"Anh cảm thấy thế nào?"

Lâm Tĩnh Hằng lắc đầu, ánh mắt không rời khỏi màn hình thiết bị đầu cuối cá nhân, ở bên kia Turan đang báo cáo gì đó.

Lục Tất Hành thở ra một hơi, phả vào mặt nạ bảo hộ, trên mặt nạ bảo hộ của quần áo cách ly có công năng chống bám hơi nước, hơi nước mau chóng tan ra, sẽ không cảm thấy ngột ngạt. Nếu miêu tả của Vu William không có vấn đề, thời kỳ ủ bệnh của virus Cầu Vồng biến chủng lây nhiễm qua đường tiếp xúc và

không khí là một đến hai ngày, bây giờ mới qua một đêm, cậu còn chưa có bất cứ cảm giác gì, nhưng virus có khả năng đã đầy trong máu.

Bắt đầu từ sau khi biết được tin tức, đầu óc Lục Tất Hành chưa từng dừng lại, phân tích chỉ lệnh của Lâm Tĩnh Hằng chấp hành như thế nào, nhớ lại những lời Vu William nói, hận không thể lôi mỗi một dấu chấm câu của ông ta ra sàng tra hết, kế đó lại hoa cả mắt cùng Trạm Lư và mọi người tìm kiếm đám đông có thể lây nhiễm.

Lúc này vừa nhắm mắt, trước mắt đều là dây đỏ vòng qua vòng lại, cậu để không đầu óc một lúc, cảm thấy suy nghĩ bị mình cố gắng che chắn dâng lên như trả thù, cơ hồ muốn dìm chết cậu.

Ban đầu, cậu không coi virus Cầu Vồng là gì, bởi vì đây là một người bạn cũ quen thuộc, như người thời cổ từng bị đậu mùa nhìn bệnh đậu mùa, biết nghiêm trọng song không hề cảm thấy đáng sợ.

Thế nhưng sau đó, sự tình từng vụ xảy ra bất thường, trước là biến chủng, kế tiếp là biết được phòng thí nghiệm virus trong lúc vận chuyển bất ngờ bị Lâm Tĩnh Hằng bắn rơi.

Bình tĩnh mà xem xét, đối với Lục Tất Hành, lúc này chưa hề đến nông nỗi cùng đường, nhưng mỗi một việc đều mơ hồ lộ ra dấu vết của vận rủi, khiến một người theo thuyết vô thần chủ nghĩa duy vật cũng không khỏi bất an.

Lâm Tĩnh Hằng kết thúc cuộc nói chuyện với Turan, vừa vặn ngẩng đầu chạm vào ánh mắt cậu.

Lục Tất Hành ngẩn ngơ nhìn hắn một lúc, bỗng nhiên nói không đầu không đuôi: "Tướng quân, nếu có thể cởi quần áo cách ly, em có thể hôn anh một cái không? Cởi quần áo cách ly chỉ có hai tình huống, hoặc là chúng ta đều không bị lây nhiễm, tìm được đường sống trong chỗ chết, một chút chúc mừng đặc biệt không quá đáng chứ? Hoặc là chúng ta đều đã bị lây nhiễm, sắp chết đến nơi, em chỉ còn duy nhất một nguyện vọng này."

"Tôi sẽ không để cậu chết," Lâm Tĩnh Hằng đứng dậy giơ tay ra, "Trạm Lư, ta cần một cơ giáp không người, thiết bị khử trùng đầy đủ. Hope vừa khai, mệnh lệnh chuyển dời phòng thí nghiệm mà lão nhận là do tổ chức hạch tâm Hiệp hội chống Utopia đưa xuống, khi nãy lão đã khai ra tọa độ và đường đến hang ổ Hiệp hội chống Utopia."

Lục Tất Hành mới vừa mặc mình lún vào cảm xúc, đã bị Lâm Tĩnh Hằng lôi ra, cậu ngớ người hỏi: "Anh tin ông ta? Anh không sợ đây là một cái bẫy?"

"Lão chủ động chấp nhận máy phát hiện nói dối của Turan," Lâm Tĩnh Hằng dừng lại, "Đệ Cửu Vệ Đội làm tiên phong của Bạch Ngân Thập Vệ, kỹ thuật và thiết bị phát hiện nói dối mang theo phải là đứng đầu liên minh, nhưng để phòng sự kiện xác suất nhỏ lại lần nữa xảy ra, lần này tôi sẽ đi một mình…"

Lục Tất Hành lập tức muốn lên tiếng phản đối, bị Lâm Tĩnh Hằng khoát tay cắt ngang: "Điều tra và làm trộm không cần quá nhiều người, tôi mang theo mình Trạm Lư là đủ rồi – cậu nghe trận chiến cứ điểm

Leon nổi tiếng bao giờ chưa?"

Trận chiến cứ điểm Leon – là trước Lục Tín, liên minh phái binh thăm dò Thiên Hà Số 8, tập kích bất ngờ cứ điểm Leon giao giới Thiên Hà Số 7 và 8, cắm một cây đinh trên ngón chân thân vương Cayley, ý đồ lấy đó làm ván nhún, tiến công toàn diện Thiên Hà Số 8, cuối cùng thất bại.

Thân vương Cayley tấn công cứ điểm Leon, dùng cơ giáp tự động lái chở dân thường tay không tấc sắt làm tiên phong, quân liên minh tuyệt đối không dám bắn đạn đạo vào dân thường khóc lóc, đành phải đoạt quyền hạn cơ giáp đối phương, thử bắt giữ… Kết quả bắt trúng một đám "bom sinh hóa cơ thể người" mang các loại virus trí mạng.

Quân liên minh không kịp chuẩn bị tổn thất nặng nề, kế tiếp lại bị đội cơ giáp võ trang của hải tặc chạy tới sau tấn công, buộc phải rút khỏi cứ điểm Leon, thất bại trong cuộc giằng co này, kế đó cũng thúc đẩy nghiên cứu chế tạo "kháng thể tổng hợp".

"Tôi sẽ gậy ông đập lưng ông." Lâm Tĩnh Hằng nói, "Trạm Lư, để lại thiết bị xử lý, tiếp tục tìm kiếm, chúng ta đi."

Lục Tất Hành kéo hắn lại: "Tìm kiếm có thể vận hành tự động, em phải đi theo anh."

Lâm Tĩnh Hằng: "Không…"

"Nếu là em bị nhốt một mình ở đây, có thể em sẽ vừa viết di thư vừa cười miễn cưỡng; nếu là anh bị nhốt ở đây, có thể em đã khóc rồi." Lục Tất Hành nói, "Nhưng chúng ta bên nhau, em cảm thấy bất kể thế nào đều có thể đối mặt. Dẫu cho sống chết có số, thật sự cùng đường, có thể đi cùng anh đến giây cuối cùng, có lẽ cũng là kiểu chết may mắn nhất… Đương nhiên, em biết anh chắc chắn không nghĩ như thế. Xin lỗi, em bằng này tuổi đầu, lần đầu tiên nói những lời hại người ích ta như thế này."

Lâm Tĩnh Hằng giống như bị sự thẳng thắn gần như lỗ mãng này dọa, nhất thời không nói nên lời.

Lục Tất Hành cười tự giễu: "Trong tình yêu, hormone hỗn loạn mang đến ham muốn độc chiếm điên cuồng, ghen tị và dục vọng lòng tham không đáy, em còn chưa trải nghiệm nguyên bộ mà đã trở nên hơi đáng ghét rồi, xin lỗi anh lần nữa… Nếu anh ghét em một chút, liệu có cảm thấy áp lực giảm bớt một chút không?"

Lâm Tĩnh Hằng tuyệt đối là người sắp chết đến nơi mặt vẫn không đổi sắc, đến nay Lục Tất Hành vẫn còn nhớ rõ khi mình mạo hiểm vớt hắn ra khỏi cơ giáp nổ, chuyện thứ nhất người này làm sau khi tỉnh lại chính là nổi cơn tam bành với cậu.

Cái chết, đối với hắn có tính là gì đâu?

Quan hệ chưa đến bước đó, Lục Tất Hành còn chưa kịp đào sâu, chỉ nhìn lướt qua đại khái đã cảm thấy rất khó chịu đựng.

Nhưng với lòng dạ Lâm Tĩnh Hằng, có thể bị mình quan sát ra hắn đang bối rối, tùy tiện loại trừ một chút cũng biết là vì sao.

Vừa mừng vừa lo vì đối xử đặc biệt bí ẩn và tim như dao cắt rõ ràng đan xen, chừng như khiến cậu không thở nổi.

Lục Tất Hành: "Em muốn đi theo anh."

Mười lăm phút sau, một tiểu cơ giáp ngụy trang thành tàu vũ trụ chở khách mini bay khỏi sao Khải Minh, hành trình này sẽ dài đến hơn hai mươi tiếng.

Đồng thời, một con chim sẻ bay đến Ngân Hà Thành, đậu trên bệ cửa sổ một hộ gia đình, chải vuốt lông mình. Bốn mươi tám tiếng trước, nó từng ăn rác bên ngoài một nhà xưởng cũ.

Cửa sổ mở ra, một bé gái không đủ dinh dưỡng kiễng chân cho đàn chim một nắm vụn bánh mì.

Lũ chim líu ríu nhảy đến, một con trong đó mổ ngón tay cô bé chưa kịp lấy về.

76. Quyển 3 - Chương 76

Cơ giáp vòng sát qua "Sa Mạc Tử Vong", bỏ nốt lực hút của đại hành tinh cuối cùng của Thiên Hà Số 8 lại sau lưng, vũ trụ bắt đầu trở nên tịch liêu vô cùng. Nơi họ đi qua, trên bản đồ ngày càng trống trải, thiên thể thỉnh thoảng bay qua có tên có họ cũng ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn mấy số hiệu ngắn gọn, hoặc là biểu hiện "khu vực không rõ", văn tự hàng đoạn dài cùng giới thiệu giọng nói và phân tích số liệu không thấy bóng dáng đâu nữa, dần dần bị con số và chữ cái lạnh băng mà không biết là gì chiếm cứ, thoạt nhìn bản đồ như một quyển sách đại số khiến người ta chóng mặt đau đầu.

Đây là đã đến vực ngoại – nơi này là vùng hoang dã, khu tối tăm, ngọn lửa văn minh chưa kịp tới.

Lâm Tĩnh Hằng kết nối viễn trình với sao Khải Minh, im lặng nghe Turan báo cáo tình hình ở đó.

"Thuốc sát trùng đã hết sạch." Turan bận rộn một đêm, trên mặt thoáng vẻ mệt mỏi tiều tụy, "Độc Nhãn Ưng hiện tại còn chưa có tin tức, chúng tôi đã cách ly hết những ai có thể cách ly, hiện giờ chủ yếu là đang đợi, nếu lại xảy ra vấn đề nữa, thật sự không có biện pháp nào – tướng quân, bây giờ tôi tìm một vị thần tin đại mà lạy vài cái, ngài cảm thấy có tác dụng không?"

"Ngươi cứ ngoan ngoãn ở nhân gian đi, đừng chọc giận thần linh dẫn đến trời phạt nữa," Lâm Tĩnh Hằng bảo cô nàng đừng nói nhảm, "Dựa theo lời khai của lão Hope kia, Hiệp hội chống Utopia hiện tại ở bảy đại thiên hà vui đến quên cả đường về, hang ổ vực ngoại rất trống, ngươi cảm thấy tin được không? Ngươi lẻ tẻ nhận được tin tức của Hiệp hội chống Utopia từ bảy thiên hà khác chứ, có thể tính ra đại khái Hiệp hội chống Utopia bây giờ là trạng thái gì hay không?"

Turan nói: “Hiệp hội chống Utopia ở bảy đại thiên hà tương đối sục sôi, chỉ xét đến bây giờ, binh lực của họ ở vực nội đã vượt qua tôi tưởng tượng, nếu vực ngoại còn đông quân đội, thì quy mô phải lớn cỡ nào? Tôi cho rằng…”

Lục Tất Hành tai được tai không mà nghe bên kia thảo luận chuyện chiến tranh, vấn đề quốc kế dân sinh, chuyện tới bây giờ, bất luận là hai người họ đang đến hang ổ hải tặc hay Turan ở lại sao Khải Minh chờ đợi vận mệnh, đều đã qua giai đoạn lòng nóng như lửa đốt – việc đã đến nước này, ngoại trừ giãy giụa trên con đường chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, thì không còn cách khác.

Thế là Lục Tất Hành nhắm mắt lại, cho mình một phút đồng hồ, cấp tốc dọn dẹp tâm trạng hỗn độn, mở miệng hỏi: “Trạm Lư, cho tôi chút nhạc được không?”

“Được, hiệu trưởng Lục,” Trạm Lư trả lời, “Thầy thích loại nhạc nào? Ở chỗ tôi có tuyển tập kho nhạc ngành vũ trụ quân ủy đã mua bản quyền, hoặc thầy cũng có thể lựa chọn nghe thử sáng tác của chính tôi.”

Lục Tất Hành không ngờ cơ giáp hướng nội đến như vậy: “Anh còn có sáng tác của mình cơ à? Cho tôi danh sách bài hát đi.”

Lâm Tĩnh Hằng đang chuyên tâm xem bản đồ tuyến đường Hope khai, với một chút dấu vết để lại, hắn với Turan mỗi người một câu phân tích quan hệ của thế lực hải tặc vực ngoại, không để ý hai người bọn họ.

Trạm Lư liền hào phóng khoe với Lục Tất Hành sáng tác “vĩ đại” của mình, hỏi cậu: “Lúc ở trên sao Khải Minh tôi đã nghe thấy lời tỏ tình sáng tạo độc đáo của thầy, thầy đang theo đuổi tiên sinh à? Tại sao thầy không đi tìm ngài ấy trò chuyện một lúc?”

“Anh thấy anh ấy giống như có thời gian để trò chuyện với tôi à? Tôi rất thiếu kinh nghiệm Tiểu Trạm Lư à, đôi lúc chẳng nghĩ ra nhiều chiêu trò,” Lục Tất Hành buông tay, thở dài, “Hơn nữa ban nãy tôi nói mấy câu kia để được đi theo anh ấy đã xấu hổ lắm rồi, càng nhớ lại càng ngượng, nếu tiến thêm một bước, giới hạn giữa tán tỉnh và quấy rầy sẽ không dễ nắm chắc. Ôi, lục cho tôi trong kho số liệu của anh, xem loài người khi tìm bạn đời, ngoại trừ ca hát tặng hoa đi dạo thì còn cách nào khác thường dùng?”

Trạm Lư hết sức kiêu ngạo trả lời: “Tôi cho rằng tiên sinh không hề thích hoa, so với hoa cỏ, ngài tựa hồ thích nấm hơn, mấy hôm trước ngài mới bảo tôi dọn sạch khu xanh hóa để ngắm trên trọng tam, yêu cầu trồng kín nấm…”

Lâm Tĩnh Hằng lạnh lùng lia ánh mắt qua: “Trạm Lư, chú ý sóng năng lượng dị thường xung quanh, ngươi biết nơi này là vực ngoại, mà chúng ta đang dùng truyền tin viễn trình rất dễ bị định vị để liên lạc với sao Khải Minh chứ? Hãy dừng tiến trình không liên quan.”

“Được thưa tiên sinh,” Trạm Lư vừa nghe lệnh mở rộng bán kính thu thập năng lượng, vừa nói, “Tiện thể mã hóa số liệu sở thích thẩm mỹ của ngài, tôi biết.”

Lục Tất Hành nghe chữ “nấm”, ngớ ra cả buổi, bỗng nhiên ý thức được điều gì đó, khó tin nổi mà quay

đầu nhìn Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng giống như toàn tâm toàn ý dồn vào nghiên cứu lực lượng võ trang của Hiệp hội chống Utopia, mạng tinh thần trải khắp cơ giáp đều như đã mù rồi.

Lục Tất Hành cúi đầu, rất muốn yên ổn vô sự với hắn như một người trưởng thành điềm tĩnh, song rốt cuộc không kiềm chế được, trọng tam xa xôi như vươn một sợi nấm móc thần hồn cậu, khiến thần hồn cậu điên đảo, cơ hồ phải dùng hết sức lực bình sinh mới dằn được khóe miệng muốn nhếch lên, chỉ sợ bị Trạm Lư nhìn ra, Lục Tất Hành giấu đầu hở đuôi tìm chút việc cho mình làm, thuận miệng nói: "Vừa nói đến đâu rồi, đều tại anh cắt ngang… A, đúng, anh muốn cho tôi nghe nhạc phẩm của anh."

Trạm Lư rất vui mừng phô bày tài nghệ với cậu, nhưng nói thật, chút "tài nghệ" này của hắn thực sự chẳng có gì để khen, dẫu giống người thật hơn, hắn xét cho cùng vẫn là trí tuệ nhân tạo, thay vì nói là "sáng tác âm nhạc", chẳng thà nói là số liệu mới ghép lại tương tự kho nhạc, khúc nhạc tuy rằng đúng theo quy tắc song rỗng tuếch, nghe qua là quên ngay.

Lục Tất Hành trái lòng khen hắn vài câu, tiện tay mở thư mục cuối cùng.

Thư mục cuối cùng là "Đồng dao".

"Cơ giáp tiên sinh, anh trẻ con quá đấy." Lục Tất Hành vừa nói vừa tùy ý nhấp một cái.

Phối nhạc sôi động vui vẻ lập tức bay khắp cơ giáp, Trạm Lư dùng âm thanh khá từ tính đọc theo nhịp: "Thỏ trắng nhỏ, trắng lại trắng, xào cay xè…"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Lục Tất Hành không ngờ được mình mở ra không phải một thư mục, mà là một linh hồn bay cao bay xa, suýt nữa thì ngã ngửa, cậu vội vàng luống cuống tay chân tắt đi: "Linh cảm độc đáo khác người này của anh đến từ đâu vậy?"

Trạm Lư trả lời: "Lời say khi chủ nhân quá chén."

Lục Tất Hành rợn người nhìn Lâm Tĩnh Hằng đằng xa.

"Không phải tiên sinh," Trạm Lư nói, "Là chủ nhân tiền nhiệm của tôi."

"Là tướng quân Lục Tín?" Lục Tất Hành sửng sốt, "Ông ấy là người như thế nào?"

Trạm Lư im lặng hai giây: "Xin lỗi, hiệu trưởng Lục, số liệu bộ phận này bị mã hóa, tôi không thể thảo

luận với thầy."

"Được rồi," Tự dưng, trong lòng Lục Tất Hành vô cớ trỗi lên sự tiếc nuối, song lại qua đi rất nhanh, cậu tiếp tục hào hứng hỏi Trạm Lư, "Vậy chủ nhân đương nhiệm của anh không mã hóa chứ? Chúng ta thảo luận về anh ấy đi."

Cài đặt tính cách cơ bản của Trạm Lư chính là mặt lạnh lắm lời, nhưng thiên tính này ở dưới tay Lâm Tĩnh Hằng luôn bị đè nén, rất không có quyền trí tuệ nhân tạo, chẳng dễ gì gặp một Lục Tất Hành cũng thích tán dóc, chỗ anh hùng của Trạm Lư cuối cùng đã có đất dụng võ, hai người ở dưới mạng tinh thần của Lâm Tĩnh Hằng huyên thuyên trời nam biển bắc, chỉ thiếu đặt một đĩa hạt dưa chính giữa thôi.

"Kho số liệu về tiên sinh vô cùng toàn diện," Trạm Lư nói, "Tôi có tất cả thông tin sau khi ngài ấy đăng kí công dân liên minh, bao gồm lịch sử chơi game."

"Sao đều là trò chơi thao tác tương tự kinh doanh vậy?" Lục Tất Hành vừa xem ngon lành vừa bình luận, "Anh ấy chưa bao giờ chơi game giải trí à?"

"Chính xác mà nói, tiên sinh chưa bao giờ chơi loại game may rủi có tính ngẫu nhiên." Trạm Lư nói, "Bởi vì gần như trăm phần trăm thất bại – à, thầy nhìn thấy đó là album, ảnh không nhiều nhưng đều rất quý giá, bên trong còn có tiên sinh hồi nhỏ…"

Lâm Tĩnh Hằng: "Trạm, Lư!"

Trạm Lư lập tức ngậm miệng, biến thành cái tay máy, im lặng treo mình trên tường, muốn vô tội bao nhiêu cũng có.

Lục Tất Hành lắc lư đi đến bên cạnh Lâm Tĩnh Hằng, cẩn thận nhìn vào mặt nạ bảo hộ, quả nhiên nhìn thấy gân xanh trên thái dương hắn.

Lâm Tĩnh Hằng giả vờ không thấy cậu, Lục Tất Hành bèn vô công rồi nghề đi vòng quanh hắn, khiến lòng hắn rối bời, không thể nhịn được kéo ánh mắt khỏi bản đồ tuyến đường vũ trụ, nhìn cậu một cái ngoài mạnh trong yếu, cậu liền thừa cơ tươi cười thật rạng rỡ.

Nụ cười ấy cơ hồ có chút phỏng mắt, Lâm Tĩnh Hằng bị nụ cười của cậu làm tim đập "thịch", không khỏi lấy làm may mắn vì giữa hai người còn có hai tầng mặt nạ cách ly.

"Tướng quân," Lục Tất Hành ghé sát lại, mặt nạ cách ly cơ hồ chạm vào nhau, "Anh đồng ý cho em hôn anh rồi chứ?"

Lâm Tĩnh Hằng trưng ra vẻ mặt lạnh nhạt: "… Cậu không còn việc gì khác à? Tại sao tôi phải đồng ý dẫn cậu đi?"

“Là anh toàn bận chuyện không đâu thì có, em đoán lát nữa không chừng anh còn lấy cớ kiểm tu kho vũ khí cơ giáp, chỉ để không phải ở riêng với em. Tại sao thế? Sợ em à? Em còn đoán anh thích em,” Lục Tất Hành dõng dạc nói, “Anh còn trồng nấm cho em trên trọng tam.”

Lâm Tĩnh Hằng: “Tôi trồng cái gì liên quan gì đến cậu?”

Lục Tất Hành: “Không thích em à?”

“Không thích, tránh ra.”

Lục Tất Hành thở dài trầm bổng: “Sinh mạng chỉ còn vài ngày cuối cùng, thần chết đang giục ngựa sau lưng, mà anh vẫn không thích em, tim em vỡ nát rồi – em lặp lại lần nữa, anh không thích em à?”

Lâm Tĩnh Hằng: “…”

Khả năng là “tác phẩm” của Trạm Lư đã cho cậu linh cảm, Lục Tất Hành đem chuyện trồng nấm soạn thành một đoạn rap ngay tại chỗ, rầm rì đi quanh Lâm Tĩnh Hằng, đắc ý dương dương mà vo ve bên tai hắn.

“Ngồi xuống,” Lâm Tĩnh Hằng thành công loại bỏ quấy nhiễu, giữ nguyên nghiêm túc, “Tôi có chuyện muốn hỏi cậu.”

Lục Tất Hành: “Hửm?”

“Cậu nói hồi nhỏ cậu từng nhiễm virus Cầu Vồng,” Lâm Tĩnh Hằng hỏi, “Chuyện đó là thế nào?”

Nhạc hội mini của Lục Tất Hành bị một câu của hắn cắt ngang thành công, cậu im lặng một chớp mắt, liền lập tức nói nhăng nói cuội đánh trống lảng: “Thiên Hà Số 8 là quê hương của virus Cầu Vồng, không bị nhiễm một hai lần, ra ngoài cũng xấu hổ không dám chào hỏi ai. Em chỉ nhiễm sơ sơ, không phải việc gì to tát, có kháng thể, ngủ một giấc tỉnh lại là khỏe rồi.”

Lâm Tĩnh Hằng kiên nhẫn lặp lại một lần: “Tôi hỏi cậu làm sao mà bị nhiễm.”

“Làm sao mà bị nhiễm? Virus Cầu Vồng truyền thống chỉ có vài cách truyền nhiễm đó thôi?” Lục Tất Hành giả ngu, “Bụi bặm, tiếp xúc, và ăn nhầm động vật ăn xác mang mầm bệnh…”

Lâm Tĩnh Hằng cắt ngang cậu: “Đau không?”

Lục Tất Hành ngạc nhiên ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt chăm chú của Lâm Tĩnh Hằng. Mặt nạ cách ly phảng phất thêm một tầng ánh sáng êm dịu cho ánh mắt kia, trong đôi mắt màu xám ấy, sương mù dày

đặc lâu năm không tiêu tan tựa hồ bị gió thổi đi rồi, tầm nhìn trở nên trong veo mà hẹp, gột sạch cả vực sâu, chỉ để lại một ảnh ngược be bé của mình.

Cổ họng Lục Tất Hành khô khốc, từ thuở chào đời lần đầu tiên cảm nhận được phản ứng hóa học khi ánh mắt chạm nhau mà người ta vẫn nói, cậu giống như bị cái gì mê hoặc, vô thức lắc đầu, buột miệng nói: "Virus Cầu Vồng đến giai đoạn sau, sẽ oxy hóa thần kinh, ngược lại giống thuốc giảm đau."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Hắn còn chưa bắt đầu trá cung đâu.

Lục Tất Hành vừa buột miệng ra liền hoàn hồn, tuyệt đối không ngờ khoa học gia thanh niên kiệt xuất thời đại Lịch Tân Tinh lại bước vào "mỹ nhân kế" cũ rích. Câu nói buột miệng này của cậu, lỗ hổng còn nhiều hơn số lượng từ – "Virus Cầu Vồng đến giai đoạn sau" là thế nào? Kháng thể virus Cầu Vồng một liều thấy ngay hiệu quả, một hai ngày là có thể thay thế xong, làm sao Độc Nhãn Ưng có thể để cậu cảm nhận virus Cầu Vồng giai đoạn sau là mùi vị gì?

Còn nữa, "ngược lại giống thuốc giảm đau" là thế nào?

"Ngược lại" này là đến từ đâu?

Lục Tất Hành hiếm khi cà lăm: "A, việc này…"

Lâm Tĩnh Hằng nhướng nhẹ một bên đuôi lông mày: "Hửm?"

Lục Tất Hành trầm mặc lâu hơn, sau đó không biết là cậu đang hỏi Lâm Tĩnh Hằng hay đang độc thoại: "Nếu hai người muốn phát triển mối quan hệ thân mật, cần phải có sự thẳng thắn mức độ nhất định, đúng không? Anh đã hỏi, thì em không nên chỉ đem chuyện vui vẻ chia sẻ cho anh."

Cái tên Lục Tất Hành này, tuy rằng luôn giả vờ rất thành thật, nhưng chỗ nên giảo hoạt cũng tuyệt đối không lằng nhằng, đây là đang cố ý dụ hắn phản bác hòng lệch đi trọng điểm, Lâm Tĩnh Hằng còn khuya mới mắc loại bẫy lừa bọn nhãi con này: "Ví dụ như?"

Lục Tất Hành nhìn thật sâu vào mắt hắn: "Anh mặc nhận sao? Mặc nhận thử phát triển quan hệ thân mật với em?"

Lâm Tĩnh Hằng gõ cái bàn nhỏ bên cạnh: "Tại sao cậu biết cảm giác của virus Cầu Vồng giai đoạn sau?"

Lục Tất Hành phát hiện làm nũng chơi xấu và giả ngu đều không qua được, đành phải nhún vai, nghiêm chỉnh nói tiếng người: "Virus Cầu Vồng sớm nhất là ngoài ý muốn chảy ra từ phòng thí nghiệm Thụy Nhân Bảo của thân vương Cayley, anh nhớ chứ? Thân vương Cayley năm đó… Cũng chính là cha của Ares Phùng

kia, đổ rất nhiều tiền cho phòng thí nghiệm Thụy Nhân Bảo, nghe nói phòng thí nghiệm ấy tốn kém cơ hồ vắt kiệt cốt tủy của người dân Thiên Hà Số 8, em tin bản ý của lão chắc chắn không phải là muốn nghiên cứu chế tạo một loại virus dịch bệnh, nếu lão chỉ là một kẻ cuồng sát biến thái, như vậy phí tổn này không khỏi quá cao."

Lâm Tĩnh Hằng gật đầu: "Quả thật thế."

Đôi tay Lục Tất Hành mười ngón bị bao tay gò bó, đan vào nhau không linh hoạt lắm: "Tác dụng của virus Cầu Vồng là triệt để phá hủy, bao gồm các cơ quan, hệ thống miễn dịch trong cơ thể anh, thần kinh người nhiễm bị oxy hóa, cảm giác đau cơ hồ biến mất, nếu lúc này cấy ghép cơ quan, phản ứng thải ghép sẽ giảm xuống thấp nhất – như vậy sau khi triệt để phá hủy, bước tiếp theo nên là gì?"

Lâm Tĩnh Hằng: "Cậu nói là…"

"Nặn lại, tiến hóa, cải tạo người bình thường hiện có thành siêu nhân – em không biết anh đã xem tài liệu lịch sử tương quan chưa, virus Cầu Vồng ngoại trừ ác ý phá hủy khung cơ thể, còn có thể tạo thành một số tế bào gốc trước khi tế bào thoái hóa phân hóa, chỉ tiếc sẽ bị giết chết rất nhanh… Bởi vậy em đoán, virus Cầu Vồng là một bán thành phẩm," Lục Tất Hành nói, "Khung cơ thể người vô cùng phức tạp, tùy ý cải tạo, ngoại trừ tạo thành đau đớn rất lớn, kế tiếp sẽ còn mang đến đủ các vấn đề không tưởng tượng được – Lâm, một bức tượng đúc bằng sắt, phải làm sao hoàn toàn tự nhiên cải tạo thành hình dạng khác? Đun chảy đúc lại, đúng không? Anh có cảm thấy lối suy nghĩ này rất giống virus Cầu Vồng?"

Lâm Tĩnh Hằng chậm rãi nói: "Nếu tôi nhớ không lầm, Thụy Nhân Bảo sau đó đã bị chôn cùng gia tộc thân vương Cayley."

"Đúng," Lục Tất Hành gật đầu, "Nhưng dã tâm thoát khỏi giống loài của một số người không biến mất."

Lâm Tĩnh Hằng: "Cậu đang ám chỉ 'kế hoạch Nữ Oa' sau đó – kế hoạch Nữ Oa là tàn dư của Thụy Nhân Bảo."

"Thiên Hà Số 8 cách mạng thắng lợi, chính thức thuộc về liên minh, Thụy Nhân Bảo bị cho một mồi lửa, kế hoạch Nữ Oa này thận trọng mai danh ẩn tích rất nhiều năm, có thể ở vực ngoại, cũng có thể ở nơi khác chúng ta không biết… Em không rõ lắm," Lục Tất Hành thấp giọng nói, "Cho đến một ngày, ba em nhận được tin tức, biết được bọn họ đang che đậy bằng việc buôn lậu thú cưng biến dị, tiếp tục thực nghiệm cơ thể người. Cơ hồ mỗi một người sống sót đều từng bị virus Cầu Vồng cướp đi người thân và bạn bè, thế nên họ liên thủ, điên cuồng truy tra… Ba em buôn lậu vũ khí, quen biết rất rộng, có được một manh mối."

Nói đến đây, cậu trầm mặc rất lâu: "Nhưng ông ấy không làm ầm lên."

Lâm Tĩnh Hằng hạ giọng, giống như sợ kinh động cái gì: "Tại sao?"

"Bởi vì em." Lục Tất Hành nói, "Nghe nói khi mẹ sắp sinh em, tàu vũ trụ của mẹ xảy ra sự cố, lúc ba em đến, mẹ đã… Mà em ở trong bụng mẹ chưa kịp ra đời đã gặp phải phóng xạ trí mạng, mổ ra cơ hồ chính là

thai chết. Trong lúc cùng đường, ba nhớ tới kế hoạch Nữ Oa kia… Nghe nói lúc ấy đã có ca thành công, có điều bọn họ không thể tạo ra siêu nhân, tựa hồ chỉ tạo ra một số thú cưng biến dị."

"Năm năm đầu sau khi sinh ra, em đều là một 'bộ não trong hộp', hết thảy đều thông qua tín hiệu điện kích thích truyền cho em, ba giấu riêng mầm virus của kế hoạch Nữ Oa, tạo lại thân thể em… Mất mười lăm năm ròng rã, lúc ấy có một tầng hầm, trong tầng hầm toàn là thú cưng biến dị ba tìm đến từ các đường."

"Anh có thể nói em là người nhân tạo, là con tàu Theseus. Virus Cầu Vồng giết chết 3.6 trăm triệu người ở Thiên Hà Số 8, cứu sống một mình em." Lục Tất Hành nói, "Em sinh ra đã mắc nợ nơi này."

77. Quyển 3 - Chương 77

Lão mèo Ba Tư nhắc tới kế hoạch Nữ Oa là lập tức biến sắc, lại thêm bộ gien cơ thể kỳ lạ của Lục Tất Hành, kỳ thực Lâm Tĩnh Hằng luôn có một phỏng đoán đại khái, đôi khi hắn sẽ nói bóng nói gió một chút, nhưng không quá chấp nhất đi gặng hỏi – bởi vì Lục Tất Hành bây giờ thoạt nhìn hết thảy đều tốt, mỗi ngày vui vẻ nhảy nhót, như một thanh thiếu niên tinh lực quá thừa. Hắn cho rằng bất luận quá khứ xảy ra chuyện gì, là buồn hay vui, đều đã là quá khứ sang trang rồi.

Hắn cho rằng…

Trong chốc lát, Lâm Tĩnh Hằng bỗng nhiên nhớ tới khi họ còn ở trên sao Bắc Kinh, hắn dẫn Penny đến học viện Tinh Hải tặng cơ giáp cho Lục Tất Hành, tình cờ đi qua cửa sổ sau lớp học hình bậc thang, nghe thấy vài ba câu Lục Tất Hành giảng về thú cưng biến dị –

"Em thấy thứ đầu người thân rắn bao giờ chưa?"

"Người khác tặng cho ba thầy, thầy lẻn vào tầng hầm phát hiện cô ấy, một cô bé…"

"Sau đó thầy nổ súng bắn chết cô ấy."

Mười lăm năm, ắt không phải một quá trình trị liệu một lần là xong, có lẽ phải qua vô số lần thất bại, vô số lần mài mòn, vô số lần sụp đổ.

Mà sinh mạng con người lại phải có bao nhiêu ngoan cường, bao nhiêu yếu ớt đây?

Một thiếu niên be bé, kỳ vọng lớn nhất mỗi ngày là trên sao Cayley có tuyết rơi, cậu có thể được đặc biệt cho phép ra ngoài chơi một lúc, khi cậu cử động bất tiện vào nhầm tầng hầm của Độc Nhãn Ưng, nhìn thấy tình cảnh như phòng thí nghiệm cơ thể người của Nguyên Dị Nhân, trong lòng cậu đang nghĩ gì?

Có lẽ Độc Nhãn Ưng không đến mức tự tay chế tạo thú cưng biến dị, nhưng lão đã bỏ tiền mua, đương

nhiên sẽ có người điên rồ hơn làm thay.

Mua bán chẳng lẽ không phải là một sự dung túng biến tướng?

Đám quái vật đầu người đó, từng kẻ xuyên qua khoang dinh dưỡng yếu ớt, sống chẳng chút niềm vui đối mặt với cậu, bọn họ đều cùng chung cảnh ngộ với cậu, lại đều do cậu mà đến nông nỗi này.

Khi cậu lần đầu tiên phát hiện – khi một thiếu niên kích động giơ súng lên, bắn chết cô bé sống ngắc ngoải kia…

Người cậu muốn bắn chết là ai?

Lục Tất Hành thoạt nhìn trước giờ đều rất biết sống, rất biết tìm việc vui, thậm chí có thể nâng ăn uống tiểu tiện vặt vãnh lên tầm mỹ học, đôi khi quá lố, cơ hồ giống một cậu ấm chẳng hiểu việc đời.

Một người như vậy, cũng từng cảm thấy bản thân sinh tồn gian nan đến khó lòng tiếp tục ư?

Song bước đi khó khăn hơn, khó có thể chịu đựng hơn, cuộc đời này có lẽ cậu cũng phải như một mũi tên kéo cung vĩnh viễn không thể quay đầu, không ngừng bay về phía trước, nếu không, một kẻ trốn tránh hèn nhát, nên đối mặt với Độc Nhãn Ưng không tiếc giấu riêng mầm virus như thế nào, đối mặt với hơn ba trăm triệu khuôn mặt biến mất trong bụi bặm kia như thế nào… Lại đối mặt với đám quái vật hình người bị tước đoạt hết thảy trong tầng hầm âm u lạnh lẽo như thế nào?

Hai người đối mặt trầm mặc rất lâu.

“Anh nhìn đi,” Lục Tất Hành phá tan sự yên lặng, to gan lớn mật vỗ vỗ bả vai cứng ngắc của Lâm Tĩnh Hằng qua quần áo cách ly, “Chút việc vớ vẩn này vừa không vui vẻ, cũng không giúp ích gì cho vấn đề trước mắt chúng ta phải giải quyết, làm gì mà anh cứ khăng khăng muốn hỏi? Nói trước nhé, việc này anh nghe qua rồi thôi, không cần an ủi cũng không cần tội nghiệp em, bằng không em trở mặt với anh, em trở mặt là hung dữ lắm đó.”

Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên cảm thấy hít thở rất khó khăn, ngực như bị đè một tảng đá nặng hơn tính mạng, cổ như bị tắc, nhất thời mất đi ngôn ngữ. Hắn hơi buồn nôn, có lẽ là bị những lời không thể nói ra làm nghẹn, hoặc quần áo cách ly nặng nề đè trên người, hắn cứng đờ giữ nguyên một tư thế quá lâu, kẽ xương bả vai sau lưng giống như bị đổ một lít nước chua, hơi cử động liền kêu kẽo kẹt.

Ngay sau đó, Lâm Tĩnh Hằng ý thức được đây không phải là cứng cơ bắp bình thường.

Hắn lặng lẽ ấn nhẹ chỗ cổ tay áo cách ly, trong tai nghe âm chờ vang ba tiếng, sau đó là một âm thanh máy móc: “Trước mắt nhiệt độ dưới nách là 37. 9℃.”

Sốt nhẹ.

Lâm Tĩnh Hằng chầm chậm phun ra hơi thở tắc ở ngực, thanh đao treo trên đỉnh đầu rốt cuộc rơi xuống một bên, không hề dùi tim khoét xương, chỉ là kèm theo hồi ức ba mươi năm của Lục Tất Hành, có cảm giác đau râm ran lâu dài mà xâm nhập da.

Lâm Tĩnh Hằng không làm ầm lên, ở trong mạng tinh thần cấm ngôn Trạm Lư, sau đó thản nhiên đứng dậy, mượn xem xét bản đồ để tránh xa Lục Tất Hành, tính xem còn bao lâu nữa có thể đến nơi Hope nói.

Khi Lục Tín đem kháng thể virus Cầu Vồng đến Thiên Hà Số 8, nhất định không ngờ được con trai ông sẽ dính dáng cả đời với thứ này. Giống như hắn cũng không ngờ, mình không chết bởi minh thương ám tiễn của quản ủy hội, không chết bởi ám sát của hải tặc tại Mân Côi Chi Tâm, tính toán không sai sót mà sống đến bây giờ, nhưng có lẽ sắp chết vì biến chủng virus bất ngờ gặp phải, kết cục ngoài ý muốn này có thể biên soạn một vở hài kịch nhân gian.

Thời gian của Votaw bước sang một ngày mới.

Ngân Hà Thành của sao Khải Minh đang đón chào hoàng hôn, các đội viên tự vệ mặc quần áo cách ly xếp thành một đội, chạy ngược chạy xuôi một ngày, chưa được hạt cơm giọt nước, do quá mệt mỏi nên không trao đổi gì, tư thế gấp gáp đi qua quảng trường có vẻ đằng đằng sát khí.

Người dân nhao nhao nhìn qua khe cửa sổ, âm thầm phỏng đoán những người này đến làm gì. Họ đã giãy giụa trong nước sôi lửa bỏng đến giật gấu vá vai, thật sự không hi vọng lại có người đến thêm củi thêm lửa – bất luận là liên minh hay hải tặc.

Chu Lục bước chân nặng nề, ngẩng đầu nhìn hướng mặt trời lặn, bầu trời trong xanh, phương xa ráng mây trải ra, đây là tiết trời đẹp sáng sủa khô ráo. Sao Khải Minh điều kiện khí hậu rất tốt, nhiệt độ thích hợp, Ngân Hà Thành chia hai mùa mưa và khô, quanh năm như xuân, thích hợp cho nhiều loại động thực vật sinh trưởng… Ngoại trừ con người.

Đương khi trong đầu hắn đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên, trong dân cư chen lấn cách đó không xa truyền đến một tiếng hét thảm.

Đó là một người phụ nữ, âm thanh phát ra như rát bỏng cổ họng, dài đến nửa phút, khiến những người bàng quan đều thở không ra hơi theo, tiếp đó dừng vài giây, lại chuyển thành kêu khóc khàn khàn, vừa khóc vừa nói gì đó.

Đột nhiên, Chu Lục tự dưng có dự cảm xấu, hắn khoát tay ra hiệu cho mọi người dừng lại, cất bước muốn đi đến khu dân cư kia, còn không chờ hắn đứng vững trong gian cầu thang chật hẹp, một người đàn ông từ bên trong sấp ngửa chạy ra, lao đầu vào người Chu Lục, ngửa mặt ngã chổng vó, song người này không xin lỗi cũng không chửi bới, như thể gặp ma, tứ chi vùng vẫy, thất tha thất thểu bò ra bên ngoài.

Người này mặc sơ mi màu lam đậm, cổ áo thêu tên hiệu thuốc nọ, Chu Lục giật mình – hắn biết Thiên

Hà Số 8 có một số người nghèo là như vậy, bị bệnh không đi bệnh viện, càng không dùng nổi khoang y tế, thông thường sẽ tìm một người quen của hiệu thuốc lân cận đến khám, người bán thuốc thường có một chút thường thức y học, có thể máy móc chẩn đoán ra một số bệnh tật hay gặp, lại chào hàng thuốc hết hạn tồn kho cho đám quỷ nghèo thích chết thì tùy này.

Chu Lục nắm cổ áo hắn: "Anh chạy cái gì!"

Người nọ chân nhũn như sợi mì, chọc trên mặt đất cũng không đứng dậy được, nói năng lộn xộn: "Cầu, Cầu Vồng…"

Chu Lục bỗng chốc trợn to mắt, chút mồ hôi do quần áo cách ly hầm hơi nháy mắt liền lạnh đi, hắn lấy ra máy quét y dụng, rảo bước chạy lên lầu, nhìn thấy một người phụ nữ đầu tóc rối bù quỳ trong hành lang, ôm trong lòng một bé gái hôn mê, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé gái đỏ bừng vì sốt, trên tay em có một vết máu kỳ lạ, đã bắt đầu thối rữa.

Máy quét phát ra tín hiệu cảnh báo đều đều, biểu hiện đây là một người nhiễm bệnh.

Mà cô bé này không nằm trong danh sách họ tìm kiếm!

Ngày 15 tháng 2 năm 276 Lịch Tân Tinh, một bé gái sáu tuổi tên "Angela", trong tình huống chưa từng tới gần khu vực phòng dịch trọng điểm, chưa từng ra khỏi nhà mình, xác nhận nhiễm virus Cầu Vồng biến chủng, Chu Lục đội trưởng tự vệ phụ trách tuần tra lập tức cho người cách ly cả khu dân cư, ôm một tia hi vọng, hắn tìm người đem kháng thể virus Cầu Vồng tới.

Kháng thể cũ như dự đoán chẳng ăn thua gì, hắn chỉ có thể vừa liên hệ Turan, vừa trơ mắt nhìn virus phá hủy hệ thống miễn dịch của cô bé, bé gái quá nhỏ không chịu nổi, tốc độ phát bệnh nhanh hơn người trưởng thành nhiều, da chóng vánh thối rữa lan ra cả tay, chưa hoàn toàn mọc rễ nảy mầm trên thân thể nhỏ teo này, thì bé gái đã chết vì biến chứng cơ quan suy kiệt.

Ba camera ngoài quảng trường quay được bốn mươi tám tiếng trước khi bé gái bị lây nhiễm phát bệnh đã xảy ra chuyện gì.

Qua cấp tốc sàng tra phát hiện, ngoại trừ người nhà, sinh vật duy nhất mà bé gái này tiếp xúc chính là một đàn chim sẻ vô hại, một con trong đó đã mổ thủng ngón tay em.

Trong các phương thức truyền nhiễm của virus Cầu Vồng truyền thống đã biết, ngoại trừ động vật ăn xác thối ăn nhầm xác người chết vì bệnh, không có tiền lệ động vật khác mang theo virus, động vật ăn xác thối nhiễm virus sẽ phát bệnh tốc độ nhanh hơn con người, chứ không mang virus bay khắp nơi.

Điều này có nghĩa là, virus Cầu Vồng biến chủng có thể im ắng ẩn nấp trên bất cứ một sinh vật nào, bị chúng mang đến bất cứ nơi đâu.

Đây chỉ là một mở đầu.

Trong vòng hai tiếng kế tiếp, liên tục nhận được năm ca bệnh nghi ngờ, thần kinh của vệ đội trưởng căng thẳng hết cỡ – có thể virus đã khuếch tán rồi.

Mà khuếch tán nhanh hơn virus, là nỗi sợ hãi của mọi người.

Bắt đầu từ lúc gặp phải người nhiễm ở chợ đêm, trong Ngân Hà Thành đã có loáng thoáng lời đồn đãi, lúc ấy bị Lục Tất Hành trước đám đông khoác lác dẹp yên, tạm thời chưa bùng ra, ai ngờ trong một hai ngày sau đó, người nhiễm virus Cầu Vồng nối nhau xuất hiện. Dưới sự khủng hoảng lớn, không khí của Ngân Hà Thành cũng bắt đầu trở nên loãng, cổng bệnh viện công duy nhất đông kín, mọi người đeo bao tay khẩu trang, võ trang đầy đủ mà bao kín mình lại, yêu cầu bệnh viện lập tức ra mặt giải thích nguồn gốc virus, và phát kháng thể virus Cầu Vồng.

Trong sự bao vây của đám đông nóng nảy, bệnh viện đành phải đóng cửa tạm thời, Foucault dẫn một tổ Đội Tự Vệ cầm súng giữ gìn trật tự, cũng bị đám đông tuyệt vọng chặn bên trong tường.

"Vệ đội trưởng, như vậy chỉ sợ không phải là cách," Hoàng Thử Lang chạy tới hỏi Turan, "Cô định phái người cho bọn họ một lời giải thích, hay trực tiếp ra tay? Phải quyết định nhanh lên, tóm lại không thể để họ chen chúc một chỗ như thế, lỡ như trong đây có một hai người nhiễm bệnh, bùng nổ ra sẽ thực sự không khống chế được."

White đang giúp Turan thống kê vật tư y dược còn thừa: "Không thì công bố sự thật đi, cho họ biết đây là virus biến chủng, chúng ta bây giờ cũng chưa có kháng thể."

Turan và Hoàng Thử Lang cơ hồ đồng thời ra tiếng.

Turan: "Không được."

Hoàng Thử Lang: "Đừng nói nhảm."

Turan: "Ký ức của Thiên Hà Số 8 về virus Cầu Vồng quá khắc sâu, bây giờ virus biến chủng rốt cuộc là thế nào, chính chúng ta cũng chưa rõ, tùy tiện công bố sẽ chỉ tăng thêm khủng hoảng, chúng ta không có uy tín, không đủ khả năng hoàn toàn khống chế Ngân Hà Thành, loạn lên sẽ rất bị động."

"Đâu chỉ rất bị động, Thiên Hà Số 8 ư, cháu đừng thấy những người này bình thường đều dở chết dở sống mà lầm, thật đến lúc sống chết trước mắt, để có thể sống, chuyện gì họ cũng làm được. Năm đó ném bệnh nhân còn thở vào lửa thiêu chết tươi, thậm chí ngay cả người có tiếp xúc với bệnh nhân, chưa xác định có lây hay không cũng đốt chết tươi chẳng biết bao nhiêu mà kể, cháu cho rằng những việc này đều là hải tặc vũ trụ làm à?" Hoàng Thử Lang thở dài, "Về phần những người đã nhiễm, chỉ giấu giếm bệnh tình đã tốt lắm rồi, còn có một số kẻ sẽ cố ý xông vào khu sầm uất, vẩy máu mình vào đám đông. Đám tiểu quỷ các cháu không hiểu, thời kỳ virus Cầu Vồng năm đó ta đã trải qua, một nửa không phải chết vì virus, mà chết vì tự giết hại nhau. Một đợt virus là có thể chia những con người không oán không thù làm hai trận doanh

một mất một còn."

White không dám hó hé nữa.

"Theo ý tôi," Hoàng Thử Lang giơ bàn tay thô ráp vàng vọt, hỏi xin Bạch Ngân Vệ bên cạnh một điếu thuốc, vừa đốt hắn liền vội vàng ghé vào, bủn xỉn rít một hơi to, khói cũng không chịu phun nhiều, "Vệ đội trưởng, lúc nên lừa gạt, đạo đức quan cũng đừng quá trọng, cô nghe tôi, đưa hết những người lây nhiễm vào bệnh viện cách ly, sau đó tìm đại ít thuốc xoa dịu như đường glu-cô nước muối gì đó phát để trấn an cảm xúc người dân trước, mặc dù hơi thất đức, nhưng kéo dài phút nào hay phút ấy, bây giờ chỉ xem Độc Nhãn Ưng và thầy Lục hai bên có biện pháp gì hay không."

Turan không còn cách nào khác, đành phải gật đầu, đồng thời nhanh chóng báo cáo vắn tắt cho Lâm Tĩnh Hằng nguy cơ trên sao Khải Minh.

Nhiệt độ cơ thể tăng lên khiến Lâm Tĩnh Hằng vừa chảy mồ hôi vừa phát rét, hắn mau chóng trầm giọng nói: "Điều động xe cơ giáp, lập tức phong tỏa Ngân Hà Thành, chú ý phóng thích quấy nhiễu trường không gian, đề phòng trong dân chúng có… Trạm Lư, có chuyện gì vậy?"

Hắn còn chưa dứt lời, tín hiệu của Turan đột nhiên biến mất.

"Tiên sinh, lân cận cách nửa ngày hành trình có phản ứng năng lượng mạnh, chúng ta sắp sửa đi vào khu hoạt động của võ trang bất minh, nếu không cắt đứt thông tin liên lạc, xác suất tín hiệu viễn trình bị quét được cao đến 75%."

Trạm Lư vừa dứt lời, trên hình chiếu toàn diện khổng lồ đã có thể nhìn thấy hình dáng đối phương – là một chiến đội cơ giáp, ước chừng có trên trăm cơ giáp loại nhỏ, quanh quẩn gần "hang ổ Hiệp hội chống Utopia" mà Hope khai, bày thế trận sẵn sàng, giống như đang "cung kính chờ đợi" con thỏ lao đầu vào cây!

Trong lòng Lâm Tĩnh Hằng và Lục Tất Hành đồng thời chùng xuống.

Hope không có lòng tốt!

Tín hiệu vừa đứt, Turan sửng sốt hai giây, lập tức hiểu ra, nổi cơn tam bành: "Hope đâu! Bà đây phải cắt lát lão!"

Lần này, Hope không được đối xử như khách quý, bị hai Bạch Ngân Vệ xách lên, cổ áo khoác dài kéo đến dưới bả vai.

Song bất luận ông ta bị hấp hay kho, bọn Lâm Tĩnh Hằng cũng đã không còn đường lui.

"Virus Cầu Vồng của Thụy Nhân Bảo năm đó trong vòng một tháng quét sạch Thiên Hà Số 8, thậm chí lây

lan đến liên minh, virus Cầu Vồng của phòng thí nghiệm sao Emma trong vòng bảy mươi hai tiếng sau khi bùng nổ không ai may mắn thoát khỏi. Nếu động vật từng tiếp xúc với bệnh nhân đều có thể mang virus, chim sẻ, chuột… sâu bọ tùy ý bay lung tung ngoài trời, đặt giả thiết tệ nhất như vậy, bây giờ phong tỏa Ngân Hà Thành có thể đã muộn." Cuống họng Lâm Tĩnh Hằng bắt đầu nhiễm trùng, giống như có một con dao nhỏ rỉ sét cắt qua cắt lại họng hắn, hắn cố gắng thản nhiên hắng nhẹ, nếm được mùi máu tươi.

Lục Tất Hành cảm thấy không thích hợp, bởi vì kể từ ban nãy, Trạm Lư bắt đầu im lặng khác thường, trí tuệ nhân tạo lắm lời cơ hồ tắt công năng trao đổi, giống như đã biến thành một robot hướng dẫn hỏi gì đáp nấy, song cậu không xác định, dù sao Trạm Lư đi theo chủ nhân xúi quẩy Lâm Tĩnh Hằng này, vô duyên vô cớ bị cấm ngôn cũng là chuyện thường ngày.

"Lâm, anh không sao chứ?"

"Tạm thời vẫn chưa." Lâm Tĩnh Hằng mặt không đổi sắc trả lời, "Trạm Lư, co cụm mạng tinh thần lại, chú ý ẩn hình."

Lục Tất Hành: "Nếu không khống chế được tình hình dịch bệnh, vệ đội trưởng Turan liên lạc với anh không được, sẽ xử lý như thế nào?"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Nếu không khống chế được tình hình dịch bệnh, Turan sẽ tập hợp sức chiến đấu, tức tốc rút khỏi vùng lân cận Ngân Hà Thành bằng tốc độ nhanh nhất, đồng thời, để phòng ngừa virus khuếch tán thêm một bước, có thể cô sẽ cân nhắc một phát đạn đạo.

Song sau khi nghe câu "Em sinh ra đã mắc nợ nơi này" của Lục Tất Hành, những lời này bất luận thế nào Lâm Tĩnh Hằng cũng không nói ra được.

"Em nhớ khi ở kho hàng ngầm của nhà xưởng, vệ đội trưởng Turan từng hỏi anh, trong tình huống cực đoan có cân nhắc liên hệ 'trung tâm' hay không," Lục Tất Hành gặng hỏi, "Trung tâm là cái gì? Tình huống như thế nào tính là cực đoan?"

Đã đến nông nỗi này, ở trước mặt bất cứ ai cũng chẳng có gì phải giấu giếm, Lâm Tĩnh Hằng cùi không sợ ghẻ, chẳng thèm băn khoăn mình ở trong lòng Lục Tất Hành là hình tượng gì nữa, dăm ba câu nói ra cái hố to mình đào ở liên minh: "Trước khi rời liên minh, tôi đã sắp xếp nơi đi cho Bạch Ngân Thập Vệ, trong đó, ngoại trừ Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ cơ động chờ đợi điều phối, những người khác chia nhau ẩn nấp gần mấy cựu bộ của Lục Tín ở bảy đại thiên hà, khi thời cơ chín muồi, họ sẽ phụ trách đốt mồi lửa cuối cùng. Thành lập giữa tôi và Bạch Ngân Thập Vệ là mạng liên lạc ba yếu tố."

Lục Tất Hành đọc rộng hiểu nhiều, lập tức hiểu ngay "ba yếu tố" này chỉ cái gì – mật khẩu viễn trình, trung tâm và trung tâm dự phòng.

Chìa khóa viễn trình chính là liên hệ viễn trình thông qua điểm nhảy vũ trụ đã biết của bảy đại thiên hà

xác định vị trí thành lập, chỉ cần liên minh không bị nổ ngửa bụng lên trời, Bạch Ngân Thập Vệ không gấp rút chuyển dời, cho dù Lâm Tĩnh Hằng đến vực ngoại rồi, cũng có thể thực thời khống chế toàn cục.

Mà nếu khả năng một phần vạn, mạng liên lạc viễn trình này thật sự trục trặc, vậy thì dùng phương thức liên lạc thứ hai – biến "trung tâm" hẹn sẵn trước đó thành trạm trung chuyển tín hiệu, một lần nữa thành lập liên lạc gián tiếp. Tiến thêm một bước mà nói, nếu ngay cả "trung tâm" cũng mất liên lạc, còn có một "trung tâm dự phòng" khác để đảm bảo.

"Liên minh đột nhiên bị hải tặc xâm lược toàn diện, Vườn Địa Đàng sụp đổ, liên lạc viễn trình của tôi và Bạch Ngân Thập Vệ đứt hết," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Trung tâm trung chuyển của tôi lựa chọn ở Votaw – Votaw đã mất đi khống chế."

Lục Tất Hành thật sự không biết nên nói gì, cậu cảm thấy Lâm Tĩnh Hằng đời này nhất định phải rời xa chiếu bạc mới được, bằng không cứt chó toàn thế giới cộng lại cũng chẳng đủ bù vận may âm của hắn thành không: "Trung tâm dự phòng của anh là cái gì?"

"Một người tôi rất tin tưởng," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Bạch Ngân Tam là ngành kỹ thuật, sau khi tôi rời khỏi sẽ chia tay cứ điểm Bạch Ngân, tôi để lại cho họ một phong thư giới thiệu, để họ đi theo bên cạnh vị kia… Là người phụ trách hàng đầu của quân ủy liên minh, Nguyên soái Woolf."

Mắt Lục Tất Hành sáng lên: "Nguyên soái Woolf không phải đang trấn thủ ở cứ điểm Thành Thiên Sứ sao?"

Nếu bên đây thật sự cùng đường, phải chăng có thể thông qua đường này cầu viện liên minh?

Lâm Tĩnh Hằng cách lồng phòng hộ bắn ra ánh mắt, thong thả lắc đầu.

"Sau khi nhìn thấy trọng tam," Hắn thấp giọng nói, "Tôi bây giờ không dám tin tưởng bất cứ một ai trong Thành Thiên Sứ."

78. Quyển 3 - Chương 78

Lục Tất Hành là một nam thanh niên nông thôn lớn lên ở thiên hà nghèo lão thiểu biên cùng, luôn rất muốn đến liên minh mang phong cách Tây tham quan, do đủ các nguyên nhân, chưa kịp khởi hành thì liên minh đã tan rã. Song trong ấn tượng của cậu, dù cho liên minh có hàng ngàn hàng vạn loại vấn đề, từ sáng đến tối đều khoác lác và thái bình giả tạo, nhưng xét đến cùng, đó vẫn là một nơi trù phú có thể cho đại đa số cả đời chẳng phải sầu lo. *(Lão thiểu biên cùng chỉ khu giải phóng cũ, khu dân tộc thiểu số tự trị, khu biên giới và khu kém phát triển)*

Cậu không ngờ, dưới Vườn Địa Đàng như hoa trong gương trăng đáy nước, lại biến hóa khó lường như vậy, đã thối nát đến tận rễ.

Khó trách vừa bị tấn công đã tan rã.

"Trọng tam trước khi loại khỏi quân đội, từng là quân bị quản lý khống chế trọng điểm của quân ủy liên minh, nó làm sao chảy ra liên minh? Tôi không biết, chỉ biết lô trọng tam cuối cùng quân ủy sản xuất đã là chuyện từ trăm năm trước."

"Cho nên…" Lục Tất Hành hơi chần chừ, "Liên minh bị hải tặc vũ trụ càn quét, không hề là vì sức chiến đấu của quân đội kém, cũng không hề là vì chính phủ mắt mờ vô năng? Không phải… Anh nói mấy người các anh, sống yên lành không thích, tại sao phải làm nhiều chuyện lộn xộn như thế, có bất mãn lớn cỡ nào mà Vườn Địa Đàng không thể xoa dịu?"

Lâm Tĩnh Hằng nói: "Theo tôi biết, trong quân ủy, thậm chí một bộ phận thành viên quản ủy hội, người hằng ngày chặn phần lớn công năng Vườn Địa Đàng không phải số ít, chỉ là hình thái ý thức chủ thể bày ở đó, bọn họ đều biểu diễn rất yêu Vườn Địa Đàng, không tuyên truyền ra ngoài mà thôi."

Lục Tất Hành nhíu mày suy nghĩ một chút: "Nhưng nghe nói Nguyên soái Woolf còn đang chủ trì công tác quân ủy, nếu đến bây giờ hải tặc cũng chưa thể hoàn toàn chiếm cả thế giới, phải chăng có thể chứng minh…"

"Chứng minh ông ấy trong sạch sao?" Lâm Tĩnh Hằng bình tĩnh nhìn cậu, "Chưa chắc, cũng có khả năng là chia chác không đều với hải tặc, hoặc minh hữu của ông ta không hề là Đoàn Quang Vinh chiếm đóng Votaw."

Lâm Tĩnh Hằng bình thường lời cay độc thuận miệng phun ra, người quen biết hầu như đều từng bị hắn móc mỉa, nhưng Lục Tất Hành cảm thấy, những châm chọc khiêu khích đó cộng lại cũng không thấu xương như vài câu "bình tĩnh mà xem xét" này, cậu không nhịn được hỏi: "Anh thật sự từng tin tưởng ông ấy sao?"

Lâm Tĩnh Hằng không trả lời.

Hắn không phải là thần tiên, hắn không biết.

Nguyên soái Woolf là một trong những người đặt nền móng liên minh, hiệu trưởng đầu tiên của trường quân đội Ulan, đến nay vẫn là đại biểu hội đồng quản trị danh dự của trường, trước khi hắn được Lục Tín nhận nuôi, Woolf từng chăm sóc hắn, sau khi hắn lớn lên lại dốc hết sức lực đề bạt hắn.

Nguyên soái cả đời cúc cung tận tụy vì liên minh, học trò khắp thiên hạ.

Nếu cả người như thế cũng không thể tin tưởng, tuyên ngôn tự do của liên minh lại tính là gì đây?

Một ảo giác tập thể "thế giới ngập tràn tình yêu" ư?

Lâm Tĩnh Hằng biết mình không còn nhiều thời gian, vì thế cố hết sức nói rõ ràng ngắn gọn: "Mấy tháng trước, tôi đã gặp phải virus Cầu Vồng một lần ở chỗ Nguyên Dị Nhân, kháng thể tổng hợp hữu hiệu với nó, chứng minh trên tay Vệ đội thân vương Cayley không có virus Cầu Vồng biến chủng, bởi vì không có đạo lý dùng cơm thừa qua đêm 'đãi khách'. Tôi đoán Ares Phùng thậm chí đến cả kế hoạch Nữ Oa trên sao Emma cũng không hay biết."

Hiệp hội chống Utopia luôn oang oang phản đối thực nghiệm cơ thể người và cấy ghép phi tự nhiên, mới tạo thành Ares Phùng vẫn mang bộ dạng quỷ quái ấy đi gây chú ý khắp nơi, nếu để lão biết đám ngụy quân tử Hiệp hội chống Utopia bí mật làm những việc này, lão điên thân vương Cayley ấy khả năng đã tự lật họ rồi.

Lục Tất Hành chần chừ gật đầu, bắt đầu mơ hồ cảm thấy không đúng – không phải Lâm Tĩnh Hằng nói không đúng, mà là Lâm tướng quân người này, trước nay là một tên khốn "ngươi thích hiểu hay không thì tùy, ta nói gì ngươi cứ làm vậy là được", từ khi nào có kiên nhẫn phân tích suy nghĩ của mình như thế?

"Người phát triển virus Cầu Vồng của Thiên Hà Số 8, từng che đậy bằng việc nuôi cấy thú cưng biến dị, mà thị trường lớn nhất của thú cưng biến dị còn là ở thiên hà khác của liên minh… Như vậy xem ra, khả năng người tài trợ kế hoạch Nữ Oa đến từ liên minh cao hơn vực ngoại. Hải tặc vũ trụ không chỉ một phương, mỗi phe một ưu thế riêng, người phản bội liên minh rất có thể cũng không chỉ một phương, khả năng sau đáng sợ hơn trước nhiều."

Bất an trong lòng Lục Tất Hành càng lúc càng tăng, cậu nghĩ thầm: "Tại sao anh ấy phải nói với mình những việc này?"

Lâm Tĩnh Hằng nhìn Lục Tất Hành một cái thật sâu, trực tiếp trao đổi trong im lặng với Trạm Lư qua mạng tinh thần: "Nhịp tim và nhiệt độ cơ thể cậu ta bây giờ thế nào?"

"Nhịp tim hơi tăng, hẳn là do cảm xúc nhấp nhô," Trạm Lư trả lời, "Nhiệt độ cơ thể bình thường."

Lâm Tĩnh Hằng âm thầm thở ra một hơi.

Là cựu quân nhân, tố chất cơ thể hắn khỏe hơn xa người thường. Thân vương Cayley oanh tạc sao Bắc Kinh , khi chạy khỏi trạm bổ sung họ đã đánh mất túi y dược, Lâm Tĩnh Hằng trong tình huống thuốc tiêu viêm và gây tê đều thiếu thốn nhận giải phẫu khâu lại, ngoại trừ một hai ngày sau hơi sốt nhẹ và không khỏe, hầu như không có phản ứng khác – tuy hắn không quý trọng bản thân, nhưng dẫu sao cũng từng do nhật trình huấn luyện chính xác nhất, quản lý sức khỏe khắc nghiệt nhất liên minh rèn luyện ra, chỉ riêng các loại kháng thể hiếm lạ kỳ quái từng tiêm vào đã không biết bao nhiêu mà kể, hệ thống miễn dịch như lô-cốt, đã mấy chục năm không biết cảm cúm là gì.

Mà thời kỳ ủ bệnh của cùng một loại virus dài hay ngắn, thường là do đường truyền nhiễm, số lượng virus và tố chất cơ thể người nhiễm quyết định, như vậy xem ra, nếu Lục Tất Hành cũng nhiễm virus Cầu Vồng, khả năng đến bây giờ vẫn chậm chạp chưa phát bệnh là không lớn.

Có khả năng là khi Lục Tất Hành dùng virus Cầu Vồng tạo lại cơ thể, cơ thể cậu đã có được sức đề kháng đặc biệt.

Hoặc đơn thuần là vận may…

Trước mắt là đoàn cơ giáp súng ống sẵn sàng, phía sau không ai trợ giúp, tứ diện Sở ca – Lâm Tĩnh Hằng cảm thấy, vận may thứ này dù nói thế nào cũng nên đến tội nghiệp hắn một chút, không thể toàn vũ trụ sắp xếp theo đầu người mà còn đặc biệt nhảy qua họ Lâm chứ?

Sớm biết như thế, đánh ngất Lục Tất Hành để lại trên sao Khải Minh thì tốt biết mấy.

"Trạm Lư," Lâm Tĩnh Hằng nói trong mạng tinh thần, "Đem quyền hạn dự phòng của ngươi mở toàn diện cho Lục Tất Hành."

Trạm Lư hỏi: "Tiên sinh, không phải ngài nói sẽ không chuyển giao quyền hạn của tôi như Lục tướng quân à?"

"À," Lâm Tĩnh Hằng khựng lại, "Đúng vậy, không cẩn thận nói khoác rồi."

Trạm Lư lại hỏi: "Như vậy nội dung mã hóa cấp cao nhất thì sao?"

"Cái đó tạm thời đừng tiết lộ cho cậu ta," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Khi ngươi đánh giá thấy an toàn tính mạng cậu ta bị uy hiếp, hãy cự tuyệt tất cả mệnh lệnh bất lợi của cậu ta, và gửi toàn bộ tư liệu so đối gien cho cựu bộ của Lục tướng quân năm xưa – ngươi có thể liên lạc với bất cứ ai."

"Hiểu rồi," Trạm Lư trả lời, "Khi an toàn tính mạng bị uy hiếp – giống ngài bây giờ."

Lâm Tĩnh Hằng: "Bớt nói nhảm đi."

Lục Tín để Trạm Lư lại cho hắn, là muốn hắn trở thành vũ khí của liên minh, mà hắn để Trạm Lư lại cho Lục Tất Hành, chỉ là muốn cho người kia có thể ích kỷ sống tốt.

Lâm Tĩnh Hằng: "Ta cần một ống dinh dưỡng pha thuốc ngủ mạnh."

Tất cả đối thoại đều ở trên mạng tinh thần, hiệu suất trao đổi của ý thức và mạng tinh thần cao hơn ngôn ngữ nhiều, dăm ba câu nói xong, chẳng qua nháy mắt.

Lâm Tĩnh Hằng tựa hồ chỉ tạm dừng, liền điềm nhiên như không tiếp tục nói với Lục Tất Hành: "Tay Hope kia chưa chắc đã nói dối, đội cơ giáp này đều là tiểu cơ giáp, nhìn từ xa cũng có thể thấy loại hình không thống nhất lắm, không giống kiểu lắm tiền nhiều của trọng giáp áp trận cơ giáp cỡ trung liệt đội của Hiệp hội chống Utopia lắm, tôi hoài nghi là trùng hợp."

Trạm Lư hình dạng tay máy theo vách cơ giáp di chuyển đến phòng y tế, lấy hai ống dinh dưỡng, Lâm Tĩnh

Hằng không ngẩng đầu lên giơ tay ra, Trạm Lư liền đặt một ống vào tay hắn.

Trên quần áo cách ly có một chỗ tiêm chất dinh dưỡng có công năng khử trùng tự động, chuyên thiết kế cho người trong tình huống cực đoan cần mặc quần áo cách ly suốt mấy chục tiếng. Lâm Tĩnh Hằng vừa thành thạo cắm ống tiêm dinh dưỡng vào, vừa nói với Lục Tất Hành: "Lát nữa phải đánh một trận ác liệt, thời gian dài chưa ăn gì, bổ sung ít năng lượng trước đi."

Câu này không có gì để bắt bẻ, Lục Tất Hành quả thật cũng hơi đói, song chớp mắt nhận ống tiêm dinh dưỡng, trong lòng cậu đột nhiên lướt qua một tầng bóng đen.

Lâm Tĩnh Hằng thật sự không phải là kiểu người dịu dàng quan tâm, vừa không biết chăm sóc bản thân, cũng không biết chăm sóc người khác. Lục Tất Hành cho rằng mình khả năng hơi đa nghi quá, nhưng cậu cứ cảm thấy câu dặn dò nghe như tự nhiên này rất dư thừa – theo tính cách của Lâm, tối đa sẽ nói một câu "đói thì tự lấy" chứ?

Lục Tất Hành cúi đầu, tỉnh rụi thao tác quần áo cách ly – quần áo cách ly như một khoang y tế tùy thân đơn giản, có rất nhiều công năng đơn giản như là đo nhiệt độ huyết áp các kiểu, Lục Tất Hành làm bộ cắm ống tiêm dinh dưỡng vào cửa khử trùng, nhưng không tiêm vào người mình, mà lựa chọn công năng "lấy mẫu phân tích" của quần áo cách ly.

Trong ống dinh dưỡng không có thứ không thường thấy, lấy mẫu phân tích rất nhanh, Lục Tất Hành còn chưa giả vờ tiêm xong một mũi thì đã có kết quả, giữa một loạt chất dinh dưỡng, có một chữ nhỏ màu đỏ nổi bật, phía sau ghi chú: dùng uống hoặc tiêm sẽ ức chế diện rộng trung khu thần kinh, liều lượng cao có hiệu quả gây mê.

Lục Tất Hành: "…"

Lâm Tĩnh Hằng đóng kịch như thật: "Trong chiến đội cơ giáp chắc chắn có mạng thông tin nội bộ, nếu chúng ta tới gần chút nữa, cậu có thể nghĩ cách xâm nhập mạng nội bộ của họ trong tình huống đối phương không phát giác không?"

Lục Tất Hành hít sâu một hơi, lửa giận hừng hực kéo tới, đốt từ dưới chân tới đỉnh đầu, đốt cháy cả trước ngực lẫn sau lưng. Cậu là người tính tình ôn hòa, cảm xúc ổn định, thỉnh thoảng hơi nổi cáu, cũng đại để quay đầu là có thể bình tĩnh lại, từ thuở chào đời tới nay chưa từng trải nghiệm lửa giận ngùn ngụt như vậy, khiến cậu nhất thời hơi ù tai.

Lâm Tĩnh Hằng nghiêm trang nghiêng đầu hỏi: "Thế nào, có khó khăn về mặt kỹ thuật?"

Lục Tất Hành giận quá hóa cười, bụng nghĩ Lâm tướng quân thật là một người "phái thực lực" bị học viện Ulan làm lỡ, nếu không phải đến cứ điểm Bạch Ngân tồi tàn kia làm tướng quân, chắc đã ôm một đống cúp ảnh đế rồi!

Cậu cắn răng quá mạnh, âm thanh cơ hồ không rõ: "Em sẽ cố hết sức thử xem."

Đây là ở trong cơ giáp, ai khống chế mạng tinh thần, chẳng khác nào là người đặt ra quy tắc của thế giới cơ giáp, hành khách không cách nào phản kháng. Lục Tất Hành cố gom một bụng lửa giận lại, đè dưới đầu lưỡi, lặng lẽ dùng ống khử trùng bao lại ống tiêm dinh dưỡng dùng xong – kim tiêm bị cậu không cẩn thận bẻ cong.

Kế đó, cậu để quần áo cách ly hạ nhiệt độ, dùng ngoại lực giảm nhiệt độ bên ngoài của mình, và lén sử dụng thuốc hạ huyết áp liều nhẹ dự trữ trong quần áo cách ly, giảm nhịp tim và huyết áp – cậu biết Trạm Lư có thể quét phản ứng sinh lý của mình bất cứ lúc nào, giả vờ ngủ phải giống một chút.

Sau đó vừa tưởng tượng mình phun lửa đốt họ Lâm ngoài khét trong mềm, vừa bấm bụng theo hấn phân phó, bắt đầu xâm nhập mạng nội bộ của đội cơ giáp cách đó không xa, bóp thiết bị đầu cuối cá nhân kêu rắc rắc.

Có phải đám lừa đảo khốn nạn này đều cảm thấy tốt tính có nghĩa là dễ bắt nạt?

Mã hóa thông tin liên lạc của hải tặc không hề nghiêm ngặt.

Hai mươi phút sau, Lục Tất Hành bắt được tín hiệu mỏng manh.

Quần áo cách ly thông qua tai nghe, báo cáo huyết áp và nhịp tim bị thuốc giảm xuống, cậu ngáp một cái như thật, thiết bị đầu cuối cá nhân vang nhẹ một tiếng, xác nhận thành công, yên ắng trà trộn vào kênh truyền tin của hải tặc.

Số hiệu và vị trí của mỗi cơ giáp trong chiến đội được liệt kê cặn kẽ.

"Được rồi," Lục Tất Hành cố ý ngân dài giọng như buồn ngủ, "Em vừa mới… Ôi, đây không phải là dấu hiệu của Hiệp hội chống Utopia chứ?"

"Là Quân Đoàn Tự Do, chính là nơi mấy học sinh của cậu lần đầu tiên lái cơ giáp vào nhầm." Lâm Tĩnh Hằng chống tay trên lưng ghế của cậu, "Không phải bọn chúng buôn bán 'ma túy chip' ở vực nội ngoại, tuyên bố không tham gia chiến tranh sao?"

Đúng lúc này, cả chiến đội cơ giáp đột nhiên di chuyển, một mệnh lệnh phát ra trong kênh truyền tin: "Quét kết thúc, bộ đội chủ lực của căn cứ đối phương đã bị dẫn đi."

"Đã nhận được, đánh dấu tất cả các điểm nhảy vũ trụ đã biết trong vòng mười ngày hành trình, chặn tín hiệu viễn trình trong khu vực."

"Ù" một tiếng, Lâm Tĩnh Hằng ngẩng đầu lên, biết cổng viễn trình trên cơ giáp này cũng thành cá chậu bị vạ lây rồi.

Trong kênh truyền tin của hải tặc "Quân Đoàn Tự Do" lập tức nhảy ra mệnh lệnh: "Chuẩn bị tiến công!"

Họ vừa vặn gặp hiện trường nội chiến của hải tặc vực ngoại!

Quân Đoàn Tự Do mở rộng "kế hoạch Nha Phiến" ở trong và ngoài liên minh, thông qua cấy chip bồi dưỡng binh khí cơ thể người, na ná với kế hoạch Nữ Oa của Hiệp hội chống Utopia, chẳng lẽ đám người Quân Đoàn Tự Do cũng đến vì cái này?

Đúng lúc này, Lục Tất Hành hơi lảo đảo.

Lâm Tĩnh Hằng một nửa tâm thần chú ý hải tặc, một nửa khác thì vẫn nằm trên người cậu, Lục Tất Hành ra sức chớp mắt, đôi mắt giống như đã sắp nhắm lại.

Lâm Tĩnh Hằng biết rõ còn hỏi: "Có gì không thoải mái à?"

Lục Tất Hành ậm ừ nói câu gì đó, đột nhiên quay đầu lại, dang tay ôm hông Lâm Tĩnh Hằng, cách quần áo cách ly dày cộp, cơ hồ không chạm được cơ thể, cậu ngồi đó vùi mặt vào hông Lâm Tĩnh Hằng như làm nũng, nghĩ thầm: "Đồ khốn nhà anh, cứ chờ đó cho em."

Sau đó cậu nặng trịch đeo trên người Lâm Tĩnh Hằng, không nhúc nhích nữa.

Nhiệt độ càng lúc càng cao, cơ bắp đau nhức bắt đầu mệt mỏi, Lâm Tĩnh Hằng lảo đảo nửa bước, miễn cưỡng giữ được cậu, hết sức trầy trật để cậu nằm xuống, gọi một khoang y tế tới, khẽ khàng thả người "ngủ say" vào, chỉ mấy động tác đơn giản như vậy cũng khiến hắn có phần thở không ra hơi, hai tay bắt đầu run rẩy nhè nhẹ.

Cách nắp khoang y tế trong suốt và mặt nạ bảo hộ, hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt yên ổn của Lục Tất Hành, trên người phảng phất còn sót lại sức mạnh từ cái ôm của đối phương, hắn lần đầu tiên cảm thấy sự cô đơn lạnh lẽo không thể hình dung, giống như đang ở trên sao Bắc Kinh ba năm mùa đông giá rét, đột nhiên bị ném trần truồng khỏi căn phòng nhiệt độ ổn định, da còn sót lại sự ấm áp, liền bị gió tuyết thê lương đổ ập xuống nhấn chìm.

Điều này cũng khiến hắn lần đầu tiên bị thôi thúc muốn chủ động tiếp xúc với một người khác.

Nhưng sợ rằng không còn cơ hội.

Lâm Tĩnh Hằng mất nửa phút, đem những ánh mắt từng đi theo hắn, những lời om sòm lải nhải bên tai, tiếp xúc tứ chi thăm dò và mờ ám… và cả những tươi cười đó, lần lượt thu dọn, đóng thành một gói hoạt sắc sinh hương, giấu kỹ thỏa đáng, sau đó giơ tay đẩy khoang y tế, để nó im lặng trượt vào phòng y tế đóng kín.

Lâm Tĩnh Hằng: "Chuẩn bị một khoang sinh thái, phỏng theo dấu hiệu kế hoạch Nữ Oa, in hình người đàn bà đầu người thân rắn kia, làm giả một bản báo cáo thực nghiệm virus."

Trạm Lư hiểm thấy không lắm lời, rất nhanh, một khoang sinh thái thực nghiệm giống như thật nóng sốt ra lò.

Lúc này, Quân Đoàn Tự Do xuất phát về hướng hang ổ Hiệp hội chống Utopia bắt đầu tăng tốc thay đổi đội hình, phóng ra quấy nhiễu điện từ, pháo ion thành hàng của đội ngũ tiên phong quét về phía hệ thống chống đạn đạo của căn cứ kia.

Hệ thống chống đạn đạo lập tức có phản ứng, đám tiểu cơ giáp của Quân Đoàn Tự Do tập trung lửa đạn, tụ lại một chỗ, như những quả cầu do kiến lăn thành, xông lên đón nòng pháo của hệ thống chống đạn đạo, giao hỏa dữ dội cho Lâm Tĩnh Hằng bàng quan đằng xa nghe thấy một chuỗi dài cảnh báo năng lượng cao, chốc lát sau chiến đội tiểu cơ giáp Quân Đoàn Tự Do tập thể thay nòng pháo, thu pháo ion lại, mấy chục phát đạn đạo tập trung căn cứ Hiệp hội chống Utopia.

Đợt đạn đạo đầu tiên trút xuống, sóng hạt nổ bay khắp nơi, hệ thống chống đạn đạo của căn cứ Hiệp hội chống Utopia nháy mắt què chân, mười cơ giáp toan bay lên, bị Quân Đoàn Tự Do đánh lén tập trung vị trí trạm cơ giáp, liên tục ba phát đạn đạo bắn xuống, cả trạm cơ giáp nổ sáng rực.

Không đến ba phút, hệ thống chống đạn đạo đã sụp đổ.

"Các người đã bị bao vây," Đoàn tiểu cơ giáp Quân Đoàn Tự Do vừa tiến lên, vừa thông qua radio kêu gọi hang ổ Hiệp hội chống Utopia đầu hàng, "Hãy mau chóng đầu hàng!"

Lâm Tĩnh Hằng cởi quần áo cách ly, hai má đã đỏ bừng vì sốt, hắn chui vào khoang sinh thái đóng cửa, phân phó Trạm Lư: "Đưa ta đến tọa độ chỉ định, khử trùng toàn diện trong cơ giáp, sau đó các ngươi hãy trở về."

Khoang sinh thái thong thả tiến vào quỹ đạo phóng, cửa cabin cơ giáp một bên mở ra, mặt hướng về vũ trụ tối đen như mực.

Tiếng Trạm Lư vang lên trong mạng tinh thần: "Tiên sinh, ngài xác định cắt đứt kết nối mạng tinh thần với tôi chứ?"

Lâm Tĩnh Hằng: "Xác định."

Ngay sau đó, thị giác Lâm Tĩnh Hằng men theo mạng tinh thần có thể tìm kiếm đến nơi xa vô hạn co về một chút, ý thức đứt kết nối với mạng tinh thần cơ giáp, quyền hạn dự phòng của Trạm Lư rơi xuống Lục Tất Hành, sau khi cậu tỉnh lại, sẽ tự động do cậu chỉ huy.

Lâm Tĩnh Hằng khẽ nhắm đôi mắt đau nhức.

Kế tiếp, tiến trình phóng ra bị cắt ngang xương.

Lâm Tĩnh Hằng sửng sốt, lập tức nghe tiếng Trạm Lư vang lên trong cơ giáp trống vắng: "Xin lỗi tiên sinh, làm trí tuệ nhân tạo, khi sinh mạng chủ nhân bị uy hiếp, tôi có quyền nói 'không', mỗi giờ mỗi phút lấy bảo vệ ngài làm cấp ưu tiên hàng đầu, đây cũng là thiết lập quyền hạn chủ nhân tiền nhiệm của tôi để lại – hiệu trưởng Lục, tiểu xảo của quần áo cách ly trốn không thoát tôi quét đâu, nhưng may mà hai ta là một phe."

79. Quyển 3 - Chương 79

"Đóng cửa cabin -"

"Bắt đầu điều chỉnh áp khí."

Trong cơ giáp tuần tự từng bước vang lên tiếng máy móc, Lâm Tĩnh Hằng vốn tưởng rằng loài người đã đủ không thể tin tưởng, ngờ đâu trí tuệ nhân tạo cũng không đáng tin cậy như thế!

Hắn khó tin nổi, đồng thời nghe hiểu ý nằm ngoài lời của Trạm Lư, lần đầu tiên rõ rệt chạm đến di ngôn hơn ba mươi năm trước Lục Tín để lại cho hắn, lại là trăm mối cảm xúc lẫn lộn. Mùi vị phức tạp của trăm mối cảm xúc lẫn lộn còn chưa kịp nếm kỹ, hắn đã nghe thấy tiếng bước chân tới gần, Lâm Tĩnh Hằng chậm nửa nhịp ý thức được Lục Tất Hành ngay từ đầu đã giả vờ, mà cái tên Trạm Lư ăn cây táo rào cây sung kia biết chuyện không báo!

Trăm mối cảm xúc lẫn lộn bị lửa giận đốt thành tro, Lâm Tĩnh Hằng vô thức đẩy cửa khoang sinh thái, định đập Trạm Lư thành một đống sắt vụn đồng nát, cũng may còn chưa hoàn toàn mụ mị đầu óc, lập tức nhớ mình đã cởi quần áo cách ly, hắn vội vàng lấy tay về, cài hết tất cả khóa điện tử trong khoang sinh thái.

Tiếng bước chân Lục Tất Hành dừng lại ở bên ngoài.

Giây lát sau, hắn nghe thấy Lục Tất Hành nói bằng giọng cảm xúc vô cùng ổn định: "Hơi chóng mặt… Trạm Lư, mạng tinh thần của anh phạm vi quá lớn, những trọng giáp tôi từng gặp không có mạng tinh thần phức tạp như vậy, đây đã là co lại rồi à?"

"Đúng vậy, rất vinh hạnh được phục vụ thầy," Trạm Lư nói, "Mặt khác, hiệu trưởng Lục, tôi không khuyến khích thầy làm như thế."

Khoang sinh thái phỏng tạo vật thí nghiệm này là đục, Lâm Tĩnh Hằng nghe mà hết hồn, bởi vì hắn không nhìn thấy Lục Tất Hành làm gì ở bên ngoài.

Liền nghe Lục Tất Hành rất biết lý lẽ trả lời: "Tôi bây giờ không còn lựa chọn nào khác, bằng không thật sự không khống chế được tên khốn điên cuồng này, anh có khuyến khích không? Đúng rồi, anh ta khóa

khoang sinh thái rồi, tôi làm sao để mở được ra?"

Lâm Tĩnh Hằng: "Lục Tất Hành, cậu…"

"A, biết rồi." Trình độ của Lục Tất Hành ở phương diện máy móc không ai sánh bằng, chỉ sơ là hiểu, cậu lập tức học được cách thông qua mạng tinh thần của Trạm Lư không góc chết xâm nhập các ngóc ngách trong cơ giáp, sau đó dùng tuyệt kỹ cạy cửa bẻ khóa trong thế giới các loại mạng thông tin liên lạc của khoa học gia thanh niên, mang theo chìa khóa vạn năng Trạm Lư, chóng vánh phá khóa điện tử của khoang sinh thái.

Một chuỗi "cùm cụp" khi khóa bật ra vang lên, Lâm Tĩnh Hằng thật sự không có cách nào, đành phải dùng hai tay giữ cửa.

Lục Tất Hành thử nhấc lên, phát hiện "khóa sức người" cuối cùng vậy mà rất khó mở.

Lục Tất Hành: "Buông tay ra."

Lâm Tĩnh Hằng: "Cút!"

Lục Tất Hành thở dài: "Anh không cảm thấy hai ta như thế này khó coi lắm sao? Y như cương thi với dân trộm mộ giành nhau tấm ván quan tài vậy."

Lâm Tĩnh Hằng chỉ hận không thể triệu ra một cái lồng thủy tinh ngăn cách với đời, chụp lên Lục Tất Hành như đóa hoa hồng không thể héo tàn trong truyện cổ tích, tay hắn không ngừng run rẩy, trên khuỷu tay gân xanh lồi rõ, từng đợt chóng mặt khiến hắn hơi buồn nôn, nhất thời không nói nên lời.

"Không buông tay ra chứ gì, được." Lục Tất Hành không thích chơi trò bẻ cổ tay, nhanh chóng bỏ cuộc.

Sau đó, Lâm Tĩnh Hằng cảm thấy khoang sinh thái di chuyển, bị Lục Tất Hành đẩy đi một đoạn, không biết đã đẩy đến đâu, xung quanh "ù ù" một trận, rồi "ầm" một tiếng ánh sáng mạnh rọi vào, đồng tử Lâm Tĩnh Hằng chợt co lại, nhìn thẳng vào đèn pha trên đầu một robot công cụ – khoa học gia thanh niên Lục tiên sinh là một nhân viên kỹ thuật vĩ đại, tuyệt đối không sử dụng bạo lực, cậu chỉ huy một đám robot mini, tháo quá nửa thân khoang sinh thái.

Một bàn tay giơ đến, che ánh sáng mạnh trên đầu robot, Lục Tất Hành đuổi robot mini làm xong việc sang một bên: "Đừng chiếu vào mắt anh ấy, sẽ ảnh hưởng thị lực."

Một bàn… tay…

Lục Tất Hành đã cởi quần áo cách ly!

Trên mặt Lục Tất Hành không thấy nụ cười ấm áp bình thường, khóe miệng hơi cong lên căng ra, đồng tử ngược sáng sâu thẳm, như hai cái lỗ đen hút ánh sáng, sau đó cậu khom lưng nhô người tới, Lâm Tĩnh Hằng vô thức lui ra sau, song khoang sinh thái nhỏ hẹp không cho hắn không gian quay lại.

Lục Tất Hành nắm cổ tay hắn, da chạm đến nóng phát sợ, nhưng tựa hồ còn ổn, chưa đến nông nỗi chạm nhẹ là bong một lớp da.

Lâm Tĩnh Hằng khi nói chuyện hầu như không động môi, âm thanh đè trong cổ họng, tựa hồ chỉ sợ phả ra một chút hơi thở có virus: "Cậu điên rồi à?"

Lục Tất Hành nhìn hắn, cảm thấy hắn thật sự rất đẹp, cho dù ở Votaw phẫu thuật thẩm mỹ phát triển, mỗi người đều có thể dựa vào mặt ăn cơm, cũng nhất định là khá xuất chúng, có lẽ ngũ quan hắn chưa hẳn không hề tỳ vết, thế nhưng mỗi một chỗ phối hợp nhau vừa khéo, có thể để người ta nghiền ngẫm thưởng thức rất lâu.

Nhưng lớp đóng gói hoàn mỹ như vậy, chỉ gói thứ như thế sao? Nhẫn tâm và bất chấp đạo lý.

Trên sách sử nói, trong những niên đại sức sản xuất lạc hậu, vì sinh tồn, con người phải quần cư mới có thể kiếm được vật tư sinh tồn tối thiểu, bởi vậy trật tự trong quần thể luôn lớn hơn tính người, những kẻ độc tài trên cao nhìn xuống cũng luôn thiếu sự cảm thông tối thiểu, toàn khư khư cố chấp theo yêu ghét và phán đoán cá nhân, giống như người xung quanh là một đám động vật chỉ biết ăn uống tiểu tiện, chỉ cần thở dốc, không buồn không vui.

Xét theo đặc điểm này, Lâm tướng quân thật là rất có khí chất cổ điển.

Lục Tất Hành cắn chặt hai gò má: "Anh mới điên rồi."

Cậu đột nhiên lôi Lâm Tĩnh Hằng ra khỏi khoang sinh thái tháo một nửa – việc này bình thường là không thể, virus Cầu Vồng hoành hành và khoang sinh thái nhỏ hẹp giúp cậu rất nhiều. Lâm Tĩnh Hằng kẹt hai chân trong khoang sinh thái chỉ tháo một nửa, bị cậu kéo, thắt lưng trở lên cơ bản lơ lửng, cơ tay từ khi nãy đã bắt đầu run rẩy không ngừng hoàn toàn không khống chế được, Lục Tất Hành nắm cổ tay hắn, đè hắn trên khoang sinh thái nửa mở, sau đó bắt giữ được đôi môi hà khắc nhất liên minh.

"Có thể sẽ bị anh ấy đánh chết thôi?" Trong đầu Lục Tất Hành nháy mắt hiện lên tình cảnh Lâm Tĩnh Hằng đá Vu William chảy máu, song lập tức, nghĩ ngợi lung tung bị sức mạnh nào đó gột sạch, ý thức của cậu bay lên.

Môi là một trong những chỗ da mỏng nhất, đầu dây thần kinh dày đặc nhất toàn thân, trước kia Lục Tất Hành biết thường thức này, song chưa bao giờ ý thức được nó có ý nghĩa gì.

Giống như người bệnh mù màu bẩm sinh lần đầu tiên nhìn thấy thế giới trong mắt người khác, giống như người quen tán phét lần đầu tiên đối thoại trực tiếp với trí tuệ nhân tạo trên mạng tinh thần – vô số tia lửa gầm thét chạy qua theo thần kinh như kíp nổ của cậu, nổ trước mắt cậu lóa lên từng đợt, thế giới đảo

điên, xúc giác đã quen nếp đột nhiên thay đổi định nghĩa, tất cả những lời nhảm nhí cậu từng lừa Turan đều chết không có chỗ chôn.

Thì ra môi người này không hề như trong tưởng tượng của cậu, giống một món đồ sứ lạnh lẽo đắt đỏ.

Thì ra mềm mại và nóng rực như vậy.

Lâm Tĩnh Hằng bị kẹt cả người trong khoang sinh thái chết tiệt kia, đầu ngửa ra sau sắp đụng trúng khoang sinh thái, tránh cũng không thể, giơ khuỷu tay kéo bàn tay Lục Tất Hành đang ấn hắn đập lên cửa khoang sinh thái, nhân lúc Lục Tất Hành buông lỏng đẩy cậu ra, lo sợ và kinh hãi như hai phát đạn đạo nổ tung trong não hắn, "sóng hạt năng lượng cao" sinh ra như sóng thần ầm ầm nghiền qua, cuốn sạch thần hồn hắn.

Hai người chợt tách ra, lập tức đều lâm vào sự trầm mặc quỷ dị.

Cho đến khi tiếng Trạm Lư từ trong cabin truyền đến: "Xin lỗi, trên mạng tinh thần của tôi sẽ lưu lại hình ảnh mười ngày gần nhất, sau đó sẽ tự động thay thế xóa bỏ, xin hỏi đoạn vừa rồi có cần bảo tồn vĩnh cửu không?"

Tiếng hắn gọi hai hồn trở về.

Lục Tất Hành thoắt cái đỏ bừng mặt, ho khan một tiếng, hơi ngắc ngứ nói: "Không, không cần, cảm ơn… Ừm, Trạm Lư, tôi có mấy câu muốn nói riêng với anh ấy."

"Được thưa hiệu trưởng Lục," Cái tay máy do Trạm Lư biến thành tự động rời xa họ, trước khi đi còn để lại một câu bình luận, "Thầy thật sự lễ độ hơn tiên sinh."

Lục Tất Hành: "…"

Thắng Lâm Tĩnh Hằng tại phương diện này, thật sự chẳng có gì đáng để đắc ý.

Cậu ngồi dưới đất, một tay còn không chịu từ bỏ nắm cổ tay Lâm Tĩnh Hằng mà vuốt ve nhè nhẹ, Lục Tất Hành thả lỏng hai chân: "Này, tướng quân, nếu em lúc trước may mắn chưa bị lây nhiễm, như vậy có nụ hôn vừa rồi, may mắn này hẳn đã không tồn tại? Nếu em không bị nhiễm không phải do may mắn, mà là năm xưa khi chắp vá lung tung đã bị virus Cầu Vồng thay đổi thể chất, thế em có thể sẽ không nhiễm virus biến chủng, cũng không cần thiết cách ly – bất kể là tình huống nào, anh đều không còn lý do đuổi em đi nữa?"

Lâm Tĩnh Hằng vốn hít thở đã rất khó khăn, bị cậu ném vào đầu một câu như vậy, hắn nghẹn ho muốn chết đi sống lại, không thốt nên lời.

Lục Tất Hành thở dài, bò lên nắp khoang sinh thái bị lật ra, giải thoát Lâm Tĩnh Hằng, dù tốt dù xấu cũng cho hắn có thể ngồi.

Sau đó trước khi Lâm Tĩnh Hằng chửi té tát, cậu bỗng nhiên ôm lấy đối phương.

Lục Tất Hành hơi cong người, hai tay vòng qua đầu vai Lâm Tĩnh Hằng, đan sau lưng hắn, cúi đầu vùi mặt vào cần cổ hắn, hít một hơi thật sâu, chậm rãi siết chặt tay, như mãng xà quấn con mồi: "Tướng quân, anh cả đời này có thứ gì xem trọng không? Có thứ gì bỏ hết tất cả cũng phải bảo vệ không? Anh nói Thiên Hà Số 8 là nơi hoang dã, lúc cần thiết sẽ cân nhắc vứt bỏ dã nhân nơi này, nhưng em cảm thấy không đúng, đối với anh mà nói, Thiên Hà Số 7, Thiên Hà Số 6… Thậm chí sao thủ đô Votaw, e rằng không có thứ gì là khi 'cần thiết' không thể vứt bỏ cả?"

Lâm Tĩnh Hằng không thể đáp gì.

"Trên thế giới này, liệu có một tinh cầu, một chỗ nào khiến anh hồn khiên mộng oanh, nằm mơ cũng có thể ngửi thấy mùi bùn đất nơi ấy, khiến anh cảm thấy cuộc đời này bất kể phiêu bạt đến đâu, đều nhất định phải trở về, phải sống nốt quãng đời còn lại ở đó? Có người nào… người thân, bạn bè… thậm chí người anh yêu thầm yêu công khai – em đều không để ý – có thể khiến anh khắc khoải nhớ mong, khiến anh lo lắng sau khi mình rời khỏi người đó sẽ sống không tốt, cho nên bất kể thế nào, đều phải giãy giụa trở về bên cạnh, nhìn người đó một cái?" Lục Tất Hành chậm rãi lắc đầu, "Kỳ thực không có phải không? Lâm, em cảm thấy anh đôi khi chỉ là làm thượng tướng liên minh quen rồi, gặp cái gì cũng tùy tiện làm hết nghĩa vụ một chút, lỡ như chết rồi thì thôi, không thẹn với lương tâm, đúng không? Ngay cả người như ba em cũng gửi gắm một phần kỳ vọng kết thúc loạn thế vào anh, nhưng ông ấy không biết, anh căn bản không muốn gánh vác trách nhiệm này."

Lâm Tĩnh Hằng: "Tôi…"

"Em còn chưa nói xong đâu," Lục Tất Hành lạnh lùng cắt ngang hắn, "Có vấn đề sau giờ học hãy hỏi – anh đánh thuốc mê em, định ném em trong cơ giáp tự động trở về, anh có từng nghĩ đến cảm giác của em không, anh hùng? Hay trong mắt anh, em chính là một tên ngu ngốc vô tâm vô tư, tiếp tục kéo dài hơi tàn cũng chẳng hề gì?"

Khóe mắt Lâm Tĩnh Hằng co giật nhẹ.

"Có phải anh còn cảm thấy, em nói thích anh, chỉ là rảnh quá tiêu khiển chơi, cho dù nghiêm túc cũng rất có hạn, vài hôm là quên, đúng không?" Lục Tất Hành dừng lại, giơ mu bàn tay cọ nhẹ khuôn mặt đỏ bừng vì sốt của Lâm Tĩnh Hằng, như là nhiều lần đưa lên lại nuốt xuống lời nói kế tiếp, sau vài lần cậu mới nhấn từng chữ, "Nhưng anh là người đầu tiên em thích như vậy, anh có thể nghiêm túc một chút, chịu suy nghĩ và nhìn kỹ em không… Lâm Tĩnh Hằng, làm sao anh có thể như thế?"

Nghe nói chuỗi thức ăn là như thế này – nhát gan sợ to gan, to gan sợ liều mạng.

Đối với người như Lâm Tĩnh Hằng mà nói, biểu hiện một chút yêu thích đã hiếm lạ, thẳng thắn buồn vui trong lòng mình càng là mạo hiểm khó tưởng tượng nổi, mà không hề giữ lại thổ lộ tình cảm bản thân như

Lục Tất Hành, cơ bản có thể nói là "liều mạng".

Bởi vậy hắn không thể nào đánh trả, quân lính tan tác.

Khi Lục Tất Hành lần đầu tiên hôn hắn, chỉ chạm môi một chút thử thôi, nguyên nhân thứ yếu là tư thế không phù hợp, nguyên nhân chủ yếu là chưa quen nghề, như một tay mới gấp gáp ném thức ăn vào nồi liền quên luôn hướng dẫn nấu ăn.

Lần thứ hai xảy ra như thế nào không rõ lắm, có lẽ là Lục Tất Hành tức giận đến hơi thiếu oxy, hoặc là phản ứng tự nhiên do ánh mắt và hô hấp dây dưa sinh ra, lần này cậu như một thú non vô tri, bị mùi thu hút, đi quanh con trai chưa gặp bao giờ mà thăm dò tới lui, nếm được một chút vị ngọt, liền theo bản năng truy đuổi, đi vào một thế giới mới.

Có lẽ là khoang sinh thái đã đè tê tứ chi Lâm Tĩnh Hằng, hoặc virus Cầu Vồng biến chủng uy lực quá mạnh, hắn khó có thể chống cự, Lâm tướng quân từ khi tòng quân tới nay, lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là "binh bại như núi lở".

Ngực hắn có một lớp vỏ rắn chắc, bình thường kìm nén mình, khóa hết những thứ không chịu nhìn thẳng bên trong, để mắt không thấy lòng khỏi phiền, dần dà chính bản thân cũng quên mất, không ngờ chưa kịp chuẩn bị lại bị người khác ẩu tả kéo ra, hỗn độn đổ đầy đất, chỗ trống lớn bị người ta chen vào lấp kín, những cổng thành và lô-cốt chạm bằng băng ấy như đã đi đến đường cùng, bắt đầu tan chảy như đầu hàng.

"Làm sao có thể như vậy?" Lâm tướng quân chưa từng có đường về và cũng không biết chiến đấu vì ai hoang mang nghĩ, "Điều này là không đúng."

Trên sao Khải Minh, Hoàng Thử Lang biết rõ Thiên Hà Số 8 là nơi quỷ quái gì kiếm một đống nước muối sinh lý, phái mấy đội viên tự vệ mặc quần áo cách ly đến từng nhà "phát kháng thể", đồng thời nói dối không có giới hạn, công bố "kháng thể vốn có hiệu quả quá nhanh, có ảnh hưởng nhất định đến cơ thể, 'kháng thể' giai đoạn hiện tại phát là mang về từ thiên hà khác, ôn hòa và vô hại hơn, nếu là người đã nhiễm, có thể sau một tuần thậm chí lâu hơn mới từ từ bình phục."

Phương thuốc trị liệu hỗn loạn hữu hiệu nhất là "hi vọng", sau một liều thuốc, quả nhiên những người vây công bệnh viện đều ngoan ngoãn về nhà, người dân tin thật ở nhà bật đài nghe cách phòng ngừa. Thuốc sát trùng có thể pha vào mưa nhân tạo đã cạn kiệt, Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ đành phải tạm thời phối thuốc oxy hóa mạnh nồng nặc mùi lạ, cho đội viên tự vệ mặc quần áo cách ly, lái xe cơ giáp dọc các con phố phun mặt đất, đường phố trống vắng lại có ảo giác trật tự trong ngắn ngủi.

Chu Lục ở trong phòng khử trùng triệt để khử trùng, cởi quần áo cách ly, mệt đến mức râu mọc dày nhất kể từ lúc chào đời, không kịp ăn cơm, nhận một miếng cao dinh dưỡng, vừa đi vừa nhai ngấu nghiến.

"Vệ đội trưởng Turan ở đâu?"

"Nhà tù dưới lòng đất."

Chu Lục đáp một tiếng, tâm sự nặng nề mà rảo bước đến hầm giam.

Tình hình trong phòng cách ly của bệnh viện rất xấu, tố chất cơ thể người dân Ngân Hà Thành phổ biến kém, phát bệnh chưa đầy hai mươi bốn tiếng mà số người tử vong đã không khống chế được, còn tiếp tục như vậy, một khi tin tức để lộ, lời nói dối của Hoàng Thử Lang tất nhiên bị vạch trần.

Cửa thang máy vừa mở ra, hắn liền nghe thấy giọng nam từ không xa truyền đến.

Người đàn ông hơi suy yếu, nhưng ngữ khí hòa nhã: "Tôi không nói dối, vệ đội trưởng, tín ngưỡng của tôi yêu cầu tôi vĩnh viễn thành thật, bất kể là đối mặt với bản thân hay người khác. Bởi vì nghi ngờ quyết định kết minh với Đoàn Quang Vinh của tổ chức, trước cuộc chiến tôi đã bị họ đẩy xuống dưới tay thân vương Cayley, làm 'người khải trí' – ngay cả 'tiên tri' cũng không phải, cơ bản là bị lưu đày, tôi không biết bố trí quân sự của họ ở liên minh, cũng hoàn toàn không biết vực ngoại đã xảy ra chuyện gì, mạng người tày trời, tôi chỉ muốn hỗ trợ."

Turan lộ rõ nguyên hình, chẳng thèm giả vờ thục nữ nữa, cười gằn nói: "Loại bệnh thần kinh tà giáo các ông còn biết cái gì là 'mạng người tày trời'? Mẹ kiếp bớt nói láo đi, còn không chịu thành thật, tôi sẽ cho người mang hết mười đại khốc hình hải tặc các ông phát minh đến cho ông nếm thử!"

Hope giống như thở dài từ xa thẳm: "Tổ chức ở vực ngoại lâu, tín ngưỡng ngày càng không thuần túy, làm việc ngày càng cực đoan, tôi rất buồn, nhưng giáo lý nguyên thủy của chúng tôi không phải như thế, vệ đội trưởng, chúng tôi chỉ muốn tìm một đường sống cho loài người tương lai mà thôi."

Turan gay gắt "Ha" một tiếng.

"Nơi như Ngân Hà Thành, quanh năm hoa thơm chim hót, vạn vật đều có thể phát triển mạnh mẽ, chỉ có con người ăn đói mặc rét, bè lũ xu nịnh," Hope nhẹ nhàng nói, "Vệ đội trưởng, cô không cảm thấy đây là không đúng sao? Tôi sinh ra để tiêu trừ khổ nạn, tôi sẽ không coi thường tính mạng bất cứ một người nào – thay vì ở đây tra hỏi tôi, không bằng cô mau nghĩ biện pháp khác giải quyết tai họa này."

Bước chân vội vàng của Chu Lục bỗng chốc khựng lại.

Cật vấn cuối cùng của Hope vừa vặn là điều hắn nghĩ tới khi tìm kiếm người lây nhiễm trong Ngân Hà Thành, cách nghĩ không bàn mà trùng hợp này tích tắc va chạm ra cộng hưởng, khiến hắn trong nháy mắt bị thôi thúc muốn vào bảo vệ Hope.

Đúng lúc này, tiếng bước chân vội vã từ phía sau tới, Chu Lục hoàn hồn, thấy Foucault đầu tóc bù xù, nồng nặc mùi thuốc khử trùng, hiển nhiên là mới chui ra khỏi quần áo cách ly, Foucault không chào một câu, đi tới liền hỏi như pháo liên châu: "Chu Lục, vệ đội trưởng Turan có chỉ thị bước tiếp theo không?"

Chu Lục vội hỏi: "Sao thế?"

"Có một người đàn ông, con bị nhiễm bệnh ở trong phòng cách ly, ông ta giả làm y tá hiệu thuốc lẻn vào – chết tiệt, bệnh viện cấp thành phố của Ngân Hà Thành này mẹ kiếp lại còn có hộ lý con người! Mấu chốt nhất là đứa bé ấy đã chết rồi. Chúng ta không có kháng thể, bệnh nhân bị nhốt trong phòng cách ly chỉ có thể chờ chết, hắn ta biết rồi!"

Nói dối vĩnh viễn là nói dối.

Chu Lục rùng mình.

Vực ngoại, Quân Đoàn Tự Do và căn cứ Hiệp hội chống Utopia dựa vào nơi hiểm yếu chống cự còn đang giao chiến, Lục Tất Hành hack vào mạng nội bộ, lặng lẽ đăng nhập radio Quân Đoàn Tự Do dùng để kêu gọi căn cứ Hiệp hội chống Utopia đầu hàng.

"Radio này là ở căn cứ mặt đất, cần xác nhận thân phận và mật khẩu," Lục Tất Hành nói, "Trong Hiệp hội chống Utopia thật không ít kẻ phản bội, Quân Đoàn Tự Do hẳn là có nội ứng, thả ít mồi trước, trong ngoài phối hợp với nội ứng, lừa chủ lực đi rồi, sau đó đến lật ổ… Tốt, em vào rồi."

Một nhân viên kỹ thuật nấp trong tối là hết sức nguy hiểm, Quân Đoàn Tự Do và Hiệp hội chống Utopia đánh nhau đến người chó bất phân, Lục Tất Hành đã nghênh ngang xông vào hệ thống truyền tin của song phương.

80. Quyển 3 - Chương 80

Trong khoang y tế có một "túi chườm nước đá" có thể biến hình, biến thành hình dạng như ghế lười, cả người Lâm Tĩnh Hằng lõm vào trong hạ nhiệt vật lý, hòng để mình tỉnh táo hơn: "Bình thường trong kênh truyền tin có mức độ hư hao lồng phòng hộ các nơi của họ, là một biểu đồ động, tìm được chưa?"

Lục Tất Hành ngẩng đầu nhìn hắn một cái, Lâm Tĩnh Hằng đại khái là bị sốt mí mắt nặng, đôi mắt nửa mở nửa nhắm, ánh mắt hơi rời rạc hơn bình thường, song rất kỳ lạ là nhìn không suy yếu lắm, như ma cà rồng trời sinh bệnh trạng trong truyền thuyết cổ xưa, ẩn giấu cảm giác sức mạnh đến từ trong quan tài.

Đối phương đảo ánh mắt qua, tim Lục Tất Hành lập tức loạn nhịp. Cậu vội vàng cúi đầu, mau chóng tải xuống biểu đồ động về hư hao của lồng phòng hộ, chưa nhìn kỹ đã tiện tay chiếu lên vách cabin cơ giáp.

Lâm Tĩnh Hằng xem xong trầm mặc một giây: "… Có thể đảo lại không?"

Lục Tất Hành: "…"

Khoa học gia thanh niên cảm thấy nếu mình cứ thế mãi, sợ là sẽ đần mất, nhưng không biết nên khống chế bản thân như thế nào, để tránh trong lúc bận rộn phạm sai lầm, cậu đành phải cố gắng suy nghĩ chỗ đáng ghét của Lâm Tĩnh Hằng, định lấy ra một hai loại làm bùa hộ mệnh, tạm thời bình ổn hormone tạo phản của nam thanh niên. Ai ngờ vừa suy tư cẩn thận, Lục Tất Hành cơ hồ mắc chứng sợ lựa chọn, các

loại khốn nạn của Lâm Tĩnh Hằng có thể nói là "rực rỡ muôn màu", xếp đội nhìn không xuể.

Lửa giận của Lục Tất Hành bị nụ hôn lạ lùng cắt ngang bỗng nhiên khơi lại đống tro tàn, hơn nữa càng nghĩ càng giận.

Rất nhanh, đầu óc lấp kín hồ của cậu bị lửa mạnh đốt ra một đường máu, hiệu suất làm việc tức khắc cao hơn rất nhiều.

Lục Tất Hành nhanh nhẹn mở cửa sau trong kênh truyền tin của Quân Đoàn Tự Do đang oanh tạc điên cuồng, một tín hiệu viễn trình treo lên, to gan lớn mật thông qua mạng thông tin liên lạc của Quân Đoàn Tự Do, qua nhiều điểm nhảy vũ trụ, bay về hướng sao Khải Minh, định liên lạc với quân chi viện.

Đáng tiếc, có lẽ là dính một chút xui xẻo từ Lâm Tĩnh Hằng, kết nối song hướng còn chưa kịp hình thành, căn cứ Hiệp hội chống Utopia đã bắt đầu phóng ra quấy nhiễu đặc thù.

Tuy rằng Hiệp hội chống Utopia nội phòng trống rỗng, nhưng trình độ kỹ thuật có thể treo Quân Đoàn Tự Do lên đánh – mạng nội bộ của Quân Đoàn Tự Do lập tức tê liệt, tín hiệu mỏng manh bên phía Lục Tất Hành cũng đứt ngay tức khắc.

Trạm Lư: "Thất bại trong gang tấc, xin lỗi."

Lục Tất Hành thở dài: "Không sao, để tôi thử lại xem."

"Ừm." Trạm Lư hết sức không quen dừng lại, "Được, hiệu trưởng Lục – so với tiên sinh chơi game thua cơ giáp cũng phải sử dụng từ ngữ không văn minh, thầy thật sự là vô cùng ôn hòa lễ độ."

Trạm Lư mặc dù là trí tuệ nhân tạo, nhưng hắn đầu tiên cũng là một hạch cơ giáp, ở dưới đất bằng tận trung chức trách với chủ nhân mình, mà một khi lên cơ giáp, làm hạch cơ giáp, mệnh lệnh của người lái sẽ ưu tiên hơn mệnh lệnh của chủ nhân – nói một cách đơn giản, chính là Lâm Tĩnh Hằng bây giờ không thể bắt hắn câm miệng.

Bởi vậy Lâm tướng quân đành phải tự động câm điếc, chuyên tâm nhìn biểu đồ động trên đầu.

Tốc độ và mức độ hư hao của lồng phòng hộ, đối với người ngoài nghề chỉ là một đống con số vô dụng, cùng lắm là khi lồng phòng hộ sắp bị xuyên thủng biết trốn hướng nào.

Song đối với nhân viên tiền tuyến thường xuyên đánh trận mà nói, một chút dấu vết để lại cũng có thể bắt được lượng thông tin lớn.

Lâm Tĩnh Hằng trong tình huống không cần máy tính, có thể căn cứ vào tình hình hư hao, cấp tốc phán đoán ra phân bố hỏa lực và hiệu suất tấn công của song phương, nếu gặp quan chỉ huy cực kỳ kém, hắn

thậm chí có thể nắm giữ lối suy nghĩ của đối phương.

Lúc này, hắn phát hiện Quân Đoàn Tự Do rất kỳ lạ.

Quân Đoàn Tự Do không hề kém, ngược lại có thể nói là huấn luyện nghiêm chỉnh, tuy rằng họ điều khiển đều là tiểu cơ giáp, nhưng quân lính giống như đã tập luyện, phản ứng cực nhanh, tiến lùi hợp lý, phối hợp kín kẽ, thoáng chốc đã tan rã phòng ngự chống đạn đạo của căn cứ Hiệp hội chống Utopia, khiến người ta kinh hãi – cho dù Bạch Ngân Cửu ở đây cũng chưa chắc có thể làm tốt hơn.

Song đây đều là trước khi thông tin liên lạc bị cắt đứt.

Trong hoàn cảnh vũ trụ, mọi người đều lái cơ giáp, không thể nói chuyện với nhau, bởi vậy trong chiến tranh đương đại, quấy nhiễu và phản quấy nhiễu thông tin liên lạc là một ngành học riêng biệt. Thật sự đánh nhau, bị quấy nhiễu thông tin liên lạc là rất bình thường. Thế nhưng đội ngũ Quân Đoàn Tự Do trình độ chiến đấu áp sát Bạch Ngân Cửu này, tích tắc sau khi bị cắt đứt thông tin liên lạc liền biến thành đám ô hợp.

Đội hình vốn ngay ngắn trật tự lại trực tiếp tán loạn, như một đàn kiến mất mùi truyền tin, khiến người ta hết sức khó hiểu, một bộ phận cơ giáp thậm chí bắt đầu làm chuyển động Brown không biết gọi là gì, mà càng thêm lạ lùng là, bọn họ vẫn còn đang nổ súng!

Sóng năng lượng Trạm Lư bắt được không hề thay đổi, mà mức độ tấn công hỏa lực căn cứ Hiệp hội chống Utopia gặp phải giảm như nhảy lầu – nói cách khác, Quân Đoàn Tự Do bây giờ là nổ súng lung tung bốn phương tám hướng… không khéo còn có không ít hỏa lực bắn vào phe mình.

Lâm Tĩnh Hằng nhíu mày, nói với Lục Tất Hành: “Đưa mạng tinh thần cho tôi.”

Lục Tất Hành đang tự mình nổi giận lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Lâm Tĩnh Hằng đành chịu: “Thôi được rồi – cậu cho Trạm Lư mở rộng mạng tinh thần một chút, thử xâm lấn cơ giáp ngoài cùng của Quân Đoàn Tự Do.”

Lục Tất Hành đen sì mặt: “Trạm Lư, phiền anh mở rộng mạng tinh thần.”

Lâm Tĩnh Hằng không nhịn được quan tâm: “Cậu có thể thích ứng mạng tinh thần của Trạm Lư không, hắn…”

Tuy rằng Lục Tất Hành không cãi lại cũng không nhìn hắn, song sắc mặt càng u ám hơn.

Mặc dù Lâm Tĩnh Hằng không thích để ý đến người ta, nhưng tuổi còn trẻ có thể lên làm thượng tướng, đương nhiên cũng biết xem sắc mặt người khác, hắn đành phải khoát tay, ý bảo mình câm miệng rồi.

Thế nhưng hắn rất không quen với tầm nhìn không nối vào mạng tinh thần lúc này, cảm giác mình hoàn toàn bị bịt kín hai mắt, như ngựa hoang lao băng băng bên cạnh vách núi giao dây cương vào tay người khác… Mà vị này còn là vận động viên "cưỡi ngựa biểu diễn", bộ môn rõ ràng không phù hợp.

Lâm Tĩnh Hằng nhịn cả buổi, thật sự không nhịn nổi: "Cậu chú ý ẩn nấp, một khi đả thảo kinh xà, đừng dây dưa với đối phương, lập tức nhảy khẩn cấp cắt đứt mạng tinh thần chồng chéo, rút về điểm nhảy vũ trụ gần nhất, tọa độ là…"

Lục Tất Hành trải ý thức của mình ra ngoài theo mạng tinh thần của Trạm Lư, đồng thời nói mặn nói nhạt một câu: "Tướng quân, không nhìn ra ngài là người thận trọng như vậy, thế ban nãy nhét mình vào cái chai trôi, định 'phiêu lưu biển lửa' là vị nào nhỉ?"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Lục Tất Hành tập trung vào một cơ giáp Quân Đoàn Tự Do xoay quanh tại chỗ, tiếp tục chế nhạo: "Không khéo có người đánh cắp kênh sóng điện não của ngài, quấy nhiễu não ngài tàn rồi."

Lâm Tĩnh Hằng chỉ từng nghe người ta nói chuyện gió trăng là "cắt không đứt, xếp còn rối", lần đầu tiên tự mình trải nghiệm mới biết còn có lưu trình "hôn một cái, cãi một trận" lạ lùng như thế, hoàn toàn không giống với những gì đã nghe!

Khiến bộ não sốt cao cơ hồ sinh ra ảo giác, hoài nghi vừa rồi là hắn vô lễ với Lục Tất Hành.

Đúng lúc này, sắc mặt Lục Tất Hành đột nhiên thay đổi: "Kỳ lạ, độ kết hợp người cơ của đối phương cũng cao quá rồi."

Trong quá trình xâm lấn mạng tinh thần, một khi độ kết hợp người cơ của đối phương cực kỳ cao, tùy tiện ra tay sẽ lập tức bị giết ngược.

Lâm Tĩnh Hằng kinh hãi, đứng bật dậy: "Rút về, trả quyền lại cho tôi!"

"Khoan đã, đối phương không phản ứng… Em không tìm thấy kẽ hở của cổng nối người cơ." Lục Tất Hành là một người làm công tác khoa học hợp quy cách, lòng hiếu kỳ cao đến có thể diệt sạch chủng tộc mèo, gặp chuyện bất ngờ cậu chẳng những không luống cuống, ngược lại do dự muốn tiến lên phía trước, thấp giọng nói, "Trạm Lư, tôi nhớ không lầm chứ, độ kết hợp người cơ cao nhất không vượt qua 90% là thiết luật… Là mắt tôi quá kém, không tìm được cổng nối sao?"

"Không," Trạm Lư nói, "Thầy không nhìn lầm, hiệu trưởng Lục, độ kết hợp người cơ của đối phương là 100%."

Lâm Tĩnh Hằng giật mình: "Cái gì?"

Lục Tất Hành thán phục: "Vậy mà cũng làm được!"

"Xem ra điều khiển cơ giáp của Quân Đoàn Tự Do không phải là người bình thường," Lâm Tĩnh Hằng nhanh chóng nói, "Lúc ấy ở trạm không gian của Quân Đoàn Tự Do, 'Linh Linh Nhất' từng nhắc tới một… kế hoạch tạo thần chết tiệt, là dùng chip sinh vật thực hiện cải tạo người, những người cải tạo này chẳng những sẽ thần tốc tiến hóa thể xác trong thời gian ngắn, cả người còn có thể bán cơ giới hóa. Theo Linh Linh Nhất nói, một khi người cải tạo nối vào cơ giáp, bọn họ sẽ biến thành một bộ phận thân cơ, hơn nữa tốc độ phản ứng gấp mười sáu lần con người… Thảo nào không tìm thấy mối nối."

Lục Tất Hành khó lòng hiểu nổi: "Không phải chứ, cứ điểm Bạch Ngân thi cốt chưa lạnh, sao đám ngu xuẩn này còn chạy theo điều khiển cơ giáp tự động hóa?"

Trạm Lư nói xen vào: "Mục tiêu cuối cùng Quân Đoàn Tự Do truy đuổi hẳn không phải tự động hóa, mà là người cải tạo tiến hóa kiêm đủ ưu thế hai phương diện người và máy móc, nhưng hẳn chưa hoàn thành mục tiêu, hiện tại chỉ làm ra loại quái vật dở mèo dở cáo này."

"Chẳng trách thèm muốn kế hoạch Nữ Oa của Hiệp hội chống Utopia." Lâm Tĩnh Hằng chuyển hướng ánh mắt sang đội ngũ Quân Đoàn Tự Do hỗn loạn, "Đám người cải tạo dở mèo dở cáo này tuy rằng phản ứng nhanh, không bị quấy nhiễu, nhưng chỉ sợ không có khả năng suy nghĩ độc lập, hẳn là có mô hình hành vi cố định dưới sự khống chế của chip, Hiệp hội chống Utopia quấy nhiễu thông tin liên lạc của bọn họ, đồng thời cũng quấy nhiễu chip sinh vật, bây giờ kỹ sư tùy quân của Quân Đoàn Tự Do hẳn đang khẩn cấp sửa chữa, liệu có thể nghĩ cách…"

Mắt Lục Tất Hành sáng lên: "Trong quá trình bọn họ sửa chữa phá dịch tín hiệu của chip, trà trộn vào!"

Trên sao Khải Minh, Hoàng Tĩnh Xu mặc quần áo cách ly dày cộp, tiếp người đến lĩnh "kháng thể" tại quảng trường. Đội Tự Vệ đã đến từng nhà đưa "kháng thể", nhưng như vậy sẽ có rất nhiều người nghèo không có chỗ ở cố định do đủ các nguyên nhân mà bị sót, nhao nhao tụ lại kháng nghị, thời điểm thế này sợ nhất là tụ tập lây nhau, Turan đành phải chia khu vực lập mấy điểm lĩnh thuốc, phái xe cơ giáp chặn đường, hạn chế chặt chẽ dòng người, sơ tán từng nhóm.

Dù vậy, hiện trường cũng nhiều người hơn cô bé tưởng tượng, Hoàng Tĩnh Xu bị quần áo cách ly nặng nề ép không thoải mái, khó khăn hoạt động tại chỗ một chút, mấy người bạn học thì hỗ trợ ở mấy điểm lĩnh thuốc phân tán khác.

Chúng phải bận rộn lên, mới có thể giảm bớt lo lắng.

Chúng là những người sống sót hiếm hoi của sao Bắc Kinh , phiêu bạt trên Thiên Hà Số 8 rối ren phức tạp, không có chỗ dựa, Hoàng Tĩnh Xu không tưởng tượng ra, nếu không có hiệu trưởng Lục, chúng nên làm thế nào.

"Cầm cho chắc," Hoàng Tĩnh Xu đưa một ống kháng thể giả đổ đường glu-cô cho người dân Ngân Hà Thành xếp hàng, máy móc lặp lại lời mình đã nói cả ngày, "Sau khi nhận được kháng thể hãy mau chóng rời khỏi, đừng chen lấn, cũng đừng tụ tập ở nơi đông người, cảm ơn, vị tiếp theo -"

Cô bé chưa dứt lời, đằng xa đột nhiên truyền đến tiếng xôn xao, mấy chiếc xe cơ giáp đồng thời vang lên cảnh báo, lập tức có vệ binh xuống quát tháo. Sau đó, thiết bị khuếch đại âm thanh nhanh tiện khuếch đại tiếng xôn xao lên gấp trăm lần, một người đàn ông hô to trong tiếng cảnh báo của xe cơ giáp: "Họ là bọn lừa đảo! Đây căn bản không phải kháng…"

"Ù" một tiếng, xe cơ giáp phóng ra quấy nhiễu, tiếng người trong thiết bị khuếch đại âm thanh biến thành tiếng rú, mọi người vô thức bịt tai, song nỗi bất an lại như nước rơi vào dầu sôi.

"Anh ta nói gì vậy? Bọn lừa đảo nào?"

"Căn bản không phải kháng… Không phải kháng thể! Hình như tôi đã nghe thấy!"

"Cái gì? Thế thứ họ phát là gì?"

Nguy rồi, Hoàng Tĩnh Xu vã mồ hôi lạnh.

Một vệ binh Bạch Ngân Cửu mau chóng đi tới, nói khẽ với cô bé: "Chúng tôi đang báo cáo vệ đội trưởng, ai không phải nhân viên chiến đấu hãy rút đi trước!"

Hoàng Tĩnh Xu có phần mất bình tĩnh gật đầu, đang định đi theo rời khỏi.

Bỗng nhiên, trong người dân vốn xếp hàng có một người đứng ra, lớn tiếng nói: "Các người cầm kháng thể, tìm đại một hiệu thuốc xét nghiệm là biết, trong đây căn bản chỉ là xoa dịu vô dụng…"

Hắn còn chưa dứt lời, đã bị súng gây mê bắn gục, người dân xung quanh vốn đang hoang mang cho rằng hắn đã bị bắn chết, nhất thời, có người gào thét chạy tứ tán, có người lớn tiếng chửi rủa, có người toan xuyên qua vòng vây xe cơ giáp chạy vào trong, trợn mắt chỉ Hoàng Tĩnh Xu, đòi cô bé đưa ra một lời giải thích…

Còn có kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn: "Bọn họ căn bản sẽ không cho chúng ta kháng thể thật, tôi khuyên người bị nhiễm trong các vị mau tìm chỗ trốn đi, đừng để bị bắt đến phòng bệnh cách ly, bắt đi chính là lập tức chết, bọn họ chỉ muốn tìm một chỗ xử lý các vị như xử lý rác thôi!"

Nhịp tim Hoàng Tĩnh Xu vọt lên một trăm tám, chứng kiến đám đông mới còn trật tự tản ra như nước lũ vỡ đê, lời đồn thật thật giả giả như bụi mù bị gió to cuốn lên, vệ binh Bạch Ngân Cửu bên cạnh vừa kéo cô bé đi vừa nói gì đó với Turan qua thiết bị đầu cuối cá nhân, Hoàng Tĩnh Xu loáng thoáng nghe thấy, vệ đội trưởng Turan luôn cười tít mắt nói bằng ngữ khí lạnh như băng: "… Khống chế hiện trường, không tiếc giá nào."

"Không tiếc giá nào," Hoàng Tĩnh Xu mù mờ nghĩ, "Phải diệt khẩu ư? Thầy Lục, làm thế nào đây?"

Thầy Lục ở ngoài thiên hà không cách nào trả lời, cô bé chỉ có thể nghe thấy trong đám đông lại có tiếng hô lớn: "Người của họ phát kháng thể đều mặc quần áo cách ly, nếu kháng thể có tác dụng, tại sao những người này sợ như thế?"

"Chúng tôi cần một lời giải thích, cho chúng tôi một lời giải thích!"

"Họ tới giết người rồi, chạy mau!"

Lúc này, nơi xa một loạt xe cơ giáp trực tiếp xuyên qua trường không gian, như từ trên trời giáng xuống đáp bên ngoài đám đông chạy loạn, chặn họ về, phần trước sắc bén của xe cơ giáp như một cây mâu lạnh lùng, chỉ vào bạo dân như đàn dê.

Hoàng Tĩnh Xu đột nhiên lui một bước, vùng thoát khỏi vệ binh Bạch Ngân Cửu đang kéo mình, quay người chạy tới bục tiếp đón vừa rồi, chộp lấy thiết bị khuếch âm dùng để giữ trật tự: "A lô!"

Cô bé nhìn giống người lớn, bây giờ căng thẳng tột cùng, âm thanh lại không tự chủ được có một chút trẻ con non nớt, cô giơ một mũi "kháng thể" lên, nói với mọi người: "Số lượng kháng thể rất có hạn, mỗi một người mặc quần áo cách ly đều chưa hề tiêm, các vị đã nói như vậy, tôi vừa vặn có thể thoải mái một chút."

Chưa dứt lời, trước khi các vệ binh kịp ngăn cản, cô bé đã cởi quần áo cách ly, mồ hôi đã làm ướt tóc từ lâu, mái tóc ướt nhẹp rũ xuống thái dương, đến tăng viện là một bộ phận vệ binh Bạch Ngân Cửu, họ ngớ ra trước biến cố này, lũ lượt xuống xe xem xét.

Tay Hoàng Tĩnh Xu cứ run bần bật, cố mấy lần mới gắn ống tiêm lên cánh tay thành công, ống tiêm sau khi tự động quét tìm đúng vị trí, khử trùng rồi tiêm vào một ống thuốc xoa dịu không chữa được bệnh cũng chẳng cứu được mạng.

"Thầy Lục bọn họ sẽ có biện pháp," Cô bé nghĩ, "Nếu chứng não rỗng cũng có thể lái cơ giáp lên trời, cũng có thể khống chế hai mạng tinh thần trở lên như người bình thường, thì còn cái gì không làm được?"

Bất kể là niên đại nào, luôn có một số người trẻ tuổi bất kể hậu quả, nhiệt huyết lên đầu, khi người khác suy tính thiệt hơn, đã bất chấp tất cả xông lên.

Ống tiêm hoàn thành sứ mệnh, "tách" một tiếng rơi khỏi cánh tay cô bé, đám đông huyên náo đã yên tĩnh.

Hoàng Tĩnh Xu hít sâu một hơi: "Như vậy các vị yên tâm chưa? Kháng thể đặc hiệu không phải là vạn năng, đối với người thể chất khác nhau sẽ có hiệu quả khác nhau, một số người vẫn sẽ có nguy cơ lây nhiễm và tử vong, một số người thậm chí sẽ dị ứng, nếu phát hiện mình bị lây nhiễm, cho thấy hiệu quả của kháng thể không hề tốt đối với các vị, hãy lập tức đến bệnh viện, bệnh viện không phải là lò mổ!"

"Như vậy tôi lặp lại lần nữa, ai còn chưa lĩnh hãy xếp hàng theo trật tự, ai đã lĩnh kháng thể hãy lập tức rời khỏi, tránh khu dân cư đông đúc." Hoàng Tĩnh Xu đá quần áo cách ly qua một bên, ngồi xuống lại, "Người

kế tiếp -“

Đúng lúc này, trên trời truyền xuống tiếng “ù ù”, mọi người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy tàu vũ trụ và cơ giáp thành hàng đã đến rất gần mặt đất, bay tới căn cứ cách không xa, chuẩn bị đáp xuống.

Trời sáng mây trong, mọi người có thể nhìn thấy dấu hiệu nổi bật trên các cơ giáp và tàu vũ trụ đó.

“Trên tàu vũ trụ kia có hình ống tiêm!”

“Là đến từ sao London, tôi từng nghe nói sao London có một đại lão, hình như là chuyên bán thuốc.”

“Cơ giáp là đến từ sao Duy Lạc.”

“Còn có Milas…”

Độc Nhãn Ưng cơ hồ điều động hết tài nguyên y tế của toàn Thiên Hà Số 8, tàu vũ trụ khổng lồ như thuyền cầu vồng đáp xuống căn cứ, bên trong có phòng thí nghiệm y dụng đầy đủ, cả ekip nghiên cứu viên, các đại hành tinh đều chi viện vật tư hoặc nhiều hoặc ít, một số người thậm chí đích thân đến.

Vu William thoi thóp mở mắt ra, xuyên qua mặt nạ bảo hộ trong suốt của quần áo cách ly, nhìn thấy một khuôn mặt đã qua trung niên nhuốm tang thương, ông ta không nhận ra người này là ai, có lẽ là hơn một trăm năm thời gian đã tàn phá khuôn mặt nhau, hoặc virus Cầu Vồng đã làm ông ta sốt mơ hồ đầu óc, hoặc họ trước kia tuy rằng từng cùng nhau chiến đấu, song không có duyên quen biết nhau – thế nhưng ông ta nhận ra tấm huy hiệu bằng đồng loang lổ rỉ sét trong tay người nọ.

Quân liên minh tự do.

Không phải Quân Đoàn “Tự Do” nực cười của hải tặc, mà là hơn một trăm năm trước từng chân chính đi theo liên minh, từng tin tuyên ngôn tự do của liên minh, từng tôi luyện trong máu và lửa…

Tầm nhìn của Vu William đột nhiên mờ đi… Chiến hữu quá khứ không biết tên này, đặt tấm huy hiệu bằng đồng bên gối ông ta: “Chúng ta là thiên hà tự do thứ tám.”

Vu William lã chã rơi nước mắt.

Độc Nhãn Ưng không chào một tiếng xông vào sở chỉ huy lâm thời của Turan: “Sở nghiên cứu của lão quỷ sao London kia đã bị tôi đưa cả đến, sẽ lập tức bắt tay vào phân tích virus biến chủng này, Lâm Tĩnh Hằng đâu? Tìm được hang ổ đám tà giáo kia chưa?”

Bọn Lâm Tĩnh Hằng đã yên ắng trà trộn vào đám tiểu cơ giáp của Quân Đoàn Tự Do, đám tiểu cơ giáp

này vốn loại hình không đồng nhất, loại nào cũng có, một mã hóa đặc biệt khiến quân đoàn người cải tạo xung quanh bỏ qua họ. Kênh truyền tin đã sửa xong, lúc này Quân Đoàn Tự Do vừa nãy hỗn loạn lại khôi phục trật tự, chỉnh tề tới gần căn cứ Hiệp hội chống Utopia.

81. Quyển 3 - Chương 81

Quân Đoàn Tự Do khôi phục mạng nội bộ ngay ngắn trật tự, tiến lùi thích hợp, thay phiên mở đường phòng ngự, tựa như thủy triều, từng đợt tới gần hướng căn cứ.

Lâm Tĩnh Hằng khi nãy nhìn lướt qua tình hình hư hao của lồng phòng hộ căn cứ Hiệp hội chống Utopia, đã hiểu được đại khái đấu pháp của Quân Đoàn Tự Do, vừa vặn có một tiểu cơ giáp Quân Đoàn Tự Do trong lúc rớt mạng vừa rồi bị tên đần phe mình ngộ thương bắn rơi, thế là bày cho Lục Tất Hành yên ắng trà trộn vào, nên nổ súng thì nổ súng, nên căng lồng phòng hộ thì căng lồng phòng hộ, bước đi nắm giữ rất chính xác, có thể lấy giả tráo thật.

Hiển nhiên người này nhìn đàng hoàng nghiêm trang chứ kinh nghiệm lừa gạt vẫn rất phong phú.

Lâm Tĩnh Hằng làm chuyện kiểu này tương đối thản nhiên, cùng một đám hải tặc đánh một đám hải tặc khác cũng chẳng có chướng ngại tâm lý gì, Lục Tất Hành thì hơi không vững, cậu thì thầm hỏi Trạm Lư: "Chúng ta lấm la lấm lét trà trộn vào như vậy, lỡ bị phát hiện thì làm thế nào?"

Trạm Lư hữu hảo đề nghị: "Thầy có thể chuyển quyền mạng tinh thần cơ giáp cho tiên sinh, ngài ấy sẽ dùng đạn đạo nghĩ cách."

Lục Tất Hành "Chậc" một tiếng: "Sao luôn muốn sử dụng bạo lực vậy? Chúng ta đến để trộm đồ, giải quyết hòa bình không tốt à? Ví dụ như tôi có thể tự giới thiệu tôi là người bán bảo hiểm y tế, đám người cải tạo này một đống di chứng, chắc chắn rất cần sản phẩm này."

Trạm Lư nhạy bén nhận ra tính chất đùa giỡn của câu này, tự tin trả lời: "Ha ha ha."

Lâm Tĩnh Hằng: "..."

Lâm tướng quân lần đầu gặp một "binh" có thể tán dóc với cơ giáp như ăn liên hoan, lúc này cũng không biết là do sốt ù tai hay bị hai người bọn họ làm ồn, hắn không nhịn nổi nữa: "Hoặc cậu trả mạng tinh thần lại cho tôi, hoặc cậu đồng bộ báo cáo chiến sự thực thời, sao lắm lời thế?"

"Lâm tiên sinh, nhìn mặt tôi này," Lục Tất Hành cùng kéo khóe mắt và khóe miệng mình xuống, nói với Lâm Tĩnh Hằng, "Biểu cảm này gọi là 'còn chưa nguôi giận', hai ta vẫn chưa tính nợ xong đâu, bớt ra vẻ với tôi đi."

Miệng nói như vậy, song cậu vẫn rất ổn thỏa bắt đầu báo cáo thực thời: "Bây giờ thông qua mạng tinh

thần, đã có thể nhìn thấy căn cứ Hiệp hội chống Utopia, vừa rồi tôi bắt được truyền tin viễn trình căn cứ bắn ra, rất có thể là đang cầu viện bên ngoài… Ồ, từ từ, mới nói xong đã bị Quân Đoàn Tự Do chặn lại, truyền tin viễn trình không gửi đi được. Căn cứ Hiệp hội chống Utopia đang co cụm hỏa lực toàn tuyến, khả năng là bọn họ muốn tập trung lực lượng phá vây."

Lâm Tĩnh Hằng nhíu mày: "Co cụm hỏa lực toàn tuyến, cậu xác định?"

Lục Tất Hành chán nản, cảm giác hôm nay chỉ cần mình không giao ra mạng tinh thần, bất kể nói gì, Lâm tiên sinh đều phải hoài nghi hợp lý một chút.

Không chịu thôi!

Lục Tất Hành lấy ra phong độ học giả, cố hết sức bình tĩnh hòa nhã hỏi: "Tướng quân, bao nhiêu năm qua, anh có từng tin tưởng chiến hữu của mình chưa?"

Lâm Tĩnh Hằng nghĩ nghĩ: "Tôi không có chiến hữu, chỉ có cấp dưới."

Lục Tất Hành: "Cứ điểm Bạch Ngân luôn hành động đơn độc à? Không có thời điểm phối hợp với bộ đội khác chấp hành nhiệm vụ liên hợp sao?"

"Thỉnh thoảng." Lâm Tĩnh Hằng tìm một chỗ dựa vào, để bớt dùng sức, hắn nói chuyện rất nhỏ tiếng, cho người ta cảm giác người này bỗng nhiên trở nên dịu dàng.

Lâm tướng quân "dịu dàng" nhỏ nhẹ nói: "Nghe tôi điều phối, hoặc là cút xéo."

Lục Tất Hành: "…"

"Căn cứ Hiệp hội chống Utopia hiện giờ tập trung hỏa lực là rất kỳ lạ," Lâm Tĩnh Hằng thấp giọng nói, "Trình độ quấy nhiễu của họ thật ra tương đối cao, liên minh đã lĩnh giáo rồi, không chỉ chút kỹ xảo vừa rồi, nếu họ thật sự muốn phá vây, cách làm hợp lý nên là quấy nhiễu mạnh khiến Quân Đoàn Tự Do nội loạn trước, kế đó chia nhau phá vây từ các lỗ hổng. Tuy rằng trong Quân Đoàn Tự Do phần lớn là người cải tạo bất phân địch ta, nhưng cũng có chút ít 'người chăn dê', nếu… khụ khụ…"

Lục Tất Hành nghe thấy hắn ho thì lòng liền chùng xuống, tức khắc quên luôn chuyện chiến tranh lạnh, vội vàng tiếp lời: "Hiểu rồi, Hiệp hội chống Utopia hiện giờ hỏa lực còn lại không mạnh, nếu tập trung hỏa lực trước rồi phá vây, cho dù nhiễu loạn truyền tin của đối phương, Quân Đoàn Tự Do cũng có thể sẽ lựa chọn vứt bỏ người cải tạo, trực tiếp truy kích, như vậy mạo hiểm rất lớn – cho nên họ tính toán che tai mắt người ta? Trạm Lư, chúng ta tìm xem họ muốn che giấu cái gì, bắt đầu từ điểm nhảy vũ trụ trước."

Cậu chỉ cần nói qua là hiểu, bớt việc rất nhiều cho Lâm Tĩnh Hằng.

Trạm Lư báo cáo: “Xung quanh chưa phát hiện điểm nhảy vũ trụ không biết.”

“Nhất định có, chỉ là bị mã hóa rồi.” Lúc này, Quân Đoàn Tự Do ngày càng tới gần căn cứ Hiệp hội chống Utopia, Lục Tất Hành nói nhanh như gắn lò xo vào lưỡi, “Điểm nhảy vũ trụ có ba phương thức mã hóa, kiểu dẫn lưu, kiểu đường đi và kiểu che chắn đơn hướng, trong đó kiểu đường đi cần không gian khá lớn, nơi này không đủ điều kiện, nếu muốn mã hóa, họ chỉ có thể dùng hai phương thức khác – kiểu dẫn lưu cần điểm nhảy vũ trụ khác xung quanh cung cấp năng lượng che đậy, mà nếu là kiểu che chắn đơn hướng, hẳn mặt đất sẽ có thiết bị thu, Trạm Lư, hai ta chia nhau hành động, anh tra sóng năng lượng dị thường của điểm nhảy vũ trụ, tôi đối phó mạng nội bộ mặt đất của họ.”

Lâm Tĩnh Hằng ngẩn người – Lục Tất Hành đang kết nối mạng tinh thần, trao đổi với Trạm Lư thật ra không cần mở miệng, huống chi kho số liệu của Trạm Lư rất mạnh, chỉ cần danh từ động từ tổ hợp lại không có ý khác, bất cứ mệnh lệnh gì đều có thể trực tiếp bảo hắn đi làm, căn bản không cần giải thích nhiều như vậy.

Lục Tất Hành là sợ kẻ số nhọc lòng này lại mất công hỏi, cố ý phân tích cặn kẽ cho hắn nghe.

Thần kinh trì trệ của Lâm Tĩnh Hằng bị khuấy nhẹ, bỗng nhiên có cảm giác được chăm sóc… Là lạ, hơi không được tự nhiên, vô cùng ấm áp.

Đúng lúc này, hỏa lực Hiệp hội chống Utopia tập trung đột nhiên bắt đầu đợt oanh tạc điên cuồng cuối cùng, đồng thời, trên cơ giáp nhận được mệnh lệnh, Quân Đoàn Tự Do ra lệnh toàn tốc tiến công.

Lục Tất Hành rõ ràng bị hoàn cảnh thay đổi quấy nhiễu, tựa hồ do dự có nên đuổi theo hay không.

Lâm Tĩnh Hằng quả quyết nói: “Đừng để ý, rút khỏi đội ngũ Quân Đoàn Tự Do.”

“Hả?” Lục Tất Hành vừa vô thức nghe mệnh lệnh của hắn, vừa thầm nghĩ: giữa nơi đông người nói làm phản là làm phản, sẽ không bị bắn thành hố cát sau cơn mưa chứ?

Khi họ trà trộn vào, Quân Đoàn Tự Do bị quấy nhiễu, tất cả cơ giáp đều đang chạy tán loạn, bởi vậy không hề bất ngờ, song lúc này, trong tiểu cơ giáp xếp đội chỉnh tề đột nhiên xuất hiện một chiếc không nghe mệnh lệnh, lập tức như con rận trên đầu người hói, tức khắc dẫn đến Quân Đoàn Tự Do cảnh giác.

Nhất thời, vô số nòng pháo chĩa vào họ, song không đợi Lục Tất Hành có phản ứng, quấy nhiễu phức tạp hơn và mạnh hơn vừa rồi đột nhiên từ trong căn cứ Hiệp hội chống Utopia phóng ra, tích tắc biến Quân Đoàn Tự Do thành “quân đoàn não tàn”, đám người cải tạo bị cắt đứt dây anten trên đầu, lại thành ruồi nhặng không đầu, chẳng ai chú ý được đến ai!

Cùng lúc đó, bên phía Trạm Lư báo cáo trước: “Hiệu trưởng Lục, đã định vị được một điểm nhảy vũ trụ dùng cách dẫn lưu che giấu!”

Lâm Tĩnh Hằng: “Nhảy khẩn cấp.”

Lục Tất Hành lôi túi chườm nước đá có thể biến hình xuống, kéo hình dạng “ghế lười” ban đầu thành hình con trai, quấn kín Lâm Tĩnh Hằng bên trong, ôm hắn qua túi chườm nước đá, cơ giáp lập tức nhảy khẩn cấp.

Khí thể bảo hộ phóng ra gấp đôi, toàn bộ ùa tới Lâm Tĩnh Hằng, hắn như bị bao vào hổ phách, kín kẽ dừng hình trong dòng thời gian, chấn động và trọng lực thay đổi nhanh chóng trong quá trình nhảy khẩn cấp lại hầu như không có cảm giác gì.

Ngay sau đó, cơ giáp gạt đám đông ra khỏi Quân Đoàn Tự Do hỗn loạn, trực tiếp xuyên qua điểm nhảy vũ trụ che giấu kia, mà chân trước họ vừa rời khỏi, trong cơ giáp lập tức vang lên tiếng cảnh báo.

Trạm Lư: “Cách một ngày hành trình có sóng năng lượng mạnh…”

Lục Tất Hành ngẩng phắt đầu lên – căn cứ Hiệp hội chống Utopia nổ rồi!

Đó không phải mức độ mấy cơ giáp tự nổ kho vũ khí, mà là cả căn cứ thành một quả cầu lửa.

Trạm không gian làm căn cứ hang ổ Hiệp hội chống Utopia vô cùng lớn, gần ngàn vạn kilomet vuông, vượt xa cái thứ như hạt mè của Xú Đại Tỷ, cơ hồ chính là một cứ điểm không trung. Lúc này nó đột nhiên bắt đầu nổ từ trung tâm ra bên ngoài, hóa thành một vầng thái dương nhân tạo, ngọn lửa khổng lồ phóng lên trời, ngoác cái miệng dữ tợn, xé toang tầng khí quyển nhân tạo như tờ giấy bạc mỏng dính, cuốn thẳng tới Quân Đoàn Tự Do.

Quân Đoàn Tự Do tiến liều và hỗn loạn lúc này đã đến quá gần!

Hiệp hội chống Utopia vừa rồi tập trung hỏa lực, vậy mà là đang dùng sinh mạng đào bẫy, cả căn cứ cơ bản không định đào thoát, cứ thế chết cùng với đám người xâm nhập.

Cơ giáp người cải tạo bị cắt đứt tín hiệu truyền tin không có bất cứ phản ứng gì, tích tắc đã bị nuốt chửng, mà một bộ phận “người chăn cừu” xen lẫn trong người cải tạo vừa vặn ở ngoài cùng vòng vây, từ khó có thể tin nổi hoàn hồn lại, quay đầu chạy thục mạng, quân lính tan tác.

Cùng lúc đó, một tàu buôn nhỏ mặt mày xám xịt lại nhẹ nhàng xuyên qua điểm nhảy vũ trụ bọn Lục Tất Hành vừa dùng, cấp tốc bỏ trốn –

Lục Tất Hành sửng sốt sau đó lập tức ngộ ra, chết chung theo kiểu tự sát của căn cứ Hiệp hội chống Utopia không phải cùng đường, mà là để yểm hộ “tàu buôn” nhỏ này! Toàn bộ người và cơ giáp trong căn cứ đều làm mồi nhử cho mấy người này.

Đây tính là gì? Hi sinh vì đặc quyền sao?

Họ làm mồi cam tâm tình nguyện như vậy – rốt cuộc là bị lừa gạt, hay đã bị tẩy não, cho rằng mình đang hi sinh vĩ đại và bi tráng vì toàn nhân loại?

Nổ cũng nổ rồi, chẳng còn đường khảo chứng.

Lâm Tĩnh Hằng đẩy mạnh túi chườm nước đá và khí thể bảo hộ đông dính đẩy người ra, nhưng đột nhiên đứng dậy nhất thời lại không cảm thấy được chân mình, dưới đầu gối tê dại, cảm giác mất sức thình lình đến khiến hắn bước đầu tiên đã không vững, trực tiếp quỵ xuống, Lục Tất Hành sợ hãi bế hắn lên: "Lâm!"

Lâm Tĩnh Hằng: "Mạng tinh thần."

Chưa dứt lời hắn đã cường thế xông vào mạng tinh thần của Trạm Lư, tuy rằng Lục Tất Hành thỉnh thoảng lưu manh với hắn, nhưng trong tình huống như vậy không thể tranh nhau để cùng bị thương, cậu lập tức chủ động rút khỏi mạng tinh thần.

Lâm Tĩnh Hằng giơ tay vượt qua cậu, trực tiếp tìm một ống tiêm trong túi chườm nước đá biến hình, không đợi Lục Tất Hành nhìn thấy đã cài lên cánh tay, Lục Tất Hành nghe thấy tiếng động quay ngoắt đầu lại, ống tiêm thuốc thư giãn rỗng đã tự động rơi khỏi tay hắn.

Lâm Tĩnh Hằng rên khẽ một tiếng, cơ toàn thân vô lực co rút, dẫn đến xương cũng bắt đầu kêu, hắn hít sâu một hơi, đau đớn mà cứng đờ người.

Mạng tinh thần của Trạm Lư cuốn ra che kín cả trời đất, "tàu buôn" nhỏ mới trốn khỏi căn cứ Hiệp hội chống Utopia rõ ràng là cơ giáp ngụy trang, bất ngờ không kịp chuẩn bị đụng trúng, như một con muỗi tự chui đầu vào mạng nhện vậy.

Người lái trực tiếp bị quét rơi xuống mạng tinh thần, liền lập tức, Lâm Tĩnh Hằng không cho họ cơ hội phản ứng, sau khi tiếp quản tiểu cơ giáp tức thì tắt tất cả hệ thống cân bằng và hệ thống phỏng trọng lực, cơ giáp mới xuyên qua điểm nhảy vũ trụ vừa vặn đang xoay tròn tốc độ cao, người trong cơ giáp như chuột xông nhầm vào máy giặt trục lăn, màng tế bào suýt nữa bị hất nguyên bộ ra, trời đất đảo điên, bất tỉnh nhân sự, mất đi cơ hội ùa lên đoạt lại mạng tinh thần.

Cả người Lâm Tĩnh Hằng như mới vớt từ dưới nước lên, hắn cắn răng chịu qua uy lực của thuốc thư giãn một phút đồng hồ, không chỗ mượn sức, thoi thóp dựa lên người Lục Tất Hành. Trong một tích tắc, Lục Tất Hành thậm chí cảm thấy mình không nhìn thấy ngực hắn phập phồng, cậu vội vàng hoảng loạn xác nhận nhịp tim hắn, chẳng dễ gì tìm được động tĩnh dồn dập mà yếu ớt từ chỗ động mạch cổ hắn, hơi thở Lục Tất Hành nhịn trong cổ rơi ầm xuống, khiến cậu suýt nữa sụp đổ: "Anh muốn chết à!"

Giọng Lâm Tĩnh Hằng khản đặc không nói thành lời, hắn mang theo hai cơ giáp, lại lần nữa lao qua điểm nhảy vũ trụ. Sau khi thoát khỏi vòng chặn tín hiệu của Quân Đoàn Tự Do, lập tức phóng ra tín hiệu truyền tin viễn trình.

Thông qua tin tức trên kênh truyền tin của Quân Đoàn Tự Do biết được, võ trang chủ lực trong căn cứ Hiệp hội chống Utopia tựa hồ chỉ bị dụ đi chứ chưa bị tiêu diệt, mà khi nãy Quân Đoàn Tự Do lại nôn nóng tiến liều như thế, rất có thể là họ sợ chủ lực đối phương trở về bất cứ lúc nào, bởi vậy nơi đây không hề an toàn.

Song dù là Lâm Tĩnh Hằng kỹ càng đến mức độ này, cũng không ngăn được thời vận xấu, họ vừa rời khỏi, một đội cơ giáp Hiệp hội chống Utopia đột ngột xuất hiện tại điểm nhảy vũ trụ họ từng nán lại, thời gian chênh lệch trước sau không đến một phút, nếu không phải căn cứ Hiệp hội chống Utopia đã nổ tan xác, tưởng như đã mai phục sẵn từ trước vậy!

Trạm Lư: "Tiên sinh, thiết bị định vị truy tung trên cơ giáp tù binh bị kích hoạt rồi."

Lục Tất Hành giật mình: "Sao lại nhanh như thế?"

Lâm Tĩnh Hằng lập tức tập trung tất cả thiết bị định vị truy tung trên cơ giáp tháo xuống, nhưng đã không kịp.

Trạm Lư trải ra toàn diện mạng tinh thần của mình, bật quét viễn trình, phạm vi trải đến khu vực tương đối lớn, bao gồm tình hình tất cả điểm nhảy vũ trụ có thể lựa chọn xung quanh.

Lúc này, tọa độ của họ rõ ràng đã bị lộ, đối phương bị vướng con tin trong tay họ, sợ ném chuột vỡ đồ nên không tùy tiện đuổi theo, nhưng đã chia quân làm mấy đường, khống chế tất cả điểm nhảy vũ trụ bọn Lâm Tĩnh Hằng bây giờ có thể lựa chọn.

Nếu vẽ thành bản đồ, họ giống như con côn trùng bay bị bao vây, thiên la địa võng, tứ diện Sở ca.

Song phương giằng co trong chốc lát.

Lâm Tĩnh Hằng nắm vai Lục Tất Hành, vịn cậu cố gắng đứng dậy, đối với hết thảy bất lợi ngoài ý muốn trong chiến đấu đều đã rất quen: "Nối tù binh đến đây cho ta."

"Tàu buôn" bị bắt chậm rãi trôi đến, nối với cơ giáp của họ, trọng lực áp khí cấp tốc điều chỉnh xong, một loạt tiểu binh robot xông qua, giây lát sau khóa chắc tất cả mọi người bị bắt trên cơ giáp rồi lần lượt vác ra như xác chết.

Tổng cộng bảy tám người, thống nhất mặc trường bào vải bông mộc mạc, tóc cắt rất ngắn, trên người vậy mà không tìm thấy thiết bị đầu cuối cá nhân và hết thảy sản phẩm khoa học kỹ thuật, chỗ lưng trường bào vẽ dấu hiệu Hiệp hội chống Utopia – dây leo quấn thành một vòng tròn, bao quanh một hình người chính giữa, rất giống hình tượng "tiên tri" vẽ trên quyển sách nhỏ Hiệp hội chống Utopia truyền đạo năm xưa, hẳn là nhân vật trung tâm của tổ chức này, chỉ là không biết có sợ virus Cầu Vồng biến chủng hay không.

"Bọn họ chạy trốn nhất định đã mang theo tư liệu hạch tâm của Hiệp hội chống Utopia," Lâm Tĩnh Hằng

thông qua mạng tinh thần, khống chế radio trên cơ giáp phát ra tiếng thay, nói với Lục Tất Hành, "Cậu đi tìm thử trước, vừa phát hiện tin tức biến chủng virus Cầu Vồng, lập tức nghĩ cách thành lập truyền tin viễn trình, gửi cho Turan."

"À." Lục Tất Hành lạnh lùng trả lời một tiếng, sau đó không giải thích gì khoác cánh tay Lâm Tĩnh Hằng, nửa ép buộc mà bắt hắn đi.

Lâm Tĩnh Hằng: "Cậu… khụ khụ, cậu làm gì thế?"

"Lừa em sang bên kia, sau đó tách hai cơ giáp ra, phải chứ? Chiêu đã dùng một lần còn dùng lại, anh có thành ý không vậy?"

Lâm Tĩnh Hằng đang định biện giải, Lục Tất Hành rất không tin tưởng hắn lập tức cắt ngang: "Khỏi cần giải thích, uy tín của anh ở chỗ em đã phá sản lâu rồi – nếu không phải vì Trạm Lư có thể mở tất cả các khóa điện tử, em đã còng anh vào tay em luôn rồi."

Trạm Lư buông tay, thân tại doanh Tào tâm tại Hán mà trả lời: "Xin lỗi hiệu trưởng Lục, tôi đề cử thầy sử dụng còng tay người, cái đó tôi không thể can thiệp được."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Dẫn đầu Hiệp hội chống Utopia là một trọng giáp, chậm rãi lộ đầu ra từ điểm nhảy vũ trụ cách không xa, đối mặt từ xa, một loạt nòng đạn đạo tập trung vào họ.

Đối phương gửi tới yêu cầu đối thoại.

Lâm Tĩnh Hằng: "Trạm Lư, tiếp thay ta."

Trạm Lư nối máy, đứng trước ống kính thay Lâm Tĩnh Hằng, để Lâm Tĩnh Hằng trong mạng thông tin liên lạc khống chế hắn nói chuyện, chung khung hình với mấy vị tù binh bất tỉnh nhân sự đằng sau, cho người của Hiệp hội chống Utopia có thể nhìn thấy ngay.

Đại biểu Hiệp hội chống Utopia đại khái coi họ thành Quân Đoàn Tự Do, vừa đến đã kéo quân hỏi tội: "Các anh em của chúng tôi tắm máu chiến đấu ở liên minh, giải phóng toàn nhân loại, đều là người vực ngoại, mà các vị ở sau lưng thừa nước đục thả câu?"

Khuôn mặt trí tuệ nhân tạo Trạm Lư nhếch lên một nụ cười khẩy độ phỏng chân rất cao: "Thích nói thế nào thì tùy, người của các ngươi hiện giờ đang ở trong tay ta."

Trên mặt Hiệp hội chống Utopia lộ ra thần sắc nhẫn nhịn cố nén lửa giận: "Tôi biết các vị muốn cái gì, tài liệu của kế hoạch Nữ Oa tôi có thể làm chủ hưởng chung, nhưng các vị phải lập tức thả con tin, trả

‘Phương Chu’ lại cho chúng tôi!”

Lục Tất Hành nhỏ giọng nói: “Thì ra cơ giáp te tua ngụy trang thành tàu buôn nhỏ này tên ‘Phương Chu’.”

Sắc mặt Lâm Tĩnh Hằng có chút nghiêm trọng, thông qua miệng Trạm Lư, hắn nói: “Đừng lừa kẻ ngu ngốc, tài liệu kế hoạch Nữ Oa ở ngay trên Phương Chu chứ gì, bây giờ cũng nằm trong tay ta rồi, ngươi lấy thẻ bạc của ta đặt cược, nào có chuyện hời như thế? Muốn giữ mạng mấy vị tiên tri này của các ngươi không? Muốn, thì lập tức nhường đường, bằng không mỗi phút ta giết một kẻ, ngươi cảm thấy kẻ nào chết trước thì thích hợp?”

Đại diện Hiệp hội chống Utopia nghiến răng nghiến lợi nói: “Chúng ta phấn đấu vì toàn nhân loại, khi cần thiết, bất cứ ai bất cứ việc gì đều có thể hi sinh, ngươi đừng cho rằng làm thế là có thể áp chế tổ chức!”

Lâm Tĩnh Hằng nói bằng giọng khá không đáng kể: “Được lắm, nổ súng đi.”

Lúc này, Lục Tất Hành đã mở hệ thống hạch tâm của “Phương Chu”, các thư mục ẩn như trong suốt, lần lượt nhảy ra nơi cậu đi qua, tốc độ cậu phá giải mã hóa nhanh kinh người, kéo chặt Lâm Tĩnh Hằng cũng không chậm trễ tiến độ: “Tìm được rồi, từ từ, trong đây có một văn kiện mã hóa cực kỳ phức tạp… Ừm, dùng ‘mã hóa Arreteau’, phiền phức rồi…”

Cậu còn chưa dứt lời, hệ thống mã hóa bị chạm vào phát ra cảnh báo, mà quỷ dị là, tiếng cảnh báo tương tự cũng vang lên trong kênh truyền tin của Hiệp hội chống Utopia!

Lục Tất Hành: “Em đụng tới trọng điểm rồi sao?”

Lâm Tĩnh Hằng thầm nghĩ: “Nguy rồi.”

Lâm Tĩnh Hằng vừa rồi còn vẻ mặt lưu manh bảo đối phương nổ súng tích tắc căng lồng phòng hộ đến lớn nhất, đồng thời tăng tốc hết cỡ, tiểu cơ giáp vốn lặng lẽ tự quay tại chỗ lao đi như cơn lốc, sượt qua đạn đạo của Hiệp hội chống Utopia đầy nguy hiểm – đối phương lại thật sự không để ý tính mạng con tin, xem ra là đề phòng cơ mật hạch tâm bị tiết lộ, bọn họ thà nổ bay con tin lẫn “Phương Chu”!

Sau trọng giáp, vô số chiến giáp cỡ trung lũ lượt tập trung vào con côn trùng bay không biết tự lượng sức, liên lạc đã tự nhiên bị ngắt, tiếp đó pháo ion ùn ùn trời đất xen lẫn đạn đạo ầm ầm kéo đến, lấp kín không gian!

Tránh cũng không thể.

Đúng lúc này, tín hiệu truyền tin viễn trình gửi đi rốt cuộc có trả lời, thành lập kết nối song hướng với căn cứ sao Khải Minh.

Trong lúc chỉ mành treo chuông, Lục Tất Hành ngay cả bóng Turan cũng chưa nhìn rõ, không chút nghĩ ngợi nén hết tài liệu của virus Cầu Vồng gửi qua – cho dù hai người họ bị nổ thành tro bụi, ít nhất Thiên Hà Số 8 không đến mức lần thứ hai bị bệnh dịch giày xéo.

82. Quyển 3 - Chương 82

Liên lạc viễn trình giữa căn cứ sao Khải Minh và bọn Lâm Tĩnh Hằng đã đứt rất lâu. Turan làm trung khu của sở chỉ huy lâm thời, phải phối hợp với Hoàng Thử Lang lừa gạt, phải điều phối Bạch Ngân Cửu và Đội Tự Vệ, phải thấp tha thấp thỏm chờ nghe tin tức xấu nhất, đã làm việc hai ngày liên tục. Đến bây giờ, Độc Nhãn Ưng đã dẫn về hết những người lão có thể dùng được, đội y tế chạy ngược chạy xuôi thay cho Đội Tự Vệ, chỉ để lại một bộ phận nhân viên thay ca của Bạch Ngân Cửu duy trì trật tự, dự phòng sự kiện bất ngờ.

Căn cứ sao Khải Minh, ngổn ngang nằm đầy những người ngủ trong quần áo cách ly.

Người đã làm hết sức, chỉ chờ thiên mệnh.

Turan đợi thiên mệnh nửa chừng, buồn ngủ đến mức linh hồn bay ra ngoài, cô nàng giữ nguyên tư thế ngồi ngay ngắn mà ngủ, hệt như một con chim vậy.

Một ngày của sao Khải Minh dài đến mệt mỏi, chẳng dễ gì chịu đến chạng vạng, trên trời đột nhiên tụ lại mây đen rất dày, chúng nặng nề đè xuống, chiếu bóng râm dài thượt trên mặt đất. Độc Nhãn Ưng đứng ở cửa sổ, hút thuốc hết điếu này đến điếu khác, thời điểm tín hiệu truyền tin viễn trình lần thứ hai đến, lão nhìn Turan ngủ say như chết một cái, tiện tay xác nhận mật khẩu.

Tay còn chưa đặt xuống đã nghe "Uỳnh" một tiếng, đội trưởng Đệ Cửu Vệ như chú chim giật mình nhảy bật lên tại chỗ, còn tưởng là có địch tập kích, ấn khẩu súng trên hông, chốt an toàn bắn ra, cô nàng mới đằng đằng sát khí mở mắt, nhìn thấy một đám cháy trên màn hình viễn trình đã gián đoạn cả buổi, sửng sốt: "Tình hình gì thế? Chuyện gì đang diễn ra?"

Độc Nhãn Ưng chỉ nhìn thấy bóng Lục Tất Hành lướt qua, lão lao đến trước màn hình, hình ảnh ấy rung như Parkinson, lúc sáng lúc tối, cảnh báo chói tai không dứt, song không thấy người nữa.

Đôi mắt Độc Nhãn Ưng đột nhiên đỏ lên, lão chỉ hận không thể ngồi tín hiệu viễn trình bay đến vực ngoại để bắn thủng đầu Lâm Tĩnh Hằng.

Mày có biết tao tìm được nó khó khăn nhường nào?

Mày có biết tao tốn bao nhiêu công sức mới nuôi nó lớn lên?

Cho dù mày lợi dụng nó, dùng nó làm hổ phù hình người, thế thì cũng đành, nhưng làm sao mày dám…

Độc Nhãn Ưng đấm thiết bị thu tín hiệu viễn trình, Turan giật nảy mình, sấp ngửa chặn lão lại: "Bình tĩnh bình tĩnh, chúng tôi đều hiểu tâm trạng ông, nhưng số liệu nén gửi về này là liều chết lấy được, dù tốt dù xấu hãy để tôi nhận… Lục tiên sinh!"

Trong lòng Độc Nhãn Ưng giống như cháy rực Tam muội chân hỏa, lý trí sớm đã chẳng còn thi cốt: "Cô cút đi cho tôi!"

Turan không tiện đánh trả, bị lão đẩy lui nửa bước, bỗng nhiên liếc thấy hình ảnh viễn trình: "Từ từ, cơ giáp này không phải chiếc họ lái lúc đi."

Độc Nhãn Ưng khựng lại.

Turan nhìn lão một cái, quay người vỗ lên tường, kêu một tiếng vào camera dưới hầm giam: "Lôi Hope lên đây cho ta!"

Vực ngoại – trong lửa đạn như vậy, bất luận là "Phương Chu" hay tiểu cơ giáp, đều không có chỗ để trốn.

Lồng phòng hộ của cơ giáp có thể chịu pháo ion cường độ nhất định, nhưng không chịu được mấy chục đợt sóng hạt năng lượng cao đan xen, độ nóng đáng sợ ấy có thể tan chảy mọi thứ. Mà với tốc độ của cơ giáp căn bản không thể nhanh hơn pháo ion, muốn nhảy cũng không được.

Bình thường tới bước đường cùng này, cho dù là Lâm Tĩnh Hằng, cũng nên lợi dụng giây lát này hồi ức cuộc đời mình một chút, hắn đã dốc hết toàn lực mà vẫn chẳng ích gì, có lẽ hết thảy đều là số mệnh định trước. Trong lịch sử loài người, có vô số nền văn minh từng tồn tại, bị chôn vùi dưới bùn lầy của dòng thời gian dài lâu, mục rữa, hoặc ngưng tụ thành hóa thạch, có lẽ quan sát dọc theo lịch sử và tương lai, giờ này phút này chính là bắt đầu của Thiên Hà Số 8 chìm xuống, giữa nước lũ, một con người nhỏ bé lại có thể làm gì đây?

Nhưng… trên cơ giáp còn một người khác, một người bất luận thế nào cũng không thể xảy ra chuyện.

Lâm Tĩnh Hằng chợt cắn răng: "Trạm Lư!"

Thân thể Trạm Lư theo tiếng "tan chảy", cơ hồ nháy mắt đã từ tiểu cơ giáp cách vách "thẩm thấu" sang Phương Chu, cấp tốc thay thế mạng tinh thần vốn có trên đó.

Mà chỉ một lúc như vậy, pháo ion năng lượng cao dày đặc đã đuổi kịp, lồng phòng hộ của "Phương Chu" bắt đầu tan chảy.

"Lồng phòng hộ bị nhiệt độ cao phá hủy, độ hư hao liên tục tăng lên, 50%… 60%…"

"Cảnh cáo, tốc độ lồng phòng hộ bị hủy hoại quá nhanh -"

Thuốc thư giãn nóng nảy cơ hồ phá hủy một chút sức đề kháng cuối cùng trên người Lâm Tĩnh Hằng.

Trạm Lư ở trong mạng tinh thần nhắc nhở hắn: "Tiên sinh, nhiệt độ cơ thể ngài bây giờ đã hơn bốn mươi độ, tinh thần lực đang giảm xuống, độ kết hợp người cơ..."

Lâm Tĩnh Hằng nhắm mắt bịt tai: "Khởi động chương trình tự nổ kho vũ khí."

Trạm Lư: "Vâng, chương trình tự nổ cần xác nhận hai lần -"

"Lồng phòng hộ hỏng 85%, lồng phòng hộ sắp mất hiệu lực -"

Lâm Tĩnh Hằng: "Xác nhận lần nữa, tự nổ kho vũ khí, tháo dỡ kho vũ khí."

Hai tiểu cơ giáp nối vào nhau đồng thời tháo dỡ kho vũ khí, ngay nháy mắt thân cơ và kho vũ khí tách ra đầy nguy hiểm, mấy chục phát đạn đạo bên trong khởi động chương trình tự nổ hoàn tất. Vụ nổ xé toạc lồng phòng hộ còn sót lại trên Phương Chu, thân cơ rung như sắp bung đến nơi, phần đuôi bốc cháy, hai người đồng thời văng ra, Lục Tất Hành đập lưng lên vách cơ giáp, cậu che chở Lâm Tĩnh Hằng gắt gao trong lòng, nhưng virus Cầu Vồng có sức phá hoại kinh người, mu bàn tay hắn cọ lên cổ tay áo cậu, lại bị áo sơ mi cọ ra một vết máu hãi người.

Và đồng thời, vụ tự nổ như tự sát này lại tạo ra hiệu quả lấy độc trị độc, vụ nổ mạnh đối với sóng hạt năng lượng cao bám riết không buông mà nói, như một tấm sắt cắm giữa dòng nước, sóng hạt vốn cuốn tới chia làm hai đường sượt qua thân cơ!

Ngay sau đó, trước khi đạn đạo tốc độ khá chậm đuổi kịp, hai cơ giáp nối vào nhau đồng thời nhảy khẩn cấp!

Ngũ tạng lục phủ Lâm Tĩnh Hằng tựa hồ bốc cháy, khói đặc cuồn cuộn làm phỏng tứ chi, ý thức của hắn như con thuyền thủng chầm chậm chìm xuống biển sâu, bị nước biển đen kịt nhấn chìm, không chỗ giãy giụa, ý nghĩ "nhất định phải đưa Lục Tất Hành còn sống ra khỏi đây" lại như một cây kim, dưới sóng cả ngập trời, phản chiếu ánh sáng trắng của tia chớp, kéo một tia thần trí hắn lên lơ lửng như treo mạng.

Trạm Lư trong mạng tinh thần lo lắng lặp đi lặp lại khơi thông ý thức của hắn, song hắn đã không còn sức phản ứng, tích tắc nhảy khẩn cấp, Lâm Tĩnh Hằng hạ chỉ lệnh cuối cùng – Phương Chu và tiểu cơ giáp họ lái khi đến tách ra, Phương Chu tắt tất cả hệ thống động lực, tiểu cơ giáp toàn tốc lao đến phía trước.

Sau đó trước mắt hắn hoàn toàn tối đi.

Ngay tích tắc tiểu cơ giáp lao ra điểm nhảy vũ trụ, hải tặc Hiệp hội chống Utopia ôm cây đợi thỏ gần điểm nhảy vũ trụ liền tập trung vào nó, bảy tám phát đạn đạo gào thét lao tới, nổ tan xác tiểu cơ giáp.

Trong kênh truyền tin của Hiệp hội chống Utopia, tiếng báo cáo lạnh như băng vang lên: "Tiểu tổ số 4, mục tiêu đã bị bắn rơi."

"Đã nhận được."

"Chờ một chút, gần điểm nhảy vũ trụ xuất hiện phản ứng năng lượng mỏng manh, khả năng là khoang sinh thái bỏ trốn, đề nghị quét lại lần nữa."

"Không phải khoang sinh thái…"

Dư uy tiểu cơ giáp nổ đã biến mất, Phương Chu thong thả bay ra từ trong điểm nhảy vũ trụ, như một con thuyền ma chết đi đã nhiều năm.

Cơ giáp ngụy trang thành tàu buôn này còn sót lại một nguồn năng lượng dự phòng, không biết có phải là trục trặc rồi hay không, hệ thống động lực tắt, nửa thân cơ cháy rụi trượt ra, dù nó may mắn không nổ tung thì cũng đã không thành hình dạng, chẳng khá khẩm gì hơn rác vũ trụ.

"Là Phương Chu!"

Bọn hải tặc nhanh chóng nhắm thẳng nòng pháo vào nó, nhưng không tùy tiện nổ súng.

Hiệp hội chống Utopia không hề biết bên trong tiểu cơ giáp nghi là "Quân Đoàn Tự Do" phía trước có thiết bị ăn gian như Trạm Lư, trên lý luận, mạng tinh thần của tiểu cơ giáp là không thể thực hiện bao trùm điểm nhảy vũ trụ xung quanh, cũng chẳng cách nào quét viễn trình. Nói cách khác, cả bọn bắt cóc trong tiểu cơ giáp lẫn con tin, hẳn đều không biết bên này điểm nhảy vũ trụ có mai phục.

Tư thế tiểu cơ giáp lao ra điểm nhảy vũ trụ vừa rồi, vừa vặn giống nóng lòng vứt bỏ gánh nặng con tin chạy trốn.

"Cẩn thận, khoan hãy nổ súng, mục tiêu đã bị nổ hủy, trong Phương Chu khả năng là người một nhà."

Lục Tất Hành bị máu Lâm Tĩnh Hằng quẹt đầy tay, lần đầu tiên hi vọng trên người mình có thể thêm ít thịt mỡ mềm mại. Cậu hầu như không dám dùng tay chạm vào Lâm Tĩnh Hằng nữa: "Trạm Lư, Trạm Lư… giúp, giúp tôi một chút."

Trạm Lư hóa thành hình người, hắn khom lưng, hai tay tan chảy như sáp nến, thành một đôi nệm mềm, vật liệu biến hình sáu trăm vạn một gram cuối cùng đã thể hiện một chút tác dụng, nệm mềm mại cuộn Lâm Tĩnh Hằng đặt trong một khoang y tế còn sót lại của Phương Chu.

Khoang y tế thô sơ cũng chỉ là méo mó có còn hơn không, tối đa có thể hạ nhiệt bằng vật lý, và phòng tránh hắn va chạm thêm mà thôi.

Ban nãy khi hai cơ giáp tách ra, cậu đã hiểu dụng ý của Lâm Tĩnh Hằng, Lục Tất Hành kề trán trên nắp khoang y tế lạnh ngắt, ép mình ổn định tâm thần, co mạng tinh thần của Trạm Lư lại nhỏ nhất.

Phương Chu thong thả bay tới trước mắt bọn hải tặc, trong đầu Lục Tất Hành cùng một thời gian nghĩ ra vô số biện pháp chạy trốn, rồi lại lần lượt từ bỏ.

Lâm Tĩnh Hằng vừa rồi thành công mê hoặc đối phương, nhưng bây giờ thì sao? Rốt cuộc làm sao mới có thể trốn đi ngay trước mắt nhiều hải tặc như vậy?

Nếu đối phương muốn vớt, cậu có phản kháng không?

Phản kháng, chẳng khác nào bại lộ mình trước mấy chục cơ giáp súng ống sẵn sàng, chỉ có kết cục tan xương nát thịt. Không phản kháng, thì chờ bị bắt sống.

Bản thân cậu thì không sao, nhưng mà Lâm…

Lục Tất Hành suýt nữa không có dũng khí nhìn hắn lần thứ hai.

Bởi vì da bắt đầu rách ra, vạt áo trước của Lâm Tĩnh Hằng loang lổ vết máu, một chân vặn vẹo mất tự nhiên, hẳn là di chứng co quắp cơ do thuốc thư giãn mang đến, nhưng đau đớn đã bị virus Cầu Vồng át đi, bản thân hắn vậy mà cũng không phát hiện, lúc này thân thể yếu ớt không chịu nổi bất cứ va chạm nào, chỉ có thể để khoang y tế chậm rãi bình phục.

"Hiệu trưởng Lục," Trong mạng tinh thần truyền đến tiếng Trạm Lư, "Đối phương gửi yêu cầu đối thoại."

Lục Tất Hành giật mình.

"Yêu cầu đối thoại một lần…"

"Yêu cầu đối thoại hai lần…"

Nòng pháo của bọn hải tặc lóe sáng chuẩn bị bắn ra bất cứ lúc nào, làm sao tiếp đây?

Đột nhiên, có người lên tiếng: "Lâm tướng quân."

Lục Tất Hành quay phắt đầu lại, phát hiện là cổng thông tin viễn trình ban nãy vẫn chưa ngắt, lúc này thoát khỏi sóng hạt năng lượng cao, trường năng lượng ổn định, lại ở gần điểm nhảy vũ trụ, truyền tin viễn trình không biết làm sao kết nối lần nữa, một người đàn ông trung niên hết sức xa lạ đối với cậu xuất hiện trên màn hình.

Sau đó Turan từ sau lưng ông ta lộ mặt ra: "Hiệu trưởng Lục, đây là tiên sinh Hope, tướng quân đâu? Các cậu bây giờ tình hình thế nào?"

Lục Tất Hành thoạt đầu sửng sốt, sau đó đột nhiên nhảy bật lên –

Đúng rồi, Hope nói mình vốn rất có địa vị trong Hiệp hội chống Utopia, do tranh đấu nội bộ bị trục xuất tới Vệ đội thân vương Cayley, cho nên ông ta mới biết hang ổ vực ngoại của Hiệp hội chống Utopia, nếu ông ta không nói dối…

Không, dù ông ta đã nói dối, bây giờ cũng chỉ có thể chữa ngựa chết như ngựa sống!

Lục Tất Hành lập tức bảo Trạm Lư gửi ảnh mấy tù binh xúi quẩy khi nãy cho Hope, trực tiếp nhảy qua màn hàn huyên và tự giới thiệu: "Ông có quen ai trong đây không, có ai ông có thể thử giả mạo không?"

Hope không hiểu lắm: "Sao cơ?"

Cơ giáp Phương Chu lại lần nữa nhắc nhở: "Yêu cầu đối thoại bốn lần…"

Lòng bàn tay Lục Tất Hành túa mồ hôi: "Rốt cuộc có hay không?"

"Người thứ ba bên tay trái, là tiên tri Lundholm, tôi có quen biết sơ sơ, nhưng…"

"Yên cầu đối thoại năm lần…"

"Đừng nhưng nhị nữa, bây giờ dựa vào ông cứu mạng, yên tâm, không cần ông lộ mặt đâu." Dưới áp lực lớn, đại não Lục Tất Hành vận chuyển hiệu suất cao chưa từng có, cậu sai Trạm Lư dùng bạo lực phá hỏng vỏ ngoài của thiết bị cổng truyền tin viễn trình, tài cao gan lớn trực tiếp lôi con chip hạch tâm phức tạp ra, nối với thiết bị đầu cuối cá nhân của mình, làm thiết bị trung chuyển tạm thời, sau đó bắt chước theo cổng truyền tin trên Phương Chu, làm thế đám hải tặc không truy tung được tín hiệu truyền tin viễn trình, Hope đối thoại trực tiếp với bọn họ, nghe sẽ giống như bản thân ông ta đang ở ngay trên Phương Chu.

Sau đó, Lục Tất Hành làm lỏng cổng truyền hình ảnh, nhắm thẳng ống kính vào bàn tay loang lổ vết máu của Lâm Tĩnh Hằng, hít sâu một hơi, khi yêu cầu đối thoại lần thứ bảy gửi đến, nối máy.

Người phụ trách Hiệp hội chống Utopia trong nháy mắt nghe thấy thông tin liên lạc kết nối, hơi bất ngờ thả tay xuống, rút về mệnh lệnh chuẩn bị nã pháo.

Màn hình thông tin trước mắt hắn lóe lên, tiếp đó một người toàn thân chi chít vết máu từ ngực trở xuống hiện ra, nhưng chỉ lướt qua, ngay lập tức, thiết bị truyền tin của đối phương giống như bị trục trặc gì, không đợi bọn họ thấy rõ, màn hình chớp nháy rồi không nhìn thấy gì nữa.

Người phụ trách tiểu phân đội này của Hiệp hội chống Utopia nhíu mày, vỗ vai liên lạc viên, ý bảo hắn tránh ra, đích thân tiến lên trao đổi.

Lục Tất Hành nghe thấy đối phương nói một câu bằng ngôn ngữ cậu chưa từng nghe bao giờ, lập tức ngẩng đầu nhìn Trạm Lư.

Trạm Lư lắc đầu – loại ngôn ngữ này không có trong kho số liệu của hắn.

Cổng truyền tin viễn trình, Hope thông qua chữ viết nói cho cậu biết: "Đây là ngôn ngữ 'tiên tri', trong Hiệp hội chống Utopia, chỉ có người đạt tới cấp tiên tri mới được học, hắn vừa hỏi, người trong Phương Chu là vị tiên tri nào."

Ngay sau đó, bên phía Hiệp hội chống Utopia lại dùng ngôn ngữ như vậy nói thêm một câu.

Hope: "Hắn hỏi tiên tri trên Phương Chu thân thể không khỏe phải không."

Lục Tất Hành thông qua mạng tinh thần, trực tiếp chuyển lời mình muốn nói thành văn tự, đánh lên màn hình viễn trình, trao đổi với Hope: "Nói với hắn là ông đã bị nhiễm virus Cầu Vồng."

Hope khó xử ra mặt, dường như ông ta thật sự là một tín đồ nghiêm với bản thân, bảo nói dối còn khó hơn giết ông ta.

Độc Nhãn Ưng thấy thế xách súng muốn đập đầu ông ta, Turan vội vàng cản lại.

Turan là một kẻ cuồng đổi mặt không biết xấu hổ, trước kiêu căng sau cung kính, lật mặt như lật sách, lúc này có việc cầu người, tư thái lại rất nhún nhường, nhỏ giọng khẩn thiết nói bên tai Hope: "Tiên sinh Hope, giáo lý của các ông không phải là vì cứu vớt người đời ư? Quy định nhỏ nhặt chẳng đáng kể, đều chỉ để quy phạm hành vi bình thường mà, khi tổng giáo lý xung đột với quy củ giáo điều, nên nghe bên nào, còn cần phải nói sao?"

Hope bất đắc dĩ nhìn Turan một cái, cảm giác đám lính không có tín ngưỡng này thật sự là đạo đức thấp kém, cô nàng như đã mất trí nhớ, không hề nhớ mình mới sử dụng bạo lực, xấu xa đến mức vừa vô sỉ vừa mông muội.

Nhưng trên việc này cô nàng nói có lý.

Hope dừng lại, ho mạnh hai tiếng, để giọng vừa khàn vừa ồm, sau đó ông ta hít sâu một hơi, dùng tiếng tiên tri mở miệng: "Ta là Lundholm, ta… khụ khụ… không ổn lắm, hiện tại đã nhiễm virus Cầu Vồng biến chủng."

Do không quen nói dối, giọng ông ta có chút căng thẳng, song cảm giác yếu ớt lại rất thích hợp giả làm

bệnh nhân một cách bất ngờ.

Bên phía Hiệp hội chống Utopia kinh hãi, quang quác nói: "Cái gì? Làm sao có thể? Trong Phương Chu bây giờ còn ai khác không?"

Hope nhìn lướt qua lời nhắc của Lục Tất Hành: "Không biết, tiên tri Roald đã ngất xỉu, ta không biết ông ta còn sống hay đã chết, tiên tri Maggie liên tục chảy máu, ta gọi không trả lời… Người bắt cóc chúng ta đến từ Quân Đoàn Tự Do, trong chúng ta có kẻ phản bội, đối phương đến vì kế hoạch Nữ Oa, để ép chúng ta giao ra tài liệu nghiên cứu, bọn họ vừa xâm lấn kho số liệu của Phương Chu, vừa phun mầm bệnh dày đặc trong Phương Chu… Các anh chị em khác bị bọn họ trói lên cơ giáp tra tấn ép cung, vừa rồi…"

Loại ngôn ngữ tiên tri này có cảm giác nhịp điệu đặc biệt, nghe như biến đổi từ ngôn ngữ Địa Đầu cổ nào đó, Trạm Lư đang không ngừng thu thập giọng nói thử phân tích. Chuyện đến bây giờ, Hope đã bất chấp giá nào, nói càng lúc càng xuôi, ông ta tự có khí chất giả thần giả quỷ, khi dùng giọng điệu suy yếu nói tiếng tiên tri, có cảm giác bi thương không nói thành lời.

Bên phía Hiệp hội chống Utopia vội nói: "Không sao, tiên tri Lundholm, bây giờ ngài không cần làm gì cả, bọn ta sẽ vớt Phương Chu, cứ yên tâm, trên Phương Chu có mẫu kháng thể, chỗ bọn ta có vật tư y tế dồi dào, có thể phục chế hàng loạt rất nhanh thôi!"

Tim Lục Tất Hành đập như điên, cậu quay đầu nhìn két an toàn be bé không nổi bật dưới hệ thống khống chế chính, cắn mạnh đầu lưỡi mình, dùng hết sức lực bình sinh mới không lập tức xông lên, cho Hope một đoạn dài nhắc tuồng trước.

Hope đảo ánh mắt qua, kinh ngạc nhìn hướng Lục Tất Hành, lập tức dịch thành ngôn ngữ tiên tri, thấp giọng nói như hát: "Quân Đoàn Tự Do làm sao không biết chúng ta có mẫu kháng thể? Virus Cầu Vồng bọn họ phun tới chúng ta không phải bản ban đầu, cũng không phải là phương hướng nghiên cứu của kế hoạch Nữ Oa, mà là tự mình nghiên cứu phát triển, ngài biết các thực nghiệm tiếng xấu lan xa của bọn họ…"

"Tiên tri!"

Hope thở dài, nói tiếp lời thoại phần sau: "Đừng vớt, đừng để nhiều người hơn tiếp xúc với nó, Phương Chu đã sắp hết năng lượng, rất nhanh ngay cả truyền tin cơ sở cũng đứt, chúng ta sẽ như các vì sao trôi đến nơi sâu trong vũ trụ chưa biết, virus sẽ chết, nhục thể cũng sẽ chết, biến thành tiêu bản sấy khô, một ngày kia sẽ tan ra trong một vụ va chạm nào đó, tồn tại bằng phương thức khác, cũng xem như là một loại trở về tự nhiên. Người anh em, ta đang nghĩ… Kế hoạch Nữ Oa thật sự chính xác ư? Cho dù con người ngạo mạn dùng các loại kỹ thuật không thể tưởng tượng cướp đoạt thiên nhiên, không chịu chấp nhận chọn lọc tự nhiên, mấy ngàn mấy vạn năm chưa sàng lọc và tiến hóa, chúng ta toan tính khởi động lại tiến trình tiến hóa của loài người, hành vi ấy chẳng lẽ không ngạo mạn?"

Hai kênh truyền tin, trung chuyển bằng thiết bị đầu cuối cá nhân của Lục Tất Hành, kết nối chặt chẽ, im lặng chốc lát.

Hope tiếp tục dùng tiếng tiên tri lừa gạt: "Biết đâu trong một chút thời gian cuối cùng của sinh mạng ta có thể nghĩ thông suốt vấn đề này – ta đã xóa sạch tất cả số liệu trong Phương Chu, không có nguy cơ bị lộ đâu, yên tâm đi. Tạm biệt, các anh chị em, ngợi ca sinh mạng và tự nhiên vĩ đại."

Trạm Lư đúng lúc mô phỏng tiếng "tít tít" cạn kiệt năng lượng, lập tức cắt đứt liên lạc với Hiệp hội chống Utopia.

Hope nhìn Lục Tất Hành bằng ánh mắt phức tạp: "Hiệu trưởng Lục phải chứ? Làm sao thầy biết dự tính của tổ chức khi bắt đầu kế hoạch Nữ Oa?"

Phương Chu còn chưa thoát hiểm, Lục Tất Hành thần kinh căng thẳng, chẳng có thời gian để ý đến ông ta, chỉ nhanh chóng nở nụ cười: "Đoán."

Tiểu cơ giáp tơi tả xuyên qua Hiệp hội chống Utopia đông nghìn nghịt, dưới họng pháo nhìn theo, chậm chạp trôi đến phương xa, cho dù Lục Tất Hành hận không thể nhảy ngay tại chỗ, lúc này cũng chẳng dám tăng tốc mảy may.

Đột nhiên, Trạm Lư nói: "Báo động năng lượng cao!"

Thần kinh mọi người đều căng thẳng theo câu này, bọn hải tặc phía sau đồng thời giơ nòng pháo ion, Turan cho rằng thất bại trong gang tấc, hầu như không dám nhìn, tay Lục Tất Hành nắm chặt trên khoang y tế nhỏ bên cạnh, cậu nhắm mắt lại, cố nhịn không nhúc nhích.

Pháo ion gầm thét không nhắm vào họ, sượt qua Phương Chu đang đều đều trôi thẳng, giống như một loạt pháo mừng, bọn hải tặc Hiệp hội chống Utopia bắn xong đợt pháo ion này thì không có động tĩnh gì nữa, lẳng lặng nhìn theo Phương Chu đi xa, trôi thẳng ba tiếng, đến khi không còn nhìn thấy nhau.

Mồ hôi lạnh trên người Lục Tất Hành cơ hồ ngấm ướt quần áo, cậu thất tha thất thểu phá két an toàn, thấy bên trong chia làm các ô nhỏ khác nhau, cậu luống cuống nhìn lướt qua nhãn của hàng loạt mẫu, rốt cuộc tìm được một dòng chữ nhỏ " -1virus Cầu Vồng biến chủng", tức khắc thoát lực quỳ xuống.

"Quét điểm nhảy vũ trụ gần nhất," Lục Tất Hành nói khàn khàn, "Đi… chúng ta đi."

83. Quyển 3 - Chương 83

Ngân Hà Thành của sao Khải Minh bắt đầu bước vào mùa mưa.

Trong vườn cây Hiệp hội chống Utopia để lại căn cứ, cây cối và nấm thích râm thích ẩm bắt đầu tốt tươi, tiếng mưa rơi tí tách như đồng hồ, vang từ sớm đến tối, không ngừng nhỏ xuống mái hiên cũ nát, trên đường vẫn rất vắng người, thỉnh thoảng có người vội vã che ô chạy qua, nhìn từ trên cao giống như từng đóa hoa hối hả xuôi dòng vậy.

Lâm Tĩnh Hằng bị tiếng mưa rơi đánh thức một lần – đã rất lâu rồi hắn không nghe tiếng mưa rơi như thế, sao Bắc Kinh khí hậu khô hạnh, mùa đông dài lâu như vĩnh viễn không qua đi, mà căn cứ nhân tạo của Xú Đại Tỷ thì dùng hệ thống tuần hoàn nước nhân tạo, không hô mưa gọi gió thoải mái như vậy.

Hắn mở mắt ra trong cơn ác mộng mờ mịt, nhìn thấy nắp khoang y tế trên đầu, bỗng nhiên như trở về đêm mưa bị nhốt trong khoang cấp cứu hơn ba mươi năm trước, ký ức và hiện thực hỗn loạn đan xen, Lâm Tĩnh Hằng bất phân tốt xấu phá nắp khoang y tế, kim tiêm trên người thoáng cái bay ra, hắn nửa tỉnh nửa mê cũng không biết đau, giãy giụa bò ra khoang y tế, chân mềm nhũn quỵ xuống đất, sau đó là trời đất quay cuồng, bên tai chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập.

"Ta phải… ta phải đi…"

Một người mặc quần áo cách ly màu trắng dẫn một nhóm robot y dụng lao tới, hò la đè hắn lại, thuốc trấn định bơm vào mạch máu, ý thức của Lâm Tĩnh Hằng lại lần nữa mơ màng chìm vào bóng tối vô bờ.

Không biết qua bao lâu, ý thức mới lại lần nữa khôi phục, Lâm Tĩnh Hằng mơ thấy một đoạn ghi hình trên vũ trụ.

Đó là tài liệu cơ mật, tiến sĩ Lance của học viện Ulan không biết nhờ vào quan hệ nào mới kiếm được một bản phim gốc, gửi cho hắn làm quà vào ngày tốt nghiệp.

Đoạn phim quay bằng thiết bị quay quân dụng của cơ giáp, ngoại trừ cảnh thật rõ nét, trên màn hình còn nhảy các loại số liệu, ghi lại chính xác các số liệu lúc ấy như tọa độ, hoàn cảnh, nhiệt độ và sóng năng lượng.

Địa điểm tọa độ ở gần "Mân Côi Chi Tâm" của Thiên Hà Số 1, quay đêm Lục Tín "bỏ trốn".

Truy binh liên minh đuổi riết không bỏ, liên tục mấy đợt đạn đạo đã từ trên đài phóng bắn ra, nền đoạn phim có một chút tạp âm, một người đàn ông trầm giọng nói: "Đạn đạo có tác dụng đếch gì, đạn đạo Lục Tín từng gặp còn nhiều hơn gạo bọn mày ăn! Bên trên không nói nhất định phải bắt sống, bọn mày đông người như thế đối phó vài cơ giáp, còn vây đuổi chặn đường làm gì? Trực tiếp dùng 'lò nướng' thêm lửa không biết à!"

"Lò nướng" đương nhiên không phải tên khoa học, mà là cách gọi đám lính tiền tuyến quen dùng, chỉ pháo ion chồng lên.

Ba mươi phát pháo ion trở lên chồng lên nhau sẽ sinh ra nhiệt độ cao có thể tan chảy lồng phòng hộ cơ giáp, giống như dùng lò nướng để nướng khoai lang có vỏ, bởi vậy mới có nên này.

Chỉ khi binh lực một phương chiếm ưu thế áp đảo lại vừa vặn muốn giết người diệt khẩu mới dùng đến. Đông đảo cơ giáp ùa lên, tính toán chặt chẽ góc độ bắn sau đó bày trận hình, đồng thời bắn pháo ion năng lượng cao tới mục tiêu, mấu chốt ở chỉ huy và phối hợp. Nếu phối hợp thích đáng, mỗi một cơ giáp đều có thể chính xác đúng giờ bắn ra theo góc độ, pháo ion chồng sinh ra sẽ cực kỳ trí mạng, sóng hạt năng lượng cao tốc độ cao sẽ tập trung cơ giáp mục tiêu trong khu vực rất lớn, mà với tốc độ của cơ giáp, căn bản trốn

không thoát khu vực bị tập trung.

Đoạn phim lập tức tập trung vào mục tiêu – đó là một đội ngũ chỉ có năm sáu tiểu cơ giáp, tiểu cơ giáp đầu lĩnh như viên đạn dẫn chúng lao tới phương xa, không thấy nó có gì khác với các tiểu cơ giáp bình thường, nhưng Lâm Tĩnh Hằng chẳng vì lý do gì nhận ra ngay, đó là cơ giáp của Lục Tín.

Hắn trơ mắt nhìn thấy trên màn hình lóe ánh huỳnh quang chói mắt, pháo ion năng lượng cao gầm thét lao ra. Trên ống nhòm quân dụng thậm chí phác thảo ra số liệu năng lượng của sóng hạt, tựa sóng biển, giống như có một thần chết không nhìn thấy xuyên qua Mân Côi Chi Tâm, nhe răng cười dữ tợn, ống tay áo tung bay.

Đoạn phim này rất ngắn, cả quá trình chưa đầy một phút, nhưng Lâm Tĩnh Hằng xem đi xem lại một đêm, chiếu lại vô số lần, đến mức mà rất nhiều năm về sau nhắm mắt lại vẫn mồn một trước mắt.

Người chấp hành mệnh lệnh "lò nướng" đã phạm một sai lầm rất kém, hắn điền sai giá trị tăng tốc độ động lực của cơ giáp mục tiêu, đó là một sai lệch rất nhỏ, không hạch đối cẩn thận không nhìn ra, nhưng cơ giáp mục tiêu trong quá trình chạy trốn không hề đi thẳng, Lâm Tĩnh Hằng đã tự mình mô phỏng tính toán, lúc ấy ở góc độ và tốc độ đó, khi pháo ion chồng kéo đến, phải vừa vặn hụt qua cơ giáp dẫn đầu.

Có lẽ là số mệnh an bài, vị thần không biết tên nào đó vẫn không muốn từ bỏ, muốn bảo vệ người kia lần cuối cùng, hoặc trên thế giới căn bản không có thần linh gì, mà là quân lính chấp hành mệnh lệnh xuất phát từ lòng ngưỡng mộ giấu kín cố ý thả… Những điều này đều đã không thể kiểm chứng, tóm lại là Lục Tín vốn không nên chết.

Nhưng ngay sau khi pháo ion bắn ra, cơ giáp vốn dẫn đường đằng trước đột nhiên phanh lại, với tốc độ này, phản ứng của người là không theo kịp, các đội hữu đồng hành còn chưa kịp ý thức được đã xảy ra chuyện gì, ông ta nháy mắt đã trượt xuống cuối đội, mà đạn đạo bắn ra trước đó và pháo ion chồng sau đó đuổi theo cơ hồ đồng thời tới, cơ giáp của Lục Tín tông vào ba phát đạn đạo, tiểu cơ giáp ngay cả quá trình lồng phòng hộ bị hủy hoại cũng không có, trực tiếp tóe tia lửa phỏng mắt. Mà trong vụ nổ khiến người ta há hốc miệng này, sóng hạt năng lượng cao như nước lũ lại tựa hồ gặp chướng ngại vật, chia thành mấy đường rẽ đi, vừa vặn hụt qua nhóm tiểu cơ giáp, cho bọn họ có đường thở, tiếp đó có thể thực hiện bước nhảy vũ trụ thoát đi.

Sau đó, ngoại trừ phó quan của Lục Tín công khai tự sát, đến nay, những người năm xưa từng chạy trốn theo Lục Tín, và người bỏ trốn về sau có những ai, liên minh cũng không có bằng chứng xác thực.

Danh sách bí mật kia kèm trong tài liệu mã hóa phía sau đoạn phim, Lâm Tĩnh Hằng xem xong đã tiêu hủy, sau đó hắn mất ba mươi năm, mới lặng lẽ mà lần lượt vùi những người trên danh sách vào đất đai mục nát của bảy đại thiên hà.

Nhưng tiến sĩ Lance có thể chỉ giao danh sách cho hắn, tại sao còn phải cho hắn xem đoạn phim này?

Ông muốn nói điều gì với học sinh trẻ tuổi phản nghịch? Lâm Tĩnh Hằng nghĩ mãi không tài nào hiểu nổi, trước sau không tìm được cơ hội hỏi.

Năm hắn tốt nghiệp, tiến sĩ Lance đã hai trăm tám mươi sáu tuổi nghỉ hưu từ chối trường quân đội Ulan nhiều lần mời về lại. Lâm Tĩnh Hằng lúc ấy phải đến quân ủy báo danh, phải tuyên thệ nhập ngũ, phải bàn giao chức vụ, bận bù đầu bù cổ, chờ hắn chẳng dễ dàng gì tranh thủ được thời gian, tiến sĩ Lance đã bị bệnh nhập viện, không lâu sau qua đời.

Hình ảnh sóng hạt năng lượng cao như rẽ biển đổi đường mà đi cứ thế bị khắc vào xương hắn.

Ai biết được nhiều năm sau, màn mang tính hủy diệt này lại còn quỷ xui thần khiến cho hắn linh cảm, cứu mạng hắn.

Khoan đã, tim Lâm Tĩnh Hằng "thịch" một phát – cứu… mạng hắn?

Ý thức rong chơi trong hố đen ký ức giống như đột nhiên túm được một đầu dây, theo đầu sợi dây kia, hắn đi ra khỏi đêm mưa mười sáu tuổi, trên đường lao như điên, lâu như đã chạy qua cả đời vậy, rốt cuộc tìm được lối ra, thế giới hiện thực rối ren ầm ầm nện xuống, chiến tranh thế giới, Thiên Hà Số 8, kế hoạch Nữ Oa, truy binh hải tặc, Ngân Hà Thành bùng nổ dịch virus Cầu Vồng biến chủng, còn có Lục Tất Hành…

Nỗi lo âu lớn tức thì xua tan hết thảy, Lâm Tĩnh Hằng choàng mở mắt ra, lập tức muốn ngồi dậy, vừa cử động, hắn bỗng nhiên cảm thấy cái gì đó, nhờ ánh sáng mờ nhạt của máy móc trên khoang y tế, hắn cúi xuống nhìn, phát hiện một bàn tay đặt hờ trên người mình.

Lâm Tĩnh Hằng sững sờ.

Lần này, nắp khoang y tế đang mở, hắn nín thở nghiêng đầu, liền nhìn thấy Lục Tất Hành.

Thật ra bên cạnh có một khoang bao con nhộng để nghỉ ngơi, nhưng Lục Tất Hành chẳng biết là chê chật hay là thế nào mà không chịu tạm bợ. Cậu hết sức ẩu tả kê cái võng nghỉ mát ngoài bãi biển ngay cạnh khoang y tế, còn phối thêm cái gối hình con cua cho hợp cảnh, như một con cá lớn bị vớt nhầm, quấn trong võng, nửa khuôn mặt vùi vào "vỏ cua", đầu tóc bù xù, khuôn mặt nghiêng nửa úp xuống, cánh tay dài thả xuống dưới võng, ngón tay vừa vặn có thể co lại chạm đến Lâm Tĩnh Hằng, giống như động tác gõ cửa vậy.

Lúc này trời mới tờ mờ sáng, Lâm Tĩnh Hằng sợ đánh thức cậu, lại cẩn thận nằm xuống. Màn hình nhỏ trên thành khoang y tế thực thời theo dõi các chỉ tiêu cơ bản của thân thể hắn, Lâm Tĩnh Hằng nhìn lướt qua đại khái, yếu hơn thường ngày, nhưng cơ bản đã trở về mức bình thường, trong góc còn có người viết thêm một loạt ghi chú cho hắn: "Bệnh nhân nghi có vấn đề sợ hãi giam cầm, nếu không phải tình huống cần thiết đề nghị đừng đóng kín khoang y tế."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Chưa từng nghe nói, đây là lang băm ở đâu tới vậy?

Mà cột cuối cùng của màn hình là chỉ tiêu virus, dòng ấy đã xám đi.

"Có kháng thể rồi à?" Lâm Tĩnh Hằng nghĩ, không nhịn được lại ngẩng đầu nhìn Lục Tất Hành, "Làm sao lấy được?"

Lục Tất Hành hơi cựa cổ, mũi chọc thẳng vào càng cua, cái gối hình con cua kia không biết sản xuất ở đâu mà có cả lông chân luôn!

Lục Tất Hành quẹt quẹt mũi, hắt xì khẽ, như thế mà cũng chưa tỉnh, lại trở mình ngủ tiếp, cánh tay thõng xuống tạm thời dịch đi chỗ khác.

Lâm Tĩnh Hằng tức khắc cảm thấy ngọn núi lớn trên người đã dời đi, bấy giờ mới thở mạnh ra hơi thở nín lại, sau đó, Lục Tất Hành giống như ngủ không yên, nằm lăn qua lộn lại cả buổi, tay vô thức sờ soạng khắp nơi, Lâm Tĩnh Hằng vội vàng nghiêng người né tránh, đẩy chăn tới các ngón tay Lục Tất Hành đang buông xuống.

Bấy giờ cậu mới chịu nằm yên lần nữa, không nhúc nhích thêm.

Lâm Tĩnh Hằng cho khoang y tế ngủ, rút thiết bị cảm ứng trên người, khẽ khàng bò dậy, cầm áo khoác Lục Tất Hành ném kế bên mặc lên người rồi đi ra ngoài.

Lịch cho thấy, từ lúc hắn mất đi ý thức đến bây giờ, đã qua sáu ngày tiêu chuẩn của Votaw.

Tay chân Lâm Tĩnh Hằng hơi nhũn ra, nhưng khoang y tế điều dưỡng các chỉ tiêu cơ thể hắn không tệ, cũng không đến mức đi không vững.

Nơi này hiển nhiên đã không phải là phòng bệnh cách ly, cửa không khóa, cũng không có biện pháp cách ly khác, rời khỏi khoang y tế, ra cửa chính là một hành lang, Lâm Tĩnh Hằng nhận ra, nơi đây hẳn là bệnh viện nội bộ xây dựng khi Hiệp hội chống Utopia chiếm đóng sao Khải Minh.

Hiệp hội chống Utopia về mặt thẩm mỹ cá nhân thường xuyên lệch lạc, song kiến trúc không tệ, chắc là tinh lực có hạn nên họ không theo đuổi chủ nghĩa cổ điển phức tạp, cửa sổ chính là thủy tinh đơn giản, không có quá nhiều yếu tố khoa học kỹ thuật, dùng cửa sổ sát đất, lấy ánh sáng và tầm nhìn đều là bậc nhất, khắp nơi đều là ban công và hành lang lộ thiên lớn bé, trồng đầy cây cối, được mưa tưới tắm tươi mơn mởn.

Lúc này đã tảng sáng, Lâm Tĩnh Hằng nhìn thấy Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ chỉnh tề liệt đội đi qua, họ mới chạy vác vật nặng năm cây số làm nóng người xong, đang chạy tới sân huấn luyện, theo sát sau đó là đám đội viên tự vệ kia.

Đội ngũ Bạch Ngân Cửu là miếng đậu hũ ngay ngắn, mà Đội Tự Vệ bị họ lôi năm cây số thì thành tàu hũ lồi lõm.

Các đội viên tự vệ phải liều cái mạng già mới không bị bỏ lại, chỉ hận đầu lưỡi không thể đều dài hai thước

thòng xuống trước ngực, nào còn chú ý đội ngũ? Chu Lục dẫn đầu gầm lên câu gì đó, đám tiểu binh đằng sau đồng thanh la theo, không biết là khẩu hiệu gì mới, vừa la vừa đấm ngực, hệt như một lũ tinh tinh chuẩn bị xuống núi cướp địa bàn.

Bạch Ngân Cửu chỉnh đội ở cửa sân huấn luyện, buồn cười trước bộ dạng thảm hại này mà không dám cười, nhịn đến mặt mũi dữ tợn.

Turan đảo ánh mắt qua: "Nghỉ, một phút đồng hồ, chỉnh lại quần áo, cười!"

Đại đa số người trong Đội Tự Vệ đều là sau khi virus Cầu Vồng biến chủng bùng nổ bị Chu Lục khẩn cấp gọi tới, sau khi đến đây chưa từng rảnh rỗi, bởi vì cực kỳ thiếu người, ngoại trừ bộ phận nhiệm vụ xe cơ giáp, Bạch Ngân Cửu và Đội Tự Vệ cơ bản đi cùng nhau.

Trong tám chín ngày kinh hồn bạt vía, mỗi người đều bị nhốt trong quần áo cách ly, giữa người với người cách hai lớp mặt nạ bảo hộ, song lại gần gũi như anh em, cứ thế trong tình trạng kiệt sức rã rời trở nên thân nhau.

Các đội viên tự vệ kinh ngạc phát hiện, những tinh nhuệ liên minh trong truyền thuyết này, thì ra cũng là nhục thể phàm thai, cũng ăn uống tiểu tiện, khi không trực không huấn luyện cũng sẽ tán dóc, ngay cả tư thế chửi sau lưng lão đại là lưu manh cũng giống hệt nhau.

Có đối tượng tham chiếu gần trong gang tấc, giống như đám tay mới chạy Ma-ra-tông có người dắt chạy, đột nhiên, nhiệm vụ huấn luyện không thể hoàn thành tựa hồ không còn khó chịu, các đội viên tự vệ một cách tự nhiên đi theo bước chân đối phương.

Đám Bạch Ngân Cửu nghỉ một phút cười như lũ ngốc, các đội viên tự vệ lao xao không cam yếu thế, vừa hỗn loạn chỉnh đội vừa giơ ngón giữa về phía họ, hai phương ông một lời tôi một câu móc mỉa nhau, rất thiếu tố chất.

Một phút vừa hết, Turan liền huýt sáo một tiếng chói tai, Bạch Ngân Cửu kỷ luật nghiêm minh, cấp tốc từ trạng thái tiểu lưu manh quay lại, quân tư thẳng tắp không chút nhúc nhích, mà đội ngũ vẫn ngay ngắn. Đội Tự Vệ bên cạnh bị không khí căng thẳng ảnh hưởng, cũng nghiêm mặt im lặng theo, thần tốc xếp hàng không phát ra tiếng, như hiện trường trò chơi "Một hai ba không được nhúc nhích" cỡ lớn.

Turan cười "Phì" một tiếng, mấy vệ binh đơn thuần không nhịn nổi cũng cười ngu theo, tập thể bị vệ đội trưởng âm hiểm xảo quyệt phạt huấn luyện không trọng lực một trăm vòng.

Lâm Tĩnh Hằng lắc đầu, khi ở Thiên Hà Số 1, Bạch Ngân Cửu không sôi động như vậy.

Hắn tìm trong túi áo Lục Tất Hành, không có thuốc, chỉ có một nắm kẹo bạc hà đã hơi chảy. Lâm Tĩnh Hằng bóc một viên ngậm trong miệng, nhìn thấy đường chân trời xa xôi dần dần sáng lên, là một ngày nắng hiếm gặp trong mùa mưa.

Nắng sớm nhỏ nhoi gắng sức xuyên qua sương mù, mặt đất ướt sũng sáng mướt, ngập tràn sức sống. Căn cứ tầm nhìn trống trải, từ trên cao có thể trông thấy Ngân Hà Thành lờ mờ, vệ tinh khí tượng của sao Khải Minh đã thành rác thải vũ trụ từ lâu, mà bảng dự báo thời tiết trên không Ngân Hà Thành vẫn ngoan cường khỏe mạnh, đèn vẫn sáng, trên viết: "Vệ tinh đã trốn theo trai, tin tức thời tiết chính xác hãy chờ một chút -"

Mà mọi người đã "chờ một chút" một trăm bốn mươi năm rồi.

Trên thế giới này, liệu có một tinh cầu, một chỗ nào khiến anh hồn khiên mộng oanh?

Khiến anh cảm thấy cuộc đời này bất kể phiêu bạt đến đâu, đều nhất định phải trở về, phải sống nốt quãng đời còn lại ở đó…

Anh cả đời này, có thứ gì xem trọng không? Có thứ gì bỏ hết tất cả cũng phải bảo vệ không?

Trong buổi sớm mai này, Lâm Tĩnh Hằng hiếm khi lười nhác nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người giống như lần đầu tiên mở mắt, cẩn thận ngắm nhìn Ngân Hà Thành, sao Khải Minh… và Thiên Hà Số 8 sống sót sau kiếp nạn.

Linh hồn hắn vẫn trống rỗng bay trên tòa nhà quốc hội của liên minh rốt cuộc tìm được chiếc thang, từng bước một đi xuống nhân gian.

Mà nhân gian buồn vui lẫn lộn, cho hắn một cái ôm pha lẫn mùi thơm và mùi hôi.

Hắn đến Thiên Hà Số 8 đã sáu năm, nhưng vừa mới tìm được con đường Lục Tín từng đi qua.

Thiên Hà Số 8 của liên minh, vốn dĩ không nên là cống ngầm chịu liên minh và hải tặc đè ép hai tầng.

Tiếng bước chân dồn dập đột nhiên vọng đến, Lâm Tĩnh Hằng quay đầu lại, nhìn thấy Lục Tất Hành với mái tóc bị con cua vò xù lao ra, hoảng hốt tìm hắn khắp nơi. Ánh mắt hai người bất ngờ chạm vào nhau, Lục Tất Hành bỗng chốc dừng bước, cả hai dường như đều chưa chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với đối phương, đứng cách năm mét nhìn nhau.

Lục Tất Hành ho khan một tiếng, đứng tại chỗ như vò đầu bứt tai mà ấn mái tóc xù lên cùng quần áo nhăn nhúm, lí nhí nói: "Có một hôm anh đột nhiên bị dị ứng một liều thuốc hạ sốt, thần trí mơ hồ ngã ra khoang y tế, em không yên tâm… anh ừm… em… khụ…"

Lâm Tĩnh Hằng – đã hạ nhiệt, đầu lưỡi ác trở lại: "Lương tâm đã lên tiếng chuyện cậu ở trên cơ giáp lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn rồi?"

84. Quyển 3 - Chương 84

Lục Tất Hành nghệt mặt đứng đó, áo sơ mi mới chỉnh lại một nửa, một góc còn vểnh ra ngoài thắt lưng, hoài nghi tai mình có vấn đề.

Miệng cậu mở ra ngậm lại, sau đó lại mở ra, mù mờ phát ra một đơn âm: "Hả?"

Mặc dù Lục Tất Hành thỉnh thoảng hoạt bát quá mức, có vẻ hơi không giống ai, nhưng tố chất tâm lý ổn định vô cùng, hơn nữa rất gánh vác được, mang danh "hiệu trưởng" và "thầy giáo" rất ra dáng, cho dù cách làm phóng khoáng, khí chất trên người cậu gần với "điên điên khùng khùng" hơn, chứ không phải sự bộp chộp của người trẻ tuổi.

Song lúc này, cậu hốt hoảng thậm chí quên chỉnh trang lại cho đàng hoàng, vẻ mặt lơ mơ chưa tỉnh ngủ, trên cằm còn hằn một dấu chân cua, đứng đực ra đó, đôi mắt màu nâu đậm trống rỗng, lại sáng trong thêm chút ngờ nghệch thiếu niên.

Lâm Tĩnh Hằng khoanh tay trước ngực, dựa cửa sổ nhìn cậu, lòng từ từ mềm đi, đột nhiên rất muốn sờ tóc cậu.

"Thế nào, lúc ở trên tiểu cơ giáp không phải cậu rất to gan à?" Lâm Tĩnh Hằng bày ra tư thế chuẩn bị tính sổ sau mùa thu hoạch, thủng thỉnh nói với Lục Tất Hành, "Bắt đầu nói từ đâu? Ừm, cứ bắt đầu từ lúc cậu giả ngất đi, giả rất giống đấy, có phải có kinh nghiệm hành nghề đóng vai xác chết không hả, hiệu trưởng Lục?"

Lục Tất Hành không đáp trả gì được, đành phải cười gượng: "Thường thôi, thường thôi."

Lâm Tĩnh Hằng chậm rãi bước đến, chân hắn xỏ dép lê vệ sinh phòng y tế cung cấp, nhưng bước đi không có một chút thanh âm kéo dài, như hổ báo tuần tra lãnh địa.

Lục Tất Hành nhân lúc người ta trong trạng thái mèo bệnh mó tay mó chân, làm xằng làm bậy, mấy ngày nay "đắc ý" có phần quên hết tất cả, không ngờ mèo bệnh ngủ một giấc tỉnh dậy, biến thân tại chỗ, nhe răng nanh dài một thước, thoáng cái chọc thủng bong bóng nước mũi khoa học gia thanh niên ảo tưởng ra.

"Lừa đi mạng tinh thần, tùy tiện cởi quần áo cách ly, không biết nặng nhẹ, không biết sống chết." Lâm Tĩnh Hằng mặt không biểu cảm chất vấn cậu, "Cậu có biết người lần trước muốn cướp mạng tinh thần từ tay tôi thế nào rồi không?"

Lục Tất Hành có EQ rất cao, kỳ thực cảm giác được Lâm Tĩnh Hằng không phải đang thật sự chấp nhặt với cậu, song dưới khí thế của Lâm tướng quân, cậu vẫn không nhịn được lui một bước, biện giải yếu ớt: "Đây… là ngoài ý muốn, chỉ là ngoài ý muốn… Vả lại rõ ràng chính là anh muốn bỏ rơi em trước, anh còn chủ động đem quyền hạn dự phòng của Trạm Lư cho…"

Lâm Tĩnh Hằng lại tới gần một bước, cắt ngang: "Cậu có biết kẻ lần trước bắt lỗi tôi có kết cục thế nào

không?"

Lục Tất Hành lần đầu gặp loại người bất chấp lý lẽ đến cực hạn như vậy, tới mức mà "bất chấp lý lẽ" đã thành phong cách thời thượng cá nhân của hắn, cảm giác mình vẫn đã xem nhẹ mức độ biến thái của Lâm Tĩnh Hằng. Nhưng "phong cách biến thái" này tựa hồ mang đến mùi vị đặc biệt nào đó, sống lưng Lục Tất Hành trỗi lên cảm giác run rẩy xa lạ, miệng khô khốc, cậu rùng mình.

Trong đầu chợt lóe sáng, cậu bỗng nhiên trả lời: "Biết."

Lâm Tĩnh Hằng vốn chỉ trêu cậu, không đoán được cậu sẽ tiếp lời như thế.

Liền nghe Lục Tất Hành nghiêm túc nói: "Nghe nói người này mê anh đến thần hồn điên đảo, cơ bản đã mất khả năng tự lo liệu cuộc sống, đáng sợ, quá tàn nhẫn, thật khiến người ta căm phẫn."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Bấy giờ hắn mới nhớ ra, lần trước ỷ vào mạng tinh thần trói hắn, móc mỉa hắn, còn tụng kinh tra tấn hắn cũng là tên này! Hắn lại khoan hồng độ lượng quên mất!

Lục Tất Hành đánh bậy đánh bạ tìm được biện pháp đối phó tướng quân biến thái, cậu dứt khoát xé phăng da mặt, như muốn anh dũng hi sinh vì nghĩa, nhắm mắt lại hiên ngang lẫm liệt nói: "Em còn chưa kể xong tội ác của mình, tướng quân, em còn ý đồ tấn công anh, ừm, hai lần, suýt nữa cắn rách môi anh, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hô hấp của anh, quá sức điên rồ, em xin sám hối, đồng thời mãnh liệt đề nghị anh ăn miếng trả miếng, em sẽ tuyệt đối không phản kháng."

Hành vi ăn vạ chuẩn sách giáo khoa này khiến Lâm Tĩnh Hằng dở khóc dở cười.

Lục Tất Hành lại nhanh chóng mở một mắt ra: "Gấp đôi em cũng có thể chịu được, anh mau trả thù em đi!"

Đương khi cậu khóc lóc om sòm lăn lộn ăn vạ, một tràng tiếng bước chân lẹp kẹp truyền đến.

Chỉ thấy Lục Tất Hành mới còn ra vẻ giật nảy mình, giống như bị người ta kẹp đuôi, cảnh giác nhìn dáo dác xung quanh, nhảy bật lên bỏ chạy.

Cậu chui đầu vào phòng bệnh, thoăn thoắt tháo võng vắt lên vai, kẹp con cua lông dài cả mét dưới nách, kế tiếp không biết từ đâu biến ra một sợi dây thừng thông minh – một đầu dây cột trên cổ tay cậu, một đầu khác tương tự giác hút của bạch tuộc, hút trên bức tường có thể chịu trọng lượng mấy tấn – sau đó cậu trực tiếp nhảy xuống từ cửa sổ phòng bệnh tầng bốn.

Dây thừng thông minh lập tức tính ra trọng lượng bản thân cậu, tự động điều chỉnh sức kéo, tại thời điểm

tốc độ của cậu đạt tới hai mét mỗi giây, kéo cậu thành vận động đều thẳng tắp, hình thành một cái thang máy đơn giản, vững vàng đưa cậu xuống lầu.

Cho đến lúc này, chủ nhân của tiếng bước chân – Độc Nhãn Ưng vừa mới đi qua góc ngoặt.

Lâm Tĩnh Hằng liếc nhìn đồng hồ tính giờ trên thiết bị đầu cuối cá nhân, phát hiện khoa học gia thanh niên từ chạy đi dọn dẹp tư trang đến nhảy lầu, trọn bộ động tác mất chưa đầy mười lăm giây, trang bị đầy đủ, tương đối nhanh nhẹn, cho dù là ở cứ điểm Bạch Ngân cũng đủ đạt tiêu chuẩn, nhìn là biết kinh nghiệm lão luyện.

Độc Nhãn Ưng hùng hùng hổ hổ: "Ranh con…"

"Ông anh," Lâm Tĩnh Hằng tiếu lí tàng đao nói với lão mèo Ba Tư, "Quý thiên hà thịnh hành trời chưa sáng đã đi thăm bệnh à?"

Độc Nhãn Ưng vốn là tới tìm con, bất ngờ gặp phải một vị Lâm Tĩnh Hằng sống, lập tức quên luôn mục đích đến, huyết áp tăng vọt, lỗ mũi nở to, sắp sửa biến thành tìm thù, liền thấy Lâm Tĩnh Hằng giơ tay chỉ cửa sổ, kịp thời bán đứng Lục Tất Hành: "Bên đó, chạy rồi."

Độc Nhãn Ưng nhìn theo ngón tay hắn, vừa vặn trông thấy giác hút nhỏ của dây thừng thông minh trên tường bong ra, lão nhảy vài bước tới bên cửa sổ, nhìn thấy bóng lưng Lục Tất Hành dán vào tường bỏ trốn, dây thừng từ tầng bốn bay ra, hất một đường cong lả lơi trên không, như cái đuôi to lắc lư đỏm dáng.

Độc Nhãn Ưng nuôi cậu lớn đến chừng ấy, còn chưa từng phát hiện loại thiên phú đỉnh cấp "bỏ trốn sau khi yêu đương vụng trộm" này ở cậu, thật sự không biết mình đã cho ăn gì sai, lão gầm lên: "Lục Tất Hành!"

Lục Tất Hành co cẳng bỏ chạy.

Tiếng gầm của Độc Nhãn Ưng làm tất cả đèn cảnh báo của khoang y tế sáng hết lên, các khoang y tế đua nhau chỉ trích lão: "Cơ cấu y tế, xin chớ lớn tiếng ồn ào, hãy chú ý tố chất -"

Độc Nhãn Ưng: "…"

Lâm Tĩnh Hằng trong cảnh gà bay chó sủa bình tĩnh đi đến, đúng lúc đá đểu một câu: "Không sao, thừng nhảy lầu tương tự Bạch Ngân Cửu cũng có, để hôm nào tôi bảo Turan tìm một sợi cho ông anh."

Lâm Tĩnh Hằng hôn mê sáu ngày, Lục Tất Hành cơ hồ một tấc cũng không rời, ban đầu không cho cậu vào, cậu liền mặc quần áo cách ly ngồi xổm trước cửa, tư thế ngồi canh như tham thiền, mệt thì dựa tường ngủ. Đêm ngày thứ ba, Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên do dị ứng mà lại sốt cao, hơn nữa thần trí mơ hồ ngã ra khoang y tế, thế là Lục Tất Hành ngay cả phối hợp ngoài mặt cũng không chịu, khăng khăng trông nom cạnh khoang y tế – dù sao thì không khóa điện tử nào có thể ngăn cậu, không một camera theo dõi nào cậu không hack được, người này xuất quỷ nhập thần như đánh du kích vậy.

Độc Nhãn Ưng vây đuổi chặn đường cậu mấy ngày, lúc này vừa nhìn liền nhận ra chiếc áo khoác Lâm Tĩnh Hằng choàng hờ trên người, đột nhiên mệt lử cả thể xác lẫn tinh thần, ỉu xìu chửi: "Cút mẹ mày đi."

Lâm Tĩnh Hằng bệnh nặng mới khỏi, vốn định dậy tản bộ, không ngờ tản bộ theo kiểu khác người như vậy, thật sự hơi mệt.

Hắn duỗi chân ngồi trên khoang y tế mở nắp như một ông lớn, nói với Độc Nhãn Ưng: "Ngồi đi, nhân tiện cho tôi điếu thuốc."

Độc Nhãn Ưng không nể mặt hắn, dựa tường đứng thẳng như cái chày gỗ.

Lâm Tĩnh Hằng thoáng suy nghĩ: "Turan bắt đầu từ khi nhập ngũ vẫn làm công việc của gậy chọc cứt, phá hoại thì cũng tạm, nhưng chuyện giữ gìn trật tự trước nay không có cô ta, khi nãy tôi thấy trạng thái họ rất thả lỏng, chuyện virus đã bình ổn rồi đúng không… Mới một tuần, người giúp đỡ là do ông tìm đến à?"

"Không phải tao chẳng lẽ là mày?" Độc Nhãn Ưng ngữ khí rất hùng hổ nói, "Lâm thượng tướng, tao thấy cống hiến lớn nhất đời này mày có thể làm vì nhân loại chính là chết sớm một chút."

"Cảm ơn khen ngợi," Lâm Tĩnh Hằng đáp trả, "Đáng tiếc ông anh cho dù bây giờ qua đời ngay, cũng không thể tính là chết sớm."

Độc Nhãn Ưng: "…"

Lúc này, Lâm Tĩnh Hằng nói: "Chuyện kế hoạch Nữ Oa, cậu ấy đã nói cả với tôi rồi."

Độc Nhãn Ưng thoạt đầu ngớ ra, sau đó đột nhiên biến sắc, quên luôn cả phẫn nộ: "Nó đã nói gì với mày? Không thể nào!"

"Rất nhiều, bao gồm chuyện cậu ấy hồi nhỏ là bị ông mổ thi thể lấy ra, chuyện ông giấu giếm kế hoạch Nữ Oa vì cậu ấy, và ông tạo lại thân thể cho cậu ấy, ông…" Lâm Tĩnh Hằng vốn định cảm ơn, lời ra đến môi lại cảm thấy có lẽ sẽ dẫn đến trào phúng bi phẫn của Độc Nhãn Ưng, không cần thiết, bèn nuốt xuống, giải quyết việc chung mà hỏi, "Lần này cậu ấy không nhiễm virus Cầu Vồng biến chủng, nguyên nhân là gì?"

Sắc mặt Độc Nhãn Ưng lúc sáng lúc tối, lão tức tối đi vài vòng trong phòng, Lục Tất Hành là người cực kỳ thẳng thắn, nghĩ như thế nào, có cảm nhận gì, nên biểu đạt thì biểu đạt, chưa từng che giấu, duy chỉ có chuyện này chưa bao giờ đề cập với ai, Độc Nhãn Ưng không ngờ cậu lại nói thẳng ra với Lâm Tĩnh Hằng.

Thanh xuân lâu dài cho những người thanh niên đủ thời gian ngao du khắp nơi, tình yêu tuổi trẻ giống như trẻ con mê khu vui chơi, tham lam nhiệt liệt lại không bền, bắt đầu từ không nhịn được thử, luôn kết thúc bằng tìm được nơi khác thú vị hơn. Lục Tất Hành là một người lớn như vậy, cách nghĩ nhiều hơn ai khác, nếu thích quái thai nào, Độc Nhãn Ưng phản đối thì phản đối, thật ra cũng chẳng quản được cậu.

Nhưng mà…

Độc Nhãn Ưng đảo ánh mắt qua Lâm Tĩnh Hằng ngồi trên khoang y tế, thầm nghĩ: "Làm sao con lại moi tim moi gan đối với một kẻ như thế?"

"Không biết, nó chưa từng tiếp xúc với virus Cầu Vồng kiểu mới này, tao không biết tại sao nó không dễ lây nhiễm. Tao cũng không biết bọn họ nghiên cứu kế hoạch Nữ Oa mục đích cuối cùng là gì, virus Cầu Vồng chỉ là một công cụ trong đó. Suy nghĩ ban đầu của tao chỉ là muốn lợi dụng kế hoạch Nữ Oa tạo lại thân thể cho nó mà thôi, thân thể của chính mình, không phải cơ quan đúc ra, tao không muốn để nó biến thành bộ dạng như Ares Phùng. Virus Cầu Vồng có thể khiến tế bào bình thường thoái hóa, trên lý luận có thể một lần nữa phát dục ra thân thể nguyên bộ, nhưng… trong quá trình này, nó cũng thay đổi bộ gien vốn có của cơ thể người, đây là điều lúc ấy bọn tao không nghĩ đến, sinh ra rất nhiều vấn đề. Khi đó kế hoạch Nữ Oa để lộ, bị người ta đánh úp, tao trước sau mất hơn mười năm, mới làm cho nó nhìn không khác gì người bình thường. Dù vậy, chẳng ai nói được virus Cầu Vồng tương lai sẽ mang đến điều gì cho nó."

Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc chốc lát, hiếm khi nói một câu tiếng người, có thể nói là an ủi: "Hiện tại xem ra, có lẽ thay đổi mang đến chính là tạo lại hệ thống miễn dịch cho cậu ấy, là chuyện tốt."

Độc Nhãn Ưng nhìn hắn bằng ánh mắt nặng nề.

Lâm Tĩnh Hằng: "Chuyện này đến tôi là kết thúc, bảo mật nghiêm ngặt, không được rơi vào tai những người khác nữa – chuyện lần này cậu ấy không bị lây nhiễm, có ai sinh ra hoài nghi không? Giải thích thế nào?"

"Nghiên cứu nhằm vào loại virus Cầu Vồng biến chủng này, bên phía Hiệp hội chống Utopia cũng không hoàn thiện lắm, không lâu trước bọn chúng còn làm thực nghiệm cơ thể người, cho nên khó mà nói," Độc Nhãn Ưng dừng lại, "Chứng não rỗng tựa hồ không nhạy với virus Cầu Vồng biến dị, nó có một học sinh, con bé không biết nặng nhẹ, lúc phát kháng thể đã cởi quần áo cách ly trước đám đông một lần, cũng không bị lây – đương nhiên, cũng có thể con bé may mắn, vừa vặn không tiếp xúc với người mang virus. Nó hồi nhỏ quả thật bởi vì… một dạo từng xuất hiện triệu chứng tương tự chứng não rỗng, tạm thời cũng giải thích được."

Lâm Tĩnh Hằng nghe mà hết hồn, vội vàng bắt đầu nhớ lại, mình có từng nói năng lỗ mãng về đám người chứng não rỗng trước mặt Lục Tất Hành hay không… Dù sao trước kia trong lòng hắn quả thật là nghĩ như vậy.

"Trong tư liệu bọn mày gửi, có một phần nội dung về kế hoạch Nữ Oa là tuyệt mật, đến bây giờ họ còn chưa thể phá dịch kết cấu mã hóa."

Lâm Tĩnh Hằng lơ đãng gật đầu.

Hai người im lặng một lúc, tâm trạng Độc Nhãn Ưng hết sức phức tạp, ngoài cửa sổ gió nhẹ hiu hiu, con trai cưng của lão đã biến thành một Spider Man – loại không biết xấu hổ nhất, bắt cũng không được.

Về phần cảnh cáo Lâm Tĩnh Hằng… Thứ nhất Lâm Tĩnh Hằng vừa về liền chuyển đến bệnh viện, việc này quả thật không thể đổ cho hắn, thứ hai lão mèo Ba Tư cũng tự biết mình, Lâm Tĩnh Hằng căn bản không nghe lão.

Độc Nhãn Ưng cố hết sức bình tĩnh hòa nhã thử khơi thông cho Lâm Tĩnh Hằng: "Mày rốt cuộc nghĩ thế nào vậy? Mày không chê nó phiền à? Chê nó phiền, có thể dứt khoát đuổi nó cút xa một chút hay không?"

Lâm Tĩnh Hằng khách sáo trả lời: "Không sao, cậu ấy không phiền."

Độc Nhãn Ưng ngớ ra một lúc mới hiểu ý hắn là gì, gầm lên lạc cả giọng: "Bọn họ cho mày uống lộn thuốc à!"

Khoang y tế bị đê-xi-ben của lão kích thích lại lần nữa nhắc nhở: "Hãy chú ý tố chất."

Độc Nhãn Ưng: "Chú ý mẹ mày! Lâm Tĩnh Hằng, mày…"

Lâm Tĩnh Hằng thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ: "Ông mời đến hỗ trợ, là người của quân liên minh tự do năm xưa à?"

Độc Nhãn Ưng: "Bớt đánh trống lảng đi!"

"Lúc ấy nghe nói hải tặc vũ trụ tuy rằng bị đuổi đi nhưng vẫn thường xuyên quấy nhiễu liên minh, là hiểm họa an toàn công cộng hàng đầu, Thiên Hà Số 8 ở ngoài rìa, đặc biệt bị ảnh hưởng nặng, Lục Tín mấy lần đề nghị quân ủy liên minh triệt để tiêu diệt hải tặc vực ngoại, đều bị quân ủy và quốc hội lấy cớ dự toán chiến tranh thiếu để từ chối." Lâm Tĩnh Hằng không nhìn lão, chậm rãi nói, "Bởi vậy ông ấy đề xuất cho Thiên Hà Số 8 quyền tự trị quân sự, ông ấy một thượng tướng liên minh, tự xin rời khỏi Votaw, xuống Thiên Hà Số 8, bởi vì không muốn để những người từng tin tưởng mình thất vọng… Đúng, việc trao quyền tự trị quân sự này là tổ ong vò vẽ ông ấy chọc vào, gián tiếp đốt ngòi nổ tranh quyền tự trị quân sự của bảy đại thiên hà với quốc hội liên minh sau đó – danh vọng của ông ấy ở quân ủy, trăm năm không ai hơn được, không biết mình đã quá nổi bật, gai mắt người khác, còn không biết sống chết chọc vào tử huyệt của trung ương, không để ý chính trị một chút nào."

Độc Nhãn Ưng không nói nên lời.

Lâm Tĩnh Hằng ngẩng đầu, ánh sáng hút vào tròng đen giống như một tia cũng không trốn thoát: "Tổng trưởng hành chính của Thiên Hà Số 8 và phần lớn bộ sậu của ông ta còn may mắn sống sót chứ? Tôi hi vọng họ còn sống – hiện giờ liên minh sụp đổ, ngay cả hải tặc cũng quên mảnh đất đầy rẫy quỷ nghèo và chứng não rỗng này, các ông định thế nào? Lần trước khi không muốn mặc người xâu xé, các ông từng đứng ra phản kháng, kết quả vẫn thất vọng, các ông còn lá gan đứng ra một lần nữa không?"

Lâm Tĩnh Hằng nói xong đứng dậy, tự chẩn đoán bệnh cho mình: "Nói cho họ biết tôi xuất viện rồi – nếu các ông không cam tâm chết rữa trong bùn, thì đến tìm tôi."

"Tìm mày?" Độc Nhãn Ưng khó khăn nói, "Thượng tướng, mày đã thoát ly liên minh sáu năm, mày có thể tuyên bố Thiên Hà Số 8 độc lập, tự trị quân sự sao? Mày dựa vào cái gì?"

"Tôi ở cứ điểm Bạch Ngân, thì quyền quản hạt quân sự của liên minh ở cứ điểm Bạch Ngân, tôi đến Thiên Hà Số 8, thì Thiên Hà Số 8 có quyền tự trị quân sự." Lâm Tĩnh Hằng thản nhiên liếc nhìn lão, "Ai không đồng ý, lúc rảnh rỗi tôi có thể đi tìm hắn nói chuyện – nếu Tổng trưởng chưa chết, ông bảo ông ta sau khi khỏi hãy mang theo ý kiến của mình đến tìm tôi."

Hắn mặc quần áo bệnh nhân và đi dép lê vệ sinh của khoang y tế, khoác áo khoác của Lục Tất Hành đi ra tòa nhà y tế, đi vào khu huấn luyện với trang phục này, khu huấn luyện vốn hơi om sòm thoáng cái lặng ngắt như tờ, bất kể là Turan hay Chu Lục, tất cả đều vô thức đứng thẳng.

Lâm Tĩnh Hằng đảo ánh mắt qua – tuy rằng Đội Tự Vệ lấy Bạch Ngân Cửu làm gương, song thời gian huấn luyện vẫn mạnh ai nấy làm, không luyện cùng, lúc huấn luyện mọi người không quấy rầy lẫn nhau, huấn luyện xong bá vai chém gió, hết sức hài hòa.

"Vệ đội trưởng," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Báo hạng mục huấn luyện của các ngươi."

Turan: "Tướng quân, bọn tôi đang tiến hành huấn luyện thường quy…"

"Ngươi từng nghe tiến hành huấn luyện thường quy trong thời kỳ chiến tranh bao giờ chưa?" Lâm Tĩnh Hằng không nhẹ không nặng cắt ngang cô nàng, đi thẳng qua sân huấn luyện, "Bắt đầu từ bây giờ, Bạch Ngân Cửu chia nhỏ thành mười tung đội, trong mỗi một tung đội theo số người xếp lẫn Đội Tự Vệ vào, chức năng chia kỹ lại lần nữa, mỗi một lần thực chiến đều là diễn tập, mỗi một lần diễn tập đều là thực chiến, ngươi là huấn luyện viên."

Turan: "… Không phải, chúng ta…"

Chúng ta không trở về liên minh sao? Chẳng lẽ còn phải nán lại đây lâu?

"Ta sẽ xây dựng lại phòng ngự của Thiên Hà Số 8."

85. Quyển 4 - Chương 85: Đại Dương Xanh Thẳm

"Phu nhân, tôi cảm thấy buồn vì sự mất mát của ngài." Người phụ nữ vừa nói vừa đưa một bó hoa, "Đây là hoa nhà tôi tự trồng, sau khi đến bên này, diện tích cư trú của mọi người đều chật chội hơn không ít, chúng tôi cũng không có cách gì, khó khăn lắm mới giữ được một vườn hoa nhỏ, chủng loại có thể trồng quá ít, phối màu khó tránh khỏi đơn điệu, mong ngài đừng chê."

Lâm Tĩnh Xu bị chị ta cản lại trên đường tản bộ, tuy rằng không kiên nhẫn song vẫn nói cảm ơn và khách sáo nhận hoa.

Đây là một bó hoa hồng tên "Đại Dương Xanh Thẳm", tâm hoa là màu lam sẫm gần đen, càng ra ngoài càng nhạt, từng tầng xòe ra, phần dưới cánh hoa tầng ngoài cùng là xanh thẳm, lên trên dần dần nhạt màu, có một vòng viền gần trắng, sắc trắng đó rất khéo, không phải thuần trắng, nó lạnh lẽo, man mác, như đường chân trời xa vời khi ánh dương mong manh. Chỗ tâm hoa màu đậm lóe các điểm sáng màu bạc li ti như sao trời, cánh hoa màu lam nhiều mức độ kia thì vừa vặn là màu không trung trong vòng một ngày trên hành tinh Votaw – "Sao" phân bố càng đẹp, mức độ lam càng nhiều, "đường chân trời" càng rõ, thì hoa càng đẹp.

"Đại Dương Xanh Thẳm" bắt đầu thịnh hành sau khi trung ương liên minh chuyển dời đến cứ điểm Thành Thiên Sứ. Bởi vì cứ điểm Thành Thiên Sứ dẫu sao cũng là nhân tạo, chiếu sáng bằng tháp năng lượng nhân tạo, hít thở tầng khí quyển nhân tạo, bầu trời không có sự thay đổi đẹp đẽ của tự nhiên. Hơn nữa Thành Thiên Sứ nhỏ mà tinh xảo, diện tích không đủ rộng lớn, thời gian "mặt trời mọc" và "mặt trời lặn" thường không xuất hiện đường chân trời.

Vì thế "đường chân trời" trở thành một hình ảnh đau lòng nhất trên Thành Thiên Sứ, trong "Đại Dương Xanh Thẳm" gửi gắm nỗi sầu muộn khó lòng nguôi ngoai, giống như những thơ từ cổ miêu tả cảnh nước mất nhà tan lạc đường và cao nhã.

Lâm Tĩnh Xu nhìn lướt qua bó hoa "nhà tự trồng", đây là một bó cực phẩm hiếm có, hương hoa hồng sực nức phả vào mặt, nhìn từ khoảng cách gần, cơ hồ khiến người ta có cảm giác mê muội – khá đáng tiền, không nhiều, cũng chỉ có thể đổi một cơ giáp cỡ trung mà thôi.

"Nếu không phải bởi vì chiến tranh loạn lạc, con cái có thể nuôi nấng bên ngoài cơ thể, có Vườn Địa Đàng trông nom, tuyệt đối không xảy ra sai sót… Thật là quá đáng tiếc, quá bàng hoàng. Mà ngài vừa mới xuất viện, lại phải chạy ngược chạy xuôi thay quản ủy hội, tiều tụy hơn không ít, thật đáng buồn." Người phụ nữ này khả năng là phu nhân của vị quan lớn nào, có khuôn mặt xinh đẹp khó nhớ, mở miệng là có thể nghe ra nặng giọng "Votaw" – lời nói nhỏ nhẹ, tình cảm dồi dào.

Lâm Tĩnh Xu kiên nhẫn bày tỏ cảm ơn những lời vô nghĩa này, vẫn không nhớ ra chị ta là ai.

Người phụ nữ một hát ba họa tự mình buồn thương một lát, nước mắt chảy nửa chai, rốt cuộc nói đến chủ đề: "Phu nhân, bao giờ chúng ta có thể trở về Vườn Địa Đàng?"

Trước khi Votaw rút lui quy mô lớn, thư ký trưởng quốc hội Gurdon bị ám sát, con của Lâm Tĩnh Xu thành máu mủ duy nhất của Gurdon, giá trị lập tức không tầm thường, người ông của thư ký trưởng đảm nhiệm một trong bảy ủy viên quản ủy hội tự mình quyết định, để nàng theo ông lão lên nhóm cơ giáp đầu tiên đi đến Thành Thiên Sứ, hưởng thụ quy cách hộ vệ của ủy viên quản ủy hội.

Nhưng trời có gió mây khó dò, nhà Gurdon khả năng là đã làm mưa làm gió quá lâu, đột nhiên như bị vận rủi bám theo.

Ông ủy viên vốn có hai con trai, ba cháu trai cháu gái trưởng thành, để tránh nguy hiểm, vốn nên đi từng nhóm, nhưng lúc ấy hải tặc tới quá nhanh, sức chở của Votaw lại có hạn, nhóm thứ ba chuyển dời không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào, tất cả những người này đều không chịu nán lại thêm một phút đồng hồ, vì thế không nghe khuyến cáo, cả nhà già trẻ lên cùng một đợt cơ giáp lao tới Thành Thiên Sứ, trên

đường vừa vặn bị hải tặc tập kích, hốt trọn cả ổ.

Ông ủy viên không chịu nổi đả kích ốm liệt giường, mà gia tộc Gurdon làm nguyên lão của quản ủy hội Vườn Địa Đàng, nhất định sẽ có một ghế, bảy cô tám dì chi bên ngửi thấy mùi tất cả ùa lên, ông ủy viên không có lựa chọn nào khác, đành phải tạm thời đẩy Lâm Tĩnh Xu cô cháu dâu như bình hoa này lên trước sân khấu, làm người phát ngôn của mình.

Lâm Tĩnh Xu từ đây đi lên vũ đài chính trị, bất ngờ là "cái loa" hình "bình hoa" này vậy mà làm rất ra dáng, ở quản ủy hội giỏi giang năng nổ, cắm rễ bằng sức hấp dẫn và thủ đoạn đặc biệt người ngoài không biết, lại bởi vì hình tượng tốt, bây giờ cơ hồ đã thành người phát ngôn đối ngoại của quản ủy hội.

Mới một tuần trước, Lâm phu nhân không để ý thân thể mình, khăng khăng rời khỏi cứ điểm Thành Thiên Sứ đi thăm căn cứ thí nghiệm Vườn Địa Đàng, không ngờ trên đường bị phục kích, cửu tử nhất sinh mới trốn thoát dưới sự bảo vệ liều chết của đội hộ vệ, lại "bất hạnh" mất đi đứa bé mồ côi từ trong bụng mẹ quý báu kia – tại niên đại hầu hết mọi người sẽ lựa chọn mang thai ngoài cơ thể, một vị phu nhân cao quý lại bởi vì chiến tranh mà buộc phải tự mình mang thai, còn gặp phải bi kịch chỉ xảy ra vào thời viễn cổ, đám người nhà của quyền quý ăn không ngồi rồi trong cứ điểm Thành Thiên Sứ nghe chuyện tập thể chảy nước mắt một tuần vì nàng, nghe nói còn có người đang tích cực vận động cho nàng giải cống hiến tự do năm 276.

Lâm Tĩnh Xu nói: "Ngài biết đấy, tám đại thiên hà hiện giờ giống như chiếc đĩa bị hải tặc đập nát, chúng ta khôi phục mạng lưới thông tin trong khoảng thời gian ngắn là không hiện thực, Vườn Địa Đàng cũng thiếu phần cứng duy trì, nhưng quản ủy hội hiện tại đang tích cực nghĩ biện pháp khác, căn cứ thí nghiệm của chúng tôi đã có vài đề án, mong mọi người nhẫn nại thêm một thời gian được không?"

Người phụ nữ vội vàng đi tới một bước: "Chuyện này tôi biết, ý tôi là… Quản ủy hội có từng cân nhắc Vườn Địa Đàng cục bộ hay không? Nơi chưa khôi phục thông tin liên lạc cứ mặc kệ họ trước, chúng ta dùng mạng nội bộ của cứ điểm Thành Thiên Sứ làm một Vườn Địa Đàng phạm vi nhỏ, không được à?"

Lâm Tĩnh Xu cúi nhìn xuống, ra vẻ khó xử mà trầm ngâm, kỳ thực trong lòng rất muốn bắn vỡ đầu kẻ ngu xuẩn này – như vậy chị ta có thể về miền cực lạc đúng như nguyện vọng.

Song nụ cười trên mặt vẫn ngọt ngào như sắp mở họp báo, Lâm Tĩnh Xu nói bằng giọng như gió mát: "Nhưng mà kho số liệu quan trọng nhất của Vườn Địa Đàng hiện tại không cách nào khôi phục."

Người đàn bà vội nói: "Không sao, khôi phục công năng cơ sở là được, từ khi rời khỏi Vườn Địa Đàng, tôi đã gặp phải lo âu và trầm cảm của cả đời, không có Vườn Địa Đàng, tôi căn bản không biết dùng đám robot cũ sắp rụng ra, cuộc sống cũng rối tung… Bọn họ còn hạn chế bán thuốc ổn định cảm xúc!"

Thuốc liên quan đến ổn định cảm xúc quả thật cung không đủ cầu, không có Vườn Địa Đàng, rất dễ tạo thành lạm dụng, bị trung ương liên minh hạ lệnh giám sát, bây giờ ở cứ điểm Thành Thiên Sứ, phải qua đường đặc biệt mới lấy được.

Lâm Tĩnh Xu lập tức biết bó "Đại Dương Xanh Thẳm" quý báu này là muốn mua cái gì, nàng ghé sát vào

tai người đàn bà khóc sướt mướt, nói khẽ câu gì đó, sau đó mở thiết bị đầu cuối cá nhân trên cổ tay kết nối với đối phương, quét một con dấu đặc thù.

Lâm Tĩnh Xu: "Sử dụng thuốc ổn định phải số lượng thích hợp."

"Vâng thưa phu nhân, tôi không biết phải nói như thế nào, quá cảm ơn ngài."

Đuổi đi bà quan ngàn ân vạn tạ, Lâm Tĩnh Xu lễ phép chu đáo, đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng đối phương biến mất, bấy giờ mới tiếp tục đi về phía trước.

Hộ vệ đi theo sau nàng một đoạn, chỉ một hộ vệ trưởng có tư cách theo sát bên cạnh nàng, hộ vệ trưởng nói với Lâm Tĩnh Xu như rỉ tai: "Một thời gian trước nghe nói chuyện ngài sinh non, lão già vậy mà tỉnh táo lại."

Lâm Tĩnh Xu nâng mí mắt lên: "Thế à, mấy phút?"

"Khoảng hai mươi phút, chúng tôi buộc phải tiêm thuốc an thần mạnh cho lão." Hộ vệ trưởng nhanh chóng nói bằng giọng khó nghe rõ, "Lần đầu tiên cháu trai lão chết là 'trùng hợp đáng sợ', lần thứ hai cả nhà lão chết là 'bất trắc bi thảm', nhưng có hai không có ba, lần này mà lão còn chưa nhận ra, thật là uổng ở quản ủy hội bao nhiêu năm. Không phải tôi nói, ngài lần này lộ liễu quá, để làm gì chứ? Một đứa trẻ mà thôi, cho dù sinh ra, còn có thể uy hiếp gì ngài sao?"

Lâm Tĩnh Xu cười dịu dàng nhìn hắn một cái, hộ vệ trưởng tự dưng rùng mình.

"Trẻ con, là một sinh vật nhỏ nằm trong bụng mẹ đã tranh đoạt dinh dưỡng với mẹ, một mất một còn, đặc biệt là những đứa trẻ không được chờ mong, đó là thứ trên lý trí ngươi sẽ tuyệt đối không thích, nhưng dưới tác dụng của hormone, ngươi sẽ bị nó mê hoặc một cách tự nhiên, sinh ra ảo giác mình yêu nó, như vậy là nó có thể giảo hoạt đòi được sự chăm sóc, chờ lớn lên sẽ tính sổ với ngươi sau." Lâm Tĩnh Xu cười nhạo một tiếng, "Quan hệ mẫu tử của động vật có vú đấy. Lão già bây giờ mới hiểu sao? Đã muộn quá rồi, lão còn chưa nhìn rõ tình hình à? Vậy ta thấy cứ sắp xếp cho lão ngu đần đi, khỏi phải giả bộ đi thăm lão mỗi ngày."

Lâm Tĩnh Xu vừa nói, vừa giẫm đôi giày da đế mềm thong thả đi men con đường dành riêng cho người đi bộ. Cứ điểm Thành Thiên Sứ là một Votaw thu nhỏ, xa hoa, đường phố phân tầng, người và xe không ảnh hưởng nhau, khi có xe đi qua, đèn xe sẽ chiếu lên đường dành cho xe chạy khép kín trên không, khéo léo đi qua trang bị hình ảnh đặc biệt, người tản bộ dưới đất sẽ nhìn thấy ảo ảnh lớn thỉnh thoảng bay qua giữa không trung, được thiết kế thành thần thú kiểu như côn bằng trong truyền thuyết, hòa với tiếng hát của suối phun âm nhạc, hoặc bay hoặc bơi, lại chui đầu vào rừng rậm không trung tầng cấp rõ ràng, người đi trong đó như dạo bước tiên cảnh vậy.

Suối phun âm nhạc nằm ở quảng trường trung tâm, tượng nữ thần bằng thạch anh cao hơn sáu mét lờ mờ đứng giữa hơi nước, váy dài sa mỏng trên người hiện rõ từng nét, nàng một tay xách váy, ngẩng đầu nhìn không trung, cần cổ thon dài như một con thiên nga sắp bay đi, bám hơi nước trong suối phun, đôi mắt long lanh ngấn lệ.

Chỉ nhìn nơi này, ai có thể nghĩ đến liên minh đang chìm trong nước sôi lửa bỏng của cuộc chiến tranh toàn diện.

Đột nhiên, bên đường có tiếng còi cảnh sát, các hộ vệ cấp tốc tiến tới vây quanh Lâm Tĩnh Xu.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên đột nhiên từ đầu kia con đường dành riêng cho người đi bộ lao đến đây, người này quần áo bảnh bao, tướng mạo đường hoàng, đôi mắt lại đỏ ngầu, toàn thân run rẩy như động kinh, miệng kêu to không rõ: "Tránh ra! Tránh ra!"

Trên thiết bị đầu cuối cá nhân của mọi người lóe đèn đỏ, ngay sau đó, đá phiến bằng phẳng trên mặt đất đột nhiên bay lên một khối, vừa vặn làm người này trượt ngã, hắn văng hơn một mét, liền lập tức, một vòng robot an ninh súng ống sẵn sàng từ bốn phương tám hướng lao tới, ba chân bốn cẳng đè hắn lại.

Hắn liều mạng giãy giụa, đập đầu xuống đất, sọ não vậy mà đập thủng lỗ đá phiến dày bằng bàn tay.

Robot an ninh thuần thục dùng còng tay kích điện giật ngất hắn, bịt miệng lại, dáng vẻ chất phác cúi đầu xin lỗi người dân tản bộ xung quanh, nói mấy lời hình thức "Cảm ơn mọi người phối hợp, tạo thành bất tiện vô cùng xin lỗi" này nọ, sau đó lôi kẻ kia đi như một con chó chết.

"Không có gì," Hộ vệ trưởng khoát tay nói với hộ vệ phía sau, "Một kẻ hút ma túy mà thôi."

Đây là một loại ma túy kiểu mới, tên đầy đủ rất dài, gọi là "Chip sinh vật loại cấy vào cơ thể người và sóng điện não", mọi người đều gọi tắt nó là "Nha Phiến".

Bộ an ninh không tra ra thứ này tuồn vào từ đâu, chỉ có thể nhất loạt chụp chậu cứt lên đầu hải tặc vũ trụ. Chúng ban đầu lấy "tăng cường thể chất, giảm bớt cơ thể hỗn loạn do thiếu Vườn Địa Đàng" làm mánh lới tiến vào thị trường, mọi người phát hiện, sau khi cấy loại chip sinh vật này, không chỉ cho người ta cảm giác tốt đẹp, cơ thể còn có "tố chất siêu nhân" chỉ sau một đêm, hơn nữa có thể khống chế ý thức của người và máy móc xung quanh trong điều kiện nhất định, là một Vườn Địa Đàng bản đơn giản hóa.

Vì thế "Nha Phiến" trong một đêm thịnh hành khắp liên minh, cho đến khi lãnh đạo khẩn cấp buộc dừng, công khai tuyên bố chip Nha Phiến có tính gây nghiện, cấy thời gian dài sẽ khiến người ta khó mà tự thoát khỏi, mất đi lý trí, đưa nó vào phạm vi "ma túy" cấm tuyệt đối trong điều luật trị an.

Lâm Tĩnh Xu hỏi rất khẽ hầu như không thể nghe thấy: "Nha Phiến sau lệnh cấm của liên minh thế nào rồi?"

"Căn bản không thể ngăn chặn, cuộc sống không có Vườn Địa Đàng quá khổ, ngài xem, cả trong Thành Thiên Sứ cũng có người bất chấp thể diện, có thể tưởng tượng phía dưới đã biến thành ra sao." Hộ vệ trưởng nói bên tai nàng, "Liên minh vẫn đang nghĩ cách ngăn chặn sự xâm lấn của chip đối với thiết bị điện tử, cho nên chip mỗi một tháng đều phải đổi mới, do lệnh cấm, chúng ta lại thừa cơ tăng giá, tháng này lượng tiêu thụ ở bảy đại thiên hà không giảm mà còn tăng."

Lâm Tĩnh Xu: "Thiên Hà Số 8 thì sao?"

"Việc này… Thiên Hà Số 8 toàn bọn quỷ nghèo và chứng não rỗng…"

Lâm Tĩnh Xu dừng bước, mặt không biểu cảm hỏi: "Cho nên có thể tùy ý mất khống chế à?"

Hộ vệ trưởng lập tức cúi đầu: "Vâng, đã bắt đầu thí điểm theo phân phó của ngài, nhưng mà…"

Trên mặt Lâm Tĩnh Xu không nhìn ra vui vẻ hay tức giận, nàng cúi đầu hít một hơi thật sâu mùi hoa hồng, tiện tay đưa bó "Đại Dương Xanh Thẳm" quý giá cho hộ vệ trưởng: "Lúc đi thăm con gái ngươi, đưa cho nó chơi đi. Ta rất thích nó, tương lai sẽ là một tiểu mỹ nhân, rất hợp với hoa."

Hộ vệ trưởng cúi đầu càng thấp, tay nhận hoa hơi run run, thức thời nuốt xuống đoạn sau của "nhưng mà".

"Đại Dương Xanh Thẳm," Lâm Tĩnh Xu cười lên, môi hồng răng trắng, lại có một chút khí chất ngây thơ, "Thật là một cái tên đẹp."

Trên tuyến đường vũ trụ của Thiên Hà Số 8 đang trình diễn một chiến dịch nhỏ như vây săn.

Một đội "tàu buôn" chưa xin phép đổ bộ Thiên Hà Số 8, trong quá trình kiểm tra, phát hiện số "tàu buôn" này lại là cơ giáp ngụy trang.

"Lời thoại là gì nhỉ? Cái gì mà núi ta đào cây ta trồng… Ôi ôi ôi," Turan la hét om sòm trong kênh truyền tin, "Uầy, đạn đạo vũ trụ loại TOC-R, dê béo! Không được bắn hỏng! Mẹ kiếp đều khống chế hỏa lực! Hôm qua đoàn chiến thua phải cởi truồng chạy rông đâu? Mau xông lên, không đoạt được mạng tinh thần của bọn họ thì hôm nay các ngươi vẫn cởi truồng chạy tiếp!"

"Đoàn chiến" là phương thức huấn luyện tinh thần lực đặc biệt của nội bộ cứ điểm Bạch Ngân, do Đội Tự Vệ gia nhập mà bị Turan một lần nữa đưa vào huấn luyện hằng ngày – sân huấn luyện mặt đất mô phỏng hoàn cảnh mạng tinh thần cơ giáp, mỗi đội bốn người, thủ một mạng tinh thần, phối hợp với nhau tranh đoạt của đối phương. Ở trên mạng tinh thần mô phỏng bị bắn ra cùng lắm là nôn một trận, sẽ không bị thương thành người thực vật. Vì thế vệ đội trưởng Turan điên khùng phát minh ra trừng phạt "cởi truồng chạy rông" để đốc thúc mọi người dùng hết toàn lực.

Hứng thú thấp kép bỉ ổi này có một lần bị Lâm tướng quân bắt gặp, thế là hắn gọi Turan tới chửi té tát một trận, và cắt nốt hai "xúc tu" trên đầu cô nàng. Vệ đội trưởng nhịn nhục, buộc phải nới lỏng điều kiện "trần truồng" – nam có thể mang cái quần tam giác, nữ có thể mặc áo tắm hai mảnh, nhưng phải hát.

Mọi người vừa nghe đều phát điên, để không run bần bật ca hát trước mắt bao người, cùng bao vây tới như đã giết đỏ cả mắt rồi.

Tiểu đội cơ giáp ngụy trang thành thương đội hoàn toàn ngây ra – không biết Thiên Hà Số 8 xưa nay "không ai quản lý" từ khi nào lại có đội tuần tra, sẽ kiểm tra an ninh tàu buôn qua lại, phải biết trước cuộc chiến tuyến đường chính quy và tuyến đường buôn lậu bọn họ cũng ngu ngốc không phân biệt nổi!

Mà đội tuần tra của nơi quỷ tha ma bắt này lại không phải là gánh hát rong, người không nhiều nhưng tính cơ động cực mạnh, như một bầy cá ăn thịt người gào thét lao qua, chóng vánh đoạt mạng tinh thần của họ!

"Vệ đội trưởng," Binh lính đoạt được mạng tinh thần của đối phương sớm nhất trầm giọng nói trong kênh truyền tin, "Hàng hóa của họ có vấn đề."

Hai tiếng sau, đội tuần tra áp giải tù binh xuyên qua điểm nhảy vũ trụ, đáp xuống căn cứ sao Khải Minh, Lâm Tĩnh Hằng sớm nhận được tin tức đang chờ trên sân ga. Turan mau chóng đi tới hắn, hiếm khi nghiêm túc kính lễ, lấy trong túi ra một con chip nhỏ dùng túi vật chứng bọc kín: "Tướng quân, ngài xem, lại là thứ này."

Đây chính là loại chip sinh vật lúc trước Quân Đoàn Tự Do lợi dụng Độc Sào thí nghiệm ở Thiên Hà Số 8, công năng cơ bản không thay đổi, đã qua nâng cấp đơn giản.

"Ba ngày, đây đã là nhóm thứ tư chúng ta chặn lại." Turan nói, "Những người này trang bị và phối trí đều là chuẩn hóa, ắt là có tổ chức, chúng ta hiện tại đã tăng cường rà soát tất cả thương đạo và đường buôn lậu truyền thống."

Lâm Tĩnh Hằng nhìn lướt qua đám tù binh hôn mê bất tỉnh, đi lên cơ giáp bị bắt, thấy một đống hộp đựng chip rất to xếp chip sinh vật ngay ngắn chất khắp nơi, mang đến cảm giác nghiêm túc và hoàn mỹ công nghiệp hóa, không mảy may có phong cách lộn xộn của Quân Đoàn Tự Do.

"Tới từ hướng nào?"

Turan trầm giọng nói: "Liên minh."

86. Quyển 4 - Chương 86

"Tướng quân, tôi cứ cảm thấy phong cách của Quân Đoàn Tự Do không giống lắm với hai nhóm hải tặc khác," Turan nói, "Đám người chiếm Votaw kia dã tâm lớn nhất, mà Hiệp hội chống Utopia điên cuồng nhất, đặc điểm của hai phương này đều là, vừa giao thủ liền biết họ có tiền, có chuẩn bị, ủ mưu đã lâu, biên chế trọng giáp cơ hồ là cùng một đẳng cấp với cứ điểm cổ họng của liên minh năm đó, nhưng Quân Đoàn Tự Do thì khác."

Lâm Tĩnh Hằng gật đầu, Quân Đoàn Tự Do chỉ xét trên quản lý đã rất hỗn loạn, thời điểm thực nghiệm "Nha Phiến" còn phải hợp tác với Độc Sào một tổ chức tà giáo nhỏ của Thiên Hà Số 8, làm chuyện rất đáng sợ, nhưng tố chất nhân viên giống công nhân thời vụ.

Lâm Tĩnh Hằng từng tiếp xúc với bọn họ hai lần, bất luận là "Linh Linh Nhất" vừa dọa đã vãi đái, hay chiến đội tiểu cơ giáp vừa quấy nhiễu liền não tàn sau đó, nhìn đều không giống thế lực tạo phản nghiêm chỉnh gì.

"Loại chip sinh vật này là vực ngoại chế tạo, lại thực nghiệm ở Thiên Hà Số 8, thế nên ban đầu chúng ta không nghĩ đến bên đó," Turan nói tiếp, "Nhưng suy xét kỹ lại, Thiên Hà Số 8 có một phần năm nhân khẩu đều là chứng não rỗng, lại nghèo rớt mồng tơi, nào có dư tiền hút thuốc phiện chơi? Đây phải là chuyên môn nhằm vào liên minh, đặc biệt là sau khi Vườn Địa Đàng sập. Cho nên… Liệu có một khả năng, một số người đã sớm biết Vườn Địa Đàng sẽ sập, thiết kế bước này từ rất sớm, và Quân Đoàn Tự Do chỉ là tiểu lưu manh vực ngoại người này nuôi mà thôi."

"Đoàn Quang Vinh muốn thành lập đế quốc, Hiệp hội chống Utopia… Khoan bàn đến phù hợp giáo lý của họ hay không, nhưng bản thân họ đủ khả năng nghiên cứu khoa học, không cần tìm người khác thực nghiệm chip." Lâm Tĩnh Hằng nhẹ nhàng nói, "Cho nên người ở sau lưng nâng đỡ Quân Đoàn Tự Do rất có thể là nhân viên nội bộ của liên minh, người này từ sớm đã biết trước mọi chuyện, nhất định có liên hệ với một trong hai thế lực hải tặc lớn khác, thậm chí có khả năng chính là nội ứng của họ, tại sao hắn phải trăm phương ngàn kế nuôi một đám người khác?"

"Vì tiền, thế lực, đều có khả năng." Turan nói, "Nha Phiến phổ biến ở liên minh, sẽ mang đến món lợi kếch xù khó mà tưởng tượng, nếu bản thân người vạch kế hoạch này không đủ quyền nói chuyện, không đủ năng lực mặc cả, như vậy lựa chọn hợp tác với hải tặc lớn, miếng bánh kem này chẳng khác nào làm không công. Muốn vơ vét của cải tốc độ nhanh nhất trong thời buổi loạn lạc, có được lực lượng võ trang của riêng mình, còn gì hiệu suất hơn buôn ma túy tinh chuẩn? Người ta có tương lai hơn đám tổ chức nhân dân khu hẻo lánh làm ruộng như chúng ta!"

Lâm Tĩnh Hằng lạnh tanh nhìn cô nàng một cái.

Turan vội vàng bịt miệng: "Tôi sai rồi, tôi không nói, tướng quân, đừng cạo đầu tôi, mọi chuyện từ từ thương lượng!"

"Còn một việc," Lâm Tĩnh Hằng dừng một chút, lại nói, "Tại sao Quân Đoàn Tự Do phải đi tập kích căn cứ Hiệp hội chống Utopia, bọn họ rốt cuộc muốn có được cái gì? Đúng rồi, phá giải mã hóa trên Phương Chu của Hiệp hội chống Utopia chưa?"

"Chưa," Turan buông hai tay, "Thầy Lục vắng mặt, chúng ta hiện giờ ngành nghề kỹ thuật rất thiếu thốn tướng quân à!"

Lục Tất Hành đã đi theo nhóm người Tổng trưởng – đã muốn xây dựng lại Thiên Hà Số 8, đầu tiên phải khôi phục sản xuất, lập lại trật tự xã hội, Tổng trưởng nhận được sự ủng hộ của Lâm tướng quân, kích động tới mức nước mắt lã chã, trốn trong phòng khóc nguyên một đêm. Bắp thịt bị ăn mòn trên người vẫn chưa ra hết, ông ta đã dẫn ban bệ già yếu bệnh tàn đi phấn đấu, ý tưởng sơ bộ là, lợi dụng mạng lưới quan hệ của các cựu bộ quân liên minh tự do như Độc Nhãn Ưng, Vu William, gắn kết các đại hành tinh của Thiên Hà Số 8, sau khi quân liên minh tự do giải tán, phần lớn những người này đều có một phương thế lực của mình, nếu có thể chỉnh hợp họ, trật tự xã hội sẽ rất dễ dàng sắp xếp lại.

Độc Nhãn Ưng dẫn Vu William đi một hướng, lại phái Lục Tất Hành thay mặt mình đi theo Tổng trưởng. Mỹ danh "chia nhau hành động, nâng cao hiệu suất", nhưng vệ đội trưởng Turan mắt sáng như đuốc, biết tỏng mục đích thật sự của lão mèo Ba Tư – lão muốn tống Lục Tất Hành luôn chạy quanh Lâm tướng quân đi.

"Bạch Ngân Tam không biết ở trên núi khỉ nào kéo cờ cho ai, thầy Lục lại vắng mặt, tiếp tục như vậy không được đâu, tướng quân," Turan chân thành nói, "Hoặc là ngài hơi khắc chế…"

Lâm Tĩnh Hằng nghe nữ lưu manh này càng nói càng không giống tiếng người, lập tức giở mặt: "Ta khắc chế cái gì!"

"Tôi nói là tính tình, khắc chế tính tình!" Turan cũng ý thức được câu này của mình nghe có ý khác, vội vàng giải thích, "Đừng hiểu lầm, ôi tướng quân, ngài nói con người ngài, nhìn nghiêm túc đứng đắn như thế, mà tư tưởng thật là rất… Tôi không nói ngài khắc chế cái khác, ý tôi là… ngài có thể hơi hữu hảo, bắt người vào tay trước rồi tính tiếp, khi đó ngài sẽ phát hiện thế giới ngập tràn tình yêu và hương thơm…"

Lâm Tĩnh Hằng ngoài cười trong không cười quay người lại nhìn cô nàng, cảm thấy vệ đội trưởng Turan nên bị ném vào hố phân, để trải nghiệm "thế giới ngập tràn tình yêu và hương thơm" là như thế nào.

Âm cuối của vệ đội trưởng Turan càng lúc càng yếu, nhanh chóng hết điện, quay đầu bỏ chạy: "Tôi đi thẩm vấn tù binh."

"Từ từ," Lâm Tĩnh Hằng bực dọc gọi cô nàng lại, "Khi nào trở về?"

Turan hùng hồn trả lời: "Rất nhanh, thẩm vấn ra manh mối là tôi lập tức tìm ngài báo cáo!"

Lâm Tĩnh Hằng: "… Con mẹ nó ai hỏi ngươi?"

Turan – vệ đội trưởng bị cắt xúc tu, nhận ra mình tự đa tình, ôm trái tim bị đâm nát bét, soi hoa dung nguyệt mạo trên cửa cabin kim loại phản quang bên cạnh, rất đỗi phiền muộn, rất đỗi tổn thương tự tôn, ủ rũ đáp một câu: "Đang trên đường về, trong vòng một ngày thôi."

Lâm Tĩnh Hằng gật đầu, phất tay ý bảo cô nàng biến được rồi.

"Bà đây rốt cuộc xấu hơn ai chứ?" Turan tủi thân không hiểu nổi, vừa đi vừa chửi thầm trong bụng, "Chúc nhà ngươi không cương nổi, quân khốn nạn."

Lục Tất Hành quả thật đã lên đường trở về, cậu giao quyền lái cơ giáp cho bốn học sinh, để chúng thay phiên lái, bản thân tìm một quầy bar ngồi, không biết đang mân mê cái gì.

Tính đến thời điểm hiện tại, mỗi lần đám học sinh không học trường chính quy này lái cơ giáp đều là tình

huống khẩn cấp – không phải sóng hạt năng lượng cao đi qua thì là đang đánh trận, chưa chở khách bao giờ, thành thử lái cơ giáp nhảy lên nhảy xuống hệt như xe khỉ vậy.

Tổng trưởng bị chúng lắc sắp nôn cả dạ dày ra, bắp thịt trên chân bị virus Cầu Vồng ăn mòn vẫn chưa hoàn toàn ra hết, trước mắt còn đang chống nạng đi lại, ông cật lực đi tới gần bàn điều khiển, vừa vặn nghe thấy White bốn mắt đang cao đàm khoát luận.

White khoa tay múa chân nói: "Tao cảm thấy phương án này khả thi, bọn mày hãy tin tao, lần này thầy Lục khảo hạch cuối tháng, chúng ta cứ nộp đề mục này – nghiên cứu cơ giáp nhập môn – thế nào, rất thiết thực đúng không? Bọn mày nghĩ xem, lúc mới tập bơi đều là bắt đầu đeo phao trước, kế đó cầm vật nổi, thích ứng từ từ mà? Mới bắt đầu tập đi xe đạp, đằng sau xe cũng luôn phải có hai bánh phụ mà? Thế tại sao nhập môn cơ giáp nhất định phải khô khan và phức tạp như vậy? Không thể có 'cơ giáp sơ cấp' giảm xóc sao?"

Bạc Hà khoanh tay trước ngực, nhìn gã bằng ánh mắt quan tâm thiểu năng: "Thiếu gia, bởi vì bọn tao không chú trọng như mày, còn 'bánh phụ', phải chăng mày còn cần có người ở bên cạnh đút sữa?"

White thở dài: "Bạc Hà, mày bây giờ lớn lên theo hình mẫu Lâm tướng quân à? Mày như thế sẽ cô độc cả đời."

"Tay đại ngốc không râu Đội Tự Vệ suốt ngày chạy theo nó, tao thấy mày nên lo cho chính mình thì hơn." Hoàng Tĩnh Xu sóng vai đứng cùng Bạc Hà, "Tao học bơi cũng không dùng nhiều trang bị như vậy, một người cha độc ác nhẫn tâm là đủ rồi."

Cả bọn cùng nhìn cô nhóc.

Hoàng Tĩnh Xu nhún vai: "Ba tao là chứng não rỗng, sau đó phát hiện tao cũng là chứng não rỗng, ông ta mới lần đầu tiên chấp nhận hiện thực chứng não rỗng có tính di truyền gia tộc, ý thức được gien của mình định trước phải bị thời đại đào thải, về sau đời đời đều là người hạ đẳng, cho nên đặc biệt tuyệt vọng, đặc biệt nghĩ không thông, tự sát không ra tay được, làm thế nào đây? Cùng đường bí lối, thì chỉ đành ném tao xuống sông thôi."

White và Bạc Hà đều im lặng, chúng dần dần quen với cuộc sống học tập cường độ cao và lang bạt kỳ hồ, quen với cơ giáp, đạn đạo, bệnh dịch và chiến tranh, cuộc sống trước chiến tranh bây giờ như đã cách một đời. Người bị nước lũ cuốn đi là rất khó có thời gian hồi tưởng quá khứ, nhưng quá khứ luôn ở đó, cắm sâu trong ký ức như cây kim, dần dần bị kén dày bao vây, trở nên không đau không ngứa.

Chỉ có Gà Chọi vô tâm vô tư, lúc này vừa lái cơ giáp như pháo toản thiên hầu vừa xen vào hỏi: "Thế tao học cơ giáp muộn… có phải thiếu một thầy giám thị độc ác nhẫn tâm?"

Hoàng Tĩnh Xu: "Tao đề cử mày đi tìm vệ đội trưởng Turan."

Người lái tạm thời sợ hết hồn, cơ giáp suýt nữa xông vào một điểm nhảy vũ trụ trên đường, nhất thời, tất

cả loa phát thanh trên cơ giáp đồng thanh cảnh cáo gã: "Lệch khỏi tuyến đường!"

Tổng trưởng luống cuống tay chân vịn vách cơ giáp, nạng cũng bay mất.

Liền nghe người lái mặt mày đỏ bừng nói: "Không được, người khác sẽ phát hiện toàn thân tao trên dưới chỉ có mặt là trắng, hát còn lạc điệu!"

Tổng trưởng rốt cuộc không nhịn được xen miệng, thều thào: "Các cháu, cố gắng ổn định một chút, trường trọng lực trong cabin đã run rẩy nửa tiếng rồi, bác lớn tuổi, không chịu nổi… Yên tâm, vệ đội trưởng Turan bây giờ không dám phạt các cháu đâu, còn có luật bảo vệ trẻ vị thành niên mà."

White nhảy bật lên: "Chính thế, Gà Chọi, mày còn hai năm rưỡi để luyện giọng hát – mau xuống giao ban với tao, tao phải nghiên cứu xem làm sao lắp một bộ cảm biến trên cơ giáp!"

Liên minh quy định, người lái cơ giáp cần tròn mười tám tuổi.

Tổng trưởng vất vả nhặt gậy lên, lo lắng nghĩ: "Ta thấy người lái nên tròn hai mươi tám."

Tổng trưởng tên Edward Hunt, vừa tròn hai trăm bốn mươi tuổi, nửa đời phí hoài. Virus Cầu Vồng khiến ông đi trên lằn ranh sinh tử một lần, cả người gầy gò già yếu trông thấy, đã lộ ra sự già nua.

Làm trưởng quan hành chính ở Thiên Hà Số 8 chẳng phải là chuyện gì tốt, không quyền lực, không danh vọng, đừng nói thu nhập màu xám, đến tiền lương bình thường cũng phải tự mình nghĩ cách xoay xở, sẵn lòng giãy giụa trên chức vị này, bất kể là dáng vẻ thảm hại ra sao, khi tuyên thệ nhậm chức, nhất định ông từng ôm giấc mộng, muốn làm chút gì đó vì thiên hà này.

Tổng trưởng Edward mơ nhiều năm liền, thỉnh thoảng bừng tỉnh, gió lạnh buốt xương, trăn trở trằn trọc, lặp đi lặp lại quá nhiều lần, cũng thất vọng quá nhiều lần, ông đã hoa râm trong thất vọng, còn suýt nữa lặng yên chết đi trong thất vọng.

Vốn tưởng rằng cuộc đời đáng buồn kết thúc từ đây, không ngờ có hi vọng, trời cao lại cho ông một tia hi vọng.

Vì thế như người chết đói gặp được nửa ổ bánh mì, chỉ cần còn một tia hi vọng, ông đều điên cuồng bắt lấy.

Lục Tất Hành không hề sợ lũ học sinh phá phách lái cơ giáp xuống mương, Tổng trưởng Edward chống gậy tập tễnh đi tới, phát hiện cậu ta đang rất nhàn nhã làm thủ công.

Bên tay trái cậu đặt một lồng kính to, trên quầy bar có mấy robot chạm khắc cao bằng bàn tay, các robot có một cái đuôi đằng sau, nối lên thiết bị đầu cuối cá nhân của Lục Tất Hành, đang điêu khắc đá dựa theo mô hình chính xác trên thiết bị đầu cuối cá nhân.

Đá đều là Lục Tất Hành nhặt trên các hành tinh dọc đường, mang theo nguyên tố đặc biệt của các hành tinh, trình hiện màu sắc và ánh sáng muôn hình vạn vẻ, đá to vuông vắn hơn được robot mini điêu khắc thành kiến trúc và cảnh quan tinh xảo, dính lên một cái đế, đá nhỏ thì bị cậu mài thủ công thành hình dạng tinh cầu, gắn trong lồng thủy tinh, trong lồng thủy tinh quét từng tầng keo dán thủy tinh, bên trong lấp lánh ánh sao, là một khoảng sao trời giống như thật.

Mặc dù có robot nhưng cũng cần mười phần kiên nhẫn cẩn thận. Tổng trưởng Edward ở bên cạnh nhìn một lúc, không tự chủ được nín thở, cho đến khi robot hoàn thành công việc cuối cùng, bật quạt mini thổi mảnh vụn đi, đồng thời keo dán thủy tinh khô nhanh cũng thành hình, Tổng trưởng nhìn Lục Tất Hành lật ngược cái lồng thủy tinh đường kính khoảng một mét, phát hiện thì ra bên trong là bầu trời sao Thiên Hà Số 8 thu nhỏ, hằng tinh nơi xa như kim cương, hành tinh chỗ gần mờ mờ ảo ảo, dưới lồng thủy tinh là cảnh quan nhân gian nhà cửa đường phố giống y hệt, một số hòn đá lấp lánh ánh huỳnh quang, tô điểm trong đó, như vạn gia đăng hỏa, đẹp đến khó tin.

Lục Tất Hành vươn vai, cúi đầu quá lâu làm cổ và lưng cậu "rắc" một phát. Lục Tất Hành "Á" một tiếng, ấn cổ, cười tít mắt hỏi: "Tổng trưởng, thế nào, có đẹp không?"

Tổng trưởng Edward không tiếc lời khen: "Tác phẩm nghệ thuật, có thể đưa vào viện bảo tàng Thiên Hà Số 8."

"Khụ… thế à?" Lục Tất Hành phát hiện Tổng trưởng không giỏi khen người ta lắm, "viện bảo tàng Thiên Hà Số 8" trước kia ở trên sao Cayley, cậu từng đến đó một lần, trông như trạm xử lý rác thải vậy – cậu lau lồng kính không còn một hạt bụi, bỏ vào một cái hộp nhét đầy bọt biển dán lại, sau đó nói, "Hôm nào chờ viện bảo tàng mới xây xong, cháu lại làm cái mới quyên cho ngài, cái này có chủ rồi."

Thứ có hoa không quả lại tốn tâm tư này, người bình thường vừa thấy là có thể nhấm ra vị phong hoa tuyết nguyệt. Lục Tất Hành trong câu cuối ý nằm ngoài lời "mau tới bát quái" rõ rành rành, đang vểnh đuôi ngồi chờ khoe khoang.

Song Tổng trưởng Edward… xét từ phương diện nào đó, không hề là người bình thường.

Ông lo cho dân cho nước mà nhìn cái hộp trong tay Lục Tất Hành: "Đến bao giờ, Thiên Hà Số 8 thật sự có thể giống mô hình này của cậu thì tốt rồi, trong lòng mỗi người chúng ta đều nên chứa một phong cảnh như vậy."

Lục Tất Hành: "…"

Đột nhiên cảm thấy mình thật thấp kém.

Tổng trưởng lại đau đớn thở dài, Lục Tất Hành vội vàng đậy nắp hộp quà, ngồi ngay ngắn theo, bày ra khuôn mặt mặc niệm như cha mẹ chết.

Họ chuyến này rất không thuận lợi, đây là trong dự kiến của Lục Tất Hành.

Tổng trưởng Edward bị diện mạo tinh thần của Đội Tự Vệ sao Khải Minh và thái độ chống lưng của Lâm thượng tướng làm mụ mị đầu óc, trước khi xuất phát rất đắc ý, cảm thấy lần này thật sự có thể nhất hô bá ứng, dẫn dắt mọi người đồng tâm hiệp lực đi đến ngày mai tươi đẹp.

Song hiện thực cảnh tan hoang khắp nơi lại cho ông một đòn ngay vào đầu.

Thiên Hà Số 8 cái "cống ngầm" bốn phương thông thoáng này, hơn một trăm năm cũng chưa chấn chỉnh lại, huống chi năm tháng loạn lạc như vậy?

Đây là sự thật khách quan, không thay đổi vì nhiệt huyết và giấc mộng của cá nhân Tổng trưởng.

Nó đầu tiên là năm bè bảy mảng, khắp nơi đều là người tự quét tuyết trước cửa như Xú Đại Tỷ, một số nơi hình thành xã hội khép kín phạm vi nhỏ, có trật tự và người quản lý riêng, thống nhất phân phối vật tư, cũng có thể miễn cưỡng tổ chức mọi người sản xuất một số nhu yếu phẩm sinh hoạt – tương tự cái chợ bé trong Ngân Hà Thành. Nhưng quy mô kinh tế chung kiểu này thông thường rất nhỏ, để bảo vệ mình, từ thâm tâm không muốn tiếp xúc với thế giới bên ngoài, mấy chỗ đoàn thể xã hội nhỏ tương đối có quy mô họ đều đã tới thăm, trước cuộc chiến đều quen biết Độc Nhãn Ưng, nể bạn cũ và bộ dạng thảm hại của Tổng trưởng, mọi người ngoài miệng đều bày tỏ ủng hộ Thiên Hà Số 8 độc lập, song không chịu làm nhiều hơn.

Hình thành một quốc gia nho nhỏ, để mọi người bên trong đều có thể miễn cưỡng sinh tồn là đã rất không dễ dàng rồi, một người mà bản thân đã giãy giụa nhiều năm trên ranh giới sống chết ăn đói mặc rét, bảo hắn tiếp tế hàng xóm là không thể. Cuộc sống bần cùng và khó khăn sẽ nuốt hết tôn nghiêm, trí lực và lòng cảm thông của một người.

Mà ngoại trừ những tiểu đoàn thể mạnh ai nấy làm này, nhiều hơn là những nơi thuộc về trạng thái hỗn loạn vô chính phủ, đó là thế giới ngầm chân chính, ngay cả những người sinh ra và lớn lên ở chính Thiên Hà Số 8 như họ cũng không dám vào sâu, trong đó toàn là trộm cắp, cướp bóc, lừa đảo, cuồng sát và các loại rác rưởi vô sỉ hạ lưu – không phải rác rưởi thì sống không nổi ở nơi này, nếu một người muốn làm một chút việc đàng hoàng mưu sinh, sẽ bị nơi này lột sạch da thịt, lại đạp lên một vạn bàn chân.

Tổng trưởng ngữ khí đau đớn mà bắt đầu dông dài: "Trước khi đi tôi nghĩ, phải bắt tay vào khôi phục mạng lưới thông tin liên lạc trong Thiên Hà Số 8, liên hệ những người bạn có năng lực các nơi thành lập chính phủ, trước tiên xây dựng trật tự xã hội, để tiền tệ tín dụng lưu thông một lần nữa, khôi phục thương mại, để mọi người coi nơi này là nhà, nhân lúc cuộc chiến của họ đang giằng co, chúng ta nghĩ cách tự phát triển trước. Tương lai mới có nơi trú chân!"

Lục Tất Hành không biết lấy đâu ra một sợi dây gấm trắng tinh, ngậm một đầu, đầu kia nhanh nhẹn quấn hộp quà, hơi ậm ừ phụ họa: "Đúng."

"Trật tự và hiệu quả của xã hội, lực công tín của chính phủ và pháp luật, xét đến cùng chính là phải để người dân tin tưởng chúng ta… Đúng không?" Tổng trưởng thao thao bất tuyệt, "Loài người có thể thống trị vũ trụ là nhờ xã hội, không có xã hội thì một người đương đại cô đơn chiếc bóng ngay cả một cánh rừng nhỏ cũng không thống trị được. Mà xã hội như một trò chơi lớn, có thể tiếp tục, là bởi vì người chơi trong các vai khác nhau đều chấp nhận quy tắc, cho dù có người chơi muốn ăn gian cũng không sao, bởi vì bản

thân khái niệm 'ăn gian' này cũng là chấp nhận quy tắc."

Tổng trưởng lăn lộn nhiều năm, tuy rằng chưa nên trò trống gì, nhưng vẫn hiểu một chút nguyên lý vận hành của xã hội, Lục Tất Hành vừa làm thủ công vừa gật đầu, chốc chốc phụ họa câu được câu không. Ai ngờ Tổng trưởng lại đột nhiên ánh mắt sáng rực quay sang cậu: "Thầy Lục…"

Lục Tất Hành vội nói: "Ối, không dám nhận, cháu cùng lắm chỉ có thể dạy trẻ vị thành niên tháo lắp cơ giáp, ngài tuyệt đối đừng gọi như bọn họ."

"Không không, thầy đảm nhiệm được," Tổng trưởng Edward không để ý, khẩn thiết nói, "Đội Tự Vệ đều gọi như vậy – thầy Lục, tôi nghe nói Đội Tự Vệ trước kia chẳng qua là một đám buôn lậu vũ trụ, nhưng thầy đến, khiến bọn họ huấn luyện nghiêm chỉnh như quân chính quy, thậm chí đánh bại thân vương Cayley, tôi biết thầy là một người có bản lĩnh."

Tổng trưởng Edward dường như coi Lục Tất Hành thành Gia Cát Lượng làm ruộng ở Nam Dương, đây là ngữ khí ba lần đến lều tranh, Lục Tất Hành tự nhận mình là một chuyên gia kỹ thuật chưa đến mức quá ru rú trong nhà, nghe những lời này thật sự dở khóc dở cười: "Tổng trưởng, cháu lần này đi cùng ngài, chỉ là một vật biểu tượng thay mặt ba cháu. Cháu đây ngành kỹ thuật không tệ, nếu có đủ tài nguyên, cháu có thể hỗ trợ quy hoạch nhà máy công nghiệp quân sự, cũng có thể theo yêu cầu của ngài xây dựng mạng lưới thông tin trong Thiên Hà Số 8…"

Tổng trưởng Edward nhận định cậu có chỗ giữ lại, lập tức nghiêm mặt nói: "Thầy Lục, nếu thầy bằng lòng, vị trí Tổng trưởng Thiên Hà Số 8 tôi sẵn lòng nhường thầy."

Lục Tất Hành đặt hộp quà gói xong sang một bên, đau đầu thở dài: "Tổng trưởng, trước kia cháu chỉ là một người mở trường học, còn dọa chạy hết giáo viên, thật sự…"

Tổng trưởng Edward lập tức vẽ cho cậu một cái "bánh to": "Thế tương lai trường công hàng đầu Thiên Hà Số 8 là của thầy, tài vụ trợ cấp và chính phủ ưu đãi, toàn bộ dựa theo quy cách học viện Ulan của Votaw, thầy thấy thế nào?"

Lục Tất Hành thở dài, Tổng trưởng cũng cao tuổi rồi, có thể dùng lợi dụ khó nghe như vậy, còn có thể vẽ cái bánh to khó nuốt trôi như vậy, thật sự không phải là người khôn khéo, không thích hợp làm một chính khách.

Đại khái ông chỉ có một trái tim nằm mơ cũng muốn chấn hưng Thiên Hà Số 8… Cùng với một đám bộ sậu thà rằng bản thân bị trường không gian xé nát, cũng phải rời khỏi đám đông trước khi thuốc chặn hết tác dụng.

"Tổng trưởng, nếu một người miệng lưỡi khéo léo, hắn có thể dùng miệng lưỡi lừa dăm ba người bên cạnh chạy theo hắn, việc này thì cháu giỏi. Nếu một người sở trường bán hàng đa cấp tẩy não, hắn có thể phát triển một tổ chức mấy ngàn, thậm chí hàng vạn người, mỗi ngày tôn thờ rắm hắn đánh là tiêu chuẩn, cháu cảm thấy tiên tri Hope của Hiệp hội chống Utopia kia có bản lĩnh này. Nhưng nếu muốn quản lý một thành phố, đôi khi chỉ cần một chút vận may – hình thành Đội Tự Vệ không hề là một tay cháu lập kế hoạch,

cháu không có bản lĩnh này, đó là kết quả của rất nhiều ngoại lực ngẫu nhiên can dự vào. Về phần xây dựng lại trật tự xã hội của một thiên hà," Lục Tất Hành hơi cười khổ, "Ngài cũng quá xem trọng cháu…"

Cậu còn chưa dứt lời, ánh mắt Tổng trưởng tích tắc tối đi.

Lục Tất Hành thích nhất là Lâm Tĩnh Hằng, thích nhì là vẩy xúp gà, không muốn thấy nhất là ánh mắt gió sương và nản lòng kiểu này, đầu óc nóng lên, buột miệng nói: "Nhưng bất luận ngài cần cháu làm gì, cháu nhất định dốc hết sức, vượt lửa qua sông."

"Được!" Tổng trưởng vỗ vai cậu, "Chỉ chờ câu này của thầy, thật ra tôi đã nghĩ sẵn chức vụ cho thầy rồi, thầy sẽ làm cố vấn trù tính chung thời chiến của Thiên Hà Số 8, chủ tịch ủy ban quản lý đặc biệt, thầy có một phiếu quyền phủ quyết, về sau hai chúng ta không nên đi chung một cơ giáp, lúc tôi vắng mặt, thầy thay mặt sử dụng quyền lực của Tổng trưởng."

Khoa học gia thanh niên kiêm giáo sư nông thôn bị một chuỗi chức vụ này đập ngất, cảm thấy mình cần một quyển sổ nhỏ, phải đem mớ chức vụ dài hai thước này viết lại ba lần, đọc thuộc lòng mới được.

Cho đến khi họ về sao Khải Minh, Tổng trưởng còn đang thao thao bất tuyệt nguyện cảnh lớn lao của mình, Lục Tất Hành đành phải nói dối mình bị tiêu chảy, ôm món quà nặng nề, gánh vác hi vọng nặng nề hơn của Thiên Hà Số 8, định tìm tướng quân của cậu báo cáo qua về thân phận mới.

87. Quyển 4 - Chương 87

Khu vực trung tâm căn cứ quân sự Hiệp hội chống Utopia để lại có một sở chỉ huy, Lâm Tĩnh Hằng tạm thời ở trong phòng nghỉ bên cạnh phòng họp tầng năm của sở chỉ huy, sở chỉ huy nằm trong trạm cơ giáp, nếu không bật thiết bị chống ồn, chắc có thể bị tiếng cơ giáp lên xuống chấn điếc, vốn không phải dùng cho người ở thời gian dài. Thật ra Hiệp hội chống Utopia quy hoạch khu nhà ở chuyên biệt, có non có nước lại rời xa tiếng ồn, chỉ là Lâm Tĩnh Hằng ngại xa, lười qua đó.

Lục Tất Hành không muốn gặp quá nhiều người nên không đi thang máy, cậu hôn gió camera thông minh ở góc tường, rồi lẻn vào cầu thang khẩn cấp.

Lục Tất Hành vác một "Thiên Hà Số 8" nặng trình trịch, nhanh nhẹn chạy lên cầu thang bộ. Khi nãy ở trước mặt mọi người, sự chú ý của cậu bị Tổng trưởng lo cho dân cho nước phân tán, còn chưa nhớ nhà như điên, lúc này ở cầu thang không một bóng người, tạp niệm như thủy triều đổ hết xuống, ý nghĩ muốn gặp Lâm Tĩnh Hằng như "nước chảy đá lộ", mãnh liệt chưa từng có. Lực hút của sao Khải Minh dường như tạm thời mất hiệu lực với cậu, Lục Tất Hành mỗi một bước đều như có thể bay lên, rất nhanh từ mỗi bước một bậc biến thành mỗi bước hai bậc, đến chỗ giao giới tầng bốn và tầng năm, cậu đã hoàn toàn không nhớ mình đi mấy bước rồi, dường như đạp chân một cái là cậu đã đằng vân giá vũ "bay" tới tầng năm.

Niềm vui trong lòng cậu như một quả bong bóng không ngừng thổi lên, khi ra cầu thang bành trướng tới đỉnh điểm – sau đó lại xẹp lép trước hành lang vắng lặng.

Bởi vì khi Lâm Tĩnh Hằng có mặt, tầng này luôn có người đến người đi, quyết không thể yên tĩnh như thế.

Trái tim Lục Tất Hành đập rất nhanh rơi thẳng xuống, đập lõm một vết trên tâm khảm.

"Đi vắng rồi." Cậu thở ra hơi nóng, đứng tại chỗ thất vọng mười giây, kế đó cười tự giễu, đi tới cửa phòng nghỉ của Lâm Tĩnh Hằng, cậu bỏ "Thiên Hà Số 8" nặng trình trịch xuống trước, giơ cổ tay lên chuẩn bị liên lạc với hắn, thở dài, "Em còn muốn cho anh một niềm vui bất ngờ mà."

Lúc này, khuỷu tay Lục Tất Hành vô tình giơ lên cọ trúng cửa phòng nghỉ, vừa chạm vào cánh cửa cậu liền nhận thấy một xạ tuyến quét qua, một giọng máy móc truyền vào tai: "Quét thân phận -"

Lục Tất Hành sửng sốt, nghĩ thầm: "Đây là lắp thiết bị ghi lại khách đến thăm à?"

Thiết bị ghi lại khách đến thăm là một loại thiết bị nhỏ lắp trên khóa cửa, có khách đến nó có thể quét và phân biệt thân phận khách, đồng thời gửi tin tức có khách đến thiết bị đầu cuối cá nhân của chủ nhà.

Lục Tất Hành vội vàng điều chỉnh biểu cảm và tư thế cho thật đẹp, đầu vai dựa nghiêng lên cửa, phong lưu phóng khoáng nhìn vào máy quét chào hỏi: "Hi, tướng quân, là em, anh…"

Cậu vốn định nói "ngạc nhiên không", còn chưa làm đỏm xong, đã nghe thấy cửa rất thông minh nói: "Thông qua."

Lục Tất Hành: "… Hả?"

"Két" một tiếng, phòng nghỉ mở cửa, Lục Tất Hành dựa lên cửa tạo dáng bất ngờ không kịp chuẩn bị, suýt nữa ngã dúi đầu vào.

Lục Tất Hành vô thức giơ tay vịn tường, vừa vặn vịn vào cánh cửa di chuyển của tủ quần áo ngay cửa, cửa tủ dịch về phía trước hai mươi centimet, để lộ một loạt áo sơ mi giống hệt nhau, Lục Tất Hành cùng số áo sơ mi kia nhìn nhau giây lát, cho đến lúc này, cậu mới nhận ra mình đã xông vào phòng nghỉ của Lâm.

Cậu khó lòng tin nổi quay đầu lại nhìn khóa cửa phòng nghỉ: "Mày cứ thế cho tao vào? Mày… mày bị hỏng rồi phải không?"

Khóa cửa – chưa thông minh đến mức có thể tán phét với cậu, im lìm không một tiếng động.

Lục Tất Hành giống như không cẩn thận mở nhật ký của người khác, một mặt tò mò đến ngứa ngáy tim gan, một mặt lại tự dưng lo lắng hụt hơi, không dám nhìn lung tung khắp nơi. Cậu luống cuống chân tay trù trừ chốc lát, đột nhiên hiểu ra – Lâm cài đặt trên cửa phòng nghỉ cho cậu quyền qua, tương đương với cho cậu chìa khóa… Mặc dù không nói cho cậu biết.

Niềm vui bất ngờ cậu còn chưa kịp tặng, mà đã nhận được một phần rồi.

Lục Tất Hành không tự chủ được nín thở, áo trong rịn một lớp mồ hôi mỏng, cẩn thận ôm "Thiên Hà Số 8" của cậu lên, nhón chân đi vào phòng nghỉ be bé của Lâm Tĩnh Hằng.

Phòng này diện tích rất nhỏ, bày biện cũng đơn giản, ngoại trừ tủ quần áo ngay cửa và phòng vệ sinh, chỉ có một cái tủ lạnh cao chưa đến một mét và một cái giường đơn, ga giường rất phẳng phiu, như thể làm bằng sắt, trắng tinh không dính một hạt bụi, Lục Tất Hành ngại không dám ngồi trên giường hắn, nhưng đi ba vòng quanh phòng mà không tìm được một chỗ có thể ngồi.

May mà sàn nhà cũng không có một hạt bụi, Lục Tất Hành bèn xếp gọn "Thiên Hà Số 8" trên nóc tủ lạnh, kéo ống quần ngồi bệt dưới đất, lấy tủ lạnh làm chỗ dựa lưng, nhìn quanh không gian nhỏ mà trật tự này một chút, lại nghĩ tới cái ổ gà bay chó chạy của mình, mừng rỡ do đối xử đặc biệt ban đầu qua đi, cậu bắt đầu sầu lo nghĩ ngợi lung tung: "Đây sắp thành bệnh sạch sẽ rồi? Về sau sống với nhau, anh ấy có thể chịu được mình không?"

Trong sách có vô số câu chuyện yêu nhau dễ sống chung khó, bao nhiêu tình cảm đều vùi chôn trong các chuyện vụn vặt của sinh hoạt thường ngày.

Lục Tất Hành càng nghĩ càng cảm thấy vấn đề rất nghiêm trọng, nghiêm túc suy tư các chi tiết trong sinh hoạt, rồi cậu mở thiết bị đầu cuối cá nhân, chiếu hình ảnh lên bức tường trắng đối diện, dùng bút điện tử viết viết vẽ vẽ, không bị gò bó mà muốn thiết kế một hệ thống dọn dẹp nhà cửa tự động, khi nhận biết Lâm Tĩnh Hằng còn mười phút là về tới, nó có thể dọn sạch cả nhà – hút bụi, giảm ồn, khử trùng, vệ sinh quần áo, lại đưa mọi vật trở về vị trí cũ…

Lục Tất Hành theo Tổng trưởng chu du một vòng Thiên Hà Số 8, khi thì ban ngày khi thì đêm đen, bay trong cơ giáp mười mấy tiếng liền, sau khi hưng phấn do hormone mang đến rút đi, mệt mỏi nhanh chóng cuốn qua cậu. Các món đồ gia dụng nhảy lên nhảy xuống trong đầu, đánh thành một đống hồ nhão, cậu dựa tủ lạnh ngủ thiếp đi, còn để lại trên tường mớ hình chiếu lộn xộn.

Hệ thống phân biệt trên cửa không thông minh, chỉ khi quét được "khách" mới gửi tin tức đến thiết bị đầu cuối cá nhân của Lâm Tĩnh Hằng, người được phân quyền sẽ bị nó tự động coi thành chủ nhà, bởi vậy nó giữ im lặng.

Khi Lâm Tĩnh Hằng trở về đã gần chập tối rồi.

Turan thẩm vấn xong tù binh, không ngoài dự kiến chẳng thu hoạch được gì, vừa đi vừa báo cáo: "Những người này nhận tiền làm việc, không biết cấp trên là ai, tổ chức của họ rất nghiêm mật. Trong đây có một người tương tự tiểu đội trưởng khai, trước đây hắn vận chuyển 'Nha Phiến' ở Thiên Hà Số 7, mới bị phái đến Thiên Hà Số 8 thăm dò, đồng hành hẳn còn mười đến hai mươi đội tiểu cơ giáp. Làm việc cho bọn họ, thù lao rất hậu hĩnh, còn có thể đổi mới chip miễn phí."

Lâm Tĩnh Hằng: "Đổi mới chip miễn phí? Bọn họ đều đã cấy loại chip này."

"Đúng vậy, chứ không chỉ bằng đám côn đồ cắc ké này, làm sao độ kết hợp người cơ có thể cao như thế – trị số bình quân của bọn họ ít nhất phải 80% trở lên, từ sau khi chúng ta bị đám nhãi Đội Tự Vệ kéo thấp trị số bình quân, tôi đã rất lâu chưa thấy con số trên tám. May là bọn họ thao tác kém, mà chúng ta nhiều người." Turan nói, "Không phải cần tháo chip trước khi thẩm vấn sao? Chậc, thật thảm… Thuốc tê gì cũng không dùng được, kẻ ngất xỉu đi có thể tỉnh lại vì đau, quỷ khóc sói gào, căn bản chẳng cần tra tấn ép cung, bọn họ đã tự điên rồi. Khoái cảm và cảm giác sức mạnh chip này mang đến khó có thể tưởng tượng, còn lợi hại hơn Vườn Địa Đàng."

Vườn Địa Đàng dẫu sao cũng có giám thị, điều tiết mức độ hormone hay kích thích cảm quan đều cần trải qua đánh giá y tế nghiêm ngặt, bảo đảm an toàn và khỏe mạnh – năm đó Evgeniya công khai thổ lộ với Lâm Tĩnh Hằng, bí mật kèm theo kích thích hormone lượng thấp, sau đó bị tố cáo, do hơi vượt qua lượng quản ủy hội quy định, Evgeniya, công ty quảng bá và bộ phận giám sát Vườn Địa Đàng khu vực đều phải nộp năm ngàn vạn tiền phạt… Đương nhiên, họ đều là một bọn, khoản tiền phạt này rốt cuộc có đủ hay không thì khó mà nói.

Nhưng sự ỷ lại của người dân đối với Vườn Địa Đàng, xét đến cùng là tâm lý.

Lâm Tĩnh Hằng hỏi: "Ý ngươi là loại chip này sẽ phá hoại kết cấu đại não, sinh ra tính ỷ lại không thể cứu vãn?"

Turan nói như đinh đóng cột: "Tuyệt đối thế, đợt trước vụ virus Cầu Vồng biến chủng kia, tiên sinh Lão Lục không phải mời đến một đội y tế sao? Tôi đã nhờ họ xem qua, bên kia mới trả lời tôi, tình hình cụ thể còn cần nghiên cứu thêm một bước, nhưng chỉ sợ chip này còn nguy hại hơn ma túy hiện có trên thị trường. Trong số tù binh chúng ta bắt, kẻ sử dụng chip sinh vật ngắn nhất mới dùng một tuần, đã sinh ra phản ứng rất nghiêm trọng khi cai nghiện, tướng quân, tiếp tục như vậy, cho dù tương lai Vườn Địa Đàng khôi phục, những người nghiện chip 'Nha Phiến' đó cũng không thể thoát khỏi thứ này."

Lâm Tĩnh Hằng cau mày, hắn đột nhiên nhớ tới, Lục Tất Hành khi tháo chip không hề có phản ứng quá mạnh, lần đầu tiên nhìn ra được có chút không muốn, nhưng cũng không có phản kháng thực tế, mà các vết thương trên người đều là đến từ bên ngoài cậu gặp phải trong lúc sử dụng chip, cảm xúc cũng xem như rất ổn định, sau đó cậu bị đưa vào khoang y tế kiểm tra sức khỏe toàn thân, khoang y tế cũng không cảnh báo nghiện.

Hắn nhớ Độc Nhãn Ưng từng nói, Lục Tất Hành hồi nhỏ từng có bệnh trạng chứng não rỗng mức độ nhất định…

"Họ đến Thiên Hà Số 8 phổ biến thứ này, giương cờ hiệu 'Vườn Địa Đàng', dù sao người của Thiên Hà Số 8 cũng chưa từng thấy Vườn Địa Đàng thật ra làm sao," Turan nói tiếp, "Lần đầu tiên cấy chip là miễn phí, nhưng tầm một tháng phải đổi mới một lần, sau đó định giá như thế nào, đối phương nói cấp trên còn chưa thông báo, đang chờ xem kết quả phổ biến ở Thiên Hà Số 8."

Lâm Tĩnh Hằng trầm ngâm chốc lát: "Hệ thống y tế trong Vườn Địa Đàng có thể kiểm tra được sự nguy hại của loại chip sinh vật này, một khi Vườn Địa Đàng khôi phục, người chưa chạm vào thứ này sẽ trở về trong 'vỏ bảo vệ', người sau màn có thể lấy được bao nhiêu lợi nhuận trong đây, quyết định bởi Vườn Địa Đàng vắng mặt bao lâu… Vậy liệu người này có phải là người có thể ảnh hưởng tiến trình sửa chữa Vườn Địa Đàng? Ví dụ như sẽ có quyền nói chuyện nhất định trong quản ủy hội."

Turan lập tức nói: “Hiểu rồi, bảy ủy viên quản trị và họ hàng gần.”

Cô là người nói vô tâm, trong lòng Lâm Tĩnh Hằng lại bỗng nhiên lướt qua một tầng bóng tối, nhớ tới Lâm Tĩnh Xu nghe nói được đưa đến cứ điểm Thành Thiên Sứ đợt đầu tiên.

Lúc này, hai người đã đi tới cửa phòng nghỉ, Lâm Tĩnh Hằng lơ đãng giơ tay đẩy cửa, khóa lập tức chấp nhận thân phận chủ nhân, tự động bật mở, một luồng sáng lại từ trong phòng chiếu ra.

Hai người ở cửa đồng thời ngạc nhiên đứng lại.

Trong căn phòng vốn nên tối om, một luồng sáng của hình chiếu soi lên tường, chiếu bức tường trắng bệch lạnh lẽo trở nên ấm áp, các đường lung tung và con số nguệch ngoạc nằm trên tường, bên dưới có mấy dòng bút ký gần như nói nhảm, không thấy rõ viết cái gì, bất ngờ điểm tô cho mặt tường trống không, khiến sắc điệu cả phòng êm dịu hẳn đi.

Mà trên tủ lạnh nhỏ ở đầu giường, không biết là ai để một quả cầu thủy tinh đường kính khoảng một mét, trên đó là sao trời lóng lánh sáng trong, bao trùm non nước và nhà cửa điêu khắc như bầu trời, bị nguồn sáng của hình chiếu soi, sao và điêu khắc đá trong quả cầu thủy tinh cùng nhau sáng lấp lánh, bóng đổ nghiêng trên ga giường trắng tinh, thành một khoảng màu sắc rực rỡ.

Lâm Tĩnh Hằng đi tới hai bước, tìm được nguồn sáng – cổ tay Lục Tất Hành đặt trên đầu gối, mà bản thân cậu đã co chân ngủ luôn bằng tư thế này, ánh sáng trong quả cầu thủy tinh phản xạ cũng có một phần soi qua má cậu, mái tóc rất lâu không có thời gian cắt rũ bên tai, trên ngọn tóc tựa như điểm một dải sao trời.

Turan đưa tay bịt miệng, trong lòng hô to bị lừa rồi, cô lại còn cho rằng người này là dân kỹ thuật ngây thơ, còn không chút tiếc rẻ muốn chia sẻ kinh nghiệm tán trai!

Chẳng trách Lục Tất Hành lúc ấy vẻ mặt chính nhân quân tử từ chối cô, thì ra là một cao thủ dân gian thâm tàng bất lộ! Turan trộm liếc biểu cảm của Lâm Tĩnh Hằng, trong lòng cảm khái ra một chuỗi câu bài tỉ: “Tướng quân, toi đời rồi, khinh địch rồi, tiêu rồi.”

Turan không nói câu nào, quay đầu rút ngay, trước khi đi còn đóng cửa giúp họ, chạy thật xa mà lòng vẫn còn sợ hãi, cảm giác nhân sinh quan phản đối bạn đời cố định của mình đã bị lung lay, nhất định phải né xa họ ra mới được.

Lâm Tĩnh Hằng nghe thấy tiếng đóng cửa mới hoàn hồn, phát hiện Turan đã chạy mất. Hắn như một kẻ ngốc lạc đường ở nơi xa lạ, ngây người một lúc, mới khẽ khàng đi qua, chầm chậm quỳ một gối xuống, tay giơ lên do do dự dự giữ nguyên như vậy, các ngón tay giơ ra co vào, lặp lại mấy lần, không biết nên làm thế nào cho phải.

Hắn nhớ tới ngày sinh nhật mười tuổi – sinh nhật hắn và Tĩnh Xu hơi đặc biệt, không biết do nguyên nhân gì mà sinh nhật thật sớm hơn ngày đăng ký ở Vườn Địa Đàng nửa tháng, bởi vậy mỗi năm vào ngày sai đều bị Vườn Địa Đàng và mọi người xung quanh quấy rầy cả ngày không được thanh tịnh, sinh nhật thật

ngược lại chỉ có thể cùng em gái trao đổi một tấm thiệp điện tử, đã quen rồi.

Chỉ là năm ấy hắn và em gái mới tách ra, bên phía Lâm Tĩnh Xu không biết tình hình thế nào, thiết bị đầu cuối cá nhân không liên lạc được, thiệp chúc mừng như làm theo lệ mỗi năm cũng không tặng được, hắn nhớ tới ngôi nhà không thể quay về và bé gái đuổi theo hắn, mù mờ và bất an. Nhưng ở nhà người khác vẫn phải cố nén, làm việc nên làm, ra vẻ điềm nhiên như không, vì thế hắn cả ngày đều ủ rũ, từ chối Vườn Địa Đàng bốn lần yêu cầu điều chỉnh cảm xúc… Cho đến buổi tối về phòng, mở cửa đụng ngay vào một mô hình cơ giáp phỏng chân trong phòng – hơi cao hơn người trưởng thành, tỉ lệ giống hệt cơ giáp vũ trụ, trẻ con có thể nằm bên trong, thậm chí có một mạng tinh thần an toàn phỏng chân, sau khi nối mạng có thể chơi game.

Lâm Tĩnh Hằng còn nhớ, lúc ấy hắn đứng sững ra ngay cửa, quên bước tiếp, khó lòng tin nổi mà nghĩ: "Đây là quà cho mình ư?"

Nếu không có máy chơi game hình dạng cơ giáp năm mười tuổi ấy, có lẽ Lâm Tĩnh Hằng chưa chắc sẽ vào học viện Ulan, cả đời dây dưa không thôi với cơ giáp, có thể hắn sẽ biến thành một học giả, một nhân viên bình thường trong bộ ngành nào đó của chính phủ… Hoặc là sớm rời khỏi Votaw, lang thang khắp vũ trụ hoang vắng.

Gần bốn mươi năm qua đi, Lâm Tĩnh Hằng nhìn cậu thanh niên trước mắt, trong lòng trỗi lên thứ nào đó khó có thể tả rõ.

Hắn nghĩ: đây là quà cho mình ư?

Lúc này, Lục Tất Hành khả năng là nằm mãi một tư thế không thoải mái, bỗng nhiên cựa cựa, cái đầu dựa lên cửa tủ lạnh trượt sang một bên, mất thăng bằng, sắp sửa ngã nghiêng về một phía, Lâm Tĩnh Hằng vội vàng đỡ cậu, các ngón tay lạnh lẽo bao lấy má cậu, Lục Tất Hành giật mình tỉnh dậy.

Cậu hơi mơ màng, nhất thời quên mình đang ở đâu, nhìn Lâm Tĩnh Hằng trước mắt, trong đầu trống rỗng: "A, em…"

Lâm Tĩnh Hằng lấy tay mình khỏi mắt cậu, độ ấm vương trong lòng bàn tay tựa hồ có tính dính, dính hắn, khiến hắn không muốn buông ra: "Hửm?"

Lục Tất Hành tự dưng căng thẳng, vô thức liếm môi, giải thích lộn xộn: "Em đến tặng chút quà, a… cái, cái cửa kia vừa đẩy liền mở, anh…"

Cậu đột nhiên nghẹn một hơi trong cổ, bởi vì tay Lâm Tĩnh Hằng rời khỏi má cậu đặt trên tủ lạnh phía sau, hắn bỗng nhiên ghé sát lại, mặt mày khi nhìn xa đoan chính sắc nét chợt bức người, sương mù màu xám lâu năm không tan trong đôi tròng đen kia phảng phất khuấy lên gió lốc, muốn nuốt chửng cậu, Lục Tất Hành nghe thấy hắn nói bằng giọng rất trầm thấp nhưng hiếm khi không lãnh đạm: "Tôi cài đặt quyền cho cậu qua."

Các ngón tay Lục Tất Hành buông ở một bên siết chặt lại.

Ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng hơi hướng xuống, dừng trên môi cậu, lập tức lại trượt ra, người này hỏi một câu rất phá hoại bầu không khí: "Con người tôi không dễ ở chung lắm, đối xử với cậu cũng chẳng ra gì, tại sao lại lựa chọn tôi?"

Lục Tất Hành: "…"

Anh rất phá hoại bầu không khí đó anh hai, có cần nộp một bài luận văn luôn bây giờ không?

Thế là Lục Tất Hành hỏi ngược: "Cho quyền qua trước rồi mới phỏng vấn – tướng quân, trình tự nhận đuổi nhân sự của cứ điểm Bạch Ngân các anh phải chăng có chút vấn đề? Anh đã muốn hôn em, tại sao phải kiềm chế?"

Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc giây lát, áo sơ mi chỉn chu và giày lính thẳng tắp mà bó buộc, hạn chế hắn ngay ngắn trong một khu vực, cho dù là lúc ở trên sao Bắc Kinh mặc áo quần lố lăng, bộ quân phục ép sát cổ và bao tay này cũng mơ hồ trói trên người hắn, vĩnh viễn suy nghĩ kỹ càng, vĩnh viễn nhẫn nại.

Tại sao phải kiềm chế?

Trong lòng hắn vô thức lặp lại câu này, rồi hắn bỗng nhiên tiến tới, ngậm môi Lục Tất Hành, nhắm mắt lại, giống như từ trên dây cáp nơi nhà cao tầng vạn trượng trượt chân rơi xuống, không ngừng rơi xuống, không ngừng mất khống chế, xuyên qua tâm của tinh cầu, lại chìm vào vũ trụ mênh mông hơn.

Linh hồn hắn mất trọng lực nhẹ tênh bay lên, sắc thái hỗn loạn như trút nước rơi xuống những năm tháng quá khứ trắng đen đan xen, lóa mắt khiến hắn chóng mặt.

88. Quyển 4 - Chương 88

Lục Tất Hành lạc hướng nhìn Lâm Tĩnh Hằng, nói như mộng du: "Em bảo anh hôn anh liền hôn… Em, em nhất định là không được tỉnh táo lắm."

Lâm Tĩnh Hằng thoáng lui lại, nhẹ nhàng đặt tay trên vai cậu, như nguyện vọng chạm đến tóc cậu, thì ra mái tóc ấy chỉ cong tự nhiên, không hề mềm mại như thoạt nhìn, hơi lành lạnh, chỉ có chỗ chân tóc vương nhiệt độ cơ thể. Lâm Tĩnh Hằng là người ghét tiếp xúc tứ chi với người khác, không hề biết cách khống chế sức mạnh của "vuốt ve", đầu ngón tay hắn hơi chai, bởi vì quá cẩn thận mà nhẹ vô cùng, tựa gió nhẹ lướt qua da đầu như có như không, Lục Tất Hành hơi run run, đầu dây thần kinh nấp dưới da giống như tập thể chui lên, quá nhạy cảm, cơ thể vừa tỉnh giấc thiếu tự chủ, lập tức sinh ra một số phản ứng không mấy văn minh.

Lục Tất Hành trong cảnh tối lửa tắt đèn vội vàng khép chân lại, động tác quá nhanh, cơ hồ sinh ra hiệu

quả "chân quét đường" trong truyền thuyết cổ xưa, trong không gian nhỏ hẹp như vậy, vừa vặn quét Lâm Tĩnh Hằng lảo đảo, Lâm Tĩnh Hằng chống tay, khéo thế nào lại đè lên đùi cậu, Lục Tất Hành rõ ràng hít sâu một hơi, bắn lên như con tôm sống, luống cuống tay chân khom lưng ôm hộp quà không bên cạnh lên, co tròn lại, cả buổi không dám thở.

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Mặt Lục Tất Hành lộ ra dưới ánh sáng mờ mờ của quả cầu thủy tinh, đỏ bừng từ cổ đến mang tai.

Lâm tướng quân – tuy rằng quen làm bộ đàng hoàng, nhưng suốt ngày nhập bọn với hạng Turan, mấy chuyện bậy bạ từng nghe chắc còn nhiều hơn cao dinh dưỡng hiệu trưởng Lục từng ăn, dù "gần bùn mà chẳng hôi tanh" như thế nào, cũng thuần khiết có hạn, hắn lập tức nhận ra, ngượng ngùng lấy tay về, khô khan nói: "Nhà vệ sinh ở bên kia."

Lục Tất Hành suy sụp nói: "Anh đừng nói nữa."

Hai người cách một hộp quà to buộc gấm trắng, hai mặt nhìn nhau.

Lâm Tĩnh Hằng vốn không phải là người giỏi nói chuyện và điều chỉnh bầu không khí, nếu không cho hắn nói năng lỗ mãng, hắn cơ bản không giỏi nói tiếng người, lúc này moi hết ruột gan, nhìn quanh một lúc lâu, cố gắng thử gợi chuyện: "A… quả cầu tủ lạnh trên thủy tinh là ở đâu ra vậy?"

"Là em tự mình làm… phụt…" Lục Tất Hành nói một nửa mới phát hiện đối phương căng thẳng nói sai, cậu như một diễn viên hài gà mờ, chưa kịp giũ gói quần áo ra đã tự phì cười trước, "Em tự mình… ha ha ha… 'quả cầu tủ lạnh' em tự làm."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Giây lát sau, hắn rốt cuộc cũng không nhịn được bật cười không thành tiếng, đạp cẳng chân Lục Tất Hành một phát: "Cười cái gì, không biết xấu hổ à?"

Lục Tất Hành vừa cười vừa đỏ mặt, vừa không biết xấu hổ vừa ngượng ngùng, khuỷu tay chống lên hộp quà trên đầu gối, hai tay xoắn lại đặt trước trán che mặt, cậu giải thích như giãy giụa hấp hối: "Em là bởi vì vừa ngủ dậy, sáng… đó là hiện tượng sinh lý bình thường."

"Sớm quá thầy Lục à," Sự xấu hổ ngắn ngủi qua đi, đầu lưỡi Lâm Tĩnh Hằng rốt cuộc lưu loát, hắn thuần thục giễu cợt, "Trời còn chưa tối thầy đã dậy, càng ngày càng cần mẫn, thật là một người thầy mẫu mực."

Lục Tất Hành che che giấu giấu nhìn hắn qua kẽ cánh tay và hộp quà, ánh mắt hơi gian, như là nóng lòng muốn thử mà chuẩn bị lần đầu tiên trong đời đùa giỡn lưu manh, mặt gian mà tràn ngập tò mò.

Lâm Tĩnh Hằng tìm ly và rượu trong tủ lạnh, Lục Tất Hành mau chóng nói: "Em uống nước trắng là được, đừng có cồn."

Lâm Tĩnh Hằng cúi đầu nhìn cậu một cái, Lục Tất Hành co ro dưới đất không dậy lại giấu đầu hở đuôi giải thích một câu: "Em khát thôi, anh đừng nghĩ linh tinh."

Lâm Tĩnh Hằng: "Lần này ra ngoài thuận lợi không?"

"Tổng trưởng phong cho em một chức chủ… chủ…" Lục Tất Hành nói đến đây, phát hiện mình thấy sắc mờ lòng, bộ não đã bị niềm vui bất ngờ vừa nãy bốc hơi chẳng còn mấy, lại không nhớ nổi chức vụ của bản thân, đành phải mở phần ghi chú trong thiết bị đầu cuối cá nhân, "A, chủ tịch ủy ban quản lý đặc biệt, thời kỳ đặc thù có thể thay mặt Tổng trưởng."

Lâm Tĩnh Hằng vừa nghe liền biết chuyến này nhất định không thuận lợi lắm, đã khiến Tổng trưởng bệnh nặng vái tứ phương.

"Thiên Hà Số 8 mà," Lục Tất Hành nhận ly nước, nhún vai, "Rất nhiều người chỉ để sống đã phải liều mạng, chưa từng có chỗ dựa, vậy nên chẳng ai tin, nếu anh giơ tay ra, hắn sẽ cho rằng anh không có ý tốt, sẽ rút dao trước khi anh 'cùng đường lộ mặt'."

Lâm Tĩnh Hằng nhấp một ngụm rượu ngọt, dựa vào cạnh tường, xuyên qua bóng đêm nhìn cậu.

"Cứ từ từ đi – buổi tối hôm nay em không muốn nói với anh về Thiên Hà Số 8," Lục Tất Hành ngẩng đầu lên, "Tướng quân, nơi em lớn lên có thể anh đã nhìn nhiều đến mức không muốn nhìn nữa, vậy còn nơi anh lớn lên thì sao?"

Lâm Tĩnh Hằng thoáng suy nghĩ: "Cậu muốn nghe cuộc giằng co ba mươi năm của trung ương liên minh và bảy đại thiên hà, sự bóc lột và xâm lược kinh tế giữa các thiên hà, hay nội đấu giữa các phe phái lớn nội bộ trung ương?"

Lục Tất Hành dở khóc dở cười: "Em nghe mấy chuyện này làm gì?"

"Cậu không phải là…" Lâm Tĩnh Hằng cũng không nhớ nổi chức vụ dài ngoằng Tổng trưởng Edward tự mình sáng tạo, khựng lại, "Tổng trưởng dự phòng gì đó à? Có thể chuẩn bị bài trước."

Lục Tất Hành phát hiện Lâm Tĩnh Hằng có một biệt tài không ai bằng, khi hắn miêu tả bất cứ một cái gì, đều có thể tìm được nghĩa xấu gần với ý nguyên gốc nhất – "Tổng trưởng tạm quyền" thời kỳ đặc thù vào miệng hắn liền thành "Tổng trưởng dự phòng", có lẽ do mới sàm sỡ cậu, Lâm tướng quân còn hạ miệng lưu tình, tốt xấu gì cũng chưa nói thành "Tổng trưởng lốp dự bị"… Lục Tất Hành cảm thấy khẩu hình hắn ban đầu là muốn nói từ này.

"Em là cố vấn trù tính chung 'thời chiến'," Lục Tất Hành nói, "Không có chiến tranh thì em không làm."

Lâm Tĩnh Hằng hỏi: "Tại sao?"

"Thời điểm chiến tranh, cuộc sống của mọi người đều bị đánh xuống đáy vực, nguyện vọng của người ta nhất trí chưa từng có, chính là muốn sớm hòa bình, sớm sống yên ổn, lúc này có thể làm một chút việc vì mọi người, em cảm thấy có ý nghĩa, anh biết anh đang cải thiện tình trạng cuộc sống của đại đa số, anh đang đi theo hướng chính xác. Nhưng chờ chiến tranh kết thúc, mọi người nghỉ ngơi lấy lại sức vài năm, xã hội sẽ như nước sông xao động, phân ra trong đục, bùn cát chìm xuống, hình thành tầng lớp và đoàn thể lợi ích mới, một chính khách không thể đứng ở hai trận doanh, muốn theo chính, thì có nghĩa là phút phút giây giây đều phải đại diện cho lợi ích một phương đi công kích cướp đoạt một phương khác, cuối cùng mỗi một anh hùng đều sẽ biến thành tội phạm, em là một người ấu trĩ, em không thích như thế." Lục Tất Hành suy nghĩ một chút, lại nghiêm túc bổ sung, "Con người em, ngoại trừ ấu trĩ, còn rất yếu đuối, luôn muốn tránh né tranh đấu và xung đột, vờ như hết thảy đều tốt… Việc này bản thân em cũng biết, về sau em sẽ nghĩ cách cải thiện, nhưng bản tính trời sinh sợ rằng không dễ sửa lắm, đôi khi có thể sẽ chọc giận anh, anh… ừm, mắng em cũng không sao, nhưng đừng giận em quá."

Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày tiêu chuẩn Votaw, Lâm Tĩnh Hằng đại khái có ba trăm sáu mươi ngày đều rất nóng nảy, nhưng kỳ thực hắn biết, một người lúc nào cũng hùng hổ, xét đến cùng chỉ là bản thân không thể bắt tay giảng hòa với chính mình mà thôi, làm sao hắn có mặt mũi yêu cầu người khác vì thế mà thay đổi thiên tính của bản thân?

Trong lòng Lâm Tĩnh Hằng có ngàn vạn lời, nhưng ruột bông chặn kín ngực, một chữ cũng chẳng nói nên lời.

Lục Tất Hành khẽ hỏi: "Em không muốn nghe mấy chuyện vớ va vớ vẩn của Votaw, em muốn nghe về người thân và bạn bè của anh."

Lâm Tĩnh Hằng sững sờ giây lát.

Lục Tất Hành lại bổ sung một câu: "Bạn bè ngoại trừ Trạm Lư và Bạch Ngân Thập Vệ, ở ngoài bộ đội, dù sao phải có người có thể cùng anh uống một ly, tâm sự vài câu lời trong lòng chứ?"

Lâm Tĩnh Hằng "Ừm" một tiếng, trầm mặc một lúc lâu: "… Như Độc Nhãn Ưng?"

Lục Tất Hành: "…"

Định nghĩa "bạn bè" này hơi mới lạ quá, tình hữu nghị như có thù giết cha và hận đoạt vợ, cũng có thể lâu dài sao?

"Hồi tôi còn ở học viện Ulan, quan hệ với tiến sĩ Lance bác sĩ trường không tồi, còn có mấy người bạn học."

Lâm Tĩnh Hằng nói đến đây bỗng nhiên dừng lại, Lục Tất Hành đợi cả buổi, phát hiện hắn nói chuyện hệt như bóp kem đánh răng, cả buổi chỉ ra một câu như thế, đành phải tự mình gặng hỏi: "Tiến sĩ Lance bây giờ đang ở đâu, anh còn liên lạc không?"

“Chết hơn ba mươi năm rồi.”

Lục Tất Hành lén ghi lại trong lòng – anh ấy thích chơi với người lớn tuổi – sau đó lại hỏi: “Thế bạn học thì sao? Bây giờ đều đang làm gì, là người như thế nào?”

“Không biết,” Lâm Tĩnh Hằng nhớ lại một chút, tất cả ánh sáng thời thiếu niên của hắn đều đã bị đêm mưa kia hút đi, bởi vậy rất nhiều việc đều mơ hồ, những năm tháng ấy sống khá mơ màng, lúc này bỗng nhiên đề cập, hắn mới phát hiện, ngay cả “bạn tốt” là nam hay nữ, là cao hay thấp đều chẳng nhớ, đành phải khô khan nói, “Không nhớ rõ lắm.”

Lục Tất Hành chưa từ bỏ ý định hỏi: “Người thân thì sao?”

“Mẹ tôi chết rất sớm, ba là sĩ quan, cũng chẳng trường thọ đến đâu, khi còn sống ông không hay về nhà, ấn tượng của tôi đối với ông ấy không sâu. Cha nuôi… Khi Độc Nhãn Ưng nói xấu sau lưng tôi hắn đã giới thiệu cho cậu,” Lâm Tĩnh Hằng không muốn nói nhiều về Lục Tín trước mặt Lục Tất Hành, vì thế nhẹ tênh lướt qua, “Tôi còn có một em gái sinh đôi, hồi nhỏ bị người ta tách ra nhận nuôi, liên lạc một dạo bị gián đoạn, sau đó tôi mới biết, người nhận nuôi con bé là quản ủy hội của Vườn Địa Đàng.”

Vừa nghĩ đến Lâm Tĩnh Xu, bóng đen trong lòng Lâm Tĩnh Hằng bị Lục Tất Hành xua tan một lần nữa tụ lại: “Tĩnh Xu…”

Lục Tất Hành: “Hả?”

“Không phải học sinh của cậu. Em gái tôi cũng tên Tĩnh Xu,” Lâm Tĩnh Hằng dừng lại, “Nó là một cô bé lịch sự hướng nội, thích sạch sẽ và xinh đẹp, rất ít khóc quấy, luôn có thể làm cho mình vui tai vui mắt, hồi nhỏ hơi sợ sâu bọ.”

Hình tượng của Lâm Tĩnh Xu rất mơ hồ, khi Lâm Tĩnh Hằng nhớ lại nàng, trong lòng luôn nhảy ra một bé gái rất nhỏ, mà không phải là đóa hoa nổi tiếng của liên minh.

“Tôi rất ít có thể hiểu được nó đang nghĩ gì, nó vui không nói, không vui cũng không nói, giận liền trốn đi không gặp ai, vui sẽ lấy tiền tiêu vặt dành dụm rất lâu ra mua vài món vặt vãnh đặt trong phòng tôi, nhưng nếu như hỏi nó tại sao vui tại sao giận, nó không nói cũng không thừa nhận.”

Lục Tất Hành nghĩ thầm: “Đúng là ruột thịt.”

“Sau đó tôi rất ít đi thăm nó,” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Tôi… cái chết của cha nuôi tôi không thoát được can hệ với quản ủy hội, mà nó muốn gả cho quản ủy hội, tôi từng ngăn cản, nhưng nó không nghe.”

Lục Tất Hành hỏi: “Anh đang trách cô ấy à?”

"Trách nó làm gì? Thật ra đó là một lựa chọn rất tốt, nó trời sinh nho nhã yếu ớt, từ nhỏ nhìn đã không hoạt bát như bọn con gái khác, có thể có người chăm nom, hằng ngày một đoàn vệ sĩ đi theo, rỗi rãi khiêu vũ dạo phố làm từ thiện là rất tốt, nhà Gurdon đối xử với nó cũng không tệ, trong thời loạn lạc có thể đưa nó đến Thành Thiên Sứ tị nạn, tôi rất cảm kích." Lâm Tĩnh Hằng uống nốt nửa ly rượu còn lại, xoay ly hai vòng trong lòng bàn tay, "Nhưng khi đó tôi nghĩ… Tôi và quản ủy hội rồi có một ngày sẽ trở mặt, nó lãnh đạm xa cách tôi một chút sẽ tốt cho tất cả mọi người."

Cho dù tương lai cắt đứt quan hệ cũng sẽ có sức thuyết phục hơn, cứ như thế, bất luận là hắn và quản ủy hội ai cười đến cuối cùng, nàng đều có thể sống không tệ.

Lục Tất Hành chú ý tới miệng hắn nói "tốt", mà nếp nhăn trên trán vẫn không giãn ra, liền trêu hắn: "Thế xem ra chúng ta chỉ có một mình ba em cần đối phó thôi."

Lâm Tĩnh Hằng đang định nói, đồng hồ trong nhà "reng" một tiếng, lúc này Lục Tất Hành mới phát hiện, phía dưới đồng hồ có một bảng điện tử be bé, ghi chú nhật trình đơn giản, "nghỉ ngơi buổi tối" trên bảng điện tử đã lật qua, biến thành "huấn luyện tinh thần lực".

Lục Tất Hành bỗng nhiên giật mình, ý thức được "nghỉ ngơi buổi tối" của Lâm Tĩnh Hằng chỉ sợ bao gồm cơm tối và thời gian thanh tĩnh vỏn vẹn, cứ thế trôi qua trong tán phét với cậu, chỉ uống mỗi một ly rượu, vội vàng đứng dậy: "Em quấy rầy anh à?"

Lâm Tĩnh Hằng không nói lời khách sáo gì, chỉ dùng thiết bị đầu cuối tắt đồng hồ báo giờ, lật bảng điện tử lên, dùng hành động thực tế biểu diễn thế nào là "quân vương không tảo triều", đáng tiếc Lục Tất Hành hiểu hắn, việc bây giờ chậm trễ, hắn nhất định sẽ dùng thời gian ngủ làm bù, không làm việc và nghỉ ngơi theo chế độ khắc nghiệt, hắn sẽ không có độ kết hợp người cơ luôn luôn ổn định ở giá trị cực hạn, dẫu lưu luyến hơn thì cũng chỉ đành tạm thời chào ra về.

Ánh đèn Ngân Hà Thành nơi xa đã sáng lên, Ngân Hà Thành tiếp giáp căn cứ lúc này có vẻ an toàn và yên bình, trong bệnh dịch nhân họa đắc phúc tạo thành trật tự, thiết bị đầu cuối cá nhân toàn thành bị nối vào nhau, phỏng theo cách làm trên chợ lúc trước, phát tiền ảo trong phạm vi nhỏ, có thể dựa vào làm việc và giao dịch để lấy được, đổi một ít vật tư sinh hoạt. Thành phố này vết thương khắp nơi, mọi thứ đang chờ xây dựng lại, công việc là rất dễ tìm, vật tư phát cho người dân là vật tư chuẩn bị cho chiến tranh của căn cứ Đội Tự Vệ, Ngân Hà Thành hoàn cảnh và tài nguyên đều rất phong phú, cũng không thiếu nhân khẩu, sau khi hoàn toàn khôi phục hẳn có thể tự cấp tự túc.

Lục Tất Hành nghĩ: "Giống như một hạt giống đang nảy mầm vậy."

Sự hưng phấn của cơ thể cậu tạm thời bình ổn lại, hóa thành nhiệt độ không xua đi được, tan vào tứ chi bách hài, Lục Tất Hành quét đi sự mệt mỏi do lữ hành đường dài, cảm thấy mình có sức lực dùng không hết, hưng phấn đến mức có thể lên trời bay một vòng, thế là cậu như bơm máu gà lao vào trạm cơ giáp, kiểm tu từ đầu đến cuối tất cả cơ giáp đang đậu, còn chưa chịu thôi, dưới sự hỗ trợ của Trạm Lư lại xông vào phòng thí nghiệm hạch tâm, đọ sức một đêm với hệ thống mã hóa của Hiệp hội chống Utopia.

Cứ thế làm liên tục mười hai tiếng, ngày hôm sau nhận được Tổng trưởng triệu tập họp, mới phát hiện trời đã sáng rồi.

Lục Tất Hành hai vành mắt thâm quầng, mà tinh thần như chích thuốc.

"Muốn thành lập trật tự, giống như hội tụ vô số dòng suối nhỏ, dẫn vào dòng chính, quy về một hướng," Cố vấn trù tính chung thời chiến mới nhậm chức bình tĩnh nói, "Cần một lực hút mạnh, thông dòng nước chảy, cùng với đường sông đủ cao, có đủ dung lượng. 'Đường sông' là sức sản xuất, dòng nước chúng ta dựa vào mạng lưới quan hệ của cựu bộ quân liên minh tự do năm ấy…"

Tổng trưởng Edward hỏi: "Lực hút là cái gì?"

"Nhu cầu của mỗi người." Lục Tất Hành nói, "Là khát khao bức thiết nhất khi cùng đường của mỗi người, giống như thời điểm Ngân Hà Thành bị virus Cầu Vồng biến chủng thôn tính, mọi người đều muốn sống tiếp, Tổng trưởng ạ."

Tổng trưởng hơi do dự: "Ngân Hà Thành trước mắt dựa vào vật tư chuẩn bị chiến tranh của Lâm tướng quân chèo chống, nhưng… chúng ta không chèo chống nổi cả Thiên Hà Số 8 đâu."

89. Quyển 4 - Chương 89

Lục Tất Hành cười: "Tổng trưởng, ngài gấp cái gì, định phát biểu một bài tuyên ngôn độc lập, sau đó mời mọi người đến ăn không ngồi rồi à?"

Tổng trưởng Edward cũng ý thức được mình hỏi câu này có vấn đề, thở dài. Người thiếu niên gấp gáp, là không kiên nhẫn, không bền bỉ, người lão niên gấp gáp, lại là biết thời gian không chờ đợi mình nữa.

"Trước tiên khôi phục thông tin liên lạc vũ trụ của Thiên Hà Số 8, cho mọi người biết tin tức chính phủ tổ kiến lại, nhưng giai đoạn đầu không nên tuyên truyền quá mức, đại khái để người ta có một ấn tượng là được, chúng ta có thể dùng sao Khải Minh, dùng Ngân Hà Thành làm khởi điểm. Tổng trưởng, ăn một miếng không hết một mâm, tại sao chúng ta không lạc quan một chút? Sao Khải Minh là một nơi rất tốt, sinh thái của cả tinh cầu tương đối hoàn mỹ, tài nguyên nước dồi dào, trên đất liền bảy mươi phần trăm diện tích trở lên thích hợp cho con người và động vật có vú cỡ lớn sinh sống, không cần hao phí nhiều năng lượng để duy trì độ ấm và khí quyển, nơi này còn có nhân khẩu nhất định, thậm chí có di tích nhà xưởng cũ để sửa chữa, hai yếu tố lớn của sức sản xuất – tài nguyên và kỹ thuật, chúng ta đã giải quyết trước 50%, ngài không cảm thấy ngay cả cái tên sao Khải Minh này cũng rất may mắn sao?"

Tổng trưởng Edward không lạc quan nổi, ông trời sinh khung xương cao to, do quá gầy và lưng hơi còng mà còn lại hình dạng như bộ xương khô, gần đây sinh lực bị ảnh hưởng, lo nhiều nghĩ nhiều, sắc mặt luôn xấu, nếp nhăn um tùm như cỏ hoang, giống hệt xác ướp trong viện bảo tàng tự nhiên, nếu là trước kia ở Votaw, bề ngoài này có ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố.

Nghe xúp gà thiu "ngày mai mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp" của chàng thanh niên Lục Tất Hành, thật sự khó lòng nuốt xuống. Tổng trưởng cúi đầu thật thấp, nhìn bản đồ tuyến đường của Thiên Hà Số 8: "Có lúc tôi cảm thấy tướng quân Lục Tín đã làm một chuyện xấu."

Lục Tất Hành thoáng khựng lại.

Tổng trưởng Edward nói: "Nếu chúng ta sinh ra không biết 'tôn nghiêm' là gì, năm đó ngu đần sống ở nơi hải tặc thống trị, chưa hẳn đã là chuyện xấu, heo và chó cũng có hỉ nộ ai lạc, thầy xem chúng chạy nhảy khắp nơi trong khu chăn nuôi, ngoài đồng trên đường, cũng chẳng buồn chẳng lo, không hề vì biết mình là heo chó mà tự ti đau khổ, cũng chưa từng ôm kỳ vọng không thực tế đối với cuộc sống của mình, không phải rất tốt à? Tại sao không cho chúng ta chết đi trong ngu xuẩn và yên vui?"

"Tổng trưởng," Lục Tất Hành đi đến trước mặt ông, hơi ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn người đàn ông còng lưng, "Tự do và tôn nghiêm là thiên tính của con người, không phải tướng quân Lục Tín mang đến, năm đó sở dĩ các vị sẵn lòng đi theo ông ấy, không phải là vì ông ấy đã đốt cháy ngọn lửa trong lòng chính các vị sao? Ngài biết đau khổ khắc sâu nhất của mình, sẽ hiểu được nỗi đau khổ của người khác, nhìn thấu mình, cũng sẽ nhìn thấu những kẻ điên kẻ ngốc và xấu xa kia."

Tổng trưởng chấn động, xuyên qua đôi mắt cậu thanh niên, ông như đột nhiên nhìn thấy Lục Tín trăm năm trước, nhất thời hơi mơ màng.

Lúc này, thiết bị đầu cuối cá nhân của Lục Tất Hành vang một tiếng nhắc nhở, Lục Tất Hành đang thâm trầm nhảy bật dậy, biến thành một con khỉ sống ngay tại chỗ: "Tổng trưởng, ngài quy hoạch lại Ngân Hà Thành và sao Khải Minh, tổ kiến bộ sậu của chính ngài, cháu phụ trách nghĩ cách sửa chữa thông tin liên lạc, ngài đưa ra ý tưởng, chúng ta cùng nhau thực hiện, cứ phân công như vậy đi! Chúng ta có quá nhiều việc phải làm, cháu đi trước đây!"

Lục Tất Hành lén tải nhật trình của Lâm tướng quân, chọn ra tất cả khoảng trống và thời gian nghỉ ngơi. Thời gian nghỉ ngơi của Lâm Tĩnh Hằng rất ít ỏi, đối với hắn huấn luyện thể năng tương đương với nghỉ ngơi. Bữa sáng của hắn chỉ có hai mươi phút sau buổi luyện tập sáng, bữa trưa và bữa tối đều nửa tiếng, ngoài ra hầu như không có giờ nào ghi chú là "nghỉ ngơi", ngược lại để một ít thời gian trống dùng cho xử lý chuyện bất ngờ.

Vì thế Lục Tất Hành cũng điều chỉnh nhật trình của mình theo, chuẩn bị mang đồ ăn đến đúng lúc quấy rầy hắn vào thời gian nghỉ ngơi, thời gian trống thỉnh thoảng đi thử vận may.

Độc Nhãn Ưng về sau Lục Tất Hành hơn nửa tháng, trong hai mươi ngày ngắn ngủi này, Tổng trưởng nóng vội cấp tốc xây dựng chính phủ bước đầu, dẫn bộ sậu thâu đêm suốt sáng xem tư liệu, thảo luận phương án quy hoạch tương lai của sao Khải Minh.

Lục Tất Hành thì phê duyệt suy nghĩ chế tạo "cơ giáp sơ cấp" của đám White, bắt đầu học kỳ mới – học viện Tinh Hải chỉ có bốn học sinh hai tháng là một học kỳ, cuối mỗi học kỳ các học sinh đều phải tự mình đưa ra đề tài, sau khi Lục Tất Hành chọn một đề tài, học kỳ tới cả bốn sẽ phân công thực hiện, Lục Tất Hành cũng sẽ chuyển dời trọng điểm giảng dạy tới đó. Cậu đương nhiên không phải là người toàn trí toàn năng, từ khi buộc phải kiêm chức do không tìm được giáo viên đến nay, rất nhiều lĩnh vực các học sinh đưa ra cậu cũng không hề rành, thường là vừa tự mình học vừa hiểu rõ bằng tốc độ nhanh nhất, lại đi giải đáp câu hỏi của các học sinh.

Trong lúc này, Lục Tất Hành còn hiệu suất cao hoàn thành phương án sửa chữa mạng lưới thông tin liên

lạc của toàn Thiên Hà Số 8, một mặt rầu rĩ robot không đủ dùng, bên cạnh không có đội công trình tiện tay, một mặt tranh thủ từng giây xâm nhập toàn diện vào sinh hoạt của Lâm tướng quân… Mặc dù chính Lâm Tĩnh Hằng cũng chẳng có bao nhiêu "sinh hoạt".

Lâm Tĩnh Hằng bắt đầu quen với việc ăn cơm cùng cậu mỗi ngày, đôi khi Lục Tất Hành buổi sáng đi sớm, có thể vừa vặn gặp hắn mới luyện tập trở về, một ngày chỉ có lúc này trên người Lâm Tĩnh Hằng hơi nóng, nếu có thể thừa cơ lao tới ôm dính đầy mồ hôi, còn có thể thuận thế mượn phòng vệ sinh của Lâm tướng quân tắm rửa một cái. Mượn bất cứ thứ gì của hắn đều có thể làm cho Lục Tất Hành thấy mới lạ không thôi… Tuy rằng chính Lục Tất Hành cũng không nghĩ thông có gì mới mẻ.

Chỉ cần không phải thời kỳ đặc thù thân thể đang khôi phục, Lâm Tĩnh Hằng ăn uống không kiêng cữ nghiêm khắc lắm, có thể theo khẩu vị của mình ăn một chút gì đó ngoài cao dinh dưỡng, chỉ là cần hạn lượng, quá lượng vẫn sẽ bị Trạm Lư nhắc nhở.

Lục Tất Hành phát hiện hắn thích thức ăn mùi vị tương đối đậm, ghét ngọt, ghét mấy thứ dính dính, nhưng không hề kén ăn, gặp phải món không thích ăn hắn cũng không nói gì, chỉ là sẽ nuốt rất nhanh và uống ngụm nước cho trôi.

Có một dạo Lâm Tĩnh Hằng sợ mình không có chuyện gì để nói với cậu, nhưng kỳ thật sẽ không như thế, bởi vì bản thân Lục tiên sinh có thể tổ chức một cuộc "họp tán phét cá nhân" dài đến mấy tiếng, luôn luôn có thể diệu thủ hồi xuân đề tài chết.

Ít nhất đối với Lục Tất Hành đeo kính lọc, Lâm Tĩnh Hằng không hề nhàm chán chút nào, tuy rằng người này chơi game cũng nói tục, thích ngược đãi mèo, có khi tố chất rất đáng lo, nhưng nền giáo dục tinh anh nhất liên minh cũng coi như không hoàn toàn bị nhấn chìm trong đám lưu manh, Vườn Địa Đàng cho hắn nền tảng rất tốt, học viện Ulan dạy hắn đứng trên cao nhìn xuống mà suy xét vấn đề, thể chế quan liêu của liên minh khiến hắn không thể không ký tên trên báo cáo của Bạch Ngân Tam, ép hắn cực kỳ nhạy bén đối với các loại vấn đề kỹ thuật và mạch suy nghĩ, đôi lúc Lục Tất Hành sẽ có cảm giác gặp được tri âm hiếm có.

Đặc biệt là vị "tri âm" này giễu người rất hài hước, chỉ cần mình không phải là đối tượng bị hắn chế nhạo, nghe vẫn rất thú vị.

Sau bữa cơm tối, nếu Lục Tất Hành không có sắp xếp khác, cậu sẽ ngâm mình trong phòng nghỉ nhỏ của Lâm Tĩnh Hằng, Lâm Tĩnh Hằng huấn luyện tinh thần lực trong hệ thống mô phỏng nhìn hoa cả mắt, Lục Tất Hành sẽ chuyên tâm ỳ ra trên giường hắn, soạn bài cho học sinh hoặc là tăng ca cho Tổng trưởng, hai người không ai quấy rầy ai.

Cậu thường nán lại đến khuya mới bịn rịn ra về, trong thời gian này, có một lần tra tư liệu nửa chừng ngủ thiếp đi, Lâm Tĩnh Hằng lại không nỡ đánh thức cậu, bèn để Lục Tất Hành ngủ lại một đêm vô cùng trong sáng.

Đêm này sinh ra vô số lời đồn, một nửa từ Turan, một nửa từ Chu Lục, hai vị này trí tưởng tượng phong phú không phân cao thấp, trình độ xấu xa cũng khó phân thắng bại, có thể liên danh xuất bản một bộ "Đại bách khoa hạ lưu Lịch Tân Tinh".

Song lần ngủ lại này kỳ thật chẳng mấy vui vẻ, Lâm Tĩnh Hằng cơ bản tiêu chuẩn đạo đức qua cửa, hết sức chính nhân quân tử, đến một khuy áo cậu cũng chẳng chạm vào, hơn nữa do hoàn toàn không biết chăm sóc người khác, chỉ biết đắp cho cậu một cái chăn, để Lục Tất Hành mặc nguyên áo khoác ngủ một đêm, bị thắt lưng kim loại và cái giường cứng như đá cẩm thạch của Lâm tướng quân cấn đau lưng mỏi hông.

Đồng thời, Lâm Tĩnh Hằng cũng không phải là người có thể thả lỏng trước mặt người khác, cho dù hắn quyết định chấp nhận Lục Tất Hành, thậm chí cẩn thận thử chạm vào cậu. Mà quyết định là một chuyện, thói quen là một chuyện khác. Giường đơn chen chúc hai người trưởng thành thật sự là giật gấu vá vai, Lục Tất Hành trở mình lăn ngay vào lòng hắn, cơ thể ấm áp dán vào hắn, nhịp tim Lâm Tĩnh Hằng suốt đêm không giảm, quả thật là bị đè một gánh nặng ngọt ngào.

Ngày hôm sau Lục Tất Hành nhận ra hắn một đêm không chợp mắt, lòng còn đau hơn thắt lưng, từ đó cũng không dám ở lại nữa.

Hai người mới đầu ở chung đều hết sức cẩn thận, đặc biệt là Lục Tất Hành, cậu luôn nhắc nhở mình ở trước mặt Lâm Tĩnh Hằng phải giữ sạch sẽ, ngồi trên giường hắn cũng không dám lộn xộn, đáng tiếc giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, sự lôi thôi hơn ba mươi năm không phải một sớm một chiều là có thể cải tà quy chính, thỉnh thoảng không cẩn thận, vẫn sẽ tiện tay vứt đồ lung tung. Nhưng cậu nhanh chóng phát hiện, kỳ thật Lâm Tĩnh Hằng không để ý lắm, bản thân hắn giữ sạch sẽ là thói quen của mấy chục năm kiếp sống quân lữ, không phải chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế trời sinh, cho nên tại phương diện này ngược lại rất hiền hòa, có thể làm được "nghiêm khắc với mình, khoan dung với người".

Nhưng phương diện thẩm mỹ thì tình hình trái ngược – bản thân họ Lâm một chiếc áo sơ mi phục chế cả mớ, y như một năm bốn mùa không thay quần áo, cơ bản chẳng soi gương, đối với ngoại hình của mình không hề truy cầu, lại rất giỏi hạ thấp người khác, Lục Tất Hành còn phát hiện, hắn đặc biệt không thích người nhìn quá "tươi đẹp", bất luận là cách ăn mặc hay khí chất, nhìn là mắt phiền, vì thế Turan và Độc Nhãn Ưng đang đi công tác bên ngoài luôn là đối tượng công kích trọng điểm.

Hai mươi mấy ngày này đối với Lục Tất Hành mà nói, là vừa dài vừa ngắn, khi kiểm kê lại mình đã làm việc gì, cậu cảm thấy đây thật sự là hai mươi ngày lê thê nhất trong cuộc đời, phía sau có một Tổng trưởng xác ướp máu gà sôi trào đuổi theo, bận rộn lên không biết ngày đêm, cũng không biết làm sao sống qua được, nhưng cậu tính thời gian dính nhau với Lâm Tĩnh Hằng, lại cảm thấy thời gian như bóng câu qua khe, hận không thể ôm chân ngựa không cho nó qua.

"Tiên sinh, nhóm Lão Lục tiên sinh và Vu cảnh đốc gửi điện nói hôm nay chuẩn bị về." Lâm Tĩnh Hằng chẳng dễ gì đuổi Turan đi, trống được một ít thời gian, định đi tìm Lục Tất Hành, kết quả nghe nói Lục Tất Hành đã bị Tổng trưởng giữ lại họp. Còn chưa kịp thất vọng, liền nghe thấy Trạm Lư ở bên cạnh đổ dầu vào lửa.

Lâm Tĩnh Hằng: "… Ngươi bây giờ còn có công năng mèo tai họa báo động trước?"

Trạm Lư trả lời: "Là vệ đội trưởng Turan đặc biệt nhắc nhở, cô ấy nói nếu ngài không thể tùy thời biết được hướng đi của nhân viên đi công tác, sẽ vô cớ nổi giận."

Lâm Tĩnh Hằng: "Nhân viên đi công tác không bao gồm Độc Nhãn Ưng, cảm ơn."

Đang nói chuyện thì vừa vặn mấy học sinh của Lục Tất Hành ra khỏi trạm cơ giáp, Chu Lục mới tuần tra theo lệ quay về, từ xa nhác thấy các thiếu nữ xinh đẹp, liền vui vẻ huýt sáo một đoạn lời đường mật trêu Bạc Hà, vui quá hóa buồn, không nhìn thấy Lâm Tĩnh Hằng gần đó, bị Lâm tướng quân tâm trạng không mỹ mãn lắm giận chó đánh mèo, lấy cớ "quấy rầy thiếu nữ vị thành niên" phạt hắn nhảy cóc ba vòng quanh trạm cơ giáp.

Chu Lục còn chưa nhảy xa, đã nghe thấy Trạm Lư bên cạnh phục chế hoàn mỹ điệu huýt sáo của hắn, trí tuệ nhân tạo mặt không biểu cảm nghiêm trang huýt sáo lưu manh, khiến mọi người nổi hết da gà lên.

Lâm Tĩnh Hằng: "Ngươi làm gì thế?"

"Chuẩn bị sẵn giúp ngài." Trạm Lư nghiêm trang trả lời, "Loài người khi tìm bạn đời thỉnh thoảng sẽ bắt chước loài chim, nhưng điều phối hô hấp và làn điệu làm sao cho chính xác tựa hồ cần có sự luyện tập nhất định, có cần tôi giúp ngài tìm kiếm phương thức huấn luyện cơ khoang miệng để huýt sáo không?"

Trạm Lư quay về hắn huýt một tiếng âm cuối lắt léo.

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Lúc này, từ rất xa có người lên giọng gọi: "Tướng quân! Lâm tướng quân!"

Lâm Tĩnh Hằng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một cái đầu trọc bóng loáng ngược sáng chạy đến hắn, trông như một thiết bị phóng tín hiệu vậy.

Vị tiên sinh đầu trọc này mặt mũi xấu xí mà lai lịch không tầm thường. Lão là ngoại viện Độc Nhãn Ưng mời đến trong lúc bùng nổ virus Cầu Vồng biến chủng, dẫn đầu đội nghiên cứu chữa bệnh, rất có trình độ, phân tích thuộc tính của virus Cầu Vồng biến chủng, phục chế kháng thể đều là một tay lão hoàn thành – là một chuyên gia rất "Thiên Hà Số 8", trước kia bán thuốc giả và máy móc y tế giả, mệnh danh không có khoang y tế nào lão không nhái được, không có thuốc độc quyền nào lão phân tích không ra, vốn tên thật là gì thì lão chưa bao giờ nói, chỉ đặt cho mình một ngoại hiệu là "Nguyệt Quang Thạch", hình dung cái đầu trọc bóng loáng của lão, đáng tiếc mọi người không hề chấp nhận, đều gọi lão là "Trứng Vịt" hoặc "Lão Trứng".

"Chip sinh vật kia không chỉ đơn giản như bề ngoài," Lão Trứng dùng giọng phát thanh đinh tai nhức óc, "Trong đây có kỹ thuật mô phỏng cao cấp rất gần Vườn Địa Đàng, người bình thường một khi cấy vào, căn bản không thể chống cự, xác suất nghiện cực cao, nhưng ảnh hưởng của nó đối với chứng não rỗng lại rất nhỏ…"

Lâm Tĩnh Hằng không muốn thảo luận "Nha Phiến" với lão giữa nơi đông người, liền cắt ngang: "Chứng não rỗng dễ xảy ra tình huống người cơ tiếp xúc không tốt, khoái cảm chip có thể mang đến cũng rất có hạn, không dễ nghiện là rất bình thường."

"Luận điệu hoang đường!" Lão Trứng nghe xong nhảy bật lên ba thước, "Người cơ tiếp xúc không tốt,

không phải là không thể tiếp xúc, rất nhiều người chứng não rỗng nếu huấn luyện thích hợp, thậm chí có thể lái được cơ giáp. Đã có thể lái được cơ giáp, tại sao không khống chế được một con chip nho nhỏ? Không tin ngươi tìm một người chứng não rỗng thử xem, cảm giác sức mạnh chip có thể mang đến cho người thường hắn đều có. Ta chính là chứng não rỗng, ta tự nguyện báo danh tham gia thực nghiệm cơ thể người, ta có trực giác, tướng quân, chứng não rỗng không chỉ là vấn đề người cơ tiếp xúc không tốt, nếu có thể hiểu rõ loại chip này, chưa biết chừng chúng ta có thể phát hiện kỹ thuật hoàn toàn chặn Vườn Địa Đàng, trong đây có liên hệ!"

Lâm Tĩnh Hằng không thể nhịn được ngửa ra sau, né Lão Trứng phun mưa: "Không có kỹ thuật hoàn toàn chặn Vườn Địa Đàng, ông cảm thấy ta làm sao đứng ở chỗ này?"

Lão Trứng sửng sốt, thì thào: "Tướng quân, ngươi có loại kỹ thuật này? Liên minh nghiên cứu chế tạo… Không, không thể, vậy là quân ủy tự mình mày mò? Lâm tướng quân, ở đâu ra thế?"

Lâm Tĩnh Hằng cau mày – hệ thống "Trái Cấm" là tài liệu mã hóa cao cấp của Trạm Lư, sau khi hắn hoàn toàn có được quyền sở hữu mới chú ý tới, đương nhiên là chủ nhân tiền nhiệm của Trạm Lư đưa vào.

"Tướng quân," Lão Trứng tiến lên một bước, nói khá gấp gáp, "Rất có thể người này có liên hệ với người chế tạo 'Nha Phiến'!"

Lâm Tĩnh Hằng bỗng nhiên biến sắc: "Ông nói nhảm!"

Lão Trứng sờ cái đầu trọc: "Ôi, con người ngươi, tính tình chó chết gì vậy, nói trở mặt là trở mặt, ta có bằng chứng lý lẽ đàng hoàng, ta nói với ngươi…"

Đúng lúc này, thiết bị đầu cuối cá nhân của tất cả nhân viên võ trang trong căn cứ sáng lên đèn đỏ, Lâm Tĩnh Hằng khoát tay cắt ngang lão, kết nối đến sở chỉ huy, hỏi nhân viên trực ban: "Có chuyện gì vậy?"

"Tướng quân, sở chỉ huy nhận được tín hiệu cầu viện khẩn cấp, đến từ cơ giáp của cảnh đốc William. Họ bị võ trang cơ giáp bất minh chặn trên đường về, đối phương hỏa lực rất mạnh, binh lực ước chừng một đoàn vũ trụ trở lên, hiện tại liên lạc viễn trình đã gián đoạn."

"Gửi tọa độ họ liên lạc lần cuối cho ta, Turan thủ căn cứ, chi đội một đến ba đi theo ta." Lâm Tĩnh Hằng quay người đi ngay, dừng một chút lại nói, "Tiểu đội thứ tư men theo tuyến đường nhóm người Độc Nhãn Ưng từng đến thăm, lưu ý chặt chẽ tất cả những người từng tiếp xúc với lão."

Nhóm Độc Nhãn Ưng không nhiều người, phối trí đội cơ giáp hoàn toàn theo kiểu đoàn vệ sĩ riêng, hành trình thăm viếng rất kín tiếng. Mà "một đoàn vũ trụ" có nghĩa là có trọng giáp trung tâm, đội ngũ võ trang ngũ tạng đủ hết, chí ít mấy chục cơ giáp loại trung và nhỏ có thể tác chiến cơ động, nếu không khéo đụng trúng, với sự cẩn thận của Độc Nhãn Ưng phải thận trọng né tránh… Vậy tức là mai phục rồi.

Tuyến đường của nhóm Độc Nhãn Ưng rất ngẫu nhiên, có lẽ đám lão già ấy có kế hoạch, nhưng họ bảo thủ quen rồi, không đem ra thảo luận với người khác, ngay cả sở chỉ huy cũng chỉ có một phương hướng đại

khái, vậy ai sẽ biết được hành trình của họ?

Mà một đoàn vũ trụ mai phục hai ba con mèo nhép như họ, đãi ngộ không khỏi quá long trọng rồi.

Trạm Lư hỏi: "Tướng quân, bên phía hiệu trưởng Lục thì sao?"

Lâm Tĩnh Hằng không chút nghĩ ngợi nói ngay: "Giấu đi, chờ ta trở về nói sau."

Trạm Lư: "Vâng."

Lâm Tĩnh Hằng sải bước chạy tới sở chỉ huy, chỉ giây lát như vậy, Bạch Ngân Cửu cùng chi đội một đến bốn xen lẫn Đội Tự Vệ đều đã chuẩn bị hoàn tất.

Lâm Tĩnh Hằng phất tay ra hiệu cho họ lên cơ giáp, tay giơ lên một nửa lại dừng giữa chừng.

Chỉ thấy hắn trầm ngâm hai giây, giống như đấu tranh điều gì, cuối cùng thở dài như có như không, nói với Trạm Lư: "Ngươi… thôi, cứ liên lạc với thiết bị đầu cuối cá nhân của cậu ấy một chút đi?"

90. Quyển 4 - Chương 90

Đạn đạo như sao băng xẹt qua vũ trụ tăm tối, điểm sáng của một cơ giáp trên kênh truyền tin lập tức biến mất, Độc Nhãn Ưng lần thứ ba nhảy khẩn cấp, cảm giác khí thể bảo hộ đập vào ngực, trước mắt tối sầm, lão suýt nữa rơi xuống mạng tinh thần, máu mũi đã chảy – lão nghĩ, rốt cuộc là già rồi.

Nhảy khẩn cấp thêm một lần nữa, lão cảm thấy mình có thể chết ngay tại đây.

Một trăm chín mươi bảy tuổi rồi, còn đang nằm ở đuôi "thanh niên", mặt vẫn chưa có nếp nhăn, đầu chưa hói, cũng chưa phát tướng, đi trên đường vẫn sẽ có con gái bởi vì mũi ưng và con mắt màu lạ mà quay đầu nhìn lão, bị khuôn mặt lừa, không nhận ra lão đã sắp qua kỳ giữ tươi.

Lão đã chứng kiến lầu xây lầu sập, bốc cháy, lại biến thành tro tàn, trăm năm túy sinh mộng tử, làm bạn với rượu chè gái gú, cơ trên người và khí phách trong ngực cùng nhau lặng lẽ rời bỏ lão, lão không còn là người thiếu niên gối giáo chờ sáng năm đó.

"Độc Nhãn Ưng," Trong kênh truyền tin vang lên tiếng Vu William, "Bọn họ lại đuổi tới rồi!"

Tiểu đội này đều là cựu bộ quân liên minh tự do năm xưa, tổng cộng mười bảy mười tám người, lái mười tiểu cơ giáp – có một số người đã không quen lái cơ giáp, để an toàn cần hai người thay phiên lái.

Các ông chú lão niên trong nhóm này, ra đây không phải để kéo bè kéo lũ đánh nhau, trước khi đến đều nghĩ là đào lý xuân phong nhất bôi tửu, giang hồ dạ vũ thập niên đăng, tự mình đốt lửa hắt dầu làm nóng nồi niêu, oanh oanh liệt liệt, nhưng đi ra thấy toàn là cơm nguội – ôn chuyện của mọi người thường biến thành say rượu, sau khi rượu nóng vào bụng ôm đầu gào khóc, nhớ lại những năm tháng tranh vanh xong, chỉ còn lại một đống lông gà, trừ trách than ra thì chẳng có chuyện gì để nói. *(Hai câu thơ trên nằm trong bài Ký hoàng cơ phục của Hoàng Đình Kiên)*

Già rồi, lý tưởng khô héo theo cơ thể, không chứa nổi lời nói dối khổng lồ như Thiên Hà Số 8.

Trên đường phí công mà về, khi những người anh em xưa sĩ khí giảm sút này đột nhiên đo được gần đó có quân đoàn cơ giáp, khoảng cách của song phương đã không đầy năm trăm cây số – đây không thể là bất ngờ gặp phải, bởi vì một binh đoàn quy mô này, nếu không phải sử dụng thủ đoạn kỹ thuật ẩn nấp, tàu buôn và cơ giáp qua lại dù không cố ý quét, cũng sẽ phát hiện từ hơn nửa ngày hành trình.

Độc Nhãn Ưng lập tức cho mọi người toàn tốc rút lui, đồng thời gửi cầu cứu đến sao Khải Minh, phục binh thì không giải thích gì nổ súng ngay, tích tắc đã bắn rơi hai tiểu cơ giáp, hơn nữa từ chối đối thoại, rượt họ chạy như mèo đuổi chuột.

Không ai biết tại sao đối phương phục kích họ, là người bên phía nào, là ai đã bán hành trình của họ.

"Không được, Độc Nhãn Ưng, bọn họ có trọng giáp, trọng giáp có thể lợi dụng điểm nhảy vũ trụ quét viễn trình, không cắt đuôi được! Chi viện khi nào có thể đến?"

"Ông tự xem bản đồ vũ trụ, xem nơi quỷ tha ma bắt này cách sao Khải Minh mẹ nó còn bao xa," Độc Nhãn Ưng giơ tay áo chùi máu mũi, "Chi viện cái cứt, đến cũng chỉ có thể làm đội nhặt xác, hãy tự cứu đi!"

"Đám người này rốt cuộc làm gì? Rượt chúng ta chơi?" Có người hỏi trong kênh truyền tin, "Tôi nói, không ổn thì chúng ta đầu hàng theo tính chiến lược trước đi."

Độc Nhãn Ưng từ trong lỗ mũi phun ra một hơi, ấm ức gần chết, nhưng cảm thấy đề nghị này rất có lý.

Lão buôn lậu súng đạn không phải là liệt sĩ thà chết không hàng, tuy rằng tính tình nóng nảy, nhưng thời khắc sống còn tuyệt đối co được dãn được, non xanh còn đó lo gì thiếu củi đun, lão còn chưa biết là ai bán đứng họ, lơ mơ chết thế này cũng quá không cam lòng. Vả lại, đối mặt một quân đoàn lớn như thế, cho dù mấy lão già bọn họ quỳ xuống cũng không mất mặt, đầu hàng chẳng tính là gì.

Kỳ thực nơi đây cách tuyến đường ngầm Xú Đại Tỷ mở đến vực ngoại không xa – tuyến đường ngầm của Xú Đại Tỷ có hai đoạn, một đoạn là từ Thiên Hà Số 8 đến căn cứ, bị Vệ đội thân vương Cayley đánh bậy đánh bạ phát hiện, còn một đoạn là từ căn cứ thông đến vực ngoại, để cất vật tư dự trữ, sau đó từng bị Bạch Ngân Cửu dùng một lần. Người dân của căn cứ và vật tư phương xa đều chậm rãi chuyển dời lên sao Khải Minh, Vệ đội thân vương Cayley bị Lâm Tĩnh Hằng diệt khẩu rất sạch sẽ, tuyến đường ngầm thông đến vực ngoại ngoài người của chính họ ra thì không còn ai biết.

Tất cả điểm nhảy vũ trụ trong tuyến đường ngầm đều mã hóa, người không có bản đồ ẩn tàng nhất thời rất khó phân biệt phương hướng, may ra họ có thể trốn đến bên đó.

Song ý nghĩ này lóe lên trong đầu Độc Nhãn Ưng, lập tức lại dập tắt, bởi vì tuyến đường ngầm kia còn cách nơi đây một đoạn, hơn nữa rất không khéo, vừa vặn là hướng cơ giáp địch quân bọc đánh tới, muốn qua thì phải cứng đối cứng phá vây một lần trước, bằng đám già yếu bệnh tàn này, đừng nói phá vây, còn bắt họ nhảy khẩn cấp thêm một lần, thì họ có thể biểu diễn từ trần tập thể ngay tại chỗ.

Độc Nhãn Ưng: "Thật ra cũng không phải…"

Lão còn chưa kịp tỏ thái độ, trong kênh truyền tin Vu William đã quả quyết từ chối: "Không thể!"

Mặc dù họ ngày trước đều là quân liên minh tự do, nhưng thành viên "quân liên minh tự do" rải rác khắp Thiên Hà Số 8, khu vực chiến đấu năm đó không giống nhau, chưa từng kề vai tác chiến, Độc Nhãn Ưng quen biết nhiều người cũng bởi vì lão mấy năm nay buôn bán quen biết rộng, bình thường mọi người dùng "quân đồng minh tự do" làm công cụ bắt thân mà thôi, hơi tương tự quan hệ "hội bạn học" và "hội đồng hương" vậy.

Trong những người đi chuyến này, chỉ có hai ba người là chiến hữu cũ của Độc Nhãn Ưng, số khác đều là các loại quan hệ quanh co lòng vòng như chiến hữu của chiến hữu, người thân của chiến hữu, qua lần này virus Cầu Vồng biến chủng bùng nổ mới quen, mọi người đều còn chút khách sáo xa lạ, chỉ có Vu William chày gỗ, rặt một giọng điệu với Tổng trưởng xác ướp nhà họ.

Vu William chính trực chỉ trích người đề xuất đầu hàng: "Quên lời thề tuyên thệ trở thành chiến sĩ năm đó rồi à? Muốn làm kẻ hèn nhát thì ông tự đi, tôi tuyệt đối không đầu hàng!"

Trong kênh truyền tin yên tĩnh một chớp mắt, sau đó mọi người đua nhau hòa giải ba phải.

"Vu cảnh đốc, tôi hiểu tâm trạng ông, nhưng chúng ta cũng phải khách quan."

"Không đầu hàng chẳng lẽ chúng ta còn gắng gượng kháng cự? Kháng không được đâu!"

"Chiến sĩ không đầu hàng, nhưng chúng ta đã không còn là chiến sĩ."

"Đừng phí lời nữa, tôi là cơ số 3, người lái hợp tác với tôi đã ngất xỉu, tiếp tục như vậy cũng sắp đến tôi rồi, chúng ta thực tế một chút được không, mấy ông anh!"

"Cơ số 4 đổi người lái một chút, huyết áp tôi quá cao không kham được!"

Độc Nhãn Ưng hắng giọng: "Vu cảnh đốc…"

Vu William lạnh lùng cắt ngang lão: "Nếu bọn họ không ra tay, bảo tôi đầu hàng, không phải là không thể, nhưng bọn họ ra tay trước bắn rơi cơ giáp của chúng ta, trong đó có bốn anh em, chết oan chết uổng à?"

Vu cảnh đốc lần này chiếm trước điểm cao đạo đức, những người khác không thể tiếp lời, đành phải tạm thời câm miệng, nhất trí cảm thấy Vu William đúng là một tên ngốc, bản thân chê mạng dài thì thôi, còn ôm mũ đạo nghĩa bắt được ai là chụp lên đầu, nhất định phải lôi thêm mấy tấm đệm lưng, sớm biết thế, khi ông ta nhiễm virus Cầu Vồng cứ để ông ta nát bét thành tương đi.

Lúc này, trong kênh truyền tin, trên cơ số 6 tín hiệu lóe lóe, có một người biệt danh "Sói Xám" nói: "Người trên cơ số 2 và số 7 đều là tôi dẫn đến, người lái trên cơ số 2 vừa rồi là em vợ tôi, tôi biết các vị đều không quen họ, tình huống khẩn cấp, tôi làm người thân bạn bè hẳn có tư cách thay mặt người chết một chút – Độc Nhãn Ưng, chuyện báo thù cho người chết nói sau, chúng ta bây giờ giữ mạng người sống quan trọng hơn."

Độc Nhãn Ưng thuận dốc xuống lừa: "Ừm, quả thật, nén bi thương… Đạn đạo, mau tản ra!"

Lão đột nhiên cảnh báo, chưa dứt lời thì mọi người đã tản ra như chim sợ cành cong, một phát đạn đạo viễn trình lập tức bay tới như tú cầu, đây là đạn đạo truy tung, sau khi bị né sẽ đo sóng năng lượng xung quanh và tập trung mục tiêu một lần nữa, nó ở trên không thần tốc quay đầu, bay thẳng đến cơ số 9 chạy chậm nhất.

Tích tắc sượt qua, trên cơ giáp của Độc Nhãn Ưng rõ ràng đo được đạn đạo truy tung loại "TOC-RV230", sản xuất bởi nhà máy công nghiệp quân sự số 6 của quân ủy liên minh.

Đồng tử Độc Nhãn Ưng co lại, song đã không kịp suy nghĩ lai lịch đối phương: "Mở chống đạn đạo đi, còn ngồi đực ra đó, ông có thể chạy nhanh hơn đạn đạo sao!"

Cơ số 9 bị tập trung vội vàng khởi động hệ thống chống đạn đạo, bắn một phát đạn đạo muốn chặn đối phương, không ngờ dưới sự căng thẳng, đạn đạo chặn lại thao tác sai, chưa kịp nhắm xong người lái đã bắn nhầm!

Phải biết đạn đạo chặn khác với đạn đạo bắn chủ động, bởi vì có hệ thống chống đạn đạo, cho nên nhắm tự động, máy tính tập trung xong, người lái ra chỉ lệnh bắn là được, đến một tên ngốc huấn luyện sơ sơ cũng chẳng bắn trượt. Độc Nhãn Ưng suýt nữa ngã ngửa, sức tưởng tượng của lão có hạn, thật sự không hiểu nổi phát đạn đạo chặn này rốt cuộc sai lầm như thế nào.

Quân địch hỏa lực hung mãnh, trang bị hoàn mỹ, giống như thần giáng, bên ta đội hữu heo ngay cả thứ bán tự động điều khiển cũng không xong!

Độc Nhãn Ưng tự dưng nhớ tới một câu không biết là ai nói trong kênh truyền tin ban nãy – chúng ta đã không còn là chiến sĩ.

Quả thật là dở khóc dở cười, cảm xúc lẫn lộn.

Cơ số 9 kinh hoảng bị đạn đạo truy tung rượt chạy lung tung một hồi, vẫn là Vu William xông lên, dùng một phát đạn đạo cản đạn đạo truy tung, mảnh vỡ đạn đạo bắn khắp nơi, như một nắm cát tung lên.

Độc Nhãn Ưng nghĩ bụng: "Đánh cái rắm."

Lão làm người dẫn đầu, quyết định mặc kệ Vu cảnh đốc thiết cốt boong boong, đại diện cho đa số ý kiến đầu hàng.

Lão lại lần nữa gửi yêu cầu đối thoại đến quân địch cách đó không xa, đồng thời dùng cơ giáp phát ra tín hiệu cầu hòa đặc biệt, kế tiếp, theo thông lệ vũ trụ, họ nên tự động nhảy xuống mạng tinh thần, giao quyền khống chế, hòng biểu hiện mình đã tước vũ khí vô hại rồi.

Bên này mới phát xong tín hiệu, còn chưa kịp phát ra chỉ lệnh tước vũ khí, "đoàn trung lão niên chuyên ngành đầu hàng" Độc Nhãn Ưng dẫn dắt đã đua nhau nhảy xuống mạng tinh thần, sau khi nhảy ra mạng tinh thần tự động thoát khỏi kênh truyền tin nội bộ, chớp mắt trong kênh truyền tin không còn ai khác ngoài Vu cảnh đốc và chính lão mèo Ba Tư!

Độc Nhãn Ưng: "… Ơ kìa, các ông tốt xấu cũng hô cho tôi một câu 'chuẩn bị nhảy' chứ?"

Vu William người nghe còn sót lại trong kênh truyền tin lạnh lùng nói: "Thời điểm trẻ hơn bây giờ một trăm năm mươi tuổi, có đánh chết tôi cũng không ngờ đến, mình sẽ bị đồng đội kéo quỳ xuống xin tha thảm hại như thế này."

Độc Nhãn Ưng chẳng thèm chấp ông ta, cười khổ: "Đừng một trăm năm mươi nữa, nếu tôi có thể trẻ lại một trăm tuổi, hôm nay cũng sẽ không chết không ngừng – ông nhảy trước hay tôi trước?"

Vu William im lặng, xem chừng định ngoan cố đến cùng, đoàn cơ giáp đối phương đã đè lên, Độc Nhãn Ưng không quản được ông ta, thở dài không thành tiếng: "Chuẩn bị thoát mạng…"

Song đúng lúc này cơ số 9 và cơ số 3 bên cạnh lão đột nhiên thay đổi quỹ đạo chuyển động.

Người lái tự mình thoát mạng tinh thần, cơ giáp sẽ biến thành trạng thái không người điều khiển, thao tác này rõ ràng là người làm, hẳn là quân địch đã khống chế mạng tinh thần của hai tiểu cơ giáp này.

Vu William đang trầm mặc đột nhiên lớn tiếng nói: "Khoan đã, cẩn thận!"

Độc Nhãn Ưng ngẩng phắt đầu lên, từ thị giác của mạng tinh thần còn chưa kịp thoát, lão nhìn thấy cơ số 3 và cơ số 9 đổi quỹ đạo đều như bị bệnh thần kinh mà tăng tốc, cùng xoay vài vòng, nhảy điệu nhảy chữ bát buồn cười, sau đó lại tông vào nhau!

Cùng lúc đó, yêu cầu đối thoại Độc Nhãn Ưng gửi đi một lần nữa bị từ chối!

Đối phương chẳng những không chấp nhận đầu hàng, còn định như con nít chơi sâu, đem họ ra mua vui sau đó đẩy vào chỗ chết!

Độc Nhãn Ưng chửi tục một câu, quát lên một tiếng với Vu William trong kênh truyền tin: "Số 3!"

Vu William hiểu ý, hai người đồng thời mở rộng mạng tinh thần, bao trùm lên cơ số 3 tăng tốc, cướp đoạt mạng tinh thần, trên cơ số 3 có hai người lái, lúc này hiển nhiên cũng ý thức được bất thường, bốn người đồng thời tông vào cổng nối người cơ, ưu thế cục bộ ngắn ngủi đẩy quân địch chiếm cơ số 3 ra khỏi mạng tinh thần.

Sau đó, Độc Nhãn Ưng và Vu William thần tốc rút khỏi, người lái một lần nữa giành lại quyền mạng tinh thần thắng gấp, cơ giáp đổi góc độ trên diện rộng, sượt qua cơ số 9 đầy nguy hiểm.

Người trên mấy cơ giáp khác cũng hoàn hồn, hoảng hốt lúng túng bắt đầu thử đoạt lại mạng tinh thần.

Trong kênh truyền tin vừa nãy yên tĩnh các điểm sáng nhỏ lóe lên rồi tắt, như đom đóm hấp hối giãy giụa.

Độc Nhãn Ưng là người quyết định sách lược, tạo thành cục diện này thật sự khó trốn tránh, lão cắn răng, trước tiên gửi bản đồ tọa độ tuyến đường ngầm cho Vu William và cơ số 3, sau đó đột nhiên tăng tốc xuyên qua cơ số 3 và số 9 như ruồi nhặng không đầu, dùng đạn đạo mở đường, lao thẳng vào trận doanh quân địch. Quân đoàn cơ giáp vây chặn họ bỗng chốc tản ra, căng tấm lưới lớn định nhốt lão, nòng pháo ion của Độc Nhãn Ưng ba trăm sáu mươi độ đồng thời khai hỏa.

Mà Vu William và người lái cơ số 3 mới giành lại quyền hạn giống như tâm linh tương thông với lão, nhân lúc lão thu hút hỏa lực quân địch, đột nhiên nhảy khẩn cấp.

Một tiểu cơ giáp định yểm hộ đồng bạn chạy trốn, phục binh quân địch tức khắc có phản ứng, mạng tinh thần của trọng giáp nghiền qua điểm nhảy vũ trụ, một lần nữa tập trung vào hai tiểu cơ giáp cướp đường mà chạy, lập tức phân ra hai tiểu đội chia nhau đuổi theo. Độc Nhãn Ưng nghe thấy hướng cánh cơ giáp truyền đến một tiếng nổ, không chút nghĩ ngợi lựa chọn tách rời bộ phận thân cơ giáp, ngay sau đó, cabin bị bắn trúng nổ tung, hệ thống năng lượng dự phòng cũng bị đạn đạo quân địch bắn nát, Độc Nhãn Ưng trong lửa đạn dày đặc tăng tốc cơ giáp hết cỡ, vẽ thành một đường cong như lưỡi đao, kéo vòng vây quân địch ra một tuyến dài.

Lúc này, do vị trí cơ giáp cấp tốc thay đổi, một số mạng tinh thần vốn bao trùm một chỗ nhanh chóng tách rời, mấy tiểu cơ giáp bị quân địch cướp quyền mạng tinh thần chợt giảm bớt áp lực, có hai người lái chiếm ưu thế hơn, dẫn đầu đoạt lại quyền hạn mạng tinh thần, không cần phân công, tức khắc bắt đầu nhảy khẩn cấp đến phương hướng thứ ba, phân tán hết mức binh lực quân địch, cơ số 5, cơ số 6, sau đó là cơ số 8…

Tám tiểu cơ giáp vốn tụ tập một chỗ chạy bảy hướng, chỉ có một tiểu cơ giáp quên mình vì người ở lại trong vòng vây hãm chân hỏa lực. Đối mặt với tiểu đoàn thể lưu manh năm bè bảy mảng kiểu này, quân địch cũng mau chóng có phản ứng, co cụm binh lực đang chia nhau truy tung, chỉ bắt một.

Độc Nhãn Ưng ban nãy làm chủ gửi tín hiệu cầu hòa thay mọi người, lúc này lại giữ chân hỏa lực giúp mọi người, nhìn giống người phụ trách dẫn đầu, quân địch không sử dụng đạn đạo nữa, bao vây lão vào giữa, pháo ion năng lượng cao ùn ùn trời đất tông vào lồng phòng hộ, mạng tinh thần đè xuống, muốn bắt sống lão.

Độc Nhãn Ưng không chút do dự tiêm cho mình thuốc thư giãn liều cao, cảm giác mỗi một tấc bắp thịt đều bị róc đi, song độ kết hợp người cơ dưới áp lực mạnh vẫn đang liên tục giảm xuống.

Có truyền thuyết về một loại đấu pháp du kích của quân liên minh tự do năm đó tên là "đàn sói hoang" – tại thời điểm liệt thế tuyệt đối, để một nhóm nhỏ làm mồi nhử, lao tới quân địch theo kiểu tự sát, kiềm chế hỏa lực cho đồng đội, tranh thủ một khoảnh khắc nhảy khẩn cấp, những người khác thừa cơ chạy tứ tán, nếu quan chỉ huy quân địch đủ cẩn thận, sẽ bỏ qua những cơ giáp đơn độc chạy tán loạn, ngược lại tập trung lực lượng ăn "mồi". Các cơ giáp chạy tán loạn sau khi nhảy khẩn cấp thoát khỏi truy tung sẽ lập tức quay đầu, từ bốn phương tám hướng không ngừng quấy rầy quân địch, mọi người phối hợp bắn một phát đổi một chỗ, để "mồi" bị bao vây có cơ hội nhân loạn chạy trốn.

Nhưng "đàn sói hoang" kiểu này đại đa số thời điểm định trước chỉ có thể là truyền thuyết, bởi vì nhảy khẩn cấp sẽ đưa họ đến nơi rất xa, sau khi đội ngũ cơ giáp tan rã, kênh truyền tin nội bộ cũng sẽ đứt liên lạc. Mà ai cũng biết mùi vị gần chết khi nhảy khẩn cấp giữa lửa đạn, người chạy trốn một khi thoát khỏi truy binh, sẽ như người sắp chết đuối rốt cuộc trồi lên mặt nước, trừ khi người bị giam trong vòng vây quan trọng đến mức không thể không cứu, bằng không còn bảo họ mạo hiểm tính mạng quay trở lại, cơ hồ là phản nhân tính.

Làm sao anh biết người bỏ chạy sẽ trở về?

Lỡ như chỉ có mình ngu ngốc trở về, những người khác đều chạy hết thì sao?

Mà nếu người hãm sâu trong vòng vây thật sự rất quan trọng, ngay từ đầu mọi người đã không đồng ý để anh ta làm mồi nhử nguy hiểm. Huống chi du kích đơn người kiểu này yêu cầu đối với điều khiển cơ giáp thật sự rất cao.

Dù sao Độc Nhãn Ưng cũng chưa từng trông chờ, không nói đến đám phần tử đầu hàng này có sẵn lòng trở về cứu lão hay không, dẫu họ sẵn lòng, chỉ bằng tố chất thân thể nhóm người này và chất lượng cơ giáp, đánh du kích cường độ cao nổi không?

Cho nên trước khi tách ra lão dứt khoát cho đi bản đồ tuyến đường ngầm.

Cuộc đời này, bốn bỏ lên năm hai trăm tuổi, cũng không kém nhiều lắm.

Kho vũ khí truyền đến cảnh báo, đạn đạo đã bắn hụt, pháo ion năng lượng cao không đủ năng lượng.

Độc Nhãn Ưng lạc quan nghĩ, xem ra đối phương cũng không nhất định tính toán đuổi tận giết tuyệt lão, nếu không vừa đối mặt đã dùng pháo ion năng lượng cao oanh tạc, khỏi cần tốn công như thế, chỉ sợ đối

phương vốn định lần lượt từng người mà giết chết đại đa số, để lại mấy người tinh thần suy sụp làm tù binh, rồi bắt lại áp chế người sau lưng họ.

Nhưng những người này căn bản không thể ngờ đến, võ trang sau lưng họ là Lâm Tĩnh Hằng, tên đó lòng dạ sắt đá, bắt cha ruột áp chế hắn cũng chẳng thèm để ý, huống chi là người khác.

Độc Nhãn Ưng nghĩ nghĩ, lại cảm thấy hơi buồn cười, rất tội nghiệp đám địch nhân tốn công vô ích này. Huyệt thái dương lão đau dữ dội, cơ giáp phát ra cảnh báo, độ kết hợp người cơ đã giảm xuống 51%, sẽ lập tức bị cướp quyền mạng tinh thần, tầm nhìn bắt đầu mơ hồ, Độc Nhãn Ưng vừa theo quán tính tăng tốc cơ giáp, vừa thử mở kho nhạc của cơ giáp, muốn tìm xem có bài hát quân đoàn của quân liên minh tự do năm xưa hay không, nhưng lão quả thật đã là nỏ mạnh hết đà, ngay cả thao tác đơn giản này cũng không hoàn thành được.

Độ kết hợp người cơ 51%, 50% –

Cảnh báo liên tục giảm xuống –

Cảnh báo mạng tinh thần sắp thoát ly –

Từ sao Khải Minh đến chỗ tọa độ cuối cùng của Độc Nhãn Ưng, gần bốn mươi ngày hành trình.

Ares Phùng lúc ấy phát hiện đội tuần tra viễn trình của bọn Chu Lục ở bên ngoài căn cứ, khoảng cách của đội tuần tra và căn cứ Xú Đại Tỷ ước chừng mười mấy ngày, viện quân căn cứ tố chất quá kém, chỉ có thể đi theo đường bước nhảy vũ trụ thường quy, cả hành trình mất hai mươi tiếng.

Mà lần này, kéo dài thêm hai mươi tiếng, thì thật sự thành tiểu phân đội nhặt xác rồi.

Vì thế đội viên tự vệ sau khi dung hợp Bạch Ngân Cửu lần đầu tiên tùy quân xuất chiến đã cảm nhận được thế nào là "tinh nhuệ liên minh".

Các cựu đội viên tự vệ trước khi xuất phát mỗi người đã lĩnh một mũi thuốc thư giãn, chỉ làm người lái dự phòng, cả cuộc hành quân gấp đều là người của Bạch Ngân Cửu chủ đạo, tuyến đường hành quân vừa đưa ra, Chu Lục cơ hồ nghẹt mặt – lộ tuyến bước nhảy vũ trụ thường quy cần xuyên qua hơn chín mươi điểm nhảy vũ trụ, mà lộ tuyến này chỉ có không đến ba mươi điểm nhảy.

"Làm sao thực hiện được?" Chu Lục không nhịn nổi hỏi, "Nhảy xa như vậy, năng lượng của điểm nhảy vũ trụ không đủ để đưa chúng ta đến đường kế tiếp!"

"Nghe nói 'bước nhảy vũ trụ chữ thập' bao giờ chưa? Hôm nay mỗi cơ giáp đều mang thêm hai nguồn năng lượng dự phòng, bởi vì khi xuyên qua điểm nhảy vũ trụ chúng ta cần khởi động thao tác tương tự nhảy khẩn cấp, năng lượng chồng lên, 'ầm' -" Người lái vỗ vai hắn, "Hãy hưởng thụ tàu lượn siêu tốc đi, người anh em!"

91. Quyển 4 - Chương 91

Bạch Ngân Thập Vệ hành quân gấp khi nguồn năng lượng dồi dào là vô cùng phản nhân loại, nhân viên không đủ tố chất trước khi lên cơ giáp cần phải nhận thuốc thư giãn liều lượng cao, mà trong cả quá trình hành quân, bất cứ ai – bao gồm quan tổng chỉ huy và người lái cơ giáp, toàn bộ đều không cho phép đi lại trên cơ giáp, vị trí của mỗi người đều bị khí thể bảo hộ cố định. Bởi vì tốc độ quá nhanh, trao đổi giữa tất cả cơ giáp đều giới hạn ở tín hiệu thông tin đơn giản trên cơ giáp, không có ngôn ngữ.

Khi Lục Tất Hành vội vàng chạy tới, thiết bị đầu cuối cá nhân trên cổ tay quên tắt, còn đang chiếu bản vẽ thiết kế mạng lưới thông tin liên lạc của Thiên Hà Số 8.

Lâm Tĩnh Hằng chờ cậu trước cửa trọng tam, nói thẳng luôn không dài dòng: "Muốn lên cơ giáp hôm nay, cơ thể phải là trạng thái tốt nhất, có một chút không khỏe cũng không được, nếu cậu có vấn đề, hãy ở lại căn cứ chờ tôi."

Kỳ thật Lục Tất Hành không phải chỉ không khỏe một chút, trên đường chạy như điên đến đây, tai cậu đã kêu ù ù như máy sấy tóc, ngực như sắp nổ tung: "Cho em… cho em một liều thuốc thư giãn dự phòng."

Lâm Tĩnh Hằng nhìn thật sâu vào mắt cậu, rồi hắn nhanh chóng gật đầu, quay người lên trọng tam, tích tắc hắn nối mạng tinh thần quái vật khổng lồ ngủ say liền phát ra tiếng thở dài nặng nề, trong vòng năm phút, cả chiến đội cơ giáp đều đã trật tự xếp hàng trên quỹ đạo, quỹ đạo bắt đầu dự nhiệt.

Nhịp tim Lục Tất Hành đập nhanh như điên từ từ giảm xuống, sự nóng ruột như thiêu như đốt lại lập tức trào lên.

Độc Nhãn Ưng không phải là người cha theo kiểu vú em, trước kia ở trên sao Cayley, bản thân lão cà lơ phất phơ đi khắp nơi làm trò, suốt ngày ăn uống cờ bạc gái gú, làm tấm gương xấu chuẩn sách giáo khoa cho con, lão chưa bao giờ có dáng vẻ của người làm cha, đương nhiên cũng không có uy nghiêm gì, càng không thể dẫn dắt cậu như một người lớn đứng đắn.

Nhưng đối với một mầm non mà nói, nếu đất đai đủ phì nhiêu, ánh nắng và nước đầy đủ, cho dù không ai đến thường xuyên cắt chỉnh, nó cũng sẽ tự cao lớn thành tài, hơn nữa mầm non tự do tự tại sẽ có hình dáng tự nhiên.

Độc Nhãn Ưng đối với Lục Tất Hành, giống như những đất đai không đâu không có mặt. Cậu không cần luôn cúi đầu theo dõi trạng thái của đất, cũng biết đó là nguồn gốc sinh mạng cậu. Thời điểm cậu còn nhỏ bé nhất, yếu ớt nhất, cậu biết người này sẽ dốc tất cả vì mình, cảm giác an toàn mạnh mẽ đó như một tầng lồng phòng hộ dày nhất, chèo chống cho Lục Tất Hành phục kiện hết lần này đến lần khác, sau khi cậu đối mặt với quái vật dưới tầng hầm mà suy sụp, lại lần nữa tổ hợp mình.

Liên lạc viễn trình của nhóm Độc Nhãn Ưng với căn cứ sau khi báo nguy lập tức bị đứt, điều này có ý nghĩa gì, Lục Tất Hành không dám nghĩ sâu, đành phải ép mình không suy nghĩ, tay thả bên người siết chặt không còn tri giác.

Lâm Tĩnh Hằng chắc chắn sẽ không an ủi cậu, được cái Lục Tất Hành cũng không phải là người cần an ủi, hai người một trước một sau, im lặng và nhanh chóng đi trên trọng tam, đến phòng khống chế trung tâm.

Tất cả nhân viên trong trọng tam đã vào vị trí, trong phòng khống chế trung tâm khác với bình thường, bày đầy các khoang hộ lý như kén tằm, khi cơ giáp xuyên qua điểm nhảy vũ trụ thứ nhất, khí thể bảo hộ sẽ lấp đầy cả không gian ngoài khoang hộ lý, bảo vệ hết mức các thành viên trên cơ giáp.

Lục Tất Hành lấy ánh mắt khỏi bóng lưng Lâm Tĩnh Hằng, lặng lẽ nhắm mắt, nhận khử trùng và quét toàn thân cấp tốc, bước vào khoang hộ lý, bắt đầu đếm hô hấp để bình tĩnh. Cậu nghĩ, nếu chỉ là lo âu, mình có thể ở lại trong căn cứ im lặng lo âu, đã lên cơ giáp này, không bằng suy nghĩ một số chuyện hữu dụng phân tán sự chú ý – ví dụ như ai sẽ phục kích Độc Nhãn Ưng? Thù riêng, trả thù? Hay là có mưu đồ khác? Trong những người này ai có khả năng điều tới binh lực cả một quân đoàn?

Các ý nghĩ tạp nham như thủy triều dâng lên hạ xuống trong đầu cậu, nhất thời không tìm thấy đầu mối, đúng lúc này Lâm Tĩnh Hằng bỗng nhiên giơ tay chặn nắp khoang sắp hạ xuống.

Lục Tất Hành sửng sốt, hơi ngạc nhiên nhìn hắn, Lâm Tĩnh Hằng chống một tay trên khoang hộ lý, vỏ kim loại lạnh băng của khoang hộ lý cùng khuôn mặt lạnh băng tương tự của hắn tôn nhau lên, hình như hắn muốn nói gì, nhưng trời sinh không giỏi ăn nói, bảo hắn ngẫu hứng phát huy cũng thật sự làm khó hắn. Vì thế Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc một lúc, không hé răng một tiếng kéo tay Lục Tất Hành, nhẹ nhàng mở lòng bàn tay hằn dấu móng tay của cậu, lại tắt phác thảo thiết kế trong thiết bị đầu cuối cá nhân giúp cậu.

Không biết tại sao, chỉ một động tác như thế, cảm xúc Lục Tất Hành chẳng dễ dàng gì lắng đọng lại suýt nữa không kìm được.

Lâm Tĩnh Hằng cụp mi mắt, nhẹ nhàng nói: “Có tôi ở bên cạnh.”

Lục Tất Hành nắm tay hắn, dùng hết toàn lực như muốn bóp cả da lẫn xương hắn vào lòng bàn tay vậy.

Thất thố một giây, cậu hơi buông lỏng tay, gượng mỉm cười với Lâm Tĩnh Hằng: “Tướng quân, anh làm thế này rất âm hiểm, là nhân lúc người ta yếu ớt nhất thừa cơ chui vào, hòng lừa người ta thất thân trong truyền thuyết à?”

Lâm Tĩnh Hằng chưa kịp trả lời, trong trọng tam đã vang lên tiếng Trạm Lư: “Thân cơ tăng áp lực, hệ thống động lực dự nhiệt, tất cả nhân viên hãy vào vị trí -“

Thế là hắn vội vàng cúi đầu, dùng khóe miệng chạm nhẹ mu bàn tay Lục Tất Hành, buông nắp khoang hộ lý ra.

Nắp hạ xuống ngăn cách tầm nhìn của hai người, Lục Tất Hành thở ra một hơi thật dài, khóe mắt hơi nóng lên.

"Ù" một tiếng, đội tiền trạm đã bắt đầu lên không, mặt đất của căn cứ hơi rung rung theo các cơ giáp lên xuống.

"Khoan đã, nếu nửa đường gặp phải tình huống bất ngờ thì làm thế nào?" Chu Lục lần đầu tiên gặp phải trận thế này, vào khoang hộ lý nằm mà vẫn còn bận tâm, "Ở trong này, mọi người có thể trao đổi kịp thời không?"

"Tình huống bất ngờ bình thường không kịp trao đổi, cần người lái tùy nghi hành sự." Bạch Ngân Cửu bên cạnh hắn nói, "Em không chú ý tới người lái số 1 của mỗi cơ giáp đều là thiếu tá trở lên sao… A, đúng, bây giờ cũng không còn thiếu tá hay không thiếu tá gì nữa rồi, yên tâm đi người trẻ tuổi, trận những người này từng đánh cùng nhau còn nhiều hơn cơm em từng ăn, sự ăn ý giữa họ không thua gì mười đầu ngón tay nghệ sĩ piano đâu."

Tuy rằng bọn Chu Lục luôn đuổi theo Lâm Tĩnh Hằng kêu tướng quân, song "thượng tướng liên minh" rốt cuộc là cấp bậc gì, kỳ thật đám nhà quê Thiên Hà Số 8 này chẳng có khái niệm, nhưng "thiếu tá" thì hắn biết – người phụ trách cục quản lý chống buôn lậu ở giao giới Thiên Hà Số 7 và 8 chính là một vị thiếu tá, Chu Lục là con cháu dân buôn lậu, đối với vị thiếu tá tiên sinh này nghe nhiều nên quen, từ nhỏ biết đây là một lão quan liêu bụng phệ, cả ngày ăn no.

Chu Lục nhất thời kinh ngạc, không khỏi hỏi một vấn đề ngu xuẩn chưa trải sự đời: "Thiếu, thiếu tá, thiếu tá cũng tự mình tham chiến à?"

Cơ giáp chậm rãi khởi hành, đáp lên quỹ đạo, khi nối tiếp hơi chấn động, Bạch Ngân Cửu bên cạnh phì cười ra hai lúm đồng tiền: "Thiếu tá tính là gì? Em đi theo bên cạnh tướng quân đến bây giờ, nhìn thấy một thiếu tá còn mới mẻ à? Em có biết cả liên minh chỉ có mười sáu vị thượng tướng không? Trong ấn tượng của em, chẳng lẽ quan lớn của quân ủy đều là lão béo phì bụng tướng quân, hất hàm sai khiến à?"

Chu Lục há hốc miệng: "… Chẳng lẽ không phải?"

"Đương nhiên không phải! Cơ thể phát tướng, hình tượng không tốt, nếu để cánh truyền thông bắt được sẽ dẫn đến bão dư luận, cũng chỉ có sĩ quan khu xa xôi các em mới dám tùy tiện như vậy, tại quân ủy trung ương liên minh, ngay cả Nguyên soái hơn ba trăm tuổi cũng phải khống chế ăn uống và hình thể."

Chu Lục nuốt nước bọt, kinh hãi trước quân ủy yêu cầu còn nghiêm khắc hơn đội người mẫu này.

"Đương nhiên, lên đến cấp bậc này, công tác chủ yếu nhất cũng chính là duy trì hình tượng, thượng tướng tiền tuyến chỉ có một vị là Lâm tướng quân," Bạch Ngân Cửu dần thu lại nụ cười, dừng một chút, hắn nói, "Tướng quân Lục Tín năm xưa là bởi vì giành lại Thiên Hà Số 8, mới đặc biệt được thăng làm thượng tướng, Lâm tướng quân sinh ra ở niên đại hòa bình, vốn dĩ, với tuổi tác và lý lịch của ngài là không đủ để đạt tới vị trí này, ngoại trừ đánh cờ chính trị phức tạp, còn có một phần nguyên nhân là vì Bạch Ngân Thập Vệ bọn anh."

Chu Lục trời sinh có dã tâm bò lên trên, rất thông minh, biết Lâm Tĩnh Hằng cho Đội Tự Vệ lẫn vào Bạch Ngân Cửu, tuy rằng hằng ngày tra tấn họ sống không bằng chết, nhưng cũng là để đề bạt họ, nhân lúc cơ

giáp dự nhiệt trên quỹ đạo, hắn trợn mắt, lắng nghe không chớp mắt.

" 'Bạch Ngân Thập Vệ' do vẫn đóng quân ở cứ điểm Bạch Ngân mà có tên này, dựa theo chức năng bất đồng chia làm mười bộ, tiền thân gọi là 'Mị Ảnh', trước khi liên minh Lịch Tân Tinh thành lập, từng là binh đoàn lính đánh thuê hàng đầu vũ trụ… Ừm, em cũng có thể hiểu bọn anh là hải tặc vũ trụ lợi hại nhất. Thời điểm cuối cùng cuộc chiến tranh, bọn anh chấp nhận tuyên ngôn tự do của liên minh, đứng bên liên minh, để chính quyền hợp pháp của chính phủ liên minh thành lập, nhưng Mị Ảnh bất tuân quen rồi, không chịu phục tùng quân ủy quản chế, khi đó liên minh cần lực lượng các phương ủng hộ, không thể tự vả, cho nên chỉ có thể ký hiệp ước bình đẳng với Mị Ảnh – nói cách khác, quân đội khác là nhận lệnh dưới trướng quân ủy, bọn anh thì được quân ủy thuê, đây là lịch sử của Bạch Ngân Thập Vệ."

"Hơn hai trăm năm qua, liên minh bãi bể nương dâu, rất nhiều người đã chết, rất nhiều người đã thay đổi, nhưng từng thế hệ Bạch Ngân Thập Vệ tuân thủ nghiêm ngặt lời hứa và truyền thống, trừ khi xuất ngũ rời khỏi, khi không có chiến sự tuyệt đối không rời khỏi cứ điểm Bạch Ngân mười ngày hành trình, tuyệt đối không có võ trang riêng, tuyệt đối không mở rộng đội ngũ, bọn anh tuyên thệ từ bỏ tất cả tự do nhân thân, chiến đấu vì tuyên ngôn tự do, quyền lợi duy nhất giữ lại, chính là có thể không thừa nhận chỉ huy của thủ trưởng trực thuộc, trong tình huống khẩn cấp do mười vệ đội trưởng tự quản lý. Đến nay, quan chỉ huy bọn anh từng thừa nhận không nhiều, tướng quân Lục Tín là một, nhưng sau đó theo liên minh tám đại thiên hà giành lại, tướng quân Lục Tín bắt đầu tham dự quản lý trù tính chung của quân ủy, cảm thấy truyền thống Bạch Ngân Thập Vệ nghe lệnh mình ngài có hiềm nuôi tư binh, để tránh hiềm nghi, ngài tuyên bố không trực tiếp quản lý Bạch Ngân Thập Vệ nữa." Nắp khoang hộ lý chậm rãi hạ xuống, ngăn cách tầm mắt Chu Lục, ánh nhìn cuối cùng, hắn cảm thấy trên mặt người anh em Bạch Ngân Cửu này thoáng nét phong sương.

Tiếng khí thể bảo hộ phun ra vang lên, Chu Lục nghe thấy người kia nói như có như không: "Đến tình trạng hôm nay, bọn anh và liên minh tan đàn xẻ nghé, là liên minh xé bỏ tuyên ngôn tự do trước…"

Tiếng gầm rú khổng lồ nhấn chìm tiếng hắn, khí thể bảo hộ phóng ra, tràn ngập khắp không gian, đoàn cơ giáp lấy trọng tam làm trung tâm, như một luồng sáng xuyên qua tầng khí quyển của sao Khải Minh, lao thẳng đến điểm nhảy vũ trụ thứ nhất, không có một chút trao đổi, mỗi một cơ giáp đều như là một bộ phận trên người những người khác, ngay ngắn chặt chẽ đáng sợ.

Chớp mắt xuyên qua điểm nhảy vũ trụ, Chu Lục cảm thấy cả bộ nội tạng như bị thiên cân trụy, muốn lôi hết tim gan hắn ra, lưng cơ hồ dính trên thành khoang cơ giáp, hắn có ảo giác đáng sợ, giống như mình đang bị xé từng tấc, không gian bịt kín ngạt thở của khoang hộ lý tăng thêm sự khủng hoảng này, Chu Lục ghé sát miệng mũi vào ống dưỡng khí, thở hồng hộc, dùng hết toàn lực kiềm chế mình đừng hoảng sợ kêu gào.

Hắn quả thật không dám tưởng tượng người lái cũng trạng thái này rốt cuộc làm sao giữ nguyên sự bình tĩnh cường độ cao, hơi suy nghĩ, cơ hồ cảm thấy có chút khủng bố.

Song tốc độ cao hơn cũng không kịp cứu Độc Nhãn Ưng, trừ phi họ có một điểm nhảy vũ trụ siêu cấp có thể nổ nứt cả thiên hà, để họ di chuyển chính xác trong chớp mắt.

Độc Nhãn Ưng đã nhiều năm không trải nghiệm cảm giác bị người ta từng chút một ép xuống mạng tinh thần, thời điểm dở nối dở đứt, lão phảng phất xuất hiện ảo giác, nghe thấy khúc quân hành trăm năm

trước –

"Chúng ta đến từ góc bể, núi non đóng kín im lìm,

Trên đồng hoang ánh sao vứt bỏ, đốt lên khói lửa kêu gọi tự do.

Nghe thấy…"

"Nghe thấy…" Độc Nhãn Ưng khẽ mấp máy môi, thì thào tiếp ca từ dường như đã lãng quên nhiều năm, "Cuồng phong đang gầm thét…"

Bỗng nhiên, lão ý thức được điều gì đó, khó lòng tin nổi mà quay đầu về hướng kênh truyền tin yên lặng đã rất lâu, tiếng ca mơ hồ từ trong kênh truyền tin đứt quãng bay ra, dần dần rõ nét, phát bản truyền bá rộng nhất trong quân liên minh tự do năm ấy. Bản ấy không có kỹ xảo gì, làn điệu phức tạp bị đơn giản hóa gần như mộc mạc, hợp xướng không phân bè cao thấp, chỉ là tiếng mọi người hòa vào nhau, bởi vì vụng về mà nghe đặc biệt chân thành.

"Cuồng phong đang gầm thét, máu đang cháy -"

Một tiểu cơ giáp đã trốn thoát đột nhiên nhảy ra từ sau lưng phục binh, một phát đạn đạo bất ngờ chém vào trong phục binh, không biết là kỹ thuật hay trùng hợp, vừa vặn bắn trúng kho vũ khí của một cơ giáp cỡ trung.

Quân bị của đối phương hiển nhiên rất dư dả, tiếng kho vũ khí tự nổ long trời lở đất, nhóm cơ giáp bên cánh thoáng cái rối loạn đội hình, không đợi bọn họ có phản ứng, trong điểm nhảy vũ trụ khác lại nhảy ra một cơ giáp, bắn một loạt sóng hạt năng lượng cao gần như không khác gì tấn công, vừa vặn quét qua xác cơ giáp vừa rồi, mảnh vỡ đạn đạo cuốn lên lốc xoáy năng lượng trí mạng lao tới quân địch, cùng lúc đó người nã pháo la lên trong kênh truyền tin như quỷ khóc sói gào: "Bước chân đang nhảy qua vũ trụ, cờ đang đổ – a, ông bạn -"

Một giọng nói khác vang lên: "Sói Xám, lạc điệu đến Votaw rồi!"

"Sói Xám" chưa kịp trả lời, cơ số 6 vừa đến lại đi, một lần nữa biến mất trong điểm nhảy vũ trụ, tạm thời ngắt khỏi kênh truyền tin, chỉ để lại giọng hát "dư âm lảng vảng, ác mộng không dứt".

Các tiểu cơ giáp vốn đã biến mất khỏi phạm vi có thể truy tung nối nhau chui ra, như bùng nổ bọ chét, nhảy ra từ các loại kẽ hở, bắn một phát đổi một chỗ.

Quân đoàn quân địch chỉnh túc, nhưng nhân số quá đông, ít nhiều không linh hoạt, như con voi bị muỗi kiến tra tấn, gầm thét phẫn nộ mà vô dụng.

Vậy mà họ đã trở lại!

Nhưng đám ăn hại này trở về làm gì?!

Mấy lão già nhảy khẩn cấp hai lần cũng phải tìm thuốc hạ huyết áp uống, chẳng lẽ không nên cụp đuôi bỏ trốn mất dạng, tìm cái cống ngầm trốn đi chờ chết?

Thật sự cho rằng mình còn nhớ rõ ca từ thì vẫn là anh hùng à!

Độc Nhãn Ưng nhịn đau mò đến khoang y tế, chọc cánh tay vào, tiêm ống thuốc thư giãn thứ hai, cơ bắp co giật kịch liệt như rách ra, kéo theo xương kêu "rắc rắc", lão quát to một tiếng, khó khăn duy trì độ kết hợp người cơ tại mức 60% trở lên, sau đó chui vào giữa trận doanh quân địch nồng nặc khói thuốc súng. Pháo ion năng lượng cao quét qua thân cơ, lồng phòng hộ bắt đầu báo động, đạn đạo bay loạn sượt qua lão, đúng lúc này, cơ số 6 mới biến mất vừa vặn bay ra từ một điểm nhảy vũ trụ khác, Sói Xám còn đang hát lung tung sai nhịp: "A, ông bạn…"

Lão lâu lắm rồi không lên chiến trường, nhiệt huyết bốc lên đầu, đã lựa chọn sai tuyến đường, lao đầu vào đạn lạc.

Đạn lạc chặn cơ số 6 của lão trong điểm nhảy vũ trụ, kho vũ khí của cơ giáp còn lại mười phát đạn đạo, nổ tung cùng hệ thống nguồn năng lượng bên cạnh, bởi vì năng lượng bạo ngược có nguy cơ dẫn nổ điểm nhảy vũ trụ, các cơ giáp xung quanh đồng thời nhận được cảnh báo, thoáng cái tản ra, hệ thống chống đạn đạo của Độc Nhãn Ưng bắn phát đạn đạo cuối cùng, nhân khe hở tông mở con đường phía trước, vừa vặn lao khỏi vòng vây quân địch, như đánh cược phóng đến điểm nhảy vũ trụ bị xác che lấp.

Trong kênh truyền tin, ghi âm ca khúc truyền ra từ cơ giáp của người khác vẫn đang tiếp tục.

"A, ông bạn, hãy đi theo chúng tôi, tháo gông xiềng, căng buồm lên."

Độc Nhãn Ưng thắng cược, năng lượng của cơ số 6 tự nổ thiếu một chút, may chưa đạt tới mức dẫn nổ điểm nhảy vũ trụ, lão lao qua vào khoảnh khắc cuối cùng, mảnh xác cứa qua lồng phòng hộ còn sót lại, tia lửa nhỏ do khí thể dễ cháy rò rỉ vui mừng hò reo, vút qua, vẫn giống một khúc hát lạc điệu.

Độc Nhãn Ưng phá vây vừa vặn gặp cơ số 10 của Vu William, hai người gặp nhau ngắn ngủi trong kênh truyền tin.

Độc Nhãn Ưng giọng khàn như sắp sửa phá âm hỏi ông ta: "Mọi người đều có bản đồ tuyến đường ngầm rồi chứ?"

Vu William: "Bọn tôi truyền rồi!"

“Vậy thì đi luôn, không tập hợp!” Độc Nhãn Ưng nói, “Chúng ta hãy tự nghĩ cách đến điểm cuối!”

Tọa độ bọn Lâm Tĩnh Hằng nhận được cảnh báo cuối cùng ngay gần đây, chỉ cần quan chỉ huy phái tới có đầu óc, nhất định sẽ lẻn vào từ tuyến đường ngầm quân địch không biết, may ra có một tia hi vọng, bọn họ có thể kéo dài tới lúc viện quân đến thì sao?

Vu William bỗng nhiên nói: “Người biết hành trình của chúng ta, chỉ có mấy ông bạn cũ dọc đường thăm viếng, đúng không?”

“Phí lời,” Độc Nhãn Ưng chửi ầm lên, đồng thời nếm được vị mặn chát chảy vào khóe miệng, lão cảm thấy là mồ hôi, “Đù má nó, để tao biết là thằng chó đẻ nào, tao thành ma cũng trở về giết cả nhà nó! Chúng đuổi theo rồi, tách ra đi!”

Hai cơ giáp gặp thoáng qua trong tốc độ cao nhất, liên hệ giữa họ như một sợi tơ nhện thật dài, kéo đến cực hạn vẫn nhanh chóng đứt lìa, trong vũ trụ mờ mịt chẳng ai nhìn thấy ai.

Vu William xuyên qua một điểm nhảy vũ trụ khác, phần lớn áp lực của truy binh được Độc Nhãn Ưng gánh, ông ta liên tục xuyên qua mấy điểm nhảy vũ trụ như chơi trốn tìm, xung quanh liền yên tĩnh, theo như giao hẹn, đã tạm thời thoát khỏi truy binh, ông ta nên lập tức chạy tới tuyến đường ngầm, chờ đợi đồng đội thoát hiểm trở về.

Vu William phóng rất to bản đồ tuyến đường ngầm, lên cả một mặt cabin cơ giáp, điểm sáng nhỏ đánh dấu điểm nhảy vũ trụ che giấu mã hóa, như một lối chạy trốn.

Khi đó quân liên minh giải thoát Thiên Hà Số 8 khỏi bóng ma virus Cầu Vồng cũng là vào từ tuyến đường ngầm, Vu William nghĩ.

Ông ta ngắm chốc lát, đoạn bắt tay vào sửa bản đồ.

Vu cảnh đốc năm xưa ở quân liên minh tự do thuộc binh chủng trinh sát, từng thăm dò vô số con đường, tự tay tham dự chỉnh sửa mấy trăm bản đồ quân dụng. Tuy rằng hơn một trăm năm không dùng, tay nghề đã sắp trả cho tướng quân Lục Tín, nhưng trên cơ sở bản đồ tuyến đường vốn có, sửa một tấm bản đồ giả như thật vẫn miễn cưỡng làm được.

Làm xong việc này, ông ta thông qua mạng thông tin liên lạc viễn trình của điểm nhảy vũ trụ bên cạnh, nhập một chuỗi tọa độ – đều là hành tinh và căn cứ vũ trụ dọc đường họ đi qua, truyền tin viễn trình nhanh chóng nối liền trong quân ca của quân liên minh tự do, tọa độ của Vu William cơ hồ đồng thời xuất hiện trong trạm liên lạc của mấy địa điểm.

Người trực trong trạm liên lạc lập tức báo cáo lên trên, trước mặt Vu William xuất hiện hai mươi mấy màn hình truyền tin, trên đó là những người thần sắc khác nhau. Trong đây có bạn bè lạnh nhạt tự quét tuyết trước cửa, cũng có kẻ phản bội lén lút mài dao.

Vu William không nói gì, trực tiếp chiếu đoạn phim vũ trụ trên máy quay quân dụng, từ lúc họ bị vây chặn, đến Độc Nhãn Ưng một mình mạo hiểm yểm hộ mọi người phân tán chạy trốn, lại đến người chạy trốn trở về, Sói Xám bị đạn lạc bắn trúng, mọi người phá vây…

Nếu đây là "đàn sói hoang", vậy có lẽ là đám sói hoang vụng về nhất trong lịch sử.

Vu William tay run rẩy gửi đến mọi người tín hiệu cầu cứu, cùng với bản đồ tuyến đường vũ trụ vừa tạo giả, trong cơ giáp trống vắng, bài hát của quân liên minh tự do đã gần kết thúc.

Vu William khởi hành điều chỉnh tọa độ, bay vút đi theo bản đồ giả.

Đám truy binh như ruồi nhặng không đầu sẽ nhanh chóng nhận được tin tức của kẻ phản bội đuổi theo, vậy còn… những người khác nhận được tọa độ và cầu cứu của ông ta?

Họ sẽ tiếp tục khoanh tay đứng nhìn chứ?

Sẽ nghe thấy bài ca quân liên minh tự do chứ?

Vu William không biết, ông ta nghĩ, có lẽ mình sẽ không phải là người tự tay nâng Thiên Hà Số 8 lên.

Ông ta chỉ là một lính trinh sát bình thường.

Chỉ thế mà thôi.

92. Quyển 4 - Chương 92

Độc Nhãn Ưng chạy lung tung giữa các điểm nhảy vũ trụ, lão không giống Lâm Tĩnh Hằng, không có tật xấu uống thuốc thư giãn như cà phê, đã rất nhiều năm không bị thuốc thư giãn liều cao như vậy tra tấn, cơ co giật qua đi, thần kinh căng thẳng lại bắt đầu kiếm chuyện, thần kinh sườn ngực trái như một sợi dây thừng da siết trên phổi lão, hít thở đau buốt tim. Khiến lão không tự chủ được khom lưng, hít thở nhẹ hơn, thời gian dài hơi thiếu oxy.

Trong cơn choáng váng đầu óc, lão phát giác sự tình bắt đầu hơi khác thường – truy binh đã bị cắt đuôi.

Khi chia tay với Vu William, phần lớn người truy tung đều ở bên Độc Nhãn Ưng, trên đường có mấy đội hữu đột nhiên xuất hiện muốn san sẻ bớt giúp lão, nhưng đối phương tựa hồ đã quyết định, không quan tâm những người khác, chỉ dốc sức đuổi theo một mình lão.

Các điểm nhảy vũ trụ quanh đây không có mã hóa, Độc Nhãn Ưng trốn bất cứ một hướng nào, bọn họ

đều có thể dùng trọng giáp quét được lão và lập tức đuổi theo, nguồn năng lượng dự phòng của Độc Nhãn Ưng đã hi sinh trong oanh tạc điên cuồng, chút ít năng lượng còn lại có thể cầm cự bao lâu, chính lão cũng không biết, trong tình huống như vậy, truy binh bị cắt đuôi tựa hồ chỉ có khả năng là bọn họ chủ động từ bỏ.

Âm mưu? Cạm bẫy?

Trời phạt, khiến lão đại của quân địch đột tử rồi?

Hay Thiên Hà Số 8 đột nhiên chỉnh thể gấp lại, gấp Bạch Ngân Cửu của sao Khải Minh đến đây?

Trong kênh truyền tin của cơ giáp vắng tanh, mọi người đều không ở bên cạnh, Độc Nhãn Ưng không biết họ thế nào rồi.

Liên lạc viễn trình cần biết tọa độ của đối phương, hoặc là tự mình để lại tin tức ở điểm nhảy vũ trụ chờ chờ đối phương chủ động tìm đọc và liên lạc ngược – trong truy binh như hổ rình mồi, cách trước không làm được, cách sau không khác nào tìm đường chết.

Độc Nhãn Ưng trong ngàn đầu vạn mối, nghĩ hoài mà không tài nào hiểu nổi, đành phải thử xuyên qua mấy điểm nhảy vũ trụ nữa, lòng vòng một hồi, xác định truy binh thật sự đã mất đi hứng thú với lão, mới thận trọng tới gần phương hướng tuyến đường ngầm.

Khi xuyên qua điểm nhảy vũ trụ che giấu thêm mã hóa trên tuyến đường ngầm thứ nhất, trong kênh truyền tin liền có phản ứng, thì ra đã có người tới trước.

"Độc Nhãn Ưng đã trở lại rồi!"

Trong kênh truyền tin mỗi khi thêm một điểm sáng, đều sẽ dẫn đến một tràng reo hò.

"Số 4, số 8 cũng tới rồi, đây là cơ số 3."

Độc Nhãn Ưng từ bên cạnh đài điều khiển chính trượt xuống, chẳng còn chút sức lực mà ngồi phịch xuống đất, lão khom lưng ôm sườn trái đau buốt, mở miệng đáp lại hầu như không nghe thấy: "Tôi là số 1… số 6 bị bắn rơi rồi."

Trong kênh truyền tin im lặng chốc lát, bốn cơ giáp chiếm bốn điểm, vừa vặn xếp thành một hình bình hành, lóe sáng yếu ớt.

Mười cơ giáp khi đến, đã có ba cơ giáp xác định bị bắn rơi, những người khác không biết rải rác ở phương nào, họ chỉ có thể chờ đợi.

Độc Nhãn Ưng thở hắt ra một hơi: "Xin lỗi các vị, các vị đến giúp tôi, đã là chí nhân chí nghĩa rồi, đúng ra không nên để các vị chạy chuyến này nữa."

Trên cơ số 4 – vị huyết áp vẫn không ổn định lắm mở miệng: "Nếu bọn tôi không muốn đến thì lúc trước đã không nhận lời ông, yên tâm đi, Lão Lục, không phải bởi vì cái gì khác."

Người lái trên cơ số 8 nói xen vào: "Hai chúng ta độc thân, dù thế nào cũng chẳng thiệt, chỉ có Bối lão ca vướng bận hơi nhiều."

Người lái trong cơ số 3 tuổi đã rất cao, mọi người đều gọi lão là "Bối lão ca", đến nay cũng không nói rõ "Bối" là họ hay tên.

Bối lão ca thoáng nở nụ cười: "Tôi không có gì, không phải lúc trước tôi dành dụm được ít tiền sao? Năm 216 tôi đã dẫn vợ con cùng nhau di dân đến Thiên Hà Số 7 rồi."

Trong kênh truyền tin mọi người đua nhau lên án lão, nói đùa lão là kẻ phản bội của Thiên Hà Số 8.

"Thiên Hà Số 7 tốt lắm, robot phục vụ đầy đường, ông đi trên đường trẹo chân, lập tức có robot đến hỏi ông có cần giúp đỡ không, ở đó mỗi người đều có nhà, đều có thể diện, người ta từ thật xa nhìn thấy ông, bất kể quen biết hay không, đều gật đầu chào, điểm tốt nhất các ông biết là gì không? Bên chỗ người ta đường xe chạy và lối đi bộ vậy mà phân tầng, tất cả xe cộ đều có chế độ lái tự động… Tưởng tượng được không? Ở chỗ họ chưa bao giờ xảy ra tai nạn giao thông!"

Độc Nhãn Ưng hỏi: "Không phải rất tốt à, sao anh lại quay về?"

"Chẳng có cách nào, tỉ suất hối đoái của nhà nước Thiên Hà Số 7 và 8 là 106:1, nhưng đổi có hạn mức, cả nhà tôi cộng lại, một ngày tối đa có thể đổi năm ngàn đồng tiền Thiên Hà Số 8, thật sự không đủ dùng, hơn nữa hệ thống của họ động chút là bảo trì, đóng cửa giao dịch, chúng tôi chỉ có thể đến ngân hàng ngầm, ngân hàng ngầm thì dựa vào dân di cư nuôi, chào giá trên trời, tỉ suất hối đoái cao nhất từng lên đến hai ngàn tám, chẳng ai quản – đương nhiên, ngân hàng ngầm trái pháp luật, ông có thể báo cảnh sát, chỉ cần ông báo cảnh sát, chính phủ liên minh lập tức phái đội cảnh sát robot đến hốt cả ổ. Nưng như vậy thì thế nào, ông vẫn phải dùng tiền, tất cả ngân hàng ngầm đều là một bọn, họ có thể tra ra là ai báo cảnh sát, phát hiện là ông, thì ông xong rồi, đừng hòng lấy một xu trong tay họ nữa. Người dân bản địa vừa đẻ ra đã tiến vào Vườn Địa Đàng, nhưng nhân khẩu ngoại lai không được, cài đặt Vườn Địa Đàng, tương đương với tự dưng lắp một cơ quan trên người, phải thích ứng, cần nhân viên chuyên nghiệp làm cho ông một khóa huấn luyện một năm, chi phí huấn luyện phải tự mình bỏ tiền, đắt đến mức nói ra có thể hù chết các ông. Cả nhà tôi ở Thiên Hà Số 8, nộp phí xin di dân và phí huấn luyện xong là không còn gì. Quy định nói di dân trong một năm lựa chọn quay về nguyên quán có thể rút phí xin, tôi liền để họ ở đó, rút phí xin di dân mình tôi, lại bớt phí huấn luyện của một người, tự mình trở về kiếm tiền nuôi họ."

"Sao anh không tìm việc làm ở Thiên Hà Số 7?"

"Tôi có thể làm gì? Thiên Hà Số 7 không giống vùng đất quỷ tha ma bắt này của chúng ta, công việc phục vụ và bán sức cơ bản đều là trí tuệ nhân tạo làm, bản thân công việc cần người liền ít đi, người ta vừa tra

thiết bị đầu cuối cá nhân của ông, nghe nói ông là dân di cư, trăm phần trăm sẽ không dùng ông."

Độc Nhãn Ưng hỏi: "Bây giờ loạn lạc thế này, gia đình anh có ổn không?"

Bối lão ca trên cơ số 3 trầm mặc một lúc lâu: "Thời điểm hải tặc công chiếm liên minh, họ muốn vượt biên về Thiên Hà Số 8 tìm tôi, trên đường đụng phải quân liên minh và hải tặc đánh nhau, bị đạn lạc bắn trúng, lúc ấy thông tin liên lạc đứt hết, hơn một tháng sau tôi mới biết chuyện này, muốn chết cũng chẳng đuổi kịp họ… Tôi không có gì vướng bận, có thể có chút việc làm cũng rất tốt, sống chết có số thôi."

Lúc này, lại một cơ giáp xuất hiện trên kênh truyền tin, là cơ số 5, mọi người lại reo hò, sự nặng nề thấp thoáng và đau khổ kìm nén vừa nãy không còn sót lại chút nào, chia tay chưa được mấy tiếng, gặp lại kích động như bạn bè mấy thập niên xa nhà đột nhiên về quê ăn tết đoàn tụ.

Tiếp theo là cơ số 9 – cơ số 9 hơi trắc trở, có lẽ thần kinh của người lái đã căng thẳng đến cực hạn, sau khi tìm được tổ chức, một câu cũng chưa kịp nói đã trực tiếp ngất xỉu rớt mạng, người lái dự phòng vội vàng cấp cứu ông ta, không lập tức tiếp quản mạng tinh thần, cơ giáp xoay tròn bay ra, năm cơ giáp chờ trong tuyến đường ngầm cùng tung lưới vớt mới kéo được họ về.

Bối lão ca hỏi: "Bây giờ còn thiếu Vu cảnh đốc phải không? Sao còn chưa đến?"

Độc Nhãn Ưng thoáng nhìn thời gian, đã sáu tiếng kể từ lúc lão và Vu William tách ra hai đường, Vu William vốn nên đến trước lão một bước lại không chút tin tức, lão bây giờ cơ thể hơi được nghỉ ngơi, đầu óc cũng tỉnh táo không ít, nhớ tới truy binh quỷ dị, lòng hơi chùng xuống.

"Chúng ta đợi ông ta một tiếng nữa," Bối lão ca đề nghị, "Lỡ như ông ta không đến, hoặc là… Chúng ta không thể trì hoãn mãi ở đây."

Mọi người không có ý kiến khác, thế là họ đợi một tiếng, nhưng không hề có tin tức của Vu William.

Độc Nhãn Ưng mở miệng: "Chúng ta đợi thêm một tiếng, có lẽ ông ta bị vướng cái gì trên đường."

Họ lại đợi một tiếng, vẫn không thấy bóng dáng Vu William.

Lần này không ai nói gì nữa, người trong sáu cơ giáp giống như có sự ăn ý nào đó, cùng nhau không nhìn thời gian, tiếp tục chờ đợi không kỳ hạn.

Nhóm Độc Nhãn Ưng sau khi rời khỏi sao Khải Minh, từng đáp xuống mười sáu tinh cầu và trạm không gian vũ trụ, trong những người đến thăm, có người sở hữu căn cứ quân sự be bé, có người quản lý một tòa thành – lợi hại nhất là một tiền quân nhân liên minh tự do tên "Hổ Sa", quản lý một tiểu hành tinh có sáu mươi triệu nhân khẩu, sau khi chiến tranh phá hủy trật tự thiên hà, đã tự lập làm trưởng quan hành chính. Mọi người đều nhiệt tình tiếp đãi họ, quy cách cao không kém trước cuộc chiến bao nhiêu, suýt nữa Độc Nhãn Ưng cho rằng mình đã về lại những tháng ngày tìm hoan mua vui trong hộp đêm trên trời của sao

Cayley, nhưng mỗi người đều giữ lại quan điểm đối với việc Thiên Hà Số 8 độc lập.

Thời điểm nhóm Độc Nhãn Ưng mò mẫm chạy tới tuyến đường ngầm, trong mười sáu trạm liên lạc đang thực thời chiếu đồng bộ diễn thuyết cá nhân của Vu William.

Vu William một thân một mình lái tiểu cơ giáp, theo bản đồ ông ta tự tạo, đi đến tuyến đường giả, thong thả nói trong thiết bị đầu cuối viễn trình: "Tôi tên Vu William, sinh năm 63 Lịch Tân Tinh, tháng 10 năm 136 Lịch Tân Tinh gia nhập quân liên minh tự do, thuộc nhóm lính trinh sát đầu tiên, sau đó gia nhập chính phủ liên minh Thiên Hà Số 8, bắt đầu làm từ cảnh sát, rồi trở thành tổng cảnh đốc tổng thự cảnh vệ Thiên Hà Số 8…"

Ông ta như một nghệ sĩ xấu hổ, kéo thiết bị khuếch âm biểu diễn một mình giữa nơi đông người, nhưng đầu phố người qua kẻ lại, không ai trả lời, không ai nghỉ chân, trong sự ồn ào náo động bao vây, ông ta chỉ đắm chìm trong thế giới của riêng mình mà không nhìn ai.

Vu William dùng phương thức không mấy hấp dẫn nói tại sao ông ta muốn gia nhập quân liên minh tự do, nói về cha mẹ và em trai chết vì virus Cầu Vồng, kể về giấc mộng quá khứ, nói sự kỳ vọng khơi lại đống tro tàn, ông ta thậm chí khoác lác không ngượng thay Tổng trưởng Edward miêu tả một tổng quy hoạch Thiên Hà Số 8 tương lai, mới nói đến y tế và giáo dục liền ngừng bặt – quân đoàn võ trang bị "đàn sói hoang" dụ đi lung tung đã im ắng chặn đường.

Độc Nhãn Ưng phán đoán rất chuẩn, kẻ phản bội ngay trong những người họ đến thăm, Vu William nghiêng đầu nhìn thoáng qua tất cả những người kết nối trên thiết bị đầu cuối viễn trình, biết kẻ phản bội trong đây đã rất có hiệu suất bán tọa độ và bản đồ tuyến đường của ông ta, mà những người "bạn" nhận được ông ta cầu cứu, vẫn như chuột đồng trơ mắt nhìn sói bắt thỏ hoang, thận trọng chen chúc ngay cửa hang, chỉ vây xem mà thôi.

Vu William cười, mở máy quay quân dụng, quay vòng vây súng ống sẵn sàng, hình ảnh đồng bộ truyền đi: "Hồi năm 239, tôi từng có cơ hội, tham gia một hạng mục trao đổi của chính phủ, được phái đến Thiên Hà Số 6 học chuyên sâu, lúc ấy chắc tôi biểu hiện cũng tàm tạm, họ nói tôi có thể ở lại, dẫn thân thuộc trực hệ cùng nhau di cư, chỉ cần nộp đơn, tổng thự cảnh vệ Thiên Hà Số 6 sẽ đài thọ chi phí di dân. Tôi suy nghĩ rất lâu, đơn xin đã điền xong rồi, thì nhận được thư của cố Tổng trưởng – đó là tiền tiền nhiệm của Tổng trưởng Edward, bây giờ đã qua đời – ông nói mới đi họp ở Votaw về, tướng quân Lục Tín đang đấu tranh đòi quyền lợi cho Thiên Hà Số 8, thượng tướng liên minh ở sao thủ đô còn đang chạy ngược chạy xuôi, bản thân chúng tôi làm sao có thể làm một người chủ nghĩa lợi kỷ ngạo mạn? Tôi đọc xong cả đêm không ngủ, ngày hôm sau liền xóa đơn xin khỏi thiết bị đầu cuối cá nhân, lại về Thiên Hà Số 8, vì thế mà người yêu chia tay tôi, bốn mươi năm không liên lạc nữa."

Vu William cất máy quay quân dụng, mặt hướng về cổng viễn trình.

"Tôi vô cùng hối hận." Ông ta nói với các thính giả, "Trở về Thiên Hà Số 8, là chuyện đời này tôi hối hận nhất."

Nói xong, ông ta đóng cổng viễn trình, rất thiếu lịch sự nhảy qua khâu "chào từ biệt", mở hệ thống động lực hết cỡ, tất cả đạn đạo cùng lên nòng, bắn quét tới đối phương, như một con kiến bé tí không biết lượng

sức giơ càng lao đến nước lũ và mãnh thú.

Số đạn đạo này là không thể bắn trúng đối phương, mấy cơ giáp phòng hộ ở cánh dễ dàng chặn đạn đạo, cùng lúc đó, mạng tinh thần khổng lồ của trọng giáp đè xuống, cổng nối người cơ của Vu William bị tấn công mãnh liệt, tinh thần lực của ông ta không đủ sức đối kháng, độ kết hợp người cơ rơi thẳng xuống như nhảy lầu, trong vòng hai mươi giây đã từ 70% giảm đến 55%.

Lúc này, ông ta cách trận địa địch chí ít còn hàng vạn cây số.

Vu William vốn định lao vào trận địa địch tự nổ, có thể nổ hủy một cơ giáp là không bị lỗ, bây giờ xem ra, ngay cả tập kích kiểu tự sát cũng là mơ tưởng hão huyền, cả đời này ông ta đều đang mơ tưởng hão huyền.

Độ kết hợp người cơ giảm xuống 51%, Vu William vào khoảnh khắc cuối cùng đã khởi động chương trình cơ giáp tự nổ.

Ngay sau đó, trước mắt tối sầm, ông ta bị đối phương đánh xuống mạng tinh thần, não tổn thương khiến ông ta nháy mắt mất đi ý thức. Kẻ địch tiếp quản mạng tinh thần nhanh chóng phát hiện chương trình tự nổ đã bị khóa, không thể cứu vãn, không kịp cảnh báo, đồng hồ đếm ngược đã đến cuối – cơ giáp bé teo kia nổ ra một pháo hoa be bé.

Vật dễ cháy và khí thể dẫn cháy trên cơ giáp nhanh chóng đốt gần hết, vũ trụ tăm tối nuốt chửng tất cả, đám xác theo quán tính rời khỏi chỗ cũ, ngay cả tự thiêu cũng có vẻ chật hẹp và vội vã.

Song ngay tích tắc kết nối viễn trình bị đứt, trong trạm liên lạc của mười sáu chỗ nhận được cầu cứu viễn trình rốt cuộc có người hành động.

Hai căn cứ võ trang phái cơ giáp võ trang trước nhất, liền lập tức, trên một hành tinh cũng bay ra hơn hai mươi tiểu cơ giáp và tàu vận tải, đồng thời, lấy trạm thông tin viễn trình của hành tinh này làm trung tâm, nhanh chóng trải ra thông tin liên lạc viễn trình mới theo tọa độ của các căn cứ lớn và hành tinh –

"Đội chi viện sao Phạm Ân chuẩn bị đến tọa độ mục tiêu, chúng tôi có hai mươi cơ giáp, cộng thêm ba tàu tiếp tế. Dự tính hai mươi phút sau có thể xuyên qua điểm nhảy vũ trụ đến đó… Mẹ kiếp các ông chết hết rồi hay đang ăn cứt đấy?"

"Căn cứ vệ tinh Keddie vẫn khỏe mạnh, chúng tôi võ trang không nhiều, chỉ có sáu cơ giáp loại nhỏ khả dụng, dự tính hai mươi phút sau tập hợp hoàn tất bay đến tọa độ mục tiêu."

"Đội tự vệ sao New York chuẩn bị hoàn tất, đang đi đến tọa độ mục tiêu."

"Vệ tinh số 6 của New York nhìn thấy các ông rồi, chúng tôi không có cơ giáp võ trang, tàu tiếp tế sẽ lập tức đuổi tới -"

Tia lửa nhỏ lóe lên rồi tắt ngóm kia rốt cuộc đốt mồi lửa chết đi đã nhiều năm của Thiên Hà Số 8, khúc quân hành cổ xưa mang đến cơn gió thổi bất diệt, ngọn lửa gặp gió bùng cao, dần thành thế mãnh liệt, không thể vãn hồi mà kéo đến tinh không rộng lớn hoang vu.

Thế nhưng người đốt lửa rốt cuộc không nhìn thấy, cây đuốc của ông ta đã tắt trong đại dương hối hận rồi. Bạn bè đã đợi ông ta gần sáu tiếng ở tuyến đường ngầm giao hẹn, nhóm Độc Nhãn Ưng không kiềm chế được, bắt đầu quét qua lại điểm nhảy vũ trụ mình trốn, cố gắng tìm xem có tín hiệu viễn trình hay không, dùng điểm nhảy vũ trụ gửi tín hiệu viễn trình sẽ để lộ tọa độ của chính Vu William và tuyến đường ngầm, xét theo logic, chắc chắn Vu cảnh đốc sẽ không làm như vậy, nhưng lỡ như…

Đột nhiên, Độc Nhãn Ưng quét được một tín hiệu mỏng manh, không phải gửi cho bọn họ, là thông qua mạng bước nhảy vũ trụ tràn ra.

Độc Nhãn Ưng thử dùng mật khẩu truyền tin mà đội tiểu cơ giáp này giao hẹn, quả nhiên bị từ chối, tim lão đập thót – không phải người một nhà.

Nhưng thông thường mà nói, chỉ có một lần truyền tin viễn trình quy mô rất lớn mới có tín hiệu tràn ra, tựa hồ cũng không nên là đám quân địch lén lén lút lút kia. Độc Nhãn Ưng do dự giây lát, ma xui quỷ khiến thử dùng một mật khẩu khác – chữ cái viết tắt của quân liên minh tự do, ngay sau đó, lão đã kết nối vào tín hiệu viễn trình!

Tim Độc Nhãn Ưng bắt đầu đập nhanh hơn, nhưng tín hiệu quá yếu, lão đang chạy trốn như điên, một nửa thân cơ bị hỏng, thiết bị tăng biên độ đã sớm biến thành rác vũ trụ: "Cơ giáp của các ông ai có thiết bị tăng biên độ tín hiệu?!"

Cơ số 8 lập tức kết nối vào, mọi người nín thở chăm chú lắng nghe, âm thanh đứt quãng từ trong tín hiệu mỏng manh truyền đến.

"Họ xuất binh rồi?" Bối lão ca nói vẻ khó tin nổi, "Đến… đến cứu viện chúng ta? Nhưng làm sao họ biết… Vu cảnh đốc đã gửi tọa độ cho họ?"

Độc Nhãn Ưng cắt ngang ông ta: "Cho dù họ trượng nghĩa, chỉ cần có người gửi tọa độ, cũng chắc chắn là quân địch phục kích chúng ta tới trước, hãy cẩn thận!"

Một câu khiến thần kinh mọi người đều căng lên, song căng thẳng đề phòng chốc lát, trong tuyến đường ngầm vẫn im lặng như vùng đất chết, không bắt được một chút năng lượng dị thường.

Liền sau đó, trong tín hiệu viễn trình mỏng manh, có người nói: "Đã đến tọa độ mục tiêu, bắt được nguồn gốc năng lượng dị thường, toàn tốc truy kích!"

Mọi người không hiểu gì cả, ngơ ngác nhìn nhau, Bối lão ca mù tịt hỏi: "Họ nói… bắt được năng lượng dị thường gì? Tọa độ mục tiêu ở đâu? Không phải là chúng ta chứ?"

Lập tức, không biết là ai đột nhiên nói một câu trong kênh truyền tin: "Vu cảnh đốc năm xưa hình như là lính trinh sát, chuyên môn phụ trách chỉnh sửa bản đồ quân dụng."

Trong kênh truyền tin im lặng vài giây, ngay sau đó, cơ số 1 đột nhiên quay đầu đi ngay.

"Độc Nhãn Ưng, ông đi làm gì vậy?"

Độc Nhãn Ưng không trả lời, họ không có trọng giáp, không thể ở tại chỗ tiến hành quét viễn trình, chỉ có thể dùng phương pháp thủ công – tìm theo chút tín hiệu viễn trình tràn ra này.

Mấy cơ giáp khác nối đuôi nhau theo lão ra khỏi tuyến đường ngầm như cảng tránh gió.

Quân đoàn cơ giáp phục binh ép Vu William đến mức tự nổ có nội ứng, trước khi đám ô hợp Thiên Hà Số 8 xuất binh đã nhận được tin tức, chuyển dời trước một bước, mặc dù viện quân trên tổng thể không ít người, nhưng từ các hành tinh và căn cứ bay ra đều là tiểu chiến đội mười mấy hai mươi mấy tiểu cơ giáp, chưa cần đánh đã năm bè bảy mảng, phục binh chẳng coi họ ra gì, rút lui thong dong, trên đường gặp hai đội tiểu cơ giáp, song đội tiểu cơ giáp của Thiên Hà Số 8 trước mặt quân đoàn trọng giáp mở đường không chịu nổi một đòn, nhanh chóng tan tác bị bỏ lại.

Trong quân đoàn phục binh, quan chỉ huy trên trọng giáp cười khinh bỉ: "Một đám linh cẩu già yếu bệnh tàn, đá ra."

"Vâng!"

Quân đoàn phục binh bắn một loạt đạn đạo, các tiểu cơ giáp chặn đường bỏ chạy tứ tán, mấy lần phẫn nộ muốn phản kích, đều bị đối phương dễ dàng hóa giải.

Lúc này, một loạt pháo ion năng lượng cao từ trong một điểm nhảy vũ trụ gần đó bắn ra, vừa vặn đánh vào lồng phòng hộ của trọng giáp quân đoàn phục binh, đáng tiếc không đủ năng lượng, bị lồng phòng hộ chặn, quan chỉ huy của phục binh cau mày, lập tức nghe thấy thuộc hạ đến báo: "Trưởng quan, là cơ giáp mục tiêu kia!"

"Quá tốt rồi, đang lo không tìm thấy thì bọn chúng đã tự mình đưa đến cửa." Quan chỉ huy cười gằn, "Đuổi theo!"

Đồng thời, viện quân đến từ Thiên Hà Số 8 cũng nhìn thấy: "Hình như là nhóm Độc Nhãn Ưng!"

Viện quân tan tác lập tức thử tụ tập lại, song phản ứng vẫn chậm, nhóm Độc Nhãn Ưng như một đàn kiến điên rồi, phẫn nộ dùng nòng pháo bằng hạt gạo đốt quái vật khổng lồ trước mắt, vừa đánh vừa lui, trọng giáp phục binh như dã thú thấy máu, ngoác cái miệng dữ tợn đuổi theo muốn nuốt chửng họ, vô số tầng mạng tinh thần đè xuống, đám viện quân bám riết không bỏ ở phía sau cũng sắp sửa bị cắt đuôi!

Trong kênh truyền tin của nhóm Độc Nhãn Ưng, cơ số 4 và cơ số 9 trước sau rớt mạng, chợt rơi vào vòng vây của đối phương, Độc Nhãn Ưng bắn phát pháo ion năng lượng cao cuối cùng về phía sau, độ kết hợp người cơ lại lần nữa đứng trước nguy cơ bị ngắt ra –

Đúng lúc này, nửa biển sao đều bị chiếu sáng, ánh sáng chiếu thẳng xuống đâm vào mạng tinh thần của cơ giáp, Độc Nhãn Ưng sửng sốt.

Ngay sau đó, trọng giáp phục binh đột nhiên phanh lại một cách quỷ dị, kế đó kho vũ khí lại tách khỏi thân cơ, mạng tinh thần của trọng giáp bị người ta dỡ trong một giây!

Lập tức, một phát đạn đạo bắn tới, trực tiếp bắn nổ kho vũ khí kia, đội ngũ quân đoàn phục binh khi nãy chỉnh túc chớp mắt đã rối loạn.

Một hạm đội như u linh yên ắng từ một điểm nhảy vũ trụ lộ diện, tích tắc đã tới trước mắt, chặn giữa quân đoàn phục binh và nhóm Độc Nhãn Ưng như lạch trời.

Từ sao Khải Minh đến chiến trường gần vực ngoại, mười bốn tiếng –

93. Quyển 4 - Chương 93

Đội ngũ này như từ trên trời giáng xuống, khiến mấy bên đều sững ra.

Trọng tam không báo một tiếng, trực tiếp cậy mình thể lượng lớn, tiến hành vớt mấy tiểu cơ giáp lộn xộn của nhóm Độc Nhãn Ưng.

Độc Nhãn Ưng vội vàng phối hợp phanh lại: "Chờ…"

Lão phanh quá gấp, hệ thống cân bằng trọng lực trong cơ giáp sứt mẻ quá tải, chớp mắt khí thể bảo hộ phun khắp nơi, bọc kín người lái mắt uyên ương, suýt nữa đập dẹp lão trên cửa cabin.

Lập tức, tiểu cơ giáp bị giam trên quỹ đạo thu phóng cơ giáp của trọng tam, cơ hồ tóe ra tia lửa, Độc Nhãn Ưng trượt xuống cùng khí thể bảo hộ quanh thân, thảm hại chửi thành tiếng: "Thằng chó nào trong Bạch Ngân Cửu đó, cùng một mẹ sinh ra với Lâm Tĩnh Hằng à?"

Sau khi áp khí cân bằng, một loạt khoang y tế lăn vào phòng thu phóng cơ giáp, lần lượt đứng trước mấy tiểu cơ giáp thu vào, khiêng đi các người lái xây xẩm mặt mày. Tiếng của hồn trọng tam – Trạm Lư vang lên trong trạm thu phóng cơ giáp.

Trạm Lư nói: "Có thể nhìn thấy ngài tràn trề tinh thần như vậy thật là tốt, Lão Lục tiên sinh, đầu tiên tôi thay mặt chuyển đến ngài sự lo lắng của hiệu trưởng Lục, thầy Lục chờ ở cửa phòng y tế đã rất lâu, hiện

giờ rất muốn cho ngài một cái ôm."

Độc Nhãn Ưng ngẩn người, hơi lúng túng mím môi: "Ồ, sao nó cũng đến đây."

Trạm Lư lại nói: "Tiếp theo, lại chuyển đến ngài lời thăm hỏi của Lâm tướng quân, ngài ấy nói 'bị người ta rượt thành bộ dạng thảm hại tè ra quần này, xem ra ông nên dưỡng già thật rồi'."

Độc Nhãn Ưng không ngờ được Lâm Tĩnh Hằng lại đích thân đến đây, nhất thời chưa nghĩ ra nên chế giễu lại như thế nào, như một con mèo rớt xuống nước ướt nhẹp không xù nổi lông, vừa kinh ngạc vừa phẫn uất nghẹn lại.

Quân đoàn phục binh đang đuổi bắt Độc Nhãn Ưng kinh hãi, lập tức co cụm đội ngũ, lui về đường đến, ngay cả tù binh vừa rồi sắp vớt được cũng chẳng màng nữa. Mà lần này lui, vừa vặn đụng trúng viện quân Thiên Hà Số 8 từ phía sau đuổi đến, hai bên bất ngờ giáp lá cà, hỏa lực đối đầu một chút.

Tán binh như đội du kích hiển nhiên không bằng quân đoàn có quy mô, viện quân vừa đối mặt đã bị quét tan tác.

"Tướng quân."

Lâm Tĩnh Hằng: "Vướng víu, vượt qua họ."

Hắn dứt lời, hai tiểu đội lướt qua hai cánh quân địch, quân đoàn phục binh bị đội cứu viện cản một chút, tốc độ rút lui giảm lại, bị trực tiếp bọc đánh đến phía trước, hai đội ngũ Bạch Ngân Cửu như hai thanh đao nhọn, lướt thẳng qua mớ cơ giáp như ruồi nhặng không đầu của đội cứu viện, lao vào quân đoàn phục binh ngạo mạn.

Pháo ion năng lượng cao ba trăm sáu mươi độ đồng thời bắn ra, pháo ion năng lượng cao lấy thân cơ làm trung tâm, xoay tròn khuếch tán ra, phảng phất bao một tầng khôi giáp lực sát thương cực mạnh ở bên ngoài lồng phòng hộ cơ giáp, tông ngang xô dọc mà vào.

Chu Lục phụng lệnh quan chiến trên cơ giáp kinh hãi – đội hình đội ngũ này tốc độ cao xông vào trận địa địch rất khéo, mỗi người đều vừa vặn ở góc chết của pháo ion năng lượng cao đồng đội bắn ra, như gạch men lát khít, có một người làm lỗi lập tức sẽ bị đồng đội ngộ thương.

Chu Lục toàn thân tê dại, dường như đã thấy trước cảm giác run rẩy khi cơ hủy người chết.

Song sóng hạt năng lượng cao này như cây roi dài kinh tâm động phách sinh ra, kinh tâm động phách đâm xuyên quân đoàn quân địch, chỉ khoảnh khắc đã cắt đội ngũ vốn chỉnh túc thành bốn, tất cả cơ giáp trong đội ngũ lại không có nửa điểm sai số. Cùng lúc đó, đạn quấy nhiễu thông tin liên lạc im ắng bắn ra.

Lục Tất Hành canh ở cửa phòng y tế, trên thiết bị đầu cuối cá nhân lại đang theo dõi mạng lưới thông tin của hai phương địch ta, đây là kỹ thuật cậu thuận tay nhái lại sau khi trở về từ hang ổ Hiệp hội chống Utopia, lần đầu tiên sử dụng trong thực chiến: "Tín hiệu định vị vô cùng tinh chuẩn, tín hiệu viễn trình bao trùm tỷ lệ chuẩn xác 95.5% trở lên, năng lượng tiêu hao thấp hơn mười sáu đơn vị Carlo, lý tưởng."

Thông tin liên lạc nội bộ quân địch lập tức bị ngắt, quân đoàn giả vờ giả vịt như quân chính quy này lộ nguyên hình, nháy mắt tan rã, trọng giáp trung tâm bị bao vây, đàn cơ giáp hộ vệ xung quanh hoảng hốt chạy lung tung, náo loạn cả buổi, thì ra chỉ có đối mặt với quân lính phân tán họ mới uy phong.

Một tiểu chiến đội khác đi theo bên cạnh trọng tam im ắng chia làm hai đường, tản ra hai bên, xuyên qua điểm nhảy vũ trụ lại vòng về, vừa vặn đúng hướng tiểu cơ giáp đối phương chạy trốn, pháo ion đi trước, tiểu cơ giáp chạy trốn điên cuồng như đàn dê chạy lung tung lao tới một chỗ, ngay sau đó lại là một đợt đạn đạo.

Bắn đạn đạo vào đoàn tiểu cơ giáp tụ lại một chỗ sẽ sinh ra hiệu quả vô cùng khủng bố, một khi có cơ giáp bị đạn đạo bắn trúng kho vũ khí phát nổ, dư âm vụ nổ sẽ tạo thành hiệu ứng dây chuyền trong đoàn cơ giáp, bọn họ có thể nổ thành một chuỗi roi nhỏ trong thời gian cực ngắn.

Bầu trời đêm này, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng sau, thật sự là vô cùng đẫm máu và náo nhiệt.

Từ lúc gặp phải Bạch Ngân Cửu trời giáng, đến đối phương hạ dao mổ xuống, cơ hồ chỉ chớp mắt. Quân đoàn phục kích nhóm Độc Nhãn Ưng còn chưa kịp phản ứng, đã thành một con chim bị chặt hai cánh, trọng giáp trung tâm lúc này không kịp chờ lính kỹ thuật khôi phục thông tin liên lạc, trực tiếp nhảy khẩn cấp, vứt cả đội ngũ của mình ở đằng sau.

Đáng tiếc, lần này bên có ưu thế trọng giáp không còn là họ.

Mạng tinh thần của Trạm Lư rộng lớn trọng giáp bình thường không thể nào bằng được, tích tắc những người này nhảy khẩn cấp, hắn liền trải mạng tinh thần dọc theo điểm nhảy vũ trụ, trọng giáp chạy trốn sau khi nhảy khẩn cấp không tránh được phạm vi quét viễn trình của hắn, khi tất cả nhân viên trên cơ giáp bay lên vì cú nhảy khẩn cấp, tinh thần lực mạnh mẽ vừa nãy lại lần nữa quét qua, nhân khe hở quét rơi người lái, trước khi nhóm người lái cơ giáp kịp giành lại quyền mạng tinh thần, hệ thống phản trọng lực và nguồn năng lượng dự phòng trước sau tách khỏi thân cơ, ngay sau đó bị chiến đội cơ giáp lập tức đuổi theo bắt kịp, ba phát đạn đạo bay tới, nổ gãy đuôi trọng giáp, vừa vặn bắn trúng đài thu phóng cơ giáp trên trọng giáp, phần đuôi cơ giáp thủng lỗ.

Không khí trong cơ giáp ồ ạt bay ra, áp khí đột nhiên thay đổi, không còn hệ thống cân bằng phỏng trọng lực, mọi người đều bọc khí thể bảo hộ đông cứng rơi lung tung, căn bản không kịp tìm quần áo du hành vũ trụ, phần lớn bị trực tiếp hút vào hoàn cảnh vũ trụ trí mạng, mấy khoang sinh thái có hạn thì bị đám quan chỉ huy sợ chết chiếm mất, bọn họ hoảng loạn bò vào, còn chưa kịp trốn thì đã bị Trạm Lư tập trung từ xa.

Ngay sau đó, chiến đội cơ giáp căng lưới vớt, linh hoạt tránh các mảnh vỡ từ cơ giáp nổ, một mẻ lưới vớt hết người sống trong khoang sinh thái lẫn xác chết phơi trần trong môi trường vũ trụ.

Từ lúc Bạch Ngân Cửu từ trên trời giáng xuống, đến dọn dẹp chiến trường, cả quá trình như một cơn bão táp, ngắn gọn và đáng sợ, đám viện quân Thiên Hà Số 8 hoang mang vô thức lui một vạn cây số, há hốc miệng nhìn chăm chú chiến dịch nghiêng về một phía như thiên tai này.

Liền sau đó, họ nhận được yêu cầu kết nối, đội cứu viện run run rẩy rẩy chấp nhận, một thanh niên khí chất ôn hòa xuất hiện giữa màn hình: "Chào mọi người, tôi là chủ tịch ủy ban quản lý đặc biệt thời chiến, thay mặt chính phủ liên minh vũ trụ Thiên Hà Số 8, cảm ơn các vị thời điểm khẩn cấp lựa chọn đứng bên chính phủ liên minh."

Ngữ khí cậu nói chuyện như một làn gió xuân không nhanh không chậm, mà nơi gió xuân lướt qua là đạn đạo, mỗi một phát đạn đạo đều không trượt, đám cá lọt lưới của quân đoàn phục binh đang lần lượt bị thanh toán giải quyết. Lục Tất Hành làm như không thấy mà phát biểu diễn thuyết ngắn gọn "đồng tâm hiệp lực, bắt tay mở ra tương lai tốt đẹp cho Thiên Hà Số 8" với các viện quân im như ve sầu mùa đông, vẽ suông cái bánh to hạnh phúc hòa bình cho các thính giả sợ sắp tè ra quần… Trên vỏ bánh còn ám mùi khói thuốc súng.

Lúc này, Độc Nhãn Ưng nhân khi Lục Tất Hành đang bận vẽ bánh không chú ý, giãy ra khoang y tế, ôm xương sườn đau nhức lao vào phòng chỉ huy của trọng tam: "Có kẻ đã bán đứng chúng ta, kẻ này bây giờ nhất định sẽ nhận được tin tức, tuyệt đối không thể để hắn chạy!"

Lâm Tĩnh Hằng không buồn nâng mí mắt lên: "Lo cho mình trước đi, chạy lung tung làm gì? Ông cần một sợi…"

Lục Tất Hành vừa mới đe dọa người khác xong vội vàng đuổi theo ra: "Lão Lục, sao lại ra đây!"

Lâm Tĩnh Hằng vừa nhìn thấy cậu lập tức thu lại biểu cảm châm chọc khiêu khích, khuôn mặt có chút cứng đờ quay đầu đi, nuốt vào ba chữ "dây xích chó".

Độc Nhãn Ưng lúc này chẳng màng chấp nhặt vấn đề thái độ của hắn, nhanh chóng nói: "Tao nghe nói rất nhiều hành tinh và căn cứ đều phái viện quân, nhưng nếu tao là kẻ phản bội kia, tao cũng sẽ phái người đi chung để tỏ vẻ hợp quần, kẻ này nhất định là trong số mấy người xuất binh cuối cùng, võ trang cơ giáp phái ra chắc chắn nhiều tàu tiếp tế, bởi vì trên thao tác dễ đục nước béo cò hơn…"

Độc Nhãn Ưng còn chưa dứt lời, đã nghe thấy trên kênh truyền tin của trọng tam, một Bạch Ngân Cửu thông qua tín hiệu viễn trình kết nối vào: "Tướng quân, tiểu đội thứ tư phụng lệnh âm thầm chú ý thế lực các phương ven đường, năm phút trước, trên tiểu hành tinh 'Hải Dương Chi Tâm', một đội võ trang cơ giáp đột nhiên rời khỏi, 'Hải Dương Chi Tâm' không lâu trước tuyên bố tự trị, nhìn ra trong đó có cơ giáp riêng của trưởng quan hành chính tự lập, xin hỏi có chặn lại hay không?"

Lâm Tĩnh Hằng nhìn Độc Nhãn Ưng một cái, khuôn mặt thảm hại của lão mèo Ba Tư bị ánh đèn trên trọng tam lia qua, chiếu bóng đen sì, ánh mắt trống rỗng, lão như một tượng sáp hong gió.

Lâm Tĩnh Hằng: "Chặn lại, bắt sống trở về."

"Tướng quân, cơ giáp và vũ khí trang bị tham dự phục kích đều đến từ liên minh, là loại tương đối mới trước trận chiến vừa xuất xưởng, trên người tù binh có chip sinh vật 'Nha Phiến'."

"Bất ngờ không? Chúng ta chặn tài lộ của người ta vài lần, người ta tính toán dùng uy bức lợi dụ thử chúng ta nông sâu ra sao." Lâm Tĩnh Hằng nhướng mày, "Nhưng mà Nha Phiến không phải có thể nâng cao tinh thần lực rõ rệt sao, nâng rồi còn thảm hại thế này, cùi bắp nhặt ở đâu vậy?"

"Hổ Sa của Hải Dương Chi Tâm nửa tháng sau khi khai chiến đã tuyên bố tiểu hành tinh tự trị, ban bố ba điều lệnh cấm, cấm người dân trên hành tinh rời khỏi tầng khí quyển, cũng lập tức cắt đứt qua lại với bên ngoài, tất cả khách thăm nhất loạt không cho phép tới gần hành tinh trong hai ngày hành trình, ông ta tiếp đãi mọi người, khả năng chính là một cái bẫy." Lục Tất Hành thần tốc lật xem tư liệu Trạm Lư cung cấp, chóng vánh lướt qua lấy ra tin tức quan trọng, đọc cho Lâm Tĩnh Hằng và Độc Nhãn Ưng, "Trường năng lượng bắt được gần Hải Dương Chi Tâm luôn rất khả nghi, tuy rằng nhân khẩu mới hơn sáu ngàn vạn, nhưng trên tinh cầu rất có khả năng đang có võ trang số lượng lớn. Con nhớ người này, ba, trước kia hình như thường xuyên làm ăn với ba, cũng là một tay buôn súng đạn."

Giờ thì rất dễ hiểu rồi, một núi không thể có hai hổ, Hổ Sa lựa chọn "Nha Phiến", có lẽ là ưng ý Nha Phiến có thể giúp chiến sĩ của lão nâng cao sức chiến đấu, hoặc dã tâm rành rành, đơn thuần không muốn thần phục "chính phủ Thiên Hà Số 8" như gánh hát rong. Bọn họ trong ngoài cấu kết, xúc tiến lần phục kích hiểm ác này.

Độc Nhãn Ưng hơi lảo đảo, Lục Tất Hành muốn đỡ, lại bị lão tránh đi.

Lão tránh ánh mắt Lục Tất Hành, chỉ trầm mặc nhìn chằm chằm Lâm Tĩnh Hằng trước mặt.

Nói đến thật là kỳ lạ, hai người trẻ tuổi này đều có liên hệ mức độ nào đó với Lục Tín, Độc Nhãn Ưng nhìn thấy bất cứ một người nào trong họ, đều sẽ nhớ tới người kia.

Khi nhìn thấy Lục Tất Hành, lão nhớ tới tình nghĩa trăm năm, cảm thấy lòng càng lúc càng mềm, có thể mềm lõm xuống, những uất ức và nghĩ không thông suốt cả cuộc đời đều sẽ chảy ngược vào.

Mà khi đối mặt với Lâm Tĩnh Hằng, lão lại nhớ tới bi phẫn tràn lòng khi Votaw xảy ra biến cố, trong lòng sẽ sinh ra rỉ sắt thô ráp cứng rắn, bên ngoài hóa thành bụi gai, khoác lên trước ngực sau lưng lão, cho lão sức mạnh của đau đớn và phẫn nộ dữ dội.

Giờ này phút này, Vu cảnh đốc trở về cát bụi, "bạn bè" từng chân thành với nhau hốt hoảng chạy trốn, lão cần sức mạnh phẫn nộ này mới có thể chống đỡ cho mình đứng vững.

Độc Nhãn Ưng thấp giọng nói: "Tao và Hổ Sa là giao tình vào sinh ra tử, từng ở trên một cơ giáp, cùng nhau trôi hơn năm mươi ngày trong vũ trụ."

Lâm Tĩnh Hằng không mặn không nhạt nói: "Cho dù là cùng ở trong một tử cung mười tháng, cũng chẳng chứng minh được điều gì. Trạm Lư, tìm một phòng tối nhỏ cho Lão Lục tiên sinh, ông ta cần khóc lóc dốc

bầu tâm sự một lúc."

Độc Nhãn Ưng: "..."

Lão bị Lâm Tĩnh Hằng một nhát búa đập nát tất cả yếu ớt, một dấu chấm câu cũng chẳng dốc bầu ra nổi, đành phải tức tối nhặt một quả hồng mềm mà mắng: "Lục Tất Hành, ba thấy não mày thủng lỗ mẹ nó rồi con ạ!"

Cứ điểm Thành Thiên Sứ.

Hộ vệ trưởng vội vã muốn vào văn phòng Lâm Tĩnh Xu, bị thư ký trí tuệ nhân tạo cản lại, nói văn phòng Lâm phu nhân đang có khách.

Hộ vệ trưởng rất bất đắc dĩ, đi lòng vòng trước cửa văn phòng như lừa kéo cối xay, đợi chừng hơn một tiếng, toát cả mồ hôi, Lâm Tĩnh Xu mới đứng dậy tiễn khách.

Lâm Tĩnh Xu lịch sự tiễn khách, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, đoạn nàng gật đầu rất nhẹ, ý bảo hắn vào. Hộ vệ trưởng người cao to bảnh bao, đứng ra ngoài thừa sức làm bộ mặt, song kỳ thật là loại gặp phải một chút chuyện lông gà vỏ tỏi liền nhễ nhại mồ hôi, rất chướng mắt.

Nhưng may là Lâm Tĩnh Xu cũng không cần bên cạnh có một con sói: "Chuyện gì?"

Hộ vệ trưởng vừa đóng cửa, liền kiềm chế mà dồn dập nói: "Phu nhân, 'Phi Ưng' đã bị tiêu diệt toàn quân."

Lâm Tĩnh Xu hơi nghiêng đầu, không rõ vui mừng hay tức giận, vẫn dịu dàng hỏi: "Sao lại thế?"

Hộ vệ trưởng dò xét thần sắc nàng, nuốt nước bọt, mồ hôi chảy nhiều hơn, cố gắng nói: "Phi Ưng vài ngày trước liên hệ một tiểu quân phiệt Thiên Hà Số 8, đối phương thề thốt nói, chặn hàng hóa của chúng ta chắc chắn là người của bọn 'chính phủ Thiên Hà Số 8' kia, đúng lúc chính phủ phái người đi khắp nơi thuyết phục, Phi Ưng vốn định bắt mấy người đó, tiếp xúc với chính phủ Thiên Hà Số 8, ai biết trên đường đột nhiên lao ra một đội... một đội..."

Lâm Tĩnh Xu chống cằm, dường như ngây thơ hỏi: "Yêu ma quỷ quái à?"

Cục hầu hộ vệ trưởng khó khăn nhích nhích: "Bạch Ngân Thập Vệ."

Trên mặt Lâm Tĩnh Xu thoạt tiên thoáng qua sự kinh ngạc, sau đó nàng cúi đầu bật cười ra tiếng, giống như giữa buổi tiệc nghe câu chuyện cười mà một gã đàn ông dùng để lấy lòng nàng.

Hộ vệ trưởng vừa thấy nàng cười liền ớn lạnh cả người, chùi mồ hôi tay lên quần, mở thiết bị đầu cuối cá

nhân, một đoạn phim của máy quay quân dụng chiếu trên tường văn phòng: "Chỗ tôi có hai đoạn phim, đoạn thứ nhất là của máy quay quân dụng trên trọng giáp Phi Ưng, hình ảnh thực thời truyền tới."

Lâm Tĩnh Xu không tỏ ý kiến nhìn thuộc hạ bị người ta một mẻ lưới bắt gọn, thở dài: "Sớm biết chúng ăn hại như vậy, đã không cho chúng dùng trang bị tốt như thế, nhà xưởng quân ủy mấy vị kia miệng rộng lắm."

"Phu nhân, Phi Ưng có quân bị và trình độ của quân chính quy, là kẻ địch quá mạnh, trình độ đột kích kiểu này, thật sự chỉ có…"

Lâm Tĩnh Xu cắt ngang hắn, ngữ khí thoải mái nói: "Ta không cần biết, ta cũng không hiểu, thua chính là thua, ăn hại chính là ăn hại, đừng lý do lý trấu nhiều, ta cần có người đền cơ giáp cho ta, không có tiền thì đền mạng, mạng mình cũng được, mạng bé gái xinh xắn cũng được, ta không kén chọn."

Hộ vệ trưởng sắc mặt trắng bệch, vùng vẫy nói: "Còn… còn một đoạn phim… xin ngài nhất định… nhất định phải xem…"

Lâm Tĩnh Xu dùng đôi mắt trong veo như lưu ly nhìn hắn, cố ý trầm mặc nửa phút, nhìn ống quần hộ vệ trưởng run lên, nàng hài lòng nở nụ cười: "Được."

Tầm nhìn của đoạn phim thứ hai rất mờ, giống như nhìn ra ngoài qua mắt ai đó, thị giác rất giới hạn, người này còn thất tha thất thểu bị giải đi.

"Loại người chỉ huy võ trang như Phi Ưng này, chip sinh vật cấy vào khác với 'Nha Phiến' thông thường," Hộ vệ trưởng căng thẳng nói, "Theo chỉ thị của ngài, chúng ta cần tùy thời khống chế những người này, trên chip sinh vật để lại cửa sau, trong tình huống nhất định chúng ta có thể xâm nhập chip, cùng chung lục cảm với người bị cấy chip, điều tiết khống chế mức độ hormone của hắn bằng sức người."

Lâm Tĩnh Xu rất kiên nhẫn gật đầu, không cắt ngang hắn, khá hứng thú xuyên qua đôi mắt tù binh nhìn bày biện trong cơ giáp quân địch, khi phát hiện trong khu ngắm cảnh của trọng giáp lại mọc đầy nấm nhỏ hồn nhiên, nàng thậm chí hơi lộ ra nét cười thích thú.

"Đối phương đã chặn năng lượng chip sinh vật phóng thích ra ngoài, không biết sự tồn tại của cửa sau này, chúng ta đã bắt được tình cảnh quan chỉ huy Phi Ưng nhìn thấy trên cơ giáp quân địch trước khi chip sinh vật bị lấy ra."

Trong trọng giáp tất cả binh sĩ quân kỷ chỉnh túc, lộ ra sự trật tự lạnh băng lão luyện, Lâm Tĩnh Xu hơi nghiêm túc lại, nheo mắt nhìn màn hình lắc lư, đột nhiên, người áp giải tù binh đứng lại, tù binh lảo đảo, ngay sau đó thị giác chao đảo, hẳn là tù binh thấp thỏm ngẩng đầu nhìn lên.

Một người đàn ông rảo bước đi tới, vệ binh bên cạnh nhanh chóng báo cáo gì đó với hắn, khi đi ngang qua, ánh mắt hắn lướt qua tù binh, vừa vặn giống như nhìn nhau với người sau ống kính, sau đó hắn giơ tay, một cái tay máy bỗng từ trên sàn cơ giáp chui ra, cài trên đầu vai hắn.

Lâm Tĩnh Xu như rối gỗ bị bấm nút dừng, cứng đờ ở đó không nhúc nhích.

94. Quyển 4 - Chương 94

Làm sao có thể? Nàng nghĩ.

Tàu vũ trụ Tĩnh Uyên bị ám sát ở Mân Côi Chi Tâm, một máy quay quân dụng may mắn sót lại trên tàu bảo vệ quay được các đoạn rải rác, nàng đã xem cả trăm ngàn lần.

Khi lấy được quyền thay mặt ủy viên quản trị của quản ủy hội Vườn Địa Đàng từ lão già nhà Gurdon, nàng ngay lập tức tự tay mở kho số liệu của Vườn Địa Đàng, cố chấp muốn chính mắt xác nhận thời gian và địa điểm người ấy biến mất khỏi Vườn Địa Đàng.

Nàng thậm chí có thể đọc ra tọa độ vũ trụ phức tạp kia không sai một chữ.

Cho nên nhất định là giả.

Trong mạng giám sát của Vườn Địa Đàng, clone gien là bị cấm tuyệt đối. Nhưng không có nghĩa là đám người dã man vực ngoại và Thiên Hà Số 8 sẽ không làm như vậy… Cũng có thể người này ngay cả clone cũng chẳng tính, mà chính là một người nhân bản.

Lửa giận như nổ hạt nhân nổ tung trong lồng ngực gầy của Lâm Tĩnh Xu, nàng cắn chặt răng, một chút mùi máu tanh bốc ra.

Bọn họ làm sao có thể, làm sao dám!

Nhưng Lâm Tĩnh Xu không quen để lộ cảm xúc, kìm nén lâu dài khiến cơ mặt nàng đã không còn khả năng phản ứng tức thì. Bởi vậy bất luận trong lòng sóng dậy vạn trượng như thế nào, đều chỉ có thể cắn máu dằn xuống – Lâm Tĩnh Xu vô thức gõ thiết bị đầu cuối cá nhân của hộ vệ trưởng, dễ dàng lấy được quyền khống chế, chiếu lại cảnh vừa rồi.

Lần này, nàng đã nhìn rõ người đàn ông ấy hơn một chút.

Trong rất nhiều năm, Lâm Tĩnh Xu thích thu thập tất cả các tin tức về tướng quân trẻ tuổi… tuy rằng phần lớn là tiêu cực. Nhưng đối với nàng, cho dù là các bài báo cánh truyền thông đổi kiểu mắng hắn đọc cũng hết sức thú vị, bất kể hắn sống thành một tên khốn nạn hay côn đồ, sự tồn tại của hắn đã là niềm an ủi sâu nhất.

Lâm Tĩnh Hằng đối với người khác mà nói là một cái tên, một tấm ảnh, một hình tượng lạnh lùng tàn nhẫn mơ hồ không rõ. Nhưng trong lòng nàng, hắn là động, thần thái hờ hững kiêu căng, thái độ dửng dưng, tư

thế đi không thèm để ý, nàng đều từng miêu tả vô số lần trong lòng, đôi khi Lâm Tĩnh Xu thậm chí cảm thấy, nếu nàng chịu đi chuyển giới, sửa mặt, nàng thậm chí có thể tự mình đóng vai một Lâm Tĩnh Hằng giống như thật.

Trong đoạn phim mờ căm, người đó quá quen thuộc.

Lâm Tĩnh Xu lần thứ hai nhìn hắn, ghềnh đá và vách núi trong lòng bắt đầu sụp đổ dần từng chút.

Cho dù là người nhân bản, là người clone, thân xác không khác chút nào, bọn họ có thể phục chế ra một linh hồn giống y hệt không?

Và cả… cái tay máy kia.

Lâm Tĩnh Hằng chưa bao giờ khoe với người khác về Trạm Lư, dù cho đôi lúc cần mang theo Trạm Lư, cũng chỉ để hắn mặc quân phục đi trong nhóm cận vệ, dẫu sao người khác không nhận ra hắn không phải là người, so sánh với mấy cơ giáp nổi tiếng khác, Trạm Lư thần bí quá mức, xuất hiện trong tầm nhìn của công chúng luôn chỉ có thân cơ giáp khổng lồ.

Lâm Tĩnh Xu là số ít người ngoài quân đội từng gặp hạch cơ giáp Trạm Lư.

Nàng còn nhớ ngày ấy, Lâm Tĩnh Hằng được bổ nhiệm làm người phụ trách hàng đầu của cứ điểm Bạch Ngân, sau nghi thức trao quân hàm, có một bữa tiệc tập hợp chính khách, quản ủy hội cố ý lấy lòng thượng tướng quá trẻ tuổi này, dẫn theo Lâm Tĩnh Xu năm ấy còn làm nghiên cứu viên xã hội học ở trường. Khi đó nàng còn chưa học được ung dung giữa những người này như thế nào, lâu ngày gặp lại anh trai sinh đôi xa cách nhiều năm, nhìn nhau không nói năng gì.

Những người đó xuất phát từ phép lịch sự, cho họ thời gian ở riêng với nhau, khả năng là Lâm Tĩnh Hằng thật sự không tìm ra chuyện gì để nói, bèn thuận miệng giới thiệu Trạm Lư bên cạnh cho nàng. Tuy rằng biết rõ Trạm Lư là máy tính, nhưng hình dạng hắn vẫn quá giống người thật, Lâm Tĩnh Xu đối với hắn ít nhiều có chút câu nệ, vừa vặn hôm đó nàng mặc áo len có phù hiệu học viện, Trạm Lư rất quan tâm theo phù hiệu học viện trên bộ quần áo ấy, biến thành cái tay máy với ngụ ý "khoa học kỹ thuật thay đổi kết cấu xã hội".

Từ nhỏ đến lớn, có lẽ đây là bí mật nhỏ duy nhất giữa hai anh em họ.

Nàng không biết từ đó về sau, Lâm Tĩnh Hằng liền cài hình thái tiết kiệm năng lượng của Trạm Lư thành tay máy, cũng không biết hắn lúc ấy đào thoát khỏi Mân Côi Chi Tâm trí mạng, lại xóa mình hoàn chỉnh khỏi kho số liệu của Vườn Địa Đàng như thế nào, nàng không biết tại sao hắn lại ở Thiên Hà Số 8, tại sao không trở về, không biết hắn có tính toán gì, bây giờ sống có tốt không… Không biết tại sao hắn không chịu gửi cho nàng dăm ba câu, dẫu chỉ là một chút ám chỉ.

Hắn còn sống. Lâm Tĩnh Xu nghĩ, hắn đang ở Thiên Hà Số 8.

Trong chốc lát, Lâm Tĩnh Xu cảm thấy lồng ngực chết lặng như bị thứ gì đâm một phát, lập tức quặn đau dữ dội, trong thân thể thối rữa lật lên máu thịt tươi mới, đau đớn chân thật ấy thậm chí khiến nàng có ảo giác mình còn sống.

Nàng hoang mang ngẩng đầu lên, vừa vặn gặp ánh mắt thận trọng của hộ vệ trưởng.

Trong chớp mắt Lâm Tĩnh Xu đã tỉnh táo lại, nàng lập tức ý thức được, kẻ trước mặt đang sợ hãi, đồng thời cũng đang quan sát phản ứng của nàng.

"Lâm Tĩnh Hằng còn sống" – tin tức này sẽ đảo ngược chiến cuộc.

Mà bất kể hắn làm gì ở Thiên Hà Số 8, đối phó loại như "Phi Ưng" cũng phải tự mình ra tay, cho thấy hiện giờ người và tài nguyên trong tay hắn nhất định rất có hạn.

Lâm Tĩnh Xu thản nhiên liếc nhìn gương trang điểm ở góc bàn, xác định trên mặt mình không lộ ra bất cứ dấu vết gì, nàng là một đóa "Đại Dương Xanh Thẳm" từng nở dưới kính hiển vi, xòe ra mỗi một cánh đều có vô số ánh mắt dõi theo xem xét, bởi vậy đã quen ngay cả hít thở cũng có tư thế đặc biệt.

Trong tích tắc, Lâm Tĩnh Xu giấu đi tất cả cảm xúc, sau đó nàng mặt không biểu cảm tắt đoạn phim trên cổ tay vệ đội trưởng, gượng mỉm cười lạnh lùng, như một con búp bê đoan trang ngồi sau bàn, mở hai tay ra: "Đây là cái gì? Đây là lý do ngươi tìm cho mình?"

Hộ vệ trưởng mở miệng: "Phu nhân, người này… ngài không cảm thấy hắn giống…"

Ánh mắt Lâm Tĩnh Xu như dùi băng xuyên thẳng qua xương sọ hắn, hộ vệ trưởng đoán ý qua lời nói và sắc mặt, hoài nghi chỉ cần mình nói ra ba chữ "Lâm Tĩnh Hằng", robot xinh xắn lịch sự như chủ nhân nơi đây ở cửa văn phòng sẽ lao vào nện hắn nát như tương.

"Nếu ngươi muốn chọc giận ta, vậy ngươi hơi thành công rồi." Lâm Tĩnh Xu nhấn từng chữ, "Là chủ ý ai bày cho ngươi?"

Hộ vệ trưởng sửng sốt sau đó mới ngộ ra nàng có ý gì, vội vàng thất thanh la lên: "Không, không phải tôi sắp xếp, phu nhân, làm sao tôi có thể vì trốn tránh trách nhiệm mà khinh nhờn… khinh nhờn… Vả lại tôi làm sao có thể kiếm được gien của Lâm tướng quân? Ngài hãy tin tôi, tôi…"

Lâm Tĩnh Xu nhướng nhẹ đuôi lông mày, cắt ngang hắn: "Không phải ngươi? Thế thì là ai?"

Nàng mảnh mai chết đi được, mặt chỉ to bằng một bàn tay, da dẻ quá nhợt nhạt, nhìn vô cùng yếu ớt, cần cổ trắng ngần vừa nhỏ vừa dài, bẻ gãy nó cần bao nhiêu sức? Nhưng hắn cứ sợ nàng, càng đến gần càng có thể ngửi được mùi tanh ngọt của sự thối rữa trên người nàng, ở nàng có khí chất không thể miêu tả, như hồn ma mờ mờ ảo ảo trong ác mộng, đứng trước mặt mỉm cười với ngươi, ngươi lại không biết một phút sau nàng có thể làm ra chuyện đáng sợ gì.

Lâm Tĩnh Xu chậm rãi hỏi lại lần nữa: “Nếu không phải ngươi, thì là ai? Hửm?”

Hộ vệ trưởng: “Tôi… tôi đi tra giúp ngài…”

“Ngươi đi là tốt nhất,” Lâm Tĩnh Xu nói, “Ta không cần biết ngươi dùng phương pháp gì, ta muốn tống thứ hàng giả này về máy xay thịt, ta còn muốn biết gien của hắn làm sao để lộ khỏi liên minh, ai đã phục chế hắn, ta muốn ngươi chém đứt mỗi một bàn tay từng chạm vào hắn, nếu ngươi không làm được, thì lấy của chính ngươi cho đủ số -“

Hộ vệ trưởng khẽ rùng mình.

“Ta phải tra rõ, phải khống chế hoàn toàn Thiên Hà Số 8,” Lâm Tĩnh Xu vuốt lại tóc mai, “Bắt đầu từ bây giờ, ta muốn các ngươi phái thêm người đến Thiên Hà Số 8.”

“Phu nhân,” Hộ vệ trưởng vội vàng nói, “Thiên Hà Số 8 thật sự chẳng béo bở gì, chúng ta không nên đặt quá nhiều tài nguyên và tinh lực ở…”

Lâm Tĩnh Xu ngẩng đầu, nhìn hắn với khuôn mặt không biểu cảm.

Hộ vệ trưởng cố gắng nói: “Làm thế, lượng tiêu thụ khoảng thời gian sắp tới của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng, tổn thất sẽ rất nặng nề.”

Không hoàn thành kế hoạch, người phụ nữ này chắc chắn sẽ không tự xét lại quyết sách sai lầm của mình, đến lúc đó giận cá chém thớt vẫn là hắn.

Lâm Tĩnh Xu hỏi: “Tổn thất? Sao, đợt Nha Phiến đầu tiên mở rộng trong quân đội hiệu quả không tốt à?”

Hộ vệ trưởng khép nép nói: “Giai đoạn thí nghiệm còn chưa kết thúc, số chip đầu tiên cần đổi mới còn mười lăm ngày, không biết đến lúc đó tỷ lệ chủ động mua tiếp là bao nhiêu, mặt khác ngài cũng biết, mở rộng Nha Phiến vào quân đội và cứ điểm Thành Thiên Sứ phải cực kỳ cẩn thận, sơ sẩy là sẽ bị thượng tầng chú ý tới…”

Lâm Tĩnh Xu nở nụ cười không lộ răng: “Làm sao thế được, ngươi biết cứ điểm Thành Thiên Sứ hiện tại đã hoàn toàn không kiếm được thuốc cảm xúc hợp pháp chứ? Ngay cả giấy của ta cũng không dùng được, mọi người đều bắt đầu giở phép thần thông tiếp xúc với chợ đen. ‘Nghe đồn’ trên một số chợ đen đã có năng lực xây dựng ‘Vườn Địa Đàng cục bộ’, chỉ cần một con chip bé tí, bây giờ mọi người đã gọt bớt đầu, tự mình tìm đường cầu mua loại chip này.”

Hộ vệ trưởng nghe ra ý nằm ngoài lời của nàng, sợ vã mồ hôi lạnh tại chỗ. Ý thức được đường buôn ma túy trong tay người đàn bà điên này không chỉ có một, như tơ nhện giăng ra bốn phương, mình chỉ là một vòng trong đây… Không chừng còn là vòng có thể bỏ bất cứ lúc nào.

Lâm Tĩnh Xu giơ các ngón tay lạnh ngắt, nắm cổ tay gắn thiết bị đầu cuối cá nhân của hắn: "Ta không cho phép bất cứ ai giả mạo Lâm Tĩnh Hằng, đây là một tên giả mạo, hàng giả phải chết, ngươi hiểu chưa?"

Hộ vệ trưởng vốn còn do dự, vì diện mạo và tư thái của gã đó rất giống Lâm Tĩnh Hằng, nhưng nhận được mệnh lệnh như đinh đóng cột của Lâm Tĩnh Xu, chút do dự này nhanh chóng bị sợ hãi và lo âu thay thế, dù sao hắn cũng không dám hỏi Lâm Tĩnh Xu làm cách nào phán đoán được kẻ trong đoạn phim không phải chính bản thân Lâm Tĩnh Hằng, nhưng mà chỉ cần Lâm Tĩnh Xu có một chút không xác định, cũng sẽ không điên khùng đòi đánh đòi giết như thế, có lẽ giữa sinh đôi có mối liên hệ đặc biệt nào đó chăng.

Hộ vệ trưởng bị nhiệm vụ không thể hoàn thành của Lâm Tĩnh Xu chiếm hết tâm thần, bất tri bất giác tiếp nhận tiền đề "người trong đoạn phim là người clone", tức tối nghĩ thầm: gien giống như đúc không phục chế ra người giống như đúc, mẹ kiếp thường thức này ngay cả người Địa Cầu nguyên thủy cũng biết, tên bệnh thần kinh tự tìm chết nào làm chuyện vô vị kiểu này, còn thò tay lên đầu Lâm Tĩnh Hằng? Chọc giận nữ ma đầu, khiến hắn bây giờ tiến lùi đều khó.

Hắn thất thần dẫn đến phản ứng hơi chậm, Lâm Tĩnh Xu trực tiếp cầm nửa ly trà nóng hổi trong tay, hắt lên mặt hộ vệ trưởng.

Hộ vệ trưởng hét lên thảm thiết, bụm mặt liên tục lui lại, gào cả nửa phút trong văn phòng hiệu quả cách âm tốt, da mặt và mu bàn tay chỗ bị phỏng lập tức sưng đỏ.

Lâm Tĩnh Xu: "Hắn không biến mất thì ngươi biến mất, hiểu chưa?"

Hộ vệ trưởng không dám không hiểu, nén đau, thở hồng hộc như cái ống bễ, hoảng sợ không chọn đường mà chạy ra khỏi văn phòng tinh tế sạch sẽ của nàng.

Lâm Tĩnh Xu một mình ngồi ngay ngắn sau bàn – danh môn thục nữ chẳng những phải quản được miệng mình, còn phải quản được ngôn ngữ cơ thể, nàng không thể có các động tác nhỏ vò đầu bứt tai, tốt nhất là giờ giờ phút phút đều như một bức tranh mỹ nữ yên lặng.

Nhưng giờ này phút này, nàng thật sự rất muốn co mình lại, bởi vì thật sự rất lạnh.

Trí tuệ nhân tạo cúi đầu đi vào, im lặng dọn sạch vết nước trên mặt đất. Lâm Tĩnh Xu chăm chú nhìn cô ta, không hề nhúc nhích, bởi vì đối với những dã thú sống một mình mà nói, yếu ớt thường sẽ mang đến nguy hiểm trí mạng, thế nên phương thức đối kháng đau đớn của chúng chính là cực lực che giấu, cực lực kiềm chế, tuyệt không để lộ mảy may với thế giới này.

Lâm Tĩnh Xu nhìn mình trong gương, như đã nhìn thấu kết cục của câu chuyện.

Nàng chậm rãi dặm thêm son, sau đó tăng nhiệt độ trong phòng.

Khi bóng ma dưới vực sâu bao phủ trên không cả liên minh, im lặng há cái miệng đáng sợ, Thiên Hà Số 8

đang chờ xây dựng lại giống như vùng đất đóng băng được gió xuân thổi qua, nặng nề u ám, mọc ra chồi non như phép lạ.

Vu cảnh đốc dùng bài diễn thuyết cuối cùng của mình thức tỉnh đồng bào sống vô hồn, mà sự càn quét của Bạch Ngân Cửu thì giống như tiêm cho họ một liều thuốc thư giãn nâng cao tinh thần.

Mạng thông tin liên lạc chưa sửa chữa, lời đồn đãi đã lặng lẽ bay ra.

Vô số người từng nhận cựu huân chương một lần nữa dừng chân, nghe bài ca của quân liên minh tự do phương xa, thủ lĩnh một phương cả ngày lo sợ thì âm thầm tìm mua ở chợ đen cảnh thật của chiến dịch như gió thu cuốn hết lá vàng kia, để tìm kiếm sự che chở mới, những người giãy giụa trên lằn ranh sống chết, thì xì xào bàn tán nghe ngóng chuyện trên sao Khải Minh có việc làm là có thể đổi vật tư sinh hoạt có phải là thật hay không.

Tổng trưởng Edward dẫn ekip vẫn chưa ăn rơ, khẩn cấp tăng ca nửa tháng, dù thế vẫn không kịp thẩm duyệt thư quy hàng các hành tinh và căn cứ gửi tới. Cơ cấu hành chính của Thiên Hà Số 8 chưa hoàn toàn ra đời, thiết kế mạng thông tin liên lạc ba lần chỉnh sửa của Lục Tất Hành đã có được cơ hội thực tiễn trước – công nhân kỹ thuật vũ trụ các hành tinh và căn cứ phái tới thành nhóm người đầu tiên kiếm ống dinh dưỡng từ tay tân chính phủ.

Thiên Hà Số 8 có ngành nghề kỹ thuật, đặc biệt là công nhân trên căn cứ vũ trụ nhân tạo và hành tinh cải tạo, trình độ vượt xa kỳ vọng của Lục Tất Hành. Trăm năm qua, duy trì sinh hoạt cơ bản hằng ngày của loài người, đều là những người sẽ không lưu danh trên lịch sử này, nếu không khả năng chẳng cần chờ các bậc anh hùng đó lái cơ giáp "ù ù" tranh qua cướp lại, một tầng khí quyển nhân tạo bong ra, là tia vũ trụ có thể tận diệt các bậc anh hùng lẫn cẩu hùng trên mặt đất.

Tiếc rằng bao nhiêu năm đều không có quy hoạch và quản lý, công nhân kỹ thuật lợi hại hơn cũng chỉ làm mấy công việc sửa chữa cơ bản, lấy tiền công chung miễn cưỡng duy trì sinh kế, cùng mọi người ăn no chờ chết mà thôi, không có đất dụng võ.

Lúc này, cả Thiên Hà Số 8 ngưng tụ theo ánh sáng của Khải Minh, trước sự cám dỗ của "lương cao", những người này như côn trùng tích tụ năng lượng dưới lòng đất, rốt cuộc từ từ bò ra, thử tung cánh, sau khi hình thành đội công trình có tổ chức, thậm chí bọn họ sẽ tự động bổ sung các chi tiết bản thiết kế chung chưa tính đến.

Mạng thông tin liên lạc sửa chữa rất nhanh bằng tốc độ Lục Tất Hành không ngờ tới, cuối tháng 4 năm 276 Lịch Tân Tinh, mạng lưới thông tin của Thiên Hà Số 8 hoàn thành, trên thiết bị đầu cuối cá nhân của mọi người đột nhiên nhảy ra nhắc nhở tự động cập nhật, kênh của phía chính phủ Thiên Hà Số 8 nháy mắt xuyên qua ngõ hẹp lầy lội và thành phố hoang vắng, đáp xuống thiết bị đầu cuối cá nhân của mỗi người trên mỗi một hành tinh, mỗi một căn cứ, Tổng trưởng Edward lần đầu phát biểu tuyên ngôn của tân chính phủ và diễn thuyết nhậm chức, đồng thời ban bố hiến pháp của Thiên Hà Số 8, trong vòng ba ngày, tất cả tổ chức và võ trang địa phương trước sau tuyên bố gia nhập chính phủ, tiến vào hệ thống hành chính và tài chính thống nhất, bắt đầu tổng điều tra nhân khẩu, cũng nộp lên võ trang tư nhân, nhập vào quân tự vệ Thiên Hà Số 8.

Nước lũ hỗn loạn rốt cuộc quy về đường sông, xuôi dòng chảy xuống, dần dần lộ ra đất phù sa hai bên bờ.

Ngày 15 tháng 5 năm 276, tân chính phủ chính thức truy phong quân liên minh tự do hơn một trăm năm trước là quân đội hợp pháp của chính phủ, và thừa nhận quân liên minh tự do là tiền thân của quân tự vệ Thiên Hà Số 8. Trong Ngân Hà Thành sao Khải Minh, tân chính phủ và quảng trường trung tâm hoàn thành dưới tay hơn ba trăm robot, tấm bia của tướng quân Lục Tín từng bị Votaw chặt mất tượng đá đứng im bên hông quảng trường người qua kẻ lại. Yên lặng chết đi hơn ba mươi năm, mặt mày ông vẫn như xưa, sống lại cùng phế tích ở ranh giới văn minh.

Ngân Hà Thành một địa phương nhỏ chưa có tiếng tăm này chớp mắt biến thành Votaw của Thiên Hà Số 8, người dân chúc mừng quảng trường khánh thành, chè chén bên cạnh tượng đá, dàn nhạc lang thang không biết tìm từ đâu đến thổi kéo hòa âm như tạp âm. Lâm Tĩnh Hằng và Độc Nhãn Ưng trời sinh ghét náo nhiệt không hẹn mà cùng đến quảng trường, chạm mặt ở một quán rượu nhỏ mới khai trương cạnh đó, trao đổi một ly rượu và một điếu thuốc, không cãi nhau, không nói chuyện, Độc Nhãn Ưng không nhớ lại Lục Tín, Lâm Tĩnh Hằng cũng không giải thích hành vi thiết huyết như "phản bội" của mình năm đó.

Cho đến khi bóng đêm gần buông xuống, đám đông ăn mừng dần dần tản đi, Độc Nhãn Ưng mới mở miệng: "Tuyến sản xuất vật tư các nơi tuy rằng đã khôi phục một chút, nhưng cần quy phạm lại, mở rộng sản xuất, muốn đạt tới trình độ thiên hà tự túc, đoán ít nhất còn phải một năm, vật tư quân nhu khẩn cấp lúc trước đã thấy đáy rồi."

Lâm Tĩnh Hằng dập điếu thuốc, "Ừm" một tiếng.

Độc Nhãn Ưng: "Phải mau chóng nghĩ biện pháp."

Lâm Tĩnh Hằng ngước lên: "Đội công trình sắp trở về, ông muốn đuổi tôi đi có phải không?"

Gân xanh ở khóe mắt Độc Nhãn Ưng giật giật.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn nhau với lão chốc lát, vậy mà bật cười, cay độc bỗng nhiên biến mất, hắn cười lại có một chút bỡn cợt như người thanh niên, đôi mắt xám mờ mịt quay lại nhìn hướng tượng đá trên quảng trường, tượng đá kia bao phủ ánh sáng, đắm chìm trong tà dương.

"Ông ta trả tiền." Lâm Tĩnh Hằng đẩy lão mèo Ba Tư đến trước quầy quán rượu, rồi nghênh ngang bỏ đi.

95. Quyển 4 - Chương 95

Đội công trình lần này chủ yếu có hai nhiệm vụ, đầu tiên là phải kiểm tra hoàn cảnh trước mắt của ba hành tinh bị thân vương Cayley oanh tạc, tiếp đó phải tu chỉnh trên cơ sở tuyến đường vận chuyển vũ trụ cũ, phải kiểm tu điểm nhảy vũ trụ; đồng thời, tại niên đại chiến loạn, tính an toàn cũng là hàng đầu, tính toán sơ bộ của họ là muốn bố trí nhiều cứ điểm quân sự tại Thiên Hà Số 8, như vậy bất cứ một khu vực nào trên tuyến đường xảy ra chuyện, sau khi cấp tốc báo động đều có cứ điểm quân sự gần nhất có thể lập

tức nhảy tới, sẽ không còn xuất hiện tình trạng cứu viện đường dài trì hoãn mười bốn tiếng. Trong tình huống quân bị võ trang và quy mô bộ đội đều hết sức có hạn trước mắt, thiết kế quy hoạch sơ bộ nhất định phải cực kỳ tinh vi, bởi vậy do vệ đội trưởng Elizabeth Turan đích thân đi theo.

Liên tục tác nghiệp vũ trụ, từ nhân viên hộ vệ đến đội viên công trình toàn thể trắng bệch thấy rõ.

Trên đường trở về, tiếng hổn hển của vệ đội trưởng Turan vang lên trong radio cơ giáp: "Thầy Lục, chuyển hướng định vị của cơ giáp hiện tại tiếp xúc không tốt, có chuyện gì vậy! Đêm qua các thầy đã làm gì bé cưng của tôi? Cơ giáp lái trên đường các thầy cũng dám mó tay mó chân, dục cầu bất mãn nhịn quá phát điên rồi à!"

Lục Tất Hành từ trong phòng ngủ nhỏ tầng hai cabin chui ra, đanh mặt nghiêm trang quở mắng mấy học sinh: "White, có phải các em không! Lại gây rắc rối, còn không mau đi giúp một tay!"

White: "…"

Kỳ học ngắn của cả bọn bị kéo dài, bởi vì Lục Tất Hành cho rằng tư tưởng "cơ giáp sơ cấp" rất có ý nghĩa thực tế.

Đêm hôm trước, quyền lái cơ giáp thay ca cho Lục Tất Hành, thầy Lục tài cao gan lớn tự mình căng mạng tinh thần, để các học sinh tháo hệ thống động lực và tấm khống chế chính của cơ giáp, phân tích trang bị người cơ trao đổi qua lại trên đường cơ giáp chạy, phân tích nửa chừng thì Lâm Tĩnh Hằng có việc kết nối với thiết bị liên lạc của cơ giáp, việc dạy học tại hiện trường của thầy Lục tức khắc bị cắt ngang, thầy giáo thấy sắc mờ mắt trốn dạy, ném cơ giáp đang mở bung cho bốn học sinh tay mơ.

Vỏ ốc của thầy chỉ có thể đổ thay, Gà Chọi từ phía sau bịt miệng White, dẫn cái tên dân kỹ thuật không mắt này đi.

Lục Tất Hành điềm nhiên chỉnh cổ áo, đi tới trước quầy bar nhỏ, gật đầu chào Hope đang xem náo nhiệt: "Lũ nhóc này bây giờ thật sự là càng ngày càng to gan, sắp quản không được rồi, đã để ông chê cười."

Hope – tiền nhiệm tiên tri Hiệp hội chống Utopia, cũng ở trên cơ giáp này.

Bọn Lâm Tĩnh Hằng có thể an toàn lấy kháng thể virus Cầu Vồng biến chủng về, vị thần bịp này có công rất lớn, ngay cả trong hệ thống pháp luật liên minh, lấy công chuộc tội cũng có thể võng khai nhất diện, đương nhiên không thể giam giữ ông ta nữa.

Hope tạm thời không có ý định trở về Hiệp hội chống Utopia làm hại nhân gian, đồng thời cũng biết không thể trông chờ loại người như Lâm Tĩnh Hằng biết ơn, Lâm tướng quân ngoài mặt tha cho ông ta, không chắc ngày nào sẽ khiến ông ta chết bất đắc kỳ tử. Vì thế Hope đề xuất bảo lãnh một số tín đồ Hiệp hội chống Utopia chưa làm chuyện gì xấu, tự giác nhận giám sát chặt chẽ, ngoại trừ tắm rửa đi vệ sinh, đều có camera điện tử đi theo, không có việc gì không ra ngoài, ra ngoài nhất định dùng ké phương tiện giao thông của đội công trình, tuyệt đối không đi riêng. Hơn nữa phát huy sở trường, phụ trách quản lý nông nghiệp

sinh thái, tương tự với cải tạo lao động.

Trình độ nông nghiệp sinh thái thân thiện với môi trường của Hiệp hội chống Utopia rất cao, hiệu suất sản xuất và chất lượng sản phẩm đều có chỗ độc đáo, mà vấn đề hàng đầu Thiên Hà Số 8 phải giải quyết chính là ấm no, Hope lần này mang hàng mẫu kiểm nghiệm của lứa cây nông nghiệp đầu tiên quay về sao Khải Minh kiểm tra chất lượng.

Hope cười, không bóc trần cậu, lấy ra một chai thủy tinh hơi đục: "Rượu tự ủ, không gạn, nhìn không đẹp nhưng hương vị cũng tạm, thầy nếm thử không?"

Lục Tất Hành vui vẻ nhận lấy – bản đồ biểu hiện họ còn cách căn cứ sao Khải Minh không đầy một ngày. Bắt đầu từ khi nhóm Độc Nhãn Ưng gặp phục kích, một loạt chuyện liên tiếp khiến cậu chạy khắp nơi không được nghỉ ngơi, cậu bận kiến thiết, Lâm nghi ngờ võ trang Quân Đoàn Tự Do, hành trình của hai người luôn chênh nhau, gặp ít xa nhiều, cậu đã rất lâu chưa gặp chính bản thân Lâm Tĩnh Hằng, chờ đợi đến hận không thể hát lên ngay tại chỗ, lúc này đừng nói một ly rượu tự ủ nhìn không đẹp, dù Hope cho cậu một ly nước rửa chân, cậu cũng có thể lâng lâng uống hết.

Vừa vào miệng, cậu mới phát hiện mùi vị món này rất đặc biệt, vậy mà không tệ, Lục Tất Hành là một người hoạt bát hướng ngoại, chưa bao giờ tiếc rẻ lời khen: "Sao ngon thế, ông còn không?"

"Men khác nhau, ngũ cốc khác nhau, hoàn cảnh thay đổi chút ít, đều sẽ sinh ra mùi vị không giống nhau, mỗi một ngụm đều là độc nhất vô nhị," Hope mang theo tiên khí nói, "Tôi còn một ít, nhưng vị có thể sẽ hơi khác chai này một chút, nếu thầy không ngại, trở về tôi tặng thầy hai chai."

Hope người này chỉ cần mở miệng thì mỗi một dấu chấm câu đều phải vòng vo chào hàng tam quan của mình, hơi không chú ý là có thể biến chuyện gẫu thành truyền đạo, cũng là một nhân tài.

Lục Tất Hành giả vờ không hiểu ý ông ta: "Không sao, tôi ăn cao dinh dưỡng lớn lên, đầu lưỡi không tinh tế như vậy đâu."

Hope gật đầu: "Cao dinh dưỡng và ống tiêm dinh dưỡng tuy rằng ảnh hưởng mọi người thưởng thức đồ ngon, nhưng quả thật đã cứu mạng rất nhiều người."

Kỳ thực cao dinh dưỡng và ống tiêm dinh dưỡng càng khỏe mạnh hơn cho cơ thể người, ở nơi yêu cầu thể năng vóc dáng tương đối cao như quân đội, là món thay cơm vô cùng lý tưởng, nhưng nó quả thật đã cưỡng ép thay đổi thói quen ăn uống tự nhiên của loài người, bao lâu nay chịu đủ lên án của người mê thức ngon và người phê phán khoa học kỹ thuật, Lục Tất Hành không ngờ "tiên tri" của Hiệp hội chống Utopia lại có thể chấp nhận món thay cơm, hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ông ta.

"Thầy cảm thấy chúng tôi đều là đám điên phản đối xã hội phát triển à?" Hope cười, song lập tức, ông ta lại thở dài, "Thầy nghĩ thế cũng có lý, trong tổ chức quả thật có rất nhiều người đều như vậy, vì phản khoa học kỹ thuật mà phản khoa học kỹ thuật, chưa bao giờ đi tìm tòi nghiên cứu logic đằng sau nó, chuyện gì bỏ đi hệ tư tưởng tối thiểu đi theo hướng cực đoan thì dễ biến chất."

Lục Tất Hành không biết nên bình luận gì – Hiệp hội chống Utopia vốn không phải là một tổ chức tà giáo cực đoan sao?

"Chúng tôi ban đầu, chỉ muốn để mọi người có thể dừng bước chân, thường xét lại mình, đừng tự hủy vì sự ngạo mạn và kích động," Hope nghiêm trang nói, "Nền văn minh nhân loại, nhìn thì vững như thành đồng, kỳ thật giống một con thuyền rách rò nước tứ phía, thầy không thường xuyên giữ vững cảnh giác, nó sẽ buông mình trượt tới tăm tối và vực sâu."

Lục Tất Hành rất tán đồng gật đầu: "Ví dụ như bây giờ."

"Ví dụ như bây giờ," Hope nói, "Thời đại vũ trụ vĩ đại, mạng Vườn Địa Đàng vĩ đại cắn nuốt linh hồn mọi người, trọng giáp siêu thời không vũ trụ vĩ đại có thể chở vũ khí hủy diệt cả một tinh cầu, mọi người đều đang tranh đấu, mọi người cũng đều đang đi đến hủy diệt, thầy nhìn những người lập trường khác nhau này, cuối cùng đều sẽ vàng thau lẫn lộn. Đây là nguyên nhân chúng tôi phản đối vũ khí tính sát thương quy mô lớn, phản đối can thiệp cải tạo tự nhiên quá độ, phản đối ỷ lại sản phẩm nhân tạo quá mức."

Lục Tất Hành lại hớp ngụm rượu gạo, cậu lần đầu tiên uống loại rượu thuần thủ công tự ủ này, vào miệng rất dịu, chảy xuống dạ dày lại rất có chất cảm, một cảm giác ấm áp có mức độ tràn ngập ra, dư vị xử lý không trọn vẹn lắm, hơi cay đắng, nhưng ngược lại có vẻ càng đặc biệt hơn.

Hope nói: "Tuyên ngôn tự do của liên minh năm đó vĩ đại cỡ nào, chưa đầy ba trăm năm, một đời người phàm còn chưa qua, đã rơi xuống nông nỗi bây giờ, tại sao? Chẳng lẽ không liên quan đến Vườn Địa Đàng? Vườn Địa Đàng vừa sập, lập tức có người nhằm vào nó khuếch tán ma túy, tôi nghe nói đã truyền độc tới Thiên Hà Số 8, tương lai sẽ còn có rất nhiều người cửa nát nhà tan, chẳng lẽ đây không phải là kết tinh của trí tuệ nhân loại? Chúng ta đã nghe thấy tiếng chuông địa ngục, còn không biết hối cải, không ngừng trượt xuống. Quả thật, trong tổ chức có một số kẻ điên nắm giữ quyền nói chuyện, nhưng liên minh thì không điên cuồng à? Vườn Địa Đàng không điên cuồng à? Thầy không thể vì kẻ điên đông, âm thanh lớn, mà cho rằng họ là bình thường."

"Ông nói có lý," Lục Tất Hành gật đầu không tỏ rõ ý kiến, "Có lẽ ông đúng, có lẽ ông sai, có lẽ tương lai nhìn lại, trong giai đoạn lịch sử chúng ta đang ở, các ông có tính dự kiến ngắn, mà trong thời gian dài hơn, các ông lại thành người thiển cận đời sau trào phúng, bên bờ lịch sử dài dằng dặc này, mỗi một góc độ nhìn thấy đều là phong cảnh bất đồng. Tôi cũng không biết nên tán đồng các ông hay không, bởi vì tôi có thể sống hai ba trăm năm là giỏi lắm rồi, cả đời này đến chết cũng không đủ để nghiệm chứng một kết luận."

Hope: "Khiêm tốn rồi."

"Chẳng có cách gì," Lục Tất Hành buông tay, "Công việc của tôi chính là không ngừng thử lỗi, không ngừng nhiệt huyết sôi trào vì ý tưởng mới, lại đang mò mẫm tự mình phủ định, thời gian dài, cái nhìn đối với 'đúng sai' sẽ bảo thủ hơn rất nhiều, bệnh nghề nghiệp mà. Đồng thời tôi cũng cho rằng, tín ngưỡng là thứ vô cùng tốt, đặc biệt là tại thời đại mỗi năm đến mười năm sẽ đổi một cách sống, tuổi thọ bình quân của con người lại dài đến ba trăm năm này, nó có thể giữ vững thần trí của ông, để ông không đến mức lạc mất chính mình."

"Thầy Lục nghĩ như vậy, khiến tôi phải lau mắt mà nhìn."

"Nhưng tiên sinh Hope," Lục Tất Hành hỏi ông ta, "Nếu ông vì lập trường, quan điểm thậm chí lợi ích mà chiến, theo vật đổi sao dời, lập trường của ông có thể thay đổi, quan điểm có thể lật nhào, lợi ích cũng có thể cân nhắc vứt bỏ, hết thảy đều có thể là sai, mà sai rồi cũng đều có thể chỉnh sửa làm lại, sẽ không thương gân động cốt. Nhưng tín ngưỡng thì khác, tôi cảm thấy tín ngưỡng nhất định phải thần hóa, không thể quá gần thế tục, không thể kéo vào xung đột thế tục, bởi vì nó hoặc là vĩnh viễn và tuyệt đối chính xác, hoặc là đứng trước sụp đổ toàn diện, song động thái phát triển của nền văn minh nhân loại khúc chiết và lặp lại, không gì có thể vĩnh viễn chính xác, nếu một ngày kia phát hiện mình đi lầm đường thì ông làm thế nào? Ông sẽ suy sụp, hay như những người tẩu hỏa nhập ma kia, hại người hại mình, u mê không chịu tỉnh ngộ?"

Hope trầm mặc rất lâu, đoạn ông ta thong thả gật đầu: "Thầy nói cũng có lý – nhưng thầy Lục, có một câu, tôi không biết thầy đã nghe bao giờ chưa, 'nhân loại khởi nguồn từ tín ngưỡng'."

Lục Tất Hành trả lời: "Nhân loại cũng sẽ bị hủy bởi tín ngưỡng."

Hai vị này đều là hạng giả thần giả thánh miệng đầy tà thuyết ngụy biện, một lời không hợp liền muốn tẩy não người ta, tụ lại tẩy lẫn nhau, hệt như hai con gấu mèo Mỹ kéo nhau, phát hiện chẳng ai tẩy nổi ai, đành phải cười, còn sinh ra một chút quý nhau của kỳ phùng địch thủ.

Lúc này, trong radio cơ giáp truyền đến tiếng White ấp úng: "Thầy Lục, vấn đề này hơi phức tạp, thầy có thể đến đây một chuyến không?"

Lục Tất Hành bỏ ly rượu xuống, "Chậc" một tiếng, nói với Hope: "Vì an toàn giao thông, tôi phải đi dọn dẹp tàn cục cho bọn nhóc con đây."

Hope gật đầu, sau đó đột nhiên lại hỏi: "Thầy Lục, thầy có tín ngưỡng không?"

Lục Tất Hành khựng lại, vừa định nói mình là một người làm công tác khoa học thích nhìn vấn đề từ nhiều góc độ, chưa nói ra miệng, tự dưng lại nhớ tới người đàn ông ngày đó mở khoang hộ lý nắm tay cậu.

Cách nhiều ngày, tình cảnh hôm ấy vẫn lặp đi lặp lại xuất hiện trong giấc mơ của cậu, có vẻ muốn khắc cốt ghi tâm.

Không tốt, cậu nghĩ, nỗi nhớ nhà hơi giống tên lửa.

Đầu lưỡi Lục Tất Hành bị vấp, cậu thất thần, buột miệng thốt ra: "Có chứ."

Họ đến tầng khí quyển vào chập tối của sao Khải Minh, vừa đến gần liền nhận được tín hiệu điều phối của đài thu phóng cơ giáp – rất nhiều cơ giáp quân dụng ba giờ sau sẽ xuất phát từ tuyến đường thứ tư ngoài Ngân Hà Thành, yêu cầu người lái cơ giáp khởi hành gần đó mở hệ thống hướng dẫn tự động, chú ý tránh nhau.

"Ôi chà," Turan do lửa giận vẫn chưa nguôi, cười trên nỗi đau của người khác mà liếc nhìn Lục Tất Hành, "Dọn đường sớm ba tiếng, để làm gì nhỉ? Động tĩnh lớn như vậy, không phải là tướng quân đích thân ra ngoài chứ, xem ra có một số người không được may mắn rồi?"

Lục Tất Hành ngày hôm trước tháo cơ giáp của người ta, chí ít trái với một tá luật lệ giao thông vũ trụ, không có lời gì để nói, xấu hổ sờ sờ mũi.

"Chúng ta nghèo mà," Turan lắc lư đầu nói, "Người chủ gia đình suốt ngày phải đi săn thú kiếm sống, đến thời gian nghỉ kết hôn cũng không có – ôi, đúng rồi, thầy Lục, tôi muốn phỏng vấn thầy rất lâu rồi, ngủ với Lâm Tĩnh Hằng cảm giác ra sao?"

Cơ giáp trên đường đáp xuống bị dòng khí làm tròng trành, Lục Tất Hành suýt nữa sặc nước bọt.

Turan phá lên cười, vỗ vỗ cậu, thuận tay sờ soạng bờ vai phẳng của cậu: "Chẳng ra làm sao à? Chẳng ra làm sao là đúng rồi, tôi nói sao thầy cơ bản không ngủ lại chỗ hắn chứ. Tôi nói thật, mùi vị của đám 'đóa hoa trên núi cao' nhìn bảnh tỏn này đều chẳng ra gì, không phải không buông ra thì là làm ăn không giỏi, được người ta hầu hạ quen rồi, căn bản không quan tâm cảm nhận của người khác, ai khó chịu người đó biết – sau đó hắn tự mình chạy đi hút thuốc cũng không biết đắp cái chăn cho thầy phải không?"

Lục Tất Hành không muốn thảo luận chủ đề hạ lưu kiểu này với lão lưu manh, đành phải điềm đạm chỉ cười mà không nói gì, bụng nghĩ: lần trước cô còn bảo với tôi là lầm lì tuyệt mà.

Cơ giáp bắt đầu xuyên qua tầng mây, nhân lúc tạp âm lớn, Turan nghênh ngang hỏi cậu: "Tôi có ít thuốc trợ hứng, thầy có muốn thử không?"

Lục Tất Hành bịt tai vờ không nghe thấy, quyết định trở về sẽ tố cáo cô nàng.

Trạm cơ giáp hết sức bận rộn, kể cũng lạ, đám Quân Đoàn Tự Do bán chip sinh vật đó không biết làm sao mà chấp nhất với Thiên Hà Số 8 như thế, như ruồi nhặng suốt ngày toan tính chui vào, bị đánh không tìm được đường về, cách một thời gian lại xuất hiện. Lần này, lính trinh sát lần theo đó tìm đến trung tâm chỉ huy và trạm bổ sung quân bị của bọn họ ở Thiên Hà Số 8, thích hợp để đánh cướp, cho nên Lâm Tĩnh Hằng cố ý chọn một nhóm tàu vận tải đi theo. Tàu vận tải không có tính cơ động cao như cơ giáp, phải lên quỹ đạo trước.

Thường thì lúc này Lâm Tĩnh Hằng sẽ ở trung tâm chỉ huy trạm cơ giáp, Lục Tất Hành thần không biết quỷ không hay chuồn ra đội công trình, chạy thẳng đến trung tâm chỉ huy, định nhân lúc họ vẫn chưa xuất phát, tranh thủ thời gian gặp mặt Lâm Tĩnh Hằng, ai ngờ cách thật xa cậu đã nhìn thấy Độc Nhãn Ưng sắc mặt nghiêm trọng quanh quẩn trước cửa trung tâm chỉ huy, ngậm điếu thuốc, vẻ mặt chính khí như đang canh cửa nhà nghỉ uyên ương chuẩn bị chống đồi trụy.

Lục Tất Hành hơi đau răng hàm, nhờ các thiết bị cỡ lớn trong trạm cơ giáp trốn đi, trong lòng bắt đầu suy tính làm sao vòng qua Độc Nhãn Ưng. Sau lưng cậu là một tiểu cơ giáp đậu bên ngoài trạm cơ giáp, lưng Lục Tất Hành vừa đụng tới cửa cabin thì cửa liền bất ngờ trượt mở, Lục Tất Hành không đề phòng, lảo đảo nửa bước, còn chưa kịp vịn vững thì một đôi tay đột nhiên từ bên trong cửa giơ ra, một tay bịt miệng

cậu kéo vào.

Lục Tất Hành: "..."

Mạng tinh thần màu xanh trùm xuống, cửa cabin lập tức khóa từ bên trong, ánh đèn trong cabin phút chốc tối đi theo ý người lái, Lục Tất Hành kinh ngạc nhìn thấy Lâm Tĩnh Hằng vốn nên ở sở chỉ huy gần ngay gang tấc, trong mắt phản chiếu ánh sáng lấp lánh của mạng tinh thần, quả thật là hiện trường yêu đương vụng trộm kinh điển trong phim.

Nhịp tim Lục Tất Hành tăng vọt lên một trăm tám, hai tai sắp xì khói.

Lâm Tĩnh Hằng dịch bàn tay khỏi miệng cậu, nhíu mày nói: "Sao cậu có một người cha đáng ghét như thế? Thời mãn kinh phải mấy trăm năm rồi."

Lục Tất Hành thuận miệng trêu: "Không thì anh cứ giấu em trong cơ giáp bắt cóc đi là được."

Lâm Tĩnh Hằng mặt không biểu cảm nhướng mày, giống như đang suy xét tính khả thi của việc này: "Cũng được, cơ giáp này sẽ được sắp xếp vào tiểu đội số 3, sau khi rời khỏi tầng khí quyển cậu báo trục trặc trực tiếp lên trọng tam là được, tôi sẽ bảo Trạm Lư câm miệng."

Lục Tất Hành chỉ sợ hắn tưởng đùa là thật, vội nói: "Đừng đừng đừng, Tổng trưởng Edward chắc chắn sẽ phát điên mất."

Lâm Tĩnh Hằng nhìn cậu một hồi, mới đầu ánh mắt như một con sư tử đi quanh thịt tươi, song dần dần, khóe mắt lạnh lùng hiện lên một chút ý cười không nhịn được.

Lúc này Lục Tất Hành mới nhận ra Lâm tướng quân nghiêm trang vậy mà đang trêu mình, giơ tay đẩy hắn ra, đè lên cửa cabin cơ giáp: "Được lắm tướng quân, miệng toàn như vậy như vậy, một bụng như vậy như vậy – sao trước kia không nhìn ra anh là loại người này?"

Lâm Tĩnh Hằng chuẩn bị xuất chinh, tuy rằng găng tay đút trong túi quần, quân phục lại chỉn chu, dùng cách ăn mặc đặc biệt nghiêm túc này làm chuyện đặc biệt không nghiêm túc, ngực Lục Tất Hành nóng lên, cậu đột nhiên nhớ tới những lời lưu manh Turan phun đầy vào tai trước khi đáp xuống đất, nhất thời ném việc nghiêm chỉnh là tố cáo vệ đội trưởng lên chín tầng mây, ánh mắt chầm chậm dừng ở cổ áo Lâm Tĩnh Hằng, sinh ra khát khao to gan lớn mật.

96. Quyển 4 - Chương 96

Lục Tất Hành tự nhận không phải là người say mê nhục thể, cậu tán thưởng cơ thể tốt đẹp, như người ngoài nghề tán thưởng tác phẩm nghệ thuật đại chúng, nhìn hoàn chỉnh đại khái đã mất rồi, sau đó cũng không quá để tâm, cậu có thể tìm được niềm vui vô cùng trong tự cổ chí kim và trời sao mênh mông, cảm

thấy hành trình của mình dài lâu mà ngập tràn chờ mong, bởi vậy không tin lắm sự sùng bái đối với sức mạnh hormone và tình dục trong lý luận cổ điển, mà phản ứng tâm lý ẩn hàm trong đây – như "viên mãn", "chinh phục", "xấu hổ" nọ kia, tựa hồ cũng bị nghi là thổi phồng, giống như đều chỉ là chiếu ra hình thái ý thức xã hội lúc ấy mà thôi.

Ngay cả năm ấy nhặt được Lâm tướng quân không một mảnh vải ở ngoài sao Bắc Kinh, cậu cũng vô tư hỏi lòng không thẹn, khi đó Lâm Tĩnh Hằng ở trong mắt cậu không có gì khác biệt với các người mẫu nam xuất hiện trong quảng cáo, nhìn quen lắm rồi, còn chẳng cho người ta nhiều không gian nghĩ lung tung bằng truyện đồi trụy.

Nhưng không biết kể từ khi nào, người này đối với cậu đã bắt đầu khác.

Khi một người mê đắm trong động tác nhỏ như một cái nhướng mày, một nụ cười mỉm, cái khoát tay tùy tiện của một người khác, cái xác carbon này cũng không còn là một trong chúng sinh. Đối với Lục Tất Hành mà nói, cả người hắn giống như đều thành một kho báu khổng lồ, mỗi một chút chi tiết đều đáng nghiền ngẫm nghiên cứu, ngay cả mùi nước giặt trên cổ áo và mùi máy sấy khô để lại cũng thấm vào lòng người, như có sinh mệnh đi thẳng vào ngực, giống một vòng dây leo uể oải, quấn cậu ngay tại chỗ, ấn đầu cậu bắt buộc cậu tới gần.

Lục Tất Hành ma xui quỷ khiến muốn phá hỏng cổ áo ngay ngắn của hắn, vì thế bỗng nhiên nghiêng đầu cắn cổ áo Lâm Tĩnh Hằng một phát, cảm giác răng chạm phải mạch máu chảy ồ ồ, mà Lâm Tĩnh Hằng thoáng run rẩy nhè nhẹ, Lục Tất Hành lại đột nhiên hoàn hồn, giống như thú non sợ hãi sau khi gây rắc rối, ngượng ngùng lấy răng về, lui nửa bước, cách nửa mét, hoảng hốt trừng mắt nhìn Lâm Tĩnh Hằng.

Cậu tay chân tê dại mà nghĩ ngợi lung tung: "Mình, mình mình đang làm gì? Mình nghĩ gì vậy? Anh ấy giận, giận không? Có phải Turan đã giở trò gì với mình rồi?"

Nhưng Lâm Tĩnh Hằng không nổi giận, cũng không châm chọc khiêu khích, thần kinh cảm giác đau của hắn không phát triển lắm, hắn cảm thấy hình như Lục Tất Hành cắn mình một phát, không đau, hơi bất ngờ, vì thế giơ tay quệt cổ, ngửi thấy mùi rượu rất nhạt: "Cậu uống rượu à?"

"Đúng vậy! Mình đã uống rượu!" Lục Tất Hành bị nhắc nhở choàng tỉnh ngộ nghĩ – dường như hai ngụm rượu gạo nhạt thếch có thể giải thích cho tất cả, "Người say rượu dễ hưng phấn một cách lạ lùng, khả năng tự khống chế sẽ giảm xuống."

Lục Tất Hành tìm được một cái cớ đương nhiên như vậy, thoải mái xé phăng da mặt "tố chất văn minh" mà cậu dán lên, rất phóng túng dính tới một lần nữa, ngửi hô hấp của hắn, đột nhiên cười, nhỏ giọng thì thầm như lảm nhảm: "Tướng quân, có phải em đã biết anh ngay từ trước khi sinh ra, chứ không tại sao em lại thích anh thế này?"

Lâm Tĩnh Hằng bỗng chốc chấn động.

Lục Tất Hành ngắm khuôn mặt hắn, khẽ hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, hơi cẩn thận kiểu "cầm nhẹ thả nhẹ", môi cậu hạ xuống, đồng thời cậu không nhịn được luồn tay vào áo khoác quân phục của Lâm Tĩnh

Hằng, cách áo sơ mi mỏng, các ngón tay vuốt ve hông hắn như thám hiểm.

Cảm giác của Lâm Tĩnh Hằng thì hơi phức tạp, bởi vì để thuận tiện, hiện giờ hắn đang kết nối với mạng tinh thần của tiểu cơ giáp này.

Người nối mạng tinh thần, tương đương với có hai hệ thống cảm giác – khi mở mắt ra, mắt hắn có thể nhìn thấy cậu thanh niên gần trong gang tấc, đồng thời cũng có thể xuyên qua mạng tinh thần của cơ giáp nhìn thấy mọi người bận rộn bên ngoài, sở chỉ huy cách đó không xa, cùng với Độc Nhãn Ưng như hổ rình mồi ở cửa sở chỉ huy… Lão này còn như cố ý như vô tình nhìn thoáng qua bên đây!

Khi trong tai hắn vang vọng câu "Có phải em đã biết anh ngay từ trước khi sinh ra" của Lục Tất Hành, đồng thời hắn cũng có thể nghe thấy tiếng loa điểm danh ở trạm cơ giáp, tiếng giày lính đồng loạt của các quân nhân đi qua chỗ này.

Lâm Tĩnh Hằng bị một chút vị rượu ngọt ngào như có như không bao vây, ngâm trong Lục Tất Hành ở bốn phương tám hướng, phảng phất sẽ chết chìm trong nơi riêng tư khép kín cực đoan này, đồng thời, cũng phảng phất đứng giữa nơi đông người, suồng sã đụng chạm người hắn quý trọng nâng niu trong lòng bàn tay.

Ánh mắt của bức tượng Lục Tín như xuyên qua hơn một nửa Ngân Hà Thành, căn cứ quân sự và cửa cabin cơ giáp dày cộp ghim lên lưng hắn.

Hắn cảm thấy mình bay giữa không trung, lại bị đóng đinh trên cửa cabin, hơi thở của người thanh niên nóng rực mà chân thành, cabin lạnh ngắt mà rắn chắc, cảm quan phức tạp như nước lũ cuốn qua, kích khởi cảm giác phức tạp hơn – hơn ba mươi năm qua mỗi lần hắn đêm khuya mộng về khổ sở cật vấn bản thân và tương lai, những huyết khí cuồn cuộn, nóng hổi và chán chường đó, văn bia của Votaw chết đi và sức sống sục sôi của Thiên Hà Số 8…

Hết thảy khiến hắn vô cùng khát khao, vô cùng sợ hãi, vô cùng quý trọng, lại vô cùng xấu hổ, trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong mỗi một tấc đầu dây thần kinh ngủ đông lâu ngày, chúng như rừng rậm bị bén lửa, bốc cháy lên không thể cứu vãn.

Lục Tất Hành đột nhiên thì thào khe khẽ: "Thì ra anh không phải là lãnh cảm, tướng quân à."

Lâm Tĩnh Hằng bỗng đè tay cậu lại, cửa cabin bên trong cơ giáp theo đó mở ra, Lục Tất Hành lui vài bước, bị hắn đè bên cạnh một cái sofa nhỏ.

Lâm Tĩnh Hằng ghé vào tai cậu nhẹ giọng nói: "Lát nữa tôi còn phải đi, thời gian quá gấp."

Lục Tất Hành không hiểu ý ngoài lời nói của hắn, vẻ mặt hơi mù mờ.

Ánh mắt ấy vô cùng thuần túy, như suối nguồn lắng đọng lại, yêu ghét bên trong vừa nhìn là hiểu ngay,

đồng tử trong veo có thể dùng làm gương, Lâm Tĩnh Hằng hiếm khi hơi do dự, cảm thấy mình như đang vấy bẩn một khoảng tuyết không có dấu chân, giơ chân cả buổi mà chẳng biết đạp vào đâu.

"Cậu.." Lâm Tĩnh Hằng dừng lại, "Ở Thiên Hà Số 8 nhiều năm như vậy, chưa từng thử thích người khác à? Có lẽ cậu nên thử xem."

Khi nói lời này, hắn cực kỳ mâu thuẫn, cảm thấy Lục Tất Hành xứng với người tốt hơn, nhưng hắn nghĩ không ra "tốt hơn" là tốt bao nhiêu, đồng thời, bản thân không nỡ buông tay, cũng tuyệt đối không yên tâm giao cậu ra.

Cho dù Lục Tất Hành tim có chín lỗ, cũng không thể đọc hiểu cảm xúc như tơ vò của hắn khoảnh khắc ấy, cậu rất đỗi bất ngờ hỏi: "Hả? Lâm, phong cách của anh không nên là 'nếu em dám sáng ba chiều bốn, thì nổ chết ba của em, san bằng bốn của em, tiện thể đánh chết em' à? A… Đánh chết hắn thì đừng, có thể chừa lại một hơi cho em sâu sắc kiểm điểm."

Lâm Tĩnh Hằng cúi đầu cười khẽ, hắn lắc đầu nghĩ thầm: "Làm sao có thể?"

Mu bàn tay hắn lướt qua cằm Lục Tất Hành, ngón tay cọ nhè nhẹ, khuy áo sơ mi thức thời tự động bật ra.

Lục Tất Hành dồn tặc đảm cả buổi mới dám táy máy tay chân bất ngờ không kịp chuẩn bị tiếp xúc thân mật với lòng bàn tay hắn, bỗng nhiên ý thức được hắn muốn làm gì, lông tơ run rẩy dựng lên, cũng không nói rõ được là căng thẳng hay kích động.

"Đừng sợ," Lâm Tĩnh Hằng dịu giọng nói, "Không có nhiều thời gian, tôi dùng tay thôi."

Lục Tất Hành – thanh niên ngây thơ luận binh trên giấy nhiều năm, rất chưa trải việc đời, nghe câu này linh hồn tích tắc đạt tới tốc độ vũ trụ cấp hai của sao Khải Minh, như chó hoang đứt xích thoát khỏi lực hút, phảng phất sẽ hóa thân thành bóng bi-a, tông hết các tiểu hành tinh của Thiên Hà Số 8, tông đầu óc choáng váng, mất đi ngôn ngữ, chỉ biết lặp đi lặp lại kêu tên Lâm Tĩnh Hằng.

Có điều… Cậu thần hồn điên đảo chưa được một phút đồng hồ, đã nhanh chóng bình thường lại. Bởi vì chuyện kế tiếp, không phải tai nạn cũng chẳng kém là mấy.

Phỏng đoán của vệ đội trưởng Turan không ăn được nho chê nho chua vậy mà trúng hết rồi, Lâm Tĩnh Hằng quả thật không biết "chăm sóc" người khác lắm – Lục Tất Hành hoài nghi, vị này khả năng là "chân cấm dục hệ" giả vờ lầm lì trong đám lưu manh, ngay cả bản thân cũng chẳng mấy khi làm, chẳng những không bắt được mấu chốt, hơn nữa chắc cũng căng thẳng, còn có chút không biết nặng nhẹ, sự vụng về hiếm thấy này thành công mà dẫn dắt bầu không khí kiều diễm đến "luống cuống tay chân" và "đỡ trái hở phải", hai người hết sức thảm hại.

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Lục Tất Hành không nghĩ ra người khác sẽ phản ứng thế nào trong tình huống này, cậu nhịn hai giây, quyết định thuận theo lòng mình, vì thế cười "phì" ra tiếng.

Lâm Tĩnh Hằng nhặt áo khoác tiện tay đặt ở một bên lên, ném vào mặt cậu: "Cười cái gì mà cười!"

Lục Tất Hành càng nghĩ càng dở khóc dở cười, ôm áo khoác của hắn cười rung rúc không dừng được, đột nhiên cảm thấy anh chàng ngượng quá hóa giận này gần cậu hơn bất cứ lúc nào, có cảm giác thân mật chân thật vô cùng, cảm giác rất khéo – nếu lúc này cậu lại tâm huyết dâng trào cắn Lâm Tĩnh Hằng phát nữa, sẽ không lo lắng xúc phạm hắn chọc giận hắn.

"Cậu tự xử lý đi, tôi đi đây." Lâm Tĩnh Hằng đanh mặt, "Cậu… lại làm gì thế!"

Lục Tất Hành giơ tay nắm sơ mi của hắn, lôi vạt áo sơ mi đã đóng thùng, chùi nước mắt chảy ra vì cười: "Này, anh có thể dọn khỏi 'tủ quần áo' bên cạnh phòng họp không? Đến chỗ em có được không? Chỗ em cách sở chỉ huy cũng không xa."

"Nói tiếng người đàng hoàng đi, đừng làm nũng," Lâm Tĩnh Hằng giật lại, "Ba cậu thì sao, khóa lại?"

Lục Tất Hành mở miệng chém gió như thần: "Em xử lý cho."

Trên mặt Lâm Tĩnh Hằng còn có chút không gượng nổi, hắn không nói được cũng không nói không được, cài khuy, chỉnh trang lại, tuy rằng ngoài mặt không nhìn ra điều gì, lòng bàn chân lại bôi ba lớp dầu, quay người đi luôn.

Lục Tất Hành cười tít mắt nhìn bóng lưng hắn, không thầy tự thông mà huýt sáo, Lâm Tĩnh Hằng đi đến cửa cabin cơ giáp, thoát mạng tinh thần, mới nhớ ra trên người mình thiếu cái gì: "Trả áo khoác cho tôi."

Lục Tất Hành huýt một điệu sáo ngọt ngào, dùng hết tứ chi ôm áo khoác quân phục của Lâm Tĩnh Hằng, vùi mặt vào đó, nháy mắt với hắn mà hít một hơi thật sâu: "Không trả."

Lâm Tĩnh Hằng đen sì mặt không thể làm gì, cau mày dung túng, đòi không được cũng không trêu vào được, hắn đành phải hấp tấp mặc áo sơ mi quay về sở chỉ huy.

Hắn đi khỏi cả buổi, Lục Tất Hành mới ôm chiếc áo khoác kia bò dậy, tự dưng nhảy nhót, không có nguyên do gì cụ thể, chính là rất vui vẻ, huýt sáo không dừng được, cảm thấy mình đối với cơ giáp lạnh băng trống vắng cũng viết được bài thơ hoặc hát bài gì. Cậu đứng chuẩn bị một lúc mà thật sự không có tài năng này, trong đầu chỉ biết nhảy ra mấy câu lộn xộn của người khác, râu ông nọ cắm cằm bà kia xào một nồi, cảm thấy rất thú vị, định ghi lại gửi Lâm Tĩnh Hằng, nhưng vừa mở thiết bị đầu cuối cá nhân lại phát hiện mình đã quên sạch hết rồi.

Thi từ ca phú lộn xộn xuôi dòng xuống theo mạch suy nghĩ như vô số tia lửa của cậu, chỉ để lại linh hồn rất đỗi tĩnh mịch sau khi chấn động qua đi.

Tại sao trong mọi câu chuyện đều phải có tình yêu? Chẳng lẽ trừ nó ra, mọi người không còn gì hay để viết?

Lúc này Lục Tất Hành mới hơi hiểu, thì ra thật sự rất đáng viết. Cậu vắt chiếc áo khoác kia lên vai, yên ắng chuồn ra từ cửa cabin khuất của cơ giáp, nghe thấy trong trạm cơ giáp đang nói "các bộ ngành vào vị trí", đi tới chỗ Độc Nhãn Ưng.

Độc Nhãn Ưng mới nhìn thấy Lâm Tĩnh Hằng gấp gáp điểm danh ở sở chỉ huy rồi dẫn một đám người lên trọng tam, yên tâm cho rằng mình đã cắm điểm thành công, lúc này đang định đi.

Trông thấy Lục Tất Hành lắc lư đến trước mặt, Độc Nhãn Ưng biết rõ còn hỏi: "Tìm ai? Muốn làm gì?"

Lục Tất Hành cố ý ho khan một tiếng: "Tìm Lâm tướng quân, con nghe nói bản vẽ quy hoạch nhà máy công nghiệp quân sự ra rồi nên đến xem thử."

Độc Nhãn Ưng ngậm điếu thuốc, liếc nhìn cậu làm bộ – bản thảo thiết kế của bản vẽ quy hoạch nhà máy công nghiệp quân sự chính là đám người đội công trình này làm ra. Độc Nhãn Ưng bĩu môi, hèn hạ nói: "Lâm tướng quân à, Lâm tướng quân không có ở đây, ba mới nhìn thấy hắn đi rồi, phải bay đến hành tinh khác. Không biết khi nào về, không chừng tiện thể đi công chiếm Thiên Hà Số 7 luôn đó."

Lục Tất Hành liền "Ồ" một tiếng, trước mặt lão mèo Ba Tư, như quảng cáo quần áo, thong thả mặc áo khoác của Lâm Tĩnh Hằng lên người, khoe hết toàn bộ chi tiết của cái áo này cho Độc Nhãn Ưng thấy.

Độc Nhãn Ưng ngớ người một lúc, đột nhiên nhận ra áo khoác quân phục này là của ai, lại nhìn Lục Tất Hành đầu tóc bù xù, mặt tươi hơn hớn bỉ ổi, phát điên lên: "Lâm Tĩnh Hằng đường đường một… Hắn là chồn biến thành à! Loại chuyện trộm đạo này cũng làm được, có xấu hổ không?!"

Lục Tất Hành huýt sáo lưu manh, thưởng thức Độc Nhãn Ưng nổi trận lôi đình.

Độc Nhãn Ưng vỗ gáy cậu một phát: "Cút đi, đừng ở đây ra vẻ với tao, nuôi mày còn không bằng nuôi chậu hoa!"

Lục Tất Hành dựa lên bậc thềm trước cửa tòa nhà sở chỉ huy, chịu một cú như gãi ngứa của lão mèo Ba Tư, lắc đầu: "Ba, mọi người cùng nhau vào sinh ra tử thời gian dài như vậy, ba thừa nhận mình có hiểu lầm với anh ấy chưa?"

Độc Nhãn Ưng: "Hiểu lầm hắn là một tên khốn nạn? Tao đã hiểu lầm à?"

Song nói thì nói như vậy, sự bực tức trên mặt lão lại bớt đi rất nhiều, Độc Nhãn Ưng cúi đầu lấy điếu thuốc, liếc Lục Tất Hành một cái, nhìn dáng vẻ ngu ngốc của thằng con khờ khạo hoàn toàn không hay biết gì bị người ta mê hoặc đến ngũ mê tam đạo, liền biết tấm "hổ phù hình người" này đã thuộc về Lâm Tĩnh Hằng lâu rồi. Hắn có thể lấy đây nghênh ngang trở về liên minh, triệu đủ Bạch Ngân Thập Vệ, uy hiếp tất cả cựu bộ của Lục Tín đang ở tuyến đầu đối kháng hải tặc.

Trong buổi loạn lạc yêu ma quỷ quái ùn ùn thế này, kẻ độc ác có thể dễ dàng làm mưa làm gió, không cần cẩn thận nhìn trước ngó sau như hắn.

Hắn che giấu bí mật thân thế Lục Tất Hành còn kín hơn chính mình, hắn ở lại Thiên Hà Số 8, thậm chí cẩn thận giấu nhân vật định trước sẽ gây ra mưa máu gió tanh là hắn phía sau màn của Tổng trưởng Edward, sợ dẫn đến cuồng phong, thổi gãy ngọn cỏ non còn yếu ớt trên cánh đồng hoang vu này. Mỗi lần đều dõng dạc nói sẽ thấy chết không cứu, mỗi lần đều hành mình cứu tử nhất sinh, thật sự không có khiếu làm một dã tâm gia.

Độc Nhãn Ưng nóng nảy nhưng không ngu ngốc, nghe nói hướng đi của các cựu bộ Lục Tín ở liên minh sau này, dần dần cũng muộn màng hiểu được một chút, chỉ là đôi khi nghĩ đến vẫn rất tức giận, cảm thấy tên lỏi Lâm Tĩnh Hằng quá bảo thủ, cái vẻ thối tha "ta sắp xếp hết thảy, ta không giải thích, ai ta cũng không tin" đó rất gợi đòn.

Lục Tất Hành nói: "Ba nói anh ấy là con nuôi của tướng quân Lục Tín, đó không phải người ba từng đi theo à? Lâm còn xây dựng quảng trường và tân chính phủ cùng mọi người, sao ba không thể ái ốc cập ô một chút?"

Độc Nhãn Ưng lẩm bẩm một câu: "Lục Tín không dạy dỗ ra loại khốn nạn này, mẹ kiếp chắc chắn là hắn tự thành ra như thế – mày rốt cuộc thích gì ở hắn, thiếu người ngược đãi à?"

Lục Tất Hành buột miệng nói: "Đẹp trai mà."

Độc Nhãn Ưng không cách nào phản bác, á khẩu suýt ngã ngửa.

"Đặc biệt đẹp trai, hồi nhỏ xem hình anh ấy con có thể liếm nửa ngày, thừa nhận đi mà, ba?"

"Ai là ba mày? Tao không phải là ba mày, nói bao nhiêu lần rồi, mày được tao nhặt trong thùng rác về, tao không đẻ được cái loại dại trai ngu ngốc này, cút cút cút!" Độc Nhãn Ưng mệt mỏi xua tay, miệng đuổi Lục Tất Hành cút, bản thân lại hồn bay phách lạc đứng dậy tự cút, quyết định hái mấy đóa hoa trắng đến trước tượng Lục Tín tạ tội.

Lúc này, một nghiên cứu viên đội công trình vội vã chạy tới: "Thầy Lục, thầy ở đây à, tôi đang tìm thầy đây!"

Lục Tất Hành tâm trạng phấn khởi đáp một tiếng: "Có chuyện gì vậy?"

"Lần trước các thầy lấy được tài liệu mã hóa từ hang ổ Hiệp hội chống Utopia, chúng tôi theo phương án của thầy, thử mã hóa Pollo xoay tròn, tìm được một chút phương pháp rồi, thầy mau đến xem thử đi."

Lục Tất Hành nhảy bật lên.

Hai mươi phút sau, Turan nghỉ ngơi qua loa cũng chạy đến.

Các nghiên cứu viên vẻ mặt cuồng nhiệt, cơ bản không nhớ họ đang làm gì, toàn thể đắm chìm trong niềm vui của trò chơi giải khóa, Lục Tất Hành dẫn một đám dân kỹ thuật tìm khắp Thiên Hà Số 8 mở cuộc họp ngắn, ngay cả Tổng trưởng gọi cũng không để ý, chuyên tâm phá giải mã hóa.

Turan thuê một phòng nghỉ nhỏ kế bên, thay Lâm Tĩnh Hằng phê duyệt xong quân bị tiêu hao gần đây, khi đang viết ý kiến cho kế hoạch trưng binh của Thiên Hà Số 8, nghe thấy bên cạnh vọng đến một tiếng reo hò, cô vội vàng tắt thiết bị đầu cuối cá nhân chạy sang.

Chỉ thấy trên màn hình lớn ba trăm sáu mươi độ chính giữa, văn kiện và tư liệu chi chít lộ ra hình dáng thật.

Nghiên cứu viên thử mở một đoạn phim, một người phụ nữ quay mặt về ống kính, xuất hiện trước mặt mọi người.

Cô ta mặc áo blouse của nghiên cứu viên, mái tóc dài buộc túm đơn giản sau đầu, không son phấn, hơi tiều tụy, nhưng ngũ quan vô cùng xinh đẹp, khi đôi mắt màu xám lạnh lùng nhìn xuyên qua màn hình, tự dưng khiến người ta cảm thấy kinh tâm động phách.

Turan ngẩn ngơ, nhìn cô ta, trong lòng trỗi lên cảm giác quái dị.

"Hệ thống nguồn năng lượng còn không đến 15%, hệ thống nguồn năng lượng dự phòng đã bị nổ hủy, tôi hết đạn cạn lương, đang ghi lại đoạn này dưới kính ngắm của Lâm Úy."

Chưa dứt lời, ống kính rung mạnh, hình ảnh hơi nhòe, có thể nhìn thấy phần đuôi cơ giáp tựa hồ đã bị bắn trúng tóe ánh lửa, người trên cơ giáp hoảng sợ chạy qua.

Người phụ nữ quay đầu thoáng nhìn, nở nụ cười: "Đạn đạo hạt nhân cỡ lớn, xem ra hắn thật sự là ngay cả chào tạm biệt cũng không chịu."

97. Quyển 4 - Chương 97

"Tôi là Laura Gurdon…"

Turan trợn tròn mắt, khuôn cằm nhọn và đôi mắt như mù sương của người phụ nữ trên màn hình khiến cô có cảm giác quen thuộc, nhất thời lại không nhớ nổi là đã gặp ở đâu. Cô ta còn mang họ "Gurdon", nhưng cả gia tộc Gurdon nổi tiếng của Votaw đều mê ống kính, trong nhà đến một viên gạch khiêm tốn cũng không có, không có ai mà Turan không biết, vậy cô ta là ai? Thân thích chi thứ của nhà Gurdon? Hay vừa vặn mang cái họ xúi quẩy này?

"… Người phụ trách viện nghiên cứu số 1 'TDGEC'…"

Turan giật mình, chợt nhớ ra thân phận người này, cô quay đầu trực tiếp dùng quyền quan chỉ huy tắt đoạn phim và màn hình lớn, các nghiên cứu viên tham gia giải khóa không biết xảy ra chuyện gì, mù tịt quay đầu nhìn nữ sĩ quan sắc mặt u ám.

Turan nhanh chóng định thần lại, khoát tay, trong các nghiên cứu viên tham dự giải khóa có mấy người trước kia thuộc đội bảo trì cơ giáp của Bạch Ngân Cửu, Lục Tất Hành mượn đi mãi không trả, dù sao cũng là cựu bộ, vừa nhìn thấy sắc mặt và động tác tay của Turan, liền rất ăn ý tiến lên, chia nhau tắt thiết bị xử lý, chặn mạng nội bộ sao Khải Minh trong phạm vi nhỏ, đồng thời cấm sao chép và gửi văn kiện.

"Xin lỗi," Turan mau chóng ứng đối kiểu chính phủ, "Tôi vừa nhìn thấy trong thư mục mã hóa tồn tại rất nhiều tài liệu thực nghiệm, tựa hồ có liên quan đến thực nghiệm sinh hóa của Hiệp hội chống Utopia, một khi tiết lộ ra ngoài, có thể sẽ tạo thành nguy hiểm và khủng hoảng công cộng, để an toàn, cần qua chuyên gia thẩm duyệt mới có thể xem xét công bố, hi vọng các vị hiểu cho."

Thành viên tổ kỹ thuật hỗ trợ phá giải mã hóa ở đây đều là dân kỹ thuật kiểu hacker như Lục Tất Hành, hứng thú với sản phẩm điện tử cao hơn vật sống, so với kiếm chuyện trước mặt người cầm súng, mọi người vẫn muốn về nhà chơi game hơn, vì thế hết sức thức thời tỏ vẻ lý giải, nối đuôi nhau đi ra trước ánh nhìn nét cười không lên khóe mắt của Turan.

Turan thấp giọng phân phó: "Mời Tổng trưởng Edward đến, liên lạc Lâm tướng quân."

Lâm tướng quân đúng như dự kiến không liên lạc được. Họ phải đi đánh cướp căn cứ bí mật của bọn buôn ma túy, căn cứ bí mật đương nhiên sẽ chặn mạng thông tin bên ngoài, hòng đảm bảo hành động đánh lén tuyệt đối thành công, sau khi tiến vào phạm vi cảnh giới của đối phương, rất có thể Lâm Tĩnh Hằng sẽ lựa chọn cắt đứt truyền tin viễn trình đến từ chính họ, để tránh thời điểm tín hiệu xuyên qua điểm nhảy vũ trụ bị đối phương chặn lại.

Turan bình thản thở ra một hơi, cúi đầu xoa xoa tay, trầm tư đi qua đi lại vài bước.

Lúc này, Lục Tất Hành vẫn ở bên cạnh không lên tiếng đột nhiên hỏi: "Viện nghiên cứu số 1 TDGEC, chính là 'Bạch Tháp' trong truyền thuyết?"

"TDGEC" tên đầy đủ là "Trung tâm phát triển kỹ thuật Vườn Địa Đàng", trong đó, viện nghiên cứu số 1 là trung tâm của trung tâm, do công trình kiến trúc cao hàng trăm mét, bên ngoài lại sơn màu trắng, dân gian còn gọi là "Bạch Tháp". Trong Bạch Tháp, tập hợp nhân tài các lĩnh vực như kỹ sư mạng, nhà sinh vật học, nhà nhân loại học cấp cao nhất trên thế giới, là cơ quan nghiên cứu khoa học quyền uy nhất, nó phụ trách tất cả sự vụ kỹ thuật liên quan đến Vườn Địa Đàng.

Turan ngước nhìn lên: "Cậu có biết bà ta là ai không?"

Lục Tất Hành suy nghĩ một thoáng: "Nếu tôi nhớ không lầm, ủy ban quản lý Vườn Địa Đàng có bảy ủy

viên chính, trong đó một vị tựa hồ chính là họ 'Gurdon'?"

"Gia tộc Gurdon là một trong những người đặt móng Vườn Địa Đàng," Turan nói, "Cậu biết đối với quyền quý Votaw mà nói, làm từ thiện là việc cần thiết hằng ngày, gia tộc Gurdon từng tìm kiếm một đám trẻ mồ côi trí tuệ hơn người, xây một trường công ích trên tiểu hành tinh sát biên giới Thiên Hà Số 1, quỹ của gia tộc bọn họ sẽ duy trì cho trường hoạt động, mỗi một đứa trẻ được nhận nuôi đều phải ký hợp đồng với nhà Gurdon, cam đoan sau khi tốt nghiệp sẽ làm việc cho gia tộc bọn họ năm đến mười năm. Laura Gurdon tốt nghiệp ở nơi đó."

"À, bồi dưỡng nhân tài, đôi bên cùng có lợi." Lục Tất Hành lý giải gật đầu, "Như vậy xem ra quý cô Laura này là người nổi bật trong đó?"

"Người nổi bật? Không chỉ vậy." Turan nói bằng giọng nhẹ mà tốc độ cực nhanh, "Laura Gurdon là một thiên tài, sau đó bị lão già nhà Gurdon – chính là lão bất tử chiếm ghế ủy viên Vườn Địa Đàng vừa ý, chỉ đích danh bồi dưỡng trọng điểm, nhận làm con gái nuôi trên danh nghĩa, và cho đổi sang họ Gurdon. Dựa vào nhà Gurdon làm chỗ dựa và tài hoa của bản thân, bà ta bảy mươi hai tuổi đã vào làm chủ tòa tháp trắng, sau đó lại đại diện cho quản ủy hội kết hôn chính trị với quân ủy, gả cho trung tướng Lâm Úy."

Lục Tất Hành rất đỗi bất ngờ: "Cô nói người đuổi theo đánh bà ta trong đoạn phim vừa rồi là chồng bà ta?"

"Đúng, nhưng đây chưa phải là trọng điểm, trọng điểm là, đôi vợ chồng bằng mặt không bằng lòng này sau đó có một đôi long phượng thai," Turan dừng lại, "Bé trai tên Lâm Tĩnh Hằng."

Cằm Lục Tất Hành suýt nữa rơi trúng ngực: "… Cái gì?"

Hope từ mái nhà viện nghiên cứu đi ra, vừa mới lấy được kết quả kiểm tra chất lượng thực phẩm nông trường – rất lý tưởng, màu xanh không ô nhiễm, vị tuyệt hảo, hơn nữa rất thích hợp làm nguyên liệu chiết xuất ống tiêm dinh dưỡng và cao dinh dưỡng.

Chu Lục dẫn mấy vệ binh đi theo ông ta, người thân phận tiền tù binh đi lại trong căn cứ vẫn cần giám thị, cũng may Hope là một thần bịp hòa nhã, chẳng những không để ý, còn chuyện trò rất vui vẻ với các vệ binh, chia hàng mẫu kiểm tra còn lại cho mọi người.

"Đây là mật tự nhiên à?" Chu Lục thích thú quệt một ít lên ngón tay liếm thử, "Trước kia ở Thiên Hà Số 8 chưa từng gặp, toàn là nhân tạo… Ồ, không ngọt như tôi tưởng tượng."

"Các cậu ăn chất làm ngọt nhiều quá rồi," Hope mặt mũi hiền lành nói, "Đối với người thời đại viễn cổ sống cùng tự nhiên mà nói, vị ngọt đại diện cho ca-lo cao, khi thức ăn thiếu thốn, là thứ hiếm có và quý giá, thế nên ký ức tốt đẹp về vị ngọt giữ lại trong gien của chúng ta, các chất làm ngọt tổng hợp đời sau thì không lãng mạn như vậy."

"Đúng, giống như búp bê tình dục sản xuất hàng loạt dựa theo mặt nữ thần… A, xin lỗi, đi với bọn họ lâu

quen rồi, quá thô tục." Chu Lục ngửi miệng chai, lại quý trọng đậy kỹ, "Có mùi hoa, con gái chắc sẽ thích?"

Hope hết sức thiện ý cho hắn một nụ cười mỉm chế nhạo.

"Ôi, không phải đâu," Chu Lục xấu hổ xua tay, "Bọn tôi huấn luyện hằng ngày yêu cầu rất nghiêm đối với ca-lo trong thức ăn, tôi dù sao cũng không dám ăn quá nhiều, để cho đám nhóc kia được rồi… Tôi thật sự không có ý gì, thầy Lục luôn cảm thấy tôi biến thái, oan chết đi được."

Trong khi nói chuyện, mấy học sinh của Lục Tất Hành đúng lúc đi qua, hình như đang tranh luận gì, Gà Chọi vác trên vai linh kiện cơ giáp không biết tháo từ đâu, Bạc Hà cách thật xa nhìn thoáng qua bên này, thấy Chu Lục liền làm mặt quỷ.

"Tôi nghe nói họ đang thiết kế một loại cơ giáp sơ cấp." Chu Lục khá kiêu ngạo nói với Hope, "Nếu có thể thành công, người thường sẽ dễ dàng điều khiển loại cơ giáp sơ cấp này như tập đi xe đạp, không phải lợi hại rồi? Lỡ như có chiến tranh, mỗi người đều có thể làm quân vũ trụ."

"Thế ư?" Thần sắc Hope lóe lóe, "Trong chiến tranh cấp vũ trụ, vũ khí hữu hiệu phải là năng lượng cao cực nóng, thậm chí cấp hạt nhân, cơ giáp sơ cấp hơn cũng thế thôi? Mấy thứ này đem xuống đất liền, là có thể dễ dàng san bằng một thành phố, người bình thường có thể nắm tay thứ ma quỷ này như đi xe đạp, cậu cảm thấy rất lợi hại à? Tôi lại cảm thấy rất đáng sợ."

Chu Lục ngớ ra: "Cũng là đạo lý như vậy… Nhưng đây là bài tập của lớp mà, không cần quá coi là thật, sách đọc một ngàn lần cũng không học được nhiều bằng tự tay tháo dỡ thiết kế một cơ giáp mà…"

Đang nói thì chính hắn cũng cảm thấy không đúng, các thiếu niên lòng tràn đầy tò mò loay hoay vũ khí tính sát thương quy mô lớn trong bài tập, mà những người khác còn cảm thấy rất kiêu ngạo.

"Thời kỳ đặc biệt, chẳng có cách gì, khắp nơi đều đang chiến tranh, kỹ sư thiết kế cơ giáp căn bản không đủ dùng, chúng tôi cũng phải bảo vệ mình mà." Chu Lục nói, "Đôi lúc suy nghĩ, thật sự cảm thấy rất khó chịu, giống như nhìn mọi người cùng nhau đạp trên vách đá và dây thép, đến chỗ ông nghe tiếng chim hót lúc sáng sớm một chút cũng thoải mái hơn rất nhiều."

Đúng lúc này, họ gặp Tổng trưởng Edward đi tới trước mặt, Tổng trưởng dẫn nòng cốt tân chính phủ vội vàng đến viện nghiên cứu.

"Kỳ lạ," Chu Lục nhìn theo những người này, "Tổng trưởng không thường xuyên đến viện nghiên cứu đâu."

Một vệ binh ở cửa trả lời: "Hình như là thầy Lục và mọi người đã phá giải mã hóa tài liệu hạch tâm của Hiệp hội chống Utopia."

Trong vệ binh có rất nhiều người là tân binh của Đội Tự Vệ, lúc này mới thoát khỏi trạng thái thất học chưa bao lâu, những nan đề mã hóa và kỹ thuật phức tạp cơ bản nghe không hiểu, đại để là nghe góp vui

rồi thôi.

Hope lại trầm mặc, quay đầu nhìn hướng nhóm Tổng trưởng đi khỏi, ánh mắt hơi trầm xuống.

Cùng một thời gian, một trạm không gian nhân tạo khổng lồ thong thả vòng qua gần sao Cayley, nó khoảng hai trăm kilomet vuông, khối lượng vô cùng lớn, trên đó vũ khí trang bị, vật tư chiến lược vân vân, thật sự không thiếu gì, lượng dự trữ sắp bằng một căn cứ dự phòng Xú Đại Tỷ vơ vét, điều khiển người ta căm phẫn nhất là, một vật khổng lồ như vậy lại có hệ thống động lực của riêng mình, có thể lái đi như tàu vũ trụ và cơ giáp!

Vật khổng lồ như cứ điểm không trung này một tiếng trước còn thuộc về một chi hải tặc Quân Đoàn Tự Do hung hăng, bây giờ đã về tay Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng dùng một tiểu đội đóng giả dân buôn lậu vũ trụ, giả vờ lưu lạc đến đây, gặp trạm không gian một con dê béo như vậy, muốn đục nước béo cò vào ăn trộm – tội phạm buôn lậu lưu lạc do tiên sinh Hoàng Thử Lang đóng vai chính, tương đối đúng bản sắc, sau khi "bị bắt", trong hải tặc có kẻ từng đi chợ đen vực ngoại, còn nhận ra lão buôn lậu cáo già này.

Hoàng Thử Lang thuận sào bò lên, thừa cơ thêm mắm thêm muối đắp nặn cho mình một hình tượng lưu manh vùng vẫy cầu sinh trong kẽ hở.

Đám ôn con Quân Đoàn Tự Do này vốn muốn mở rộng nguồn tiêu thụ "Nha Phiến" ở Thiên Hà Số 8, khổ nỗi lạ nước lạ cái, mỗi lần vừa đến đã bị quân tự vệ Thiên Hà Số 8 xuất quỷ nhập thần đuổi đánh, hết sức đau đầu, đang cần một địa đầu xà có thể lừa gạt để liên thủ, lúc này "có được hoàn toàn không tốn công", lập tức sinh ra ý định mời chào.

Thế là đám Hoàng Thử Lang trà trộn thành công vào trạm không gian, sau đó lập tức ra tay cắt điện trung tâm chỉ huy trạm không gian, mở cửa sau trạm thu phóng cơ giáp, đồng thời, họ còn dùng thiết bị quấy nhiễu tín hiệu Lục Tất Hành sao chép từ Hiệp hội chống Utopia quấy nhiễu mạng nội bộ của trạm không gian, khiến hệ thống theo dõi cũng tạm mù chốc lát, chờ đến khi trạm không gian không hề chuẩn bị phát hiện ra, mạng tinh thần của trọng tam đã bao trùm cả kho cơ giáp, trang bị vũ khí sung túc đều thành bùa đòi mạng.

Lâm Tĩnh Hằng cơ hồ không tốn một phát súng một viên đạn, đã khống chế cả trạm không gian.

Bọn tù binh trong trạm không gian bị lính máy móc dồn dập khống chế, Lâm Tĩnh Hằng bước xuống trọng tam, Trạm Lư hình người như thư ký đi theo sau, việc đầu tiên chính là cho Hoàng Thử Lang dừng động lực của trạm không gian – tại niên đại vật tư khan hiếm, ngay cả Lâm tướng quân xuất thân thiếu gia cũng bị nhiễm tính keo kiệt, bắt đầu hơi nhìn không nổi có người lãng phí nguồn năng lượng.

"Trạm thu phóng cơ giáp xây dựng đúng tiêu chuẩn, quỹ đạo, quy cách mật khẩu ra vào, thậm chí kiểu dự trữ năng lượng, đều nhất trí cao độ với tiêu chuẩn của quân ủy liên minh." Trạm Lư nói, "Gần như nghiêm cẩn, có nghĩa là bản thân trạm không gian và những vật tư quân bị này đều là sản xuất hàng loạt."

Lâm Tĩnh Hằng: “Nguyên bộ? Lắm tiền nhiều của đấy.”

Trạm thu phóng và vật tư quân bị đồng bộ không dễ dàng có được, ít nhất trước khi hệ thống công nghiệp quân sự của Thiên Hà Số 8 hoàn thành, căn cứ quân sự trên sao Khải Minh hoàn toàn không đồng bộ với mớ cơ giáp đoạt được từ khắp nơi, toàn dựa vào Lục Tất Hành dẫn đội công trình chắp vá lung tung “đổi phích cắm”.

Lâm Tĩnh Hằng dừng một chút: “Nếu đây cũng là Quân Đoàn Tự Do, ngươi có nhận thấy bất đồng không?”

Trạm Lư trả lời: “Đúng vậy tiên sinh, dựa theo số liệu lịch sử, cơ giáp võ trang của Quân Đoàn Tự Do đặc điểm là nhỏ lẻ và rải rác, tuy rằng họ thích thử các loại sự vật mới mẻ, nhưng phải nói rằng, kinh phí của họ nhìn không hề đủ.”

“Giống như kim chủ xa tận liên minh của họ tự mình đến Thiên Hà Số 8, dát vàng đeo bạc cho chúng ta cướp vậy,” Lâm Tĩnh Hằng đảo ánh mắt qua trạm không gian, lẩm bẩm, “Thiên Hà Số 8 có lợi để kiếm ư? Hơi kỳ lạ đấy, tại sao?”

“Tướng quân, xử lý tù binh trạm không gian hoàn tất, sắp khôi phục truyền tin viễn trình với căn cứ sao Khải Minh…”

Trạm Lư đột nhiên cảnh báo: “Cẩn thận!”

Mấy tù binh vốn đờ đẫn bị lính máy móc bắt giữ ở một bên ánh mắt đột nhiên thay đổi, giãy khỏi cánh tay máy, vẻ mặt dữ tợn, hung ác lao tới Lâm Tĩnh Hằng.

Cánh tay máy và dây trói đều vượt xa cực hạn sức mạnh cơ thể người, mấy người này rõ ràng đã bị cấy chip cổ quái gì, hoàn toàn mất đi cảm giác đau, mà do dùng sức quá mạnh, bả vai và cánh tay vặn vẹo mất tự nhiên, tích tắc giãy ra liền gãy xương nhiều chỗ, vậy mà họ không hề có phản ứng.

Lính máy móc lập tức đuổi theo, mà vệ binh của Lâm Tĩnh Hằng phản ứng cũng rất nhanh, súng laser và đạn nổ cỡ nhỏ quét ra thành dải, cơ thể đám tù binh như dưa hấu bị vật nặng đập nát, máu thịt phun ra từng mảnh.

Nhưng dù ngực bị đạn nổ bắn thủng lỗ, lòi cả xương sườn, cũng không cản nổi họ đỏ mắt muốn lao lên!

Lâm Tĩnh Hằng chắp tay sau lưng không nhúc nhích, các vệ binh bên cạnh hắn nhanh chóng chuyển hướng nòng pháo sang chân những tù binh quái vật này, đám tù binh nằm xuống hàng loạt, lại vẫn như lũ sâu chết mà không cứng xác, không chịu bỏ cuộc bò tới, để lại vết máu thật dài trên mặt đất, khiến người ta lạnh sống lưng.

Kẻ ương ngạnh nhất đã gần bò tới chân Lâm Tĩnh Hằng, đương khi hắn giơ đôi tay xương trắng ởn sắp chạm đến mũi giày Lâm Tĩnh Hằng, một viên đạn nổ loại nhỏ xuyên qua cổ hắn, một con chip bay ra, hắn

khựng lại, không nhúc nhích nữa.

Máu bắn lên tay áo Lâm Tĩnh Hằng, để lại một vết đỏ trên mu bàn tay.

"Tai ương đổ máu." Trong lòng Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên hiện lên từ như vậy, hắn tiện tay chùi, không có phản ứng đối với tình hình bất ngờ như địa ngục nhân gian này, nhấc chân đi về phía trước, phân phó, "Sau khi truyền tin viễn trình khôi phục, nói cho Turan…"

Còn chưa dứt lời, yêu cầu liên lạc của sao Khải Minh trực tiếp gửi đến thiết bị đầu cuối cá nhân, Lâm Tĩnh Hằng hơi bất ngờ – Tổng trưởng Edward và nhóm ban bệ lâm thời đều đến đông đủ, thông qua tín hiệu viễn trình không ổn định lắm, toàn thể vẻ mặt nghiêm trọng nhìn hắn.

"Tướng quân," Turan nói, "Hai tiếng trước, nhóm thầy Lục phá giải tài liệu mã hóa hạch tâm của Hiệp hội chống Utopia, ngài cần xem cái này."

Vết máu trên mu bàn tay Lâm Tĩnh Hằng chưa hoàn toàn lau sạch, do thường niên làm việc trên vũ trụ nên da hắn ít nhiều nhợt nhạt, bị bôi vệt đỏ kia, tựa một cánh hoa nổi bật và xui xẻo.

Người phụ nữ với đôi mắt xám hiện ra trên thiết bị đầu cuối cá nhân nơi cổ tay hắn, cùng vết máu tôn nhau lên, bà ta xa lạ và quen thuộc như vậy, Lâm Tĩnh Hằng sửng sốt một giây, hô hấp dường như đột nhiên bị cái gì chặn ngang.

"Tôi là Laura Gurdon, người phụ trách viện nghiên cứu số 1 'TDGEC', từ khi tốt nghiệp đến nay, đã phục vụ cho Vườn Địa Đàng gần trăm năm, hôm nay tôi để lại những lời này, là muốn cho mọi người biết chân tướng Vườn Địa Đàng – nó là một quái vật vượt thời đại, nuốt hết phẫn nộ, lo âu, đau khổ và ngu muội, nó không để bất cứ một người nào thua trên điểm xuất phát, có thể rút ngắn giáo dục cơ sở gần hai mươi năm còn một tháng, nó là thiên đường mà loài người tự tay xây dựng cho mình."

"Mọi người đều từng nghi ngờ nó, kể từ khi liên minh thành lập, vấn đề việc riêng tư cá nhân trong Vườn Địa Đàng có thể được bảo đảm hay không luôn là đề tài bàn luận kéo dài không ngừng. Chúng ta đều có thường thức, giả sử một hệ thống có thể theo dõi hỉ nộ ai lạc, hormone lên xuống của bạn, phải chăng trước mặt nó chúng ta không hề có bí mật đáng nói? Suy nghĩ của chúng ta còn thuộc về chính chúng ta hay không, có còn ý chí tự do hay không? Sau đó chúng ta quen với Vườn Địa Đàng, đã giải quyết được hai vấn đề này, đầu tiên, hình thái ý thức xã hội chuyển sang cổ xúy 'không việc gì không thể công khai', biểu đạt thẳng thắn trở thành một đức tính tốt đẹp mới, đòi hỏi riêng tư quá mức trở thành chủ nghĩa bảo thủ. Kế tiếp, chúng ta có lập pháp, có giám sát nghiêm khắc, hết thảy trong Vườn Địa Đàng đều là phúc lợi vì nhân loại, sẽ không can thiệp một chút ý chí tự do, đúng không?"

Người phụ nữ thần sắc nhạt nhẽo, nói năng rõ ràng, hình thành sự đối lập cực rõ rệt nào đó với cơ giáp nổ liên tiếp không ngừng và đám người kinh hoảng, đèn cảnh báo trong cơ giáp chiếu mặt bà ta chợt sáng chợt tối.

"Nếu chúng ta còn một chút ý chí tự do, tại sao chúng ta tin những lời nhảm nhí này?"

"Nếu chúng ta còn một chút ý chí tự do, tại sao chúng ta sẽ quên – phẫn nộ, lo âu, đau khổ và ngu muội căn bản không phải là chỗ thiếu hụt nhân loại cần chiến thắng, đó chính là diện mạo vốn có của linh hồn nhân loại, những thứ xấu xí hận không thể lập tức vứt bỏ trong lòng các bạn đó, chính là bản thân ý chí tự do!"

98. Quyển 4 - Chương 98

Lâm Tĩnh Hằng vừa mới hiệu suất cao triệt phá một hang ổ buôn ma túy kỳ lạ, xử lý vài người chip quái thai giương nanh múa vuốt, chuẩn bị mang con chip rơi ra trở về cho đội công trình chắp vá của hắn phân tích xem có huyền cơ gì... Hắn còn kiếm được một khoản vật tư lớn nhìn rất khả quan – hơn hai trăm kilomet vuông, một trạm không gian nhân tạo cỡ lớn như vậy, bên trong toàn là quân nhu hoàn hảo, cảm ơn khoa học kỹ thuật vĩ đại, một ống tiêm dinh dưỡng có thể duy trì sinh mạng một người sự trao đổi chất không mạnh lắm trong suốt mấy tháng, ống tiêm dinh dưỡng dự trữ ở đây đủ để chính phủ Thiên Hà Số 8 thở phào một hơi, tại thời đại chết tiệt này, thậm chí thứ này còn có thể dùng để tăng độ tin cậy cho tiền tệ của tân chính phủ.

Hắn suýt nữa biến thành một thợ săn nuôi gia đình bằng nghề "săn thú", nghèo khó bận rộn, dắt díu cả nhà.

Cho đến khi hắn nhìn thấy người phụ nữ này.

Bà thoáng chốc đã túm hắn từ Thiên Hà Số 8 hoang vắng tùy tiện về liên minh lạnh như băng, Lâm Tĩnh Hằng biểu cảm trống rỗng đứng ở đó, nhất thời cơ hồ quên mất mình đang ở đâu.

Tướng quân Lâm Úy cha của hai anh em nhà họ Lâm là một con cháu quyền quý rất thuần túy, cha mẹ đều là liệt sĩ hi sinh vì chính phủ liên minh, bản thân Lâm Úy thì được Nguyên soái Woolf nuôi nấng trưởng thành, người có công lớn của liên minh đều là chú bác trưởng bối của ông ta, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cuộc đời ông ta nên tuần tự từng bước thăng quan phát tài, nếu có chút tài hoa, có thể sẽ trở thành ứng cử viên cho Nguyên soái quân ủy tân nhiệm, cả đời tầm thường cũng không hề gì, như vậy cuộc đời ông ta còn có thể thoải mái hơn, kẻ địch chắc chỉ có phát tướng hói đầu sau trung niên, và bọn nhóc con nổi loạn không nghe dạy dỗ trong nhà.

Người đàn ông như vậy, có lẽ sẽ là một người cha tốt lịch thiệp chín chắn, hoặc là một tay ăn chơi chẳng ra gì, nhưng bất kể thế nào, tựa hồ ông ta đều không nên là một người đàn ông trầm lặng kiệm lời, ánh mắt u ám.

Ông chết quá sớm, ấn tượng lớn nhất của Lâm Tĩnh Hằng đối với ông, chính là ánh mắt như bị ướp đá, và chưa bao giờ cười.

Lâm Úy đương nhiên chưa từng ngược đãi con mình, trong xã hội văn minh dưới Vườn Địa Đàng cũng không cho phép xảy ra chuyện kiểu này, nhưng ông cũng không hề là một người có thể để con trẻ làm nũng, hỏi "mẹ ở đâu".

Lâm Tĩnh Hằng nhớ mang máng, lúc hắn còn rất nhỏ, tựa hồ rất sợ Lâm Úy mà chẳng vì lý do gì, trong

nhà giống như chưa từng có một người như Laura, ngay cả trước kia ở liên minh cũng chỉ có thể tìm được vài tấm ảnh cũ trên mạng.

Đây lại là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Laura Gurdon biết nói năng biết cử động.

Mà bà ở trong biển lửa sắp ngạt thở nói: "Kỹ thuật người cơ giao hỗ sớm nhất ứng dụng vào giải trí, sau đó chia làm đôi, tiến vào lĩnh vực cơ giáp vũ trụ và trí thông minh dân dụng trong cuộc sống, từ thời đại Lịch Cựu Tinh đã tương đối hoàn thiện. Sau khi liên minh thành lập, mọi người tại niên đại chiến loạn từng hiến toàn bộ gia sản, thúc đẩy liên minh thành lập cố gắng tạo dựng lại gia nghiệp, cũng thúc đẩy kinh tế xã hội phát triển, vì thế sáng lập một loạt sản nghiệp trụ cột, trung ương liên minh giai đoạn đầu hết mực nâng đỡ họ, trong đó 'Vườn Địa Đàng' là hạng mục quan trọng nhất, do tám nhân vật lớn mọi người đều biết dẫn đầu. Chính phủ trung ương liên minh làm cổ đông lớn nhất, tư tưởng lúc ban đầu chỉ là một kênh phục vụ công cộng, hiệp nghị người cơ giao hỗ thống nhất mọi thiên hà, để tất cả công dân bình đẳng và tiện hưởng thụ phúc lợi xã hội mà thôi."

"Sự tình từ khi nào bắt đầu lệch lạc đi?"

"Bắt đầu từ Vườn Địa Đàng lập pháp -"

Đây là một sự kiện lịch sử mọi người đều biết – năm 21 tân lịch, khoang y tế trí tuệ nhân tạo thay thế toàn diện cho bác sĩ loài người, khoang y tế dựa vào Vườn Địa Đàng, mà Vườn Địa Đàng cho tất cả khoang y tế cùng chung số liệu, tương đương với mọi người trên khắp thế giới cùng một thời gian có được cùng một "chuyên gia chăm sóc sức khỏe", an toàn hiệu suất cao lại tuyến trên, cũng thành công giải quyết vấn đề liên quan đến bệnh tật.

Song tương ứng, vấn đề riêng tư cá nhân của bệnh nhân trồi lên, và vài năm sau dẫn đến xã hội lần đầu tiên nghi ngờ Vườn Địa Đàng, lúc ấy đại đa số từ chối công năng "quản lý sức khỏe thực thời" của Vườn Địa Đàng, càng không cần nói đến chấp nhận nó theo dõi mức độ hormone và cảm xúc của mình.

Năm 26 tân lịch, một vụ bê bối nổi tiếng làm bùng nổ sự tẩy chay của mọi người đối với Vườn Địa Đàng – một kẻ con cháu quan chức cấp cao của chính phủ theo đuổi một ngôi sao nữ bị từ chối đã ghi hận trong lòng, thông qua hối lộ có được hồ sơ bệnh án cá nhân của ngôi sao nữ, bao gồm bệnh án cô ta đã chữa trị chứng nóng nảy và nghiện tình dục. Hình tượng trong công chúng của ngôi sao nữ này luôn rất khỏe mạnh chăm chỉ, tên hèn kia đã công bố bệnh án riêng tư của cô để trả thù, nhưng tên đần này không ngờ là, việc này chẳng những không có được hiệu quả hắn muốn, ngược lại dẫn đến sự khủng hoảng của người dân đối với an toàn riêng tư cá nhân, lúc ấy dư luận cơ hồ nghiêng về một phía ủng hộ nạn nhân, ngoài đường toàn là đám đông giơ cao tuyên ngôn tự do phản đối, ép ngược chính phủ liên minh lập tức điều tra, bắt được một loạt phần tử tham hủ trong quản lý Vườn Địa Đàng, sau khi toàn bộ bị xử lý nặng, liên minh tuyên bố lập pháp cho Vườn Địa Đàng.

"Luật Vườn Địa Đàng" có thể nói là thắng lợi vĩ đại của văn minh và dân chủ đương đại, trong sự kiện lần này, phản ứng của chính phủ trung ương liên minh không phụ "tuyên ngôn tự do", thể hiện sự nhạy bén và vô cùng xem trọng đối với dân ý, bộ ngành chấp pháp và lập pháp hiệu suất cực cao, tỏ rõ thái độ sẽ không nhân nhượng bất cứ ai – một vị đức cao vọng trọng nhất trong tám ủy viên chính của Vườn Địa Đàng do con rể dính líu vụ án bị bắt, đã xin lỗi công khai và nộp khoản bồi thường xã hội lớn, từ đây rút khỏi quản ủy hội, tám ủy viên biến thành bảy ủy viên.

"Con số thật là, trước khi vụ bê bối năm 26 bùng nổ, chỉ có 3% công dân lựa chọn sử dụng chức năng 'theo dõi sức khỏe' của Vườn Địa Đàng, đều là bệnh nhân mãn tính ngoan cố, kém xa 30% đề cập trong tuyên truyền lúc bấy giờ, con số này thật sự bắt đầu tăng lên, vừa vặn là sau scandal." Laura Gurdon nói, "Sau khi hội lập pháp bắt đầu thảo luận 'Luật Vườn Địa Đàng', tám ủy viên biến thành bảy ủy viên, 'Luật Vườn Địa Đàng' công khai trưng cầu ý kiến, bảy lần chỉnh sửa, mỗi một lần chỉnh sửa con số này đều tăng lên, sau khi bản thảo lập pháp ban bố, tỷ lệ sử dụng chức năng theo dõi của Vườn Địa Đàng tăng lên đến 64%…"

"Tiến sĩ Gurdon!" Trong âm nền đoạn phim có người la to, "Khoang sinh thái chạy trốn đã chuẩn bị xong, mau đi thôi!"

Laura Gurdon thoáng nhìn chỗ âm thanh phát ra, không hề để ý: "Kết quả của sự kiện lần này, là người dân đều vui mừng, mỗi người đều có thể cảm nhận được văn minh đang tiến bộ, tiếng của mình có thể được nghe thấy, sự đấu tranh và tham dự của họ có thể giúp liên minh trở nên tốt hơn – đồng thời, cũng để một số kẻ thông minh phát hiện quy luật vận hành của xã hội liên minh này."

"Trăm năm sau đó, mỗi lần Vườn Địa Đàng có vấn đề đều sẽ dẫn đến làn sóng dân ý, có một tuần hoàn đang không ngừng quay vòng – quần chúng hăm hở, người dân tự do và chính phủ trung ương khiêm tốn cùng nhau bắt được 'kẻ địch', đấu tranh với họ, cuối cùng chính nghĩa chiến thắng tà ác, chỉnh sửa luật Vườn Địa Đàng, kết cục vui mừng. Cùng một chiêu trò, sau khi tuần hoàn vô số lần, mọi người bắt đầu cài Vườn Địa Đàng trên não mình, coi nó thành người thân tri tâm nhất, ăn uống tiểu tiện đều phải báo, chỉ trăm năm ngắn ngủi, vậy mà toàn thể tin mấy lời nhảm nhí giáo dục có thể truyền vào, mặc cho thứ này tùy ý khắc vẽ trong đầu mình và con cái, biến người thành một con chip học cấp tốc."

"Bởi vì phẫn nộ cái người khác cho phép các bạn phẫn nộ, đấu tranh cái người khác dẫn dắt các bạn đấu tranh, giành được thắng lợi viết sẵn trên kịch bản, mà tự cho rằng mình đã thành chủ nhân của vận mệnh, tự thấy lưng thẳng, dưới chân tự do vô hạn," Khóe miệng sắc bén của người phụ nữ lộ ra nụ cười gay gắt, "Ngoại trừ con khỉ của người huấn luyện thú, tôi không tìm được thứ gì ngu xuẩn hơn dân ý."

"Như vậy tôi lại công bố thêm một chân tướng nữa – mỗi một điều khoản trong luật Vườn Địa Đàng, sau khi viết vào lập pháp, đều sẽ không còn bị người ta vi phạm, giống như pháp luật này không phải viết trên giấy, mà là viết trong gien nhân loại, không phải thưởng phạt rõ ràng, mà như tay Thượng Đế xóa bỏ ý nguyện và năng lực của người phàm tại phương diện làm ác này."

"Chân tướng thứ hai, khi Vườn Địa Đàng muốn xâm nhập vào một lĩnh vực mới không thuận lợi, phát triển nửa năm tỷ lệ người dân tiếp nhận còn dưới 10%, trong hệ thống Vườn Địa Đàng sẽ xuất hiện mấy con sâu làm rầu nồi canh, bị lôi ra xét xử công khai, như tế phẩm bị trói lên cọc thiêu, chờ thiêu xong hoàn thành 'nghi thức lập pháp', ánh sáng Vườn Địa Đàng sẽ chiếu rọi khắp mặt đất."

"Chân tướng thứ ba, 'nghi thức lập pháp' mới đầu bình quân hai đến ba năm sẽ có một lần, sau đó tần suất dần dần thấp đi, đến nay cách nghi thức lập pháp lần gần nhất đã mười lăm năm, theo xã hội phát triển, về sau loại nghi thức này sẽ biến mất trong dòng chảy văn minh, bởi vì mọi người đủ huấn luyện nghiêm chỉnh, hạnh phúc mỹ mãn, sẽ không đưa ra ý kiến khác nữa."

Trong cơ giáp của bà ta truyền đến một tiếng la hoảng: "Tiến sĩ Gurdon, mau rời khỏi, tàu hộ vệ cuối cùng bị bọn họ bắn rơi rồi!"

Laura Gurdon cười, quay về ống kính nói: "Vậy à, Lâm tướng quân, xem ra anh hôm nay rất run tay, một mục tiêu lớn như thế, nhiều đợt bắn hữu hiệu như thế, mà cũng không bắn rơi tôi sao?"

"Tiến sĩ, họ gửi tin nhắn, yêu cầu chúng ta đầu hàng."

Laura Gurdon mặt không biểu cảm nhún vai: "Bảo họ nghỉ chút đi."

"Tiến sĩ, đối phương đang cố gắng xâm lấn mạng tinh thần của chúng ta!"

"À," Bà ta cúi đầu, lấy ra một ống tiêm chip, quay về màn hình đâm vào cổ mình, "Xin lỗi các tướng quân, tôi chưa trải qua huấn luyện quân sự, không tiện đấu tinh thần lực hoặc bẻ cổ tay với các vị, vậy nên tôi phải ăn gian – đưa tôi mạng tinh thần, bọn họ không cướp được đâu."

Lâm Tĩnh Hằng như bị nước đá ngập qua đầu – vị trí chip kia tiêm vào, giống hệt vị trí cấy chip của quái thai khi nãy lao tới bị bắn chết!

Nhưng chip bà cấy cho mình, rõ ràng cao minh hơn nhiều thứ đồ dỏm cấy vào là não tàn của Quân Đoàn Tự Do, như vậy liệu có khả năng, nguồn gốc của chip ma túy "Nha Phiến" chính là bà – người chế tạo "Nha Phiến" không có được trọn bộ kỹ thuật hoàn chỉnh, mà Laura Gurdon rõ ràng có liên hệ với Hiệp hội chống Utopia, lúc ấy Quân Đoàn Tự Do mới thừa cơ tập kích hang ổ Hiệp hội chống Utopia?

"Tại sao trên thế giới hoàn mỹ này lại tồn tại chứng não rỗng, tại sao với kỹ thuật của chúng ta, đến nay vẫn không cách nào giải cứu những 'người đáng thương bị nguyền rủa' này? Những người bạn của tôi, các vị mỗi ngày đều đang rơi lệ vì đồng bào bị ép lưu lạc đến Thiên Hà Số 8 chứ? Cho đến bây giờ, Bạch Tháp vẫn có tổ nghiên cứu chuyên môn thâu đêm suốt sáng cố gắng công khắc vấn đề chứng não rỗng, không dễ dàng – đương nhiên không dễ dàng, bởi vì chứng não rỗng sợ rằng là cảnh cáo cuối cùng của linh hồn dành cho chúng ta."

"Thượng tướng Lục Tín thân mến, biết tại sao Thiên Hà Số 8 của anh phải chịu khổ chịu nạn không? Liên minh thật sự thiếu một chút tiền và tình cảm giúp đỡ người nghèo đó sao? Đừng đùa, chỉ có so sánh, mới có thể khiến mọi người trung trinh như một với Vườn Địa Đàng. Thật đáng tiếc, có lẽ anh không có cơ hội nghe thấy những lời tôi nói, bạn của tôi, hi vọng anh thông minh một chút, đừng như con tinh tinh luôn máu nóng lên đầu, nếu không hai mươi năm sau bị 'dân ý xử quyết', có thể sẽ chính là anh."

Cơ giáp lại chấn động dữ dội, đồng thời, trong cabin truyền đến tiếng cảnh báo: "Nguồn năng lượng dự phòng số 2 hư hao, chú ý, nguồn năng lượng dự phòng số 2 đang tách khỏi thân cơ -"

Người truy sát họ khả năng là bị Parkinson, bắn cả buổi mà chỉ thay đổi góc độ bắn trúng mấy nguồn năng lượng dự phòng, muốn cưỡng chế vớt họ sau khi đã làm hao hết năng lượng.

Laura Gurdon tựa hồ rất dở khóc dở cười, lắc đầu: "Lâm Úy ơi Lâm Úy…"

"Mười lăm năm trước, thầy tôi người phụ trách Bạch Tháp nhiệm kỳ trước bị trói lên cọc thiêu, tội danh là phản nhân loại, cấu kết hải tặc vực ngoại, lợi dụng chức vụ lấy được biến chủng virus Cầu Vồng, ý đồ lợi dụng nó tiến hành nghiên cứu cải tạo gien phi pháp, ông còn hiềm nghi dính đến nhiều vụ án nhân khẩu mất tích, đồn rằng người mất tích đã bị bắt đi làm thực nghiệm cơ thể người, điên rồ mất trí, Vườn Địa Đàng cũng không chữa khỏi sự biến thái của ông – vì ông mà hệ thống Vườn Địa Đàng còn biến thành cưỡng chế đăng ký, như vậy về sau mỗi một công dân đều sẽ 'sống thấy người, chết thấy xác', không bao giờ còn khái niệm 'mất tích' nữa… Không biết bọn họ sẽ cho tôi tội danh gì đây?" Trong đôi mắt xám lạnh lẽo của bà bắt đầu lóe ánh sáng nhạt, mặt hướng về ống kính, "Các vị vực ngoại, ánh sáng tự do của nhân loại nằm trong tay các vị, các bậc tiên tri, vì sinh mạng và tự nhiên, tôi sẽ hiến dâng tất cả, mong chúng ta gặp lại ở Địa Ngục, tạm biệt."

Đoạn phim đột nhiên kết thúc, mọi người ngồi đây lặng ngắt như tờ.

Một lúc lâu, Turan ho nhẹ một tiếng mà mở miệng: "Là thế này, trong thư mục cơ mật hạch tâm của Hiệp hội chống Utopia, ngoài cái này ra còn có một số giấy tờ tài vụ chi tiết, ghi lại khoản chi viện tài chính lớn của tổ chức 'Hiệp hội chống Utopia' đến từ vực nội… Có thể nói, Hiệp hội chống Utopia có thể dừng chân ở vực ngoại, trở thành một trong ba thế lực hải tặc lớn, chính là vì vậy. Những cái tên trong danh sách Hiệp hội chống Utopia vực nội này không hề đáng ngạc nhiên, chúng ta đều biết, người phụ trách nhiệm đầu Bạch Tháp – tiến sĩ Harden tiền nhiệm của phu nhân Laura Gurdon, chính là vì phản nhân loại mà bị tống vào tù, ông ta và nhóm nhân sĩ trong giới quân sự và chính trị của liên minh bị bắt chính là thành viên thời kỳ đầu của Hiệp hội chống Utopia vực nội, không ngờ tiến sĩ Gurdon kế thừa ông ta…"

Tổng trưởng Edward cắt ngang cô: "Chuyện này tại sao không ai biết? Bà ta bị liên minh bí mật xử quyết sao?"

"À," Turan dè dặt xuyên qua màn hình truyền tin viễn trình nhìn Lâm Tĩnh Hằng một cái – Lâm Tĩnh Hằng, có lẽ vì tín hiệu chậm lại, trên mặt không có một chút biểu cảm, "Cũng có khả năng là tự nổ trước khi hao hết năng lượng… Nhưng mà chuyện tiến sĩ Gurdon quả thật là bị liên minh bưng bít, nếu tôi nhớ không lầm, lúc ấy chỉ nghe nói bà do bệnh…"

"Liên minh không thể trước sau dùng 'tội phản nhân loại' hành hình hai nhiệm người phụ trách Bạch Tháp, như thế không phải là dùng người thích hợp dẫn đến xã hội phẫn nộ thích hợp, sẽ tạo thành ấn tượng gì cho xã hội? Người dân dẫu ngu xuẩn hơn cũng sẽ cảm thấy trong đây có âm mưu." Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên nói, "Huống chi với địa vị của tướng quân Lâm Úy ở quân ủy lúc ấy, nếu ông ta khăng khăng muốn che giấu vụ bê bối này, quân ủy sẽ ra mặt giúp ông ta."

Lâm Úy trước khi qua đời để lại di thư, từ chối đưa vào rừng bia, ông hi vọng sau khi mình chết có thể hoàn toàn bị quên đi, hoàn toàn biến mất trong lịch sử liên minh, có liên quan với việc này không?

Lâm Tĩnh Hằng không nói rõ được, hắn nhìn quanh bốn phía, cảm thấy vô cùng châm chọc, vận mệnh như một sợi dây thừng quấn chặt cổ khiến hắn thở không ra hơi: "Trong văn kiện mã hóa còn gì nữa?"

"Kế hoạch Nữ Oa." Turan nói, "Năm 136 virus Cầu Vồng bùng nổ đại dịch, thậm chí lây đến liên minh, liên minh khẩn cấp tổ chức chuyên gia bệnh truyền nhiễm và trí tuệ nhân tạo mini nghiên cứu kháng thể và vắc-xin phòng bệnh, sau khi thành công, quản ủy hội đưa phòng dịch virus Cầu Vồng vào hệ thống chăm sóc sức khỏe của Vườn Địa Đàng, đồng thời, người ta đã chú ý tới đặc tính sẽ làm tế bào thoái hóa của

virus Cầu Vồng. Hiệp hội chống Utopia vực nội vực ngoại làm rất nhiều nghiên cứu, cho rằng đây có khả năng là chìa khóa tiến hóa của nhân loại, vậy nên mới có 'kế hoạch Nữ Oa' – xã hội loài người dưới Vườn Địa Đàng bao phủ không hề có hi vọng, tương lai của loài người nằm ở vực ngoại. Liên minh dưới Vườn Địa Đàng là vạn người một lòng, không thể chinh phục, lúc ấy đám người tiến sĩ Harden cho rằng, hải tặc vực ngoại không thể dựa vào võ lực đập nát mạng Vườn Địa Đàng, cho dù có khoa học kỹ thuật và chi viện vật tư của bọn họ, vậy nên khi mở rộng lực lượng quân sự của hải tặc vực ngoại, đồng thời hi vọng có thể nuôi cấy ra người tiến hóa mạnh hơn, thông minh hơn, hoàn hảo hơn… Trong văn kiện mã hóa có rất nhiều tài liệu của kế hoạch Nữ Oa… Nhưng trước mắt chúng ta vẫn chưa tìm được nội dung liên quan đến chip sinh vật, có lẽ đã rơi mất trên đường truyền về."

"Nữ Oa", "Vườn Địa Đàng" – thần thoại tốt đẹp đến từ thời đại Địa Cầu cổ xưa, bị đời sau hắt một bát máu người đen kịt.

Một lúc lâu, Tổng trưởng Edward đột nhiên mở miệng: "Vì sinh mạng và tự nhiên… Vì đấu tranh tự do."

Ông đan mười ngón vào nhau, để trước trán, đột nhiên cúi đầu cười: "Thật là các nhà tiên phong vĩ đại, thế mấy trăm triệu người chết vì virus Cầu Vồng ngày xưa, ba tinh cầu bị lão điên thân vương Cayley nổ tan xác, và chúng ta bây giờ chịu đói, suýt nữa chết vì dịch bệnh virus Cầu Vồng biến chủng tính là gì? Đây gọi là gì? 'Mỗi người sinh ra đều tự do, có một số người tự do hơn những người khác sao'?" *(Câu cuối của Tổng trưởng dựa trên câu "Tất cả động vật sinh ra bình đẳng, nhưng có một số động vật bình đẳng hơn các động vật khác" trong Animal Farm.)*

99. Quyển 4 - Chương 99

Lục Tất Hành nhanh chóng liếc nhìn Lâm Tĩnh Hằng phảng phất luôn chậm lại trên màn hình viễn trình, thử nói một câu: "Tổng trưởng, bây giờ…"

Nhưng Tổng trưởng đại khái là cao tuổi rồi, hoặc là di chứng của virus Cầu Vồng, hễ kích động là dễ ù tai, không nghe thấy tiếng cậu, hãy còn kích động: "Chúng ta phản kháng thân vương Cayley, chết cả một thế hệ, mới đuổi thân vương Cayley khỏi Thiên Hà Số 8. Liên minh không thực hiện tất cả hứa hẹn dành cho chúng ta, để chúng ta tự sinh tự diệt, không sao, chúng ta có thể chờ, thật sự chờ không được, thì chúng ta cũng có thể tự mình nghĩ cách. Thiên Hà Số 8 tại quốc hội không có một chút quyền nói chuyện, tiền của Thiên Hà Số 8 lấy ra chỉ là một đống số liệu bỏ đi, cũng không sao, chúng ta không oán trách, không phải là nghèo sao, dẫu nghèo nữa cũng tốt hơn nhiều năm đó làm trâu làm ngựa dưới tay thân vương Cayley đúng không? Liên minh không thừa nhận lực lượng võ trang địa phương, vẫn không sao, nếu đây là quy định của liên minh, chúng ta sẵn lòng nhập gia tùy tục, chúng ta sẵn lòng tuân thủ tất cả, cho dù chúng ta ở ngoài rìa liên minh, cho dù hàng xóm của chúng ta chính là hải tặc vực ngoại, mỗi ngày gặp ác mộng đều là thân vương Cayley ngóc đầu trở lại, cuộc sống chẳng dễ gì yên bình bị cướp đi một lần nữa…"

Lục Tất Hành cách Turan giơ tay kéo Tổng trưởng Edward, không với tới – ông Tổng trưởng già đập bàn, trực tiếp đứng dậy: "Mấy chuyện bà ta nói tôi nghe không hiểu, anh đi bên ngoài, tùy tiện bắt một kẻ chỉ cắm đầu vào ăn ngủ làm việc, hắn cũng không hiểu, làm sao chúng tôi biết Vườn Địa Đàng gì đó tại sao lập pháp, sự kiện gì có bao nhiêu đại nhân vật đã bị bắt? Chúng tôi căn bản đến Vườn Địa Đàng là cái chó má gì cũng chưa từng thấy, tôi chỉ nghe hiểu bản thân bọn họ có tiền có quyền có địa vị, cấu kết Hiệp hội chống Utopia vực ngoại, nuôi lớn con sâu độc vực ngoại!"

"Chúng tôi không phải là người sao? Chúng tôi không xứng được sống tốt sao? Chỉ bởi vì chúng tôi thiếu một chủ nghĩa?" Tổng trưởng chợt chuyển hướng màn hình viễn trình, trong đôi mắt chi chít nếp nhăn bắn ra ánh sáng như dao, cắm lên lồng ngực thẳng của người đàn ông đó.

Lục Tất Hành lập tức đứng dậy theo, lên giọng cắt ngang: "Tổng trưởng!"

Chớp mắt ấy, Lục Tất Hành nhạy bén cảm giác được, Tổng trưởng có chuyện muốn nói với Lâm Tĩnh Hằng.

Bởi vì Laura Gurdon là mẹ Lâm, mà bản thân hắn đến từ quân ủy liên minh rắc rối phức tạp, một mình Lâm Tĩnh Hằng đứng ở chỗ này, cơ hồ đại diện cho ván cờ rắc rối phức tạp của thượng tầng trung ương liên minh… Cũng đại diện cho thái độ ngạo mạn trên cao nhìn xuống của cả trung ương liên minh đối với Thiên Hà Số 8.

Còn bởi vì hắn làm người tổng phụ trách cứ điểm Bạch Ngân, "chết" vô cùng kỳ hoặc, "chết đi sống lại" không minh bạch, mà vừa vặn là sau khi hắn "chết", hải tặc xâm phạm, liên minh sụp đổ, chẳng ai ngu hơn ai, trong đây có nguyên nhân gì, Tổng trưởng chưa hẳn không có phỏng đoán của mình, chỉ lựa chọn ngậm miệng hợp tác vì Thiên Hà Số 8 mà thôi.

Lần này, Tổng trưởng rốt cuộc nghe thấy tiếng cậu, hai gò má lỏng lẻo run rẩy nhè nhẹ, đôi môi do khô héo mà quắt queo mím chặt, đương khi Turan thậm chí giơ tay muốn tắt liên lạc viễn trình, Tổng trưởng không nói một lời cúi đầu, quay người rảo bước đi.

Lục Tất Hành lập tức quay sang Lâm Tĩnh Hằng: "Lâm, anh…"

Nhưng cậu vừa mở miệng, truyền tin viễn trình đã cắt đứt từ phía Lâm Tĩnh Hằng, màn hình tối đen.

Lục Tất Hành đặt hai tay trên bàn họp, hít sâu một hơi, khi ngẩng đầu lên biểu cảm đã bình tĩnh trở lại, không có Tổng trưởng, một đám người đều mù mờ chờ cậu nói chuyện, cậu phải nói gì đó.

"Thiên Hà Số 8 đã tuyên bố độc lập, liên minh hay hải tặc vực ngoại, ai đúng ai sai, bây giờ đều không có ý nghĩa gì lớn đối với chúng ta. Từ đoạn phim vừa rồi, tôi cảm thấy chúng ta chỉ cần chú ý hai điểm," Lục Tất Hành ngẩng đầu lên, "Thứ nhất, hải tặc vực ngoại có nội ứng liên minh, nhưng vệ đội trưởng Turan khi nãy đã tìm kiếm hết thư mục mã hóa, 'danh sách nội ứng' trong đó chỉ có vài người đã bị liên minh bắt từ mấy thập niên trước, mọi người đều biết, tại sao thế, điều này rất kỳ lạ, Hiệp hội chống Utopia còn phải bảo mật với chính mình à?"

Mọi người trong phòng họp lặng ngắt như tờ giây lát, đột nhiên hiểu được ý cậu chưa nói ra, ầm lên.

"Thầy Lục, thầy muốn nói là trước khi chúng ta phá giải mã hóa đã có người giở trò?"

Lục Tất Hành ngẩng đầu nhìn hướng Turan: "Vệ đội trưởng, tôi nghe nói tiên sinh Hope lần đầu tiên nhìn thấy Lâm, đã vạch ra thân phận của anh ấy."

“Con mẹ nó.” Turan chửi tục, thô lỗ vỗ thiết bị đầu cuối cá nhân của mình hai cái, “Khống chế lão Hope kia cho tôi!”

Người phụ trách viện nghiên cứu tân nhiệm cảm thấy xu hướng nói chuyện không đúng lắm, vội vàng nói: “Thầy Lục, viện nghiên cứu là nơi quan trọng, nếu Hope tới gần, sẽ có người giám sát nghiêm mật, ông ta không có cơ hội này.”

Lục Tất Hành nhìn ông ta một cái thật sâu: “Viện trưởng, thế ông biết, trong các nghiên cứu viên mấy tháng qua tiếp xúc mật thiết với tài liệu mã hóa, có người nào từng nói chuyện với tiền nhiệm tiên tri Hiệp hội chống Utopia này không?”

Viện trưởng giật mình.

“Thứ hai, trong đoạn phim, để ngăn cản xâm lấn mạng tinh thần của người truy bắt, phu nhân Laura Gurdon đã tiêm cho mình một con chip, chip này có thể giúp bà một mình chống lại một đội quân huấn luyện nghiêm chỉnh, cho dù với tinh thần lực của tướng quân Lâm Tĩnh Hằng cũng không làm được, một con chip có thể tăng tinh thần lực một nhân viên phi quân sự lên tới trình độ này, nếu sản xuất hàng loạt, sẽ tạo ra một đội võ trang như thế nào? May mắn là, cho đến trước mắt, bất luận là liên minh hay hải tặc, chưa xuất hiện quân đội vô địch kiểu này, chip ‘Nha Phiến’ của Quân Đoàn Tự Do chỉ có thể dùng như ma túy, là hàng nhái làm ẩu, tôi nghĩ có lẽ do nguyên nhân gì đó mà kỹ thuật chip đã thất truyền, nhưng hiển nhiên, Quân Đoàn Tự Do và Hiệp hội chống Utopia đều đang tìm thứ này, chúng ta ít nhất phải có chuẩn bị cho chuyện này.”

Lục Tất Hành nói đến đây, trong lòng kỳ thực lóe sáng lên, cậu nghĩ, từ mấu chốt của kế hoạch Nữ Oa là “loài người tiến hóa”, nếu cậu là Harden tổng phụ trách kế hoạch Nữ Oa năm đó, cậu nhất định sẽ đem “tinh thần lực tiến hóa” làm phương hướng tiến công chính, bởi vì thân thể carbon của loài người chung quy có cực hạn, muốn nâng cao sức chiến đấu hữu hiệu, cơ giới hóa là đường duy nhất khả thi.

Về phần chip sinh vật của Laura Gurdon, dù cho kỹ thuật thất truyền, nhưng đã có hàng phỏng theo như Nha Phiến, với trình độ nghiên cứu khoa học của bọn hải tặc, năm mươi năm cũng chưa thể làm xong bài điền vào chỗ trống này sao?

Cho nên rất có khả năng, chip và kế hoạch Nữ Oa kỳ thực là một thể – nói cách khác, kế hoạch Nữ Oa năm đó khả năng chính là để cấy ghép người có thể tiêm chip an toàn, sau khi Laura Gurdon buộc phải tự nổ, Hiệp hội chống Utopia và Quân Đoàn Tự Do đều thiếu mất thông tin then chốt, mỗi bên đi một đường.

Song Lục Tất Hành quét ánh mắt qua mỗi một khuôn mặt lo lắng bất an ở đây, lại giấu kín phỏng đoán này.

Cậu không biết, nếu bây giờ một sức mạnh đủ để thay đổi chiến cuộc bày ra trước mắt, các nạn nhân trong khe hẹp ở đây liệu có quên những tổn thương của virus Cầu Vồng đối với Thiên Hà Số 8, vươn tay đến cám dỗ vô thượng này hay không. Suy nghĩ một chút, chỉ cần một con chip cắm xuống, tay mơ mới học lái cơ giáp cũng có thể biến thành quân vũ trụ siêu cấp còn lợi hại hơn Bạch Ngân Thập Vệ.

Không nói người khác, ngay cả chính Lục Tất Hành cũng rung rinh.

Họ đã ở trong Địa Ngục, đốm lửa nhân tính yếu ớt này thật sự không chịu nổi thử thách.

Thế là Lục Tất Hành thản nhiên đổ một bát xúp gà, ngâm rã chủ đề nguy hiểm này, nói xong lời tổng kết cuộc họp thay Tổng trưởng lâm trận bỏ đi vì tức giận: "Tôi không tin dựa vào ngoại vật và võ lực thật sự có thể chinh phục cái gì, năm xưa vì phản kháng thân vương Cayley, ngay cả người dân tay không tấc sắt cũng dám đứng ra thành lập quân liên minh tự do, chúng ta hôm nay có tân chính phủ, có quân tự vệ, thì sợ hãi cái gì? Chỉ cần sự phẫn nộ bị virus Cầu Vồng giày xéo còn, tinh thần quân liên minh tự do còn, thì tôi không sợ hãi gì, các vị thì sao?"

Các nòng cốt tân chính phủ không ai lên tiếng.

Bởi vì mọi người đều là người trưởng thành rồi, không dễ lừa như đám choai choai học viện Tinh Hải, đối mặt với loạn trong giặc ngoài, bị xúp gà chưa chín kỹ hiệu trưởng Lục nấu gấp làm nghẹn, mặt mày ủ dột mà đi, cố gắng lặp lại mấy lần trong lòng hai chữ "không sợ", hòng tự tẩy não tạm một chút.

Lục Tất Hành khẽ thở ra một hơi, vô cùng nhớ Lâm Tĩnh Hằng… Cho dù họ vừa gặp nhau mấy tiếng trước.

Cậu đặt tay trên thiết bị đầu cuối cá nhân, rất muốn liên lạc với hắn, nhưng truyền tin viễn trình là song hướng, nếu không biết tọa độ chính xác của đối phương, phải trông chờ thời điểm đối phương đi qua điểm nhảy vũ trụ nào đó tự mình quét tín hiệu.

Lục Tất Hành nghĩ ngợi một chút, gửi một tin nhắn thông qua mạng viễn trình: "Anh ổn không? Trả lời em một chút đi."

Tin nhắn bằng văn tự nhập vào tín hiệu sóng điện từ, mã hóa sau đó gửi đi từ sao Khải Minh, bị mạng bước nhảy vũ trụ gấp qua lại, đưa đến trời sao xa xôi, Lâm Tĩnh Hằng hiếm thấy không lập tức trả lời.

Lục Tất Hành thở dài, quay đầu nhìn màn hình truyền tin viễn trình tối om, không biết tại sao, từ một mảnh tối đen ấy, cậu cảm thấy được sự yếu ớt của người kia.

Cho tới nay, cậu luôn cảm thấy Lâm Tĩnh Hằng đẹp trai, mạnh mẽ không thể nghi ngờ, sự dịu dàng không dễ phát hiện như hoa dại mọc trong khe đá, vừa rung động lòng người vừa cám dỗ, Lục Tất Hành chưa từng cảm thấy từ "yếu ớt" này sẽ có liên quan đến Lâm Tĩnh Hằng, cho dù là hắn bệnh sắp chết, mơ mơ màng màng ngã khỏi khoang y tế, đôi mắt mơ hồ vì sốt cao cũng đang nhìn nơi nào đó, có cảm giác sức mạnh được ăn cả ngã về không.

Cậu không tưởng tượng được lắm Lâm bây giờ tâm trạng thế nào, dù sao thì, Lâm Tĩnh Hằng bất kể có tâm trạng gì cũng sẽ không tuyên truyền cho cả thế giới đều biết, cậu chỉ cảm thấy tim rất khó chịu, cứ lơ lửng ở đó không lên không xuống, chỉ sợ nhất định phải chính tay sờ người kia một cái mới có thể rơi xuống.

“Cái gì?” Lúc này, Turan bên cạnh đột nhiên lên giọng: “Các người làm ăn kiểu gì thế?”

Lục Tất Hành định thần lại, quay đầu nhìn cô.

“Hope mất tích rồi.” Turan nhanh chóng nhìn cậu một cái, ánh mắt lạnh buốt, “Một đội vệ binh canh lão, vậy mà có thể để lão mất tích, căn cứ này ở ngay trong tầm mắt tôi bị Hiệp hội chống Utopia xâm nhập thành lưới đánh cá sao? Thông báo mọi người, tập hợp!”

Câu sau là quát vào thiết bị đầu cuối cá nhân.

Turan tính tình hoạt bát, với trên với dưới đều có chút không biết lớn nhỏ, đôi khi mọi người luôn quên đội trưởng Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ rốt cuộc là người như thế nào.

Lục Tất Hành vốn mở miệng định nói gì đó, rốt cuộc vẫn ngậm miệng, nhìn Turan mưa máu gió tanh đi khỏi – vệ đội trưởng thống soái Bạch Ngân Cửu, có tác phong và phương thức của chính cô, cậu không phải là người của quân đội, không nên can thiệp quá nhiều. Cậu đột nhiên trỗi lên một chút cảm giác bất lực, nghĩ khi đó Lâm sốt cao dựa vào lòng cậu, Hope phối hợp cậu ở gần hang ổ Hiệp hội chống Utopia dùng tiếng tiên tri lừa đám người kia, lấy mẫu kháng thể cứu cả sao Khải Minh; nghĩ Hope không ngại cực nhọc xây dựng căn cứ nông trường của Thiên Hà Số 8, chuyến này trên đường trở về Hope còn cho cậu biết chương trình của robot đều đã viết xong rồi, chỉ cần vật liệu dồi dào và có người trông chừng, mô hình của căn cứ có thể nhân ra vô vàn.

Đúng rồi, Hope còn hứa sẽ tặng cậu hai chai rượu.

Vốn Lục Tất Hành cho rằng hiểu lầm giữa người với người đều đến từ cự ly và cách ly, nếu có thể may mắn đồng hành một đoạn, hoặc nhiều hoặc ít có thể xóa mờ biên giới gượng gạo. Tận đến bây giờ cậu mới hiểu, một số người và một số người khác, là định trước mỗi người một ngả.

Turan trên thao trường không để ý “pháp bất trách chúng”, bởi vì không ai nói được Hope rốt cuộc chạy bằng cách nào, thế nên mọi người cùng nhau bị phạt, đội viên tự vệ mới gia nhập lần đầu tiên cảm nhận được quân pháp tàn khốc của Bạch Ngân Cửu.

Chu Lục cúi đầu đi trong đám người bị phạt, trên mặt không lộ vẻ gì, trong lòng là không phục.

Hope có thể làm gì? Ông ta chỉ là một kẻ xúi quẩy ở trong Hiệp hội chống Utopia đã bị gạt bỏ, sau khi bị bắt khiêm nhường phối hợp, thậm chí còn lập công, ngay cả Lâm Tĩnh Hằng cũng không tiện giam giữ thêm, ông cố gắng làm nhiều việc như vậy vì căn cứ, vì Thiên Hà Số 8, còn động một chút là bị lôi ra thẩm vấn giam cầm, Chu Lục đứng ngoài nhìn thấy oan ức thay Hope.

Dù sao chăng nữa, hắn hướng về thế giới tràn ngập ánh nắng và tiếng chim hót Hope miêu tả như vậy, thế nên sinh ra tình người và sự cảm thông.

Chu Lục nghĩ: "Cho dù thầy Lục biết được, cũng sẽ không nói gì đâu."

Lúc này, tiểu cơ giáp của Hope đã vòng ra góc chết camera, trà trộn vào tuyến đường dân dụng, sau khi ngụy trang, họ bay khỏi căn cứ sao Khải Minh.

Tuyến đường dân dụng của Thiên Hà Số 8 đã bắt đầu mở ra, xây dựng hệ thống cứu viện khẩn cấp, nhưng do thời gian ngắn, lực lượng quân đội không đủ, kiểm tra an ninh vẫn chưa đặc biệt hoàn thiện, có rất nhiều lỗ hổng.

Hope dẫn mấy tín đồ trà trộn trong tàu buôn, các tín đồ phần lớn là thành viên Hiệp hội chống Utopia bị giam ở căn cứ sao Khải Minh, nhưng trong đó còn xen lẫn mấy gương mặt lạ – nếu Lục Tất Hành ở đây thì sẽ nhận ra mấy nhân viên kỹ thuật của viện nghiên cứu bình thường trầm lặng kiệm lời cũng chạy theo ông ta.

Khi ngang qua một tàu buôn vận chuyển hàng hóa, đối phương đột nhiên gửi yêu cầu kết nối, mấy người của Hiệp hội chống Utopia tức thì hơi căng thẳng, song Hope không kiêng dè gì, chấp nhận lời mời.

Đối diện truyền đến một đoạn tiếng huýt sáo nhanh nhẹn, sau đó có một người đàn ông thô lỗ thoải mái nói: "Ông bạn, cứu gấp, mượn ít nguồn năng lượng được không?"

Hope hòa nhã hỏi: "Sao thế?"

"Tôi chở hàng cho căn cứ số 4 vừa trở về, trên đường gặp ít sự cố, năng lượng dự trữ thấy đáy, chỉ sợ không bay về được, ông bạn cứu mạng đi."

Trong lúc đám người dưới ngập ngừng muốn nói, Hope thoải mái tách một thiết bị dự trữ nhỏ trong nguồn năng lượng dự phòng của cơ giáp cho đối phương: "Đủ cho anh chạy đến sao Khải Minh rồi."

Tay buôn hàng qua đường không ngờ ông ta hào phóng như thế, luôn miệng cảm ơn, huýt sáo vui vẻ lái đi.

"Tiên tri," Chờ người ta đi rồi, một cựu nhân viên kỹ thuật của sao Khải Minh nhỏ giọng nói, "Những người này đều là hạng lừa đảo, trước kia buôn lậu, để lại mấy tàu buôn hỏng, bây giờ nhân lúc người khác đều không dám lên vũ trụ, nhận một số việc vận chuyển dân dụng, kiếm được rất nhiều, sắp bằng đội công trình vũ trụ rồi, thế mà bọn họ còn muốn tiết kiệm chi phí, trên đường gặp ai cũng lừa năng lượng."

Hope hơi bất ngờ: "Lừa gạt?"

"Đúng vậy, tàu buôn hỏng hoặc chết máy có thể gọi cứu viện khẩn cấp, tìm thủ vệ của quân đội ở trên đường đến giải quyết, ngài xem hắn có dám lấy lý do này lừa đại binh hay không?"

Hope dở khóc dở cười, cảm thấy Thiên Hà Số 8 thật sự có sức sống rồi, đến dân lừa đảo cũng đã ra hoạt

động.

Lúc này, họ đi qua một điểm nhảy vũ trụ, cơ giáp "Tít" một tiếng: "Chìa khóa truyền tin viễn trình phù hợp, thành lập liên hệ hay không?"

Hope sửng sốt, nếp nhăn khi cười nơi khóe mắt biến mất, trầm mặc giây lát sau đó gật đầu: "Được, gửi đi tọa độ bên ta."

Kết nối song hướng của truyền tin viễn trình lập tức hoàn thành, tín hiệu lê thê xuyên qua mấy thiên hà, mấy chục tiếng sau đối phương xuất hiện, nhưng màn hình tối om, đối phương không lộ mặt, chỉ có một giọng nói đã qua xử lý.

"Lời nhắn của cổng thông tin viễn trình đã để ở đó mấy tháng," Đối phương nói, "Sao bây giờ mới về? Thật sự định tặng tổ chức cho đám điên đó?"

Hải tặc vực ngoại thế lực rắc rối phức tạp, chỉ riêng nội bộ Hiệp hội chống Utopia đã có rất nhiều tiếng nói bất đồng, có người ủng hộ sử dụng bạo lực, khi chiến tranh không từ thủ đoạn, sử dụng vũ khí tính sát thương quy mô lớn và virus sinh hóa, thuộc về "phái nóng nảy", cũng có người cho rằng Hiệp hội chống Utopia không nên vứt bỏ bản tâm, tại thời đại liên minh gió lùa tứ phía này, mới nên lặng lẽ dâng hiến mà tranh thủ thêm tín đồ, thay đổi hoàn toàn quan niệm của mọi người, xem như "phái bảo vệ môi trường" – Hope đương nhiên là phái sau.

Có điều, tại thời đại mọi người đều vội vã này, nghĩ cũng biết tiếng của nóng nảy lớn hơn, trước khi hải tặc xâm phạm liên minh, Hiệp hội chống Utopia đã thanh trừng nội bộ, Hope nhờ vào năng lực tẩy não xuất sắc, xưa nay luôn được quý mến, được người ta bảo vệ trà trộn vào Vệ đội thân vương Cayley tạm lánh.

"Quân Đoàn Quang Vinh qua cầu rút ván, công khai phản bội chiến hữu, bây giờ tổ chức sa chân ở bảy đại thiên hà, bị bộ đội địa phương của liên minh quấy rầy rất đau đầu nhỉ." Hope nói, "Thế nào, mấy vị một lòng một dạ muốn đoàn kết thế lực võ trang vực ngoại kia không đè nén được sự bất mãn trong tổ chức nữa rồi?"

"Loại dã nhân thiển cận này chơi lâu với Đoàn Quang Vinh, đầu óc không dùng được, thành sự không đủ, bại sự có thừa," Hope chưa dứt lời, liền nghe thấy người thần bí trong truyền tin viễn trình nói – đây không phải là trả lời cho câu hỏi vừa rồi của ông ta, người thần bí ở quá xa, thông qua mạng bước nhảy vũ trụ, giữa một hỏi một đáp có chênh lệch mấy chục giờ – người thần bí tự nói tự quyết định, "Ông đừng vất vưởng dưới cống ngầm nữa, trở về chủ trì mớ bòng bong đi, ta cho ông sự ủng hộ võ trang."

Hope nhắm mắt, tầm mắt mở rộng theo mạng tinh thần, nhìn tuyến đường dân dụng đơn sơ.

Lại một lát sau, lời nhắn thứ ba của người thần bí trong truyền tin viễn trình đến: "Có điều gần đây ta có chút tin tức đường nhỏ, nghe nói một chi nào đó trong Bạch Ngân Thập Vệ tựa hồ ở Thiên Hà Số 8, đã xử lý tên thần kinh Phùng gì đó, người đầu lĩnh nghi là… Lâm Tĩnh Hằng?"

Hope mở mắt ra, bình tĩnh nói: “Không phải hắn chết rồi sao?”

Lần này bên kia im lặng rất lâu, ước chừng sau khi nhận được tin tức của ông ta, mới nói: “Đúng vậy, nhưng dẫu sao cũng là con trai của cô ta, nhiều năm qua chúng ta vẫn chưa thể tìm được ‘Trái Cấm’, ta đang nghĩ, liệu có khả năng thật sự đã rơi xuống tay hắn hay không? Ông vẫn ở Thiên Hà Số 8, nơi quỷ tha ma bắt ấy hiện giờ đang làm gì?”

Mấy người của Hiệp hội chống Utopia đồng thời nhìn Hope, Hope giơ một ngón tay làm động tác “chớ lên tiếng”: “Lâm Tĩnh Hằng vẫn ở ngay trong tầm mắt ngài, một đứa trẻ ranh mà thôi, ngài nhìn hắn lớn lên, chẳng lẽ còn không biết rõ về hắn? Bạch Ngân Thập Vệ có hay không thì ta không rõ lắm, sau khi liên minh tan rã có một nhóm người lại lần nữa đi làm lính đánh thuê, tới Thiên Hà Số 8 cũng có khả năng – về phần Ares Phùng thân vương Cayley là tự mình tìm đường chết, lão nổ ba tinh cầu, chọc giận những dân binh địa phương năm xưa đi theo Lục Tín, đám địa đầu xà lợi dụng tuyến đường ngầm ám sát lão. Trưởng quan hành chính ban đầu may mắn không chết, bây giờ tập hợp một đám ban bệ già yếu bệnh tàn thành lập lại chính phủ, dẫn dắt những người này kiếm miếng cơm ăn, mọi người đều rất đáng thương, ở bên này ống tiêm dinh dưỡng là đồng tiền mạnh, căn cứ nông nghiệp còn là ta xây dựng giúp họ.”

Nhân vật thần bí bên kia sau khi nhận được buồn bã thở dài: “Đáng tiếc, ta còn cho rằng… Ôi. Cơ mà trồng trọt quả thật là chuyện ông có thể làm ra, giờ phút sống còn này đừng nhàn vân dã hạc nữa, trở về đi, ta phái người đi đón ông.”

Hope không tỏ ý kiến, cũng không đợi tin nhắn mới, cơ giáp đã ngụy trang xuyên qua điểm nhảy vũ trụ, đi đến thế giới rộng lớn và tàn khốc hơn.

Lâm Tĩnh Hằng chặn truyền tin viễn trình, cho mọi người đi hết, mặc trạm không gian trôi tự do, đến gần sao Bắc Kinh .

Hắn bỗng nhiên nói: “Đáp xuống sao Bắc Kinh .”

“Tiên sinh, ngài xác định chứ?” Trạm Lư hỏi, “Tầng khí quyển của sao Bắc Kinh trong vụ oanh tạc đã gặp phá hoại mang tính hủy diệt, hoàn cảnh mặt đất không thể duy trì cho cơ thể người phơi trần, mặt đất không có trạm thu phóng, chỉ có thể xuống bằng cách hạ cánh khẩn cấp.”

Lâm Tĩnh Hằng “Ừm” một tiếng.

Trạm Lư không làm phiền hắn nữa, điều khiển trạm không gian bằng sức người, chậm rãi vòng qua tinh cầu tĩnh mịch. Cảm ứng được lực hút, xuyên qua mây dày có độc, tới gần mặt đất.

Khi cách mặt đất năm ngàn cây số, xuyên qua mạng tinh thần của Trạm Lư đã có thể phảng phất đặt mình dưới đất thấy rõ tinh cầu hắn từng sống năm năm.

Như không gian cảnh nền trong truyện kinh dị, xác đường phố và nhà cửa y nguyên như cũ, tro tàn của vụ nổ hạt nhân và băng tuyết bao trùm trên mặt đất, nhiệt độ mặt đất giảm xuống âm một trăm sáu mươi

độ, đóng băng tất cả, cơn gió độc hỉ nộ vô thường cuốn qua nơi tĩnh mịch, thổi bay tro bụi, lộ ra phế tích đổ nát, như u linh một mình lảng vảng nơi lễ tế.

Lâm Tĩnh Hằng nhớ tới "quán rượu Xập Xệ" hắn trú tạm, những người trẻ tuổi ánh mắt hoang mang trong đêm khuya quay mặt vào tường uống rượu.

Đều đã tan thành khói bụi.

"Thôi," Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên nói, "Không xuống nữa, tăng tốc thoát khỏi lực hút, chúng ta đi."

Trạm không gian một lần nữa tăng động lực, phát ra tạp âm "ù ù".

"Kiểm kê tất cả vật tư trong trạm không gian," Lâm Tĩnh Hằng trầm giọng phân phó, "Trước khi trở về sao Khải Minh ta phải lên danh sách hoàn chỉnh, canh kỹ người phụ trách trạm không gian này, phái một đội người tra hỏi lai lịch hắn… Về rồi."

Khi Lâm Tĩnh Hằng về đến sao Khải Minh đã là rạng sáng, hắn không muốn để ý bất cứ ai, ngay cả Trạm Lư cũng để lại trên trọng tam, một mình xuyên qua bóng đêm, đi tới phòng nghỉ nhỏ như "tủ âm tường", đẩy cửa liền đụng vào thứ gì đó – tiếng vang nhỏ tác động đến đèn cảm ứng âm thanh, Lâm Tĩnh Hằng ngạc nhiên cúi đầu, nhìn thấy Lục Tất Hành đang ngồi trên sàn trước cửa phòng hắn, bị cửa va tỉnh, đang mơ mơ màng màng dụi mắt.

100. Quyển 4 - Chương 100

Rạng sáng là thời gian con người khó tỉnh táo nhất, Lục Tất Hành lao tâm lao lực một ngày, không biết lại chờ hắn đến mấy giờ, còn ngủ say hơn lần trước khi đến tặng quả cầu thủy tinh, cả người bị cánh cửa đột nhiên mở ra đẩy mười centimet mới tỉnh dậy.

Lâm Tĩnh Hằng phát hiện vật cỡ lớn ở cửa, vội vàng hơi kéo cửa lại, Lục Tất Hành liền lảo đảo trượt xuống theo cánh cửa, vừa trượt vừa dùng hết bốn chân vùng vẫy, mí mắt như dính một lớp keo dán cao su, dụi kiểu nào cũng không ra. Cậu loạng choạng tại chỗ cả buổi, trên áo sơ mi một nếp nhăn thật dài kéo từ đầu vai đến thắt lưng bên kia, hiệu trưởng Lục phong độ ngời ngời dường như xung khắc với "tủ quần áo" Lâm Tĩnh Hằng này, mỗi lần đến là hình tượng học giả nho nhã chẳng còn sót lại chút nào.

Lâm Tĩnh Hằng hỏi: "Sao lần nào cậu cũng ngồi dưới đất vậy?"

Lục Tất Hành – phần công năng nắm giữ ngôn ngữ trong đầu vẫn chưa tỉnh, mơ màng đứng ở đó, hơi cáu kỉnh khi bị đánh thức mà híp mắt nhìn hắn trừng trừng, tựa hồ không hiểu câu tiếng người này.

Khi đáp xuống sao Khải Minh Lâm Tĩnh Hằng đã nghe nói chuyện Hope bất ngờ đào tẩu, Turan nổi trận lôi đình, trên đường từ trạm thu phóng đến sở chỉ huy quả thật là mỗi bước một chút sầu lo, bây giờ thấy

bộ dạng này của họ Lục, cảm thấy phẩm cách đầy ngập sầu lo thoáng cái rơi hai vạn thước.

"Cậu không thấy lạnh à? Với cả cổ không đau à?" Lâm Tĩnh Hằng thở dài, dùng mấy ngón tay xách cánh tay Lục Tất Hành lôi cậu đến cạnh giường, "Ngủ ở đây đi."

Lục Tất Hành không nói một lời, như một cây cọc gỗ ngã thẳng xuống, ga giường phẳng phiu trắng tinh bị lõm thành một hình người.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn cậu một hồi, ánh mắt nhuốm sương lạnh trước bình minh hơi ấm lại, có chút bất đắc dĩ.

Hắn đang định đi đến cạnh tủ quần áo tháo mớ đồ lắt nhắt súng và giáp phòng hộ loại nhỏ cục bộ trên người, vừa mới quay lưng, Lục Tất Hành lại bò lên như xác chết vùng dậy, mắt cũng không mở, mò mẫm chạm đến phía sau hắn.

Lâm Tĩnh Hằng quay ra cửa thay giày, cậu liền bước như mộng du mà theo tới cửa, kéo tủ quần áo tìm đồ, cậu liền theo tới trước tủ quần áo, vào phòng vệ sinh cậu cũng muốn theo… Lần này bị nhốt bên ngoài.

Lục Tất Hành ngây ra vài giây trước cửa phòng vệ sinh khóa trái, ngáp một cái, tỉnh táo hẳn, cậu "A" một tiếng, xoay mạnh gân cổ đau mỏi, cung phản xạ chậm chạp lúc này mới chạy xong toàn trình, trả lời câu hỏi của Lâm Tĩnh Hằng khi vào cửa với một chút giọng mũi: "Em không ngồi dưới đất thì ngồi đâu? Trong căn phòng rách này của anh chỉ có một cái giường, đến ghế còn chẳng có."

Tiếng Lâm Tĩnh Hằng hòa với tiếng nước chảy, cách một cánh cửa vọng ra: "Giường đâu có cấm cậu ngồi, thế nào, còn sợ tôi sàm sỡ cậu à?"

Ngày hôm nay cuối cùng hắn cũng không trả lời tin nhắn viễn trình của Lục Tất Hành, trên đường trở về họ đi qua vô số điểm nhảy vũ trụ, mỗi khi đến một điểm nhảy vũ trụ cơ giáp đều quét được mật khẩu truyền tin phù hợp và nhắc nhở, nhưng người này cứ không đọc, không để ý, hắn đối với người khác, với thế giới này, thậm chí đối với Lục Tất Hành, giống như cần phải là tư thái cứng rắn như thép, chỗ nào hơi rạn một tẹo là muốn tự mình đóng cửa trốn đi sửa.

Hắn có thể cởi sạch quần áo, song không chịu cho bất cứ ai xem vết thương, tại phương diện này Lục Tất Hành cũng bị đối xử bình đẳng.

Lục Tất Hành đợi hắn hơn hai mươi tiếng mà chẳng được vài ba câu, chờ đến lo lắng hãi hùng, kiệt sức rã rời, giữa chừng còn gặp một cơn ác mộng hắn không từ mà biệt.

Tuy rằng biết họ Lâm chính là loại người này, không thể trách móc nặng nề, trong lòng Lục Tất Hành vẫn không khỏi hơi tức giận, phương thức biểu đạt của cậu chính là kéo cổ áo mình, đập cửa phòng vệ sinh mà kêu gào: "Sàm sỡ em? Này, mở cửa, sàm sỡ em đi!"

Cửa phòng vệ sinh mở "Xoạch" ra, Lục Tất Hành bất ngờ không kịp chuẩn bị, tay đang đập cửa đập thẳng lên người Lâm Tĩnh Hằng, bọt nước ấm áp từ trên tóc hắn nhỏ xuống, xuôi theo đầu vai rộng và ngay ngắn, chảy qua ngực, lại chảy vào cơ bụng múi nào ra múi đó, Lục Tất Hành như thể sờ trúng công tắc điện, "Á" một tiếng rút tay về, lui lại một bước, lưng đập vào cửa tủ quần áo.

Lâm Tĩnh Hằng vốn cố ý trêu cậu, khóe miệng nhanh chóng run run, hắn cố nhịn không cười, mặt không biểu cảm nói: "Tránh ra, đừng phá rối."

Lục Tất Hành thoạt đầu tuân theo thói quen tốt của chính nhân quân tử, ánh mắt vô thức né đi, sau đó định thần lại, nghĩ bụng: "Anh dám lộ em không dám nhìn chắc?"

Thế là cậu hơi bán thân bất toại thẳng hai vai, cố ý thả lỏng chân, dựa lên cửa tủ quần áo, huýt sáo lưu manh như để thêm can đảm, nhìn lại hết sức khiêu khích, nhưng gần đây Ngân Hà Thành tiến vào mùa khô, trời hanh vật khô, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm rất cao, cậu co ro trên sàn nhà lạnh lẽo nửa đêm, không biết là hơi cảm lạnh thượng hỏa hay là thế nào mà mũi bỗng nhiên hơi ngưa ngứa.

Năm giây sau, chỉ thấy Lục Tất Hành tự đấm sưng mặt thành "béo" này, trong tư thái không chịu thua, từ cổ đến mặt dần dần đỏ lên thấy rõ, sau đó cậu rụt lại đôi chân dạng ra, kéo quần áo về phía trước, cực kỳ ẩn ý cúi đầu nhìn một cái, tư thế dựa tủ quần áo từ con cua co lại thành con tôm.

Khóe mắt Lâm Tĩnh Hằng hiện lên một chút nét cười không rõ lắm, hắn với tay lại khép hờ cửa.

Lục Tất Hành hình như còn có chút không yên tâm về mình, ngón tay cọ qua cọ lại dưới mũi, xác định chưa chảy ra chất lỏng gì mất mặt: "Vóc dáng không tệ đâu tướng quân, có điều thừa một cái khăn tắm rồi."

Lâm Tĩnh Hằng không thèm để ý sự khiêu khích này.

Lục Tất Hành đứng ngay cửa trầm mặc một lúc, giây lát sau cậu nói như độc thoại: "Trên ga giường có thiết bị tự động cách âm chống ồn, lỡ như ngủ quên, có thể em sẽ không nghe thấy tiếng mở cửa."

Tiếng cậu không lớn, nhưng cửa không đóng chặt, Lâm Tĩnh Hằng nghe không sót một chữ, hắn hơi ngước lên, đứng sững ra giữa hơi nước mù mịt.

"Anh..." Ánh mắt Lục Tất Hành dừng ở kẽ cửa, chỉ nhìn thấy một chút ánh sáng, ngoài ra chẳng còn gì nữa.

Cậu nghĩ, hiển nhiên Lâm Tĩnh Hằng không cần an ủi, nếu không cũng chẳng cắt đứt liên lạc trốn đi một mình.

Thật ra ngoại trừ hạng biến thái thiên phú dị bẩm, mỗi một con người nhục thể phàm thai đều cần được quan tâm và quý trọng.

Đối với những người dễ sống chung, họ giống như có một bộ tràng vị khỏe mạnh, ăn cái gì cũng có thể tiêu hóa hấp thu, chỉ cần vỗ vỗ hắn, nói đại vài câu an ủi, cho dù rành rành lấy lệ, thậm chí không thỏa đáng lắm, hắn cũng có thể tự động rút ra đủ nhiều ý tốt.

Thế nhưng Lâm Tĩnh Hằng tại phương diện này hiển nhiên là người dễ bị "tiêu hóa không tốt", dẫu hắn quý trọng và nhạy bén đối với tình cảm người khác dành cho mình, thật ra phương thức biểu đạt của đại đa số sẽ khiến hắn không thoải mái.

Lục Tất Hành cân nhắc từ ngữ chốc lát, cẩn thận chọn một phương thức, cậu nói: "Ban nãy em nằm mơ, mơ thấy anh bỏ đi chẳng nói một lời."

Lâm Tĩnh Hằng: "Tôi đi đâu?"

"Em không biết, dù sao anh cũng không phải là mới lần đầu tiên không từ mà biệt." Lục Tất Hành nói, "Hồi đó ở sao Bắc Kinh , anh nhận lời mời đến một căn cứ của Quân Đoàn Tự Do, khi ấy mạng thông tin liên lạc của liên minh tám đại thiên hà còn chưa đứt, anh đã liên hệ với Bạch Ngân Cửu đợi lệnh ở vực ngoại – kỳ thực lúc ấy anh không định trở về nữa phải không?"

Lâm Tĩnh Hằng không nói gì, xem như thừa nhận.

Nếu khi đó không phải Lục Tất Hành ngoài ý muốn đuổi theo học sinh cũng tới nơi ấy, có thể hắn đã không còn được gặp người này nữa.

Như vậy sau đó sẽ thế nào?

Lâm Tĩnh Hằng cảm thấy hẳn là hắn sẽ ra tay cướp đoạt vật tư dự trữ của đám nạn dân trong tuyến đường ngầm, dù sao thì máu hắn vốn lạnh, chưa biết chừng còn cho rằng mình đã trừng trị một đám cặn bã thấy chết không cứu, tự thấy rất chính nghĩa.

Sau đó hắn cũng sẽ không bận tâm sự sống chết của những người này, vì vậy có thể nhanh chóng liên lạc với Bạch Ngân Cửu, oanh oanh liệt liệt làm thịt thân vương Cayley, đánh về bảy thiên hà, trống rỗng và phẫn nộ chiến đấu đến cùng. Có lẽ hắn sẽ miễn cưỡng chiến đấu vì liên minh, hoặc sẽ thành lập quân đội riêng, hay sẽ khuấy tung cục diện đã không thể vãn hồi càng hỗn loạn hơn, đẩy thế giới đến vực thẳm sâu hơn, lại trở thành tế phẩm của vực thẳm.

"Em mơ thấy mình mỗi giây gửi một tin nhắn viễn trình cho anh, dù sao anh luôn phải đi qua điểm truyền tin, tốt nhất là cơ giáp nhắc nhở phiền chết anh đi. Nhưng anh bặt vô âm tín. Em nghĩ anh khả năng đã đến điểm nhảy vũ trụ mã hóa ngoài mạng, hoặc đã rời khỏi Thiên Hà Số 8 luôn rồi."

Em không yên tâm về anh.

Lục Tất Hành vốn định giả vờ tội nghiệp để dụ hắn nói, nói đến đây tim đột nhiên "thịch" một phát, như

vỡ đê mà tự mình buồn bã, cậu dừng lại chốc lát rồi thì thào: “Em không giữ được anh phải không? Dù sao thì, nếu như anh muốn đi, sẽ chẳng ai giữ được anh, phải chứ.”

Cậu nghĩ: Em dành cho anh một ngàn một vạn phần, anh dành cho em được mấy phần đây?

Lục Tất Hành luôn là một người hết sức nhạy bén, chút vấn đề này vốn không khó phán đoán, nhưng cậu bỗng nhiên không chắc chắn, dù sao thì cậu đã từng một lần tự mình đa tình rồi.

Tiếng nước không biết dừng khi nào, phòng vệ sinh mở cửa, lần này Lâm Tĩnh Hằng mặc áo choàng tắm đi ra.

“Em liền nghĩ, nếu anh ghét Thiên Hà Số 8, còn có em…”

“Trước khi quyết định, tôi không có thói quen báo cho người khác.” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Trừ khi kịp thời có người nhắc nhở mà tôi cũng cảm thấy cần thiết, nhưng đại đa số tình huống, cậu biết…”

Lục Tất Hành hơi cười khổ: “Biết, em đã xem tin bát quái, Lâm tướng quân là nổi tiếng ‘tướng ở bên ngoài, ai thích gì thì kệ.”

“Hai năm trước, nếu tôi đi, tôi sẽ không nói cho cậu biết.” Lâm Tĩnh Hằng dừng lại, tựa hồ cảm thấy câu kế tiếp hơi khó mở miệng, song hắn chần chừ vài giây rồi vẫn nói: “Bây giờ, chỉ cần có cậu, tôi sẽ không đi.”

Lục Tất Hành kinh ngạc.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn cậu, lại bổ sung một câu: “Cho dù có việc gì phải rời khỏi một thời gian, chỉ cần cậu còn ở đây, thì tôi sẽ còn trở về.”

Lục Tất Hành ngớ người trước thu hoạch bất ngờ này, quên mất mình ban đầu đang vòng vo biểu đạt lo lắng, cậu hơi nín thở: “Hai năm trước và bây giờ, có gì khác biệt?”

“Hai năm trước là bạn bè.”

Lục Tất Hành vốn muốn hỏi hắn “anh đối xử với bạn bè như thế”, sau đó thoáng suy nghĩ, xét thấy hắn từng chính miệng thừa nhận Độc Nhãn Ưng cũng là bạn, xem ra “bạn bè Lâm thị” chính là đãi ngộ này, đối với mình đã khách sáo lắm rồi.

Cậu không từ bỏ mà hỏi tới: “Bây giờ thì sao? Tướng quân, anh bình thường nói chuyện trong quân đội cũng giống bóp kem đánh răng à?”

Lâm Tĩnh Hằng cười, không bị khích tướng, quay đầu nói: “Tôi vừa rồi đã quấy rầy cậu nghỉ ngơi, cậu ngủ

thêm một lúc đi."

Song với sức sống của Lục Tất Hành, cho chút nắng là có thể rạng rỡ, lúc này cậu đã tự động đầy máu sống lại, nhảy lên ôm lấy Lâm Tĩnh Hằng: "Trên bạn bè, chính là bạn 'đặc biệt', đúng không?"

Lâm Tĩnh Hằng mặc cậu nửa đêm nhảy nhót, không nói gì, thầm nghĩ: "Không đúng."

"Bạn đặc biệt" là mối quan hệ hai đầu không xác định, phát triển đến dương vô cùng chính là thần hồn điên đảo, "người sống có thể chết, người chết có thể sống", mà nếu có một ngày tình cảm phai nhạt hoặc sống chung không hợp, cũng có khả năng đi đến âm vô cùng, nhẹ là "vỗ tay tạm biệt, không qua lại", nặng là "đau lòng phẫn uất, biến thành thù oán".

Nhưng hắn sẽ không như thế, Lâm Tĩnh Hằng nghĩ, hắn đối với Lục Tất Hành, chỉ có một đầu không xác định, có hạn cuối, không có giới hạn cao nhất.

Dẫu một ngày kia giấc mộng xuân này tỉnh dậy, Lục Tất Hành hết mới mẻ rồi, chê hắn nhàm chán vô vị.

Còn khoảng một tiếng là trời sẽ sáng, Lâm Tĩnh Hằng tính thời gian, lấy một bộ quần áo sạch và cà phê giúp tỉnh táo, không định ngủ: "Hope đào tẩu vào lúc này, tôi hoài nghi lão không chỉ là một người bị bức hại thất bại trong nội đấu của Hiệp hội chống Utopia, bằng không lão còn có thể trốn chạy đến đâu? Rất có thể lão vẫn còn người ủng hộ, luôn có liên lạc với bên ngoài, như vậy tình hình võ trang chân thật của Thiên Hà Số 8 e rằng sẽ bị lộ, tốt nhất là chúng ta hãy sớm phòng bị – cậu ngủ thêm một lúc nữa đi, tôi đi bàn bạc với bọn Turan."

"Hope sẽ không làm thế." Lục Tất Hành khó khăn kéo thần trí bay giữa không trung trở về, day ấn đường, "Em thật ghét hành vi thổ lộ nửa chừng là nhất định phải chuyển hướng đề tài này của anh, không biết nói gì anh không thể xem sách học tập một chút à?"

Lâm Tĩnh Hằng hết sức dung túng gật đầu: "Được."

Lục Tất Hành: "…"

"Được" này hơi phạm quy.

Cậu ho khan một tiếng, ngồi một lúc bên giường: "Hope… Hope người này, hơi lắm mưu nhiều kế, nhưng ông ta không phải kẻ điên, nếu không ông ta đã không mạo hiểm phản bội Hiệp hội chống Utopia để giúp chúng ta, căn cứ nông trường ông ta làm rất dụng tâm và cũng rất đẹp, ông ta có thứ phản đối và lý tưởng theo đuổi, là người thật tâm muốn để đất hoang mọc kín hoa tươi, nếu không phải chính ông ta vững tin không nghi ngờ, không thuyết phục được người khác đi theo dễ dàng như vậy."

Lâm Tĩnh Hằng hơi bất ngờ ngẩng đầu nhìn cậu.

"Trực giác của em, không nhất định là đúng." Lục Tất Hành nói, "Nếu thật sự như anh nói, Hope luôn có liên lạc với người ủng hộ, ông ta có thể chạy từ lâu rồi, tại sao còn ở lại làm nghĩa công thời gian dài như vậy? Xóa phần sau của danh sách, đương nhiên ông ta cũng có cơ hội xóa luôn thư mục bí mật kia – em cảm thấy ông ta cố ý để lại cho chúng ta xem, ông ta đang dùng phương thức của chính mình giải thích cho chúng ta ngọn nguồn cuộc hỗn loạn này, hi vọng chúng ta đừng lơ mơ cuốn vào, có thể bảo vệ Thiên Hà Số 8 sinh thái còn rất yếu ớt. Có khả năng tương lai chúng ta vẫn là kẻ địch, nhưng hiện tại, em cảm thấy ông ta chẳng những sẽ không bóc trần chúng ta, còn chủ động hỗ trợ che giấu. Xem tuổi ông ta, hẳn là từ lúc Gur… Tiến sĩ Laura, thậm chí tiến sĩ Harden còn sống khỏe, đã gia nhập Hiệp hội chống Utopia. Em tin trong tim những người phản kháng sớm nhất đều có lửa."

Khi nhắc tới "Laura", cậu cẩn thận nhìn Lâm Tĩnh Hằng một cái: "Anh biết có một hiện tượng kỳ lạ – những người chân chính thay đổi thế giới trong lịch sử, họ thường đều là vô tình, vô tình đi lên con đường nào đó, đi đến nơi đầu sóng ngọn gió, bị lịch sử lựa chọn, duyên số đẩy đưa trở thành nhân vật quan trọng kia. Mà những người ban đầu đã tín niệm kiên định, giơ tay khiêu chiến thế giới, ngược lại thường sẽ bị cơn lốc vận mệnh đẩy về hướng không ngờ tới. Giống loài chúng ta, dường như trời sinh không đủ lý trí, đúng không? Tâm nguyện ban đầu của nhóm tiến sĩ Laura, nhất định không phải như bây giờ."

Lâm Tĩnh Hằng rốt cuộc nhận ra, Lục Tất Hành đêm nay vừa làm nũng vừa nói lí lẽ, chỉ là đang cẩn thận an ủi hắn, cậu cảm giác được sự bài xích của hắn đối với quản ủy hội, thậm chí chú ý không đề cập tới Laura họ "Gurdon", câu câu chữ chữ như đều nhón chân.

Tim Lâm Tĩnh Hằng như bị cây kim thật nhỏ đâm một phát: "Ừm."

Lục Tất Hành giơ tay ra: "Thế nên anh có thể thỉnh thoảng thả lỏng một chút không? Hãy ngủ một giấc thật ngon."

Lâm Tĩnh Hằng nắm tay cậu nhẹ nhàng vuốt ve các ngón tay chốc lát, hắn ngước nhìn lên, ánh mắt sâu thẳm: "Cậu ở đây, bảo tôi làm sao ngủ ngon được?"

Trực giác Lục Tất Hành bảo rằng câu này của Lâm Tĩnh Hằng không phải ý là chê cậu chiếm giường muốn đuổi đi, cục hầu lăn nhẹ.

Lâm Tĩnh Hằng hơi khom lưng, kề đến trước mặt cậu: "Tôi có thể chứ?"

Lục Tất Hành bất đắc dĩ nghĩ, việc này có gì không thể?

Hắn cảm thấy vào lúc thế này, dẫu cho Lâm Tĩnh Hằng muốn lấy mạng cậu, cậu cũng chỉ đành vui vẻ dâng hai tay.

Trong tích tắc, nhà lý luận thanh niên chưa từng thực nghiệm lướt qua một lần trong đầu lý luận từng đọc trong truyện sex, cậu cảm thấy loại chuyện này mặc dù bắt nguồn từ kích động, nhưng vẫn rất cần một chút kỹ thuật, với "kỹ thuật" của Lâm tướng quân, hôm nay hoàn toàn không chuẩn bị, chỉ sợ là không được chết già.

Khi hai cơ thể quấn vào nhau, Lục Tất Hành vừa đau vừa vui vẻ nghĩ thầm trong lòng: "Có thể có được Lâm Tĩnh Hằng, chuyện này có tính là gì? Mình sá gì chứ."

Có điều, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, thật sự đến lúc đó, vẫn không dễ ép buộc mình thả lỏng lắm.

Lục Tất Hành cố nén khó chịu không phát ra tiếng, trên cánh tay ôm chặt thắt lưng Lâm Tĩnh Hằng nổi đầy gân xanh. Đồng thời như cố ý như vô tình nhìn thoáng qua đầu giường – trên đầu giường có nút tủ thuốc khẩn cấp, nhấn mở ra trong tủ đầu giường có thiết bị y dụng và thuốc phòng sẵn, giơ tay là có thể với tới.

Nhưng Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên dừng lại: "Tôi làm cậu đau?"

Lục Tất Hành cắn răng hít sâu một hơi, gượng mỉm cười: "Không có."

Lâm Tĩnh Hằng nắm cằm cậu, nhẹ nhàng hôn khóe môi cậu, lau vầng trán lấm tấm mồ hôi lạnh cho cậu, chậm rãi buông cậu ra.

Lục Tất Hành: "Hả, sao thế?"

Lâm Tĩnh Hằng: "Cậu tới đi."

Lục Tất Hành nhất thời chưa hiểu câu này có ý gì, ngớ ra nhìn hắn.

Lâm Tĩnh Hằng búng mũi cậu một phát, giơ tay ấn nút tủ thuốc khẩn cấp, một ngăn kéo ẩn chầm chậm mở ra, nguyên bộ thuốc tiêu viêm và giảm đau chưa mở còn mới nguyên nằm trong hộp thuốc: "Tôi nói cậu tới đi, có muốn tôi không?"

Trong đầu Lục Tất Hành "Uỳnh" một tiếng, đầu óc choáng váng giây lát, cậu cà lăm: "Em em em… em có, có thể chứ?"

101. Quyển 4 - Chương 101

Khi sao Cayley chưa bị nổ thành quả bóng, một đống chỗ không phù hợp với thiếu nhi bay trên trời, là nguồn GPP chủ yếu của sao thủ đô Thiên Hà Số 8 không chịu cố gắng này. Mà ở những nơi này, từng lưu hành một thức uống tên "Vòi Rồng", là một loại thuốc kích thích mạnh, uống vào có thể không chợp mắt suốt bảy mươi hai tiếng, nghe nói phản ứng mạnh có thể vừa hát Bài ca tự do vừa chạy Ma-ra-tông qua lại, mỗi năm không biết có bao nhiêu khách tìm hoan chết vì dùng Vòi Rồng pha rượu quá lượng.

Lục Tất Hành vào ngày trưởng thành đã uống trộm một ngụm của Độc Nhãn Ưng, cảm giác kích thích quá mạnh, đến mức hơn mười năm qua đi ký ức hãy còn mới nguyên – giống như lúc này vậy.

Thật ra giờ này đã là thời gian huấn luyện buổi sáng của Lâm Tĩnh Hằng, ngoại trừ mấy ngày bị nhốt trong khoang y tế, huấn luyện buổi sáng của Lâm tướng quân trước nay sét đánh cũng không thay đổi, hôm nay xem như nghỉ. Hắn gối một cánh tay mình, đôi mắt màu xám hơi nhắm, đầu tóc bù xù, đường nét khuôn mặt nghiêng lên xuống rất trơn tru, trên môi lại có sắc đỏ và hơi ướt, nhìn hiền hòa hơn bình thường rất nhiều.

Lục Tất Hành chăm chú nhìn hắn, trái tim bỗng biến thành một cái dùi trống, cậu lúc này như vừa nốc một lít "Vòi Rồng", cảm thấy mình có thể gào thét nhảy lên biển mây bơi chó hai vòng, lại tiếc rẻ rời khỏi Lâm Tĩnh Hằng, đành phải ôm chặt lực hút của tinh cầu, trong đầu nhảy ra một đống ký tự lộn xộn.

Tiếng tim cậu đập quá lớn, không chỉ chấn mình sắp lên trời xuống đất, ngay cả Lâm Tĩnh Hằng ngủ không say cũng bị quấy rầy. Lâm Tĩnh Hằng hé mắt, giơ ngón trỏ bảo cậu im lặng một chút. Lục Tất Hành thật sự không làm được, đành phải nghiêng người ngăn nắng sớm xuyên vào cửa sổ cho hắn, cúi xuống hôn đầu ngón tay hắn.

Khi cúi đầu, cậu cảm thấy mình như một kỵ sĩ đội vương miện, đột nhiên được ánh sáng thần thánh bao phủ, đi nốt bước cuối cùng trong quá trình trưởng thành dài lâu, về sau gặp phải mọi chuyện đều không sợ hãi gì.

"Lâm," Lục Tất Hành biết Lâm Tĩnh Hằng không ngủ, vì thế rất đáng ghét sán tới, thì thầm vào tai hắn, "Thân cơ của Trạm Lư thật sự bị nổ hủy rồi sao? Thế em làm một cái mới cho anh được không? Em từng nhìn thấy quy cách của cơ giáp hàng đầu liên minh trong sách, bản vẽ thiết kế của nhà máy công nghiệp quân sự đã tiến vào bản thứ tư, đội công trình đã bắt đầu điều robot, chờ nhà máy công nghiệp quân sự xây xong… Ôi, đừng cười mà!"

Giọng Lâm Tĩnh Hằng hơi khàn khàn: "Cậu đánh bản nháp trước rồi hãy nói."

"Em là kỹ sư cơ giáp giỏi nhất Thiên Hà Số 8 đấy."

Lâm Tĩnh Hằng không mở mắt, nhưng không cười nổi nữa – khi hắn còn trẻ ở trường quân đội Ulan, giữa bạn học cãi vã trào phúng lẫn nhau, cách nói quen dùng chính là "Mày là ai đó của Thiên Hà Số 8", hoặc "Mày là trình độ Thiên Hà Số 8", người bị chửi như vậy thường sẽ cảm thấy mình bị xúc phạm rất nặng, kế tiếp châm biếm lại sẽ không dùng từ văn minh.

Nói cách khác, "Thiên Hà Số 8" là từ hình dung văn minh hơn chửi thề một milimet.

Hơi thở ấm áp của tiên sinh tự xưng là kỹ sư cơ giáp hàng đầu Thiên Hà Số 8 phả qua vành tai hắn, giống như một gã đàn ông bình thường hễ nói tiếng người là chém gió, miệng bắt đầu lan man khoác lác: "Em còn muốn thêm một bộ phận 'cơ giáp sơ cấp' vào nhà máy công nghiệp quân sự, chính là loại 'xe cơ giáp mô tô' huấn luyện một ngày là lái được, có điều một người anh em trong đội công trình nói với em, cơ giáp sơ cấp dẫu sao cũng là vũ khí sát thương, thông dụng như thế quá nguy hiểm, em cảm thấy anh ta suy nghĩ rất chu toàn, vậy nên em định giảng dạy 'cơ giáp sơ cấp' như một môn phụ… Sao Khải Minh sẽ thành lập một học viện Tinh Hải mới, về sau không chừng có thể giống học viện Ulan của Votaw… Đúng rồi, tương lai sao Khải Minh cũng sẽ giống Votaw – À, đương nhiên nhân khẩu phải đông hơn Votaw, cả một tinh cầu đều là quyền quý đóng gói hoàn mỹ thì chán lắm. Chúng ta cũng sẽ có đường cái và lối đi bộ phân tầng,

chúng ta cũng sẽ xóa sổ tai nạn giao thông… Trên sao Khải Minh có rất nhiều đất hoang, em có thể đi xin Tổng trưởng một mảnh, xây dựa theo nhà anh ở Votaw được chứ?"

Lâm Tĩnh Hằng nói: "Không được."

"Vậy thì xây dựa theo nhà em ở sao Cayley trước kia – nhà em ngày trước to lắm, dọn dẹp cần rất nhiều robot, có thể dùng Trạm Lư làm quản gia điện tử của hệ thống trung tâm."

Lâm Tĩnh Hằng nói: "Mình Trạm Lư là đã rất ồn."

"Không sao, anh chê hai chúng em phiền, có thể đuổi cả hai ra ngoài, như vậy em với Trạm Lư có thể làm phiền nhau, không ai quấy rầy anh." Lục Tất Hành mau chóng đưa ra phương án giải quyết, thấp giọng nói, "Có điều… cũng đừng đuổi em ra ngoài quá thường xuyên nhé."

Lâm Tĩnh Hằng có cảm giác người bên cạnh sột soạt sán tới, thử giơ tay, giống như hươ hươ cả buổi, mới đặt lên người hắn, lập tức lại bắt đầu không đàng hoàng cọ tới cọ lui.

Lâm Tĩnh Hằng mở mắt nhìn cậu, Lục Tất Hành vội vàng quản tay mình, cái đuôi sau lưng vểnh cao hai mét: "Cho em ôm một lúc nữa đi, em không lộn xộn đâu."

Lâm Tĩnh Hằng vỗ nhẹ mu bàn tay cậu một phát.

Lục Tất Hành thở ra một hơi không thành tiếng, lòng bàn tay dán lên nhiệt độ cơ thể người kia, cậu có chút ăn tủy biết vị, cũng có chút nhộn nhạo, đồng thời cảm thấy rất có lỗi với Turan – bởi vì lúc chưa hiểu chuyện đã dõng dạc chém gió với cô nàng, không biết bây giờ còn cơ hội chữa lại hay không.

Tuy rằng Lâm Tĩnh Hằng không biểu hiện ra, nhưng Lục Tất Hành cảm thấy mình cũng chẳng làm cho hắn dễ chịu đến đâu, khoa học gia thanh niên giống như ở trên đường đời phát hiện một môn học và khiêu chiến hoàn toàn mới, vừa lật đến "mục lục" đã có chút như đói như khát, cấp bách muốn moi ít tài liệu giảng dạy từ vệ đội trưởng Turan để tự nâng cao.

Nghĩ ngợi lung tung một hồi, Lục Tất Hành giật mình phát giác suy nghĩ của mình lại có khuynh hướng lệch đi, vội vàng đỏ bừng mặt túm về.

"Chờ chúng ta già đi, chiến tranh chắc cũng kết thúc rồi." Cậu nói, "Em sẽ đi dạy học, viết sách, viết rất nhiều, nói cách chế tạo lại cơ giáp hàng đầu liên minh, còn phải viết một quyển hồi ký, nửa quyển dùng để nói chuyện nghiêm túc, nửa quyển còn lại trọng điểm nói về hôm nay – em làm sao có được nam thần đệ nhất liên minh…"

Lục Tất Hành hận không thể lập kế hoạch sẵn cho mỗi một giây bắt đầu từ giây tiếp theo, cho đến khi hai người đều xuống mộ, chỉ là lên danh sách, mặc sức tưởng tượng hai người về sau có thể làm gì cùng nhau, đã đủ để cậu lải nhải nửa tháng, Lâm Tĩnh Hằng nghe xong mở đầu, cảm thấy nếu lập kế hoạch theo như

hiệu trưởng Lục, tuổi thọ tự nhiên còn hơn hai trăm năm của mình khả năng cũng chẳng đủ dùng, phải trông chờ loài người thực hiện một lần đại cải tạo gien nữa, để mỗi người đều có thể sống thêm năm trăm năm mới được.

Nghe cậu miêu tả, giống như cuộc đời này đến cuối cùng, các cơn sóng lớn nhỏ đều sẽ tan thành mây khói, trên thế giới không tồn tại sinh ly tử biệt vậy.

"Cậu bây giờ còn thích đọc loại tiểu thuyết mơ mộng hão huyền này à… Đầu bạc răng long gì đó?"

Trong cứ điểm Thành Thiên Sứ, bên cạnh tượng nữ thần khóc ở quảng trường trung tâm, trên màn hình lập thể đang chiếu một bộ phim tuyên truyền – thời đại chiến loạn, chi phí giải trí của Thành Thiên Sứ ngược lại cao hơn Votaw năm đó, những con người đáng thương bị trục xuất khỏi Vườn Địa Đàng có lẽ cũng chỉ còn lại giải trí mà thôi.

Sản nghiệp văn nghệ phát triển hơn bao giờ hết, một bộ phận đầu tư làm phim thậm chí nhờ vậy mà vượt giai cấp, có được đặc quyền tiến vào cứ điểm Thành Thiên Sứ, buổi hòa nhạc của Evgenia ngay cả vé điện tử cũng khó kiếm, không rẻ hơn một bó Đại Dương Xanh Thẳm.

Trong phòng nghỉ của Nguyên soái Woolf có một chiếc kính viễn vọng, tầm nhìn vô cùng tốt, buổi tối có thể dùng để ngắm sao, ban ngày có thể trông thấy quảng trường. Ông bưng ly trà, xem hết cả bộ phim tuyên truyền tên "Hành lang hạnh phúc", phim đại khái kể chuyện tình yêu tan tan hợp hợp của một đôi nam nữ, từ ngoài đôi mươi đến khi tóc bạc trắng, hết sức lãng mạn, bối cảnh ở Votaw – đương nhiên, Votaw đã bị hải tặc chiếm, phim dùng phông nền mô phỏng.

"Nghe nói bộ phim sắp sửa công chiếu kia rất được khán giả chờ mong, vé đặt trước buổi công chiếu lần đầu đã hết." Viên thư ký theo sát Nguyên soái khom lưng, cung kính thêm trà nóng cho ông ta, thư ký tên "Vương Alan", ngoài hai trăm tuổi, da màu ô liu, vóc dáng cao gầy.

Ông Nguyên soái già gàn dở không thích dùng trí tuệ nhân tạo, tất cả công việc bên cạnh đều phải dùng người thật làm, Vương Alan đã theo ông hơn một trăm năm mươi năm, chăm lo cuộc sống hàng ngày, khi có người ngoài, viên thư ký quyền cao chức trọng này hầu như không nói, cảm giác tồn tại rất thấp, đại đa số thời điểm còn giống robot hơn trí tuệ nhân tạo, chỉ những lúc riêng tư không có người ngoài, mới tán gẫu vài câu với Nguyên soái Woolf: "Mỗi người đều lo âu ngày mai, nên đều đang hi vọng xa vời có cái gì có thể vĩnh hằng, tình yêu… hoặc bất cứ thứ gì khác; mọi người đều muốn trở về Votaw, Đại Dương Xanh Thẳm có thể chiếm được thị trường không phải vì quảng cáo ngôn ngữ loài hoa là 'nơi không thể trở về' sao? Bộ phim này dính hết hai loại, chưa biết chừng có thể thành đề tài của mọi buổi tiệc trà trong Thành Thiên Sứ tuần sau."

"Nhìn rất thấu đấy, nghe nói căn cứ trồng Đại Dương Xanh Thẳm có cổ phần của ngươi, kiếm được không ít đâu nhỉ?" Nguyên soái Woolf như cười như không liếc nhìn Vương Alan, không đợi ông ta trả lời, lại nói khẽ, "Muốn về Votaw, nhưng Votaw từ lâu không còn là Votaw ngươi muốn, người xung quanh ngươi cũng đã sớm thay đổi từng đợt, mà ngươi sống đến tuổi đầu bạc, sẽ phát hiện ngay cả chính ngươi cũng thay đổi rồi, những thứ trước kia ngươi tin chắc không nghi ngờ đều không còn, lý tưởng và tín ngưỡng đã sụp đổ ít nhất một trăm lần, cơ quan trên người cơ hồ đều bị khoang y tế thay hết lượt, thỉnh thoảng muốn nhớ lại chuyện ngày xưa, không nhớ ra, còn phải nhờ cậy thiết bị lưu trữ ký ức nhân tạo, Alan, ngươi nói có buồn cười không?"

Vương Alan như hoa dán tường đứng bên cạnh lắng nghe, không hề lắm miệng trả lời, cũng không thừa cơ tỏ lòng trung "Tôi mãi đi theo ngài" gì đó, làm cho người ta rất thoải mái.

"Đôi lúc ngươi... cảm thấy mình là một cương thi chiếm thân phận người khác. Năm đó họ bắt dừng kế hoạch cải tạo gien nhân loại là đúng đắn lắm, tại sao con người phải sống lâu như thế? Chúng ta trời sinh không có linh hồn trường thọ như vậy, tuổi thọ thân xác kéo dài mãi có ý nghĩa gì không? Biến mình thành hũ tro cốt, sự thay đổi của cả xã hội chậm chạp như hóa thạch, khắp nơi nồng nặc mùi hôi thối."

Nguyên soái Woolf đang nói, liền bưng ly trà thừ người ra.

Nguyên soái cả đời không kết hôn, nghe nói lúc còn rất trẻ từng có một scandal như trò đùa, nhưng một vị đương sự khác đã chết từ trước khi liên minh thành lập, người chết làm đầu, sau đó cũng không ai nhắc lại nữa. Ông từ một thiếu niên anh tuấn đến tóc bạc trắng, lịch sử lâu đời như viện bảo tàng liên minh, lúc không làm việc chỉ ru rú trong nhà, cũng không có thú giải trí gì, sở thích duy nhất có lẽ là bưng một ly trà ngẩn người, hồi ức cuộc đời vĩnh viễn không hồi ức xong.

Có người nói, nếu không phải mấy năm nay các tướng quân triển vọng nhất lần lượt gặp bất trắc, đến mức quân ủy còn toàn hạng ăn hại không cất nhắc được, ông Nguyên soái già đã nên từ nhiệm về hưu lâu rồi.

Bỗng nhiên, trong phòng nghỉ vang khẽ một tiếng, ngay sau đó, một mặt tường chậm rãi mở ra, trên tường lại lộ ra một căn phòng bí mật.

Ông cụ thích yên tĩnh, trong phòng nghỉ riêng không tiếp khách lạ, ngoại trừ thư ký chăm lo sinh hoạt hàng ngày, bất kể là ai đến đều cần hẹn trước, ai mà biết được lại có huyền cơ.

Vương Alan như sớm có chuẩn bị, đầu cũng chẳng ngẩng lên mà lấy một bộ ấm chén trà khác trong tủ khử trùng, nhanh nhẹn pha trà rót nước, đặt trước mặt mấy vị khách, số ly và số người không lệch chút nào.

Mấy vị khách đều mặc áo bào mang đậm cảm giác nghi thức, đeo mặt nạ chất liệu đặc biệt, trước ngực lại táo tợn lộ ra hình "Nữ Oa" đầu người thân rắn và dấu hiệu Hiệp hội chống Utopia. Hải tặc vũ trụ khiến liên minh nhắc đến mà biến sắc vậy mà đi lại tự do ở nơi trung tâm nhất cứ điểm Thành Thiên Sứ!

"Đến rồi?" Lão Nguyên soái nhìn mấy người họ một cái, "Thành Thiên Sứ quan tâm đám lão già chúng tôi, nhiệt độ không khí tăng tới 26℃, các vị quấn kín bưng như thế không nóng à?"

"Chúng tôi rất sợ hãi," Một người đeo mặt nạ trả lời, "Tại liên minh, bụi bặm bay trong không khí cũng có thể có camera, lộ ra một sợi tóc cũng khiến chúng tôi bất an."

Một người đeo mặt nạ khác tiếp lời: "Chỉ mong trăm năm sau, thế giới chúng ta xây dựng không có khủng bố điện tử."

Họ quen dùng "tiếng tiên tri" của Hiệp hội chống Utopia, chào hỏi đều là từng bộ lời kịch, âm cuối ngân

rất dài, có nhịp điệu kỳ lạ, nói chuyện nghe như hát vậy.

Woolf khoát tay: "Được rồi, đừng suy nghĩ trăm năm sau nữa, đám ô hợp Đoàn Quang Vinh các vị cũng không xử lý được, bây giờ trong tổ chức cũng lộn xộn, tiếng oán than vang khắp nơi, hãy quản tốt mình trước đi."

Vương Alan theo lời đi tới, giơ cổ tay lên, một luồng sáng của hình chiếu lập thể bắn ra, một người trung niên quần áo mộc mạc xuất hiện giữa mọi người, ánh mắt như ẩn chứa sầu lo.

Mấy người đeo mặt nạ của Hiệp hội chống Utopia lập tức kinh hãi, nhất thời chẳng ai còn màng giả thần giả thánh, đua nhau nói: "Là Alexander Harris!"

"Chuyện này là thế nào, chẳng lẽ ông ta còn sống?"

"Còn sống," Viên thư ký trầm lặng kiệm lời trả lời, "Tiên tri Harris dùng tên giả 'Hope', lúc trước vẫn trốn dưới trướng thân vương Cayley ở Thiên Hà Số 8, gần đây chúng tôi nhận được tin tức đáng tin cậy, người này đã lộ diện một lần nữa, đang bí mật tìm kiếm sự ủng hộ trong tổ chức. Các vị, bởi vì các vị quyết sách sai lầm, kết minh với Quân Đoàn Quang Vinh, đám vong ân phụ nghĩa đó sau khi chiếm Votaw đã trở mặt, giam chân các vị ở tám đại thiên hà, bây giờ lại bị đám quân phiệt địa phương quấn lấy không thoát thân nổi, trong tổ chức tiếng oán than dậy đất, âm thanh phản đối ngày càng cao, Harris trước nay rất giỏi mê hoặc lòng người, bây giờ ông ta trở về tổ chức sẽ có hậu quả gì, các vị biết đấy."

Nguyên soái Woolf chậm rãi ngồi xuống: "Chúng ta là đồng minh, các vị, bên ngoài đã lắm mưa gió rồi, nội bộ không chịu nổi phong ba nữa đâu."

Mấy người đeo mặt nạ của Hiệp hội chống Utopia trầm mặc giây lát, một người trong số đó tiến lên nói: "Nguyên soái, ngài đã có nguồn tin, có thể cho chúng tôi một chút manh mối không?"

Vương Alan mỉm cười: "Tọa độ cuối cùng của tiên tri Harris ở gần sao Bạch Lộ Thiên Hà Số 8, ông ta sẽ đi vòng một tuyến đường dân dụng vượt qua hải quan vũ trụ, theo nguồn tin đáng tin cậy, bên trong tổ chức có người sẽ đón ông ta ở Thiên Hà Số 7. Cá nhân tôi đề nghị đừng để ông ta công khai lộ diện, tốt nhất hãy giải quyết luôn ở Thiên Hà Số 8, các vị nói sao?"

Một người đeo mặt nạ buột miệng hỏi: "Nguyên soái, tin tức chính xác không? Xin hỏi nguồn tin của ngài rốt cuộc đến từ đâu?"

Woolf ngẩng đầu lên, đôi mắt tuổi già chợt bắn ra ánh sáng như chim ưng, giống như nháy mắt có thể xuyên mặt nạ của hắn. Kẻ đeo mặt nạ vừa nói chợt nhận ra mình lỡ lời, bất an nhúc nhích một chút, hai đồng bạn phía sau kéo hắn, hắn lập tức cúi đầu: "Xin lỗi, tôi không phải…"

"Nếu mấy vị tiên sinh không tin chúng tôi cũng không sao, có thể chờ Harris trở về lại cao giọng khẩu chiến, xem ai có thể thắng ai," Vương Alan tươi cười nói, "Cá nhân tôi rất chờ mong – thời gian không còn sớm, Nguyên soái kế tiếp còn có một cuộc hẹn kiểm tra sức khỏe, các vị đi đường cẩn thận."

Mấy người đeo mặt nạ đương nhiên không dám lỗ mãng trên địa bàn của người khác, nhanh chóng thức thời rời khỏi, cửa phòng bí mật đóng lại một lần nữa, Vương Alan bỏ ly trà bọn họ dùng vào máy nghiền cường lực, nhìn Nguyên soái một cái, hơi ngập ngừng muốn nói.

Woolf hỏi: "Có chuyện gì?"

Vương Alan hơi chần chừ: "Ngài phái người đi đón Harris, cho ông ta chi viện võ trang, lại tiết lộ hành tung của ông ta cho đám bệnh chó dại 'phái nóng nảy', ngài rốt cuộc là muốn giúp ông ta, hay muốn lấy mạng ông ta?"

"Harris là người thông minh, giỏi hơn nhiều đám chó hoang chỉ biết hô hào khẩu hiệu này, hơn nữa ông ta năm xưa rất thân với cả hai nhiệm phản nghịch Bạch Tháp, năm đó Laura Gurdon tự nổ, kỹ thuật 'Trái Cấm' và chip lần lượt thất lạc, nhiều năm như vậy, đám ngu xuẩn này cũng chẳng làm ra thành quả gì, nhưng ta hoài nghi Harris biết điều gì đó, chỉ bởi vì phản đối kế hoạch Nữ Oa nên mãi không chịu nói." Woolf nói, "Người này vốn có thể trở thành một nhân vật nguy hiểm, có điều cao tuổi rồi mà còn luôn có một số vọng tưởng hòa bình không thực tế, với chúng ta cũng không phải một lòng."

Vương Alan nói: "Phải, phái lý trí luôn hơi khó nhằn."

"Nhưng cũng chỉ phái lý trí mới có thể khuấy lên gió lốc lớn nhất, trở thành mắt bão." Woolf nói, "Ông ta quá lưu luyến ảo tưởng kiểu điền viên mục ca, phải cho ông ta vài bài học đánh tỉnh ông ta, để ông ta biết dưới súng đạn thì tín ngưỡng chẳng là chó má gì, quyền lực thay đổi nhất định phải đổ máu, mà ông ta chỉ có thể dựa vào chúng ta – lại nói, Thiên Hà Số 8 nơi quỷ tha ma bắt ấy rốt cuộc có sức hút gì, khiến ông ta nán lại lâu như thế?"

Vương Alan ngẩng đầu nhìn ông ta.

Mặt Woolf khuất trong bóng tối, như một pho tượng đã chết lâu ngày.

"Bất kể là cái gì, cùng nhau dọn dẹp sạch sẽ đi," Woolf khoát tay, "Tránh để ông ta luôn muốn trốn về làm ruộng – cái tay thần rởm ấy cần một chút thù hận thúc giục."

Vương Alan vâng một tiếng, sau đó lại hỏi: "Nguyên soái, về Thiên Hà Số 8 và Tĩnh Hằng, ngài tin Harris không?"

Lần này, Woolf trầm mặc rất lâu.

Viên thư ký ý thức được mình đã hỏi một câu không dễ trả lời, cúi đầu chuẩn bị im lặng rời khỏi.

"Ta hi vọng tin tưởng." Woolf nói, "Ta hi vọng hắn đã chết rồi."

102. Quyển 4 - Chương 102

Chiến hỏa sắp đốt xuyên kỷ nguyên Lịch Tân Tinh này vất vả lắm mới dấy lên, sao có thể mặc cho đám chủ nghĩa khuyển nho nhu nhược dẹp yên?

Máu thịt mọi người đều sẽ trở thành nhiên liệu, giống như những người dân không biết mình đã điên cuồng này từng góp một viên gạch cho vô số tấn bi kịch vậy.

Thế nên tốt nhất là Lâm Tĩnh Hằng đã chết rồi.

Như vậy hắn cả đời trời quang trăng sáng, có thể vĩnh viễn dừng lại trong rừng bia tinh thần.

Tuyến đường vũ trụ không như đường cái dưới đất, cắm một biển báo giao thông là vĩnh viễn ngoan ngoãn cố định ở đó, tất cả điểm nhảy vũ trụ, hành tinh và căn cứ nhân tạo nó đi qua, thậm chí bản thân thiên hà, đều đang không ngừng quay quanh và tự quay, bởi vậy hệ thống tọa độ vũ trụ vô cùng phức tạp, đều dùng tọa độ động, viết ra sẽ rất dài, người bình thường không nhớ nổi.

Một tuyến đường vũ trụ muốn "sửa chữa hoàn tất", cần hoàn thành rất nhiều công việc – phải tính đến quỹ đạo của tất cả thiên thể và thiên thể nhân tạo, hết thảy bất ngờ có thể xảy ra, vẽ bản đồ tuyến đường vũ trụ, sau khi phát hành bản đồ công khai, tất cả cơ giáp và tàu vũ trụ trong phạm vi mạng mới tự động cập nhật, để tiện chỉ đường.

Mà tuyến đường vũ trụ có thể dân dụng còn khắt khe hơn một chút, nó phải có hệ thống cứu viện khẩn cấp, còn phải có trạm bổ sung phù hợp quy định, trạm bổ sung cần thay đổi theo tuyến đường thay đổi, đồng thời để đảm bảo vật tư cung ứng, các trạm bổ sung này còn phải liên hệ chặt chẽ với mấy hành tinh đầu mối then chốt cung cấp vật tư bổ sung.

Quỹ đạo của tiểu hành tinh "Bạch Lộ" ở điểm giao quan trọng của mấy tuyến đường vũ trụ, sau đó bị thân vương Cayley nổ cho hả giận, tân chính phủ đành phải hơi sửa lại trên cơ sở tuyến đường vốn có, chọn "sao Hồng Hà" gần Bạch Lộ nhất làm hành tinh đầu mối then chốt mới.

Hope đáp xuống một "trạm bổ sung tư nhân" rất gần sao Hồng Hà.

"Trạm bổ sung tư nhân" thật ra chính là trạm chui, thuộc về kiến trúc trái quy hoạch của vũ trụ.

Nhân lúc chính phủ sửa chữa tuyến đường, đám tiền nhiệm tội phạm buôn lậu đầu óc linh hoạt liền lấy trạm bổ sung của tuyến đường ngầm ra, ké tuyến đường mới kiếm miếng cơm ăn. Tân chính phủ bây giờ tinh lực có hạn, còn chưa ra lệnh cấm chỉ, họ xem như là sản nghiệp màu xám.

Trạm bổ sung tư nhân bình thường cũng sẽ không quá táo tợn, cung cấp phục vụ chất lượng thấp giá cả rẻ mà thôi, tiểu thương chạy đường ngắn tính toán chi li, nếu vừa vặn có thể gặp được "trạm chui" kiểu này

cũng có thể tiết kiệm một ít tiền đi đường.

Trong trạm bổ sung chui này khá đông đúc, nhưng khách hàng đều tương đối thiếu tố chất, vậy nên trật tự không tốt, đi vào liền cảm thấy lộn xộn, quán ăn của trạm cơ giáp cũng đơn giản, chỉ có một quán nhỏ ruồi nhặng rất tồi tàn và máy bán cao dinh dưỡng rẻ tiền. Bàn ghế đương nhiên không đủ, dân bán dạo vũ trụ chịu khổ quen đều ngồi bệt dưới đất, huyên thuyên trời nam biển bắc, thỉnh thoảng có người khắc khẩu với người khác, song phương liền lôi ba cô sáu bà ra chửi nhau một trận, nhưng không ai thượng cẳng tay hạ cẳng chân – vận chuyển vũ trụ bổ sung tại trạm chui đều giống như dã thú độc hành, tự mình tìm thức ăn trong rừng cây nguy cơ tứ phía, rất biết cách chỉ lo thân mình.

Nhóm Hope dùng một ống tiêm dinh dưỡng đổi với người ta một cái bàn chật, gọi ít cơm nhạt.

Trong trạm cơ giáp cấm lửa, "cơm nhạt" thật ra là cơm hộp đông lạnh chở tới từ sao Hồng Hà, làm nóng qua loa liền bưng lên, không tươi lắm, có mùi lạ, vị có thể so sánh với cơm máy bay thời viễn cổ.

Một kỹ thuật viên Thiên Hà Số 8 mới gia nhập Hiệp hội chống Utopia bên cạnh hỏi ông ta: "Tiên tri, sau khi rời khỏi Thiên Hà Số 8, ngài có dự định gì?"

"Người tài trợ của chúng ta sẽ cung cấp một ít chi viện võ lực," Hope nói, "Nhưng đó là cho chúng ta dùng để giữ mạng sống, ý kiến của ta là, cố gắng hết sức tránh chiến tranh, chiến tranh vũ trụ không phải là hai đứa trẻ cãi nhau, cãi nửa chừng bắt tay làm hòa, một khi ấn chốt đạn đạo, chẳng khác nào đem địch bạn xào chung một nồi, bức bách mỗi người đều phải lựa chọn một bên không đen thì trắng, sau đó máu chảy thành sông đến cùng, thế thì thật sự không cách nào vãn hồi nữa."

Trong hoàn cảnh mọi người đều giết nhau hăng máu rồi, gánh trên lưng hai tấn huyết hải thâm thù, ở Hope có khí chất bình thản siêu thoát, kỹ thuật viên vô thức gật đầu: "Chúng tôi theo ngài tới cùng."

Hope khá hiền lành nhìn hắn một cái, lại nói: "Đoàn Quang Vinh phản bội là trong dự kiến, mọi người khi ở vực ngoại sống dựa vào nhau, chung hoạn nạn là bất đắc dĩ, chưa chắc trở về còn có thể đồng tâm hiệp lực."

Một thành viên Hiệp hội chống Utopia nói: "Tôi dám nói Đoàn Quang Vinh trước khi khởi binh đã tính toán qua cầu rút ván, bọn họ đã sớm cấu kết với Diệp Reeve của cứ điểm Chim Ruồi, ngoài mặt nói cùng chung tài nguyên và tuyến đường với chúng ta, vừa hạ cứ điểm Bạch Ngân liền lập tức trở mặt, trực tiếp chiếm đóng Votaw, lại để Diệp Reeve dùng lực lượng liên minh ép tổ chức ra khỏi Thiên Hà Số 1."

Hope bình thản gật đầu: "Quả thật, nhưng xét trên căn bản, mục tiêu cuối cùng của chúng ta và Đoàn Quang Vinh không có xung đột bản chất, bọn họ muốn chính quyền, còn điều chúng ta muốn, đầu tiên là hoàn thành di chí của hai nhiệm tiên phong Bạch Tháp – xóa sổ Vườn Địa Đàng, giải phóng linh hồn mọi người, kế đến là xác lập địa vị hợp pháp của tổ chức. Ta cho rằng song phương có không gian đàm phán, tại sao Đoàn Quang Vinh vứt bỏ chúng ta? Không phải không liên quan đến những kẻ điên tốt xấu lẫn lộn thừa cơ phá hoại mấy năm nay tổ chức nhận, hạng cặn bã mà cả minh hữu cũng ghét, chúng ta có cần thiết nhất định phải bảo vệ không?"

Kỹ thuật viên nói: "Tiên tri, đám người Đoàn Quang Vinh kia có thể chấp nhận lý niệm của tổ chức không?"

"Lý niệm của tổ chức đôi khi cũng cần linh hoạt, thầy Lục từng nói chuyện với ta, ta cảm thấy cách nhìn của cậu ấy có lý, rất đáng dẫn dắt. Một lý niệm, bất kể chính xác bao nhiêu, không thể sửa sai và tiến hóa, thì cũng là ao tù nước đọng, chỉ có thể trở thành điện thờ trong chân không, hoặc thối rữa bốc mùi. Xã hội đã phát triển đến thời đại vũ trụ, để mọi người mặc váy cỏ trở về đại thảo nguyên hái lượm là rất buồn cười, một số thành quả khoa học kỹ thuật gia tăng phúc lợi của nhân loại đáng quý trọng, ví dụ như cao dinh dưỡng và ống tiêm dinh dưỡng – quả thật không ngon, nhưng chúng thật sự đã cứu mạng rất nhiều người, thứ kiểu này mà cũng muốn cấm chỉ, không phải đang làm ác sao?" Hope nói, "Chúng ta phản đối lạm dụng khoa học kỹ thuật và vũ khí nguy hiểm, sự nghiệp tương lai của chúng ta nên là thúc đẩy luật bảo vệ môi trường vũ trụ hoàn hảo và 'luật hạn chế thành quả khoa học kỹ thuật lĩnh vực đặc thù', không phải làm một đống quân siêu cấp lấy bạo lực khống chế bạo lực, nổ mọi người không đồng ý mặc váy cỏ về hành tinh mẹ Trái Đất."

Kỹ thuật viên mới gia nhập nghe xong, cảm thấy lòng rộng lớn hẳn, tràn ngập cảm giác sứ mạng đối với vận mệnh nhân loại.

Hope ra hiệu cho mọi người mau ăn trước khi thức ăn nguội, nhưng ông ta vừa cầm nĩa, liền nghe thấy bên cạnh có người kêu lên: "Đến rồi, yeah -"

Mọi người trong quán ăn reo hò như đùa giỡn, Hope ngẩng đầu nhìn theo họ, thì ra lúc này vừa vặn là thời khắc trạm bổ sung chui giao với quỹ đạo sao Hồng Hà.

Chỉ thấy hành tinh trên trời nhanh chóng to lên, từ xa dần "tông" đến họ, tốc độ cực nhanh, đè xuống đỉnh đầu mọi người, lạc giữa cảnh lạ, mọi người như con kiến trên trạm bổ sung nhìn thấy tình cảnh khủng bố và chấn động, giống như trời sập, thở cũng không nổi.

Nhân viên phục vụ đều không lấy làm lạ, cười hì hì nhìn đám nhà quê lần đầu thấy cảnh tượng này làm lố, xem bọn họ làm trò cười đủ rồi mới đến đỡ những kẽ nhát gan ôm đầu nằm rạp dưới đất dậy.

Trên bàn cơm đều có kính viễn vọng mini, số lần nhân lên không cao nhưng đã đủ dùng, khi sao Hồng Hà đến gần nhất, có thể nhìn thấy đèn đóm nhà cửa trên hành tinh ấy.

Nông trường sinh thái thứ nhất lúc trước Hope xây dựng mất mấy tháng ở ngay nơi đây, ông ta cố ý lựa chọn tuyến đường này, chính là để nhìn lại lần nữa sao Hồng Hà mình đã tốn rất nhiều tâm huyết trước khi đi.

Tháp năng lượng trên nông trường lớn do robot duy trì, bất cứ thời gian nào đều sáng, vĩnh viễn không tắt, là kiến trúc mang tính dấu hiệu, Hope nghe thấy trên bàn cơm bên cạnh có một gã béo đang khoa tay múa chân nói với bạn mới vào nghề: "Nhìn thấy chưa? Nhìn thấy tòa tháp sáng kia chưa? Đó chính là nông trường, bọn tao chính là đi qua đó! Ôi, nơi ấy đẹp lắm!"

Khóe miệng Hope hơi lộ ra nét cười.

Đúng vậy, đẹp lắm.

Bên cạnh nông trường sinh thái có một hồ nước tự nhiên, dưới nước có một số nguyên tố hiếm, trình hiện màu sắc rực rỡ đan xen thú vị, như một cầu vồng trạng thái lỏng. Xung quanh khí hậu ấm áp ẩm ướt, sau khi nhiệt độ không khí lên cao, hồ nước sẽ bốc hơi, hơi nước bị các ngọn núi nhỏ xung quanh ngăn cản, non sông tươi đẹp, hoa lệ khó tin.

Hope đã bảo vệ khu này, sửa đường và điểm nghỉ ngơi tạm thời, đặt tên cho nó là "ruộng bậc thang Bảo Thạch".

Sao Hồng Hà vốn là một địa phương nhỏ chẳng mấy tiếng tăm của Thiên Hà Số 8, đất rộng người thưa, nhưng không sao, nó sẽ là căn cứ cung ứng thực phẩm thành công thứ nhất của Thiên Hà Số 8, về sau sẽ còn trở thành đầu mối giao thông then chốt, sẽ sống dậy dưới hơi người không ngừng đổ vào.

Về phần ruộng bậc thang Bảo Thạch, Hope nghĩ, về sau chắc chắn sẽ có người làm thơ cho nó, có lẽ nó sẽ biến thành thánh địa cầu hôn này kia.

Sao Hồng Hà nhanh chóng sượt qua trạm bổ sung, càng lúc càng xa, trong trạm bổ sung một lần nữa ồn ào tiếng người, radio của nhà ăn phát Bài ca quân liên minh tự do lạc điệu, nhưng rất nhanh đã bị phản đối – bởi vì một thời gian trước tân chính phủ thành lập, mạng thông tin nội bộ mới xây dựng, chính phủ tuyên truyền quá mức khiến mọi người nghe hơi chán rồi, vì thế đám thương vận chuyển không tố chất bắt đầu tự mình tổ chức "buổi hòa nhạc mini", bậy và tục thay nhau ra trận, so đấu hăng say, khiến người nghe dở khóc dở cười.

Lúc này, một tùy tùng Hiệp hội chống Utopia của Hope nói: "Tiên tri, người tới đón chúng ta gửi tin nhắn đến, không phải viễn trình, hẳn là ở ngay gần đây, tôi vừa xác nhận tọa độ với đối phương, đối phương đề nghị chúng ta ở lại đây chờ hội quân với họ."

"Được," Hope thúc giục, "Thế mọi người ăn nhanh lên."

Ông ta chưa dứt lời, nhà ăn ồn ào đột nhiên im lìm như bị dùng phép thuật gì, tay béo bàn bên đứng bật dậy, chân bàn "Cốp" một tiếng, tiếng vang nổi bật trong nhà ăn, nhóm Hope không hiểu gì, nhìn theo ánh mắt mọi người – trong phòng lớn của nhà ăn tiếp đón khách vãng lai có một màn hình rất to, trên chi chít liệt rõ nguồn năng lượng và trạng thái kiểm tu của mỗi một cơ giáp, dưới là bản đồ cảnh thật vũ trụ bên ngoài trạm cơ giáp.

Lúc này, trên bản đồ cảnh thật biểu hiện, một đội cơ giáp đằng đằng sát khí đang bay tới họ.

Đội cơ giáp này gồm một loạt cơ giáp chiến đấu cỡ trung xếp đội chỉnh tề, đều mang theo kho vũ khí dữ tợn, nhưng bộ đội chính quy của tân chính phủ là không thể chạy đến trạm bổ sung như quán chui này bổ sung vật tư!

Một nhân viên phục vụ buông tay, hộp cơm nóng hổi rơi xuống đất, hắn hoảng hốt hô lên: "Ông chủ, hỏng

rồi, có người tới bắt buôn bán phi pháp!"

Đám khách tố chất thấp vừa nghe thế, một mặt sợ liên lụy, một mặt mừng rỡ nhân loạn ăn cơm bá vương, có mấy kẻ thông minh dẫn đầu, những người này như ong vỡ tổ chạy tới trạm thu phóng cơ giáp chuẩn bị chuồn êm, chủ trạm bổ sung luống cuống tay chân, vừa xoay vòng vòng vừa giậm chân chửi, tất cả robot biết nói tiếng người trong trạm bổ sung cùng chung mối thù với hắn, chửi theo như đại hợp xướng.

"Là bọn họ à?" Kỹ thuật viên mới gia nhập Hiệp hội chống Utopia nhỏ giọng hỏi, "Là tới đón chúng ta à?"

"Không thể đâu?" Người vừa nói cau mày tra thiết bị đầu cuối cá nhân, "Tôi vừa gửi tọa độ thôi, bọn họ có nhanh thế không? Dù có cũng không thể táo tợn như thế trên địa bàn người khác!"

Hope xuyên qua màn hình, nhìn chằm chằm chiến giáp tới gần, dự cảm xấu trong lòng ngày càng tăng, bỗng nhiên biến sắc: "Chúng ta cũng đi!"

Mấy người họ mau chóng đuổi theo đám đông bỏ chạy tứ tán, đồng thời Hope túm một nhân viên phục vụ chạy lung tung mà nói: "Đây là quân địch tấn công, không phải bên quản lý thành phố, bảo ông chủ các cậu mở lồng phòng hộ của trạm bổ sung đến lớn nhất, sau đó mau đi đi!"

Nhân viên phục vụ nhìn ông ta một cái như nhìn kẻ bệnh thần kinh, đoạn co cẳng chạy, quay đầu nói với ông chủ trạm bổ sung.

"Ông chủ nghe xong tức điên lên, cùng ba ngàn robot mini đồng thanh chửi: "Quân địch tấn công bà ngoại mày! Để tiền cơm lại!"

"Tiên tri, mau!"

Cơ giáp họ lái khi đến vừa vặn năng lượng đã dồi dào, được quỹ đạo đưa lên đường chuẩn bị xuất phát, Hope đẩy mấy kỹ thuật viên trẻ tuổi luống cuống lên cơ giáp, còn chưa nối ổn mạng tinh thần, đội cơ giáp chiến đấu kia đã gần ngay trước mắt, đạn đạo gào thét bắn xuống!

Đám con buôn bay ra trạm cơ giáp sớm nhất phần lớn ngồi tàu buôn vũ trụ te tua, không phải là cơ giáp quân dụng, một phát đạn đạo quét ngang, đám tàu vũ trụ lộn xộn tức thì thành đống lá rụng bị gió thu quét qua, mấy kẻ muốn chạy cơm bá vương còn chưa cười ra tiếng thì đã lơ mơ tan xương nát thịt.

Lúc này, tại tổng căn cứ quân sự sao Khải Minh, Lâm Tĩnh Hằng phớt lờ Turan không ngừng nói bóng nói gió bên tai tại sao hắn vắng buổi luyện tập sáng, bước lên trọng tam.

Trạm Lư: "Tiên sinh, buổi sáng tốt lành, ngài hôm nay…"

Lâm Tĩnh Hằng: "Ngươi câm miệng, cấm ngôn."

Trạm Lư: "…"

IQ sáu triệu một gram cũng không nghĩ thông chào "buổi sáng tốt lành" thì phạm vào tội gì.

Turan không hiểu gì hết mà nhìn khóe miệng thả lỏng của Lâm Tĩnh Hằng, trong bụng cảm thấy tướng quân ngày càng biến thái, bắt nạt trí tuệ nhân tạo còn có khoái cảm.

Lâm Tĩnh Hằng giơ tay cắt ngang cô nàng lảm nhảm: "Bắt được Hope chưa?"

"Vẫn chưa, chắc là chạy từ tuyến đường ngầm, chúng ta đang tăng cường tìm kiếm trong trạm bổ sung tư nhân và tuyến đường ngầm các nơi. Tôi nói chứ, mấy cái trạm chui này nên quản một chút rồi." Turan đang nói thì trên cổ tay lóe lên, cô nàng làm một động tác tay, "Đệ Cửu… không, ta là Elizabeth Turan quan chỉ huy quân vũ trụ Thiên Hà Số 8, chuyện gì… Ngươi nói cái gì?!"

Lâm Tĩnh Hằng dừng bước.

Trong trạm bổ sung tư nhân bị tấn công, tàu buôn vũ trụ chạy trốn trước hết thấy tình thế không ổn, từ trong tập kích trí mạng lao ra, lồng phòng hộ đập vào sóng hạt năng lượng cao và mảnh vỡ, liều mạng chạy tới điểm nhảy vũ trụ gần nhất, tích tắc đến điểm nhảy vũ trụ liền báo động khẩn cấp.

"Một đội võ trang bất minh đột nhiên tập kích chúng tôi, mau phái người tới, cứu…"

Pháo ion năng lượng cao bám theo bắn trúng phần đuôi tàu buôn, lồng phòng hộ của tàu buôn không cản được cơ giáp tập kích, nguồn năng lượng hạch tâm ở phần đuôi lập tức nổ tung, khi tàu vũ trụ chưa hoàn toàn tiến vào điểm nhảy vũ trụ, nó bị ngọn lửa ngắn ngủi nuốt chửng.

Trường năng lượng ổn định của điểm nhảy vũ trụ nhiễu loạn theo, hình ảnh mơ hồ bốn phương thông thoáng truyền ra, đến thẳng tổng căn cứ Ngân Hà Thành.

Hope quyết đoán cho cơ giáp tự tăng tốc, bay thẳng lên không cần qua quỹ đạo, gần như đồng thời, quỹ đạo của trạm bổ sung bị lật tung, mà chỉ giây lát như vậy, toàn bộ hệ thống phỏng trọng lực mất tác dụng, cơ giáp bay vút ra, mọi vật phẩm không cố định trên mặt đất trạm bổ sung đều bay lên, xác đạn đạo từ nóc trạm cơ giáp nện xuống, trần nhà nứt như giấy, con người, máy móc, cột hành lang không kịp tránh… tất cả đều ngược sáng bay lên, máu thịt lẫn lộn phản chiếu trên mạng tinh thần cơ giáp.

Mà tiểu cơ giáp tự lo thân đã không xuể chỉ có thể trơ mắt nhìn, lồng phòng hộ bên ngoài bị tông cảnh báo ầm ĩ.

Hope tránh thoát một phát đạn đạo cực kỳ nguy hiểm, đấm vách cabin một phát.

Sau khi nhận được cảnh báo khẩn cấp, trú quân ở gần nhất lập tức có phản ứng, bay ra từ trên sao Hồng

Hà vừa mới sượt qua trạm bổ sung.

Người phụ trách trú quân đến từ Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ ban đầu, dưới tay có chút ít lão binh, nhưng đại bộ phận là tân binh mới tuyển sau khi tân chính phủ thành lập. Những người này phần lớn đến từ sao Hồng Hà, rất nhiều người là sau khi gia nhập quân đội mới có thân phận và tên, huấn luyện chưa đầy nửa năm, đến bây giờ nhiệm vụ chấp hành cơ bản là kéo tàu buôn vũ trụ trục trặc, kinh nghiệm và trình độ chiến đấu còn chưa đủ để ứng phó quân địch súng ống sẵn sàng.

Nhưng sao Hồng Hà sau lưng họ có 1.5 trăm triệu nhân khẩu vừa ổn định, có cuộc sống mới yếu ớt như chồi non đâm lên mặt đất…

Bởi vậy không còn lựa chọn nào khác.

Quân tập kích thế tới hùng hổ bị ngăn cản một chút, phút chốc tản ra, giằng co từ xa với trú quân.

Tùy tùng Hiệp hội chống Utopia bên cạnh Hope trầy trật bò ra từ trong khí thể bảo hộ đã đông cứng: "Tiên tri, người tiếp ứng chúng ta lập tức…"

Hope không để ý, đồng tử đột nhiên co vào, xuyên qua mạng tinh thần, ông ta nhìn thấy trong điểm nhảy vũ trụ phía sau những kẻ tập kích kia, một trọng giáp khổng lồ chậm rãi xuất hiện, lộ ra thân cơ dữ tợn, theo sau là vô số chiến giáp cỡ trung vòng quanh.

Dấu hiệu của Hiệp hội chống Utopia ở trong bóng đêm có thể đốt xuyên mắt người.

Đây thật sự không thể nói là một cuộc "chiến đấu", hết thảy tựa hồ chỉ là tàn sát đơn phương.

Trú quân yếu ớt đối mặt với Hiệp hội chống Utopia thình lình xuất hiện quân lính tan tác, như tòa thành cát dưới sóng to.

"Tiên tri!"

Hope bất chấp xung quanh ngăn cản, không hề e ngại gia nhập trú quân sao Hồng Hà châu chấu đá xe.

Song chẳng ích gì.

Chưa đầy một phút đồng hồ, đội cơ giáp trú quân cơ hồ không một ai may mắn thoát khỏi, dưới lửa đạn mãnh liệt bị bắn rơi toàn bộ. Tiểu cơ giáp của nhóm Hope cũng giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, lồng phòng hộ nổ tung, kho vũ khí bốc cháy.

Mấy người của Hiệp hội chống Utopia muốn nhét ông ta vào khoang sinh thái chạy trốn, cơ giáp sắp sửa

phát nổ.

Người tiếp ứng họ lúc này mới tới, trong nhiễu loạn năng lượng kịch liệt, tín hiệu đứt quãng.

Bộ đội trọng giáp của Hiệp hội chống Utopia không thèm nhìn đám bại tướng bị bắn rơi này, ầm ầm lướt qua, đuổi theo trú quân Hồng Hà tan tác tháo chạy, muốn đuổi tận giết tuyệt tất cả vật thể bay trên không.

Xuyên qua mạng tinh thần đã sắp vỡ nát, Hope nhìn thấy một đạo đạo hạt nhân trong cuộc truy sát rốt cuộc rơi xuống sao Hồng Hà.

Mây hình nấm bung ra, bụi bặm nháy mắt làm mờ ánh đèn trên Hồng Hà, tháp năng lượng không bao giờ tắt đã biến mất.

Ruộng bậc thang Bảo Thạch, nông trường, cuộc sống của hàng trăm triệu người cũng đã biến mất.

Kế sau Bạch Lộ, đầu mối giao thông quan trọng giống như bị nguyền rủa vậy.

Cơ giáp của Hope phát nổ, mạng tinh thần đứt ra, ông ta ngất đi, người bên cạnh tích tắc cháy thành than, khoang sinh thái như bụi bặm bỏ trốn trong khe hở, thoát khỏi một vùng tro bụi mịt mù.

103. Quyển 4 - Chương 103

Chớp mắt khoang sinh thái của Hope bay ra, một cơ giáp xen lẫn phía sau đội ngũ Hiệp hội chống Utopia lặng lẽ định vị ông ta, giữa lửa đạn bay tán loạn bắn ra màng chặn, che chút tín hiệu nhỏ nhoi của khoang sinh thái, tiếp đó lưới vớt rất nhanh và chính xác vươn ra, cuốn khoang sinh thái của Hope quay lại.

Cùng lúc đó, đám cơ giáp võ trang của Hiệp hội chống Utopia như đàn thú không thể kháng cự, đuổi theo tàn binh bại tướng, nghiền tới sao Hồng Hà cách đó không xa.

Sao Hồng Hà vừa vặn quay đến đây, thật sự đã quá gần chiến trường.

Trong mạng thông tin nội bộ của trú quân Hồng Hà, một tiểu đội trưởng sót lại đến từ Bạch Ngân Cửu, gào khàn cả giọng cố gắng ngăn cản các chiến hữu mất khống chế: “Tản ra! Đừng tới gần hành tinh! Đạn đạo sẽ rơi vào… tít…”

Hắn không thể nói xong, cơ giáp đã bị một phát đạn đạo bắn hỏng ngang lưng, tiếng hắn cũng nhấn chìm trong tạp âm bị quấy nhiễu, hơn nữa không hề có ai nghe lời hắn. Bởi vì lúc này, trú quân đã rối loạn tổ chức, người dẫn binh không còn, may mắn sống sót đều là lính mới khi nãy được lão binh che phía sau, tại thời khắc chết người như vậy, kẻ hãm sâu trong đó căn bản không rảnh suy sâu tính kỹ, chỉ biết nghe theo bản năng, chạy về hướng đại bản doanh quen thuộc.

Bất cứ ai đều không thể trách móc nặng nề những tân binh lần đầu tiên lên chiến trường này, bất cứ ai đều không cách nào yêu cầu bọn họ khi sống chết trước mắt còn có thể nghĩ đến người khác, nghĩ đến tránh liên lụy hành tinh – có thể đắn đo đến đều là anh hùng tuyệt đỉnh, nhưng không lo được cũng không phải là kẻ xấu kẻ hèn nhát, chẳng qua là nhục thể phàm thai mà thôi.

Song bất kể tình lý ra sao, tóm lại, họ vừa chạy về hướng sao Hồng Hà như vậy, có nghĩa là cũng dẫn đạn đạo của quân địch qua đó. Sao Hồng Hà khởi động khẩn cấp hệ thống chống đạn đạo, nhưng lồng phòng hộ chắc chắn không cản được đạn đạo, mà hệ thống chống đạn đạo mới xây dựng không có nguồn năng lượng và dự trữ vũ khí lớn như thế, lúc này cơ bản bịt đây hở kia, ngày càng nhiều đạn đạo xuyên qua hệ thống chống đạn đạo rơi xuống tinh cầu be bé ấy, mây hình nấm bắt đầu bung ra khắp nơi.

Mà sau khi Hope bị vớt, một đám người trong cơ giáp thần bí kia lập tức vây tới, ba chân bốn cẳng moi ông ta ra, bỏ vào khoang y tế.

"Còn sống, hẳn chỉ là mạng tinh thần bị cưỡng chế tách ra tạo thành…"

"Trời ơi, suýt nữa đã… Làm tôi sợ gần chết, ai có thể nghĩ đến ông ta sẽ lên tiền tuyến, lớn tuổi như thế rồi, kích động quá đi, suýt chút nữa không thể ăn nói."

"Một mũi thuốc thư giãn hẳn không có vấn đề gì."

Thuốc thư giãn mạnh bị tiêm vào mạch máu Hope, người đàn ông hôn mê hét to một tiếng, cơ toàn thân đau đớn co giật.

"Khoang y tế nên nâng cấp chương trình rồi, nghĩ ông ta mới mười tám à? Thuốc thư giãn sao còn dùng loại mạnh, thuốc giảm đau và nước muối sinh lý đâu?"

"Cẩn thận đừng đập đầu, đè lại, khoang y tế đừng đóng nắp… Người đã tỉnh chưa?"

"Tiên tri Harris, ngài cảm thấy thế nào? Nghe thấy tôi nói không?"

Hope thấy hoa mắt, giãy giụa muốn bò dậy, ý thức còn dừng lại ở cơ giáp bị nổ hủy, đồng bạn cháy rụi và tháp năng lượng của nông trường nhấn chìm trong mây hình nấm: "Không…"

Âm thanh máy móc của khoang y tế gợi ý: "Bệnh nhân cảm xúc quá kích động, có cân nhắc dùng thuốc trấn định hay không?"

"Tiên tri Harris, ngài…"

"Ta không cần thuốc trấn định," Hope tay run run hất văng ống tiêm của khoang y tế, lảo đảo muốn bò dậy, thì thào, "Ruộng bậc thang Bảo Thạch của ta, ta phải đi…"

Lúc này, một người đàn ông gạt mọi người ra, đi đến trước mặt ông ta, quỳ một gối xuống, tầm nhìn ngang với Hope đang ngồi xụi lơ trong khoang y tế, cầm Hope căng lên đề phòng.

"Tiên tri Harris," Người kia nói, "Tôi là người phụ trách chi viện ngài lần này, biệt danh 'Anh Vũ' – Nắng mai lên từ đỉnh nhọn của Bạch Tháp'."

Biệt danh và ám hiệu là đúng.

Thuốc thư giãn như muốn đốt cháy Hope, đại não Hope cơ bản là trạng thái đình công, môi mấp máy nhè nhẹ, ông ta nói hầu như không thể nghe thấy: "'Nơi cuối cùng sẽ phủ kín khói mù… Tại sao ngươi ở đây? Những người này là thế nào?"

"Chúng tôi phụng lệnh đến Thiên Hà Số 8 đón ngài, nào ngờ còn chưa kịp đến đã gặp đám người này ở biên giới Thiên Hà Số 7 trước." Người tự xưng là "Anh Vũ" nhìn thẳng vào mắt Hope, người này có khuôn mặt trời tròn đất vuông, mày rậm mắt to, hốc mắt còn sâu, có khí chất thâm trầm và đáng tin, khi hắn hạ giọng tốc độ nói nhanh hơn, tựa như những người cứu viện thần bí mà chính trực trong phim, từ sâu trong tăm tối mò mẫm đến bên cạnh nhân vật chính xui xẻo, khiến người ta không tự chủ được tín nhiệm hắn, "Chúng tôi nói dối mình phụng ý 'vị ấy', đến điều tra lời đồn về Bạch Ngân Thập Vệ, bọn họ thì úp mở hơn, nói rằng mình đến Thiên Hà Số 8 để truy sát kẻ phản nghịch trong tổ chức, tôi vừa nghe liền cảm thấy không ổn."

Hope ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt "Anh Vũ" chân thành như một tấm gương trong suốt, bên trong có một ông già như chó nhà có tang.

"Tôi lo người họ nói chính là ngài, bèn viện cớ Thiên Hà Số 7 gần đây thường có quân liên minh qua lại, giả ý tìm kiếm bảo vệ, nhờ đối phương thuận tiện đưa chúng tôi một đoạn, không ngờ mục tiêu của họ thật sự là ngài, nếu không phải trên người ngài có bộ cảm biến, hôm nay chúng tôi suýt nữa không thể ăn nói rồi." Anh Vũ trầm giọng nói, "Tiên tri Harris, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngài có biết rốt cuộc là ai bán đứng ngài hay không?"

Hope không trả lời, nhìn hắn đăm đăm: "Phán đoán ra mục tiêu của họ là ta, tại sao trước đó ngươi không nhắc nhở gì ta?"

"Cái gì?" Anh Vũ thoạt đầu ngớ ra, đột nhiên biến sắc, "Trước đó tôi đã khẩn cấp liên hệ với liên lạc viên của ngài, bảo ngài lập tức rời khỏi, tôi còn hẹn địa điểm tiếp ứng mới với liên lạc viên, liên lạc viên đâu? Tôi còn muốn hỏi ngài tại sao không đi đây!"

Liên lạc viên khi cơ giáp của họ bị tấn công lần đầu tiên đã bất ngờ rơi ra lỗ thủng. Lúc ấy quá hỗn loạn, mà toàn bộ tinh lực của Hope lại đều đặt trên Hồng Hà nguy ngập, không chú ý hắn lắm. Bây giờ nhớ lại, lúc ấy lỗ hổng bị nổ ra tựa hồ ở bộ phận đuôi cơ giáp, mà chỗ đó hình như vừa vặn dự trữ mấy khoang sinh thái.

Trùng hợp ư?

"Ngài có thể kiểm tra lịch sử cuộc gọi của chúng tôi," Anh Vũ nói, kế đó nhớ tới điều gì, lại thở dài, "Nhưng… quả thật, bất kể ghi chép gì đều có thể phỏng tạo, nếu bản thân tiên tri ngài không muốn tin chúng tôi, những thứ này đều chẳng có tác dụng. Tiên tri, ngài có thể nghĩ lại hay không, vị liên lạc viên kia là thân phận gì, tại sao các ngài quyết định để hắn làm liên lạc viên?"

Liên lạc viên là thành viên cũ của Hiệp hội chống Utopia cùng nhau bị Lâm Tĩnh Hằng bắt trong căn cứ sao Khải Minh, sau khi họ bị nhốt vào hầm giam, liên lạc viên kia là người sớm nhất chăm chú nghe ông ta nói, trên đường bỏ trốn cũng là hắn xung phong đảm nhiệm liên lạc viên, dọc đường chăm sóc mọi người.

Nhưng điều này lại cho thấy cái gì?

Có lẽ là liên lạc viên vẫn đi theo bên cạnh đã bán đứng ông ta.

Hoặc kẻ tự xưng là "Anh Vũ" đang lừa ông ta, thôi miên ông ta đẩy hết tội danh lên người chết.

Hoặc họ căn bản là một bọn, lão điên trong cứ điểm Thành Thiên Sứ sớm cắm một quân cờ bên cạnh ông ta, để ông ta chết đi sống lại một lần vô cùng nguy hiểm, từ đây quyết một lòng với lão – nếu không dựa vào cái gì ông ta có thể sống sót trong tình huống thế này? Rốt cuộc là ông ta lớn mạng, hay là người khác trăm phương ngàn kế?

Đại não Hope do rớt mạng tinh thần mà bị thương đau nhức từng cơn, bộ phận mềm toàn thân nhiều chỗ bị thương, di chứng của thuốc thư giãn đáng sợ còn chưa tan đi, nhưng đều chẳng bằng ngực lạnh như băng.

Trên thế giới này còn ai có thể tin tưởng? Còn ai là bạn? Còn ai kiên trì tín ngưỡng lúc ban đầu? Ai đã hoàn toàn thay đổi?

Đúng lúc này, trong cơ giáp vang lên cảnh báo năng lượng chói tai, Hope mù mờ ngẩng đầu lên, thấy trên màn hình chính giữa cơ giáp, một đội chiến giáp đột nhiên xuất hiện chợt thông qua đường cứu viện khẩn cấp trực tiếp chặn Hiệp hội chống Utopia lại, như một thanh trường đao bỗng giơ tới, chọc thủng đội ngũ Hiệp hội chống Utopia từ chính giữa.

Hiệp hội chống Utopia còn tưởng rằng cái gọi là "trú quân" chính phủ đùa giỡn của Thiên Hà Số 8 đều là mấy quả hồng mềm trong sao Hồng Hà, bị đánh không kịp trở tay, đội ngũ bị tách làm đôi, mà đối phương không cho họ thời gian phản ứng, chiến đội cơ động nhìn hoa cả mắt, trận doanh chỉnh tề của Hiệp hội chống Utopia bị cắt mấy nhát như đậu hũ tức thì rối loạn.

Sau đợt đánh giáp lá cà thứ nhất, chiến đội cơ giáp lộ ra chân thân sau khói thuốc súng – là quân vũ trụ của quân tự vệ Thiên Hà Số 8, mà cơ giáp tổng chỉ huy trọng tam thình lình xuất hiện.

Lâm Tĩnh Hằng đã đích thân đến đây!

Hope đứng bật dậy.

Hệ thống cảnh báo tuyến đường chết tiệt này hữu dụng! Ông ta nghĩ, nếu không phải sao Hồng Hà vừa vặn quá gần, cho dù cách một điểm nhảy vũ trụ, cũng không đến mức thảm như thế, đội công trình mấy tháng kia không uổng công! Ít nhất bây giờ họ đến rồi, còn có thể cứu người sống sót trên Hồng Hà.

Anh Vũ: "Thông báo người của chúng ta, chuẩn bị rút!"

Hope: "Không, gia nhập kênh truyền tin của quân tự vệ Thiên Hà Số 8, nghe ta nói…"

Mọi người nhìn ông ta bằng ánh mắt kỳ lạ, giống như tập thể cho rằng ông ta vẫn cần một mũi thuốc trấn định.

Anh Vũ chững lại: "Tiên tri Harris, ngài biết mật khẩu của kênh không?"

Hope: "…"

Sau đó ông ta chợt lên giọng: "Vậy thì gửi yêu cầu thành lập thông tin liên lạc, ta có lời phải cùng… bạn của ta…"

Hope khó khăn duy trì một chút lý trí cuối cùng, nuốt xuống ba chữ "Lâm Tĩnh Hằng", đổi thành "bạn của ta", nhưng ông ta còn chưa nói xong, mạng tinh thần của Trạm Lư trên trọng tam đã không hề giấu dốt trải ra, cho dù bị thân cơ của trọng tam cũ hạn chế, lưỡi dao sắc bén từng thuộc liên minh này nhìn vẫn ghê người.

Nơi mạng tinh thần của Trạm Lư quét qua, mọi cổng nối người cơ đều chấn động.

Người lái tiểu cơ giáp của Hope suýt nữa không ổn định được, mấy người lái dự phòng vội vàng kết nối vào, chật vật duy trì mạng tinh thần, đồng thời né tránh pháo ion năng lượng cao góc độ xảo quyệt của đối phương. Thế còn chưa tính, đạn đạo lập tức đuổi tới sau pháo ion, trong nháy mắt cơ giáp tăng tốc hết cỡ, hệ thống trọng lực không nhạy, Hope bị hất vào một đám khí thể bảo hộ.

"Tránh ra!"

"Cẩn thận!"

"Chuyện gì vậy? Trời, đồn đãi về Bạch Ngân Thập Vệ là thật sao?"

"Tướng quân," Turan nói trong kênh truyền tin, "Nếu trong Hiệp hội chống Utopia có phản đồ liên minh, liệu có nhận ra Trạm Lư hay không?"

“Hiệp hội chống Utopia vì người này mà điều động một quân đoàn có trọng giáp, Hope biết tiếng tiên tri này thật đúng là thâm tàng bất lộ,” Lâm Tĩnh Hằng lạnh lùng nói, “Ta bây giờ trốn trốn nấp nấp còn ý nghĩa gì không?”

“Hiệu trưởng Lục sai rồi,” Giọng Turan nghe khá cứng, giống như cắn răng, “Tôi cũng sai rồi.”

Họ hoặc nhiều hoặc ít đều cho rằng, Hope người này có chỗ đáng tiếp thu nhất định, thậm chí thỉnh thoảng có ảo giác mọi người đều là bạn bè, cảm thấy ông chú này mặc dù luôn ra vẻ thần bí nhưng không giống với đám điên Hiệp hội chống Utopia kia.

Song sự thật đã thắng hết thảy – ông ta có gì không giống với những người đó?

Hiện giờ xem ra, sở dĩ người này ở lại Thiên Hà Số 8, cũng chẳng qua là chờ đợi thời cơ mà thôi, ai biết bên trong tổ chức thần kinh kia tranh quyền đoạt thế như thế nào.

Nghĩ đến hướng tệ hơn, người này lãng phí thời gian dài như vậy, không chừng muốn nhìn xem Lâm Tĩnh Hằng hung khí liên minh chết đi sống lại này có át chủ bài gì, bây giờ đại khái đã thấy rõ họ không hề có át chủ bài, ông ta có thể cao giọng tặng món quà lớn này để làm vốn.

Đúng rồi, trước khi đi ông ta còn muốn hủy diệt nông trường sinh thái mới hoàn thành của Hồng Hà? Đây tính là gì?

“Không để lại cho kẻ địch một hạt lương thực” ư?

Sao Hồng Hà đối với ông ta chỉ là trò xếp gỗ giết thời gian ư?

Ông ta thật sự tên “Hope” ư?

“Cậu ấy luôn thích nghĩ tốt cho người ta,” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Còn ngươi lại là tình huống gì? Vai diễn thiên sứ này không thể không có, nhưng có một là đủ rồi.”

Turan không nói nên lời.

Kể cũng thật kỳ lạ, Thiên Hà Số 8 một nơi quỷ quái như vậy, muốn cái gì cũng chẳng có, lại tự có hiệu quả của chốn ấm êm, mỗi một người ở lại nơi này thời gian dài, đều dễ dàng vui đến quên cả đường về, bất tri bất giác sẽ mềm lòng một cách không nên – Độc Nhãn Ưng ăn chơi đàng điếm không cầu tiến là như thế, đội trưởng Đệ Cửu Vệ tàn nhẫn đến cấp trên cũng dám gài là như thế… Thậm chí ngay cả chính Lâm Tĩnh Hằng cũng vậy.

“Chuyện gì nên đến chung quy sẽ đến,” Lâm Tĩnh Hằng trầm giọng nói, “Chuyên tâm vào chuyện trước mắt trước đi, vệ đội trưởng Turan.”

Anh Vũ phản ứng rất nhanh, nháy mắt song phương bắt đầu giao chiến lập tức kháng lệnh, quay đầu làm lính đào ngũ, tức khắc chạy tới ngoài rìa đội ngũ Hiệp hội chống Utopia.

Song phương giao chiến đều phát hiện cơ giáp chạy lung tung này, đạn đạo lập tức đuổi theo.

Mấy cơ giáp Anh Vũ dẫn đến lập tức chui ra từ mấy phương hướng không gây chú ý, vừa vặn che đám Hope, liều chết chặn lửa đạn giúp họ, đánh yểm hộ.

Sự bảo vệ không tiếc hết thảy này trong giao chiến quyết liệt đã cho họ một đường sinh cơ, Anh Vũ lớn tiếng hạ lệnh: "Tăng tốc, hết tốc lực!"

Hope nghe thấy sóng hạt năng lượng cao qua lại va chạm lồng phòng hộ của cơ giáp, phát ra lượng lớn quấy nhiễu điện từ, khiến tất cả radio trong cơ giáp đều rè rè lạc điệu. Trong lúc bỏ chạy thục mạng, hệ thống trọng lực của cơ giáp hoàn toàn không nhạy, Hope nằm trong khí thể bảo hộ đông cứng, vẫn bị chấn thất điên bát đảo. Một nguồn năng lượng dự phòng trên cơ giáp bị đạn đạo quét trúng, may mà người lái phản ứng nhanh kịp thời tháo ra, nguồn năng lượng dự phòng vừa may nổ trên tuyến phạm vi an toàn, sóng xung kích thật lớn đẩy thân cơ đứt đuôi về phía trước, cực kỳ nguy hiểm mà đưa họ vào một điểm nhảy vũ trụ.

Trình độ khoa học kỹ thuật của Hiệp hội chống Utopia tại phương diện quét và quấy nhiễu bước nhảy vũ trụ vượt qua liên minh, cùng lý, phương diện phòng truy tung và chống quét viễn trình cũng cao hơn một bậc, chớp mắt xuyên qua điểm nhảy vũ trụ, người lái bình tĩnh phóng thiết bị chặn bên trong điểm nhảy vũ trụ – đối phương nhất định muốn quét họ thì vẫn có thể quét được, nhưng phải trì hoãn một lúc, chỉ cần có một chút trì hoãn như vậy là đủ rồi, bởi vì hai bên kia đánh nhau đang tưng bừng, tạm thời không phân ra được tinh lực truy sát họ.

Cơ giáp liên tục nhảy mấy lần, vứt cả chiến hỏa lẫn ầm ĩ lại sau lưng, họ rơi vào trong vũ trụ yên tĩnh, cơ giáp đi dần dần ổn định, khí thể bảo hộ bao quanh mọi người một lần nữa hóa khí, bị hút qua cửa thông gió như khói nhẹ.

Anh Vũ quay đầu nhìn Hope: "Tiên tri Harris, bắt đầu từ lúc ngài không từ mà biệt, các vị đã không còn là bạn bè nữa rồi, ngài còn muốn tìm họ giải thích sao?"

Hope nhắm mắt lại.

"Khởi động truyền tin viễn trình, mật khẩu là..." Anh Vũ không phí lời với ông ta nữa, quay sang người lái cơ giáp, "Gửi hết thảy vừa rồi máy quay quân dụng quay được cho tiên sinh Alan."

Trên sao Hồng Hà, đội robot tìm kiếm cứu hộ quy mô lớn được thả xuống mặt đất, trong tầng khí quyển bị xé rách, điện tích hỗn loạn trên mây bụi trí mạng chưa tan va chạm ra tia chớp, chiếu sáng vùng đất cháy sém khói mịt mù, tất cả khe rãnh và kẽ hở đều không thể che giấu.

Bản quay thật chiến dịch được mã hóa truyền đến cứ điểm Thành Thiên Sứ xa xôi, bị mấy siêu máy tính phân tích từng hình ảnh một, đôi mắt ở sâu trong tăm tối không chịu bỏ qua một tẹo manh mối, mười sáu

giờ sau, một bản báo cáo tường tận rơi xuống tay Vương Alan.

Người đàn ông gầy gò sắc mặt nghiêm trọng, sải bước đi vào phòng nghỉ của Woolf: "Phương thức tiên phong đột kích nhìn rất quen, sau khi tiến hành phân tích so sánh mẫu, xác nhận độ khớp với cựu Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ cao 85% trở lên."

"Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ," Woolf thấp giọng nói, "Elizabeth Turan, đó không phải chó nhà, mà là một con sói cái tính khí thất thường, vừa mới cắn nát họng Lý, tại Thiên Hà Số 8 ai có thể khiến ả bán mạng?"

"Tàu chỉ huy là một trọng tam cũ," Vương Alan nói, "Chúng ta căn cứ theo chiến dịch được ghi lại, dùng phép 'sáu phân vị' tính ra khu vực mạng tinh thần của nó, chênh lệch không quá 1%, phạm vi mạng tinh thần của nó vượt xa tiêu chuẩn trọng tam, thậm chí vượt xa trọng giáp siêu thời không quân ủy hiện dùng…"

Woolf nói rất khẽ: "Hắn đã mang đi hạch cơ giáp của Trạm Lư, cái ở cứ điểm Bạch Ngân chỉ là xác giả hư trương thanh thế."

Vương Alan: "Hắn còn sống, hơn nữa đã lừa được Vườn Địa Đàng, nhưng mấy kỹ sư chủ chốt của Bạch Ngân Tam vẫn phục dịch tại Thành Thiên Sứ, cũng luôn nằm dưới sự theo dõi của chúng ta, không hề có…"

Woolf chậm rãi vịn bàn, tuổi già sức yếu mà đứng dậy: "Kỹ sư chủ chốt đi theo bên cạnh ta, nếu thông tin liên lạc đứt hết, họ lấy vị trí chỗ ta, chỗ quân ủy xây dựng lại tọa độ trung tâm liên lạc – ban đầu hắn thiết kế ta làm 'trung tâm' này, nhưng hiển nhiên, sau đó hắn bắt đầu hoài nghi ta… Nhiều năm qua mọi người đều cho rằng hắn là một quân cờ hận đời của trung ương liên minh, ngay cả ta cũng không ngờ đến 'Trái Cấm' sẽ nằm trên tay hắn. Lục Tín mà có một nửa tâm cơ của hắn, cũng chẳng đến mức rơi xuống kết cục ấy."

"Quá đáng tiếc." Vương Alan nói, "Lâm Tĩnh Hằng."

"Ngươi nói cái gì, Lâm Tĩnh Hằng?" Tin tức đồng bộ truyền đến Hiệp hội chống Utopia.

Kế đó qua nội ứng hải tặc vũ trụ cài vào nhau lại tiết lộ tới Votaw, nổ hết đại bản doanh của Đoàn Quang Vinh: "Lâm Tĩnh Hằng!"

Cựu bộ của Lục Tín, Diệp Reeve tại cứ điểm Chim Ruồi bẻ gãy một cái thìa: "Lâm, Tĩnh, Hằng!"

104. Quyển 4 - Chương 104

White bị quần áo phòng hộ dày nặng đè không thẳng nổi lưng, chỉ có thể nhìn đất – chỗ gã ở vừa vặn là vị trí một phát đạn đạo rơi xuống, mặt đất lõm một hố, sóng xung kích quét hết thảy kiến trúc xung quanh thành tro, từ nơi này phải đi mười mấy cây số mới có thể nhìn thấy xác người.

Người dân may mắn sống sót chỉ có thể di dời, sao Hồng Hà và Bạch Lộ giống với Cayley và Bắc Kinh, trong vòng mấy thập niên đất đai sẽ không nở hoa nữa.

"Thầy ơi," White ngẩng đầu hỏi Lục Tất Hành, "Phải làm sao để phục sinh tinh cầu bị đạn đạo hạt nhân oanh tạc? Có kỹ thuật không ạ?"

"Có, giống cải tạo hành tinh thích hợp để ở," Lục Tất Hành trả lời, "Không phải tất cả các hành tinh đều được thiên nhiên ưu ái như hành tinh mẹ Trái Đất, mỗi một hành tinh để ở bây giờ, đều từng trải qua nhân công cải tạo, quá trình cải tạo này rất lâu dài, trong một hệ thống sinh thái hoàn chỉnh, các loại nhân tố ảnh hưởng lẫn nhau, rất khéo léo, cần từng thế hệ chơi thuật cân bằng trên tinh cầu, không ngừng thỏa hiệp, sửa đổi lẫn nhau."

"Thầy ơi, chúng ta đổi đề mục khác đi, em không muốn nghiên cứu cơ giáp nữa."

"Đề mục phục sinh tinh cầu hơi lớn," Lục Tất Hành nói, "Có thể phải mất hàng trăm năm."

"Thế còn hệ thống chống đạn đạo?" Bạc Hà hỏi, "Lục tổng, chúng ta cải tiến hệ thống chống đạn đạo đi!"

"Hệ thống chống đạn đạo cần rất nhiều tài lực đổ vào công nghiệp quân sự, sản nghiệp công nghiệp quân sự của chúng ta không hoàn chỉnh," Lục Tất Hành nói, "Không có cơ sở vật chất."

"Chúng ta có thể cải tiến cường độ lồng phòng hộ hay không?"

"Có thể," Lục Tất Hành nói, "Nhưng mỗi đơn vị của lồng phòng hộ, mỗi khi nâng cao một cấp năng lượng, đều cần mấy chục năm, vật tư đổ vào không cách nào tính nổi, các em đã chuẩn bị sẵn sàng kéo dài thời hạn tốt nghiệp chưa?"

"Lục tổng," Hoàng Tĩnh Xu lặng lẽ hỏi, "Thế nếu chúng ta tiếp tục đề tài cơ giáp sơ cấp này thì sao?"

Lục Tất Hành trả lời: "Thêm một học kỳ nữa, hoàn thiện một số chi tiết nhỏ nhặt, là có thể xin sản xuất độc quyền rồi."

Đây là chỗ ma quỷ của thời đại Lịch Tân Tinh, sáng tạo và bảo vệ khó cất bước, dùng hết toàn lực mới có thể đi một bước nhỏ, mà trong lúc này, tính sát thương của vũ khí đã phát triển nhảy vọt.

Giống như Sisyphus vĩnh viễn đẩy tảng đá lớn vậy.

"Thầy," Gà Chọi hoang mang hỏi, "Thời gian dài như thế, chúng ta đã làm gì? Bây giờ nơi này với Bắc Kinh có khác biệt gì không?"

Đám robot thăm dò vật chất có tính phóng xạ còn lại men theo con đường nhỏ gồ ghề đi tới, Lục Tất Hành dẫn các học sinh đi qua trên lối nhỏ gồ lên bên hố đạn đạo, trầm mặc tiến vào phòng cách ly của cơ giáp trọng tam, phòng cách ly tiến hành quét toàn thân mỗi người, cẩn thận loại bỏ bùn đất và vật có hại khác dính trên người họ, sương trắng đặc biệt bốc hơi khắp nơi, số thứ tự sau lưng quần áo cách ly của Lục Tất Hành bị mờ không thấy rõ.

"Chúng ta… chúng ta từng thiết lập hệ thống bảo hiểm lao động xã hội sơ bộ và chế độ bán phân phối, hoàn thành tổng điều tra nhân khẩu trên sao Hồng Hà." Cậu nói.

Gà Chọi: "Vì thế?"

"Vì thế chúng ta bây giờ có danh sách người tử nạn."

"Khử trùng" xong, nhóm Lục Tất Hành đi vào một lối nhỏ, quần áo cách ly trên người tự động cởi ra.

Trạm Lư có mặt ở khắp nơi lần lượt chào hỏi họ, do quá sức lịch sự, chờ hắn đều đều kêu xong kính xưng của mỗi người, lối nhỏ không đến ba mươi mét, mọi người đã đi đến cuối.

Lúc này Trạm Lư mới nói: "Hiệu trưởng Lục, có lẽ thầy nên đến phòng họp, Tổng trưởng và tiên sinh đang chờ thầy ở đó."

Lục Tất Hành vẫy tay ra hiệu cho các học sinh giải tán, sau đó mở cánh cửa thông thẳng bên cạnh, chuyển hướng đến phòng họp.

"Tiểu Hoàng, đi thôi!"

Hoàng Tĩnh Xu lại chần chừ tại chỗ giây lát, ngẩng đầu nhìn camera của lối đi nhỏ: "Trạm Lư, ở chỗ anh có tư liệu về hệ thống phòng ngự và hệ thống chống đạn đạo của cứ điểm Bạch Ngân liên minh không?"

"Có, Hoàng tiểu thư." Trạm Lư kiên nhẫn trả lời, "Hệ thống phòng ngự của cứ điểm Bạch Ngân là trình độ cao nhất liên minh."

Hoàng Tĩnh Xu trù trừ, giống như không biết nên mở miệng như thế nào, ấp a ấp úng một hồi, cô bé hỏi: "Thế… anh có thể hỏi thử Lâm tướng quân, có phần nào bọn tôi có thể mượn xem hay không?"

Ba đứa kia đều đứng lại, cùng nhau chờ câu trả lời của Trạm Lư.

"Tài liệu học thuật và vấn đề kỹ thuật đều không cài mật khẩu, tiên sinh đã cài đặt quyền hạn đặc biệt, hiệu trưởng Lục và các vị có thể xem bất cứ lúc nào." Trạm Lư nói, "Nhưng nội dung tương quan rất ngổn ngang, không nhất trí với phương hướng dạy học của thầy Lục trước đây, có cần tôi sắp xếp hệ thống lại cho cô không?"

Hoàng Tĩnh Xu hơi kinh ngạc nhìn hướng camera: "Sao ngay cả chúng tôi học cái gì anh cũng biết vậy?"

"Xin lỗi, đây là tài liệu mã hóa." Trạm Lư dừng lại, "Mười phút sau tôi sẽ gửi tư liệu đã sắp xếp đến thiết bị đầu cuối cá nhân của các vị, hãy tới phòng nghỉ trước."

Thiếu nữ chứng não rỗng thích dùng chai bia và bạo lực giải quyết vấn đề của Thiên Hà Số 8, bất tri bất giác lớn lên trong khói thuốc súng dã man, do nhất thời kích động, quỷ xui thần khiến bước lên một con đường ít có người đi.

Mà ở Thành Thiên Sứ dường như chuẩn bị nghênh đón thiên sứ bất cứ lúc nào, đóa hoa liên minh cùng tên với cô nhóc, vừa mới gặp một vụ bắt cóc –

Lâm Tĩnh Xu trên đường từ văn phòng về nhà, xe đang chạy tự động ở đường ray trên cao đột nhiên trục trặc, có người hack vào hệ thống của nàng, giống như lúc ấy nàng lập kế ám sát thư ký trưởng Gurdon, vũ khí phòng vệ trong xe đồng thời chĩa vào chủ nhân. Nhưng hộ vệ của Lâm Tĩnh Xu lúc này chặt chẽ hơn thư ký trưởng ngạo mạn khi đó nhiều, hai hộ vệ bên cạnh nàng cấp tốc lao đến, một người dùng thân thể chặt chẽ bảo vệ nàng, cả người bị đao laser đâm xuyên, cũng tranh thủ vài giây cho nàng, một hộ vệ khác thì lập tức dùng công cụ mang theo người phá cửa xe, che chở nàng lên lối thoát khẩn cấp bên đường ray.

Gót giày nhọn của Lâm Tĩnh Xu tự động tuột ra, đế giày bằng chất liệu có thể biến hình chầm chậm co dãn thành đế bằng có công năng giảm xóc mạnh, trên mũi giày bật ra một cái miệng hẹp, giấu dao laser có thể bắn ra bất cứ lúc nào, linh hoạt xuyên qua lối thoát khẩn cấp. Bỗng nhiên, trong lối thoát khẩn cấp thứ gì đó như có như không "tít" một tiếng, bước chân Lâm Tĩnh Xu chợt khựng lại, ngay sau đó, thủy tinh công nghiệp một bên lối thoát đột nhiên phát nổ, mảnh vỡ lóa mắt, hộ vệ vội vàng quay người lại, dùng lưng bảo vệ Lâm Tĩnh Xu, lúc này một robot phục vụ giống như trục trặc bên cạnh lối thoát đột nhiên di chuyển, quay đầu đâm cái tay máy vào ngực hộ vệ kia. Tay máy sau khi đâm vào cơ thể người mau chóng nóng lên, hộ vệ không kịp rên tiếng nào, toàn thân cứng đờ, đè thẳng xuống Lâm Tĩnh Xu, trong lối đi nồng nặc mùi thịt nướng.

Lâm Tĩnh Xu nhanh chóng đẩy xác chết trên người ra, khuy kim loại ở cổ áo người chết còn nóng hổi vẫn sượt qua cánh tay nàng, nàng xưa nay sống trong nhung lụa, đương nhiên da mỏng thịt mềm, lập tức để lại một dấu đỏ rõ rệt trên làn da trắng ngần.

Tất cả robot hai bên lối thoát đều thay đổi góc độ hướng mặt vào nàng một cách quỷ dị, bao vây nàng ở chính giữa.

Lâm Tĩnh Xu buông cánh tay bị phỏng, giơ tay ấn thái dương, mỉm cười máy móc như người phát ngôn của Vườn Địa Đàng: "Là vị nào? Thuốc cảm xúc không đủ dùng à, trách tôi không sản xuất hàng loạt?"

Robot không trả lời, chậm rãi giơ nòng súng laser, gí vào lưng nàng.

Lâm Tĩnh Xu lắc đầu, bất đắc dĩ chỉ có thể đi theo hướng họng súng, đồng thời hơi cười khổ: "Một quả phụ sống dựa vào người khác, cũng không biết mình đang chịu tội thay ai, ngài…"

Nàng còn chưa dứt lời, robot ở cách ba bước đột nhiên nã một phát súng vào nàng.

Đồng tử Lâm Tĩnh Xu thoáng co lại, liền lập tức, súng laser kia sượt qua người nàng, chính xác bắn trúng robot bắt nàng, trúng ngay pin năng lượng ở ngực. Đám robot mới đoàn kết nhất trí chợt bắt đầu nội chiến, chúng đánh nhau, lối thoát khẩn cấp tức khắc bị súng laser chúng bắn nổ lộn xộn, tiếp đó, dưới chân Lâm Tĩnh Xu trống không, chẳng biết thủng một lỗ từ khi nào, vừa vặn đủ cho một người qua, nàng rơi thẳng xuống từ lối thoát lơ lửng giữa trời.

Ngay sau đó, trong bóng đêm chợt lóe bóng đen, một chiếc xe cơ giáp sát đất bay qua, vừa vặn đón được nàng, trong xe cơ giáp mui trần tích tắc nàng rơi xuống liền phun ra khí thể bảo hộ, gặp người cấp tốc đông lại để bảo vệ nàng. Lâm Tĩnh Xu ngạc nhiên ngẩng đầu lên, thấy hai người đàn ông ngồi trên ghế trước xe cơ giáp, một người ngón tay như bay thao tác gì đó trên thiết bị đầu cuối cá nhân, một người khác quay đầu, giơ tay chào Lâm Tĩnh Xu, làm động tác ngả mũ – dù rằng hắn không hề đội mũ.

"Xin chào phu nhân xinh đẹp," Tiếng hắn nhanh nhẹn hoạt bát, lộ ra sự đắc ý "Ta mỗi ngày phải tỉnh dậy vì đẹp trai", "Tôi là vệ đội trưởng Thomas Dương của Bạch Ngân Đệ Tam Vệ – không phải vị 'Thomas Dương' kia, Thomas Dương này điển trai tiêu sái hơn – hôm nay đến đây đặc biệt đóng vai kỵ sĩ hộ vệ của ngài, hi vọng được chấm năm sao và một nụ cười của ngài."

Trên mặt Lâm Tĩnh Xu thoáng qua vẻ nghi hoặc, song nàng vẫn hết sức đoan trang và hiền hòa cho hắn một nụ cười mỉm.

Thomas Dương tự xưng là đội trưởng Đệ Tam Vệ chợt quay đầu, đấm mạnh vai đồng đội một phát: "Có cảm giác tướng quân cười với tao không!"

Người bị hắn đấm một phát cau mày trả lời: "Vậy mày khả năng là không sống lâu nữa đâu – chào Lâm tiểu thư, tôi là Poisson Dương của Bạch Ngân Đệ Tam Vệ."

Ánh mắt hắn dừng lại một chút trên cánh tay Lâm Tĩnh Xu bị phỏng, ngay sau đó, cửa xe cơ giáp lật sang một bên, một cái tay máy lộ ra, phun thứ thuốc không màu không mùi lên vết thương của nàng, rơi vào da hơi lành lạnh, lập tức dịu bớt vết phỏng và đau nhức.

Lúc này Lâm Tĩnh Xu mới phát hiện, hai người rất giống nhau, tuy rằng thần thái khí chất một trời một vực, vẫn có thể nhận ra là một cặp sinh đôi.

Không chờ nàng cảm ơn, Poisson Dương chợt ngẩng đầu lên: "Cẩn thận."

Xe cơ giáp rung mạnh, né một phát pháo ion năng lượng cao, Lâm Tĩnh Xu quay đầu nhìn xuống, thấy một xe cơ giáp khác lại xuyên qua trên đường dành riêng cho người đi bộ, phút chốc lướt qua đã không thấy hướng đi, song ngay sau đó, trong bầu trời đêm chui ra một vòng xe cơ giáp, vây chặn trước sau họ, ra tay ngay không nói một lời nào.

Thomas Dương thấp giọng cười: "Xem ra tin tức của tướng quân khiến một số người ngồi không yên rồi."

Tim Lâm Tĩnh Xu đập mạnh.

Địa điểm cũ của quốc hội liên minh Votaw, hiện giờ đã bị hải tặc Đoàn Quang Vinh chiếm đóng, tu sửa lại, đổi "quốc hội liên minh" thành "dinh tổng thống đế quốc Quang Vinh".

Rừng bia ban đầu đã bị san bằng, mặt đất lót gạch chất liệu đặc biệt, sáng bóng như kim loại, xe cơ giáp sát đất đậu đầy trên đó.

Một loạt xe cơ giáp nhanh chóng lao vào bãi đậu xe, đậu ngay ngắn thành một hàng, vây quanh một chiếc xe bay bình thường, tiếp đó trên xe bay bước xuống một người đàn ông trung niên, người này vai rộng eo nhỏ, mặc áo khoác đen, khóe miệng mím rất chặt, khuôn mặt khá nghiêm túc, hắn là người cầm quyền của đế quốc, Tổng thống tự phong.

"Tổng thống, tướng quân Diệp Reeve đã nối máy với ngài."

Tổng thống vừa đi vào dinh tổng thống vừa nhanh chóng gật đầu. Tùy tùng nhắm mắt theo đuôi mà đi sát bên cạnh hắn, dùng thiết bị đầu cuối cá nhân của mình nối với Diệp Reeve cựu bộ của Lục Tín từng trung thành với liên minh, hình ảnh nửa người của Diệp Reeve như hồn ma lơ lửng cạnh Tổng thống, lão mặc áo ngủ, ngoài cười trong không cười mà nói với Tổng thống: "Thế nào, tình nhân trong mộng của tất cả những kẻ cuồng bị ngược đãi kia, khiến ông cũng mất ngủ?"

"Phải ra tay trước." Tổng thống không phí lời với lão, "Lâm Tĩnh Hằng không phải là người cam tâm ngủ đông, hắn hiện tại còn trốn ở Thiên Hà Số 8, chắc chắn là vì một số nguyên nhân mà không thể triệu tập Bạch Ngân Thập Vệ, bây giờ mọi người đều biết rồi, chúng ta phải ra tay trước khi hắn đủ lông đủ cánh. Nơi ấy ngoài tầm tay với của ta, ông thì sao?"

Diệp Reeve mặt không biểu cảm nói: "Người của ta đều ở lân cận Votaw, ông chẳng biết rõ sao?"

"Ta nói là các chiến hữu cũ của ông," Tổng thống nói, "Rải rác ở tám đại thiên hà."

Thần sắc Diệp Reeve càng lạnh hơn: "Nếu Lục Tín biết ta bây giờ đang cấu kết với ông, ông ta có thể từ dưới lòng đất rừng bia không đầu kia nhảy ra bắn nát đầu ta, ông bảo người của ông ta cho ông dùng làm súng, đi xử lý Lâm Tĩnh Hằng? Lâm Tĩnh Hằng dẫu vô ơn hơn, cũng đường đường là thượng tướng liên minh dựng trong rừng bia, do một tay Lục Tín nuôi nấng, mẹ kiếp đầu óc ông có vấn đề à, nghĩ cái gì thế?"

Tổng thống không hề tức giận, ánh mắt như chim ưng xuyên qua mặt Diệp Reeve: "Người dựng trong rừng bia liên minh? Chưa chắc đâu, tướng quân, cứ điểm Bạch Ngân rốt cuộc không hề có sức đánh trả mà bị nổ hủy như thế nào? Bọn ta lại làm cách nào tiếp quản Votaw như vào chỗ không người? Các chiến hữu cũ của ông có từng truy hỏi ông hay không? Ông không thể trả lời phải chứ… Thế bây giờ không phải có đáp án rồi sao?"

Diệp Reeve phút chốc ngẩng đầu lên.

Tổng thống cong khóe miệng, khi không cười trông hắn khá hiên ngang, rất có dáng chính trị gia thận trọng, cười lên mặt lại hơi méo, tự dưng thêm vài phần hiểm ác, hắn nhấn từng chữ: "Thượng tướng Lâm Tĩnh Hằng, trước nay là người bạn trung thành nhất của đế quốc Quang Vinh vĩ đại chúng ta. Những năm gần đây, chúng ta luôn tặng công huân cho hắn, một tay nâng hắn lên tầng cao quân ủy. Năm năm trước, lại phối hợp với hắn diễn một vở 'kim thiền thoát xác', giúp hắn kịp thời thoát ly tập đoàn hủ bại liên minh, hắn báo đáp cũng rất có thành ý – cho chúng ta đường bí mật tiến vào Thiên Hà Số 1 và cửa sau của cứ điểm Bạch Ngân. Thế nào, tướng quân Diệp Reeve, ông cảm thấy chuyện này có thuyết phục không?"

Diệp Reeve: "Ông cũng độc ác quá đấy."

"Lúc nên độc ác không thể nhân từ nương tay," Tổng thống lời nói thành khẩn, "Tướng quân, nếu 'chân tướng' không phải như thế, ông lúc ấy ở cứ điểm Chim Ruồi, thật sự rất khó nói rõ, huống chi ông sau đó còn hồ đồ giúp bọn ta xuất binh đối phó đám chó điên Hiệp hội chống Utopia, ông cũng không muốn hoàn toàn mất đi các chiến hữu xưa phải chứ?"

Diệp Reeve không nói thành lời.

Lục Tất Hành vừa đi vào phòng họp của trọng tam, liền cảm thấy không khí căng thẳng, nghe thấy Lâm Tĩnh Hằng đang nói chuyện với Tổng trưởng Edward.

"… Ta đã dùng trung tâm dự phòng khẩn cấp triệu hoán Bạch Ngân Thập Vệ. Bất luận thế nào, hắn ta bây giờ đã bị lộ trong tầm mắt liên minh và võ trang các phương. Ta phải nhắc nhở các vị, ba tổ chức hải tặc lớn, hai chi trước kia từng bị ta đánh, một chi ta mới đánh gần đây, bọn chúng nghe tin tức này, nhất định sẽ không vui lắm. Mà ta ra đi không lời từ biệt, liên minh cũng có thể sẽ coi ta là kẻ phản bội…"

Tổng trưởng nghe thế đang định nói gì thì bị Lâm Tĩnh Hằng khoát tay cắt ngang, người này chưa bao giờ biết kính già yêu trẻ là gì, nghe nói năm đó ở quốc hội liên minh cũng kiêu ngạo như vậy, rước lấy cực nhiều thù hận.

"Cuộc chiến tranh này đánh giật gấu vá vai như thế, mỗi một người dân mất đi Vườn Địa Đàng đều khổ không muốn sống, đau khổ và phẫn nộ ban đầu sẽ dẫn đến đồng tâm hiệp lực, nhưng thời gian dài sẽ biến thành căm hận đối với sự yếu đuối vô năng của liên minh, liên minh hiện giờ không giải quyết được hải tặc, cần gấp một phần tử xấu để chuyển dời mâu thuẫn của loạn trong giặc ngoài." Lâm Tĩnh Hằng hạ ánh mắt xuống, nhìn các khuôn mặt lo lắng ở đây, hắn thường mặt không biểu cảm, nhưng khi ánh mắt nhìn xuống, một bên mày sẽ hơi nhướng lên theo thói quen, nhìn càng lạnh lùng vô tình, "Ta nói những chuyện này, là muốn nhắc nhở các vị, các vị bây giờ phải đại diện chính phủ Thiên Hà Số 8 đưa ra một lựa chọn – ta có thể tách Bạch Ngân Cửu khỏi quân tự vệ Thiên Hà Số 8, dẫn họ rời khỏi Thiên Hà Số 8, như vậy, tuy rằng các vị cần xây dựng lại hệ thống phòng ngự quân sự, nhưng xác suất bị ta liên lụy cũng thấp hơn nhiều. Hoặc là ta vẫn ở lại đây, công khai tuyên bố Thiên Hà Số 8 do Bạch Ngân Thập Vệ tiếp quản thủ vệ, ta có thể tiếp tục bảo vệ các vị, nhưng Thiên Hà Số 8 cũng sẽ vì ta mà bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió thế lực các phương tranh đấu – Tổng trưởng, ta nói đã rõ ràng chưa?"

Tổng trưởng Edward nghiêm mặt, khóe mắt giần giật, sự cố bất ngờ của sao Hồng Hà dấy lên sóng lớn ở Thiên Hà Số 8, mười phút sau ông sẽ phải đại diện cho tân chính phủ đọc bài phát biểu công khai đến người dân về tiền căn hậu quả việc này và phương án giải quyết kế tiếp.

Bài phát biểu còn nằm trong thiết bị đầu cuối cá nhân của ông, mà Lâm Tĩnh Hằng lâm thời ép họ đến đây, buộc ông trong vòng mười phút lựa chọn vận mệnh tương lai của Thiên Hà Số 8.

"Tôi..." Ông Tổng trưởng già sứt đầu mẻ trán lau mồ hôi lạnh, "Lâm tướng quân, có thể cho tôi cân nhắc một chút không?"

"Thế ông tốt nhất là nhanh lên," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Dù sao Bạch Ngân Thập Vệ và người muốn diệt trừ ta đều đang chạy đua với thời gian."

Tổng trưởng Edward nghe câu này càng lo âu hơn, đúng lúc này thư ký rảo bước vào, vừa luống cuống tay chân chỉnh trang cho Tổng trưởng, vừa nhỏ giọng nhắc nhở: "Kênh trực tiếp đã chuẩn bị xong, sắp đến giờ rồi."

Tổng trưởng Edward e dè gật đầu, dợm chân định đi, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, quay đầu hỏi Lâm Tĩnh Hằng: "Lâm tướng quân, như vậy... ngài thật sự chưa bao giờ phản bội liên minh sao?"

Lâm Tĩnh Hằng nghe câu hỏi này, nhếch môi ngoài cười mà trong không cười, trực giác Lục Tất Hành bảo rằng câu tiếp theo của hắn chắc chắn không dễ nghe, cậu vội vàng từ sau cửa đi vào: "Tổng trưởng, nếu Bạch Ngân Thập Vệ đã phản bội liên minh, lúc ấy hải tặc xâm chiếm Votaw, chính phủ liên minh căn bản không có đường xoay xở đâu."

Lâm tướng quân chuyên gia rước thù hận chẳng những không giải thích mà còn muốn châm chọc khiêu khích không kiêng dè đắc tội Tổng trưởng Edward, nhưng khá sợ đắc tội Lục Tất Hành tự động nhận làm người phát ngôn này, bởi vậy hắn đàng hoàng lại thôi cười khẩy, ngồi nghiêm chỉnh không nói gì cả.

105. Quyển 4 - Chương 105

Độc Nhãn Ưng vẫn ở bên cạnh không lên tiếng chờ sau khi nhóm Tổng trưởng đi rồi mới chậm rì rì mở miệng: "Đây là mày cho Tổng trưởng lựa chọn, làm cây xà lộ đầu hay con chuột dưới cống ngầm."

Lâm Tĩnh Hằng nhún vai không nói đúng hay sai.

"Mày biết ông ta sẽ chọn cái gì," Độc Nhãn Ưng nói, "Trên thế giới này, không biết có bao nhiêu người có thể tạm bợ kiếm ăn chờ chết, sống tùy tiện rồi lại chết tùy tiện, nhưng không ai có thể chủ động lui về vũng bùn sau khi đã nhìn thấy ánh sáng, mày cần gì phải ép ông ta căng như thế – còn mày nữa Lục Tất Hành, mày biến thành người phát ngôn của Bạch Ngân Thập Vệ từ khi nào?"

Lục Tất Hành im lặng đi đến bên cạnh Lâm Tĩnh Hằng, tuy rằng không táy máy tay chân trước mặt ba mình, nhưng lặng lẽ ở dưới bàn giơ một chân cọ cọ mũi giày Lâm Tĩnh Hằng, cũng không phải là cậu muốn làm gì, chỉ muốn chạm hắn thế thôi, triệu chứng này đặc biệt giống rối loạn ám ảnh cưỡng chế, thuộc về "chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế Lâm Tĩnh Hằng" – chỉ cần nhìn thấy người ở đó, nếu Lục Tất Hành không tới sờ một phen thì ngứa ngáy khó chịu: "Tướng quân, mau nâng đỡ em, cho em công văn bổ nhiệm

người phát ngôn đi."

"Đừng nghịch." Lâm Tĩnh Hằng dùng mũi chân đẩy nhẹ cậu, lại đàng hoàng nói, "Nếu tôi cần tạm thời rời khỏi Thiên Hà Số 8, cậu định làm thế nào?"

Lục Tất Hành hỏi ngược: "Không phải anh nói nơi có em, bất kể đi bao xa anh đều sẽ trở về à?"

Độc Nhãn Ưng ho mạnh một tiếng: "… Hai vị, có phải tôi đã chết rồi mà chính mình còn không biết?"

"Làm sao có thể," Lâm Tĩnh Hằng cho lão một nụ cười giả khá là ôn hòa, "Ông anh ạ, tôi tin điểm tự mình biết mình tối thiểu này, ông vẫn có."

Độc Nhãn Ưng nghe kiểu nào cũng khó chịu, cảm thấy Lâm Tĩnh Hằng lại đang chế giễu lão, nhưng nhất thời không bắt bẻ được gì, thất khiếu bốc khói ngùn ngụt.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn lão mèo Ba Tư xù lông, mới hơi bớt lại: "Tôi đã khởi động trung tâm dự phòng thông tin liên lạc của Bạch Ngân Thập Vệ, chính là Nguyên soái Woolf của cứ điểm Thành Thiên Sứ, dựa theo tình huống bình thường, Bạch Ngân Thập Vệ sau khi nhận được tin tức sẽ chia nhau tập kết hội quân, cân nhắc đến trước mắt tuyến đường vũ trụ các nơi của liên minh cơ hồ đều là trạng thái tê liệt, từ khi họ nhận được tin tức đến chạy tới nơi này, thời gian sẽ không quá ngắn, so sánh mà nói, Hiệp hội chống Utopia chiếm Thiên Hà 6 và 7 sẽ tới trước một bước."

Độc Nhãn Ưng là một đại lưu manh không hay đọc sách, ngoại trừ buôn bán cơ giáp, những việc khác kiến thức rất hạn hẹp, lão nghe nửa hiểu nửa không: "Nói như vậy mày đã liên lạc với Nguyên soái của liên minh? Tin được không, phải chăng nên để Tổng trưởng Edward ra mặt một chút?"

"Ý của 'trung tâm dự phòng' là lấy tọa độ chỗ ông ta làm mốc, không phải lấy người này làm trung tâm liên lạc – Nguyên soái nào phải cấp dưới của tôi, tôi có thể ra lệnh ông ta đi giúp tôi triệu tập Bạch Ngân Thập Vệ sao? Lỡ như thời điểm triệu tập Bạch Ngân Thập Vệ tôi đã trở mặt với liên minh, kẹp lão Nguyên soái ở giữa tính là thế nào?" Lâm Tĩnh Hằng nói nhiều hai câu là phiền, "Phiền ông anh động não một chút, tiếp tục như thế thì chuột cũng chẳng bắt được đâu."

Độc Nhãn Ưng đập bàn đứng dậy: "Mẹ mày…"

Lục Tất Hành đẩy ly trà trên bàn đến giữa hai người, hơi sầm mặt xuống: "Hai vị, có phải tôi đã chết rồi mà chính mình còn không biết?"

Lâm Tĩnh Hằng và Độc Nhãn Ưng đồng thời thu lại ánh mắt lạnh lẽo, Độc Nhãn Ưng ngồi xuống còn lẩm bẩm một câu: "Hắn bắt đầu trước."

Lâm Tĩnh Hằng dùng tiếng người hơi giải thích một chút: "Trước khi đi, tôi đã sắp xếp vệ đội trưởng và mấy cốt cán Bạch Ngân Đệ Tam Vệ vào vệ đội riêng của Nguyên soái, thông thường mà nói, chỉ cần Nguyên

soái Woolf còn sống, vệ đội riêng của ông ta sẽ đi theo như hình với bóng, tọa độ của vệ đội trưởng Bạch Ngân Tam là công khai và xác định, trong tình huống cực đoan có thể làm điểm tọa độ trung tâm liên lạc – có điều Nguyên soái Woolf quản lý quân vụ liên minh hơn hai trăm năm, nếu họ giở trò trong vệ đội riêng của ông ta, hẳn không thể giấu được ông cụ."

Lâm Tĩnh Hằng nói đến đây dừng lại, đôi tay đặt lên bàn chậm rãi nắm lấy nhau, các ngón tay hơi siết chặt, mấy ngày qua sự nghi ngờ của hắn đối với Nguyên soái Woolf mỗi lúc một tăng lên, song giờ này phút này, tựa hồ cũng chỉ có thể khẩn cầu một chút vận may, Nguyên soái tuyệt đối không thể có vấn đề, nếu không hắn mạo hiểm khởi động trung tâm dự phòng, không phải sẽ khiến bọn Thomas Dương bị giam chân ở Thành Thiên Sứ?

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu, Lâm Tĩnh Hằng lại nhanh chóng ném nó đi, việc đã đến nước này, hắn không muốn để mình lo âu vô nghĩa.

Nguyên soái Woolf, tuổi hơn ba trăm, công thần khai quốc của liên minh, một trong những người đặt móng quan trọng của tuyên ngôn tự do, hiệu trưởng nhiệm kỳ đầu tiên của học viện Ulan, những người có tên tuổi trong cả quân ủy, đều là học sinh của ông… Một người như thế, làm sao lại phản bội liên minh? Muốn cái gì đây?

Lâm Tĩnh Hằng nghĩ: "Chỉ mong là mình mắc chứng hoang tưởng bị hại."

Song, Lâm Tĩnh Hằng vừa cầu nguyện, ông trời liền bật cười.

Anh em họ Dương xúi quẩy, bây giờ đang bị giam chân ở cứ điểm Thành Thiên Sứ.

"Cứ điểm Thành Thiên Sứ này hiện giờ, nếu ở cổ đại, xem như là doanh nạn dân thời kỳ chiến tranh nhỉ? Đã là doanh nạn dân, rốt cuộc làm sao cái nơi quỷ tha ma bắt này có thể đất rộng người thưa, phong cảnh tươi đẹp? Quanh đây ngay cả một kiến trúc người ở cũng không có, xì…" Thomas Dương thử cảnh báo, phát hiện tín hiệu trong khu vực đã bị chặn, nhất thời không phá giải được, hắn vừa muốn chửi tục một câu, liếc thấy Lâm Tĩnh Xu lại nhịn xuống, gượng gạo sửa lời, "Siêu đáng ghét nha, trường không gian cũng bị chặn rồi."

Poisson Dương: "Nói chuyện đàng hoàng đi, mày có buồn nôn không!"

Hai người một thử đột phá phong tỏa tin tức của đối phương, một điều khiển xe cơ giáp, giống như cùng một người mọc ra hai đầu bốn tay, phối hợp không một khe hở. Xe cơ giáp của họ nhanh chóng tránh thoát mạng laser rắc rối phức tạp như tơ nhện, toan lao ra, lại bị hai xe cơ giáp của đối phương một trái một phải chặn về, Poisson khống chế xe cơ giáp lơ lửng trên mặt đất đầy nguy hiểm, suýt nữa tông vào quỹ đạo không trung, Thomas Dương "Oa" một tiếng gào lên thảm thiết: "Bằng lái xe cơ giáp sát đất của mày là mua phải không?"

"Đúng vậy," Poisson chế giễu, "Còn là mua một tặng một, quà tặng không phải cho mày rồi à?"

"Mỹ nhân, tôi chính thức giới thiệu một chút cho ngài, vị tiên sinh Poisson Dương này không chỉ là nhân viên kỹ thuật cao cấp của Bạch Ngân Đệ Tam Vệ, hắn còn là quán quân 'đại hội bắt chước Lâm tướng quân' ba mùa liên tục." Thomas Dương vừa ba hoa vừa không làm lỡ việc trong tay, hắn kéo thiết bị nhắm của súng laser, laser quét ngang ra, một xe cơ giáp đuổi riết không bỏ vội né đi, vừa vặn tông vào đường ray không trung, cú này tông thẳng trúng, xe cơ giáp rơi xuống tại chỗ, ray nứt từ chính giữa, lại biến hình – song đường ray bình thường có người đổ ly nước ra ngoài cửa sổ xe cũng báo động như đã chết rồi, lúc này nứt hết mà nó vẫn im lìm!

Thomas Dương chửi một câu: "Quỷ răng hô chết tiệt, ngay cả bảo trì đường ray cũng chẳng xong – tên này dùng tất cả thời gian rỗi để soi gương học thuộc lòng mấy câu trích lời của tướng quân, tôi chính mắt chứng kiến mà."

Chưa dứt lời, Poisson chợt phanh lại, xe cơ giáp sát đất đột nhiên trầm xuống, sượt qua một truy binh từ chỗ tối lao ra.

Thomas Dương nổ hai phát súng liền, phát thứ nhất là laser, chính xác bắn trúng van an toàn năng lượng bên dưới xe cơ giáp của đối phương, năng lượng cao cực nóng làm lõm mặt ngoài van kia, kế tiếp hắn bắn một phát đạn nổ, đạn nổ bám chặt chẽ trên đó, hai xe cơ giáp như tia chớp sượt qua nhau, một giây đồng hồ đã cách ra thật xa.

Lập tức, đạn nổ "Bùm" một tiếng nổ hủy hạch năng lượng của xe cơ giáp truy binh kia, dẫn đến phản ứng dữ dội hơn, không trung nổ ra một quả cầu lửa.

Lần này, động tĩnh rốt cuộc đủ lớn, một đèn pha laser từ xa chiếu đến, đường xe chạy trên không trung vừa nãy lặng ngắt như tờ chậm chạp khởi động chương trình kiểm tu tự động.

Hệ thống camera an toàn bên trong cứ điểm Thành Thiên Sứ sẽ nhanh chóng phát hiện nơi bị che chắn này, mấy xe cơ giáp sát đất truy sát họ thấy tình thế không ổn, phản ứng rất nhanh, lập tức mở trường không gian bỏ chạy, giây lát đã biến mất tăm.

Poisson Dương thở ra một hơi, cuối cùng đã có thời gian chế giễu ngược: "Mày chứng kiến? Mày chứng kiến lúc đút đầu vào bồn cầu nạp IQ à? Xin lỗi Lâm tiểu thư, hôm nay đến gấp, chúng tôi thiếu người, chỉ có thể dắt thằng em tôi ra đây mất mặt, ô nhiễm tai mắt ngài."

Thomas Dương phản đối: "Tao là anh mày!"

Lâm Tĩnh Xu – có lẽ là quá đoan trang, đến mức bất cứ thời điểm nào đều nghiêm khắc chú ý dáng điệu của mình, hoặc bản thân nàng có chút vấn đề, trời sinh không biết "sợ hãi" là gì.

Tóm lại, nàng vừa trải qua một cuộc bắt cóc và ám sát vô cùng nguy hiểm, trên váy còn dính máu hộ vệ của mình, nhưng lúc này ngồi trong xe cơ giáp, trên mặt không thấy kinh hoảng cũng không thấy buồn bã, giống như vừa ngồi ở đó uống một bữa trà chiều, ánh mắt tò mò và hơi hâm mộ: "Hai anh là sinh đôi à? Tình cảm tốt thật."

Thomas Dương quay đầu làm bộ nôn, Poisson Dương cười khẩy, tiếp đó hai người cơ hồ đồng thanh nói: "Hắn là vết bẩn trong cuộc đời tôi."

Lâm Tĩnh Xu cúi đầu bật cười ra tiếng, sau đó nàng hỏi: "Thế bây giờ, tôi có thể biết là chuyện gì đang diễn ra chưa?"

"Nói ngắn gọn," Poisson Dương nghiêm túc lại, "Tướng quân Lâm Tĩnh Hằng anh trai ngài còn sống, tin tức này không lâu trước đã bị lộ với hải tặc vũ trụ. Do mạng thông tin liên lạc của liên minh sụp đổ, ngài ấy thông qua chúng tôi triệu hoán Bạch Ngân Thập Vệ, nhưng khi chúng tôi nhận được mệnh lệnh, định gửi tín hiệu viễn trình liên lạc với các đồng đội, tín hiệu viễn trình đột nhiên gián đoạn, một vòng tín hiệu của mạng bước nhảy vũ trụ xung quanh cứ điểm Thành Thiên Sứ toàn bộ đã bị quấy nhiễu."

Thomas Dương lập tức tiếp lời không một khoảng hở: "Nói cách khác, bên trong cứ điểm Thành Thiên Sứ có người cấu kết với hải tặc, đã biết trước chuyện này, đang ngăn cản chúng tôi liên lạc Bạch Ngân Thập Vệ."

"Nếu bàn tay đen sau màn thực sự ở Thành Thiên Sứ, ngài là người thân duy nhất còn sống của Lâm tướng quân, tình cảnh hiện tại cũng rất nguy hiểm, rất có thể đối phương sẽ muốn bắt cóc ngài để uy hiếp tướng quân," Poisson Dương nói, "Chúng tôi bàn bạc sơ qua, sau đó cấp tốc chạy tới, quả nhiên đụng phải đám chó chết này, may mà đến kịp."

Lâm Tĩnh Xu giơ tay ấn khóe miệng, giống như chấn động trước lượng thông tin khổng lồ này.

"Những việc này nói với đội trị an sẽ rất phiền phức, tốt nhất là chúng ta cũng mau chóng rút khỏi đây," Poisson Dương nói, "Chặn trường không gian của đối phương đã mất hiệu lực, ngài có địa điểm nào an toàn hơn có thể trú chân tạm thời không?"

Lâm Tĩnh Xu thoáng suy nghĩ: "Đến nhà tôi đi, sân sau có đường thu phóng cơ giáp tư nhân, sau khi rời khỏi tầng khí quyển có thể trực tiếp tiến vào điểm nhảy vũ trụ mã hóa, đến thẳng căn cứ thí nghiệm Vườn Địa Đàng."

Anh em họ Dương nhìn nhau – đường đến thẳng đặc biệt của căn cứ thí nghiệm Vườn Địa Đàng này, hẳn là sau lần đó Lâm Tĩnh Xu tuần tra căn cứ bị phục kích sinh non mới xây dựng.

Thomas Dương dè dặt nói: "Ừm… xin lỗi, chúng tôi cũng rất buồn khi nghe chuyện đó, còn chưa dám nói cho tướng quân biết."

"Cảm ơn," Lâm Tĩnh Xu nhếch khóe miệng như cười như không, chuyển hướng đề tài một cách tự nhiên, "Anh tôi khỏe chứ?"

"Khí sắc không tệ," Thomas Dương nói, "Nhìn không giống sắp sửa bị tám đại thiên hà hợp lực truy sát, hơn nữa ngài ấy vậy mà đi chung với tân chính phủ của Thiên Hà Số 8. Ngài biết, từ 'đi chung' này với ngài ấy mà nói là rất khó tin."

Lâm Tĩnh Xu cười, khi nàng cười thật, đôi mắt sẽ cong lên, lấp lánh ánh sáng, lộ ra khóe mắt và khuôn cằm nhọn, cả người bao trong váy dài bị máu bắn lên, lại giống như bị gió xuân phất qua.

"Ôi, không được," Thomas Dương che mắt, "Nhìn ngài nhiều, tôi không cách nào sống tiếp trong chốn phàm trần nữa."

"Nịnh hót." Poisson Dương nói, "Chúng ta chuẩn bị xuyên qua trường không gian, Lâm tiểu thư, nếu khó chịu cứ cho tôi biết bất cứ lúc nào."

Xe cơ giáp rít một tiếng, phun lượng lớn khí thể bảo hộ vào Lâm Tĩnh Xu, chở họ xuyên thẳng đến sân sau nhà Gurdon, lại dùng cơ giáp tư nhân ở đó bay ra tầng khí quyển của cứ điểm Thành Thiên Sứ.

Giấy thông hành của Lâm Tĩnh Xu không gặp cản trở, trong vòng nửa tiếng họ đã đến thẳng căn cứ thí nghiệm Vườn Địa Đàng.

Lâm Tĩnh Xu thoạt nhìn hơi giống anh mình, song chân chính tiếp xúc lại cảm thấy hai người họ thật sự không giống một mẹ sinh ra.

Nàng nói cũng không tính là nhiều, nhưng rất biết cách nói chuyện, thỉnh thoảng xen vào một câu, luôn rất hiền hòa và đúng mức, để người khác nói thay nàng phần lớn, còn có ảo giác chuyện trò với nàng rất vui vẻ. Ở chung với nàng cực kỳ thoải mái, khi xuyên qua trường không gian, nhìn ra được nàng rất khó chịu, nhưng cũng không yếu đuối, vẫn khách sáo nói không sao, còn hỏi không ít chuyện của Lâm Tĩnh Hằng ở cứ điểm Bạch Ngân.

Thomas Dương người này khá giống Turan phiên bản nam, cũng thuộc dạng thấy khác phái đẹp là mất luôn phương hướng, nhất thời đầu nóng lên, hỏi gì nói đó, bán sạch mấy việc vặt hằng ngày của Lâm tướng quân ở cứ điểm Bạch Ngân… Cũng chẳng biết là ai mỗi ngày soi gương đọc "trích lời tướng quân".

Trong khi đội trưởng Tam Vệ lâng lâng, cảm thấy mình sắp có thêm một tình nhân trong mộng, họ đã đến căn cứ thí nghiệm Vườn Địa Đàng.

Đường đón cơ giáp tầng tầng mở ra, trên cửa nối tiếp lóe ánh sáng lạnh lẽo, bên cạnh có một tấm bảng lớn Vườn Địa Đàng mang tính trang trí, nhìn từ trên xuống, kiến trúc cả căn cứ chỉnh tề và sạch sẽ, xe lớn xe bé chạy qua chạy lại trong tòa nhà nghiên cứu, bận rộn mà trật tự.

Căn cứ này thoạt nhìn không hề có gì đặc biệt, song Bạch Ngân Tam mặc dù phần lớn thời gian thuộc về ngành hậu cần, dẫu sao cũng là nghề quân nhân. Thomas Dương lặng lẽ nhìn quét qua bảng dấu hiệu Vườn Địa Đàng trên cửa nối tiếp – tấm bảng ấy chặn cái gì, theo kinh nghiệm thường niên tiếp xúc với cơ giáp của hắn, thì vừa vặn là kích cỡ cửa bắn đạn đạo.

Theo cơ giáp tiến vào trạm thu phóng của căn cứ thí nghiệm, giác quan thứ sáu nào đó khiến sống lưng ớn lạnh bị đánh thức, càng vào sâu cảm giác càng mãnh liệt, xung quanh căn cứ thí nghiệm Vườn Địa Đàng như bao phủ một tầng khí trường quỷ dị. Anh em họ Dương lặng lẽ nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy sự

nghi ngờ trong mắt đối phương.

Mấy người dáng vẻ như nghiên cứu viên tựa hồ sớm nhận được tin tức Lâm Tĩnh Xu sắp đến, đã chờ ở cửa trạm thu phóng cơ giáp từ lâu, cung kính dẫn họ vào trong, ngoại trừ một câu "Lâm tiểu thư", không ai nói thêm lời gì dư thừa, không ai hỏi một câu tại sao có hai người lạ đi theo nàng, thậm chí cả ánh mắt cũng không nhìn hai người họ, hoàn toàn coi họ như không tồn tại.

Thomas Dương liếc nhìn Poisson Dương, dùng ánh mắt hỏi hắn: Đây là người thật sao?

Poisson Dương nhìn bóng lưng Lâm Tĩnh Xu, cau mày lắc đầu: Họ đều không ngẩng đầu nhìn thẳng nàng.

Theo lý thuyết, cấp bảo mật căn cứ thí nghiệm Vườn Địa Đàng cực cao, nếu không phải họ đi đường đặc biệt, bên ngoài còn phải có trọng binh canh gác mới đúng, sẽ như lẽ đương nhiên không hỏi gì về người lạ sao? Chỉ bởi vì họ đi theo Lâm Tĩnh Xu?

Nhưng… Lâm Tĩnh Xu không phải chỉ là con rối phát ngôn của nhà Gurdon à?

Cặp sinh đôi trao đổi trong im lặng.

Poisson Dương nhíu mày: "Khi nàng lần đầu tiên nghe nói tướng quân còn sống, phản ứng cũng không bình thường lắm, quá bình tĩnh."

Thomas Dương: "Đúng, ngay cả quá trình khó tin cũng không có, trực tiếp chấp nhận, giống như đã biết từ lâu rồi."

Poisson Dương lén lút vê ngón tay, làm một động tác đặc thù: "Rồi cả hộ vệ bên cạnh khi nàng gặp phải bắt cóc cũng rất kỳ lạ."

Hộ vệ và vệ sĩ phần lớn lĩnh lương phục vụ cho chủ thuê, có thể tận trung vì công việc đã rất không dễ dàng, mà phản ứng của hai hộ vệ lúc ấy giống như tử sĩ, không chút do dự chết vì nàng, trung thành đến phản nhân tính.

Hiện tượng có thể ngay lập tức không chút do dự xả thân cứu người không phải không tồn tại, nhưng người như thế, hoặc là chân anh hùng, hoặc là tình cảm cực sâu đậm đối với người được bảo vệ.

Thế nhưng anh hùng sở dĩ là anh hùng, chính bởi vì hiếm gặp, Lâm tiểu thư thần thông quảng đại, xác suất gặp được là trăm phần trăm sao? Mà nếu nói hộ vệ liều mình bảo vệ nàng là xuất phát từ tình cảm cá nhân, phản ứng của Lâm Tĩnh Xu lại không giống lắm… Nàng nói cười như thường, giống như không phải đã chết hai người, mà là hỏng hai trí tuệ nhân tạo giống người vậy.

"Tất cả thiết bị và thông tin liên lạc nơi này đều là đơn độc, không bị cứ điểm Thành Thiên Sứ quản lý,"

Lâm Tĩnh Xu nói, "Toàn bộ các điểm nhảy vũ trụ xung quanh đã được mã hóa, các anh có thể dùng nơi này xây dựng viễn trình, sẽ không bị chặn lại."

Thomas Dương lén vỗ khuỷu tay Poisson, lắc đầu rất nhẹ: Dù sao cũng là em gái ruột của tướng quân.

Kế đó hắn điềm nhiên như không hỏi Lâm Tĩnh Xu: "Thông tin viễn trình một khi thành lập, đầu phát rất dễ bị quét ra và định vị, sẽ không gây phiền phức cho ngài chứ?"

Lâm Tĩnh Xu mím môi cười: "Không sao."

Poisson Dương thăm dò: "Cũng đúng, sau khi tín hiệu viễn trình gửi đi, chúng tôi sẽ lập tức hội quân với những người khác của Bạch Ngân Đệ Tam Vệ, đến Thiên Hà Số 8, Lâm tiểu thư, ngài xem lữ hành đường dài, ngài cần chuẩn bị gì không?"

Lâm Tĩnh Xu sửng sốt, lập tức nói: "Hai vị đặc biệt đến cứu tôi, đã giúp tôi rất nhiều rồi, có chuyện gì tôi có thể làm giúp các vị và anh tôi, xin cứ việc nói, có điều tôi ở quản ủy hội vẫn rất an toàn, lần sau ra ngoài nhất định tôi sẽ nhớ dẫn nhiều hộ vệ hơn."

"Ngài… không định đi theo chúng tôi?"

"Nhà của tôi còn ở đây, không thể nói đi là đi được," Lâm Tĩnh Xu tươi cười nói, "Mời đi bên này, trung tâm thông tin liên lạc của căn cứ đã chuẩn bị xong cho các vị. Đến lúc đó đừng quên giúp tôi gửi lời thăm anh tôi, mong anh ấy bảo trọng hơn, tương lai có cơ hội, có lẽ tôi cũng có thể đến thăm Thiên Hà Số 8… Tôi từng này tuổi mà còn chưa rời khỏi Thiên Hà Số 1 bao giờ đâu, thật là.

106. Quyển 4 - Chương 106

Cặp sinh đôi không sao ngờ được, một ngày kia hai người họ sẽ buộc phải trốn trên địa bàn quản ủy hội, dùng điểm nhảy vũ trụ mã hóa của căn cứ thí nghiệm Vườn Địa Đàng gửi tín hiệu viễn trình.

Mạng liên lạc viễn trình khổng lồ thông qua vô số điểm nhảy vũ trụ, khuếch tán ra như gợn sóng trong nước, để lại dấu vết ở mỗi một điểm nhảy vũ trụ, khi Bạch Ngân Thập Vệ lưu lạc bên ngoài mang theo chìa khóa tương ứng xuyên qua những điểm nhảy vũ trụ này, cơ giáp sẽ tự động đọc tin tức, thành lập liên hệ song hướng, mà trong lúc này, tọa độ của người gửi tin là không thể thay đổi, cặp sinh đôi chỉ có thể tạm thời nghỉ chân ở căn cứ thí nghiệm Vườn Địa Đàng.

Lâm Tĩnh Xu sắp xếp cho họ một phòng rất sang trọng, quy cách đạt đến tiếp đãi đại biểu quốc hội liên minh, Thomas Dương vừa vào cửa liền như một tên nhà quê lên tỉnh, vươn vai thật dài, sau đó quay về gương làm chữ "V" trên đầu mình: "Quá xa hoa rồi, khách sáo thế chứ!"

Ánh mắt Poisson Dương lóe lên – đám dân kỹ thuật ít ra ngoài từ nhỏ dính lấy nhau trải qua thời kỳ nổi

loạn cơ hồ đều từng chơi trò này, giao ước một bộ mật mã chỉ có đối phương đọc hiểu, mỹ danh dùng để "cứu vớt thế giới"… Nhưng sau đó cơ bản đều dùng để yểm hộ nhau lúc chơi game và xem phim sex.

Dấu hiệu cặp sinh đôi bắt đầu dùng mật ngữ trao đổi chính là làm chữ "V" trên đầu, trong một câu, mỗi một âm tiết xáo trộn sau đó sắp xếp lại theo một phép tính cố định, là có thể ghép ra một câu nội dung mới.

Câu này của Thomas ý là: "Có camera không?"

Poisson: "Để tao nghĩ cách kiểm tra thử."

"Đừng manh động, ban nãy tao lén quét thử một kẻ blouse trắng trong căn cứ, phóng xạ trên người hắn giống như một trạm tín hiệu biết đi, không ngừng thông tin qua lại với tất cả máy móc xung quanh, ban đầu tao cho rằng trong căn cứ thí nghiệm làm một Vườn Địa Đàng nhỏ cục bộ, nhưng lượng phóng xạ ấy cao hơn xa tiêu chuẩn an toàn của liên minh, sau đó trên thiết bị đầu cuối cá nhân của tao đưa ra cảnh báo, nói thứ này rất có thể còn đang quấy nhiễu sóng điện não của hắn."

"Nha Phiến."

"Đúng, Nha Phiến."

"Cấp bảo mật của thí nghiệm viên Vườn Địa Đàng, làm sao có thể tùy tiện cho người ngoài ở lại như vậy? Mà toàn căn cứ hơn một ngàn nhân viên nghiên cứu không một ai có ý kiến gì, theo lý thuyết Lâm Tĩnh Xu không nên có sức khống chế không hợp lẽ thường này."

"Mày tin cô ấy không? Cô ấy là em gái duy nhất của Lâm tướng quân."

"… Em gái mấy chục năm không liên lạc."

"Thế nhà Gurdon thật đúng là bị nguyền rủa rồi, mày cảm thấy ông Gurdon còn sống không?"

"Nếu cô ấy thực sự có tâm cơ sâu như vậy, có thể giấu tất cả mọi người của trung ương liên minh, đoạt được quyền lực của Vườn Địa Đàng, mày cảm thấy cô ấy sẽ bất cẩn như thế, để chúng ta vừa đến căn cứ đã phát hiện sơ hở của mình sao?"

"Mày nói cứ như chúng ta sắp sửa bị diệt khẩu rồi."

"Đây chính là điều tao muốn nói, chúng ta có cần thiết mạo hiểm ở lại đây nữa không?"

"Chúng ta đi rồi, Bạch Ngân Thập Vệ đáp lại tín hiệu viễn trình, sẽ trả lời cho ai, thành lập liên lạc với ai?"

Thomas Dương dạng chân dạng tay nằm trên giường lớn mềm mại như đám mây, biếng nhác lăn qua lăn lại, tầm nhìn lại chui qua khe hở của gối cao su, cho người anh em một ánh mắt nặng nề, hắn như anh lính nhà quê chưa từng lên thành phố, lải nhải mấy lời nhảm nhí "Hối hận nhập ngũ, nên hưởng thụ cuộc sống" các kiểu, mật văn phiên dịch lại là: "Tao luôn muốn nói mà chưa nói, tướng quân vừa ra lệnh cho chúng ta khởi động trung tâm dự phòng, điểm nhảy vũ trụ gần Thành Thiên Sứ lập tức bị chặn, là ai phản ứng nhanh như vậy? Là ai luôn giám sát chúng ta?"

Hai người vẫn ở trong vệ đội riêng của Nguyên soái, lúc trước là một phong thư giới thiệu của Lâm Tĩnh Hằng đưa thẳng cho thư ký Vương Alan, Nguyên soái đích thân ra mặt sắp xếp chức vị cho họ, ngoài ra không ai biết hai kỹ sư không tiếng tăm này là người của Bạch Ngân Tam, Thomas Dương khoe khoang đóng vai quần áo lụa là đi cửa sau là biểu diễn bằng bản sắc…

Như vậy… là ai?

Poisson Dương thấy sống lưng ớn lạnh, đột nhiên có cảm giác mình ngâm trong biển rộng băng trôi khắp nơi, bốn phương tám hướng đều là nước biển lạnh buốt ngập đầu, tránh cũng không thể.

Poisson Dương trầm mặc một lúc: "Mày đừng để mất mặt với Lâm tiểu thư… Tao mấy ngày rồi không xem tin tức, mày cho tao vài phút yên tĩnh đi."

Hắn đương nhiên không phải là thật sự muốn xem "tin tức" gì, đoạn này miễn cưỡng ghép lại, sau khi giải mã ý là: "Lâm tiểu thư liệu có liên quan với Nha Phiến hay không, thậm chí… cô ấy chính là chủ nhân của Nha Phiến?"

Thomas Dương cố ra vẻ thoải mái mà cười: "Mất mặt cái gì, người nhà của tướng quân không phải là người nhà của chúng ta sao?"

Nếu là như thế, tướng quân biết rồi sẽ nghĩ như thế nào?

Poisson Dương không thể nói gì, đề phòng trong phòng có camera, bị người ta nhìn ra sơ hở, hắn đành phải không tập trung mà ngồi ở một bên, theo câu nói nhăng nói cuội vừa rồi của mình, mở thiết bị đầu cuối cá nhân không mục đích lật xem "tin tức".

Cái gọi là "tin tức" lúc này, nghiêm túc mà nói đều là tin tức đường nhỏ không qua giám thị, sau khi internet và thông tin liên lạc đứt đoạn, mọi người chỉ có thể tụm năm tụm ba kết đoàn, một dúm người vây quanh một kỹ sư mạng cùi bắp, tạo một mạng internet đơn giản trong phạm vi nhỏ, giữa những mạng khác nhau sử dụng hiệp nghị khác nhau, nhưng trong tình huống đặc biệt cũng có thể trao đổi lẫn nhau, truyền bá một số tin tức đường nhỏ, mua bán phi pháp ít thuốc cấm cảm xúc nọ kia – tương tự với "mạng ngầm" trước cuộc chiến cấm mãi không ngừng.

Đáng tiếc bây giờ chỉ còn "mạng ngầm".

Poisson Dương tâm sự nặng nề lướt qua một loạt tin tức lộn xộn, tâm tư còn nằm ở cô em gái khiến người

ta kinh hồn táng đảm của Lâm tướng quân, đột nhiên, ánh mắt hắn bắt được cái gì đó.

Thomas Dương thấy cơ thể hắn cứng đờ, trọng tâm cả người đột nhiên dời về phía trước, vội vàng thò đầu nhìn.

Đó là một đoạn phim lan truyền trên mạng ngầm, tiêu đề là "Bí ẩn trong việc cứ điểm Bạch Ngân thất thủ mà bạn tuyệt đối không ngờ được" (đính kèm đoạn phim từ máy quay quân dụng).

Máy quay quân dụng thuộc về kỹ thuật cao cấp của cơ giáp vũ trụ, dân gian rất khó cắt ghép làm giả, bởi vậy độ chân thật tương đối cao.

Trong đoạn phim quay được hẳn là một trạm thu phóng cơ giáp, người lái cơ giáp nào đó thao tác vi quy, khi rời khỏi quên tắt máy quay quân dụng, máy quay vừa vặn chĩa vào cơ giáp đậu đối diện, có thể cho người ta nhìn thấy rõ ràng thân cơ và loại hình.

Đoàn Quang Vinh vì diễn biến hòa bình, sau khi chiếm đóng Votaw thường xuyên tự biên tự diễn trong mạng ngầm, hòng tuyên truyền tẩy não, bởi vậy rất nhiều người đều nhận ra, cơ giáp bị quay này chính là cơ giáp riêng của Tổng thống Đoàn Quang Vinh.

Quả nhiên, ngay lập tức, Tổng thống xuất hiện trong ống kính, vừa đi vừa nói gì đó với trợ lý đi theo, Poisson Dương mở ứng dụng "đọc khẩu hình" trên thiết bị đầu cuối cá nhân, nhanh chóng quét ra đối phương đang nói gì.

Tổng thống nói: "Tin tức hắn ở Thiên Hà Số 8, sao lại bị lộ đến bên phía Hiệp hội chống Utopia?"

Trợ lý trả lời: "Chắc chỉ là sự cố ngoài ý muốn, nhưng tình hình không ổn lắm. Đám chó điên Hiệp hội chống Utopia kia, năm đó bị chúng ta dùng làm bàn đạp, lừa đến liên minh tặng đầu, tặng công huân cho hắn, bây giờ hiểu ra, không biết phải hận hắn cỡ nào."

Tổng thống nói: "Lâm Tĩnh Hằng là bạn cũ của chúng ta, mọi người giúp đỡ nhau nhiều năm, mới đều có ngày hôm nay, phải nghĩ cách xem, bây giờ chúng ta bị chặn ở Thiên Hà Số 1, ngoài tầm tay với, cậu xem có thể lợi dụng tàn binh bại tướng liên minh hơi ngăn cản lũ chó điên Hiệp hội chống Utopia hay không?"

Trợ lý lại nói câu gì đó, song do góc độ, đã không nhìn thấy miệng hai người, đoạn phim đến đây thì dừng.

Tin tức này như virus đi qua mạng ngầm chồng chéo, một hòn đá tung lên ngàn tầng sóng.

Thế nào là "Lâm Tĩnh Hằng là bạn cũ của chúng ta"?

Một lúc sau, một đoạn phim của máy quay quân dụng khác kèm theo báo cáo phân tích đã trở thành một chủ đề nóng.

Trong đoạn phim cắt ra chính là đoạn Lâm Tĩnh Hằng truy sát Hiệp hội chống Utopia ở gần sao Hồng Hà, nhưng không đầu không đuôi, hơn nữa rất khéo léo không để lộ dấu hiệu Hiệp hội chống Utopia. Chỉ nhìn ra hai phe đang đánh nhau, ai đánh với ai và tại sao đánh thì không biết.

Bên dưới đoạn phim lại đính kèm báo cáo phân tích dài, phân tích mô hình đột kích của Bạch Ngân Cửu, cùng bán kính quét mạng tinh thần không hợp lẽ thường của trọng tam nổi bật kia.

Kỳ thật phần lớn mọi người đều không hiểu phân tích mô hình chiến đấu là cái gì, cũng không biết bán kính quét của mạng tinh thần trọng giáp vốn nên là bao nhiêu, nhưng liên tiếp tuôn ra hai đoạn phim bằng máy quay quân dụng, cùng với kết luận chính xác của một bộ phận người, khiến mọi người đều đã tin – Lâm Tĩnh Hằng còn sống, đang trốn ở Thiên Hà Số 8, từng là nội ứng của bọn hải tặc Đoàn Quang Vinh.

Logic trong đây phải chăng hợp lý, những lời nói lập lờ nước đôi đó phải chăng chân thật đáng tin, thì chẳng ai truy cứu, người dân không phải kiểm sát trưởng, không có nghĩa vụ bảo đảm bằng chứng đầy đủ.

Nếu một việc thoạt nhìn là như vậy, thì nó chính là như vậy.

Mỗi một người vì chiến tranh mà mất đi Vườn Địa Đàng, đều như chó hoang không nhà để về, đột nhiên, cứ điểm Bạch Ngân vững như thành đồng tại sao thất thủ, cuộc sống của họ tại sao bị phá hủy, đều đã có đáp án.

Trước đây, họ căm hận chính phủ liên minh vô năng, căm hận hải tặc không cùng dân tộc… Mà căm hận đối với hải tặc còn thường chia làm đôi, bởi vì không có chỗ để trút những căm hờn, mọi người còn thường xuyên vì "Hiệp hội chống Utopia và Đoàn Quang Vinh ai nên chịu trách nhiệm chủ yếu" mà choảng nhau một trận.

Mà sau vụ việc này, sự phẫn nộ như thực thể của họ như sông đổ ra biển, đồng loạt chuyển hướng sang Lâm Tĩnh Hằng.

Đám "chó hoang" tập thể biểu diễn bùng nổ bệnh chó dại.

Tiếng người phẫn nộ nhanh chóng kinh động trung ương liên minh.

Ba giờ sau, phía chính phủ cứ điểm Thành Thiên Sứ đưa ra công bố, nói nguyên một đống lớn như là "Sự tình còn đang xác minh, sẽ không mắc bẫy một số người, tùy tiện động binh" nọ kia.

Nhưng ý tứ ẩn hàm trong những lời thừa thãi này lại rõ rành rành – Lâm Tĩnh Hằng lúc ấy "chết" ở Thiên Hà Số 1, là dưới sự theo dõi của Vườn Địa Đàng, trung ương liên minh vì tưởng niệm hắn, đã làm ra động tĩnh cỡ nào? Nếu chỉ là lời đồn, chẳng lẽ Thành Thiên Sứ không nên ra mặt quả quyết bác bỏ?

Thái độ lập lờ nước đôi này, vừa vặn chứng minh Lâm Tĩnh Hằng quả thật có biện pháp thoát khỏi Vườn Địa Đàng theo dõi!

Tại Thiên Hà Số 7 láng giềng Thiên Hà Số 8 –

"An tướng quân, Hiệp hội chống Utopia lui thủ thành trì, đang tăng binh, vậy chuyện đó là thật ư?"

Trước cuộc chiến, bảy đại thiên hà không có quyền tự trị quân sự, trú quân các nơi gọi là "quân trung ương trú thủ thiên hà", những quân trung ương này chỉ là bài trí, không có mệnh lệnh của trung ương thì không thể tự tiện xuất binh, thậm chí không mở được kho cơ giáp, một tướng quân một khi bị phái đến quân trung ương thiên hà ngoài, tương đương với bị lưu đày.

"Tướng quân lưu đày" Thiên Hà Số 7 tên An Crewe, là một người trung niên vóc dáng thấp, ngoài hai trăm tuổi, một trong các cựu bộ của Lục Tín, bị Lâm Tĩnh Hằng "chèn ép" tới Thiên Hà Số 7.

Người này bình thường không gây chú ý, tính tình khá hiền hòa, sau khi bị lưu đày đến Thiên Hà Số 7, quan hệ rất tốt với cả giám sát hội quân trung ương lẫn quan viên chính quyền địa phương, làm việc theo quy củ, trông dáng vẻ như định dưỡng già ở Thiên Hà Số 7 vậy.

Chẳng ai ngờ được, chiến tranh vừa bùng nổ, An Crewe ngay lập tức dẫn người xông thẳng vào giám sát hội, dùng cực hình ép thành viên giám sát hội giao ra quân quyền, nhanh nhẹn đánh bại lực lượng võ trang, chiếm Thiên Hà Số 7.

Hiệp hội chống Utopia xâm phạm Thiên Hà Số 7 giằng co với họ, hai bên đều có thắng bại – cũng chính bởi vì bên này chiến sự giằng co, Thiên Hà Số 8 mới có thể thừa cơ thở một hơi.

"Lâm Tĩnh Hằng," An Crewe gõ nhẹ mặt bàn, "Chắc hẳn là thật, ta đã nhận được Diệp Reeve truyền tin."

Vệ binh hỏi: "Vậy chúng ta làm thế nào? Không bằng cứ chờ hải tặc và tên phản bội này lưỡng bại câu thương?"

An Crewe trầm ngâm đứng dậy, đi đến trước tấm bản đồ vũ trụ khổng lồ, híp mắt, chậm rãi phun ra một làn khói: "Nhưng nghe nói… Trạm Lư ở trên tay hắn, đó là lợi kiếm vô song của tướng quân Lục Tín, lỡ như rơi vào tay Hiệp hội chống Utopia, mai kia chết đi, ta phải ăn nói thế nào với mấy ông bạn già?"

Vệ binh trẻ tuổi luôn thích nghe chuyện bi tình anh hùng, nghe vậy vẻ mặt xúc động phẫn nộ nhìn ông ta.

An Crewe thở dài: "Tướng quân nâng niu trong tay nuôi nấng trưởng thành… khiến người ta quá thất vọng rồi."

Năm 276 Lịch Tân Tinh – đời sau cũng gọi năm này là "nguyên niên", cuối tháng Bảy, phát đạn đạo thứ nhất của Hiệp hội chống Utopia đã kéo Thiên Hà Số 8 đến dưới ánh đèn pha.

Hiệp hội chống Utopia trọng binh áp sát, Turan phụng lệnh tự mình trú thủ yếu đạo tiền đồn, lấy tiểu hành

tinh "trung chuyển" gần Thiên Hà Số 7 làm cơ sở đánh tự vệ phản kích, quân trung ương Thiên Hà Số 7 án binh bất động, đình chiến với Hiệp hội chống Utopia.

Quân tự vệ Thiên Hà Số 8 lấy Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ trong truyền thuyết làm nền tảng mở rộng, đối đầu hải tặc vũ trụ thế tới hùng hổ, giao chiến quyết liệt vô cùng.

Đầu tháng Tám, hành tinh "trung chuyển" thất thủ, Turan giả vờ lui thủ tuyến đường, Hiệp hội chống Utopia thừa thắng xông lên, gặp mai phục, đây là trận chiến "lấy ít thắng nhiều" kinh điển nhất trên lịch sử, cả chiến dịch kéo dài bốn mươi tám tiếng, tiêu diệt một quân đoàn trọng giáp siêu thời không của Hiệp hội chống Utopia.

Trung tuần tháng Tám, được sự ngầm đồng ý của An Crewe quân trung ương Thiên Hà Số 7, rất nhiều viện quân Hiệp hội chống Utopia từ Thiên Hà 5 và 6 chạy tới tăng viện, quân tự vệ Thiên Hà Số 8 thật sự ít không địch nổi đông, lui lại mười tám ngày hành trình.

Cuối tháng Tám, tiếng bi phẫn trong liên minh ngày càng lên cao, dù rằng Lâm Tĩnh Hằng chưa bao giờ lộ diện công khai, bằng chứng hắn còn sống đến nay vẫn rất mơ hồ, nhưng mọi người đã thông qua tưởng tượng tập thể, để hắn sống lại trong ảo tưởng, cũng trang bị cho hắn ba đầu sáu tay trong ảo tưởng, để hắn trở thành hóa thân của hết thảy tà thần từ xưa đến nay.

Tổng trưởng Thiên Hà Số 8 mấy lần công khai lộ diện bác bỏ lời đồn nhưng vô ích – Thiên Hà Số 8, một cái cống thoát nước, một Tổng trưởng như khỉ đột, cư trú một đám cặn bã không biết tên, ai thèm nghe họ nói gì? Ngôn ngữ tiêu chuẩn của liên minh, họ phát âm có đúng không?

Vùng khỉ ho cò gáy tự có điêu dân, vừa đến thời loạn, quả nhiên yêu ma quỷ quái gì cũng chui ra, Thiên Hà Số 8 nơi thừa thãi điêu dân và yêu ma quỷ quái này, nhân liên minh gặp nguy cơ, lại dám ôm đùi phản nghịch, phản nhân loại, phản xã hội, đúng là nực cười, điên rồ!

An Crewe quân trung ương Thiên Hà Số 7 bị dư luận sục sôi ép buộc, rốt cuộc mang theo bộ đội võ trang và dân phẫn đến biên giới Thiên Hà Số 7 và 8.

"Tổng trưởng, còn tiếp tục đánh như vậy thì vật tư không cầm cự được nữa."

"Nếu không phải sao Hồng Hà bị nổ, chúng ta vốn có thể giảm bớt tình hình khan hiếm vật tư sinh hoạt trong nửa năm, sao nhà dột còn gặp mưa suốt đêm thế này?"

"Trưng binh các nơi hưởng ứng mãnh liệt, mỗi một người mới bố trí ổn thỏa, mới có công việc đều tranh nhau báo danh nhập tuyển dân binh, nhưng mà Tổng trưởng à, quân vũ trụ không phải lục quân, không phải huấn luyện sơ qua là có thể lên chiến trường."

Tổng trưởng Edward bệnh nặng vái tứ phương: "Cơ giáp sơ cấp bọn thầy Lục làm thì sao? Nếu thật sự không xong, thì sản xuất khẩn cấp một đợt trước!"

"Sức sản xuất của nhà máy công nghiệp quân sự không đủ đâu Tổng trưởng! Đạn đạo của chúng ta đã sắp bắn hết rồi, ngay cả quân trung ương Thiên Hà Số 7 cũng đến đây, còn tiếp tục như vậy, chúng ta không cầm cự được đến khi Bạch Ngân Thập Vệ tới."

Tổng trưởng Edward đứng bật dậy: "Tôi sẽ tự mình đi gặp quân trung ương liên minh! Chuẩn bị tàu vũ trụ, cơ giáp cho tôi, xuất phát ngay hôm nay! Không phải là cựu bộ của tướng quân Lục Tín sao? Quân liên minh tự do Thiên Hà Số 8 chúng tôi năm xưa cũng là cựu bộ của tướng quân Lục Tín, cựu bộ này phải đi hỏi cựu bộ kia xem, chúng ta xứng đáng chờ chết, cho dù có lý cũng không thể đứng ra nói một câu cho mình sao!"

"Việc này quá nguy hiểm thưa Tổng trưởng!"

"Tổng trưởng bình tĩnh…"

Độc Nhãn Ưng ở bên cạnh nghe đau hết cả đầu, lão im ắng rời khỏi phòng họp, định ra ngoài hút điếu thuốc, lại đụng Lâm Tĩnh Hằng ngay ngoài cửa.

Lâm Tĩnh Hằng đến đây chẳng biết đã bao lâu, chỉ im lặng đứng ở cửa bàng thính chứ không vào.

"Tôi đến đây là định nói chuyện chiến bị, vật tư quân dụng tiêu hao nhanh hơn chúng ta tưởng tượng." Lâm Tĩnh Hằng không khách sáo lấy một điếu trong hộp thuốc của lão, cầm trên đầu ngón tay để lão đốt, Độc Nhãn Ưng trợn mắt song vẫn tiện tay đốt cho hắn, Lâm Tĩnh Hằng dựa lên tường, "Tổng trưởng bây giờ khả năng cảm thấy, giữ tôi ở lại là một sai lầm."

"Nếu đầu óc ông ta minh mẫn thì sẽ không nghĩ như vậy," Độc Nhãn Ưng nói nhàn nhạt, "Nếu mày rời khỏi Thiên Hà Số 8, vực nội vực ngoại, nơi nào mà không thể đi? Nói biến mất là biến mất ngay. Còn Thiên Hà Số 8, cũng có thể biến mất tập thể sao? Lũ trẻ to xác lớn lên trong Vườn Địa Đàng đó không có chỗ trút lửa giận, đành phải thù hận Thiên Hà Số 8, bọn tao vẫn là mục tiêu công kích. Nói trắng ra là, lũ trẻ to xác không dám phản kháng người giẫm đạp chúng, chỉ dám thù hận người không chịu bị chúng giẫm đạp, đạo lý này tao đã nhìn thấu từ lâu rồi."

Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc giữa khói thuốc lởn vởn.

Độc Nhãn Ưng: "Quân trung ương liên minh…"

Lão chỉ nói mấy chữ liền ngậm miệng, nhìn thẳng vào mắt Lâm Tĩnh Hằng, hai người ngầm hiểu lẫn nhau – giờ này phút này, quân trung ương Thiên Hà Số 7 có thể khống chế chiến cục Thiên Hà Số 8, cho dù ông ta lựa chọn không nhúng tay, sống chết mặc bay, cũng có thể tăng cao tỷ lệ sống sót của Thiên Hà Số 8.

Tổng tư lệnh An Crewe của quân trung ương Thiên Hà Số 7 là cựu bộ của Lục Tín, xét trên đạo lý, một trăm Tổng trưởng cũng chẳng nặng bằng một Lục Tất Hành.

Chỉ cần họ biết…

Sau đó, Độc Nhãn Ưng và Lâm Tĩnh Hằng lại cơ hồ đồng thời mở miệng.

Lâm Tĩnh Hằng: "Không được."

Độc Nhãn Ưng: "Nếu mày dám lợi dụng con trai tao…"

Độc Nhãn Ưng nói một nửa mới nhận ra Lâm Tĩnh Hằng vừa nói gì, lão kẹp điếu thuốc sững sờ ở đó.

Trên khuôn mặt hơi gầy đi của Lâm Tĩnh Hằng thoáng qua bóng mờ, rất lâu trước, hắn lựa chọn giấu giếm thân thế Lục Tất Hành là vì bảo vệ cậu, thậm chí khi họ cùng nhau lái cơ giáp đi tìm kháng thể virus Cầu Vồng, hắn còn dặn dò Trạm Lư, nếu tới thời điểm tính mạng nguy hiểm, hãy gửi tư liệu của Lục Tất Hành cho cựu bộ của Lục Tín.

Nhưng bây giờ…

Nếu Lục Tất Hành biết thân thế máu chó của mình, cậu sẽ nghĩ như thế nào?

Cậu sẽ nhìn nhận sự "bảo vệ" và giấu giếm một bên tình nguyện này như thế nào, liệu có cảm thấy mối quan hệ của hai người đều bởi vì… cậu là con trai Lục Tín?

Lâm Tĩnh Hằng nghĩ: "Mình phải ăn nói làm sao?"

Độc Nhãn Ưng bất ngờ nhìn hắn một lúc, dần dần, dường như nhận ra điều gì từ biểu cảm khó hiểu của tướng quân trẻ tuổi ấy.

Lâm Tĩnh Hằng chật vật né tránh ánh mắt lão: "Tôi cần đến trước mặt hạng vô dụng như An Crewe này để cầu xin thương xót sao? Đừng có đùa, muốn đánh thì đánh, cho dù tôi chỉ còn một cơ giáp hỏng, tôi vẫn trị bọn chúng như thường."

Nói xong hắn không nán lại thêm một giây nào quay người bỏ đi ngay, đồng thời liên hệ với trung tâm chỉ huy: "Kêu Lục Tất Hành tới tìm ta."

Nửa phút sau trung tâm chỉ huy trả lời hắn: "Tướng quân, cơ giáp tiền tuyến tỷ lệ hỏng hóc quá cao, gọi khẩn cấp kỹ sư cơ giáp, thầy Lục đã dẫn đội công trình ra tiền tuyến rồi."

Lâm Tĩnh Hằng ngứa ran da đầu.

107. Quyển 4 - Chương 107

"Nhiệt độ cao như thế mà anh cũng không nói một tiếng, không sợ nổ khét mình à?" Lục Tất Hành nối mạng tinh thần, chỉ robot mini bên cạnh sửa chữa hỏng hóc, "Tấm tản nhiệt bị lỏng."

Chu Lục lau mặt, trải qua vô số chiến dịch và lang bạt kỳ hồ, hắn từ lâu đã không còn là kẻ mặt baby dựa vào nắm đấm xử lý đàn em, có thể là quân tư nghiêm khắc thay đổi tư thế đứng, cũng có thể là hắn thiên phú dị bẩm, hơn ba mươi rồi lại cao thêm một chút, trông có vẻ cao và rắn rỏi hơn không ít.

Hắn đã hơn ba mươi tiếng chưa nghỉ ngơi, trên mặt còn đượm sự mệt mỏi bị thuốc thư giãn hành hạ, vẫn không bỏ cuộc đuổi theo bên cạnh Lục Tất Hành, không chịu bỏ qua một chút cơ hội học tập: "Thầy Lục, đây là do sóng hạt năng lượng cao ngấm vào dẫn đến à?"

"Phải, nhưng ngấm vào không phải là vấn đề căn bản, kiểm tra lồng phòng hộ của anh một chút," Lục Tất Hành nói, "Nhìn thấy không, ngấm vào là bởi vì hình thức hao năng lượng cao của lồng phòng hộ bị cấm dùng – mạng tinh thần của anh đã bị xâm lấn à? Thời chiến tranh đoạt mạng tinh thần, cổng nối người cơ lung lay, cơ giáp có thể sẽ sinh ra hiện tượng một bộ phận công năng hỗn loạn và cấm dùng, nếu anh cảm thấy khác thường, phải nhớ kịp thời cài lại – chẳng có cách nào, loại này vẫn cũ quá rồi."

Chu Lục liên tục gật đầu, trên cổ tay ghi bút ký đâu vào đấy.

"Mấy việc nhỏ nhặt kiểu này không cần ghi lại, tập trung vào việc anh nên tập trung là được," Lục Tất Hành từ trên mạng tinh thần nhảy xuống, đây đã là cơ giáp thứ 46 cậu kiểm tu, lặp đi lặp lại kết nối và thoát mạng tinh thần cực kỳ hao tâm tổn sức, cậu dụi mắt, cảm thấy có lẽ mình cũng cần một mũi thuốc thư giãn, "Đêm qua tôi mới viết một chương trình kiểm tu cơ giáp trục trặc thường gặp, đã chuyển giao cho đội công trình thử lỗi, sau ba lần không có vấn đề là có thể cài đặt – vật tư của các anh thế nào?"

"Ăn thì chắc chắn đủ," Chu Lục nói, "Ống dinh dưỡng mà, tiêm một mũi hai tháng chẳng cần ăn gì khác, hiện tại xem ra tiêu hao không nhanh, chủ yếu là vũ khí, vệ đội trưởng Turan bây giờ điên rồi, sau mỗi chiến dịch kết thúc đều yêu cầu chúng tôi nộp máy quay quân dụng, bật hai máy tính ở đó kiểm tra đo lường, một khi phát hiện ai có tỷ lệ lỗi quá cao…"

Chu Lục rùng mình, mặt mày xanh mét: "Thôi đừng nói nữa, điên rồ lắm – thầy có thể nói một câu với Tổng trưởng không, chúng ta lúc nào đó cũng thành lập một sở bảo vệ nhân quyền đi chứ, bây giờ chẳng có chỗ để kiện cô ta."

"Chúng ta bảo đảm mạng người trước, bảo đảm rồi lại nói nhân quyền sau," Bút điện tử xoay một vòng trên đầu ngón tay Lục Tất Hành, tiêu tan thành một mớ điểm sáng, quay về thiết bị đầu cuối cá nhân ở cổ tay cậu, "Ừm, vấn đề đạn đạo tôi biết, còn thiếu cái gì nữa?"

"Cơ giáp," Chu Lục nói, "Bên ta tỷ lệ cơ giáp bị hủy thấp hơn xa đối phương, nhưng nói như thế này đi, nếu bọn họ có một ngàn cơ giáp, cho dù tỷ lệ hủy là 90% thì vẫn còn một trăm, chúng ta thì sao? Khả năng bị bắn rơi một thì tỷ lệ hủy liền tăng một phần trăm. Cả người lái nữa, cho dù cơ giáp đủ nhiều, người lái

cũng không đủ."

Turan là vệ đội trưởng của tiền Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ, vốn là tiên phong thời chiến, lúc này binh lực chênh lệch xa quân địch, cô chắc chắn phải giành chiến thắng bằng tính cơ động cực cao.

"Không giấu gì thầy Lục, ngay cả tôi muốn đuổi kịp cô ta cũng có khó khăn," Chu Lục nói, "Bạc Hà đã nói với tôi chuyện cơ giáp sơ cấp, ban đầu tôi cảm thấy thứ này quá nguy hiểm, hiện tại xem ra… Ôi, bao giờ có thể đưa vào sản xuất?"

Lục Tất Hành đang suy nghĩ điều gì đó, đầu không ngẩng lên mà nói: "Bất cứ khi nào."

"Hả?" Chu Lục sửng sốt, "Không phải nói họ đã chuyển dời phương hướng nghiên cứu rồi sao?"

"Bản vẽ thiết kế cơ giáp sơ cấp hồi nhỏ tôi đã vẽ rồi, cho chúng nghiên cứu là để lừa chúng tự học thêm vài thứ thôi." Lục Tất Hành nói, "Tôi hồi nhỏ không thể ra khỏi cửa, ru rú trong nhà chẳng có việc gì làm, đã vẽ một loạt vũ khí tính sát thương quy mô lớn, mặc dù phần lớn là tưởng tượng. Nhưng sau đó cũng có một số thứ trên lý luận khả thi – cơ giáp sơ cấp chỉ là một trong số đó."

Chu Lục sởn gai ốc nhìn cậu.

"Nhìn cái gì, anh không có tuổi nổi loạn à? Tôi thấy anh bây giờ cũng chưa hết nổi loạn đâu." Lục Tất Hành soi vẻ ngoài lên cơ giáp bóng loáng, phát hiện áo khoác bị nhăn, bèn quyết đoán cởi ra cầm trên tay, "Tôi…"

Đúng lúc này, cảnh báo phòng không chỗ võ trang căn cứ họ đang ở đột nhiên vang lên.

Chu Lục phản ứng cực nhanh, kéo Lục Tất Hành chui vào một cơ giáp trông tương đối hoàn chỉnh ngay gần đó, trong cả trạm cơ giáp ngoại trừ cá biệt kỹ sư sững sờ ra đó, mọi người đều trốn đi, lên cơ giáp yểm hộ lẫn nhau, tất cả ngay ngắn trật tự, thần tốc và không tiếng động.

Một kỹ sư chưa trải đời vốn định hét lên, đã há miệng lại ngại không dám hét.

Ngay sau đó, lồng phòng hộ khổng lồ căng ra, hệ thống chống đạn đạo của căn cứ phát ra tiếng rít, có quân địch đánh lén!

Lục Tất Hành khoát tay, tự mình tiếp quản mạng tinh thần cơ giáp đang ở, cơ giáp trong trạm sửa chữa đương nhiên đều là cần sửa, cậu vừa kiểm tu vừa dùng miệng nói phương án sửa chữa cho robot bảo trì, đồng thời nối với kênh truyền tin của Đội Tự Vệ, nghe thấy quân tự vệ trực ban tuần tra trong vòng ba giây đã nhanh chóng có phản ứng.

Quá nhanh, cậu nghĩ.

Turan bình thường đùa giỡn hiền hòa bao nhiêu, thì trị quân tàn nhẫn bấy nhiêu, cởi truồng đã mang tính chất đùa giỡn, có khi thủ đoạn xử phạt thể xác đã tới nông nỗi sỉ nhục nghiêm trọng nhân cách tôn nghiêm, Lục Tất Hành là một người lịch sự, kỳ thật vẫn không quen nhìn. Thế nhưng không thể không thừa nhận, cách làm này là hữu hiệu, tất cả những người sống sót trong tay cô đều thoát thai hoán cốt một lần.

Chu Lục: "Thầy Lục, lồng phòng hộ của cơ giáp này bị hỏng, không thể có tác dụng bảo vệ, chúng ta hãy mau chóng đổi chiếc khác!"

Lục Tất Hành không ngẩng đầu lên: "Không sao – đánh lén kiểu này là chuyện thường à?"

Trong cơ giáp vang lên giọng nói máy móc khô khan: "Lồng phòng hộ khởi động lại – khởi động lại thất bại – thử khởi động lại lần thứ hai -"

"Chuyện thường," Chu Lục nói, "Vệ đội trưởng Turan dẫn chúng tôi đánh du kích, đối phương học theo, không ngừng phái lính trinh sát, bình thường đều là dăm ba tiểu cơ giáp cùng nhau hành động, tới gần cũng không dễ phát hiện, so với bọn họ, mục tiêu của chúng tôi ngược lại lớn hơn. Một khi tiểu đội trinh sát nào đó tìm được chúng tôi, sau khi báo cáo lên trên, sẽ lập tức triển khai công kích kiểu tự sát – thầy hiểu chứ? Đấu pháp chết chung, vừa là trinh sát vừa là tử sĩ, bọn họ căn bản không sợ chết người, cũng không sợ tổn thất cơ giáp, trong Hiệp hội chống Utopia kẻ điên nhiều lắm, mấy ngày nay tôi sắp suy nhược thần kinh rồi."

Cơ giáp báo cáo: "Khởi động lại lần thứ hai thất bại – khởi động lại lần thứ ba -"

Lục Tất Hành mở cơ giáp sang hình thức kiểm tu, kết nối thiết bị đầu cuối cá nhân, các ngón tay nhanh như tia chớp.

Chu Lục không nhịn được mở miệng lần nữa: "Thầy Lục, chúng ta trước tiên nên…"

Hắn chưa dứt lời, cảnh báo năng lượng cao vút vang lên, một phát đạn đạo xuyên qua hệ thống chống đạn đạo, trực tiếp nổ tung giữa căn cứ, công trình kiến trúc lâm thời in 3D nháy mắt tan thành khói bụi, đồng thời, tia và sóng hạt trí mạng khuếch tán ra.

Tiếng Chu Lục đột nhiên đổi điệu: "Thầy Lục!"

Lồng phòng hộ vẫn chưa sửa xong đâu!

Sóng xung kích tông bay cửa chính của trạm kiểm tu cơ giáp, ác ma vô hình phá cửa xông vào, trong đầu Chu Lục trống rỗng, đúng lúc này, Lục Tất Hành ấn nhẹ cổ tay, màn hình giả lập của thiết bị đầu cuối cá nhân co về, cùng lúc đó, cơ giáp "Ù" khẽ một tiếng, đèn chỉ thị của lồng phòng hộ đột nhiên sáng lên, trực tiếp đối đầu với sóng xung kích, thân cơ lắc lư dữ dội.

"Lồng phòng hộ khởi động lại thành công, vận hành tốt."

“Lục Tất Hành!” Chu Lục vã mồ hôi lạnh, suýt nữa xụi lơ ra đó.

“Kiểm tu hoàn tất,” Lục Tất Hành nói, “Kỹ sư số 001 tác nghiệp.”

Trong kênh truyền tin vang lên tiếng Turan: “Chuột lần này tới hơi nhiều, đội hai chuẩn bị chi viện, những người khác chuẩn bị sẵn sàng rút lui bất cứ lúc nào.”

Lục Tất Hành trực tiếp hỏi trong kênh truyền tin: “Nếu là tìm kiếm trong phạm vi toàn thiên hà, tôi không tin bọn họ nhanh như vậy. Hiệu suất truy tung của đối phương cũng cao quá rồi, nghiên cứu của Hiệp hội chống Utopia đối với bước nhảy vũ trụ luôn vượt liên minh, tôi hoài nghi đối phương có thể định vị điểm nhảy vũ trụ các cô đi qua, căn cứ vào đây phán đoán khu vực hoạt động của các cô, lại phái đội cảm tử tìm kiếm kiểu trải thảm.”

Turan suýt nữa sặc nước bọt chết: “Thầy Lục, sao thầy chạy ra tiền tuyến? Tướng quân đồng ý chưa? Tổng trưởng cho phép chưa? Ông già còn trông chờ thầy thay ca đấy, ai cho thầy ra tiền tuyến mưa bom bão đạn!”

“Phí lời, tôi không đến xem, làm sao biết bước tiếp theo phân phối số tài nguyên ít ỏi đến thảm này như thế nào? Đóng cửa họp à? Không thể để Tổng trưởng cao tuổi tự mình đến đây chứ.” Lục Tất Hành nói, “Vệ đội trưởng, đừng bắn hết, để lại một chiếc cho tôi giải phẫu xem thử.”

Turan: “Không phải, thầy…”

Cô còn chưa kịp nói một câu hoàn chỉnh, kênh truyền tin đã bị quấy nhiễu – trò quen dùng của Hiệp hội chống Utopia.

Lục Tất Hành giơ tay sờ vách cabin cơ giáp: “Cục cưng, vừa mới kiểm tu xong, cưng có ổn không đó?”

Trong tiểu cơ giáp không có trí tuệ nhân tạo, đương nhiên không thể trả lời, mạng tinh thần sáng lập lòe, bị Lục Tất Hành đẩy lên quỹ đạo, tựa hồ muốn tiếp xúc với chiến dịch này từ cự ly gần.

Chu Lục xem xét lời nói và sắc mặt cậu, bỗng nhiên nói: “Thầy Lục, tôi thấy cảm xúc của thầy hình như không đúng lắm.”

Lục Tất Hành quay đầu lại nhìn hắn: “Rõ ràng lắm à?”

Chu Lục lắc đầu: “Không rõ ràng, trực giác thôi.”

“Chuẩn, sau này cá cược bóng đá tôi sẽ nhờ anh tham mưu,” Hệ thống chống đạn đạo của tiểu căn cứ quân sự bởi vì nhỏ mà ngược lại nhạy bén hơn trên tinh cầu nhiều, nổ tầng khí quyển nhân tạo bung bét ra, “gió nhẹ” quét qua cơ giáp toàn là sóng xung kích và sóng hạt giết người không chớp mắt, Lục Tất Hành chợt

tăng tốc cơ giáp, "Tôi bây giờ rất bực với liên minh, nhưng trên sao Khải Minh ngoại trừ các ông bà già lo cho dân cho nước, chính là cấp dưới và hậu bối, không thể nổi giận, cũng không thể phát biểu ngôn luận quá khích trước mặt họ… Con mẹ nó."

Chu Lục: "…"

Thầy Lục văn minh gương mẫu vừa nói câu gì? Hắn xoa tai, hoài nghi tai mình nên kiểm tu rồi.

Quân địch trên không lập tức bắt được tiểu cơ giáp xa đoàn này, khi Lục Tất Hành sắp sửa thoát ly quỹ đạo cơ giáp, một phát pháo bắn tới, Lục Tất Hành chợt quay đầu xoay một góc thật lớn, sau đó tăng tốc lao vào trận địa quân địch.

Quân địch trong khoảng thời gian này đã quen với cách đánh như bầy sói của Turan, hoàn toàn không ngờ được nơi này còn có một kẻ không nghe chỉ thị, trong sự hốt hoảng, đồng thời có ba bốn cơ giáp bắn đạn đạo tới, Lục Tất Hành hết sức đỏm dáng xuyên qua hai phát đạn đạo, ngay sau đó tắt động lực, bắn một phát pháo ion năng lượng cao làm lóa mắt đối phương, đồng thời cơ giáp mất đi động lực chợt trĩu xuống hướng ngược với pháo ion, vừa vặn né đạn đạo truy tung đuổi sát không buông, đạn đạo từ hai hướng tông vào nhau nổ tung, chết chung với nhau.

Trong tạp âm cảnh báo năng lượng cao của cơ giáp, Chu Lục nghe thấy Lục Tất Hành hơi nghiến răng nói nhỏ: "Làm sao bọn họ có thể đối xử với anh ấy như thế."

Lúc này, kênh truyền tin bị quấy nhiễu đã khôi phục, Turan sắp điên rồi: "Lục Tất Hành! Cậu trở về cho tôi!"

"Đã nhận," Lục Tất Hành dạo một vòng trước trận địa địch, dạo xong không tiếp tục thể hiện, nhanh chóng lui về sau quân tự vệ, kết nối thiết bị đầu cuối cá nhân lên máy quay quân dụng, cấp tốc đọc các loại số liệu vừa thu thập, "Cơ giáp của Hiệp hội chống Utopia tính năng rõ ràng trội hơn bên ta, nhưng người lái tố chất bình thường, thiếu khả năng lâm trận biến báo – đề nghị giảm độ tinh khiết và cấp trọng lượng của đạn đạo một cách thích hợp, hi sinh chất lượng vũ khí một chút để bảo đảm cung cấp, vệ đội trưởng Turan, có thể chấp nhận không?"

Turan khoác lác không ngượng: "Dù cậu cho tôi viên gạch, tôi cũng có thể vừa vặn bắn vào cửa phun khí của bọn họ."

Lục Tất Hành nói tiếp: "Bản vẽ và trình tự chế tạo cơ giáp sơ cấp tôi đã chỉnh sửa xong, điều phối một ít tài nguyên từ trên tuyến sản xuất cơ giáp vốn có là đủ dùng, sản xuất bao nhiêu thì tôi sẽ dựa theo tỷ lệ tổn hủy cơ giáp, số người mới nhập ngũ và sức sản xuất trù tính chung sắp xếp… Nhưng có lẽ cho dù như vậy, vẫn không cầm cự được tới khi Bạch Ngân Thập Vệ đến, thế tôi đề nghị, đốt một 'vành đai phòng cháy'."

Turan: "Ý cậu là gì?"

"Chính là chặn đường qua lại, thời cổ nhân viên phòng hộ rừng để đề phòng cháy rừng và đồng cỏ, thông

thường sẽ đốt sạch thực vật của khu vực nhất định trước, tạo ra một vành đai phòng hỏa hoạn không có vật dễ cháy, như vậy nếu một phương hướng bị cháy, lửa cháy đến vành đai phòng hỏa hoạn sẽ vì thiếu vật dễ cháy mà không lan rộng thêm."

Turan và Chu Lục trong kênh truyền tin đồng thanh hỏi: "Thầy nói điểm nhảy vũ trụ?"

Nếu tàu vũ trụ và cơ giáp là phương tiện giao thông, như vậy điểm nhảy vũ trụ chính là đường.

Không có điểm nhảy vũ trụ có thể gấp không gian, vũ trụ động một chút là tính khoảng cách bằng năm ánh sáng có đi đến chết cũng chưa xong. Mạng bước nhảy vũ trụ là kỳ tích hàng trăm thế hệ chung tay hoàn thành của thời đại đại hàng hải, chính là trên cơ sở này, loài người mới có thể không ngừng thăm dò ngoại duyên không gian.

"Đúng, điểm nhảy vũ trụ vĩ đại, bắt đầu từ thời đại Lịch Cựu Tinh, chúng ta giống như tập thể trình độ nhận thức đình trệ, lái xe lùi gần một ngàn năm, ngoại trừ chuyện liên quan đến giải trí và hưởng thụ cá nhân, trình độ khoa học kỹ thuật tất cả đều đang thụt lùi, đến nay còn đang ăn vốn cũ của thời đại đại hàng hải." Lục Tất Hành thấp giọng nói, "Nếu thật sự không cầm cự nổi, thì di tản từng nhóm những người dân của mấy tinh cầu gần tiền tuyến, sau đó nổ điểm nhảy vũ trụ, biến Thiên Hà Số 8 thành một hòn đảo đơn độc không ra vào gì được, để bệnh ngu khỏi lây nhiễm đến đây."

Trong kênh truyền tin tập thể im lặng – khi đánh nhau nổ hủy mấy điểm nhảy vũ trụ không tính là gì, thậm chí cũng không ảnh hưởng công việc bình thường của mạng bước nhảy vũ trụ, sau đó sửa chữa là được, nhưng cách nổ mà Lục Tất Hành nói lại khác, đây là muốn trực tiếp thay đổi "bề mặt" không gian vũ trụ.

Trong pháp lệnh vũ trụ của liên minh quy định rõ ràng, hành vi này tương đương với phản liên minh, là trọng tội phản nhân loại và phản xã hội.

"Không, không phải," Chu Lục cựu buôn lậu lắp bắp hỏi, "Đây là… muốn tách riêng ra, biến Thiên Hà Số 8 thành vực ngoại à?"

Lục Tất Hành lịch sự hỏi ngược lại: "Có gì không thể à?"

"Mẹ kiếp nên làm như thế từ lâu rồi," Turan vô tâm vô tư phá lên cười, "Lục tổng, tôi chỉ thích loại nhân tài bình thường không gây chuyện, hễ gây là lớn chuyện như cậu, hôm nay trở về nếu tướng quân kiếm chuyện với cậu, tôi che chở cho!"

Lục Tất Hành nở nụ cười khách sáo, không chọc thủng tấm da trâu bành trướng của vệ đội trưởng.

"Vệ đội trưởng, viễn trình quét được gần đây có đại đội nhân mã."

"Hôm nay tinh tượng không may mắn," Turan thấp giọng chửi một câu, "Chú ý yểm hộ nhân viên mặt đất,

chuẩn bị rút!"

Nhân viên mặt đất của căn cứ lâm thời từ lúc không kích đã chuẩn bị sẵn sàng rút khỏi, Turan ra lệnh một tiếng, tất cả cơ giáp có thể cất cánh trật tự cất cánh, những nhân viên khác vào khoang sinh thái gần nhất, dính trên lưới vớt của cơ giáp khác. Số cơ giáp còn chưa hoàn thành kiểm tu chỉ có thể nén đau bỏ lại, Turan đau lòng sắp khóc.

Tim cô nàng như nhỏ máu, vì thế ra tay càng ác hơn, mấy tiểu đội cơ giáp lính trinh sát khi nãy bám lấy không thôi nháy mắt đã bị đánh tan tác. Song ngay sau đó, nhiều tầng mạng tinh thần đè xuống, một đoàn trọng giáp siêu thời không của Hiệp hội chống Utopia đột nhiên xuất hiện, tiểu cơ giáp tiên phong bị mạng tinh thần tấn công ngay vào đầu.

Turan: "Đệch, thầy Lục trước… tít…"

Quấy nhiễu thông tin liên lạc lại lần nữa kéo đến.

Lục Tất Hành cau mày, cảm nhận được mạng tinh thần dao động mạnh – phạm vi phúc xạ mạng tinh thần của trọng giáp đối phương quá lớn, mà cơ giáp này thật sự là trâu già kéo xe nát, cổng nối người cơ không ổn định lắm, chớp mắt bị xâm lấn, hệ thống động lực lại đứng đơ luôn, mà cơ giáp mới kiểm tu này không có động lực dự phòng!

Ngay sau đó, pháo ion quét vào đuôi cơ giáp của cậu, cơ giáp theo pháo ion bay ngang đi, quân địch lập tức phát hiện vấn đề của cơ giáp này, bắn đến một phát pháo.

Turan muốn cứu đã không còn kịp.

Chỉ mành treo chuông, trong tình huống cổng nối người cơ không ổn định, Lục Tất Hành lại lần nữa chuyển cơ giáp đang lái đi sang chế độ kiểm tu, Chu Lục thiếu điều quỳ lạy cậu.

Cơ giáp mất đi động lực vận tốc đều lao thẳng tới đạn đạo, trong cơ giáp như tinh thần phân liệt vừa vang tiếng cảnh báo chói tai vừa bình tĩnh báo cáo: "Hệ thống động lực thử khởi động lại -"

"Vù" một tiếng, Chu Lục cho rằng họ đã lao đầu vào đạn đạo, hắn vô thức nhắm mắt lại.

Đúng lúc này, cơ giáp khởi động lại động lực thành công, cơ hồ tích tắc khôi phục liền chuyển hướng gấp, sượt qua đạn đạo.

Trái tim Chu Lục lơ lửng giữa trời rơi bộp xuống: "Quá nguy hiểm…"

Còn chưa rơi xuống ngực, thao tác mạo hiểm này trực tiếp dẫn đến tấm tản nhiệt của cơ giáp cháy thủng, động lực hoàn toàn hỏng.

Chu Lục: "…"

Hắn cảm thấy mình cần thuốc trợ tim.

"Ôi," Lục Tất Hành thở dài, "Không được nói sớm mà, lần này phải chuẩn bị nhảy khoang sinh thái rồi."

Song quân địch không cho cậu cơ hội nhảy khoang sinh thái, đuổi sát không buông, liền sau đó, cơ giáp lại lần nữa đưa ra cảnh báo năng lượng – điểm nhảy vũ trụ phía trước có phản ứng năng lượng mạnh, có cơ giáp quy mô lớn ở đằng trước, họ đã bị chặn chính giữa!

Sau đó, trong tốc độ cao cũng chưa thấy rõ phía trước có bao nhiêu quân địch, lưới vớt khổng lồ đã dính rất nhiều khí thể bảo hộ đập tới trước mặt, hệ thống phỏng trọng lực của cơ giáp mất hiệu lực, hai người đều bay lên.

Chu Lục vội vàng kết nối vào mạng tinh thần làm người lái dự phòng, chuẩn bị đối kháng một đợt công kích mạng tinh thần.

Lục Tất Hành kinh ngạc nghĩ: "Hiệp hội chống Utopia học được bắt sống rồi?"

Cơ giáp mất đi động lực như con bọ bay vào mạng nhện, nhanh chóng bị tóm, bị cưỡng chế phanh lại, ngay sau đó, kênh truyền tin khôi phục, Lục Tất Hành nghe thấy Turan thét lên: "Tướng quân!"

Tướng… quân?

Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên từ trên trời giáng xuống ra ngoài dự kiến của song phương, nỗi sợ hãi bên phía Hiệp hội chống Utopia đối với hắn là ăn vào xương, chưa kịp đánh nhau đã tự dọa mình vỡ mật trước, còn tưởng mình đã bước vào bẫy.

Chiến thế đột nhiên thay đổi long trời lở đất.

Cùng lúc đó, tiểu cơ giáp mất khống chế bị lưới vớt kéo vào trạm cơ giáp của trọng giáp, Lục Tất Hành và Chu Lục bay lên cùng nhau rơi xuống, nghe thấy giọng nói quen thuộc của Trạm Lư: "Thay tướng quân gửi lời thăm hỏi đến thầy, hiệu trưởng Lục, ngài ấy nói thầy tài cao gan lớn, về sau không cần lái cơ giáp nữa, dùng lon dán chiến xa, đốt một quả 'pháo kép' là có thể lên trời rồi."

Lục Tất Hành bò dậy, bất đắc dĩ phủi bụi, thoát mạng tinh thần, nhảy xuống tiểu cơ giáp, hai khoang y tế đã chờ sẵn ở cửa.

Lục Tất Hành: "Tôi không cần… chờ…"

Khoang y tế không hề để ý lời từ chối của cậu, thoạt đầu ngoan ngoãn vòng đến bên cạnh cậu, sau đó bất thình lình giơ mấy cái tay máy dùng để trói trong y tế đánh lén, trói cậu lại nhét vào khoang y tế – hệt như lúc trước cậu làm với Lâm Tĩnh Hằng ở vành đai tiểu hành tinh.

Chu Lục run chân, sợ quá vội vàng tự mình bò vào khoang y tế: "Tôi tự vào, tự vào."

Lục Tất Hành: "Trạm Lư, tôi phải nói chuyện với anh ấy!"

Trạm Lư: "Ngài ấy từ chối."

Lục Tất Hành phun ra một hơi: "Được rồi, thế hãy nói với anh ấy là tôi yêu anh ấy."

Trạm Lư im lặng một giây, lập tức chuyển lời: "Ngài ấy nói 'cút'."

Lục Tất Hành: "Thế giúp tôi liên lạc với vệ đội trưởng Turan, bảo cô ấy giải thích với tướng quân."

Trạm Lư lại im lặng một lúc rồi trả lời: "Vệ đội trưởng Turan bảo mình bị khàn giọng, mất tiếng rồi."

Lục Tất Hành: "…"

Vừa rồi tên khốn nạn nào nói sẽ che chở cậu!

Lục Tất Hành bị giữ trong tay máy khó khăn giãy thử – trói buộc dùng trong y tế, sức mạnh máy móc vĩ đại, ngay cả Lâm Tĩnh Hằng cũng có thể trói không nhúc nhích nổi chứ đừng nói đến cậu.

Lục Tất Hành thoáng suy nghĩ: "Trạm Lư, anh hỏi anh ấy giúp tôi, trói tôi thế này, là muốn làm gì tùy thích à?"

Lần này Trạm Lư không trả lời, khả năng là lại bị cấm ngôn rồi, sau đó nắp khoang y tế đậy xuống, triệt để nhốt Lục Tất Hành bên trong, một cái khẩu trang rơi xuống bịt miệng cậu.

"Tướng quân," Turan "mất tiếng" ở trong kênh truyền tin nói với Lâm Tĩnh Hằng, "Đối phương bắt đầu rút lui."

"Đuổi theo," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Bắn rơi toàn bộ mới thôi."

Turan: "Nhưng ban nãy thầy Lục nói chừa cho cậu ta một chiếc…"

Cô chưa dứt lời, Trạm Lư đột nhiên cắt ngang: “Tiên sinh, viễn trình quét được một đội võ trang bất minh đang đến gần.”

Lâm Tĩnh Hằng cau mày.

Turan lập tức phân phó: “Tiên phong tạm thời rút về!”

Cô vừa dứt lời, một chiến đội cơ giáp đột nhiên xuất hiện phía sau Hiệp hội chống Utopia, thoạt nhìn như một chi viện quân thực lực hùng hậu, còn không chờ tiên phong của Turan quay đầu, thế lực võ trang bất minh mới tới lại đột nhiên nổ súng, ngoài dự đoán của mọi người, bọn họ đã chặn đường lui của Hiệp hội chống Utopia!

108. Quyển 4 - Chương 108

“Đây là tình huống gì?” Turan mù tịt hỏi, “Tướng quân, đây là viện quân ngài dẫn đến à?”

Không đợi Lâm Tĩnh Hằng trả lời, cô lại tự mình phủ định phỏng đoán này: “Ôi, nhìn rất có tiền, chắc chắn không phải.”

“Turan,” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Ngươi biểu diễn mất tiếng một nửa, còn nghỉ ngơi giữa màn à?”

Turan: “…”

Lâm Tĩnh Hằng: “Mặc kệ bọn họ!”

Họ truy kích đằng sau, mà võ trang bất minh mới tới gia nhập chiến cuộc chặn ở phía trước, Hiệp hội chống Utopia trên đường rút lui bị nổ vào đầu, tàu chỉ huy bất hạnh tan xương nát thịt, đám ô hợp còn lại như ruồi nhặng không đầu mất đi tổ chức, bị quân tự vệ Thiên Hà Số 8 từ phía sau đuổi tới lần lượt bắn rơi.

Một cơ giáp Hiệp hội chống Utopia hoảng quá chạy lung tung rời đoàn, toan tính thu nhỏ mục tiêu của mình, còn không chờ hắn nhân loạn bỏ chạy, mạng tinh thần của Trạm Lư đã quét đến, người lái rớt mạng không kịp rên một tiếng, người lái dự phòng vội vàng ùa lên, liều mạng muốn đoạt lại mạng tinh thần, song Lâm Tĩnh Hằng trực tiếp dùng mạng tinh thần mở radio trên cơ giáp: “Làm tù binh hay muốn chết?”

Mấy người lái dự phòng sững sờ một giây, sau đó dùng hành động thực tế tỏ rõ – họ lựa chọn chết.

Vực ngoại, nơi nền văn minh nhân loại không đến, mỗi một hành tinh ở đó đều không phải là hành tinh thích hợp để sống, các tín đồ tự nhiên này chỉ có thể sống trong căn cứ nhân tạo lạnh lẽo, bị trục xuất khỏi hải dương và lục địa, đối mặt với vũ trụ mênh mang không chỗ dựa.

Người chưa từng chân chính giãy giụa trong tín ngưỡng và vũ trụ, sẽ không hiểu sự điên cuồng như bệnh tâm thần này.

Lâm Tĩnh Hằng dứt khoát nhanh nhẹn tác thành cho họ, khi họ vồ đến mạng tinh thần, trực tiếp viễn trình mở trang bị áp khí cường lực trên cơ giáp, trong vòng vài giây là có thể rút cạn toàn bộ không khí trong cơ giáp, mấy vị anh hùng thà chết không hàng tức khắc thành xác chết môi mắt nứt toác, tử trạng thê thảm, cơ giáp bị trọng tam cấp tốc vớt lên.

Sau khi võ trang mới gia nhập chiến cuộc, chẳng qua giây lát ngắn ngủi, Hiệp hội chống Utopia cơ hồ toàn quân bị diệt, tàn binh bại tướng bị tiêu diệt sạch sẽ. Quân tự vệ Thiên Hà Số 8 đụng thẳng vào võ trang bất minh.

Đối diện một loạt trọng giáp siêu thời không, lộng lẫy đến có thể lóa mù mắt người, hai bên so sánh, phía Thiên Hà Số 8 hệt như Cái Bang ra đường vậy.

Song phương không ai lên tiếng trước, cứ thế giằng co.

"Tiên sinh," Trạm Lư nói, "Cổng nối người cơ của một bộ phận cơ giáp trong đối phương không có 'khe hở', độ kết hợp người cơ là 100%, người lái không phải trí tuệ nhân tạo thì là người chip cải tạo."

Là đám hải tặc Quân Đoàn Tự Do sao?

Nghi hoặc trong lòng Lâm Tĩnh Hằng ngày càng tăng, hắn tự dưng nhớ tới trạm không gian nhân tạo buôn bán "Nha Phiến" lúc trước thu được gần sao Cayley.

Turan thử gửi yêu cầu kết nối cho đối phương, nhưng đá chìm đáy biển, đối phương không tiếp.

Sau đó, đội ngũ võ trang thần bí này chia làm đôi, hậu đội biến thành tiền đội, mấy cơ giáp dẫn đầu chậm rãi rút khỏi từ đường này, ngay trước mắt bọn Lâm Tĩnh Hằng, tốc độ đều xuyên qua một điểm nhảy vũ trụ gần nhất, cứ thế đi mất, số cơ giáp còn lại ở nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích, thô lố mắt nhìn nhau với quân tự vệ Thiên Hà Số 8.

Turan: "Đây là phiên bản vũ trụ của trò 'một hai ba đứng im' à? Tôi thấy… không thì bắn nhẹ bọn họ một phát thử xem?"

Lâm Tĩnh Hằng ngầm đồng ý đề nghị của phần tử bạo lực này, thế là Turan bắn "nhẹ" một phát pháo ion năng lượng cao tới một cơ giáp trước nhất.

Song, theo phát pháo ion năng lượng cao này tiêu trừ trên lồng phòng hộ kia, chuyện kỳ lạ hơn đã xảy ra – chỉ thấy số cơ giáp không hề nhúc nhích này đột nhiên tập thể giao ra quyền hạn mạng tinh thần!

Nhìn trên thị giác của mạng tinh thần, như một trận gió thổi qua, một loạt ngọn nến dần dần tắt lụi vậy.

Một tiên phong quân tự vệ cẩn thận tiến lên, tiếp quản mạng tinh thần một cơ giáp, nhìn trộm vào trong những cơ giáp kỳ lạ này: "Báo cáo trưởng quan, cơ giáp tính năng tốt, kho vũ khí đầy ắp."

Turan hỏi: "Người lái thì sao?"

Tiên phong trả lời: "Trong cơ giáp không có dấu hiệu sinh mạng."

Trạm Lư nói xen vào: "Cũng không có trí tuệ nhân tạo để trao đổi."

Turan nổi hết da gà lên: "Thế ban nãy lái cơ giáp là ai, ma à?"

Lái cơ giáp quả thật là ma – họ mất cả mười mấy tiếng, quân tự vệ và đội công trình dốc hết sức lực, ngay cả Lục Tất Hành bị nhốt vào phòng tối cũng được thả ra, giống như tháo bom, cẩn thận tháo dỡ hết năm mươi trọng giáp siêu thời không mới tinh và tính năng tốt, phát hiện một xác chết trên mỗi một trọng giáp – khi xác chết bị lôi ra, tất cả đều thống nhất là tư thế dựa vào tường chết đứng, nguyên nhân cái chết chưa rõ.

Giống như trong truyện chí quái cổ đại, tập thể nháy mắt bị hút đi hồn phách.

Sau gáy mỗi một xác chết đều có chip sinh vật, rất giống "Nha Phiến", nhưng lại có khác biệt rất nhỏ, khi lấy ra chip đã chết toàn bộ, không thể kiểm tra đo lường.

Mà kho vũ khí của cơ giáp cũng giống đội viên tiên phong đổ bộ trước hết đã nói, ngoại trừ khi nãy oanh tạc Hiệp hội chống Utopia đã dùng một ít, cơ hồ đều chứa đầy.

Trọng giáp chứa đầy là khái niệm gì?

Lúc đó Lâm Tĩnh Hằng đánh cướp sạch hai kho vật tư dự phòng của Xú Đại Tỷ, để an toàn đã đưa toàn bộ vật tư quân dụng trọng yếu lên trọng tam, còn thiếu một ít là đầy.

Turan cảm thấy như đang nằm mơ, một ngày trước cô còn tưởng rằng lần này số xui phải tổn thất mười mấy tiểu cơ giáp đang sửa chữa không thể lên không, đau lòng muốn chết đi sống lại, một ngày sau như trúng năm triệu, một đoàn trọng giáp siêu thời không tinh nhuệ từ trên trời rơi xuống, giàu to rồi!

Năm mươi trọng giáp này cực kỳ mới, kỹ thuật tiên tiến hơn xa trọng tam cũ rích của Lâm Tĩnh Hằng, có thể nói, so với Trạm Lư của liên minh năm ấy cũng chỉ kém một hạch cơ giáp thông minh mà thôi – quả thật trọng giáp bình thường đều có trí tuệ nhân tạo, nhưng số cơ giáp này lai lịch quỷ dị, nếu có trí tuệ nhân tạo, chỉ sợ bọn Lâm Tĩnh Hằng cũng không dám yên tâm dùng.

Bởi vì Thiên Hà Số 8 trước mắt không đủ khả năng sản xuất trọng giáp, trọng giáp họ hiện có đều là tước đoạt qua các đường, gom hết đống phế phẩm nghèo nàn trong nhà cũng chẳng có đội hình xa hoa này.

Hải tặc Quân Đoàn Tự Do, bọn họ ban đầu như một đám hề, không biết kiếm đâu ra một đống cơ giáp quèn, chất lượng và vẻ ngoài đều cọc cà cọc cạch, thời điểm mở rộng làm ăn ở Thiên Hà Số 8 còn hợp tác với tổ chức tà giáo phi chủ lưu như Độc Sào, đặc biệt thiếu đẳng cấp, so sánh với hai thế lực hải tặc lớn khác, gần như một gánh hát rong chắp vá lung tung.

Nhưng mỗi một lần gặp nhau, trang bị của Quân Đoàn Tự Do đều leo lên một tầng, đằng sau sự phát triển nhảy vọt này có cái gì, nghĩ kỹ lại thật sự khiến người ta sởn gai ốc.

Từ khi khai chiến đến bây giờ, thời gian chẳng qua hơn một năm, Nha Phiến ở bên trong liên minh rốt cuộc đã hoành hành đến nông nỗi nào, mới có thể cho tay trùm buôn thuốc phiện sau màn này vơ vét của cải như nổ hạt nhân?

"Trạm không gian lúc trước dù tốt dù xấu vẫn là đánh hạ, bây giờ hoàn toàn chính là tặng không rồi." Lục Tất Hành do dự sán tới, dày mặt, giả vờ quên Lâm Tĩnh Hằng đang chiến tranh lạnh với cậu, tự mình gợi chuyện, "Nhân vật thần bí này rất thú vị đấy, không phải người nào thương thầm anh đó chứ? Là ai, anh đã biết chưa?"

Lâm Tĩnh Hằng chầm chậm lắc đầu, hắn nghĩ tới Laura Gurdon.

Trùm buôn lậu sau màn của Nha Phiến, nhất định là người cùng Laura… và bản thân hắn có quan hệ cực kỳ chặt chẽ, mà người như vậy thật sự không nhiều.

Lâm Tĩnh Hằng ở liên minh, hằng ngày tiếp xúc phần lớn là cấp cao quân ủy, nếu là ai đó trong bọn họ, nhất định có thể nghĩ cách kiếm ra ít trang bị từ nhà máy công nghiệp quân sự của liên minh, không đến mức để Quân Đoàn Tự Do ban đầu nghèo nàn như thế.

Về phần Laura… Bà là người phụ trách Bạch Tháp, trên danh nghĩa thuộc về quản ủy hội.

Mà giữa Lâm Tĩnh Hằng với quản ủy hội, xưa nay chẳng được nửa câu hợp nhau, liên hệ cũng chỉ có…

Lục Tất Hành phát hiện sắc mặt hắn khác lạ, sợ hắn nghĩ ngợi lung tung, muốn đùa một chút cho qua đề tài này, thế là cậu đặt tay trên vai Lâm Tĩnh Hằng, chân tay táy máy dùng đầu ngón tay vén tóc và cằm hắn, ghé vào tai hắn nói: "Tướng quân, anh nhìn nghiêm trang, mà bản lĩnh trêu hoa ghẹo nguyệt không nhỏ đâu, phải chăng nên cho em một…"

Lâm Tĩnh Hằng nắm cổ tay cậu.

Lục Tất Hành ngẩn ngơ, các ngón tay Lâm Tĩnh Hằng như muốn khảm vào xương cậu, trên mặt hắn không có biểu cảm gì, ánh mắt rũ xuống lại khiến người ta tự dưng bất an, giống như có người xuyên thấu qua

thân xác quất một roi thật mạnh trên linh hồn cậu vậy.

Lục Tất Hành: "Lâm, sao thế anh?"

Khi nhóm Độc Nhãn Ưng và Vu William đi đến các nơi của Thiên Hà Số 8 liên lạc chiến hữu xưa, đã bị một người bạn cũ bán đứng, khiến Quân Đoàn Tự Do do bị cướp Nha Phiến mà ghi hận trong lòng đuổi giết suốt dọc đường.

Độc Nhãn Ưng từng nói, lão và kẻ phản bội có giao tình vào sinh ra tử, từng ở trong cùng một cơ giáp vũ trụ trôi hơn năm mươi ngày… Lúc ấy hắn chế giễu Độc Nhãn Ưng, khẩu xuất cuồng ngôn mà nói, cho dù ở trong cùng một tử cung cũng chẳng chứng minh được điều gì.

Hắn nói lạnh lùng như vậy, như đinh đóng cột, giống như hắn sẽ không hối hận vậy.

"Tôi chỉ còn cậu thôi." Lâm Tĩnh Hằng nắm cổ tay khớp xương rõ ràng của Lục Tất Hành, như nắm phao cứu mạng.

Tại căn cứ thí nghiệm Vườn Địa Đàng, hai anh em họ Dương chào tạm biệt Lâm Tĩnh Xu.

"Chúng tôi không ngờ tin tức sẽ rơi vào tay Quân Đoàn Quang Vinh trước một bước, mà bọn chúng lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như thế." Poisson Dương nói, "Chuyện Lâm tướng quân ở Thiên Hà Số 8 mọi người đều đã biết, trung tâm dự phòng của chúng tôi cũng chẳng còn ý nghĩa, chúng tôi định mau chóng hội quân với Bạch Ngân Tam, chạy tới đó."

Ngoài dự tính, Lâm Tĩnh Xu không giữ họ lại, cũng không có ý làm khó, còn chuẩn bị vật tư cho họ lên đường.

"Chỗ tôi có một cơ giáp đã ngụy trang, bây giờ tám đại thiên hà đều rất loạn, trên đường hãy cẩn thận, nghe nói các vị là ngành kỹ thuật hậu cần, chiến tranh hẳn cũng không cần xông ra tiền tuyến? Vậy nên đi chậm thôi, gặp phải vành đai phong tỏa quân sự thì vòng đường, an toàn làm đầu." Lâm Tĩnh Xu dặn xong, dừng giây lát lại nói, "Anh tôi không làm những việc đó, tôi biết, sẽ không sao đâu."

Hai câu này nói xong, cơ hồ sắp xua tan sự nghi ngờ của cặp sinh đôi với nàng.

"Đúng vậy," Thomas Dương miễn cưỡng cười với nàng, "Để tên Lâm tướng quân đứng cạnh Tổng thống hải tặc gì đó cũng là sỉ nhục, nhưng có một số kẻ rắp tâm vu oan, một số người nghe gió tưởng mưa. Lâm tiểu thư, liên minh bây giờ vô cùng nguy hiểm, cô thật sự không đi theo chúng tôi? Trong cứ điểm Thành Thiên Sứ có nội gian, cô sẽ gặp nguy hiểm."

Lâm Tĩnh Xu lắc đầu, khẽ và nhấn từng chữ lặp lại: "Không phải tôi nói rồi à, sẽ không sao đâu."

Hai anh em họ Dương khuyên nhủ nhiều lần mà Lâm Tĩnh Xu đều từ chối, hết cách chỉ có thể tự mình đi khỏi.

Ngay khi họ vừa rời đi, hồi âm viễn trình của Bạch Ngân Đệ Nhất Vệ ở gần Thiên Hà Số 1 nhất đã đến.

"Nói gì?" Lâm Tĩnh Xu hỏi.

"Không có tin tức gì quan trọng," Một người mặc blouse trắng nói với nàng, "Chỉ là báo tọa độ của mình, cho biết mình đang chạy tới Thiên Hà Số 8, nguyên văn là 'Phụng mệnh lệnh tướng quân tránh cứ điểm Chim Ruồi, chúng tôi dừng ở…"

"Cứ điểm Chim Ruồi," Lâm Tĩnh Xu cắt ngang hắn, "Là kẻ kia… kẻ đó tên là gì?"

"Tướng quân Diệp Reeve, cựu bộ của Lục Tín năm xưa, có người nói lão vẫn ghi hận trong lòng đối với liên minh."

"À, rất tốt, vậy thì lão đi." Lâm Tĩnh Xu cúi đầu, như gọi đại vài món thức ăn, "Cựu bộ của Lục Tín, thời chiến tranh vị trí tế nhị, ngay cả anh ta cũng từng hoài nghi, hoàn mỹ. Bất kể có phải lão hay không, cứ để lão làm 'ngòi nổ' là được rồi."

Blouse trắng cẩn thận nhìn nàng một cái: "Phu nhân, lỡ đâu lão vô tội…"

Lâm Tĩnh Xu vẻ mặt kỳ lạ nhìn hắn, hỏi ngược: "Việc đó liên quan gì đến ta?"

Blouse trắng hơi á khẩu, cúi đầu không ý kiến nữa.

Lâm Tĩnh Xu: "Đã đến bước binh qua chĩa vào nhau, còn tiếc rẻ trở mặt, dối trá lắm, cứ để ta làm kẻ xấu khuấy đục nước này là được rồi."

"Phu nhân, thế bên phía Thành Thiên Sứ thì sao? Họ đã phát hiện thi thể hộ vệ của ngài và dấu vết đánh nhau ở hiện trường, bản thân ngài lại mất tích, bây giờ đã lên đầu đề khẩn cấp."

Lâm Tĩnh Xu nheo mắt: "Thế ta cứ tiếp tục 'mất tích' là được rồi."

Lúc này, cứ điểm "Chim Ruồi" đã quay đến vị trí xa mặt trời nhất, Diệp Reeve tâm sự nặng nề từ căn cứ quân sự trở về phủ của mình, trong lòng còn đang suy nghĩ chuyện sôi sùng sục mấy ngày hôm nay.

Không biết tại sao, tiếng những người đó chỉ trích Lâm Tĩnh Hằng, khiến lão nhớ tới năm ấy bọn họ nói Lục Tín như thế nào.

Những người đó thề thốt, nói chuyện chính xác, bằng chứng kinh điển nhất là Lục Tín lúc đòi quyền lợi cho Thiên Hà Số 8 liên tục thất bại lửa giận bốc lên đầu từng buột miệng nói một câu: "Các người nhìn xem Thiên Hà Số 8 thảm hại như thế, còn không bằng giao cho hải tặc quản!"

Lục Tín nổi danh quá sớm, tuổi còn trẻ đã giữ chức vụ cao, không khỏi hơi ngông cuồng, nhưng ông không hề là một kẻ ngốc ở trường hợp công khai không quản được miệng mình.

Câu này là ông nói lúc tán phét với phó quan trong một trạm bổ sung của tuyến đường dân dụng, khi dùng tàu vũ trụ cá nhân đi nghỉ phép, do là trường hợp riêng tư, ông lại uống ít rượu, hơi không biết giữ miệng, đã bị một thợ sửa robot phục vụ qua đường nghe thấy.

Thợ sửa chữa này là tín đồ trung thành bảo vệ tuyên ngôn tự do, mỗi một vụ biểu tình thị uy của chính nghĩa đều từng tham gia, căm ghét hải tặc vũ trụ như căm ghét kẻ thù giết cha – dù rằng hắn cũng chưa từng thấy hải tặc tròn méo ra sao.

Thợ sửa chữa nghe câu này, ban đầu còn cho rằng mình nhận nhầm người, lén chạy về lợi dụng công việc tra thông tin hành khách của Lục Tín, mới dám tin ông ta chính là "Lục Tín" kia. Kinh ngạc vì vị "cột sống liên minh" tay nắm trọng binh này lại có quan điểm chính trị không chính xác như vậy, người bảo vệ này vừa phẫn nộ vừa lo lắng, sau khi về nhà gào khóc một đêm, ngày hôm sau cắn chặt răng, bị ý thức trách nhiệm xã hội thôi thúc, cầm băng ghi âm đi tố cáo.

Họ nói Lục Tín phản bội liên minh, phản bội tín ngưỡng.

Họ nói ông đắc ý vênh váo, phẩm chất đạo đức cá nhân không theo kịp chức vị, dã tâm bành trướng, khống chế quân ủy thôi chưa đủ, còn mưu toan khống chế quốc hội liên minh, biến liên minh thành của nhà mình.

Họ còn nói ông làm màu, suốt ngày biểu diễn ân ái trước công chúng, kỳ thực cuộc hôn nhân với vợ từ lâu chỉ còn trên danh nghĩa, nhiều năm qua đều là mỗi người chơi phần mình – tỷ lệ kết hôn của thời đại Lịch Tân Tinh đã giảm xuống 15%, sinh mạng và thanh xuân dài lâu khiến mỗi một kẻ ngốc kích động chơi trò kết hôn đều kết thúc bằng mỗi người đi một ngả. Cả ngày khoe khoang mình chuyên chú gia đình, là "bạn đời trăm năm" gì đó, thứ chó má này nói ra bản thân có tin không?

Còn thắng lợi gì vĩ đại hơn vạch trần bộ mặt thật của người trên thần đàn, kéo ông ta xuống đạp một vạn phát?

Còn cái gì càng có thể thể hiện chân lý uy nghiêm và không sợ hơn việc này?

"Rót cho ta một ly Vodka." Diệp Reeve hàm hồ nói với vệ binh, "Tiện thể đi hỏi xem thiết bị điều hòa nhiệt độ của cứ điểm có phải hỏng rồi hay không? Con mẹ nó lạnh thật."

Vệ binh trả lời: "Thưa trưởng quan, nhiệt độ thực thời thể hiện 24 độ, không có biến động dị thường, ngài có cần khoang y tế kiểm tra thân thể một chút không?"

“Không,” Diệp Reeve bực dọc nói, “Cút ngay, ta muốn Vodka.”

Vệ binh vâng lời bưng rượu tới, rót cho lão một ly, Diệp Reeve ngậm một ngụm, vị cồn kích thích xộc thẳng lên đầu, lão lại bỗng nhiên chú ý tới vệ binh trước mắt là một khuôn mặt không quen lắm, Diệp Reeve phun ngụm rượu nhỏ kia ra, đẩy ly về phía trước: “Đi thêm đá cho ta… Ngươi trước kia không phải trong đoàn cận vệ à?”

“Không phải,” Vệ binh bình tĩnh nói, “Tôi trước kia làm người gác cổng ở căn cứ, gần đây trong đoàn cận vệ của ngài có người xin nghỉ ốm, tôi bỏ tiền chạy quan hệ mới chen vào được.”

Hắn nói như vậy, Diệp Reeve cũng có chút ấn tượng, mang máng nhớ tới vệ binh trẻ tuổi mỗi ngày đứng gác trước cổng căn cứ chào lão, vì thế lại hơi thả lỏng: “Thời buổi nào rồi mà còn muốn dùng mấy thủ đoạn vớ vẩn này bò lên trên, kiếm ít chiến công thực tế không tốt hơn à?”

Vệ binh trả lời: “Chiến công cửu tử nhất sinh, không bằng làm cận vệ cho ngài, an toàn, khởi điểm lại cao, còn có thể quen mặt với quan trên.”

“Ta ghét nhất đám phần tử đầu cơ trong nhà có chút tiền dơ bẩn các ngươi,” Diệp Reeve hầm hừ xua tay, “Không đi đường ngay.”

Vệ binh lành tính cười cười, bỏ thêm đá vào rượu cho lão, không phản bác.

Diệp Reeve nhìn hắn một cái thật sâu, nhờ chén rượu che, lặng lẽ mở thiết bị đầu cuối cá nhân, quét mặt vệ binh trẻ tuổi trước mắt, giống như không hề để ý mà hỏi: “Gia đình ngươi làm gì mà nhiều tiền dư để hối lộ quan trên như thế?”

Vệ binh qua loa trả lời: “Kinh doanh ạ.”

Diệp Reeve cúi xuống, nhanh chóng nhìn lướt qua hồ sơ vừa mở, ngân dài giọng “À” một tiếng, lặng lẽ gửi một cảnh báo: “Kinh doanh gì?”

Vệ binh ngẩng đầu, ánh mắt vừa vặn chạm phải Diệp Reeve, ánh mắt vệ binh ấy lạnh băng, đồng tử không biết chỗ nào không đúng mà nhìn không tự nhiên lắm, giống như động vật máu lạnh.

“Chip,” Hắn phun ra một chữ, “Tướng quân, rượu của ngài, không uống à?”

Trong hồ sơ mở ra trên thiết bị đầu cuối cá nhân của Diệp Reeve, bên cạnh hình thẻ của vệ binh trẻ tuổi, rành rành ghi chú một dòng chữ “Mồ côi, không rõ ngày tháng năm sinh”.

Diệp Reeve chợt rút khẩu súng trên hông, nã một phát vào đầu gối vệ binh: “Láo toét!”

Diệp Reeve mặc dù chẳng ra gì, nhưng chinh chiến nhiều năm, bản lĩnh vẫn phải có, từ khoảng cách gần như vậy không thể bắn hụt, vốn định khiến đối phương mất khả năng hành động lại tiếp tục tra hỏi, ai ngờ vệ binh kia trúng một viên đạn vào đầu gối lại chỉ hơi loạng choạng tại chỗ, không hề xê dịch!

Hắn thậm chí cúi đầu thoáng nhìn ống quần thủng một lỗ to, xách quần giũ nhẹ, hành động không bị hạn chế chút nào mà đi tới Diệp Reeve.

Diệp Reeve kinh hãi: "Ngươi rốt cuộc là thứ gì?"

Vệ binh chỉ cười không nói, biểu cảm vặn vẹo hết sức quỷ dị, từng bước một tới gần lão, Diệp Reeve toàn thân nổi da gà, nã mấy phát liền tới đối phương, đồng thời không nhịn được lại lần nữa nhìn thiết bị đầu cuối cá nhân của mình – theo lý thuyết đoàn cận vệ của lão sau khi nhận được cảnh báo sẽ chạy tới trong vòng hai giây, thế nhưng…

"Đừng nhìn nữa, tướng quân, tín hiệu của ngài không gửi đi được, ống kính camera cũng sẽ không quay được cái gì."

Diệp Reeve lui mãi đến góc tường: "Ngươi rốt cuộc là người của ai? Hiệp hội chống Utopia? Thành Thiên Sứ? Hay Tổng thống của Đoàn Quang Vinh?"

Khuôn mặt vệ binh từ từ biến dạng vặn vẹo, biến thành một khuôn mặt khác hẳn hoàn toàn, cứ điểm Chim Ruồi vô số người, vô số ống kính camera vậy mà đều không phát hiện: "Vấn đề này, ngài có thể hỏi Địa Ngục, vĩnh biệt."

Ám sát, đây là giới hạn cuối cùng của nền văn minh hiện đại hoàn toàn vỡ nát.

Ba tiếng sau, vệ binh thay ca phát hiện xác Diệp Reeve.

Dấu vết trên xác chết và camera cho thấy, trước khi chết lão đã điên cuồng bắn phá văn phòng không một vật và gào thét gì đó giống như điên rồi, sau đó tự bắn vào huyệt thái dương mình.

Từ bệnh án của lão biết được, Diệp Reeve khi còn sống nghiện rượu, đồng thời dùng rất nhiều thuốc cảm xúc bị cấm, xung đột giữa cồn với thuốc cảm xúc là nhân tố chủ yếu dẫn đến điên cuồng, mà trong thiết bị đầu cuối cá nhân của lão còn có rất nhiều nhật ký cuộc gọi, người nói chuyện là Tổng thống của Quân Đoàn Quang Vinh.

Tin tức truyền ra, gần như cùng một thời gian, An Crewe của Thiên Hà Số 7 đã nhận được qua đường đặc thù.

Mà lúc này, An Crewe cơ hồ đã đứng trước mặt Lâm Tĩnh Hằng –

Đầu tháng Chín, Thiên Hà Số 8 trong tình huống loạn trong giặc ngoài, đột nhiên không biết kiếm từ đâu một đoàn trọng giáp siêu thời không, như cá muối trở mình, chợt đánh Hiệp hội chống Utopia một mạch ra khỏi Thiên Hà Số 8, Hiệp hội chống Utopia chỉ có thể cầu viện tổng bộ, việc đã đến nước này, không còn biện pháp nào khác ngoài tăng binh.

Cùng lúc đó, Thiên Hà Số 8 điều động rất nhiều cơ giáp quân dụng, bắt đầu di tản toàn bộ người dân gần tiền tuyến giao chiến.

109. Quyển 4 - Chương 109

"Diệp Reeve tự mình thừa nhận lão đã cấu kết với hải tặc, bứt rứt không chịu nổi, cho nên tự sát tạ tội? Đúng, cứ điểm Chim Ruồi vị trí địa lý tế nhị, sau khi Quân Đoàn Quang Vinh chiếm Votaw, Diệp Reeve lấy danh nghĩa 'bảo vệ liên minh' quay đầu lại đối phó Hiệp hội chống Utopia cũng rất tế nhị, cho nên? Hôm nay Diệp Reeve tế nhị, ngày mai Nguyên soái Woolf cũng tế nhị, ngày kia có lẽ ta cũng sẽ tế nhị." An Crewe thổi bọt trên nước trà, cười một tiếng, quay lại gật đầu với đoàn túi khôn, "Đừng để ý mớ lộn xộn này, các ngươi nói tiếp đi."

"Tướng quân, Hiệp hội chống Utopia hôm nay đã điều động hàng trăm trọng giáp, sẽ lập tức lái đến Thiên Hà Số 8, ngài xem chúng ta phải chăng cũng nên hành động rồi?"

"Không vội, không dễ dàng như thế đâu, ngươi có biết năm đó khi trung ương liên minh bức bách Lâm Tĩnh Hằng giải trừ võ trang, đã điều động bao nhiêu trọng giáp không?" An Crewe cúi đầu, vùi đầu vào các mục số liệu chiến trường, "Quan sát một thời gian nữa, Hiệp hội chống Utopia sợ rằng phải đến thêm một trăm trọng giáp mới được, Lâm Tĩnh Hằng thực sự dễ đối phó như thế thì ta đã ra tay lâu rồi – lại nói, ai biết số trọng giáp võ trang trên tay Lâm Tĩnh Hằng rốt cuộc ở đâu ra, lúc trước chẳng lẽ đều là giả heo ăn hổ?"

"Trước mắt chúng ta còn chưa thể cài gián điệp hữu dụng ở Thiên Hà Số 8, nhưng theo tin tức đường nhỏ nói, là thu được trên chiến trường."

"Cái rắm, trọng giáp của Hiệp hội chống Utopia ra sao các ngươi không biết à? Là loại hình này à?" An Crewe cắt ngang hắn, "Mấy năm nay Lâm Tĩnh Hằng lén ở vực ngoại cắm rễ rất sâu đấy, chẳng trách hắn lựa chọn nấp ở Thiên Hà Số 8."

"Tướng quân," Một người khác trong đoàn túi khôn nói, "Ngài hãy chú ý một chút chuyện Thiên Hà Số 8 di tản người dân."

An Crewe hơi nghiêm mặt lại: "Nói đi."

"Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên rút hết dân cư gần tiền tuyến, trạm không gian cũng dời vị trí toàn bộ, theo chúng tôi phân tích, khả năng là hắn muốn xây dựng một chuỗi cứ điểm quân sự, lấy…"

"Ăn no rửng mỡ à?" An Crewe triệt để mất kiên nhẫn, lại lần nữa thô lỗ cắt ngang kẻ não tàn tên "túi

khôn" này, cảm giác đám "túi khôn" triệu đến từ Thiên Hà Số 7 này chính là để tôn lên sự anh minh thần võ của chính ông ta, "Ưu thế của Lâm Tĩnh Hằng là tính cơ động mạnh, đặc điểm là quân trong tay ít, hiện giờ đi theo lối 'lấy ít thắng nhiều', 'lấy tiến công làm phòng thủ', xây 'Vạn Lý Trường Thành' làm gì? Ngươi cho rằng hắn ngu xuẩn như ngươi à?"

Đám túi khôn không dám hó hé gì nữa.

Cả phòng họp im lặng giây lát, An Crewe không để ý những người khác, ánh mắt nặng nề dừng trên bàn họp, chốc lát sau ông ta hỏi một câu không đầu không đuôi: "Di tản hết rồi?"

"Đúng vậy."

An Crewe đột nhiên nghĩ đến điều gì, đứng bật dậy: "Mẹ nó không nói sớm, chỉnh đội!"

Vừa rồi ông ta còn nói Lâm Tĩnh Hằng không dễ đối phó, phải đợi Hiệp hội chống Utopia "đến thêm một trăm cơ giáp nữa", đột nhiên lại đổi ý, đám cấp dưới không theo kịp nhịp ngơ ngác nhìn nhau.

Cận vệ nhắm mắt theo đuôi, đầu óc mù tịt: "Tướng quân, không phải ngài nói…"

"Còn không ra tay thì sẽ không kịp," An Crewe trầm giọng nói, "Vẫn chưa nhìn ra à? Lâm Tĩnh Hằng tính toán không cầm cự được thì trực tiếp nổ điểm nhảy vũ trụ, cách ly Thiên Hà Số 8!"

Lâm Tĩnh Hằng đích thân trấn giữ tiền tuyến, đồng thời theo dõi cả hai bên chiến sự tiền tuyến lẫn di tản người dân, bởi vì Hiệp hội chống Utopia trong khoảng thời gian này điên cuồng điều binh từ thiên hà khác đến Thiên Hà Số 8, bám riết không tha, song phương đã giằng co hơn mười ngày.

Tiền tuyến còn đỡ, chỉ cần đạn đạo dư dả, tên Turan kia dù sao cũng không dễ chết được, chủ yếu là việc di tản người dân, khiến hắn lao tâm lao lực quá độ.

Nếu muốn phân tán nguy hiểm, phải chia người làm rất nhiều đợt, nhưng thứ nhất Lâm Tĩnh Hằng không có nhiều nhân thủ, thứ hai cũng không thể kéo dài thời gian. Thế nhưng, nếu muốn tốc độ, dùng tàu vũ trụ lớn và trọng giáp chở đầy người lại không lo xuể, hơn nữa làm như vậy một khi trên đường hộ tống xảy ra sự cố, số người thương vong chắc chắn không chỉ hàng chục triệu, cả Lâm Tĩnh Hằng lẫn Tổng trưởng chẳng ai gánh nổi trách nhiệm này.

Hắn tự cho là tài giỏi mấy thập niên, giờ đây mới phát hiện, thì ra bảo vệ thật sự khó hơn phá hoại nhiều lắm, phải có ba đầu sáu tay mới đủ dùng.

Mười mấy ngày, Lâm Tĩnh Hằng cơ hồ không chợp mắt.

Lục Tất Hành mới thu xếp xong một nhóm dân cư di tản, biết được nhóm người cuối cùng đã ở trên đường,

vì thế nhân thời gian rỗi gió bụi mệt nhoài chạy tới trung tâm chỉ huy tiền tuyến.

Vừa đi còn vừa trao đổi chuyện quy hoạch tinh cầu với nhóm Tổng trưởng.

"Bất kể cuối cùng chúng ta đóng cửa Thiên Hà Số 8 hay không, nhân khẩu tụ tập đều cần thiết," Lục Tất Hành nói, "Thứ nhất là tiết kiệm chi phí giao thông vũ trụ, thứ hai tăng hiệu ứng tụ tập nhân khẩu, Thiên Hà Số 8 phần lớn các nơi đều đất rộng người thưa, ít nhất trong vòng trăm năm không có vấn đề khan hiếm tài nguyên thiên nhiên, chờ phát triển ổn định rồi, số lượng nhân khẩu tăng, lại mở rộng khu cư trú cũng được."

"Tôi biết, đạo lý là đạo lý này," Tổng trưởng Edward thở dài, "Nhưng… vẫn hi vọng chúng ta đừng đi đến bước đóng cửa Thiên Hà Số 8."

Kể cũng châm chọc, tân chính phủ Thiên Hà Số 8 thành lập, là dựa trên tín ngưỡng đối với tuyên ngôn tự do, mà hiện giờ họ lại phải phản liên minh.

Trên lý trí mọi người đều thừa nhận điều này là đúng, mà trên tình cảm luôn không chấp nhận được, như một đám oán phụ chia tay cả trăm lần với hạng đàn ông cặn bã vẫn còn ngó đứt tơ vương.

Thật ra ngay cả Lâm Tĩnh Hằng cũng kháng cự, chẳng qua vì đây là đề nghị của Lục Tất Hành nên hắn không lên tiếng mà thôi.

Lục Tất Hành luôn cảm thấy, kỳ thực Lâm yêu liên minh, chỉ là tình yêu này mâu thuẫn và trầm lắng, đè dưới nhiều tầng thù hận và lạnh lùng, dẫu cho liên minh đã tổn thương hắn nặng nề.

Nền tảng tầng dưới chót linh hồn phức tạp của hắn, có mấy thứ là đến từ liên minh, không cách nào dứt bỏ.

Lục Tất Hành gật đầu chào vệ binh, quét khóa gien, đi thẳng vào trung tâm chỉ huy, bước chân lại chợt dừng ngay cửa – trên tai trái và tai phải Lâm Tĩnh Hằng đeo hai cổng truyền tin khác nhau, một bên nối với Turan, một bên nối với đội hộ vệ di tản người dân, lúc này khó được hai bên đều ngậm miệng, hắn đã chợp mắt trong thời gian rỗi rãi ngắn ngủi.

Tư thế ngủ cũng rất nghiêm chỉnh, Lục Tất Hành không tưởng tượng nổi còn có người có thể ngủ ngay ngắn như thế, giống như trong chớp mắt nào đó, mí mắt nhắm lại không mở ra, cơ trên người chưa kịp thả lỏng, thì người đã không còn ý thức.

Trạm Lư hình người ở bên cạnh hắn phát hiện Lục Tất Hành tiến vào, quay sang cậu định nói chuyện.

Lục Tất Hành vội vàng giơ một ngón tay lên.

Trạm Lư suy nghĩ một chút, đoạn hắn ở tại chỗ biến thành hình tay máy, đeo trên lưng ghế của Lâm Tĩnh

Hằng.

Lục Tất Hành im lặng dùng khẩu hình hỏi: “Anh lại hết điện rồi à?”

Trạm Lư hình tay máy xòe bàn tay, hai dòng chữ nhỏ màu xanh nhảy ra trên lòng bàn tay: “Tôi trước mắt lượng điện dư dả, nhưng nghiên cứu cho thấy, khi người yêu gặp nhau, có vật thể hình người hoặc giống hình người ở bên cạnh bàng thính, sẽ khiến cả hai đều không thoải mái.”

“Anh biến thành cái gì cũng thế thôi,” Lục Tất Hành đưa dòng chữ nổi trên thiết bị đầu cuối cá nhân ở cổ tay cho Trạm Lư xem, cũng mở thành chữ xanh bảo vệ môi trường, “Anh có cảm giác tồn tại quá cao, còn thích can dự vào cuộc sống của chủ hơn cả thú cưng.”

Trạm Lư xanh biếc sửa lại: “Tôi không ‘can dự’, tôi chỉ quan sát và ghi lại.”

Để không tạo ra tiếng bước chân, Lục Tất Hành cởi giày ở cửa, chân trần yên ắng đi đến trước mặt Lâm Tĩnh Hằng, quỳ một gối dưới chân hắn.

Lâm Tĩnh Hằng đặt một tay trên đầu gối, khớp xương rõ ràng, ngón tay thuôn dài, Lục Tất Hành nhìn thấy trong lòng rất ngứa ngáy, muốn sờ mà lại không nỡ quấy rầy, vì thế tay giơ lên đó, cách hai milimet đặt hờ trên mu bàn tay Lâm Tĩnh Hằng.

Tay máy trên lưng ghế hơi nghiêng về phía trước, Trạm Lư rất đỗi tò mò nhìn động tác khiến trí tuệ nhân tạo khó hiểu này: “Xin hỏi đây là từ trường đặc biệt nào đó à? Xin lỗi, tôi không thể đo được.”

“… Tôi không phải đang vận công.” Lục Tất Hành ngượng ngùng lấy tay về, “Người yêu không phải nên có việc hay không đều dính vào nhau mỗi ngày, cắm hai ống hút vào một ly nước cùng nhau uống, cùng nhau lãng phí vô số thời gian làm một số chuyện vô vị à? Tôi hơn nửa tháng qua tổng cộng chỉ nói với anh ấy ba câu, một câu là ‘dự tính có thể hoàn thành đúng hạn’, một câu là ‘an toàn’, một câu hữu dụng duy nhất chính là ’em nhớ anh’, cộng lại chưa tới mười lăm chữ.”

Tay máy Trạm Lư trả lời: “Câu cuối do lúc ấy tín hiệu bị quấy nhiễu nên bên này không nhận được.”

Lục Tất Hành: “…”

Nếu đóng cửa Thiên Hà Số 8, có lẽ cô đảo thiên hà nho nhỏ này sẽ trở thành một chốn đào nguyên. Cho dù điểm nhảy vũ trụ bị nổ có thể xây lại theo bản đồ cũ, muốn nối lại không gian đứt gãy, ít nhất cũng phải hàng trăm năm, chừa một cửa vào tuyến đường ngầm cho Bạch Ngân Thập Vệ, còn lại có thể bỏ toàn bộ, mà nếu chỉ chừa một lối vào, dẫu bị quân địch tìm được, cũng dễ thủ khó công.

Trăm năm sau, chẳng lẽ Thiên Hà Số 8 sẽ thua kém liên minh hỗn loạn?

Lục Tất Hành nghĩ, nếu cậu có thể sống cuộc sống mỗi ngày vừa mở mắt là có Lâm Tĩnh Hằng, bảo cậu làm gì cũng được.

Đúng lúc này, trong một bên tai nghe của Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên truyền đến tiếng gọi: "Tướng quân!"

Lâm Tĩnh Hằng lập tức choàng tỉnh dậy, song hắn mở mắt ra đột nhiên gặp ánh mắt Lục Tất Hành, tức khắc hơi mơ hồ, ngây người chốc lát, biểu cảm ngoài trạng thái này hiếm khi nhìn thấy trên mặt hắn, Lục Tất Hành phản ứng rất nhanh, lập tức dùng thiết bị đầu cuối cá nhân chụp lại, nhảy lên trốn xa hai mét trước khi Lâm Tĩnh Hằng giơ tay tóm cậu, đắc ý huơ huơ tấm ảnh hai tấc hiện lên trên cổ tay: "Em phải mang về làm khung, in 3D."

Trạm Lư: "Hiệu trưởng Lục, theo pháp luật quản lý trị an của liên minh, dùng ảnh chụp trộm in ảnh người 3D thuộc về hành vi quấy rối tình dục."

Lâm Tĩnh Hằng dở khóc dở cười, khóe miệng hơi nhếch lên, cười nửa chừng lại nhớ đến món nợ Lục Tất Hành không nói tiếng nào tự ý ra tiền tuyến còn chưa kịp tính, vì thế lại cố đanh mặt, trừng mắt nhìn cậu một cái.

Hắn kết nối truyền tin, tỉnh táo như chưa hề ngủ, hỏi Turan nơi tiền tuyến: "Sao thế?"

"Hiệp hội chống Utopia lại đang tăng binh, cấp năng lượng ước tính khoảng một trăm trọng giáp."

Lâm Tĩnh Hằng bóp mũi, cảm thấy Hiệp hội chống Utopia yêu hắn quá sâu đậm: "Đừng đối đầu, cứ né bọn chúng vài vòng trước, chờ bên kia di tản nhân khẩu xong ta sẽ tăng viện cho ngươi…"

"Tướng quân," Đây là một đội hộ vệ khác trong kênh truyền tin phụ trách di tản dân thường, "Quân trung ương Thiên Hà Số 7 đột nhiên di chuyển, nhìn ra hướng tiến, là muốn vòng đến phía trước đội vận chuyển."

Lâm Tĩnh Hằng hơi nhắm mắt, trầm giọng nói: "Chiếu 'giấy thông hành'."

"Giấy thông hành" là một loại tín hiệu ánh sáng đặc thù, ở trong vũ trụ có thể cho đội ngũ gần đó tự động nhận được hành trình của cơ giáp và thân phận hành khách, một khi cơ giáp vũ trụ chiếu dấu hiệu này, có nghĩa là nó chở dân thường phi võ trang, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo bảo vệ dân thường, quy củ giao hẹn mà thành trong vũ trụ chính là gặp giấy thông hành không được tấn công.

Đương nhiên, loại giao hẹn này phòng quân tử không phòng tiểu nhân, hải tặc vũ trụ chắc chắn không tuân theo, nhưng quân trung ương Thiên Hà Số 7 khó tránh khỏi phải cân nhắc.

"Tướng quân," Bên kia, cận vệ của An Crewe nói, "Hình như bọn họ chiếu 'giấy thông hành bảo vệ dân thường'."

An Crewe hơi bất ngờ: “Ta đời này thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Tĩnh Hằng yếu thế.”

Tuy nói “binh bất yếm trá”, dưới quỷ đạo, dùng thủ đoạn gì đều là rất bình thường, nhưng mỗi người làm việc vẫn có thiên hướng và phong cách của mình, một số người cho dù giả dối, cũng là sự giả dối hung ác kiểu hổ lang.

“Bạn vực ngoại của hắn mang đến cho hắn vật tư quân dụng, sao không tiện thể tặng ít binh đến?” Nói đoạn An Crewe vẫy tay, chiến đội cơ giáp từ trong điểm nhảy vũ trụ nối đuôi nhau ra, ngang ngược đáp ngay trên đường của đội vận chuyển, nòng pháo lạnh lẽo giơ lên, đội hộ vệ Thiên Hà Số 8 buộc phải dừng lại, cơ giáp hộ vệ làm thành một vòng, bao vây tàu vũ trụ chở đầy dân thường vào giữa.

“An tướng quân, dựa theo quy củ, chúng ta không thể tấn công dân thường phi võ trang.”

An Crewe hỏi ngược: “Ta đã hạ lệnh nổ súng à?”

“Tướng quân,” Turan nói vào tai trái Lâm Tĩnh Hằng, “Hiệp hội chống Utopia đang ùa đến hướng tuyến đường dân dụng, đội hộ vệ rút lui không?”

“Tướng quân, An Crewe chặn đường, từ chối đối thoại, làm thế nào đây?”

“Ngươi cản Hiệp hội chống Utopia một chút, đội hộ vệ còn ở giữa đường, không thể để bọn họ lên tuyến đường dân dụng.” Lâm Tĩnh Hằng nói với Turan.

Turan không đủ người, lực lượng võ trang của cô đã bị đội hộ vệ phân đi rất nhiều, cô cắn răng nói: “Tuân lệnh – nhưng tướng quân, nhất định phải bảo họ nhanh lên, tôi tối đa chỉ có thể ngăn cản Hiệp hội chống Utopia nửa tiếng, nếu không sẽ toi cái mạng già này.”

Lục Tất Hành hỏi: “An Crewe này là người như thế nào?”

Lâm Tĩnh Hằng đứng dậy, cài Trạm Lư trên cánh tay: “An Crewe thoạt nhìn không có tâm kế gì, vui cười giận mắng, đôi khi còn hơi thô lỗ, nhưng ông ta rất được cựu bộ của Lục Tín quý mến. Ông ta từng làm cận vệ trưởng cho Lục Tín, sau đó biểu hiện nổi trội, được Lục Tín cho đi rèn luyện, vốn định để ông ta tích lũy một chút quân công, vài năm sau thăng thiếu tướng điều về quân ủy…”

Không ngờ, bản thân Lục Tín không đợi nổi.

“Ừm,” Lục Tất Hành gật đầu, “Đôi khi anh rất khó phân biệt một người rốt cuộc là đối xử với người ta chân thành, dùng thật lòng đổi lấy thật lòng, hay tâm cơ thâm trầm, khôn khéo.”

Mọi người luôn có một số ấn tượng cứng nhắc, cảm thấy những người thoạt nhìn hơi lỗ mãng, tính tình không tốt, thậm chí có chút lầm lì, đều là “tính tình thật” không khôn ranh gì.

Lâm Tĩnh Hằng: “Chuẩn bị cơ giáp – gửi yêu cầu đối thoại cho An Crewe một lần nữa, ta muốn nói chuyện với ông ta.”

“Lâm Tĩnh Hằng.” An Crewe trong sự giằng co nhìn lướt qua yêu cầu liên lạc, vuốt cổ tay mình, ông ta dùng một loại ngữ khí như độc thoại nói với cận vệ bên cạnh, “Đôi khi ngươi thật sự cảm thấy thế giới này bất công, cùng là ở tiền tuyến giắt đầu trên thắt lưng, xuất thân từ học viện Ulan hay không có xuất thân, đãi ngộ trên trời dưới đất – mà bên trong học viện Ulan cũng có khác biệt, ‘sinh viên tốt nghiệp ưu tú’ mỗi năm vừa tốt nghiệp đã có hàm sĩ quan, ít nhất cũng là một trung tá, trong một lứa học sinh, ai cuối cùng có thể giành được vinh dự này, là trên danh sách nhập học đã phác thảo sẵn. Lâm thượng tướng này, khởi điểm đã đứng trên chung điểm của người khác, bản thân lại đi con đường như vậy… Ha, dù sao đám phàm phu tục tử chúng ta cũng không thể lý giải. Ta với hắn không có gì để nói cả.”

Yêu cầu liên lạc lại lần nữa bị từ chối.

Trên tàu vũ trụ chở khách, rất nhiều người đều là từ thuở chào đời lần đầu tiên du hành vũ trụ, những người chưa bao giờ được Vườn Địa Đàng chăm sóc này hơn nửa đời đều giãy giụa mà sống, gần bốn phần có đủ loại sang chấn tâm lý. Dù rằng tàu vũ trụ so với cơ giáp đã đủ thoải mái, đến môi trường vũ trụ đáng sợ vẫn sẽ phóng đại vô hạn lo âu, sợ hãi và trầm cảm.

Theo thời gian song phương giằng co ngày càng dài, không khí cũng ngày càng bất an, không biết là ai đột nhiên suy sụp gào khóc, khoang y tế chờ ở bên cạnh cấp tốc có phản ứng, tiến lên kéo người suy sụp đi, nhưng sự khủng hoảng mang tính quần thể đã bị châm ngòi nổ.

Cùng lúc đó, thấy Hiệp hội chống Utopia ngày càng đi xa trên tuyến đường dân dụng, Turan buộc lòng phải ra tay. Nhưng đây không hề là một thời cơ tốt – tuyến đường dân dụng tình hình giao thông đơn giản, điểm nhảy vũ trụ tương đối ít, đối với đội du kích tương đối không thân thiện, Turan bất chấp khó khăn vòng đường lên thẳng, xuyên qua điểm nhảy vũ trụ chặn đại quân Hiệp hội chống Utopia, trực tiếp bắn ra một loạt đạn đạo.

Hiệp hội chống Utopia cấp tốc tản ra, đồng thời phát hiện kẻ đánh lén ngoài mạnh trong yếu, khoảng trăm trọng giáp hình thành một vòng vây, phong tỏa điểm nhảy vũ trụ có thể chạy trốn, trực tiếp giam đám Turan ở trung tâm hòng bắt rùa trong hũ.

“Các vị,” Turan nói trong kênh truyền tin, “Nhiệm vụ của chúng ta hôm nay không phải là tiêu diệt bọn họ tại đây, chúng ta…”

Cô còn chưa dứt lời, Hiệp hội chống Utopia đã phản kích, pháo ion năng lượng cao chồng lên nhau tầm tã trút xuống như mưa.

Turan: “Đê tiện – tránh ra!”

Quân tự vệ bị lửa đạn của đối phương tấn công phải tránh lui mấy chục cây số.

“Vệ đội trưởng, hãy xem bản đồ.”

Turan hít một hơi, điểm nhảy vũ trụ kế tiếp trên đường cách nửa ngày hành trình, một khi tới gần nơi đó, nhóm dân thường chưa kịp di tản cùng đội hộ vệ sẽ vào phạm vi quét viễn trình của trọng giáp.

“Bọn họ bị kẹt trong khe thời không à, sao còn chưa đi? Chết tiệt!”

Quân tự vệ không hề có lựa chọn, chỉ có thể xông lên đón lửa đạn, song phương đều khai hỏa lực đến lớn nhất, trên kênh truyền tin bắt đầu liên tiếp có điểm sáng tắt đi – mỗi một điểm sáng đều đại diện cho một cơ giáp bị bắn rơi.

Cảnh báo lồng phòng hộ bị hỏng khiến đầu Turan đau như búa bổ: “Câm miệng!”

Đúng lúc này, Hiệp hội chống Utopia giống như ý thức được họ đang bảo vệ cái gì, đội ngũ trọng giáp đột nhiên chia làm đôi, chủ lực tiếp tục lửa đạn oanh tạc, hơn ba mươi trọng giáp nhân lúc bọn Turan không có sức ngăn cản, vòng qua khu giao chiến, lao thẳng đến điểm nhảy vũ trụ phía trước!

“Tướng quân, không cầm cự được nữa!”

Lâm Tĩnh Hằng gửi yêu cầu đối thoại lần thứ ba, vẫn bị An Crewe từ chối, An Crewe vừa không trao đổi cũng không nổ súng, giống như đã quyết tâm phải tiêu hao với họ.

Lâm Tĩnh Hằng: “Đạn đạo mở đường, bắn tới!”

“Tướng quân, một khi chúng ta nổ súng trước, giấy thông hành sẽ không còn hiệu lực…”

Lâm Tĩnh Hằng không để ý, mặt không biểu cảm hạ chỉ lệnh tấn công, cơ giáp bao vây tàu vũ trụ đột nhiên thay đổi đội hình.

An Crewe giống như thở phào nhẹ nhõm mà mỉm cười: “Ta đã nói, Lâm Tĩnh Hằng hắn chơi trò chủ nghĩa nhân đạo vũ trụ gì, chuẩn bị…”

Đúng lúc này, cận vệ đột nhiên đi tới: “Tướng quân, ngài phải xem cái này.”

An Crewe: “Đợi lát nữa lại…”

“Tin tức bên phía liên minh truyền đến, ‘quân trung ương’ các nơi đều đã trả lời, họ đang tìm ngài!”

An Crewe sửng sốt.

110. Quyển 4 - Chương 110

Khác với nhân dân Thiên Hà Số 8 trốn trốn nấp nấp, cơ hồ cắt đứt liên hệ với bên ngoài, An Crewe ngay từ đầu đã có võ trang và cứ điểm của riêng mình, trong thời gian chiến tranh bắt đầu hơn một năm, ông ta rất tích cực thành lập đường liên lạc cố định với "quân trung ương" cát cứ rải rác ở tám đại thiên hà, thậm chí là trung ương liên minh.

Đặc biệt là "quân trung ương" các nơi, nhờ Lâm Tĩnh Hằng ban cho, "quân trung ương" năm đó bị đày đến các thiên hà làm nghi thức và bài trí, cơ hồ toàn là người từng chiến đấu dưới trướng Lục Tín, sau khi Lục Tín chết, tài nguyên chính trị từ đây đứt hẳn, vì thế tự nhiên hình thành một thể cộng đồng lợi ích trông chừng giúp nhau, cùng nhau tiến lùi.

Bây giờ họ truyền tin, An Crewe không thể xem nhẹ.

Thư ký rảo bước tới, khom lưng, mau chóng tóm tắt tiền căn hậu quả vào tai An Crewe: "Diệp Reeve nguyên nhân cái chết thành câu đố, sau khi chết tin tức trong thiết bị đầu cuối cá nhân lại bị tiết lộ nhanh như vậy, thế nên người của cứ điểm Chim Ruồi bây giờ không bỏ qua, khăng khăng cho rằng lão bị ám sát, đã lục tung hiện trường và di vật của Diệp Reeve."

An Crewe hỏi: "Tại sao động tĩnh lớn như vậy, tra ra chuyện gì rồi?"

"Rất nhiều, bao gồm các chuyện khả nghi như lão trước khi chết từng gửi tin cho đội cận vệ của mình, song không biết tại sao không gửi được – nhưng đây đều không phải là trọng điểm, quan trọng là, trong thiết bị đầu cuối cá nhân của lão có một thứ, trực tiếp lên án năm xưa hãm hại tướng quân Lục Tín chính là quản ủy hội Vườn Địa Đàng của trung ương liên minh."

An Crewe quay ngoắt đầu lại, giống như đã chẳng màng để ý hai quân giằng co trước mắt, khóe mắt giật giật theo tính thần kinh, ngắt từng chữ hỏi: "Lục tướng quân là bị trung ương liên minh ăn cháo đá bát, việc này còn ai không biết?"

Nếu một người quyền cao chức trọng bị tội mà chết, như vậy đối với đại đa số người ngoài cuộc mà nói, hoặc sẽ cảm thấy hắn bị trừng phạt đúng tội, hoặc sẽ nghĩ đến hướng thuyết âm mưu, cho rằng hắn là con tốt thí của tranh đấu quyền lực và chính trị.

Người không chịu tin Lục Tín đã phản bội liên minh, đương nhiên sẽ cho rằng Lục Tín là bị một số người của trung ương liên minh ám hại.

Nhưng đây chung quy là phỏng đoán không có căn cứ, phẫn nộ không có mục tiêu cụ thể.

An Crewe hít sâu một hơi: "Ngươi nói đi."

Thư ký nói rất nhanh: “Ngài biết, năm xưa tướng quân Lục Tín khăng khăng yêu cầu quyền tự trị quân sự cho Thiên Hà Số 8, đã chạm vào vảy ngược của trung ương liên minh…”

Kỳ thực ban đầu không phải như thế, Lục Tín giúp Thiên Hà Số 8 đòi trung ương liên minh chỉ là phúc lợi xã hội, xây dựng cơ bản, hỗ trợ tài chính, hệ thống chống đạn đạo và phòng ngự mà liên minh từng hứa hẹn, nhất là hai thứ sau. Bởi vì Thiên Hà Số 8 quá gần vực ngoại, có khả năng bị tập kích bất cứ lúc nào, mà an toàn mới là nền tảng của hết thảy xã hội phát triển.

Nhưng quản ủy hội Vườn Địa Đàng không ngừng làm khó dễ, bởi vì tỉ lệ chứng não rỗng quá cao, Thiên Hà Số 8 không có điều kiện lắp đặt Vườn Địa Đàng – nơi không có Vườn Địa Đàng, đối với quản ủy hội mà nói, chính là khu vực hoang dã không khống chế được, làm sao có thể lãng phí nhiều tài nguyên xã hội ở nơi như thế? Đúng là khi không tự ôm rơm vào bụng.

Lục Tín chinh chiến nửa đời, ở quân ủy nói một không hai, tuyệt đối không phải là người thuộc phái ôn hòa có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện chính trị.

Bởi vậy ông trực tiếp đề xuất, liên minh có thể không cho tiền, chuyện từng hứa hẹn cũng có thể nuốt lời, nhưng Thiên Hà Số 8 cần tự trị quân sự, ông sẽ tự mình thành lập quân tự vệ. Việc này sau đó dẫn đến một hàng dài tập thể các thiên hà của liên minh yêu cầu tự trị quân sự, Lục Tín thái độ cứng rắn, sau khi trở mặt với quản ủy hội, lại lướt qua quốc hội, tự tiện phê duyệt kế hoạch xây dựng căn cứ quân sự tự chủ của Thiên Hà Số 8.

“Lúc ấy có người tố cáo lên quản ủy hội Vườn Địa Đàng, Lục Tín nhận nuôi Lâm Tĩnh Hằng là để có được ‘Trái Cấm’ của Laura Gurdon, trong đây liên quan đến hàng loạt ghi chép và tài liệu tuyệt mật, bao gồm danh tính người tố cáo và đoạn ghi âm bản gốc, không biết tại sao bị Diệp Reeve lấy được, bây giờ đã công khai. Quân trung ương các nơi ồ lên, các thiên hà đều đang ngừng bắn, yêu cầu Thành Thiên Sứ đưa ra một lời giải thích, nếu không sẽ không trung thành với liên minh nữa.”

An Crewe chưa từng nghe nói “Trái Cấm” là cái quỷ gì, hơn nữa bởi vì niên đại xa xưa, lĩnh vực khác nhau, ông ta nhất thời cũng chưa nghĩ ra Laura Gurdon là vị nào, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng ông ta đã bắt được trọng điểm qua dăm ba câu.

Tài liệu tuyệt mật có liên quan tới nguyên nhân cái chết của Lục Tín, đột nhiên bị công khai, “quân trung ương” các nơi – các cựu bộ của Lục Tín, đối với chuyện này ngậm miệng ba mươi năm, tại điểm thời gian hỗn loạn như vậy lại nổi loạn tập thể.

“Tướng quân,” Người phụ trách quân hộ vệ trong xe dân cư Thiên Hà Số 8 xin chỉ thị từ Lâm Tĩnh Hằng, “Đã nhắm thẳng trận doanh quân địch.”

“Tướng quân,” Thư ký của An Crewe nói, “Xin hỏi chỉ thị bước tiếp theo của ngài?”

Lâm Tĩnh Hằng giơ tay lên.

An Crewe quả quyết quát: “Co cụm hai cánh, chuyển thành trận doanh phòng ngự.”

“Tiên sinh,” Trạm Lư nói, “Đối phương giống như chuẩn bị lui binh.”

Tay Lâm Tĩnh Hằng suýt nữa hạ xuống đã dừng lại: “Từ từ.”

“Bắt được tín hiệu viễn trình mã hóa của đối phương, tựa hồ đến từ ngoài thiên hà xa xôi.” Lục Tất Hành nói, “Điểm nhảy vũ trụ và kỹ thuật truyền tin của Hiệp hội chống Utopia không thể học uổng, chúng ta thử phá giải một chút, không được cũng chẳng có cách nào, dù sao kỹ thuật của người ta còn chưa hiểu rõ mà.”

Trọng giáp đang chậm rãi di chuyển, tầm nhìn của An Crewe xuyên qua mạng tinh thần cơ giáp, các tham số phức tạp khó phân nhảy nhót qua lại trong mắt ông ta.

“ ‘Trái Cấm’ là cái gì?”

“Là chương trình đồn rằng có thể chặn hoàn toàn Vườn Địa Đàng, bây giờ vừa vặn có thể giải thích tại sao Lâm Tĩnh Hằng còn sống.”

“Đừng phí lời, ai mà chẳng có mấy thiết bị chặn Vườn Địa Đàng? Tuyên ngôn tự do ở trên, việc này có gì phạm pháp!”

“Không giống nhau đâu An tướng quân, thiết bị chặn Vườn Địa Đàng bình thường chỉ chặn công năng của Vườn Địa Đàng, ngài có thể không cho nó kiểm tra đo lường chỉ tiêu cơ thể ngài, có thể từ chối Vườn Địa Đàng can thiệp chữa bệnh, thậm chí không cho Vườn Địa Đàng làm giáo dục cơ sở cho con ngài, thế nhưng Vườn Địa Đàng vẫn không đâu không có mặt, ngài sử dụng bất cứ chương trình, trí tuệ nhân tạo nào, phát sinh người cơ giao hỗ với bất cứ một máy móc nào, cho dù là đi thang máy, sử dụng bồn cầu thông minh – số liệu tương quan cũng sẽ bị Vườn Địa Đàng ghi vào hồ sơ, nó có thể mở và chỉnh hợp những số liệu này, đưa ra dự đoán chính xác đối với mô hình tư duy và hành vi của cá nhân ngài, độ chính xác cao đến mức ngài không cách nào tưởng tượng. Chỗ Diệp Reeve công bố ra một bản danh sách ‘phần tử phạm tội’ và ‘phần tử phạm tội tiềm tàng’, tài liệu quá lớn, thứ cho tôi không thể thuật lại. Nếu hệ thống phán đoán ra một người có khuynh hướng phản Vườn Địa Đàng và phản liên minh, sẽ đưa lên danh sách ‘tiềm tàng’, người này sẽ bị bí mật theo dõi, một khi có hành vi vượt rào, liên minh lập tức bóp chết nó từ trong trứng nước.”

An Crewe chậm rãi nói: “Chẳng trách tỷ lệ phá án cao như vậy, thì ra là phát hiện sớm dự phòng sớm, ta cũng nằm trên danh sách tiềm tàng này chứ?”

Thư ký mặc nhận, sau đó lại nói: “Nhưng ‘Trái Cấm’ thì khác, ‘Trái Cấm’ là cửa sau bí mật phản nghịch Bạch Tháp mở trên Vườn Địa Đàng, nó có thể che giấu hết thảy hành tung của ngài, sửa kho số liệu của Vườn Địa Đàng, theo như tài liệu công bố ở chỗ Diệp Reeve, nếu ‘Trái Cấm’ tập trung vào một người, thậm chí nó có thể dựa theo nhân vật đã đặt ra, tự động sửa đổi toàn bộ số liệu cả đời người này cho phù hợp với hình mẫu.”

Nói cách khác, đối với Vườn Địa Đàng, "Trái Cấm" là chủ nghĩa khủng bố chân chính, có thể cung cấp một chiếc ô, ngụy trang vô số "phần tử phạm tội" thành người tốt.

"Quản ủy hội Vườn Địa Đàng nhất định phải có được Trái Cấm, nếu không bọn họ không biết nội bộ ẩn nấp bao nhiêu 'quỷ', không biết bao nhiêu người từng bị Trái Cấm sửa đổi số liệu. Mà Lục Tín phải chết, bởi vì một người không có rắp tâm xấu sẽ không tự mình nắm giữ 'hệ thống Trái Cấm', ông ta đã giữ lại 'Trái Cấm', cho dù còn chưa phạm tội, tương lai cũng sẽ phạm tội."

"Bọn họ bịa đặt tội danh, ngụy tạo chứng cứ, chân tướng một loạt sự kiện này đều có ghi lại trong quản ủy hội, theo như tài liệu tiết lộ từ chỗ Diệp Reeve, họ đặt tên hành động này là 'Săn Quỷ', nhưng khác với tranh đấu chính trị bình thường, trong một lần hành động 'Săn Quỷ' nọ, quản ủy hội đã phá bỏ giới hạn của tuyên ngôn tự do và pháp luật, họ lập ra một phương án chính xác, đưa ra mỗi một khâu từ lời đồn đãi, tố cáo có lẽ có, đến bằng chứng nối tiếp nhau, thông qua Vườn Địa Đàng, cho mỗi người dân nghe thấy nhìn thấy tin tức này một kích thích nhẹ tức thời, chỉ cần người này lúc ấy không chặn Vườn Địa Đàng, hắn sẽ bất tri bất giác bị Vườn Địa Đàng tăng lên hoài nghi, phẫn nộ, ghen tị và ác ý."

An Crewe không nói một lời mà gật đầu, thầm nghĩ, chẳng trách.

Chẳng trách Lục Tín rõ ràng không làm những việc đó, lại phải hốt hoảng chạy trốn trước đêm công thẩm.

Bởi vì quan viên cấp cao của trung ương liên minh khi chịu xét xử sẽ dùng chế độ "toàn dân bồi thẩm", mỗi một công dân không phải công chức đều có thể tự nguyện gia nhập hệ thống bồi thẩm, thực thời bàng thính phiên tòa trên mạng sau đó bỏ phiếu.

"Nói với các đồng nghiệp và chiến hữu ở các thiên hà," An Crewe trầm giọng nói, "Ta theo các anh em – rút!"

Diệp Reeve phải chăng là nội gian của liên minh, Lâm Tĩnh Hằng phải chăng đã cấu kết hải tặc, đều không còn ý nghĩa, quân trung ương đã phẫn nộ, hẳn đã xác nhận tính chân thật của những tài liệu này.

Những tài liệu tuyệt mật vốn nên cất đáy hòm ở quản ủy hội này, bắt đầu từ khoảnh khắc chúng tiết lộ ra, tất cả những người từng đi theo Lục Tín, và lấy thân phận này kéo bè kéo cánh, có chỗ đứng trên đời, đều phải lập trường rõ ràng tự giác đội mũ "phản nghịch".

Ban đầu, An Crewe cho rằng Diệp Reeve tự sát là hải tặc giở trò quỷ, để kéo Lâm Tĩnh Hằng ra ngoài, thủ đoạn thấp kém và sứt sẹo. Cho đến lúc này, ông ta mới phát hiện, chuyện này dự mưu sâu xa hơn ông ta tưởng tượng nhiều. Người sau màn có thể lấy được tài liệu tuyệt mật của quản ủy hội, vào giờ phút quan trọng mọi người đều đang ý đồ đục nước béo cò, triệt để khuấy đục nước, treo cao tuyên ngôn tự do, lại đạp xuống bùn cho mọi người xem.

Liên minh… không, hòn đá tảng của cả nền văn minh kỷ nguyên Lịch Tân Tinh đã bị đập nát, từ đây vinh quang và tuyên ngôn tự do đều thành lời nói dối, thành trò cười.

Như vậy tám thiên hà, biển sao mênh mông, chỉ còn lại vùng vẫy cầu sinh và cá lớn nuốt cá bé trần trụi.

"Tướng quân, quân trung ương Thiên Hà Số 7 đột nhiên đi rồi!"

Lâm Tĩnh Hằng: "Tàu vũ trụ chuyên chở toàn tốc rút lui."

"Đối phương gửi lời nhắn cho ngài."

Lâm Tĩnh Hằng bất ngờ ngẩng đầu lên.

"An Crewe tư lệnh quân trung ương Thiên Hà Số 7 gửi lời thăm Lâm thượng tướng: Ta còn nhớ hơn ba mươi năm trước, cùng tướng quân Lục Tín đi tham gia lễ nhập học của ngài, thời cuộc hỗn loạn, đều tự bảo trọng."

"A, đi rồi, mã hóa viễn trình còn chưa phá giải xong đâu!" Lục Tất Hành nghe một tai, hoang mang hỏi, "Ý ông ta là, ông ta giơ đạn đạo cướp đường nửa chừng đột nhiên nhớ ra mình còn từng tham gia lễ khai giảng của anh, thế là mềm lòng, ôn chuyện, không đánh nữa?"

Lâm Tĩnh Hằng không rảnh trả lời cậu, Turan đã bị Hiệp hội chống Utopia ép đến góc chết, một kho vũ khí đã tan thành khói bụi, trên cơ giáp vết thương chồng chất, lồng phòng hộ đã triệt để vỡ nát, cô cảm thấy mình hầu như đã có thể xông vào trận địa địch tự nổ rồi.

Chỉ còn cách điểm nhảy vũ trụ chưa đầy hai mươi ngàn cây số.

Họ một bước cũng không thể lui nữa.

Turan cắn răng: "Chỉnh đội! Gửi hết di ngôn đi."

"Các vị," Những lời này từ khi nhập ngũ đến nay Turan đã nghe rất nhiều lần, lần đầu tiên chính miệng nói ra, cảm thấy hơi làm khó mình, bởi vì nói ra quá nhục, nhưng cũng chẳng có cách nào, truyền thống chính là truyền thống, "Nếu tan xương nát thịt trong vũ trụ, mảnh xác sẽ phiêu bạt trong bóng tối vĩnh viễn, một ngày kia chôn vùi trong va chạm, trở thành một phần của sao, mà linh hồn sẽ trở về quê cũ, trở lại nơi bạn xuất phát, nơi bạn thề chết bảo vệ – tuyên ngôn tự do vạn…"

"Vệ đội trưởng, nhảy khẩn cấp, rút!"

Chữ "tuế" Turan còn chưa kịp nói ra, đã bị mệnh lệnh của bộ chỉ huy trong kênh truyền tin cắt ngang.

Turan không trả lời gì được, đành phải mỉm cười: "Khốn nạn, nhất định phải chờ tôi biểu diễn xong rồi mới nói à!"

Ngay sau đó, chi quân tự vệ bị rượt tè ra quần này tập thể nhảy khẩn cấp, Hiệp hội chống Utopia bám riết không tha, theo sát tới điểm nhảy vũ trụ, đụng đầu trúng Lâm Tĩnh Hằng và một bộ phận tăng viện phân ra từ đội hộ vệ, còn chưa kịp ra khỏi điểm nhảy vũ trụ đã bị người ta ôm cây đợi thỏ đánh lỗ đầu.

"Là bẫy, mau rút!"

Hải tặc hốt hoảng chỉnh đội, đang toan rút lui theo tính chiến lược, đột nhiên bị hỏa lực mạnh tiến công phía sau – quân trung ương Thiên Hà Số 7 ban nãy chặn tuyến đường dân dụng không biết vòng ra sau Hiệp hội chống Utopia từ khi nào, thừa nước đục thả câu hạ độc thủ, bắn quân đoàn trọng giáp siêu thời không uy phong của Hiệp hội chống Utopia xiểng liểng.

Hải tặc Hiệp hội chống Utopia tan tác chạy trốn, quân trung ương Thiên Hà Số 7 phía xa dừng lại giây lát, hạ nòng pháo đang chĩa vào quân tự vệ Thiên Hà Số 8, trên thân cơ lập tức hiện ra quân kỳ quân trung ương Thiên Hà Số 7, sau đó rời khỏi.

Trong khi họ thoát vây một cách lạ lùng, liên minh lúc này đã hỗn loạn, sau khi tài liệu bí mật của Diệp Reeve bị công bố chưa đầy ba tiếng, căn cứ thí nghiệm Vườn Địa Đàng bị võ trang bất minh tập kích, cả căn cứ tan thành tro bụi, mà Lâm Tĩnh Xu người phát ngôn của Vườn Địa Đàng thì không biết tung tích.

Căn cứ thí nghiệm Vườn Địa Đàng bị nổ hủy được nhận định là một cuộc trả thù táo tợn, sau đó các cứ điểm quân sự lớn của liên minh đều bị tập kích các mức độ khác nhau, hải tặc vũ trụ cũng mượn gió bẻ măng.

Hai mươi bốn giờ sau, trung ương liên minh đưa ra bản tuyên cáo, hứa hẹn nghiêm tra tất cả nhân viên dính dáng trong vụ án tướng quân Lục Tín, mau chóng xác minh tính chân thật của các nguồn tin, mong mọi người vào giờ phút sống còn loạn trong giặc ngoài này hãy giữ bình tĩnh, đừng để bị lợi dụng.

Nhưng bản tuyên cáo này yếu ớt như thế, vả lại đã không còn kịp rồi –

Ngay thời điểm trung ương liên minh cố gắng dập lửa, một căn cứ quân sự tên "Alaska" của liên minh bị võ trang bất minh tập kích, do phản ứng không kịp thời lắm, lồng phòng hộ của căn cứ quân sự bị nổ thủng một lỗ, đạn đạo rơi xuống vừa vặn nổ hủy "khu phi quân sự" trên căn cứ – chính là nơi an trí người nhà tùy quân và nhân viên phục vụ phi quân sự, người tử nạn bao gồm hai người con trai và gái vị thành niên của tư lệnh căn cứ. Tư lệnh căn cứ Alaska vừa buồn đau vừa phẫn nộ, lâm trận kháng lệnh, dẫn người đánh tới vùng gần nơi đóng quân của một chi quân trung ương.

Lần này, không có Vườn Địa Đàng cho người ta kích thích nhẹ, mà mâu thuẫn của liên minh và quân trung ương các nơi như bị hắt dầu vào lửa, với thế sét đánh không kịp bưng tai, không thể vãn hồi.

Liên minh, quân trung ương các nơi nguyên thuộc về dưới trướng liên minh, cùng hải tặc vũ trụ đánh nhau loạn xạ, lại xé liên minh vốn bị tăm tối bao phủ ra vô số vết nứt.

Một đội cơ giáp như u linh rời khỏi khu vực gần cứ điểm Thành Thiên Sứ, xuyên qua vũ trụ mênh mang,

lái đến căn cứ bí mật của Quân Đoàn Tự Do thần bí, Lâm Tĩnh Xu vốn nên tan thành tro bụi với căn cứ thí nghiệm Vườn Địa Đàng, cùng một nhóm nghiên cứu viên như xác không hồn dưới tay chẳng mất một sợi lông, đều đã thay áo blouse trắng ngu xuẩn ra.

Lâm Tĩnh Xu thần tốc xuyên qua một cầu treo thủy tinh trong trọng giáp, đi vào phòng thí nghiệm tầng dưới chót, sau thủy tinh phòng hộ đang tiến hành thí nghiệm, mười sáu người tuổi tác bất đồng, giới tính bất đồng đứng thành một hàng, tất cả đều trần truồng như nhộng, run bần bật, một người đàn ông vẻ mặt say mê mặc áo dạ quang màu cam đứng trước mặt họ.

Thí nghiệm viên dùng microphone nói với áo cam bên trong: "Cho người số lẻ ra khỏi hàng, tiến lên một bước, xếp thành hai hàng."

Áo cam ấn tai nghe, gật đầu với camera, chỉ thấy hắn không mở miệng nói chuyện, cũng không làm bất cứ động tác tay gì, giống như chỉ dựa vào sóng điện não, đã khiến mười sáu người trước mắt tự động nghe lệnh đứng thành hai hàng.

Thí nghiệm viên liếc nhìn thời gian, ghi lại số liệu, sau đó trên nóc phòng thí nghiệm rơi xuống một loạt búa sắc bén, vừa vặn rơi giữa hai hàng "vật thí nghiệm".

Thí nghiệm viên nói: "Ra lệnh cho người hàng sau cầm búa lên, bằng tốc độ nhanh nhất giết chết người phía trước họ, người bị giết giữ nguyên tư thế đứng nghiêm cho đến khi chết."

Áo cam làm động tác "ok" với camera, ngay sau đó, mười sáu "vật thí nghiệm" trước mắt hắn như con rối giật dây, hoàn mỹ hoàn thành hai động tác chém giết và "không nhúc nhích bị giết".

Một ông cụ trong phòng thí nghiệm đứng dậy: "Tĩnh Xu đến rồi, ngồi đi."

"Nha Phiến 'đời thứ hai' xem ra rất thành công," Lâm Tĩnh Xu vui vẻ nói, "Đời thứ hai áp chế đời thứ nhất, tương lai chúng ta sẽ tạo ra chip đời thứ ba, áp chế đời thứ hai, cổ vũ mọi người không ngừng trèo lên trên, giai cấp rõ ràng, hiệu suất cũng cao, xã hội như vậy mới là xã hội lý tưởng, lũ ngu xuẩn nên có cách sống ngu xuẩn, đúng không? Đừng để chúng giơ tuyên ngôn tự do làm loạn."

Ông cụ trầm mặc chốc lát: "Dự tính của mẹ cháu lúc trước khi làm chip này không phải là như vậy."

"Nhưng chúng ta không có được kỹ thuật hoàn chỉnh," Lâm Tĩnh Xu cười, "Chỉ có thể tự do phát huy, đúng không, tiến sĩ Harden?"

Ông cụ ấy vậy mà là người phụ trách nhiệm đầu của Bạch Tháp, tiến sĩ Harden sớm nên tự sát trong tù!

Harden im lặng một lúc: "Cháu khuấy tung chiến cuộc thành như thế, không sợ Bạch Ngân Thập Vệ bị chặn trên đường, Lâm Tĩnh Hằng ở Thiên Hà Số 8 đợi không được người để dùng à?"

Lâm Tĩnh Xu nhún vai: "Bạch Ngân Thập Vệ chẳng lẽ còn chủ động nhúng mũi vào mớ bòng bong này? Vả lại, anh ấy lúc trước bị nhốt ở Thiên Hà Số 8, không phải là vì thiếu võ trang sao? Bây giờ mục tiêu của đám kẻ địch đều đã chuyển dời, trong tay anh ấy có quân lại có võ trang, còn lẫn lữa ở Thiên Hà Số 8 làm gì? Ông Harden, Lâm Tĩnh Hằng không ngu như vậy đâu."

111. Quyển 4 - Chương 111

Căn cứ thí nghiệm Vườn Địa Đàng bị nổ hủy, cứ điểm Thành Thiên Sứ rất gần nó nhìn cỏ cây cũng thành binh lính.

Quốc hội liên minh khẩn cấp đưa ra quyết định, khống chế tất cả thành viên quản ủy hội Vườn Địa Đàng – ngoại trừ Lâm Tĩnh Xu mất tích.

Vương Alan cúi đầu thoáng nhìn thiết bị đầu cuối cá nhân, nhỏ giọng nói với Woolf: "Quốc hội muốn nói chuyện với ngài."

Woolf như một con rùa già gần đất xa trời, giống như chớp mắt một cái cũng có thể khiến ông ta mệt mỏi, ánh mắt ghim thẳng một chỗ, cả buổi chẳng nhúc nhích như đang tham thiền vậy, một lúc lâu mới nói: "Bảo với họ là tim ta không khỏe, đang nằm trong khoang y tế, kêu họ chờ đi."

Vương Alan cúi đầu, nghiệp vụ thành thạo giúp Nguyên soái soạn ra một cái cớ "mặc dù tuổi già sức yếu, bệnh tật quấn thân, vẫn lo cho dân cho nước" và trả lời.

Woolf quay người gõ tường, trên tường bật ra một màn hình lập thể, sau đó nhảy ra hình ảnh, chiếu đoạn phim tố giác Lục Tín có "Trái Cấm", một gã đàn ông giọng run run nói: "Laura Gurdon trước khi chạy trốn, từng đi gặp Lục Tín, tướng quân Lâm Úy lúc ấy chưa ngủ, đứng sau cửa sổ, trơ mắt nhìn cô ta đi, hôm đó vừa vặn là tôi trực… ngài… Lâm tướng quân không cho tôi làm lớn chuyện lên, Lâm tướng quân nói, có một thứ rất quan trọng, tiến sĩ Gurdon không tin tưởng ngài, bây giờ đành phải giao nó cho người khác…"

"Người này xuất thân từ Thiên Hà Số 4, có một người em trai chứng não rỗng, từng là một hộ vệ trong đoàn cận vệ của tướng quân Lâm Úy, Tĩnh Hằng lúc bị Lục Tín dẫn đi vẫn còn nhỏ, sợ hắn không thích ứng cho nên đã chọn một người từ nhà họ Lâm đi cùng. Bản thân hộ vệ này cũng rất sẵn lòng đi theo, dù sao theo Lục Tín có rất nhiều cơ hội trèo lên trên. Sau đó Lục Tín sắp xếp hắn vào đoàn cận vệ của mình, coi hắn như một người biết rõ gốc gác." Vương Alan nói, "Trong Bạch Tháp của quản ủy hội có chuyên khu cho chứng não rỗng, nuôi một đám người mắc chứng não rỗng, công việc hằng ngày chính là phối hợp quét sóng điện não, được đãi ngộ như nghiên cứu viên. Ngài biết, trong thế giới Vườn Địa Đàng, ngoại trừ loại 'nghiên cứu viên' của Bạch Tháp này, không có chỗ dung thân cho chứng não rỗng. Năm ấy em trai hắn hai mươi tuổi, mới vừa trưởng thành, với gia cảnh nhà họ, vốn chỉ có một con đường lưu lạc Thiên Hà Số 8, vì người nhà, hắn quyết định bán đứng Lục Tín, làm thành giao dịch này với quản ủy hội. Nhưng hắn nghe trộm được dăm ba câu về 'Săn Quỷ' ở quản ủy hội, biết kết quả của bồi thẩm toàn dân là đã định, chuyện đến trước mắt lại hối hận, đem việc này nói cho Lục Tín biết, chần chừ lưỡng lự, cũng chẳng có kết cục gì tốt."

"Vì kẻ tố cáo hai mặt này, lại bởi vì sau khi Lục Tín chết, họ không tài nào tra được 'Trái Cấm' ở đâu, cho nên quản ủy hội dần dần tin rằng, khả năng 'Trái Cấm' thật sự không nằm trên tay Lục Tín, nó đã biến mất theo Laura Gurdon tự nổ rồi."

Vương Alan gật đầu: "Đúng, thứ duy nhất họ không động được chính là Trạm Lư, quyền hạn dự phòng của Trạm Lư ở Tĩnh Hằng, vì vậy đứa trẻ ấy bị giám thị rất nhiều năm. Nhưng nghe nói các hạng số liệu của hắn đều rất bình thường, quá bình thường – hận đời thích hợp, cay độc thích hợp, chống đối Vườn Địa Đàng và trung ương liên minh thích hợp, thỉnh thoảng cực đoan lên, thậm chí vượt qua tuyến an toàn của danh sách 'tiềm tàng', nhưng cả người cơ bản lại là 'an toàn', nếu loại số liệu này cũng là ngụy tạo thì quá đáng sợ, dù sao hắn khi đó mới có mười mấy tuổi."

"Bao nhiêu năm qua, hệ thống Trái Cấm trước sau im lặng vận hành trên Trạm Lư, cẩn thận ngụy tạo một chuỗi số liệu, xem ra Lục Tín chưa từng nói cho Lâm Tĩnh Hằng biết logic vận hành thâm tầng của 'Trái Cấm', có thể hắn vẫn cho rằng Trái Cấm chỉ là một thiết bị chặn." Woolf thở dài, "Để bảo vệ đứa trẻ ấy, Lục Tín không nói gì cả, bao gồm những chuyện giữa hắn với quản ủy hội Vườn Địa Đàng… Cũng bao gồm hắn từng thấy ta trên danh sách 'Trái Cấm'."

Nói đoạn Woolf vịn bàn, chậm rãi đi đến trước bàn làm việc, mặt bàn gỗ đặc sáng bóng, ông ta sờ soạng mở ngăn kéo, để lộ một khung ảnh cũ bên trong – khiến người ta khó lòng tin được, thời đại Lịch Tân Tinh mà còn có người dùng thứ đồ cổ này.

Trong khung ảnh là một tấm ảnh chụp chung của ba thiếu niên, công nghệ chụp ảnh đặc biệt làm cho quãng thời gian hơn hai trăm năm không hề ảnh hưởng chất lượng hình ảnh, giống như vừa chụp sáng nay thôi.

"Người ở giữa là ta," Woolf thì thào, "Nhận ra không? Ta đã khác quá rồi."

Vương Alan mỉm cười: "Đâu có, đường nét và ngũ quan đều không thay đổi mấy, hai vị kia là tiến sĩ Harden và Nguyên soái Lâm Ger nhỉ."

"Ba chúng ta, bên nhau từ nhỏ, bây giờ họ đều không còn," Woolf như nói mớ, nói khe khẽ, "Đều không còn… Câu cuối cùng Ger đời này từng nói với ta, chính là bảo chúng ta thay ông ấy nhìn thế giới này, nhìn thấy hình ảnh tưởng tượng trong tuyên ngôn tự do năm đó đều thành hiện thực, xuống dưới kể cho ông ấy nghe, ông ấy nói mình không nhìn thấy ánh sáng của hằng tinh lia qua Votaw nữa, cũng không nhìn thấy Tiểu Úy chào đời, ông ấy chỉ cách bình minh có một giây."

Vương Alan biết Nguyên soái không phải đang nói chuyện với mình, bởi vậy im lặng đứng ở một bên, tận trung chức trách làm một bức tượng điêu khắc gỗ có tai không miệng.

"Ý tưởng của 'Trái Cấm' là quản ủy hội nói ra, quản ủy hội dùng Vườn Địa Đàng giám thị mọi người, nhưng không hi vọng mình cũng bị giám thị, họ muốn làm một bộ hệ thống chặn đặc quyền cho người mình, không ngờ Harden tự ý nâng cấp nó thành một lưỡi dao sắc bén có thể đâm xuyên Vườn Địa Đàng. Khi đó ông ấy tìm đến ta, nói cho ta biết ông ấy định lợi dụng Trái Cấm, lén nuôi một đội 'Hiệp hội chống Utopia' ở vực ngoại, để tránh Vườn Địa Đàng không thể khống chế. Ta nghe xong lại ngu ngốc giận tím mặt, ta nghĩ quản ủy hội Vườn Địa Đàng cố nhiên là quá tham lam, nhưng mà tiến sĩ Harden làm sao có thể cấu kết với hải tặc vực ngoại, không phải phản quốc sao? Thế nhưng đó là anh em sống chết có nhau, ta không

thể tố cáo ông ấy, hại ông ấy, đành phải cắt đứt qua lại từ đây."

"Lúc ấy Harden không cãi nhau với ta, chỉ nói ông ấy sẽ ghi lại cách nghĩ và tín ngưỡng của ta lúc đó, đưa vào 'Trái Cấm', giả sử có một ngày ta thay đổi, con người của ta trong Vườn Địa Đàng vẫn là kiểu mẫu cương trực công chính – ông ấy nói hi vọng ta vĩnh viễn sẽ không dùng đến." Woolf nhẹ nhàng nói, "Đây là ông ấy châm chọc ta, nhưng ông ấy đã đúng, nếu không có ông ấy, ta không thể sống đến ngày hôm nay."

Bạn ông ta, người cả đời không buông xuống được, đứa trẻ tự tay nuôi nấng trưởng thành, các học sinh gửi gắm kỳ vọng cao, từng người rời khỏi ông ta, đẩy liên minh chiếc xe hơi nước khổng lồ này đi về hướng ngược lại với ban đầu.

Khi ông ta hối hận không kịp, đã tuổi già sức yếu, cần nhờ trí tuệ nhân tạo lưu giữ ký ức, mới có thể nhớ những lý tưởng và tín niệm rất lâu trước kia.

Trong một chớp mắt, một hình ảnh như tro tàn cháy lại lướt qua đầu Woolf, ông ta nhớ mang máng dường như có một thiếu niên, dáng vẻ chán chường, nửa như đùa giỡn mà nói với ông ta: "Tôi à, sống hai trăm tuổi là được, thế là đủ rồi, chứ lỡ như không cẩn thận sống đến ba trăm tuổi, tai điếc mắt mờ, cố chấp hẹp hòi, những chuyện ngày xưa chẳng còn nhớ gì, suy nghĩ cũng đều thay đổi, thế không phải biến thành một người khác sao, còn là tôi không? Tôi chẳng cần đâu."

Woolf và Vương Alan hai người một đứng một ngồi, thật lâu không nói gì, Vương Alan nhìn lướt qua tấm ảnh cũ trong ngăn kéo, nhớ tới Lục Tín.

Vương Alan nghĩ, Lục Tín lâm thời quyết định trốn chạy khỏi Votaw, trong lòng là cảm giác gì?

Ông ta trung thành với liên minh, vào sinh ra tử vì liên minh, lại phát hiện thầy mình, bạn bè, các bậc tiền bối, khi cổ vũ người khác sử dụng Vườn Địa Đàng, đều đang tìm mọi cách che chắn bảo vệ bản thân.

Ông ta suốt đời truy cầu tự do bình đẳng cho mỗi một công dân, mà những người này quyết định vào thời điểm toàn dân bồi thẩm sẽ phán ông ta có tội.

Thời gian gấp rút, ông không biết làm sao đem những việc này nói rõ với Lâm Tĩnh Hằng còn là một đứa trẻ… Thậm chí chính ông sợ rằng cũng không có thời gian suy nghĩ kỹ càng, ông đành phải lựa chọn mã hóa Trạm Lư, ngậm miệng không nói.

Đêm hôm ấy bay khỏi Votaw, Lục Tín thật sự còn tin những thứ ông từng vì chúng mà liều mạng, chảy máu không?

"Vẫn chưa kết thúc," Tiếng Woolf hơi mơ hồ, "Đoàn Quang Vinh nhân trống mà vào còn ở Votaw, rác rưởi trong Hiệp hội chống Utopia cũng chưa dọn sạch, thế giới mới ta từng hứa với Ger và Harden còn xa lắm. Chút lực lượng ngắc ngoải này của liên minh, ta tạm thời vẫn chưa thể vứt bỏ…"

Vương Alan đã hiểu điều gì đó: "Ngài nói… Tĩnh Hằng"

"Hắn còn chưa biết 'Trái Cấm' là cái gì, nhưng sôi sùng sục như vậy, dù Thiên Hà Số 8 tắc nghẽn hơn, hắn cũng sẽ có cơ hội biết, sẽ có cơ hội nhìn thấy bản danh sách kia, để rồi tín ngưỡng sụp đổ như Lục Tín," Woolf nói, "Quá tội nghiệp, ta không hi vọng như thế. Ta hi vọng hắn có thể sống như một anh hùng, cũng chết như một anh hùng, ngươi hiểu ý ta chứ?"

Vương Alan ngầm hiểu, hơi cúi người trước Woolf, hỏi: "Thế còn Tĩnh Xu?"

Woolf trầm mặc một lúc, thở dài: "Dù vắt óc tính kế như thế nào, cũng không cao minh bằng lẻn vào quản ủy hội Vườn Địa Đàng từ nhỏ, đám lão già chúng ta đều đã xem thường nó. Quản ủy hội thật là đất có độc, không nở ra hoa bình thường. Phải nhanh chóng tìm được nó, không thể để nó mất tích không minh bạch – ngươi mau chóng liên hệ người đăng một bản thông cáo, tuyên bố nội bộ liên minh thanh trừ toàn diện 'Nha Phiến', nói cho người dân biết đây là âm mưu của quản ủy hội sau Vườn Địa Đàng, phát lệnh truy nã Lâm Tĩnh Xu."

Đóa hoa có độc – Lâm Tĩnh Xu đứng trước mặt tiến sĩ Harden, chắp tay sau lưng, nụ cười trên mặt biến mất, nàng nhìn chằm chằm đám sát nhân đau đớn không muốn sống trong phòng thí nghiệm thủy tinh, hơi kiễng chân ghé sát lại, chóp mũi cọ lên kính một chiều lạnh ngắt.

"Nếu thế giới này bạc đãi ông, tổn thương ông, mỗi một kẻ ngu xuẩn tự cho là vô tội đều từng hút máu trong tim ông, ông còn muốn tha thứ, còn muốn lấy ơn báo oán, còn muốn làm cái gọi là… gọi là gì? 'Chuyện chính xác'. Vậy ông cũng có tội." Nàng nói, "Bởi vì ông để người tốt chết oan, ông để kẻ ngu còn sống vẫn yên tâm thoải mái với sự 'vô tội' của mình như cũ, ông để lịch sử rơi vào lối mòn lũ kiến đáng xấu hổ đáng khinh bỉ luôn có các anh hùng bi tình đến cứu vớt. Thù hận mà ông cắn răng và máu nuốt xuống, khiến câu chuyện này trở nên dối trá và xấu xí."

Tiến sĩ Harden tuổi già sức yếu đứng trong bóng tối, khẽ hỏi: "Cô bé, trong lòng cháu, không có công nghĩa và nhân tính à?"

"Cháu chính là nhân tính," Lâm Tĩnh Xu nói "Nhân tính là gì? Nhân tính chính là đói phải ăn, khát phải uống, người khác tốt với mình, phải ghi nhớ và báo đáp, người khác chà đạp mình, không tiếc giá nào cũng phải trả thù – đây là nhân tính tự nhiên. Cái gọi là 'công nghĩa', ha, đó là một loại biến thái tự mình say sưa, chẳng có kết cục tốt."

Nói xong nàng nhẹ nhàng hôn kính phòng hộ, để lại một dấu son môi đỏ thẫm.

"Khiến người ta buồn nôn." Nàng nói, sau đó quay người đi.

Tám đại thiên hà đều máu chảy thành sông trong cái quay người này của nàng.

Thomas Dương và Poisson Dương vốn định chỉnh hợp Bạch Ngân Đệ Tam Vệ ở biên giới Thiên Hà Số 2, biên giới Thiên Hà Số 2 có một trạm trung chuyển vũ trụ cỡ lớn, mua bán tàu vũ trụ tư nhân, tàu vũ trụ

dân dụng thương dụng bổ sung sửa chữa đều ở đây, dần dà, các loại trạm bổ sung và cơ cấu phục vụ tàu vũ trụ tụ tập ở bên này. Bạch Ngân Đệ Tam Vệ đều là nhân viên kỹ thuật, vừa vặn trà trộn nơi đây, vốn một lệnh triệu tập là có thể khởi hành, ai ngờ đụng phải rất nhiều đoàn tàu vũ trụ tư nhân đến trạm trung chuyển tìm kiếm tị nạn.

"Chúng tôi đến từ Thiên Hà Số 2, tôi là giáo viên trường Đại học Công Nghệ số 2, trường chúng tôi ở trong một trạm không gian nhân tạo, khá xa hành tinh tự nhiên, học sinh đều học nội trú," Một người đàn ông trung niên dẫn một đám thanh thiếu niên hoang mang, xua tay từ chối điếu thuốc Thomas Dương đưa, "Cảm ơn người anh em, tôi không hút, trong học sinh còn có mấy em vị thành niên mà – hôm đó đột nhiên có một đám người đến, lái cơ giáp chiếm trạm không gian của trường, ép chúng tôi tiêm một loại chip sinh vật, nghe nói là sản phẩm thay thế của Vườn Địa Đàng. Thầy hiệu trưởng nói Vườn Địa Đàng có sản phẩm thay thế là chuyện tốt, nhưng tiêm vào cơ thể cần thủ tục chặt chẽ, vả lại trường cũng không thể tự tiện đồng ý, còn phải tổ chức cho phụ huynh học sinh vị thành niên ký tên... Vậy mà bọn họ không giải thích gì nổ súng bắn chết thầy hiệu trưởng! Tôi và các đồng nghiệp vừa thấy trận thế này, vội vã dẫn các em học sinh chia nhau chạy, phần lớn đều bị bắn rơi, chúng tôi may mắn, tôi muốn đưa bọn trẻ về nhà, nhưng Thiên Hà Số 2 đã bị phong tỏa các tuyến đường, có người đánh nhau ở đó, thật sự chẳng có cách nào, chỉ có thể trốn tạm ở đây trước."

Thầy giáo chưa dứt lời, một học sinh đột nhiên hét lên: "Thầy!"

Nhìn thấy mấy học sinh không biết loay hoay làm sao đã kết nối vào mạng ngầm, một đoạn phim hình ảnh lắc lư dữ dội đã đăng lên, có vẻ là một trạm không gian nhân tạo – Thiên Hà Số 2 điều kiện tự nhiên bình thường, chủ yếu là ngành nghề vận tải tài chính phát triển, gần một nửa nhân khẩu đều ở trên trạm không gian nhân tạo cỡ lớn – ngay sau đó, trong đoạn phim nhấp nháy cảnh báo không lành, một người qua đường đột nhiên chạy như điên, kêu la "đạn đạo", chưa dứt lời thì ánh sáng trắng đã chôn vùi cả hình ảnh, hết thảy ngừng bặt.

"Đây là trạm không gian Kenny gần sao thủ đô Thiên Hà Số 2."

"Các trạm không gian gần sao thủ đô hiện tại đã mất liên lạc toàn tuyến."

Mọi người hoảng hốt lo sợ, ai có bạn bè người thân còn đang ở gần sao thủ đô bắt đầu lo lắng mà cố gắng liên lạc, chốc lát sau, những người không liên lạc được bắt đầu suy sụp gào khóc, nơi đây trở nên hỗn loạn.

Thomas Dương im lặng nhét điếu thuốc vừa rồi mời không được vào miệng, Poisson khoanh tay trước ngực đi đến bên cạnh hắn: "Nơi đây không an toàn, một trạm trung chuyển vũ trụ lớn như vậy, sắp sửa trở thành trại tị nạn rồi, đều là người cùng đường, hải tặc ép mua ép bán Nha Phiến sẽ lập tức nhắm đến nơi này, làm sao đây vệ đội trưởng, chúng ta rút chứ?"

Mà cùng lúc đó, Bạch Ngân Đệ Nhất Vệ ở lại Thiên Hà Số 3 cũng đã hơn một tuần – chỉ bởi vì dọc đường họ cứu một đoàn nạn dân bị hải tặc đuổi giết.

Theo chiến hỏa sôi trào, nạn dân vũ trụ ngày càng nhiều, người dân sống gần tiền tuyến mỗi ngày nằm mơ cũng sợ một phát đạn đạo từ trên trời rơi xuống, rơi vào sân nhà mình, người có thể mua được một tấm vé tàu vũ trụ đều chạy rồi. Nghe nói vé tàu nạn dân Thiên Hà Số 3 đã tăng giá trên trời, nhà trung sản bình

thường táng gia bại sản không nói, còn bị bắt phải lựa chọn ai đi ai ở.

Tàu vũ trụ của nhóm nạn dân này không kham nổi nhảy khẩn cấp, tăng tốc quá nhanh cũng sẽ chết người, mà tất cả điểm nhảy vũ trụ quét được xung quanh đều đã bị các thế lực võ trang bao vây, mang theo một gánh nặng lớn như vậy, Bạch Ngân Đệ Nhất Vệ cũng bị nhốt trong vòng vây hải tặc.

Thiên Hà Số 8, Lâm Tĩnh Hằng vừa mới đẩy lùi một đợt tấn công của Hiệp hội chống Utopia sau khi An Crewe lâm trận phản chiến, còn chưa kịp thở phào một hơi, đã nghe thấy Trạm Lư đột nhiên nói: "Tiên sinh, yêu cầu truyền tin viễn trình, đến từ Thomas Dương của Bạch Ngân Đệ Tam Vệ."

Lâm Tĩnh Hằng sửng sốt.

Bạch Ngân Thập Vệ huấn luyện nghiêm chỉnh, theo lý thuyết, sau khi xác định Lâm Tĩnh Hằng ở Thiên Hà Số 8, bọn họ nên mau chóng tới hội quân, trên đường tùy nghi hành sự, sẽ không cố gắng thành lập liên lạc với bất cứ ai, chỉ khi gần đến đích mới thông qua mạng bước nhảy vũ trụ gửi yêu cầu truyền tin viễn trình – như vậy trên đường sẽ không để lộ tọa độ của mình, tránh dẫn đến rắc rối.

Bạch Ngân Tam lúc này truyền tin đến, nếu không phải đã đến Thiên Hà Số 8, chính là có chuyện quan trọng xin chỉ thị.

Lâm Tĩnh Hằng: "Tiếp."

Từ Thiên Hà Số 2 đến Thiên Hà Số 8, cho dù có mạng bước nhảy vũ trụ mạnh mẽ không ngừng gấp không gian, vẫn không thể đối thoại thực thời, từ lúc tín hiệu viễn trình liên lạc song hướng thành lập đến Thomas Dương xuất hiện trên màn hình, phải đợi hơn năm mươi tiếng.

"Tướng quân," Rốt cuộc, hình ảnh của Thomas Dương xuất hiện, hắn đội ngay lại chiếc mũ lệch, vô thức thu lại sự láu cá, ngồi nghiêm chỉnh mà kính lễ, "Đường bị phong tỏa, chúng tôi trước mắt đang ở 'trạm trung chuyển Tinh Vân' của Thiên Hà Số 2, nơi này tụ tập chí ít hơn sáu triệu nạn dân, bọn hải tặc Quân Đoàn Tự Do hơn năm mươi trọng giáp đang đến gần, muốn cưỡng chế mọi người tiêm chip sinh vật Nha Phiến."

Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên siết chặt một nắm tay.

Truyền tin viễn trình như thế, do chậm lại mà song phương không thể đối thoại tự do, bởi vậy Thomas Dương suy nghĩ một thoáng, quyết định nói xong hết những chuyện muốn báo cáo trong một lần: "Tôi và Poisson khi ở Thành Thiên Sứ có tiếp xúc với tiểu thư Tĩnh Xu, nhưng tiểu thư từ chối đi theo chúng tôi, bây giờ tin tức nghe được là Lâm tiểu thư đã mất tích – xin lỗi, tướng quân, lúc đó chúng tôi ép cô ấy đi thì tốt rồi."

"Bạch Ngân Đệ Tam Vệ đã tập kết hoàn tất, liên tục nhảy khẩn cấp, chúng tôi thoát khỏi hải tặc không có vấn đề gì. Bây giờ chúng tôi lập tức nhảy khẩn cấp chạy tới Thiên Hà Số 8, hay ở lại bảo vệ trạm trung chuyển Tinh Vân, xin ngài chỉ thị."

Lục Tất Hành, mấy kỹ sư tùy quân, Trạm Lư… Turan mới bò ra khoang y tế, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Lâm Tĩnh Hằng.

"Hải tặc ép mua ép bán Nha Phiến đặt tên mình là 'Quân Đoàn Tự Do', đây là muốn trào phúng ai?" Lâm Tĩnh Hằng dừng một chút, nói với Thomas Dương hơn năm mươi tiếng sau, "Bạch Ngân Thập Vệ năm đó lựa chọn tuyên thệ trung thành với cái gì, các ngươi không nhớ à? Xin chỉ thị từ ta làm gì!"

"Tiên sinh, yêu cầu thông tin liên lạc viễn trình đến từ Bạch Ngân Đệ Nhất Vệ…"

"Tiên sinh, đến từ Bạch Ngân Đệ Lục Vệ…"

…

"Tiên sinh, vệ đội trưởng Dương truyền tin, nói 'Tuyên ngôn tự do vạn tuế'."

Quân trung ương Thiên Hà Số 7, An Crewe đang ở trong phòng họp nghe chiến báo của các thiên hà, thiết bị đầu cuối cá nhân đột nhiên vang lên.

Ông ta thoáng sửng sốt, xua tay cắt ngang thư ký thao thao bất tuyệt, phân phó mọi người tan họp, kế đó cho lui hết, một mình khóa trái cửa văn phòng.

"Là tôi đây." Trên thiết bị đầu cuối cá nhân hiện lên khuôn mặt Vương Alan, "Xin chào, An tướng quân năm mươi sáu tiếng sau."

112. Quyển 4 - Chương 112

"Chúng ta đã tính rồi, chỉ riêng sao Khải Minh và mấy vệ tinh xung quanh đã đủ thu xếp cho sáu trăm triệu nhân khẩu, vài ba di dân này chẳng bõ bèn gì. Máy in kiến trúc 3D mấy ngày nay đang thâu đêm suốt sáng đẩy nhanh tốc độ, đã nổ mười sáu chiếc do quá nóng, đều đã đưa về xưởng sửa chữa. Những người dân di cư bây giờ còn nghỉ ngơi trên trạm trung chuyển vệ tinh, thiết bị đầu cuối cá nhân của họ sẽ lục tục kết nối vào hệ thống bảo hiểm xã hội của sao Khải Minh, nếu như thuận lợi, một tuần là có thể hoàn thành, các bộ ngành đang khẩn cấp thống kê số lượng chức vụ cần thiết và tư chất yêu cầu, thầy Lục, chỉ thiếu đội công trình các thầy… Không, bộ công trình."

"Bộ công trình cần rất nhiều người, ai muốn đến đều có thể đến, sắp xếp được, chứng chỉ và bằng cấp đều không cần, nhưng mà tư chất chuyên ngành vẫn cần, sau khi vào có một cuộc thi, thi đậu có thể trực tiếp đi làm, không đậu thì đi huấn luyện, tổng thể nguyên tắc vào lỏng ra chặt đi. Nhắc nhở họ giúp tôi, kỳ huấn luyện không có lương cao, chỉ bảo đảm sinh hoạt cơ bản, còn không kiếm được nhiều bằng làm thư ký cho Tổng trưởng, bảo mọi người hãy suy nghĩ cho kỹ."

Thư ký của Tổng trưởng Edward nói qua điện thoại video: "Hứ!"

Hiệp hội chống Utopia từng bước áp sát, rốt cuộc bởi vì An Crewe lâm thời đổi kịch bản mà ngừng tấn công, Thiên Hà Số 8 có thể nghỉ ngơi chốc lát.

Điểm nhảy vũ trụ bên ngoài đều đã lắp đặt thiết bị nổ, như cây đuốc người xưa chuẩn bị để đốt dây thừng cầu treo bất cứ lúc nào, phòng ngừa vạn nhất.

Lâm Tĩnh Hằng đích thân áp giải thầy Lục hăng hái xông pha tiền tuyến về sao Khải Minh.

Cơ giáp thong thả tiến vào tầng khí quyển, sau khi xuyên qua tầng mây, là có thể dùng mắt thường nhìn thấy mặt đất.

Máy in kiến trúc thành dải lấp đầy khu dân cư đã quy hoạch, hiệu suất cực cao, từng dãy nhà lầu mọc lên rất nhanh. Lâm Tĩnh Hằng nhớ lúc mình đi rất nhiều nơi còn là đất hoang và đống đổ nát, giờ đây mặt đất những chỗ đó đã san bằng, hàng đoàn robot đang hăm hở sửa đường, rất ra dáng… Cũng không biết ngoại quan kiến trúc do tên mù màu chết tiệt nào thiết kế, màu sắc những tòa nhà này rất điên rồ, là một mảnh màu Macaron khó hiểu, tươi mới sống động phối hợp với căn cứ quân sự Ngân Hà Thành xơ xác tiêu điều cách đó không xa, trông như một đống nấm lùn sinh động mà xấu xí, rất có tính hí kịch. *(Macaron là một loại bánh nhiều màu của Pháp)*

Lục Tất Hành: "… Ai làm đây? Quá ảnh hưởng bộ mặt thành phố, nhìn từ trên trời y như da bị vảy nến vậy."

Thư ký Tổng trưởng trả lời: "Cụ nhà."

Lâm Tĩnh Hằng theo thói quen nhướng một bên lông mày: "Trái tim thiếu nữ của lão mèo Ba Tư còn khỏe mạnh chứ? Từ năm đó ông ta lắp mắt hai màu đến bây giờ, mấy trăm năm vẫn như một ngày."

Lục Tất Hành: "…"

Lâm Tĩnh Hằng dùng khóe mắt liếc nhìn cậu, lại nói: "Hai cha con cậu không đáng tin cậy là di truyền, thời khắc mấu chốt đều thiếu sợi xích chó."

Lục Tất Hành bị sỉ nhục cũng vui vẻ, cười tít mắt mà nghe, Lâm Tĩnh Hằng khoát tay, đang định nói gì đó, liếc thấy vị thư ký mắt mù của Tổng trưởng Edward đang bàng thính ngon lành, thế là lại nuốt xuống, cau mày chọc vai Lục Tất Hành một cái, quay đầu phân phó Trạm Lư: "Nối vào quỹ đạo, kiểm tra mật khẩu, chuẩn bị đáp xuống!"

Trọng giáp "Ù" khẽ một tiếng, giống như cũng hết sức vui mừng.

"Chúng cháu về rồi!" Lục Tất Hành reo một tiếng, trong tạp âm thật lớn cậu quay về trạm thông tin của căn cứ mà la lên, "Ông cụ Tổng trưởng có nhớ cháu không?"

Trong lòng Lâm Tĩnh Hằng có thứ gì đó rung động nhẹ theo tiếng "về rồi" này của cậu.

Hắn phát hiện mình nhắm mắt là có thể miêu tả ra kiến trúc mang tính dấu hiệu của căn cứ Ngân Hà Thành, độ cong của quỹ đạo nối và xóc nảy nhẹ khi nối.

Từ trạm thu phóng cơ giáp đến sở chỉ huy, ra khỏi đại sảnh chính là một con đường nhỏ lót đá, mà khi Trạm Lư báo cáo "nối thành công", đế giày hắn tựa hồ đã cảm giác được những hòn đá nhỏ đó.

Khói thuốc súng và lửa đạn, bỗng nhiên tách ra khoảng cách với hắn.

Đối với Lâm Tĩnh Hằng mà nói, đây là một cảm giác xa lạ. Nơi gọi là "dinh thự" ở Votaw, hắn không quen thuộc chút nào, không dùng robot hướng dẫn là không biết đi đường nào, mà cứ điểm Bạch Ngân năm đó hắn trú thủ là cổ họng của liên minh, tự có cảm giác căng thẳng, cũng chưa bao giờ mang đến cho hắn cảm giác chốn về thả lỏng.

Liền sau đó, trong trạm thông tin truyền đến tiếng gầm của Tổng trưởng Edward: "Tên nhóc này sao lại chạy ra tiền tuyến?! Không phải bảo ở yên trong trạm trung chuyển vệ tinh tiếp đón di dân à!"

Lục Tất Hành thuận miệng nói dối: "Cháu vẫn ở trạm trung chuyển vệ tinh tiếp đón di dân mà, là nhóm Lâm tướng quân trở về, tiện đường đưa cháu về thôi, đúng không Lâm?"

Tổng trưởng không dám quá không khách sáo với Lâm Tĩnh Hằng, ho khan một tiếng, đang định thôi.

Liền nghe Lâm tướng quân lập tức vạch trần: "Vớ vẩn."

Lục Tất Hành: "…"

Tổng trưởng: "Lục Tất Hành!"

Tổng trưởng Edward đã cao tuổi, hễ dông dài lên là không chịu thôi, ông cho trạm thu phóng cơ giáp mở tất cả loa, từng thiết bị khuếch âm đuổi theo Lục Tất Hành chạy trốn, cậu đi đến đâu phun đến đó, trách mắng từ Lục Tất Hành một nhân viên văn chức không biết nặng nhẹ như thế nào, đến "chủ tịch ủy ban đặc biệt" này vô trách nhiệm ra sao.

Tổng trưởng dồn khí đan điền, tiếng như chuông lớn: "Khi cậu đại diện cho Thiên Hà Số 8, sinh mạng cậu không chỉ là của chính cậu, nó còn thuộc về tất cả công dân! Cậu nhìn cậu đi, có khác gì bọn thanh niên ất ơ, còn ra thể thống gì nữa!"

Lục Tất Hành buông tay: "Nhưng cháu vốn là một thanh niên ất ơ mà, Tổng trưởng, sao giờ ngài mới ý thức được vấn đề này?"

Tổng trưởng Edward á khẩu suýt ngã ngửa, quyết định đi tìm Độc Nhãn Ưng ba của thanh niên nói chuyện, ông cụ nổi giận đùng đùng mở cửa sổ trạm liên lạc, vừa vặn chạm mặt đám nhà lầu màu sắc độc đáo đằng xa.

Nếu không phải chính Tổng trưởng cũng nghèo rớt mồng tơi, thật sự muốn phát ít tiền cho Độc Nhãn Ưng, để lão đó tiền nào việc nấy đi chữa mắt đi.

Lâm Tĩnh Hằng khóe mắt hơi cong lên, quay người đi đến hướng sở chỉ huy, nhưng bị Lục Tất Hành đuổi theo kéo khuỷu tay lại.

Lâm Tĩnh Hằng: "Làm gì thế?"

Lục Tất Hành trịnh trọng nói: "Anh đã đồng ý với em."

"Đồng ý cậu cái gì, xích chó?"

Lục Tất Hành không nói lời gì túm hắn đi một hướng khác, vòng qua trạm cơ giáp, phía sau không biết từ khi nào đã xây đường cho xe cơ giáp.

Xe cơ giáp là "vua mặt đất", chạy sát đất, tốc độ có thể vượt qua tốc độ âm thanh, trước kia từ Ngân Hà Thành đến căn cứ là một vùng đất hoang không một bóng người, họ lái xe cơ giáp ra ngoài dạo cũng đành, bây giờ xung quanh trải qua nghỉ ngơi khôi phục từng chút một, thành phố đã khá ra dáng, đương nhiên không thể lái vũ khí giết người này nghênh ngang khắp nơi, trong tình huống không phải chiến tranh khẩn cấp, xe cơ giáp cần đường ray đóng kín chuyên dụng.

Lâm Tĩnh Hằng: "Đây là cái gì?"

"Xe riêng." Lục Tất Hành nói, "Nhân viên phi võ trang làm việc trong căn cứ tan tầm phải về nhà, thành viên của tân chính phủ Ngân Hà Thành thường xuyên phải chạy qua lại giữa căn cứ với chính phủ, vậy nên bọn em đã quy hoạch một tuyến xe riêng, nào, lên đây."

Nói đoạn cậu kéo tay Lâm Tĩnh Hằng đặt trên thiết bị cảm ứng vân tay, lưu thông tin danh tính hắn trên sân ga nhỏ, một chiếc xe cơ giáp lập tức từ dưới đất trồi lên, tự động mở cửa.

"Đường ray này đi thẳng đến nội thành Ngân Hà Thành, chạy trên đường ray so với chạy ngoài đồng hoang còn nhanh hơn một chút, tới trạm cuối ngắn nhất chỉ cần mười hai phút sáu giây," Lục Tất Hành nói, "Nhưng chúng ta hôm nay không đến khu nội thành."

Cậu dứt lời, xe cơ giáp thong thả khởi động, một phút sau tăng tốc lên tối đa, sau đó chậm rãi giảm đến dừng, vừa vặn theo đường ray đậu trên một sân ga khác.

Lục Tất Hành: “Đi theo em.”

Ngoài sân ga xe cơ giáp là một khu nhà ở, thấp chỉ là nhà trệt, hơi cao thì có hai ba tầng, giữa các tòa nhà đường phố ngay ngắn, đều là đường đi bộ, cấm xe chạy bằng động cơ vào, trong luống hoa hai bên đã trồng đầy thực vật trang trí, sáng rực chuẩn bị nở rộ.

Cổng khu dân cư này có tấm bảng khắc bằng đá, viết: khu cư trú căn cứ quân sự Ngân Hà Thành.

“Khu này không phải ba em thiết kế.” Lục Tất Hành nói, “Đây là khu cư trú của căn cứ quân sự đầu tiên, mai kia nếu trú quân của tổng bộ Ngân Hà Thành tăng thêm, chúng ta còn cần xây nhiều hơn. Từ đây đến sân ga cơ giáp của căn cứ, xe cơ giáp chỉ cần một phút năm mươi sáu giây, xấp xỉ thời gian anh đi từ sở chỉ huy qua.”

Lâm Tĩnh Hằng: “Một phút năm mươi sáu giây? Tôi đâu có què.”

Lục Tất Hành bất đắc dĩ dừng bước, quay đầu nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Lâm Tĩnh Hằng, vẫy tay ra hiệu cho hắn ghé tai tới, sau đó tiến đến kề tai nói nhỏ: “Anh còn mặt nặng mày nhẹ như vậy, em sẽ sàm sỡ anh ngay trên đường đấy.”

Lâm Tĩnh Hằng lạnh tanh nhìn cậu một cái – cậu dám.

Lục Tất Hành: “… Không dám, nếu không thì anh sàm sỡ em đi.”

Lâm Tĩnh Hằng đẩy mặt cậu ra, Lục Tất Hành liền dịu giọng lại, dùng lý lẽ nói với hắn: “Kỹ sư giỏi nhất, đều phải tiếp xúc tin tức trực tiếp từ khoảng cách gần, cứ qua một lần truyền đạt, lượng thông tin và tính chính xác chân thật sẽ giảm bớt, Bạch Ngân Đệ Tam Vệ của anh trước kia không cần tự mình ra tiền tuyến à?”

Lâm Tĩnh Hằng không lung lay: “Bạch Ngân Đệ Tam Vệ thu nạp cậu từ khi nào?”

Lục Tất Hành cảm thấy người này quá vô lý, luôn chuyển dời trọng điểm, tráo đổi khái niệm, vì thế không đáp được gì, đành phải nâng cằm hắn lên mà hôn má hắn một cái.

“Tránh ra, bớt dùng trò này đi.” Lâm Tĩnh Hằng ngửa ra sau, “Tại sao cậu không nói với tôi tiếng nào, tự ý ra tiền tuyến?”

Lục Tất Hành giả ngu: “Cái gì? Lúc ấy vệ đội trưởng Turan khẩn cấp gọi đội sửa chữa công trình, không báo với anh à… Ôi đừng đừng đừng, làm gì mà nhíu mày như thế? Em cũng lo lắng cho anh, nếu em không thể tự mình biết được tiền tuyến thiếu cái gì, làm sao giải quyết vấn đề, làm sao chi viện kịp thời cho các anh khi chiến tranh nổ ra, làm sao bảo vệ anh được?”

Lâm Tĩnh Hằng giống như bị cậu đâm vào tim một phát, nhất thời không nói nên lời.

"Chúng ta về sau có việc gì cứ nói thẳng ra, lúc tức giận em có động chút là chiến tranh lạnh như anh không? Anh không cảm thấy mình rất vô lý à?"

Lâm Tĩnh Hằng mặt không biểu cảm gật đầu: "Cảm thấy, vậy thì thế nào, cậu mới biết tôi ngày đầu à?"

Nói xong, hắn nắm cổ áo Lục Tất Hành, như dời một cây cột lớn vướng víu, xách cậu đặt qua một bên, tiếp tục men con đường nhỏ đi về phía trước.

Lục Tất Hành liếc thấy vành tai ửng đỏ của hắn, cố nén không cười: "Này, anh có biết là tòa nhà nào không? Sao giống như anh biết đường vậy… Được rồi, anh quả thật biết."

Lâm Tĩnh Hằng mặc dù lần đầu tiên đến đây nhưng không lạc đường, bởi vì từ rất xa đã nhìn thấy tòa nhà tận cùng bên trong tạo hình kỳ quỷ, hai robot nhảy múa bằng sắt lá đứng hai bên cổng một trái một phải như hai con sư tử đá, robot hình dạng xấu xí, không biết là Lục Tất Hành dùng lon ghép lại hay là thế nào, toàn thân có khí chất hip-hop đầu chó sắp rớt.

Mà trên đầu robot còn có một tấm bảng gỗ hoa bất tử viền quanh, viết: nhà Lâm tướng quân và kỹ sư 001.

Năng lực chiến tranh lạnh kéo dài như sắt đá của Lâm tướng quân, giờ phút này đột nhiên tan tành, hai robot nhảy múa lắc đầu vẫy đuôi xoay điệu Samba trước mặt hắn, tay cầm tay cúi người, sau đó robot bên trái hái đóa hoa nhỏ trong bụi cây, đặt vào lòng bàn tay sắt lá, đưa đến trước mặt Lâm Tĩnh Hằng, robot bên phải khách khí tháo đầu xuống, "tháo đầu chào hỏi" hắn, trong ngực phát ra ghi âm của Lục Tất Hành: "Chào mừng về nhà."

Lục Tất Hành từ phía sau hắn dán tới, mặt dày mày dạn nói: "Em đã bảo người ta dọn hết đồ của anh đến đây, anh đã đồng ý đến ở với em rồi."

Khuôn mặt đanh lại của Lâm Tĩnh Hằng rốt cuộc trở nên dịu dàng, hắn thở dài bất đắc dĩ.

Lục Tất Hành nhìn sắc mặt hắn, lập tức được đằng chân lân đằng đầu, huýt sáo một tiếng, hai robot nhảy múa nghe tiếng mà hành động… Không ngờ lần này hơi quá, một con sức tay hơi mạnh, lôi cánh tay không rắn chắc lắm của bạn nhảy ra, ngực robot nhảy múa cụt tay tóe lửa, nó chập mạch ngay tại chỗ, biến thành một cái máy đọc lại, bắt đầu không ngừng phát đi phát lại "chào mừng về nhà", Lục Tất Hành vội vàng lao tới lôi "thuộc hạ" mất mặt đi sửa.

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Kỹ sư số 001 rất đáng tin cậy, số cơ giáp từng qua tay cậu sửa chữa có ổn không?

“Cổng nối quản gia điện tử gia dụng em cũng chuẩn bị sẵn rồi, Trạm Lư vào là có thể tự động kết nối… Đúng rồi, Trạm Lư đâu?”

“Trên cơ giáp,” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Tôi đưa cậu về rồi lập tức đi ngay, cần phải đi tiếp xúc với An Crewe một chút, cứ cảm thấy ông ta… Ưm.”

Hắn còn chưa dứt lời, đã bị Lục Tất Hành lao tới xô lên sofa.

Lâm Tĩnh Hằng vô thức đưa tay bảo vệ cậu, lảo đảo nửa bước rơi vào sofa, sofa làm từ một loại vật liệu biến hình, độ cứng mềm có thể tùy thời thay đổi theo tư thế ngồi của chủ nhân – nếu người ngồi ở trên ngồi nghiêm chỉnh, sofa sẽ trở nên bằng phẳng rắn chắc, nếu có người nằm bên trên lăn lộn, nó sẽ lập tức mềm mại dễ thay đổi hình dạng như giường nước, có thể bao vây kín kẽ người ta, lõm vào trong đó.

Lục Tất Hành: “Anh nói anh sẽ lập tức đi làm gì?”

Lâm Tĩnh Hằng trả lời bằng ý chí sắt thép: “Đến khu giao chiến, tôi cần sắp xếp trạm gác cảnh giới.”

Lục Tất Hành hơi nheo mắt, liếm môi một chút, cậu cúi xuống nhẹ nhàng ngậm một lọn tóc che trước mắt, hất qua một bên, hơi thở như có như không phả xuống, gợi lên cảm giác quen thuộc lại xa lạ. Lục Tất Hành: “Lặp lại lần nữa, anh sẽ lập tức đi làm gì?”

Lâm Tĩnh Hằng: “Đừng nghịch, tôi còn phải…”

Hắn vừa mở miệng, Lục Tất Hành đột nhiên sán tới, liếm nhẹ kẽ môi hắn, Lâm Tĩnh Hằng vô thức nín thở, cảm thấy cậu giống như mang theo độc tố thần kinh nào đó, đâm vào theo đôi môi nhạy cảm, thoáng chốc lan tràn trên mạng thần kinh, trong khoảnh khắc khiến tay chân hắn tê liệt.

Lục Tất Hành cười xấu xa nhìn hắn: “Làm ơn đi tiên sinh, có thể bố thí một đêm trong nhật trình bận rộn của anh cho em không? Trên bản chẩn đoán của khoang y tế nói, em thiếu Vitamin Lâm Tĩnh Hằng nghiêm trọng, còn không kịp thời bổ sung, là sẽ nguy hiểm đến tính mạng đó.”

Lâm tướng quân sống đến ngần này tuổi mà chưa gặp chiêu này bao giờ, còn chưa kịp tổ chức phòng ngự hữu hiệu, đã binh bại như núi lở.

Hắn sâu sắc cảm thấy Thiên Hà Số 8 cần đưa ra một bộ điều lệ quản lý cấm làm nũng phi pháp.

Chiến hỏa ở biên giới Thiên Hà Số 8 tạm thời kết thúc, bóng đêm của Ngân Hà Thành dịu dàng yên tĩnh. Mọi người hoạt động trên quảng trường sau giờ tan tầm dần dần tan đi, những người buôn bán nhỏ ven phố cũng vừa trò chuyện vừa dọn quán về nhà, bức tượng Lục Tín lẳng lặng nhìn theo họ, dưới chân ông có một loạt hoa, do vài ngày trước mọi người tưởng niệm đồng bào chết trên sao Bạch Lộ để lại, đôi mắt chăm chú nhìn hướng mặt trời thứ tám mỗi ngày mọc lên.

Ba ngày sau, Lâm Tĩnh Hằng ký tên trên bản kế hoạch quản lý trạm gác chiến khu vừa mới xác định, còn chưa kịp đi thăm dò An Crewe, An Crewe đã chủ động từ Thiên Hà Số 7 ném đến cành ô liu –

"Tướng quân, họ gửi yêu cầu liên lạc viễn trình, hi vọng có thể nối vào mạng nội bộ Thiên Hà Số 8, thành lập liên hệ với chúng ta. Quân trung ương Thiên Hà Số 7 còn chính thức gửi thư tín hữu hảo."

Lâm Tĩnh Hằng hơi nhích lông mày.

113. Quyển 4 - Chương 113

Lần này trong thư tín trao đổi chính thức của phía chính phủ hai thiên hà, quân trung ương Thiên Hà Số 7 do An Crewe dẫn đầu hạ tư thái rất thấp, đầu tiên trịnh trọng xin lỗi vì hành vi chặn đường lần trước, sau đó rất cẩn thận giải thích nguyên nhân, tiền căn hậu quả các sự tình từ hải tặc Quân Đoàn Quang Vinh lọt ra chứng cứ Lâm Tĩnh Hằng ở Thiên Hà Số 8, đến liên minh nghi ngờ hắn không từ mà biệt là có hiềm nghi cấu kết với hải tặc, tất cả đều nói hết sức rõ ràng.

"An Crewe nói, quân trung ương Thiên Hà Số 7 bọn họ chỉ phụng lệnh làm việc, lúc chặn đường cũng không biết hải tặc Hiệp hội chống Utopia đang tới gần, suýt nữa tạo thành hậu quả nghiêm trọng." Lâm Tĩnh Hằng đưa tay lướt trang trong thiết bị đọc, nói với Tổng trưởng Edward, "Họ muốn đưa ra một số bồi thường."

Tổng trưởng mới xem xong báo cáo tài chính hàng tháng của chính phủ, bị khoản chi quân phí khổng lồ chọc đau xương đuôi, đang đứng ngồi không yên, lúc này nghe thấy hai chữ "bồi thường", ông già người nghèo chí đoản, lập tức trợn mắt: "Bồi thường cái gì?"

Lục Tất Hành làm chủ tịch ủy ban đặc biệt bên cạnh vội vàng ho mạnh một tiếng, ý bảo Tổng trưởng chú ý tố chất cá nhân.

Tổng trưởng Edward định thần lại, khó khăn vận chuyển bộ não nghèo đến rỉ sét: "Việc này… Ông ta nói như vậy, cũng không nhất định là viện cớ, lúc ấy quân trung ương tuy là chặn đường, nhưng quả thật không ra tay, hơn nữa sau khi rút quân phát hiện có hải tặc Hiệp hội chống Utopia tới gần Thiên Hà Số 8, còn cố ý vòng về đá đít chúng – đúng rồi, bọn họ không nói… Đã là phụng lệnh liên minh, tại sao lại đột nhiên lui binh?"

"Có nói, An Crewe bảo rằng, lúc ấy lão một lòng chỉ muốn đánh đuổi Hiệp hội chống Utopia khỏi Thiên Hà Số 7, vốn không định để ý mấy mệnh lệnh vớ vẩn của liên minh, cho nên chỉ làm ra vẻ vậy thôi." Lâm Tĩnh Hằng ngữ khí nhàn nhạt nói, "Mà đương khi lão đóng vai chướng ngại vật, Diệp Reeve người phụ trách cứ điểm Chim Ruồi của liên minh bất ngờ tự sát, đồng thời để lộ bằng chứng quản ủy hội Vườn Địa Đàng hãm hại tướng quân Lục Tín, bao gồm một loạt chứng cứ họ ngụy tạo, cùng với phi pháp thông qua Vườn Địa Đàng tiến hành kích thích nhẹ đối với người dân, dẫn dắt khuynh hướng ý kiến của dư luận và bồi thẩm đoàn toàn dân, quân trung ương các nơi phần lớn là cựu bộ của Lục Tín, lập tức tuyên bố thoát ly liên minh, An Crewe vui mừng cùng chung tiến thoái với các chiến hữu cũ, cho nên liền lui binh."

Lâm Tĩnh Hằng nói xong, phát hiện tất cả những người cao tuổi trong phòng họp đều ngơ ngác nhìn hắn.

Tổng trưởng Edward sửng sốt một lúc lâu, thì thào: "Tức là… không phải họ xử oan cho ông ấy, mà là cố ý vu oan hãm hại… Tại sao? Ông ấy có tội lỗi tày đình gì, làm sao mà khiến người khác không tha thứ được?"

Độc Nhãn Ưng đập bàn, đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài.

Ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng hơi chúi xuống, tựa hồ đang chăm chú nhìn chéo áo Độc Nhãn Ưng bay lên, lại tựa hồ chẳng nhìn gì cả.

Hắn không trả lời, trầm mặc giây lát cùng mọi người, rồi hắn mới cụp mí mắt, không để cảm xúc lộ ra mà nói: "Ngại thật, những chuyện chó má này của liên minh để mọi người chê cười rồi."

Lục Tất Hành là người duy nhất trong số này vừa nói chuyện được, vừa trẻ tuổi chưa tiếp xúc với Lục Tín, thấy mọi người đều không nằm trong trạng thái, cậu vội vàng sắp xếp sơ qua mạch suy nghĩ: "Trước khi thu thập được nhiều tin tức hơn, chỉ xét những lời này, em cảm thấy thuyết phục. Vậy An tướng quân này muốn cái gì đây?"

"Xét trên địa lý, liên hệ giữa Thiên Hà Số 7 và 8 còn chặt chẽ hơn Thiên Hà 6 và 7 một chút, vả lại tới gần phương hướng Thiên Hà Số 6 là địa bàn của Hiệp hội chống Utopia, An Crewe ít nhiều lực bất tòng tâm. Liên minh hiện tại chia năm xẻ bảy, khắp nơi đều đang hỗn chiến, lão thân thiện với chúng ta, là muốn tìm kiếm đồng minh." Lâm Tĩnh Hằng nói, "Bao gồm nhưng không giới hạn trong nối liền mạng nội bộ Thiên Hà Số 7 và 8, thông tuyến đường song phương, ký kết hiệp nghị hỗ trợ quân sự, khôi phục mậu dịch vân vân, để bày tỏ thành ý, lão còn nói, lão biết Thiên Hà Số 8 cuộc sống khó khăn, sẵn lòng chi viện vật tư cho chúng ta."

Lục Tất Hành hồ nghi hỏi: "Tốt như vậy, giúp đỡ người nghèo à?"

"Không phải, lão nói lão có thể tặng một số thiết bị y tế, thay cho lời xin lỗi vì đã cản đường, nhưng nếu còn muốn thứ khác, thì phải tính là khoản vay giữa hai thiên hà, có lãi, điều khoản cụ thể có thể để đến lúc đó thương lượng, nhưng phải nói rõ trước, thời chiến lãi suất không thể quá thấp, Thiên Hà Số 8 sau khi khôi phục sản xuất sẽ trả từ từ. Đương nhiên, vật tư chỉ có dân dụng, đồ quân dụng không cho."

Lục Tất Hành chậm rãi gật đầu.

"Không thấp" trong ngôn ngữ ngoại giao cũng tương tự với vay nặng lãi, nhưng thời kỳ thế này, muốn cho vay nặng lãi cũng chẳng quá đáng. Điều kiện An Crewe đưa ra có thể nói là hợp tình hợp lý, nói rõ họ muốn gì, nêu giá công khai, khá là "mất lòng trước được lòng sau", đồng thời, lão lại khéo léo biểu đạt sự tín nhiệm đối với Lâm Tĩnh Hằng và Thiên Hà Số 8 – nếu "chính phủ" Thiên Hà Số 8 này hai ba ngày đã giải tán, thế "lãi suất cao" hay "lãi suất thấp" đều là vô nghĩa.

Không thể bắt bẻ được.

"Nghe rất thật, có vẻ đáng tin hơn cơm trưa miễn phí," Lục Tất Hành hỏi Lâm Tĩnh Hằng, "Anh nghĩ như thế nào?"

Lâm Tĩnh Hằng nhìn cậu một cái.

Lúc này Lục Tất Hành mới ngộ ra, mình đã hỏi một câu dư thừa – Lâm tướng quân bây giờ đã từ vai "kiếm tiền nuôi gia đình" của Thiên Hà Số 8, biến thành một vị nhà giàu phá của.

Mới đầu đi ăn cướp là kiếm tiền, sau đó theo chiến cục ngày càng hỗn loạn, chiến tranh ngày càng thảm thiết, "lấy chiến nuôi chiến" không ổn nữa. Thiên Hà Số 8 chỉ có thể loạng choạng phát triển ngành công nghiệp quân sự tự sản xuất tự sử dụng, mà công nghiệp quân sự như một hố đen nuốt tiền, số tân binh không ngừng kéo đến và trong một lúc chưa huấn luyện được càng tốn rất nhiều chi phí.

Là một kẻ "nhà giàu phá của", biết được nguồn thu nhập có thể, Lâm Tĩnh Hằng không trực tiếp lao đến, đã nói rất rõ thái độ của hắn.

Tổng trưởng thò đầu hỏi: "Lâm tướng quân hình như không tin thành ý của An Crewe lắm, có phải vì nhân phẩm người này có vấn đề gì hay không?"

"Khó mà nói, An Crewe người này ta tiếp xúc không nhiều, không hiểu rõ lắm, lão bị điều đi từ rất sớm, sau đó lại trực tiếp tới quân trung ương Thiên Hà Số 7, nhiều năm qua chưa từng gây sự, không gây ra chuyện gì, cũng không có công tích gì, ấn tượng duy nhất của ta đối với lão chính là quan hệ với mọi người không tệ, chuyện này chủ yếu xem ý Tổng trưởng." Lâm Tĩnh Hằng dừng một chút, lại tiếp, "Nhưng ta quen dùng ác ý phỏng đoán người khác hơn, nên có hai việc cần nói ra cho các vị tham khảo -"

"Thứ nhất, lúc An Crewe chặn đường, tình hình khẩn cấp, chúng ta từng nhiều lần cố gắng thành lập liên hệ với lão, đối phương toàn bộ không đếm xỉa; thứ hai, nếu những chuyện lão nói đều là thật, thế chúng ta không khỏi quá may mắn rồi, ta thật sự chưa có kinh nghiệm gì đối với thứ gọi là 'may mắn' này."

Tại Thiên Hà Số 8, đâu chỉ mình hắn chưa có kinh nghiệm "may mắn"? Vật họp theo loài, mỗi một vị ở đây đều là người xui xẻo có thâm niên, mọi người cùng nhau vây xem cái bánh to treo lủng lẳng trên trời chực rơi, không đợi há miệng đón, lại bị Lâm Tĩnh Hằng hắt một chậu nước lạnh vào mặt, vừa thèm nhỏ dãi vừa phập phồng lo sợ, hết sức khó chịu, đành phải lũ lượt ủ rũ tan họp.

Lục Tất Hành nhân lúc xung quanh không có ai, thoáng cái chạy tới bên cạnh Lâm Tĩnh Hằng, mó tay mó chân mà bóp chân đấm lưng cho hắn: "Tướng quân chạy qua chạy lại giữa chiến khu và sao thủ đô, vất vả rồi."

Lâm Tĩnh Hằng còn đang suy nghĩ chuyện Lục Tín, nghĩ nếu ông biết mình chết hơn ba mươi năm mới được giải oan, hơn nữa mang đến kết quả như thế, trong lòng chẳng biết sẽ có cảm giác gì, nhìn thấy Lục Tất Hành, ánh mắt hắn mới hơi dịu đi, giơ tay lướt qua tóc trên thái dương cậu thanh niên ấy, lại dùng mu bàn tay cọ cọ khóe mắt cậu… Nhưng năm giây sau, chút dịu dàng này liền tan tành, Lâm Tĩnh Hằng tóm tay Lục Tất Hành: "Sờ chỗ nào đó?"

Lục Tất Hành thuận thế nắm lòng bàn tay hắn: "Tướng quân, đừng nhọc lòng như vậy nữa, trang bị nổ điểm nhảy vũ trụ không phải đã lắp đặt xong hết rồi à? Trang bị nổ mới lần này có thể khống chế viễn trình, không cần tự mình chạy tới bắn đạn đạo, lỡ như An Crewe không có ý tốt, chúng ta sẽ cách ông ta một Sở hà Hán giới. Đến lúc ấy anh sẽ hoàn toàn là của em…"

Lâm Tĩnh Hằng nhìn cậu một cái.

Lục Tất Hành mặt không đổi sắc sửa lại: "… Người của Thiên Hà Số 8 bọn em, mắc nợ không trả, quay đầu bỏ chạy, kích thích quá."

Lâm Tĩnh Hằng nghe con ruột của Lục Tín suốt ngày mong cắt đứt quan hệ với xã hội loài người, còn mật mưu lừa cựu bộ của ông, tính toán quỵt nợ, tâm trạng quả thật một lời khó nói hết.

Làm cha mẹ sao không yêu cầu chứng chỉ tư cách? Để những người này nhắm mắt đẻ bừa, đẻ ra thể loại nào cũng mặc kệ.

"Thầy Lục, đây là lời mà người làm gương tốt nên nói à?"

Thầy Lục buông tay: "Luyến tiếc con trẻ không bắt được sói, luyến tiếc bản thân không bắt được lưu manh."

Lưu manh bị bắt nới lỏng cổ áo sơ mi, nói: "Cút."

Thiên Hà Số 8 chậm chạp không đưa ra câu trả lời rõ ràng, vài ngày sau, An Crewe lại lần nữa lên tiếng, muốn đích thân đến thăm sao Khải Minh của Thiên Hà Số 8.

Lâm Tĩnh Hằng rất lịch sự đáp lại ông ta, chào mừng làm khách, nhưng cơ giáp quân dụng tuyệt đối không thể lái vào Thiên Hà Số 8, trên tàu vũ trụ không thể có võ trang, bao gồm súng lục, nhân viên hộ vệ không thể hơn mười người, sau khi đáp xuống sao Khải Minh, tất cả phải bị kiểm tra an ninh.

An Crewe nhận được câu trả lời không thân thiện này, lập tức giở mặt từ xa, tự mình nhảy qua người phát ngôn bên phía chính phủ Thiên Hà Số 7, nói mình sẽ cởi trần đi gặp, trước khi đến nhất định tắm rửa cạo lông, để tránh lông ngực quá dài chọc mù mắt chó yểu điệu của Lâm thiếu gia – có điều phát ngôn thiếu văn minh này vài phút sau đã bị phía Thiên Hà Số 7 rút về, quân trung ương Thiên Hà Số 7 bày tỏ, họ sẽ tuân thủ nghiêm ngặt yêu cầu của hàng xóm, chờ mong gặp gỡ tại sao Khải Minh.

Thời kỳ đặc thù, không nhiều lễ nghi rườm rà, bốn ngày sau, An Crewe quả nhiên thực sự rất ngông nghênh đến một mình, ngay cả mười hộ vệ cũng không dẫn theo, chỉ dẫn hai thư ký phụ trách công tác văn thư và sinh hoạt thường ngày.

Bản thân An Crewe tuy rằng nói chuyện tục tĩu, hết sức thô lỗ, nhưng làm việc trong lỗ mãng có cẩn thận, rất chú trọng, ông ta tới Thiên Hà Số 8, trực tiếp dừng tàu vũ trụ ở bên ngoài, giao nhận vật tư y tế mang

đến với quân tự vệ Thiên Hà Số 8, sau đó chủ động đề xuất muốn Tổng trưởng cho mượn xe riêng. Sau khi tiến vào Thiên Hà Số 8, ông ta cũng không đến thẳng tân đô sao Khải Minh, mà nán lại sao Cayley nửa ngày trước, mặc quần áo cách ly, đặt một bó hoa trên đất đai cháy sém của sao thủ đô Thiên Hà Số 8 ngày xưa để tưởng niệm, bấy giờ mới theo Tổng trưởng Edward trở về Ngân Hà Thành.

Tổng trưởng năm xưa ở quốc hội liên minh đã chịu đủ đám chính khách giả dối, khó được nhìn thấy một An Crewe tương đối phóng khoáng, trò chuyện rất vui vẻ, họp hành suốt một ngày, Tổng trưởng rất thích tích cách có gì nói đó của An Crewe, sắp coi ông ta là bạn luôn rồi, nếu không phải Lâm Tĩnh Hằng mặt lạnh ở kế bên, suýt nữa đã nhận lời đi thăm đáp lễ ngay tại đó.

Đoàn người hiệu suất rất cao hoàn thành cò kè mặc cả, do An Crewe và Tổng trưởng Edward lần lượt đại diện cho Thiên Hà Số 7 và 8, ký kết hiệp nghị hỗ trợ quân sự cùng hiệp nghị vay mượn số vật tư đầu tiên, giao hẹn song phương mỗi bên phái một đội hộ vệ, xây trạm bổ sung vũ trụ ở nơi giao giới hai thiên hà, nối liền tuyến đường giữa Thiên Hà Số 7 và 8.

Sau đó Tổng trưởng sắp xếp cho An Crewe tham quan Ngân Hà Thành, cứ thế đi lên quảng trường.

An Crewe nhìn bức tượng đá đồ sộ của Lục Tín, giống như hơi ngây người ra, ông ta dụi mắt, miễn cưỡng giữ nguyên nụ cười mỉm, có chút lộn xộn mà nói với Tổng trưởng Edward: "Votaw ban đầu cũng có một bức, sau đó tượng đá bị bọn họ bỏ đi… đây… đây là thượng tướng Lục Tín sao? Tôi không nhận nhầm chứ?"

Tổng trưởng vỗ vai ông ta.

An Crewe gật đầu, hai gò má căng lên, như là cắn chặt răng, năm lần bảy lượt mở miệng muốn nói gì đó, lại đều mím về trong môi, ông ta cúi xuống ngẩng lên mấy lần, giống như không biết nên đối mặt với thủ trưởng cũ như thế nào, vành mắt từ từ đỏ lên, tia máu làm mờ mắt, An Crewe đứng im dưới tượng đá, cả năm phút không nói nên lời.

Tất cả những người từng đi theo Lục Tín tham gia cuộc kháng chiến của Thiên Hà Số 8 đều im lặng đứng trang nghiêm cùng ông ta.

Độc Nhãn Ưng tự dưng cay cay vành mắt, không thể nhịn được đi sang một bên, châm một điếu thuốc giấu mình vào trong đó, quay đầu lại nhìn thấy Lâm Tĩnh Hằng mặt không biểu cảm đứng kế bên, Trạm Lư hình người như một vệ binh bình thường đi theo hắn – do ghét nhau với An Crewe mà lúc giao nhận vật tư ở biên giới Thiên Hà Số 7 và 8 Lâm Tĩnh Hằng đã choảng nhau một trận, bởi vậy hắn không hề tham gia tiếp đãi, chỉ dẫn đội hộ vệ của Tổng trưởng đi theo không xa không gần, thường xuyên đề phòng An Crewe có mưu đồ xấu.

Độc Nhãn Ưng nói: "Chúng ta còn chưa nổ điểm nhảy vũ trụ, dù sao cũng phải giao lưu với bên ngoài, quân trung ương Thiên Hà Số 7 dẫu gì cũng tốt hơn hải tặc và chó săn liên minh chứ."

Lâm Tĩnh Hằng: "Bằng không lão còn có thể sống sót đứng ở đây à?"

Độc Nhãn Ưng hơi bất đắc dĩ: "Tao nói, có phải mấy năm nay mày đóng vai mặt đen quen rồi nên đóng khung vai diễn luôn không?"

Lâm Tĩnh Hằng thả lỏng tư thế đứng, khoanh tay trước ngực, dựa vào bức tường của ngõ nhỏ vòng ngoài quảng trường, nói khẽ: "Dù sao cũng phải có người hắt nước lạnh, và dù sao cũng phải có người phụ trách lòng dạ tiểu nhân. Vả lại hai nghi ngờ hôm đó tôi đưa ra trong cuộc họp, đối phương còn chưa có giải thích hợp lý – Trạm Lư, gửi một tin nhắn đến thiết bị đầu cuối cá nhân của Tổng trưởng, bảo ông ta thừa cơ đề cập với An Crewe, cứ nói chúng ta muốn xem nguyên bộ tiết lộ ra sau khi Diệp Reeve tự sát có những gì, không nghe bản thuật lại… Hoặc lão ta không phải muốn nối mạng Thiên Hà Số 7 và 8 sao, bảo lão giao ra một mật khẩu thông tin viễn trình liên hệ với thiên hà khác trước đi."

Độc Nhãn Ưng đột nhiên hỏi: "Thằng ranh con Lục Tất Hành kia đâu?"

"Thay Tổng trưởng đi tuần tra vệ tinh bố trí di dân rồi."

Độc Nhãn Ưng nheo mắt nhìn tấm lưng còng của An Crewe, thấp giọng nói: "Mỗi người đều biết tượng Lục Tín đối với mình có ý nghĩa gì, chỉ có nó không biết."

"Tôi đang muốn nói chuyện này với ông đây," Lâm Tĩnh Hằng thản nhiên quét ánh mắt qua xung quanh, xác nhận quanh đây không có người ngoài, hắn mới mập mờ nói, "Trạm Lư, văn kiện mã hóa số '081', chính là kết quả quét não bộ cậu ấy…"

Độc Nhãn Ưng ý thức được hắn đang nói gì, bỗng chốc quay đầu nhìn hắn.

Lâm Tĩnh Hằng: "Nghiền nát đi."

Trạm Lư hỏi: "Tiên sinh, sau khi nghiền nát văn kiện tương quan, tôi sẽ không nhớ mình từng quét…"

Lâm Tĩnh Hằng cắt ngang: "Ừ, nghiền nát đi."

Hắn dứt lời, trong con mắt thoạt nhìn không khác gì người thật của Trạm Lư, đồng tử đột nhiên khuếch tán, lộ ra màu nền chất vô cơ, vô số mã phức tạp lóe qua.

Độc Nhãn Ưng giật mình nhìn hắn.

"Ông anh, kể từ bây giờ, chuyện này ông biết, tôi biết, không được vào tai người thứ ba nữa." Lâm Tĩnh Hằng hạ giọng rất thấp.

Độc Nhãn Ưng nhìn An Crewe, lại nhìn hắn: "Mày không tin được…"

Lâm Tĩnh Hằng chậm rãi lắc đầu: "Mấy ngày nay tôi vẫn suy nghĩ một việc."

"Việc gì?"

"Khi tôi đi tra xét tuyến đường ngầm Thiên Hà Số 8 thông đến vực ngoại, tại vành đai tiểu hành tinh đã tìm được một điểm nhảy vũ trụ phi pháp năm xưa Lục Tín để lại, tên là 'Kinh Hỉ', điểm nhảy vũ trụ này trong tài liệu phía chính phủ nội bộ liên minh… thậm chí trên Trạm Lư, đều không ghi lại gì." Lâm Tĩnh Hằng nói khẽ, "Lúc thập đại danh kiếm được thiết kế ra, trị số tới hạn tinh thần cực cao, ít ai có thể kết hợp, Trạm Lư luôn là cho ông ấy dùng, đến sau khi ông ấy thăng lên thượng tướng, Trạm Lư qua đổi mới nâng cấp đã thêm khóa gien của ông ấy trở thành cơ giáp riêng… Ai đã xóa bộ nhớ của Trạm Lư? Nếu là ông ấy tự mình xóa, tại sao, ông ấy đang đề phòng ai?"

Bộ não Độc Nhãn Ưng nhất thời không theo kịp, tàn thuốc rơi xuống quên búng.

"Tôi có thể cảm giác được, trước khi xảy ra chuyện Lục Tín đã mất đi tín nhiệm với rất nhiều người." Ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng nặng nề nhìn An Crewe một cái, họ đã tế bái xong bức tượng tinh thần chung trên quảng trường, đoàn người cảm xúc giảm sút, đang định quay về tòa nhà hành chính của chính phủ, Lâm Tĩnh Hằng búng tay ra hiệu cho Trạm Lư đi theo, "Tôi cũng không tin ai, hợp tác thì có thể, nhưng phải giữ cảnh giác – Ông anh ạ, trừ phi một người chết rồi, không thể có định luận đóng nắp quan tài."

Độc Nhãn Ưng hơi rùng mình, không nói ra lời.

An Crewe ký xong hiệp nghị, tối hôm ấy liền nhận được thông báo khẩn cấp của Thiên Hà Số 7, biết Hiệp hội chống Utopia chiếm đóng ở Thiên Hà Số 7 lại có dị động, cơm tối cũng chưa kịp ăn đã chào từ biệt trở về chủ trì công việc phòng ngự.

Lâm Tĩnh Hằng cho Turan hộ tống ông ta tới giao giới hai thiên hà, bàn giao An Crewe cho lính của chính ông ta, chờ họ rời khỏi tầm nhìn mới trở về phục mệnh.

An Crewe ném đống hiệp ước giữa các thiên hà cho thư ký đi chỉnh sửa, nói rằng mình phải nghỉ ngơi, cho mọi người lui đi hết.

Theo mật khẩu đặc thù, lão kết nối vào thông tin viễn trình thông đến cứ điểm Thành Thiên Sứ.

"Thiên Hà Số 8 đã hoàn thành cuộc đại di dân, nhìn từ trên phân bố phòng ngự trạm gác ven đường, ta đoán họ đã lắp trang bị nổ trên điểm nhảy vũ trụ vòng ngoài. Lâm Tĩnh Hằng người này cẩn thận đa nghi, không thể cho hắn có cơ hội đóng kín Thiên Hà Số 8. Thư ký trưởng Vương, lần này sợ rằng không bỏ ít vốn gốc thì không được, các ông có thể cho ta cái gì? Ta không cần lời hứa suông."

114. Quyển 4 - Chương 114

Có sự nỗ lực của chính phủ hai thiên hà, tuyến đường giữa Thiên Hà Số 7 và 8 nhanh chóng khơi thông hoàn tất. Tiếp đó, song phương lấy một điểm nhảy vũ trụ làm ranh giới, phái binh trú thủ trong địa bàn của mình, Thiên Hà Số 7 chuẩn bị rất nhanh vật tư đồng ý cho vay, không hề ra vẻ chủ nợ. An Crewe vừa mới đi thì số vật tư đầu tiên đã chuẩn bị đủ. An Crewe còn đưa đến một đám robot quay phim chụp ảnh, mời Tổng trưởng Edward dẫn ban bệ Thiên Hà Số 8 đến hiện trường nghiệm thu ký tên, sau đó còn có một lễ cắt băng cho tuyến đường vũ trụ thông lại, rình rang như muốn kết thành lân bang hữu hảo vậy.

Nhưng Lâm Tĩnh Hằng yêu cầu Thiên Hà Số 7 chia sẻ thông tin liên lạc viễn trình, An Crewe vẫn dùng các loại lý do kéo dài. Hôm nay nói mạng thông tin viễn trình bị xâm lấn quy mô lớn, ngày mai lại nói họ đang đánh tin tức chiến với hải tặc Hiệp hội chống Utopia.

Tóm lại, tướng quân An Crewe tổ chức hoạt động màu mè, cứ như thế giới này đã thái bình năm trăm năm, nhưng vừa nói đến chia sẻ thông tin liên lạc, lại là dáng vẻ quân tình khẩn cấp, hải tặc đã đánh đến cửa.

"Cảm giác mang đến cho tôi là, giống như họ đang cố ý chặn thông tin của chúng ta với các phương diện khác." Lục Tất Hành nói, "Lần này tôi về phe Lâm tướng quân, phàm là bịt mắt mình che tai mình, đều giống như có rắp tâm khác."

Độc Nhãn Ưng xua tay: "Cái gì mà 'lần này' 'lần kia', có lần nào mày không về phe hắn đâu? Hắn đánh rắm cũng chưa từng thấy mày phản đối."

Tổng trưởng Edward hỏi: "Lâm tướng quân, bên phía Bạch Ngân Thập Vệ không truyền đến tin tức tương quan sao?"

"Có, chuyện lần đầu tiên Quân Đoàn Quang Vinh nhắc tới ta bọn họ đều biết, nhưng sau đó về Diệp Reeve bất ngờ tử vong, bên phía Bạch Ngân Thập Vệ chỉ nghe được đại khái, tổng thể không khác với An Crewe nói. Hẳn chỉ có cấp cao liên minh và nhân vật chủ chốt của trú quân các nơi mới biết rõ chi tiết, nhưng một số thời điểm, chi tiết mới là trí mạng." Lâm Tĩnh Hằng suy nghĩ một thoáng, lại bổ sung, "Hơn nữa nếu ta không đoán sai, bản án cũ của tướng quân Lục Tín do người có rắp tâm cố tình tiết lộ, Diệp Reeve chỉ là vật hi sinh, nếu văn kiện tuyệt mật vụ án Lục Tín dễ dàng kiếm vào tay như thế, lúc ta ở cứ điểm Bạch Ngân đã lấy được từ lâu rồi."

Tổng trưởng hỏi: "Ví dụ như chi tiết nào?"

"Ví dụ như tại sao quản ủy hội Vườn Địa Đàng không tiếc chạm đến giới hạn cũng muốn hại ông ấy," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Ta đã đấu với họ rất nhiều năm, quản ủy hội tuy rằng rất bất chấp thể diện, nhưng luôn rất cẩn thận, không để ai bắt được thóp, cũng rất chú ý giữ gìn hình tượng với công chúng, chỉ bởi vì Lục Tín dẫn đến tranh đoạt quyền tự trị quân sự của các thiên hà sao? Ta cảm thấy không đến mức, trong đây nhất định còn có nguyên nhân khác, đã bị An Crewe che giấu."

Tổng trưởng Edward nghe rất đỗi mù mờ, trước cuộc chiến mỗi lần đến Votaw họp ông ta đều cảm thấy mình sắp rơi óc trên sàn đại sảnh quốc hội, đầu căng lên, hết sức không quen nhìn, liền nói: "Trung ương liên minh các vị, một đám quyền cao chức trọng, từ sáng đến tối có một chút việc nghiêm chỉnh hay không?"

"Tổng trưởng, ta rất thích sự ngây thơ của ông, nhưng trung ương liên minh giống như một sân khấu chỗ có hạn, mỗi người khi trèo lên đều là vì lý tưởng, nhưng người trên đài muốn mở rộng địa bàn của mình, người dưới đài thì lại muốn kéo ông xuống để lên thay, đến cuối cùng, mọi người đều chỉ có thể vì vị trí của mình mà chiến. Cho nên những người còn 'không làm việc đàng hoàng', đầu óc toàn lý tưởng đó, sẽ mau chóng biến mất trên đài này." Lâm Tĩnh Hằng nói không mặn không nhạt, "Tóm lại, ta không đồng ý ông đi tham dự nghi thức làm trò của An Crewe, nói với quân trung ương Thiên Hà Số 7, nếu lão có thành ý, thì phái một đội vận chuyển đưa đồ tới, ta sẽ phái người đến biên giới nhận."

Tổng trưởng Edward thở dài thườn thượt: "Lâm tướng quân, lúc ngài có việc cầu người, vay tiền người, đều là tư thái này à?"

Lục Tất Hành nói xen vào: "Lúc anh ấy quét đường trên sao Bắc Kinh cũng là tư thái này, ôi, Tổng trưởng, ngài đừng hỏi nữa."

Độc Nhãn Ưng thật sự không nhìn nổi, bèn ở dưới bàn đạp cậu một phát, không hiểu chuyện này có gì đáng để khoe khoang. Lão mèo Ba Tư hoài nghi là mình quá chiều tên này, để cậu thiếu bị đòn ít bị mắng, lớn lên mới chuyên môn tìm một người ngược đãi bản thân.

"Lâm tướng quân, không thể như vậy, nếu không các hiệp nghị hữu hảo chúng ta ký với Thiên Hà Số 7 chẳng hóa trò đùa à? Không còn ý nghĩa." Tổng trưởng thành khẩn khuyên nhủ, "Hải tặc như hổ rình mồi, chúng ta cũng sợ hai mặt gặp địch, không thể không kiêng dè lực lượng của An Crewe."

Lâm Tĩnh Hằng ở trước mặt Tổng trưởng ít nhiều kiềm chế lại, không phun ra "An Crewe là cái thá gì" nọ kia.

Hắn nhíu mày, hỏi ngược: "Tổng trưởng, An Crewe tòng quân trăm năm, lão đi một vòng là có thể nhìn ra phân bố trạm gác của chúng ta có vấn đề, nghĩ kỹ lại sẽ hiểu chúng ta chắc chắn đã chuẩn bị sẵn sàng thời khắc mấu chốt chặn điểm nhảy vũ trụ. Vậy ông có nghĩ tới hay không, nếu đến lúc đó lão giam ông và mấy vị cốt cán chính phủ, sau lưng lại cấu kết hải tặc xâm lấn ồ ạt, chúng ta làm thế nào? Chúng ta không có nhiều binh lực, bảo vệ các ông hay bảo vệ Thiên Hà Số 8, điểm nhảy vũ trụ có nổ hay không?"

An Crewe nhìn Vương Alan trên màn hình truyền tin viễn trình, do chậm lại mà hình chiếu của Vương Alan như đứng lại đó, không hề nhúc nhích, mỗi lần nói chuyện kiểu này đều khiến lão cảm thấy mình đang quay vào hốc cây thao thao bất tuyệt.

"Muốn khiến Lâm Tĩnh Hằng không cách nào đóng cửa Thiên Hà Số 8, bên ngoài điểm nhảy vũ trụ phải có người hắn không thể vứt bỏ – ta cảm thấy Tổng trưởng Thiên Hà Số 8 chính là một lựa chọn không tồi, tuy rằng ta cũng không hiểu, Lâm Tĩnh Hằng đã muốn thường trú ở Thiên Hà Số 8, tại sao không giết mấy lão già vướng víu đó để tự mình quyết định."

"Nếu lão Tổng trưởng này không đủ sức nặng, chúng ta nghĩ cách dụ Lâm Tĩnh Hằng ra, hắn không thể ngăn cách cả mình ở ngoài Thiên Hà Số 8 chứ? Quân tự vệ Thiên Hà Số 8 thoát thai từ Bạch Ngân Thập Vệ, quả thật rất lợi hại, ta đã được thấy, nhưng mãnh hổ không đấu lại quần lang, bọn họ binh tinh mà người cũng ít, các ông không phải nhiều người sao? Các ông chia binh hai lộ, một lộ giữ chân họ, một lộ khác vòng ra vực ngoại, nhân lúc họ không thể đóng cửa Thiên Hà Số 8, trực tiếp giết vào, đánh họ không

kịp trở tay, ta bỏ ra một khoản vật tư, phối hợp các ông làm mồi nhử."

Trong phòng họp của Ngân Hà Thành Thiên Hà Số 8, Tổng trưởng bị Lâm Tĩnh Hằng hỏi á khẩu.

Lục Tất Hành đề nghị: "Tổng trưởng, cháu tham dự thay ngài thì thế nào? Cháu trẻ tuổi chạy nhanh, Lâm có thể đi cùng cháu, cháu còn có thể thừa cơ xâm nhập mạng internet của họ, cơ chế liên lạc mật khẩu truyền tin viễn trình của họ cực kỳ phức tạp, cháu muốn khiêu chiến một chút, mà lỡ như…"

Ba người khác đồng thời mở miệng, ba miệng một lời: "Không được."

Lục Tất Hành: "…"

Tổng trưởng thở dài, bất đắc dĩ vỗ vỗ mu bàn tay cậu: "Bộ xương già này, nếu thật sự không biết nhìn người, bị người ta giam thì thôi, đến lúc đó các cậu cũng không cần quan tâm đến tôi, điểm nhảy vũ trụ nên nổ thì cứ nổ… Cậu thì khác."

Ông nhìn Lục Tất Hành một cái thật sâu, thầm nghĩ: đám thanh niên chưa chín chắn các cậu, là tương lai của Thiên Hà Số 8.

"Ngày chúng ta di tản người dân, An Crewe chặn tuyến đường dân dụng, hơn nữa từ chối đối thoại, sau đó họ nói là hiểu lầm, nhưng tôi cảm thấy không phải, mà chiến sự ở Thiên Hà Số 7 luôn là gió to mưa nhỏ, chúng ta phải tính đến tình huống xấu nhất – ví dụ như… lỡ như giữa An Crewe và hải tặc có cấu kết thì làm thế nào." Lâm Tĩnh Hằng gõ nhẹ bàn họp, trên mặt bàn bay lên bản đồ vũ trụ thực thời, hắn giơ tay kéo ngày tháng đến ngày An Crewe hẹn, các vì sao thong thả chuyển động theo tay hắn, "Tôi đề nghị hai điểm, thứ nhất, dọn dẹp các điểm nhảy vũ trụ thông đến hướng vực ngoại."

Lâm Tĩnh Hằng nói, trên bản đồ tuyến đường vũ trụ, tất cả điểm nhảy thông đến hướng vực ngoại tan thành khói bụi: "Những điểm nhảy vũ trụ này phần lớn là kết quả lịch sử sót lại của bọn buôn lậu, đã nên dọn dẹp từ lâu rồi, bộ công trình, các cậu dẫn đám địa đầu xà Chu Lục và Hoàng Thử Lang, mau chóng giải quyết sạch sẽ các điểm nhảy vũ trụ che giấu lẫn nửa che giấu nửa công khai, để một tuyến đường ngầm dự phòng cho Bạch Ngân Thập Vệ là được, lại phái một tiểu đội võ trang trú thủ lối vào là đủ rồi."

Lục Tất Hành: "Em hiểu, không thành vấn đề."

"Thứ hai, bất kể An Crewe muốn quay phim chụp ảnh, muốn nghi thức, hay là muốn kết hôn, địa điểm phải do chúng ta quyết định. Để An Crewe dẫn đội vận chuyển phi võ trang của lão đến Thiên Hà Số 8, chúng ta không đến địa bàn của lão."

Tổng trưởng chậm rãi gật đầu: "Họ chưa chắc sẽ đồng ý, Lâm tướng quân, lệ thường ngoại giao có qua có lại, lần trước An Crewe dám một thân một mình đến sao Khải Minh, lần này về tình về lý cũng nên là chúng ta phái người thăm đáp lễ, bằng không thành ý ở đâu?"

Lâm Tĩnh Hằng nói: "Chuyên môn của ta là đánh trận, không phải ngoại giao, ta đối với An Crewe vốn dĩ không có thành ý gì."

Thế là vấn đề lại trở về nguyên điểm – Lâm Tĩnh Hằng xuất phát từ chức trách, chỉ quan tâm vấn đề an toàn, về phần những hiệp ước hữu hảo đó, đối với hắn đều là vớ vẩn, được thì được, thất bại hắn cũng chẳng để ý.

Nhưng Tổng trưởng không nghĩ như vậy, bộ trưởng tài chính cũng không nghĩ như vậy.

Lâm thiếu gia thuộc về loại không chăm lo gia đình không biết củi gạo đắt, với hắn mà nói, đủ ăn, có thể sống được, đạn đạo đủ, có thể đánh trận, thế là được rồi, ngoài ra đều không phải là việc cấp bách. Nhưng vấn đề Tổng trưởng gặp phải, là phải làm sao vực dậy nền kinh tế của Thiên Hà Số 8, xây dựng tín dự của chính phủ và hệ thống tiền tệ. Đây không phải là vấn đề phát ống tiêm dinh dưỡng theo đầu người, mọi người cùng nhau sống tạm bợ là có thể giải quyết.

Lấy một ví dụ đơn giản, ống tiêm dinh dưỡng trước mắt chính phủ Thiên Hà Số 8 dự trữ, có thể cho mọi người tạm thời chưa chết đói được, nhưng ống tiêm dinh dưỡng không chỉ là thứ thay cơm mọi người cần để sinh tồn. Do di chứng thân vương Cayley oanh tạc điên cuồng, nó bây giờ còn là vật chất cầm cự để tiền tệ Thiên Hà Số 8 lưu thông – trước khi hệ thống kinh tế yếu ớt của Thiên Hà Số 8 ổn định, mọi người hình thành đủ lòng tin với tiền ảo, hệ thống tiền tệ của "ống tiêm dinh dưỡng" sẽ duy trì một thời gian rất dài. Nhưng bản thân ống tiêm dinh dưỡng không có đủ đặc trưng cơ bản của tiền, nó không thể cất giữ bảo tồn thời gian dài, mọi lúc mọi nơi đều đang tiêu hao, kết quả đặc thù của thời kỳ đặc thù này định trước khó có thể tiếp tục, Tổng trưởng cần tìm gấp một lối ra cho Thiên Hà Số 8, ủng hộ đến từ ngoài thiên hà là một trận mưa đúng lúc.

An Crewe đã cống hiến tất cả thành ý có thể cống hiến, mà thân phận cựu bộ của Lục Tín, tính hào sảng không câu nệ tiểu tiết, làm cho Thiên Hà Số 8 tự nhiên có cảm giác thân thiết với ông ta, Lâm Tĩnh Hằng luôn hoài nghi An Crewe cấu kết với Hiệp hội chống Utopia, thật sự như mắc chứng hoang tưởng bị hại vậy – việc này có thể có lợi ích gì cho An Crewe?

Từ Tổng trưởng Edward trở xuống, ngoại trừ Lục Tất Hành trái lòng đứng bên phía Lâm Tĩnh Hằng, họ đều rất xem trọng việc kết minh với Thiên Hà Số 7.

Lâm Tĩnh Hằng như một người làm công tác pháp vụ hà khắc trong công ty, khống chế nguy hiểm chặt đến mức không dưng kiếm chuyện, bắt đầu có hại cho sự phát triển bình thường.

"Như vậy đi," Độc Nhãn Ưng phá vỡ cục diện bế tắc, "Đã là kết minh, nên đi vẫn phải đi, nhưng chúng ta làm một dự án khẩn cấp, giả như An Crewe thật sự cấu kết hải tặc, kiếm chuyện trên nghi lễ cắt băng, thì chúng ta…"

Khi nội bộ Thiên Hà Số 8 vất vả thỏa hiệp với nhau, câu trả lời rắp tâm xấu của An Crewe xuyên qua thời không xa xôi, đến cứ điểm Thành Thiên Sứ.

"An Crewe người này, là cây cỏ đầu tường cáo già, bán ông chủ xong bán đến người làm, chỉ muốn kiếm lợi

mà không muốn bỏ sức." Vương Alan nói khẽ với Woolf, "Năm đó Lục Tín chính là chê cận vệ trưởng này quá dối trá mới muốn điều hắn đi, định rèn luyện vài năm, không ngờ nhiều năm trôi qua, chẳng luyện ra vàng thật, mà luyện ra một bát dầu. Hôm nay hắn tính kế Lâm Tĩnh Hằng, ngày mai thấy tình thế không ổn có thể lập tức phản chiến, tuyệt đối không thể tin tưởng."

Woolf lắc đầu.

Đừng thấy An Crewe mặt mũi xấu xí mà lầm, bây giờ lão chí ít chân đạp ba thuyền, so với gái tiếp khách của liên minh còn lắm thủ đoạn hơn. Lão có thể vừa khóc thương Lục Tín vừa bắt tay với hải tặc.

Vương Alan lại nói: "Kế hoạch hắn đưa ra cũng không thể bắt được Lâm Tĩnh Hằng, vị đó ngài biết mà, từ nhỏ chính là con sói nuôi không quen, người chết chưa đóng nắp cũng đừng hi vọng hắn sẽ tin một chữ, nào dễ mắc mưu như thế?"

Woolf thấp giọng nói: "Anh em chúng đều không giống người nhà họ Lâm, mà giống Laura Gurdon hơn – bên phía Harris thế nào?"

"Harris đã âm thầm hoạt động rồi, hành động lần này nếu thuận lợi có thể khắc tên Tĩnh Hằng lên bia anh hùng của liên minh, cũng có thể mượn tay hắn tiêu độc đám ngu xuẩn nội bộ tổ chức, nhất tiễn song điêu." Vương Alan vừa nói vừa lấy ra một con chip, "Mặt khác, khi chúng ta nhân lúc Harris hôn mê trị liệu, đã phá dịch mã hóa của ông ta, lấy được bản phục chế của thiết bị đầu cuối cá nhân."

Người đương đại tuổi thọ quá dài, dài đến mức ký ức đôi khi chẳng đáng tin, bởi vậy có người sẽ sử dụng thiết bị điện tử lưu trữ ký ức, giống như người nguyên thủy viết nhật ký, đặc biệt là loại người nghĩ khá nhiều như Harris dùng tên giả Hope này, bởi vậy trên thiết bị đầu cuối cá nhân thường xuyên mở chức năng "ký ức thực thời".

"Harris dùng tên giả Hope, khi bị bắt ở Thiên Hà Số 8 đã xóa ký ức thực thời của mình, thế nên chúng ta chỉ có được khoảng thời gian ông ta làm tù binh, lượng thông tin rất lớn, vừa mới giải đọc xong, trong đó rất nhiều người đều cực kỳ thú vị, bao gồm một thanh niên hình như miễn dịch tự nhiên với 'virus Cầu Vồng', tên Lục Tất Hành."

Woolf sửng sốt: "Họ Lục?"

"À, cha hắn là người sùng bái tướng quân Lục Tín, nên đổi họ mình thành Lục." Vương Alan nói, "Virus Cầu Vồng loại RV- là virus mạnh độ lây nhiễm cực cao, trong thực nghiệm quả thật phát hiện đám người chứng não rỗng sức đề kháng hơi cao hơn người bình thường, thế nhưng vẫn chưa có tiền lệ tiếp xúc người nhiễm từ khoảng cách gần mà miễn dịch, nghe rất thú vị phải không? Nhưng nhân vật chính hôm nay tôi muốn giới thiệu cho ngài không hề là hắn."

Nói đoạn Vương Alan lắp chip trên thiết bị đầu cuối cá nhân của mình, bắn ra một tấm ảnh cho Woolf xem – chính là Chu Lục.

Woolf hỏi: “Đây là ai?”

“Người này là một trong các nòng cốt của quân tự vệ Thiên Hà Số 8, tên ‘Chu Lục’, trước kia là con cháu của tội phạm buôn lậu vũ trụ, duyên số đẩy đưa đi theo Lâm Tĩnh Hằng. Hắn rất thích tìm tiên tri Harris dùng tên giả là Hope nói chuyện phiếm, người trẻ tuổi mà, trong lòng tựa hồ có rất nhiều nghi hoặc.” Vương Alan nói, “Thông qua sắp xếp lại ghi chép trò chuyện, chúng tôi suy đoán ra một chuyện rất thú vị – cả nhà thanh niên tên Chu Lục này chết trong một vụ mưu sát, nguyên nhân là gia tộc hắn bị nghi dính dáng đến buôn người, chế tạo một loại thú cưng biến dị phá hoại sinh thái buôn lậu của Thiên Hà Số 8.”

Woolf ngẩng phắt đầu lên.

Vương Alan mỉm cười nho nhã: “Đúng, chính là một trong những vật hi sinh chạy chân trong kế hoạch Nữ Oa của Thiên Hà Số 8, mà hắn tựa hồ còn chưa biết, kẻ nhận nuôi hắn chính là kẻ đã bán đứng cả nhà hắn, những người thân bạn bè nuôi hắn lớn lên, năm đó từng truy sát cha hắn, mà một trong những người bạn tốt nhất của hắn, chính là vị tiên sinh họ Lục miễn dịch virus Cầu Vồng vừa đề cập, cũng có quan hệ khó nói rõ với kế hoạch Nữ Oa, ngài nói có phải là rất thú vị không?”

Năm 276 Lịch Tân Tinh – năm đầu – ngày 16 tháng 11.

Thời buổi rối ren.

Liên minh cao giọng tuyên bố một loạt nòng cốt quản ủy hội Vườn Địa Đàng có tội, quốc hội và pháp viện tối cao đồng thời tuyên bố, sẽ sửa lại án xử sai cho các chiến sĩ trung thành uổng mạng trong quá khứ, kêu gọi mọi người đoàn kết lại, cùng nhau ngăn cản quân địch rắp tâm xấu xa.

Cùng lúc đó, An Crewe tổng tư lệnh quân trung ương Thiên Hà Số 7 ký kết hiệp ước hữu hảo với Thiên Hà Số 8, tuyến đường xuyên vũ trụ chính thức khánh thành, tổ chức lễ cắt băng trên “sao Saipan” hành tinh ngoài cùng Thiên Hà Số 7, rầm rộ như lễ hội gì, người dân trên sao Saipan đổ xô ra đường xem.

An Crewe đề nghị đổi tên “sao Saipan” thành sao “Hòa Bình”.

115. Quyển 4 - Chương 115

Thiên Hà Số 7 là một nơi rất đặc thù, đặc biệt là gần biên giới, nằm ở khu quá độ của “văn minh” và “dã man”, nó không hoang vắng như Thiên Hà Số 8 chẳng khác nào nơi lưu đày, đồng thời, đông đảo dân di cư và tội phạm buôn lậu đến từ Thiên Hà Số 8 lại tự dưng mang đến cho nơi này sự náo nhiệt bất đồng với các nơi khác của liên minh.

Trên “sao Hòa Bình” nóng sốt mới ra lò, võ trang nghiêm ngặt, đường phố ít nhiều tiêu điều, trong cảnh rối ren cũng đã chết người, nhưng người sống nhiều hơn, hơn nữa thoạt nhìn sống cũng ổn, thân thể khỏe mạnh, khá có trật tự.

"Thời điểm chiến tranh bắt đầu, An tướng quân lập tức tiếp quản dự trữ quân sự của Thiên Hà Số 7," Người phụ trách Thiên Hà Số 7 cùng đi tiếp đón giới thiệu cho Tổng trưởng Edward, "Khả năng là dùng một số thủ đoạn, nhưng… nói như thế nào đây, thời điểm như thế không chấp nhận được một chút do dự và thỏa hiệp, phản ứng không đủ nhanh, lửa đạn của hải tặc không chờ người."

Tổng trưởng Edward hỏi thử: "Tôi nghe nói, Thiên Hà Số 7 tựa hồ thái bình hơn những nơi khác một chút."

Nhân viên tiếp đón thoáng nở nụ cười, không trả lời.

Tổng trưởng Edward mặc dù thẳng đuột như chày gỗ nhưng không ngu, thấy nụ cười này liền hơi hiểu, Lâm Tĩnh Hằng nói "An Crewe cấu kết với Hiệp hội chống Utopia", chỉ sợ không phải là hoàn toàn không có lý, trước đây khi An Crewe làm quân trung ương Thiên Hà Số 7 của liên minh, ngoài mặt đánh với Hiệp hội chống Utopia khí thế ngất trời, trong âm thầm chưa biết chừng song phương thật sự có rất nhiều thỏa hiệp.

Nhưng khi đi qua đường phố bằng phẳng, Tổng trưởng không còn muốn phê phán chuyện cựu bộ của Lục Tín vứt bỏ "chủ nghĩa", mặt dày làm bạn với hải tặc nữa.

Nếu một người mặt dày vô sỉ, thuận lợi mọi bề, có thể có cơ hội đổi lấy sự hòa bình tương đối cho một thiên hà, Tổng trưởng Edward để tay lên ngực tự hỏi, cảm thấy chỉ cần có cơ hội thì mình cũng sẵn lòng.

Khi đoàn xe Tổng trưởng đi qua, hai bên đường có không ít người dân vây xem reo hò.

Theo phép lịch sự, Tổng trưởng Edward cũng đưa tay ra ngoài cửa sổ chào hỏi đám đông, ông không biết khuôn mặt già nhăn nheo của mình có tài đức gì, mà có thể hưởng thụ loại đãi ngộ thần tượng này, có phần vừa mừng vừa lo, vì thế rụt đầu về, hỏi nhân viên tiếp đón của Thiên Hà Số 7: "Sao các vị thuê nhiều người như vậy, phô trương thế này phải tốn không ít tiền nhỉ?"

Nhân viên tiếp đón không biết là đóa hoa lạ An Crewe tìm ở đâu, chỉ cần không nói vấn đề quan trọng, nói chuyện cũng rất không lựa lời: "Không có, đám người chúng tôi thuê đến vỗ tay đều đang xếp hàng ở hiện trường buổi lễ, những người này đều là tự tới miễn phí. Có thể đều là di dân Thiên Hà Số 8 trước kia, nhìn thấy ngài cảm thấy thân thiết thôi."

Nhưng người reo hò không chỉ là thân thiết, một con phố dài từ đầu đến cuối hơn mười cây số đã chật ních, có người ném hoa tươi tới chiếc xe chạy thong thả, còn có người muốn tới gần hôn gió, bị vệ binh ven đường bất đắc dĩ ngăn cản, thế là hôn luôn mặt vệ binh cái chụt.

Biểu cảm của vệ binh tức khắc hơi khó tả, nhưng cũng không nổi giận. Bởi vì niềm vui của những người đó hiện rõ ra mặt, cơ hồ có tính lây nhiễm, ngay cả xúc phạm cũng khiến người ta không nhẫn tâm chửi mắng.

Nhân viên tiếp đón nói: "Những di dân này đến Thiên Hà Số 7, kỳ thực vẫn sống rất khổ, ở lại đây chỉ là người bên lề, không hòa nhập được vào xã hội, nhưng trở về lại không cam lòng… A, không phải, ngài đừng hiểu lầm, không phải tôi nói Thiên Hà Số 8 không tốt…"

Tổng trưởng Edward lắc đầu.

Nhân viên tiếp đón lại nói: "Nhưng mà bây giờ tốt rồi, dù sao Vườn Địa Đàng cũng không còn, Thiên Hà Số 7 và 8 kết minh, về sau chính là người một nhà, có lẽ họ cũng tìm được cảm giác thuộc về rồi."

Tổng trưởng Edward vươn tay, một đứa bé được cha giơ lên vừa vặn thò đầu ra, vẻ mặt ngạc nhiên bắt lấy, sượt qua đầu ngón tay Tổng trưởng.

Tay em bé dính nhớp, chỉ sợ là vừa ăn xong.

Tổng trưởng cười, thầm nghĩ: "Thật nên để vị thượng tướng lạnh băng kia cũng đến xem thử."

Tổng trưởng Edward lần này là dẫn người phụ trách bộ tài chính, quy hoạch và một bộ phận kỹ sư tới, các kỹ sư đến thay Lục Tất Hành thân không thể tới mà lòng rất hướng tới – Lục Tất do kiêm chức chủ tịch ủy ban đặc biệt, có quyền thay thế Tổng trưởng, nên theo quy định cậu và Tổng trưởng phải có một người ở lại sao Khải Minh.

Lâm Tĩnh Hằng cho đoàn người Tổng trưởng một đội hộ vệ tinh nhuệ, mỗi người đều mang theo trường không gian kháng quấy nhiễu, nếu An Crewe thật sự đến lúc ấy trở mặt, các hộ vệ sẽ bằng tốc độ nhanh nhất dẫn nhóm Tổng trưởng xuyên qua trường không gian, trường không gian có thể tiến thẳng vào tàu vũ trụ họ dùng khi đến.

Bụng tàu vũ trụ chứa đầy "cơ giáp sơ cấp" Thiên Hà Số 8 mới chế tạo, loại cơ giáp sơ cấp này chỉ đủ cho một người ngồi, thể lượng rất nhỏ, sau khi tháo dỡ kho vũ khí, vừa vặn sẽ không chạm đến cảnh báo võ trang của đối phương – rất thành công, dù sao bây giờ đã đánh lừa được kiểm tra an ninh của Thiên Hà Số 7 trà trộn vào. Đủ thấy Lục tiên sinh người phụ trách bộ công trình mặc dù ở nhà mình thường xuyên mất mặt, nhưng thời khắc then chốt vẫn rất đáng tin.

Về phần kho vũ khí, đối với mấy nhân viên văn chức già cả mắt mờ trong đoàn Tổng trưởng mà nói, mang theo ngược lại dễ nổ chính mình, bởi vậy toàn bộ năng lượng của mấy cơ giáp sơ cấp đều sẽ dùng cho nhảy khẩn cấp, nhảy khẩn cấp đã cài sẵn chương trình đơn giản, sau khi thoát ly lực hút của hành tinh sẽ tự động khởi động, nhảy thẳng đến biên giới Thiên Hà Số 7 và 8.

Mà Lâm Tĩnh Hằng ở ngay biên giới, đạn đạo tùy thời chờ bắn, nhắm vào kẻ rắp tâm xấu.

Đây là kết quả sau khi hai ý kiến hoàn toàn trái ngược bị kỹ thuật miễn cưỡng thỏa hiệp.

Tổng trưởng vẫn cảm thấy hắn hơi làm to chuyện.

An Crewe ăn mặc trịnh trọng chờ trên quảng trường, từ xa nghe thấy động tĩnh của đoàn xe, liền ngẩng đầu nhìn không trung, trong lòng biết đạn đạo của Lâm Tĩnh Hằng đang im lặng nhắm vào mình, không nhịn được vểnh râu cười, nghĩ bụng: "Gặp thời điểm chiến tranh loạn lạc như vậy, Bạch Ngân Thập Vệ lại

đều không ở bên cạnh, ngươi tính hết mọi cách, có thể tính ra thêm mấy cơ giáp?"

Họ chỉ muốn lấy mạng Lâm Tĩnh Hằng, nếu Lâm Tĩnh Hằng một người chết rồi, có thể đổi lấy tất cả vui mừng, không phải cũng rất tốt sao?

Hơn nữa, lỡ như để đám Lâm Tĩnh Hằng đóng cửa Thiên Hà Số 8 thật, Thiên Hà Số 7 một bên gặp vực ngoại mênh mang, một bên là căn cứ hải tặc Hiệp hội chống Utopia, về sau thực sự có gì không hay xảy ra, thì rút đi đâu? Ngay cả một đường lui cũng không còn.

An Crewe nghĩ như vậy, lộ ra một chút tươi cười đắc ý, ra đón đoàn người Tổng trưởng Edward.

Cùng một thời gian, các kỹ sư Tổng trưởng Edward dẫn theo lặng lẽ nối vào mạng cục vực của Thiên Hà Số 7, định lấy đây làm dẫn, xâm nhập hệ thống truyền tin viễn trình của Thiên Hà Số 7.

Lục Tất Hành bị ép ở lại sao Khải Minh nhận được tin tức, từ trên sofa nhà mình nhảy bật lên: "Chậm chạp quá, nếu tôi đi, chỉ cần tới gần tầng khí quyển là tôi có thể chui vào thông tin nội bộ của Thiên Hà Số 7 – các anh chờ tôi đến sở chỉ huy, tìm một siêu máy tính chỉ huy viễn trình."

Cậu vừa dứt lời, trên một mặt tường đột nhiên sáng lên một màn hình lớn, vậy mà nối thẳng vào hệ thống của trung tâm chỉ huy căn cứ Ngân Hà Thành.

Lục Tất Hành: "Oa."

Tiếng Trạm Lư vang lên trong "nhà của Lâm tướng quân và kỹ sư 001": "Hiệu trưởng Lục, tôi phục vụ cho thầy, nếu muốn, thầy có thể làm việc ở nhà."

"Trạm Lư?" Lục Tất Hành hỏi, "Không phải anh đến biên giới với Lâm rồi à?"

"Tướng quân đã nối tôi vào quản gia điện tử trong nhà, tương đương với tôi sinh ra một phần dự bị trong ngôi nhà này, đương nhiên, chỉ có hệ thống, không có thực thể, tiền điện sinh ra do tôi cũng mong thầy đừng ghét bỏ."

"Làm sao có thể ghét bỏ anh?" Lục Tất Hành cười, "Năm đó ở trên sao Bắc Kinh, tôi muốn mượn anh từ Lâm, bị mắng 'cút' bao nhiêu lần, ha ha ha… Đúng rồi, tôi có thể thông qua anh nhắn lời đến Lâm không?"

"Đương nhiên," Trạm Lư nói, "Nhưng trước khi cho tôi chuyển lời, xin hãy xác nhận hai vị không cãi nhau, nếu không tôi sẽ bị tướng quân cấm ngôn."

"Lần này không cãi nhau mà… Nhắn câu gì nhỉ?" Lục Tất Hành thoáng suy nghĩ, đoạn cậu nói với Trạm Lư, "Anh giúp tôi chuyển đến anh ấy một nụ hôn nhé."

Lâm Tĩnh Hằng vừa nhận được báo cáo – Tổng trưởng đã gặp An Crewe, mà quân tự vệ Thiên Hà Số 8 cũng đã chuẩn bị sẵn sàng dẫn nổ điểm nhảy vũ trụ thông đến vực ngoại.

Lâm Tĩnh Hằng: "Đã nhận được, tra soát lần cuối xung quanh tất cả các điểm nhảy vũ trụ xem có phản ứng sinh mạng hay không, chuẩn bị hành động, chú ý an toàn."

"Vâng!"

Mà Trạm Lư chính tại thời điểm như vậy, mắt mù nói xen vào: "Tiên sinh, hiệu trưởng Lục bảo tôi mang đến cho ngài một nụ hôn, xin hỏi tôi nên dùng miệng chuyển lời, hay biến thành hình người để chuyển thực thể cho ngài?"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Các vệ binh trong phòng họp muốn cười mà không dám, rút gân, cúi đầu, bả vai run rẩy.

Khóe mắt Lâm Tĩnh Hằng giật giật: "Câm miệng."

"Điểm nhảy vũ trụ vòng ngoài kiểm tra hoàn tất."

"Bộc phá chuẩn bị hoàn tất."

"Đang gửi cảnh báo đến thiết bị đầu cuối cá nhân của toàn thể công dân -"

Thiên Hà Số 8, trên thiết bị đầu cuối cá nhân của mỗi một công dân đều nhận được ba lần cảnh báo, sau đó đợt nổ đầu tiên bắt đầu.

Trong vũ trụ đã dọn dẹp hoang vắng, "kỳ tích" nối liền thời không nối nhau tắt lụi, các nơi, các trạm không gian đều căng lên lồng phòng hộ khổng lồ, ngăn cản sóng hạt năng lượng cao gào thét lao đến, quấy nhiễu tín hiệu lan đến tận Thiên Hà Số 7 xa xôi.

Đột nhiên, Lâm Tĩnh Hằng tự dưng nhớ tới một bộ phim tài liệu xem từ lúc còn rất nhỏ, về điểm nhảy vũ trụ đầu tiên trên thế giới được xây dựng như thế nào.

Khi đó, phạm vi hoạt động của người viễn cổ còn rất nhỏ, họ còn ngập tràn tưởng tượng đối với vũ trụ rộng lớn, tin rằng trong vũ trụ có lẽ sẽ có nền văn minh khác, thấp thỏm mà đưa sinh mạng hữu hạn và bé nhỏ của mình vào những cuộc thăm dò vô tận.

Khi đó họ nối với nhau qua mạng bước nhảy vũ trụ, tìm được cảm giác thuộc về.

Ban đầu là thực nghiệm hạt, mấy trăm năm sau mới phát triển đến thực nghiệm tĩnh vật, qua thêm hai thế hệ nỗ lực, họ thả một con chuột bạch vào, sau đó là dê, khỉ đột… Người đầu tiên từ trong điểm nhảy vũ trụ đi ra là một đại anh hùng vĩnh viễn ghi vào sử sách, sau khi đi ra, ông ta đã nói hai câu danh ngôn.

Một câu là "Tôi trở về rồi".

Một câu khác là, "Tôi chưa bao giờ sinh ra cảm giác thuộc về mạnh mẽ như vậy đối với xã hội loài người."

Hai câu nói này đã mở ra thời đại đại hàng hải oanh oanh liệt liệt.

Mà mạng bước nhảy vũ trụ, còn được gọi là cuống rốn của nền văn minh vũ trụ nhân loại.

Khi đó có lẽ không ai nghĩ đến, hai kỷ nguyên sau vào ngày hôm nay, họ đã tự tay cắt đứt cuống rốn này.

Trên "sao Hòa Bình" – tên mới của "Saipan", Tổng trưởng Edward đang đọc diễn văn chưa nói xong một câu, thiết bị đa phương tiện lại đột nhiên gặp quấy nhiễu mạnh, ngay sau đó lại vang lên cảnh báo sóng hạt năng lượng cao ngang qua, cường độ cao hơn xa bão từ của thái dương thứ bảy.

Mọi người xôn xao, An Crewe bỗng nhiên biến sắc.

Tổng trưởng Edward dừng lại, cách đài diễn thuyết, tắt microphone lơ lửng do từ trường hỗn loạn mà nhảy lên nhảy xuống, nhìn về phía An Crewe vẻ mặt hơi dữ tợn: "Không có gì, An tướng quân, gần đây hải tặc ở Thiên Hà Số 7 và 8 hoạt động đặc biệt hung hăng ngang ngược, đề phòng bọn hải tặc trà trộn vào từ hướng vực ngoại, chúng tôi đang dọn dẹp các tuyến đường phi pháp từ Thiên Hà Số 8 thông đến vực ngoại, xin đừng lo lắng, ngoại trừ quấy nhiễu tín hiệu chừng hai tiếng, sẽ không mang đến bất cứ ảnh hưởng gì cho Thiên Hà Số 7."

Trong một chớp mắt, An Crewe thật sự phải dùng hết bụng dạ mới giữ nguyên biểu cảm trên mặt, lão khó khăn khống chế thần kinh mặt, ngoài cười trong không cười mà nói: "Thế ư, Lâm tướng quân thật là phòng ngừa chu đáo quá."

Tạp âm trong thiết bị âm thanh chưa qua đi, hiện trường đang sửa gấp, người của Thiên Hà Số 7 tố chất khá cao, tại hiện trường bất luận là tự phát đến vây xem hay nhận tiền cổ động đều không đi lại lung tung.

Trong tạp âm, Tổng trưởng Edward chắp tay làm động tác xin lỗi mọi người, kế đó quay sang An Crewe: "Thiên Hà Số 8 chúng tôi thiếu binh thiếu tướng, quân bị không như bên ngài lắm tiền dùng thoải mái, chỉ có thể cố hết sức co cụm chiến tuyến…"

"Ù -"

Tổng trưởng còn chưa dứt lời, loa lần thứ hai phát ra tạp âm.

“Xin lỗi, chắc là dẫn nổ điểm nhảy vũ trụ đợt thứ hai.”

Tay An Crewe chắp sau lưng lồi ra gân xanh, lão quay người trốn đi vệ sinh, thư ký theo sát vội vàng đi theo.

An Crewe gằn từ kẽ răng ra một câu: “Sớm không nổ, muộn không nổ, nhất định phải chọn lúc này, đây là Lâm Tĩnh Hằng đang trào phúng ta!”

Thư ký ghé vào tai lão, rỉ tai nói nhỏ: “Tướng quân, người bên kia nói họ có biện pháp, bảo chúng ta cứ làm theo kế hoạch, không cần lo lắng.”

“Họ có thể có biện pháp gì?” An Crewe nắm ngón trỏ trong lòng bàn tay, bóp từ đầu này đến đầu khác, giây lát sau lão thở dài, “Lâm Tĩnh Hằng chặn đường đến hướng vực ngoại… Họ lại muốn tiến công, chỉ có thể đi vào từ Thiên Hà Số 7. Ta không thể cho phép họ cứng đối cứng với Lâm Tĩnh Hằng trên địa bàn của ta, nhấc tay nhấc chân thì chúng ta có thể giúp, nhưng ảnh hưởng đến Thiên Hà Số 7 thì không được.”

Thư ký nhạy bén nghe ra lão có ý đón gió bẻ lái: “Tướng quân, ý ngài là…”

“Thông báo các hành tinh và căn cứ căng lồng phòng hộ,” An Crewe thấp giọng nói, “Chuẩn bị sẵn sàng ứng đối, phong tỏa tuyến đường gần hành tinh, theo dõi chặt ‘những người đó’ đã trà trộn vào, có hành vi gì khác thường thì xử lý cho ta.”

“Vâng.”

“Còn cả đám người Thiên Hà Số 8, bao gồm đội hộ vệ, cũng giám thị chặt hơn, lúc cần thiết trực tiếp nổ tàu vũ trụ của họ.”

Thư ký: “… Hả?”

Thư ký nhất thời như lọt vào sương mù, không rõ lão đại nhà mình theo phe nào, cảm giác mông An Crewe to như cái chậu, đè ghế cả hai bên: “Thế… tướng quân, chúng ta rốt cuộc giúp ai?”

“Biết xem tình thế không?” An Crewe vỗ gáy hắn, “Ngu…”

Lão còn chưa mắng xong câu này, mặt đất đột nhiên lắc lư, liền sau đó, trong kiến trúc của sân hoạt động vang lên tiếng cảnh báo chói tai, mọi người trong hội trường bắt đầu hoảng hốt chạy ra ngoài.

Thư ký cũng ngớ người ra: “Ai ra tay? Tôi còn chưa truyền đạt mệnh lệnh của ngài mà.”

Thiết bị đầu cuối cá nhân của An Crewe trong nháy mắt khẩn cấp nhận được vô số tin tức.

An Crewe ưu tiên kết nối với người phụ trách quân phòng vệ gần sao Saipan nhất: “Sao vậy!”

Nhưng do họ không đoán được Lâm Tĩnh Hằng sẽ lựa chọn nổ điểm nhảy vũ trụ vào thời điểm này, thiết bị tương quan chưa chuẩn bị sẵn sàng kháng quấy nhiễu, thành thử âm thanh bị đứt quãng.

“An tướng quân… đột nhiên… chúng ta…”

An Crewe: “Cái gì?”

Hình ảnh trên thiết bị đầu cuối cá nhân như tấm kính bị đứa trẻ ranh nào dùng đá nhọn cứa, người phụ trách quân phòng vệ mở miệng mà tiếng căn bản không truyền tới.

An Crewe nổi trận lôi đình vì tín hiệu hỏng bét này: “Bà nội ngươi Lâm Tĩnh Hằng!”

Lão chưa dứt lời, chỉ thấy người phụ trách quân phòng vệ trên hình ảnh bỗng nhiên trợn to mắt, thình lình quay đầu lại, trong tích tắc này, hình ảnh đột nhiên thông suốt, An Crewe trơ mắt nhìn phía sau đội trưởng quân phòng vệ đang tuần tra quỹ đạo ngoài “sao Hòa Bình” bùng lên lửa mạnh – cơ giáp đã bị bắn trúng!

Ngay sau đó, cả hình ảnh sáng lòa, lóe lên chói mắt, liên lạc lập tức bị cắt đứt.

Đồng tử An Crewe co lại, mặt đất một lần nữa lắc lư – lồng phòng hộ trên không trung hành tinh này bị kích hoạt rồi!

Là Lâm Tĩnh Hằng sao?

Không, không đúng, Tổng trưởng và nòng cốt chính phủ Thiên Hà Số 8 còn ở đây, lễ ký hiệp ước tiếp sóng toàn Thiên Hà Số 7, rất nhiều vật tư dùng để làm mồi của Thiên Hà Số 7 còn chưa chở đi, làm như vậy không có lợi gì cho Lâm Tĩnh Hằng…

Trong tích tắc, An Crewe đã hiểu được điều gì đó.

Mồi nhử lão đây, là mồi nhử chân chính!

Chu Lục vừa báo cáo xong, điểm nhảy vũ trụ thông đến vực ngoại đã xử lý hoàn tất, chỉ còn lại một tuyến đường ngầm đang tiến hành mã hóa hai tầng, Lâm Tĩnh Hằng chưa kịp trả lời thì Trạm Lư bị cấm ngôn đột nhiên nói: “Tiên sinh, quét viễn trình được trong các tuyến đường lớn của Thiên Hà Số 7 đột nhiên xuất hiện số lượng lớn võ trang.”

“Số lượng lớn võ trang?” Lâm Tĩnh Hằng lạnh lùng nói, “Xem ra An Crewe làm phản còn triệt để hơn ta tưởng tượng, bảo nhóm Tổng trưởng lập tức rút khỏi, chúng ta đi đón, liệt đội!”

“Tiên sinh, chúng ta chuẩn bị vượt qua biên giới Thiên Hà Số 7 phi pháp sao?”

“Chúng ta không phải vượt qua phi pháp,” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Chúng ta là đánh qua ‘phi pháp’, để ta xem An Crewe có mấy lớp da mặt, dám mất mặt dưới tượng Lục Tín!”

Trên sao Saipan khi nãy còn rực rỡ gấm hoa đã rối ren, một hộ vệ cấp tốc xuyên qua đám đông nhốn nháo, lao như điên đến chỗ đoàn người Tổng trưởng Edward, trường không gian đã dự nhiệt, song chỉ một giây sau, một luồng laser không biết từ đâu bắn tới đâm xuyên ngực hộ vệ, xuyên thẳng qua cơ thể hắn, vào trường không gian, ngay sau đó, hội trường cũng hỗn loạn, Tổng trưởng Edward trong sự hoảng loạn hơi lảo đảo, được người khác đỡ lấy.

Tiếng súng dày đặc vang lên, Tổng trưởng Edward quay ngoắt đầu lại, thấy người kéo mình vậy mà là An Crewe, ông vô thức giãy giụa.

Đúng lúc này, trong hội trường đột nhiên vang lên cảnh báo: “Đạn đạo ngoài hành tinh xuyên qua hệ thống chống đạn đạo, đạn đạo ngoài hành tinh xuyên qua hệ thống chống đạn đạo!”

116. Quyển 4 - Chương 116

Tổng trưởng Edward nhìn An Crewe bằng ánh mắt như nhìn kẻ điên.

“Nhìn tôi làm gì, con mẹ nó có phải tôi nổ đâu!” An Crewe gào lên, “Đây là người của tôi, quân của tôi, tinh cầu của tôi! Tôi bị khùng à! Vệ binh -“

Cửa chính hội trường bị mở rộng, một hàng xe cơ giáp tông thẳng vào, xe cơ giáp theo phản ứng năng lượng tập trung vào kẻ bắn lén trong hội trường, bắn chết tại chỗ không cần biết đúng sai.

An Crewe nước bọt bay cao ba thước: “Bảo những người quanh đây lên xe cơ giáp trước, mau lên!”

Vệ binh lập tức nổ súng cảnh báo, mà đám đông ở hội trường sau giây lát kinh hoảng thất thố, cũng lập tức có người đứng dậy, tự phát hỗ trợ duy trì trật tự, nhường đường cho người già yếu.

Mà đám đông vừa khôi phục trật tự, nhân viên đi theo và đội hộ vệ của Tổng trưởng Edward bị cản cũng ùa lên, mấy khẩu súng laser đồng thời chỉ vào An Crewe, người bên cạnh An Crewe cũng đồng thời phản kích, họng súng laser chĩa vào nhau, nhất thời giằng co, đội hộ vệ của Tổng trưởng Edward đã chuẩn bị sẵn sàng trường không gian.

An Crewe là một người phản ứng rất nhanh, lão lập tức giơ hai tay lên, một tay đè súng của cận vệ mình xuống, đồng thời ngực áp lên họng súng đối phương đi đến trước mặt Tổng trưởng Edward, mau chóng nói: “Đạn đạo xuyên qua hệ thống chống đạn đạo đến khi rơi xuống đất chỉ có vài phút, các ông muốn lãng phí thời gian vào phân cao thấp với tôi? Trường không gian nối thẳng đến tàu vũ trụ của các ông à? Các

ông qua được kiểm tra an ninh, thì không thể có vũ khí cấp vũ trụ, vậy tức là mang theo thứ có thể nhảy khẩn cấp – các ông xác định kỹ thuật của mình cản được quấy nhiễu bước nhảy vũ trụ của Hiệp hội chống Utopia? Không cản được thì làm thế nào? Bay ra tầng khí quyển để người ta bắn à?"

Tổng trưởng Edward đưa tay chùi nước bọt bị lão phun lên mặt, cảm thấy An Crewe e là do bình tưới biến thành.

Song tích tắc, ông vẫn đưa ra lựa chọn, Tổng trưởng giơ tay, đồng thời đè súng và trường không gian bên mình xuống, khoát tay ra hiệu cho mọi người bình tĩnh, sau đó nói với An Crewe: "Ông cũng chẳng tốt đẹp gì!"

An Crewe "Ha" một tiếng, nhận câu chửi này, bốn năm xe cơ giáp lái đến, họ chỉ nói mấy câu ngắn ngủi mà cả hội trường đều đã lên xe cơ giáp rồi.

An Crewe vẫy tay gọi Tổng trưởng Edward: "Lên đây!"

Hội trường bị xe cơ giáp xông vào chở người tông hỗn loạn, nhóm Tổng trưởng vừa mới bay sát mặt đất mà lao ra, kiến trúc khổng lồ ấy liền ầm ầm sập xuống, liền sau đó, đạn đạo rơi xuống đất cách chừng hai mươi cây số, xe cơ giáp dù cho có lồng phòng hộ, trong khoảng cách ngắn như vậy cũng vẫn rất quá sức. Bởi vậy tất cả người lái xe cơ giáp khẩn cấp khởi động trường không gian, xe cơ giáp cứu viện đông đúc biến mất trong ánh sáng trắng của đạn đạo nổ tung, Tổng trưởng Edward suýt bị dây an toàn trên xe cơ giáp thít chết, trước mắt tối sầm.

Ngay sau đó, họ chui ra trường không gian nóng nảy, đến thẳng trạm thu phóng cơ giáp, Tổng trưởng liều cái mạng già nghỉ một hơi rồi thất tha thất thểu bò ra, chỉ thấy trong trạm thu phóng biển người tấp nập, người già trẻ nhỏ đâu đâu cũng gặp, nhìn là biết không phải nhân viên võ trang.

"Sao Saipan vừa vặn quay đến điểm giao với tuyến đường vũ trụ, chắc chắn sẽ biến thành vật hi sinh," An Crewe nhanh chóng nói, "Đông bán cầu cho các ông hai mươi phút rút đi, tây bán cầu tạm thời 'bóng râm', gia hạn đến một tiếng, phát thanh tuyên truyền thêm mấy lần, tín hiệu dân dụng hiện tại không ổn định, Lâm Tĩnh Hằng chết tiệt, lúc này đi quấy nhiễu tín hiệu của ta!"

Tổng trưởng Edward tái mặt: "Hai mươi phút làm sao đủ?!"

Cận vệ bên cạnh An Crewe nói: "Trong nhà dân đều có trường không gian, trường không gian thống nhất định tọa độ ở sân ga gần nhất, thao tác kiểu kẻ ngốc."

Tổng trưởng thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt rồi, tất cả đều có thể di tản à?"

An Crewe thô lỗ khoát tay: "Mẹ nó đừng phí lời nữa."

"Không kịp di tản thì làm thế nào?"

“Tự mình xuống hầm trú ẩn.”

Tổng trưởng Edward sửng sốt, nghĩ bụng sao kỹ sư của chúng ta không nghĩ đến chiêu này, vội hỏi: “Hầm trú ẩn hữu dụng không?”

An Crewe cáu lên: “Hữu dụng cái đếch! Nhà ông đào cái hầm dưới lòng đất có thể cản được đạn đạo hạt nhân vũ trụ sao!”

Trong mắt lão vằn vện tia máu, lão ngửa đầu thoáng nhìn trời, xuyên qua lồng phòng hộ vô số cơ giáp căng ra, lão nhìn thấy trên bầu trời che kín mây quỷ dị, giống như tô-tem ma quỷ gì, thỉnh thoảng lóe chút ánh sáng xui xẻo, đó là đạn đạo qua được hệ thống chống đạn đạo vũ trụ rơi vào tầng khí quyển, lại bị hệ thống chống đạn đạo mặt đất bắn nổ ra.

Chiến trường cổ thời đại vũ khí lạnh còn có cảnh tượng xác nằm khắp nơi, còn có thể cho kẻ bàng quan nói ra từ ghê người như “máu chảy trôi chày”.

Bây giờ thì có cái gì đây? Dưới vũ khí vũ trụ, người như cát sỏi, nói mất là mất, sót lại xác tàn cũng là trời cao thương xót rồi.

Nhân quả này có lẽ phải ngược dòng đến kỷ nguyên trước, bắt đầu từ lúc liên minh dùng võ lực đập nát cựu thời đại.

Liên minh đại nhất thống do bom đạn xây nên, vững như thành đồng, bây giờ lại xé nát nó từ bên trong, khiến nó sụp đổ.

“Rút! Rút mau!” An Crewe quát to một tiếng, “Muốn đánh thì để Lâm Tĩnh Hằng đánh, chúng ta rút! Quân đoàn số 1 phá vây, tàu vận chuyển phi võ trang đi trước, những người khác đoạn hậu, đi theo ta! Thông báo nhân viên các trạm không gian và hành tinh khác quanh tuyến đường, cấp tốc rút khỏi -“

“Thiên Hà Số 8 tiến vào trạng thái khẩn cấp,” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Turan, ta giao cho ngươi, ngươi chuẩn bị sẵn sàng, nếu bên phía bọn ta có bất cứ vấn đề gì, ngươi hãy cắt đứt liên hệ giữa Thiên Hà Số 7 và 8 bất kỳ lúc nào, không cần quan tâm đến ta! Nếu cần, bọn ta sẽ tìm thời cơ thích hợp vòng ra tuyến đường bí mật hướng vực ngoại để về.”

“Không thành vấn đề.” Turan không hề băn khoăn, nói dứt khoát, “Yên tâm đi, tôi sẽ mặc kệ ngài.”

Lâm Tĩnh Hằng hơi nhếch khóe miệng, nếu là người khác có lẽ hắn còn phải dặn dò thêm vài câu, Turan thì không cần, vị đội trưởng Đệ Cửu Vệ này tàn nhẫn máu lạnh có tiếng, nhận mệnh lệnh gì chính là mệnh lệnh đó, cho dù cha ruột ở ngoài thiên hà, cô nàng cũng bịt đường như thường, tuyệt không lằng nhằng.

Mà hải tặc từ trên tuyến đường lái tới tốc độ hành quân cực nhanh, chớp mắt đã áp sát sao Saipan, ùn ùn trời đất, mạng tinh thần của Trạm Lư quét xuống vậy mà không thấy cuối.

"Chuẩn bị rất đầy đủ đấy." Lâm Tĩnh Hằng như một thanh đao nhọn, trực tiếp dẫn người xuyên qua cánh hải tặc, dùng lửa đạn cường thế lao đến tiên phong đối phương, hải tặc như thủy triều bị hắn chặn trong giây lát, "Nói cho nhóm Tổng trưởng biết, có thể ra khỏi tầng khí quyển rồi, đón được người chúng ta sẽ rút ngay."

Trước đó họ không ngờ An Crewe sẽ trực tiếp dẫn đến rất nhiều hải tặc, dẫu sao trên sao Saipan nhân khẩu không ít, gần đó còn có hai thành phố vệ tinh nhân tạo, đánh nhau đạn đạo không có mắt, khó tránh khỏi làm con người bị thương, An Crewe không thể làm bị thương cả chính mình chứ? Bởi vậy họ thiết kế cho Tổng trưởng đều là đường và phương tiện đào thoát cấp tốc.

Nhưng đội quân hải tặc áp sát thì khác, chỉ sợ đến chính bản thân Lục Tất Hành người thiết kế cơ giáp sơ cấp, cũng không chắc số tiểu cơ giáp như ruồi nhặng này có thể cưỡng ép thực hiện cú nhảy vũ trụ trong vòng vây hải tặc hay không, Lâm Tĩnh Hằng đành phải tự mình tới đón nhóm Tổng trưởng Edward.

"Tướng quân, Tổng trưởng trả lời, An Crewe không phải là đầu sỏ gây nên, bây giờ quân trung ương Thiên Hà Số 7 đang yểm hộ người dân di tản, ông ấy không thể tranh tuyến đường phi võ trang với dân chúng…"

Lâm Tĩnh Hằng cắt ngang lính liên lạc: "Phí lời cái gì, còn không đi là sẽ không kịp, bảo mấy lão già đó nhanh lên!"

Hắn vừa dứt lời, xuyên qua mạng tinh thần rộng lớn của Trạm Lư, liền nhìn thấy trên sao Saipan một chiến đội cơ giáp giống như tiên phong xuyên qua hệ thống chống đạn đạo, trực tiếp đâm vào vùng bạc nhược trong đoàn hải tặc ban nãy bị Lâm Tĩnh Hằng nổ ra, toan tính phá vây, theo sau là một loạt tàu vũ trụ – rất nhiều người già yếu chưa qua huấn luyện đặc thù trực tiếp lên cơ giáp là rất nguy hiểm, cho dù đi cơ giáp cũng chỉ có thể nằm trong khoang hộ lý đặc thù, ít người thì mang đi được, nếu quá nhiều người, trong cơ giáp không có nhiều khoang hộ lý, chỉ có thể lựa chọn tàu vũ trụ dân dụng cồng kềnh.

Mà trên tàu vũ trụ dân dụng các phương tiện phục vụ quá nhiều và quá nặng, tăng tốc không cùng một cấp với cơ giáp chiến đấu, dẫu lái hết tốc lực cũng hoàn toàn không theo kịp đội tiên phong nỗ lực phá vây. Đội tiên phong phụng lệnh yểm hộ họ di tản, đương nhiên không thể bỏ họ lại, chỉ có thể giảm tốc độ theo.

Song trong tình huống hỏa lực và số lượng quân địch đều chiếm ưu thế áp đảo, bỏ đi tính cơ động của đội tiên phong, hoàn toàn chính là một con đường chết.

Lâm Tĩnh Hằng biến sắc, nhưng hắn còn chưa kịp làm gì, quân đoàn hải tặc khi nãy gặp họ yếu như giấy chợt khép lại, hình thành bao vây ba mặt đối với đội ngũ tàu vũ trụ tội nghiệp thò đầu ra.

Đoàn tàu vũ trụ như cá lớn hiền lành hãm sâu trong đàn cá ăn thịt người, trong sự hoảng loạn chiếu ra dấu hiệu "giấy thông hành bảo vệ dân thường", ánh huỳnh quang ấm áp sáng lên, nếu dùng mạng tinh thần quét qua, có thể nhìn ra đó là hình cành ô-liu quấn quanh nhau.

Nhưng… chẳng ích gì, hải tặc điên cuồng không quan tâm, cành ô-liu lóe ánh huỳnh quang bị lửa đạn vô tình nuốt chửng.

Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên siết chặt các ngón tay co bên người.

"Tiên sinh, yêu cầu liên lạc đến từ Thiên Hà Số 7 -"

"Lâm… tít…"

Quấy nhiễu tín hiệu hiển nhiên vẫn chưa qua, vừa nối lại đứt.

Ngay sau đó, tín hiệu của Tổng trưởng kết nối vào, Thiên Hà Số 8 đã chuẩn bị đầy đủ, thông tin liên lạc nội bộ sử dụng phương thức mã hóa đặc thù, tính kháng quấy nhiễu cực mạnh, có thể nói chuyện tự do trong hoàn cảnh quấy nhiễu – song sau khi nối máy, nói chuyện bên phía thiết bị đầu cuối cá nhân của Tổng trưởng lại là An Crewe.

An Crewe: "Trên sao Saipan và thành phố vệ tinh lân cận có khoảng hơn hai trăm triệu dân thường, Lâm tướng quân, ngươi…"

"Không có ông ngầm đồng ý, hải tặc quy mô lớn như vậy làm sao xuất hiện ở nơi này mà không hề có dấu hiệu báo trước?" Lâm Tĩnh Hằng lạnh lùng cắt ngang lão, "Chính ông rắp tâm xấu, dẫn sói vào nhà, liên quan gì đến ta? Đáng đời."

An Crewe: "Ngươi…"

"Ta cho ông ba phút, giao người của ta ra đây," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Nếu không thành phố vệ tinh của ông sẽ không đợi được hải tặc đến nổ!"

Lâm Tĩnh Hằng lần này hiển nhiên không nói khoác, vị trí họ lao tới vừa vặn ở lân cận một thành phố vệ tinh nhân tạo ngoài sao Saipan, Lâm Tĩnh Hằng dứt lời, đạn đạo của họ đã tập trung vào thành phố vệ tinh be bé ấy.

An Crewe trợn mắt chực nứt ra: "Lâm Tĩnh Hằng, ngươi là quan tổng chỉ huy cứ điểm Bạch Ngân, thượng tướng hàng đầu liên minh, ngày vào học viện Ulan ngươi chưa từng tuyên thệ à? Ngươi chưa từng chính miệng nói, 'ngươi sẽ vì sinh mạng tài sản và an toàn của mỗi một công dân hợp pháp của liên minh, bất luận nam nữ già trẻ mà chiến đấu hết đời, cho đến chết' sao!"

Lâm Tĩnh Hằng cười khẩy: "Ngại quá, các ông đã chém đứt nanh vuốt của 'thượng tướng hàng đầu liên minh', bây giờ một chút mạng của hắn chiến đấu cho Thiên Hà Số 8 hẻo lánh cũng không đủ dùng, chẳng làm được chuyện chó ôm ba đống cứt đâu."

An Crewe: "Lương tâm của ngươi đâu!"

Lão nói hai chữ "lương tâm" mà không sợ bỏng miệng.

Lâm Tĩnh Hằng lòng như sắt đá: "Giao người, nếu không bọn ta sẽ khai pháo!"

An Crewe gầm lên: "Cút!"

Tổng trưởng Edward biết, trong tay Lâm Tĩnh Hằng không có nhiều lợi thế, không thể lấy sức bản thân đối kháng hải tặc vũ trụ ùn ùn kéo đến, bảo vệ hai thiên hà.

Chút ít binh lực trong tay hắn, có thể thành công cứu mấy người họ khỏi mưa bom bão đạn đã rất không dễ dàng rồi, theo tình hình hiện tại, lập tức lui về Thiên Hà Số 8, nổ điểm nhảy vũ trụ, chặn đường hải tặc mới là sáng suốt nhất. Thiên Hà Số 7 rơi vào nước sôi lửa bỏng, chẳng lẽ không phải An Crewe tự làm tự chịu?

"Tổng trưởng, mau đi thôi."

Trước sự uy hiếp của Lâm Tĩnh Hằng, An Crewe chỉ có thể nhường đường, thả đoàn người Tổng trưởng Edward đi.

Mà lúc này, hình ảnh nhóm tàu vũ trụ di tản sớm nhất bị nổ hủy rốt cuộc dưới quấy nhiễu mạnh ở vực ngoại đã truyền đến mặt đất, mọi người còn trong trạm cơ giáp tuyệt vọng gào khóc, một ông cụ có lẽ có thân nhân trong nhóm tàu vũ trụ ấy, thất tha thất thểu từ trong đám đông lao ra, vừa vặn lao đến dưới chân Tổng trưởng, liều mạng đập đầu xuống sàn, miệng kêu tên ai đó không rõ lắm, lại bị hai vệ binh một trái một phải nâng dậy dìu qua một bên.

"Tổng trưởng!" Không biết từ đâu bật ra một tiếng thét, "Tổng trưởng, cứu chúng tôi! Tôi trước kia là người của sao Cayley Thiên Hà Số 8!"

"Tôi là người của sao Khải Minh, ngài dẫn tôi về sao Khải Minh đi!"

"Tổng trưởng, cứu mạng!"

"Tổng trưởng, đưa chúng tôi đi với…"

Tổng trưởng Edward bỗng chốc quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy em bé từng chạm ngón tay mình trên đường đoàn xe đi, để phòng giẫm đạp, em vẫn được người lớn bế, giữa đầu người lúc nhúc lộ ra một khuôn mặt nhỏ xíu khóc lem nhem, thút thít không ngừng, em quá nhỏ, có lẽ còn chưa thể hiểu đã xảy ra chuyện gì, bởi vậy kinh hoàng mà không hiểu gì hết.

Vệ binh Thiên Hà Số 8 la lên: "Tổng trưởng!"

Tổng trưởng Edward cảm thấy linh hồn như bị chém thành mấy mảnh, nhưng ông không có biện pháp nào, bởi vì Thiên Hà Số 8 quân chính tách riêng, Lâm Tĩnh Hằng không hề nghe ông.

Cách nói này ít nhiều trốn tránh trách nhiệm – cho dù Lâm Tĩnh Hằng nghe ông, ông có thể đưa ra quyết định không biết lượng sức này sao?

Tổng trưởng Edward rốt cuộc nhẫn tâm quay đầu đi lên cơ giáp.

Tựa hồ An Crewe cuối cùng cũng ý thức được rằng sẽ không ai giúp lão nữa, lão tập trung võ trang trên toàn sao Saipan lại, đích thân dẫn quân xông đến hải tặc – nhưng lão không có bao nhiêu người.

Bởi vì rắp tâm xấu, bởi vì muốn dụ nhân vật quan trọng của Thiên Hà Số 8 ra, sợ khiến Lâm Tĩnh Hằng cảnh giác, phối trí phòng vệ của sao Saipan và xung quanh là "tiêu chuẩn tiếp khách" hữu hảo, thậm chí còn không nhiều bằng người của Lâm Tĩnh Hằng.

Lão như một con bọ ngựa tự ăn quả đắng, bay tới vận mệnh đen kịt, ý đồ châu chấu đá xe.

Lửa đạn của hải tặc vũ trụ ùn ùn trời đất đè xuống con bọ ngựa này.

"Tổng trưởng, ngài xem tàu chỉ huy của quân trung ương Thiên Hà Số 7!"

Tổng trưởng Edward còn chưa định thần lại khỏi sự chấn động khi cơ giáp lên không, lảo đảo bổ nhào đến trước máy quay quân dụng trên cơ giáp, nhìn thấy tàu chỉ huy của An Crewe như một cây kích gãy cổ xưa, phí công muốn đánh ra một con đường sống.

Lão quá phẫn nộ, quá kích động, bởi vậy lao quá nhanh.

Một phát đạn đạo nguy hiểm sượt qua đuôi cơ giáp, tàu chỉ huy của An Crewe lập tức bị bắn lệch đường, bay ngang đi, suýt nữa tông vào tàu hộ vệ, hạm đội hộ vệ cuống quýt tản ra, không chờ lão một lần nữa điều chỉnh tuyến đường, lại một phát đạn đạo chui vào từ hạm đội hộ vệ tản ra, tông ngang thân cơ giáp –

Uỳnh.

Nắp quan tài lơ lửng đã hạ xuống, giữa ánh lửa bụi bặm tung lên.

Lâm tướng quân, ngươi có kết luận chưa?

117. Quyển 4 - Chương 117

Lâm Tĩnh Hằng cơ hồ cho rằng mình nhìn lầm rồi, vô thức hỏi: "Trạm Lư?"

Mọi người đều sững sờ.

Theo lý thuyết, tàu chỉ huy được hạm đội hộ vệ bao vây, hơn nữa bình thường đều là trọng giáp, sẽ không dễ dàng bị bắn rơi như thế, tại tiền tuyến nơi lửa đạn bay lung tung này, sợ rằng còn an toàn hơn mặt đất, Trạm Lư cấp tốc phóng to hình ảnh của máy quay quân dụng trên cơ giáp, sau khi mở chiếu chậm, cả quá trình như nở ra một đóa hoa dưới ống kính độ nét cao – đạn đạo kia vừa vặn xuyên vào giữa đội hộ vệ tản ra như thế nào, lại vừa vặn sượt qua kho vũ khí của một tàu hộ vệ như thế nào, sau đó đâm nát lồng phòng hộ của tàu chỉ huy, nổ xuyên kho vũ khí.

An Crewe hiển nhiên đã có phản ứng chính xác, khi ý thức được mình bị bắn trúng, lão đã tách kho vũ khí, nhưng hai kho vũ khí đạn đạo sượt qua hình thành một góc độ rất trí mạng, trong thời gian ngắn như vậy, hai kho vũ khí đồng thời phát nổ, năng lượng mạnh phóng ra khiến lão không chỗ trốn.

Quân trung ương Thiên Hà Số 7 dẫu sao cũng là quân chính quy, sau khi ý thức được quan chỉ huy tử trận, đội hình vậy mà không hề rối loạn, phó quan của An Crewe không chút do dự thay thế vị trí quan chỉ huy, từ trong lửa đạn lao ra.

Họ phải đánh ra một con đường máu có thể phá vây cho những người còn đang tha thiết nhìn lên không trung trong thành phố vệ tinh và trên mặt đất sao Saipan.

“Tiên sinh, vớt thành công cơ giáp mục tiêu – cơ giáp mục tiêu đã hoàn thành kết nối -“

“Áp lực bình thường, dấu hiệu sinh tồn của mục tiêu bình thường, khoang y tế đợi lệnh -“

Lâm Tĩnh Hằng đảo mắt, cơ giáp nhóm Tổng trưởng chạy trốn vừa thành công tiến vào tàu chỉ huy của hắn, có nghĩa là họ có thể rút rồi.

Phía xa, quân trung ương Thiên Hà Số 7 như thiêu thân lao đầu vào lửa, cất cánh thành dải, rơi hủy thành dải, lại tan thành khói bụi thành dải.

Lâm Tĩnh Hằng nhẹ giọng phân phó: “Toàn thể, nhắm vào cánh quân địch, toàn tốc, đội hình một bên, đổi đạn đạo RA610… Phá vây, sau khi thoát khỏi khu đối phương quấy nhiễu, chuẩn bị nhảy khẩn cấp quay về Thiên Hà Số 8.”

Hắn dứt lời, cả đội ngũ đột nhiên thay đổi đội hình, nòng đạn đạo khổng lồ xoay đi, phía sau Lâm Tĩnh Hằng truyền đến tiếng bước chân lẹp kẹp, hắn hơi nghiêng đầu, nhìn thấy Tổng trưởng Edward tập tễnh đi vào.

Lâm Tĩnh Hằng và Tổng trưởng nhìn nhau một cái từ xa, tướng quân trẻ tuổi điển trai mặt mày lạnh băng, như mạ một tầng ánh sáng màu kim loại, liên tục bắn ra từ trong đôi mắt đọng sương mù, sắc bén đâm xuyên sự vinh quang rỗng tuếch của tám đại thiên hà, cùng tín ngưỡng trở thành quá khứ.

Lâm Tĩnh Hằng nhanh chóng thu ánh mắt về.

Giọng nói luôn đều đều của Trạm Lư vang lên khắp cơ giáp: "Người hai trăm hai mươi tuổi trở lên, hai mươi tuổi trở xuống, huấn luyện thể năng vũ trụ chưa đạt tiêu chuẩn, hoặc do thương bệnh tạo thành trước mắt có tình hình cơ thể chảy máu, xin lập tức vào khoang hộ lý của phòng y tế, chúng ta sắp đối mặt với tấn công võ trang và nhảy khẩn cấp liên tục…"

Tổng trưởng trên người dính máu không biết quẹt từ chỗ nào, dáng vẻ thảm hại, không nói một lời đi vào khoang hộ lý, những người khác ai vào chỗ nấy, ai cảm thấy mình không ổn thì đi theo Tổng trưởng, mấy người của bộ công trình thì hòa vào đội công trình của tàu chỉ huy, tiếp tục công việc họ chưa làm xong.

Ngay sau đó, cả chiến đội lao vào cánh hải tặc Hiệp hội chống Utopia, tìm được chính xác điểm bạc nhược nhất, mà đạn đạo RA610 sức sát thương cực mạnh như thủy triều không hề lãng phí bắn vào trận địa địch, như rắn độc một đòn tất trúng, thoáng cái đánh đau hải tặc.

Chủ lực Hiệp hội chống Utopia chợt quay đầu, Lâm Tĩnh Hằng trực tiếp dẫn người xuyên qua khói thuốc súng và mảnh vỡ, lồng phòng hộ của trọng giáp tông văng những vật sót lại của vụ nổ, cơ giáp hải tặc chặn trước mặt hắn trực tiếp bị tước mạng tinh thần, bằng tốc độ cao nhất tông vào người đồng bọn, sau đó Lâm Tĩnh Hằng lại rời khỏi trước khi người lái dự phòng của họ ùa lên, chiến hạm hải tặc hai bên tập thể khựng lại giống như không địch nổi.

Cơ giáp hải tặc đông nghẹt của Hiệp hội chống Utopia trải ra thiên la địa võng, Lâm Tĩnh Hằng như một bàn tay xé lưới, sức mạnh vô cùng nhấc cả tấm lưới lớn lên giũ mạnh, cho lũ tôm cá nhỏ sa lưới một đường sống ngắn ngủi.

Phó quan của An Crewe phản ứng rất nhanh, lập tức khai đủ hỏa lực, đồng thời cho mặt đất tín hiệu, những tàu dân dụng đó từ trên các trạm thu phóng nhân khoảng hở bay ra, nhân lúc hải tặc bị Lâm Tĩnh Hằng giam chân, lại có bảy tám phần mười đều thành công trốn vào vũ trụ.

Họ như lũ kiến hôi tránh né mưa to nước lũ, sắp ngửa từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, đi đến vùng giữa Thiên Hà Số 7, chuẩn bị hội hợp với chủ lực quân trung ương Thiên Hà Số 7.

Lâm Tĩnh Hằng không nói dư thừa, giống như vừa rồi tạo cơ hội cho dân thường trên mặt đất chạy trốn không phải là cố ý vậy: "Rút."

Chiến đội cơ giáp chợt bắn một loạt pháo ion năng lượng cao, hải tặc phía trước vội vàng căng phòng hộ, phòng thủ nghiêm hơn, không ngờ họ lại mượn pháo ion năng lượng cao tăng tốc chuyển hướng, trong chớp mắt hậu đội biến thành tiền đội, mỗi ba cơ giáp hình thành một vòng nhỏ canh cho nhau, xé chẫn ra lẻ, từ phía sau xuyên qua hải tặc chỉ lo đuổi theo họ còn chưa kịp chỉnh đội!

Lúc này, một kỹ sư bên cạnh hét nhỏ một tiếng, Trạm Lư trên cơ giáp và Trạm Lư trong nhà Lục Tất Hành trên sao Khải Minh đồng thời ra tiếng: "Bộ công trình đã thành công gia nhập mạng viễn trình quân dụng của Thiên Hà Số 7!"

Lâm Tĩnh Hằng dở khóc dở cười, nghĩ bụng đã đánh như thế rồi mà đám đại bảo bối bộ công trình này dưới sự dẫn dắt của Lục Tất Hành vẫn còn hai tai không nghe tiếng lửa đạn mà đào sân sau nhà người ta, hơn nữa đào rất chú tâm, cần cù chăm chỉ, giống như không đào lên cả vại dưa muối người ta chôn thì sẽ không dừng vậy.

Lục Tất Hành biến hết bốn bức tường lẫn trần phòng khách thành màn hình máy tính, trong nhà tối om, số liệu chớp tắt giống như bầu trời sao biến ảo không ngừng, cậu nói với Trạm Lư như đang độc thoại: "Đây là một mạng thông tin viễn trình tương đối đầy đủ, công năng cơ bản có thể so với trước chiến tranh, xem ra ngoại trừ chúng ta, các thiên hà khác đều không hề tắc nghẽn… Ừm, An Crewe dùng kết cấu song tầng, một tầng dùng để liên lạc trung ương liên minh và trú quân các nơi, còn có một tầng mạng nhỏ hơn nhiều, dùng để liên lạc… Những người này là ai?"

Trạm Lư trả lời: "Là chiến hữu cũ của An tướng quân."

"Ừm," Lục Tất Hành xem lướt qua hàng loạt số liệu, "Trước khi Diệp Reeve bị ám sát, thông tin liên lạc trên thiết bị đầu cuối cá nhân bị quấy nhiễu, camera không quay được bất cứ thứ gì… Sao nghe giống chip 'Nha Phiến' giai đoạn đầu chúng ta từng nghiên cứu? Đúng rồi, lần trước Lâm nói, anh ấy muốn biết nguyên nhân cái chết thật sự của tướng quân Lục Tín, thế từ mấu chốt là 'Lục Tín'…"

"Lục Tín" "Trái Cấm" "Lâm Tĩnh Hằng" "quản ủy hội" các chữ trước sau nhảy ra.

Lục Tất Hành tốc độ đọc cực nhanh, lướt qua nhanh như gió đã đủ để cậu nắm được toàn bộ tin tức, vụ bê bối lớn thối nát của trung ương liên minh bất ngờ bày ra trước mặt cậu, Lục Tất Hành vô thức nín thở, sửng sốt giây lát, sau đó lập tức kịp phản ứng: "Cài mật khẩu, khoan để anh ấy biết!"

Nhưng đã không kịp rồi.

Lâm Tĩnh Hằng để Trạm Lư dự bị ở nhà, cho cậu dùng chung công năng giải toán và xử lý cực mạnh của Trạm Lư, giống như làm tấm thẻ tín dụng phụ cho cậu quẹt, mà bản thể của Trạm Lư dẫu sao vẫn còn trong hạch cơ giáp –

Tích tắc tài liệu bị mở ra, thậm chí chính bản thân Lục Tất Hành còn chưa kịp xem, đã bị đồng bộ truyền lên cơ giáp.

Người tố cáo bí mật gặp thư ký trưởng quản ủy hội, tố giác Lục Tín nhận nuôi Lâm Tĩnh Hằng là vì Trái Cấm của Laura Gurdon.

Trái Cấm là chiếc ô che của phần tử khủng bố, tuyệt đối không thể rơi vào tay người khác, cần phải…

Trên tiền tuyến, nơi đỉnh ngọn lửa.

Một nháy mắt quá dài, như làn gió thê lương, thổi tan tất cả mê hoặc trong ký ức của Lâm Tĩnh Hằng. Tại

sao quản ủy hội không tiếc giá nào muốn lấy mạng Lục Tín? Tại sao Lục Tín trời quang trăng sáng cả đời, dân vọng cực cao, lại phải hốt hoảng chạy trốn đêm trước công thẩm, đi lên con đường không thể quay về? Tại sao hải tặc nơi này ùn ùn trời đất, Hiệp hội chống Utopia như điên rồi, nhất định phải đẩy hắn vào chỗ chết – bởi vì Trái Cấm nằm trên tay hắn, tuy rằng kẻ điếc, kẻ mù, kẻ ngốc là hắn không biết bí mật chân chính của Trái Cấm, nhưng người trên danh sách Trái Cấm chắc hẳn vẫn sẽ lo lắng hãi hùng nơi cứ điểm Thành Thiên Sứ, chỉ sợ hắn cơ duyên trùng hợp nhìn thấy bí mật dơ bẩn dưới vẻ đạo mạo của họ.

Song một nháy mắt lại quá ngắn, ngắn đến mức Lâm Tĩnh Hằng nhất thời chưa làm rõ mạch suy nghĩ. Lục Tín bí mật giữ Trái Cấm, và dùng Trạm Lư duy trì nó vận hành… Tại sao?

Tại sao ông lại không nói một lời mà chịu chết, suốt đời không tiết lộ một chữ với hắn?

Đúng lúc này, người của bộ công trình báo cáo: "Tướng quân, đối phương đã phát hiện chúng ta xâm nhập mạng viễn trình của bọn họ."

Lâm Tĩnh Hằng đã hoàn toàn không còn tâm tư để ý những việc này, hậu quả của thất thần trên chiến trường vừa rồi chính là tàu chỉ huy suýt nữa bị hải tặc khép vây chặn lại, may mà đội hộ vệ phản ứng cực nhanh, dùng pháo ion phạm vi lớn ngăn hải tặc Hiệp hội chống Utopia lao tới.

Nơi này là chiến trường vũ trụ tăm tối, không cho phép một chút hồi tưởng, không cho phép quay đầu nhìn lại "quá khứ" một cái, cũng không cho phép một câu truy hỏi –

Ông đã nhìn thấy ai trên danh sách?

Lúc ông đi, ông đã thất vọng với liên minh rồi ư?

Trong lòng ông, cuối cùng còn tán đồng tuyên ngôn tự do không?

Lâm Tĩnh Hằng khó khăn thu lại mạch suy nghĩ, khàn khàn nói: "Mặc kệ bọn họ, chúng ta…"

"Tướng quân, quân trung ương Thiên Hà Số 7 đang cầu cứu trong mạng viễn trình."

Chiến đội nhỏ mà tinh hãn của Thiên Hà Số 8, trong dăm ba câu đã thoát khỏi đoàn hải tặc Hiệp hội chống Utopia, chỉ cần một lần nhảy khẩn cấp là có thể cấp tốc theo mạng bước nhảy vũ trụ xuyên về cảnh nội Thiên Hà Số 8.

"Tiên sinh, hướng tuyến đường chính của Thiên Hà Số 7, rất nhiều hải tặc đang kéo đến."

"Tướng quân, trung tâm chỉ huy phòng vệ Thiên Hà Số 8, vệ đội trưởng Turan gửi tin đến, nói điểm nhảy vũ trụ chuẩn bị nổ tương quan đã xác nhận xong, có thể khởi động bất cứ lúc nào, hỏi ngài còn bao lâu?"

Đương khi quân trung ương Thiên Hà Số 7 thành công yểm hộ hàng loạt tàu vũ trụ dân dụng rút về vùng trung bộ Thiên Hà Số 7, trung tâm chỉ huy quân trung ương Thiên Hà Số 7 đột nhiên cảnh báo – họ đã bị Hiệp hội chống Utopia bao vây!

Không chỉ như thế, ngay sau đó, tất cả trú quân Thiên Hà Số 7 đều truyền đến cảnh báo.

Mục tiêu của Hiệp hội chống Utopia không hề là một sao Saipan be bé, mà là cả Thiên Hà Số 7!

Trước mắt, Quân Đoàn Tự Do khuấy đục nước ở bảy đại thiên hà, xung đột của quân trung ương cựu bộ của Lục Tín và quân liên minh không ngừng leo thang, hải tặc Đoàn Quang Vinh thừa cơ ra đục nước béo cò, Bạch Ngân Thập Vệ bị chặn trên đường, Hiệp hội chống Utopia mới có thể nhân cơ hội bát gạo thổi nốt mà đưa tất cả binh lực phân tán ở tám đại thiên hà đến Thiên Hà Số 7.

"Để người nên chết đều chết như một anh hùng".

Ý nghĩa thật sự của câu này, An Crewe không hiểu, cũng không có cơ hội hiểu, bằng không lão nhất định chết không nhắm mắt.

Trong biển sao mênh mông của Thiên Hà Số 7, vô số tàu vũ trụ dân dụng khẩn cấp cất cánh từ các nơi, phí công muốn tìm kiếm một lối thoát, kế đó lần lượt bị bắn rơi, trong đó khả năng có nhân khẩu cả một thành phố, khả năng là toàn bộ công nhân viên trong nhà máy của thành phố vệ tinh, bất phân đẹp xấu thiện ác, cũng bất phân phú quý nghèo hèn, tất cả đều như một vốc bụi chẳng đáng kể.

"Lâm tướng quân, quan chỉ huy tạm quyền của quân trung ương Thiên Hà Số 7, thay mặt toàn thể quân trung ương, xin ngài mở tuyến đường giữa Thiên Hà Số 7 và 8, đón nhận dân chúng."

"Xin lỗi," Lâm Tĩnh Hằng nói khẽ, "Ta cũng phải phụ trách an toàn cho Thiên Hà Số 8, lực bất tòng tâm."

"Lâm tướng quân!" Thông qua mạng viễn trình của Thiên Hà Số 7 mà bộ công trình xâm nhập, vị phó quan nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy của An Crewe đối thoại trực tiếp với hắn từ xa, "Chúng tôi ngăn được hải tặc, không cần Thiên Hà Số 8 viện binh, chỉ cầu ngài đừng đóng cửa, cũng đừng nã pháo vào họ!"

Lâm Tĩnh Hằng không biết phó quan này, hẳn là An Crewe sau khi tới Thiên Hà Số 7 tự mình đề bạt lên từ sĩ quan tầng dưới.

Con cháu quyền quý của học viện Ulan, vừa tốt nghiệp đã là sĩ quan, toàn đi đường thượng tầng, thỉnh thoảng bị "sung quân biên cương", cũng chỉ là ra ngoài rèn luyện. Tương lai của họ là vị trí cao hơn, đánh cờ chính trị phức tạp hơn, ánh sáng và ống kính nhiều hơn. Thế nhưng trên thế giới này càng nhiều quân nhân cả đời đều không hề có lắm chuyện rầm rộ để kể, họ đều là người bản địa, học xong giáo dục cơ sở liền đi tham gia huấn luyện, sau đó phục dịch ba mươi đến năm mươi năm tại trú quân địa phương, chỉ như làm công việc của nhân viên công vụ bình thường, thu nhập và phúc lợi đều tàm tạm, nhưng chắc chắn không có cơ hội lên chức. "Thượng tướng liên minh" đối với họ xa xôi như ca sĩ vũ trụ trong đĩa nhạc vậy, chẳng có một chút liên quan.

Trong mấy chục vạn người, đại khái sẽ có một hai người như vậy, gặp vận may, vừa mắt quan trên, được đề bạt thành thân tín, biết đâu tương lai sẽ có cơ hội theo quan trên đến Thiên Hà Số 1, cả nhà gà chó lên trời.

Nhưng mà ai có thể nghĩ đến, liên minh dường như có thể tồn tại ngàn thu muôn đời, lại sẽ rơi vào vực sâu chiến tranh toàn diện?

Lâm Tĩnh Hằng vẫn không chịu đồng ý, chỉ nói: "Chúng ta sẽ không tấn công 'giấy thông hành bảo vệ dân thường'."

Có câu này của hắn, đối với vị phó quan không biết tên của An Crewe, hình như đã đủ rồi.

"Thiên Hà Số 7, toàn thể quân trung ương tập kết!"

Xét theo tiêu chuẩn của Lâm Tĩnh Hằng, quân trung ương Thiên Hà Số 7 không phải "tinh nhuệ", nhưng cũng xem như huấn luyện nghiêm chỉnh, cơ giáp quân trung ương ở bốn phương tám hướng theo một tiếng ra lệnh, tập thể lao lên ngược lửa đạn các nơi, lại thật sự tập kết thành một chiến đội võ trang không thể xem thường.

Ngay sau đó, quân tiên phong không hề có dấu hiệu báo trước phát động xung phong, lao vào chiến đội hải tặc, hỏa lực song phương quấn vào nhau, nổ tung khiến tất cả thiết bị báo động năng lượng xung quanh đều như điên rồi, khói thuốc súng chưa tan, tiên phong quân trung ương Thiên Hà Số 7 lại không sợ chết theo sát sau đạn đạo, dùng thân cơ tông vào đoàn hải tặc, sau đó đợt cơ giáp thứ nhất vậy mà tự nổ trong đám hải tặc!

Trong khoảng cách gần, kho vũ khí phát nổ hình thành từng lốc xoáy lớn bé, cuốn một đám cơ giáp hải tặc không kịp phản ứng vào.

Dư âm đợt nổ đầu tiên chưa tan, nhóm cơ giáp thứ hai của quân trung ương lại đến, quân đoàn hải tặc Hiệp hội chống Utopia bị những tập kích kiểu tự sát như người điên này dọa, thấy họ lao đến lập tức bắt đầu toàn tốc rút lui, ý đồ kéo ra khoảng cách và dùng vũ khí viễn trình bắn rơi họ.

Mà cứ như vậy, đoàn cơ giáp hải tặc Hiệp hội chống Utopia như biển bị rẽ, bị quân trung ương đẩy ra một khe hở.

Đoàn tàu vũ trụ luống cuống tay chân nhao nhao chiếu ra "giấy thông hành bảo vệ dân thường", lao tới con đường quân trung ương dùng thi thể trải thành, như lũ linh dương hoảng sợ, chuyển dời đến điểm nhảy vũ trụ thông tới Thiên Hà Số 8.

Quân trung ương Thiên Hà Số 7 như con sói bị mãng xà cắn cổ, răng nanh đã cắm vào chỗ trí mạng nhất, mà nó vẫn đang liều chết giãy giụa.

Không còn cuộc đại di chuyển nào kinh tâm động phách hơn.

Con đường sinh mạng kia khi liền khi đứt, lung lay sắp sập, mỗi một lần mở ra con đường đủ để cho một phần tàu vũ trụ qua, đều kèm theo một nhóm quân trung ương xung phong, một nhóm tử vong.

"Tướng quân."

Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc ba giây: "Cho họ qua."

Hình ảnh của Thiên Hà Số 7 đồng bộ truyền tới Thiên Hà Số 8, trung tâm chỉ huy sao Khải Minh, trung tâm chỉ huy phòng ngự của Turan… cùng quân tự vệ đang tuần tra trên con đường bí mật thông đến vực ngoại.

Chu Lục đang cảm thấy máu nóng bốc lên đầu, đột nhiên, một tín hiệu thần bí yêu cầu kết nối.

Chu Lục cho là trung tâm chỉ huy có mệnh lệnh gì, trượt tay chấp nhận.

Nhưng xuất hiện trên thiết bị đầu cuối cá nhân của hắn, quả thật là một đoạn phim quen thuộc

118. Quyển 4 - Chương 118

Trong một trạm không gian nhân tạo be bé, mọi người đang gào thét bỏ chạy, mây dày xui xẻo từ từ đùn lên, bụi mù giương nanh múa vuốt nuốt chửng tất cả.

Chu Lục hơi mơ hồ, cho là cảnh thật Thiên Hà Số 7 đang bị tập kích, song lập tức, hắn thấy rõ kiến trúc và đường phố đơn sơ trong trạm không gian, hình dáng cổ xưa kia tự dưng quen thuộc lạ, hắn hơi mù mờ nghĩ: "Sao, Thiên Hà Số 7 cũng tan hoang như vậy ư?"

Mà cảm giác quen thuộc không nói nên lời kia bắt đầu tông từng phát vào tim hắn, vài giây sau, Chu Lục cơ hồ có thể nghe thấy tạp âm trong ngực mình truyền đến.

Ký ức bắt đầu từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh giấc.

Không, đây là…

Trên đoạn phim, một tàu buôn nhỏ tả tơi lảo đảo lao ra từ mưa bom bão đạn, liều mạng hất hai khoang sinh thái nhỏ sóng đôi ra xa, ngay sau đó hóa thành tro bụi giữa hỏa lực dày đặc.

Đây là tình cảnh hắn vô số lần khi đêm khuya mộng về, xua đi không được –

Vũ trụ tối tăm không nhìn thấy hi vọng, trong hai khoang sinh thái nối liền giấu một bé trai và một bé gái, như hai con sâu nhỏ trong chiếc chai trôi, chúng không cách nào trao đổi, chỉ có thể xuyên qua cửa sổ be bé bằng bàn tay, nhìn thấy khuôn mặt nương tựa lẫn nhau… Cho đến khi một phát đạn đạo bắn lệch sượt qua khoang sinh thái của bé gái.

Khoang sinh thái khoảnh khắc mất thăng bằng, bé trai bị xoay tròn choáng váng mặt mày, nó giãy giụa trong chất lỏng cân bằng của khoang sinh thái, nhìn phần đuôi khoang sinh thái bên cạnh nứt ra, rất nhiều dịch dinh dưỡng bị hất ra như thiên nữ rải hoa, áp khí cấp tốc thay đổi, nó trơ mắt nhìn bé gái mình yêu quý đau đớn giãy giụa, khuôn mặt bé xíu kề sát ô cửa sổ, kế tiếp từ từ đọng lại ở đó.

Khoang sinh thái nguyên vẹn để tự bảo vệ mình, bất kể hắn đau khổ nói "không" như thế nào, vẫn tách rời và xử lý một nửa bị hỏng, đó là lần đầu tiên hắn chứng kiến sự sống và cái chết.

Từ đó về sau, hắn không còn thân phận, không còn lai lịch, không còn cái tên ban đầu, biến thành "Chu Lục" buồn cười.

Máu toàn thân Chu Lục lạnh đi, lông tơ đua nhau dựng ngược: "Ngươi là ai?"

Nhưng đối phương không trả lời.

Hai tay Chu Lục không nhịn được run run, cơ giáp hắn ngồi quét được sự khác lạ của hắn, tự động bắn ra khoang y tế, khoang y tế theo trước theo sau vướng víu, suýt làm Chu Lục vấp ngã, hắn tức tối quát khoang y tế một tiếng: "Tránh ra!"

Hắn rảo bước lao đến trước máy tính phân tích của cơ giáp, nhưng Thiên Hà Số 8, biển sao mênh mang, làm sao tìm được một người nấp trong tối? Trình độ văn hóa của Chu Lục không cao, trí thông minh của tiểu cơ giáp cũng rất có hạn, hắn thử mấy lần đều không thể định vị nguồn gốc tín hiệu của đối phương, chỉ biết là đến từ một địa điểm trong thiên hà.

"Mẹ nó." Chu Lục mở thiết bị đầu cuối cá nhân, chuẩn bị liên lạc với đội công trình tùy quân.

Đúng lúc này, kẻ gửi đoạn phim cho hắn lại gửi tin nhắn: "Nếu ta là ngươi, ta sẽ không tin tưởng những người bên cạnh như vậy."

Chu Lục: "Ngươi có ý gì! Ngươi rốt cuộc là ai!"

"Lúc ngươi lần đầu tiên nghe người ta nhắc tới 'kế hoạch Nữ Oa', chỉ sợ là ở trong quân tự vệ Thiên Hà Số 8 nhỉ, chỉ nghe một chút rồi thôi phải không? Cả nhà ngươi bị cuốn vào 'kế hoạch Nữ Oa', cũng bởi vậy mà chết, mà ngươi lại không hay biết gì về chuyện này. Ngươi đi theo họ làm chân sai vặt, thế mà chẳng hay biết gì, ôi trời ơi, trên thế giới lại có kẻ ngu xuẩn khờ khạo như thế… Người trẻ tuổi, ta cũng không nhìn nổi muốn cho ngươi biết chân tướng."

Chu Lục cắn chặt răng, trong đầu trống rỗng.

"Ta sắp rời khỏi Thiên Hà Số 8 rồi, ta biết ngươi đang ở chỗ giao giới của Thiên Hà Số 8 và vực ngoại, ta gửi đến phương hướng của ngươi một mật khẩu truyền tin viễn trình, khi qua điểm nhảy vũ trụ kế tiếp ngươi có thể đọc. Muốn biết thì đến tìm ta đi, chàng trai trẻ."

Trùng hợp là, Chu Lục vừa nhận được mật khẩu truyền tin viễn trình thì lập tức tiến vào một điểm nhảy vũ trụ của tuyến đường bí mật, mật khẩu tức khắc bị kích hoạt, cơ giáp hỏi Chu Lục có kết nối viễn trình hay không.

Tay Chu Lục run run.

Nguyên lý của mã hóa điểm nhảy vũ trụ và truyền tin viễn trình, Lục Tất Hành đã dẫn đội công trình phổ cập khoa học cho đám lính thất học bọn họ, chi tiết cụ thể Chu Lục nghe chỉ hiểu lơ mơ, nhưng nhập ngũ lâu như thế, thường thức tối thiểu hắn vẫn có –

Bây giờ điểm nhảy vũ trụ từ Thiên Hà Số 8 thông đến vực ngoại cơ bản đều đã bị dẫn nổ, chỉ để lại một tuyến đường bí mật cho người mình ra vào, mỗi một điểm nhảy vũ trụ trong tuyến đường bí mật này đều đã mã hóa, người ngoài không quét được, nếu muốn dựa vào vận may, trong vũ trụ vô biên, cho dù họ thực hiện tốc độ ánh sáng cũng hầu như không thể tìm được.

Nhưng mà, trong tình huống có phương hướng đại khái, nếu có người ở nơi rất gần – thông thường là trong cùng một thiên hà – gửi tín hiệu viễn trình cho hắn, tín hiệu vẫn có khả năng rất lớn dính trên điểm nhảy vũ trụ mã hóa, chỉ cần không ai kết nối, như vậy điểm nhảy vũ trụ này vẫn an toàn, mà một khi có người thông qua mật khẩu nối vào tín hiệu này, thành lập liên hệ hai đầu với đối phương, nguy cơ điểm nhảy vũ trụ mã hóa bị lộ sẽ tăng cao.

Chu Lục nghĩ: "Có phải tên này bắt nạt mình ít đọc sách, muốn lừa mình để lộ tọa độ tuyến đường bí mật?"

Hắn hơi cảnh giác, lập tức xóa mật khẩu hiểm ác này, tiếp đó dùng kênh truyền tin của cơ giáp gọi trạm thông tin của sao Khải Minh, muốn tìm kiếm chi viện kỹ thuật.

Trạm thông tin chậm giây lát mới có người nghe, bởi vì hiện giờ chiến sự quá phức tạp, các loại tin tức đổ về trạm thông tin như thủy triều, nhân viên trực ban của bộ công trình đều bận phát điên, ngay cả nhân viên thực tập cũng bị bắt tới làm công việc ghi chép, "nhân viên thực tập" nối máy với Chu Lục vừa vặn là Bạc Hà học sinh của Lục Tất Hành.

Lúc này, nhóm nạn dân đầu tiên của Thiên Hà Số 7 vừa mới xuyên qua điểm nhảy vũ trụ giữa Thiên Hà Số 7 và 8, bên phía Turan sớm đã chuẩn bị sẵn sàng kiểm tra an ninh, chỉ cho tàu vũ trụ phi võ trang vào.

Khi con tàu cuối cùng lao qua điểm nhảy vũ trụ, phần đuôi đang cháy, như con thằn lằn đứt đuôi chạy trốn, lúc trốn ra họ từng trơ mắt nhìn những người bạn phía sau bị đạn đạo của hải tặc đuổi tới nuốt chửng,

không kịp có bất cứ phản ứng gì, chỉ có thể liều mạng chạy về phía trước.

"Đệch, đây là đến truyền đuốc à!" Turan chửi một câu, cô trực tiếp mở rộng mạng tinh thần, đoạt quyền lái của tàu vũ trụ bốc cháy, lập tức tách phần đuôi cháy của con tàu, cơ hồ vừa tách thành công, lửa mạnh liền làm nó phát nổ, cơ giáp của quân tự vệ làm thành một vòng, đồng thời căng lồng phòng hộ, ngăn cản năng lượng và mảnh vỡ của vụ nổ.

Turan: "Chặn tàu vũ trụ kia lại! Hệ thống động lực hỏng rồi, không thể tự chủ phanh lại!"

Hai cơ giáp theo lệnh lao ra, một trái một phải vươn lưới vớt, cùng bị nửa con tàu vũ trụ mất khống chế lôi đi.

"Áp khí phản ứng khác thường, áp khí phản ứng khác thường -"

Càng chết người hơn là, trong cabin tàu vũ trụ còn một nửa mất khống chế này, thân cơ không biết hỏng chỗ nào, áp khí đang không ngừng giảm xuống, Turan viễn trình nắm giữ quyền lái tàu vũ trụ cố gắng kiểm tu mà không kết quả: "Cái gì vậy! Trên tàu vũ trụ này cúng Lâm Tĩnh Hằng à!"

Cô mở radio, cấp tốc nói với hành khách trên tàu vũ trụ: "Các vị, do thân tàu vũ trụ bị hỏng, trước mắt áp khí đang không ngừng giảm xuống – Im lặng! Hãy nghe tôi nói! Bây giờ các vị lập tức xuống tầng dưới cùng của tàu, ở đó có một số khoang sinh thái dự phòng, đừng chen lấn! Nhường người già yếu đi trước!"

Các hành khách trong cabin ban đầu nghe nói thân tàu hỏng đều hoảng, chen lấn muốn xuống tầng dưới cùng, họ xô đẩy nhau, có người ngã, người ngã dưới đất dùng hai tay bảo vệ đầu, nỗi tuyệt vọng khổng lồ khó lòng miêu tả đè xuống đầu, đột nhiên suy sụp gào khóc.

Tiếng khóc này dường như có sức xuyên thấu nào đó, nháy mắt lan ra khắp cabin.

Turan thật sự nổi điên lên: "Sao còn thời gian mà khóc! Các vị…"

"Mọi người hãy nghe tôi nói!" Lúc này một ông cụ ngồi hàng sau đột nhiên gạt đám đông đi ra, có lẽ ông trước kia là một nhân viên quản lý, có một nhóm người tự động vây quanh, ông cụ lên giọng hô ba lần, những người xung quanh cũng không ngừng cố gắng trấn an đồng bạn, rất nhanh trở thành một ngọn "đèn" hết sức nổi bật giữa cảnh hỗn loạn, ông cụ vịn cabin đứng thẳng, "Tôi là thị trưởng thành phố vệ tinh số 1 của Saipan – mới đổi tên thành sao Hòa Bình, các vị đều biết tôi, mọi người đều đi theo tôi, chúng ta đã có thể trốn khỏi vòng vây hải tặc, làm sao dễ dàng chết tại đây, không phải đã có người đến cứu chúng ta sao?"

Lúc này, hai cơ giáp đã bị nửa con tàu vũ trụ kéo đi mấy trăm cây số, đồng thời phanh gấp, phần lớn công năng của tàu vũ trụ đều trong trạng thái ngắc ngoải, bây giờ phanh gấp, hệ thống phỏng trọng lực và thăng bằng lập tức mất tác dụng, mọi người đều lộn xộn bay lên.

Thị trưởng nắm một tay vịn trên nóc cabin, lớn tiếng nói: “Nắm tay và chân người bên cạnh!”

Mọi người nhanh chóng giơ tay chân, bằng tốc độ nhanh nhất kéo người bên cạnh, chớp mắt dệt thành một tấm lưới người khổng lồ, ông cụ thị trưởng râu tóc hoa râm đã cảm thấy khó thở: “Tôi hô một, hai, mọi người cùng nhau di chuyển xuống dưới -“

Turan im lặng tắt radio, cách mạng tinh thần, cô nhìn những người này giống như cắm rễ vào nhau, gom ra ngàn tay ngàn chân, gắng sức giãy giụa, gắng sức muốn sống tiếp, bởi vì quá thành kính mà cơ hồ có thần tính nào đó.

Trên cơ giáp kéo tàu vũ trụ nhanh chóng vươn ra đường nối tiếp, binh lính huấn luyện nghiêm chỉnh mặc trang phục du hành vũ trụ nối đuôi nhau ra, theo sát sau đó là khoang y tế và rất nhiều khoang sinh thái.

Turan đột nhiên thở dài, chuyển hướng tầm nhìn sang điểm nhảy vũ trụ, không biết là tự nhủ hay nói với người bên cạnh: “Nếu ta nổ điểm nhảy vũ trụ trước khi Lâm tướng quân trở về, thầy Lục sẽ không trở mặt với ta chứ? Lỡ như cậu ta hack vào thiết bị đầu cuối cá nhân của ta, đem ảnh khỏa thân của ta dán khắp thế giới thì làm thế nào?”

Cấp dưới bên cạnh nghĩ bụng: “Nói cứ như mình biết giữ thể diện vậy, bà còn để ý chuyện này?”

Turan vẫn đang sầu lo nói: “Nhưng một báu vật gợi cảm như ta, lỡ như không cẩn thận nổi tiếng, còn phải chia tiền quảng cáo… Mặt và vóc dáng chẳng dễ gì có được của chính ta, dựa vào đâu mà phải chia tiền quảng cáo cho cậu ta, quá oan, không thì đến lúc đó ta tự đăng đi.”

Cấp dưới bên cạnh không nghe nổi nữa, trái lòng an ủi: “Lâm tướng quân còn chưa hạ lệnh, vệ đội trưởng đừng bi quan quá sớm.”

Turan lắc đầu, vẻ cợt nhả trên mặt lắng lại, cô nàng thở dài: “Đến nông nỗi này rồi, ngài sẽ không mặc kệ Thiên Hà Số 7.”

Cấp dưới không hiểu lắm ngẩng đầu nhìn cô nàng.

“Ngài không phải là đội trưởng cảnh sát của Thiên Hà Số 8.” Turan thì thào, “Ngài là người tổng phụ trách cứ điểm Bạch Ngân, vị thượng tướng cuối cùng của liên minh.”

Bất kể hắn nói gì, bất kể hắn căm hận liên minh như thế nào, cho dù đến giây cuối cùng của sinh mạng, hắn vẫn sẽ dốc hết sức, sắp xếp thật tốt cho hai thiên hà này.

Đây dường như là đạo lý hiển nhiên, là lẽ đương nhiên.

Dù cho liên minh không chấp nhận hắn, dù cho những người đó trăm phương ngàn kế muốn lấy mạng hắn.

Học viện Ulan khả năng là một học viện tẩy não chăng.

"Vệ đội trưởng, hiệu trưởng Lục đến."

"Sợ cái gì là đến cái đó." Turan trợn mắt, nghĩ ngợi một chút, cô quay đầu thấp giọng căn dặn cấp dưới bên cạnh vài câu, sau đó điềm nhiên như không nối máy với Lục Tất Hành, "Tôi biết ngay, hễ là đẹp trai, không có ai không tâm linh tương thông với tôi, tôi đang định tìm người đi gọi thầy đây, nhanh lên, nhiều nạn dân thiên hà ngoài như vậy phải sắp xếp làm sao, Tổng trưởng đi vắng tôi không làm chủ được, thầy mau đến xử lý đi!"

"Đến ngay đây," Lục Tất Hành sớm đã nhìn thấy cục diện hỗn loạn, lên tàu chỉ huy của Turan, nhanh nhẹn khơi thông tuyến đường, cậu thuộc nằm lòng bản đồ của cả Thiên Hà Số 8, quét qua đại khái tình hình hiện trường, gọi mấy cuộc điện thoại cho người phụ trách các hành tinh và căn cứ, cậu được quý mến thế nên hiệu suất cao, chỉ cần mười phút đã giải quyết hướng đi của nạn dân, lúc này mới quay sang Turan, "Lâm bao giờ về? Cô hãy nói thật một câu với tôi, tôi không có quyền hạn của chủ thể Trạm Lư, anh ấy không chịu cho tôi đồng bộ tin tức."

Turan nhìn cậu chăm chú vài giây, đẩy một ly cà phê đến trước mặt Lục Tất Hành.

"Vốn không nên nói cho thầy biết, nhưng con người tôi rất ghét nói dối." Turan suy nghĩ một thoáng, cân nhắc câu từ, "Tôi đoán chính tướng quân sợ rằng cũng không định tiến vào từ bên này."

Sắc mặt Lục Tất Hành chợt thay đổi.

Turan giơ tay ấn cậu lại: "Đừng vội, hắn đã cho tôi thông báo chính xác, nói là sẽ vòng sang hướng vực ngoại trở về. Hiệu trưởng Lục, chính hắn đã nói như vậy, thầy cũng yên tâm đi được không, nếu Lâm Tĩnh Hằng cũng không thể khiến thầy yên tâm, trên thế giới này sẽ không còn ai đáng tin cậy."

Lục Tất Hành phiền muộn cầm ly cà phê lên, nghĩ tới điều gì lại bỏ xuống.

Turan xem xét sắc mặt cậu, cầm ly cà phê tự uống: "Tôi không sợ nói cho thầy biết, là không định can thiệp quyết định của thầy, thầy còn hoài nghi tôi bỏ thuốc à? Lừa kẻ ngu tôi cũng không dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy, thầy coi tôi là ai chứ?"

Lục Tất Hành xấu hổ ho khan một tiếng, không tiện nói cho Turan biết, thủ đoạn tệ lậu này đều là lão đại của họ biểu diễn cho cậu thấy.

Turan nói: "Thầy giúp tôi xử lý cục diện rối rắm bên này, sau đó thầy thích đi tìm hắn thì đi, tôi sẽ coi như không biết."

Lục Tất Hành thở phào nhẹ nhõm, có một loại bạn sẽ cho bạn lời thật khó nghe, tất cả đều là tốt cho bạn. Nhưng cũng có một số bạn bè sẽ rót rượu châm thuốc cho bạn, khi bạn muốn làm chuyện điên cuồng im

lặng thấu hiểu, quay đầu đi. Loại trước đều là bạn rất tốt, rất đáng quý, nhưng sự tồn tại của loại sau, đôi khi càng khiến người ta cảm kích hơn.

Lục Tất Hành: "Cảm ơn."

Về công về tư, cậu đều không thể can thiệp suy nghĩ của Lâm Tĩnh Hằng, cho dù là dùng loại uy hiếp dịu dàng "Em chờ anh sau điểm nhảy vũ trụ" này, đồng thời, trong tình huống nguy hiểm như vậy cậu cũng không thể ngồi ở nhà chờ suông. Cậu chỉ có thể cùng đến bên kia mưa bom bão đạn, nếu Lâm Tĩnh Hằng an toàn từ vực ngoại vòng về, cậu sẽ trở về cùng hắn, nếu…

Turan biết cậu muốn làm gì, không phải vệ đội trưởng liệu sự như thần, mà là Lục Tất Hành không còn lựa chọn nào khác.

Lục Tất Hành từng mở trường cho tiểu lưu manh, xây căn cứ cho dân buôn lậu, giống như trời sinh giỏi sắp xếp trật tự cho cục diện hỗn loạn, cậu mau chóng xây dựng một cơ chế tiếp nhận nạn dân đơn giản ở Thiên Hà Số 8, khơi thông tắc nghẽn, ngăn nắp trật tự. Lúc này, nhóm nạn dân thứ hai đã vào, lần này chật vật hơn khi nãy nhiều, có mấy tàu vũ trụ khi xuyên qua điểm nhảy vũ trụ đã tơi tả, họ chỉ kịp nhặt xác cho những người chết vì ngạt thở trên tàu.

Lục Tất Hành cắn răng đi thẳng đến phòng thu phóng cơ giáp trên tàu chỉ huy của Turan, cậu thật sự một giây cũng không thể chờ được nữa.

Vệ binh phòng thu phóng cơ giáp tàu chỉ huy không hề ngăn cản cậu, hẳn là Turan đã dặn dò từ trước, nhanh nhẹn quét mở thang máy cho cậu, Lục Tất Hành gật đầu cảm ơn, hoàn toàn không đề phòng "bạn tốt" này… Cho đến khi cậu cúi đầu phát hiện tín hiệu trên thiết bị đầu cuối cá nhân đã bị chặn.

Lục Tất Hành kinh hãi, song cửa thang máy đã đóng lại.

Lục Tất Hành: "Elizabeth Turan!"

Không ai trả lời, thang máy đi thẳng xuống phía dưới, đồng thời, trong lỗ thông khí nhỏ bốn phương tám hướng cùng phun ra thuốc mê mạnh, sương trắng chôn vùi cả người cậu.

Té ra sử dụng chiêu số hạ lưu là truyền thống của Bạch Ngân Thập Vệ, cô nàng còn giả vờ giả vịt!

Lục Tất Hành nín thở, nhưng loại thuốc mê viên nhỏ này hiển nhiên là gây mê qua tiếp xúc, nó nhanh chóng ngấm vào da, thần kinh cậu dần dần tê dại, cơ bị bắt lỏng ra, Lục Tất Hành dùng hết sức lực cạy cửa thang máy, móng tay không tri giác bị rách ra…

Nhưng rốt cuộc vẫn buông thõng xuống, để lại một vết máu rất mờ.

Trong Thiên Hà Số 7, hải tặc Hiệp hội chống Utopia đang quần nhau với quân trung ương, nếu lấy chiến trường vũ khí lạnh cổ đại làm so sánh, cơ hồ đã đến bước vật lộn tay không, quân trung ương dù rằng dốc toàn bộ lực lượng nhưng binh lực không hề chiếm ưu thế. Một Thiên Hà Số 7 khổng lồ, trên hành tinh, vệ tinh, trạm không gian nhân tạo khắp nơi đều là người, khắp nơi đều cần bảo vệ, chính Thiên Hà Số 7 đã cắt vụn quân trung ương của họ.

Nhưng dù là đá vụn, cũng có thế chảy thẳng xuống.

Trong kênh truyền tin của Thiên Hà Số 7, vô số người không nói một lời rớt mạng, tối đi trên đường, như bầu trời sao bị khói mù bao phủ.

"Tướng quân," Vệ binh nói với Lâm Tĩnh Hằng, "Đi thôi, hải tặc ý thức được người của họ đang chạy đến Thiên Hà Số 8, đã chặn đường, họ không thoát ra được, chắc sẽ không có tàu vũ trụ đến đây nữa."

Lâm Tĩnh Hằng không hề quay đầu nói: "Cho nhóm Tổng trưởng một đội hộ vệ, để họ đi trước… kết nối với Turan."

Turan nhanh chóng trả lời: "Tướng quân."

Lâm Tĩnh Hằng nhìn lướt qua điện thoại video, ánh mắt dừng lại – phía sau Turan, Lục Tất Hành im lặng nằm trong khoang y tế, giống như trời sập đất nứt cũng chẳng đánh thức cậu khỏi giấc mơ.

"Ngài phải trở về, tướng quân à, nếu ngài bình an về nhà, tôi cùng lắm là cạo đầu tạ lỗi, bằng không tôi sẽ bị thầy Lục truy sát cả đời," Turan nói, "Đắc tội dân kỹ thuật kết cục thảm lắm!"

Lâm Tĩnh Hằng hơi mỉm cười với cô nàng: "Chờ ta trở về sẽ mang một bộ tóc giả của Thiên Hà Số 7 cho ngươi – vệ đội trưởng Turan!"

"Vâng!"

"Ta cần ngươi hai mươi phút sau khởi động chương trình nổ điểm nhảy vũ trụ, bất kể ta có trở về hay không, bất kể nạn dân Thiên Hà Số 7 có tiếp nhận xong hay không, có thể làm được chứ?"

Turan: "Rõ."

"Như vậy chúng ta gặp ở tuyến đường ngầm hướng vực ngoại." Lâm Tĩnh Hằng dứt khoát cắt đứt liên lạc, "Phó quan đội tự sát của An Crewe tên là gì?"

Trạm Lư: "Hắn là…"

“Thích là ai thì là.” Lâm Tĩnh Hằng khoát tay, “Kêu tên ăn hại đó giao ra quyền chỉ huy.”

Trạm Lư nhanh chóng trả lời: “Tiên sinh, tướng quân biệt danh ‘Thích Là Ai Thì Là’ bày tỏ, quân trung ương Thiên Hà Số 7 phục tùng vô điều kiện chỉ lệnh của cứ điểm Bạch Ngân.”

Hải tặc Hiệp hội chống Utopia rõ ràng cảm giác được, quân trung ương chia năm xẻ bảy đột nhiên mơ hồ tụ hợp lại, không còn chỉ lo bảo vệ tàu vũ trụ của nạn dân, lại chuyển thủ thành công, đột nhiên đánh phối hợp.

“Cho dù ngươi sợ ném chuột vỡ đồ, chẳng lẽ còn muốn khoe với quân địch?” Lâm Tĩnh Hằng xì một tiếng, “Ngu xuẩn.”

Quân tự vệ Thiên Hà Số 8 đột nhiên xâm nhập hạm đội hải tặc kín kẽ, đồng thời trong tốc độ cao lao thẳng vào hạm đội nạn dân bị nhốt, các tàu vũ trụ sợ hãi im bặt như ve sầu mùa đông, không dám nhúc nhích, trọng giáp tính cơ động cực mạnh sượt qua họ mà không hề tông vào. Ngay sau đó, quân tự vệ như thanh đao sắc lẻm đâm xuyên hạm đội hải tặc Hiệp hội chống Utopia, hợp quân với tướng quân “Thích Là Ai Thì Là”, hỏa lực xuyên thủng hạm đội hải tặc chiếm tuyến đường.

Lâm Tĩnh Hằng: “Chó ngoan không cản đường.”

Hạm đội hải tặc Hiệp hội chống Utopia như lũ kền kền ngửi thấy thịt thối bâu đến hàng loạt, bị quân tự vệ tiến lên tốc độ cao kéo khỏi tuyến đường ban đầu, kế đó phòng tuyến hơi bạc nhược, ngay sau đó, quân trung ương bị cách trở ở các nơi thừa cơ hợp làm hai đội, khi chủ lực hải tặc điên cuồng bám theo Lâm Tĩnh Hằng không bỏ, từ hai bên cho đối phương một đòn vào đầu.

Tình hình chợt thay đổi, đồ sát đơn phương như ôm cây đợi thỏ của hải tặc lập tức biến thành hai quân đối chọi.

Mà tàu vũ trụ chở nạn dân rải rác các nơi Thiên Hà Số 7 như những hạt cát, thừa cơ chạy tứ tán, cho dù Hiệp hội chống Utopia muốn bắt con tin, cũng không biết bắt hướng nào, rất nhiều nạn dân nhân khoảng trống ùa đến chỗ giao giới Thiên Hà Số 7 và 8, Tổng trưởng Edward không chịu đi trước, dẫn đội hộ vệ Lâm Tĩnh Hằng phái cho thủ ở chỗ điểm nhảy vũ trụ giao giới thiên hà, giúp đỡ nạn dân bị hải tặc đuổi giết.

Turan nắm chặt cổ tay mình, còn mười lăm phút.

Chu Lục cách màn hình nhìn khuôn mặt thanh tú như tinh linh của thiếu nữ, khuôn mặt Bạc Hà và cô bé bám sau ô cửa sổ khoang sinh thái chồng lên nhau, chặn lại những lời đã ra đến môi.

Hắn nhớ tới tin nhắn của kẻ thần bí kia: nếu ta là ngươi, ta sẽ không tin tưởng những người bên cạnh như vậy.

Bạc Hà trong lúc bận rộn đủ điều cầm cái ly bên cạnh uống một ngụm nước to: “Có chuyện gì?”

"… Không có gì." Chu Lục có chút tham lam nhìn cô bé, hắn nhẹ nhàng nói, "Muốn nhìn em một chút."

"Thần kinh à! Bận như chó rồi, ai rảnh tán tỉnh với anh?" Bạc Hà cáu kỉnh cắt ngang cuộc gọi.

Đúng lúc này, thiết bị đầu cuối cá nhân của Chu Lục lại sáng lên, nhân vật thần bí kia nói: "Lo ta lừa ngươi? Tại sao ngươi không đi hỏi thử Xú Đại Tỷ nhận nuôi ngươi, là ai đã bán đứng gia đình ngươi?"

Xú Đại Tỷ vẫn bị nhốt trong căn cứ của chính hắn, bọn Lâm Tĩnh Hằng sau khi chuyển dời người dân và vật tư khỏi trạm không gian chó ăn đá gà ăn sỏi ấy, đã thuận tay sửa nó thành nhà tù, chuyên dùng để nhốt tội phạm đang bị cải tạo.

Nơi đây cách tuyến đường ngầm không xa, vừa vặn tuần tra xong, Chu Lục không thể tập trung mà thay ca với đồng đội, tìm đại một lý do rời đội, quen đường thuộc lối trở về nơi hắn lớn lên, tìm được Xú Đại Tỷ bị nhốt hơn một năm, gầy như que củi.

Xú Đại Tỷ bị nhốt trong nhà tù dưới lòng đất không ánh mặt trời, vừa thấy người suýt nữa phát điên, lộn nhào lao đến dưới chân Chu Lục: "Chu Lục! Chu Lục! Ta biết ngươi có lương tâm nhất mà, ta biết ngươi nhất định sẽ tới cứu ta, là ta nuôi ngươi lớn lên, ơn sinh không bằng ơn dưỡng, đúng không? Ngươi chắc chắn sẽ tha thứ cho ta…"

Tim Chu Lục lạnh đi.

Cách thời gian Lâm Tĩnh Hằng ra lệnh nổ hủy điểm nhảy vũ trụ còn năm phút, nhưng Chu Lục không biết.

"Ta thật sự phải đi rồi, còn không đi là sẽ bị nhốt ở Thiên Hà Số 8." Tin nhắn thần bí ngay sau đó lại gửi đến một mật khẩu, "Muốn biết nửa kia chân tướng của kế hoạch Nữ Oa không? Liên lạc với ta đi."

Lâm Tĩnh Hằng chỉnh hợp quân trung ương Thiên Hà Số 7, dẫn hải tặc Hiệp hội chống Utopia đi càng lúc càng xa.

Trạm Lư gửi một tọa độ nhảy khẩn cấp đến tất cả các cơ giáp quân trung ương.

Còn một phút.

"Liên lạc với ta đi…" Chu Lục nắm chặt mật khẩu truyền tin viễn trình, bên tai phảng phất không ngừng vang vọng lời mê hoặc của quỷ biển.

"Liên lạc với ta đi…"

Hắn đã rời khỏi tuyến đường bí mật, Chu Lục nghĩ, lúc này dùng điểm nhảy vũ trụ trong thiên hà nhận

thông tin viễn trình, tín hiệu là đi từ mạng bước nhảy vũ trụ giữa Thiên Hà Số 7 và 8, không có nguy cơ truy ngược được điểm nhảy vũ trụ mã hóa.

Hắn như ma xui quỷ khiến kết nối mật khẩu.

Ngay chớp mắt ấy, Turan theo mệnh lệnh của Lâm Tĩnh Hằng, dẫn nổ điểm nhảy vũ trụ.

Sóng hạt năng lượng cao như cuồng phong cuốn qua tất cả người, xác, hải tặc xung quanh… Lần này, ngay cả mạng nội bộ Thiên Hà Số 8 đã chuẩn bị sẵn kháng quấy nhiễu cũng khó tránh khỏi bị ngắt.

Tín hiệu viễn trình Chu Lục vừa kết nối muốn thông với vực ngoại thì chỉ có thể xuyên qua điểm nhảy vũ trụ mã hóa của tuyến đường bí mật.

Điểm nhảy vũ trụ mã hóa bị tập trung, đầu sỏ sau màn chăm chú xem cả vở kịch mỉm cười.

Lâm Tĩnh Hằng hạ lệnh nhảy khẩn cấp, quân trung ương Thiên Hà Số 7 không dây dưa với hải tặc bị đánh tan tác nữa, toàn thể biến mất tại chỗ. Hắn đã tính sẵn đường lui, nhảy khẩn cấp ba lần, vừa vặn có thể mượn mạng bước nhảy vũ trụ ở biên giới Thiên Hà Số 7 đến vực ngoại, trực tiếp thoát khỏi hải tặc và rút về Thiên Hà Số 8.

Cùng thời gian, đoàn cơ giáp hải tặc Hiệp hội chống Utopia mai phục ở hướng vực ngoại rất lâu đã di chuyển, chia làm hai cánh quân, một cánh im ắng xuyên qua tuyến đường ngầm không ai biết, một cánh quân khác mai phục trên con đường phải qua từ Thiên Hà Số 7 đến đây, che giấu sóng năng lượng, hàng trăm phát đạn đạo giả lập trên điểm nhảy vũ trụ bị tập trung.

Tích tắc liên quân Thiên Hà Số 7 và 8 không hề phòng bị xuyên qua điểm nhảy vũ trụ, hàng loạt đạn đạo từ hư không rơi xuống, điểm nhảy vũ trụ không kham nổi nổ tung tại trận.

Năng lượng khổng lồ càn quét cả hạm đội, thời không cũng sụp đổ trong phạm vi nhỏ.

Lục Tất Hành trong cơn hôn mê dường như vẫn bị ác mộng quấy nhiễu, vô tri giác giãy giụa, tay từ trên ngực trượt xuống –

119. Quyển 5 - Chương 119: Tòa Tháp Sụp Đổ

"Võ trang hoàn mỹ trước nay là truyền thống của liên minh, chúng ta năm xưa chính là dựa vào những thứ này mới hoàn thành đại nhất thống liên minh…"

Dường như có người đang nói chuyện bên tai hắn, giọng nói ấy rất quen thuộc, là một loại giọng điệu trầm thấp và thong thả, nghe êm tai.

Đây là ai?

"Nhưng mấy năm gần đây tôi luôn nghĩ, thái bình thịnh thế của đại nhất thống thật sự là chuyện tốt ư?"

"Khi sư tử không đi săn nữa, nanh vuốt sẽ thoái hóa, chúng ta biết, quân ủy mỗi năm phải tốn khoản tiền lớn, đổ vào những cơ giáp và đạn đạo không dùng đến, nhà máy công nghiệp quân sự không ngừng đưa số liệu lên trên, không ngừng đổi mới sản phẩm, sau đó kéo chúng đi triển lãm trên duyệt binh ngày kỷ niệm, lại cho các phóng viên mang đi chụp ảnh thán phục, giống như họ thực sự đã làm việc nghiêm chỉnh, sức sản xuất của các ngành các nghề đều đang quá thừa, ngay cả công nghiệp quân sự cũng thế."

"Nhưng hệ thống chống đạn đạo họ không làm, lý luận quân sự họ cũng không nghiên cứu, tại sao? Bởi vì không có hiệu năng, không có số liệu đẹp, không thể lấy ra trưng bày."

"Chúng ta sống trong một thế giới quá tốt đẹp, không bị bên ngoài uy hiếp. Các trò biết người nguyên thủy chứ? Thời đại Địa Cầu, đó thật là một thời đại rất đáng sợ, gần chục tỷ nhân khẩu, tất cả chen chúc trên một hành tinh bé tí, mấy đại lục có hạn trên hành tinh bị vô số quốc gia và chính quyền chia cắt, nào phương Đông, phương Tây, Trung Quốc, nước Mỹ… có hàng trăm ngàn hình thái ý thức. Họ suốt ngày phải tranh cướp vì chút tài nguyên hữu hạn này, có một số người mỗi tuần phải làm việc quần quật hơn một trăm giờ, còn có một số người không cách nào thỏa mãn nhu cầu sinh hoạt tối thiểu, họ hôm nay kết minh, ngày mai lại bội tín, hôm nay cộng vinh hữu hảo, ngày mai lại cạnh tranh quân bị, thời điểm đó, tổ tiên chúng ta mỗi tối nằm xuống đều như ngủ trên gối tròn, lo lắng hàng xóm không có ý tốt lom lom mắt hổ, các trò đến viện bảo tàng lịch sử hỏi bọn họ xem, có dám coi 'vũ khí quốc phòng' như mô hình để chơi hay không?"

"Nhưng chúng ta thì sao, chúng ta không có 'quốc', thế nên cũng không có 'quốc phòng', tôi cảm thấy, liên minh hỏng là hỏng trong tay đại sư huynh Lục Tín kiệt xuất của các trò, hắn đánh hải tặc vực ngoại quá thảm, ép bọn chúng rời xa nhân gian, thành như yêu quái trong thần thoại, các trò sẽ dựng bẫy trong nhà mình đề phòng yêu quái tấn công không?"

"Ôi, anh bạn trẻ, tôi nói những chuyện này vô vị lắm à? Sao buồn ngủ thế kia, tỉnh dậy, tôi nói em học sinh ngồi trong góc dãy cuối, Tĩnh Hằng…"

"Lâm Tĩnh Hằng!"

Đúng rồi, đó là môn lịch sử lý luận quân sự của học viện Ulan, tiết thứ nhất, viện trưởng năm đó mời Nguyên soái Woolf tới làm khách quý, giảng công khai ở hội trường.

"Lý luận" đã đành, còn "lịch sử". Lâm Tĩnh Hằng là vua lệch môn tùy hứng, đương nhiên tìm một góc ngủ bù, không ngờ bởi vì quen thân mà hắn bị Nguyên soái quan tâm trọng điểm, bạn học dùng khuỷu tay thụi mạnh một phát để đánh thức hắn, phù hiệu trên tay áo đồng phục bằng kim loại vừa vặn chọc vào huyệt thái dương, thoáng cái khiến hắn tỉnh dậy.

Huyệt thái dương Lâm Tĩnh Hằng đau nhói, vết máu ở thái dương đã làm mờ tầm nhìn, hắn mơ hồ cảm thấy mình đang ở trong một khoang sinh thái, đau nhức và cảm giác tê dại trên người khiến ý thức của

hắn chỉ có một tia mỏng manh – phạm vi điểm nhảy vũ trụ nổ quá lớn, tới quá bất ngờ không kịp chuẩn bị, toàn bộ liên quân Thiên Hà Số 7 và 8 hầu như đều bị cuốn vào, năng lượng khổng lồ không thể ngăn cản xuyên qua lồng phòng hộ, thân trọng giáp, hết thảy… Cơ hồ không để lại một mảnh giáp.

Trạm Lư vào thời điểm cuối cùng, khởi động hình thức "nguy cơ", phớt lờ tất cả mệnh lệnh của chủ nhân, ngay tại chỗ biến hình thành khoang sinh thái, cuốn Lâm Tĩnh Hằng vào bên trong.

"Tiên sinh…"

"Tiên sinh…"

Lâm Tĩnh Hằng muốn cử động nhưng không động đậy nổi, hắn hoàn toàn không cảm nhận được từ ngực mình trở xuống, càng không cách nào trả lời, chỉ có thể cho Trạm Lư một chút đáp lại yếu ớt trên mạng tinh thần còn nối tí tẹo.

Hắn nằm trong trạng thái đặc biệt nửa hôn mê, ý thức ra ngoài cơ thể, không phân rõ quá khứ và hiện thực, song rất nhiều chuyện dường như bỗng nhiên trở nên rõ ràng.

Hắn lại nhớ tới tiết học công khai bị chỉ đích danh đánh thức trước mặt mọi người.

Nguyên soái cố ý làm khó hắn, để hắn đưa ra một chút quan điểm đối với "đại nhất thống", nói không hay thì môn này học lại luôn không cần tham gia thi nữa.

Lâm Tĩnh Hằng mười bốn tuổi đang mộng du, đầu óc trống rỗng nửa phút, cũng không biết người ta vừa rồi nói gì, đành phải cố gắng nói lung tung.

"Đại nhất thống… Xã hội đại nhất thống kỳ thực có rất nhiều tệ nạn," Thiếu niên không biết trời cao đất dày ăn nói bậy bạ, "Ví dụ như… Ví dụ như chúng ta và tinh tinh là họ hàng gần…"

Cả lớp phá lên cười.

"… Vốn là họ hàng gần, chuyện này có gì buồn cười, hít bóng cười nhiều quá à? Trong gien của chúng ta vốn có thôi thúc hủy diệt và tử vong, vạch mình vào trận doanh nào đó, đối đầu với người của một trận doanh khác, thậm chí một mất một còn, đây là một trong các nhu cầu sinh lý cơ bản nhất của chúng ta. 'Ái quốc', 'chiến đấu vì dân tộc' mà người nguyên thủy nói vừa có nguyên nhân kinh tế, cũng là thuận theo nhân tính. Xét trên lý luận, đối với một chính quyền, mâu thuẫn nội ngoại và mâu thuẫn nội bộ là bên này giảm bên kia tăng, xã hội không có giặc ngoài như một cái ao trữ nước chỉ vào không ra, không khí u ám, cũng rất dễ mất ổn định…"

Lúc ấy hắn chưa dứt lời, cơ hồ tất cả học sinh tham gia tiết thảo luận đồng thanh phản bác: "Liên minh của chúng ta mất ổn định chỗ nào?"

Lâm Tĩnh Hằng thiếu niên chỉ là trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh bắt được thứ chợt lóe sáng, vốn là thuận miệng nói nhảm, thứ tầng sâu hơn hắn đương nhiên không nói được, đành phải trưng thái độ ngông nghênh như trúng độc đắc, nói với bạn học "Bọn mày không biết cái gì là 'lý luận' à, trên lý luận học viện Ulan còn là học viện tinh anh, không phải vẫn tuyển lũ ngu bọn mày như thường" – do hắn ngứa miệng, đấu võ mồm bị nâng lên công kích nhân thân, thế là mọi người cãi nhau như một lẽ đương nhiên.

Chỉ có Nguyên soái trên bục giảng không nói gì, chẳng những dễ dàng bỏ qua chuyện hắn ngủ, còn cho hắn một điểm "ưu" trong cột biểu hiện trên lớp.

Liên minh của chúng ta mất ổn định chỗ nào?

Sự ổn định của liên minh là gác trên hai cây trụ, một cây là "Vườn Địa Đàng" như chiếc nôi, dốc sức để mỗi người đều hạnh phúc thoải mái như trẻ con, một cây là "ngụy tuyên ngôn tự do", giơ lên cao, kêu gọi lũ trẻ con đi theo nó bè cánh đấu đá, trong quá trình này tìm được cảm giác thuộc về và sức khống chế, lại hài lòng mơ một giấc mơ dũng cảm tự do.

Lâm Tĩnh Hằng hơn ba mươi năm sau bỗng nhiên ngoảnh đầu, xuyên qua nửa đời chiến hỏa, từ xa nhìn ông Nguyên soái ngồi ngay ngắn trên bục giảng trong lớp học buổi chiều giữa hè.

Hắn đã hiểu: "Thì ra là ông."

Thì ra người đằng sau Hiệp hội chống Utopia là ông.

Cách xa bảy tám thiên hà, khống chế tinh chuẩn chiến trường… Người ấy từng là thầy của Lục Tín, cũng là thầy của hắn.

Lục Tín đến chết không công bố danh sách Trái Cấm, có phải cũng vì nhìn thấy ông trên đó hay không?

Thì ra hết thảy không hề là một cuộc xung đột do An Crewe lòng tham không đủ, dụ dỗ bên này móc ngoặc bên kia dẫn đến.

Sự tồn tại của Trái Cấm bất ngờ bị lộ, Woolf muốn khiến nó biến mất một lần nữa, hơn nữa phải biến mất một cách tự nhiên.

Mà những người của Hiệp hội chống Utopia đó, trong mắt ông ta đại khái cũng từ tiên phong vĩ đại ban đầu thề phải thay đổi thế giới, biến thành một đám ngu ngốc tính toán nổ bay thế giới, đối với Woolf trong Thành Thiên Sứ ngoài tầm tay với mà nói, giá trị lợi dụng của những kẻ điên này đang biến mất, bọn họ đã hơi mất khống chế.

Trong kịch bản này, Hiệp hội chống Utopia là lũ điên, Lâm Tĩnh Hằng và An Crewe là "anh hùng" bảo vệ nhân dân. Các anh hùng lục đục vào thời điểm cuối cùng sẽ liên hợp lại, bi tráng mất đi cùng Trái Cấm, đồng thời khiến Hiệp hội chống Utopia thiệt hại nặng, cuốn đi rất nhiều phần tử nguy hiểm mất khống chế.

Ông ta giết người diệt khẩu rồi, liên minh sẽ chìm trong bi phẫn, hình thế và máu của quản ủy hội Vườn Địa Đàng sẽ một lần nữa thống nhất chiến tuyến của liên minh cùng các quân trung ương, lũ chó điên Hiệp hội chống Utopia bị ông ta lừa đến dốc sức bao vây tiêu diệt Thiên Hà Số 7 và 8 sẽ bị đánh gãy một chân, càng dễ dàng bị xích sắt trói lại, kết cục mọi người đều vui mừng biết mấy.

Ngài Nguyên soái, ông đã viết kịch bản cho cả thế giới này rồi sao?

Rốt cuộc là liên minh một tay ông thành lập đã phụ ông, hay là ông đã phụ liên minh?

Tiếng Trạm Lư vẫn bình tĩnh hòa nhã như chẳng có gì xảy ra: "Tiên sinh, thiết bị xử lý trung tâm của tôi bị hỏng nghiêm trọng, trục trặc không cách nào loại trừ, đang không ngừng nóng lên, dự tính một phút sau sẽ tự mình cháy hủy. Vỏ ngoài bằng vật liệu biến hình của tôi trong vụ nổ điểm nhảy vũ trụ bị hủy hoại gần 80%, hiện đã không còn sức căng lồng phòng hộ, rất nhanh, ngài sẽ nằm dưới sóng hạt năng lượng cao sau vụ nổ, xin lỗi, tôi không thể bảo vệ ngài nữa."

Trạm… Lư…

"Trong một phút cuối cùng của sinh mạng tôi, xin cho phép tôi được tỏ lòng cảm ơn ngài, cảm ơn ngài nhiều năm qua bao dung và yêu quý, rất nhiều thời điểm tôi không cách nào hiểu được óc hài hước độc đáo của ngài, vô cùng đáng tiếc, nếu có cơ hội, tôi hi vọng có thể tiến hành một lần nâng cấp toàn diện cho kho số liệu của mình."

"Tướng quân Lục Tín đã cài đặt cho tôi lời từ biệt cuối cùng, ngài ấy bảo tôi chuyển lời đến ngài: Ta yêu con, con trai, như yêu chính con ruột của mình, ta hi vọng liên minh thái bình phồn vinh, hi vọng con hạnh phúc bình an, nếu không thể kiêm được cả hai, như vậy điều sau đối với ta là quan trọng hơn, con là niềm kiêu ngạo của ta."

"… Như vậy, tạm biệt, tiên sinh. Hi vọng ngài sẽ nhớ tôi."

Mạng tinh thần của Trạm Lư tan thành mây khói.

Lâm Tĩnh Hằng dùng hết sức lực toàn thân co ngón tay lên, thế nhưng ngón tay gãy xương vặn vẹo không chịu nghe hắn điều khiển, chúng chỉ sượt qua vách khoang sinh thái một cách phí công… Mà hạch cơ giáp quý giá này sẽ không bao giờ nói chuyện với hắn như con người nữa.

Nhưng hắn còn phải trở về.

Lâm Tĩnh Hằng nghĩ, hắn đã hứa với một người, bất kể đi đâu, bất kể đi bao lâu, chỉ cần người kia còn ở đó, thì hắn sẽ trở về.

Lục Tất Hành còn đang chờ hắn, hắn không thể để chuyện trong khoang y tế hơn ba mươi năm trước lại xảy ra với cậu.

Hắn vùng vẫy muốn dậy, nhưng cái xác tàn tạ nhốt hắn ở chỗ này, hắn dùng hết sức lực cũng không thể di chuyển thành công một centimet.

Tại sao linh hồn đáng chết luôn phải đi cùng nhục thể xấu xí, không thể như sóng điện từ, bay tới chốn về mà mình khao khát?

Trên xác Trạm Lư, tầng lồng phòng hộ mỏng manh cuối cùng từ từ tối đi.

Kế đó như một ngọn lửa yếu ớt trong gió, tan biến mất.

Khi hắn không nơi thuộc về, ghét người ghét đời, có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào, vận mệnh lơ lửng một dây luôn có thể treo hắn lên.

Mà khi hắn rốt cuộc đã có một "nơi liều hết tất cả cũng muốn trở về, người một giây cuối cùng vẫn lo nhớ", sợi dây vận mệnh đáng ghét lại đột nhiên đứt lìa.

Thì ra cuộc đời hắn, bắt đầu từ lúc sinh ra, đã là một sự cố "không như ý người".

Liên minh đã mở ra kỷ nguyên Lịch Tân Tinh đại nhất thống đầu tiên trong lịch sử loài người, một năm rưỡi sau khi hải tặc vực ngoại xâm phạm, chia năm xẻ bảy, mặc dù ngắc ngoải, song vinh quang còn đó, tinh thần còn đó. Vẫn có người sẵn lòng coi những người vốn không quen biết bên ngoài thiên hà như đồng bào thủ túc, dũng cảm quên mình vì nó.

Đến đây, rốt cuộc theo vị thượng tướng cuối cùng của liên minh, người cuối cùng lưu luyến liên minh, vọng tưởng sau khi sửa sửa vá vá nó vẫn có thể quay về sự phồn hoa thuở xưa, kẻ ngốc cuối cùng không chịu từ bỏ tuyên ngôn tự do, trở nên im lặng trong dư âm vụ nổ.

Nền văn minh liên minh – giấc mộng đẹp do tập thể loài người dệt nên, đã tan tành.

Mai phục nơi này không hề để Thiên Hà Số 8 đồng bộ biết, bởi vì sau khi Turan dẫn nổ điểm nhảy vũ trụ, Lâm Tĩnh Hằng đã tạm thời mất đi liên hệ với Thiên Hà Số 8.

Turan ở lại xử lý sóng hạt do nổ điểm nhảy vũ trụ dẫn đến, cố hết sức giảm thấp nhất tổn thất sinh thái do vụ nổ tạo thành, cũng không quên điều khiển từ xa đội tuần tra chỗ tuyến đường ngầm.

"Lâm tướng quân dự tính sẽ chạy tới trong vòng mười sáu tiếng, bộ đội tạm thời đợi lệnh đều qua đó tiếp ứng họ, để phòng có hải tặc đuổi riết không buông." Nói đến đây cô dừng lại, không biết tại sao mà trong lòng bỗng dưng trỗi lên một chút cảm giác khó nói rõ.

Tầm nhìn của Turan mở rộng theo mạng tinh thần của cơ giáp, cô nghĩ, có lẽ là vì rốt cuộc đã đi đến bước này.

Cắt đứt liên hệ với liên minh, giống như giãy khỏi cuống rốn, luôn có đau bụng đẻ.

Quân tự vệ Thiên Hà Số 8 theo mệnh lệnh của cô, bắt đầu chỉnh thể tập kết đến hướng tuyến đường ngầm.

"Tôi thấy về sau có khả năng chính là thế này," Hoàng Thử Lang ở trong kênh truyền tin nói với Độc Nhãn Ưng hội quân cùng họ, "Quân tự vệ sẽ chia hai bộ phận, một bộ phận canh lối vào này, một bộ phận khác giữ gìn trật tự trong thiên hà, chúng ta tuy rằng ít người lắm củi mục nhưng cũng đủ dùng rồi, vả lại không phải còn có Bạch Ngân Thập Vệ sao? Cuối cùng có thể thái bình một thời gian rồi."

Độc Nhãn Ưng cười xì một tiếng: "Năm đó khi tao làm thổ hoàng đế ở sao Cayley, cũng nghĩ giống mày bây giờ, mày đoán thế nào? Sóng to gió lớn nói đến là đến, mấy thằng khốn ngửi thấy mùi rắm cũng không đánh một phát, gia nghiệp trăm năm gia nghiệp ngàn năm gì đó, ngay cả sao thủ đô cũng nói mất là mất luôn."

Hoàng Thử Lang cười gượng: "Ông anh à, nợ nần giữa chúng ta không phải đều đã kết thúc ở Xú Đại Tỷ rồi sao?"

"Đúng vậy, kết thúc rồi," Độc Nhãn Ưng nói, "Bằng không bây giờ hai ta không phải yên bình tán phét, mà là tao cho mày một phát pháo, nhưng nợ nần đã kết thúc, không quy định tao không thể bới lại một chút chứ."

Hoàng Thử Lang: "…"

Độc Nhãn Ưng thở dài, buông tha cho hắn: "Mạng bước nhảy vũ trụ đã nổ đứt, nhưng mà xuyên qua không gian xây dựng lại cũng chỉ là chuyện không đến một trăm năm, hai ta tuổi này chắc chắn là không gặp được, nhưng người trẻ tuổi còn có ngày mở cửa, nếu đều nghĩ như mày, đến lúc đó mở cửa nghênh đón chính là đạn đạo… Lão xảo quyệt chỉ mong tạm bợ như mày, có thể có một chút ý thức hoạn nạn khốn khó không, còn chẳng bằng tay thanh niên Chu Lục kia. Chậc, Chu Lục đâu, vẫn chưa đến, vừa khen xong đã làm biếng rồi?"

Hoàng Thử Lang còn chưa kịp trả lời, trên điểm nhảy vũ trụ ở lối vào tuyến đường ngầm, đột nhiên vang lên nhắc nhở năng lượng cao.

"Nhanh như vậy?" Hoàng Thử Lang tắc lưỡi cảm thán, "Không thể không nói, vẫn là tinh anh liên minh người ta…"

Độc Nhãn Ưng quát to một tiếng: "Cẩn thận, né ra!"

Bên ngoài điểm nhảy vũ trụ có đường nối liền dùng thân phận nghiệm chứng, Độc Nhãn Ưng chưa dứt lời, thì cảnh báo đã vang lên, nhưng nó chỉ vang một tiếng – liền sau đó, lửa đạn dời non lấp bể cùng với khách không mời mà đến lao qua điểm nhảy vũ trụ, đổ ập xuống đầu, Hoàng Thử Lang và Độc Nhãn Ưng ở gần điểm nhảy vũ trụ nhất đứng mũi chịu sào.

Tiểu đội Hoàng Thử Lang dẫn dắt cơ hồ quá nửa bị cuốn vào đó, Độc Nhãn Ưng chật vật né tránh.

"Quân địch tấn công!"

Biến cố này tới quá nhanh không kịp trở tay, chẳng ai ngờ được tuyến đường ngầm này lần đầu tiên sử dụng vậy mà đã có thể bị lộ, võ trang chưa tập kết hoàn tất ở gần điểm nhảy vũ trụ bị hải tặc thế tới rào rạt tông tan tác.

Làm sao lại thế?

Lâm Tĩnh Hằng đâu?

Độc Nhãn Ưng gào lên: "Kết nối với bộ chỉ huy, Turan!"

Turan giật mình.

Thiên Hà Số 8 lúc này cơ hồ là một vòng vây cừu khép kín, nhốt đầy động vật ăn cỏ còn chưa hết hoảng, một con sói xông vào sẽ có hậu quả gì?

Độc Nhãn Ưng ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hải tặc Hiệp hội chống Utopia chiếm trước tiên cơ, vuốt sắc xé thủng quân tự vệ, khói thuốc súng bay lên, chớp mắt đã cách cả vạn cây số, chẳng hề coi đám lính tôm tướng cua này ra gì.

Độc Nhãn Ưng: "Đứng đực ra đó làm gì, ngăn bọn chúng lại!"

"Cầm cự hai mươi phút, ta lập tức điều tăng viện." Bộ chỉ huy truyền đến mệnh lệnh của Turan, cùng lúc đó, toàn bộ quân tự vệ đều đã nhận được cảnh báo quân địch tấn công, tiếng Turan ngậm trong cổ, "Gửi tín hiệu viễn trình, liên lạc Lâm tướng quân cho ta!"

"Vệ đội trưởng, tín hiệu viễn trình có thể sẽ làm lộ..."

"Đã bị lộ rồi!"

Tuyến đường bọn Lâm Tĩnh Hằng rút quân bên phía Turan có biết, họ qua mấy điểm nhảy vũ trụ đều có tọa độ chính xác, theo lý thuyết chỉ cần gửi tín hiệu viễn trình thì bên kia lập tức có thể nhận được.

Song tín hiệu viễn trình như đá chìm đáy biển.

Tay Turan run run, cô chợt quay đầu nhìn về phía Lục Tất Hành bị mình tự tay hạ gục, ngực lạnh ngắt: "Tổng trưởng đâu?"

"Tổng trưởng đang trên đường tổ chức nạn dân di tản thì cơ giáp bị pháo ion quét trúng, trong lắc lư tránh không kịp, hiện đang trị liệu trong khoang y tế do chấn động não."

"Vệ đội trưởng," Một nhân viên kỹ thuật của bộ công trình khẩn cấp kết nối, " 'Siêu máy tính' trong nhà thầy Lục ban nãy đột nhiên tự động tắt máy, tiến vào tiến trình nào đó chưa biết."

Trạm Lư!

"Vệ đội trưởng, gửi tín hiệu viễn trình lần thứ sáu, tạm thời không có hồi âm."

"Quân tự vệ" Thiên Hà Số 8, dựa trên Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ, đại bộ phận vẫn là trưng binh bản địa gấp gáp huấn luyện rồi trực tiếp ra trận, tinh nhuệ Bạch Ngân Cửu một nửa theo Lâm Tĩnh Hằng đến Thiên Hà Số 7, nếu như họ…

Turan sắc mặt trắng bệch, như bị đóng băng ở đó, nửa phút không hé răng.

Sau đó cô nói: "Dẫn nổ tuyến đường ngầm."

"Vệ đội trưởng!"

Turan: "Bằng không đám lính tôm tướng cua các ngươi ngăn được hải tặc xâm phạm à? Gửi mệnh lệnh!"

Chu Lục đang chờ đợi tín hiệu thần bí kia trả lời, sau khi kết nối song hướng thành lập, đối phương đột nhiên không nói gì nữa. Thời điểm nhận được cảnh báo quân địch tấn công, cả người hắn như bị sét đánh.

Hắn quay người nhảy lên cơ giáp của mình, thần tốc tập kết bộ hạ, lao đến chiến trường, trong mạng tinh thần chưa thấy rõ chiến trường, trên cơ giáp đã cảm thấy được năng lượng sinh ra do vụ nổ.

Chuyện này là thế nào?

Hắn khó tin nổi mà nghĩ, trong lòng có một ý nghĩ mơ hồ mà không dám nhìn thẳng, hắn run rẩy kết nối với trung tâm liên lạc: "Bạc Hà, đã xảy ra chuyện gì?"

"Không biết, tọa độ tuyến đường ngầm không rõ nguyên nhân bị lộ, hải tặc Hiệp hội chống Utopia ồ ạt xâm phạm, Lâm tướng quân mất liên lạc."

Đồng tử Chu Lục co lại.

Là ta sao?

Là tín hiệu ta gửi sao?

Chu Lục là nhóm tăng viện chạy tới sớm nhất, hắn trơ mắt nhìn đại quân Hiệp hội chống Utopia tiến thẳng vào, mà đám tiểu cơ giáp quân tự vệ Thiên Hà Số 8 như châu chấu đá xe lao đến. Một nhóm xông lên, một nhóm tan thành tro bụi, nhóm tiếp theo lại lần nữa xông lên…

Đại não Chu Lục như sắp nổ tung, cả người bị chém thành tám mảnh.

Đúng lúc này, nhiệm vụ dẫn nổ điểm nhảy vũ trụ của Turan truyền đến.

"Vệ đội trưởng, Hiệp hội chống Utopia có quấy nhiễu tín hiệu, chúng ta không cách nào dẫn nổ điểm nhảy vũ trụ từ xa!"

Turan: "Vậy thì dẫn nổ bằng sức người!"

Chu Lục quát to một tiếng, ngược lửa đạn hải tặc lao lên, bộ hạ của hắn mặc dù không hiểu gì, vẫn không chút do dự đuổi theo. Vô số mảnh vỡ bay lên, Chu Lục cảm thấy máu toàn thân đều đang chảy ngược, hắn mấy lần cảm thấy mình đã bị bắn trúng, định thần lại phát hiện vẫn đang xông lên, tiếng cảnh báo đinh tai nhức óc, chiến hữu phía sau dựng thành bức tường người tầng tầng.

Một tầng sập, lại có viện quân mới chạy tới.

Chu Lục đã xuyên qua điểm nhảy vũ trụ thứ nhất, hắn tháo kho vũ khí, khởi động chương trình tự nổ –

Triệt để nổ Thiên Hà Số 8 thành một hòn đảo biệt lập.

120. Quyển 5 - Chương 120

Lục Tất Hành cảm thấy mình mơ một giấc mơ dài điên đảo, không có tình tiết gì, chỉ là ở trong mơ cậu dường như lại trở về những năm tháng ấu thơ toàn thân không thuộc về mình, tứ chi đều bị dây thừng vô hình trói lại.

Cậu tự thấy mình là một người không quá cực đoan cũng không quá chấp nhất, bản tính trời sinh đã có một chút thoải mái có thể nước chảy bèo trôi, bất kể gặp phải chuyện gì, cậu luôn có biện pháp để mình nghĩ thoáng, không hay xoáy vào bế tắc, bởi vậy cũng rất ít mơ giấc mơ như con thú bị nhốt kiểu này.

Mà trên cao dường như có cái gì đang bất an thôi thúc cậu, cậu phải mau mau tỉnh lại, mau mau tỉnh lại…

Lục Tất Hành vùng vẫy, đột nhiên, phía sau dường như có thứ gì đổ xuống, cậu đã tự do, Lục Tất Hành quay đầu lại, thấy thứ vừa trói cậu là một tấm bia đá to, đổ rầm xuống hóa thành bụi bặm, cậu hơi kinh hãi, không biết điều này có nghĩa là gì, song trong mơ không kịp suy nghĩ nhiều, cậu theo bản năng chạy về phía trước –

Ánh sáng mạnh đâm vào đồng tử cậu, hai chân cậu chạm xuống đất.

Khoang y tế đã chữa lành móng tay gãy, cũng trung hòa thuốc gây mê không thể hoàn toàn thay thế, theo lý thuyết thân thể cậu nằm trong trạng thái tốt nhất, nhưng không biết tại sao, Lục Tất Hành cảm thấy tim đập rất nhanh, một chút chỗ ở ngực không đủ dùng, trái tim lao đông xô tây, ngực khó chịu muốn nôn.

"Thầy Lục… Thầy Lục tỉnh rồi!"

Lục Tất Hành ngẩng phắt đầu lên, phát hiện mình đang ở trong bộ chỉ huy mặt đất của Ngân Hà Thành.

"Thầy Lục." Turan xuất hiện trên màn hình trước mặt cậu, cô giống như ở trong một cơ giáp đang tiến lên, trên mặt có khói thuốc súng.

Lục Tất Hành vừa thấy cô, ký ức vụn vặt lập tức rõ nét, thái dương gồ lên gân xanh, tượng đất cũng có ba phần tính đất, huống chi cậu chỉ là tương đối có tu dưỡng, không phải thật sự không biết nóng chút nào.

Nhưng cậu vẫn không quen chửi bới người khác, bởi vậy chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn Turan.

Turan không biết nên nói từ đâu, vừa mở miệng, cô vô thức lảng tránh trọng điểm: "Ban nãy lúc di tản nạn dân, cơ giáp của Tổng trưởng có một chút trục trặc nhỏ, ông ấy đã vào khoang y tế do chấn động não, khoang y tế tiến hành quét toàn diện, phát hiện trong não có một khối u…"

Lục Tất Hành nhíu mày: "Nghiêm trọng không?"

"Cũng ổn," Tiếng Turan rất mềm mỏng, cơ hồ có chút câu nệ nhún nhường, thần thái không giống nữ tướng quân, ngược lại giống một y tá trẻ ngày đầu tiên đi làm, "Tiểu phẫu là có thể giải quyết, chỉ là thân thể Tổng trưởng luôn không khỏe, tuổi tác lại cao, sợ rằng sẽ phải nằm trên giường một thời gian, hi vọng ngài có thể tạm thay chức vụ Tổng trưởng…"

Turan vậy mà dùng kính ngữ, tim Lục Tất Hành "thịch" một phát, cắt ngang cô: "Cô hạ gục tôi đã bao lâu? Tổng trưởng về rồi, thế Lâm đâu?"

Turan im lặng.

Lục Tất Hành nhìn cô giây lát, chợt đứng dậy, đúng lúc này, trong điện thoại video, cơ giáp của Turan phát ra cảnh báo: "Cảnh báo năng lượng, cảnh báo năng lượng -"

"Vệ đội trưởng, bọn họ bị chặn đường lui, sắp chó cùng rứt giậu, có thể muốn dùng sức mạnh phá vây!"

"Phá mẹ ngươi!" Turan vừa rồi còn nhỏ nhẹ chợt thay đổi sắc mặt, lộ ra huyết khí, "Hải tặc không chết thì các ngươi tự chết!"

"Vệ đội trưởng, cách một phần tư ngày hành trình, tiên phong hải tặc đang lao đến chúng ta."

Turan đang không biết nên đối mặt với Lục Tất Hành thế nào, chiến sự khẩn cấp thình lình xảy ra quả thật đã cứu mạng cô, cô lập tức chuyên tâm vào chiến đấu: "Đã nhận được, hỏa lực chuẩn bị, quân đoàn số 4 – Foucault dẫn người thủ tại điểm nhảy vũ trụ '573'…"

Lục Tất Hành đứng dậy, đẩy vệ binh theo sát cậu ra, trực tiếp dùng quyền hạn của cậu mở tất cả mệnh lệnh qua lại được ghi chép lại ở trung tâm chỉ huy.

Cậu chóng vánh xem lướt qua chiến báo lộn xộn – rất nhiều nạn dân Thiên Hà Số 7 nhập cảnh, Lâm Tĩnh Hằng hạ lệnh dẫn nổ điểm nhảy vũ trụ… Tọa độ tuyến đường bí mật chưa bao giờ dùng bị lộ, hải tặc Hiệp hội chống Utopia từ trên trời giáng xuống…

Hiệp hội chống Utopia tới quá nhanh, khi xông vào tuyến đường bí mật, nơi đó chỉ có hai tiểu đội tuần tra của Hoàng Thử Lang và Độc Nhãn Ưng, cộng lại chỉ có hai mươi tám tiểu cơ giáp và hai cơ giáp cỡ trung, hai tiểu đội tuần tra này giữ chân kẻ xâm nhập hung tàn hai mươi phút, đợi tăng viện đến, trước mắt gần như mất liên lạc toàn bộ…

Để chặn đường hải tặc, Chu Lục dẫn đội tuần tra hắn phụ trách tổng cộng mười bốn cơ giáp xông vào trận doanh hải tặc, dùng cơ giáp của mình dẫn nổ tuyến đường bí mật…

Lục Tất Hành trước nay tốc độ đọc như siêu nhân, song lúc này, những chữ đó rõ ràng cậu đều biết hết, mà ý nghĩa không làm sao hiểu được.

Cậu không thể không tách từng từ từng chữ đi phân tích chủ ngữ vị ngữ tân ngữ trong câu –

Độc Nhãn Ưng… mất liên lạc.

Chu Lục… dẫn nổ tuyến đường bí mật…

Dẫn nổ…

Dẫn nổ…

Thế, Lâm Tĩnh Hằng đâu?

“Thầy Lục!” Vệ binh đỡ cậu.

Lục Tất Hành như một trí tuệ nhân tạo treo máy, giãy hai cái không thể thoát khỏi tay vệ binh, đành phải vô thức mỉm cười lịch sự với đối phương.

Vệ binh bị nụ cười này dọa hồn bay phách tán: “Thầy… thầy có cần một liều thuốc trấn định không?”

Lục Tất Hành hoang mang nghĩ thầm trong lòng: Mình có thể làm gì? Mình phải làm gì đó.

“Không cần thuốc trấn định,” Tiếng cậu rất nhỏ, giống như không biết mình đang nói gì, chỉ theo lời người khác mà trả lời lộn xộn, “Tổng trưởng… Tổng trưởng không phải để tôi tạm thời… Tổng trưởng để tôi tạm thời làm gì?”

Turan ở đầu bên kia không dám nhìn cậu, đành phải quát ra lệnh: “Khai hỏa!”

Lửa giận của toàn Thiên Hà Số 8 phẳng phất đều trút ra theo mệnh lệnh của cô, chi hải tặc ý đồ phá vây này đâm đầu vào, lập tức theo bản năng né về hướng ngược lại, vừa vặn bị Foucault chờ ở đó chặn lại, trở thành bánh kẹp nhân trong lửa đạn.

Không phải nói tinh nhuệ Thiên Hà Số 8 đã tổn thất gần hết sao?

Không phải nói nơi này chỉ có tân binh gấp gáp trưng từ dân gian sao?

Bọn hải tặc Hiệp hội chống Utopia không cẩn thận sa vào Thiên Hà Số 8, có lẽ đến chết cũng không nghĩ thông, tại sao những người xuất thân du côn lưu manh, trước khi nhập ngũ hận không thể ngay cả chữ cũng không biết này, vậy mà cũng có thể kỷ luật nghiêm minh như quân chính quy.

Vậy mà cũng có thể giống hạng liều mạng, dường như không còn đường lui mà liều mạng.

“Thầy Lục, thầy…”

“Kết nối với bộ công trình cho tôi.” Trong ngàn đầu vạn mối, Lục Tất Hành rốt cuộc khó khăn tìm được một đầu mối, cậu như một đứa trẻ đi đêm còn sợ ma, cầm đèn pin một mực soi đường dưới chân, chẳng dám nhìn hai bên trái phải một cái, “Bộ công trình hãy chú ý, là tôi đây, phiền xác nhận giúp tôi, tàu vũ trụ chở nạn dân đã đáp toàn bộ phải không, nếu chưa, liên hệ các căn cứ, bảo họ lập tức đáp xuống gần đó, tập trung quản lý, trong hai mươi giờ, trong thiên hà chỉnh thể cấm không, bộ công trình hãy lấy mật

khẩu kênh truyền tin của nhân viên nội bộ quân ta làm chuẩn, tất cả vật thể bay không xác định không đúng mật khẩu đều đánh dấu bắn rơi hết, Thiên Hà Số 8 đã là hoàn cảnh đóng kín, một cơ giáp hải tặc cũng không thể thả chạy."

"Kết nối với ngành quản lý bảo hiểm xã hội." Lục Tất Hành đưa tay ra hiệu cho vệ binh, ngành quản lý bảo hiểm xã hội nhanh chóng kết nối.

Lục Tất Hành: "Nạn dân đến từ Thiên Hà Số 7 có bao nhiêu người, cho tôi một con số đại khái."

"Thầy Lục, ước tính đại khái, sợ rằng phải tám trăm triệu nhân khẩu trở lên."

"Được," Lục Tất Hành gật đầu, "Mau chóng cho tôi một bản kế hoạch thu thập thông tin cá nhân, sau khi lệnh cấm không bãi bỏ, lập tức bắt đầu công tác này, đồng thời, tôi cần các bạn cung cấp ba phương án bố trí trở lên để thảo luận lựa chọn."

Vệ binh kinh hồn táng đảm nói: "Thầy Lục, thầy thật sự không cần nghỉ…"

"Tổng trưởng để tôi tạm thay chức vụ của ông ấy, tôi không thể đứt xích," Lục Tất Hành nhàn nhạt nói, cậu ôm câu này như ôm khuôn vàng thước ngọc, chuẩn mực đời người… Cũng giống như là ôm một chiếc phao cứu mạng, "Người phụ trách bộ tài chính và quy hoạch có bị thương không? Nếu không có, mời họ lập tức tới gặp tôi, Thiên Hà Số 8 đóng cửa khẩn cấp, có nghĩa là tương lai chúng ta chỉ có thể tự cấp tự túc, sinh thái kinh tế của chính chúng ta đã yếu ớt không chịu nổi một đòn, thêm tám trăm triệu nhân khẩu…"

Cậu nói đến đây, giống như rốt cuộc mở ra mạch suy nghĩ, cảm thấy cả Thiên Hà Số 8 nặng trình trịch đè trên người, những việc phải suy nghĩ, phải giải quyết quá nhiều, thật sự ngồi cũng không nổi, Lục Tất Hành hít sâu một hơi, đứng bật dậy: "Đừng đi theo tôi, làm phiền cho tôi một chút gì đó nâng cao tinh thần, trà đặc, cà phê, thuốc thư giãn… cái gì cũng được."

Sự kiện bất ngờ của Thiên Hà Số 8 mang đến một chuỗi phản ứng dây chuyền, Lục Tất Hành ngay cả thời gian ngồi xuống uống một ngụm nước cũng không có, cậu làm liên tục không nghỉ giữa các bộ ngành bị dọa sững ra, ngây ngây ngơ ngơ mà điều động mỗi một người đi theo cậu, giống như chẳng có gì xảy ra, chuyên tâm vào vấn đề trước mắt.

Cho đến hai mươi tiếng sau.

Chu Lục nổ điểm nhảy vũ trụ rất kịp thời, chặn phần lớn chủ lực hải tặc bên ngoài, bộ công trình và quân tự vệ phẫn nộ bắt tay nhau, thanh tiễu sạch sẽ vài mống xâm nhập Thiên Hà Số 8, hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian cấm không quy định.

"Thầy Lục." Lính thông tin gọi cậu.

Lục Tất Hành hơi nghiêng tai, trên một tai khác còn đeo tai nghe nối với phòng họp cách vách: "Sao?"

“Vệ đội trưởng Turan hồi âm, việc thanh tiễu hải tặc đã…”

Lục Tất Hành không đợi lính thông tin nói xong đã phân phó như quán tính: “Biết rồi, dọn dẹp chiến trường, đừng để các mảnh xác lưu lại mối nguy cho các tuyến đường trong thiên hà, tù binh thống nhất áp giải đến nhà tù số 1, mau chóng nộp danh sách thương vong bên ta.”

Cậu nói đến đây, trong lòng như đột nhiên rơi xuống một hòn đá nhỏ, “Cộp” một tiếng.

Lục Tất Hành mơ hồ ý thức được điều gì đó, mù mờ ngẩng đầu lên, cùng lính thông tin thần sắc phức tạp nhìn nhau một cái.

Nộp danh sách thương vong bên ta… Cứ cảm thấy trong câu này như ẩn giấu một con quái vật.

Cậu nghĩ: có phải mình đã quên chuyện gì?

“Thầy Lục, vệ đội trưởng Turan muốn nói chuyện với thầy.”

Lục Tất Hành gật đầu, Turan lại lần nữa xuất hiện trong màn hình liên lạc của sở chỉ huy.

Cô đã tháo mũ, tóc Turan trời sinh mềm mại, tóc ngắn bị mũ lính đè hơi xẹp, đây là nguyên nhân cô ghét tóc ngắn. Trước kia Lâm tướng quân rất ngứa mắt khi cô lãng phí thời gian vào chuyện nhàm chán kiểu này, luôn công kích hình tượng cá nhân, ép cô cắt, về sau có lẽ sẽ không thế nữa.

Về sau cho dù cô để tóc dài đến gót chân, cũng chẳng ai nói cô giống bê đê.

Trong mắt Turan vằn vện tia máu, môi khô nứt, cách hai mươi giờ, lại lần nữa mặt đối mặt với Lục Tất Hành, hai người một ngồi một đứng, một lúc lâu chẳng ai lên tiếng.

Sau đó Turan ép mũ lính trên cánh tay, để ngay ngắn bên người: “Thầy Lục, chúng tôi nhận được tin tức chính xác, hai đội tuần tra gặp tập kích sớm nhất giữ chân hải tặc và tiểu đội xâm nhập trận doanh hải tặc dùng sức người nổ hủy điểm nhảy vũ trụ đều đã bị diệt toàn quân, chúng tôi đã thu thập được hài cốt.”

Tròng mắt Lục Tất Hành động nhẹ theo tính thần kinh.

Turan: “Thầy Lục, xin lỗi, tôi…”

“À,” Lục Tất Hành chầm chậm gật đầu, như một robot rỉ sét, “Biết rồi, cô nói Chu Lục, Hoàng Thử Lang, còn có…”

Còn ai đây? Cậu vừa mới xem, nhưng chẳng tài nào nhớ nổi.

"Còn có… còn có Độc Nhãn Ưng."

Lục Tất Hành chấn động, bỗng nhiên ngỡ ngàng trợn to mắt.

Turan đã nói ra cái tên này, thế là cùi không sợ ghẻ: "Còn một việc tôi chưa kịp nói với thầy, Lâm tướng quân trên đường rút quân bất ngờ mất liên lạc, mà khi hải tặc vực ngoại đột nhiên xâm phạm Thiên Hà Số 8, chúng tôi nhận được tin tức, Trạm Lư trong nhà thầy đã treo máy."

Trong sở chỉ huy, mọi người đều nín thở, căng thẳng chờ phản ứng của Lục Tất Hành, sợ cậu suy sụp, chuẩn bị sẵn sàng lao tới nhét cậu vào khoang y tế.

Nhưng đợi cả năm phút mà Lục Tất Hành không có bất cứ phản ứng nào, vẫn giữ nguyên tư thế, thậm chí hết sức bình tĩnh phân phó một câu với một phòng họp khác trong tai nghe: "Xin lỗi, các vị chờ tôi một chút."

Trong bốn mươi tám tiếng này, mỗi một việc xảy ra đều mang tính phá hủy, đủ để đâm vỡ nát tinh thần một người, song tất cả chúng đều đồng thời xảy ra, vì thế đan thành một chiếc giường chông, người nằm bên trên ngược lại vì chịu lực đều mà tạm thời chưa bị thương gì.

… Chỉ cần hắn không cựa quậy, không nghĩ sâu, không đi phá tan sự thăng bằng nhỏ bé này.

Turan hoài nghi cậu trong trạng thái này căn bản không hiểu mình nói gì, vì thế dựa trên nguyên tắc "đau dài không bằng đau ngắn", cô dứt khoát nói rõ: "Thầy Lục, tuyến đường bí mật bị lộ tọa độ, chúng tôi suy đoán, nhóm Lâm tướng quân rất có khả năng là trên đường rút lui bất ngờ gặp Hiệp hội chống Utopia mai phục…"

Lục Tất Hành đột nhiên cắt ngang cô: "Từ từ, cô vừa nói gì? Trạm Lư treo máy?"

Turan há miệng.

Lục Tất Hành như mộng du đứng dậy: "Sao anh ta có thể treo máy vào lúc này? Rất nhiều việc đang cần anh ta xử lý mà, tôi phải đi xem thế nào."

Nói xong, lại cứ thế quay người bỏ đi.

Turan vội vàng nháy mắt ra dấu cho đám lính thông tin bên cạnh: "Còn ngây ra đó, khoang y tế đâu!"

Lính thông tin sấp ngửa chạy đi mở khoang y tế, những người khác đang không biết có nên trực tiếp đánh

ngất Tổng trưởng tạm quyền hay không, liền nhìn thấy Lục Tất Hành sải bước đi ra ngoài mới đến cửa thì đột nhiên hơi lảo đảo, vô thức nắm khung cửa, vẫn không thể giữ thăng bằng, cứ thế quỵ xuống, đầu gối đập mạnh xuống sàn nhà, tạo thành một tiếng trầm đục.

"Thầy Lục!"

"Không có gì, đột nhiên chân nhũn…" Lục Tất Hành thấp giọng nói như tự nhủ, "Thật là kỳ lạ."

Cậu nắm khung cửa thử đứng dậy, nhưng ngay sau đó lại ngã xuống, cậu thành một người bệnh cơ mất sức kỳ lạ, tay chân cứng ngắc như rối gỗ, không tài nào điều khiển các khớp xương.

"Ngại thật," Lục Tất Hành nói với người chạy tới dìu cậu hầu như không thể nghe thấy, "Tôi cũng không biết là chuyện gì xảy ra…"

Turan không thể nhịn được cắt ngang cuộc gọi.

Kể từ hôm nay, mùa đông lạnh lẽo dài lê thê của Thiên Hà Số 8 đã bắt đầu.

Hi vọng dựa vào chi viện vật tư bên ngoài từ đây cắt đứt, nạn dân cần sắp xếp, người dân ngày càng khủng hoảng.

Theo kinh tế trong thiên hà tiến thêm một bước trở nên khó khăn hơn, tất cả mâu thuẫn xã hội cũng bùng nổ như giếng phun, cảm xúc kháng cự của những người dân vốn sống ở đây với nạn dân lên đến đỉnh điểm, thậm chí nổ ra xung đột võ trang trong phạm vi nhỏ.

Quân tự vệ mệt mỏi dập lửa khắp nơi, mà trong quá trình này, tồn kho ống tiêm dinh dưỡng đã gần đến mức báo động.

Đám hậu duệ buôn lậu nhạy bén của Thiên Hà Số 8 lập tức nhận thấy bất thường, tiền dân gian vừa lưu thông lại lần nữa bị tẩy chay, thị trường thoái hóa về giai đoạn dùng vật đổi vật.

Theo đó lại có rất nhiều ống tiêm dinh dưỡng giả kém chất lượng bị một số "người thông minh" chế tạo đổ vào thị trường, trật tự thị trường một lần nữa gặp đả kích mang tính hủy diệt, sau đó lương thực tích trữ cấp báo.

Thiên Hà Số 8 từng trải qua thời đại thân vương Cayley, là nơi duy nhất gần vạn năm qua phải nếm trải nỗi khổ đói khát, ống tiêm dinh dưỡng và cao dinh dưỡng chính là uy tín của chính phủ, trên hòn đảo biệt lập đóng kín này, xao động và bất an hết đợt này đến đợt khác.

Quãng thời gian kế tiếp, Lục Tất Hành mỗi ngày đều mệt lử, cậu phải đúng giờ đến trung tâm chỉ huy báo danh, phải giữ vững tư duy nhanh nhẹn, cảm xúc ổn định, trật tự rõ ràng, cậu phải một vai gánh vác trọng

trách Tổng trưởng Edward để lại, trong cục diện hỗn loạn, trái ngược phong cách xử thế luôn giảng hòa ba phải lúc trước, bắt đầu vừa đấm vừa xoa, thậm chí có mấy lần cậu mặc cho võ trang trấn áp.

Sau khi tan tầm cậu một mình về nhà đóng cửa lại, ngoại trừ công vụ khẩn cấp gọi đến, cắt đứt tất cả thông tin liên lạc, ai cũng chẳng thèm để ý.

Trước cửa "nhà Lâm tướng quân và kỹ sư 001", hai robot nhảy múa rỉ sét chẳng ai ngó ngàng đã thành hai đống đồng nát sắt vụn, robot chăm sóc bãi cỏ một ngày nọ bị ướt mưa lỗi chương trình, ngày ngày chỉ biết vòng quanh một chỗ, khiến trong sân một bên không một ngọn cỏ, một bên khác cỏ dại ngập đầu, hệt như nhà ma vậy. Lục Tất Hành chẳng quan tâm cũng chẳng thèm sửa, mỗi ngày nhắm mắt làm ngơ ra vào, cỏ dại mọc lên con đường đá, cậu liền tự mình đạp bằng.

Turan luôn sợ cậu sẽ không rên một tiếng một mình chết trong ngôi nhà ấy, thấp tha thấp thỏm phái vệ binh mỗi ngày tuần tra xung quanh, tùy thời dùng tia hồng ngoại nhìn trộm, xem cậu còn sống hay không.

Một tháng sau, Tổng trưởng Edward nằm trên giường rốt cuộc xuất viện, ngày đó Lục Tất Hành vừa vặn đi công tác ở hành tinh khác, Turan tới đón Tổng trưởng xuất viện.

Vừa vào cửa, tim cô chợt lạnh – bởi vì gặp mấy bác sĩ từ phòng bệnh của Tổng trưởng đi ra.

Tại niên đại chữa bệnh tự động hóa, chỉ có một tình huống cần bác sĩ con người, chính là máy móc và chương trình cố định không xử lý được.

"Vệ đội trưởng," Tổng trưởng Edward đã thay quần áo thường, ăn vận chỉnh tề, dáng vẻ sắp xuất viện, "Mấy ngày này không dễ chịu nhỉ, nhìn cô gầy đi rồi."

"Không gầy đâu, tỷ lệ mỡ giảm xuống một ít thôi," Turan nói, "Gần đây hơi tăng lượng huấn luyện cho mình."

Tổng trưởng bất ngờ nhìn cô một cái.

Turan: "Con người tôi thật ra rất lười nhác, trước kia đều coi huấn luyện theo lệ là công việc, rất không hiểu nổi tướng quân, tôi nghĩ, nếu tôi là lão đại, không ai quản tôi, không ai quy định lượng huấn luyện của tôi, tôi nhất định mỗi ngày ngồi ở trung tâm chỉ huy vắt chân chữ ngũ ra lệnh, nhìn người khác đổ mồ hôi như mưa, sung sướng cỡ nào."

"Bây giờ thì sao?"

"Bây giờ hưởng thụ lớn nhất mỗi ngày chính là đến sân huấn luyện, bởi vì thời điểm huấn luyện thể năng, đầu óc mới có thể trống rỗng một cách đương nhiên." Turan cười khổ, sau đó hỏi, "Tổng trưởng, tôi vừa nhìn thấy mấy bác sĩ từ đây đi ra, ông có khỏe không?"

“Cô ngồi đi.” Tổng trưởng Edward gật đầu một cái, không trả lời mà hỏi ngược, “Tất Hành thế nào?”

“Chẳng thế nào hết,” Turan thở dài, “Tôi cho cậu nhóc White kia lén tìm hiểu lúc rảnh cậu ta làm gì, White nói, cậu ta đang thử sửa chữa hệ thống Trạm Lư trong nhà mình, có thời gian là bắt tay vào làm, mỗi ngày đúng giờ vào khoang y tế ngủ, dùng thuốc khống chế chính xác mình ngủ mấy giờ dậy mấy giờ, giữ trạng thái tốt nhất cho cơ thể. Cậu ta đến bây giờ chưa từng truy hỏi tung tích Lâm tướng quân, chưa từng nghe ngóng cha mình có di ngôn hay không, báo cáo điều tra nguyên nhân tọa độ tuyến đường bí mật bị lộ gửi cho cậu ta mười mấy ngày rồi, hệ thống biểu hiện cậu ta đã xem, nhưng không nói một câu, không truy trách nhiệm, cũng không đề cập chuyện Chu Lục xử lý thế nào, cậu ta giống như ngay cả chuyện ngày đó tôi dùng thuốc mê hạ gục mình cũng quên rồi, tôi bây giờ không có việc gì nhất định cần cậu ta quyết định thì cũng không dám tìm cậu ta nói chuyện.”

Tổng trưởng Edward nói: “Chờ cậu ấy trở về, cô bảo cậu ấy có thời gian thì đến tìm tôi ngồi chơi một lúc, thời gian của tôi khả năng không còn nhiều.”

Turan: “Không phải… u não mà thôi, giải phẫu không phải đã…”

Tổng trưởng Edward bình tĩnh nói: “Cấu trúc gien của tôi xuất hiện phản ứng ‘Pope’, u não chỉ là một triệu chứng báo trước.”

Thời đại này dường như không có gì là khoang y tế không thể giải quyết, dẫu ngã gãy cột sống, nhét vào nằm một thời gian cũng có thể nhảy nhót đi ra, chỉ cần chưa chết não tại chỗ, tựa hồ bất luận thế nào đều có thể cấp cứu. Nhưng mà loài người vẫn sẽ già, vẫn sẽ chết.

Cái chết giống như ánh sáng, tình yêu và vũ trụ hồng hoang, là vĩnh hằng mà bất diệt, mỗi một lần khi mọi người cho rằng mình sắp sửa chiến thắng cái chết, họ lại sẽ nhanh chóng phát hiện, phía trước vẫn là đường dài đằng đẵng vượt núi chết ngựa.

Mà sau một ngọn núi, thường là một ngọn núi khác.

Giống như “phản ứng Pope” vậy.

Không ai biết phản ứng này xuất hiện khi nào, ban đầu thường là một số bệnh vặt, nhưng rất nhanh, cấu trúc gien bắt đầu tan vỡ toàn diện và không thể sửa chữa, thay cơ quan cũng vậy, cấy ghép tế bào gốc cũng vậy, liệu pháp cắt gien cũng vậy… Tất cả đều chẳng ăn thua gì, thân thể người bệnh giống như bị nguyền rủa nào đó.

Turan: “Nhưng ngài còn chưa đến tuổi cấu trúc gien tan vỡ mà.”

Nếu không nhìn mặt, kỳ thật Tổng trưởng cũng chưa già lắm, chẳng qua là tuổi giữa trung lão niên, giả như là thời bình chắc ông còn chưa về hưu, có rất nhiều thời gian để lãng phí.

Nhưng cuộc đời ông là cuộc đời có phương hướng không hi vọng, là cuộc đời bị tín ngưỡng và lý tưởng mài mòn, lang bạt kỳ hồ, lại suýt nữa chết vì virus Cầu Vồng, thật sự quá khổ, già yếu tựa hồ cũng không thể tránh khỏi đến sớm.

Tổng trưởng trầm ngâm không nói gì.

Turan thấp giọng nói: "Các vị đều bàn nhau cùng bỏ gánh sao? Không thể như thế được Tổng trưởng à, cậu ấy không gánh được, các vị ép người quá đáng rồi."

Hốc mắt hõm sâu của Tổng trưởng đột nhiên ươn ướt: "Thế chúng ta đều cố hết sức đi, vệ đội trưởng – tướng quân Turan, tôi cố hết sức sống thêm một thời gian, tiễn các cô thêm một đoạn đường, nhưng các cô cũng phải chuẩn bị sẵn sàng."

Ba ngày sau, Tổng trưởng Edward tuyên bố khỏi bệnh, một lần nữa tập trung vào công việc, mà chuyện thứ nhất Lục Tất Hành làm khi đi công tác trở về, chính là đến xin ông cho nghỉ dài hạn.

"Cháu đã sắp xếp bàn giao công việc xong rồi, lỡ như có công vụ khẩn cấp, ngài cũng có thể gọi cháu bất cứ lúc nào, dù sao cháu ở ngay trong nhà, không đi đâu cả, vài phút là có thể chạy tới." Lục Tất Hành nói có tình có lý, "Xin phép nghỉ chủ yếu là cháu muốn một đoạn thời gian hoàn chỉnh để sửa chữa hệ thống Trạm Lư. Ngài biết, trong kho số liệu của Trạm Lư có rất nhiều tư liệu quý giá, đều là kỹ thuật tiên tiến nhất liên minh trước chiến tranh, chúng ta quá cần mấy thứ này, hơn nữa có Trạm Lư, tương lai sau khi chúng ta một lần nữa thông điểm nhảy vũ trụ, có thể thông qua anh ta liên hệ với bản thể, lập tức liên lạc được Lâm tướng quân và Bạch Ngân Thập Vệ, cũng là bảo đảm an toàn."

Tổng trưởng mở miệng, không biết nên tiếp lời như thế nào.

Lục Tất Hành mở đơn xin nghỉ phép trên thiết bị đầu cuối cá nhân, gửi vào thiết bị đầu cuối cá nhân của Tổng trưởng để ông ký tên, hơi tự giễu nói: "Cháu trước kia toàn chém gió không cần nháp với Lâm, cháu nói cháu có thể tạo lại cơ giáp Trạm Lư, cho cháu một phòng thí nghiệm thì ngay cả Vườn Địa Đàng cháu cũng có thể phục chế… Thật là không biết trời cao đất dày, lần này tiếp xúc đến thứ hạch tâm, mới phát hiện chỗ chúng ta dù sao cũng là hang cùng ngõ hẻm, so với kỹ thuật tiên tiến nhất liên minh kém nhiều lắm… Được rồi, ngài về rồi, cháu đi làm việc đây."

"Tất Hành," Tổng trưởng gọi cậu lại, khó khăn nói, "Có một số… có một số việc, là sức người không thể đảo ngược, chúng ta không có cách nào, chỉ có thể chấp nhận."

Tai Lục Tất Hành tự động lọc những lời không muốn nghe, giống như điếc rồi, cậu nhắm mắt bịt tai đi ra ngoài, bước chân cũng không hề khựng lại.

121. Quyển 5 - Chương 121

Hệ thống của Trạm Lư vô cùng phức tạp, cho dù bộ phận ở nhà không có phần lớn công năng làm hạch cơ giáp, cũng vượt xa nhận thức và thường thức của Lục Tất Hành đối với "trí tuệ nhân tạo" – điều này không hề kỳ lạ, lúc Trạm Lư ở trên sao Bắc Kinh đi theo Lâm Tĩnh Hằng, ngoại trừ Lục Tất Hành, những người khác đều không nhận ra hắn căn bản không phải là người.

Nghe nói chỉ riêng vật liệu có thể biến hình trên người Trạm Lư, mỗi gram đã trị giá sáu triệu đồng tiền Thiên Hà Số 1, giá thành kiểu này, trừ trung ương liên minh ra không ai tạo được, lại phải có kỹ thuật đỉnh cao cỡ nào, mới có thể xứng với "xác ngoài" ấy?

Lục Tất Hành trước kia từng tưởng tượng, nhưng bây giờ cậu phát hiện mình vẫn quá lạc quan rồi.

Trạm Lư như một bài toán không giải được, Lục Tất Hành tra tất cả tài liệu cậu có thể tiếp xúc đến, nhưng càng nghiên cứu càng cảm thấy vô vọng, cậu cảm thấy mình như bước một chân xuống đầm lầy vô bờ, cất bước khó khăn. Suốt ba tháng ròng, hoàn toàn không tiến triển.

Đây không phải là lần đầu tiên Lục Tất Hành trải qua thất bại, cậu cũng từng suy nghĩ viển vông, định thiết kế một loại cơ giáp thích hợp với chứng não rỗng. Cũng là sau vô số lần thử nghiệm, rốt cuộc kết thúc bằng thất bại. Song đó chỉ là một trong vạn ngàn giấc mộng khi tuổi trẻ khinh cuồng, như thiếu niên thời đại Địa Cầu viễn cổ nhìn lên thiên hà mênh mông, dẫu cũng từng mang đến đau khổ, đau khổ ấy chung quy là tươi đẹp rực cháy.

Nhưng bây giờ, nếu cậu không sửa được Trạm Lư, cậu không biết mình còn có thể làm gì.

Ngày thứ một trăm Lục Tất Hành nhốt mình trong nhà, sáng sớm, ánh nắng chói mắt đánh thức cậu trên sofa, cậu chống mình dậy, sofa biến hình lần này lại không thể thành công hiểu ý đồ của chủ nhân, nó bám riết lấy mà bao vây cậu bên trong, Lục Tất Hành thở dài, đẩy vải mềm dính trên cằm ra, ngồi dậy, nhìn chằm chằm một góc sofa cho tỉnh ngủ.

Bỗng nhiên, ánh mắt rời rạc dần dần tụ lại, cậu phát hiện phía dưới ngón tay mình có một sợi tóc rơi vào kẽ sofa.

Lục Tất Hành lập tức ngồi thẳng lên, sofa biến hình cũng vội vàng căng lớp da theo. Rồi cậu gần như thành kính cúi xuống, cẩn thận cầm sợi tóc kia, một tay kéo ra ngoài, một tay đón bên dưới.

Sợi tóc ấy không dài, chân tóc hình trụ, rất thẳng, là một màu nâu đặc biệt, khi nhìn trong tối gần với màu đen nhánh.

Là một vị chủ nhân khác của ngôi nhà này để lại.

Lục Tất Hành cầm sợi tóc ấy thẫn thờ suốt ba tiếng, cho đến khi khoang y tế gia dụng trong phòng khách đưa ra cảnh cáo, cậu mới như vừa tỉnh khỏi giấc mơ mà hoàn hồn, dùng nhíp kẹp sợi tóc lên, đặt trong

tấm thủy tinh dùng để thí nghiệm đậy kín, một lát sau, dường như lại cảm thấy không cam tâm, cậu tìm một cái máy in, dùng nhựa cây in một viên châu, bao sợi tóc ấy bên trong, thoạt nhìn như một viên đá quý lóng lánh, cất kỹ bên người.

Sau đó cậu vừa dậy đi đánh răng, vừa thuận tay lật xem bút ký mình viết đêm hôm trước.

Cách một đêm, cậu cảm thấy mình hôm qua hoàn toàn là viết linh tinh, thế là cậu quyết đoán xóa sạch bút ký trong thiết bị đầu cuối cá nhân, vốc nước lạnh tạt lên mặt.

Đây là lần thứ một trăm cậu xóa bút ký của mình.

Lục Tất Hành vô tình ngẩng đầu nhìn gương, bỗng nhiên cảm thấy người trong gương hơi xa lạ – râu ria lởm chởm, quần áo xốc xếch, ngực có một vệt nước vừa dính, nhăn nhúm, không biết đã mấy ngày không thay, hai má hóp vào, mái tóc lâu ngày không cắt tỉa cơ hồ sắp chạm xuống vai, xoăn tự nhiên có vẻ càng bù xù hơn, còn đang ỉu xìu nhỏ nước.

Lục Tất Hành là người quen chú ý hình tượng, nhìn thấy vẻ nhếch nhác này, cậu theo bản năng sững ra giây lát, nhưng thật sự chẳng có hứng thú đi chải chuốt, thế là cậu vỗ tường vài cái, xoay gương đi, để mắt không thấy lòng khỏi phiền.

Đúng lúc này, có người gõ cửa.

Quản gia điện tử đã treo máy, sản phẩm thông minh trong nhà chỉ còn lại chức năng ban đầu sẵn có, cửa chính dùng âm thanh máy móc lạnh lùng, bật từng chữ ra ngoài: "Người đến thăm: Bạc Hà, đăng ký thân phận là: học sinh của ngài, tiếp đón hay không."

Lục Tất Hành thở dài: "Không."

Cậu thật sự không muốn gặp mặt, không phải cậu có ý kiến gì với cô bé, mà là bất cứ ai ru rú trong nhà không tiếp xúc với xã hội cả trăm ngày đều sẽ không muốn gặp người khác.

Cửa im lặng, song giây lát sau, thiết bị đầu cuối cá nhân của cậu không im lặng – trên thiết bị đầu cuối cá nhân sáng lên nhắc nhở "nghĩa vụ người giám hộ".

Bạc Hà còn mười bốn tháng nữa mới tròn hai mươi tuổi, mặc dù ở thời kỳ đặc thù, cô bé từ lâu đã không có khác biệt gì với người lớn, thế nhưng trên pháp luật vẫn thuộc về vị thành niên, luật bảo vệ trẻ vị thành niên của liên minh quy định, người giám hộ theo luật định của trẻ vị thành niên không thể vô duyên vô cớ cắt đứt liên hệ với người được giám hộ.

Lục Tất Hành chống hai tay trên bồn nước, cúi đầu, dở khóc dở cười mà "Xì" một tiếng: "… Luật bảo vệ trẻ vị thành niên của liên minh."

Cậu mở thiết bị đầu cuối cá nhân, trực tiếp tiến vào hệ thống, xóa toàn bộ pháp lệnh liên quan đến liên minh, thứ ấy rốt cuộc im lặng.

Nhưng Lục Tất Hành nhắm mắt lại, ở tại chỗ trầm mặc nửa phút, rốt cuộc vẫn đi mở cửa cho cô bé.

Chờ trước cửa không chỉ mình Bạc Hà, bốn học sinh đều đến đủ, Bạc Hà mới mở miệng kêu một tiếng "Thầy Lục", đã không thành âm, đứng ở cửa bật khóc.

Ánh mắt Lục Tất Hành xuyên qua giữa đám học sinh đến vườn hoa nhỏ của cậu, nhìn thấy robot làm vườn và robot nhảy múa đều đã sửa xong, một lần nữa nạp điện tra dầu, vỏ ngoài cũng sạch sẽ, cỏ dại mọc um tùm che cả ánh sáng trong vườn đều không thấy nữa – thảo nào sáng sớm cậu đã bị mặt trời lóa mắt đánh thức – trong vườn bị người ta trồng đầy hoa, một dải xanh um tươi tốt, rộn ràng quá mức, thẩm mỹ hơi lòe loẹt.

"Đừng khóc." Lục Tất Hành cố gắng ba lần, nhưng thật sự là ép mình cũng chẳng cười nổi, bởi vậy cậu hơi áy náy, đành phải cho chúng vào, "Các em đã dọn dẹp vườn hoa à? Cảm ơn."

"Thầy," White nói, "Bọn em đến giúp thầy, được không? Bọn em đến giúp thầy cùng nhau sửa chữa hệ thống của Trạm Lư."

Lục Tất Hành nghĩ bụng, bằng trình độ gà mờ của các em, cũng chỉ có thể hỗ trợ sửa robot và bưng trà rót nước, còn có thể làm gì khác?

Song cậu còn chưa kịp từ chối khéo, Gà Chọi vành mắt đỏ hoe đã tự nói trước: "Nhưng mà em cái gì cũng không biết… Thầy Lục, thầy để em rót cà phê giúp thầy đi."

Lục Tất Hành: "…"

Bốn thiếu niên này là những người may mắn sống sót của sao Bắc Kinh, lưu lạc theo cậu, liều mạng lớn lên, lúc này tủi thân vây quanh cậu, như bốn động vật nhỏ lang thang nơm nớp lo sợ, Lục Tất Hành dở khóc dở cười, thật sự không biết nên nói gì cho được.

Cậu không giống Lâm Tĩnh Hằng, rạng sáng mỗi ngày dậy huấn luyện theo lệ sét đánh cũng không thay đổi, nhưng lại có một loại khắc kỷ khác, dẫu cho suy sụp chán chường, cậu vẫn là thầy giáo, là người giám hộ, thà ép uổng mình cũng không muốn khiến lũ trẻ đau lòng, đành phải gật đầu đồng ý: "Được rồi, về sau việc bưng cà phê sẽ giao cho em."

Không ngờ cái gật đầu do mềm lòng này đã xô con đê ngàn dặm ra một lỗ hổng – mấy hôm đầu, bốn học sinh mỗi ngày đúng giờ chạy tới tìm cậu, Lục Tất Hành không tiện lôi thôi lếch thếch trước mặt học trò, vì thế cố xốc lại tinh thần, dù tốt dù xấu cũng để mình giống con người.

Đám tiểu lưu manh này ngoan ngoãn đến không giống chúng, im lặng ra vào, đến đây cũng không nói

nhiều, trước tiên chỉ huy robot mini gia dụng xử lý tốt việc nhà, thỉnh thoảng còn mang một số món trang trí nhỏ, thêm mấy món đồ vô dụng ở khắp nơi. Lũ học sinh không hiểu luận văn kỹ thuật cao thâm, liền thật sự chăm chỉ làm việc bưng trà rót nước, không hiểu cũng không tùy tiện hỏi linh tinh, có vấn đề thì tự mình sang căn phòng nhỏ cách vách thấp giọng thảo luận, sau đó chập tối trước khi ra về, lại thận trọng đem thành quả thảo luận một ngày nói cho Lục Tất Hành tham khảo.

Đương nhiên, bốn thợ giày thối này chẳng bằng được nửa Gia Cát Lượng, những điều lũ học sinh nói ra đều rất ấu trĩ, chẳng những không giúp ích gì, còn phải để Lục Tất Hành mỗi ngày bớt ra nửa tiếng sửa lại sai lầm mang tính thường thức cho chúng… Ngược lại vô hình trung khiến cậu nói rất nhiều.

Sau đó, người của bộ công trình dần dần cũng bắt đầu dày mặt đi theo đám vị thành niên đến nhà cậu.

Mới đầu là một hai người, đến thì đến rồi, cuối cùng ngày càng nhiều người, cho tới một ngày nọ, cà phê trong nhà Lục Tất Hành đã bị uống hết, cậu mới phát hiện nhân viên nghiên cứu phát triển nòng cốt của cả bộ công trình cơ hồ đã đến báo danh hết.

Lục Tất Hành đứng sau quầy bar nhỏ trên gian cầu thang, hoang mang giơ túi giấy đựng hạt cà phê rỗng tuếch, đập máy pha cà phê hăm hở chạy quanh cậu ra, lại cúi đầu nhìn đám kỹ sư tụ tập ăn chực trong phòng khách nhà cậu.

Nhà cậu không có nhiều bàn ghế, đã bị mấy kỹ sư lớn tuổi chiếm, những người khác hoặc ngồi bệt dưới đất hoặc cầm bút điện tử đứng ở bên cạnh, vây quanh quản gia điện tử chết máy mà họp.

"Này," Lục Tất Hành gõ tay vịn cầu thang kim loại, dưới lầu im lặng chốc lát, các kỹ sư tập thể ngẩng đầu nhìn cậu, "Tôi nói các vị, nếu tôi nhớ không lầm, hình như tôi đã xin nghỉ dài hạn, không phải đổi địa chỉ làm việc của bộ công trình đến nhà tôi đâu? Vật tư khan hiếm, mọi người đều ăn phân phối, nhà thiếu gia cũng không có nhiều lương thực dư, cà phê dự trữ nửa năm đều bị các vị nốc hết rồi, mọi người mau tan đi."

"Không sao thầy Lục, chúng tôi đã xin Tổng trưởng, đặc biệt phê cho thầy mấy gói cà phê hạt." Một kỹ sư lớn tuổi đứng ra nói, "Tổng trưởng dặn, nếu kho số liệu của Trạm Lư không thể phục hồi, chúng ta ở phương diện phát triển kỹ thuật chí ít phải đi đường vòng thêm trăm năm, thầy không thể gạt bọn tôi ra ngoài đâu."

Lục Tất Hành cào tóc, lý do này đơn thuần là cậu muốn xin nghỉ nên dùng để gạt Tổng trưởng – dự trữ trong kho số liệu của Trạm Lư phần lớn là kỹ thuật của liên minh, trước kia kỳ thật Lục Tất Hành đã xem qua đại khái, mũi nhọn thì mũi nhọn, nhưng rất nhiều thứ màu mè lớn hơn thực dụng, vả lại, Thiên Hà Số 8 có thể so sánh với tài lực và sức sản xuất của liên minh trước chiến tranh sao? Thứ liên minh có thể thực hiện, không có nghĩa là Thiên Hà Số 8 bây giờ cũng có thể thực hiện, kỹ thuật không thể thực hiện, chẳng qua là một luận văn thú vị trên giấy. Luận giá trị, thật ra còn không hữu dụng bằng mô hình nông trường Hope để lại – bằng không Lâm Tĩnh Hằng đã lấy ra hưởng chung từ lâu rồi.

Lục Tất Hành nói cho có: "Kỹ thuật tuyến đầu hơn nữa, có thể ứng dụng hay không, cũng phải xem có sức sản xuất làm cơ sở hay không, Thiên Hà Số 8 hiện giờ việc khẩn cấp là khôi phục sản xuất và trật tự, có lẽ Tổng trưởng đã hiểu sai rồi, Trạm Lư… Trạm Lư phải thuộc về một chiến lược lâu dài, các vị hãy đi làm

việc nên làm, đừng theo tôi tốn thời gian…”

“Thầy Lục,” Một kỹ sư trẻ tuổi khác cắt ngang cậu, nhảy qua giọng quan nói thẳng, “Thầy không cần giải thích, thật ra chúng tôi biết, đó đều là cớ để thầy xin nghỉ, thầy cảm thấy phục hồi kho số liệu của Trạm Lư là việc riêng của thầy, không muốn lấy việc riêng của mình cho mọi người làm – nhưng bất kể người khác thế nào, tôi từ sao Hồng Hà hang cùng ngõ hẻm đi ra, từ một công nhân bảo vệ hệ thống sinh thái nhân tạo biến thành kỹ sư của bộ công trình, là bởi vì tôi mong muốn đi theo thầy, mà thầy cũng lựa chọn tôi.”

“Đi làm không có thời gian, chúng tôi có thể đến sau giờ làm.”

“Thầy Lục, là thầy nói với chúng tôi, bộ công trình là một tập thể.”

“Thầy Lục, tôn chỉ ngành chúng ta không phải là ‘vĩnh viễn khiêu chiến khó hơn’ sao?”

“Khó hơn ở đây, chúng tôi đến đây.”

Lục Tất Hành xách túi hạt cà phê rỗng tuếch, miệng há ra ngậm lại, nhìn những người này, miệng lưỡi khéo léo giống như cứng lại, một chữ cũng không nói thành lời.

“Chúng tôi đều đến đây rồi.”

Thiên Hà Số 8 cho dù là hang cùng ngõ hẻm, cũng có thể sinh ra rất nhiều kỹ sư dân gian phi chính quy như Lục Tất Hành, bọn họ vốn thời gian dài phủ bụi trên các hành tinh bụi đất mù mịt, gấp gáp bị người ta đào ra, kéo vào buổi loạn lạc, mơ mơ hồ hồ.

Đến đây, rốt cuộc dần dần lộ ra tài năng nên có.

Người mà bạn chưa từng bỏ rơi, cũng sẽ không bỏ rơi bạn.

“Nhà Lâm tướng quân và kỹ sư 001” không lớn, thiết kế là không gian ba bốn người, thỉnh thoảng tiếp đón bạn bè người thân tụ tập ăn cơm không thành vấn đề, nhưng chứa hết bộ công trình cũng rất chật chội.

Tầng hầm đều bị đám người này chiếm đầy, các kỹ sư phi chủ lưu của Thiên Hà Số 8 mỗi ngày như khỉ đột, nhoài lên máy huấn luyện thể năng của tầng hầm bằng các tư thế – trên máy chạy bộ ngồi ba người, máy huấn luyện thăng bằng không trọng lực bị biến thành một phòng họp nhỏ, bốn năm người chen chúc bên trong còn không chịu ngồi im, đua nhau tranh luận om sòm, chẳng có một chút phong độ của dân trí thức, những lời nói tục chửi thề tràn ngập nét đặc sắc của Thiên Hà Số 8 bay đầy trời, một kỹ sư bị đẩy ra ngoài, trong cơn giận dữ khởi động máy huấn luyện, mấy đồng nghiệp nói năng không lễ độ tức khắc như rơi vào máy giặt trục lăn, tập thể chấn động não phải vào khoang y tế.

Lục Tất Hành nghe tin chạy đến thật sự không biết nên nói gì, đành phải dán “gia quy” ngay cửa, điều thứ

nhất chính là "động khẩu bất động thủ" to rõ, và mau chóng chuyển dời tạm thời "vật phẩm nguy hiểm" lên gác.

Gác vốn là một căn phòng ngập nắng, để bảo vệ một số máy móc đặc biệt, Lục Tất Hành che hết cả nóc thủy tinh lẫn cửa sổ, các robot mini tận tụy với công việc làm xong xuôi, cót két đứng ngay ngắn sát góc nhà.

Lục Tất Hành quay người nhìn bốn bề ánh sáng u ám – mấy thứ này đều là của Lâm, im lìm đứng trong bóng tối, giống như người ấy đang ôn hòa trầm tĩnh nhìn cậu chăm chú.

Chớp mắt ấy, Lục Tất Hành chợt có cảm giác, phong ấn ký ức phòng thủ nghiêm ngặt lỏng ra, cậu bỗng nhiên không cách nào khống chế mình nghĩ về Lâm Tĩnh Hằng, nghĩ về những người lâu lắm không gặp bị cậu cố gắng lơ đi, bất kể lý trí điên cuồng ngăn lại như thế nào – không thể nghĩ, không thể hoài niệm, cậu còn nhiều việc phải làm như vậy, cả bộ công trình đều ở dưới lầu nhà cậu, cậu không thể mất khống chế vào lúc này.

Cậu như một người lên cơn nghiện, nôn nóng đi mấy vòng trên gác, cố gắng đẩy miệng cống mở rộng trong lòng trở về một cách phí công, run run rẩy rẩy châm một điếu thuốc, hút lấy hút để, nhưng vẫn chẳng ăn thua gì, thế là cậu dụi đầu thuốc lá đang cháy lên cánh tay mình, mùi da thịt cháy khét lập tức bốc ra.

Cậu như một người chết đuối, há miệng thở hồng hộc, muốn nhờ đau đớn lấy lại sức khống chế.

Cảm xúc hơi ổn định, cậu liền khóa căn gác lại giống như chạy trốn, gấp gáp chui vào một căn phòng nhỏ, xử lý qua loa vết thương, kéo ống tay áo xuống, làm như không có việc gì mà cắm đầu vào số liệu rộng lớn.

Lực lượng nghiên cứu khoa học hạch tâm nhất Thiên Hà Số 8, chính là đâm lên khỏi mặt đất dưới sự bức bách như vậy.

Chớp mắt, hơn một năm Votaw vội vã trôi qua, đây là một năm nước sôi lửa bỏng. Từ Tổng trưởng đến người dân, tất cả đều bớt ăn bớt mặc hết cỡ, xung đột trong thiên hà nổ ra mười mấy lần, Tổng trưởng Edward ngầm chấp nhận cách làm "khôi phục tử hình" khi Lục Tất Hành tạm quyền, xử tội công khai bọn buôn lậu chế tạo ống tiêm dinh dưỡng giả.

Tổng trưởng trở nên thiết huyết khác hẳn bình thường, sửa đổi hiến pháp, cường thế thực thi một loạt chính lệnh, giống như đang vội vã quét sạch cái gì cho thế hệ sau.

Khi sao Khải Minh quay một vòng quanh thái dương thứ tám, lại lần nữa trở về vị trí mười bốn tháng trước dẫn nổ điểm nhảy vũ trụ, Tổng trưởng Edward chính thức công khai tuyên bố, định ngày này làm ngày độc lập, từ nay Thiên Hà Số 8 xóa bỏ Lịch Tân Tinh, lấy ngày độc lập làm ngày đầu tiên trong năm, quỹ tích quay của sao Khải Minh làm tiêu chuẩn niên lịch, độ dài của một năm sửa đổi thành 436 ngày.

Lục Tất Hành và ekip kỹ sư không đi đường bình thường của cậu rốt cuộc đạt được tiến triển mang tính giai đoạn –

436 ngày sau, Trạm Lư phần dự bị ở nhà Lục Tất Hành lần đầu tiên khởi động lại thành công.

Giọng nói quen thuộc ấy vang lên ở phòng khách và tầng hầm: "Chào thầy, tôi là trí tuệ nhân tạo Trạm Lư, rất xin lỗi, do hệ thống trục trặc, tôi bây giờ không thể phục vụ cho thầy, sắp sửa tiến vào chương trình tự sửa chữa, dự tính mất khoảng tám trăm tiếng, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi, và đảm bảo cung cấp năng lượng -"

Các kỹ sư ngổn ngang trong tầng hầm tập thể la hét, có người lớn tiếng huýt sáo, có người vỗ tường cười to, có người ba ngày ba đêm chưa chợp mắt nằm luôn xuống đất, Lục Tất Hành nắm chặt ngực – ở túi áo trong sát ngực, viên ngọc tiêu bản be bé đông sợi tóc kia như cháy lên, nóng rực đốt da cậu, máu trong tim lạnh lẽo sôi trào lên.

Lâm bây giờ đang ở nơi nào?

Trước khi các điểm nhảy vũ trụ của Thiên Hà Số 8 nổ sạch, có nhắn lại dăm ba câu cho cậu hay không… Dẫu chỉ là một câu dặn dò chẳng có tác dụng gì?

Lục Tất Hành cảm thấy chỉ vừa nghĩ như vậy mà cậu như đã bị rút mất linh hồn, cả người đều muốn theo lực hút lún xuống tâm của sao Khải Minh.

Trạm Lư khởi động lại lẳng lặng vận hành chương trình của mình, Lục Tất Hành đóng đồng hồ đếm ngược tám trăm giờ vào cửa, như vậy các kỹ sư mỗi ngày đi làm ngang qua nhà cậu đều có thể xem tiến trình.

Cậu ngủ không biết trời trăng suốt ba ngày ba đêm, mỗi một khúc xương đều tơi ra, sau khi dậy cẩn thận cạo râu, để robot gia dụng cắt ngắn mái tóc rũ trên xương bả vai, thay sơ mi và áo khoác phẳng phiu, đến trung tâm chỉ huy tìm Tổng trưởng và Turan, trả phép.

Trước khi đi, cậu gọi Turan lại: "Tướng quân Turan, ba tôi ở đâu?"

Turan nhìn vào mắt cậu, nhìn cậu dùng hơn bốn trăm ngày, từng chút một mài đi ác mộng và vẩy máu tràn ngập trong mắt, lộ ra sắc sáng, phẳng phất vẫn như trước đây, lại phẳng phất đã hoàn toàn khác hẳn. Cô tự mình dẫn Lục Tất Hành đi tới nghĩa trang công cộng bên cạnh căn cứ: "Chúng tôi đã tìm được xác cơ giáp của ông ấy."

Lục Tất Hành cúi đầu nhìn pho tượng trên mộ bia, thấy trên mộ chí bên cạnh khắc: "Không sao, con trai, dù sao thì mày cũng là ba nhặt trong thùng rác về."

Turan rảo bước tránh đi như chạy trốn, bất luận cậu gào khóc hay kiên cường, cô đều không dám nhìn trộm.

Một cơn ác mộng lê thê dường như đã bừng tỉnh…

Dường như.

Lục Tất Hành trở về bộ chỉ huy, Tổng trưởng dỡ xuống rất nhiều trọng trách, đồng hồ đếm ngược thời gian Trạm Lư tự sửa chữa không ngừng giảm bớt, hết thảy dường như đều đang phát triển theo hướng tốt.

Mất tám trăm sáu mươi bảy giờ, hơi dài hơn thời gian dự tính, Trạm Lư đã hoàn thành tự sửa chữa.

Mọi người của bộ công trình… Turan, thậm chí Tổng trưởng mới ra khỏi khoang y tế đều đến nhà "Lâm tướng quân và kỹ sư 001", chờ kỳ tích đến.

"Chào thầy, hiệu trưởng Lục," Tiếng Trạm Lư vang lên trong căn phòng chen chúc, "Tuy rằng không có thực thể, nhưng có thể gặp lại thầy lần nữa, tôi cảm thấy rất vui mừng, thầy đã tiều tụy đi không ít."

Đôi mắt Lục Tất Hành đột nhiên đỏ lên, cậu không nói nên lời.

Turan hỏi vấn đề mọi người đều muốn biết: "Trạm Lư, Lâm tướng quân thế nào rồi? Chủ thể của anh có đi theo ngài không?"

Trạm Lư trầm mặc ba giây: "Vệ đội trưởng, chúng tôi trên đường trở về tuyến đường ngầm, bất ngờ gặp phải hải tặc vũ trụ phục kích, bọn họ dẫn nổ điểm nhảy vũ trụ, liên quân bảy tám toàn quân bị diệt, tàu chỉ huy của tướng quân bị nổ hủy…"

Turan hơi nhũn chân.

"Chủ thể của tôi đã cháy rụi trong vụ nổ rồi."

Họ trèo qua non cao, trèo qua địa ngục, từng bước một bò ra, đi đến bên kia ngọn núi, nơi cuối con đường…

Lại phát hiện ở điểm cuối chẳng có gì cả.

Hope từng nói: "Con người khởi nguồn từ tín ngưỡng."

Lúc ấy Lục Tất Hành ra vẻ thông minh, thuận miệng tiếp lời một câu: "Con người cũng bị hủy bởi tín ngưỡng."

Một lời thành sấm.

122. Quyển 5 - Chương 122

Một con tàu vũ trụ chạy đến giao giới của Thiên Hà Số 7 và 8.

Rất nhiều năm trước, nơi đây còn rất náo nhiệt, đám buôn lậu xuyên thiên hà qua lại, có khi dừng lại trong trạm bổ sung be bé, thuận thế có thể mở một cuộc giao dịch nhỏ, đôi khi bị nhân viên chấp pháp Thiên Hà Số 7 tâm huyết dâng trào đuổi chạy khắp nơi, thậm chí sẽ nhiễu loạn trật tự bình thường của tuyến đường, khiến rất nhiều đội buôn đi qua nơi này đều không thể không thuê một số võ trang tư nhân không hợp pháp lắm.

Đương nhiên, bây giờ không cần thiết nữa.

Điểm nhảy vũ trụ nối liền hai thiên hà đã biến mất, Thiên Hà Số 8 triệt để ra khỏi tầm nhìn của mọi người, trong vài năm, bên kia sẽ không có cơ giáp hoặc tàu vũ trụ có thể xuyên đến đây nữa.

Mà bầu trời sao Thiên Hà Số 7 im ắng, hai bên tuyến đường đâu đâu cũng có thể thấy mớ xác rác vũ trụ, không ai dọn dẹp, trên đường đừng nói cơ giáp và tàu vũ trụ, ngay cả trạm bổ sung trôi nổi hai bên cũng hoang vắng không một bóng người.

Hope – Harris, ngắn ngủi chưa đầy hai năm mà râu tóc bạc quá nửa, ngược lại cho ông ta thêm vài phần tiên khí.

Ông ta đang dùng kính viễn vọng vũ trụ nhìn nơi như vùng đất chết này.

"Nghe nói Thiên Hà Số 7 trong trận chiến ấy đã mất đi sáu mươi phần trăm nhân khẩu, chết một phần, còn có một phần chạy trốn tới Thiên Hà Số 8, chỉ có trên vài tinh cầu nhỏ ngoài rìa là còn người, sau khi An Crewe chết, chính phủ Thiên Hà Số 7 yếu ớt mất đi cột sống, hiện tại tiêu điều như vực ngoại." Người trẻ tuổi mặc trường bào bưng một ly trà nóng cho Hope, "Đại tiên tri, chúng ta nên chuẩn bị trở về thôi, đi tiếp về phía trước cũng chẳng có ý nghĩa, Thiên Hà Số 8 đã dọn sạch điểm nhảy vũ trụ, bây giờ nơi đó ngoài xác ra thì chẳng còn lại gì, số xác này cũng là mối nguy hiểm."

Harris không nói một lời quay đầu đi, ông ta mặc áo khoác dài không biết bằng chất liệu gì mà rất mềm mại, gần như chất lỏng, lóe ánh sáng đặc biệt, ánh đèn quét qua như lướt qua một loạt kim cương li ti, lộng lẫy khó tin, mà vẻ mặt người đàn ông bao bên trong lại là lãnh đạm và chán ghét… So với kẻ giả thần giả thánh "Hope" năm đó cùng các kỹ thuật viên rễ cỏ hùng hục làm nông trường, huyên thuyên tán phét với Lục Tất Hành, hoàn toàn như hai người vậy.

Nhưng cấp dưới rất tôn thờ, thanh niên bưng trà rót nước kia không dám nhìn thẳng Harris, lưng khom suốt, khả năng cho dù là bảo hắn quỳ xuống bái lạy hắn cũng có thể làm được.

Năm ấy khi Harris dẫn mấy người quyết định rời khỏi Thiên Hà Số 8, trong lòng luôn nhớ còn nợ người bạn trẻ tuổi kia mấy chai rượu tự ủ, khi trốn đi, dù rằng có giữ lại, ông ta vẫn lựa chọn tin Woolf, bởi vì ông ta cảm thấy mình chẳng có gì ngoài tín ngưỡng, bất cứ ai đều không thể trục lợi gì từ ông ta, là một kẻ bần cùng "đêm không cần đóng cửa".

Cần phòng bị, cũng phải là Woolf phòng bị ông ta mới đúng.

Khi bình minh của Hiệp hội chống Utopia chôn vùi trong Bạch Tháp, khi họ mất đi hết thảy, khốn khổ vùng vẫy ở vực ngoại, là vị Nguyên soái Woolf này từ trên trời giáng xuống, như Chúa cứu thế giúp họ sống sót. Woolf nhiều năm qua, trước là cúc cung tận tụy vì liên minh, kế đó lục đục với liên minh, nhưng bất luận thế nào ông ta đều chưa từng truy đuổi danh lợi, chưa từng ham muốn cái gì. Ông ta là người đơn thân hiếm thấy trong trung ương liên minh, ngay cả con cái còn chẳng có, sống như một người cô đơn chuẩn bị tử vì đạo bất cứ lúc nào.

Harris cảm thấy, nếu còn ai có thể lý giải cái chết yểu của Bạch Tháp, thì chỉ có Nguyên soái Woolf mà thôi.

Nhưng bây giờ ông ta đã biết rồi, người chẳng ham muốn gì như thế, không nhất định là thánh nhân, cũng có khả năng là một kẻ điên.

Cuộc đại chiến hơn bốn trăm ngày trước chấn động cả liên minh, Thiên Hà Số 8 bị cách ly, Thiên Hà Số 7 cơ hồ hủy hoại trong một sớm, liên quân hai thiên hà vì chống cự hải tặc mà toàn quân bị diệt, nghe như một khúc bi ca anh hùng, đốt cháy huyết tính của thiên hà khác – nhất là Thiên Hà Số 1, phản kháng của dân gian ngày càng sôi nổi, kỳ sụp đổ mà chiến tranh mang đến qua đi, mọi người chưa tự sát phát hiện mình rốt cuộc vẫn phải sống, vì thế dần dần học được từ biệt chiếc nôi đưa, sống cùng những khổ sở.

Người văn minh của Thiên Hà Số 1 phản kháng rất có nét đặc sắc của Thiên Hà Số 1, họ ban đầu không hề lựa chọn bạo lực, mà trật tự ra đường, hoặc ngồi im hoặc biểu tình, lịch sự yêu cầu "chính phủ phi pháp" Quân Đoàn Quang Vinh cút khỏi Thiên Hà Số 1, nghe nói con đường rộng nhất cũng chật ních đoàn người phản đối, song không có ồn ào, không có giẫm đạp, đám đông thị uy chiếm đường phố mười mấy tiếng, mà khi bị quân cảnh của Quân Đoàn Quang Vinh xua tan, trên mặt đất vậy mà không có rác.

Họ làm nổi bật lên Quân Đoàn Quang Vinh ban đầu chiếm đóng Votaw tiểu tiện vào rừng bia như rác rưởi vậy.

Quân Đoàn Quang Vinh dần dần ngồi không yên, một ngày nọ Tổng thống không thể nhịn được, khi chửi ầm lên không cẩn thận bị bộ hạ hiểu lầm mệnh lệnh, đêm đó quân cảnh nổ súng vào dân chúng tuần hành.

Phố dài sạch sẽ nhuộm máu, vết máu thoáng cái chọc thủng bản chất của Quân Đoàn Quang Vinh, không còn ai tin vào trò chó má của "đế quốc Quang Vinh".

Các nơi nhao nhao lên tiếng ủng hộ, liên minh đương nhiên giơ cao "đại nghĩa", kêu gọi quân trung ương các nơi, "hợp sức với liên minh, cứu người dân khỏi dầu sôi lửa bỏng".

Mà trong trận đại chiến của Thiên Hà Số 7 không chỉ hủy hai thiên hà, bởi vì khúc xương Lâm Tĩnh Hằng này khó nhai khác tầm thường, dù rằng có Nguyên soái Woolf điều khiển hỗ trợ, liệu sự như thần, Hiệp hội chống Utopia vẫn tổn thất nặng nề, mâu thuẫn nội bộ tổ chức bị kích hóa nghiêm trọng, theo mấy nhân vật quan trọng trong "phái nóng nảy" trước sau bị ám sát, Hiệp hội chống Utopia phân tách rõ ràng thành hai phái, Harris trước đó bắt đầu tiếp xúc thượng tầng tổ chức, phân hóa thuyết phục, thì bị Woolf một tay

đẩy ra trước sân khấu.

Harris là một phần tử phản chiến kiên quyết, không cần thiết thì tuyệt đối không động đao binh, Hiệp hội chống Utopia sau khi tổn thất nặng nề, bị "phái hòa bình" lại lần nữa lên đài một tay ấn xuống, rút khỏi các trận địa, nấp đi chờ thời.

Liên minh và quân trung ương một lần nữa kết minh thì bớt ra một tay, tập trung lực lượng xử lý hai cây gậy chọc cứt là Quân Đoàn Tự Do và Đoàn Quang Vinh.

Hết thảy đều đang phát triển theo hướng tốt đẹp, bình minh hòa bình tựa hồ đã sắp tới, liên minh đang chuẩn bị hồi sinh trong đống tro tàn.

Hiệp hội chống Utopia nằm dưới sự khống chế của Woolf, Quân Đoàn Tự Do bán Nha Phiến buộc phải tạm tránh né, im lặng đi, "đế quốc Quang Vinh" nực cười thì đang từng bước lui về phía sau, hiện tại đang chuẩn bị chó cùng rứt giậu, dùng cả Thiên Hà Số 1 làm con tin, song phương vẫn đang giằng co.

Nhưng Harris biết, sự giằng co sẽ không kéo dài quá lâu, Tổng thống loạn trong giặc ngoài, đấu không lại Woolf.

Ai có thể đấu thắng Woolf đây?

Không ai biết, chiến dịch vĩ đại mà bi tráng, xoay chuyển chiến cuộc của cả liên minh kia, từ ban đầu chỉ là cuộc ám sát nhằm vào Lâm Tĩnh Hằng.

Hiệp hội chống Utopia sợ hắn, bởi vì Bạch Ngân Thập Vệ là cơn ác mộng của họ, họ từng đợt tới tặng đầu cho Lâm Tĩnh Hằng, lại bị người ta cắt từng đợt, Woolf ban đầu không tỏ thái độ, thậm chí còn có phần không muốn động đến Lâm Tĩnh Hằng.

Cho đến khi bí mật của Trái Cấm bất ngờ bị khui ra, Lâm Tĩnh Hằng thành người không thể không chết.

Ban đầu, ngay đến hải tặc Hiệp hội chống Utopia cũng cho rằng Woolf già cả hồ đồ, tấn công Thiên Hà Số 7 có thể vây hãm Lâm Tĩnh Hằng? Nghe giống như chẳng dính dáng gì. Lâm Tĩnh Hằng phòng An Crewe như phòng giặc, căn bản không chịu bước vào Thiên Hà Số 7 một bước, đánh An Crewe, ngoại trừ cho hắn ở bên cạnh cắn hạt dưa xem kịch vui, thì còn có thể có tác dụng gì?

Nhưng Hiệp hội chống Utopia trước nay đều là bại tướng dưới tay Lâm Tĩnh Hằng, sắp táng gia bại sản cũng giết không nổi một Lâm Tĩnh Hằng, thật sự chẳng có biện pháp nào, cũng chỉ đành có bệnh vái tứ phương, nghe theo Woolf.

Họ tuyệt đối không ngờ được, làm như vậy lại thật sự thành công.

Harris cũng là sau đó mới biết, Bạch Ngân Thập Vệ không kịp thời chạy tới Thiên Hà Số 8, là bởi vì bị chiến hỏa trên đường cản chân.

Woolf nhìn Lâm Tĩnh Hằng sinh ra, nhìn hắn lớn lên, một tay nâng hắn lên vị trí người tổng phụ trách cứ điểm Bạch Ngân, nhìn hắn năm mươi năm, đã nhìn thấu mỗi một tấc linh hồn hắn, chỉ sợ chính bản thân vị thượng tướng liên minh kia cũng không hiểu mình như vậy.

Đây tính là gì?

Tàu vũ trụ thong thả tự xoay, Harris nhấp một ngụm trà nóng, môi lưỡi bị nóng đến mất cảm giác, trong lòng vẫn lạnh băng.

Lâm Tĩnh Hằng không thể không chết, bởi vì hắn còn nhớ thân phận mình, từ khi hắn không lập tức thu gom lợi thế trong hỗn chiến, mà cho phép Bạch Ngân Thập Vệ coi liên minh bị giày xéo làm đầu, kết cục của hắn chính là số mệnh định trước.

Mà kết cục của Harris cũng là định trước. Ông ta nhất định phải chịu sự chi phối của Woolf, nhất định phải làm con rối cho Woolf, bởi vì Bạch Tháp ở trên, bất kể tương lai nhân loại phát triển theo hướng nào, ông ta không thể nhìn kỷ nguyên Lịch Tân Tinh kết thúc bằng đổ máu… Cho dù ông ta biết bộ mặt thật của Woolf, cũng biết bình yên xây dựng trên nói dối và tội ác.

Harris cho người đem mấy thùng rượu tự ủ bỏ vào khoang sinh thái nhỏ, mở cửa cabin tàu vũ trụ, để chúng bay vào vũ trụ mênh mang, kế đó nhìn phương hướng Thiên Hà Số 8 lần cuối cùng, không biết Lục Tất Hành thế nào rồi.

Có lẽ sẽ không tốt lắm, ông ta nghĩ, những người trong lòng tin tưởng cái gì, luôn muốn làm chút gì đó, chính là kết cục như vậy.

Rồi có một ngày họ sẽ hiểu, nguyên tắc và tín niệm như đóa hoa yếu ớt, đẹp thì đẹp đấy, nhưng chỉ có thể tồn tại trong hoàn cảnh ấm áp thoải mái.

Mà khi họ tiến vào rừng cây, họ sẽ phát hiện những thứ từng cao quý vô cùng, quý giá vô cùng này, đều là gông cùm, đều là dây thừng, nếu không thể kịp thời bỏ xuống, bất kể là người khổng lồ sức mạnh vô biên, hay trí giả khôn khéo, đều sẽ bị trói ở đó, mặc người ta xẻ thịt.

Câu nói đùa kia của Lục Tất Hành là đúng, loài người chính là bị hủy bởi tín ngưỡng.

Lại nói, hết thảy quy tắc, đạo đức và chế độ trong xã hội loài người, không phải cũng đều là mọi người tự mình bịa đặt sao?

Vậy tín ngưỡng cũng là như thế, đến từ hư vô, cuối cùng sẽ theo vật đổi sao dời mà hóa thành tro tàn.

Ở ngoài thiên hà xa xôi, Lục Tất Hành vừa nhận được báo cáo kiểm tra sức khỏe của Tổng trưởng.

Cậu nhìn Tổng trưởng xuyên qua thủy tinh trong suốt trên khoang y tế, Tổng trưởng đang ngủ, ông gầy đi nhiều, thoát tướng, đang bị cơ thể mình giết chết.

Lục Tất Hành hỏi: "Còn bao nhiêu thời gian?"

Bác sĩ trả lời: "Theo kinh nghiệm của tôi, khoảng ba đến năm tháng, nhưng giai đoạn sau bệnh nhân sẽ rất đau đớn, nên họ thường sẽ không thật sự chịu đựng đến ngày chết tự nhiên, phần lớn sẽ lựa chọn chết không đau."

Lục Tất Hành lại hỏi: "Tĩnh dưỡng thì sao?"

Bác sĩ cười khổ lắc đầu: "Ngài biết, phản ứng Pope nghiêm khắc mà nói không liên quan đến thói quen sinh hoạt."

Anh ta nhìn thấy Tổng trưởng tạm quyền trẻ tuổi nghe xong im lặng thẫn thờ, sau đó gật đầu chào mình, lưu bệnh án trong thiết bị đầu cuối cá nhân rồi đi.

Ngoại trừ bệnh án, Tổng trưởng cùng giao cho cậu, còn có một bản văn kiện bổ nhiệm chính thức.

Tổng trưởng Edward tuyên bố về hưu, phó thác hòn đảo biệt lập trong biển sao này vào tay cậu.

Lục Tất Hành một mình theo lối đi bộ đi đến quảng trường trung tâm.

Ngân Hà Thành rất nhiều người đều biết cậu, Lục Tất Hành trước nay được quý mến, trên đường gặp không ít người đều chào hỏi cậu, mấy chiếc xe dừng lại hỏi cậu có cần chở đi không, cậu lần lượt từ chối, đi thẳng đến quảng trường trung tâm.

Hoàng hôn buông xuống, mọi người hoạt động buổi chiều đã tan cuộc, chỉ có một robot mini bán trà nguội còn đang qua lại chào hàng, chủ quán thì đang ngủ khò khò ở một bên. Trên quảng trường vốn có hai chiếc đồng hồ, một là thời gian Votaw, một là thời gian sao Khải Minh – bởi vì hành tinh tự quay khác nhau, chiều dài một ngày của sao Khải Minh và Votaw không hề tương đồng, những người sinh sống trên hành tinh tự nhiên thường quen với hai bộ hệ thống tính giờ – may mà bây giờ không cần nữa, thời gian Votaw đã bị tháo xuống, họ không còn cần giữ đồng bộ với trung ương liên minh xa xôi nữa.

Lục Tất Hành dừng lại, ngẩng đầu nhìn bức tượng đá cao lớn của Lục Tín, mọi người nơi này yêu ông, tượng đá điêu khắc rất tinh xảo, ngay cả sợi tóc đường vân đều rõ nét, lúc này một dúm tóc dựng lên đón gió trên trán tượng đá vừa vặn móc một quả bong bóng, nhìn rất là trẻ con.

Đứa nhóc làm mất bong bóng mỏi mắt nhìn, miệng mếu máo, bắt đầu ngân ngấn nước mắt, Lục Tín là

thần tượng tinh thần của Thiên Hà Số 8, trước tượng đá có vệ binh canh gác, là hết sức thần thánh, không ai dám bất kính, người lớn đành phải lôi đứa trẻ đi, đứa bé bị mất bong bóng không nhịn được gào khóc.

"Này, chờ đã, đừng khóc." Lục Tất Hành giơ tay vỗ vai vệ binh, đương khi vệ binh há hốc miệng nhìn, xắn tay áo trèo lên tượng đá, nhìn nhau một cái với tảng đá kia, rồi cậu gỡ bong bóng trên đầu bức tượng xuống trả lại cho đứa bé.

Vệ binh sợ hết hồn: "Lục… Lục…"

Lục Tất Hành buông tay: "Anh cảm thấy tướng quân Lục Tín sẽ để ý không?"

Vệ binh không thể nói gì, lúc chiều chính phủ Tổng trưởng Edward đã công khai phát lệnh bổ nhiệm, bắt đầu từ ngày mai Lục Tất Hành chính là Tổng trưởng nhiệm kỳ mới, Tổng trưởng đã nói không để ý, thế… thế thì xem như không để ý đi.

Lục Tất Hành liền xuôi bậc đá của bức tượng đi xuống, đi đến bậc cuối cùng tìm một góc ngồi xuống, cậu ngồi trong gió đêm châm một điếu thuốc, chủ quán bán đồ uống ngủ một giấc tỉnh dậy, kinh ngạc nhìn thấy cậu, vội vàng cúi đầu từ xa, Lục Tất Hành gật đầu chào đối phương, thần sắc thản nhiên, không biết đang nghĩ gì.

Trước kia Lục Tất Hành không hề là một người không thể hiện cảm xúc ra mặt, cậu cảm thấy mỗi người đều có buồn vui, đâu có mất mặt, không có gì là không thể phơi ra với người khác, nhưng chỉ trong một đêm, trong lòng cậu như dựng lên vạn trượng khôn khéo, ẩn giấu hết thảy.

Không ai biết, khi nhận được bổ nhiệm bất thình lình của Tổng trưởng, cậu vừa mới phá dịch mã hóa hệ thống "Trái Cấm" trong kho số liệu của Trạm Lư, Trái Cấm đương nhiên đã dừng vận hành từ lâu, chỉ còn lại một chút ghi chép số liệu, Lục Tất Hành xem qua Trái Cấm đối chiếu với danh sách quan chức cấp cao trung ương liên minh, cảm thấy nếu cậu là người phụ trách Bạch Tháp, không khéo cũng phải làm phản.

Trong danh sách sớm nhất của Trái Cấm cơ hồ bao gồm toàn thể quản ủy hội, còn có các nghị viên rõ ràng quan hệ rất tốt với quản ủy hội, thuộc phái quản ủy hội. Kẻ lập pháp đều muốn trăm phương ngàn kế vượt lên pháp luật, kẻ bày ra giám sát đều muốn thoát khỏi giám sát.

Thành phần trong nửa sau danh sách thì phức tạp hơn, bắt đầu từ tiến sĩ Harden người phụ trách nhiệm kỳ đầu của Bạch Tháp, trong danh sách Trái Cấm bắt đầu xen vào lực lượng phản đối – tên Nguyên soái Woolf của liên minh hiển hách nhất, xem bản danh sách này, người ở sau lưng cấu kết hải tặc vực ngoại là ai chẳng cần nói cũng biết.

Nhưng cậu tìm đi tìm lại, tìm đến cái tên cuối cùng trên Trái Cấm là Lâm Tĩnh Hằng, mà không tìm được Lục Tín – không có người đàn ông trong lời đồn đã giữ Trái Cấm mười mấy năm này.

Trái Cấm vận hành trên Trạm Lư, Lâm Tĩnh Hằng cũng không biết tác dụng thật sự của "thiết bị chặn" này, chỉ có thể là Lục Tín tự mình mã hóa, ông không thể không nhìn thấy bản danh sách này.

Lục Tất Hành quay đầu nhìn hướng bức tượng Lục Tín, cách rất nhiều năm, tượng đá và chàng trai hai bàn tay trắng lặng thinh nhìn nhau, trên bệ tượng khắc tuyên ngôn tự do, vô cùng gai mắt.

"Lúc ông đi, ông còn tin tưởng thứ này không?" Lục Tất Hành hờ hững nghĩ, tượng đá không thể trả lời, tượng đá cũng không có ý kiến, nó chỉ là sự phản chiếu trong lòng mỗi người, "Tôi đã không còn tin, tương lai tôi sẽ san bằng nó, tôi không có ý bất kính với người chết đâu, đừng chê trách nhé Lục tướng quân."

Nhưng hiện giờ còn chưa được, cậu còn cần đoạn rác rưởi này duy trì trật tự xã hội, Thiên Hà Số 8 yếu ớt lắm tai nạn còn cần một liều thuốc phiện tinh thần như vậy.

Lục Tất Hành dập điếu thuốc, ném vào thùng rác, quay lại gật đầu mỉm cười với vệ binh: "Vất vả rồi."

Vệ binh nghiêm trang cúi chào: "Tuyên ngôn tự do vạn tuế."

Lục Tất Hành tại ga xe cơ giáp của Ngân Hà Thành lên một chiếc xe cơ giáp trở về nhà. Trong nhà cậu đã dọn dẹp lại, dưới sự quản lý của Trạm Lư trở nên gọn gàng ngăn nắp, ngay cả vườn hoa trong sân cũng sắp xếp lại lần nữa, gu thẩm mỹ nhìn thanh lịch hơn, tầng hầm sửa thành phòng thí nghiệm hoàn chỉnh, cậu không còn lên căn gác khóa kín kia nữa.

"Chào buổi tối, hiệu trưởng Lục." Căn phòng nói, "Tôi đã nhìn thấy bệnh án trên thiết bị đầu cuối cá nhân của thầy, thật là một tin dữ, hi vọng tâm trạng thầy còn ổn."

Ba chữ "hiệu trưởng Lục" này, có lẽ về sau trừ Trạm Lư ra sẽ không có ai gọi nữa, cũng sẽ không còn ai nhớ học viện Tinh Hải suy nghĩ viển vông kia nữa.

"À, tôi ổn." Lục Tất Hành hờ hững nói, "Sinh lão bệnh tử mà."

Trạm Lư nói: "Tài liệu công việc đã sắp xếp xong giúp thầy, thầy có đọc không?"

"Để mai đi," Lục Tất Hành thay giày, đi xuống tầng hầm, "Kết quả thực nghiệm ngày hôm qua có chưa?"

Trạm Lư: "Báo cáo phân tích đã hoàn thành, thứ cho tôi nói thẳng, thưa hiệu trưởng Lục, nhà khoa học nên quản thúc sự tò mò nguy hiểm của mình một cách thích hợp."

Lục Tất Hành thoáng nở nụ cười, không tranh luận với hắn, đi thẳng vào phòng thí nghiệm.

Trạm Lư dông dài lải nhải: "Nếu uy hiếp đến sự khỏe mạnh tính mạng chủ nhân, tôi sẽ…"

"Cự tuyệt mệnh lệnh của chủ nhân?" Lục Tất Hành nói bằng ngữ khí rất hòa nhã, "Anh thử chưa?"

Trạm Lư im lặng một lúc: "Tôi không thể cự tuyệt mệnh lệnh của thầy, trong quá trình tôi khôi phục hệ thống, thầy đã cấm chức năng tự chủ bảo vệ của tôi, tôi mãnh liệt đề cử thầy mở ra."

"Cảm ơn, không cần," Lục Tất Hành nói, "Tôi bây giờ cần một khoảng thời gian yên tĩnh để đọc báo cáo phân tích."

Trạm Lư nhận ra đây là một mệnh lệnh, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Lục Tất Hành đeo tai nghe, chặn hết thảy tạp âm của hoàn cảnh xung quanh, mở báo cáo phân tích – trong máy nuôi cấy cạnh tay có một con chip sinh vật.

Trong kho số liệu Trái Cấm, ngoại trừ danh sách còn có một bản báo cáo thực nghiệm chip sinh vật, không đầy đủ, nhưng đối với Lục Tất Hành có Trạm Lư trong tay thì đã đủ rồi.

Đó là một con chip "Nha Phiến" năm ấy thu được trong tay Quân Đoàn Tự Do, Lục Tất Hành sau khi tháo ra đã tiến hành mấy lần sửa đổi, bây giờ kết luận báo cáo phân tích đưa ra là, chip cơ bản đã an toàn, đủ điều kiện thí nghiệm lâm sàng.

Lục Tất Hành đánh dấu sau báo cáo thí nghiệm, lắp chip kia vào ống tiêm, tiêm vào cánh tay mình.

Cùng một thời gian, trên một tiểu hành tinh bí mật cách hai thiên hà, một khoang sinh thái im lìm gần hai năm đột nhiên có phản ứng nhỏ nhoi.

–

Chú: Loài người nhảy lên đỉnh chuỗi thức ăn nguyên nhân là vì hợp tác, nguyên nhân có thể hợp tác là bởi vì ngôn ngữ của loài người, có công năng "hư cấu". Mạng lưới thương mại của loài người xây dựng trên những khái niệm hư cấu như quốc gia, tiền bạc – quan điểm này đến từ Lược sử về loài người

123. Quyển 5 - Chương 123

Diện tích mặt đất của tiểu hành tinh có thể còn chưa rộng bằng một trạm không gian nhân tạo hơi lớn, nhìn rất bỏ túi, kiến trúc nổi bật nhất trên đó là một sở nghiên cứu, bề ngoài hết sức đơn giản, trông như trạm quan trắc của nhà thiên văn học cô độc nơi hang cùng ngõ hẻm nào, có điều tòa nhà thực nghiệm, nơi ở, nguyên bộ các thiết bị ngược lại đầy đủ hết.

Nghiên cứu viên trong ca trực đêm đó vốn đang tập thể ngủ gà ngủ gật, một người trượt khuỷu tay đánh thức chính mình, hắn ngái ngủ ngáp một cái, mơ màng nhìn lướt qua màn hình trước khoang sinh thái, chợt khựng lại, ra sức dụi mắt, sau đó la to một tiếng nhảy bật dậy, sấp ngửa chạy ra ngoài: "Ôi trời ơi… Tiến sĩ! Tiến sĩ!"

Giây lát sau, cả phòng thí nghiệm sôi sùng sục, tất cả nghiên cứu viên buồn ngủ đều như được bơm máu gà, một đám người từ bên ngoài ùa vào, có người vịn máy móc ghi chép số liệu, còn có một đám bác sĩ ở bên cạnh nhanh chóng trao đổi ý kiến, mở một cuộc họp thảo luận ngắn mà sôi nổi.

Đội vệ binh ngoài cửa bị kinh động, chạy chậm đến bên ngoài phòng thí nghiệm đứng thành một hàng, bác sĩ bên trong nhìn thấy lập tức hô lên: "Người không phận sự không được tới gần, đặc biệt là 'đời thứ hai' trở lên, các vị không mang thiết bị chặn, sẽ tạo thành quấy nhiễu cho mạng tinh thần của khoang sinh thái!"

Sĩ quan dẫn đầu hiểu ý, khoát tay, đội vệ binh ở cửa đứng thành hai hàng, đưa lưng về phòng thí nghiệm mà canh gác.

Quân phục của những người này kiểu dáng rất giống quân liên minh, nhưng là một loại màu xanh da trời kỳ lạ, nhìn không giống quân phục chính thức lắm, hoa văn trên quân hàm cũng là "thanh kiếm tự do" của quân liên minh, song nhìn kỹ thì thấy thanh kiếm ấy ngược hướng với trên quân hàm quân liên minh, có cảm giác quái dị.

Đây là lực lượng võ trang điên rồ nhất, không thể nắm bắt nhất chạy giữa tám đại thiên hà, Quân Đoàn Tự Do.

Người đầu lĩnh đội vệ binh Quân Đoàn Tự Do chăm chú nhìn nhóm blouse trắng bận rộn trong phòng thí nghiệm qua cửa cách ly trong suốt, lúc này từ cuối hành lang một chiếc xe lăn chậm rãi lăn tới, một ông lão ngồi bên trên – người phụ trách nhiệm kỳ đầu của Bạch Tháp, tiến sĩ Harden.

Sĩ quan đội vệ binh vội vàng tiến lên đỡ xe lăn, cung kính chào ông ta: "Tiến sĩ."

Ông lão thần bí chết đi sống lại của Bạch Tháp này, nhìn già hơn hai năm trước rất nhiều, năm tháng cơ hồ có chút tàn khốc đối với ông ta, tấm lưng còng đè cổ ra phía trước khiến ông ta như một con rùa rướn cổ thật dài. Tiến sĩ Harden đẩy xe lăn tự động đi tới, sờ soạng nói với bộ đàm trên tường: "Hắn đột nhiên có phản ứng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Chúng ta lần này không được may mắn, tiến sĩ, khi quay tới gần điểm gần nhất của hằng tinh vừa vặn đụng phải bão hạt bị quấy nhiễu mạnh, do lúc ấy cảnh báo bị hỏng, thiết bị đang bảo trì, lồng phòng hộ khởi động chậm hơn mong muốn 0.01 giây, tôi đoán là vì vậy mà kích thích công năng tự chủ phòng hộ của khoang sinh thái, dẫn đến mạng tinh thần dao động. Trước mắt chúng ta còn chưa thể phán đoán hắn là chủ động phản ứng, hay bị dao động mạng tinh thần kéo theo, cũng khó nói có phải chuyện tốt hay không, xin ngài cứ bình tĩnh."

Sĩ quan đội vệ binh thở dài khe khẽ: "Hắn thật sự còn sống? Không thể nào? Cũng… mạnh quá rồi."

Người trong khoang sinh thái khi bị nhặt về chỉ còn thoi thóp một hơi, xương ngực dập nát, cột sống gãy, nội tạng bị thương nghiêm trọng, nhưng rất may mắn, những vết thương khắp người này cơ hồ toàn là vết thương tính vật lý, với điều kiện y tế hiện nay mấy ngày là có thể chữa khỏi.

Trí mạng là bộ não của hắn.

Ban đầu khoang y tế và bác sĩ đều đưa ra phán đoán tương đồng – do mạng tinh thần cắn ngược, người trong khoang sinh thái đã chết não.

Sau đó bác sĩ cả gan nói thẳng này cùng với khoang y tế bị vị chủ nhân tính khí thất thường của Quân Đoàn Tự Do "tiêu hủy" ngay tại chỗ, những người khác cũng không dám nói thật nữa, đành phải đầm đìa mồ hôi lạnh gánh áp lực tử vong, giả vờ giả vịt vây quanh hắn kiểm tra, cố gắng tìm ra một chút bằng chứng người còn sống.

Không ngờ lần này kiểm tra, họ lại thật sự bắt được một hiện tượng kỳ lạ.

Đây là tình huống họ chưa gặp bao giờ – trên khoang sinh thái sứt mẻ kia có mạng tinh thần mỏng manh rơi rớt lại, mặc dù đã gần như tan rã hoàn toàn, song cổng nối người cơ trong đó vẫn còn nối.

Người mất ý thức hoặc chết không thể nối mạng tinh thần, nếu cổng người cơ đang nối, như vậy người này nhất định còn sống, thậm chí có thể nói, có khả năng là hắn có ý thức.

Thế nhưng mạng tinh thần kia đã "chết", hắn lại không có phản ứng người sống nên có, chẳng ai nói chắc được hắn còn sống hay đã chết.

Họ chữa lành cơ thể hắn, dùng phương tiện y tế duy trì các cơ năng của thân thể, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn có thể giữ nguyên trạng thái "người đẹp ngủ trong rừng" này, cho đến mấy trăm năm sau thân thể tự nhiên già yếu, Pope tan vỡ.

Nhưng làm sao thức tỉnh bộ não không biết sống chết này?

Các bác sĩ và nghiên cứu viên tinh nhuệ nhất Quân Đoàn Tự Do thảo luận đưa ra một phương án trị liệu, cho rằng có thể thông qua kích thích mạng tinh thần hắn đang nối, thử kích thích đại não phản ứng. Nhưng mà cách này có nguy hiểm, bởi vì trong trạng thái không biết này, người kia như con mèo của Schrödinger, kẹt giữa sống chết. Không ai biết, một kích thích mỏng manh phá vỡ sự cân bằng hiện giờ, hắn sẽ tỉnh lại hay đứt mạng tinh thần chết luôn.

Mà Lâm Tĩnh Xu vị chủ nhân dường như tiền sử có dòng máu của người nhà làm loạn bệnh viện kia, ngoài dự kiến của mọi người cự tuyệt phương án trị liệu, chỉ yêu cầu họ giữ lại cơ năng thân thể, đôi khi nàng sẽ đến thăm, chặn hết mọi người, ở riêng với hắn năm phút.

Nàng để lại cho hắn một ekip nghiên cứu y tế mũi nhọn nhất, mà làm toàn công việc cơ bản nhất của khoang y tế và bảo mẫu, tựa hồ không muốn để hắn tỉnh lại lắm, dường như với nàng mà nói, chỉ cần hắn trông như còn sống, và nàng tin rằng hắn còn sống, vậy là đủ rồi.

"Giống như vua Arthur rút ra thanh kiếm cắm trong đá, đây là vận mệnh." Harden thở dài, chậm rãi dựa

lên ghế, ngẩng đầu nhìn viên sĩ quan đội vệ binh bên cạnh, "Xin hỏi ngươi là…"

"Chào ngài tiến sĩ, tôi là 'đời thứ tư', vốn phụng lệnh phát triển chip ở Thiên Hà Số 7, năm đó – trước khi cuộc đại chiến Thiên Hà Số 7 bùng nổ không lâu, tôi từng nhận được mệnh lệnh lâm thời, vận chuyển một đợt vật tư cơ giáp đến Thiên Hà Số 8 cho tướng quân Lâm Tĩnh Hằng, sau khi đưa đến tôi lại nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, tạm dừng sự vụ ban đầu, nấp giữa Thiên Hà Số 7 và 8, ở tại chỗ đợi lệnh, tùy thời báo cáo động thái của tướng quân Lâm Tĩnh Hằng cho chủ nhân."

Harden "A" một tiếng – qua hai năm phát triển, Quân Đoàn Tự Do hiện giờ tầng cấp rõ ràng, thân phận và địa vị xã hội của mỗi người đều quyết định bởi cấp bậc chip trong cổ hắn, "đời đầu" thấp nhất, trước mắt cấp bậc cao nhất phát triển là "đời thứ năm", người mang chip cấp cao có thể thông qua chip chỉ huy người mang chip cấp thấp không cho phép kháng cự, thậm chí một ý nghĩ là có thể khiến người cấp thấp tự sát ngay tại chỗ, bức bách mỗi người đều trung tâm, đồng thời vắt hết óc bò lên trên.

"Đời thứ tư" là cấp bậc rất hiển hách, hiển nhiên, đối với viên sĩ quan này mà nói, thân phận "đời thứ tư" còn vinh quang hơn tên và chức vụ của hắn.

Mà "đời thứ tư" ở trong Quân Đoàn Tự Do thường đều là người có máu mặt, dù thế nào cũng không nên là một đội trưởng cảnh sát trên hành tinh bé tí, bởi vậy hắn có thể bò lên vị trí này, nhất định là đã lập được công lớn.

Tiến sĩ Harden gật đầu: "Thì ra hắn là do ngươi cứu về."

"À… Không, tiến sĩ," Viên sĩ quan do dự giây lát, dưới tác dụng của chip Nha Phiến, rốt cuộc nói thật, hắn cúi đầu, "Tôi quả thật là bởi vì hắn mà hai năm này mới may mắn thăng cấp theo chip, lên chức một mạch tới 'đời thứ tư', nhưng kỳ thực tôi không dám nói hắn là do tôi cứu."

"Khi đó tôi phụng lệnh quanh quẩn gần chiến trường quan sát động tĩnh của Lâm tướng quân, nhưng bọn họ đánh nhau quá dữ dội, cục diện quá mất khống chế, chúng tôi căn bản không dám tới gần, lúc ấy vốn tưởng họ sẽ rút về Thiên Hà Số 8 chuẩn bị đóng cửa bất cứ lúc nào, tôi còn đang do dự, trở về phục mệnh như vậy có ăn nói được không, chiến cuộc liền long trời lở đất… Tôi sợ hết hồn, cho rằng mình không hoàn thành nhiệm vụ, lỡ như Lâm tướng quân xảy ra chuyện ngay trong tầm mắt tôi, trở về nhất định sẽ bị tử hình… Chờ đám tàn binh Hiệp hội chống Utopia tháo chạy, tôi mới lại không cam lòng, trong phản ứng năng lượng vụ nổ kịch liệt đi tìm…"

Tiến sĩ Harden nói: "Ta đã nghe nói, khi bọn họ xuyên qua điểm nhảy vũ trụ, Hiệp hội chống Utopia đã dẫn nổ cả liên quân lẫn điểm nhảy vũ trụ."

"Phải, theo như chúng tôi sau đó suy đoán, lúc ấy tàu chỉ huy của Lâm tướng quân chắc hẳn là dẫn đầu, nói cách khác, khoảnh khắc vụ nổ xảy ra, hắn đã xuyên qua điểm nhảy vũ trụ, so sánh với số trực tiếp bị ngộp trong điểm nhảy vũ trụ, thói quen xung phong dẫn đầu này đã cho hắn một đường sinh cơ, mà trên cơ giáp của hắn có một hạch cơ giáp siêu cấp – cũng chính là 'Trạm Lư', vật liệu biến hình siêu cấp trong vụ nổ hóa thành khoang sinh thái khẩn cấp, cản một chút giúp hắn, hắn mới không lập tức hóa thành tro bụi."

Tiến sĩ Harden nói: "Nhưng hạch cơ giáp lợi hại hơn cũng là kết quả nhân tạo, kết quả nhân tạo không thể kham được cấp năng lượng của vụ nổ điểm nhảy vũ trụ."

"Đúng, cho nên hạch cơ giáp quý giá này lập tức hỏng hoàn toàn, người ở bên trong hắn là lập tức phơi trần dưới tia vũ trụ, cái chết là không thể tránh khỏi." Viên sĩ quan nói, "Nhưng ngài dám tin không, trong tình huống như thế mà hắn vẫn có ý thức, hơn nữa không nằm im chờ chết – khi nãy tôi đã phân tích, khi vụ nổ xảy ra, hắn ở vị trí gần Hiệp hội chống Utopia nhất, khoảnh khắc trước khi mạng tinh thần của hạch cơ giáp kia biến mất, hắn trải mạng tinh thần rộng lớn của hạch cơ giáp siêu cấp ra hết cỡ, quét qua rìa Hiệp hội chống Utopia mai phục, xâm nhập một cơ giáp loại nhỏ."

Tiến sĩ Harden: "… Điều này là không thể."

Trong trọng giáp có trạm thu phóng cơ giáp, cơ giáp loại trung và nhỏ đều có thể đậu vào, tương tự tàu sân bay có thể đậu máy bay chiến đấu, lúc cần thiết, bản thân một trọng giáp có thể biến thành một chiến đội nhỏ.

Nhưng kỹ sư thiết kế cơ giáp tính đến thực chiến, để an toàn, khi những tiểu cơ giáp này đậu trong trọng giáp sẽ chịu mạng tinh thần của trọng giáp quản lý, nói cách khác, trừ phi có người xâm lấn mạng tinh thần của trọng giáp, phóng tiểu cơ giáp ra, mạng tinh thần của những tiểu cơ giáp không người điều khiển này mới độc lập, mới có khả năng bị xâm nhập khống chế.

Mà trên một trọng giáp, ít nhất có một người lái dự phòng tăng cường, cho dù là Lâm Tĩnh Hằng mang theo Trạm Lư nguyên vẹn, có khả năng quét ngang ngàn quân, tối đa cũng chỉ có thể khiến cổng nối người cơ của những trọng giáp này bất ổn, rung rinh một lúc, chỉ dựa vào sức bản thân hắn xâm lấn mạng tinh thần của trọng giáp thời gian dài là không thể.

Huống chi lúc ấy hắn thê thảm như vậy, mạng tinh thần có thể nối với hạch cơ giáp không đứt đã là kỳ tích rồi.

"Cho dù ý chí muốn sống của hắn mạnh đến nghịch thiên, mạng tinh thần trọng giáp Hiệp hội chống Utopia bị xâm lấn, chính bọn họ không cảm thấy à?" Tiến sĩ Harden hỏi, "Khoang sinh thái đúng là rất nhỏ, trong cảnh hỗn loạn mảnh vỡ bay đầy trời không dễ bị chú ý, nhưng hắn xâm lấn mạng tinh thần của đối phương, chẳng phải tự để lộ vị trí của mình? Một khoang sinh thái tả tơi sắp sửa tự mình tan tành, chẳng cần làm gì, phun cho một hơi khói đuôi là đủ để lấy mạng hắn."

"Chúng tôi sau đó phục hồi một phần thiết bị ghi chép," Viên sĩ quan nói, "Phát hiện không phải hắn chọn đối tượng xâm lấn ngẫu nhiên – điểm nhảy vũ trụ nổ, cả liên quân bị cuốn vào, vô số kho vũ khí trong vô số cơ giáp phát nổ, tăng thêm cấp năng lượng, kỳ thật tính toán của Hiệp hội chống Utopia rất chính xác, nhưng bất cứ ai đều không thể tính ra không sai một li tình hình thật về kho vũ khí và hỏa lực quân địch, cho nên cánh của họ bị dư âm vụ nổ quét vào rìa, dẫn đến lồng phòng hộ và mạng tinh thần của mấy trọng giáp bị hỏng mức độ khác nhau, bệ thu phóng cơ giáp của trọng giáp hắn lựa chọn bị cháy tách khỏi thân cơ. Trong lúc chỉ mành treo chuông hắn đã xâm lấn một tiểu cơ giáp trên đài thu phóng, lợi dụng tiểu cơ giáp, che một lồng phòng hộ tạm thời lên khoang sinh thái hắn nằm, thế nhưng Hiệp hội chống Utopia nhanh chóng phát hiện trạm thu phóng cơ giáp tách ra này, dẫn nổ nó, lập tức mạng tinh thần hạch cơ giáp của hắn tan vỡ, trong tình huống như vậy, mạng tinh thần đứt một lần, chết não cũng là sự kiện xác suất lớn, huống chi hắn đã trải qua những hai lần."

Viên sĩ quan đội vệ binh thở dài: "Khi chúng tôi tìm được hắn, lồng phòng hộ tạm thời kia cũng sắp bị sóng hạt tiêu mòn sạch sẽ, người này quá đáng sợ, chỉ cần Hiệp hội chống Utopia phản ứng hơi chậm, hoặc hạch cơ giáp của hắn có thể duy trì thêm vài giây, nói không chừng hắn đã tự cứu thành công, đáng tiếc…"

Lâm Tĩnh Xu chỉ cần trên thế giới còn một người như vậy, không hề quan tâm hắn có phải "còn sống" thật sự hay không, các tinh anh y học bị đày đến nơi đây cũng chỉ đành cần mẫn bảo vệ thân thể hắn, họ dày công sửa chữa khoang sinh thái, thậm chí dùng một mạng tinh thần nối từ ngoài, khâu vá mạng tinh thần vốn "chết không toàn thây", để nó thoạt nhìn giống như thật, vờ như người thực vật trong khoang sinh thái đang ngủ say, có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Thế nhưng họ đều biết rõ, người ở bên trong không thể còn sống.

"Tiến sĩ, chắc chỉ là nhiễu loạn do bão hằng tinh tạo thành thôi?" Viên sĩ quan hỏi.

Tiến sĩ Harden trầm ngâm không nói gì, đúng lúc này, mặt đất truyền đến chấn động mơ hồ – hắn là có cơ giáp từ ngoài hành tinh đáp xuống.

Mười lăm phút sau, Lâm Tĩnh Xu bỏ lại đội hộ vệ, xách giày cao gót chạy như điên tới, trên mặt chưa kịp dùng bất cứ son phấn gì, có vẻ hơi nhếch nhác, đôi môi lại đỏ tươi vì vận động mạnh.

Toàn bộ đội vệ binh không dám thở mạnh một tiếng, bao gồm viên sĩ quan "đời thứ tư" vừa rồi, tất cả nín thở tập trung tinh thần đứng thẳng, không nhìn ngang liếc dọc mà vờ như mình chỉ là bài trí.

Tiến sĩ Harden ngẩng đầu nhìn nàng, một lọn tóc dài của nàng dính trên cằm, nhìn như rong biển, thở hồng hộc khiến nàng hơi đứng không vững. Lâm Tĩnh Xu biểu cảm trống rỗng cùng ông lão nhìn nhau giây lát, một chữ cũng không nói nên lời, có một chớp mắt như vậy, tiến sĩ Harden nhìn thấy trong mắt nàng một bé gái rất nhỏ, chưa quá mười tuổi, một bé gái sẽ liều mạng đuổi theo người thân đi xa, sẽ ngã sấp xuống, sẽ gào khóc.

Song chỉ giây lát, phía sau nàng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, đám ăn hại đội hộ vệ rốt cuộc đã đuổi kịp.

Ánh mắt Lâm Tĩnh Xu bình tĩnh lại, nàng thong thả vuốt lại mái tóc bù xù, vén ra sau tai, xỏ giày, không nhanh không chậm đi tới, lãnh đạm gật đầu với viên sĩ quan đời thứ tư, tiếp nhận xe lăn của tiến sĩ Harden, nhỏ giọng hỏi: "Sao ngài cũng ở đây?"

"Tình cờ đi qua," Tiến sĩ Harden nói, "Các cháu đều là con của Laura, đối với ta đều là giống nhau, ta đến thăm nó."

"Rất cảm ơn sự quan tâm của ngài," Lâm Tĩnh Xu cúi đầu cười, khóe mắt không cong, rồi nàng lập tức ngẩng đầu lên, "Thế nào, ta nghe nói lần này là do thiết bị cảnh báo trục trặc dẫn đến?"

Viên sĩ quan đời thứ tư vội vàng trả lời: “Vâng, thiết bị cảnh báo trục trặc, lại trùng hợp gặp bão hằng tinh…”

“Trùng hợp.” Lâm Tĩnh Xu cắt ngang hắn, “Không thể là trùng hợp đâu? Ta không tin trên thế giới có hai chữ ‘trùng hợp’.”

Viên sĩ quan câm như hến, không dám hó hé.

Lâm Tĩnh Xu: “Tra rõ, bằng không…”

Nàng còn chưa dứt lời, một bác sĩ trong phòng thí nghiệm đột nhiên đi ra, đồng tử Lâm Tĩnh Xu hơi co lại.

“Chủ nhân, chúng tôi có lý do phán đoán, đây không phải là dao động dị thường do mạng tinh thần bị sóng hạt nhiễu loạn, mà là sau khi mạng tinh thần bị kích thích, bệnh nhân quả thật đã có phản ứng.”

Hai hàng lông mày Lâm Tĩnh Xu nhíu nhẹ.

“Nói cách khác, xác suất bệnh nhân tỉnh lại đã tăng rất cao, về phương án trị liệu bước tiếp theo, chúng tôi hi vọng trưng cầu ý kiến của ngài.”

Lâm Tĩnh Xu không chút nghĩ ngợi trả lời ngay: “Ta cần các ngươi giữ nguyên hiện trạng.”

Harden: “Tĩnh Xu!”

Lâm Tĩnh Xu nhẹ nhàng che khóe môi, ấn vai tiến sĩ Harden, nói vừa lý lẽ vừa có căn cứ: “Tiến sĩ à, hết thảy đều có nguy hiểm, cháu chỉ có một người anh như vậy, cháu không dám để anh ấy mạo hiểm. Yên yên tĩnh tĩnh ở nơi này có gì không tốt? Có người chăm sóc anh ấy, hai ông cháu ta còn có thể thay phiên đến thăm.”

“Cháu chỉ có một người anh như vậy, không muốn để nó mạo hiểm…” Tiến sĩ Harden thấp giọng nói, “Tĩnh Xu, là ai gián tiếp khui ra chuyện Trái Cấm nằm trong tay Lâm Tĩnh Hằng? Là ai thừa nước đục thả câu, chặn Bạch Ngân Thập Vệ trên đường? Là…”

“Tiến sĩ,” Lâm Tĩnh Xu lạnh lùng cắt ngang ông, “Cháu đã cho anh ấy cơ giáp, cháu cũng cho anh ấy võ trang, cháu đã khuấy đục nước giúp anh ấy, tám đại thiên hà có nơi nào anh ấy không thể đi? Là tự anh ấy phát điên, là tự anh ấy nhất định phải nhốt mình ở Thiên Hà Số 8!”

124. Quyển 5 - Chương 124

Bất luận là nghiên cứu viên y tế hay đội vệ binh của Quân Đoàn Tự Do, ở trước mặt Lâm Tĩnh Xu toàn thể câm như hến, không dám hó hé một tiếng.

Tiến sĩ Harden nhìn nàng bằng ánh mắt xa lạ: "Tĩnh Xu, cháu có biết mình đang nói gì không?"

Trong mắt Lâm Tĩnh Xu nổi lên màu máu, nhanh chóng lại biến mất, ngữ khí của nàng dịu đi: "Không có gì, ông Harden, cháu xin lỗi, chỉ là lời tức giận thôi. Người thực vật cũng tốt hơn người chết, đúng không? Chúng ta không hề biết…"

"Không, cháu biết," Tiến sĩ Harden hiếm khi thái độ cứng rắn, ông dùng lực chống lưng mình nhổm lên khỏi xe lăn, khàn khàn nói, "Cháu biết, cháu thông minh như Laura, cháu sẽ không phân biệt được cái gì là 'còn sống' và cái gì là 'đã chết' sao? Ngoại trừ cái xác biết thở dễ nhìn hơn bộ xương trắng một chút, chôn ở khoang sinh thái và chôn trong mộ có khác gì nhau? Cháu đang sợ, cháu sợ nó tỉnh lại, cháu sợ đối mặt với nó, cháu còn sợ đối mặt với chính cháu, cháu căn bản là muốn…"

Xe lăn "Tách" khẽ một tiếng, Lâm Tĩnh Xu mở chống trượt, cố định tiến sĩ Harden tại chỗ.

Xe lăn rung nhẹ, tiến sĩ Harden vội vàng vịn thành ghế.

"Ở nơi này, cháu quyết định, tiến sĩ ạ." Khóe miệng Lâm Tĩnh Xu khẽ nhếch lên, thành một góc nhọn sắc bén, tiếp đó nàng đứng thẳng dậy, nhìn một cái thật sâu vào trong cửa cách ly của phòng thí nghiệm, nhấn từng chữ, "Ta nói rồi, giữ, nguyên, hiện, trạng – được rồi, chờ tình hình của hắn hơi ổn định, lập tức đến báo cho ta biết, tiến sĩ Harden lớn tuổi rồi, các ngươi đưa ông ấy về nghỉ ngơi sớm, đừng để ông ấy ngồi mãi ở đây."

"Tĩnh Xu, đó là mong muốn đơn phương của cháu," Tiến sĩ Harden hôm nay giống như hạ quyết tâm không bỏ qua cho nàng, "Nó thì sao? Nếu chính nó không chịu giữ nguyên hiện trạng, cháu định làm thế nào? Tự tay giết nó à?"

Lâm Tĩnh Xu dừng bước.

Tiến sĩ Harden nói: "Thế giới này không thể quay quanh ý nguyện của một ai đó, không ai là thần, không ai có thể nắm giữ hết thảy, Tĩnh Xu, đến bước hiện giờ mà cháu còn chưa hiểu à?"

Lâm Tĩnh Xu không để ý tới ông, đôi giày gót nhọn chọc từng cái xuống đất mà đi xa.

Nàng tự cho là Lâm Tĩnh Hằng chỉ bởi vì tạm thời thiếu vốn liếng mới bị vây ở Thiên Hà Số 8, chỉ là cây to đón gió, mới bị lũ giòi bọ đó nhằm vào, cho nên chỉ cần cả hồ nước đều đục ngầu, hắn đương nhiên có thể thừa cơ thoát vây.

Nàng tự cho là mình đã chọn một thời cơ tuyệt hảo, trực tiếp đập nát cuống rốn yếu ớt giữa liên minh và quân trung ương các nơi, khiến cả liên minh sụp đổ, người dân không chỗ dựa biết được Vườn Địa Đàng khôi phục vô vọng, chỉ có thể nhảy vào vòng tay Nha Phiến.

Nhưng hết thảy đều không như mong muốn.

Lâm Tĩnh Hằng, đường đường một thượng tướng liên minh, nắm trong tay Bạch Ngân Thập Vệ quân bài đẹp được trời ưu ái, chỉ cần hắn muốn, tám đại thiên hà, vực nội vực ngoại, không trận địa nào hắn đánh không được, không có ai hắn giết không được, Lâm Tĩnh Xu không nghĩ thông hắn rốt cuộc bị bỏ bùa mê thuốc lú gì, mà có thể đánh bài đẹp thê thảm như thế.

Mà hai năm trước, ngay thời điểm Quân Đoàn Tự Do vốn có thể thần tốc khuếch trương, không kiêng dè gì, trở ngại lớn nhất của nàng không phải là liên minh và quân trung ương, cũng không phải hải tặc khác, mà lại là Bạch Ngân Thập Vệ chết tiệt!

Bạch Ngân Thập Vệ triệu hoán một lần nữa thông qua căn cứ của nàng!

Tại sao?

Lâm Tĩnh Hằng đoán ra người sau lưng Quân Đoàn Tự Do là nàng rồi ư? Lâm Tĩnh Xu căn bản không muốn suy nghĩ vấn đề này –

Nếu hắn không đoán được, tất cả đều chỉ là trời xui đất khiến, thế chẳng phải chứng minh vận mệnh đang đối địch với nàng? Bóng ma vận mệnh đã bám lấy nàng hơn năm mươi năm, ép nàng đi tất cả nét nghiêng mình có thể đi, nếu còn không thoát khỏi cái gọi là "vận mệnh", như vậy nàng sống trên thế giới còn ý nghĩa gì đây?

Nếu như Lâm Tĩnh Hằng đã đoán được…

Lâm Tĩnh Xu càng lúc càng đi nhanh, giống như có một con quái vật chỉ xuất hiện trong cơn ác mộng đang đuổi theo sau, ngoác cái miệng dữ tợn, muốn nuốt chửng nàng bất cứ lúc nào.

Nhưng rất nhiều việc như một cái cân tiểu ly lắc lư trái phải, luôn nghiêng về phía mọi người không hi vọng, "định luật Murphy" không chỉ áp dụng với những người nhỏ yếu dối trá, có kỳ vọng không chính đáng với cuộc sống, cũng áp dụng với kẻ mưu sát và âm mưu gia hùng mạnh.

Giống như ban đầu họ không thể giúp Lâm Tĩnh Hằng lập tức khỏe mạnh lại, lúc này họ cũng không làm được "giữ nguyên hiện trạng".

Nhiễu loạn tín hiệu bất ngờ kia đã quấy nhiễu mạng tinh thần, giống như tiếng mưa rơi kinh trập, sống lại hết thảy ngủ say, thế không thể cản.

Tuy rằng thân thể Lâm Tĩnh Hằng còn chưa tỉnh lại, nhưng sóng điện não hoạt động ngày càng thường xuyên.

Mới đầu, mươi bữa nửa tháng mới có thể bắt được một chút phản ứng rất nhỏ, sau đó biến thành cách hai ba ngày sẽ có một chút động tĩnh, sau đó nữa, sóng điện não của hắn bắt đầu lên liên tục như thủy triều vậy.

"Tiến sĩ ngài xem," Bác sĩ nói với tiến sĩ Harden, "Buổi sáng hôm nay, sóng điện não của hắn đặc biệt sục sôi, chúng tôi đã quét não và mạng tinh thần của hắn, phát hiện lúc ấy hắn có trao đổi yếu ớt với mạng tinh thần – giống như hắn đang 'nhìn' ra bên ngoài qua mạng tinh thần."

Tiến sĩ Harden trầm giọng nói: "Ý thức của hắn đang khôi phục hoạt động."

"Phải là đã khôi phục." Bác sĩ nói, "Hôm nay chúng tôi đã trao đổi thành công một lần với hắn, chúng tôi đã nối một máy đánh chữ đơn giản ở cổng máy móc trên mạng tinh thần."

Tiến sĩ Harden ngẩng phắt đầu lên.

"Chỉ là một số chữ hoặc từ đơn giản, câu quá dài hắn không kiên trì được. Chúng tôi hỏi hắn cảm thấy cơ thể thế nào, có gì không khỏe không, khoảng bốn mươi phút sau hắn trả lời 'không có'."

"Không có? Không có gì không khỏe?"

"Không phải, với tình hình của hắn hiện giờ, hẳn là cơ thể còn chưa có cảm giác," Bác sĩ lập tức hạ thấp giọng, "Tiến sĩ, ngài tin tôi, không có chỉ thị của chủ nhân, chúng tôi không dám thêm kích thích cho hắn, cũng tuyệt đối không dám sử dụng thuốc và chip sinh vật dư thừa, toàn bộ phối trí của khoang sinh thái vẫn giống hệt trước kia."

Tiến sĩ Harden: "Ồ… Như thế nào?"

"Tôi không muốn nói lời như thế này," Bác sĩ nói, "Nhưng nếu chủ nhân khăng khăng muốn đạt hiệu quả 'duy trì hiện trạng', nhìn từ góc độ chuyên môn của tôi, chỉ có thể sử dụng một số thuốc gây ức chế, ức chế hoạt động thần kinh của hắn."

Tiến sĩ Harden là chủ nhân đầu tiên của Bạch Tháp, là chuyên gia người cơ giao hỗ của Vườn Địa Đàng, vừa nghe liền hiểu ngay, "thuốc ức chế hoạt động thần kinh" theo như lời bác sĩ, hiển nhiên không phải là thuốc ngủ bình thường.

Nếu nói lúc trước tình hình của Lâm Tĩnh Hằng còn xem như "không biết sống chết", như vậy thuốc ngoài mức sẽ bóp chết triệt để linh hồn này.

“Tiến sĩ, chúng tôi làm thế nào đây?”

Harden trầm mặc một lúc: “Cậu đi hỏi Lâm Tĩnh Xu, hỏi xem có phải cô ta quyết định muốn biến anh ruột mình thành một tiêu bản hay không.”

Lâm Tĩnh Xu rất bận, theo Hiệp hội chống Utopia ngủ đông, liên minh và quân trung ương bắt tay, phần lớn hoạt động của Quân Đoàn Tự Do chuyển hướng sang bí mật, giấu nghề, chờ đợi cơ hội kế tiếp đâm xuyên liên minh – Lâm Tĩnh Xu tin chắc rằng việc này không khó, bởi vì đoàn kết và chính nghĩa trước mắt là thành lập trên nói dối, liên minh đã dùng một lời nói dối lừa gạt thế giới gần ba trăm năm, giở lại trò cũ cũng chẳng qua là sự giãy giụa cuối cùng của châu chấu sau mùa thu hoạch mà thôi. Huống chi số liệu đã chứng minh tất cả, dù rằng Quân Đoàn Tự Do chuyển sang hoạt động bí mật, số lượng người sử dụng Nha Phiến vẫn đang có tỷ lệ tăng trưởng rất ổn định.

Mà nàng dù bận rộn hơn, vẫn giữ vững lịch mỗi ba ngày đến tiểu hành tinh một lần.

Bác sĩ rất uyển chuyển giải thích với nàng hiện trạng của Lâm Tĩnh Hằng và chất vấn của tiến sĩ Harden, Lâm Tĩnh Xu nghe xong cả buổi không nói gì.

Vì thế bác sĩ lại nói: “Nếu ngài quyết định sử dụng thuốc ức chế, phương án và thuốc bào chế đều đã hoàn thành, cất ngay trong khoang y tế bên cạnh, có thể làm bất cứ lúc nào.”

Lâm Tĩnh Xu đi đến cửa phòng thí nghiệm, dừng bước, cắt ngang hắn: “Các ngươi ra ngoài hết đi, đừng đến quấy rầy ta.”

Bác sĩ huấn luyện nghiêm chỉnh ngậm miệng, gọi mọi người trong phòng thí nghiệm đi, kể cả vệ binh trước cửa, cùng nhau dọn dẹp sạch sẽ đến ngoài năm mươi mét.

Hoàn cảnh khoang sinh thái hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài, chăm sóc người bên trong rất tốt, xuyên qua lồng kính trong suốt, thậm chí có thể thấy trên mặt hắn có vài phần huyết sắc, vẻ mặt yên bình, giống như chỉ đang ngủ trưa… Có chút xa lạ, Lâm Tĩnh Xu nghĩ. Lâm Tĩnh Hằng trong ấn tượng của nàng luôn lạnh lùng, đôi mày hơi không giãn ra, ánh mắt có cảm giác sắc bén.

Thì ra khuôn mặt này cũng có biểu cảm bình hòa gần như dịu dàng sao?

“Bọn họ nói với em, anh đang thử sử dụng mạng tinh thần, vậy anh bây giờ có thể nghe thấy em nói không?”

Người trong khoang sinh thái không phản ứng, máy quét và màn hình nhỏ nối với mạng tinh thần cũng không phản ứng, Lâm Tĩnh Xu chắp tay sau lưng quan sát giây lát, cảm thấy khả năng là mình đã gặp thời gian hắn “nghỉ ngơi”.

Nàng chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, ngón tay đặt trên khoang y tế kế bên, sờ kỹ một cái nút – chỉ cần ấn xuống là khoang y tế có thể giơ ống tiêm, tự động tiêm thuốc có tính ức chế vào trong khoang sinh thái,

hắn sẽ quay lại ngủ say.

"Sống rất mệt mỏi, anh không cảm thấy à?" Lâm Tĩnh Xu chống khuỷu tay trên đầu gối, giống như không chịu nổi gánh nặng mà chống mặt mình, nói khe khẽ, Lâm Tĩnh Hằng đương nhiên không thể trả lời, nàng liền nghiêng đầu, cúi xuống nhìn hắn, "Họ nói, anh mười bốn tuổi vào trường quân đội Ulan, vừa nhập học đã là sinh viên tốt nghiệp ưu tú do nội bộ quyết định của lần ấy, sau khi tốt nghiệp luôn là mắt bão của liên minh, mấy năm nay nhất định gánh vác rất mệt mỏi?"

"Anh chắc chắn chưa từng đọc tiểu thuyết, em thì đọc không ít, họ không thích em quá cố gắng, em chỉ đành làm theo ý họ, cố hết sức đắm chìm trong thú tiêu khiển nhàm chán – anh biết không, truyện kinh dị và truyện mạo hiểm mô-tuýp rất giống nhau, nhân vật chính của hai thể loại đều sẽ gặp nhân vật phản diện đáng sợ, đối phương đều trăm phương ngàn kế muốn giết họ, nhưng anh biết chúng có gì khác biệt không?"

Lâm Tĩnh Xu dừng một chút, lẩm bẩm: "Ví dụ như một người, hắn có người thân bạn bè, có công việc, có cuộc sống, trong lòng có rất nhiều nguyện vọng lớn bé… Một ngày kia hắn tan tầm về nhà, phát hiện cửa nhà mở toang, phía sau cửa nấp một tên tội phạm giết người chờ cắt cổ hắn, anh xem đến đây sẽ kinh hồn táng đảm, liên tưởng rất nhiều, nghĩ gia đình hắn phải chăng đã chết hết, nghĩ hắn nên làm sao mới có thể thoát được, cho dù có thể chạy thoát, về sau liệu có bị đuổi giết không? Công việc của hắn phải làm thế nào? Cuộc sống bây giờ liệu có vì vậy mà hủy hoại chỉ trong một sớm, cuộc đời hắn liệu có cứ thế kết thúc hay không? Đây là truyện kinh dị. Nhưng cùng một cảnh tượng, cùng một kẻ sát nhân, nếu đổi nhân vật chính thành một tên cuồng sát biến thái khác thì sao? Anh xem đến đây, chẳng những không cảm thấy sợ hãi, ngược lại sẽ rất hưng phấn, chỉ muốn xem nhân vật chính giết ngược đối thủ một cách ngoạn mục như thế nào, đây là truyện mạo hiểm, Tĩnh Hằng, anh thích loại nào?"

Lâm Tĩnh Hằng im lặng.

Lâm Tĩnh Xu thoáng nở nụ cười với hắn: "Anh có biết so sánh hai thể loại truyện này, em có được một kết luận thế nào không? Anh để ý càng nhiều thứ, thì anh sẽ càng sợ hãi, càng dễ bị ép đến đường cùng, người từng bước một bị ép đến đường cùng sẽ suy sụp và điên cuồng, thậm chí có thể dọa mình chết tươi – trừ phi anh biến thành người giống bọn họ, vứt bỏ những khát vọng kéo chân anh, buông xuống rồi, anh sẽ không sợ hãi gì nữa."

"Anh có biết tại sao năm đó quản ủy hội lựa chọn em không?"

"Bởi vì Laura hôm trốn đi đã lẻn vào trung tâm nuôi dưỡng, lôi em và anh khỏi thùng ấp sớm hơn mười ngày. Cho nên anh luôn tự cho mình là anh, chưa biết chừng là vô lý, có thể anh chỉ là lúc sinh ra hơi nặng hơn em, nhìn to hơn em mà thôi… Bên phía quản ủy hội nhận được tố cáo, ép buộc cha xuất binh truy bắt mẹ. Mẹ và đồng bọn chia nhau đưa hai chúng ta đi, đồng bọn bị bí mật bắt giữ, liên đới anh cũng rơi vào tay họ, em thì bị mẹ mang lên cơ giáp… Cho đến trước khi mẹ tự nổ, bỏ em vào khoang sinh thái ném ra."

"Vì vậy, họ luôn hoài nghi trên người em có cái gì."

"Họ lấy cớ 'kiểm tra sức khỏe trẻ sinh non' đưa chúng ta đi, phát hiện trị số tinh thần tới hạn của em cao hơn tiêu chuẩn trung bình trên bảy lần, anh có tin em là một thiên tài không? Khéo quá, quản ủy hội cũng không tin. Cho nên sau khi Lâm Úy cha mình chết, họ vắt óc suy tính muốn dẫn em đi. Nhưng anh đoán

thế nào? 'Thiên tài' em đây, kỳ thực là do Laura dùng một mũi thuốc thư giãn bán vĩnh cửu chế tạo, cho đến khi em trưởng thành, hiệu quả dần dần mất đi, họ mới biết bị lừa, bà đã cho Lục Tín Trái Cấm từ lâu, để hút đi tầm mắt quản ủy hội, không tiếc dùng con mình làm mồi nhử. Nếu không phải sau khi Lâm Úy chết Lục Tín tự mình nhảy ra cướp người đối nghịch với họ, chuyện Trái Cấm ở chỗ ông ấy có thể sẽ mãi mãi không bị lộ."

"Thuốc thư giãn bán vĩnh cửu từ lúc liên minh mới thành lập đã bị cấm dùng, bởi vì có xác suất rất lớn sẽ tạo thành tổn thương không thể cứu vãn cho hệ thần kinh, em còn chưa trải nghiệm, có lẽ chưa đến tuổi, nói không chừng về già sẽ ngu si đấy?"

"Đây vốn phải là vận mệnh hai ta cùng nhau gánh vác, anh lâm trận bỏ chạy, đôi lúc nghĩ tới em cảm thấy rất ghen tị, cũng rất hận anh, chúng ta đều giống nhau, dựa vào cái gì chứ? Nhưng đôi khi lại thấy rất may mắn, bởi vì anh là một em khác… Nhưng mà Tĩnh Hằng, anh bây giờ… thật sự là một em khác sao?"

"Mấy thập niên, nhất cử nhất động của em đều có người giám sát, họ dốc sức huấn luyện em thành một con chó nghe lời, thuốc cấm phi pháp em từng dùng chắc còn nhiều hơn anh một người hay tiếp xúc với hải tặc từng thấy."

"Và còn đám tàn dư Bạch Tháp thần thông quảng đại, tiến sĩ Harden thoát khỏi Vườn Địa Đàng giám sát, một thánh nhân, từng bị cấp dưới bán đứng, mai danh ẩn tích đào vong nhiều năm, ngay cả bạn cũ và học sinh quý nhất cũng không chịu tin tưởng nữa, khả năng chỉ có một bé gái hai bàn tay trắng mới khiến ông ta yên tâm?" Lâm Tĩnh Xu ý tứ sâu xa nhìn thoáng qua thiết bị theo dõi của phòng thí nghiệm, trên đôi môi đỏ sẫm lộ ra một chút nét cười gay gắt, "Ông ta lo lắng bé gái này dưới sự tẩy não không từ thủ đoạn của quản ủy hội sẽ biến thành một kẻ ngốc, vì thế dốc hết sức lực ám độ Trần Thương, không ngừng tiếp xúc với cô bé, không ngừng kéo linh hồn cô bé đến hướng ngược lại, mỹ danh là cứu giúp, bảo vệ 'thiên tính tự do' của cô bé."

"Thiên tính tự do – xa xỉ biết bao, cô bé nghĩ cũng chẳng dám nghĩ, cô bé cảm thấy chỉ cần một chút tự do thân thể 'rẻ mạt' là tốt lắm rồi, nhưng tại sao không có, tiến sĩ Harden thân mến? Bởi vì ông cần một con rắn độc ruột thịt, cắn vào bộ rễ của quản ủy hội, phải không? Vậy thì đừng oán trách nữa, người nuôi lớn rắn độc, bị rắn độc cắn một phát, chẳng lẽ không bình thường sao?"

Có lẽ là ảo giác, nhưng ống kính camera chầm chậm xoay đi, giống như không đành lòng nhìn nàng.

Lúc này, máy quét đặt trên khoang sinh thái đột nhiên có một chút động tĩnh, người trong khoang sinh thái sinh ra hoạt động não bộ yếu ớt.

Lâm Tĩnh Xu phút chốc ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm đồ thị trên thiết bị giây lát, nàng cách lồng kính trong suốt, chìa tay vuốt ve mặt Lâm Tĩnh Hằng, trên mặt còn nguyên nụ cười lạnh lẽo, "Ở lại với em đi, em chỉ còn anh thôi."

Nói xong nàng chuyển hướng sang khoang y tế: "Khởi động tiến trình tiêm thuốc ức chế."

Khoang y tế phát ra cảnh báo không có tình cảm: "Thuốc ức chế sẽ tạo thành tổn thương không thể biết

trước cho hệ thần kinh của bệnh nhân, xác nhận hay không?"

Lâm Tĩnh Xu: "…"

Khoang y tế lại lần nữa đặt câu hỏi về phía phòng thí nghiệm trống rỗng: "Xác nhận hay không?"

Lúc này, trên màn hình nối với mạng tinh thần đột nhiên xuất hiện một từ đơn: "… Ai?"

Người khống chế mạng tinh thần cực kỳ trầy trật, một chữ đơn giản vậy mà viết sai.

Lâm Tĩnh Xu chấn động.

Trên máy quét biểu hiện hắn đang không ngừng cố gắng mở rộng mạng tinh thần, thông qua mạng tinh thần "nhìn" ra bên ngoài, trên máy quét biểu hiện, mạng tinh thần vô hình tràn ngập ra, dần dần bao phủ vị trí nàng đứng, Lâm Tĩnh Xu run rẩy khe khẽ, lại muốn cướp đường mà chạy.

Trên màn hình yên lặng giây lát, kế đó lại xuất hiện một dòng chữ: "Bạn là ai?"

Lần này, hắn tự động sửa lỗi chính tả vừa rồi, song Lâm Tĩnh Xu không chú ý tới, trước mắt mơ hồ, không làm sao chùi sạch được: "Anh không nhận ra em à?"

Khoang y tế lần thứ ba đặt câu hỏi: "Xác nhận hay không?"

Màn hình nhỏ nối với mạng tinh thần, chậm chạp xuất hiện một chữ: "… Bạn?"

Lâm Tĩnh Xu chợt nắm lấy tay máy giơ lên phía sau khoang y tế: "Anh còn nhớ mình là ai không?"

"… Không."

Chữ "không" lập tức tan biến, lại một dòng chữ có lỗi chính tả xuất hiện: "Đừng khóc."

Hai chữ này đã đánh tan tác nàng, Lâm Tĩnh Xu đột nhiên quay người chạy ra khỏi phòng thí nghiệm, nàng dường như đã không chịu nổi, một giây cũng không thể nán lại trên tiểu hành tinh này, trực tiếp lên cơ giáp đi khỏi, và ba tiếng sau hạ lệnh tiêu hủy trạm thu phóng cơ giáp cùng toàn bộ phương tiện giao thông vũ trụ trên tiểu hành tinh, dùng hệ thống chặn điện từ mà nhà tù vũ trụ chuyên dùng chặn tất cả tín hiệu với bên ngoài, biến hành tinh nho nhỏ này thành một lồng giam tách biệt với đời.

Trong lồng giam chỉ có một tù nhân, và "lính canh ngục" của một tinh cầu bị nhốt tại đây.

Một trăm ngày sau, "tù nhân" lần đầu tiên thành công chủ động rời khỏi mạng tinh thần, mở đôi mắt của chính hắn.

Hắn nằm quá lâu, đã không còn quen với cơ thể mình, chỉ có con mắt nhúc nhích được, đôi mắt màu xám trong veo vô cùng, dáng vẻ quên hết buồn vui, chẳng vướng bận gì.

Tiến sĩ Harden bị để lại tự mình đẩy xe lăn đi vào, khoát tay bảo mọi người ra ngoài hết, chặn camera trong phòng thí nghiệm.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn ông ta, ánh mắt không một chút gợn sóng, tựa hồ căn bản không nhận ra kẻ phản bội liên minh nổi tiếng này, còn có một chút tò mò.

Hai người một nằm một ngồi, trầm mặc nhìn nhau rất lâu.

"Khi não bị thương, không cách nào hoàn toàn khống chế mạng tinh thần, rất khó duy trì hoạt động ý thức bình thường, là thời điểm một người thành thật nhất." Tiến sĩ Harden nói.

Lâm Tĩnh Hằng khẽ chớp mắt một cái, trong mắt chẳng có gì cả.

"Cho nên khi hắn khăng khăng muốn nói dối, sẽ sinh ra một số sai lầm không khống chế được, ví dụ như viết." Tiến sĩ Harden nói.

Đôi mắt xám trong veo vô tội lạnh đi.

125. Quyển 5 - Chương 125

Không biết Lâm Tĩnh Hằng đã nối mạng tinh thần của khoang sinh thái từ khi nào, khoang sinh thái kia phát ra một tiếng rung "Ù" đầy bất an, chẳng rõ có phải là trùng hợp hay không, một lọ thủy tinh trong góc phòng thí nghiệm do cộng hưởng ngắn ngủi mà vỡ nát, chất lỏng bên trong xuôi theo sàn nhà chảy tới dưới chân tiến sĩ Harden.

Tiến sĩ Harden không nhúc nhích, ông lão nhìn hắn chăm chú bằng một thần sắc bi ai vô cùng.

Khi con người già rồi, khóe mắt và khóe miệng nhất tịnh hưởng ứng lực hút Trái Đất, nhìn luôn hết sức bi thương, giống như năm tháng cưỡng chế khắc lên để khóc thương mình vậy.

"Liên minh đến nông nỗi hôm nay, bất luận là chiến loạn hay Tĩnh Xu, ta đều khó chối tội."

"Ta là người phụ trách nhiệm đầu tiên của Bạch Tháp," Tiến sĩ Harden nói khẽ, "Ta từng dạy rất nhiều học

sinh xuất sắc, bao gồm mẹ cháu."

"Dự tính ban đầu của Vườn Địa Đàng là tốt, vì phúc lợi của nhân loại, nếu nó có thể vận hành tốt đẹp, chúng ta sẽ đến gần vô hạn với hạnh phúc vĩnh hằng tự cổ truy cầu. Nhưng mà họ nghĩ quá đẹp rồi, khi một sản phẩm nhân tạo quá mạnh, mạnh đến mức cho dù người bình thường liên hợp lại cũng không có cơ chế chống cự hữu hiệu, bất luận dự tính ban đầu của nó là như thế nào, mặc nó phát triển sẽ chỉ có hai kết cục – hoặc là toàn nhân loại trở thành nô lệ của nền văn minh máy móc, hoặc là một bộ phận nhỏ con người nhờ vào nó mà nắm giữ vận mệnh của đại đa số, biến đại đa số thành nô lệ."

"Khi ta ý thức được Vườn Địa Đàng đã đi lệch, cũng là ta sớm nhất muốn tìm kiếm một lối thoát cho liên minh. Suy nghĩ này, cháu nên tán đồng."

Lâm Tĩnh Hằng dù gì chỉ có con mắt nhúc nhích được, tán đồng hay không đều là một biểu cảm.

"Ta muốn để Bạch Tháp hạch tâm của Vườn Địa Đàng này đóng vai trò quan trọng khống chế ngược Vườn Địa Đàng, cũng làm rất nhiều việc vì điều này, nhưng ta đã quên, con người có tư tâm và lập trường. Cho nên trong các học sinh ta vẫn lấy làm kiêu ngạo, có người âm thầm bán đứng ta cho quản ủy hội."

Điều này không khó lý giải, người ở tầng dưới chót xã hội, nằm mơ cũng muốn chiến đấu vì công bằng chính nghĩa, thấy những người quần là áo lượt đều không giống người tốt; người trung tầng muốn đạp một vạn bàn chân trên người tầng dưới chót, lại đóng cho họ một con dấu tham lam lười biếng đỏ chót, hòng gia cố địa vị của mình, chứng minh tất cả đều nên như vậy, đồng thời lại như con thú bị nhốt muốn tiếp tục bò lên trên; người tầng đỉnh thì coi hết đám không chịu yên với hiện trạng, không dưng vẽ việc này là côn đồ và điêu dân.

Bạch Tháp là hạch tâm của Vườn Địa Đàng, có quan hệ chặt chẽ với quản ủy hội, bất luận là ở trong đó làm nghiên cứu viên thân phận thanh quý, hay thông qua quản ủy hội đi lên con đường chính trị, đều là quyền quý tương lai không thể nghi ngờ, tiến sĩ Harden thời điểm tuổi trẻ ngông cuồng đã động vào bánh kem của người khác, đáng bị xử tội phải giả chết.

"Do ta năm xưa không cẩn thận đã tạo thành hai hậu quả, một là quản ủy hội bắn ngược ghê gớm, lợi dụng Vườn Địa Đàng kiếm chác lợi ích cho mình càng không kiêng dè gì; còn một… thì là một số học trò thật lòng đi theo ta hoàn toàn thất vọng với trung ương liên minh, gửi gắm hi vọng vào vực ngoại, ăn nhịp với đám điên Hiệp hội chống Utopia, nuôi lớn một con quái thú. Ta không biết nên tin ai, đặc biệt là lịch sử của ta tái diễn trên người Laura. Cho nên một ý nghĩ sai dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, ta mặc cho Tĩnh Xu ở lại quản ủy hội, ta cũng… không có năng lực ra mặt dẫn đứa trẻ ấy cùng đi, cùng nhau biến thành bia ngắm của quản ủy hội."

Tiến sĩ Harden nói, rồi ông cúi đầu, ánh mắt nhìn theo chất lỏng trên mặt đất – chất lỏng chảy ra bắt đầu từ dưới chân ông, vừa vặn lan đến một góc khoang sinh thái, gần van năng lượng.

"Dung dịch RT7, có tính dẫn điện mạnh," Tiến sĩ Harden lẩm bẩm, "Ta cả đời không quả quyết, làm sai rất nhiều việc, cháu muốn giết ta cũng là lẽ đương nhiên."

Ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng hơi hơi di chuyển.

Tiến sĩ Harden mệt mỏi nói: "Chuyên ngành của ta chính là thần kinh não và người cơ giao hỗ, cháu lần đầu tiên phản ứng có ý thức, đến có thể khống chế mạng tinh thần trao đổi với bên ngoài, chỉ cần hai tháng, nhưng từ khống chế mạng tinh thần đến 'tỉnh lại', mất hơn một trăm ngày, đây không phải là tiết tấu bình thường, ta đoán cháu đang thu thập tin tức xung quanh, đúng không? Ta tin rằng, cho dù cháu bây giờ không thể nhúc nhích, cháu vẫn có rất nhiều cách để giết ta."

Lâm Tĩnh Hằng bị ông ta vạch trần cũng không thấy có phản ứng gì, ánh mắt rất bình tĩnh, dáng vẻ như lẽ đương nhiên. Harden đột nhiên hơi hiểu, tại sao nhiều người đều muốn lấy mạng hắn như vậy, vị này thật sự là người còn một hơi thở là có thể khuấy nghiêng trời lệch đất.

"Ta sẽ giữ bí mật giúp cháu," Tiến sĩ Harden nói, "Tĩnh Xu đã phong tỏa tinh cầu này, chúng ta đều bị lực hút của hành tinh nhốt ở đây, mọi người bây giờ cùng chung cảnh ngộ, có thể sống chung hòa bình một thời gian không?"

Lâm Tĩnh Hằng hơi cong khóe mắt, không biết nghe lọt được mấy phần.

"Ta đã ngần này tuổi, ta không sợ chết. Ta chỉ sợ con bé đi đến bước không thể vãn hồi." Tiến sĩ Harden di chuyển xe lăn khỏi dung dịch dẫn điện trí mạng, lần này Lâm Tĩnh Hằng không có động tác uy hiếp khác, nhìn theo ông ta chậm rãi quay người đi ra ngoài.

"… Tuy rằng con bé đã không thể vãn hồi rồi."

Mãi cho đến khi xác định tiến sĩ Harden đã đi khỏi, tinh thần Lâm Tĩnh Hằng cố xốc lên cơ hồ lập tức tan rã, hắn miễn cưỡng thoát mạng tinh thần, thần trí lập tức hơi mơ màng.

Thời gian trên khoang sinh thái trôi qua khiến hắn kinh hồn táng đảm, song hắn không dám nghĩ quá nhiều, đi đến bước này, có thể mở mắt ra lần nữa, với hắn mà nói, giống như đã đạp hết muôn sông nghìn núi, vận may có thể tiêu tan bất cứ lúc nào như một sợi tơ treo hắn giữa vách đá dựng đứng, lắc lư muốn rơi, buộc hắn mỗi một giây tỉnh táo đều nín thở tập trung, không dám lơi lỏng chốc lát.

Thiên Hà Số 8 có Turan thủ, đội trưởng Đệ Cửu Vệ thời khắc then chốt sẽ tuyệt đối không thiếu quyết đoán, ắt hẳn đã nổ sạch sẽ điểm nhảy vũ trụ hai đầu, như vậy cậu… cậu thế nào rồi?

Sao Khải Minh đang là buổi sáng tinh mơ, mới đổ một trận mưa, trời xanh không mây, phương xa le lói ánh sáng.

Lục Tất Hành đứng cạnh bức tượng nhỏ ở cổng bệnh viện, nghiêng đầu nghe một bác sĩ kề tai thì thầm: "… Đã không thể tự chủ ăn cơm, may mà có ống tiêm dinh dưỡng. Tôi thấy khoang y tế ngày hôm qua ghi lại không tốt lắm, chỉ chợp mắt không đến hai mươi phút, hẳn là mất ngủ do đau đớn tạo thành, nhưng thuốc giảm đau không thể thêm nữa."

Lục Tất Hành hỏi: “Ông ấy không chịu ký tên?”

Bác sĩ lắc đầu.

Lục Tất Hành trầm mặc.

Trong “Luật chết không đau” quy định, trừ phi bệnh nhân hoàn toàn mất đi ý thức tự chủ, và thời điểm tỉnh táo từng bày tỏ rõ ràng ý nguyện hi vọng chết không đau, người thân trực hệ mới có thể xin thay, ông Tổng trưởng rất tỉnh táo, lại chỉ một thân một mình, chỉ có thể tự mình chọn con đường của mình.

Trong khi nói chuyện, một robot đẩy xe lăn đi ra, không biết làm sao mà bị kẹt ở cửa, mấy bác sĩ vội vàng tiến lên hỗ trợ – bởi vì Tổng trưởng đã bệnh nguy kịch, xe lăn ông ngồi không phải phương tiện thay đi bộ bình thường, mà có công năng khoang y tế, độ rộng chừng một mét hai, rất chắc, nặng bằng nửa chiếc xe con.

“Chậm thôi chậm thôi, cẩn thận đừng đụng vào van giảm đau.”

“Vẫn không được, mọi người tránh ra, đi gọi mấy robot đến đây hỗ trợ.”

Lục Tất Hành thở dài, cởi áo khoác móc trên bức tượng ở cổng bệnh viện, “Để tôi, giúp tôi đẩy sang bên kia.”

Nói đoạn cậu một tay giữ một bên xe lăn kéo lên, vậy mà tay không nâng nửa xe lăn lên.

“Ôi… trời, Tổng trưởng Lục, ngài gần đây rèn luyện không tệ đâu.”

Lục Tất Hành thoáng nở nụ cười lấy lệ, không nói gì, nhẹ nhàng di chuyển xe lăn khỏi chỗ kẹt.

Lúc này, ông Tổng trưởng già mệt mỏi buồn ngủ như cảm thấy điều gì, trầy trật mở mắt ra nhìn cậu.

“Được rồi,” Lục Tất Hành nhận xe lăn từ tay robot, “Giải tán hết đi, yên tâm, lát tôi phái người đưa ông ấy về.”

Sau khi Lục Tất Hành chính thức được bổ nhiệm làm Tổng trưởng hành chính của Thiên Hà Số 8, Tổng trưởng Edward bắt đầu thường trú trong bệnh viện, có điều cựu Tổng trưởng dù rằng ngày một yếu hơn, trong lòng vẫn lo cho Thiên Hà Số 8, mỗi sáng sớm vào thời điểm mọi người bắt đầu đi làm ông đều phải đến tòa nhà chính phủ và trung tâm chỉ huy căn cứ đi một vòng, giống như nhìn một lần là bớt một lần vậy.

Lục Tất Hành đành phải mỗi ngày vòng đường đến bệnh viện đón ông một chuyến, đưa ông đi một vòng cả

hai nơi, lại giao cho nhân viên y tế, đưa ông về bệnh viện.

Ông Tổng trưởng già không đủ tinh lực, dựa lên xe lăn, dáng vẻ nửa ngủ nửa tỉnh, Lục Tất Hành cũng không làm ồn, một tay đặt trên thành xe lăn, để xe lăn tự động theo quỹ tích thong thả đi đến căn cứ sao Khải Minh, giày ngắn đạp trên mặt đất ướt sũng, mặt mày như bị cả Thiên Hà Số 8 đè phẳng, lộ ra sự bình tĩnh không gợn sóng.

Vệ binh của căn cứ tập thể cúi chào họ, cách đó không xa, một đám tân binh đang tiến hành diễn luyện cơ giáp sơ cấp trên mặt đất, ông Tổng trưởng già vỗ vỗ mu bàn tay Lục Tất Hành, ý bảo dừng lại. Ông nheo mắt nhìn qua, thấy trên sân huấn luyện giả lập đang đánh sôi sùng sục, lửa đạn bay lung tung, nếu là thực chiến, đại khái giây lát ông nghỉ chân này là có thể san bằng nửa Thiên Hà Số 8.

Mấy học sinh mới đi theo Turan luyện tập buổi sáng xong vừa vặn gặp họ, vội vàng tới chào, ba chân bốn cẳng đắp chăn đỡ xe lăn giúp ông Tổng trưởng già.

Lúc này, ông Tổng trưởng đột nhiên nhọc nhằn mở miệng: "Số liệu trên sân huấn luyện có mấy phần độ chân thật?"

Lục Tất Hành nhàn nhạt trả lời: "Tất cả tham số là hoàn nguyên trăm phần trăm, cơ giáp sơ cấp có thể rút ngắn một nửa thời gian huấn luyện tân binh."

"Tôi đã xem kế hoạch mười năm cậu vừa ký," Tổng trưởng Edward trầm mặc một lúc, "Tất Hành à…"

"Vâng?"

"Quân bị, công nghiệp quân sự, công nghiệp nặng, nghiêng quá nhiều, cậu muốn biến Thiên Hà Số 8 thành như thế nào… Một cứ điểm siêu cấp toàn dân là lính à?"

Trước mặt các học sinh, Lục Tất Hành rất khéo léo tránh nặng tìm nhẹ: "Trong nền văn minh máy móc, thời điểm một xã hội mới ổn định, công nghiệp nặng và công nghiệp quân sự thích hợp làm nền tảng kinh tế nhất, có thể thu xếp ổn định cho rất nhiều nhân khẩu trình độ giáo dục tương đối thấp, thời kỳ này, khoa học văn hóa giáo dục cũng thường là tiến hành vây quanh những thứ này, cho đến khi tiến vào một thời kỳ tương đối ổn định và giàu có, đây là quy luật lịch sử, có gì không đúng ạ? Mặt khác, chúng ta không thể vĩnh viễn ở trong Thiên Hà Số 8, điểm nhảy vũ trụ ra ngoài sớm muộn sẽ thông lần nữa, cháu đã đang quy hoạch lại bản đồ, ngài không chủ động ra ngoài, quân địch sẽ chủ động tiến vào, chúng ta cần tích lũy rất nhiều và bộ đội rất tinh nhuệ, chỉ có đảm bảo an toàn mới có thể đảm bảo tương lai hết thảy phát triển."

Tổng trưởng Edward không bỏ qua hỏi: "Tương lai ra sao?"

"Đương nhiên là tương lai hòa bình tốt đẹp," Lục Tất Hành nhìn lướt qua mấy thanh thiếu niên bên cạnh, nói chặt chẽ không sơ hở, "Vũ trụ mỗi một giây đều đang khuếch trương, vực ngoại còn có thế giới rộng lớn hơn, nguyên tố mới càng khó tưởng tượng hơn, từ sau thời đại đại hàng hải, cả xã hội quá sa vào giải trí và thoải mái trước mắt, quên mất lòng hiếu kỳ loài người nên có, cháu hi vọng chúng ta có thể thoát khỏi xã

hội không tưởng giả dối, một lần nữa mở ra kỷ nguyên đại hàng hải mới – đây cũng là dự tính năm đó khi cháu muốn thành lập học viện Tinh Hải."

White bên cạnh nghe thế mắt sáng lên nói leo: "Lục tổng, thầy đã mở trường quân đội và học viện thiết kế cơ giáp trên mấy thành phố vệ tinh, vậy khi nào mới có thể xây dựng lại học viện Tinh Hải? Em có thể học thêm một trăm năm luôn."

Bạc Hà chê gã nói quá nhiều, đạp cho một phát.

Lục Tất Hành lườm gã một cái, cố ý đanh mặt nói: "Học viện Tinh Hải xây dựng tùy tiện được à? Nó phải có mái bầu trời trị giá sáu triệu một gram, tiền đâu? Em nói thì dễ dàng lắm, mau nghĩ cách kiếm tiền, làm ban giám đốc tài trợ cho tôi."

White le lưỡi.

"Chờ thêm một thời gian đi," Lục Tất Hành cười cười, "Hiện giờ tất cả đang chờ làm lại, cái gì cũng giật gấu vá vai, không có điều kiện xây một nơi yên tĩnh học hành, chúng ta chỉ có thể đổ tài nguyên hữu hạn vào dạy học cơ sở trước, học viện Tinh Hải sớm muộn sẽ có…"

White hoan hô một tiếng, kiễng chân đập tay Gà Chọi: "Chúng ta cần hội trường mái bầu trời sáu triệu một gram, còn phải khắc khẩu hiệu của trường trên mái bầu trời."

"Mau cút đi làm việc cần làm," Lục Tất Hành xua tay, "Mấy đứa các em ồn ào quá, Tổng trưởng tinh thần không tốt, đừng om sòm bên tai ông."

Mấy học sinh lập tức giải tán, chúng bây giờ đều có chức trách riêng, có đứa thực tập ở bộ công trình, có đứa làm kỹ sư cơ giáp tùy quân cho Turan, White đã bắt đầu tham gia thiết kế cơ giáp ở nhà máy công nghiệp quân sự, nhưng vẫn quen sáng tối tụ lại, trao đổi mình gần đây đang làm gì, có ý tưởng gì mới.

Những việc trải qua cột chặt chúng vào nhau, tựa hồ đã thành thân nhân không có quan hệ máu mủ.

Chúng đi thật xa, Lục Tất Hành và ông Tổng trưởng già còn có thể nghe thấy Gà Chọi lớn giọng nói: "Khẩu hiệu của trường ở đâu ra?"

"Chúng ta có khẩu hiệu của trường, đầu óc mày làm sao thế!" Hoàng Tĩnh Xu nói, " 'Từ nay về sau hãy ghi nhớ, quý giá hơn tiền tài là tri thức, quý giá hơn tri thức là lòng hiếu kỳ không bao giờ dừng, mà so với lòng hiếu kỳ càng quý giá hơn, là bầu trời sao trên đầu chúng ta'."

Lục Tất Hành đột nhiên ngẩn ngơ.

Em đắc ý hay thất ý, đều quyết định bởi con nước lớn thời đại xô em đến đâu, trong cuộc đời lâu dài của

em, có thể sẽ trải qua vô số lần lên như diều gặp gió và hai bàn tay trắng…

Các em ngày sau đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, đừng đắc ý vênh váo, hãy nghĩ về bể học vô biên trong học viện, khi chìm vào dòng chảy ngầm dưới nước, đừng vàng thau lẫn lộn, hãy nghĩ về nền tảng học viện xây dựng cho linh hồn em.

Khoác lác không biết ngượng miệng cỡ nào.

Giống như đã cách cả một đời.

Lục Tất Hành định thần, thu lại biểu cảm, kéo tấm chăn trên người ông Tổng trưởng già: "Đi thôi, chúng ta đến ký túc xá đi dạo một vòng, ngài nên trở về bệnh viện rồi."

Tổng trưởng Edward nắm cổ tay cậu, tay người trẻ tuổi ấy thoạt nhìn không có gì khác thường, kích cỡ tầm trung trong nam giới, không mỏng cũng không đặc biệt dày, ngón tay thuôn thuôn, lòng bàn tay rất ấm áp, ngài Tổng trưởng thấp giọng nói: "Xe lăn này của tôi trọng lượng ròng gần một tấn, cậu tay không có thể nhấc lên, tôi còn nghe nói, cậu mỗi ngày thời gian ngủ chưa đầy ba tiếng, nhưng không hề thấy mệt mỏi."

Lục Tất Hành thuận miệng trả lời cho có: "Cháu còn trẻ mà…"

Tổng trưởng Edward cắt ngang: "Cậu đã làm gì mình?"

Lục Tất Hành khựng lại, nhưng khả năng bởi vì ngài Tổng trưởng là bậc bề trên duy nhất tính đến trước mắt còn có thể nói chuyện được, và dù sao đã bệnh nguy kịch, cũng không quản được cậu nữa, Lục Tất Hành không hề giấu giếm: "Một chút thực nghiệm nhỏ, còn rất nhiều thứ chưa xác định, bây giờ không tiện chia sẻ, nếu có thể thành công, nói không chừng cháu có thể tạo ra một chiến đội siêu cấp tinh thần lực cực cao."

Ngài Tổng trưởng sắc bén hỏi: "Loại chiến đội siêu cấp người không ra người quỷ không ra quỷ đó?"

"Đương nhiên không," Lục Tất Hành thản nhiên nói, "Nếu AI có thể thay thế loài người, chiến tranh hiện đại từ lâu đã biến thành chiến tranh robot, chiến đội AI của cứ điểm Bạch Ngân cũng không đến mức dễ dàng bị công phá như vậy, kinh nghiệm thất bại ở trước mặt mà."

"Cậu biết tôi nói không phải vấn đề loại binh nào dùng tốt." Thái độ của Tổng trưởng trở nên cứng rắn, "Cậu có biết tính nguy hiểm của thứ này hay không? Nếu như…"

"Nếu cháu chết, nghĩa vụ của cháu cũng dừng ở đây." Lục Tất Hành bình tĩnh nói, "Nhưng chỉ cần cháu còn sống một ngày, thì cháu tuyệt đối không thể lại rơi vào tình cảnh mặc người xâu xé."

Tôi sẽ tự mình xé mở con đường từ hòn đảo biệt lập này thông đến bên ngoài, đập nát sự thái bình tô son

trát phấn của bọn họ, khiến những người đó đều trả cái giá nên trả.

Ngài Tổng trưởng: "Cậu nghe thử lời chính cậu nói, không cảm thấy mâu thuẫn à? Cậu định dùng suy nghĩ này đi mở ra một thời đại? Một thời đại đại hàng hải?"

"Không mâu thuẫn," Lục Tất Hành cụp mắt xuống, "Thời đại mới gì? Đó đều là dụ trẻ con thôi."

Ngài Tổng trưởng một lúc lâu không lên tiếng, bỗng nhiên một trận gió thổi tới, ông ho sù sụ, như muốn phun cả tim phổi ra.

Lục Tất Hành thở dài, xoay xe lăn lại cản gió mạnh cho ông.

Ngài Tổng trưởng run rẩy thở ra một hơi: "Tất Hành à, về sau nếu tôi cũng đi rồi, cậu đi nhầm đường, cũng không ai có thể kéo cậu lại nữa."

Mu bàn tay Lục Tất Hành căng lên, tay vịn xe lăn như không kham nổi "Rắc" một tiếng.

"Tổng trưởng," Cậu hỏi khẽ, "Tại sao ngài không ký vào đơn chết không đau, bởi vì không yên tâm về cháu?"

"Chết không đau kết thúc đau đớn, cho người ta tôn nghiêm và sự yên bình," Giọng ông Tổng trưởng già như cái bễ hỏng, "Tôi vứt bỏ tôn nghiêm và sự yên bình, ở lại đến giây cuối cùng, giãy giụa đến một giây cuối cùng với thiên hà này. Tôi…"

Tiếng ông phá âm, toàn thân co giật, Lục Tất Hành: "Cháu cho ngài một mũi thuốc ngủ giảm đau, đưa ngài trở về ngủ một giấc được chứ?"

Đôi tay như cặp chân gà của Tổng trưởng nắm chặt cậu: "Tôi… tôi… ở chính phủ Thiên Hà Số 8… bảy lần từ chức, lần thứ tám lại quay về… thời điểm gian nan nhất tiếp nhận chức vụ… tiếp nhận chức vụ Tổng trưởng hành chính…"

"Được rồi được rồi, cháu đều biết, Tổng trưởng Edward…"

"Tôi… tôi là một người không có bản lĩnh… cho đến… cho đến khi đợi được các cậu… mới nhìn thấy một chút hi vọng… Tất Hành, cậu có thể cũng cho mình cơ hội bảy lần hóa thành tro tàn, lại… lại khơi bùng đống tro tàn hay không? Lời cậu khăng khăng là lừa trẻ con… mới là… mới là…"

Bốn mươi lăm ngày sau, ông Tổng trưởng già lần thứ tám hóa thành tro tàn, rốt cuộc đi đến chung điểm.

Đối với Lục Tất Hành mà nói, một cuộc giày vò lặp đi lặp lại dài đến mười năm, đằng đẵng không hẹn ngày

kết thúc đã bắt đầu.

126. Quyển 5 - Chương 126

Đây là mùa mưa thứ mười một của sao Khải Minh sau năm đầu.

Có lẽ Thiên Hà Số 8 vĩnh viễn cũng sẽ không giống Votaw, chỉ sợ trên giày da của mình dính một chút bùn, nhất định phải khống chế chính xác nắng mưa gió tuyết – họ không có tiền, cũng không có thái độ sinh hoạt cầu kỳ ấy, ngoại trừ căn cứ nông nghiệp có yêu cầu đặc biệt đối với khí hậu, trên phần lớn các tinh cầu tự nhiên vẫn là nắng mưa tùy ngày, thường có thể nhìn thấy kẻ ngốc quên lưu ý dự báo thời tiết ôm đầu chạy như chuột dưới mưa to.

Nhà cửa sử dụng vật liệu chống ẩm đặc biệt, có thể giữ độ ẩm ở một phạm vi tương đối thoải mái, nhưng xuyên qua cửa sổ nhìn thấy bầu trời âm u bên ngoài, vẫn khiến người ta có cảm giác buồn ngủ.

Lục Tất Hành ở thư phòng của chính cậu, trên mặt bàn trải đầy văn kiện và cửa sổ trong thiết bị đầu cuối cá nhân bay ra, ngổn ngang lộn xộn, cơ hồ không thấy rõ màu nền của gỗ hồ đào đen.

Lục Tất Hành không rời mắt khỏi tài liệu, đưa tay đẩy ly giữ nhiệt sang một bên, trên góc bàn một cái tay máy vươn ra, rót cho cậu một ly trà sữa mới pha xong.

"Hiệu trưởng Lục, thầy đã ngồi đó hơn ba tiếng rồi," Tay máy phát ra tiếng Trạm Lư, "Vì sức khỏe, nên đứng dậy hoạt động một chút."

Tay máy này nhỏ hơn ban đầu một cỡ, chỉ có công năng biến hình đơn giản, không thể biến thành hình người giống như thật.

Dựa trên lý luận, họ đã phân tích tư liệu trong kho số liệu của Trạm Lư, bây giờ trên kỹ thuật có thể phục hồi xấp xỉ hạch cơ giáp Trạm Lư rồi, chỉ là tính đến chi phí nên mãi chưa làm – dự toán bộ công trình đưa ra thật sự quá cao, phục hồi một cơ giáp Trạm Lư, gần như đủ cho Turan lắp ráp một chiến đội trọng giáp siêu thời không.

Vả lại thần binh lợi khí tuyệt đại mà không có cao thủ tuyệt đại thì cũng chẳng khác gì dao phay, bởi vậy tạm thời gác lại.

"Không phải tôi không muốn," Lục Tất Hành không ngẩng đầu lên trả lời, "Mà là… Tôi nói, anh có thể đưa vị này ra khỏi chân tôi trước không?"

Dưới bàn có con trăn vàng dài một mét đang thân mật quấn một chân cậu, cái đầu đầy vảy rất hài lòng gác lên đầu gối cậu, chốc chốc thè lưỡi, không hề phát hiện người khác ghét bỏ nó.

"A, thì ra đã chạy đến đây." Tay máy mau chóng trượt từ trên bàn xuống, chuẩn xác tóm con trăn vàng lên, xách về trong bể, "Phải đổi cho 'Bỏng Ngô' cái nhà lớn hơn một chút."

Cái tên "Bỏng Ngô" này thành công khiến Lục Tất Hành lộ ra một chút biểu cảm tiêu hóa không tốt.

Ngoại trừ trăn, một góc bàn của cậu còn nằm một con tắc kè hoa, nó đang thử hòa làm một thể với cái bàn, vẻ mặt ngu si còn tưởng rằng mình đang sống trên Trái Đất viễn cổ.

Trong phòng khách tầng một dựng một cái hồ cá to cao gần ba mét, hệt như một thủy cung cỡ nhỏ, nuôi cả một hồ sinh vật thủy sinh, bên trong bày cảnh quan hồ cá, định kỳ thay mới, nước gợn theo bầy cá qua lại lăn tăn nhè nhẹ, khiến mùa mưa ướt dầm dề càng tràn ngập hơi nước.

"Làm ơn đi, Trạm Lư, nếu anh là người, trong danh sách bạn cùng phòng kỳ lạ của vũ trụ chắc chắn có một chỗ cho anh, chúng ta không thể nuôi một động vật có vú không vảy à?" Lục Tất Hành hoạt động cái chân bị con trăn đè tê, nhìn xung quanh, cảm giác mình đã bị động vật có xương sống cấp thấp bao vây, kẽ xương cũng đang bốc ra âm khí.

Trạm Lư trả lời: "Nuôi thú cưng giúp cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh, tôi hết sức tán đồng thầy nhận nuôi một động vật nhỏ mình thích."

Ý chưa nói ra là – tôi nuôi thứ tôi thích, anh nuôi thứ anh thích, hai ta không can thiệp chuyện của nhau, nhưng anh tự mang về anh tự cho ăn.

"Ngày nào đó tôi nhất định phải cài lại anh." Lục Tất Hành giơ ly trà nóng, hươ hươ tay trước mặt con tắc kè hoa, "Đè lên lót ly của tôi rồi, phiền ngài di giá giúp."

Hóa thạch sống cổ xưa động tác chậm chạp nghiêng đầu, nhắm mắt bịt tai.

Lục Tất Hành trao đổi xuyên giống loài thất bại, đành phải kiềm chế sự khó chịu, dùng đầu ngón tay nhấc ông anh bốn chân này lên, mời nó xuống đất, giải cứu lót ly bằng sứ chịu đủ áp bức.

Bên cạnh lót ly, trên mặt bàn hồ đào có bảy vết khắc, sắp xếp không ngay ngắn lắm, môt số sâu như muốn chia đôi cái bàn, một số thì không phải một nhát dao khắc thành, giăng đầy "cành lá nhỏ" lộn xộn, các vết khắc sâu sâu cạn cạn tổ hợp lại như một tô-tem lạ lùng không rõ ý nghĩa.

Ánh mắt Lục Tất Hành vô tình lướt qua những vết khắc ấy, hơi khựng lại –

Đã mười năm rồi, cậu nghĩ.

Mười năm trước, ngày lễ tang cựu Tổng trưởng, cũng là mùa mưa rả rích không ngừng.

Lục Tất Hành chủ trì trọn vẹn nghi thức, một mình trở về nhà của "Lâm tướng quân và kỹ sư 001", cảm giác mỗi một bước đều nhẹ hẫng như đi trên mây, hơn nữa không chân thật, đầu choáng mắt hoa, sắp từ trên tinh cầu này rơi vào trong vũ trụ tối om.

Cậu rất muốn say mèm một trận, nhưng lúc ấy tất cả vật tư sinh hoạt của Thiên Hà Số 8 đều là bán phân phối, trong nhà Tổng trưởng tân nhiệm cũng không dự trữ thứ không phải nhu yếu phẩm này, còn không tự do bằng thời điểm nhặt rác trong căn cứ của Xú Đại Tỷ. Lục Tất Hành lục khắp nhà, cuối cùng chỉ tìm được một lon bia từ rất lâu trước kia. Tích tắc trông thấy lon bia ấy, trước mắt cậu đột nhiên xuất hiện ảo giác, mang máng nhìn thấy một buổi chập tối nhiều năm trước, Lâm Tĩnh Hằng khoác áo ngủ mở tủ lạnh, lấy nó ra nhìn thoáng qua rồi lại ghét bỏ ném vào, vẻ mặt kiềm chế đi uống ly trà nguội đã pha ba nước.

Lục Tất Hành định giơ tay bắt lấy ảo ảnh ấy, người nọ lại đột nhiên biến mất ở đầu ngón tay cậu, nó thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, sự sụp đổ đến như đám thiên thạch từ ngoài bầu trời.

Cậu gào thét muốn khoang y tế gia dụng đi phối cho cậu thuốc gây ảo giác, thuốc cấm… cái gì cũng được, chỉ cần có thể quật ngã cậu, cho cậu một trường túy sinh mộng tử thần trí mơ hồ, bị quản gia điện tử Trạm Lư cảnh cáo ba lượt, vì thế đơn phương cãi nhau một trận với trí tuệ nhân tạo kia. Sau ba lượt cảnh cáo, Trạm Lư rốt cuộc không cách nào cãi mệnh lệnh của cậu, cho dù chủ nhân muốn tự sát ngay tại chỗ, hắn cũng chỉ có thể đưa khẩu súng laser chuẩn bị sẵn sàng.

Song kết quả nhân tạo vĩ đại này khi bị bắt phục tùng mệnh lệnh, đồng thời còn tự chủ trương làm một việc –

Hắn lục trong kho số liệu của mình ra một đoạn phim, chiếu lên bức tường trắng toát.

Lâm Tĩnh Hằng mười bốn tuổi đang tham gia lễ khai giảng của trường quân đội Ulan, trong hội trường chiếu lịch sử anh hùng rực rỡ từ khi liên minh thành lập đến nay, hào hùng mà nhiệt huyết, thiếu niên ngồi ở trong góc, sự chú ý thỉnh thoảng bị hút đi, còn phải làm bộ mình rất ngầu, mỗi khi hoàn hồn liền mau chóng giả vờ chán muốn chết nhìn xung quanh, vô tình phát hiện ống kính quay trộm nhỏ bay bên cạnh, tức khắc lộ ra biểu cảm ngượng quá hóa giận, đập một phát ấn đen màn hình.

Lục Tất Hành ngơ ngác nhìn khuôn mặt chưa hết nét trẻ con của gã thiếu niên, quên mất thuốc gây ảo giác điên khùng, quên mất mình đang ở nơi nào, cũng quên đi những năm tháng tối tăm ngột ngạt trước mắt sau lưng.

Buổi tối hôm ấy, cậu xem đi xem lại cả trăm lần đoạn phim không đến năm phút này, rồi tảng sáng ngày hôm sau, cậu khắc nhát dao đầu tiên trên chiếc bàn giấy, và khôi phục công năng tự chủ của Trạm Lư đã bị cậu cấm –

Tổng trưởng Edward nói, mình không còn thì sẽ không còn ai có thể kéo cậu lại, kỳ thực Lục Tất Hành nghe vào câu này.

Buổi sáng sớm trắng đêm không ngủ ấy, cậu đột nhiên nghĩ, Lâm Tĩnh Hằng một người cô độc ngạo mạn, nói một không hai như vậy, tại sao nhiều năm qua mặc cho Trạm Lư tùy ý lải nhải bên tai, chưa bao giờ

nghĩ chuyện cấm công năng tự chủ? Tên Trạm Lư này thậm chí còn từng liên hợp với người khác lừa chủ nhân.

Trong nháy mắt này, cậu rốt cuộc đã hiểu, kẻ một mình cầm kiếm sắc đi đêm, nhất định phải mang một sợi xích, cho dù chỉ có thể xích một ngón út của hắn, cũng có thể kéo nhẹ hắn một cái vào thời điểm hắn không kiêng dè gì, quên hết tất cả.

Cậu đã đồng ý với Tổng trưởng Edward, phải hóa thành tro tàn bảy lần, lại hồi sinh trong đống tro tàn bảy lần.

Bắt đầu từ lần đó, mỗi khi đến thời điểm bản thân không thể chịu đựng được, Lục Tất Hành sẽ khắc một nhát trên góc bàn, giống như khế ước với người chết, lại giống như đồng hồ đếm ngược cho chính mình.

Có lẽ là "đồng hồ đếm ngược" sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác "những thứ này đều có cuối", dấu vết cậu khắc vào góc bàn thật giống có thể trấn an linh hồn cậu.

… Đương nhiên, Trạm Lư có quyền tự chủ quá cao cũng hơi bất tiện, ví dụ như thẩm mỹ quỷ dị và động vật máu lạnh khắp nhà.

Năm thứ ba kỷ nguyên Độc Lập, cuối năm, do tiêu điều lâu dài mà văn hóa ngầm cắm rễ sâu ở Thiên Hà Số 8 không tránh khỏi một lần nữa thò đầu, dẫn đầu đều là người có thế lực địa phương nhất định trong "quân liên minh tự do" năm xưa, sớm nhất là những người này giúp Thiên Hà Số 8 ngưng tụ chặt chẽ lại, bởi vậy Lục Tất Hành mới đầu ngại tình cảm, mắt nhắm mắt mở, nhưng rất nhanh, chợ đen lan tràn và phía chính phủ mâu thuẫn ngày càng sâu, đấu đá công khai lẫn âm thầm giữa các thành viên chợ đen cũng ngày càng nghiêm trọng, những người từng cuồng ẩm phóng ca dưới tượng Lục Tín đã làm bùng nổ một cuộc nội chiến.

Nội chiến kéo dài suốt ba năm rưỡi, trong lúc này, Lục Tất Hành moi ra tất cả ghi chép về Lâm Tĩnh Hằng trong Trạm Lư, giống như sống một lần nữa với hắn từ thời thiếu niên. Mà vết khắc trên bàn cũng từ một biến thành năm.

Năm vết khắc hoặc sâu hoặc nông này giống như là "kẻ chết thay", bàn tay cầm dao khắc, rốt cuộc không san bằng tuyên ngôn tự do dưới tượng Lục Tín.

Sau đó là trung tuần năm thứ bảy kỷ nguyên Độc Lập –

Bạc Hà sau khi lớn lên, vâng theo tinh thần của học viện Tinh Hải, quyết định mở rộng cuộc đời hữu hạn đến thế giới vô hạn, tự nguyện gia nhập "đội viễn chinh vũ trụ", cùng một đám mắc chứng vọng tưởng điên điên khùng khùng đi thăm dò vực ngoại chưa biết, không có điểm nhảy vũ trụ. Bạc Hà đã trưởng thành, dần dần hiểu được dạy dỗ dối lòng của các trưởng bối, năm đó Lục Tất Hành vốn không chịu phê chuẩn hạng mục "đội viễn chinh vũ trụ", biển sao trong tim cậu đã đông thành đạn đạo và cơ giáp lạnh băng, là Bạc Hà lén gửi bản diễn thuyết khai giảng của học viện Tinh Hải dưới mái bầu trời vào hòm thư của cậu, mới khiến hạng mục chính phủ ít quan tâm này thành công ra đời.

Thành quả của đội viễn chinh là, tìm được mấy tiểu hành tinh không biết tên tài nguyên khoáng sản dồi dào, gập ghềnh mở một tuyến đường... Cùng với phát hiện một khu lỗ hổng thời gian tự nhiên hoạt động tại khu vực chưa biết.

Trong khu vực, lỗ hổng thời gian như lốc xoáy không ngừng xuất hiện và không ngừng biến mất, đội viễn chinh tuân theo tinh thần người khai phá không sợ chết, lập sẵn di ngôn, chui vào một lỗ hổng thời gian, mười tháng không lộ diện nữa, mọi người đều cho rằng họ đã hi sinh vì lòng hiếu kỳ, thì mười tháng sau đội viễn chinh tơi tả như kỳ tích trở về theo sự xuất hiện của một "lốc xoáy" mới, mang đến một tin tức chấn động Thiên Hà Số 8 – khu lỗ hổng thời gian tự nhiên này gấp thời không xa xôi, chui vào "lốc xoáy" sẽ đến một tinh vực khác rất nguy hiểm, hoàn cảnh địa lý còn phức tạp hơn "sa mạc Tử Vong" trong Thiên Hà Số 8, sau khi vào quả thật cửu tử nhất sinh, nhưng bọn họ đã tìm được xác cơ giáp trong tinh vực ấy, nơi đó từng có loài người hoạt động!

Lục Tất Hành không để ý cả nội các phản đối, khư khư cố chấp muốn đích thân tiến vào khu lỗ hổng thời gian nguy hiểm kia, bỏ lại Thiên Hà Số 8, theo dấu hiệu chỉ đường đội viễn chinh để lại, cậu phát hiện nơi này vậy mà là khu vực sâu trong "Mân Côi Chi Tâm" vùng cấm của Thiên Hà Số 1. Đây là lần đầu tiên từ thuở chào đời Lục Tất Hành rời khỏi Thiên Hà Số 8, tuyệt đối không ngờ được là bằng phương thức này, kẻ điên này như bị ma quỷ ám ảnh, dò dẫm khắp Mân Côi Chi Tâm mấy tháng, thậm chí vọng tưởng xuyên qua Mân Côi Chi Tâm đến Thiên Hà Số 1, hi vọng có thể tìm được vài ba câu về người kia.

Công sức không phụ lòng người, tuy rằng cậu không thể tìm ra một tuyến đường trong Mân Côi Chi Tâm lắm nguy cơ, nhưng đã vớt được một xác cơ giáp của liên minh – sau khi phục hồi số liệu, phát hiện cơ giáp này là khi liên minh vây công Đoàn Quang Vinh tổn hủy bay tới, trong kho số liệu có tất cả các việc lớn mấy năm nay, lượng thông tin đủ để Thiên Hà Số 8 bưng tai bịt mắt suy đoán ra chiến cục.

Đương nhiên, cũng có khởi đầu của hết thảy, từ đầu đến cuối việc liên quân Thiên Hà Số 7 và 8 bị tiêu diệt.

Lục Tất Hành rốt cuộc tận mắt thấy hình ảnh lúc ấy chiếu ra từ máy quay quân dụng.

Cậu loạng choạng trở về Thiên Hà Số 8, việc đầu tiên chính là bảo trú quân của Turan canh chặt khu lỗ hổng thời gian tự nhiên kia, sau đó vùi đầu vào phòng thí nghiệm, như điên cuồng lấy ra sợi tóc niêm phong trong hạt châu, tinh luyện ADN từ chân lông – cậu nghĩ, người kia đã không còn, có phục chế phẩm cũng có thể trò chuyện an ủi.

Trạm Lư khuyên can nhiều lần không kết quả, khởi động công năng tự chủ, trực tiếp nổ hủy thùng nuôi cấy. Lục Tất Hành nhốt mình trong phòng thí nghiệm không thấy mặt trời suốt ba ngày, để lại vết khắc thứ sáu trên chiếc bàn gỗ hồ đào của cậu, sau đó tự tay tiêu hủy niêm phong hồ sơ ADN kia.

Sau đó, là năm Độc Lập thứ chín, đầu năm.

Lục Tất Hành biến mình thành vật thí nghiệm, nhiều lần đem chip kia cấy vào, lấy ra, sửa chữa, lại cấy vào. Bỏ công năng giao hỗ của chip, khiến nó không còn khả năng quấy nhiễu thiết bị điện tử, đồng thời đảm bảo tính an toàn của chip, để nó sẽ không bị người ngoài khống chế. Chín năm tự mình mò mẫm, tính ổn định và tính an toàn của chip tựa hồ đều đã đạt tới yêu cầu ứng dụng, thí nghiệm vào động vật phản ứng tốt, chuột bạch tiêm chip sinh vật các cơ năng thân thể mạnh lên thấy rõ, không có khuynh hướng hành vi

khác thường.

Ngay khi cậu cho rằng mình đã thành công, để Trạm Lư chuẩn bị báo cáo vấn tắt tuyên bố thành quả trong giới chuyên gia bộ công trình, chuột thí nghiệm đột nhiên bắt đầu chết hàng loạt vì Pope, giống như chip kia khiến chúng cạn kiệt sinh mạng vậy.

Chỉ có một tổ chuột sống lâu hơn các tổ khác, sống thêm đến hơn một tháng – lũ chuột tổ so sánh này từng nhiễm virus Cầu Vồng biến chủng, là phục chế phẩm của mẫu virus cậu lợi dụng chức quyền lén gây giống.

Lục Tất Hành mất chín năm, rốt cuộc chứng minh, Hiệp hội chống Utopia không hề lấy biến thái làm vui, mà là con đường của "siêu nhân nhân tạo" này không tránh được virus Cầu Vồng.

Muốn đập tan xiềng xích dài trời sinh của loài người, thì phải hủy diệt triệt để thuộc tính tự nhiên trước.

Bản thân Lục Tất Hành là một trường hợp đặc biệt, còn có thể lấy thân phận "quái thai" hòa nhập đám đông, mà nếu trường hợp đặc biệt này có thể "sản xuất" hàng loạt, liệu có hình thành một giống loài mới. Giống loài nhân tạo này tương lai sẽ đi đến nơi nào? Phải chăng họ sẽ giống "ma cà rồng" trong truyền thuyết cổ đại, thoát thai từ loài người, lại đối địch với loài người? Ngàn vạn năm sau, một phương hủy diệt một phương khác, như vậy rốt cuộc tính là loài người tiến hóa, hay loài người đã tuyệt chủng?

Một bên là cậu chín năm qua cần mẫn tìm kiếm, một bên là chiếc hộp Pandora mê người lại hãi người.

Lần này, Tổng trưởng Lục không kinh động nội các kinh hồn táng đảm, cũng không kinh động bộ công trình, càng không để Turan đích thân tới cửa cạy khóa, cậu ban ngày đi làm như thường, buổi tối đúng giờ về nhà nghỉ ngơi, không mảy may lộ ra với bên ngoài chuyện cậu đang đứng trên một điểm cong vận mệnh, nắm tay ma quỷ.

Một tháng sau, sóng to gió lớn yên ắng hóa thành vết khắc thứ bảy trên bàn cậu, virus Cầu Vồng phục chế, nguyên bộ số liệu và tư liệu hơn chín năm ra đi theo một mồi lửa.

Lục Tất Hành ngồi hơn ba tiếng bưng ly trà đứng dậy, vừa tản bộ trong thư phòng vừa nghe Trạm Lư giúp cậu sắp xếp nhật trình công việc: "Bộ tài chính nộp bảng biểu báo cáo quý mới, thiếu hụt liên tục hai quý giảm bớt, cá nhân tôi cảm thấy rất lạc quan."

Lục Tất Hành gật đầu: "Ừm, đây là tin tức tốt."

"Bộ công trình xin tăng khoản chi, căn cứ thí nghiệm hệ thống chống đạn đạo kiểu mới trên sao Bắc Kinh đã đạt được tiến triển mang tính đột phá."

Lục Tất Hành thở dài: "Vừa mới cho rằng hơi đỡ kẹt rồi, lại đến đòi tiền…"

Trạm Lư: "Tiểu thư Bạc Hà gửi mail, chuẩn bị xin kế hoạch thăm dò lỗ hổng thời gian lần thứ hai cho đội viễn chinh, họ đã chuẩn bị đầy đủ."

Lục Tất Hành ngẩng đầu lên –

127. Quyển 5 - Chương 127

Bầu trời đêm trong veo.

Xung quanh tiểu hành tinh không có trường lực hút cỡ lớn, lại rời xa các thiên thể khác, bởi vậy dùng mắt thường không nhìn thấy sao rất lớn, khi thái dương giả của tháp năng lượng nhân tạo xoay tới bên kia, trên bầu trời sẽ như rắc đầy kim cương li ti, lúc trời trong, tưởng như giơ tay là có thể chạm đến.

Nhiệt độ nơi đây mãi mãi là 24 độ C dễ chịu, gió đêm mãi mãi dịu dàng, mãi mãi không nhận được đôi câu vài lời đến từ hành tinh khác, mãi mãi trầm mặc.

Nơi này là một nhà tù vũ trụ.

Thời cổ, con người xây nhà tù nghiêm ngặt nhất trên đảo hoang, có biển vây quanh, phòng ngừa tù nhân vượt ngục, thời đại vũ trụ thì người ta xây nhà tù nghiêm ngặt nhất trên tiểu hành tinh và trạm không gian rời xa tuyến đường, mạng che chắn thật dày bao vây xung quanh, ngăn cách tất cả các tín hiệu trong ngoài.

Trong nhà tù xây trên cô đảo, nếu thân thể và vận may đều đặc biệt tốt, nhảy xuống biển vượt ngục còn có một cơ hội sống sót, nhưng người trong nhà tù vũ trụ phải làm thế nào thoát khỏi lực hút, bay vào vũ trụ mênh mang?

Lâm Tĩnh Hằng vốn tưởng rằng đây là một đề tặng điểm, theo cách làm bình thường, chỉ cần xử lý "ngục tốt" là được.

Đây là nghề của hắn, từ ngày hắn có thể miễn cưỡng khống chế cơ thể, vịn tường đứng dậy đi một lúc thì hắn đã bắt đầu lập kế. Chip Nha Phiến rất lợi hại, có thể cho người ta sức khỏe vô cùng, khống chế chính xác thiết bị điện tử, còn có thể tạo ra ảo giác, cái sau là vấn đề kỹ thuật tiến sĩ Harden đồng minh lâm thời của hắn có thể phụ trách giải quyết – về phần sức khỏe vô cùng, đối với Lâm Tĩnh Hằng không tính là trở ngại, hắn muốn giết người vượt ngục, không định chiến thắng trong đại hội bẻ cổ tay.

Nhưng rất nhanh, hắn phát hiện không thể thực hiện được, bởi vì Lâm Tĩnh Xu làm việc hoàn toàn không chừa một đường sống.

Trên tiểu hành tinh này hết thảy đều có thể tự cấp tự túc, có hệ thống tuần hoàn sinh thái rất hoàn chỉnh, ở mấy ngàn năm cũng được. Sử dụng trên cả hành tinh đều là năng lượng thấp, cho dù Lâm tướng quân pháp lực vô biên, có thể dùng sóng điện não lắp ráp một cơ giáp, nó cũng chẳng bay lên trời nổi.

Đám "canh ngục" vậy mà cũng giống hắn, đều không có phương tiện trao đổi với bên ngoài, thậm chí còn hơi thảm hại hơn tù nhân hắn, bọn họ mỗi ngày còn phải làm việc, duy trì hoàn cảnh sạch sẽ ở được cho nhà tù vũ trụ này.

Lâm Tĩnh Hằng ban đầu không tin, bởi vì hiện tượng này không hợp logic, cũng không hợp nhân tính. Bỏ một đám người ôm ý đồ riêng vào một không gian bịt kín, những người này không thể tuần tự từng bước mà sống yên ổn như con kiến, bọn họ bình thường sẽ giống độc trùng trong vò nuôi cổ trong truyền thuyết, làm chuyện gì với nhau cũng không kỳ lạ. Mà sau khi Lâm Tĩnh Hằng tỉnh lại, chí ít có mười mấy tháng đang làm quen lại với cơ thể mình, vất vả phục kiện, làm sao đám "canh ngục" này có thể không muốn lấy mạng hắn?

Nhưng chuyện kỳ lạ là, đám canh ngục này thật sự như lũ kiến cần mẫn, đội vệ binh mỗi ngày tận tụy với công việc đi tuần tra, đội y tế chăm sóc hắn chu đáo vô cùng – dù sao so với bệnh viện cùi có thể để bệnh nhân tự mình lăn ra khoang y tế của Thiên Hà Số 8 còn tốt hơn nhiều.

Cho đến lúc này, Lâm Tĩnh Hằng mới phát hiện chỗ đáng sợ của nhà tù vũ trụ này.

Nơi đây, ngoại trừ hắn và tiến sĩ Harden, mỗi người đều cấy chip, chip giống như đã xâm nhập "mật mã gốc" của bộ não những người này, sửa họ như sửa chương trình, cho dù họ hằng ngày trao đổi rất bình thường, tính cách khác nhau, có một số người trình độ chuyên ngành khá cao, thậm chí có thể nói là học rộng hài hước… Thế nhưng trong đầu họ không có ý thức "rời khỏi nơi đây".

Mỗi lần nói đến đề tài liên quan, cuộc đối thoại sẽ biến thành ông gà bà vịt, đối phương không cách nào lý giải khái niệm này một cách rất không tự nhiên.

Trước khi đi, Lâm Tĩnh Xu không chỉ phá hủy tất cả các thiết bị có thể thoát ly lực hút trên tinh cầu này, còn tẩy sạch bộ não người ta.

Trên tinh cầu này, làm động tác "nhìn lên trời sao", chỉ có hai người là hắn và tiến sĩ Harden.

Lâm Tĩnh Hằng đi lên mái nhà, gió phần phật thổi vạt áo trong của hắn.

Hắn lần thứ hai ngàn lẻ một thử phá giải mạng chặn thất bại, tín hiệu phát ra như đá chìm đáy biển.

Nhưng cảm xúc của hắn khá ổn định – bất cứ một người nào đã trải qua hơn hai ngàn lần thất bại, cảm xúc đều sẽ rất ổn định. Lâm Tĩnh Hằng đốt cho mình một điếu thuốc, híp mắt, chốc chốc hút một hơi mà ngâm mình trong làn khói trắng. Lá cây thuốc lá là tự mọc trên tinh cầu, đội vệ binh hái về phơi khô sau đó cuốn vào giấy, cũng có thể dùng tạm, chỉ là mùi hơi sặc, điếu thuốc nhìn rất đơn giản, Lâm Tĩnh Hằng cảm thấy mình sống ngày càng giống một dã nhân tiền sử.

"Không tưởng tượng ra à," Phía sau hắn có người bỗng nhiên nói, "Tổ tiên Trái Đất của chúng ta sống trên một hành tinh chẳng lớn hơn nơi này bao nhiêu, nhiều thế hệ đều bị lực hút giam trên mặt đất, mỗi buổi tối đều có vô số người ngẩng đầu lên, nhìn ngân hà đè trên đầu, nhưng họ giống với những người chip đó,

chưa bao giờ cảm thấy Trái Đất là một 'nhà tù vũ trụ', chỉ biết bịa chuyện bói toán dựa vào các vì sao, chưa bao giờ nghĩ cách chạy trốn ra bên ngoài."

Lâm Tĩnh Hằng nghiêng đầu, xe lăn của tiến sĩ Harden vững vàng lăn tới, ông càng già hơn, già nua thành một đống thịt không nhìn rõ hình dạng, Lâm Tĩnh Hằng luôn lo ông sẽ tắt thở bất cứ lúc nào.

"Vậy thì, tự do là gì?" Tiến sĩ Harden tiếp tục nói, "Cháu nuôi một con sâu sáng sinh chiều chết trong căn phòng nhỏ mấy mét vuông, nó chưa kịp bò hết biên giới một lần đã chết, cả đời đều ở trên đường, cháu nói nó tự do không? Còn cháu, bây giờ có được cả một tinh cầu, những người bên dưới, cháu bảo họ trồng cây thuốc lá, họ không dám trồng lúa mì, thế nhưng cháu vẫn cảm thấy mình bị nhốt, cháu và sâu, rốt cuộc ai đáng buồn hơn?"

Lâm Tĩnh Hằng dừng một chút, đoạn hắn bình tĩnh hòa nhã trả lời: " 'Tôi vốn có thể sống trong tăm tối, nếu tôi chưa từng thấy ánh mặt trời'."

"Song mặt trời đã khiến tôi hoang vu, trở thành sự hoang vu của đổi mới… Tôi đã uống rượu ngon cuộc sống, đã trả bằng cái gì, nói bạn nghe nhé, không nhiều không ít, cả một đời."" Tiến sĩ Harden trầm trầm tiếp lời hắn, "Một bài thơ cổ ông nội cháu rất thích." *(Các câu trên nằm trong hai bài thơ của Emily Dickinson là Had I not seen the Sun và I took one Draught of Life)*

Lâm Tĩnh Hằng thở dài không thành tiếng, nghĩ bụng: mẹ nó lại nữa.

Tiến sĩ Harden già quá rồi, tuy rằng phần lớn thời gian đầu óc xem như đủ dùng, nhưng thỉnh thoảng cũng hồ đồ, ông thường hay lôi chuyện cũ tranh vanh thời trẻ ra lải nhải một lần, hơn nữa luôn có thể kéo đến ông nội hắn Lâm Ger, cùng một câu chuyện nghe một trăm lần, Lâm Tĩnh Hằng đã lười giả vờ chăm chú lắng nghe.

Hắn ngồi xuống đó, búng tàn thuốc xuống dưới lầu, tiếp tục suy nghĩ cách đột phá mạng chặn, coi những lời dông dài của tiến sĩ Harden là nhạc nền.

"Kỷ nguyên trước, tám đại thiên hà mù mịt khói thuốc súng, có người chiếm một hành tinh và mấy vệ tinh xung quanh liền tự xưng một chính quyền, mỗi ngày đều đang đánh nhau, loạn, vô cùng tàn khốc, người dân đều như cháu và ta, bị nhốt trên mặt đất, cả đời không được tự do, bọn ta ban đầu tụ tập trong một trạm không gian nho nhỏ, chính là… cứ điểm Thành Thiên Sứ sau này. Khi đó Lâm đại ca là một trong các cốt cán, ta và Woolf đều còn nhỏ tuổi, là lâu la của ông ấy."

"Ta nhớ Lâm đại ca từng nói, ông muốn mỗi người trên thế giới, sinh ra có tôn nghiêm như nhau, đều có thể suốt đời tìm kiếm biên giới của mình, mở rộng vô hạn chiều rộng của sinh mạng, mỗi người đều có thể sống theo ý nguyện, có thể tự do biểu đạt, cũng có thể tự do đi lại bất cứ nơi nào trong vũ trụ."

Người đặt móng tuyên ngôn tự do năm xưa, muốn đập nát cái cũi dưới chân mọi người, thực hiện nhân quyền và tự do trời ban, nhưng mục tiêu này quá hư ảo, việc sau đó quản ủy hội Vườn Địa Đàng làm vẫn thực tế hơn, dùng Vườn Địa Đàng tẩy não mọi người thành con sâu trong phòng nhỏ, để họ tự cho là có nhân quyền và tự do, vui vẻ sống trong ngu xuẩn.

Lâm Tĩnh Hằng nghe một lần tư tưởng trung tâm của tuyên ngôn tự do, không có cảm giác gì, hắn không phải là người rất dễ bị xúc động. Hắn nghĩ: thông thường mà nói, nguyên lý thường gặp của mạng chặn nhà tù vũ trụ cũng chỉ hai ba loại, bây giờ họ đã thử vô số phương thức phá giải cho mỗi loại suy nghĩ, sắp Kiềm lư kỹ cùng rồi… Chẳng lẽ là hắn ở Thiên Hà Số 8 phí thời gian vài năm, kỹ thuật mạng chặn nhà tù đột ngột nhảy vọt?

Giá mà có một siêu máy tính để hắn phân tích một chút cũng được, mấu chốt là họ bây giờ sống như người nguyên thủy, tất cả suy nghĩ đều chỉ có thể là phỏng đoán mèo mù vớ chuột chết, mỗi một lần thực nghiệm đều dựa vào may mắn. Trong mười mấy năm này, hắn có khả năng vô số lần đến gần thành công, nhưng bởi vì hết thảy đều là mò mẫm tiến hành, dù cho chỉ còn cách thành công một centimet, bản thân họ cũng không biết, nói không chừng sau đó liền thất bại trong gang tấc mà thay đổi lối suy nghĩ.

Vừa nghĩ như vậy, cho dù Lâm Tĩnh Hằng tự thấy lòng đã bị mài thành cái giếng cổ, cũng không khỏi hơi nôn nóng.

Chẳng lẽ phải đợi khách từ hành tinh khác bất ngờ phát hiện tiểu hành tinh này?

Tiến sĩ Harden còn đang dông dài: "… Lâm Ger là đại ca của bọn ta, từng chăm sóc rất nhiều cô nhi chiến tranh, bao gồm ta và Woolf. Cháu biết đấy, năm xưa luôn có lời đồn, nói Woolf quyến luyến ông ấy quá nồng nhiệt, vượt quá bạn bè bình thường."

Lâm Tĩnh Hằng đang cau mày dụi đầu thuốc lá xuống đất, đột nhiên nghe thấy một câu như thế, mạch suy nghĩ tức khắc bị cắt ngang: "…"

Cái khỉ gì vậy?

"Nghe nói có một lần Woolf say rượu, lặp đi lặp lại kêu tên Lâm đại ca." Trên mặt Harden lộ ra nụ cười hơi giảo hoạt, "Có điều đều là bắt gió bắt bóng, chưa từng chứng thực, Woolf trưởng thành sớm, không phải là người không có chừng mực, Lâm Ger và vợ tình cảm rất tốt, sau khi lời đồn truyền ra, hai người liền tự giác tránh nghi ngờ, không hay cùng xuất hiện. Hai vợ chồng Lâm đại ca đều chưa nhìn thấy liên minh ra đời, cha cháu là rất nhiều năm sau dùng tế bào đông lạnh sinh ra, hắn vừa chào đời, Woolf liền có được quyền nuôi nấng, vẫn coi hắn như con ruột của mình. Ông ấy cả đời cô độc, dạy dỗ một Lục Tín, nuôi lớn một Lâm Úy, khi Lục Tín giành lại Thiên Hà Số 8 vinh thăng thượng tướng, Woolf còn chưa đến hai trăm tuổi, đã có ý muốn trao quyền cho thế hệ tiếp theo, ta đi gặp ông ấy một lần, ta nói ông ấy quá lạc quan rồi, liên minh đã đi lệch đường, còn tiếp tục như vậy, quân ủy sẽ biến thành hổ trong lồng sắt, ông ấy sẽ hối hận, ông ấy không tin ta… Cho đến khi Vườn Địa Đàng cùng đường lộ mặt, liên minh thói quen khó sửa, hai người cả đời ông ấy gửi gắm kỳ vọng cao lần lượt chết vì liên minh, bộ rễ có độc của Vườn Địa Đàng đã cắm vào xương tám thiên hà, nhất định phải có ngoại lực đến đập nát cục diện này."

Lâm Tĩnh Hằng: "Đây là lý do ông ta cấu kết hải tặc vũ trụ đến giết người à?"

"Triệt để đập tan cái cũ, mới có hi vọng mới, chúng ta đã đi đến ngõ cụt, nhất định phải đưa hết thảy về không, làm lại từ đầu," Harden nói, "Ông ấy không có quá nhiều thời gian để chậm rãi đấu tranh, cải cách, chỉ có thể được ăn cả ngã về không – Tĩnh Hằng, ta nói với cháu những việc này là muốn hỏi cháu, nếu sau khi ra ngoài cháu phát hiện thế giới bên ngoài đã có kết cấu mới, cháu sẽ vì báo thù mà đập tan hết thảy

chứ?"

Lâm Tĩnh Hằng tự động lờ đi cái khác, bắt lấy trọng điểm trong câu này: "Ý ngài là gì, về cách phá thành chắn, ngài đã có lối suy nghĩ mới rồi?"

"Mười bốn năm trước, tiểu hành tinh này quay đến gần hằng tinh, sóng hạt nhiễu loạn đánh thức cháu đang ngủ say trong mạng tinh thần," Tiến sĩ Harden nói, "Cho thấy mạng chặn và khả năng kháng quấy nhiễu của hành tinh này không đủ để chống lại bão hạt của hằng tinh, nếu ta không tính sai, còn một tháng nữa chúng ta sẽ quay về cùng một vị trí, đó là thời điểm mạng chặn thiếu ổn định nhất, may ra sẽ có cơ hội."

Tại trung tâm chỉ huy căn cứ Ngân Hà Thành trên sao Khải Minh, Turan rất đỗi bất ngờ khi nhận được Lục Tất Hành truyền tin.

Lục Tất Hành rất ít trực tiếp tìm bản thân cô, có công vụ sẽ phát văn kiện hoặc kêu một nhóm người tổ chức họp.

Mấy năm nay, Thiên Hà Số 8 bình định nội loạn, tích trữ quân bị, đi đến con đường toàn dân đều là lính, hai phương quân chính hợp tác khăng khít, sát phạt quyết đoán đều có ăn ý. Nhưng quan hệ cá nhân của Lục Tất Hành và Turan ngày càng xa cách, thuốc gây mê trong thang máy năm đó đã dìm chết tình bạn này, không trở về được nữa. Hai người thỉnh thoảng chạm mặt, cũng là một người kêu "Tổng trưởng", một người kêu "tướng quân Turan", giải quyết việc công mà gật đầu, rồi đi qua nhau.

Turan lập tức kết nối với thiết bị đầu cuối cá nhân của cậu: "Chuyện gì vậy Tổng trưởng?"

"Bọn Bạc Hà đã làm nghiên cứu chuyên đề về khu lỗ hổng thời gian, đội viễn chinh chuẩn bị xuất phát lần nữa, đi nghiệm chứng lý luận, tôi cần cô phái một đội hộ vệ võ trang đi theo." Lục Tất Hành nói, "Chúng ta không biết bên ngoài bây giờ tình hình thế nào, lần trước vớt được xác cơ giáp, lỡ như lần này họ đi xa hơn một chút, e rằng sẽ gặp phải võ trang vũ trụ khác, phải có chuẩn bị vạn toàn."

Turan đồng ý dứt khoát, nhưng trong lòng hơi lấy làm lạ – việc vặt vãnh này, Lục Tất Hành ký một mệnh lệnh trực tiếp gửi đến trung tâm chỉ huy là được rồi, không cần thiết đặc biệt tìm cô nói: "Được, Tổng trưởng, còn chỉ thị gì không?"

Lục Tất Hành chần chừ giây lát: "Còn một việc, tôi muốn hỏi cô, năm đó Lâm 'bị ám sát' ở Mân Côi Chi Tâm thoát thân, đến trước khi chiến tranh đột nhiên bùng nổ, luôn có liên hệ với các cô chứ? Anh ấy tới Thiên Hà Số 8, là lập kế hoạch sẵn sàng từ trước à?"

"Ừm… Thật ra thì không tính là luôn có liên hệ, chúng tôi khi đó còn ở cứ điểm Bạch Ngân, gửi tín hiệu sẽ bị chặn lại, chúng tôi phải thoát thân khỏi cứ điểm Bạch Ngân trước, đến địa điểm ngài chỉ định mới một lần nữa thành lập liên hệ viễn trình. Ngài sẽ tới Thiên Hà Số 8, quả thật là kế hoạch từ trước, Thiên Hà Số 8 không bị Vườn Địa Đàng quản chế mà." Turan nói đến đây, nhớ tới điều gì, lại bổ sung một câu, "Nhưng động tác của ngài thực sự nhanh hơn tôi tưởng, Trạm Lư chính là Trạm Lư mà – sao vậy?"

Lục Tất Hành khẽ nhướng mày – khi cậu nhặt được Lâm Tĩnh Hằng, Trạm Lư đã tiêu hao sạch sẽ nguồn năng lượng, đang trong trạng thái chờ, khoang sinh thái của Lâm Tĩnh Hằng trôi ngoài sao Bắc Kinh không biết bao nhiêu lâu, hơn nữa do cậu ngứa tay thao tác lầm, Lâm Tĩnh Hằng buộc phải nằm trong khoang sinh thái hơn ba tháng… Như vậy còn có thể tính là "động tác nhanh"?

Lục Tất Hành hơi hoài nghi Lâm Tĩnh Hằng năm đó không phải bay về theo tuyến đường tính sẵn, mà là xuyên qua khu lỗ hổng thời gian của Mân Côi Chi Tâm.

Turan nói: "Kế hoạch cụ thể chắc trong Trạm Lư đều có ghi lại, tôi vẫn dẫn dắt Bạch Ngân Cửu chờ mệnh lệnh, không biết tường tận bằng hắn đâu."

Lục Tất Hành lơ đãng gật đầu, cắt đứt liên lạc – đoạn này Trạm Lư không có, hết thảy ghi chép về khoang sinh thái kia của Lâm Tĩnh Hằng đều không có trên Trạm Lư, giải thích bản thân Trạm Lư đưa ra là, bởi vì hắn lúc ấy hết điện đang nằm trong trạng thái chờ.

Nhưng… chờ triệt để như vậy à?

Cứ cảm thấy AI ngốc này đã bị người ta xóa dữ liệu.

Lục Tất Hành ban đầu nghĩ đến vấn đề này, là lo lắng còn có người khác biết khu lỗ hổng thời gian của Mân Côi Chi Tâm, sẽ tạo thành nguy hiểm cho Thiên Hà Số 8, thế nên mới đi tra tìm ghi chép năm đó trong Trạm Lư, không ngờ ngoài ý muốn phát hiện một số ghi chép của Trạm Lư có dấu vết bị cắt xóa.

Rất rải rác, hơn nữa một phần trong đó tựa hồ còn liên quan đến Độc Nhãn Ưng.

Chỗ rõ ràng nhất Lục Tất Hành còn nhớ rõ mồn một, khi đó ở căn cứ của Xú Đại Tỷ, Lâm Tĩnh Hằng một mình hạ cả chiến đội Nguyên Dị Nhân, bị cậu vớt về, sau khi trở về không lâu, hình như lúc ở riêng với Độc Nhãn Ưng đã cãi nhau một trận – lúc ấy cậu nhìn thấy qua camera, còn cố ý xoay ống kính để hai vị này chú ý.

Nhưng không ghi lại.

Ai xóa? Tại sao?

Lục Tất Hành đi bộ đến nghĩa địa công cộng, đứng một lúc trước mộ Độc Nhãn Ưng: "Hai người có chuyện gì giấu con phải không?"

Độc Nhãn Ưng chỉ im lặng.

Cuối tháng 5 năm 293 Lịch Tân Tinh của liên minh, năm thứ mười một kỷ nguyên Độc Lập của Thiên Hà Số 8, đội viễn chinh vũ trụ lần thứ hai xuyên qua khu lỗ hổng thời gian, tiến vào vùng cấm của nhân loại,

Mân Côi Chi Tâm.

Một tiểu hành tinh bên ngoài Thiên Hà Số 6 mười bốn năm sau lại lần nữa quay đến vị trí gần hằng tinh nhất.

Cùng năm, Tổng thống Đoàn Quang Vinh khống chế Thiên Hà Số 1 giằng co với liên minh mười mấy năm bị thuộc hạ ám sát, Đoàn Quang Vinh chính thức đầu hàng.

Vô số tuyến chồng chéo rối rắm trong lịch sử hội tụ về một điểm –

128. Quyển 5 - Chương 128

"Lỗ hổng thời gian tự nhiên không phải điểm nhảy vũ trụ nhân tạo, rất thiếu ổn định, trước mắt con người nghiên cứu về nó còn chưa thấu triệt, báo cáo của các bạn tôi đã xem rồi, logic trong sườn lý luận đại thể không có vấn đề, nhưng thực nghiệm không phải là lý luận, bất cứ một lượng biến đổi nào các bạn bỏ qua trong công thức toán học đều có khả năng chết người trong thực nghiệm."

"Dựa theo tưởng tượng, biết đâu các bạn có thể cố định lối đi này, cũng có khả năng sẽ tạo thành hiệu quả trái ngược, dẫn đến không gian đổ sụp, e rằng sẽ chết, hoặc rơi vào trạng thái sinh mạng chưa biết, còn không bằng chết, tất cả chuẩn bị tâm lý sẵn sàng chưa?"

Đội viễn chinh sắp tiến vào khu lỗ hổng thời gian, dặn dò của Lục Tất Hành trước khi đi còn văng vẳng bên tai.

Đội viễn chinh vũ trụ lẫn vệ đội hộ tống họ xuất hiện ở bất cứ một chỗ nào đều có thể nói là thanh thế lớn, nhưng đi vào khu vực chưa biết này lại giống như một đám kiến bé tí, cuốn lá cây run rẩy làm thuyền, chui đầu vào biển rộng xoáy nước khắp nơi.

"Nhiệt độ phản ứng năng lượng của thiết bị hơi cao…"

"Hiểu," Bạc Hà đáp một tiếng, "Khởi động sẵn trang bị làm lạnh."

"Thanh tiến độ làm lạnh… 6%… 45%… 99%… Chuẩn bị hoàn tất."

"Các vị, cảm nhận tâm lý không giống lần trước lắm đâu." Tiếng của đội trưởng đội viễn chinh vang lên trong kênh truyền tin, "Lần trước chưa có chuẩn bị gì, chúng ta chui đầu vào cũng không cảm thấy thế nào, ngược lại lần này, đừng thấy thêm vài năm nghiên cứu lý luận và nâng cấp thiết bị, giống như đã có chuẩn bị vẹn toàn, chứ gan vẫn hơi run rẩy đấy."

Một đội viên khác nói: "Bình thường, kẻ không biết không sợ."

“Cảnh báo một trăm hai mươi giây trước khi tiến vào khu lỗ hổng thời gian, khởi động đồng hồ đếm ngược,” Đội trưởng dừng lại, “Di thư đều chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ?”

“Chào một câu là được rồi, di sản còn chẳng có, viết di thư làm gì? Phúng điếu tự sáng tác à?”

“Tôi một người ăn no cả nhà không đói, cả chào cũng bớt.”

Bạc Hà là một cô gái không nói nhiều, không tham gia thảo luận, kiểm tra thiết bị căng lối đi lần cuối cùng – di thư của cô chuẩn bị sẵn trong phòng thí nghiệm của đội viễn chinh, nếu có gì bất trắc, mười tháng sau máy tính sẽ tự động gửi cho Lục Tất Hành và ba bạn học, đây là các thân nhân còn sót lại của cô.

Nội dung di thư rất đơn giản, chỉ một câu: “Tôi không trở về được, xin lỗi.”

Câu “xin lỗi” này nằm trong lòng cô đã rất nhiều năm, ngày đêm làm bạn, theo cô đi qua cả thời thanh xuân, mãi cho đến trưởng thành.

Bốn người họ đã trải qua rất nhiều việc, Hoàng Tĩnh Xu quyết chí dấn thân vào ngành nghiên cứu chống đạn đạo giống như một vạn năm cũng không thấy được ánh rạng đông, Gà Chọi tham gia quân ngũ, White thì vào bộ công trình, chỉ có Bạc Hà lựa chọn “đội viễn chinh vũ trụ” một nghề nghiệp ít được quan tâm lại nguy hiểm. Cô muốn đi xa hơn, sâu hơn vào trong vũ trụ nhìn xem, để ánh sao rực rỡ có thể xua tan giãy giụa yếu ớt của người phàm.

Hôm xảy ra chuyện, thật ra Chu Lục đã liên lạc với bộ công trình, nhiều năm qua cô luôn suy nghĩ, nếu như cô có thể kiên nhẫn một chút với hắn, quan sát tỉ mỉ hơn, không chừng có thể nhận ra hắn khác thường.

Có lẽ… Nếu người kia không phải là Chu Lục, lúc ấy có thể cô sẽ thật sự hỏi thêm một câu. Nhưng thiếu nữ bị theo đuổi có bậc bề trên hộ tống, đối với người xum xoe chạy theo mình luôn quen kiêu căng, thích ra vẻ không kiên nhẫn, thích nhìn hắn vò đầu bứt tai.

Nếu cô có thể chín chắn hơn, học được không đưa tình cảm cá nhân vào việc công, kịp thời phát hiện khác thường, kịp thời cảnh cáo Chu Lục, phải chăng mọi chuyện đã không xảy ra?

Trước khi đi, Tổng trưởng Lục thậm chí đặc biệt gọi cô ra một bên, bảo cô bây giờ hối hận còn kịp, thấy cô khăng khăng không chịu tỉnh ngộ, lại dặn dò một đống các mục chú ý an toàn.

Không ai mắng mỏ cô, nhưng cô luôn không có cách nào đối mặt với chính mình.

Lúc này, đồng nghiệp phát ra một tiếng la hoảng, Bạc Hà hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn thấy không gian họ đang ở bắt đầu vặn vẹo, giống như đang nhìn xuyên qua một cái kính lúp biến dạng, rất nhanh, hết thảy xung quanh đều bắt đầu biến thành động tác chậm, trong cơ giáp vốn nên vang lên cảnh báo năng lượng thay đổi mạnh, nhưng chỉ mơ hồ có thể nhìn thấy đèn cảnh báo sáng, không nghe thấy âm thanh, kênh truyền tin đứt toàn tuyến, trường phỏng trọng lực không nhạy, Bạc Hà phát hiện mình bay lên, dây an

toàn trước đó đã cài vào cửa cabin kéo căng, cố định cô trong khu vực nhất định, cô mở to mắt, nghe thấy tiếng tim mình đập cực chậm –

Lần trước xông vào lỗ hổng thời gian, do chuẩn bị không đủ, họ cơ bản vừa vào đã ngất ngay, lúc tỉnh lại đối mặt chính là cơ giáp suýt nữa biến thành sắt vụn đồng nát, may mà lúc ấy đều mặc quần áo du hành vũ trụ, bằng không tia vũ trụ và áp khí có thể khiến họ có đi không về.

Lần này tình hình đỡ hơn, ít nhất ý thức của Bạc Hà vẫn tỉnh táo.

Cô không cảm thấy cơ thể mình, cảm giác cơ giáp tựa hồ cũng đã tan tành, ngẩng đầu nhìn thấy một khoang sinh thái cấp tốc sượt qua mình, bay về hướng họ đến, Bạc Hà thoáng nhìn, vô thức ghi nhớ loại và chữ số trên khoang sinh thái.

Ngay sau đó, không gian vươn ra vô hạn, co thành một điểm cực kỳ nhỏ ở nơi xa, tầm nhìn của cô có thể xuyên thấu quá khứ, nhìn về phương hướng xa vô hạn, nơi đó tựa hồ bay vô số thấu kính lồi, trên mỗi một mặt "kính" đều có một số hình ảnh như từng quen biết lướt qua – sao Bắc Kinh bị oanh tạc điên cuồng, căn cứ đáng sợ đầu tiên ở Thiên Hà Số 8 của Quân Đoàn Tự Do… Còn có khuôn mặt chính cô khi còn trẻ.

Cô thiếu nữ cách hơn mười năm, nhìn thẳng vào mắt nhà thám hiểm thanh niên hiện giờ, hờ hững lướt qua, lập tức lại quay đầu đi, dửng dưng nói câu gì đó với Chu Lục trên màn hình truyền tin.

"Ngăn cản hắn!" Bạc Hà liều mạng la lên với thiếu nữ kia, "Nói cho hắn biết tướng quân Turan sẽ lập tức nổ điểm nhảy vũ trụ, đừng chạm vào bất cứ thứ gì, đừng nhận bất cứ thông tin gì, hắn sẽ hối hận! Sẽ hại chết rất nhiều người!"

Song thời không hỗn loạn trong lỗ hổng thời gian không thể dao động luận nhân quả, cô thông qua thời gian vặn vẹo nhìn thấy mình của quá khứ, mà hai thời không lướt qua nhau lại không thể tiếp xúc.

"Đừng tắt! Cầu xin cô!"

Thời không giao nhau rốt cuộc vô tình cách xa cô, mặt "kính lồi" kia ngày càng đi xa, cuối cùng hóa thành một điểm nhỏ bằng đầu kim.

Sự thật chính là sự thật, thời gian và không gian sẽ gấp khúc, nhưng cuộc đời người chung quy là đường một chiều.

Chuyện đã xảy ra, không gì có thể thay đổi.

"Uỳnh" một phát, ánh sáng chói mắt bùng lên, hai chân Bạc Hà đột nhiên rơi xuống cơ giáp, cô bị dây an toàn kéo về chỗ cũ.

Bạc Hà sững sờ một lúc lâu, ý thức được họ còn sống xuyên qua khu lỗ hổng thời gian, cô cảm thấy tầm nhìn không đúng lắm, mới phát hiện mình không biết từ khi nào đã nhòe nhoẹt nước mắt.

Người khóc không chỉ một mình cô, mỗi một người may mắn giữ được ý thức đều thẫn thờ.

Trong một chớp mắt, Bạc Hà đột nhiên phát hiện, thì ra mỗi một người còn sống đều khổ, đều có gánh nặng, đều phải gào khóc khi đi lướt qua ngày xưa – cho dù họ chịu tải lòng hiếu kỳ của toàn nhân loại, đi tới một đường đời nhiệt huyết mà ngập tràn tinh thần đại hàng hải, mỗi người nhìn đều tràn trề sức sống.

Nhưng thân ở trong khu lỗ hổng thời gian hoạt động, không có quá nhiều thời gian cho họ gom cảm xúc lại, trong kênh truyền tin thoạt đầu toàn tạp âm, sau đó nghe thấy đội trưởng giọng khản đặc tổ chức sửa gấp, nhìn xuyên qua mạng tinh thần, đội viễn chinh này còn rút nước không ít.

"Có chuyện gì vậy?" Bạc Hà tháo mũ du hành vũ trụ, nhanh chóng lau mặt, "Sao chỉ còn lại mấy người chúng ta?"

"Thời không hỗn loạn," Đồng nghiệp trả lời, "Chắc là bị cuốn đến nơi khác, chỉ mong không xa – thông tin liên lạc nội bộ có sửa chữa được không, có thể nghĩ cách liên lạc lại với họ không?"

"Gay quá, nơi này không có điểm nhảy vũ trụ, không cách nào xây dựng thông tin liên lạc viễn trình… tít… tín hiệu luôn bị quấy nhiễu…"

"Đội trưởng," Bạc Hà nói, "Lỗ hổng thời gian khi nãy chúng ta xuyên qua không lập tức biến mất, sóng của trường vẫn ổn định, có phải chúng ta đã thực nghiệm thành công? Thế bây giờ chúng ta có thể thử truyền tín hiệu cho căn cứ sao Khải Minh không?"

Đội trưởng còn chưa kịp trả lời.

"Chờ chút chờ chút, cơ giáp của tôi hình như đang cảnh báo," Người lái một cơ giáp bên cạnh đột nhiên cắt ngang mọi người đua nhau nói, "Mọi người xem, đó là cái gì?"

Đội viễn chinh cẩn thận phanh lại, phát hiện một xác tàu vũ trụ khổng lồ bay cách họ không xa, xung quanh là vô số mảnh vỡ tiểu cơ giáp, lẳng lặng xoay tròn, hệt như một bãi tha ma vũ trụ.

Bạc Hà nhanh chóng dùng máy quay quân dụng tập trung vào xác tàu, tìm kiếm thông tin hữu dụng, giây lát sau, một hình vẽ phóng to lên mấy lần, một hàng chữ trên xác tàu đập vào mắt cô: "Tĩnh… Uyên?"

Trung tâm chỉ huy của sao Khải Minh cũng hết sức căng thẳng, bởi vì sau khi tín hiệu của đội viễn chinh biến mất một tuần, đột nhiên nhận được lời nhắn đứt quãng, nhưng hoàn toàn không nghe rõ, nói chuyện bên trong lúc là giọng nam lúc là giọng nữ, còn có một đoạn không thể giải mã.

Bộ công trình ầm lên.

"Để đó cho Trạm Lư," Lục Tất Hành nửa đêm nhận được tin tức, vội vàng chạy tới, nhìn quét qua các mã lung tung, "Hẳn là mấy tin tức hỗn tạp lại, khả năng là thời không vặn vẹo tạo thành, cũng có khả năng là đội viễn chinh khi xuyên qua lỗ hổng thời gian bị tách ra."

"Đã nhận." Trạm Lư chỉ có hình thái tay máy trực tiếp chiếm dụng một vòng siêu máy tính của trung tâm chỉ huy, nhanh chóng đưa ra kết luận, "Dựa theo quy luật giải mã thông tin, hẳn là ba tin tức, cơ bản nội dung na ná, đều là báo cáo mình an toàn xuyên qua lỗ hổng thời gian, nhưng bị tách khỏi một số đồng đội, tin tức thứ ba trong đám mã lộn xộn tựa hồ còn có một số nội dung, đang giải mã, xin chờ một chút…"

Tín hiệu không ổn định phát ra một tiếng rít, kế đó đứt, Trạm Lư im lặng giây lát: "Giải mã xong – tiểu thư Bạc Hà báo cáo, phát hiện di chỉ xác tàu vũ trụ Tĩnh Uyên ở gần điểm hạ đất."

"Tĩnh Uyên" là tàu vũ trụ Lâm Tĩnh Hằng lái năm đó khi từ cứ điểm Bạch Ngân quay về Votaw, lúc đi qua gần Mân Côi Chi Tâm đã bị nổ.

Mà tàu vũ trụ phi võ trang cho dù bị bắt vòng qua vùng cấm, cũng sẽ không vào quá sâu.

Giọng nói bình tĩnh của Trạm Lư vang lên ở trung tâm chỉ huy: "Nếu có thể loại bỏ ảnh hưởng của lực hút không rõ, điều này khả năng có nghĩa là, vị trí nhóm tiểu thư Bạc Hà đang ở rất gần Thiên Hà Số 1."

Thiên Hà Số 6, nhà tù vũ trụ càng lúc càng tới gần điểm mục đích, tháp năng lượng nhân tạo tự động xoay quanh tiểu hành tinh từ lâu đã tiến vào trạng thái ngủ.

"Cháu biết, chú ý chu kỳ quay có thể không chỉ là chúng ta, còn có Tĩnh Xu nữa, đúng không?" Tiến sĩ Harden nói.

Lâm Tĩnh Hằng cầm bản vẽ thiết kế nhà tù vũ trụ này, vừa xem vừa đánh dấu, không buồn ngẩng đầu lên mà nói: "Tôi sợ nó không đến."

Trong mười bốn năm, Lâm Tĩnh Xu không dám tới gần hắn nửa bước, một mặt có lẽ là không biết đối mặt với hắn như thế nào, mặt khác, Lâm Tĩnh Hằng là một người có thể sống sót trong tình huống điểm nhảy vũ trụ phát nổ, làm ra chuyện gì khiến người ta không ngờ được cũng không lạ, lỡ như hắn "khôi phục ký ức", cho hắn một chút điểm mượn lực, là hắn có thể thuận đó trèo lên, nơi nhốt hắn phải hoàn toàn ngăn cách, không có khe hở.

"Nếu nó không đến, tôi gửi tín hiệu cho ai? Trông chờ tín hiệu ngẫu nhiên truyền đến dây anten của người qua đường tốt bụng nào, để người ta báo cảnh sát giúp tôi à?" Lâm Tĩnh Hằng cười khẩy một tiếng, "Con người tôi trước nay chẳng may mắn gì."

Tiến sĩ Harden ngập ngừng muốn nói.

Lâm Tĩnh Hằng thu nhỏ bản vẽ thiết kế về thiết bị đầu cuối cá nhân trên cổ tay: "Chỉ cần chương trình định giờ của ngài dùng tốt là được."

Hệ thống sinh thái hạch tâm của nhà tù vũ trụ, ở vùng núi cách căn cứ thí nghiệm hơn năm trăm cây số, nhân viên bảo trì cách mỗi mười ngày sẽ thông qua xe chạy ray đặc biệt đi lại giữa hai vùng tiến hành kiểm tu thường nhật.

Xe chạy ray lẳng lặng đậu trong sân ga, một cửa kiểm tu bên cạnh sân ga khẽ bị đẩy hé ra, Lâm Tĩnh Hằng thoáng nhìn ra bên ngoài, bóp nhẹ thiết bị chặn – tác phẩm tiến sĩ Harden tốn năm năm, ngụy trang thành một cái vòng đeo trên cổ hắn, thẩm mỹ khó hiểu, được cái công năng mạnh. Nó có thể quấy nhiễu camera và chip Nha Phiến năm giây trong phạm vi đường kính hai mươi mét, chip Nha Phiến có thể tăng ngũ cảm và thể năng của con người lên rất nhiều lần, "đời thứ ba" trở lên thậm chí có thể cảm nhận được tia hồng ngoại, Lâm Tĩnh Hằng cần một phương tiện có thể che giấu mình, năm giây với hắn là đủ rồi.

Camera bị mù tạm thời, Lâm Tĩnh Hằng lập tức chui qua cửa kiểm tu, nhanh nhẹn cạy cửa sau đi vào, chân trước hắn vừa mới vào, một nhóm công nhân bảo trì cũng lên xe, họ nói nói cười cười, giống như năm tháng tươi đẹp, đi qua phòng vệ sinh ở đuôi xe, vào bên trong xe chạy ray.

Lúc này, một kẻ phất tay với đồng bạn, quay đầu trở về phòng vệ sinh.

Phía sau cửa phòng vệ sinh, Lâm Tĩnh Hằng nín thở đứng đó, đồng hồ đếm ngược năm giây của thiết bị đầu cuối cá nhân trên cổ tay nhắc nhở về không, thiết bị chặn mất hiệu lực –

Trong nháy mắt công nhân bảo trì kia mở cửa đã nghe thấy tiếng tim đập không thuộc về mình, hắn sửng sốt, lấy làm lạ tìm kiếm bốn phía, kế đó đã nghe rõ, tiếng tim đập đến từ phía sau!

Công nhân bảo trì chưa quay đầu lại, sau gáy đã bị dán lên một thứ lạnh lẽo, hắn há miệng muốn kêu mà không phát ra tiếng, thân thể không khống chế được, sóng đặc thù xuyên qua da hắn đến chip, xảy ra cộng hưởng với chip sinh vật, quấy nhiễu dòng điện nhẹ, hắn như con ếch bị lột da, tứ chi hơi co giật, im lặng bị kéo tới góc tường.

Lâm Tĩnh Hằng rút súng laser trên hông hắn, gí vào gáy hắn, bóp cò ba lượt, khéo léo tránh đi chip, đốt xuyên cái cổ sau khi cấy thêm chip trở nên rắn chắc, kế đó lại lục ra một thanh đao Nano trên người công nhân sửa chữa, đâm vào cổ thi thể, trên da nhanh chóng xuất hiện một vết cháy trọi vuông vắn, chip sinh vật bê bết máu thịt rơi ra. Xác chết rắn chắc đột nhiên mềm đi, bị Lâm Tĩnh Hằng một tay xách vào buồng vệ sinh đóng chặt cửa.

Hắn dùng thiết bị đầu cuối cá nhân quét qua chip sinh vật kia – cấp hai, hẳn là tổ trưởng trong nhóm công nhân bảo trì này.

Lâm Tĩnh Hằng nghiêng đầu nhìn xác chết một cái, bỏ chip sinh vật vào thiết bị khử trùng đặc biệt, tiếp đó cởi quần áo của xác chết thay lên, thợ bảo trì vừa vặn có mũ, cúi đầu kéo vành mũ xuống là có thể che mặt.

Chip xử lý xong bị đẩy vào một ống tiêm, trong ống tiêm có một loại chất lỏng trong suốt như keo, nhanh chóng bao quanh chip, Lâm Tĩnh Hằng cầm ống tiêm trên tay áng chừng, ngay sau đó không chút do dự tiêm vào cơ thể mình.

"Chip Nha Phiến có tính gây nghiện mạnh, đặc biệt đối với những người có độ kết hợp người cơ rất cao, trừ phi cháu là chứng não rỗng, nếu không tuyệt đối đừng tùy tiện thử." Tiến sĩ Harden từng cảnh cáo hắn, "Nếu gặp phải tình huống khẩn cấp, ta cho cháu một ống thuốc chặn – đây là sản phẩm thí nghiệm, có thể quấy nhiễu ảnh hưởng của chip đối với cháu, tương đương với biến cháu thành 'chứng não rỗng' nhân tạo trong khoảng thời gian ngắn, nhưng với mức độ thay thế của cháu, tối đa chín mươi phút sau sẽ hấp thu và thay thế sạch thuốc chặn, cháu nhất định phải nhớ lấy nó ra trước đó."

Lộ trình của xe chạy bằng ray khoảng bốn mươi phút, còn lại không đầy một tiếng, vậy là đủ rồi.

Lâm Tĩnh Hằng quay người khóa cửa buồng vệ sinh, đi về thùng xe, tìm một góc ngồi xuống, kéo mũ che mặt.

Cho dù có thuốc chặn, hắn cũng có thể cảm nhận được sức mạnh cơ hồ không cách nào khống chế, ngũ cảm được tăng cường, tiếng tim những người xung quanh đập cơ hồ hơi ồn, trong chớp mắt Lâm Tĩnh Hằng có ảo giác, cảm thấy khoảnh khắc tiêm chip vào, hắn như một bệnh nhân bại liệt đi đứng không được đột nhiên khỏi hẳn vậy.

Một thợ bảo trì khác đi tới hắn, Lâm Tĩnh Hằng nghe tiếng đối phương tới gần, không ngẩng đầu lên, thầm nghĩ: "Cút ngay!"

Áp chế của chip Nha Phiến đời thứ hai đối với chip đời thứ nhất khiến đối phương sau khi cảm thấy được sự bài xích của hắn không dám nói một câu sợ hãi tránh đi, xung quanh Lâm Tĩnh Hằng hình thành một vành đai chân không.

Lâm Tĩnh Hằng xòe lòng bàn tay, bóp hờ, song trên thiết bị đầu cuối cá nhân lại biểu hiện cái bóp nhẹ này sức nắm đã đạt tới hơn bốn trăm kí.

Cảm giác sức mạnh và cảm giác khống chế khác thường như một liều ma túy tinh thần, vốn nên làm người ta phấn chấn mê say, song có lẽ là thuốc chặn sinh ra tác dụng, trong lòng Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên trỗi lên sự nôn nóng và bất an rất nhẹ.

Hắn nhớ tới Lục Tất Hành từng hai lần tiêm chip tương tự cho mình… Khi đó, cậu cảm nhận được chính là thế này?

Chip sinh vật Lục Tất Hành từng tiêm đã bị tiêu hủy, nhưng sau đó Quân Đoàn Tự Do năm lần bảy lượt ý đồ lẻn vào Thiên Hà Số 8, cũng mang đến một số chip sinh vật mới, hắn nhất thời không nghĩ ra số chip ấy có phải đều đã tiêu hủy sạch sẽ hay không.

Lâm Tĩnh Hằng nắm chặt lòng bàn tay, nghĩ thầm: Chỉ mong lão mèo Ba Tư kia còn có thể hữu dụng một

chút.

Nhân viên phụ trách bảo trì thiết bị trên tinh cầu này địa vị rất thấp, phần lớn là "Nha Phiến" đời đầu, Lâm Tĩnh Hằng lẻn vào hết sức thuận lợi, nhanh chóng tìm được hệ thống sinh thái hạch tâm của tinh cầu – khí hậu, độ ẩm và lực hút.

Lâm Tĩnh Hằng đặt mấy gói nhỏ màu đen ở các vị trí khác nhau của thiết bị xử lý trung tâm khống chế lực hút, cuối cùng nhìn thoáng qua thiết bị đầu cuối cá nhân, tiểu hành tinh vẫn đang không ngừng tới gần hành tinh, cảnh báo bão hạt đã đến, hắn hơi nhếch môi, im ắng rời khỏi như khi đến.

Ba mươi phút sau, cường độ bão hạt trên tiểu hành tinh đạt tới giá trị cao nhất, lồng che chắn vững như thành đồng bị quấy nhiễu, cùng lúc đó, trung tâm hệ thống sinh thái hạch tâm đột nhiên phát ra tiếng nổ long trời lở đất liên tiếp, khống chế lực hút đột nhiên mất đi hiệu lực, lực hút mặt đất lập tức giảm còn một phần mười ban đầu, người trên tinh cầu căn bản không khống chế được bước chân mình, trượt giữa không trung bằng các tư thái, mà trí mạng nhất là, lực hút mức độ này không cách nào duy trì tầng khí quyển nhân tạo!

Hệ thống sinh thái của tiểu hành tinh sắp sụp đổ, tiếng cảnh báo vờn quanh, hệ thống sinh thái điên cuồng gửi đi tín hiệu cầu cứu, vừa vặn xuyên qua lồng che chắn bị hỏng, bị bão hằng tinh tăng thêm, cuốn ra ngoài vũ trụ.

Tín hiệu cầu cứu đặc biệt khi hệ thống sinh thái tinh cầu hoặc căn cứ sụp đổ gửi đi, sẽ bị thiên hà gần nhất bắt được, nếu họ còn có tổ chức tương tự chính phủ, nhất định sẽ phái người đến kiểm tra.

Mà cùng lúc đó, cách tiểu hành tinh mười sáu ngày, một cơ giáp vẫn đi bên cạnh tiểu hành tinh này cũng bị tín hiệu cầu cứu như long trời lở đất kinh động.

"Lập tức báo cáo chủ nhân, hệ thống sinh thái của hành tinh 'Bảo Hạp' trục trặc nghiêm trọng, tầng khí quyển nhân tạo có nguy cơ bong ra…"

129. Quyển 5 - Chương 129

Tiến sĩ Harden bị nhét vào một khoang sinh thái. Mọi người đều phải lĩnh quần áo du hành vũ trụ ngay gần đó, sau khi lực hút bị phá hoại, tầng khí quyển bắt đầu tan rã, thiếu oxy trí mạng và sức chịu nén thay đổi sẽ nối gót tới, nhưng trong "nhà tù vũ trụ" ngăn cách với đời này, không thể chuẩn bị nhiều trang phục du hành vũ trụ, có một phần nhất định sẽ phải chết.

Trang phục du hành vũ trụ và khoang sinh thái trước hết thỏa mãn người mang chip cao cấp khác, một vị "đời thứ tư" duy nhất và các "đời thứ ba" chiếm trước khoang sinh thái trong tòa nhà thí nghiệm – khoang sinh thái có thể cho người ta trôi mấy năm không chết trong hoàn cảnh vũ trụ, thậm chí có thể ngăn cản sóng hạt và tấn công cường độ nhất định – mà đám "đời thứ hai" thì có quyền ưu tiên lĩnh trang phục du hành vũ trụ, trang phục du hành vũ trụ có thể cung cấp bảo vệ khoảng bốn mươi tám tiếng, nếu may mắn gặp cứu viện, có lẽ cũng có cơ hội sống sót.

Đám "đời thứ nhất" còn lại, một bộ phận bị bắt đi khắp nơi tìm Lâm Tĩnh Hằng mất tích một cách thần bí, một bộ phận khác bị phái đi tổ chức sửa khẩn cấp vô ích. Nếu một ai trong số họ có thể hoàn thành nhiệm vụ, chứng minh mình là người "hữu dụng", mà trang phục du hành vũ trụ bị đám "đời thứ hai" chia nhau xong vừa vặn còn thừa, may ra họ có thể được một ghế "sống sót".

Đám đời thứ nhất vô cùng sợ hãi, loạng choạng di chuyển một cách khó khăn trong hoàn cảnh lực hút đang thay đổi, họ vừa chạy vừa suy sụp gào khóc, nhưng bản năng cầu sinh cũng không thể phản kháng áp chế cấp bậc của chip sinh vật, bất kể trong lòng sợ hãi và oán hận như thế nào, họ đều chỉ có thể làm việc theo mệnh lệnh.

Tiến sĩ Harden nằm trong khoang sinh thái, nghe thấy thông tin liên lạc trong hành tinh bị sóng hạt quấy nhiễu kêu inh ỏi, tiếng người mơ hồ không ngừng vang lên ở trong đó.

"Còn chưa có tin tức… Lâm tướng quân.. tít… camera không thể…"

Khoang sinh thái phát ra âm thanh máy móc: "Cảnh báo, môi trường bên ngoài đang xảy ra thay đổi mạnh, sức chịu nén liên tục giảm xuống -"

"Tra cái cuối cùng quay được hắn… tít… còn không tìm thấy thì sẽ không kịp!"

Tiến sĩ Harden hít sâu một hơi oxy quý giá, nhắm mắt lại.

Ông nghĩ Lâm Tĩnh Hằng người này, chỉ sợ là trời sinh có lưỡi dao sắc, trời sinh bén nhọn vô song, bị bên ngoài mài vô số lần, hắn trước sau vẫn dùng bên có lưỡi đối mặt với hết thảy, bởi vì tập mãi thành thói quen, nên không hề cảm thấy những thứ bên ngoài gây cho hắn là tổn thương, mài và phản kháng cơ hồ thành nhịp điệu của sinh mạng hắn.

Mài một lần, hắn sẽ sắc bén hơn một tầng.

Nếu có một ngày bị gãy, đó nhất định sẽ là một bi kịch lớn.

Đột nhiên, mặt đất lắc lư, tín hiệu truyền tin trong khoang sinh thái nháy mắt đứt hết, ngay sau đó, tạp âm kỳ lạ truyền đến, một kênh truyền tin không cần mật khẩu bao phủ mặt đất.

Ở cách mười sáu ngày hành trình, cơ giáp vẫn theo dõi nhà tù vũ trụ này từ xa sau khi báo cáo Lâm Tĩnh Xu, không kịp chờ đợi đồng đội, thực hiện cú nhảy vũ trụ sau đó đi thẳng đến bên ngoài tiểu hành tinh, gặp tầng khí quyển tan rã buộc phải đáp khẩn cấp, lần này âm thanh trong kênh truyền tin đã rõ ràng hơn: "Người phụ trách đội vệ binh, hãy lập tức bảo đảm mục tiêu an toàn, chuẩn bị lên cơ giáp cứu viện!"

"Báo cáo, tiến sĩ Harden đã vào khoang sinh thái, Lâm tướng quân không biết tung tích!"

Trong cơ giáp cứu viện truyền đến tiếng nói lạnh lùng của người lái: "Áp khí đã đến gần trị số tới hạn, nếu không thể xác nhận Lâm tướng quân an toàn, thứ lỗi cho ta không cách nào thúc đẩy công tác cứu viện bước tiếp theo."

"Báo cáo, người mang chip đời thứ nhất bắt đầu chết -"

Những người mang chip đời đầu phơi trần trong hoàn cảnh nguy hiểm, bị bắt "sửa gấp" và "tìm người" đã không còn sức để khóc, có người cố gắng bước đi, đột nhiên quỵ xuống đất, sau đó nhẹ tênh trượt trên mặt đất ra mấy mét, co giật vài cái rồi bất động.

Theo tầng khí quyển tan rã tăng lên, đánh dấu chip đời đầu dần dần tối đi, họ chết đi trong nỗi tuyệt vọng không thể phản kháng, không biết chớp mắt khi phổi nổ, họ có hối hận vì đã ham sự hưởng thụ và sức mạnh hiếm có trong buổi loạn lạc này, chấp nhận gông xiềng của Quân Đoàn Tự Do hay không.

Những thứ từng bảo vệ con người, rồi có một ngày sẽ quay đầu lại xé nát cổ họng con người.

"Lũ ăn hại này… Bảo tất cả đời thứ hai không được tập hợp, cùng đi tìm người!"

Người trong cơ giáp cứu viện nói: "Đưa tiến sĩ Harden cho ta, ta sẽ lập tức báo cáo tình hình liên quan lên chủ nhân."

Hai người mặc trang phục du hành vũ trụ chắc là nhân viên y tế xông vào, nối khoang sinh thái của tiến sĩ Harden lên một quỹ đạo tạm thời, một kẻ gõ hai cái bên ngoài khoang sinh thái: "Tiến sĩ yên tâm, chúng tôi sẽ chăm sóc ngài."

Kế tiếp tiến sĩ Harden cảm thấy khoang sinh thái của mình động nhẹ, sau đó bắt đầu tự động theo quỹ đạo trượt ra bên ngoài, tốc độ càng lúc càng nhanh, cửa sau phòng thí nghiệm mở ra cho ông, hai nhân viên y tế ở ngoài khoang sinh thái, một trái một phải nắm khoang sinh thái, hộ tống ông, quỹ đạo không ngừng tự mình vươn dài trên mặt đất, nối thẳng lên lưới vớt của cơ giáp cứu viện.

Người trên cơ giáp cứu viện lo lắng hỏi: "Tiến sĩ Harden, Lâm tướng quân rốt cuộc đã đi đâu?"

Tiến sĩ Harden thật sự không biết, thấy bên ngoài loạn như thế cũng rất không yên tâm.

Ông mất mười bốn năm, cuối cùng không thể có được sự tín nhiệm của Lâm Tĩnh Hằng, ông thậm chí hoài nghi trên người Lâm Tĩnh Hằng căn bản không phát dục ra công năng "tín nhiệm" này, Lâm Tĩnh Hằng ngoài mặt vẫn cùng ông mật mưu trốn đi, vẻ mặt hòa nhã, thậm chí khá quan tâm đến ông, kỳ thực chỉ đòi đồ từ ông, các tin tức và kế hoạch dư thừa không chịu tiết lộ mảy may.

Harden: "Ta…"

Đúng lúc này, một đội cơ giáp đột nhiên tới gần tiểu hành tinh, ngay sau đó, một thông tin liên lạc kết nối vào bất chấp quấy nhiễu của sóng hạt, người tới nói bằng giọng hết sức giải quyết việc chung: "Chúng tôi là đội tuần tra tự trị của Thiên Hà Số 6, vừa rồi nhận được cảnh báo khẩn cấp, xin hỏi trên tiểu hành tinh có xuất hiện tình hình lực hút nhân tạo báo động hay không? Bởi vì chúng tôi phát hiện tiểu hành tinh này chưa đăng kí, nếu phải, người trên hành tinh hãy đưa ra thân phận cư dân hợp pháp, chúng tôi sẽ…"

Nguy rồi – cơ giáp cứu viện của Quân Đoàn Tự Do căng thẳng trong lòng.

Bởi vì có sự quấy nhiễu của bão hằng tinh, hắn không thể chặn tín hiệu một cách hữu hiệu, vốn ôm hi vọng may mắn, không ngờ lại thật sự bị người ta bắt được, "nhà tù vũ trụ" bí mật này lộ ra trước mắt người bên ngoài, nếu Lâm Tĩnh Xu biết được, nhất định sẽ lăng trì hắn!

Lâm Tĩnh Xu đã cho hắn hai mệnh lệnh tối cao: thứ nhất, bất luận thế nào cũng phải bảo đảm Lâm Tĩnh Hằng an toàn; thứ hai, bất luận thế nào cũng không thể để Lâm Tĩnh Hằng tiếp xúc với bên ngoài.

Nếu hai việc này định trước là không thể cùng làm được, như vậy lúc cần thiết, việc sau làm đầu.

Nói cách khác, cho dù Lâm Tĩnh Hằng chết trên tiểu hành tinh này, cũng không thể để hắn bị bất cứ ai phát hiện.

Cơ giáp cứu viện của hải tặc Quân Đoàn Tự Do này liếc thấy trên kênh truyền tin của mình biểu hiện một loạt điểm sáng nhỏ đang tới gần – đó là viện quân của hắn!

Cơ giáp cứu viện cắn răng, trực tiếp bắn ra một phát đạn đạo, xuyên qua đội tuần tra đến xem xét tình hình, thân của cơ giáp dẫn đầu đội tuần tra bị đụng trúng, cơ giáp lơ lửng ngoài tầng khí quyển dưới lực hút của tiểu hành tinh khoảnh khắc rơi xuống, ma sát với tầng khí quyển vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan sạch sẽ tóe tia lửa dữ dội, như một ngôi sao băng kéo cái đuôi đâm thẳng xuống mặt đất, đập đứt đường ray của xe.

Xe chạy ray mới quay về đậu vững không có ai để ý, rơi xuống theo hướng gãy.

"Tiểu hành tinh này là một hang ổ hải tặc!"

"Cầu viện trú quân Thiên Hà Số 6!"

"Cảnh báo năng lượng, có một hạm đội hải tặc đang áp sát chúng ta…"

Một phát đạn đạo xuyên qua tầng khí quyển của tiểu hành tinh, bắn thẳng đến đội tuần tra. Đội tuần tra dĩ nhiên không cam yếu thế, vừa cầu viện trú quân địa phương Thiên Hà Số 6 vừa phát động phản kích.

Hai nhóm người bị tín hiệu của tiểu hành tinh lực hút sụp đổ phát ra dẫn đến cứ thế đánh nhau ngay tại

chỗ.

Khoang sinh thái của tiến sĩ Harden bỗng chấn động, lao đầu lên lưới vớt của cơ giáp, cơ giáp cứu viện lúc này đã chẳng màng chờ người hắn cứu, cuốn lưới vớt kéo khoang sinh thái vừa vớt trực tiếp lên trời gia nhập cuộc chiến.

Lưới vớt cuốn khoang sinh thái và hai nhân viên y tế không biết sống chết, suýt nữa bị hất vào lửa đạn kịch liệt, như mấy con kiến nhỏ xuyên qua rừng rậm cháy hừng hực, điên cuồng chạy trốn trong khe hở, muốn tìm kiếm một con đường sống.

"Uỳnh" một tiếng, khoang sinh thái rung mạnh, tiến sĩ Harden suýt nữa ngạt thở, cảm giác khoang sinh thái như đã bị nổ tan tành, kích thích quá mạnh, ông ngất đi chốc lát, hoài nghi mình đã chết rồi.

Song ngay sau đó, nắp khoang sinh thái lại bị mở ra, tiến sĩ Harden choàng mở mắt, phát hiện mình đã bị cuốn vào cơ giáp cứu viện, đuôi khoang sinh thái bị nổ tung, dịch dinh dưỡng bắt đầu chảy ra, may là thời gian rất ngắn, thế mà ông còn chưa chết.

Hai nhân viên y tế vừa nãy hộ tống khoang sinh thái cũng bị cuốn hết lên, một người co ro bên cạnh không nhúc nhích, chắc đã ngất xỉu, một kẻ khác đẩy nắp khoang sinh thái ra trên người toàn là vết máu – mảnh vỡ từ phần đuôi khoang sinh thái bị nổ xuyên qua trang phục du hành vũ trụ và bụng hắn.

Tiến sĩ Harden kinh hãi: "Cậu…"

Người toàn thân đẫm máu kia cách trang phục du hành vũ trụ ra hiệu cho ông bình tĩnh, trong lòng tiến sĩ Harden đột nhiên trỗi lên cảm giác kỳ lạ, ông cố gắng nhìn khuôn mặt bị mặt nạ dưỡng khí che mất của hắn.

Liền sau đó, cánh cửa máy móc bên cạnh mở ra, một đội hải tặc Quân Đoàn Tự Do trên cơ giáp lao vào kiểm tra xem họ chết chưa. Một loạt khoang y tế theo sát đằng sau, tiến sĩ Harden bị họ ba chân bốn cẳng lôi khỏi khoang sinh thái, quay đầu nhìn người toàn thân đẫm máu kia, nhưng chỉ nhìn thấy ánh sáng trắng bùng lên.

Mọi người đều suýt nữa mù trong ánh sáng màu trắng, có người gào lên: "Chúng ta bị đạn đạo bắn trúng rồi!"

"Đi mau!"

"Từ từ, cơ giáp không báo động…"

Ánh sáng trắng nhanh chóng tản ra, bọn hải tặc suýt nữa bị bỏng võng mạc bò dậy, khó khăn khôi phục thị lực, ngơ ngác nhìn nhau – mãi đến một phút sau họ mới phát hiện, "nhân viên y tế" toàn thân đẫm máu vừa rồi đã mất tích!

Hải tặc ở gần hắn nhất ý thức được điều gì, cúi đầu nhìn cổ tay mình, ngay sau đó, hắn ta thét lên muốn đứt ruột đứt gan – tay đeo thiết bị đầu cuối cá nhân đã bị cắt tận gốc từ chỗ cổ tay, không biết tung tích!

Tiến sĩ Harden trợn mắt khó tin nổi.

"Nhân viên y tế" thần bí ấy – Lâm Tĩnh Hằng, đầu ngón tay kẹp một thiết bị giải mã be bé, cấp tốc mở khóa thiết bị đầu cuối cá nhân đầm đìa máu trên cái tay kia, lợi dụng thông tin thân phận của hải tặc xúi quẩy nọ, xuyên thẳng một mạch không bị cản trở trong cơ giáp, xông thẳng vào khu khống chế trung tâm, đụng phải một thủ vệ hải tặc đằng trước.

Thủ vệ kinh ngạc trợn mắt nhìn máu đầy người hắn, tiến lên ngăn cản: "Từ từ, anh… này!"

Hắn còn chưa dứt lời, người đầm đìa máu kia giống như thể lực cầm cự hết nổi, lảo đảo ngã lên người hắn, thủ vệ vô thức đỡ lấy đối phương, nghe thấy hắn ta nói một câu không rõ.

"Anh nói cái gì?" Thủ vệ nghiêng đầu ghé tai lại, liền lập tức, sau gáy hắn bị một thứ lạnh băng dán sát vào, sóng đặc biệt quấy nhiễu chip sinh vật trực tiếp đâm xuyên da hắn, thủ vệ không thể nói năng gì, co giật quỵ xuống.

Lâm Tĩnh Hằng nhanh nhẹn kéo hắn ta qua một bên, giở lại mánh cũ, mau chóng cởi trang phục du hành vũ trụ đẫm máu, thay áo ngoài của thủ vệ, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống thái dương và mũi, song đau đớn rõ rệt và mùi máu tanh ngược lại khiến hắn hưng phấn.

Hắn như mãnh thú bị nhốt trong cái cũi tối tăm ngột ngạt, một khi đập nát cũi, dẫu tan xương nát thịt cũng phải ra.

Lâm Tĩnh Hằng xé quần áo, chẳng thèm nhìn một cái mà bịt vết thương đang chảy máu không ngừng, kéo áo khoác lại, sụp thấp vành nón xuống, tạm thời che đi mùi máu tươi, một lần nữa mở thiết bị chặn đeo trên cổ.

Năm giây chặn cảm quan của người chip xung quanh.

Trong khu khống chế trung tâm, đám người lái và người lái dự phòng tập trung toàn bộ tinh thần, đánh nhau túi bụi với đội tuần tra của Thiên Hà Số 6.

Năm –

Lâm Tĩnh Hằng điềm nhiên như không đi qua giữa bọn họ, bước chân nhanh mà vững trà trộn vào khu khống chế trung tâm cơ giáp, thậm chí gật đầu chào một hải tặc đi ngang qua.

Bốn –

Hắn nhìn lướt qua một vòng, cách mười bốn năm, cảm nhận được sức khống chế khiến người ta run rẩy của mạng tinh thần cơ giáp.

Ba –

Lâm Tĩnh Hằng tới gần mạng tinh thần, hạ giọng nói với một hải tặc đang nghi hoặc nhìn về phía hắn: "Khẩn cấp."

Hai –

"Cái…" Hải tặc kia chắc là một người lái dự phòng, túm cánh tay hắn.

Một –

Lâm Tĩnh Hằng cười khẽ một tiếng, đầu ngón tay bắn ra một thứ cỡ bằng đồng tiền xu, chính là vũ khí bí mật tiến sĩ Harden trang bị cho hắn, thiết bị phóng ra sóng quấy nhiễu chip.

Không!

Mùi máu tươi đối với người chip là quá nồng nặc bùng ra trong khu khống chế trung tâm, mọi người đều nhìn qua, thiết bị phóng ra sóng quấy nhiễu chip sinh ra phản ứng kỳ lạ với mạng tinh thần cơ giáp, người lái và người lái dự phòng cùng một thời gian cảm thấy tê liệt rất nhẹ, chỉ một chớp mắt như vậy, Lâm Tĩnh Hằng đã cưỡng thế kết nối vào cổng người cơ của mạng tinh thần.

Có lẽ người lái cơ giáp bị sóng quấy nhiễu không tưởng tượng nổi, "chiến sĩ siêu cấp" có chip như mình vậy mà lại bị cướp mạng tinh thần trong chớp mắt, nhất thời ngay cả phản kích hữu hiệu cũng chưa kịp tổ chức, trực tiếp mất đi ý thức.

Lâm Tĩnh Hằng lập tức tắt thiết bị cân bằng phỏng trọng lực trong cơ giáp, tăng tốc cơ giáp, ngoại trừ chính hắn, hất hết hải tặc không hề chuẩn bị ra ngoài. Ngay sau đó, hắn lợi dụng thiết bị của chính cơ giáp phóng hết cỡ sóng quấy nhiễu, trên cả cơ giáp, đám người chip co quắp như điện giật.

Tiến sĩ Harden trơ mắt nhìn bọn hải tặc như một đám bệnh nhân bán thân bất toại, dùng hết tứ chi cố gắng chạy ra ngoài, không ai buồn để ý ông già này nữa, họ vừa chạy qua cánh cửa máy kia, cửa đột nhiên rơi xuống đóng lại, tiếp đó tiếng Lâm Tĩnh Hằng vang lên trong loa của cơ giáp: "Chào tiến sĩ, nếu ông không bị thương, hãy nghỉ ngơi giây lát trong khoang sinh thái hoặc khoang y tế trước, chúng ta chuẩn bị nhảy khẩn cấp."

Tiến sĩ Harden vội hỏi: "Tĩnh Hằng, cháu trà trộn vào bằng cách nào? Có phải cháu đã tự tiêm…"

Ông chưa dứt lời, một khoang y tế đã tự mình trượt qua, bắt ông lão lại, nhét vào trong.

Cơ giáp này thời điểm cuộc chiến đấu trên không trung đang quyết liệt, đột nhiên chặn thông tin của "chiến hữu" xung quanh, thần không biết quỷ không hay thoát ly vòng chiến, trước khi mọi người kịp phản ứng đã khởi động nhảy khẩn cấp, đội tuần tra Thiên Hà Số 6 và chiến đội hải tặc Quân Đoàn Tự Do đang mải đánh nhau, chẳng ai kịp ngăn cản!

Không biết qua bao lâu, cơ giáp không ngừng xóc nảy trong điểm nhảy vũ trụ mới ổn định lại, tiến sĩ Harden dùng hết toàn lực đẩy nắp khoang y tế ra, cánh cửa máy vừa đóng đã mở một lần nữa, ông luống cuống tay chân khống chế khoang y tế trượt vào, thấy xác nằm ngổn ngang – hải tặc trong cả cơ giáp bị các loại cửa đột nhiên hạ xuống khóa chặt nhốt riêng, hưởng thụ bữa tiệc khí độc.

Lâm Tĩnh Hằng ngồi dựa lên một chiếc ghế cao, phanh áo, một khoang y tế đã tạo ra màng vô khuẩn phạm vi nhỏ xung quanh hắn, tay máy đang xử lý vết thương dữ tợn trên bụng.

Lâm Tĩnh Hằng tiện tay lau mồ hôi lạnh trên thái dương, cười nói với tiến sĩ Harden: "Tự do vạn tuế, tiến sĩ ạ."

Tiến sĩ Harden không nói thành lời.

Sự thật chứng minh, sách lược của Lâm Tĩnh Xu không sai, chỉ cần cho hắn một khe hở, là hắn có thể san bằng cả nhà tù vũ trụ.

"Ông nói Bạch Ngân Thập Vệ còn nhớ mật khẩu mười sáu năm trước tôi dùng liên lạc với bọn họ không?" Lâm Tĩnh Hằng xem kho số liệu của máy tính trung tâm trên cơ giáp, "Ừm… Mấy năm nay, họ và Quân Đoàn Tự Do đánh nhau đúng là rất tưng bừng, may nhờ đám hải tặc này cung cấp cho tôi tọa độ đại khái của họ."

Tiến sĩ Harden: "Cháu muốn…"

"Một lần nữa triệu hoán Bạch Ngân Thập Vệ."

Lâm Tĩnh Hằng gửi mệnh lệnh viễn trình, trong tích tắc, mạng bước nhảy vũ trụ dập dờn sâu trong vũ trụ truyền đi một giọng nói có thể khiến trời long đất cũng lở, trải ra mỗi một xó xỉnh – Đến Mân Côi Chi Tâm của Thiên Hà Số 1.

"Ông nói họ có sợ không?"

Tiến sĩ Harden nhìn hắn, môi run run không ngừng được: "Cháu… thuốc chặn chỉ có chín mươi phút, cháu…"

Lâm Tĩnh Hằng nhướng mày: "Hửm? Chip à, không sao, chắc ông phải có kỹ thuật nâng cấp chip nhỉ, tiến sĩ, nâng lên cấp cao nhất cho tôi, về sau gặp phải người của Quân Đoàn Tự Do, đánh nhất định sẽ rất tiện."

Tiến sĩ Harden đột nhiên thay đổi sắc mặt, ông không bị què, chỉ là tuổi cao cơ thể không khỏe, chân không có sức, mới luôn dùng xe lăn thay đi bộ, lúc này nóng lòng sốt ruột lại giãy giụa bò ra khoang y tế: "Lâm Tĩnh Hằng! Cháu có biết chip sinh vật là khái niệm gì không, làm sao cháu dám…"

Lâm Tĩnh Hằng ngẩng đầu lên, cắt ngang ông: "Tiến sĩ, ông chưa nói thật nhỉ?"

Tiến sĩ Harden sững sờ nhìn hắn.

130. Quyển 5 - Chương 130

"Tôi từng bất ngờ thu được một bản ghi âm lời để lại, là Laura sau cùng gửi cho Hiệp hội chống Utopia," Lâm Tĩnh Hằng chuyển tiểu cơ giáp sang chế độ lái tự động – trong cơ giáp của Quân Đoàn Tự Do có bản đồ tuyến đường vũ trụ đầy đủ, bọn hải tặc trường kỳ chạy bên rìa tăm tối biết những nơi nào có thể tránh tai mắt người khác, "Bà ấy nói tội danh của ông năm đó là 'phản nhân loại, cấu kết hải tặc vực ngoại, thực nghiệm cơ thể người', do ông mà Vườn Địa Đàng từ tự nguyện gia nhập biến thành cưỡng chế đăng ký, từ đây loại trừ khái niệm 'mất tích' trong xã hội loài người, tiến sĩ, những tội danh này của ông, tất cả đều là quản ủy hội Vườn Địa Đàng vu khống sao?"

Tiến sĩ Harden khi nghe thấy "ghi âm lời để lại", biểu cảm trên mặt liền cứng đờ.

"Ông nói với tôi, là học trò của ông bắt tay với đám điên Hiệp hội chống Utopia vực ngoại, ông không liên quan gì đến họ, nhưng tin tức tôi có được không phải là như vậy," Lâm Tĩnh Hằng lại nói, "Trong hang ổ Hiệp hội chống Utopia còn có một tài liệu cơ mật, ghi lại một phần nguồn gốc tài chính của tổ chức, tiến sĩ Harden, tôi đã nhìn thấy tên ông trên đó, đừng nói là trên vụ việc này, Hiệp hội chống Utopia và quản ủy hội Vườn Địa Đàng cùng nhau hãm hại ông nhé?"

Tiến sĩ Harden khàn khàn nói: "Cháu từ lâu đã có được tư liệu nội bộ của Hiệp hội chống Utopia, cho nên… khi cháu lần đầu tiên mở mắt ra trên tiểu hành tinh, đã biết ta có điều giữ lại."

Lâm Tĩnh Hằng nở nụ cười với ông ta, khóe mắt còn dính vết máu chưa lau sạch.

Mười bốn năm qua hắn chưa từng tiết lộ mảy may, chỉ đơn thuần bày ra dáng vẻ bởi vì bị thương quá nhiều mà cực kỳ đề phòng bên ngoài, cùng tiến sĩ Harden lợi dụng lẫn nhau, phần lớn thời gian không dễ sống chung, tính cách hết sức đáng ghét, nhưng thỉnh thoảng cũng lộ ra một chút ôn hòa, khiến người ta có ảo giác, giống như sống nương tựa lẫn nhau trong bước đường cùng đang từng chút một mài đi xác ngoài lạnh băng của hắn.

Thì ra lại là đóng kịch.

Tiến sĩ Harden choàng tỉnh ngộ, khi Lâm Tĩnh Xu hốt hoảng phong tỏa nhà tù vũ trụ, trốn khỏi tiểu hành tinh, ông tự mình đi gặp Lâm Tĩnh Hằng vừa tỉnh lại, Lâm Tĩnh Hằng lúc ấy vì một câu thử của ông mà thay đổi sắc mặt, và lập tức nổ dung dịch dẫn điện bên cạnh, hiện giờ xem ra, đó cũng là cố ý.

Hắn đang cố ý tăng thêm cho tiến sĩ Harden ấn tượng "mình là con thú bị nhốt", vô hình trung xóa đi sự cảnh giác của Harden.

Hiện giờ trên cả cơ giáp chỉ còn lại hai sinh vật còn sống là họ, Lâm Tĩnh Hằng nắm trong tay mạng tinh thần, rốt cuộc không sợ hãi gì, vì thế hắn chậm rãi hạ ánh mắt xuống, ung dung đường cùng lộ mặt với tiến sĩ Harden: "Đúng – cho nên tiến sĩ à, bây giờ ông hãy nói cho tôi biết, tại sao sau khi giả chết trốn đi, ông không liên lạc với Hiệp hội chống Utopia nữa, mà làm lại từ đầu?"

Tiến sĩ Harden thấp giọng nói: "Nếu cháu không hài lòng với câu trả lời của ta thì sẽ thế nào?"

"Chẳng thế nào hết, đừng căng thẳng, tiến sĩ ạ," Lâm Tĩnh Hằng dùng ngữ khí "kiểu Votaw" hai người đều đã lâu không nghe, nói vô cùng thoải mái, "Trải qua hai tổ chức lớn Hiệp hội chống Utopia và Quân Đoàn Tự Do, nắm giữ kỹ thuật hạch tâm của chip Nha Phiến, tôi tin ngài là hết sức quý giá, quá quý giá, cho nên phải 'bảo quản thích đáng'."

"Lâm thượng tướng." Tiến sĩ Harden thở dài một hơi, có cảm giác bản thân ông một học giả xuất thân Bạch Tháp cũng không dám gọi hắn là "Tĩnh Hằng" nữa, là nhân viên nghiên cứu khoa học cao cấp, luôn dễ cảm thấy mình thông minh, người khác đều ngu muội, cảm thấy người khác trong cuộc u mê, mình nhìn thấu triệt hơn ai khác… Lại quên những "võ phu" này mới là người từng hoạt động ở trung tâm gió lốc chính trị Votaw, Lâm Tĩnh Hằng là như thế, Woolf cũng là như thế – ngay cả Lục Tín cũng chưa hẳn ngây thơ đến đâu, chỉ là con người ấy giữ vững quá nhiều thứ, thỉnh thoảng lo cái này mất cái khác mà thôi.

"Cháu để khoang y tế lấy chip ra trước đã," Tiến sĩ Harden héo rút thành một cục rất già nua, rất mệt mỏi, ông trầm giọng nói, "Chip Nha Phiến vô cùng nguy hiểm, nó sẽ thay đổi kết cấu sinh lý của cháu trên mức độ nhất định không thể cứu vãn, cháu thật sự muốn làm một kẻ nghiện chip sinh vật ư?"

Lâm Tĩnh Hằng không chút rung rinh chống đầu nhìn ông: "Tôi cho rằng tiến sĩ ngài ban đầu nghiên cứu chip sinh vật, mục đích không phải để người ta nghiện, mà là 'nhân loại tiến hóa'."

Tiến sĩ Harden giật mình: "Làm sao cháu biết?"

"Tôi ở Thiên Hà Số 8 rất lâu, từng tìm hiểu lịch sử của 'kế hoạch Nữ Oa', tiếp xúc từ cự ly gần với virus Cầu Vồng biến chủng, bên cạnh cũng có chuyên gia đáng tin cậy," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Thế nào, không đúng à?"

Tiến sĩ Harden mím chặt môi.

"Nghe nói virus Cầu Vồng có thể làm tế bào thoái hóa, có thể kích hoạt tiềm lực của gien, bởi vậy nếu có thể thông qua phương thức nào đó, lợi dụng một số đặc tính của virus Cầu Vồng, cải tạo cơ thể người thành một nền có thể 'tiến hóa', lại thông qua chip sinh vật dẫn dắt, nhân loại tương lai sẽ có tiềm lực vô cùng lớn, có vô số phương hướng tiến hóa," Vết thương trên hông Lâm Tĩnh Hằng khâu xong, hắn hất tay máy của khoang y tế ra, không cho nó bôi thuốc trừ sẹo dính nhớp trên người mình, cài khuy, khá là nghiền ngẫm mà nói, " 'Kế hoạch Nữ Oa' của Thiên Hà Số 8 thành công ghép ra một điểu nhân, tôi đã thấy hắn, tiến sĩ Harden, với trình độ của người phụ trách Bạch Tháp nhiệm kỳ đầu, ông không thể còn không bằng

đám gà mờ Thiên Hà Số 8 và vực ngoại chứ?"

Tiến sĩ Harden nói khô khốc: "Đó chỉ là… chỉ là một lý luận, virus Cầu Vồng hoàn toàn cải tạo cơ thể người không thể thực hiện, chúng tôi không nuôi ra được nền tiến hóa lý tưởng, chip sinh vật càng…"

"Cơ sở lý luận." Lâm Tĩnh Hằng cắt ngang, ánh mắt như rắn độc siết cổ ông, "Không thể nào? Tiến sĩ, ông quá khiêm tốn rồi, chỉ là cơ sở lý luận, thế mấy năm nay ông trốn chui trốn nhủi làm gì?"

Một luồng ớn lạnh sợ hãi bò lên cột sống tiến sĩ Harden, ông đã nhìn quen đôi mắt ấy của Lâm Tĩnh Hằng rồi, đôi mắt xám thỉnh thoảng sẽ vì một chút hơi người mà có vẻ đặc biệt sống động, còn đáng sợ hơn lỗ đen vũ trụ, tiến sĩ Harden ý thức được rằng hắn cũng muốn kỹ thuật hạch tâm của "kế hoạch Nữ Oa".

Anh em sinh đôi, chẳng ai kém cỏi hơn ai, so với phần tử khủng bố có phần điên cuồng Lâm Tĩnh Xu, cựu thượng tướng liên minh Lâm Tĩnh Hằng này tâm cơ càng đáng sợ hơn.

"Tiến sĩ, ở trên tay tôi, ông tương đối an toàn, bí mật của ông sẽ không bị tiết lộ mảy may, điều kiện nghiên cứu khoa học Tĩnh Xu có thể cho ông, tôi cũng có thể cho ông, tôi còn quen biết rất nhiều người bệnh chứng não rỗng, họ đều sẽ rất sẵn lòng làm vật thí nghiệm của ông," Lâm Tĩnh Hằng nhẹ nhàng hạ giọng, nói bên tai ông, "Còn có tôi, tinh thần lực của tôi thời gian dài ổn định ở trị số cực hạn của nhân loại, liên minh trăm năm gần đây không ai địch nổi tôi về mặt này, tôi có thể giúp ông tìm kiếm biên giới sức mạnh của nhân loại – vĩnh viễn theo đuổi sức mạnh cao hơn, không phải là việc chúng ta nên làm sao?"

Tiến sĩ Harden đột nhiên biến sắc: "Cháu đang nói cái gì! Cháu bị Nha Phiến ảnh hưởng rồi à?!"

Lâm Tĩnh Hằng không chút rung rinh nhìn ông.

"Kỹ thuật hạch tâm của Nữ Oa ta sẽ không cho bất cứ ai! Hiệp hội chống Utopia, Lâm Tĩnh Xu, cả cháu nữa! Cháu có thể lập tức giết ta!"

Lâm Tĩnh Hằng như cười như không đè vai ông: "Đừng kích động, suỵt – tiến sĩ, chúng ta không ai sợ chết, tôi biết."

Tiến sĩ Harden bị hắn dùng một tay ấn vào khoang y tế, ông có bộ não vĩ đại nhất, nhưng nhục thể yếu ớt không có một chút sức phản kháng, ông cả đời này đều đang không ngừng chạy trốn, lại không ngừng sa vào bẫy mới.

"Lúc trốn khỏi Bạch Tháp, ta đã tiêu hủy tất cả tài liệu thực nghiệm, cắt đứt liên hệ với Hiệp hội chống Utopia… Bởi vì ta phát hiện bọn họ ý đồ lợi dụng ta, lũng đoạn kỹ thuật 'Nữ Oa', để bọn họ quyết định ai tiến hóa thành siêu nhân, ai làm 'tầng dưới chót' phục vụ siêu nhân. Khi đó ta mới ý thức được, tại sao 'tiến hóa' phải là chuyện tự nhiên, bởi vì can thiệp 'tiến hóa' sẽ tạo thành tai họa, ta đã từ chối bọn họ… Biến mình thành mục tiêu công kích, đến cuối cùng, ta thậm chí không thể nhận ra rốt cuộc là người bên phía nào đã bán đứng ta, rốt cuộc tay sai của quản ủy hội Vườn Địa Đàng, hay các học trò rất thân cận với Hiệp hội chống Utopia của ta? Ta không biết! Ta không có nơi gửi gắm Tĩnh Xu, chỉ có thể để con bé

lớn lên ở quản ủy hội, ta nghĩ bọn họ so với hải tặc, dù sao cũng còn kiêng kị!"

Ông càng nói cảm xúc càng kích động, dường như cách vũng bùn thật lớn mà đau đớn chất vấn mình của quá khứ: "Nhưng làm sao con bé lại biến thành như vậy? Chúng ta tại sao đi đến bước này? Tại sao rơi xuống kết cục này?"

Woolf bạn cũ của ông, là thiết can của liên minh, ông luôn lo bò trắng răng, lo lắng Woolf quá trung thành, sẽ bị quản ủy hội Vườn Địa Đàng hãm hại, năm đó chủ động thêm cái tên này trên Trái Cấm, kết quả gieo mầm họa máu chảy thành sông cho thế giới.

Lâm Tĩnh Xu vì thử ông, bức bách ông, vô số lần ép ông xem thực nghiệm "Nha Phiến" lệch lạc của nàng, xem nàng từng chút một xây dựng vương quốc ngầm bệnh hoạn.

Trong nỗi tuyệt vọng lớn lao, ông đã gặp Lâm thượng tướng trong lời kể vì dân thường Thiên Hà Số 7 và 8 mà suýt nữa tan xương nát thịt, cho rằng Lâm Tĩnh Hằng sẽ không giống với những người khác, nhưng đây lại là một lời nói dối trăm phương ngàn kế.

Sự thật chứng minh, trên thế giới này, mỗi người đều chỉ đang theo đuổi quyền lực và sức mạnh mà thôi.

"Cháu hãy nói cho ta biết, ta rốt cuộc nên làm thế nào? Đây là trừng phạt do năm đó ta chạm đến 'vùng cấm' sao, có phải ta nên cả đời mơ hồ làm thuê cho quản ủy hội, bảo trì Vườn Địa Đàng, mơ mơ màng màng mà sống ở Votaw? Cháu…"

Tiến sĩ Harden đột nhiên chững lại, ông trợn to mắt, nhìn thấy Lâm Tĩnh Hằng lấy từ trong túi ra một con chip sinh vật dính máu, ném lên cái khay nhỏ bên cạnh.

"Cháu… cháu đã…"

"Ngủ một lúc đi, ngài cũng mệt rồi." Lâm Tĩnh Hằng thu lại thần sắc lạnh băng mà tham lam trên mặt, buông lỏng bàn tay giam cầm tiến sĩ Harden, cho khoang y tế một chỉ lệnh đơn giản, một mũi thuốc trấn định tiêm vào mạch máu tiến sĩ Harden.

Tiến sĩ Harden sững sờ: "Cháu…"

Ông mơ hồ nhìn thấy một chút thương xót trên mặt Lâm Tĩnh Hằng, song không đợi ông nhìn rõ, thuốc trấn định dựng sào thấy bóng đã khép mí mắt lại, kéo ông vào giấc ngủ say.

Lâm Tĩnh Hằng chờ ông hít thở ổn định, mở toàn bộ ghi chép của khoang y tế vừa rồi đối với huyết áp, nhịp tim và tình hình hormone của tiến sĩ Harden, giao cho máy tính trên cơ giáp, phân tích độ chân thật của mỗi một câu, sau đó tiện tay ném con chip vào đường ống xử lý phế phẩm.

Tiến sĩ Harden đã qua được thử thách bước đầu của hắn – Lâm Tĩnh Hằng cho khoang y tế về phòng y tế trên cơ giáp, lại gọi robot xử lý sạch sẽ xác chết trong cơ giáp, tìm ra một ít rượu để dành – hắn quả thật cần đưa tiến sĩ Harden về Thiên Hà Số 8, bởi vì thân thể do virus Cầu Vồng cải tạo của Lục Tất Hành luôn là một tâm bệnh của hắn, hắn luôn lo lắng đám gà mờ Độc Nhãn Ưng để lại di chứng gì cho cậu.

Cơ giáp xuyên qua lữ đồ lê thê, bốn bề đột nhiên yên tĩnh, Lâm Tĩnh Hằng một thân một mình, rốt cuộc được nghỉ ngơi thoát khỏi súng ống và đấu đá, nhung nhớ bị kìm nén liền um tùm như cỏ dại, dường như trong khoảnh khắc sắp đâm thủng ngực hắn.

Hắn từng hứa với người kia, bất kể đi khỏi bao lâu, cho dù bò cũng phải bò về.

Năm đó liên quân gặp phục kích, hắn cơ duyên trùng hợp mất liên lạc với người bên ấy mười mấy năm, Turan được sự đồng ý ngầm của hắn cho cậu một liều thuốc mê…

Lục Tất Hành ngủ một giấc tỉnh dậy, sẽ nghĩ như thế nào?

Liệu có cho rằng hắn đã chết rồi hay không?

Liệu có hận hắn hay không?

Liệu có… quên hắn hay không?

Ý nghĩ cuối cùng vừa sinh ra, tim "thịch" nhẹ một phát, rượu đắng đầu lưỡi đè xuống không cẩn thận trượt vào họng, cảm giác dạ dày cháy bỏng khiến hắn hoàn hồn, có lẽ do mất máu mà hắn bỗng nhiên hơi chóng mặt rất nhẹ.

Lâm Tĩnh Hằng bắt buộc mình tập trung tinh thần, lúc này, truyền tin viễn trình hắn gửi đi đột nhiên có hồi âm đầu tiên – "Ngươi là ai?!"

Lâm Tĩnh Hằng gom lại cảm xúc tràn ra, nhét hết chúng về ngực phong kín, quay mặt lại là lưỡi dao sắc bén không thể bẻ gãy, hắn úp ly rượu không qua một bên, trả lời: "Ngươi cho rằng ta là ai, ngu xuẩn."

Thomas Dương đang bí mật đuổi bắt một chi hải tặc Quân Đoàn Tự Do vành mắt đột nhiên đỏ lên, gào vào kênh truyền tin của mình: "Ngu xuẩn! Hắn lại nói ta là ngu xuẩn! Ta rốt cuộc ngu xuẩn chỗ nào? Bảo chúng ta chiến đấu vì tuyên ngôn tự do, mà bản thân hắn mười sáu năm không tin tức, sống không thấy người chết không thấy xác – cho dù một lời nhắn cũng được mà! Mẹ nó ta suýt nữa đã giải tán đội ngũ! Tướng quân chó má gì, lão đại chó má gì?!"

Trong kênh truyền tin của Bạch Ngân Tam toàn thể im lặng, lặng ngắt như tờ nghe hắn trút ra.

Poisson Dương thở dài.

Thomas Dương quát khàn khàn: “Bạch Ngân Tam nhận được! Đến Mân Côi Chi Tâm, tùy thời đợi lệnh!”

“Bạch Ngân Nhất nhận được.”

“Bạch Ngân Thập đang đến Mân Côi Chi Tâm.”

“Bạch Ngân Lục tập hợp hoàn tất, tùy thời đợi lệnh, tướng quân, hai mươi hai năm không gặp, lâu quá rồi.”

“Bạch Ngân Tứ tổn thất quá cao, cả Đệ Tứ Vệ trước mắt chỉ còn ba người hai cơ giáp, mười sáu năm qua chúng tôi chưa bao giờ từ bỏ chiến đấu, rất vui khi lại được nghe thấy tiếng ngài lần nữa, tướng quân của tôi.”

…

“Quấy nhiễu và tạp âm đã biến mất, đã xác định tọa độ của các đồng đội khác, đội hộ vệ của chúng ta đang chạy tới bên này, dự tính trong vòng nửa tiếng có thể tập hợp.” Bạc Hà ngẩng đầu lên, “Đo được phản ứng năng lượng của điểm nhảy vũ trụ, đề nghị định vị một lần nữa – phải chăng chúng ta đã rời khỏi khu vực sâu trong Mân Côi Chi Tâm rồi.”

Liên hệ của họ với Thiên Hà Số 8 xa xôi vẫn là khi ngắt khi nối, một câu không khác lắm lặp lại mấy chục lần bên kia mới nhận được, cũng may đây là một lần thăm dò chưa từng có, thế nên cả bộ công trình đều rất kiên nhẫn.

“Nhận được yêu cầu truyền tin -“

“Đội hộ vệ à?” Bạc Hà lẩm bẩm, “Không phải tôi vừa cho bọn họ định vị… Từ từ, đội trưởng, đây hình như là?”

Cô chưa dứt lời, những người khác trong đội viễn chinh cũng chú ý tới, một tàu vũ trụ nhỏ rất bỏ túi đang tới gần họ – bỏ túi là bởi vì những chỗ có thể tách cơ bản đều đã bị nổ bay, tàu vũ trụ chẳng biết là may mắn hay là có kỹ thuật viên rất lợi hại mà giữ được một cabin hoàn chỉnh, cabin kia giống cái chai trôi cỡ lớn, cũng không có động lực, tông ngang đụng dọc mà bay qua, trông như sẽ nổ tung bất cứ lúc nào.

“Người thiên hà khác?” Đội trưởng đội viễn chinh khá kích động, điều này có nghĩa là cách mười mấy năm, họ lại lần nữa tiến vào khu vực hoạt động của những người khác, “Chào, chào họ một tiếng.”

Bạc Hà chấp nhận yêu cầu truyền tin, những tiếng cầu cứu và gào khóc lộn xộn lập tức chui vào tai cô, nam nữ già trẻ tiếng động gì cũng có, có tiếng mấy đứa trẻ đặc biệt chói tai, khiến Bạc Hà đã quen với hoàn cảnh vũ trụ yên tĩnh ngớ ra: “Tình huống gì vậy?”

Lúc này, có một giọng nam yếu ớt nhưng bình tĩnh xuyên qua những tiếng quỷ khóc sói gào đó, phát âm rõ

ràng: “Chào hạm đội không biết tên, chúng tôi đến từ hành tinh Serbia ngoài rìa Thiên Hà Số 1, trên tàu vũ trụ này toàn bộ là nhân viên phi võ trang, bao gồm sáu cụ già trên hai trăm năm mươi tuổi và bốn trẻ em, chúng tôi không có vũ khí, hệ thống động lực của tàu vũ trụ đã hỏng hóc rơi ra, không cách nào kháng cự lực hút đến từ Mân Côi Chi Tâm, những người bạn đối diện, bất kể ngài thuộc về võ trang phương nào, có thể dựa theo chủ nghĩa nhân đạo cung cấp viện trợ cho chúng tôi hay không, xin lặp lại một lần nữa, chúng tôi không có vũ khí…”

Tại trung tâm chỉ huy căn cứ Ngân Hà Thành trên sao Khải Minh của Thiên Hà Số 8.

“Tổng trưởng, vừa tập hợp được tin tức đến từ khu lỗ hổng thời gian, đội viễn chinh tình cờ gặp một nhóm nạn dân trốn ra từ sao Serbia của Thiên Hà Số 1.”

Lục Tất Hành ngẩng đầu lên.

“Nghe nói hải tặc Đoàn Quang Vinh đầu hàng, Thiên Hà Số 1 vốn đã đình chiến, mười sáu tiếng sau sẽ chính thức buông võ trang xuống, rút khỏi Thiên Hà Số 1, trình thư hàng lên liên minh, tuyên bố đình chiến.”

Trên mặt Lục Tất Hành không rõ cảm xúc, cậu nói đầy ẩn ý: “Hòa bình rồi à, rất tốt, chúng ta vừa mới tìm được đường ra thì liên minh đã đình chiến, đây là vận khí gì?”

“Chỉ sợ không phải,” Trạm Lư nói, “Dựa theo tin tức nhóm tiểu thư Bạc Hà thu thập được, mới vừa rồi, võ trang hải tặc bất minh bất ngờ tập kích sao Serbia, khống chế cả tinh cầu, bây giờ đang nghênh ngang phát trực tiếp ra toàn vũ trụ.”

“Thế thì cũng thật náo nhiệt,” Lục Tất Hành nói, “Một tinh cầu dễ dàng bị khống chế như vậy, không có trú quân à?”

Thiên Hà Số 1 –

Trong mười mấy năm, liên minh và quân trung ương các nơi đồng lòng hợp sức, bắt tay đối kháng hải tặc, hệ thống mạng vũ trụ đã được khôi phục, lúc này trên thiết bị đầu cuối cá nhân của mọi người đều có thể nhìn thấy tin mới đẩy lên.

“Một bộ phận trú quân sao Serbia làm phản, nghi đã bị chip sinh vật khống chế, mấy năm gần đây ma túy chip đã trở thành ung nhọt hàng đầu của xã hội, khó có thể kiểm tra ra, khó lòng cai được, và rất khó phòng bị, đám buôn ma túy tổ chức kỷ luật nghiêm ngặt, không đâu không chui vào. Sao Serbia nhân khẩu thường trú ít, là hành tinh du lịch, dân hiện cư gần bảy mươi triệu, trước mắt bất hạnh đang xoay đến khu vực nguy hiểm gần Mân Côi Chi Tâm, trừ hướng thông đến Mân Côi Chi Tâm, lối vào các tuyến đường khác đã bị hải tặc vũ trụ phong tỏa, cư dân trên tinh cầu đang bất chấp nguy hiểm trốn tới vùng cấm Mân Côi Chi Tâm, hải tặc yêu cầu đối thoại trực tiếp với Nguyên soái Woolf của liên minh, và chỉ trích Nguyên soái Woolf ‘thất tín bội nghĩa’, bên phía liên minh mới đưa ra một bản công bố, bác bỏ hải tặc vũ trụ rắp tâm độc ác…”

Vương Alan rảo bước đến bên cạnh Woolf, thấp giọng rỉ tai mấy câu.

"Không sao," Woolf mặt không đổi sắc, "Chỉ cần Hope không đứng ra nói gì, bọn chúng chính là vu oan, nghi thức tiếp nhận đầu hàng vẫn tiến hành như thường, giới nghiêm các tuyến đường, bao vây sao Serbia, đám buôn ma túy Quân Đoàn Tự Do đã phát rồ, nếu chúng thật sự dám ra tay với dân thường, cứ cho chúng đánh, cũng chỉ tăng thêm tính chính nghĩa của chúng ta mà thôi."

Thiên Hà Số 8, lại một đoạn tín hiệu đứt quãng gửi về, đến từ đội hộ vệ Lục Tất Hành phái cho đội viễn chinh.

"Tổng trưởng, người dân kinh hoảng bắt đầu di tản đến Mân Côi Chi Tâm, đội hộ vệ xin ngài chỉ thị…"

"Cứ chờ xem thế nào, tàu vũ trụ phi võ trang không cần quan tâm," Lục Tất Hành nói, "Hải tặc và liên minh ở bên ngoài cứ đánh nhau tùy thích, nhưng tôi hi vọng bọn họ tốt nhất đừng tới gần Mân Côi Chi Tâm, nếu không còn phải thết đãi bọn họ."

"Hiểu," Trạm Lư rất giỏi hiểu ý người khác, "Cho tướng quân Turan tăng binh…"

Hắn còn chưa dứt lời, Turan đột nhiên xông vào.

Cả người cô run rẩy, các ngón tay theo cô thở hồng hộc mà run lên.

Trạm Lư: "Tướng quân Turan, đo được nhịp tim ngài…"

"Mật, mật khẩu!" Turan thở không ra hơi cắt ngang hắn, cơ hồ lao lên bàn làm việc của Lục Tất Hành, hai tay chống mặt bàn, "Đội hộ vệ tôi phái đi tìm thấy ở điểm nhảy vũ trụ gần Mân Côi Chi Tâm…"

Lục Tất Hành đẩy một ly nước đến trước mặt cô: "Nói từ từ thôi, mật khẩu gì?"

"Mật, mật khẩu truyền tin, mười một năm… mười sáu năm trước…" Turan nói năng lộn xộn, hai bộ lịch cũng lẫn lộn, trong lúc nóng lòng, cô lại phạm thượng túm cổ áo Tổng trưởng, "Tướng quân…"

131. Quyển 5 - Chương 131

Turan giống như tông vào cửa hỏng khu ngôn ngữ trong đầu, người bình thường đều không hiểu cô nàng đang kêu la cái gì, đám dân kỹ thuật của bộ công trình thấy động tác túm cổ áo Tổng trưởng của cô còn tưởng rằng hai vị này chiến tranh lạnh không âm không dương hơn mười năm rốt cuộc phải thượng cẳng tay hạ cẳng chân rồi, xét thấy "chỉ chửi đổng, không đánh nhau" trước nay là tôn chỉ tối cao của bộ công trình, đám dân kỹ thuật tập thể tránh xa ba mét, chuẩn bị ra ngoài kêu bảo vệ.

Thế nhưng Lục Tất Hành đã hiểu.

Bởi vì đối với một số người mà nói, một số vết thương qua lâu năm, vết sẹo chồng chéo thành vảy ngược không thể chạm vào, cho dù một chữ, một dấu chấm câu, một làn gió nhẹ, đều có thể đau nhói chỗ đó. Đồng tử cậu khẽ co lại, cằm rõ ràng căng lên, nhưng chỉ là một chớp mắt.

Lập tức, Lục Tất Hành nhẹ nhàng nắm cổ tay Turan, ngăn bàn tay thiếu tôn trọng, mặt không đổi sắc hỏi: "Cô đang nói, hộ vệ đi theo đội viễn chinh bắt được mật khẩu truyền tin của Bạch Ngân Thập Vệ ở khu vực gần Mân Côi Chi Tâm?"

Turan mở miệng định nói gì đó nhưng Lục Tất Hành lại khoát tay cắt ngang.

Cậu bóp cổ tay, trên thiết bị đầu cuối cá nhân chiếu ra một tấm bản đồ tuyến đường vũ trụ của Thiên Hà Số 1, trải từ trên trần bộ chỉ huy xuống, phủ kín mặt đất.

Lục Tất Hành đứng dậy, thong dong đi đến dưới tấm bản đồ: "Chúng ta bây giờ căn cứ tin tức có hạn, tiến hành một phán đoán đại khái trước, tôi nhớ năm đó quân trung ương các nơi lục đục với liên minh, đám hải tặc Đoàn Quang Vinh và Hiệp hội chống Utopia mạnh ai nấy làm, chiến sự nhiều phía hết sức giằng co, xem ra bây giờ sự tình có chút thay đổi. Rất có thể liên minh đã một lần nữa thống nhất quân trung ương các đại thiên hà, Hiệp hội chống Utopia không có động tĩnh, cứ tạm coi như nó ngủ đông đi, Đoàn Quang Vinh chuẩn bị đầu hàng."

"Đoàn Quang Vinh khống chế Thiên Hà Số 1, mà Thiên Hà Số 1 là báu vật của nền văn minh Lịch Tân Tinh, song phương không thể dùng đạn đạo tùy ý oanh tạc điên cuồng như ở Thiên Hà Số 8, đại khái tốn thời gian lẫn nhau mười mấy năm, rốt cuộc sắp ra một thái bình thịnh thế, thì lại có kẻ nhảy ra phá rối – xét từ thủ đoạn khống chế của chip, tựa hồ là 'Quân Đoàn Tự Do' năm ấy không nên trò trống. Tướng quân Turan nói, bắt được mật khẩu truyền tin của Bạch Ngân Thập Vệ ở gần Mân Côi Chi Tâm, rất có thể là đến vì tốp hải tặc này. Xét theo như vậy, các nhóm võ trang ra hồn bên ngoài bây giờ sợ rằng đều đã tụ tập lại, vừa khéo để chúng ta gặp."

Turan không nhịn được nói: "Không phải, Tổng trưởng, liên lạc giữa Bạch Ngân Thập Vệ, và mật khẩu truyền tin của mệnh lệnh triệu hoán thống nhất, dùng hệ thống mã hóa khác nhau, đây là quy…"

"Trong lịch sử liên minh, Bạch Ngân Thập Vệ phần lớn thời gian là quan hệ khế ước với liên minh, không hề phục tùng chỉ huy, nghe nói bình thường vào thời điểm thế này, bản thân các cô có một cơ chế quyết sách khác. Không ngờ nhiều năm qua đi, triệu hoán tập hợp vẫn đang tiếp tục sử dụng phương thức mã hóa cũ, rất nhớ tình cảm xưa đấy, có điều không an toàn lắm." Lục Tất Hành nhìn thẳng vào mắt Turan, "Thế nào, tướng quân Turan, cô còn muốn nói gì?"

Turan nhìn vào mắt cậu, bỗng nhiên chẳng nói được điều gì, cô hoài nghi ngoại trừ loại trí tuệ nhân tạo vô tâm vô tư như Trạm Lư, không ai dám nhắc lại chuyện "Lâm Tĩnh Hằng có lẽ còn sống" trước đôi mắt này nhìn chăm chú.

Lục Tất Hành cầm bình giữ nhiệt lên uống một ngụm cà phê pha lúc sáng, cà phê còn nóng, khói trắng

nghi ngút bốc ra từ miệng bình, chôn vùi hết thảy cảm xúc trong mắt cậu, cậu điềm nhiên như không tiếp tục: "Nghe nói khi khu vực hoạt động của loài người mở rộng, hơi không chú ý, thì động vật cỡ lớn trong môi trường xung quanh sẽ rất dễ tuyệt chủng, ngược lại là con gián con chuột không mấy nổi bật, có thể dễ dàng dung nhập xã hội của bất cứ con người nào – quả nhiên, bất kể là 'đế quốc' hay 'chủ nghĩa', hai tổ chức hải tặc lớn trước sau suy tàn, trái lại những hạng đẳng cấp thấp buôn ma túy lập nghiệp này thành họa lớn trong lòng liên minh, năm đó kịp thời đóng cửa Thiên Hà Số 8 là chúng ta gặp may mắn. Trạm Lư – điều động một số nhân thủ từ bộ công trình, bộ thông tin và bộ quy hoạch chuẩn bị chiến tranh, tôi cần một tổ phân tích tình báo tổng hợp."

"Vâng!"

"Trang bị ổn định lỗ hổng thời gian đội viễn chinh sử dụng có thể chịu nhiễu loạn năng lượng cường độ nào? So sánh với không có trang bị ổn định, tính ổn định của lỗ hổng thời gian tăng bao nhiêu? Mau chóng cho tôi một con số ước tính."

"Tổng trưởng, số liệu tương quan đang trong phân tích."

"Trạm Lư, giúp tôi tìm đọc trình độ nghiên cứu của liên minh trước kia nhằm vào khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, hòng biết người biết ta."

"Được, hiệu trưởng Lục."

"Còn có…"

Turan lặng lẽ thở ra một hơi, có chút mù mờ đứng ở đó, nghe cậu đâu vào đấy mà sai một đám người xoay vòng vòng, phát giác sự bất đồng của Tổng trưởng Lục Tất Hành này với cựu Tổng trưởng Edward.

Cựu Tổng trưởng Edward nhìn liên minh, bất kể là dùng ánh mắt hướng về hay căm thù, trước sau luôn là ngưỡng mộ, trong lòng ông luôn cảm thấy Thiên Hà Số 8 là một phần của liên minh, coi trung ương liên minh là "chính thống" cao không thể với, ông đồng ý "độc lập", nhưng có lẽ đến chết cũng chưa từng nghĩ, có một ngày mình sẽ ngang vai ngang vế với liên minh.

Mà Lục Tất Hành sau mười một "năm Độc Lập", đã trải qua chiến loạn và chia lìa không kết thúc, dùng máu và lửa một lần nữa đúc lên chính quyền Thiên Hà Số 8, lúc này cậu nhìn liên minh, là nhìn thẳng hờ hững, trong mắt cậu, bất luận là liên minh, quân trung ương cựu bộ của Lục Tín, hay ba thế lực hải tặc lớn, đều không có gì đáng sợ, cũng không có gì không thể chiến thắng. Cậu sẽ cẩn thận đánh giá thực lực của đối phương, sau đó tính toán là tiến lên đạp một phát, hay cảnh giới nghiêm ngặt mà án binh bất động.

"Tướng quân Turan," Lục Tất Hành bố trí xong một vòng nhiệm vụ, gọi cô một tiếng, "Đi theo tôi."

Turan hoàn hồn, vội vàng đuổi theo.

Lục Tất Hành dẫn cô đi đến hành lang, sở chỉ huy căn cứ Ngân Hà Thành sáng sủa sạch sẽ, xuyên qua cửa sổ nhà cao tầng, có thể thu hết căn cứ Ngân Hà Thành vào đáy mắt, trạm thu phóng cơ giáp khổng lồ chiếm cứ cách đó không xa, đậu một loạt trọng giáp – sản xuất từ nhà máy công nghiệp quân sự của chính Thiên Hà Số 8 – hình dáng tiêu điều, lẳng lặng chỉ về một hướng trên không trung, hệt như căn cứ quân sự của trung ương liên minh năm đó.

Mấy năm nội chiến suýt nữa phá hủy Thiên Hà Số 8, xét trên ý nghĩa nào đó, cũng đào tạo tôi luyện họ, trong quân tự vệ Thiên Hà Số 8 hiện giờ không còn tay mơ mới học lái cơ giáp, mỗi người đều đã trải qua hàng trăm trận chiến, như là cổ vương cuối cùng sống sót trong cái bình bịt kín.

Lục Tất Hành hỏi Turan: "Cô nói có bao nhiêu khả năng Bạch Ngân Thập Vệ để tôi sử dụng?"

Turan nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

"À, không có gì," Lục Tất Hành cười, "Gọi cô ra, là muốn nhờ cô làm giúp tôi một việc, tôi cần quân tự vệ các cô bây giờ căn cứ đặc tính lỗ hổng thời gian chúng ta nắm giữ, vạch ra một phương án chiến lược đặc thù, trọng điểm ở làm sao đưa đủ nhân thủ ra lỗ hổng thời gian, và lỡ như gặp phải tình huống khẩn cấp cần rút lui từ bên kia lỗ hổng thời gian thì thao tác như thế nào."

Turan sửng sốt: "Cậu muốn…"

"Tôi phải đi một chuyến, Thiên Hà Số 8 đã ngăn cách với các thiên hà khác mười một năm Độc Lập, tôi phải đi xem mọi người đã đi đến bước nào rồi." Lục Tất Hành dừng lại, "Đương nhiên, tôi cũng cảm thấy rất hứng thú với hải tặc Quân Đoàn Tự Do, nếu như có thể, tốt nhất là kiếm được chút gì của bọn họ về nghiên cứu, không tham khảo, dự phòng tối thiểu thôi."

"Mười mấy năm rồi, mọi người cũng nên giơ lưỡi dao ra rồi," Lục Tất Hành nói đến đây, không giải thích gì khoát tay bảo Turan, "Đi chuẩn bị đi."

Không còn ai vây thành một vòng, mở cuộc họp phê phán nhân viên phi võ trang là cậu không nên ra tiền tuyến nữa, bây giờ cậu muốn đi đâu thì đi, với ai đều chỉ một câu "đi chuẩn bị" nhẹ tênh.

Turan nhìn cậu một cái thật sâu, nhưng cô không nhìn thấy một chút manh mối trên mặt Lục Tất Hành, cũng không biết cậu là đơn thuần muốn đi làm một cây gậy chọc cứt chỉ sợ thiên hạ không loạn, hay muốn đi tìm kiếm tín hiệu mờ ảo kia.

Trong một chớp mắt, Turan đột nhiên hối hận, nếu năm ấy cô thật sự mặc cho Lục Tất Hành rời khỏi Thiên Hà Số 8, ra ngoài điểm nhảy vũ trụ đồng sinh cộng tử với người kia, liệu rằng sự tình có một kết quả khác hay không?

Nhưng hối hận là một loại tình cảm tiêu hao bên trong như thế, mỗi một nhân vật phản diện đều phải học cách khống chế loại cảm xúc này, Turan cúi đầu, nhanh chóng chuyển dời sự chú ý vào lượng công việc khổng lồ, đáp một tiếng, rảo bước rời khỏi.

Tại biên giới Thiên Hà Số 1, binh lực của Quân Đoàn Tự Do và liên minh đang không ngừng tụ tập lại, song phương đã im lặng giằng co mấy ngày.

Phương tiện cơ sở trên hành tinh lấy du khách làm chính không đủ công năng, vật tư chủ yếu dựa vào bên ngoài cung cấp, sinh hoạt bình thường là không cách nào tự cấp tự túc, bọn hải tặc cũng không đồ sát hàng loạt, chỉ là vừa đổ bộ đã "nổ nhầm" kho dự trữ ống tiêm dinh dưỡng, trong tình huống trong ngoài không thông, trên hành tinh lập tức giật gấu vá vai, kế đó xuất hiện thiếu thức ăn và nước uống quy mô lớn, tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Hải tặc không chặn tín hiệu của con tin, mặc cho các con tin tuyệt vọng mỗi ngày rát bỏng cổ họng gửi cầu trợ ra ngoài.

Tại Votaw của Thiên Hà Số 1, mới sáng sớm trong đại sảnh quốc hội đã ngồi đầy người, lặng ngắt như tờ, giống như trước cuộc chiến vậy.

Trung ương liên minh đã một lần nữa vào làm chủ Votaw, đây là ngày thứ mười sự kiện khống chế hành tinh.

Nhưng nhìn kỹ, đại sảnh quốc hội lúc này lại có bất đồng với trước cuộc chiến, trước cuộc chiến, vị trí chính giữa là để cho quản ủy hội Vườn Địa Đàng, nghị viên các thiên hà đảng phái rõ ràng, lấy quản ủy hội làm trung tâm, ngồi thành một vòng trong địa bàn của mình, các chính khách ưu nhã mạnh vì gạo bạo vì tiền, quân ủy ở vị trí xếp sau mé ngoài cùng, như một đám đại ngốc không hợp với nền văn minh đương đại. Song lúc này, trong đại sảnh quốc hội cơ hồ toàn là quân phục của các quân chủng, chỉnh tề đầy áp lực.

Nguyên soái Woolf ung dung đến muộn.

"Nguyên soái," Một lão tướng quân mang quân hàm thượng tướng phá tan sự yên lặng, "Người dân các nơi Thiên Hà Số 1 đều đang tổ chức lên tiếng ủng hộ, chúng ta chỉ lên án và giằng co không phải là cách, rốt cuộc làm thế nào, ngài phải cho một chương trình chứ."

Tổng tư lệnh Thiên Hà Số 1 tiếp lời: "Sao Serbia khoảng một tuần sau sẽ quay khỏi khu nguy hiểm của Mân Côi Chi Tâm, tôi sợ bọn hải tặc đến lúc đó sẽ có động tác."

Ông ta chưa dứt lời, cửa chính đại sảnh quốc hội đã bị đẩy mở, Vương Alan rảo bước đi vào: "Bọn chúng đã có động tác."

Nói đoạn lão hất cổ tay, một đoạn phim thời sự từ trong thiết bị đầu cuối cá nhân bay ra giữa đại sảnh quốc hội: "Hải tặc vũ trụ vừa mới tuyên bố, tiến hành bỏ phiếu công khai toàn dân trên hành tinh bị khống chế, trong vòng một tuần."

"Hải tặc tiến hành bỏ phiếu công khai? Không phải trò cười à! Bọn chúng bỏ phiếu cái gì?"

Vương Alan không trả lời, trong đoạn phim đã chiếu ra đề tài bỏ phiếu – lão quân phiệt Woolf có phải đã phạm tội phản nhân loại hay không.

Đại sảnh quốc hội ồ lên, mọi người nhìn về phía Nguyên soái Woolf ngồi ngay ngắn trên đài chủ tịch.

Woolf bình tĩnh làm một động tác tay, dẫn tiếng ồn xuống.

"Hoặc là bỏ phiếu theo ý chúng, hoặc là chết," Vương Alan trầm giọng nói, "Kết quả bỏ phiếu khỏi cần nghĩ cũng biết, chúng làm như thế, không chỉ đang làm nhục bản thân Nguyên soái, càng là đang giễu cợt tinh thần tự do dân chủ nền tảng của liên minh, chúng ta phải có hành động mạnh mẽ. Chín mươi lăm tiếng sau sao Serbia sẽ rời khỏi khu vực nguy hiểm của Mân Côi Chi Tâm, bộ phân tích chiến lược cho rằng, hải tặc sẽ thừa cơ chiếm toàn diện hành tinh, chúng ta phải hạ nó trước đó. Để uy hiếp liên minh, đối phương chưa hề chặn thông tin liên lạc, nguyên trú quân hành tinh vẫn dùng ám hiệu liên lạc với chúng ta – nghe nói hiện giờ trên hành tinh một số người dân thử phá vây đến hướng Mân Côi Chi Tâm, có một số đã thành công thoát khỏi sao Serbia, chứng minh hải tặc cũng có nhiều kiêng kị với Mân Côi Chi Tâm, không dám xâm nhập vùng cấm, tôi đề nghị vòng qua Mân Côi Chi Tâm, tập kích bất ngờ từ phía sau."

Tại Thiên Hà Số 8, Lục Tất Hành thức thâu đêm, cậu chuẩn bị đích thân dẫn một chi võ trang và tinh anh bộ công trình đến khu lỗ hổng thời gian thăm dò nông sâu, Turan và bộ công trình đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng tính nguy hiểm vẫn có, bởi vậy trong tay có rất nhiều công việc cần phân loại bàn giao.

Trạm Lư rất im lặng, đã quen với cách làm việc và nghỉ ngơi của cậu.

Sáng sớm, Lục Tất Hành gửi xong mail công việc cuối cùng, uống một hơi cạn ly trà nguội, trực tiếp dẫn Trạm Lư xuất phát.

Khi hạm đội tới gần khu lỗ hổng thời gian, Lục Tất Hành mở một bản báo cáo trên thiết bị đầu cuối cá nhân – là một bản báo cáo công việc theo lệ đội viễn chinh gửi về sớm nhất, miêu tả những gì tai nghe mắt thấy khi họ xuyên qua khu lỗ hổng thời gian, trong đó, Bạc Hà có nói đến một loại khoang sinh thái, vừa vặn là loại năm đó cậu nhặt được ở bên ngoài sao Bắc Kinh .

Lâm Tĩnh Hằng năm đó bất kể là vào nhầm hay là có kế hoạch, hắn thật sự đã xuyên qua khu lỗ hổng thời gian đến Thiên Hà Số 8.

Mật khẩu truyền tin viễn trình mười mấy năm trước… Người nguyên thủy cũng biết mật khẩu định kỳ thay đổi là thường thức, tuy rằng mật khẩu truyền tin viễn trình phức tạp hơn mật khẩu bình thường nhiều, nhưng không phải không có nguy cơ bị phá giải, Bạch Ngân Thập Vệ tiếp tục sử dụng một mật khẩu liên lạc nhiều năm như vậy, nghe không hợp lẽ thường.

Thế thì… là ai còn đang sử dụng mật khẩu cũ?

"Hiệu trưởng Lục," Trạm Lư bỗng nhiên lên tiếng, "Thầy tựa hồ không khỏe lắm, có cần khoang y tế không?"

"Không." Lục Tất Hành bị hắn gọi hoàn hồn, đột nhiên phát hiện trong lòng có một khu vực nguy hiểm bùng lên đốm lửa, vội vàng đi tới dập tắt.

Lần đầu tiên, cậu tràn lòng ảo tưởng khôi phục hệ thống Trạm Lư, Trạm Lư chính miệng phá tan ảo tưởng của cậu.

Lần thứ hai, cậu điên điên khùng khùng xuyên qua lỗ hổng thời gian, đi tìm kiếm manh mối về người kia, manh mối lại nói với cậu rằng, hãy từ bỏ hi vọng, đừng nằm mơ ban ngày nữa.

"Không thể có lần thứ ba." Lục Tất Hành nghĩ.

Ngã chết ba lần ở cùng một chỗ, sợ rằng thật sự ngu đến không thể sống lại nữa.

Cậu nên bình tĩnh chấp nhận hiện thực, chấp nhận người kia giống với Lão Lục và Tổng trưởng Edward, đã rời khỏi cậu… Chỉ là rời xa hơn một chút.

Lục Tất Hành thu lại mạch suy nghĩ, thuận miệng chuyển hướng đề tài hỏi Trạm Lư: "Đúng rồi – anh tìm được người phù hợp với mẹ tôi trong kho số liệu của anh chưa?"

Việc này nói ra dài dòng, khi Lục Tất Hành phát hiện Lâm Tĩnh Hằng và Độc Nhãn Ưng có việc giấu mình, cậu từng thử điều tra, nhưng không có manh mối gì, hơn nữa đây thuộc về việc tư, Lục Tất Hành không có quá nhiều thời gian đặt vào việc tư, bởi vậy tra được thì được mà không được thì thôi, chỉ thỉnh thoảng lúc Trạm Lư quản quá rộng mới lấy việc này cho hắn làm.

Điểm chung của Lâm Tĩnh Hằng và Độc Nhãn Ưng, trừ chính cậu ra, tựa hồ chỉ còn lại quan hệ với Lục Tín, theo Trạm Lư nói, hai người trở mặt kết thù là bởi vì Lâm tướng quân chạy tới Thiên Hà Số 8 đòi di vật của Lục phu nhân, phương thức không hữu hảo lắm.

Lục Tất Hành có một ngày trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh bỗng nảy ra suy nghĩ kỳ lạ, nghĩ thời gian phu nhân của Lục Tín trốn đến Thiên Hà Số 8 vừa vặn là cùng năm cậu ra đời, liệu người mẹ chưa bao giờ gặp mặt của cậu có liên quan gì đến bà hay không?

Lục phu nhân khi còn sống là học giả nổi danh, tư liệu không hề khó tìm, Lục Tất Hành lấy ra một tấm ảnh chụp mẹ cậu do Độc Nhãn Ưng để lại, nhờ Trạm Lư hỗ trợ điều tra, đúng như dự đoán không thu hoạch được gì.

Điều này ngược lại khiến Lục Tất Hành nhớ tới nghi vấn kéo dài kia – Độc Nhãn Ưng cho cậu biết mẹ cậu là một học giả làm công việc trồng người, Lục Tất Hành lúc bé từng thử tra, mà không tra ra bà rốt cuộc thuộc trường nào, phỏng đoán có lẽ bà đến từ thiên hà khác. Vừa vặn Trạm Lư từng vận hành hệ thống Trái Cấm, tuy rằng đã ngừng nhưng số liệu vẫn còn, có thể tra được bất cứ ai từng đăng kí trong Vườn Địa Đàng. Để Trạm Lư rỗi việc bớt xem phim về loài bò sát, cậu tìm chút việc cho trí tuệ nhân tạo thẩm mỹ khó hiểu này làm.

“Không có, rất xin lỗi, hiệu trưởng Lục,” Trạm Lư trả lời, “Tôi căn cứ theo ngoại hình và đặc trưng thân phận của vị phu nhân này sàng chọn hơn hai ngàn người nghi ngờ, so sánh với gien não bộ của thầy, nhưng không một ai phù hợp.”

Lục Tất Hành hơi bất ngờ: “Không có người này? Chẳng lẽ là Lão Lục bịa ra lừa tôi?”

Độc Nhãn Ưng làm gì phải lừa cậu chuyện này?

Trong cơ giáp bắt đầu vang lên nhắc nhở an toàn, cho mọi người biết họ đã đến khu lỗ hổng thời gian, Lục Tất Hành lơ đãng đeo mặt nạ dưỡng khí của quần áo du hành vũ trụ, cài dây an toàn, thầm nghĩ: “Mình không thể là do ông ấy tự đẻ chứ?”

“Trạm Lư, bỏ qua điều kiện thân phận của bà ấy, sàng tra gien của tôi và…”

Lục Tất Hành còn chưa nói hết câu, lốc xoáy lỗ hổng thời gian không ổn định đã đến sớm, thoáng cái chặn đoạn còn lại, Trạm Lư chỉ kịp lưu nửa mệnh lệnh của cậu –

Thời gian trong lỗ hổng thời gian chỉ tích tắc, bên ngoài đã im lặng trôi qua chín mươi tiếng.

Sâu trong Mân Côi Chi Tâm, người tổng phụ trách Thiên Hà Số 8 mở mắt, lần đầu tiên tận mắt thấy Thiên Hà Số 1 tràn ngập khói thuốc súng.

Trên hành tinh con tin, kết quả “bỏ phiếu công khai” đếm ngược một giờ, sao Serbia sắp rời khỏi bên cạnh Mân Côi Chi Tâm, liên minh gửi cảnh cáo thứ mười hai đến hải tặc bị phớt lờ, liền chĩa nòng pháo vào hải tặc.

Ngày này, bốn giờ sáng thời gian Votaw, hải tặc vũ trụ nã phát súng đầu tiên, trên tuyến đường bên ngoài hành tinh con tin, đánh giáp lá cà với quân liên minh đến áp sát.

Cùng lúc đó, quân trung ương liên minh đóng tại biên giới Thiên Hà Số 1 mạo hiểm tính mạng xâm nhập Mân Côi Chi Tâm, chuẩn bị vòng ra phía sau hải tặc.

Cuộc biểu diễn “chim sẻ đứng sau” này bị đôi mắt nấp ở sâu trong Mân Côi Chi Tâm thu hết vào đáy mắt.

Bạc Hà của đội viễn chinh lái mấy “cơ giáp sơ cấp” ở tiền tuyến, phản ứng năng lượng nhỏ nhoi của cơ giáp sơ cấp dễ dàng bị quấy nhiễu của Mân Côi Chi Tâm che đậy, quân trung ương liên minh lẻn đi trong Mân Côi Chi Tâm không hề phát hiện, cả chiến đội bị Bạc Hà dùng máy quay quân dụng quay lại, gửi cho Lục Tất Hành từ đầu đến cuối.

“Nói như thế nào đây, quân liên minh còn nhược thế hơn tôi tưởng.” Một người của bộ công trình dưới tay Lục Tất Hành chỉ các tham số của cơ giáp nói, “Tuy rằng binh lực dư dả, nhưng cơ giáp quân dụng so với

mười một năm trước, thoạt nhìn không nâng cấp quá nhiều."

Một người của tổ phân tích tình báo nói: "Bên phía hải tặc cũng chưa chắc có ưu thế gì, phòng ngự phương hướng Mân Côi Chi Tâm ngay cả tàu vũ trụ phi võ trang cũng chẳng phòng được, tôi đã bảo họ sẽ bị mai phục, Tổng trưởng…"

"Suỵt," Lục Tất Hành thấp giọng nói, "Nhìn kỹ đi."

Đội viễn chinh yên ắng dùng kỹ thuật của mình giúp phục binh liên minh chặn không gian bất ổn do khu lỗ hổng thời gian hỗn loạn sinh ra, để quân trung ương liên minh nguyên vẹn xuyên qua vùng cấm trong truyền thuyết.

"Đây là trời xanh phù hộ!" Quân trung ương không hay biết gì phát động xung phong, như thần binh trời giáng trực tiếp cắt vào từ phía sau hải tặc, "Liên minh vạn tuế, tuyên ngôn tự do vạn tuế."

Nội ứng trên sao Serbia lập tức có phản ứng, xé phòng tuyến phía sau yếu ớt của hải tặc ra một lỗ hổng, vô số con tin trên hành tinh như chim sổ lồng, các tàu vũ trụ lớn bé đua nhau chạy trốn.

"Tổng trưởng Lục, rất nhiều tàu vũ trụ của dân thường chạy trốn lao tới vùng gần Mân Côi Chi Tâm, hôm nay khu lỗ hổng thời gian đặc biệt sôi động…"

"Không làm khó nhân viên phi võ trang, nhường đường cho họ qua," Lục Tất Hành phân phó một câu, sau đó cậu dừng một chút, lại thấp giọng nói, "Chỉ cần họ có vận may."

Cuộc bỏ phiếu hải tặc tổ chức trong con tin vừa vặn kết thúc tại điểm thời gian này, chỉ là trùng hợp? Chỉ để giễu cợt liên minh?

Trên tiểu hành tinh bị vứt bỏ, quân liên minh giáp công hai mặt vây chặt hải tặc vũ trụ, tàu vũ trụ phi võ trang xoay một góc lớn đầy nguy hiểm, định vòng qua chiến trường đào tẩu, trú quân vùng ven Thiên Hà Số 1 liên minh đã chuẩn bị sẵn sàng đón họ.

Đúng lúc này, biến cố xảy ra –

"Tổng trưởng Lục, ngài xem!"

Sao Serbia mới thoát ly Mân Côi Chi Tâm, vừa vặn đi qua một trạm không gian bỏ hoang nhiều năm của liên minh, trạm không gian đột nhiên phát ra phản ứng năng lượng mạnh, bên trên vậy mà mai phục một hạm đội hải tặc súng ống sẵn sàng, từ trước mặt tách đôi nạn dân và quân liên minh sắp hội hợp, há cái miệng đáng sợ cắn tới những con người tay không tấc sắt đó, quân liên minh thoáng chốc rơi vào hỗn loạn.

Trên sao Serbia, đồng hồ đếm ngược cuộc bỏ phiếu kết thúc, bên "Woolf có tội" đạt được 95% phiếu bầu,

trên thân mỗi một cơ giáp hải tặc đều chiếu ra chữ "Woolf có tội" đỏ tươi, oanh tạc điên cuồng như ăn mừng.

"Tổng trưởng Lục!"

"Đúng là khiến người ta có chút nhìn không quen," Lục Tất Hành đứng dậy, nhìn quanh bốn phía, "Thế nào, các vị, đã gặp phải, không bằng hôm nay chúng ta thử đao xem?"

"Rút đi che chắn không gian -"

"Đội viễn chinh né ra."

"Điều chỉnh pháo ion -"

Lục Tất Hành gật đầu ra hiệu cho Trạm Lư.

Song đương khi pháo ion của quân tự vệ Thiên Hà Số 8 còn chưa bắn ra, một chiến đội cơ giáp te tua đột nhiên từ hướng bên ngoài Thiên Hà Số 1 lao vào, như một đám cao thủ tuyệt đại quần áo tả tơi, thoáng chốc đâm xuyên quân liên minh và quân đoàn hải tặc đang quấn vào nhau.

Lục Tất Hành cau mày: "Từ từ."

Lúc này, cựu bộ Bạch Ngân Cửu trong quân tự vệ Thiên Hà Số 8 chợt lên tiếng: "Tổng trưởng Lục, là Bạch Ngân Thập Vệ!"

Lâm Tĩnh Xu điều khiển chiến trường siết chặt nắm tay, móng tay bấm vào lòng bàn tay: "Anh nhất định phải -"

Woolf ở Votaw đứng bật dậy: "Ngươi nói cái gì?"

Tim Lục Tất Hành đập thình thịch không rõ vì nguyên nhân gì: "Trạm Lư, anh có thể thử cùng họ…"

Cậu chưa dứt lời, Trạm Lư đã kết nối vào kênh truyền tin của Bạch Ngân Thập Vệ – kênh truyền tin của đội võ trang kiêu ngạo nhất toàn vũ trụ này không cài mật khẩu.

Lục Tất Hành nghe thấy một… giọng nói vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của cậu, nói giữa lửa đạn liên tục: "Các vị, lâu lắm không gặp, mười sáu năm qua đi, cũng chẳng tiến bộ mấy nhỉ."

132. Quyển 5 - Chương 132

Đội Tự Vệ Thiên Hà Số 8 vừa rồi tên đã trên dây, thoạt đầu thấy Bạch Ngân Thập Vệ hoành không xuất thế, lại nghe thấy giọng nói như kỳ tích này, toàn thể sững ra, lặng ngắt như tờ ngơ ngác nhìn nhau, không biết là thật hay giả, cũng không biết nên có phản ứng gì, đành phải chờ Tổng trưởng lên tiếng.

Nhưng Tổng trưởng biến thành một pho tượng sáp ngay tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Chớp mắt ấy, kỳ thật Lục Tất Hành không hề cảm thấy "khó có thể tin" hay "mừng rỡ như điên" gì, cậu thậm chí ngay cả hoài nghi hợp lý "đây có phải người khác giả mạo hay không" cũng chưa kịp nghĩ, hỉ nộ bi hoan và khả năng suy nghĩ của cậu tập thể bị chậm động tác một lúc, chỉ có cảm giác sợ hãi dẫn đầu lên trước. Hơi lạnh thấu xương từ sau lưng cậu bò lên, thổi tan độ ấm cơ thể, đóng băng nội tạng.

Cậu hoảng sợ chuyển dời tầm nhìn, muốn quan sát phản ứng của những người khác để có thể tìm được một chút tham khảo, nhưng cậu nhất thời không thấy rõ – cậu xác định mình không khóc, đôi mắt hẳn cũng không có vấn đề gì, song tất cả cảm quan như ở trong lỗ hổng thời gian, bị vặn vẹo nghiêm trọng, trì trệ. Mặt người khác như phủ một lớp kính mờ, lờ mờ, cách cậu rất xa.

Vì thế một ý nghĩ lẻ loi sinh ra, Lục Tất Hành nghĩ: "Mình rốt cuộc điên rồi ư?"

Mười một "năm Độc Lập" qua đi, mấy ngàn ngày, Lục Tất Hành từng có rất nhiều kẻ địch, song kẻ địch lớn nhất của cậu không phải khốn cùng thất vọng, cũng không phải loạn trong giặc ngoài, mà là chính cậu. Cậu cảm thấy mình như một người đi trên dây, mỗi ngày đều phải chật vật tìm kiếm một sự thăng bằng, bóp linh hồn của mình, không cho nó nổ, không cho nó trầm luân, không cho nó sục sôi, cũng không cho phép nó từ đây chết đi.

Lục Tất Hành giỏi nấu xúp gà các vị cho người khác, mà nguyên liệu thường dùng nhất trong "xúp gà" thường đến từ một số truyện ký danh nhân bịa đặt hoặc có thật, bởi vậy tại phương diện này cậu đọc qua khá rộng. Trên thế giới không có nhiều việc mới mẻ, chỉ cần muốn thì luôn có thể tìm được người cùng bệnh thương nhau ở trên trang giấy, Lục Tất Hành cũng từng thử tìm vài người chung cảnh ngộ từ lịch sử loài người lê thê, ngược dòng thời gian lên trò chuyện một chút với họ.

Những người đã khuất này, một số kể cho cậu chuyện "hồi sinh trong tro tàn", một số kể cho cậu chuyện "linh hồn từ đây chôn vùi", Lục Tất Hành dần dần phát hiện, loại trước ban đầu không thể làm cậu xúc động, ngược lại là loại sau, thỉnh thoảng khiến cậu có cảm xúc, hơi đồng cảm.

Văn tự và truyện kể đều là vật chết, khắc ở đó vạn năm không thay đổi, thứ thay đổi là thị giác của quần chúng, cậu hiểu đạo lý này. Bắt đầu từ khi ý thức được vấn đề này, Lục Tất Hành như một ông lão gần đất xa trời sợ chết vậy, sợ mình sẽ điên, sợ bảy vết khắc trên bàn đã kín, không thần chú nào có thể cứu vớt cậu nữa.

Song cậu lại nghĩ: "Nhưng nếu điên cũng không thể chọn điên vào lúc này!"

Cậu bây giờ sau lưng là khu lỗ hổng thời gian Mân Côi Chi Tâm khó lường, trước mắt là chiến trường mấy

phương thế lực hỗn chiến, bất kể nói như thế nào, dù tốt dù xấu cũng phải cầm cự đến khi đưa mọi người trở về mới được.

Mạch suy nghĩ lộn xộn của cậu chạy một vòng quanh tám đại thiên hà, ngàn đầu vạn mối, nhưng hiện thực chỉ qua vài giây.

Ba phương giao chiến không hề nghe thấy vụ nổ hạt nhân trong lòng Lục Tất Hành, khu lỗ hổng thời gian trong Mân Côi Chi Tâm là lá chắn tự nhiên, Bạch Ngân Thập Vệ thì không cần nói, ngay cả quân trung ương liên minh xuyên qua Mân Côi Chi Tâm cũng chưa thể phát hiện sự tồn tại của đội quân này.

Bạch Ngân Thập Vệ ngang nhiên tách song phương hỗn chiến ra, như một thanh cương đao chặn song phương giao chiến, mở ra một lối chật hẹp, im lặng nhìn tàu vũ trụ phi võ trang ban nãy rơi vào chiến trường thừa cơ bỏ chạy.

Woolf đẩy vệ binh ra, hai chân tranh nhau bước trước, tập tễnh đi đến trước màn hình thông tin liên lạc của trung tâm chỉ huy Votaw, cơ hồ lạc giọng: "Là ai? Ngươi là ai!"

Bên kia lặng im một lúc, kế đó giọng nói vừa nãy hết sức hòa nhã trả lời: "Bạch Ngân Thập Vệ."

Trên chiến trường vũ trụ, võ trang đa phương ồ lên.

Trong Đội Tự Vệ Thiên Hà Số 8 nấp ở chỗ tối, tất cả cựu bộ đến từ Bạch Ngân Cửu không nhịn được lệ nóng tràn mi, Lục Tất Hành nếm được một chút mùi máu tanh, cậu ngỡ ngàng nhấm thử, phát hiện mình đã vô tình cắn rách đầu lưỡi.

Người kia lại nói: "Bạch Ngân Đệ Nhị Vệ, Đệ Ngũ Vệ, Đệ Thất Vệ và Đệ Cửu Vệ hôm nay do sự cố nên vắng mặt, nguyên Đệ Bát Vệ Đội còn sót lại một người, nhập vào Bạch Ngân Thập, phí thời gian nhiều năm, tướng tá không đẹp, mọi người nhìn tạm đi."

Đôi môi khô quắt của Woolf run lên bần bật, ông ta chất vấn: "Quan chỉ huy là ai?"

"Xin chờ một chút, tàu chỉ huy là đoạt từ hải tặc Quân Đoàn Tự Do, lữ hành đường dài, thiết bị truyền tin có chút vấn đề, đang thử sửa chữa… Ừm, được rồi."

Woolf hít sâu một hơi, trái tim hơn ba trăm năm vững như sắt đá hơi nhồi máu, suýt nữa ngã ngửa xuống, chỉ thấy trên màn hình truyền tin tối đen tín hiệu không ổn định chớp tắt, liền sau đó một yêu cầu liên lạc mới được chấp nhận, một người đàn ông xuất hiện trước màn hình.

Hắn ăn vận gọn gàng sạch sẽ, áo sơ mi vải bông bình thường và quần dài mặc lên người hắn lại có khí chất khỏe mạnh không nói thành lời, trên tay vẫn có một bộ găng tay trắng không dính một hạt bụi, ngoại trừ tóc ít cắt tỉa hơi dài, "âm hồn" quanh quẩn trong lòng mọi người mười sáu năm Votaw này vẫn giống hệt ngày xưa.

Lâm Tĩnh Hằng.

Hắn như Napoleon nhà vua Pháp thời viễn cổ thoát khỏi đảo Elba, địa ngục cũng không nhốt được hắn, vừa lên tiếng, vẫn có vô số người đi theo hắn vào sinh ra tử.

Lục Tất Hành như bị phỏng mắt, nhắm mắt lại, dần dần khôi phục khỏi trạng thái điếc tạm thời.

"Tổng trưởng, việc… việc này có thể ư? Là thật ư?"

"Là Lâm tướng quân!"

"Tổng trưởng Lục, ngài nhìn thấy chưa? Là Lâm tướng quân!"

Trạm Lư hỏi: "Hiệu trưởng Lục, thầy cần trợ giúp y tế không?"

Lục Tất Hành giơ tay, dùng hết toàn lực nói: "Cần… thuốc thư giãn, cho tôi thuốc thư giãn số 6."

Thuốc thư giãn là vật phẩm quân dụng vũ trụ quan trọng, mấy năm nay ở Thiên Hà Số 8 phát triển nhảy vọt, giảm bớt tác dụng phụ đồng thời còn phát triển ra rất nhiều nhánh với trọng điểm công dụng khác nhau – thuốc thư giãn số 6 có công dụng trấn tĩnh, chuyên dùng để giảm bớt bất ổn cổng nối người cơ do cảm xúc quá nhấp nhô tạo thành, có thể tiêu diệt chất dẫn truyền thần kinh dẫn đến cảm xúc dao động, trung hòa hormone dư thừa, mang đến cho mọi người sự ổn định như máy móc, có hiệu lực trong hai mươi phút.

Thuốc trấn áp thần trí mơ hồ của cậu, huyết áp cấp tốc thay đổi, tạo thành sung huyết mạch máu trong mắt, đôi mắt vằn vện tia máu phá hủy khí chất bình tĩnh và ấm áp trời sinh, nhìn hơi đáng sợ. Nhưng đồng thời, cậu cũng lập tức bị rút ra, tình cảm cá nhân bị bắt buộc ngủ say, như đứng ngoài nhìn, khôi phục trật tự.

"Chờ chút," Lục Tất Hành nói, "Tiên phong khoan hành động, chuẩn bị sẵn sàng khai hỏa bất cứ lúc nào, đội công trình, phiền theo dõi tình hình khu lỗ hổng thời gian, bảo đảm đường đi an toàn, chuẩn bị rút khỏi."

"Vâng."

"Hiệu trưởng Lục," Lúc này, Trạm Lư đột nhiên nói, "Mệnh lệnh cá nhân khi nãy thầy hạ cho tôi đã tra tìm xong, kết quả đã gửi vào thiết bị đầu cuối cá nhân của thầy, tôi cho rằng tính chất của việc này đã vượt qua phạm trù 'cá nhân', và có ảnh hưởng đối với cục diện trước mắt, đề nghị thầy lập tức xem xét."

Lục Tất Hành nhất thời không nhớ "mệnh lệnh cá nhân" là gì, nhưng do sự tin tưởng với khả năng phán đoán của Trạm Lư, cậu vẫn cúi đầu nhìn lướt qua thiết bị đầu cuối cá nhân của mình –

Lúc ấy cậu mới nói một nửa đã bị lỗ hổng thời gian cắt ngang, Trạm Lư theo nửa mệnh lệnh, so sánh gien não bộ của cậu với tất cả thông tin gien trong kho số liệu, khi tìm kiếm không hạn chế thân phận… Ngay cả hạn chế giới tính cũng không.

Thuốc thư giãn số 6 phát huy tác dụng mạnh mẽ, Lục Tất Hành nhìn kết luận quan hệ ruột thịt giữa cậu và Lục Tín, một chút kinh hoàng cũng chẳng cảm thấy, cậu chỉ nhanh chóng xem căn cứ để kết luận – Trạm Lư có công năng liên tưởng mạnh, tự động điều chỉnh tiến trình tìm kiếm, lần lượt so sánh gien não bộ Lục Tất Hành với gien của Độc Nhãn Ưng và phu nhân Lục Tín, ba kết quả liệt kê rõ ràng.

Chẳng trách cậu mãi không tìm được "mẹ" mình, thì ra người phụ nữ ấy hoàn toàn là do Độc Nhãn Ưng tự bịa ra, chẳng trách cậu làm con trai của tay trùm Thiên Hà Số 8, mà có thời thơ ấu bi thảm đến thế, chẳng trách một người thẩm mỹ kỳ quặc như Độc Nhãn Ưng, đến cái tên đàng hoàng cũng không có, lại đột nhiên đổi thành họ "Lục".

Chẳng trách kho số liệu của Trạm Lư bị hai người kia xóa lồi lõm.

"Nói thông được rồi," Lục Tất Hành đậy thiết bị đầu cuối cá nhân, nói với Trạm Lư bằng ngữ khí của một người đứng ngoài nhìn, "Anh nói đúng, đây quả thật là một tin tình báo rất quan trọng."

Lúc này, cách Thiên Hà Số 1 và hơn hai mươi năm Votaw, Lâm Tĩnh Hằng đối mặt từ xa với bậc tiền bối, cấp trên, người thầy ngày xưa hắn tôn trọng nhất, ở giữa cách mấy trăm triệu oan hồn.

Cằm Woolf hơi co rút, ông ta không nói nên lời.

Lâm Tĩnh Hằng gật đầu một cái, ý tứ sâu xa mà nói: "Nhờ phúc của ngài, Nguyên soái, không ngờ sinh thời còn có thể gặp lại ngài."

Lúc này, tín hiệu thông tin liên lạc đến từ bên phía hải tặc vũ trụ kết nối vào, một người chỉ nghe tiếng không thấy mặt nói: "Lâm tướng quân, ngươi có ngày hôm nay, quả thật phải nhờ phúc Nguyên soái Woolf."

Giọng nói này như qua máy biến thanh kém chất lượng bóp méo, nghe giống một robot không đủ lượng điện, khó phân biệt nam nữ, hết sức chói tai, chỉ sợ người khác không biết đây là giọng giả.

Lâm Tĩnh Hằng nâng mí mắt lên: "Ngươi lại là ai? Giao chiến thì giao chiến, giết người thì giết người, gia đình không dạy ngươi rằng làm người không thể vĩnh viễn giấu đầu lòi đuôi à?"

Lâm Tĩnh Xu toàn thân run rẩy, thông qua máy biến thanh chất lượng kém, nàng cắn răng gằn từng chữ: "Ta quả thật là hạng có người đẻ không ai nuôi, gia giáo không tốt, để Lâm tướng quân chê cười. Nhưng ta cảm thấy ngươi cần một lời khuyên, một người có thể không có giáo dưỡng, song không thể dạy mãi không ngoan, chết hai lần trong cùng một cái hố, không khỏi quá đáng đời."

"Hải tặc vũ trụ bây giờ đều khách sáo như vậy, vừa gặp mặt đã tặng một lời khuyên miễn phí trước." Lâm Tĩnh Hằng như cười như không chuyển hướng sang Woolf, "Thế nào, Nguyên soái, ngài có quà gặp mặt gì cho tôi không?"

Woolf khoát tay, đuổi Vương Alan định tiến lên đỡ, ông ta chậm rãi thẳng lưng lên, chỉ một lúc mà đã quét sạch sự thất thố ban nãy.

Woolf trầm giọng nói: "Quà gặp mặt của ta, chính là tương lai hòa bình của toàn nhân loại, và một liên minh mới – Tĩnh Hằng, ta không hỏi ngươi mấy năm nay đã đi đâu, đi làm gì, nhưng ngươi tới rất đúng lúc, nghi thức đầu hàng của hải tặc Đoàn Quang Vinh sẽ diễn ra vào hai mươi bốn tiếng sau, rừng bia của liên minh sẽ một lần nữa hạ xuống đất đai Votaw. Liên minh mới sẽ thực hiện hết thảy tưởng tượng của tuyên ngôn tự do, sau khi đập tan Vườn Địa Đàng, chúng ta sẽ đạt được sự tự do chân chính. Giữa các đại thiên hà sẽ bình đẳng lẫn nhau, không còn cướp đoạt kinh tế và bóc lột. Lý tưởng của ngươi, lý tưởng của ta, lý tưởng của mọi người, đều sẽ được thực hiện – ngươi cảm thấy có vừa lòng không?"

Lâm Tĩnh Hằng không cười, lạnh lùng nhìn ông ta.

Năm ấy Lâm Tĩnh Hằng kim thiền thoát xác ở Mân Côi Chi Tâm, do nhất quán vận may không tốt, khoang sinh thái không đi theo tuyến đường đã định, mà bất ngờ bị cuốn vào thời không hỗn loạn của Mân Côi Chi Tâm – sau đó nhìn lại, đó hẳn là một khu lỗ hổng thời gian hoạt động, vừa vặn thông đến gần Thiên Hà Số 8. Liên quân Thiên Hà Số 7 và 8 bị Hiệp hội chống Utopia phục kích, cho thấy tuyến đường bí mật của Thiên Hà Số 8 nhất định đã bị lộ, Turan không thể không đóng kín lối vào cuối cùng, muốn trở về, Lâm Tĩnh Hằng chỉ có thể đến vùng cấm thử vận may. Không ngờ lại gặp vụ này.

Hắn đi từ Thiên Hà Số 6 đến đây, hội quân với Bạch Ngân Thập Vệ, cũng đã nắm rõ thế cục hiện giờ. Các nơi đều yên bình hơn năm đó, Hiệp hội chống Utopia cơ bản đã rời khỏi cuộc chiến, trật tự xã hội khôi phục bảy tám, những người sống sót bắt đầu thích ứng cuộc sống mới. Nếu không phải có nhân tố không ổn định Quân Đoàn Tự Do của Lâm Tĩnh Xu, như vậy theo hải tặc Đoàn Quang Vinh rút lui, cơ hồ có nghĩa là cuộc hỗn loạn lâu dài này đã kết thúc.

Woolf nhìn Lâm Tĩnh Hằng, ông ta biết trong tay Lâm Tĩnh Hằng có Trái Cấm.

Lâm Tĩnh Hằng sống sót trong trận đại chiến Thiên Hà Số 7 và 8 kia, Woolf không trông chờ hắn đến nay vẫn chẳng hay biết gì. Một Hiệp hội chống Utopia, một Lâm Tĩnh Hằng, là hai người duy nhị biết bí mật của ông ta, và có bằng chứng để đưa ra lên án hợp lý.

Nhưng như vậy thì thế nào?

Lâm Tĩnh Hằng đương nhiên có thể nói cho cả thiên hạ biết, đập nát tại trận kết minh của liên minh và cựu bộ Lục Tín, Woolf sẽ vạn kiếp không ngóc lên được, nhưng Quân Đoàn Tự Do sẽ ngư ông đắc lợi, hải tặc vũ trụ sẽ khơi lại đống tro tàn, tám đại thiên hà cũng rơi vào chiến loạn một lần nữa.

Một thời đại hòa bình, một thời đại vĩ đại sắp mở ra, thời đại vĩ đại này từ dưới vực sâu trèo lên, dù họ đều biết rõ trong lòng, cây thang dưới chân nó là đan từ nói dối và âm mưu, vậy thì thế nào?

Ánh rạng đông hòa bình vừa sáng lên, chẳng lẽ Lâm Tĩnh Hằng sẽ rút cây thang này?

Woolf quay đầu ra hiệu cho Vương Alan cứ bình tĩnh – Hope sẽ không, Lâm Tĩnh Hằng cũng sẽ không.

Quân Đoàn Tự Do khống chế chẳng qua là hành tinh du lịch chẳng có mấy mống nhân khẩu, xét theo góc độ này, ông ta khống chế chính là toàn nhân loại.

Lâm Tĩnh Xu thông qua máy biến thanh giọng điệu quái gở cười khẩy nói: "Trung ương liên minh… Lâm tướng quân, thế tất cả liệt sĩ và người dân đã chết của Thiên Hà Số 7 và 8 thì sao? Chiến hữu từng kề vai chiến đấu cùng ngươi thì sao? Phải chăng họ cũng nên đòi một sự công bằng?"

Woolf trầm giọng nói: "Các hạ không hề có giới hạn cưỡng ép mở rộng chip ma túy, bạo lực bắt cóc, giết hại dân thường, hai chữ 'công bằng' nói ra từ miệng các hạ, thật là quá sỉ nhục nó."

"Ta sỉ nhục công bằng, chẳng lẽ ngài Nguyên soái không sỉ nhục 'tương lai'? Nếu ông thực sự để ý nhân quyền của công dân, sao lại chẳng chút kiêng kị sao Serbia, nhất định không chịu trì hoãn nghi thức tiếp nhận đầu hàng của ông?" Giọng nói trong máy biến thanh cực kỳ chói tai, "Lâm tướng quân, ngươi muốn giao tương lai liên minh vào tay loại người này?"

Lâm Tĩnh Hằng nghe nàng nói chuyện liền không dằn được lửa giận: "Không thì sao? Giao vào tay chip ma túy?"

Woolf mỉm cười: "Chào mừng trở về liên minh, Tĩnh Hằng, ngươi nhất định là trời cao phù hộ liên minh, ban ơn cho chúng ta. Liên minh cần lưỡi dao sắc bén Bạch Ngân Thập Vệ này, giúp chúng ta xóa tan bóng tối cuối cùng trước bình minh."

Lâm Tĩnh Hằng quay đầu, không thèm nể mặt chút nào: "Tôi cũng không có ý này, thưa ngài Nguyên soái, mong ngài cũng đừng tưởng bở."

Chỉ giây lát này, các nạn dân đã trốn ra vòng chiến, Lâm Tĩnh Hằng khoát tay, Bạch Ngân Thập Vệ như tay chân ăn ý của hắn, theo đó hành động, đi đến hướng Mân Côi Chi Tâm nguy hiểm.

Lâm Tĩnh Xu nhất thời không nhịn nổi, thất thanh gọi hắn lại: "Khoan đã, ngươi muốn đi đâu?"

Lâm Tĩnh Hằng không trả lời, tỏ rõ không giúp cả hai bên, xuyên thẳng qua trước trận hai quân.

Woolf nhìn Vương Alan một cái, ngay lập tức, quân liên minh đột nhiên nổ súng, không hề kiêng kị bắn tới Quân Đoàn Tự Do.

Lâm Tĩnh Xu: "Ai cũng không được đi!"

Quân Đoàn Tự Do gom binh lực lại, lửa đạn không có mắt đồng thời bắn tới quân liên minh và Bạch Ngân Thập Vệ.

Sắc mặt Lâm Tĩnh Hằng lạnh đi: "Khốn nạn, ngươi nhất định muốn đến chỗ ta tìm đường chết à!"

Woolf cao giọng nói: "Bạch Ngân Thập Vệ vốn là niềm vinh quang của liên minh, xem ra có người không cho phép ngươi đứng ngoài cuộc rồi Tĩnh Hằng à!"

Ông ta chưa dứt lời, đúng lúc này, Quân Đoàn Tự Do thế tới hùng hổ chợt tự loạn trận doanh, trong "Mân Côi Chi Tâm" như từ hư không biến ra một đồng hoa lửa đạn, hàng trăm phát pháo ion năng lượng cao gầm thét lao tới, không hề báo trước chặn đường lui của họ, vô số lồng phòng hộ cơ giáp còn chưa kịp phản ứng đã bị pháo ion chồng chéo làm tan chảy, dư âm càn quét đến trước trận hai quân.

Trong cơ giáp quân liên minh theo sát đó vang lên cảnh báo, khóe mắt Woolf giật nhẹ: "Kẻ nào?"

Ngay sau đó, một chiến đội cơ giáp nghiêm ngặt chưa bao giờ xuất hiện trước mặt người đời thong thả liệt đội ra khỏi Mân Côi Chi Tâm.

Yêu cầu liên lạc xa lạ gửi đến mỗi một cơ giáp, Tổng trưởng trẻ tuổi của Thiên Hà Số 8 nhìn xung quanh.

Lâm Tĩnh Hằng đứng bật dậy, va đổ hơn nửa chai rượu, suýt nữa hỏng luôn màn hình truyền tin vốn đã tạm bợ.

"Bạch Ngân Cửu không do sự cố mà vắng mặt, tướng quân." Lục Tất Hành dùng đôi mắt ứ máu chưa tan nhìn thẳng hắn, "Bạch Ngân Thập Vệ là của liên minh? Chuyện này tôi cũng không đồng ý."

133. Quyển 5 - Chương 133

Lâm Tĩnh Hằng vốn nên gần quê cũ mà hồi hộp, nhưng Mân Côi Chi Tâm với hắn mà nói, không thể tính là "gần quê cũ" – hắn không biết hơn hai mươi năm qua đi, khu lỗ hổng thời gian thần bí kia liệu có xảy ra thay đổi gì hay không, cũng không biết thời không hỗn loạn phải chăng còn có thể đưa hắn về nơi ban đầu… Dù sao chỉ xét theo kinh nghiệm cuộc đời của cá nhân hắn, sự tình luôn có chút khác với mong muốn mới là bình thường.

Từ lúc hắn tỉnh lại đến nay, mười bốn năm Votaw, một khoảng cách quá dài, cơ hồ vượt qua sống chết, tiện thể luyện thành kiên nhẫn quá thừa, còn cho rằng phía trước có đường dài đằng đẵng, bởi vậy cũng không quá sốt ruột sinh ra "hồi hộp" này.

Kết quả liền "vô viễn lự, hữu cận ưu". *(Không có tính toán lâu dài thì sẽ có nhiều chuyện phải lo lắng trong thời gian sắp tới)*

Nhất thời, trong đầu Lâm Tĩnh Hằng trống rỗng, chờ đến khi hắn hoàn hồn, hắn phát hiện mình như mộng du buột miệng hỏi một câu: "Cậu… mắt cậu làm sao vậy?"

"Khi xuyên qua lỗ hổng thời gian tạo thành một chút huyết áp không ổn định, không có gì," Thuốc thư giãn số 6 như sợi dây điều khiển con rối, chỉ huy Lục Tất Hành thần thái tự nhiên trả lời, cậu thậm chí còn bình tĩnh kiềm chế mà hơi mỉm cười, "Chào mừng anh trở về, tướng quân."

Giống như đối với cậu mà nói, Lâm Tĩnh Hằng chỉ đi công tác một chuyến trở về, xách hành lý từ cửa sau đi vào phòng họp, chẳng đau chẳng ngứa.

Cảm xúc bùng nổ của Lâm Tĩnh Hằng chưa kịp thiêu đốt đã đụng ngay không khí lạnh, hụt chân rơi xuống hầm băng.

Sinh ly tử biệt gặp lại nên là như thế nào?

Hắn gặp lại Woolf, là cảm xúc lẫn lộn, nỗi lòng như nước; gặp Lâm Tĩnh Xu, là kinh tâm động phách, bảy trạng thái tình cảm lên hết trên đầu. Thomas Dương của Bạch Ngân Tam nhận được triệu hoán bất ngờ, quay vào mật khẩu truyền tin viễn trình của điểm nhảy vũ trụ mà gào không thành nhân dạng, lúc này tất cả cựu bộ Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ phía sau Lục Tất Hành đều đỏ hoe mắt.

Chỉ có một mình Lục Tất Hành trấn định như thường, với cảm giác xa lạ không nói thành lời.

"Xin lỗi, vẫn chưa tự giới thiệu," Lục Tất Hành dời tầm nhìn khỏi người hắn, thu hết mấy phương võ trang tập trung ở biên giới Thiên Hà Số 1 vào đáy mắt, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ kiểu ngoại giao tiêu chuẩn, "Tôi là Lục Tất Hành người phụ trách chính phủ độc lập Thiên Hà Số 8, đội viễn chinh của thiên hà chúng tôi khi thăm dò khu vực vũ trụ chưa biết, tình cờ phát hiện một khu lỗ hổng thời gian tự nhiên hoạt động, tùy tiện xâm nhập, không ngờ đi đến Thiên Hà Số 1, vô tình ra quấy rầy các vị hữu hảo trao đổi, nhưng người của chúng tôi vừa vặn đi qua, lại bị các vị chặn bên ngoài, chẳng có cách nào, đành phải ra chào một tiếng."

Hôm nay thật sự có quá nhiều những việc bất ngờ.

Thoạt tiên là Lâm Tĩnh Hằng giống như hack được "sinh mạng vô hạn" dẫn Bạch Ngân Thập Vệ lộ diện, sau đó lại là trong vùng cấm "Mân Côi Chi Tâm" chui ra một chi võ trang bất minh, bất luận là "Thiên Hà Số 8" hay "xuyên qua khu lỗ hổng thời gian tự nhiên", đều có thể khiến mọi người rơi cằm, so sánh với nó, ngay cả "phần tử khủng bố khống chế một tinh cầu" cũng chẳng có gì đáng sợ.

Nếu không phải nơi đây đạn đạo bay lung tung, người làm công tác truyền thông toàn thế giới đều phải chen chúc đến đây, lấy đầu đề trang nhất một năm cũng không thành vấn đề.

Một lúc lâu, mới có một tướng quân của quân trung ương lên tiếng: "Thiên Hà Số 8… chính phủ độc lập?"

“Thiên Hà Số 8 tự nổ điểm nhảy vũ trụ, tách rời khỏi liên minh, từ đây thành lập chính phủ độc lập, đổi bộ lịch độc lập mới,” Lục Tất Hành nói, “Vị tướng quân này, ngài xưng hô như thế nào?”

“Ta là Will Duke nguyên tư lệnh quân trung ương Thiên Hà Số 2, hiện chấp hành nhiệm vụ tiễu phỉ tại biên giới Thiên Hà Số 1.”

“Rất vui được gặp ngài, tướng quân Duke,” Lục Tất Hành gật đầu chào, “Nếu có cơ hội bang giao bình thường với liên minh, hi vọng có thể mời ngài đến làm khách.”

“Ngươi… liên minh chưa hề thừa nhận…”

Lục Tất Hành lịch sự cắt ngang: “Tướng quân Duke, ý của ‘chính phủ độc lập’ là, chúng tôi tuyên bố có được chủ quyền hoàn chỉnh, lãnh thổ hoàn chỉnh, cùng liên minh là hai chính quyền bình đẳng, chúng tôi không phải ‘khu tự trị’ của quý vị, không thừa nhận hệ thống pháp luật của liên minh, cũng không cần liên minh thừa nhận.”

Tất cả những người dưới ba trăm tuổi, sinh ra vào kỷ nguyên Lịch Tân Tinh, trong đầu đều không có khái niệm “quốc gia” và “chủ quyền”, ngay cả hải tặc vực ngoại trong tiềm thức cũng định vị mình là “võ trang phản chính phủ”, Quân Đoàn Quang Vinh mơ giấc mộng thiên thu “đế quốc Quang Vinh”, địa điểm nằm mơ cũng chọn ở Votaw.

Tướng quân Duke sững sờ trước bộc bạch đại nghịch bất đạo này, nhất thời không nói gì nổi.

Lục Tất Hành cúi đầu nhìn lướt qua thiết bị đầu cuối cá nhân, thời gian hiệu quả tốt nhất của thuốc thư giãn loại 6 trong cơ thể cậu còn lại chưa đến mười phút.

Trong mười phút này, lý trí của cậu vẫn có thể áp đảo hết thảy, Lục Tất Hành thận trọng đánh giá tình hình trước mắt – lúc này tiêu điểm đương nhiên là Bạch Ngân Thập Vệ, dù rằng trang bị te tua, nhưng đây là một đội quân cho dù rải rác, nằm trong khoang sinh thái cũng có thể khuấy lên gió lốc, truyền kỳ không thay đổi của Lịch Tân Tinh ba trăm năm qua, cơ hồ có chút thần thoại.

Nhưng sân nhà quả thật vẫn là của quân liên minh. Binh lực của quân liên minh ước chừng hòa hải tặc Quân Đoàn Tự Do, Bạch Ngân Thập Vệ cùng với quân tự vệ Thiên Hà Số 8, loại cơ giáp Lục Tất Hành thấy hơi cũ, nhưng bọn họ là người nắm giữ cả liên minh. Nếu không phải do trong tay hải tặc đang bắt người dân vô tội làm con tin, phía chính phủ liên minh không thể không làm tư thái sợ ném chuột vỡ đồ, họ sẽ không bị đám hải tặc này quấy rầy không thôi.

So sánh với hai phương trước, thực lực quân sự của hải tặc Quân Đoàn Tự Do có vẻ nghiệp dư hơn, dù sao thì chuyên môn của họ là phá hoại mà. Những người này nguy hiểm ở chỗ điên cuồng, bất chấp hậu quả, cùng với ma túy chip có thể ăn mòn bất cứ một đoàn người nào từ bên trong, không giải quyết vấn đề “Nha Phiến”, chuyện nhân viên an ninh hành tinh làm phản, dẫn đến cả một hành tinh bị khống chế về sau không thể thiếu… Nhưng việc đó cũng không liên quan đến Thiên Hà Số 8.

Và đối với liên minh, quân trung ương các nơi cựu bộ của Lục Tín đã chèo chống nửa giang sơn của họ.

Lục Tất Hành đảo ánh mắt qua Woolf trong một góc màn hình truyền tin, có lẽ ông lão đi lên đỉnh quyền lực, đại diện cho "tuyên ngôn tự do" này không biết, kho số liệu của Trái Cấm đã bị cậu phục hồi, bản danh sách có thể kéo Woolf xuống thần đàn đang nằm trong tay cậu.

Có lẽ Nguyên soái sẽ có giải thích khác đối với việc này, nhưng trong hệ thống Trái Cấm biểu hiện, Woolf đã lên danh sách Trái Cấm từ trước khi hai nhiệm chủ nhân Bạch Tháp lần lượt xảy ra chuyện, ông cụ từ đây không bị Vườn Địa Đàng giám sát, sau đó trơ mắt nhìn người con nuôi Lâm Úy bị hủy hoại bởi Vườn Địa Đàng, Lục Tín bị mưu hại bởi Vườn Địa Đàng, Lâm Tĩnh Hằng bị liên minh triệu về theo kiểu tự hủy trường thành –

Các cựu bộ của Lục Tín sẽ nhìn nhận chuyện này thế nào?

Họ sẽ nghiêng về Woolf từ lâu đã là một con chó của quản ủy hội? Hay sẵn lòng tin tưởng ngài Nguyên soái không hề cùng một giuộc với quản ủy hội, chẳng qua là cấu kết với Hiệp hội chống Utopia vực ngoại mà thôi?

Lục Tất Hành nhìn Woolf giây lát, ý tứ không rõ mà cười với đối phương, cậu nghĩ thầm: "Tôi bây giờ có thể lấy nửa giang sơn của ông rồi."

Nhưng có người nhất định không hi vọng cậu làm như vậy.

Lục Tất Hành thở dài không thành tiếng, chậm rãi nói: "Đại khái hơn bốn mươi năm Votaw trước, có một vị phu nhân, vốn là một học giả nổi danh, do gia đình xảy ra biến cố, buộc phải đào vong đến Thiên Hà Số 8 – nơi chồng bà từng chiến đấu…"

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây đều biết cậu đang ám chỉ ai, Lâm Tĩnh Hằng trong lòng run run, đột nhiên có dự cảm xấu.

"Chồng của bà, nghe đâu các vị đều rất quen thuộc, tôi nghe nói nỗi oan của ông ấy tựa hồ cũng đã được rửa sạch, ông chết do âm mưu hãm hại của quản ủy hội Vườn Địa Đàng. Mà lý do quản ủy hội trở mặt với ông, chính bởi vì ông vẫn tâm tâm niệm niệm Thiên Hà Số 8 nằm ngoài Vườn Địa Đàng." Lục Tất Hành dừng lại, tựa hồ hết sức bất đắc dĩ mà buông tay, "Vùng khỉ ho cò gáy chỗ chúng tôi, non nửa nhân khẩu đều là chứng não rỗng, mọi người đều chưa từng thấy Vườn Địa Đàng ra làm sao, bao gồm tôi, chúng tôi không được tiếp nhận nền giáo dục cao đẳng như các vị, cách xã hội văn minh cả trăm năm ánh sáng, đây là hiện trạng. Mà để Thiên Hà Số 8 có được quyền lợi bình đẳng, là nguyện vọng lớn nhất sinh tiền của vị tướng quân ấy. Với tôi mà nói, đây là nguyện vọng của bậc cha chú đã khuất."

Woolf đã hiểu ý nằm ngoài lời của cậu, sững sờ tại chỗ.

Quân trung ương cũng lặng ngắt như tờ, nhất thời, vô số ánh mắt nhìn chằm chằm mặt Lục Tất Hành, hòng tìm ra bóng dáng cha mẹ cậu từ trên mặt cậu.

Tướng quân Duke của quân trung ương lắp bắp nói: "Cậu… cậu là…"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Hắn biết Độc Nhãn Ưng không đáng tin cậy, không ngờ lão mèo Ba Tư kia tệ như vậy! Không phải đã giao hẹn chết cũng không thể nói, cứ để cậu đời này chẳng hay biết gì, rời xa phân tranh sao?

Còn cả Tổng trưởng Edward cũng đang làm gì, tại sao họ đẩy Lục Tất Hành ra trước sân khấu?

Lục Tất Hành: "Trạm Lư, có thể chào mọi người một tiếng rồi."

Trong cơ giáp phía sau cậu vang lên tiếng của trí tuệ nhân tạo: "Lâu lắm không gặp, các vị của liên minh – tiên sinh, tôi vốn tưởng rằng hết thảy về ngài đều sẽ như tướng quân Lục Tín, từ đây chỉ lưu trong kho số liệu của tôi, không ngờ sinh thời còn có cơ hội gặp lại ngài lần nữa."

Âm thanh từng tiêu tan ở biên giới Thiên Hà Số 7 và 8 này, khiến vành mắt Lâm Tĩnh Hằng hơi nóng lên, hắn khẽ nhắm mắt lại.

Trạm Lư tiếp tục: "Tôi đã lần lượt so sánh thông tin gien của Tổng trưởng Lục với Lục tướng quân và Lục phu nhân, xác nhận ngài chính là đứa trẻ năm đó chào đời trong nguy hiểm…"

Trạm Lư còn chưa dứt lời, Duke của quân trung ương đã nói năng lộn xộn cắt ngang hắn: "Ngươi gửi cho ta báo cáo so sánh, ngươi… ngươi thật sự là Trạm Lư? Nhưng Trạm Lư không phải…"

"Tôi có thể gửi đến cổng thông tin cơ giáp của ngài," Trạm Lư bình tĩnh trả lời, "Chào tướng quân Duke, tôi nhớ năm xưa ngài và mấy vị đồng nghiệp từng nhân lúc tướng quân Lục Tín vắng mặt lén đánh cược, thử nối mạng tinh thần của tôi, kiểm tra trị số tới hạn của mình, do nguyên nhân cài đặt của tôi, lần ấy vô tình khiến ngài bị thương, phải vào khoang y tế điều trị chấn động não, tôi vô cùng áy náy, gần trăm năm qua vẫn nợ ngài một lời xin lỗi."

"Phải… ta còn làm cận vệ cho Lục tướng quân… ta khi đó…" Duke vị quan tư lệnh quân trung ương này nhất thời không nói nổi một câu hoàn chỉnh, đôi môi run rẩy nhè nhẹ, "Ngài… ngài còn có hậu duệ ư? Bao nhiêu năm qua, chúng ta chẳng ai làm hết trách nhiệm, không cẩn thận đã lớn thế rồi… Ta có lỗi với tướng quân… Thiên Hà, Thiên Hà Số 8 mấy năm nay thế nào?"

"Cũng ổn, nhưng năng lực của tôi có hạn, trước mắt mọi người đều miễn cưỡng sống tạm mà thôi, cảm ơn ngài quan tâm, tôi hi vọng một ngày kia, tôi có thể không bôi nhọ tên cha tôi." Lục Tất Hành nói, "Tình hình của khu lỗ hổng thời gian không ổn định, để đề phòng lối đi xảy ra vấn đề, sợ rằng chúng tôi phải tạm thời đi trước, chờ tương lai xây dựng lại điểm nhảy vũ trụ, lại mời ngài đến thăm."

Cậu dùng tay ra hiệu cho những người bên cạnh, đội quân cơ giáp hậu đội biến thành tiền đội, đồng thời trọng giáp thả ra quỹ đạo, thoải mái thu gom đống tiểu cơ giáp tả tơi của Bạch Ngân Thập Vệ.

Tên láo toét không biết ở đâu chui ra, vừa lộ diện đã trực tiếp kéo đi Bạch Ngân Thập Vệ, lý nào lại như thế.

Vương Alan đang muốn gọi cậu lại, nhưng bị Woolf giơ tay ấn vai.

Vương Alan giật mình, tiếp đó lão phát hiện lấy Duke làm đầu, đám quân trung ương cựu bộ của Lục Tín vậy mà tập thể nhường ra một lối, hơn nữa như có như không mà ngăn hải tặc giúp họ.

Lục Tất Hành chăm chú nhìn quỹ đạo nối của trọng giáp, cho đến khi tiểu cơ giáp cuối cùng cũng thu vào trọng giáp của mình rồi, một hơi tắc trong ngực rốt cuộc mới thở phào ra.

Trên thiết bị đầu cuối cá nhân im ắng lóe lên một nhắc nhở nho nhỏ – nói cho cậu biết hai mươi phút đã qua, hiệu quả của thuốc thư giãn loại 6 sắp bắt đầu giảm đi.

"Rút," Lục Tất Hành mặt không biểu cảm tuyên bố, "Không nán lại trong Mân Côi Chi Tâm, cho đội viễn chinh dẫn đường, mở đường ra, chúng ta trực tiếp trở về."

"Vâng!"

"A, đúng rồi, cho các vị một món quà cuối cùng nữa." Lục Tất Hành nói, tàu chỉ huy đột nhiên bắn một phát đạn đạo, tầm bắn vượt qua tầm bắn xa nhất của quân liên minh, chỉ thẳng một cơ giáp hải tặc, trên chiến trường đạn đạo không hề hiếm lạ, tầm bắn hơi xa cũng chỉ khiến người ta hơi kiêng dè, điều đáng sợ là khi đạn đạo hạt nhân vũ trụ viễn trình trượt ra quỹ đạo, tất cả cơ giáp xung quanh – bất luận quân liên minh hay Quân Đoàn Tự Do, lại đều không nhận được bất cứ cảnh báo nào!

Cơ giáp hải tặc mục tiêu không kịp có bất cứ phòng ngự gì, nổ tung thành một quầng lửa ngay tại chỗ.

Lục Tất Hành thong thả nói: "Theo tôi quan sát, kỹ thuật ngắm của người lái này không tốt, ban nãy khi quý vị nổ súng về hướng liên minh, hắn lại xoay hỏa lực đến bên cạnh tôi, chúng tôi tuy nghèo, cũng rất ngại khi chiếm suông một phát đạn đạo của các vị, xin trả ngay tại đây, tạm biệt."

Lục Tất Hành nói xong, cứ thế đơn phương cắt đứt liên lạc, nghênh ngang dẫn dắt đội ngũ của mình lái đến Mân Côi Chi Tâm, biến mất trước mắt bao người.

Bạch Ngân Thập Vệ lơ mơ theo Lâm Tĩnh Hằng lên trọng giáp của quân tự vệ Thiên Hà Số 8, vừa xuống cơ giáp đã giật cả mình, Thomas Dương hệt như con dế nhũi chưa thấy cảnh đời, một đôi mắt không đủ dùng: "Tốc độ cân bằng áp khí của trạm thu phóng cơ giáp nhanh hơn trọng giáp liên minh đồng đẳng một phần ba, ngầu quá… Oa, cơ giáp dự phòng này, quỹ đạo này… Thật hay giả thế? Đây là Thiên Hà Số 8 sao? Tướng quân, không phải ngài nói trọng giáp của Thiên Hà Số 8 năm đó còn là đoạt từ hải tặc à, sao…"

Poisson Dương không nhịn được giơ chân đá một phát vào lưng người anh em của mình, Thomas Dương múa may tay chân lảo đảo vài bước về phía trước, vịn tường trạm thu phóng cơ giáp, đang định quay đầu

lại tính sổ, mới phát hiện sắc mặt Lâm Tĩnh Hằng là lạ.

Trong trạm thu phóng truyền đến tiếng Trạm Lư: "Cẩn thận, vệ đội trưởng Dương."

"Hey, Trạm Lư," Thomas Dương quẹt mũi, ngượng ngùng đi về đội ngũ, đẩy xe lăn cho tiến sĩ Harden, " 'Da mới' của anh rất ngầu đó."

"Đây không phải là thân cơ của tôi, vệ đội trưởng," Trạm Lư nói: "Bởi vì tỷ lệ giữa tính năng và giá cả không cao, công năng hạch cơ giáp của tôi chưa sửa chữa, bây giờ tôi chỉ là trí tuệ nhân tạo Tổng trưởng sử dụng cá nhân."

"Tổng trưởng?" Lâm Tĩnh Hằng ngẩng đầu lên.

"Đúng vậy tiên sinh, Tổng trưởng Edward mười năm Độc Lập trước đã bị bệnh qua đời, trước mắt trưởng quan hành chính của Thiên Hà Số 8 là hiệu trưởng Lục – lúc riêng tư tôi vẫn thích cách xưng hô này hơn."

"Turan đâu? Độc Nhãn Ưng đâu?"

"Tướng quân Turan làm quan tổng chỉ huy phòng ngự Thiên Hà Số 8, phụng lệnh trấn thủ Thiên Hà Số 8, tôi nghĩ cô ấy hẳn sẽ chờ chúng ta ở bên kia khu lỗ hổng thời gian." Trạm Lư dừng lại, "Về phần tiên sinh Lão Lục, năm đó tuyến đường bí mật của Thiên Hà Số 8 bị lộ, vì ngăn cản hải tặc tập kích, ông ấy hi sinh trong chiến dịch đó, trước mắt chôn ở…"

Lâm Tĩnh Hằng không nghe hắn nói cho hết lời, trong đầu "Uỳnh" một tiếng.

Lúc này, một đội vệ binh phụ trách tiếp đón họ đi tới trạm thu phóng, dẫn đầu chính là Gà Chọi học sinh của Lục Tất Hành năm xưa.

Thiếu niên to xác thích dùng nắm đấm giải quyết vấn đề này, năm đó gặp Lâm Tĩnh Hằng như chuột gặp mèo, luôn căng thẳng đến một câu cũng không nói nên lời, mà nay đã trưởng thành, một chút nét thiếu niên cuối cùng trên mặt cũng không còn thấy, lộ ra đường xương cằm dứt khoát, tựa hồ hơi cao hơn, ánh mắt kiên định, kính lễ chào Lâm Tĩnh Hằng: "Tướng quân, hãy để tôi, khoang an toàn khi xuyên qua lỗ hổng thời gian ở dưới đáy trọng giáp…"

Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên cắt ngang gã: "Trung tâm chỉ huy ở chỗ nào?"

Gà Chọi: "…"

"Tiên sinh," Trạm Lư nói, "Chúng ta sắp đến khu lỗ hổng thời gian của Mân Côi Chi Tâm, tuy rằng mấy năm gần đây đội viễn chinh đạt được một số thành quả trong lĩnh vực lỗ hổng thời gian, nhưng đi qua đây vẫn rất nguy hiểm, cần ngài…"

“Tránh ra!” Lâm Tĩnh Hằng đẩy đội vệ binh che trước mặt ra.

Bạch Ngân Thập Vệ bị bỏ lại đằng sau ngơ ngác nhìn nhau, chưa bao giờ thấy tướng quân nhà mình thất thố như vậy.

Thomas Dương chớp chớp mắt: “A, đúng, vừa rồi vị Tổng trưởng Lục này nói, hắn là con mồ côi từ trong bụng mẹ của tướng quân Lục Tín, thế không phải là…”

Poisson Dương nhìn hắn bằng ánh mắt quan tâm thiểu năng.

“… Anh em của tướng quân à,” Thomas Dương nói với vẻ mặt vô tội, “Mày lại trợn mắt với tao làm gì?”

Cấu tạo của trọng giáp đều na ná nhau, không cần ai dẫn đường Lâm Tĩnh Hằng cũng tìm được trung tâm chỉ huy.

Tất cả nhân viên công tác ở đây đều có trật tự, chuẩn bị xuyên qua lỗ hổng thời gian, đang tiến hành bước điều chỉnh thử cuối cùng, quân vũ trụ của trọng giáp phần lớn là gương mặt lạ, nhưng rõ ràng là từng trải qua chiến tranh rèn luyện, không hề là tân binh mới lôi ra từ căn cứ huấn luyện quân sự, Đội Tự Vệ Thiên Hà Số 8 này chỉ lướt qua lộ mặt một cái, cũng đã nhìn ra không còn là quân lính tản mạn chắp vá lung tung năm đó.

Bạn xưa, một số già rồi, một số đã mất.

Mười mấy năm, cảnh còn người mất bất ngờ đập xuống trước mặt Lâm Tĩnh Hằng chưa hề chuẩn bị, hắn lần đầu tiên cảm nhận được sự tàn khốc của thời gian.

Giống như ngay cả mùi không khí cũng đã khác rồi.

Khuôn mặt lãnh đạm mà không thể nắm bắt của Lục Tất Hành không ngừng lướt qua trước mắt hắn.

Tổng trưởng không còn, Độc Nhãn Ưng cũng không còn, nhiều năm qua cậu sống như thế nào?

Cậu làm sao học được không để lộ cảm xúc, làm sao tôi luyện Thiên Hà Số 8 thành như thế này?

Cậu… cậu có thử đi tìm người nào, chuyện trò an ủi hay không?

Vấn đề cuối cùng lướt qua trong lòng Lâm Tĩnh Hằng, lập tức bị hắn lật qua.

Mấy chục năm qua, hắn đấu đến một mất một còn với vận mệnh, rất ít sợ hãi, mà giờ đây hắn lại không

dám nhìn thẳng vào vấn đề này. Bởi vì nó như hai thanh đao treo trong lòng hắn, đáp "có" thì đầu này sẽ rơi xuống, đáp "không có" thì đầu kia lại sẽ rơi xuống, kiểu nào cũng chẳng toàn thây.

Trạm Lư đuổi theo lải nhải gì đó – cũng chỉ còn lại hắn vẫn chưa thay đổi, trước sau như một chỉ toàn nói nhảm.

Có vệ binh và nhân viên công tác đến, định nói cho hắn biết tính nguy hiểm khi xuyên qua lỗ hổng thời gian. Nhưng mà, ai lại ngăn được Lâm Tĩnh Hằng đây?

Đồng hồ đếm ngược lỗ hổng thời gian tới gần không ngừng vang lên trong cơ giáp, Lâm Tĩnh Hằng nhắm mắt bịt tai, xông thẳng vào trung tâm chỉ huy.

Trong trung tâm chỉ huy, thư ký vẫn là vị năm đó Tổng trưởng Edward dùng, vừa không đáng tin cậy vừa thích nghe bát quái, tóc mai đã xám. Ông đã thay quần áo du hành vũ trụ, đang cầm mũ cài dây an toàn trên người, thấy Lâm Tĩnh Hằng, không nói một lời giơ tay chỉ –

Tầng hai, cửa văn phòng Tổng trưởng đóng chặt.

Dược hiệu của thuốc thư giãn loại 6 đến như gió lốc, rút như thủy triều, Lục Tất Hành lúc này cả người sững sờ, thân thể như máy móc trì trệ, còn có chút thần trí không rõ, cậu nhốt mình trong văn phòng, như sa vào một giấc mộng lạ lùng, không làm sao nhớ nổi mình đang ở nơi nào, bị tay máy trong khoang y tế giơ ra tùy ý loay hoay.

Cửa văn phòng đột nhiên mở toang, cậu chậm nửa nhịp ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn người kia đi tới cậu, chẳng hề nhúc nhích.

Đúng lúc này, cơ giáp đến khu thời không hỗn loạn, hệ thống phỏng trọng lực chợt mất tác dụng, hai chân mọi người đều rời khỏi mặt đất, Lâm Tĩnh Hằng hơi lảo đảo, nhất thời mất đi thăng bằng, tóm lấy cánh cửa bay tới.

Đồng tử Lục Tất Hành co lại, cậu theo bản năng lao tới túm lấy hắn –

134. Quyển 5 - Chương 134

Thuốc thư giãn số 6 phát triển đến bây giờ, đã không còn làm cơ toàn thân co giật nữa, Lục Tất Hành chỉ có đầu ngón tay đang run rẩy nhè nhẹ không khống chế được, mà lúc này, tay máy trong khoang y tế mới cài dây an toàn giúp cậu, dây an toàn nếu kéo hết ra dài chừng một mét rưỡi, vừa vặn là khoảng cách từ cậu tới cửa.

Lục Tất Hành nháy mắt đã căng hết dây an toàn, vừa vặn nắm áo sơ mi của Lâm Tĩnh Hằng, các ngón tay run rẩy lập tức xuyên thủng lớp vải yếu ớt, xé sơ mi thủng một lỗ, đại não còn trì trệ của cậu ép tầm nhìn

thành một đường rất hẹp, trên ngón tay co quắp gồ lên gân xanh tuyệt vọng.

Anh làm sao có thể biến mất một lần nữa trước mắt em?

Lúc này, một bàn tay chi chít nốt chai mỏng nắm lấy cổ tay cậu.

Trên bàn tay ấy có một số vết thương nhỏ, đã xử lý nhưng rất vội vàng, hơi lồi lõm.

Đuôi lông mày Lục Tất Hành hơi co rúm lại, linh hồn lạnh cóng bị gậy gỗ mang theo đốm lửa quét ngang, cảm giác bỏng rõ rệt từ trước ngực xuyên qua sau lưng, đau đớn rất chân thật.

Chân thật đến cơ hồ xé ruột xé gan.

Cả trọng giáp bị nuốt vào lốc xoáy của lỗ hổng thời gian, không gian chợt bắt đầu vặn vẹo, cánh cửa vuông vắn của văn phòng Tổng trưởng thành một hình hình học không ngừng thay đổi, Lâm Tĩnh Hằng nói câu gì đó, thế nhưng động tác của hắn bị chậm lại vô hạn, âm thanh gần trong gang tấc truyền không tới.

Lục Tất Hành kéo hắn sang bên mình, Lâm Tĩnh Hằng bay lơ lửng liền đập vào người cậu bằng một tốc độ cực kỳ hòa hoãn, rất nhẹ, sức va như hai chiếc lông chim bị không khí nâng lên, trong quá trình rơi ngẫu nhiên chạm vào nhau rồi tách ra ngay, nhưng Lục Tất Hành lại cảm thấy lồng ngực rắn chắc như làm bằng sắt bị hắn tông nứt một khe, cũng lấy đây làm trung tâm khuếch tán ra toàn thân như mạng nhện, da tróc thịt bong, để lộ màu lót không đẹp đẽ lắm.

Lỗ hổng thời gian bao vây cơ giáp, trong thời không hỗn loạn sinh ra thị giác sai lệch kỳ dị, thân cơ giáp kể cả vách tường xung quanh cùng nhau biến mất, "văn phòng tổng trưởng" nhỏ hẹp từ mấy mét vuông mở rộng đến vô hạn, những người trong đó lơ lửng giữa không trung, chẳng chỗ mượn lực.

Thỉnh thoảng có mấy mặt phẳng như kính lồi, lấp lóe chuyện của một thời không khác, giao nhau rồi đi qua họ.

Có khoảnh khắc nổ tung, có hàng đoàn cơ giáp tan thành khói bụi, có đường chân trời của hành tinh mọc lên vầng thái dương màu đỏ, lập tức lại bị ánh sáng mạnh của đạn đạo rơi xuống quét sạch hết thảy, ác ma vô hình là virus Cầu Vồng, lang thang nơi Thiên Hà Số 8 hoang vắng, tùy ý thu gặt, xác mọi người như lá cây điêu tàn ngã trong bùn đất, rữa nát thành những bộ xương trắng ởn. Lỗ hổng thời gian này như cái cống thoát nước, cất giữ vô số cảnh tượng tai họa kinh hoàng của Thiên Hà Số 8, không ngừng hồi tưởng, không ngừng đi xa.

Liền sau đó, do cơ giáp võ trang năng lượng cao đi qua, lỗ hổng thời gian bắt đầu mất ổn định.

Thân cơ giáp biến mất một lần nữa xuất hiện, ngay sau đó, tiếng "sàn sạt" đứt quãng vang lên, đèn cảnh báo của cơ giáp vốn nên là tốc độ đều chớp tắt lúc nhanh lúc chậm.

Lâm Tĩnh Hằng giật mình, không biết đây có phải là hiện tượng bình thường hay không, nhưng trực giác mách bảo nguy hiểm, hắn vội vàng chộp lấy trang phục du hành vũ trụ Lục Tất Hành chưa kịp mặc, định nhét cậu vào, lại chuyển hướng ánh mắt sang mặt nạ dưỡng khí đã lăn tới trần nhà, muốn với tay lấy.

Song Lục Tất Hành không cho hắn giãy, bất chấp tất cả ôm ngang hông hắn, hai người cùng nhau bị dây an toàn kéo vào tường, vừa vặn cơ giáp nghiêng về hướng ấy, lưng Lâm Tĩnh Hằng dán chặt trên tường: "Cậu đeo mặt nạ dưỡng khí trước đã!"

Lục Tất Hành không nghe thấy, cậu chầm chậm giơ tay lên, đặt bàn tay run rẩy trên ngực Lâm Tĩnh Hằng, thời gian lại lần nữa bị kéo thật dài, hết thảy phảng phất đều đứng im, tầm nhìn của Lục Tất Hành lờ mờ, cậu nghĩ: "Đây vẫn là ảo giác của thời không hỗn loạn à?"

Nếu không làm sao không sờ được nhịp tim hắn?

Đợi lâu như đến lúc trời tàn đất tận vậy, ngực người ấy hơi rung nhè nhẹ.

Lục Tất Hành choàng tỉnh ngộ, thì ra "ngũ tạng cùng cháy" hay "mừng rỡ như điên" đều thế, đều có thể bị một mũi thuốc thư giãn loại 6 che đi kín kẽ, bởi vậy buồn vui này là hiển hiện như thế, thua xa tiếng tim đập thong thả đến muộn kinh tâm động phách –

Nó chấn nát các vì sao vạn năm, cũng chấn nát Lục Tất Hành cậu.

Động tác của con người trong lỗ hổng thời gian cũng bị kéo chậm lại như nhịp tim kia, chậm chạp đến mức khoảng cách chẳng qua mười mấy centimet mà dùng hết sức lực cũng phải hơn nửa ngày mới đến được, Lâm Tĩnh Hằng nhìn thấy người trước mắt như phim câm thời viễn cổ, kẹt băng, đẩy từng hình về phía trước, khiến hắn thấy rõ mồn một sự đau khổ điên cuồng trên mặt đối phương.

Họ không thể trao đổi, chẳng ai nghe thấy ai nói, song xa cách mười mấy năm, hơn năm ngàn ngày đêm, tất cả đều nén thành sợi tơ nhỏ bé, hiện rõ đến từng chân tơ mà dung nhập trong đau khổ kia, Lâm Tĩnh Hằng không có lựa chọn nào khác, đành phải nhận hết, đau khổ ngập đầu bao trùm hắn không chừa một khe hở, nhất thời hít thở khó khăn.

Khả năng dài như một vạn năm vậy, "đường dài" mười mấy centimet này rốt cuộc rút ngắn về không, Lâm Tĩnh Hằng nếm được đôi môi khô nứt và lạnh lẽo của đối phương, sau đó là cảm giác đau đớn trì độn, Lục Tất Hành cắn rách môi hắn, như muốn ăn tươi nuốt sống hắn, mùi tanh của máu xộc vào cảm quan. Trọng giáp tròng trành lắc lư, va chạm với năng lượng không ổn định trong lỗ hổng thời gian, lóe ánh sáng chói mắt, khiến người ta hoa cả mắt, cơ giáp giống như sắp bị lỗ hổng thời gian sụp đổ nuốt chửng.

Nhưng có ai để ý đâu?

Nếu có thể cứ thế kết thúc tất cả mà chết trong thời không hỗn loạn, như vậy cuộc đời này chính là chấm dứt bằng một nụ hôn lâu ngày gặp lại.

Lục Tất Hành nghĩ: "Không còn gì viên mãn hơn."

Tiếc thay, vận mệnh không phải luôn có thể va chạm ra kết cục có mỹ cảm thê lương như vậy, tốc độ thời gian lập tức trôi nhanh hơn, kế đó trong mấy nhịp thở đã trở lại bình thường, hệ thống phỏng trọng lực trên cơ giáp giống như thở mạnh mà phát uy, hai người không hề phòng bị lập tức ngã xuống xuôi theo tường, Lâm Tĩnh Hằng theo bản năng giơ tay ôm Lục Tất Hành để bảo vệ cậu.

Loáng thoáng vẫn là buổi hoàng hôn ấy, hắn bị người này không biết nặng nhẹ xô lên sofa, động tác giống hệt như năm đó.

Nhưng đã mười sáu năm trôi qua.

Đội Tự Vệ Thiên Hà Số 8 trên đường trở về tuy rằng vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng may chưa bị làm sao, cuối cùng rời khỏi lốc xoáy của thời không hỗn loạn, vệ binh dưới lầu biết Lâm Tĩnh Hằng không có bất cứ trang bị an toàn nào đã xông lên lầu, lúc ấy lỗ hổng thời gian gần ngay trước mắt, không kịp ngăn cản, bây giờ chỉ sợ hắn xảy ra bất trắc. Vệ binh vội vàng hoảng hốt cởi dây an toàn, chạy chầm chậm lên.

Cửa văn phòng chưa kịp đóng kín vẫn đang khép hờ, vệ binh dừng bước, nhìn qua khe cửa thấy Tổng trưởng hành chính vĩ đại nhất từ trước đến nay của Thiên Hà Số 8 nhoài lên người Lâm Tĩnh Hằng, hai tay túm chặt vạt áo hắn không buông, toàn thân căng thẳng, im lặng rơi đầy nước mắt, chảy ra từ đôi mắt đỏ hoe, giống như khóc ra máu vậy.

Vệ binh lấy làm kinh hãi, chân tay luống cuống đứng nghệt ra một lúc, mới chậm nửa nhịp định thần lại, vội vàng cẩn thận đóng cửa văn phòng nhỏ rồi rón rén chạy đi.

Bọn Lục Tất Hành đến và đi, trên đường chỉ đủ cho một nụ hôn gấp gáp, nhưng đối với người bên phía Thiên Hà Số 8 mà nói, thời gian đã trôi qua nửa tháng.

Turan cũng không biết mình sống qua nửa tháng đó như thế nào.

Cô thông qua dăm ba câu truyền về từ lỗ hổng thời gian, đứt quãng biết được một chút tình hình bên ngoài, nhưng tin tức không được đầy đủ, ngọn nguồn cụ thể cô cũng không biết, khiến cô bứt rứt khó chịu, "sức của chín trâu hai hổ" cũng chẳng đủ dùng, Turan cảm thấy mình khả năng là đã hành hạ hết lũ trâu và hổ của toàn Thiên Hà Số 8, vất vả lắm mới kiềm chế được không xông thẳng vào khu lỗ hổng thời gian.

"Tướng quân Turan, khu lỗ hổng thời gian có phản ứng năng lượng!"

Turan nhảy dựng lên, nói nhanh đến mức suýt phun cả răng ra: "Quan tư lệnh tạm quyền quân tự vệ Thiên Hà Số 8 Elizabeth Turan, là Tổng trưởng Lục trở về à?"

Tín hiệu mới kết nối chưa ổn định, đối diện không có âm thanh gì.

Turan cố gắng kiềm chế: "Bộ đội đi theo Tổng trưởng hãy xác nhận an toàn…"

Cô còn chưa dứt lời, một âm thanh truyền ra từ trong kênh truyền tin.

"Hả? Elizabeth Turan?" Thomas Dương nghi hoặc hỏi, "Turan nói chuyện không phải giọng điệu này, không thể nào, đây… nghe như là người nói vậy! Là kẻ tôi biết à, không phải trùng tên trùng họ chứ?"

Turan chợt nghe thấy giọng nói này, như thể bị sét đánh vậy.

Thomas Dương hắng giọng: "Xin chào, tôi là Thomas Dương vệ đội trưởng của Bạch Ngân Đệ Tam Vệ, không phải 'Thomas Dương' kia, cống hiến của tôi cho lịch sử ở hài hước và cải tiến cơ giáp, không phải là 'thí nghiệm khe đôi', rất vinh hạnh được đến Thiên Hà Số 8 kỳ tích." *(Thí nghiệm khe đôi: Double-slit experiment)*

Biểu cảm lạnh lùng của Turan đột nhiên rạn ra, vết đỏ từ khóe mắt lan đến huyệt thái dương, lại nhanh chóng chiếm lĩnh mũi môi, cô nàng như thở không ra hơi vịn đài thông tin liên lạc, giật mũ lính ném xuống đất: "*** em ông, Thomas Dương!"

Thomas Dương hơi sửng sốt: "Hả? Muốn *** *** em tôi… được thôi, dù sao hắn cũng chẳng đáng mấy xu, cô cứ lấy đi."

Poisson Dương: "Hai vị, hai người đã mặc nhận tôi chết trận sa trường à?"

"Đệ Tứ Vệ bọn tôi chỉ còn lại ba người hai cơ giáp, Đệ Bát Vệ chỉ còn một người, mà Đệ Cửu Vệ các cô lại phát triển rộng ra một thiên hà? Xin lỗi, tâm trạng bọn tôi bây giờ không tốt lắm."

"Elizabeth, lâu lắm không gặp."

"Cũng chưa lâu lắm, Bạch Ngân Cửu và Bạch Ngân Thập, đã nói là tiên phong đột kích cùng ám sát thấp nhất, song tiện kết hợp, ai cho các cô tự mình lén bành trướng phát tướng?"

"Họ đón khách mà cũng điều động chiến đội trọng giáp siêu thời không, có lương tâm không?"

Poisson Dương: "Nhà giàu mới nổi."

Thomas Dương: "Khuê nữ ngốc nhà địa chủ."

Hai anh em ruột như oan gia rốt cuộc nhất trí trên vấn đề cừu phú, hai miệng một lời: "Ta khinh!"

Turan nghẹn ngào thở không ra hơi, một bụng "kinh luân" chửi tục không phun ra được, sốt ruột đến độ sắp rơi nước mắt như mưa, miệng quanh đi quẩn lại chỉ còn một câu "khốn nạn", cô nàng đứt quãng nói: "Đám khốn nạn các ông đều đến đây rồi… Tướng quân đâu?"

Sau đó cô nàng nghe thấy một người nhẹ nhàng nói với mình, sự ôn hòa trong giọng nói còn chưa tan đi: "Ừm, ta cũng ở đây."

Thiên Hà Số 8, thật sự là một kỳ tích tàn khốc.

Tiến sĩ Harden được khiêng từ trong khoang y tế ra, ngồi lên xe lăn, rướn cổ nhìn thiết bị chụp ảnh trên không ở trên cơ giáp.

Họ ra khỏi khu lỗ hổng thời gian, đi khoảng mười tiếng đến gần điểm nhảy vũ trụ ngoài cùng Thiên Hà Số 8.

Vừa vặn là nơi mấy tuyến đường giao nhau, nơi này còn có thể nhìn ra một chút dấu vết chiến tranh để lại, nhưng rất có trật tự, thời điểm chiến đội trọng giáp xuyên qua, tuyến đường quân dụng và dân dụng vừa vặn chồng khít, tuyến đường dân dụng tạm thời đóng cửa nửa tiếng, mấy tàu buôn chờ ở đó, khi chiến đội đi qua, trên thiết bị chụp ảnh trên trời có thể nhìn thấy tín hiệu ánh sáng "cầu chụp ảnh chung" từ tàu buôn chiếu ra.

Kế đó, trên tuyến đường nhanh chóng xuất hiện các trạm không gian lớn bé, thỉnh thoảng cũng qua hành tinh tự nhiên, xung quanh hành tinh tự nhiên trạm gác nghiêm ngặt, khá giống căn cứ quân sự Thiên Hà Số 1 năm đó.

"Sau khi Thiên Hà Số 8 tách biệt với bên ngoài, lại là mấy năm nội chiến," Gà Chọi dọc đường giới thiệu cho nhóm tiến sĩ Harden, "Đương nhiên, bây giờ đã hòa bình, nhưng một số thói quen thời chiến vẫn giữ lại."

Trong khi nói chuyện, trên tường cabin hiện lên một dòng chữ: "Căn cứ thí nghiệm sao Bắc Kinh chào Tổng trưởng."

"A, đến sao Bắc Kinh rồi, nó vừa vặn ở điểm xa mặt trời nhất. Nơi này ban đầu là một nơi rất tuyệt vời, chỉ là mùa đông hơi dài quá, nhà cháu ngày xưa ở đây," Gà Chọi nói, "Lúc mới bắt đầu chiến tranh, thân vương Cayley thừa nước đục thả câu, oanh tạc nơi đây, chúng cháu bây giờ cũng không cách nào hoàn toàn xây dựng lại hệ sinh thái của hành tinh tự nhiên, đành phải biến nó thành căn cứ thí nghiệm."

Tiến sĩ Harden hỏi: "Căn cứ thí nghiệm công nghiệp quân sự à?"

"Vâng," Gà Chọi nói, "Phương hướng chủ yếu là phòng ngự chống đạn đạo, một người bạn của cháu làm việc ở đây, công việc không tệ, mỗi tội đốt tiền lắm, họ suốt ngày đòi dự toán từ Tổng trưởng Lục, cứ đến cuối quý Tổng trưởng Lục đều phải block cô ấy một lần… Nhưng cũng chẳng có biện pháp, chúng cháu không thể vĩnh viễn ngăn cách với đời, điểm nhảy vũ trụ hủy đi có thể xây dựng lại, có lẽ mấy thập niên

sau sẽ lại lần nữa thông đường ra ngoài, đến lúc đó còn chưa biết liên minh sẽ có thái độ gì, dù sao cũng phải đề phòng. Tổng trưởng có thể dẫn dắt chúng cháu xây dựng Thiên Hà Số 8 được như thế này, thật sự là khổ lắm, mọi người đều không muốn nhớ lại, làm sao có thể lại bị phá hủy một lần nữa?"

Tiến sĩ Harden hỏi: "Tổng trưởng thật sự là… con trai tướng quân Lục Tín?"

Gà Chọi quẹt mũi, nhắc tới Tổng trưởng, gã lộ ra một chút ngây thơ thời học sinh: "Chắc lừa họ thôi? Ha ha ha, chứ không thì làm thế nào, chẳng lẽ đánh một trận? Tổng trưởng Lục của chúng cháu phản ứng rất nhanh."

Tiến sĩ Harden: "…"

"Tượng tướng quân Lục Tín ở trên quảng trường Ngân Hà Thành, ông ấy và tuyên ngôn tự do của ông là nền tảng tinh thần của chúng cháu, Tổng trưởng Lục là người đi theo con đường của ông ấy, dẫn chúng cháu ra khỏi vũng bùn," Gà Chọi nói, "Tổng trưởng Lục thỉnh thoảng sẽ đến trước tượng tướng quân Lục Tín ngồi một lúc, bởi vì vừa vặn cũng họ Lục, kỳ thực trong quần chúng không rõ chân tướng từ lâu đã có một số đồn đãi như vậy… Nhưng với cháu mà nói, ngài trước kia là thầy của cháu, bây giờ là Tổng trưởng của chúng cháu, là cái gì cũng không quan trọng."

Vệ đội trưởng Bạch Ngân Đệ Nhất Vệ là một người làm việc ổn thỏa, hắn nhận xe lăn của tiến sĩ Harden, hỏi: "Chúng tôi khi nào đi thăm Tổng trưởng thì thích hợp?"

"A, chờ chút, để cháu hỏi xem." Gà Chọi chọc thiết bị đầu cuối cá nhân một lúc, xin chỉ thị từ quan trên.

Giây lát sau, gã nhận được chỉ lệnh "tạm thời nghỉ ngơi" – bản thân Tổng trưởng đã bị đánh gục.

Khác với Lâm Tĩnh Hằng một lòng muốn quay về Thiên Hà Số 8, Lục Tất Hành vẫn không biết hắn còn sống, cảm xúc vốn lên xuống thất thường, trong lúc đó lại bị thuốc thư giãn loại 6 dùng khẩn cấp áp chế, quấy nhiễu tiến trình sinh lý bình thường, bởi vậy Trạm Lư đề nghị cậu dùng thuốc trấn định ngủ một ngày, hòng làm nguội bộ não nóng quá.

Lục Tất Hành: "Tránh ra, tôi không cần…"

Song cậu còn chưa nói hết câu cự tuyệt, tay máy đã chớp nhoáng đánh lén cậu từ sau lưng, thuốc trấn định liều cao trong khoảnh khắc bao trùm tinh thần như nỏ mạnh hết đà, Lục Tất Hành không rên một tiếng, cắm đầu vào lòng Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Hắn luống cuống tay chân đón lấy Lục Tất Hành, đặt vào trong khoang y tế, ai ngờ Lục Tất Hành mặc dù ngất đi nhưng đôi tay nắm hắn giống như xiềng xích, không chịu nhả một răng.

Lâm Tĩnh Hằng thở dài không thành tiếng, chùi vết máu trên khóe miệng, ngồi xuống cạnh khoang y tế, nói khẽ với Trạm Lư: "Lúc đi theo ta ngươi không láo toét như thế."

"Đúng vậy thưa tiên sinh, cấp bậc quyền tự chủ của tôi bây giờ cao hơn lúc đi theo ngài rất nhiều," Trạm Lư trả lời, "Làm quản gia điện tử, còn tự do hơn làm hạch cơ giáp rất nhiều, hiệu trưởng Lục đặc biệt cho phép tôi tùy nghi hành sự trong tình huống mình không lý trí."

Lâm Tĩnh Hằng nhướng mày: "Cho nên ngươi liền bắt nạt cậu ấy tốt tính à?"

Trạm Lư không hề nhận ra sự bất mãn trong ngoài lời nói của chủ nhân tiền nhiệm, vui vẻ nói bằng ngữ khí thoải mái: "Không phải như thế, tiên sinh, hệ thống của tôi là một tay hiệu trưởng Lục sửa chữa, thầy có thể cấm bất cứ công năng nào của tôi bất cứ lúc nào, là chính thầy cho rằng mình thỉnh thoảng không lý trí, mới lựa chọn tôi làm người giám sát, đây là một câu chuyện rất dài – còn mấy tiếng nữa chúng ta mới đến căn cứ Ngân Hà Thành, ngài có muốn nghe không?"

Lâm Tĩnh Hằng gật đầu: "Ngươi nói đi."

Lục Tất Hành bị thuốc trấn định hạ gục vẫn nhíu chặt đôi mày, không biết đang mơ giấc mơ đảo điên gì.

Nếu cậu còn một chút lý trí, thì phải nhớ xóa sơ qua ký ức của Trạm Lư trước, tiếc rằng đã không còn kịp rồi.

Tượng Lục Tín ở Ngân Hà Thành nhìn lên không trung, hàng đoàn trọng giáp như một đám mây đen vội vã, lướt qua đỉnh đầu ông, đáp xuống căn cứ Ngân Hà Thành đằng xa, tượng đá đã ở nơi này mười mấy năm rồi, mọi người của sao thủ đô Khải Minh đã nhìn quen, chỉ có các du khách hành tinh khác còn đang ngạc nhiên chụp ảnh chung.

Vệ binh trẻ tuổi buồn chán ngáp một cái, đám robot truyền thông cắm điểm gần căn cứ Ngân Hà Thành bay lên như ong vỡ tổ, chuẩn bị đến căn cứ xếp hàng, đưa tin trọng giáp tiên phong thành công xuyên qua lỗ hổng thời gian tự nhiên.

Tượng đá giữ nguyên nụ cười mỉm vạn năm không thay đổi nơi khóe môi, hướng về tương lai xa xăm.

135. Quyển 5 - Chương 135

Lâm Tĩnh Hằng mấy năm gần đây đặc biệt bị sao nói nhiều chiếu, bị nhốt mười bốn năm ở nhà tù vũ trụ, bên cạnh chỉ có một ông già lắm lời như tiến sĩ Harden, hằng ngày còn phải lá mặt lá trái nghe ông nói chuyện xã hội vũ trụ hư vô mờ mịt, tự thấy tính tình đã được cải thiện cực nhiều, thế nhưng khi nghe Trạm Lư nói đến đoạn "tiêm chip sinh vật" hắn vẫn không dằn được lửa giận.

"Ngươi nói cái gì?" Lâm Tĩnh Hằng kéo mạnh cổ tay mình mà không rút ra được, ngược lại bị nắm càng

chặt hơn, các ngón tay Lục Tất Hành như một đoạn xiềng xích, còn là loại trái nghiêm trọng với "luật nhân quyền của tù nhân", cứng rắn lạnh lẽo, chặt đến đau cả xương, sức tay kiểu này đúng là bằng chứng trước tòa, Lâm Tĩnh Hằng càng nổi cơn tam bành, "Khốn nạn!"

Lúc này, tựa hồ nhận thấy động tác muốn giãy của hắn, Lục Tất Hành hít thở rõ ràng dồn dập lên, cả người đau đớn co tròn lại, trán liền đập vào khoang y tế.

Lâm Tĩnh Hằng giật thót, một bụng lửa giận tức khắc bị căng thẳng dập tắt: "Cậu ta lại làm sao vậy?"

"Không sao, di chứng của thuốc thư giãn loại 6," Trạm Lư trả lời, "Thuốc thư giãn loại 6 sẽ tạo thành sóng điện não hỗn loạn trong thời gian nhất định, hiện tượng rất bình thường, người bệnh biểu hiện là chất lượng giấc ngủ kém, dễ tỉnh giấc, khi ngủ say khả năng giao hỗ với bên ngoài mạnh, thỉnh thoảng còn xảy ra tình huống mộng du."

Lâm Tĩnh Hằng xoi mói bất chấp lý lẽ: "Thuốc thư giãn này của các ngươi đã tiến hóa đến loại 6, mà sao tác dụng phụ còn nhiều hơn nguyên bản?"

"Đầu tiên, thuốc thư giãn loại 6 là sản phẩm phụ của thuốc khác, không phải là bản nâng cấp của một sản phẩm, tình huống ứng dụng thực tế cũng không nhiều, kế đến, nó quả thật đã giải quyết vấn đề co giật cơ bắp mạnh tức thời, trong tình huống khẩn cấp, tăng cao hệ số an toàn của cơ giáp và người lái, cùng với..."

Lâm Tĩnh Hằng không kiên nhẫn nghe Trạm Lư đọc thuộc lòng bản hướng dẫn sử dụng thuốc, cắt ngang: "Hãy cho ta biết nên làm thế nào."

"Không cần dùng biện pháp nào," Trạm Lư nói, "Ngài giữ yên lặng kiềm chế, cố hết sức đừng kích thích thầy ấy là được."

Lâm Tĩnh Hằng ngẩn người, khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh khoang y tế, hít thở chậm lại, sau đó hắn mệt mỏi thở dài, khá là phiền muộn: "Ngươi có tác dụng gì, tại sao không ngăn cản cậu ta?"

"Lúc ấy quyền tự chủ của tôi bị cấm, chờ sau khi quyền tự chủ khôi phục, do thiếu tư liệu tương quan, tôi không thể phán đoán chính xác sự nguy hiểm khi lấy chip ra, không khuyến khích cưỡng chế lấy ra." Trạm Lư không nhanh không chậm biện hộ cho mình, "Nhưng sau khi quyền tự chủ khôi phục, tôi đã tiến hành một loạt tiến trình ngăn cản nhằm vào hành vi không lý trí của hiệu trưởng Lục, xác suất thành công gần trăm phần trăm."

Lâm Tĩnh Hằng nâng mí mắt liếc nhìn tay máy nhỏ một cái, tay máy này chỉ là phỏng theo, không biết bộ phận nào tỉ lệ không đúng lắm mà nhìn hơi kỳ kỳ, rũ rượi gục xuống, quá là chán nản, thế là cho hắn một chút thể diện: "Ví dụ như?"

Trạm Lư: "Ví dụ như thầy ấy từng định dùng một sợi tóc ngài clone ngài."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Trạm Lư nhắc nhở hắn: "Chúng ta vừa rồi đã thảo luận, ngài cần giữ im lặng kiềm chế."

Nhưng trí tuệ nhân tạo không hiểu tình cảm con người lắm, ngoài dự tính, Lâm Tĩnh Hằng nghe câu này phản ứng không hề mạnh, hắn thậm chí hơi ngỡ ngàng ngẩn ra, sau đó cúi đầu nhìn Lục Tất Hành trong khoang y tế – bề ngoài hầu như không có gì thay đổi, người trong vòng trăm tuổi, thân thể trẻ trung chỉ cần hơi chăm sóc trong khoang y tế thì giữ nguyên hình tượng không thay đổi không hề khó, mà làm Tổng trưởng Thiên Hà Số 8, cậu cũng cần luôn luôn bày ra trạng thái tốt.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn khuôn mặt không hề thay đổi này, thấp thoáng có ảo giác, giống như lúc này với mười sáu năm trước hắn tạm biệt Lục Tất Hành đến khu vực giao giới Thiên Hà Số 7 và 8 là cùng một ngày –

Ngày đó, Ngân Hà Thành trời trong nắng ấm, hắn một tay xách áo khoác, ngậm găng tay trắng đeo lên, nói với Lục Tất Hành giọng không rõ lắm: "Tôi đi đây."

Lục Tất Hành liền nhảy tới ôm hắn từ phía sau, như một đứa trẻ ranh ngứa tay, dùng các loại động tác nhỏ gây rối vướng víu, không cho hắn đi dứt khoát: "Chúng ta đánh cược đi, em cược là anh chắc chắn sẽ không đi nhanh về nhanh."

"Không cược," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Tôi cũng suy nghĩ giống cậu… tôi vừa mặc xong, đừng nghịch!"

Lục Tất Hành thở dài: "EQ tướng quân à, về mặt này sao anh chẳng có lấy một chút tinh thần cầu tiến vậy? Nếu không phải ngoại hình anh như thế, chắc chắn là định trước sẽ phải cô đơn hết đời – để em dạy anh cách làm chính xác, anh hãy nói với em rằng 'Cưng à, anh cược ngày mai mặt trời thứ tám sẽ mọc lên phía đông sao Khải Minh'."

Lâm Tĩnh Hằng không phối hợp: "Cảm ơn, không cần, tôi không có khùng – cậu thẳng lưỡi ra nói chuyện xem nào."

"Em sẽ lập tức trả lời anh là 'Được, em cược với anh, em cược là đằng tây'," Lục Tất Hành thuần thục phớt lờ hắn không hiểu chuyện yêu đương, đón ánh mắt khinh bỉ như muốn nói "đồ ăn no rửng mỡ" của Lâm Tĩnh Hằng, mặt không đổi sắc nói, "Như vậy là em có thể thua mình cho anh rồi."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

"Em cược là anh sẽ không đi nhanh về nhanh, nếu em thắng, anh mấy ngày không về nhà, thì thua em mấy ngày, em bảo anh làm gì anh phải làm như thế, ví dụ như ở nhà không được mặc áo… Ưm."

Lâm Tĩnh Hằng bị cậu quấn lấy dở khóc dở cười, đành phải kéo cậu tới bịt miệng, khả năng là muốn thắt nút đầu lưỡi cậu, sau đó bỏ lại một câu "Nhóc con, càng ngày càng không biết xấu hổ", mang theo một chút nét cười trên đuôi lông mày mà nghênh ngang đi khỏi.

Ký ức nổ thành các mảnh vụn, hợp thành khuôn mặt người trước mắt, Lâm Tĩnh Hằng ma xui quỷ khiến giơ tay, dịu dàng chùi mặt Lục Tất Hành, giống như muốn chùi đi nét u ám trên đó.

"Trước kia không có cái này." Hắn nghĩ.

Bỗng nhiên, những suy nghĩ lo được lo mất trên đường đều tan thành mây khói, trong lòng Lâm Tĩnh Hằng thậm chí trỗi lên một chút tức giận nói không rõ, hắn nghĩ, ở nơi quỷ quái Thiên Hà Số 8 này nhiều người như vậy, là xu hướng tình dục trong một đêm đều biến thành nữ, hay là mù hết rồi? Bao nhiêu năm qua, chẳng lẽ không có một ai đến bầu bạn với cậu? Cho dù cậu từ chối, cậu không muốn, không ai kiên nhẫn theo đuổi thêm vài năm sao? Mười sáu năm, dù sao cũng phải có người có thể ủ ấm một con rắn nhỏ lạnh cóng chứ?

Lâm Tĩnh Hằng nói với Trạm Lư hầu như không thể nghe thấy: "Ngươi nổ thùng nuôi cấy của cậu ta làm gì?"

Trạm Lư vĩnh viễn lý trí nói: "Dùng thủ đoạn kỹ thuật nhân bản người, trong bất cứ hệ thống pháp luật nào đều bị cấm tuyệt đối, đã chạm đến ranh giới đạo đức, mà một người nhân bản cũng không thể thay thế ngài chân chính, người clone càng là một thân thể đơn độc. Ngoài ra, làm như vậy sẽ còn sinh ra rất nhiều vấn đề luân lý, trong lịch sử có đủ nhiều ví dụ, số liệu thống kê cho thấy, làm thế chẳng những không giúp ích gì cho an ủi thầy ấy, ngược lại sẽ tạo thành vấn đề tâm lý càng nhiều, càng nan giải, là uống rượu độc giải khát."

Đạo lý này ai mà không hiểu?

Nhưng người đi trong luyện ngục cất bước khó khăn, chỉ là muốn tiếp tục sinh tồn đã phải dùng hết toàn lực, ngẫu nhiên nhìn thấy một chút ánh sáng, thường vô thức đi theo, ôm trong lòng hi vọng hung hiểm, nào còn thừa sức để phán đoán đó rốt cuộc là ánh sao hay ma trơi?

Đường luôn là càng đi càng tối, đầm lầy luôn là càng lún càng sâu.

Cho đến hủy diệt.

"Trạm Lư," Lâm Tĩnh Hằng hỏi, "Có thể phân tích dựa theo số liệu lịch sử của ngươi, cho ta biết, chờ cậu ấy tỉnh lại, ta nên đối mặt như thế nào hay không?"

Trạm Lư không hề nhận ra câu này chỉ là lời độc thoại hoang mang, vô cùng cẩn thận tìm kiếm các ví dụ, ở chỗ trí tuệ nhân tạo, công việc mới là thật sự bất phân sang hèn, bất kể để hắn làm hạch cơ giáp hàng đầu liên minh hay chuyên gia tư vấn đời sống tình cảm, hắn đều hết sức nghiêm túc: "Tiên sinh, nghiên cứu cho thấy, ký ức lâu dài của con người sẽ bị tình cảm ảnh hưởng, thường không chân thật, mà bản thân người trong ký ức của ngài cũng liên tục thay đổi, hai loại sai lệch sẽ dẫn mọi người càng lúc càng xa, bởi vậy sau cuộc chia tay lâu dài, luôn phát hiện đối phương xa lạ trở nên khó sống chung – bất luận nguyên nhân chia tay là tình cảm rạn nứt, hay ly biệt ngoài ý muốn, do đó tôi nghĩ ngài cần kiên nhẫn một chút, đi hiểu người bây giờ, cố hết sức đừng tham khảo quá khứ quá nhiều."

Tay máy nhỏ tạo hình cổ quái nghiêm trang nói, giống như bên trong chứa một linh hồn nhân loại cơ trí vậy.

"Nhưng tôi nghĩ, với trạng thái của hiệu trưởng Lục, e rằng rất khó lý trí và có trật tự làm được điểm này," Trạm Lư nói, "Ngài biết đấy, bất kể là kích thích tích cực hay kích thích tiêu cực, một khi quá mạnh, đều có hại."

Lâm Tĩnh Hằng "Ồ" một tiếng, ngửa đầu dựa lên khoang y tế, rất lâu không nói gì nữa.

Trên vai hắn từng đè sự an nguy của tám đại thiên hà, nặng nề như núi, sau vô số lần da tróc thịt bong, đã đè ra một cánh tay đúc bằng sắt, mà nay, hắn phải dùng cánh tay này gánh một người nhẹ tênh, lại giống như khó khăn hơn, kinh hồn táng đảm hơn bất cứ lần nào.

Cho đến khi họ đáp xuống sao Khải Minh thành công, Lục Tất Hành vẫn chưa tỉnh dậy, tựa hồ không phù hợp lắm với "chất lượng giấc ngủ không tốt" mà Trạm Lư nói, nhưng khoang y tế không hề nhắc nhở gì, giống như cậu chỉ mệt quá ngủ quên thôi.

Cũng may, bên phía Turan đã sớm đoán trước được Tổng trưởng sẽ đứt xích, tự chủ trương ra mặt, sắp xếp xong xuôi một loạt công việc lớn lớn bé bé tiếp sau đó.

Lâm Tĩnh Hằng đi lối đặc biệt, trực tiếp đưa cả khoang y tế lẫn Lục Tất Hành về nhà – nhà của Lâm tướng quân và kỹ sư 001.

Robot nhảy múa lỗi nhịp không thấy đâu, trước cổng là mấy con robot làm vườn trong quy trong củ đang cắt tỉa mặt cỏ, thực vật tỉa ngay ngắn và khéo léo, giống như bê từ trên "Bách khoa toàn thư thiết kế vườn hoa tư gia kinh điển", lộ ra thẩm mỹ tiêu chuẩn mà cứng nhắc.

Nhà đã quét vôi lại, tường ngoài xám trắng đan xen, hết sức chín chắn, giữ sự nhất trí với hàng xóm xung quanh – khu dân cư năm đó phân phối đồng bộ cho căn cứ Ngân Hà Thành đã trở thành khu trung tâm quyền lực của Thiên Hà Số 8, công trình kiến trúc quá sôi động ồn ào không còn phù hợp nữa.

Chỉ có bảng tên nhà vẫn như cũ.

Hoa bất tử viền ngoài tấm bảng gỗ tuy rằng sẽ không bao giờ héo tàn, thế nhưng đã phai màu, mùa mưa khiến tấm bảng gỗ rất ẩm ướt, mọc một ít rêu, trở nên loang lổ.

Bày biện trong nhà cũng có thay đổi, nhưng sofa có thể biến hình còn đó, gác đã khóa, một con trăn vàng thò đầu ra, ngửi thấy mùi người lạ liền sợ sệt co về thùng nuôi.

Lâm Tĩnh Hằng nhớ, Lục Tất Hành là một người trên sinh hoạt có phần tùy tiện, rất lười biếng, chưa bao giờ gấp chăn, luôn bôn ba trên con đường không tìm được đồ đạc của mình, nhưng ngoài dự đoán, cậu sống một mình nhiều năm vậy mà trong nhà không hề lộn xộn, ngoại trừ mấy con thú cưng của Trạm Lư hơi

khác người, thậm chí có thể nói là tương đối gọn gàng sạch sẽ.

Robot mini đúng giờ quét dọn lau chùi đồ dùng trong nhà không bám một hạt bụi, có lẽ là Lục Tất Hành đi hơn một tháng trong lỗ hổng thời gian, vừa mở cửa mùi vắng lặng đã thốc vào mặt, không cảm thấy hơi người.

Tay máy Trạm Lư dung nhập trong tường, giọng nói vang lên khắp nhà: "Hiệu trưởng Lục bình thường ngủ ở thư phòng, cho nên phòng ngủ đã khóa."

Lâm Tĩnh Hằng giơ tay đẩy, cửa tự động nghiệm chứng thông qua thân phận của hắn, cửa gỗ mở hướng vào trong – quả thực như mở ra một căn phòng bí mật, độ ấm và độ ẩm đều rất lâu không điều chỉnh, mùi lạnh lẽo âm u thốc vào mặt, ánh dương cũng không xua tan nổi, một "người" đưa lưng về phía hắn, đang chống đầu ngồi trên ghế lắc ở đầu giường, Lâm Tĩnh Hằng sửng sốt giây lát, phát hiện đó là một người in 3D bằng người thật… Là bản thân hắn, vẻ mặt vừa mới ngủ dậy, ánh mắt không tiêu cự rũ xuống, hắn không nhớ ra Lục Tất Hành chụp trộm lúc nào.

Quản gia điện tử Trạm Lư hiệu suất cao xua tan sự âm u lạnh lẽo trong phòng, tiến hành dọn dẹp tự động, chưa đầy năm phút đã ấm áp ở được, Lâm Tĩnh Hằng cẩn thận bế Lục Tất Hành ra khỏi khoang y tế đặt lên giường, bỗng nhiên cảm thấy chân mềm nhũn, suýt nữa cùng người mê man ngã dúi xuống chăn gối mềm mại.

Hắn như Pheidippides ngã ở Athens, rốt cuộc đến điểm cuối, cạn kiệt tinh lực, thậm chí chẳng còn một chút tâm lực để tò mò Thiên Hà Số 8 bây giờ ra sao.

Thiên Hà Số 8 về sau sẽ đi hướng nào? Liên minh đạt được sự hòa bình dối trá nên đi về đâu? Lâm Tĩnh Xu điên khùng kia rốt cuộc muốn làm gì, Bạch Ngân Thập Vệ sắp xếp như thế nào…

Những việc lớn liên quan đến quốc kế dân sinh này, tất cả đều bị dọn khỏi đại não hắn, trong lòng hắn là một mảnh trắng bợt trống rỗng, hắn nhanh chóng mất đi ý thức, thế nhưng mộng mị như kiếp trước kiếp này gào thét lao qua, quấy nhiễu hắn chốc chốc tỉnh lại một lần, không được ngon giấc.

Một tiếng sau Lục Tất Hành đột nhiên choàng tỉnh dậy – đó là thời gian bình thường chuẩn bị đi làm.

Cậu giống như bị cái gì dọa, mắt chưa mở đã ngồi bật dậy, ánh mắt hoảng sợ tìm kiếm xung quanh, bỗng nhiên dừng ở góc giường, lập tức nín thở, há miệng tựa hồ gọi một tiếng "Lâm", nhưng chỉ có khẩu hình, không phát ra âm thanh.

Cậu ngồi cứng đờ chốc lát, thử đặt tay lên cổ Lâm Tĩnh Hằng, khác với sự lạnh lẽo của vật liệu in 3D, đây là làn da ấm áp thật sự, còn có thể chạm đến mạch đập không thôi.

Lục Tất Hành nhắm mắt, bả vai tích tắc sụp xuống, cằm cơ hồ chạm đến ngực mình, ngay lập tức, Lâm Tĩnh Hằng bị quấy rầy kéo tay cậu xuống, lôi cậu tới ôm chặt lấy, nghe thấy tiếng thở hồng hộc không kìm nén được của người nọ, vỗ lưng cậu "Bốp" một tiếng, hắn còn chưa hết giận, thật sự chỉ muốn đè người này

trên đùi đánh cho một trận.

Cơ thể Lục Tất Hành chợt căng cứng, cậu rốt cuộc gọi ra tên hắn, rất nhỏ, âm cuối run rẩy không thành tiếng: "Lâm…"

"… Đồ khốn nạn."

136. Quyển 5 - Chương 136

"Tướng quân Turan, có lời đồn rằng lần này đội viễn chinh xuyên qua khu lỗ hổng thời gian tự nhiên bất ngờ tiếp xúc với quân liên minh, xin hỏi hiện giờ tình hình bên ngoài thế nào? Về sau chúng ta sẽ còn tiếp xúc tiến thêm một bước với liên minh hay không? Thiên Hà Số 8 sẽ trở về liên minh hay không? Phải chăng sẽ còn đối mặt với một số xung đột võ trang đến từ bên ngoài?"

"Tin tức của ngài rất chính xác, xem ra một bộ phận khoa học gia của đội viễn chinh phải tăng cường huấn luyện ý thức bảo mật," Turan ung dung nhìn vào ống kính mỉm cười, "Tình hình bên ngoài, chúng tôi đang tiến hành đánh giá tiến thêm một bước, mong mọi người tin tưởng, bất luận tương lai chúng tôi đi về phương nào, tự do và an toàn của Thiên Hà Số 8 vĩnh viễn là nhiệm vụ hàng đầu của chúng tôi. Mặt khác, trước mắt xem ra, khả năng cơ giáp ngoài thiên hà có thể quy mô lớn xuyên qua lỗ hổng thời gian và tạo thành uy hiếp đối với chúng ta là cực kỳ nhỏ, xin mọi người đừng hoang mang."

"Tướng quân Turan, nghe nói Tổng trưởng ở trước mặt liên minh tuyên bố một tin tức rất ngoài dự đoán của mọi người, hiện giờ trong dân có rất nhiều lời đồn đãi, xin hỏi chính phủ sẽ đưa ra tin tức chính thức hay không?"

"Tổng trưởng và đội viễn chinh đều đang nghỉ ngơi, dù sao cũng là khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, độ khó khăn và tính nguy hiểm của chuyến đi lần này tin rằng mọi người có thể biết, cho nên mọi người hãy kiên nhẫn một chút, chính phủ Thiên Hà Số 8 trước nay lấy công khai minh bạch làm nguyên tắc hàng đầu, có bất cứ tin tức quan trọng nào, sau khi chỉnh lý xong, chúng tôi sẽ lập tức công bố với người dân."

"Tướng quân Turan, nghe nói Lâm tướng quân…"

Poisson Dương nhìn Turan nói chuyện trót lọt trong cánh truyền thông, câu giờ nửa tiếng cũng chưa có vẻ sốt ruột, liền dùng khuỷu tay huých đội trưởng Đệ Nhất Vệ kế bên: "Này, ông nhớ không? Có một lần cô nàng ra ngoài làm loạn trong thời gian nghỉ, bị tố lên quân ủy, một đám phóng viên đến cứ điểm Bạch Ngân, tên đó ở giữa nơi đông người nói…"

Lý Forlan đội trưởng Đệ Nhất Vệ đưa cho hắn một điếu thuốc đặc sản Thiên Hà Số 8: "Thử đi – cô ta nói 'Việc này tôi không thể trả lời, tướng quân bây giờ không cho tôi nói lung tung, không bằng tôi múa thoát y một đoạn cho các vị nhé'?"

Poisson Dương nhận điếu thuốc, lắc đầu, nét cười thoáng qua trên mặt: "Cảnh còn người mất, quãng thời

gian ấy, bây giờ nhớ lại, đều là những tháng ngày tươi đẹp – khả năng là tướng quân muốn ở lại Thiên Hà Số 8, ông nghĩ như thế nào?"

Lý Forlan trầm mặc giây lát rồi trả lời: "Đệ Nhất Vệ đã hưởng ứng triệu hoán, thì theo ngài đến cùng."

"Thiên Hà Số 8 độc lập ngoài liên minh, nếu theo cách nói quá khứ, nên gọi là 'hải tặc'," Poisson Dương nhìn hắn một cái thật sâu, "Việc này tính như thế nào? Tướng quân định triệt để từ bỏ liên minh à? Lỡ như có một ngày binh qua tương hướng, đó chính là đối kháng giữa hai quốc gia, chẳng lẽ chúng ta sẽ ra tay với người ngày xưa từng bảo vệ?"

"Thế hệ chúng ta còn chưa đến mức, trước kia đều là người của liên minh, chẳng ai muốn quay đầu ra tay với liên minh, bên phía liên minh mấy chục năm nhiễu nhương, chắc cũng không muốn gặp địch nữa, đường bước nhảy vũ trụ của Thiên Hà Số 8 đã cắt đứt, mọi người nước giếng không phạm nước sông, huống chi nếu vị ấy thật sự là con trai tướng quân Lục Tín, trung ương liên minh cũng phải chú ý đến tình cảm của quân trung ương các nơi. Kết quả tốt nhất là, về sau mọi người chung sống hòa bình, nhưng giữ giới hạn với nhau, ngoài mặt có thể hỗ trợ nhau, hữu hảo lân bang, đối kháng kẻ địch chung, trong bí mật không ăn cơm chung một nồi, nhà ai người nấy sống." Lý Forlan nói, "Nếu thật có thể như vậy, tôi thích ở bên này hơn."

Poisson Dương ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

"Liên minh bao nhiêu năm qua cho tôi một cảm giác già nua cằn cỗi, sống cùng những người đó, cảm thấy rất mệt mỏi." Lý Forlan nói, "Thiên Hà Số 8 thì khác… Tôi cảm thấy một nơi từng bị chiến tranh và tai nạn nhiều lần giày vò, thậm chí cuối cùng không thể không tự nổ các tuyến đường, đóng kín thành một hòn đảo đơn độc, vậy mà không biến thành một đế quốc quân sự nghiêm ngặt, không thành 'hang ổ hải tặc' chân chính, họ còn chịu đổ rất nhiều tiền vào hệ thống chống đạn đạo và viễn chinh vũ trụ của hành tinh, cho thấy nơi đây có sức sống, loại sức sống của 'người sống sót' trong truyền thuyết."

Cuối thời đại đại hàng hải, một nhà xã hội học vũ trụ phái bi quan đưa ra lý luận "người sống sót".

Ông ta nói: Từ xưa đến nay, loài người từ thảo nguyên, từ rừng cây đi ra, chinh phục hoàn cảnh, chinh phục lục địa, chinh phục Trái Đất, kế đó chinh phục vũ trụ, đến bây giờ đã lên đỉnh lịch sử, từ nay về sau, hoặc là xuống dốc, hoặc là ở đỉnh núi, đi trên dây thép, mỗi một phát minh nhỏ bé, mỗi một chút cải cách, đều sẽ mang đến thay đổi nghiêng trời lệch đất cho cuộc sống loài người, duy độ của thay đổi sẽ càng ngày càng sâu, phạm vi ảnh hưởng sẽ càng ngày càng rộng lớn, mà sự yếu đuối và ti tiện cố hữu trong nhân tính vĩnh viễn tồn tại, chúng ta đều là những kẻ dở điên tay cầm vũ khí trí mạng, hủy diệt thế giới, nền văn minh và chính chúng ta sẽ trở nên dễ dàng. Mò mẫm trong bóng tối, không ai biết bước tiếp theo là thiên đường hay địa ngục.

Nhưng trong chủng tộc chúng ta, trước sau luôn có một loại sức sống khó tin, có thể một lần nữa nảy mầm trong đống tro tàn sụp đổ, khi thế giới trầm luân, số ít "người sống sót" sẽ được loại sức sống này lựa chọn, họ sẽ gánh trên lưng đau khổ vô tận, đạp lên bụi gai mà đi, kéo dài sinh mạng loài người.

"Đúng vậy," Poisson Dương thấp giọng nói, "Nơi đây thậm chí còn lưu giữ lại tuyên ngôn tự do của Lục tướng quân – bên phía ông đã nhận được tin tức gì của tướng quân chưa?"

Đây là thói quen của Lâm Tĩnh Hằng, nếu Bạch Ngân Thập Vệ tập hợp lại, hắn thường thích lựa chọn người chín chắn hơn giúp hắn truyền đạt mệnh lệnh, không phải Poisson Dương của Tam Vệ thì là Lý Forlan của Nhất Vệ, không hay để ý lũ "bọ chét" lắm.

"A đúng, vừa nhận được thông báo, tướng quân bảo chúng ta nghỉ ngơi tại chỗ ba ngày," Lý Forlan nói, "Ngài giới thiệu chúng ta có thể đi dạo khắp nơi trong Thiên Hà Số 8, kêu Turan sắp xếp – cơ mà tôi thấy anh ông tại phương diện này thật là tâm linh tương thông với ngài, tướng quân còn chưa nói giải tán tại chỗ, hắn ta đã tự mình tiến vào hình thức du lịch rồi."

"Tên ngốc mất mặt Thomas đó…" Poisson Dương đút điếu thuốc vào miệng, chặn lại lời nói lỗ mãng muốn buột ra, đột nhiên nhớ tới điều gì, "Ôi, lại nói, ông có cảm thấy tướng quân với vị Tổng trưởng Lục kia quan hệ không bình thường lắm hay không?"

Lâm Tĩnh Hằng bị họ bàn tán đang đứng trong bếp với vẻ mặt nghiêm túc, lôi một vật thể dài hình con thoi từ trong tay robot ra, thứ đó bên dưới có một khúc cây, bên trên là mấy vòng thép, hắn cầm đến trước mắt ngắm nghía một lúc, không biết dùng làm gì, nhưng phán đoán theo hình dạng, cảm thấy nên có chức năng khuấy nào đó, bèn cho nó vào cái nồi nhỏ nấu lá trà.

Tay máy trên tường chậm rì rì vươn ra, vị quản gia điện tử này rất chậm chạp nhìn một lúc, mới mở miệng hỏi: "Tiên sinh, ngài đang làm gì nước trà vậy?"

"Tăng tốc độ lọc." Lâm Tĩnh Hằng không ngẩng đầu lên dùng thiết bị đầu cuối cá nhân quét ngọn lửa phía dưới nồi, thiết bị đầu cuối tự động so sánh cường độ ngọn lửa với tiêu chuẩn trên sách dạy nấu ăn, sau đó một dòng chữ nhỏ màu đỏ bay lên, cho hắn biết "thế lửa quá mạnh".

Lâm Tĩnh Hằng "À" một tiếng, vặn nhỏ lửa, thiết bị đầu cuối cá nhân tự động quét lần nữa, lại bay lên một dòng chữ nhỏ màu lam, viết "thế lửa quá nhỏ".

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Đây là cái thứ dở hơi gì vậy?

Trạm Lư nói: "Quyển sách dạy nấu ăn trong thiết bị đầu cuối cá nhân này của ngài là 'Chỉ nam chuyên dụng của dân sành ăn' xuất bản gần đây, cần đủ bộ đồ làm bếp chuyên dụng, đồ làm bếp trong nhà rất ít sử dụng, mười mấy năm không đổi mới, không có nhiều chức năng, có cần tôi giúp ngài sửa lại chương trình của đồ dùng làm bếp không?"

Lâm Tĩnh Hằng suy nghĩ một thoáng, cho rằng nguyên lý đều là đun nóng để thức ăn chín, có lửa là được, dụng cụ nhà bếp không quan trọng, bèn khoát tay.

Trạm Lư lại nói: "Và tiên sinh ạ, món đồ trong tay ngài tên là 'máy đánh trứng'."

Tay Lâm Tĩnh Hằng cứng đờ, sau đó mặt không đổi sắc nói: “Phí lời, ta không biết à? Khuấy đều mới có thể chịu nhiệt đều, mới có thể tăng tốc lọc, có vấn đề gì?”

Trạm Lư: “Không có vấn đề, sáng ý của ngài rất hài hước, ha ha ha.”

Lâm Tĩnh Hằng thâm trầm tắt lửa, nhìn sắc mặt hắn như đang suy xét vấn đề sinh tử tồn vong của loài người – sau đó đem trà đã biến thành màu đỏ thẫm để sát vào thiết bị lọc, đổ thẳng vào.

Trạm Lư lại không nhịn được lắm lời: “Tiên sinh, lưới lọc nên mở nhỏ, chế độ này không thể lọc chất lỏng.”

Lâm Tĩnh Hằng nghĩ bụng, một dụng cụ lọc cùi ghẻ mà còn lắm chế độ hơn thiết bị ngắm của đạn đạo, đúng là điên mà, song ở trước mặt Trạm Lư vẫn phải làm bộ thành thạo, hắn điềm nhiên nói: “Biết, ta muốn lọc hai lần.”

Trạm Lư mắt đui vẫn nghiêm túc với hắn: “Nhưng tăng số lần lọc không có hiệu quả cũng không thể…”

“Có thôi đi hay không,” Lâm Tĩnh Hằng cắt ngang hắn, “Sao ngươi lắm ý kiến chỉ đạo như thế? Ta không thể cấm ngôn ngươi chứ gì?”

Lúc Lục Tất Hành vội vã xuống lầu, mái tóc mới gội còn đang nhỏ nước mà cậu chẳng màng lau, cậu chạy như điên tới đầu cầu thang, cho đến khi nhìn thấy bóng lưng Lâm Tĩnh Hằng mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Tĩnh Hằng nghe thấy tiếng động quay đầu lại nhìn cậu một cái, sau đó lôi Trạm Lư lắm lời từ trên tường xuống, ném lên người con “Bổng Ngô” thập thò ngay cửa, Bổng Ngô khả năng là đầu thai nhầm, nhát như thỏ đế, nó hoảng sợ, vãi cứt vãi đái mà cõng Trạm Lư chạy mất.

Lục Tất Hành hơi nhếch khóe miệng, sau đó cậu chống tay vịn cầu thang, ngồi xuống bậc thang, xuyên qua lan can nhìn Lâm Tĩnh Hằng, cậu cảm thấy dưới chân mình như đạp hai đống bông, đu đu đưa đưa, có thể thoát ly lực hút của sao Khải Minh bay đi bất cứ lúc nào.

Sau khi một chút sức thuốc của thuốc thư giãn loại 6 qua đi, Lục Tất Hành mau chóng gom lại cảm xúc bộc lộ ra. “Trong lòng trời sập đất nứt, ngoài mặt tỉnh rụi” – Đây không phải là bản lĩnh một sớm một chiều có thể rèn luyện ra, cũng không phải thói quen có thể sửa trong một sớm một chiều.

Lâu ngày gặp lại, vốn nên có một dòng sông nỗi lòng muốn thổ lộ, thế nhưng cửa để thổ lộ quá nhỏ, con nước lớn ngập trời đều bị giam cầm trong đê đập bé tí, ngược lại cái gì cũng chẳng nói ra được, chỉ có thể mặc cho những cảm xúc kích động đó qua lại tông vào ngực mình.

Hơn nữa không biết tại sao cậu phát hiện mình không dám hỏi Lâm Tĩnh Hằng mấy năm nay đã đi đâu, sống thế nào.

Lục Tất Hành chậm rãi xoa hai tay mình, muốn cố hết sức để tay trở nên ấm áp mềm mại, thầm nghĩ: "Tại sao mình không dám hỏi?"

Cậu quen tự hỏi lòng mình, bởi vì nếu cậu không hỏi thì người khác cũng không dám hỏi. Thiếu niên sẽ bị thầy cô đáng ghét đuổi theo hỏi tâm sự, nhưng không ai dám đuổi theo Tổng trưởng hỏi rằng ngài đang nghĩ gì. Mà dựa theo kinh nghiệm của Lục Tất Hành, lời của mình, dẫu đau đớn hơn, xé ruột xé gan hơn, cũng phải nghe.

Nếu một người có thể cảm thấy được trong lòng mình có lời muốn nói, lại giả vờ không nghe thấy mà phớt lờ nó, nó thường sẽ trả thù, ví dụ như khiến hắn như bị quỷ ám, làm ra một số chuyện như dùng tóc nhân bản người.

Nhưng cậu lúc này bản năng có chút do dự, vòng vòng vo vo trốn tránh đề tài mười sáu năm này.

Lúc ở trong mơ Lục Tất Hành đã luyện được một bản lĩnh, bởi vì lòng biết rõ người trong mơ tỉnh giấc sẽ biến mất, cậu có thể như ngày tận thế đến, đơn thuần mà không kiêng kị gì hưởng thụ sự bầu bạn ngắn ngủi lúc nửa đêm của hắn, hỉ nộ ai lạc đều giống như trước kia, không hề che giấu bộc lộ hết với hắn.

Song "giấc mơ trở thành sự thật", sau khi mừng rỡ như điên, cậu phát hiện "công năng đặc dị" này cũng đã biến mất, cậu có rất nhiều lời nói không ra, rất nhiều tình cảm không cách nào biểu đạt, đầy bụng sợ hãi tham sân si và ái tăng lẫn lộn ấn được hồ lô xuống thì gáo lại nổi, khiến bản thân đỡ trái hở phải, hết sức chật vật, thậm chí trỗi lên một chút ham muốn hủy diệt không khống chế được.

Đương khi cậu một mình do dự, một cái ly đưa tới trước mặt, Lục Tất Hành hơi chậm chạp ngẩng đầu lên.

"Trà sữa mới nấu," Lâm Tĩnh Hằng giơ tay, năm ngón tay xuyên vào mái tóc ướt đẫm của cậu, vén một lọn tóc rũ trên trán lên, nốt chai mỏng trên ngón tay sượt qua da đầu, khiến Lục Tất Hành run rẩy nhè nhẹ, "Nếm thử mùi vị đi."

Trà khuấy bằng máy đánh trứng có thể có mùi vị gì? Dù sao người quen uống trà đặc nếm thử sẽ cảm thấy đây cơ bản chính là một ly sữa giả pha nước.

Song Lục Tất Hành không qua đầu óc, đã tự động làm biểu cảm ngạc nhiên thích thú "mùi vị ngon cực", cậu cẩn thận thu lại cảm xúc tối tăm lan tràn trong lòng, ra vẻ thoải mái mà nói: "Một người sống bằng cao dinh dưỡng như anh mà biết làm món này?"

Lâm Tĩnh Hằng không cười, chăm chú nhìn mặt cậu.

Lục Tất Hành: "Sao vậy?"

Lâm Tĩnh Hằng sẵn tay cậu kéo ly tới tự mình uống thử một ngụm, lập tức nhíu mày: "Để tôi bảo Trạm Lư đi nấu cho cậu bình khác."

Lục Tất Hành vội vàng nắm chặt các ngón tay cầm ly sứ: "Ôi, không cần đâu."

Cậu dừng một chút, rất không thuần thục mà hồi tưởng quá khứ xa xưa, định tìm lại cảm giác có thể tùy tiện nói năng ngọt xớt: "Dù anh cho em một ly nước lạnh, đến chỗ em cũng sẽ tự động biến thành mật ngọt. Em…"

Lục Tất Hành đối với hắn nhất thời có chút nghèo từ, cậu dừng lại chốc lát, sự xấu hổ khiến người ta như ngồi trên chông tràn ngập ra. Ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng vẫn không hề di chuyển nhìn thẳng vào mắt cậu, giống như vô số lần ở trên trạm vũ trụ, kiên nhẫn và chăm chú như hóa giải cục diện phức tạp rối ren.

Lục Tất Hành hơi khó lòng chịu được ánh mắt như vậy, vô thức dời tầm nhìn đi.

"Không nghĩ ra nên nói như thế nào?" Lâm Tĩnh Hằng đứng trên cầu thang phía dưới mấy bậc, hơi khom lưng, "Để tôi dạy cậu. Nếu bạn đời xúi quẩy của cậu một ngày kia tâm huyết dâng trào, tự tay làm một đống khó nuốt bắt cậu ăn, còn ép hỏi cậu mùi vị thế nào, cậu trước kia thường sẽ thế này -"

Nói xong hắn ngậm một ngụm "sữa bò pha nước", kéo Lục Tất Hành tới, trực tiếp đưa vào miệng cậu, Lục Tất Hành chợt trợn to mắt, đồng tử phút chốc co lại, không cẩn thận nuốt xuống.

Lâm Tĩnh Hằng chùi khóe miệng cậu: "Sau đó nói với tôi 'mùi vị thế nào thì anh tự nếm thử đi', học được chưa?"

Lục Tất Hành nhất thời không nói nên lời, hít một hơi, trà sữa chưa nuốt sạch liền bị sặc, cậu quay đầu ho sù sụ.

Lâm Tĩnh Hằng lấy đi ly trà trong tay cậu, gõ lan can cầu thang, quản gia điện tử không đâu không có mặt liền từ trên cầu thang giơ ra một cái tay máy, thông minh thu dọn ly chén. Lâm Tĩnh Hằng suy nghĩ một chút, đi đến ngồi xuống cạnh cậu, kéo cổ tay Lục Tất Hành qua, mở thiết bị đầu cuối cá nhân của hai người, cài đặt một ứng dụng liên lạc đặc biệt.

Lục Tất Hành chẳng dễ dàng gì ho được trà sữa sặc vào khí quản ra, liền nghe thấy một tiếng vang nhỏ trên thiết bị đầu cuối cá nhân, bên trên hiện lên một nhắc nhở: "Đồng bộ vị trí đơn hướng cài đặt thành công".

Sau đó, trên cổ tay cậu bắn lên một tấm bản đồ, một điểm đỏ nhỏ đại diện cho Lâm Tĩnh Hằng chớp tắt bên cạnh cậu, chạm vào điểm đỏ ấy, Lục Tất Hành có thể thông qua thiết bị đầu cuối cá nhân của Lâm Tĩnh Hằng nhìn thấy xung quanh hắn có cái gì, hắn đang nói chuyện với ai.

Lục Tất Hành kinh hãi: "Khoan đã, anh…"

Chỉ có giữa người giám hộ và trẻ nhỏ dưới sáu tuổi mới cài đặt đồng bộ vị trí thiết bị đầu cuối cá nhân, mỗi giờ mỗi phút đều có thể biết hướng đi của đối phương, nhưng đó đều là song hướng, có thể định vị lẫn nhau, sử dụng định vị đơn hướng, thì bình thường là ở trong tù. Đây là xiềng xích vô hình, chỉ có canh

ngục mới cần mỗi giờ mỗi phút biết tù nhân của hắn đang làm gì.

Lâm Tĩnh Hằng ấn cậu lại: "Lúc không muốn nhìn tôi, cậu có thể tắt đi."

Ham muốn chiếm hữu giống như yêu thú trong lòng Lục Tất Hành, nôn nóng gầm gừ trong lồng sắt, dữ tợn muốn ăn thịt người, nhưng người lấy thân thể mình làm lao tù là không thể mặc cho mấy thứ này ra ngoài làm hại người khác, dẫu nó kêu gào om sòm hơn.

Lục Tất Hành cảm thấy mình như người phục yêu túm chặt xiềng xích, hai tay đã bị quái vật giãy giụa không ngừng mài đầm đìa máu tươi, sau đó một bàn tay luồn vào, búng nhẹ đỉnh đầu súc sinh ấy, cho nó một miếng thịt.

Cậu ngơ ngác nhìn súc sinh kia cúi đầu, ngoan ngoãn nằm dưới đất, dần dần im lặng.

"Tôi biết gần Mân Côi Chi Tâm có một khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, tôi nghĩ cậu cũng đoán được, tôi lần đầu tiên đến Thiên Hà Số 8, chính là đi qua đó." Lâm Tĩnh Hằng nói, "Nhưng cách mười sáu năm, tôi mới có cơ hội trở lại đó thử vận may, cậu muốn biết chuyện sau khi liên quân Thiên Hà Số 7 và 8 bị phục kích không?"

Ánh mắt Lục Tất Hành lóe lên một chút.

"Muốn nghe thì hãy hỏi rõ ràng," Lâm Tĩnh Hằng ép cậu, "Cậu không hỏi, thì tôi không nói."

137. Quyển 5 - Chương 137

Lục Tất Hành nắm nhẹ thiết bị đầu cuối cá nhân của mình, trầm mặc giây lát, định thần lại khỏi sự loạn nhịp tim ngắn ngủi, ánh mắt cố định trên một điểm, hơi hơi mím môi.

Đây là một thần sắc tập trung suy nghĩ.

Lâm Tĩnh Hằng rõ ràng là vai diễn hùng hổ dọa người kia, thế nhưng nhìn biểu cảm của đối phương, có một chớp mắt như vậy, hắn cảm thấy thấp thỏm.

Lâm Tĩnh Hằng thiên tính lãnh đạm mà giảo hoạt, lúc cần thiết có thể đóng rất nhiều vai, cũng rất giỏi bốc thuốc đúng bệnh, có thể lừa ông Harden mười bốn năm chưa hoàn hồn. Hắn từng mang một ngàn tầng ngụy trang, nhưng nhiều năm qua chưa lột một lớp nào. Bởi vì từ sau khi Lục Tín chết, hắn không thể có được cảm giác an toàn từ bất cứ ai nữa –

Chiến hữu không được, họ đều dựa vào hắn, coi hắn là chủ tâm cốt, chủ tâm cốt phải vĩnh viễn thẳng tắp cắm ở đó; trưởng bối không được, nếu họ được, Lục Tín cũng chẳng chết không minh bạch; thân nhân duy

nhất cách hắn xa như mười vạn năm ánh sáng, đến nỗi bây giờ cơ hồ binh qua chĩa vào nhau; thậm chí Lục Tất Hành cũng không được, năm ấy Lục Tất Hành còn quá trẻ, hơn nữa ở trong mắt hắn quá tốt đẹp, là báu vật hắn nâng niu trong tay.

Báu vật quá quý giá là không thể mang đến cảm giác an toàn, chỉ có thể tăng thêm bất an.

Cho nên hắn xuất phát từ bản năng tự bảo vệ mình, nhiều năm qua vĩnh viễn hoài nghi hết thảy, vĩnh viễn bảo thủ, hắn chưa từng phơi bày cảm nhận của mình, chưa từng bàn bạc với người khác ý kiến của mình.

Lâm Tĩnh Hằng vào sinh ra tử mấy thập niên, nhưng giờ phút này, là thời điểm hắn không sá gì nhất.

Hắn đã đem cho tất cả những gì có thể cho.

"Đừng như vậy," Lục Tất Hành trầm mặc một lúc lâu, mở thiết bị đầu cuối cá nhân, tắt tiến trình, cậu dùng giọng nói nhẹ và hòa hoãn, "Em sẽ không dùng cái này… Làm thế coi anh là gì?"

Lời là lời hay, dịu dàng ấm áp khiến người ta mềm lòng, nhưng mà trái tim Lâm Tĩnh Hằng treo lơ lửng lại bỗng nhiên rơi xuống một nửa.

"Được rồi, em có một số việc muốn hỏi – em nhớ lúc mới sửa xong Trạm Lư, anh ta nói cho em biết, lúc ấy do tuyến đường bí mật bị lộ, phục binh nổ điểm nhảy vũ trụ, tàu chỉ huy bị nổ hủy, chủ thể của Trạm Lư cũng cháy rụi trong vụ nổ. Em đoán, khi tàu chỉ huy phát nổ, anh ta nên biến hình thành khoang sinh thái khẩn cấp," Lục Tất Hành lúc nói những lời này, ngữ khí ổn định, từng chữ thong dong, không có vấp váp ậm ừ vô thức khi nói chuyện như người khác, nghe ra được, cậu nhất định cực kỳ thông thạo diễn thuyết ngẫu hứng, nhưng cả người vẫn có vẻ rất căng thẳng, bởi vì cậu đang không ngừng xoa nắn tay mình, giống như luôn không hài lòng với độ ấm của đôi tay này, "Khả năng phòng hộ của khoang sinh thái có hạn, trong sóng xung kích năng lượng mạnh, vật liệu biến hình sẽ hỏng rất nhanh, máy chủ cũng sẽ vì nóng quá mà cháy hỏng… Đúng không? Khi đó, anh có bị thương không? Có nặng không?"

Lâm Tĩnh Hằng nhìn thật sâu vào mắt cậu.

Lục Tất Hành tiếp tục hỏi: "Có tìm bác sĩ đáng tin kiểm tra chưa, liệu có để lại mối nguy gì hay không?"

Lâm Tĩnh Hằng thầm nghĩ: không có mối nguy lớn như cậu cài chip trên người mình.

Vẻ giận dữ thoáng qua trên mặt hắn, lập tức hắn lại cố gắng kiềm chế: "Tôi cảm thấy cậu muốn hỏi không phải là việc này."

"Em chính là muốn biết việc này, em cũng chỉ quan tâm việc này," Lục Tất Hành nhẹ nhàng ngả ra sau, cố gắng thả lỏng tấm lưng cứng đờ, cười với hắn, "Đương nhiên, thế cục liên minh cũng quan trọng, nhưng nó không thuộc về vấn đề cá nhân, chúng ta có thể để lại nói trong phòng họp."

Nửa trái tim kia của Lâm Tĩnh Hằng cũng bắt đầu chùng xuống.

Hắn nghĩ: em không muốn chất vấn tôi, đã biết Mân Côi Chi Tâm có khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, tại sao mười sáu năm không thử trở về, cho dù gửi một tin tức cho Thiên Hà Số 8 sao? Em không muốn biết tôi đã dẫn Bạch Ngân Thập Vệ đi nơi nào, từng đối địch với ai, làm bạn với ai, trong lòng còn nhớ liên minh hay không, tương lai còn rời khỏi Thiên Hà Số 8 lần nữa hay không? Em không muốn biết tôi mười sáu năm qua có đứng núi này trông núi nọ hay không? Em thậm chí không muốn biết tại sao tôi phải xóa dữ liệu của Trạm Lư, giấu thân thế chân thật của em? Em thậm chí không muốn nói với tôi… những oan ức mấy năm nay phải chịu ư?

Bỗng nhiên, Lâm Tĩnh Hằng có cảm giác quen thuộc, bởi vì hắn phát hiện, bao lâu nay hắn đối với Lục Tất Hành tựa hồ cũng là thái độ này – tôi không yêu cầu gì em, chỉ dốc hết khả năng dùng phương thức của tôi để yêu em, không cần đáp lại, không cần hứa hẹn, thậm chí không cần tương lai.

Tuy rằng phương thức biểu đạt ngoài mặt không giống, nhưng bên trong giống hệt, Lâm Tĩnh Hằng lúc này nhìn cậu, cảm thấy như mình đang soi gương vậy.

Rất ít có người sẽ vì "bỏ ra" mà bị thương, vết thương thường đều là sự mất mát đến từ nguyện vọng.

Lục Tất Hành trước kia như một con khỉ nhảy lên nhảy xuống, lăn lê bò trườn hoàn toàn không để ý, cậu cũng từng bị thương, nhưng những vết thương đó luôn nhanh chóng khép miệng, rốt cuộc không thương gân động cốt, còn rèn luyện cậu rất rắn chắc, to gan lớn mật, cái gì cũng dám thử. Thế nhưng mười sáu năm này cơ hồ chém cậu thành hai nửa, thoi thóp một hơi giãy giụa đến bây giờ, cậu rốt cuộc đau quá rồi, cũng biết sợ rồi.

Những vận mệnh này giống như một vòng tuần hoàn vậy.

Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên đứng dậy, sắp không duy trì được biểu cảm.

Lục Tất Hành cuống quýt túm lấy hắn: "Lâm, từ từ! Chờ một chút, anh để em nói lại lần nữa…"

Mấy năm nay, Lục Tất Hành gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, vừa ân vừa uy, cứng rắn dẹp yên nội chiến của Thiên Hà Số 8, đám chính khách tâm tư quỷ bí kia một ánh mắt đảo qua, cậu phải lập tức phán đoán ra đối phương muốn cái gì, mới không đến mức rơi xuống thế yếu, cậu rõ ràng khôn khéo hơn người trẻ tuổi năm đó chỉ biết nhảy lên đài cao rải xúp gà, cũng thành thạo hơn rồi.

Nhưng cậu không biết mình xảy ra chuyện gì, ở trước mặt Lâm Tĩnh Hằng một mà hai, hai mà ba cứ liên tục phát huy thất thường.

Cậu rất cố gắng muốn vờ như chưa có gì xảy ra, dùng phương thức ngày xưa cư xử với đối phương, nhưng mà như thế nào cũng không thích hợp, chính bản thân cũng cảm thấy, cậu như một món hàng nhái vụng về, học theo Hàm Đan, biến mình thành một kẻ què chân đi cà nhắc.

“Em…” Lục Tất Hành á khẩu một lúc lâu, trong tình thế cấp bách, lại khó khăn rặn ra một câu, “Nhiều năm như vậy, anh có nhớ em không?”

Lâm Tĩnh Hằng cúi đầu nhìn cậu, Lục Tất Hành như bị phỏng, phút chốc buông tay ra – cậu nhìn thấy vành mắt Lâm Tĩnh Hằng đỏ lên.

“Tôi… tôi buổi tối khi không có việc gì làm, thỉnh thoảng sẽ trèo lên một mái nhà ngắm sao.” Lâm Tĩnh Hằng không hề là một diễn thuyết gia, ngắn gọn và lãnh đạm là phong cách nhất quán, bởi vậy hắn nói lời này có vẻ đặc biệt trầy trật và không mạch lạc gì, “Mặc dù điểm nhảy vũ trụ đã nổ, nhưng ánh sáng vẫn có thể xuyên qua, tôi ở trên một tiểu hành tinh vô danh của Thiên Hà Số 6, chu kỳ quay của tiểu hành tinh không phải một năm Votaw tiêu chuẩn, tôi ở trên đó mười bốn năm, tính bình quân thì một năm có khoảng mười tháng, có thể ở trên mái nhà nhìn thấy thái dương thứ tám… Tuy rằng mắt thường nhìn thấy chỉ là Thiên Hà Số 8 rất lâu về trước.”

“Tôi nghĩ cậu đang làm gì, tưởng tượng khi tinh quang của thái dương thứ tám chiếu vào mắt tôi, có phải cũng từng xuyên qua bên cạnh cậu hay không, tính ra nếu thực sự có một luồng sáng như vậy, khi nó xuyên qua bên cạnh cậu, tôi còn chưa biết cậu.” Một khi mở đầu, câu kế tiếp tựa hồ dễ dàng hơn so với trong tưởng tượng, Lâm Tĩnh Hằng nói trôi chảy hơn một chút, “Tôi nghĩ cậu ban đầu có thể sẽ đau lòng, có thể sẽ không chấp nhận, nhưng Độc Nhãn Ưng và Tổng trưởng sẽ chăm sóc cậu, Độc Nhãn Ưng việc khác không ổn, riêng chuyện này làm luôn có bài bản hẳn hoi. Tôi nghĩ… có thể ba năm, năm năm, chắc cậu cũng quên vị khách qua đường này rồi. Vừa nghĩ đến đó, đôi khi hối hận đối với cậu không đủ tốt, đôi khi lại cảm thấy không đủ tốt là đúng, sợ cậu quá để trong lòng.”

Lục Tất Hành thì thào hỏi: “Tại sao anh lại ở trên hành tinh vô danh của Thiên Hà Số 6?”

Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc một lúc: “Hôm nay tôi không nói cho cậu biết đâu. Mỗi ngày tôi sẽ trả lời cậu hai vấn đề, do hôm nay cậu nói mấy câu phí lời vô vị, tôi phạt một cơ hội.”

Lục Tất Hành: “…”

“Ngày mai nghĩ kỹ rồi hãy hỏi tôi.” Lâm Tĩnh Hằng nói xong, lại thực sự nhẫn tâm đứng dậy đi, “Tôi ra ngoài gặp một người, rồi tìm đám Turan nói chuyện, cậu biết tìm tôi như thế nào.”

Phải kiên nhẫn, Lâm Tĩnh Hằng tự nhủ, cứ làm từ từ, rồi sẽ ổn thôi.

Lục Tất Hành vô thức đi theo hắn vài bước, hoàn hồn, lại do dự dừng chân.

“Đúng rồi,” Ngay khi tay máy Trạm Lư đã đâm vào cạnh cửa, chuẩn bị kéo tay nắm cửa giúp hắn, Lâm Tĩnh Hằng quay đầu lại, “Cho tôi quyền hạn của Trạm Lư, cấp bậc cao một chút, có thể bắt hắn câm miệng trong bất cứ tình huống nào.”

Trạm Lư bị con tắc kè hoa sán tới chọc “mu bàn tay” một cái, nói khô khốc: “Ngài nói như thế thật là đáng tiếc, tiên sinh, tôi yêu ngài nhường ấy, giống như kẹo mật vậy.”

Lâm Tĩnh Hằng nghe thổ lộ này, lạnh lùng vô tình nói với "kẹo mật": "Cút đi."

Lục Tất Hành xấu hổ ho một tiếng: "… Em sẽ lập tức cấm anh ta tùy ý cầm sách báo chưa rõ."

Lâm tướng quân – do khi trở về khốn cùng sa sút, trên người chỉ có một chiếc áo sơ mi, còn bị Tổng trưởng Lục cào rách, đành phải nhặt đại một bộ vest Lục Tất Hành treo bên ngoài máy giặt, hấn mặc bộ vest màu đen nghiêm túc như một sát thủ, bễ nghễ đi ra cửa.

Các ngón tay Lục Tất Hành run rẩy, khi Lâm Tĩnh Hằng rời khỏi tầm nhìn, cậu trỗi lên ham muốn mãnh liệt, muốn lập tức mở định vị đơn hướng trong thiết bị đầu cuối cá nhân, theo dõi sát sao Lâm Tĩnh Hằng.

Nhưng không thể như vậy.

Lục Tất Hành đè đầu lưỡi trên răng, ở tại chỗ bình tĩnh năm giây, cố gắng chuyển dời sự chú ý, hỏi Trạm Lư: "Anh xem thứ gì ở đâu?"

Trạm Lư trả lời: "Hiệu trưởng Lục, tôi trích dẫn từ quyển sách lưu trong thiết bị đầu cuối cá nhân của thầy."

Lục Tất Hành: "…"

Tăng cao quyền tự chủ có thể tùy tiện phỉ báng chủ nhân sao?

Trạm Lư hình dạng tay máy dùng ngón trỏ chỉ, thiết bị đầu cuối cá nhân của Lục Tất Hành tự động bật ra, giây lát sau, một quyển sách chính chủ nhân đã quên lãng từ lâu nhảy ra, tên là "Chuyện bạn hiểu".

Chính là một tuyển tập truyện người lớn.

Lục Tất Hành nhớ tới đám học sinh đến nay vẫn có thói quen mượn sách từ mình, tức khắc túa mồ hôi lạnh, luống cuống tay chân tính toán xóa bằng chứng phạm tội: "Cái này cũng có thể bị anh lục ra… Không đúng, anh lục cái này làm gì? Nhiễm virus à?"

"Tôi không lật xem," Trạm Lư trả lời, "Quyển này là năm đó khi thầy vớt khoang sinh thái ở ngoài sao Bắc Kinh từng đọc cho tiên sinh nghe, lúc ấy tôi đang ngủ say, hệ thống khoang sinh thái tự động ghi lại bản đọc của thầy."

Lục Tất Hành ngớ ra.

Mơ hồ, ký ức xa xưa hiện lên, Lục Tất Hành đã nhớ ra quyển sách này.

Trong đó có một câu chuyện, hư cấu một vị thần chưa từng tồn tại trên lịch sử tôn giáo, rơi vào tay ác quỷ, ác quỷ hóa thành rất nhiều phân thân, mỗi một phân thân đại diện cho một cái ác bất đồng, cùng nhau báng bổ thần, cách tả hết sức tục tĩu, lộ ra diễm sắc hoang đường và âm u.

Lục Tất Hành bỗng nhiên theo lời Trạm Lư nói, nhớ lại một đoạn trong đó –

"Hắn quỳ trước thân thể hoàn mỹ không tỳ vết kia, thấp kém cúi đầu, hôn mắt cá chân thần, miệng điên điên khùng khùng nói 'Ta yêu ngài nhường ấy, giống như kẹo mật vậy, ta là tín đồ quỳ xuống đất mà chết, giơ vô số đôi tay dơ bẩn về phía ngài, để được ngài cứu rỗi'"… Đoạn sau thì khá là không thể miêu tả.

Đoạn này Lục Tất Hành có ấn tượng đặc biệt sâu sắc, Trạm Lư mới gợi ý một chút cậu đã nhớ ra, bởi vì Lâm Tĩnh Hằng lúc ấy nằm trong khoang sinh thái tự dưng chồng khít với hình tượng vị thần miêu tả trong truyện, cậu chính là đọc đến đây thì chảy máu mũi, còn bị đối tượng nghĩ bậy mở mắt bắt tận tay.

Thời khắc mất mặt như thế, muốn quên cũng không dễ dàng lắm.

Nhoáng một cái đã hơn hai mươi năm rồi.

Ánh sáng của thái dương thứ tám có thể mới đến thiên hà ngoài xa xôi, mà thế giới trong cảnh hỗn loạn đã điên đảo mấy lần.

Tắc kè hoa và tay máy cùng nhau nghiêng đầu, nhìn khóe miệng Tổng trưởng căng lên hơi nhếch, lộ ra một chút ý cười vừa xấu hổ vừa hoài niệm, rất nhạt, hơn nữa chỉ thoáng qua.

Nhưng đó là chân thật.

Cậu ngược dòng ánh sáng du lịch đến ngoài thiên hà, rốt cuộc quay đầu thoáng nhìn lại.

Lục Tất Hành kéo lại tập tin suýt nữa bị nghiền nát, đặt mật khẩu cất kỹ, lại giơ một ngón tay chỉ Trạm Lư mà cảnh cáo: "Xóa bản ghi lại của anh đi, anh muốn bị cấm ngôn cả đời à?"

Thế giới này thật sự không công bằng lắm với trí tuệ nhân tạo.

Lâm Tĩnh Hằng đến căn cứ Ngân Hà Thành thăm bộ hạ cũ một chút, sau đó để Turan dẫn hắn tới nghĩa địa công cộng.

Turan giữ nguyên tóc ngắn, nhưng lại lần nữa để hai cái "xúc tu", nhìn tựa hồ hơi thẳng hơn mười sáu năm trước, cũng chững chạc hơn.

"Tướng quân, Tổng trưởng Lục thật sự là con trai tướng quân Lục Tín à?"

"Ừ." Lâm Tĩnh Hằng gật đầu.

"Ngài đã biết từ lâu?"

"Đã biết từ lâu," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Ta đã bảo Trạm Lư xóa tư liệu liên quan, không ngờ vẫn bị cậu ấy tìm ra."

Turan thoáng nghĩ ngợi, ngữ khí một lời khó nói hết: "Nam thần cao ngạo đã nói đâu, tướng quân? Sao ngài ngay cả cỏ gần hang cũng ăn, còn xóa tư liệu so sánh gien của người ta lén lút ăn vụng?"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Turan rất cố gắng làm biểu cảm rất bỉ ổi, nhưng bỉ ổi một nửa thì không kiềm được, đột nhiên quay đầu đi lau nước mắt.

"Đội trưởng Đệ Cửu Vệ, càng ngày càng giỏi giang," Lâm Tĩnh Hằng bất đắc dĩ nói, "Giở trò lưu manh tự khiến mình khóc sướt mướt… Được rồi."

Turan nhất thời không nói nên lời, Lâm Tĩnh Hằng đành phải lặng im chờ cô nàng.

Năm đó khi Lâm Tĩnh Hằng đi, nghĩa địa công cộng mới quy hoạch chưa lâu, chỉ có lác đác mấy mộ bia lẻ loi.

Bây giờ, mồ mả không nhìn thấy cuối, ngay ngắn nằm ở phía trước, phần lớn là dấu vết nội chiến.

"Lúc ấy sinh thái kinh tế của Thiên Hà Số 8 sắp sụp đổ, ngài Tổng trưởng chẳng đặng đừng mới phải chấp nhận điều khoản vay nợ đến từ hàng xóm," Lâm Tĩnh Hằng nhẹ giọng hỏi, "Sau đó thế nào?"

"Sau đó thật sự sụp đổ," Turan nói, "Điểm nhảy vũ trụ nổ, Thiên Hà Số 8 rối ren, hàng loạt nạn dân Thiên Hà Số 7 ùa vào, càng đổ thêm dầu vào lửa, trước tiên bắt đầu từ xung đột của dân tị nạn với dân bản địa, sau đó ống tiêm dinh dưỡng thiếu hụt, hệ thống tiền tệ mất hiệu lực, rất nhiều tiền điện tử không đáng một xu, đám tội phạm buôn lậu khơi lại đống tro tàn. Khi cố Tổng trưởng còn sống dỡ tường đông vá tường tây, ông vừa chết, Tổng trưởng Lục lại trẻ quá, ngoại trừ bộ công trình chính cậu ta tự tay dẫn dắt, căn bản không quản được bất cứ ai, từng tinh cầu và trạm không gian tuyên bố độc lập, thời điểm thảm nhất, chúng ta chỉ có căn cứ Ngân Hà Thành, căn cứ thành tư lệnh không binh, ngay cả sao Khải Minh cũng nguy cơ tứ phía, chúng ta dựa vào chút ít của cải trong căn cứ Hiệp hội chống Utopia để lại mà qua hơn nửa năm – trong vành đai cách ly của mỗi trọng giáp đều trồng đầy cây nông nghiệp để ăn, nghe nói cũng là truyền thống quang vinh ngài để lại."

Lâm Tĩnh Hằng châm một điếu thuốc, men lối nhỏ giữa các ngôi mộ chậm rãi đi về phía trước.

"Hơn nửa năm ấy, kỳ thực trong tay chúng ta có võ trang, nhưng Tổng trưởng Lục giữ lại, không đánh ra bên ngoài, võ trang chủ yếu dùng cho phòng ngự." Turan nói, "Cậu ta nói cậu ta không có năng lực xây dựng lại trật tự của toàn thiên hà trong thời gian ngắn, cho nên chúng ta trước tiên mò mẫm trong phạm vi nhỏ, rồi lại khuếch trương ra ngoài, Trạm Lư phân tích tỉ mỉ tư liệu năm xưa Hiệp hội chống Utopia khuếch trương ở vực ngoại – hành tinh tự nhiên vực ngoại không thích hợp cho loài người sinh tồn, bọn họ đã phát triển ra một hệ thống tự cấp tự túc trong cơ giáp. Chúng ta tham khảo cải tiến một chút, sau đó cơ hồ hòa bình hạ được sao Khải Minh và mấy vệ tinh, mới xây dựng nhà máy công nghiệp quân sự đầu tiên trên Emma 3."

Turan nói, tủi thân thành một con xén tóc: "Tôi chỉ là một đội đột kích tiên phong, thế nhưng hậu cần cũng để tôi quản, trù tính chung cũng để tôi quản, cái gì cũng để tôi quản, tôi sắp bị thiêu trên lửa rồi, tôi từ lâu đã không muốn làm tướng quân nữa, cho dù để tôi làm hải tặc đi ăn cướp cũng tốt hơn bây giờ."

Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ quân tiên phong đột kích khoái ý ân cừu đã thành quân phòng thủ một phương.

Mà năm đó có một… người tự xưng mình bản tính yếu đuối, luôn muốn tránh né tranh đấu và xung đột, giả vờ hết thảy đều tốt, bị cuốn vào cuộc nội chiến chém giết lẫn nhau của Thiên Hà Số 8. Không còn ai như Lâm Tĩnh Hằng, dễ dàng nhượng bộ cậu, giúp cậu vẹn toàn đôi bên, cậu phải đưa ra vô số lựa chọn, chĩa binh đao vào vô số người, giữa mồ mả đi không hết, rèn luyện ra một Tổng trưởng thiên hà độc lập dám ngang vai ngang vế với liên minh.

Bỗng nhiên, Lâm Tĩnh Hằng dừng bước, hắn nhìn thấy một người quen.

Độc Nhãn Ưng mũi ưng, môi mỏng, cằm hơi nhọn, khoảng cách giữa lông mày và mắt rất gần, lại thêm đôi mắt uyên ương không phổ biến, tuy rằng góc mặt nghiêng cực kỳ điển trai, nhưng một số góc chính diện nhìn luôn có chút khiêu khích "bố nhìn mày khó chịu". Lão mèo Ba Tư rất khiêu khích từ trên tấm bia đá nhìn ra bên ngoài, dường như vẫn nóng lòng muốn cào hắn một phát.

Trên bia mộ viết tôn tính đại danh của lão: Độc Nhãn Ưng, họ Lục (Họ lấy đại, tên tôi không phải là Lục Độc Nhãn Ưng).

Nghe nói trong đăng ký thông tin công dân trên thiết bị đầu cuối cá nhân của lão viết chính là một chuỗi dài như vậy.

Phía dưới mộ chí, có người khắc hai chữ ở bệ tấm bia đá – nhìn xa thấy méo xẹo, đường nét cũng nóng vội, là một người tay nghề không cao lắm khắc đục từng nhát – trả lời cho mộ chí của lão.

"Mày được ba nhặt trong thùng rác về."

"Nhảm nhí."

138. Quyển 5 - Chương 138

Lục Tất Hành sau khi trở về Thiên Hà Số 8, để thuốc thư giãn loại 6 chịu tội oan, nhân cơ hội xin nghỉ bệnh một ngày.

Nhưng mọi người miễn cưỡng cho cậu nghỉ ngơi một đêm, rất nhanh đã không kiềm chế được, các loại tin tức bắt đầu triển khai oanh tạc điên cuồng nhằm với Tổng trưởng.

Những việc đang chờ Lục Tất Hành thật sự quá nhiều – việc cấp bách trước mắt là cậu phải sắp xếp Bạch Ngân Thập Vệ, điều chỉnh trọng đại thuộc về hệ thống phòng ngự quân sự này, tuyệt đối không phải Tổng trưởng tùy tiện ký lệnh bổ nhiệm là có thể xong việc.

Đồng thời, cậu còn phải lập tức đánh giá thế cục bên ngoài, kế đó đưa ra điều chỉnh đối với các loại chiến lược trong thiên hà, quy hoạch phát triển tương lai, bất ngờ tiếp xúc với quân liên minh ở Mân Côi Chi Tâm, khiến liên hệ giữa Thiên Hà Số 8 với bên ngoài sớm hơn trong dự tính ít nhất năm mươi năm, hàng loạt công việc phải hủy bỏ làm lại.

So sánh với những việc này, các tin tức như "đội viễn chinh vũ trụ đạt được bước tiến lớn trên mặt kỹ thuật tại lỗ hổng thời gian tự nhiên" gì đó, "Tổng trưởng Lục vậy mà là con mồ côi từ trong bụng mẹ của tướng quân Lục Tín" nọ kia, bình thường cũng đáng để cả thiên hà cùng nhau ngạc nhiên, đều bị đẩy vào mảng giải trí bát quái.

Về phần Lâm Tĩnh Hằng, hắn bị nhốt tại nhà tù vũ trụ mười sáu năm, ngay cả Bạch Ngân Thập Vệ bên cạnh cũng là gấp gáp tập kết, bãi bể nương dâu, rất nhiều việc phải học bù, rất nhiều người cần làm quen lại.

Nhưng bất kể hắn đi đâu, chập tối đều đúng giờ trở về.

Ngày đầu tiên, Lâm Tĩnh Hằng ra ngoài gặp Turan, sắc trời vừa hơi tối Lục Tất Hành đã bắt đầu xem không nổi bất cứ văn tự nào, rất nhanh, loại khó chịu này mau chóng phản ứng đến sinh lý, trong dạ dày cậu như nuốt một thỏi chì, nó cứng ngắc chặn ở đó, không ngừng đè ép ngũ tạng lục phủ xung quanh, Lục Tất Hành thật sự không nhịn được, tránh đi khoang y tế gia dụng nhạy bén, lén chạy vào phòng vệ sinh nôn một trận, và nghiêm lệnh Trạm Lư thích mách lẻo không được lắm lời nữa, mãi cho đến khi Lâm Tĩnh Hằng trở về mới hơi giảm bớt.

Buổi tối cậu trằn trọc mãi, như một ông thần giữ của, suy nghĩ cả trăm ngàn lần những lời Lâm Tĩnh Hằng từng nói với cậu, đồng thời đắn đo lời muốn hỏi cả trăm ngàn lần, không ngờ vẫn đã xem nhẹ trình độ giảo hoạt của ai đó, đáp án Lâm Tĩnh Hằng cho cậu đại loại thế này –

"Tại sao anh lại ở trên một hành tinh vô danh của Thiên Hà Số 6?"

"Có người vớt khoang sinh thái của tôi tại hiện trường vụ nổ."

“Ai?”

“Người của hải tặc Quân Đoàn Tự Do.”

“Người của hải tặc Quân Đoàn Tự Do lúc ấy tại sao ở đó? Tại sao phải đưa anh đi? Tại sao…”

Lâm Tĩnh Hằng giơ một ngón tay trước môi cậu: “Suỵt, đây là chuyện của ngày mai.”

Hắn giống như đã quyết định phải đem mọi chuyện trong mười sáu năm chôn sâu dưới lòng đất, mỗi ngày chỉ keo kiệt cho cậu xúc đi một ít đất, nhìn thấy một tí tẹo chân tướng. Rất nhanh, những thứ Lục Tất Hành cố ý lảng tránh, cố ý không muốn nhìn, biến thành cậu mỗi ngày phải đấu trí đấu dũng, nói gần nói xa mới có thể biết thêm vài ba câu.

Lục Tất Hành còn phát hiện, thời gian Lâm Tĩnh Hằng về nhà mỗi ngày là cố định, bất kể hắn đi đâu, đi làm gì, cho dù rời khỏi sao Khải Minh đến hành tinh khác, cũng sẽ trở về đúng giờ.

Chiến trường vũ trụ thay đổi trong nháy mắt, việc nắm giữ thời gian của quan chỉ huy sẽ ảnh hưởng hướng đi của chiến cục, Lâm Tĩnh Hằng càng là người phát huy chính xác đến mức tận cùng, bởi vậy Lâm tướng quân “đúng giờ” là chính xác đến từng giây, bất luận Lục Tất Hành có ở nhà không, mỗi một ngày, tích tắc quẹt khóa mở cửa, chiếc đồng hồ cổ dùng trang trí trong phòng khách ba kim đều ở cùng một vị trí, nếu không cùng, đó thường là vấn đề của đồng hồ – thời gian của Lâm Tĩnh Hằng với Thiên Hà Số 8 trên thiết bị đầu cuối cá nhân là đồng bộ.

Quả thật y như con người be bé đánh đàn báo giờ trong đồng hồ vậy.

Chưa đến một tuần, Lục Tất Hành cảm thấy mình đã thành con chó của Pavlov, sắp bị hắn huấn luyện quen, mỗi ngày gần đến thời gian thần bí kia, trước nửa phút, tiếng “tích tắc” của kim giây sẽ trở nên đặc biệt rõ nét, tim đập sẽ không tự chủ được tăng tốc, có khi còn hơi khó thở, lúc này nói với cậu việc khác, cậu sẽ không nghe thấy, sau đó số giây đếm ngược kết thúc, ngoài cửa sẽ vọng vào tiếng Trạm Lư như chuông hẹn giờ: “Chào mừng trở về, tiên sinh.”

Lúc đầu, Lục Tất Hành ban đêm thường xuyên ngủ không ngon giấc, thời gian ngủ vốn đã ngắn, một đêm còn thường tự dưng choàng tỉnh hai ba lần. Có một lần Lâm Tĩnh Hằng phát hiện, liền nắm các ngón tay cậu đặt trên người mình.

Chip sinh vật sẽ tăng cường ngũ cảm của con người, dẫu là trong đêm tối đen, Lục Tất Hành cũng có thể thấy rõ người đầu ngón tay chạm đến kéo cậu ra khỏi cơn ác mộng, sau đó mở mắt là có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêng yên lặng của người kia, có lúc cậu sẽ nín thở, chăm chú nhìn Lâm Tĩnh Hằng rất lâu, trong lòng chẳng nghĩ suy gì.

Nửa đêm choàng tỉnh giấc, bỗng nhiên cũng thành một chuyện chẳng khổ sở lắm.

Nhưng mà Lâm Tĩnh Hằng không phải lúc nào cũng ở trên giường bầu bạn với cậu, có khi cậu giơ tay sờ không thấy ai, song hơi ấm còn đó, lúc này cậu thường sẽ nghe thấy ngoài cửa sổ vọng vào tiếng chim hót, cho biết trời sắp sáng, nhưng vẫn còn sớm, có thể nhắm mắt nghỉ ngơi thêm một lúc… Nếu chăn cũng lạnh, bình thường chính là cậu sắp muộn giờ rồi.

Lâm Tĩnh Hằng dùng cảm giác nhịp điệu cường thế vô cùng, lợi dụng thời gian, đóng một cái chêm trên người Lục Tất Hành mười mấy năm qua vẫn mơ mơ màng màng.

Đối với người, chim di trú và các động vật sẽ tiến hành di chuyển ồ ạt vào thời gian cố định mà nói, đồng hồ sinh học đều có một loại sức mạnh ẩn kín và kỳ dị. Như dòng nước chảy tràn khắp nơi gặp sông sẽ tự nhiên xuôi dòng vậy. Nếu cảm giác nhịp điệu của một người đủ kiên định cường thế, các đường dọc ngang hắn vẽ trên mặt đất sẽ không tự chủ được ảnh hưởng những người khác.

Có một hôm, sáng sớm chưa đến sáu giờ, bộ chỉ huy Ngân Hà Thành đột nhiên vì một văn kiện khẩn cấp mà gọi Tổng trưởng. Lục Tất Hành đêm hôm trước họp qua điện thoại đến sau nửa đêm, ngủ rất muộn, cậu cố xốc tinh thần bò dậy, mơ mơ màng màng vệ sinh sạch sẽ, mở tủ quần áo, tiện tay lấy ra hai bộ sơ mi quần dài. Cậu trong trạng thái không có ý thức gì, xếp gọn một bộ đặt ở đầu giường.

Thất cà vạt nửa chừng, Lục Tất Hành mới tỉnh táo lại, bỗng nhiên quay đầu, dùng một loại ánh mắt không rõ ý nghĩa nhìn áo sơ mi xếp gọn gàng ở đầu giường trống không, sửng sốt cả buổi.

Lúc này, Lâm Tĩnh Hằng luyện tập buổi sáng trở về vừa vặn mở cửa đi vào, thấy cậu ngơ ngác ngồi bên giường, liền ấn gáy cậu một cái, vò xù tóc cậu, sau đó cầm quần áo ở đầu giường vào phòng tắm.

Hai người một chưa tỉnh ngủ, một đầm đìa mồ hôi, vội vàng gặp thoáng qua, không hề trò chuyện, nhưng bỗng nhiên chân thật như vậy.

Lục Tất Hành nghe thấy tiếng nước, sau đó cậu chậm rãi sờ đầu giường vừa để quần áo, giống như xác nhận thứ cậu mới đặt ở đó đã bị cầm đi, kế đó cúi xuống, hít thật sâu thứ mùi trên gối. Lục Tất Hành như vừa tỉnh khỏi giấc mơ mà nghĩ: “Anh ấy thật sự đã trở về.”

Lâm Tĩnh Hằng còn chưa kịp lau khô tóc, cửa phòng tắm đột nhiên bị mở từ bên ngoài, ngay sau đó, Lục Tất Hành ôm hông hắn, không nói lời gì mà đè hắn trên bức tường bám hơi nước. Sức mạnh chip sinh vật trao cho hơi quá, song Lâm Tĩnh Hằng không phản kháng, chỉ lẳng lặng nhìn cậu.

Thời gian dài như vậy, Lâm Tĩnh Hằng lần đầu tiên nhìn thấy cảm xúc dữ dội hơn trong đôi mắt tràn ngập kìm nén và đau khổ kia, tựa như tia lửa đột nhiên tóe lên trong đêm tối.

Lục Tất Hành hỏi: “Ngày hôm đó anh đến Mân Côi Chi Tâm, thật ra không phải vì cuộc xung đột của liên minh và hải tặc, đúng không? Anh muốn trở về, đúng không… Vì sao anh trở về?”

Hôm qua cậu mới truy ngược đến Quân Đoàn Tự Do rốt cuộc là những người nào, thông qua dấu vết để lại, cậu cảm thấy chủ nhân của Quân Đoàn Tự Do này rất có thể quan hệ với Lâm Tĩnh Hằng không đơn

giản, hôm nay vốn nên tiếp tục hỏi đề tài này, bỗng nhiên tự mình đảo lộn trật tự.

"Đúng, là một sự trùng hợp, sắp đến mới biết xảy ra chuyện – câu hỏi thứ hai," Lâm Tĩnh Hằng dừng lại, sau đó hắn nói, "Cậu."

Âm cuối vẫn chưa hoàn toàn bật ra, một nụ hôn đã rơi xuống, ban đầu thận trọng mà tràn ngập thăm dò, kế đó nhanh chóng không nhịn được suồng sã, suồng sã quá mức, lại có một chút đau đớn, như cào tim, hơi nước dồi dào trong phòng tắm rất nhanh đông lại trên tường, làm ướt cổ tay áo sạch sẽ phẳng phiu của Tổng trưởng, nhiệt độ bất ngờ tăng vọt lên, Lâm Tĩnh Hằng nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng cứng ngắc và căng thẳng của cậu, cảm nhận được mười sáu năm không tiếng, không nói ra lời cũng không thể khóc kia.

Đúng lúc này, tiếng Trạm Lư đột nhiên vang lên: "Hiệu trưởng Lục, căn cứ Ngân Hà Thành lại lần nữa gọi điện đến, hỏi ngài đã xuất phát chưa, còn bao lâu thì đến được?"

Lục Tất Hành: "…"

Cậu nhìn như rất muốn chửi thề, nhưng nó không thuộc kho từ thường dùng, nhất thời không lấy ra được.

Trạm Lư "rất giỏi thấu hiểu" hỏi: "Có cần tôi hoãn lại hai tiếng giúp thầy không?"

Trong một ngôi nhà, không có người già yếu tàn tật không thể tự lo liệu cuộc sống, hai người đàn ông không già cũng không bé, tại sao cần một quản gia điện tử thông minh quá như vậy?

Một robot gia dụng nhiều chức năng chẳng lẽ còn chưa đủ?

Việc sửa chữa mạng tinh thần và khôi phục công năng hạch cơ giáp của Trạm Lư, sợ rằng phải đưa lên nhật trình rồi.

Cả Ngân Hà Thành bận tối mày tối mặt.

Chỉ có Thomas Dương vô tâm vô tư vui đến quên cả đường về.

Bởi vì vẫn chưa có lệnh bổ nhiệm chính thức, công nghiệp quân sự và kỹ thuật cần bảo mật đương nhiên không thể tùy ý xem, nhưng viện bảo tàng công cộng gần Ngân Hà Thành đã đủ để hắn lưu luyến quên về.

Viện bảo tàng kỳ thực không hề là căn cứ phổ cập khoa học, nó được xây dựng để kỷ niệm cuộc nội chiến. Nhưng đối với một kỹ sư cơ giáp thâm niên mà nói, chỉ ngồi trên cơ giáp của Thiên Hà Số 8 đi một vòng, đã có thể đại khái phỏng đoán ra nông sâu, huống chi là tư liệu hình ảnh chiến tranh chân thật.

Bộ công trình phái một thanh niên làm hướng dẫn viên du lịch cho hắn, hướng dẫn viên tên "White", một

người nhỏ con gầy gò như vậy, mà lối suy nghĩ vô cùng sinh động mới mẻ, gã và Thomas Dương như chỉ hận gặp nhau muộn.

Thomas Dương khen gã: "Nếu ở Thiên Hà Số 1, trình độ của em đủ để trở thành một sinh viên tốt nghiệp ưu tú của học viện Ulan."

White hoàn toàn không để ý nói: "Không phải nói sinh viên tốt nghiệp ưu tú của học viện Ulan cần đọ ba à? Ba em kém lắm, cơ mà trường em học cũng là tốt nhất Thiên Hà Số 8."

Thomas Dương tò mò hỏi: "Trường tốt nhất Thiên Hà Số 8 là trường nào?"

"Học viện Tinh Hải," White ưỡn ngực, "Hiệu trưởng là Tổng trưởng Lục, hệ thống phòng thí nghiệm đầu tiên là Trạm Lư, thành viên ban giám đốc đầu tiên là Lâm tướng quân."

Thomas Dương thoạt tiên gật gù liên tục, nghe đến vị cuối cùng không khỏi giật nảy mình: "… Tình hình tài chính của quý trường… nghe không dư dả lắm."

White xua tay: "Thiên Hà Số 8 đâu chỉ bọn em nghèo, mấy năm này vừa mới khá hơn một chút – đội trưởng Tam Vệ, những thứ phía trước hẳn anh sẽ cảm thấy hứng thú, là một số triển lãm kỹ thuật mới trong nội chiến, đương nhiên, chỉ triển lãm các thứ dân dụng thôi."

Thomas Dương xem qua từng loại, thán phục: "Người khác chiến tranh, nền văn minh đều thụt lùi, vậy mà chỗ các em còn có thành quả?"

"Tình thế ép buộc thôi," White nói, "Tổng trưởng Lục nói, tài nguyên Thiên Hà Số 8 được trời ưu ái nhất chính là hành tinh tự nhiên nhiều, nhiều năm qua, thời điểm khó khăn nhất mọi người cũng đang vất vả bảo vệ hệ sinh thái của hành tinh, nếu thật sự hủy hoại trong tay bọn em, thế sau khi chết mười vạn năm còn là tội nhân. Lúc ấy bộ công trình là chi chính của Tổng trưởng Lục, những người này trước khi được chọn vào vốn phụ trách bảo trì trên các căn cứ nhân tạo lớn và hành tinh tự nhiên, đều hiểu ý ngài, 'cơ chế phòng ngự hành tinh xa' đều là khi đó họ không quản ngày đêm làm gấp."

Thomas Dương nói: "Mới mười mấy năm thôi."

Mười mấy năm trước, khi người bên ngoài trào phúng ai trình độ kém hơn, giống thất học hơn, Thiên Hà Số 8 luôn bị lôi ra đi một vòng, mười mấy năm sau, kỹ sư cơ giáp giỏi nhất Bạch Ngân Đệ Tam Vệ, ở dưới chân Thiên Hà Số 8 ngước nhìn lịch sử huy hoàng chồng chất.

"Bắt đầu từ kỷ niên Công Nguyên thời đại Địa Cầu cổ, thế kỷ mười chín, rất nhiều cải cách vĩ đại thậm chí không cần mười năm." White bình tĩnh nói, "Bọn em cũng chỉ là giãy giụa sống trên mảnh đất một mẫu ba của mình mà thôi."

Viện bảo tàng không lớn, nhanh chóng đi đến cuối, White nói: "Vệ đội trưởng Dương, nói chuyện với anh

vui lắm, anh là vệ đội trưởng Bạch Ngân Thập Vệ thứ hai em biết, so với tướng quân Turan còn hợp ý hơn."

"Với Turan có cái gì để hợp ý, cẩn thận khó giữ được trinh tiết," Thomas Dương nghiêm trang bôi nhọ đồng nghiệp, "Để hôm nào anh giới thiệu những người khác cho em… Ôi, thật ra cũng chẳng có gì để quen biết, Bạch Ngân Nhất là giả đứng đắn, Bạch Ngân Tứ là fan não tàn của tướng quân, suốt ngày chỉ biết bợ đít, Bạch Ngân Lục giống như không tồn tại, cảm giác tồn tại gần bằng không, mỗi lần họp hành điểm đầu người, vòng thứ nhất đều lướt qua họ, Bạch Ngân Thập thì là một đám đê tiện. Về phần Bạch Ngân Cửu, giống y như lão đại của bọn họ, đều không tốt đẹp gì… Em biết cô ả Turan dâm giả kiến dâm đó, lại dám bảo với anh là tướng quân bọn anh có này nọ với Tổng trưởng Lục – Tướng quân bọn anh… Ha ha ha, người lãnh cảm bậc nhất liên minh năm đó, em nói cô ả nghĩ sao thế nhỉ?"

White nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Thomas Dương hỏi White: "Đúng rồi, em có muốn gặp tiến sĩ Harden chủ nhân nhiệm kỳ đầu của Bạch Tháp liên minh một lần không? Tướng quân bọn anh không biết nhặt ở đâu về, là một ông già rất thích nói chuyện cá nhân."

Mắt White sáng lên: "Được không? Bài đầu tiên của bọn em ở trường, Tổng trưởng Lục giảng chính là Vườn Địa Đàng."

Thomas Dương: "Hôm nay ông ấy xuất viện, đi thôi!"

Tiến sĩ Harden do tuổi tác đã quá cao, sau chuyến lữ hành vũ trụ dài lâu, phải nằm viện hơn nửa tháng, vừa mới được Lâm Tĩnh Hằng đón đến chỗ ở Thiên Hà Số 8 sắp xếp cho, thái độ của Lâm Tĩnh Hằng vừa tốt lên, tiến sĩ Harden liền có ảo giác hắn là "chồn chúc tết gà", luôn cảm thấy hắn không phải lại có việc nhờ vả thì là lại có mưu đồ xấu.

Cho đến khi nghe Lâm Tĩnh Hằng thuật lại tình hình của Lục Tất Hành xong, tiến sĩ Harden trầm mặc chốc lát: "Kế hoạch Nữ Oa từng thành công ở Thiên Hà Số 8, cháu chắc chắn chứ?"

139. Quyển 5 - Chương 139

Nếp nhăn trên mặt tiến sĩ Harden nhiều đến mức có thể che mất biểu cảm, bất cứ một bộ phận nào trên người đều rất chậm chạp, bởi vậy phần lớn thời gian nhìn ông đều rất bình tĩnh, song Lâm Tĩnh Hằng vẫn bắt được nỗi sợ hãi trên mặt ông.

Tiến sĩ Harden cuộc đời này, quả thật chính là cuộc đời chứng kiến nhân tính hay thay đổi, tất cả lý tưởng đều mục nát biến chất, tất cả bạn bè đều đi ngược đường, tất cả dịu dàng đều có dụng tâm khác, cho dù Thiên Hà Số 8 sau cuộc chiến sống lại thoạt nhìn sinh cơ bừng bừng hơn, ông cũng không còn dám tin tưởng những kẻ nghề lừa đảo vạn ngàn xảo trá này.

Lâm Tĩnh Hằng giả vờ không thấy, nói bằng ngữ khí hết sức khách quan: "Khi thân vương Cayley trở về

Thiên Hà Số 8, đã dẫn đến một đám Hiệp hội chống Utopia phái cấp tiến, làm thực nghiệm cơ thể người trên Emma 3 vệ tinh của sao Khải Minh, trong đó vật thí nghiệm bị bắt cóc bao gồm tiền nhiệm Tổng trưởng Thiên Hà Số 8 và cốt cán chính phủ, những người này trốn đến căn cứ Ngân Hà Thành, vừa vặn bị chúng tôi gặp, chúng tôi đều không biết virus Cầu Vồng họ nhiễm là một biến chủng truyền nhiễm mạnh hơn, trong tình huống không có phòng hộ, đã tiến hành tiếp xúc tứ chi với bệnh nhân, và nói chuyện từ khoảng cách gần. Sau đó tôi bị nhiễm virus Cầu Vồng biến chủng, nhưng cậu ấy không bị."

Tiến sĩ Harden giật mình, hơi do dự hỏi: "Chuyện này, các cháu lúc ấy có ghi chép lại không? Thu thập mẫu virus, ca bệnh các loại…"

"Có, ngoài ra, kháng thể virus Cầu Vồng biến chủng là chúng tôi cùng nhau đến hang ổ Hiệp hội chống Utopia lấy ra, toàn bộ lưu trình được máy quay quân dụng trên cơ giáp ghi lại cũng có thể cho ông xem."

Harden trầm ngâm – sức đề kháng của chứng não rỗng đối với virus Cầu Vồng mạnh hơn người bình thường, cách nói này hẳn là căn cứ vào số liệu thực nghiệm của phái cấp tiến Hiệp hội chống Utopia, nhưng số liệu còn nói, chỉ hơi mạnh hơn, giống như vật thí nghiệm thanh niên cũng khỏe hơn vật thí nghiệm trung lão niên một chút vậy.

Bọn Lâm Tĩnh Hằng những người theo nghề quân nhân của cứ điểm Bạch Ngân, không biết đã dùng bao nhiêu loại kháng thể, khả năng miễn dịch so sánh với người bình thường, hầu như không giống một loài, trong điều kiện như nhau, hắn nhiễm virus mà một người khác không bị, cơ hồ là không thể.

Nhưng nói trở lại, không chừng việc này cũng là Lâm Tĩnh Hằng bịa ra lừa ông, dù sao Thiên Hà Số 8 là địa bàn của hắn, hắn bịa như thế nào đều có người lấp liếm cho.

Tiến sĩ Harden lo lắng đề phòng, dùng khóe mắt nhìn lướt Lâm Tĩnh Hằng một cái, hết sức bảo thủ nói: "Niên đại quá xa xưa, về kế hoạch Nữ Oa và nhân loại tiến hóa, ta từng đạt được thành quả nhất định, nhưng tư liệu khổng lồ như vậy đã tiêu hủy, ta lại không quen sử dụng công cụ phụ trợ ký ức, không thể chứa hết trong đầu."

Lâm Tĩnh Hằng: "Nếu là thật, chip gây hại cho cậu ấy liệu có ít hơn người bình thường rất nhiều?"

"Nó quyết định bởi chip là chip gì," Tiến sĩ Harden cẩn thận trả lời, "Trên lý luận, trong trạng thái hoàn hảo, nếu cậu ta có thể tiến hóa an toàn, sẽ không bị ảnh hưởng gì."

Lâm Tĩnh Hằng thoáng thả lỏng khóe miệng căng thẳng, bởi vì Trạm Lư từng nói, Lục Tất Hành năm đó khi lấy mình thực nghiệm chip sinh vật, lấy ra đặt vào, đặt vào lại lấy ra, làm đi làm lại rất nhiều lần, hẳn cậu đã hiểu rõ chip sinh vật.

Nhưng còn chưa kịp thở phào, tiến sĩ Harden lại nói: "Cháu nói cháu từng gặp một 'điểu nhân' cấy ghép thành, việc này là thật hay cũng là lừa ta?"

Lâm Tĩnh Hằng: "Ừm."

Tiến sĩ Harden hỏi: "Vậy điểu nhân này sống tốt chứ, sau đó thế nào?"

Trong mắt Lâm Tĩnh Hằng thoáng qua mây đen u ám.

Điểu nhân này sống không tốt, cả đời đều giãy giụa trong lang bạt kỳ hồ, gã có một linh hồn nhân loại khá tốt đẹp, nhưng chưa bao giờ có được tôn nghiêm làm người nên có… Một ngày cũng không. Sau đó gã đã chết, mà tận đến chết gã cũng không có một cái tên đàng hoàng ngoài "điểu nhân".

"Ta nghĩ cháu hiểu ý ta," Tiến sĩ Harden nói, "Nếu không muốn để vận mệnh của cậu ta biến thành sự kết hợp của ta và điểu nhân kia, bí mật này nên bị vùi vào lỗ đen vũ trụ."

Lâm Tĩnh Hằng chợt siết chặt các ngón tay, hai người một ngồi một đứng, trầm mặc rất lâu.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa thông minh của tòa nhà tự động nhắc nhở, có hai vị khách lên tầng này, trong camera có thể nhìn thấy Thomas Dương và White.

Tiến sĩ Harden nói hầu như không thể nghe thấy: "Không thể thử thách nhân tính, tướng quân à."

Lâm Tĩnh Hằng nhìn ông một cái thật sâu: "Như vậy ngài có ý thức được hay không, ngài nói ra câu này, về sau cho dù ở Thiên Hà Số 8, cũng sẽ không có bất cứ sự tự do nào?"

Tiến sĩ Harden thoáng nở nụ cười: "Linh hồn tự do còn hiếm hoi hơn hành tinh sống được tự nhiên, mọi người đều đang bó chân trong một phạm vi hẹp, chỉ là có người nhà tù hơi lớn, có người hơi nhỏ, có người ngồi tù cũng vô tâm vô tư, có người tỉnh táo lại, liền khổ sở… Ngoài những điều này ra, trên bản chất đều chẳng khác biệt gì, dù sao thì cuộc đời này ta cũng chưa từng được tự do. Lâm tướng quân dù thế nào cũng không đến mức ngược đãi một ông già đất vàng sắp chôn đến đầu như ta chứ?"

Lâm Tĩnh Hằng không tiếp lời, một lát sau, hắn gần như nhã nhặn lịch sự nói: "Tôi bảo họ sắp xếp một chỗ cho ngài ở gần nhà tôi, trên sinh hoạt có gì bất tiện, có thể để Trạm Lư qua chăm sóc bất cứ lúc nào."

Tiến sĩ Harden nhìn hắn, anh em nhà họ Lâm lớn lên ở Votaw, kỳ thực đều rất giỏi ăn nói, song đều là thời điểm có việc cậy nhờ mới chịu nhún nhường nói tiếng người đàng hoàng, nhưng rất may, so với loại âm u lạnh lẽo và hỉ nộ vô thường khiến người ta sởn gai ốc của Lâm Tĩnh Xu, Lâm Tĩnh Hằng khốn nạn hình như thẳng thắn hơn.

Ông tiến sĩ hơi chế giễu nói với hắn: "Ồ, ta còn có vinh hạnh này sao? Thật là nhọc lòng tướng quân rồi."

Lâm Tĩnh Hằng không chấp nhặt: "Thế hôm nay ngài có rảnh không? Buổi tối có thể đến nhà tôi làm khách, gặp mặt cậu ấy làm quen trước."

Thomas Dương dẫn White tìm đến chỗ ông Harden, vừa vặn nghe thấy câu này.

"Tướng quân nhà chúng ta cũng ở đây," Thomas Dương vừa hào hứng gõ cửa vừa quay đầu lại nói thầm với White, "Đến nhà ngài có thể gặp ai, Trạm Lư à?"

Trên mặt White là nụ cười mỉm xấu hổ lại không mất đi lịch sự, gã trả lời: "Khả năng là… là 'kỹ sư 001' kia?"

Thomas Dương cảm thấy xưng hô này nghe giống số hiệu của một trí tuệ nhân tạo, song phù hợp một cách bất ngờ với khí chất lầm lì của lão đại nhà họ, dù sao cũng là một kẻ biến thái không biết cài đặt trí tuệ nhân tạo tùy thân dễ thương một chút, vì thế nói: "Quen biết nhau nhiều năm như vậy, tướng quân cũng chưa dẫn bọn anh đến nhà bao giờ, không bình dị gần gũi chút nào, cơ mà trại tập trung quyền quý Votaw kia anh cũng chẳng hứng thú lắm, lần này cần phải tham quan kỹ mới được."

Votaw.

Hoàng hôn buông xuống, trong khu rừng bảo tồn nguyên vẹn, ánh đèn như tiên cảnh bắt đầu sáng lên thành dải.

Các bác sĩ vội vội vàng vàng ra vào phủ nguyên soái, thỉnh thoảng nhỏ giọng nói chuyện, Vương Alan đi tới, lịch sự chào hỏi họ: "Chào buổi tối."

"Chào buổi tối, thư ký trưởng."

"Nguyên soái hôm nay thế nào?"

Bắt đầu từ năm năm trước, Woolf không sử dụng khoang y tế máy móc nữa, ông có một đội ngũ chăm sóc sức khỏe chuyên nghiệp, chỉ phục vụ một mình ông, mỗi ngày cũng chỉ có một mục tiêu – giúp ông ở trước mặt mọi người thần thái sáng láng, không lộ ra vẻ mệt mỏi và già nua.

"Không tệ, khí hậu vùng núi rất thích hợp với người già." Một bác sĩ nói, "Nhưng ông ấy dù sao đã ba trăm hai mươi tuổi, hiện tại có mấy dấu hiệu, chúng tôi hoài nghi ông ấy đã xuất hiện triệu chứng Pope, thư ký trưởng, ngài xem có cần trao đổi một chút với Nguyên soái hay không, về sau cố gắng bớt tham dự lữ hành vũ trụ, bớt ngồi phương tiện giao thông như xe cơ giáp?"

Pope tan vỡ, nếu chỉ là triệu chứng, may ra còn có chút hi vọng, một khi bắt đầu, chính là đã lên sổ đen của tử thần.

Vương Alan khá nặng nề tâm sự mà gật đầu, tiễn các bác sĩ, rồi vội vàng đi đến phía sau núi.

Đây là vùng núi, rất xa nơi mọi người sống tụ tập, qua một ngọn núi, sau lưng chính là trường quân đội Ulan. Do phủ xây sớm, trên sườn núi có một nơi cũng là của nhà ông ta, không bị chính sách hạn chế cao nghiêm trọng của Votaw sau đó ảnh hưởng, là chỗ hiếm thấy có thể lên cao nhìn về nơi xa. Trước khi Votaw thất thủ, nơi này chính là nhà Woolf, sau khi trở về chốn cũ tu sửa lại, thảm thực vật cắt tỉa rất

nghệ thuật, trình hiện một cảm giác sạch sẽ ôn thuần.

Vương Alan bước xuống thang máy lên núi, quả nhiên tìm được Woolf trong đình nhỏ lưng chừng núi.

"Chỗ đó trước kia là nhà Lục Tín." Woolf nghe thấy tiếng bước chân không quay đầu lại, giơ tay chỉ – cách chừng mười mấy cây số là thung lũng xa xôi, thung lũng phong cảnh rất đẹp, địa thế tuyệt vời, tòa nhà quốc hội liên minh xây ngay ở đó, cũng là một khu dân cư tụ tập, từ trên lưng chừng núi có thể nhìn thấy công trình kiến trúc lờ mờ, ông nói với Vương Alan, "Ta nhớ vườn hoa nhà họ luôn thò thụt như chó gặm vậy… Nhà Tiểu Úy xa hơn một chút, không ở trong thung lũng ấy, nhìn ngay ngắn hơn, bỏ không rất nhiều năm, sau đó chia đôi cho hai đứa trẻ kia. Nhưng hai đứa trẻ nhà họ Lâm này, một ở quản ủy hội, một ở cứ điểm Bạch Ngân, chẳng đứa nào về nhà."

Vương Alan thoáng nhìn theo ánh mắt Woolf: "Nguyên soái, ngài nhớ nhầm rồi, tướng quân Lâm Úy chững chạc hơn, làm việc theo quy củ, cho nên nhà họ ở trong thung lũng, không xa tòa nhà quốc hội, Lục tướng quân mới là người ở xa hơn."

Woolf ngớ ra, trên mặt thoáng nét nghi hoặc: "Thế ư? Ta già quá lú lẫn rồi?"

"Nguyên soái," Vương Alan đặt một con chip trên bàn đá dưới tay Woolf, "Đây là toàn bộ tư liệu lúc ấy sau khi tướng quân Lục Tín chết, Lục phu nhân trốn đến Thiên Hà Số 8, bao gồm hình ảnh trên máy quay quân dụng của truy binh."

Woolf "Ồ" một tiếng, ánh mắt không rời khỏi nơi xa: "Mắt mờ rồi, xem chậm, ngươi nói cho ta nghe một chút đi."

"Vâng, đầu tiên, chuyện này năm ấy chúng ta đã chứng minh, khả năng Lục phu nhân còn sống cực kỳ thấp, nhưng không phải là không có," Vương Alan khom lưng, kề tai ông nói, "Cô ta hoặc thi thể cô ta sau đó bị một nhân vật thần bí cướp đi, có thể cướp người ngay trước mắt truy binh, nhất định là địa đầu xà của Thiên Hà Số 8, người này tin tức nhanh nhạy, to gan lớn mật, trong tay có võ trang và thế lực nhất định, hơn nữa là thiết can của Lục Tín, chúng ta từng suy đoán, người hiềm nghi không nhiều, một trong số đó là 'Độc Nhãn Ưng', trên máy quay quân dụng quay được cơ giáp hắn sử dụng, mặc dù đã ngụy trang nhưng tốc độ và góc nghiêng vừa tra là biết."

Woolf hỏi: "Sau đó không tra à? Tại sao?"

Vương Alan dừng lại, khom lưng thấp hơn: "Là ngài lúc ấy nổi trận lôi đình với quản ủy hội, chất vấn bọn họ rằng người đã chết rồi, Trạm Lư cũng lấy về rồi, bọn họ còn muốn đuổi tận giết tuyệt sao… Nguyên soái, ngài không nhớ à?"

Woolf nhích đuôi lông mày, trầm mặc một lúc lâu: "Đúng thế… xa xưa quá rồi, như chuyện từ đời trước vậy, còn gì không?"

"Mặt khác, Lâm Tĩnh Hằng năm xưa từng lấy danh nghĩa truy sát hải tặc vũ trụ đến Thiên Hà Số 8, tôi

đã tra nhật trình của hắn, khi trở về đi qua gần sao Cayley, có một đoạn thời gian để trống, quan chỉ huy trong tình huống không khẩn cấp rời đội là rất bình thường, tiếp khách và giải trí đều có khả năng, nhưng ngài biết hắn, tình huống này thật sự không thường thấy ở hắn."

"Ngươi nói hắn đi gặp tay buôn lậu súng đạn này."

"Có lẽ, tôi cho rằng hắn có khả năng đã sớm biết sự tồn tại của đứa trẻ này, sau khi chạy trốn ở Mân Côi Chi Tâm, hắn từng nán lại Thiên Hà Số 8 hơn năm năm, Thiên Hà Số 8 có gì đáng lưu luyến? Hơn nữa tôi còn chú ý tới, bản báo cáo so sánh gien lúc ấy vị Tổng trưởng Lục này gửi tướng quân Duke, là so sánh gien não bộ, điều này không thường thấy, Nguyên soái, không phải vấn đề kỹ thuật, kỹ thuật ADN là kết quả thời đại Địa Cầu cổ, người Địa Cầu bị trình độ khoa học kỹ thuật thời bấy giờ hạn chế, toàn dùng một số tế bào bên ngoài có thể dễ dàng tách khỏi cơ thể, thói quen này vẫn kéo dài đến ngày nay, tại sao hắn lại lựa chọn bộ não?"

Woolf thong thả quay đầu.

Vương Alan nói: "Tư liệu nội bộ Hiệp hội chống Utopia ghi lại, bọn họ từng một lần khởi động lại kế hoạch Nữ Oa ở Thiên Hà Số 8, thời gian vừa vặn là khi đó. Cuối cùng, Nguyên soái, tôi còn nhớ, năm đó chúng ta lấy tình báo Thiên Hà Số 8 từ thiết bị đầu cuối cá nhân của Hope, ngoại trừ Chu Lục kia, còn có một tin tức rất thú vị, Tổng trưởng Lục này – Lục Tất Hành, từng phơi trần mấy tiếng trong virus Cầu Vồng biến chủng khả năng lây nhiễm cao, mà không có một chút dấu hiệu lây nhiễm, ngài đã nghĩ đến cái gì?"

Lục Tất Hành bị các âm mưu gia xa xôi nhắc tới ngồi trên xe cơ giáp sát đất hắt xì một cái.

Trời còn chưa sáng cậu đã bị kéo đến trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành họp, làm việc liên tục suốt một ngày, chập tối mới xem như đối phó xong những người này. Trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành có một đám cuồng công việc không gia không nghiệp, làm việc quần quật bất kể ngày đêm, rất ngưu tầm ngưu mã tầm mã với Tổng trưởng Lục.

Song hôm nay Tổng trưởng Lục không muốn cùng một giuộc với họ, xử lý xong sự vụ khẩn cấp, cậu mấy lần nhân cơ hội ra ngoài rót cà phê muốn trốn, đều bị những người xếp hàng ngoài cửa tìm cậu chặn lại.

Lục Tất Hành lần đầu tiên cảm thấy mình giống boss phó bản hot trong game, bị người ta lập đội đánh tới đánh lui.

Rốt cuộc, sau khi trời hoàn toàn tối hẳn, Lục Tất Hành cuối cùng đã tìm được một cơ hội chuồn từ cửa sau, quẹt thẻ mở cửa làm một mạch, không ngờ đến bãi đậu xe cơ giáp riêng thấy người phụ trách bộ kế hoạch đã ôm cây đợi thỏ ở đó, thế là cậu quay đầu đi ngay, như một tên trộm lên xe cơ giáp cao tốc công cộng đến thẳng khu Ngân Hà Thành.

Xe cơ giáp cao tốc đi trên đường ray chân không, ngoài cửa sổ không nhìn thấy phong cảnh, chỉ có ánh sáng sặc sỡ trong máy móc lấp lóe qua lại, hành khách xung quanh đều là nhân viên trung tâm chỉ huy tăng ca về muộn, ai nấy đều mệt lử, dựa ghế mơ màng buồn ngủ, vậy mà chẳng ai chú ý tới cậu.

Cả toa xe yên tĩnh vô cùng, chỉ có Lục Tất Hành giống như uống nhiều thuốc kích thích, như một học sinh tiểu học mong đợi du xuân vậy.

Cậu đã rất nhiều năm không chờ mong "về nhà", mỗi lần xuyên qua đường ray này, đều là cậu đã hành người khác hết chịu nổi, rủ lòng từ bi thả họ về nghỉ ngơi, một mình kéo dài đến thật sự không còn việc gì để làm, mới chán ngán trở về nghe Trạm Lư lải nhải, cũng nhắm mắt suốt dọc đường, tận đến hôm nay cậu mới phát hiện, thì ra đèn tín hiệu trong đường ray có tám chín loại màu sắc khác nhau, giống như kính vạn hoa, trên đường ray hai bên là một hình chiếu giữ tốc độ tương đồng với xe, chiếu phim tuyên truyền các mục cần chú ý an toàn trên xe cơ giáp, vô cùng hài hước, mỗi lần Lục Tất Hành đều nhìn mà không thấy, đây là lần đầu tiên cậu chăm chú xem xong hoàn chỉnh, lại khá là mới mẻ.

Mười mấy phút chiếu xong, xe cơ giáp ngân dài một tiếng, vừa vặn đã đến trạm.

Lục Tất Hành đi theo đám đông xuống sân ga, thoáng nhìn thời gian, biết Lâm Tĩnh Hằng chắc hẳn đã về nhà. Ý nghĩ này vừa sinh ra, một cảm giác chờ mong không nói nên lời dâng lên dưới chân cậu, trên con đường nhỏ của khu dân cư, chậm rãi bay lên theo bước chân cậu, không ngừng bành trướng, cho đến khi cậu nhìn thấy ánh đèn nhà mình, cảm thấy mình đã bị nỗi chờ mong treo trên đỉnh đầu lôi hai chân rời khỏi mặt đất.

Cũng không phải là cậu muốn làm gì, có kế hoạch gì, chỉ là sự chờ mong thuần túy không mục đích mà thôi.

Sau đó bong bóng chờ mong chớp mắt mở cửa nổ "đùng" một phát… Nhà cậu quá đông người.

White ôm con Bỏng Ngô của Trạm Lư, đứng dậy chào cậu đầu tiên: "Thầy, em lại đến, bao cơm chứ?"

Lục Tất Hành: "…"

140. Quyển 5 - Chương 140

Trong ấn tượng của Lục Tất Hành, ngoại trừ lần đám người của bộ công trình chạy tới giúp cậu sửa chữa Trạm Lư, nhà họ chưa từng chật ních như vậy.

Trong phòng khách không rộng bởi có một chiếc xe lăn mà không gian lập tức có vẻ chật chội, mà trên sofa vốn có thể ngồi thêm mấy người, do Lâm tướng quân đạo đãi khách độc đáo, tự mình đại mã kim đao ngồi chính giữa, những người khác – ngoại trừ tiến sĩ Harden không đứng dậy được, chẳng ai dám đến gần sofa.

Mấy vệ đội trưởng Bạch Ngân Thập Vệ đứng thành một hàng phía sau hắn, đều rất cao, ai nấy đều đứng thẳng tắp, vừa đối mặt, khí thế đầy áp lực đập vào mặt, Lục Tất Hành cảm thấy giây tiếp theo họ có thể ra ngoài chém người ngay lập tức.

White tóm con Bỏng Ngô sắp sợ ngất xỉu không cho chạy, vắt chân ngồi cạnh quầy bar đằng xa, thì thầm

với một người trong Bạch Ngân Thập Vệ đứng ở ngoài cùng.

Lục Tất Hành vừa mở cửa, mấy người như thiên binh thiên tướng phía sau Lâm Tĩnh Hằng lập tức đứng thẳng lên, ánh mắt như đèn pha đồng loạt tập trung vào cậu, tiếp theo đều nhịp chào cậu: "Tổng trưởng Lục!"

Tổng trưởng Lục không có lựa chọn nào khác, đành phải dùng hết tu dưỡng, gượng ra nụ cười mỉm lịch sự, nghe thấy tiếng mình xuyên qua kẽ răng, mài mất hai lạng men răng: "Hoan nghênh."

Lâm Tĩnh Hằng vốn định kêu tiến sĩ Harden đến cho biết người, để về sau giữ bên cạnh nghiên cứu chip, ai ngờ cây gậy chọc cứt Thomas Dương không biết xem sắc mặt người ta cứ thế xông thẳng vào, mặt dày mày dạn đi theo không nói, còn kéo bè kéo lũ, nháy mắt đã bố trí xong cho vị chủ nhân không hề có ý định mời khách này.

Lâm tướng quân đến cả loài bò sát hành động chậm chạp còn thấy phiền, càng khỏi cần nói đám đầu thừa đuôi thẹo này, trong bụng đã chuẩn bị mấy trăm đôi giày nhỏ cho Thomas Dương xỏ, vốn định để bọn họ đến dạo một vòng, thỏa mãn lòng hiếu kỳ rồi đuổi hết đi, không ngờ lúc này, hắn gặp ngay biểu cảm của Lục Tất Hành khi mở cửa vào nhà.

Lâm Tĩnh Hằng vốn ngồi ngay ngắn, bây giờ lại bỗng nhiên ngả ra sau, vắt chân chữ ngũ, không định lập tức đuổi các vị khách không mời này.

"Ngồi đi chứ, sao đều như bị phạt đứng vậy?" Lục Tất Hành đi vào, trước tiên giải cứu con Bỏng Ngô khỏi tay White, ánh mắt lại đảo qua Bạch Ngân Thập Vệ, khi đến Turan, hai người bất ngờ chạm mắt nhau, lại đồng thời ăn ý dời tầm nhìn đi không được tự nhiên lắm.

Bạch Ngân Thập Vệ không ai dám nhúc nhích.

Lục Tất Hành cúi đầu nhìn ông lớn nhà họ, nhất thời không biết nên nói gì hắn.

Lâm Tĩnh Hằng: "Đúng vậy, đều ngồi đi."

"Nghiêm," Lý Forlan nói, "Ngồi!"

Thế là mấy vệ đội trưởng vây một vòng quanh sofa, ngồi bệt dưới đất bằng cùng một tư thế, cùng nhau ngẩng đầu nhìn lên Lục Tất Hành, khiến cậu chớp mắt cảm thấy hình như mình nên phát biểu ngẫu hứng gì đó.

Bạch Ngân Thập Vệ từng đi theo Lục Tín, mặc dù không thân cận như cựu bộ Lục Tín dẫn dắt, cũng ít nhiều có một chút tình hương khói, ấn tượng rất tốt với vị Tổng trưởng trong bông có kim, một mình đối đầu thế lực hai phương ở Mân Côi Chi Tâm này.

Thomas Dương chỉ người bên cạnh, cười hì hì giới thiệu: "Tổng trưởng, tôi là Thomas Dương người phụ trách Bạch Ngân Đệ Tam Vệ, tên sao chép mặt tôi bên kia là Poisson em trai tôi, hai chúng tôi tuy rằng giống nhau nhưng rất dễ phân biệt, ai xấu lại thích làm mặt khó ưa chính là em."

Lục Tất Hành khách sáo cho hắn một biểu cảm "ngưỡng mộ đã lâu", bụng nghĩ: "À, chính là vị suốt ngày lắm chuyện bị đánh dấu chéo, ứng cử viên hàng đầu cho bị cách chức."

"Vị bên cạnh này là Lý Forlan đội trưởng Đệ Nhất Vệ, Bạch Ngân Nhất chủ yếu phụ trách công tác tình báo, ngài về sau phải cẩn thận đề phòng hắn. Liên minh trước kia có một cô ả nữ thần kinh tên Evgenia, ôm đùi quản ủy hội, còn toàn đến quấy rầy tướng quân, sau đó bị bóc phốt mấy vụ mới im – nghe nói chuyện này chính là công tích vĩ đại của vệ đội trưởng Lý."

Lâm Tĩnh Hằng hơi bất ngờ hỏi đội trưởng Đệ Nhất Vệ: "Ngươi làm?"

"Không phải," Lý Forlan mặt không đổi sắc phủ nhận, "Tổng trưởng, xin hỏi Thiên Hà Số 8 định nghĩa phỉ báng như thế nào?"

Thomas Dương "Chậc" một tiếng, lúc này một vị bên tay phải Lý Forlan đứng dậy, mặt người này nhìn trên kích cỡ là "hộ nhỏ", mà ngũ quan lại rất to, giống như sắp xếp không hết, hắn cười khoe hàm răng trắng, khiến người ta hơi ớn: "Tôi tự giới thiệu, tôi là đội trưởng Bạch Ngân Thập Vệ, Robert Bayer, đột kích, đoạn hậu, đánh lén thậm chí ám sát, đều là phạm vi nghiệp vụ của đội tôi."

Thomas Dương: "Đúng vậy, chiến trường chính diện chưa bao giờ tìm thấy ông."

Lục Tất Hành: "..."

Bây giờ cậu đã hơi hiểu, tại sao Turan trước kia suốt ngày xúi giục Lâm Tĩnh Hằng xóa sổ Bạch Ngân Tam, vị vệ đội trưởng này thật sự là quá giỏi trêu mèo ghẹo chó.

"Tôi là Anaquim của Đệ Tứ Vệ, ngài có thể gọi tôi là 'Quim'," Người nói chuyện không biết tổ tiên có dòng máu gì, màu tóc rất sẫm, da cũng sẫm, màu lúa mì, trong một đám quân vũ trụ sắc mặt nhợt nhạt có vẻ đặc biệt chói mắt, đôi mắt hoa đào cong tự nhiên, trong khóe mắt và âm thanh đều như kiềm chế ý cười, nói chuyện như một làn gió êm dịu thổi qua, "Tôi chỉ là một vệ đội trưởng tạm quyền, vệ đội trưởng Bạch Ngân Đệ Tứ Vệ tử trận trong một lần bị hải tặc bao vây, chúng tôi trước kia là một trong các quân chủ lực, thật đáng tiếc, bây giờ còn lại quá ít người, sợ rằng sẽ bị nhập vào vệ đội khác."

Đoạn này của Anaquim khiến mọi người trầm mặc.

Lâm Tĩnh Hằng: "Không sao, Bạch Ngân Tứ có thể xây dựng lại."

Khi Anaquim nhìn về phía Lâm Tĩnh Hằng, độ cong khóe mắt càng rõ nét, tưởng như muốn cất hắn vào.

Lục Tất Hành: "…"

Người này mới vừa rồi còn nghiêm trang, nhưng thì ra cũng chẳng đứng đắn gì!

"Bạch Ngân Đệ Lục Vệ Liễu Nguyên Trung, nếu lần sau ngài quên tôi tên là gì, cứ việc tùy ý hỏi lại, dù sao chúng tôi đều quen rồi," Thomas Dương đang định nói gì đó, đội trưởng Đệ Lục Vệ mắt nhanh miệng mau chặn lại, "Bạch Ngân Đệ Lục Vệ cũng là một trong các quân chủ lực, không phải tướng quân nhặt được, cũng không phải đi đổ xì dầu ngang qua – nhưng thưa tướng quân, ngành công nghiệp quân sự của Thiên Hà Số 8 phát triển như vậy, chúng ta có cần thiết chuyên môn nuôi một đội thợ sửa chữa làm bộ như mình rành kỹ thuật không?"

Thomas Dương lâu ngày đã thành quen, nhún vai nói: "Dù sao nhằm vào Bạch Ngân Tam bọn tôi, trong một số tiểu đoàn thể là chính trị chính xác."

Mọi người cơ hồ đồng thanh nói: "Bọn tôi chỉ nhằm vào mình ông."

Thomas Dương: "…"

Song đội trưởng Tam Vệ tố chất tâm lý khá tốt, cũng chính là mặt dày, bị đám đông cô lập cũng không xấu hổ một tẹo nào, hắn hết sức vui vẻ nói với Lục Tất Hành: "Dung nhân và tục nhân đều như vậy, thấy ai có tài hoa hơn họ là không chịu nổi, quen rồi là được, đúng không Tổng trưởng Lục, điểm này chắc chắn ngài đặc biệt đồng cảm – chúng tôi chỉ vội vàng gặp Tổng trưởng Lục một lần từ lúc mới đến, nghe nói ngài rất bận rộn, thế nào, hôm nay tướng quân cũng mời ngài tới à?"

Lục Tất Hành: "…"

Mọi người im lặng một cách kỳ lạ, tập thể quay đầu nhìn Poisson Dương, Poisson Dương tư thế ngồi bất động như núi, vẻ mặt tứ đại giai không, chỉ muốn biết trạm phế phẩm nào của Thiên Hà Số 8 có thể thu mua giá rẻ lão anh này.

Lâm Tĩnh Hằng cúi đầu, giấu một chút nét cười không có ý tốt nơi khóe miệng.

Bạch Ngân Thập Vệ cơ hồ chính là phù hiệu ba mươi năm của Lâm Tĩnh Hằng ở cứ điểm Bạch Ngân, là tay chân và vũ khí của hắn, Lục Tất Hành trong sự vây xem của những người này, bỗng nhiên như trở về dưới mái nhà trời cao sao sáng của sao Bắc Kinh , cậu một bụng kì đàm quái luận chưa kịp nói hết với các học sinh, đã bị "Tứ Ca" đột nhiên vào dọa quên sạch, sống lưng rịn một tầng mồ hôi mỏng nóng hôi hổi, còn phải ra vẻ bình tĩnh, làm bộ ung dung.

Thật kỳ lạ, không biết có phải là vì có liên quan với Lâm Tĩnh Hằng hay không, những ký ức vốn tưởng rằng đã quên đó, như hạt châu giấu dưới đáy nước, có một sợi dây mảnh vô hình xâu lại, chỉ cần mò được đầu sợi, có thể nhấc lên một chuỗi, ngay cả xấu hổ đều ngọt ngào xinh đẹp.

Trạm Lư chỉ huy xe thức ăn di động tự mình đi tới, tay máy thuần thục làm công việc bưng trà rót nước – chắc chỉ có trí tuệ nhân tạo mới có thể thật sự làm đến cảnh giới "công việc không phân sang hèn" – Thomas Dương tự cho là rất thông minh ra vẻ cơ trí với Trạm Lư: "Này, Trạm Lư, tức là ngươi trước kia khi làm hạch cơ giáp tên 'Trạm Lư', bây giờ làm quản gia điện tử liền đổi tên thành 'kỹ sư 001' à? Chú trọng gớm nhỉ!"

Trạm Lư đưa cho hắn một ly trà trái cây: "Tôi không có."

Lục Tất Hành ho khan một tiếng: "… 'Kỹ sư 001 là tôi."

Thomas Dương cống hiến hết ngụm trà cho vạt áo trước của mình.

Lý Forlan chỉ sợ thiểu năng truyền nhiễm, vội vàng tỉnh rụi né hắn một khoảng.

Lục Tất Hành: "Khi Tổng trưởng Edward mới thành lập tân chính phủ, người khả dụng trong tay không nhiều, bộ công trình của Thiên Hà Số 8 là do tôi thành lập, cho nên lúc ấy tôi dùng số thứ tự '001'…"

Lục Tất Hành nói đến đây thì không tiếp tục nổi nữa, cậu nhìn ra trong ánh mắt mọi người, đám người này đang nói với cậu, "Không ai quan tâm số thứ tự của cậu ở bộ công trình, chúng tôi đang tuân theo tinh thần bát quái vũ trụ, say sưa chờ nghe cậu giải thích, tại sao ngôi nhà này tên là 'Nhà của Lâm tướng quân và kỹ sư 001'."

"Tôi…" Lục Tất Hành hơi á khẩu, ánh mắt đối thẳng với Lâm Tĩnh Hằng, Lâm Tĩnh Hằng hơi nhướng mày, như việc không liên quan đến mình, ngồi chờ xem cậu nói thế nào, giống như mơ hồ có chút bỡn cợt, Lục Tất Hành nhìn thẳng vào mắt hắn, bỗng nhiên như bị cái gì mê hoặc, buột miệng nói: "… Tôi chờ người này mười sáu năm rồi."

Lâm Tĩnh Hằng sửng sốt, chút bỡn cợt trên mặt biến mất.

Lục Tất Hành nghe thấy tiếng động mạch mình đập không ngừng, đập quá cấp thiết, cơ hồ có chút ồn ào.

Cậu chầm chậm thở ra một hơi, như vừa gọi tỉnh một cơn ác mộng, Turan vẫn kiệm lời bên cạnh vành mắt đỏ lên.

Lâm Tĩnh Hằng thở dài, giơ tay ra gọi cậu: "Tất Hành, lại đây."

Lục Tất Hành phớt lờ lời gọi của Lâm Tĩnh Hằng, nắm cổ áo hắn, trước ánh mắt kinh hoàng hoặc kinh hãi của mọi người, trực tiếp hôn tới.

Ngoại trừ Turan, một đám Bạch Ngân Thập Vệ chưa ai từng thấy cảnh này, tập thể rướn cổ như chồn đất.

Anaquim thì thào: “Có phải nên đến một người giúp tôi đè quan tài cố vệ đội trưởng của bọn tôi một chút hay không?”

Bayer cách Lý Forlan, giơ tay chọc Thomas Dương như bị sét đánh một phát, giữa các ngón tay rất hèn hạ ẩn giấu một cây kim, Thomas Dương bất ngờ không kịp đề phòng, hét toáng nhảy lên, Bayer gật đầu, muôn vàn cảm khái nói với Lý Forlan: “Xem ra chúng ta không phải đang nằm mơ anh Lý ạ.”

White cẩn thận rút một tờ khăn giấy cho Turan, tiến sĩ Harden vẫn không lên tiếng ngồi ngoài nhìn, vô thức nở nụ cười, kế đó ánh mắt bỗng nhiên trở nên xa xăm.

Cuộc đời hơn ba trăm năm, ký ức rơi rớt dọc đường, cùng vô số người sinh ly tử biệt, mỗi người một ngả, từng lập công nghiệp, từng phạm tội, sắp đến tuổi già, nhớ lại đều là tình cảnh khoảnh khắc ấy, một hình ảnh, hoặc là mấy hình cắt.

Harden nhớ khi mình còn trẻ, say mê sách vở, là một con mọt sách không để ý đến chuyện bên ngoài, tìm một góc không người rúc vào, là có thể tiêu hết một ngày, bạn cùng trang lứa đều không có chuyện gì để nói với ông, chỉ có Woolf luôn đến tìm ông. Thiếu niên Harden đọc sách của mình, thiếu niên Woolf liền coi gã thành một cái hốc cây, câu được câu không mà thổ lộ tình cảm thiếu niên, chẳng ai quấy nhiễu ai.

Thỉnh thoảng, Harden tạm thời rời khỏi thế giới của mình, vẫy tai, phát hiện tai trái đổ ra một đống “Lâm Ger”, tai phải lại đổ ra một đống.

Ngày Lâm Ger công khai cầu hôn, Harden hiếm thấy không cúi đầu xem sách của mình, cùng Woolf uống loại bia rẻ tiền suốt một đêm, nghe hắn lộn xộn không trật tự, mặt như đưa đám, miệng thì lừa mình dối người lặp đi lặp lại “Tôi rất mừng cho anh ấy”.

Thời đại Lịch Cựu Tinh, giai cấp nghiêm ngặt và tàn khốc như hóa thạch lâu năm, kẻ có cường quyền dùng trí tuệ nhân tạo không đâu không có mặt giám thị mọi người, đám hậu duệ của người phản nghịch bọn họ, trong hung hiểm học lái cơ giáp, điên cuồng đón gió lớn lên, liều mạng thăm dò các hành tinh không biết tên chưa khai phá, rất nhiều người một đi không trở về, mà mỗi một lần nhìn thấy nhau lần nữa, đều lệ nóng tràn mi như thân nhân ly tán nhiều năm.

Những hỉ nộ ai lạc trong tấc lòng có thể thấm vào phế phủ đó, đều từng chân thành như kim cương, trong bóng tối dài lê thê lóe lên ánh sáng như tia lửa, tuy rằng nhanh chóng không còn dấu vết, thế nhưng một giây ấy là đầy ý nghĩa.

Đám Bạch Ngân Thập Vệ hoàn hồn lại chỉ sợ thiên hạ không loạn om sòm lên, Thomas Dương đầy máu sống lại tại chỗ, xúi giục White đi xem bộ công trình và mấy người bạn học ai ở trên sao Khải Minh, gọi hết đến mở party cá nhân. Tổng trưởng Lục cảm xúc bình ổn lại, thật sự rất muốn đuổi hết đám khách không mời này ra ngoài, nhưng Lâm Tĩnh Hằng giống như cố ý, không hề lên tiếng, Tổng trưởng uất ức như con Bỏng Ngô, còn phải miễn cưỡng tươi cười tiếp đãi bọn họ.

Harden nhìn những người trẻ tuổi hơi xa lạ này, sờ cái tay máy Trạm Lư.

Ông nghĩ: nhưng những người đó đều đã đi đâu cả rồi?

141. Quyển 5 - Chương 141

Votaw.

Woolf nghe xong trường thiên đại luận của Vương Alan, thoạt đầu nhìn thẳng lão giây lát, sau đó quay mặt về hướng thung lũng, cả buổi không lên tiếng, mí mắt ông đã già nua thành bốn mí, nhắm hờ như không mở nổi, tựa hồ đã ngủ rồi.

Nhưng Vương Alan không nói một tiếng, ngay cả một ánh mắt dư thừa cũng không có, chỉ ở bên cạnh im lặng chờ đợi.

Thư ký trưởng vốn dĩ là một người kiên nhẫn, mấy năm qua ngày càng thâm trầm không nôn nóng, nghe lệnh chấp hành, đúng lúc tiếp lời, Woolf bảo lão nói, lão liền nói có căn cứ có lý lẽ, muốn nghe cái gì lão nói cái đó, Woolf có bất cứ một thần thái hoặc động tác nào bảo lão ngậm miệng, lão liền kiên quyết ngậm miệng – chẳng những ngậm miệng, ngay cả mắt và môi cũng đóng lại, giống như lão chưa từng có lòng hiếu kỳ, cũng không có ham muốn biểu đạt, chỉ là một trí tuệ nhân tạo rất giống người mà thôi.

Nếu Woolf thực sự cứ thế ngủ giữa chừng, Vương Alan cũng có thể điềm nhiên như không giúp ông ta kéo lồng bảo vệ trong đình nhỏ lưng chừng núi, đắp kín chăn, chỉnh độ ấm độ ẩm, sắp xếp tất cả trong phủ nguyên soái thỏa đáng sau đó tránh đi, giống như lão chỉ đến đổ chai xì dầu báo cáo một cái, ôn lương cung kiệm, cẩn thận chặt chẽ, chẳng mảy may để ý "hiểu biết chính xác" của mình bị thờ ơ.

Rất nhiều kẻ tầm thường tự cho là thông minh, muốn khắc chế ham muốn thể hiện của mình còn không dễ, huống chi là người đầy dã tâm như Vương Alan? Song lão làm được chặt chẽ.

Woolf "đứng máy" tầm năm phút mới bỗng nhiên mở miệng, ông ta nói: "Đừng có ý đồ gì với Thiên Hà Số 8 nữa."

Ánh mắt Vương Alan khẽ lóe lên, lão nhỏ giọng giải thích: "Nguyên soái, liên minh đại nhất thống, loài người không biên giới, đã ba trăm năm, bọn họ đột nhiên tuyên bố độc lập, chỉ sợ..."

"Ta biết ngươi muốn nói gì," Woolf cắt ngang lão, "Ngươi muốn nói, đám phản quân Thiên Hà Số 8 này, bây giờ có khả năng đã chiếm được kỹ thuật Nữ Oa hoàn chỉnh, bọn họ có thể tự do xuyên qua lỗ hổng thời gian, mà lý luận của chúng ta phương diện này vẫn bỏ trống, đơn phương thông đường qua lại, thế nên bọn họ không sợ hãi gì, dám công nhiên phản ra liên minh, biến thành quả bom không hẹn giờ của Mân Côi Chi Tâm."

Vương Alan mím môi: "Đúng là tôi có lo lắng về mặt này."

"Alan, chúng ta vất vả lắm mới nạo sạch lớp đất đai có độc này, bình định phản loạn, một lần nữa trồng cây non, vậy thì hãy chăm bón nó, thay vì suốt ngày muốn chặt cây nhà hàng xóm, khi Thiên Hà Số 8 chưa độc lập, cũng không thấy các ngươi coi bọn họ là người một nhà." Woolf thấp giọng nói, "Loài người không biên giới, xã hội loài người sẽ rất dễ dàng mất đi tầng lớp, phát triển đình trệ, lâm vào 'chứng sợ hãi tù túng' mang tính xã hội, chưa chắc là chuyện tốt… Đây là đạo lý Lâm Tĩnh Hằng từ hồi mười bốn mười lăm tuổi đã hiểu, ngươi bây giờ còn cần ta dạy à? Một hàng xóm như hổ rình mồi, đối với liên minh mới khôi phục sau cuộc chiến chưa hẳn là chuyện xấu, kẻ địch lớn nhất giai đoạn hiện giờ của chúng ta, là chủ nghĩa khủng bố vũ trụ kiểu mới Quân Đoàn Tự Do."

Vương Alan nghe ông ta lại nhắc tới Lâm Tĩnh Hằng, trong lòng không thoải mái lắm, cũng cảm thấy Woolf đáng thương, dẫu là người lợi hại sát phạt quyết đoán như thế nào, thì ra một khi già rồi, cũng phải chịu nhân tố sinh lý ảnh hưởng, khí huyết thân thể không đủ, người này dễ trở nên nhùng nhằng, lúc này chắc chắn là lại nhớ đến đống tình cảm xưa lắt nha lắt nhắt rồi.

"Tình cảm xưa" của những người này, giống như gián vậy, khó khăn lắm mới nhẫn tâm diệt trừ sạch sẽ, qua một thời gian lại khơi đống tro tàn, ngóc đầu dậy.

Vương Alan nghĩ: "Không chịu thôi."

Nhưng lão không cãi lại Woolf, nhìn trộm thần sắc Woolf, lão lấy lui làm tiến, cảm khái: "Đúng vậy, Tĩnh Hằng… Tĩnh Hằng quả thật là thiên tài trăm năm khó gặp, tôi không còn gặp người thứ hai như hắn, có thể vĩnh viễn sáng tạo kỳ tích, cách mười sáu năm, mà hắn còn có thể một lần nữa thu nạp Bạch Ngân Thập Vệ, nếu hắn là chiến hữu, quả thực làm cho người ta nghe thấy tên này là có thể thở phào. Hơn nữa khi ở Mân Côi Chi Tâm hắn cứ thế mà đi, có tình có nghĩa, gần đây tôi cũng luôn nghĩ lại, Nguyên soái, năm đó khi Thiên Hà Số 7 rút lui, có phải đã làm quá tuyệt tình, nếu hắn còn ở liên minh, còn có thể cho chúng ta dùng…"

Woolf khẽ thở ra một hơi: "Đó không gọi là 'có tình có nghĩa', Alan, hắn có lẽ có tình nghĩa, nhưng tối đa chỉ một ounce, một miếng mà thôi, làm sao để ngươi nhìn thấy? Hắn chẳng qua là cúi đầu trước thế cục mà thôi."

"Thế cục mười sáu năm trước, nếu không phải Lâm Tĩnh Hằng bị nhốt ở Thiên Hà Số 8, tin tức không đủ linh thông, nếu không phải Bạch Ngân Thập Vệ quá tuân thủ nghiêm ngặt tuyên ngôn tự do của bọn họ, bị chặn trên đường, nếu Lâm Tĩnh Hằng sớm nhìn thấy danh sách Trái Cấm, lúc ấy hắn nhất định sẽ ra tay, khiến chúng ta thân bại danh liệt, khiến liên minh chết triệt để. Người dân ngưỡng mộ một thủ lĩnh quân sự cường hữu lực, quân trung ương về tình về lý sẽ đi theo hắn, nội bộ Hiệp hội chống Utopia vốn chia rẽ, Hope cũng chưa hẳn muốn làm kẻ địch của hắn, Đoàn Quang Vinh tuy nói đã chiếm Thiên Hà Số 1, cũng là bị nhốt tại Thiên Hà Số 1, giải quyết họ không phải việc khó – ngay cả Lâm Tĩnh Xu, rất có thể sẽ vì hắn mà chuyển sang hoạt động bí mật, tránh xung đột chính diện. Nháy mắt ấy, vận mệnh tương lai của nhân loại, là cột trên đầu ngón tay Lâm Tĩnh Hằng, chúng ta đang tranh mệnh với trời, không muốn thua toàn diện, thì nhất định phải nén đau diệt trừ hắn."

"Bây giờ đã khác rồi, liên minh hiện tại cùng quân trung ương nắm tay vững như thành đồng, chiến tranh cũng kết thúc, Lâm Tĩnh Xu chỉ là một phần tử phạm tội phản xã hội điên rồ, cơ hội hắn có thể xoay chuyển tình thế đã qua, chỉ có thể chấp nhận kết quả này." Vương Alan cúi đầu càng khiêm ti, "Vẫn là ngài hiểu hắn."

"Ta lại nói cho ngươi nghe, Lâm Tĩnh Hằng đã giữ im lặng ở Mân Côi Chi Tâm, thì hắn sinh thời cũng sẽ giữ im lặng, ít nhất một thế hệ, trong vòng hai trăm năm, Thiên Hà Số 8 và liên minh vẫn là láng giềng thân thiết đánh gãy xương còn dính gân. Thời đại đại hàng hải có tiên đoán rằng, năm năm một thay đổi nhỏ, mười năm một thay đổi lớn nghiêng trời lệch đất, Thiên Hà Số 8 có thể thay đổi, như vậy chỉ cần thổ nhưỡng thích hợp, liên minh tại sao không thể? Mọi người tường an vô sự, uy hiếp lẫn nhau, cũng làm đường lui của nhau, như thế không tốt à?" Lúc nói những lời này, trong mắt Woolf lại lần nữa bùng lên ánh sáng khiếp người, không giống hơn ba trăm hai mươi tuổi một chút nào, hơn nữa mạch suy nghĩ cực kỳ rõ ràng, hoàn toàn không nghe ra sự lẩn thẩn chẳng nhớ nổi chuyện gì khi nãy, "Alan, con người có thể có dã tâm, nhưng không thể quá bành trướng, phải biết kiềm chế!"

Vương Alan thành khẩn đáp vâng, nhưng các ngón tay chắp sau người chầm chậm siết chặt, nắm chặt nắm tay.

Woolf chống gậy đứng dậy, Vương Alan vội vàng tiến lên đỡ.

Lúc này, Woolf sờ mũi, thì thào: "Mùi Tulip đen… 'Hoàng Hậu Đêm' của ta nở rồi?"

Vành mắt Vương Alan khẽ co lại, nhanh chóng khôi phục nguyên trạng, mặt không đổi sắc nói: "Hả, có sao?"

"Là Hoàng Hậu Đêm nở, Hoàng Hậu Đêm nở hoa, là đến ngày giỗ của người ấy rồi." Woolf nói, "Rừng bia sửa xong chưa? Ta phải đi thăm người ấy, ngày mai đi luôn."

"Lâm soái?" Vương Alan ra vẻ khó hiểu hỏi, "Nguyên soái, ngày giỗ của Lâm soái không phải trước khi Quân Đoàn Quang Vinh trả lại Votaw sao? Nghi thức nhỏ của chúng ta năm nay là tiến hành trong cứ điểm Thành Thiên Sứ, ngài quên rồi à?"

Ánh sáng khiếp người trong mắt Woolf một lần nữa tối đi, mờ mịt nhìn Vương Alan một cái, một lúc lâu ông ta mới tựa hồ trầy trật nhớ ra: "À… đúng, cứ điểm Thành Thiên Sứ… đúng là có chuyện như vậy… Kỳ lạ, sao đang nói chuyện thì ta lại hồ đồ rồi?"

Vương Alan cười giống như không hề có tâm kế: "Ngài trăm công nghìn việc, mỗi ngày phải suy nghĩ quá nhiều việc, vấn đề suy nghĩ đều là xuất phát từ cả xã hội vũ trụ, mấy chuyện nhỏ nhặt này đều là công việc của tôi, ngài mà nhớ rõ hết, không phải tôi sẽ thất nghiệp sao? Nào, chú ý dưới chân, chậm thôi."

Ánh đèn trong phủ nguyên soái dần dần mở tối đi, chỉ có đèn đường và ánh đèn trang trí bên ngoài còn sáng, Vương Alan như hiếu tử hiền tôn trông chừng cho Woolf ngủ rồi mới tự động ra về, lúc này đã gần đêm khuya – trước kia Vương Alan ở ngay trong nhà Woolf, để có thể gọi đến bất cứ lúc nào.

Nhưng sau khi trung ương liên minh giành lại Votaw, Vương Alan nhậm chức thư ký trưởng của quốc hội liên minh, không còn là thư ký riêng của Woolf. Trước kia vị trí này luôn do quản ủy hội Vườn Địa Đàng nắm giữ, thư ký trưởng nhiệm kỳ trước còn là người của gia tộc Gurdon, cưới đệ nhất mỹ nhân Votaw, ngay cả các thượng tướng mắt cao hơn đầu của quân ủy gặp cũng đều phải lễ nhượng ba phần. Mà lão bận rộn công vụ vẫn không quên Nguyên soái, thường xuyên chạy tới phủ nguyên soái, thỉnh thoảng quân ủy

có một số kẻ ngu xuẩn mắt mù còn coi lão là viên thư ký quèn kia, lão cũng hoàn toàn không để ý, đắc chí cũng không quên gốc.

Vương Alan cài đặt tuyến đường, xe tự động chạy lên làn xe không trung, tốc độ đều vững vàng trở về, một âm thanh vang lên trên thiết bị đầu cuối cá nhân của lão, giọng máy móc khàn khàn mất tự nhiên, lại là một thiết bị biến thanh: " 'Vua sư tử già' nói thế nào?"

" 'Vua sư tử già' sắp rụng răng rồi, ta thấy lão đã xé không nổi cả thịt tươi, còn có thể nói thế nào?" Vương Alan cười lạnh lẽo, "Lão muốn nhân nhượng lũ rắn bên gối này, vờ như chúng không tồn tại. Lại muốn chơi trò 'lân bang hữu hảo', giống như năm đó hạ lệnh nhổ cỏ tận gốc không phải là lão vậy."

"Không bất ngờ chút nào," Giọng trong máy biến thanh kia nói, "Nhưng cũng không có gì, dù sao cũng là người đất chôn đến đầu rồi, đừng nóng vội, Alan – lân bang hữu hảo thì lân bang hữu hảo, 'lân bang hữu hảo' sớm muộn sẽ có bang giao bình thường, nếu không có thì chúng ta tạo ra cho lão, thiên hà độc lập không thể vĩnh viễn là một quả trứng lành lặn không rạn."

Trên mặt Vương Alan thoáng qua khói mù.

Lúc này, người trong máy biến thanh lại hỏi: "Thế nào, 'Hoàng Hậu Đêm' của ta, lão còn thích không?"

Sắc mặt Vương Alan dịu đi: "A, đó quả thật là một kỳ tích nhỏ… Ngươi làm sao kiếm được thế?"

Người trong máy biến thanh thoáng cười, âm thanh này rất chói tai, khàn khàn mà máy móc, căn bản không nghe ra nam nữ, nhưng người này cười, lại có âm cuối lưu luyến không che giấu được, luyến láy ghẹo tai người: "Thuật nghiệp có chuyên công, đại nhân vật các vị, trong đầu mỗi ngày toàn nghĩ mấy thứ lạnh băng như đạn đạo, cơ giáp nọ kia, chưa bao giờ quan tâm người ở bên trong, giống như trong chiến tranh vũ trụ tố chất cá nhân chẳng quan trọng gì. Ta thì, không đủ khả năng cạnh tranh với sản nghiệp công nghiệp quân sự trực thuộc quân ủy của các vị, muốn chút vũ khí phòng thân cũng chỉ có thể dựa vào mua, ta chỉ là thích làm vài món lắt nhắt hơn. Lại nói, trước khi các vị thực hiện tự động hóa chiến tranh, cơ giáp gì đó không phải cũng cần do người chỉ huy sao? Thế chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ, thư ký trưởng Vương."

Vương Alan hơi nhếch khóe miệng, ba chữ "thư ký trưởng" đã lay động lão, trong chiếc xe chỉ có chính mình, lão rốt cuộc không che giấu lộ ra sự tham lam dữ tợn của bản thân.

Sau khi sao Serbia bị hải tặc vũ trụ khống chế, nó và mấy tiểu hành tinh xung quanh, trạm không gian nhân tạo lân cận, số người sử dụng chip Nha Phiến bí mật lại bắt đầu từ từ tăng lên.

Trước kia, Nha Phiến bị coi là sản phẩm thay thế phi pháp của Vườn Địa Đàng, lại thêm tuyên truyền của liên minh, phần lớn mọi người biết đây là ma túy, không dám đụng vào. Nhưng thời điểm tiểu hành tinh bị khống chế, họ phát hiện bên cạnh mình vậy mà có hải tặc Quân Đoàn Tự Do, hơn nữa những người đã tiêm chip này thường là "tinh anh" thoạt nhìn tinh lực tràn đầy nhất, tự hạn chế nhất, cảm xúc ổn định nhất.

Điều này hoàn toàn không giống với "con nghiện ma túy" trong ấn tượng thông thường.

Lúc ấy, lửa đạn của bọn hải tặc Quân Đoàn Tự Do đều ở ngoài tầng khí quyển, mới đầu tàu vũ trụ chạy ra ngoài không gian bị bắn rơi không ít, thế nhưng rất nhiều người dưới đất kỳ thực chẳng có cảm giác gì, hải tặc "bắt cóc" họ lúc ấy chỉ khống chế cơ cấu hành chính và quân sự trên tiểu hành tinh, đối xử với người dân bình thường trên mặt đất rất tốt, còn đến từng nhà xin lỗi, để lại ít quà cáp, rất nhiều người đều là lơ mơ biết mình bị bắt cóc, sau đó lơ mơ chạy theo lên tàu vũ trụ, lại lơ mơ do Bạch Ngân Thập Vệ phá rối mà được thả đi.

Một cách nói lặng lẽ lấy sao Serbia làm trung tâm khuếch tán ra, nói Quân Đoàn Tự Do bị gán thành "hải tặc", thực tế là âm mưu của liên minh, "Nha Phiến" cũng không hề là ma túy, mà là một bản nâng cấp của Vườn Địa Đàng, có thể thúc đẩy loài người tiến hóa, chính phủ không cho phép người tiến hóa không thể khống chế sinh ra nên mới lừa dối người dân như vậy.

"Chủ nhân ngài xem." Một người mặc blouse trắng trông như nghiên cứu viên mở một tấm lược đồ vũ trụ khổng lồ cho Lâm Tĩnh Xu xem, tất cả khu vực có người hoạt động đều bị tô màu, từ trắng đến hồng, đỏ tươi, đỏ thẫm, nâu đỏ vân vân, dần dần đậm hơn, cuối cùng gần thành màu đen, màu càng đậm, có nghĩa là tỷ lệ sử dụng Nha Phiến càng cao, "Khu vực màu trắng số lượng nhỏ là nơi tỷ lệ phổ biến chip đời thứ nhất dưới 3%, tạm thời cần ngủ đông và chờ đợi, khu vực màu đỏ hồng thì là tỷ lệ phổ biến vượt qua 8%, sẽ hình thành bầu không khí nhất định ở địa phương, 8% là một con số rất thần kỳ, chúng tôi phát hiện, một khi vượt qua ngưỡng này, tốc độ chip mở rộng sẽ tăng vọt lên. Màu nâu đỏ là nơi độ phổ biến vượt qua 30%, vượt qua 30%, thường có nghĩa là chúng ta thực tế đã khống chế nơi này, mà khu vực màu đen, thì là khu này có người mang chip đời thứ hai trở lên, mọi người trong khu vực này đã tự nguyện gia nhập trật tự quốc gia lý tưởng tự do của chúng ta, có thể thay chip vĩnh cửu, là công dân của chúng ta – đây là trạng thái lý tưởng, trước mắt khu vực tiến vào trạng thái lý tưởng kiểu này đều ở các vùng tương đối ngoài rìa, tôi cho rằng trọng điểm thời gian tới của chúng ta, có thể không cần gấp gáp mở rộng khu vực màu đen, tập trung trọng điểm vào khu vực màu đỏ hồng trở lên, cố hết sức để nhiều nơi nhuộm màu nâu đỏ, như vậy một mặt càng an toàn hơn, mặt khác cũng có thể mang đến càng nhiều hiệu quả và lợi ích kinh tế."

Lâm Tĩnh Xu lơ đãng gật đầu, ánh mắt dừng lại ở một khu vực thuần trắng – Thiên Hà Số 8 độc lập.

"Gia đình không dạy ngươi rằng làm người không thể vĩnh viễn giấu đầu lòi đuôi à?"

"Khốn nạn, ngươi nhất định phải đến chỗ ta tìm đường chết à!"

Tiếng người nọ không ngừng vang vọng trong tai nàng, tay Lâm Tĩnh Xu buông bên người đột nhiên siết chặt, móng tay bấm vào thịt.

Tại Thiên Hà Số 8 thuần trắng, trên sao Khải Minh màn sao sáng rọi.

Tổng trưởng Lục hiện giờ rất muốn treo tấm bảng trên cửa, viết ba chữ "miễn tiếp khách" thật to.

Lục Tất Hành là nhân cách hướng ngoại rất điển hình – sự khác biệt của hướng ngoại và hướng nội, thật ra không ở lời nói cử chỉ hoạt bát hay không, cũng không ở giỏi xử lý các mối quan hệ hay không, mà là phương thức người này hấp thu năng lượng tinh thần là hướng ra ngoài hay hướng vào trong.

Thời thanh niên không buồn không lo của cậu, trước sau luôn tràn ngập hiếu kỳ đối với hết thảy bên ngoài, vui với việc tiếp xúc trao đổi cùng đủ loại người, ngay cả trong mười sáu năm cậu đau khổ nhất, điên cuồng nhất, bị ép buộc trở nên thu lại và khắc chế, phương thức hấp thu năng lượng vẫn là hướng ngoại – ví dụ như để cậu gánh vác trách nhiệm, dẫn dắt mọi người cùng nhau làm việc, so với để cậu đêm khuya cô độc một mình nghĩ ngợi lung tung sẽ tốt hơn rất nhiều.

Nhưng dù là người hướng ngoại như thế nào, bên tai cũng không thể không được thanh tịnh chốc lát.

Từ lúc tập thể Bạch Ngân Thập Vệ đến vây xem ngôi nhà thần bí của Lâm tướng quân, Lục Tất Hành chưa kiếm được cơ hội ở riêng với Lâm Tĩnh Hằng – buổi tối ngày đầu tiên, do Lâm Tĩnh Hằng mặc kệ, đám tướng quân chồn đất này đều rất high, trong nhà còn không có nhiều phòng cho khách, Trạm Lư đành phải kiếm một mớ túi ngủ, quấn từng người thành cái hotdog, nhìn lướt qua, trong nhà như phòng triển lãm bánh mì, có ngàn vạn lời cũng không thể nói ra, đành phải tạm thời bỏ qua.

Chẳng dễ gì đuổi được đám này đi, ngày hôm sau Turan lại một mình đến đây.

Thuốc mê trong thang máy mười sáu năm trước là một cây dằm trong lòng Turan và Lục Tất Hành, bao nhiêu năm qua vẫn cắm ở đó như hóc xương, quay đầu lại cảm xúc lẫn lộn, Lâm Tĩnh Hằng đích thân cùng hai người bọn họ uống hết nửa tá rượu mạnh, Turan nói hết những lời nên nói lẫn không nên nói, giữ trong lòng nhiều năm như vậy, không nói ra rất khó chịu, lúc rút ra cây dằm ấy dính đầy máu trong tim, vừa chạm vào là khiến người ta đau không muốn sống – may mà còn có Lâm Tĩnh Hằng viên thuốc giảm đau sống im lặng ở bên cạnh.

Nhưng mà dằm không còn, vết thương rồi có một ngày sẽ cầm máu, và một ngày kia sẽ khép miệng.

Bạch Ngân Thập Vệ là tay chân của Lâm Tĩnh Hằng, thừa nhận quan hệ trước mặt họ đối với Lục Tất Hành là một việc vui, mà Turan chủ động đến tìm cậu tháo gỡ khúc mắc, cũng là một việc đáng để vui mừng.

Kết quả là ngày thứ ba Hoàng Tĩnh Xu đặc biệt về sao Khải Minh lại cùng mấy người bạn học chạy tới.

Ngày thứ tư, tiến sĩ Harden một mình đến thăm, ông tiến sĩ già rất thận trọng đối với kế hoạch Nữ Oa, bởi vậy nói vòng vo không thôi, khiến Lục Tất Hành phát mệt.

Ngày thứ năm, Thomas Dương dẫn toàn bộ Bạch Ngân Đệ Tam Vệ, không mời tự đến tìm kỹ sư 001 trao đổi về biển sao.

Ngày thứ sáu…

Mười ngày sau, Lục Tất Hành rốt cuộc phát điên rồi.

Hôm ấy vừa vặn là đêm trước cuối tuần, Lâm Tĩnh Hằng như thường ngày đúng giờ về nhà, liền nhận được

lời nhắn của Lục Tất Hành, nói cậu đang tiếp đãi mấy nhân viên chính phủ hành tinh khác phái đến ở khách sạn nọ trong trung tâm thành phố Ngân Hà Thành. Lâm Tĩnh Hằng "Chậc" một tiếng, Tổng trưởng làm việc gì là không cần báo cáo hắn, ai đó giấu đầu hở đuôi nói cặn kẽ địa chỉ như thế, rõ ràng là có ý bảo hắn đi đón.

Thế là Lâm Tĩnh Hằng mau chóng đến địa điểm chỉ định, một robot phục vụ nói cho hắn biết, tiệc rượu tiếp khách đã kết thúc, Tổng trưởng Lục hơi quá chén, đã thuê một phòng ở trên lầu nghỉ ngơi rồi.

Hắn vừa đến phòng, mới đặt tay lên cửa thì cửa liền tự động mở ra – khóa cửa phòng Lục Tất Hành, vĩnh viễn để lại quyền hạn đặc biệt cho hắn.

Nhưng mà đèn cảm ứng âm thanh trong hành lang không sáng, Lâm Tĩnh Hằng vừa thích ứng với hoàn cảnh tối om om, vừa mở miệng hỏi: "Tỉnh chưa? Có muốn về nhà lại…"

Hắn còn chưa dứt lời, đột nhiên nghe thấy tiếng gió, Lâm Tĩnh Hằng lui phắt lại, cửa điện tử phía sau tự động đóng vào, ngay sau đó, hắn bị đè lên cửa.

142. Quyển 5 - Chương 142

Nhưng người đó mặc dù động tác nhanh như giống loài biến dị, sức tay lại không mạnh, bàn tay nắm bả vai Lâm Tĩnh Hằng cẩn thận đến khẽ khàng, tay kia thì đệm lưng hắn, liền sau đó, mùi rượu nồng nặc thốc vào mặt.

Lâm Tĩnh Hằng giật mình, tiếp theo có cảm giác cổ bị liếm nhẹ, đôi tay ấn trên người hắn nhanh chóng bắt đầu không đàng hoàng.

Tối như hũ nút bị người ta đè lên cửa giở trò lưu manh, đây thật sự là một trải nghiệm rất mới mẻ, Lâm Tĩnh Hằng nhất thời hơi dở khóc dở cười, đành phải đè lại bàn tay trượt đến ngực hắn, ngẩng cằm né ra: "Tổng trưởng Lục, thể diện của ngài đâu?"

Lục Tất Hành ậm ừ hừ một tiếng, dáng vẻ vô tội như say đến lạc mất phương hướng rồi.

Lâm Tĩnh Hằng nghe xong tiếng hừ này, nắm cổ áo cậu, cúi đầu ngửi ngửi: "Là em uống nhiều, hay quần áo của em uống nhiều?"

Lục Tất Hành giả say bị vạch trần tại trận: "… Anh như thế em cũng không tiện rượu say làm càn nữa."

Cậu hít sâu một hơi, dựa lên cạnh cửa, gác cằm vào hõm vai Lâm Tĩnh Hằng, trên vai có khuy kim loại và quân hàm cứng ngắc, cọ lên mặt cậu, dính hơi lạnh đêm khuya của sao Khải Minh, gặp phải hơi thở liền kết một tầng sương mỏng, giống như mùa mưa vẫn chưa qua. Cậu nắm ngược bàn tay Lâm Tĩnh Hằng đang túm cậu, cả buổi cũng chưa ủ ấm lên, kích động nhất thời qua đi, Lục Tất Hành bắt đầu cảm thấy

mình hơi đường đột.

Buổi tối có tiệc xã giao là thật, cậu uống không ít rượu cũng là thật, phun lên quần áo cũng là vì trốn rượu.

Nhóm người cậu tiếp đón đến từ một tiểu hành tinh rất xa xôi của Thiên Hà Số 8, mùa đông nơi đó còn dài hơn Bắc Kinh , cho dù lắp đặt hệ thống sinh thái thích hợp để sống, cũng lạnh hơn những nơi khác rất nhiều, thời điểm nội chiến có một lần đánh hỏng hệ thống nhiệt độ ổn định, chết cóng mấy chục ngàn người, dân bản xứ dựa vào một loại rượu mạnh gian nan sống sót, là Lục Tất Hành lén phát vật tư xuống, đội công trình mạo hiểm tính mạng lén đưa tới, trong sự yểm hộ của người dân địa phương, mất hơn nửa tháng, sửa chữa hệ thống nhiệt độ ổn định hành tinh quân địch, từ sau đó, những người sống sót lập tức phản chiến hướng về chính phủ, ám sát thủ lĩnh phản quân võ trang, tuyên bố vĩnh viễn chịu sự quản thúc của chính phủ độc lập Thiên Hà Số 8.

Loại rượu cứu mạng lúc ấy giúp họ vượt qua ngày đông giá rét, sau đó đã được đặt tên là "Hạnh Tồn", mỗi năm họ đều sẽ tặng Tổng trưởng một thùng rượu "Hạnh Tồn" quý giá làm kỷ niệm.

Do có chip sinh vật, tốc độ phân giải cồn của Lục Tất Hành nhanh hơn người bình thường nhiều, hạng cùi bắp như Turan, hạ gục ba cũng chẳng có vấn đề gì, không dễ say, nhưng mà uy lực của loại rượu cứu mạng này thật sự quá mạnh, cậu cũng ít nhiều có chút lâng lâng, sự tự chủ như tường đồng vách sắt tan quá nửa, rượu giúp kẻ nhát trở nên bạo gan hơn.

Nếu không phải như vậy, cậu cũng chẳng làm được chuyện kiểu này.

Loại chuyện… dường như rất rất lâu về trước mới có thể làm ra.

Khi đó cậu còn trẻ tuổi vô sỉ, có thể làm nũng không kiêng dè gì, dày mặt đòi rất rất nhiều tình yêu, cũng cho đó là lẽ đương nhiên.

Lục Tất Hành ho khan một tiếng: "Khụ, em…"

Trong bóng tối, Lâm Tĩnh Hằng theo âm thanh, chuyển hướng ánh mắt đến đây.

Lục Tất Hành ở trong bóng tối cũng có thể thấy rõ mồn một, cậu nhìn thấy tướng quân của cậu rất thả lỏng dựa lên cửa, trọng tâm chỉ đặt ở một chân, chân còn lại tùy ý đặt một bên, mí mắt trên không mấy dùng sức khép hờ, bởi vậy hiện ra một chút dịu dàng bủn xỉn: "Hửm…"

"Làm sao anh biết là em?" Lục Tất Hành đột nhiên hỏi, "Anh không sợ có nguy hiểm à?"

"Ngửi ra." Lâm Tĩnh Hằng nâng cánh tay lên, đưa tay Lục Tất Hành đến trước mắt, khẽ ngửi ngửi khớp ngón tay cậu, chóp mũi có thể đã chạm đến da, cũng có thể chưa chạm đến, chỉ biết thần kinh dưới da Lục Tất Hành tập thể bãi công, đã tê rần một tay, "Tôi quên nói cho em biết, nếu em không ngăn cấm, Trạm Lư sẽ chỉ mua nước giặt Eucalyptus, đây là một trong các lập trình chết tiệt của hắn, nhiều năm qua không

ai nói em nghe giống long não hình người à? Mùi rượu cũng không che được."

Cục hầu Lục Tất Hành nhích nhè nhẹ.

"Vả lại nguy hiểm thứ này, bất kể em có sợ hay không, nên đến đều sẽ đến." Lâm Tĩnh Hằng dừng một chút, lại nói đầy ẩn ý, "Em phải quen với nó, giải quyết nó, đừng hao phí quá nhiều tâm lực vì nó, sợ hãi sẽ hại người."

"Sợ hãi là… là một loại tự bảo vệ giết địch một vạn, tự tổn tám ngàn," Lục Tất Hành cảm thấy miệng mình bị thứ rượu dở chết tiệt kia khống chế, càng muốn câm miệng thì miệng càng tự chủ trương nói, "Kẻ từng bị ngũ mã phân thây, thành ma cũng có thể bị đau tỉnh, hắn biết, nếu gặp phải một lần nữa, có thể mình sẽ hồn phi phách tán, vậy nên nhất định sẽ lo, sẽ sợ hãi. Em…"

Lúc cậu nói những lời này, rượu mạnh chạy chồm trong mạch máu lao lung tung như ngựa hoang, không ngừng tăng cao nhiệt độ cơ thể, như tằm ăn rỗi lý trí cậu, bàn tay vốn chỉ nắm nhẹ Lâm Tĩnh Hằng vô thức siết chặt, khiến xương thịt Lâm Tĩnh Hằng đau nhói, nhưng hắn không nói gì, hắn thậm chí không chú ý tới.

Lâm Tĩnh Hằng cảm thấy mình như quỳ trước một cửa hang, sốt ruột muốn dụ con rắn nhỏ bên trong thò đầu ra, có một chút manh mối, thì hắn thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ xôi hỏng bỏng không, để nó rụt về trong hang.

Lục Tất Hành ngắc ngứ nói ba tiếng "em" liền, ở trong bóng tối, đụng phải ánh mắt vô cùng chăm chú của đối phương.

"Em chính là cô hồn dã quỷ toàn thân đều đau đớn kia, em chính là cái người sợ tới mức không dám nhúc nhích kia, Lâm… em… em có thể… rất nhiều thứ không khâu lại được, em chẳng cách nào đem người anh từng hơi thích trả lại cho anh được…"

Lâm Tĩnh Hằng chợt ghé sát lại, cắt ngang cậu: "Em không tin tôi nữa à?"

Lục Tất Hành ngẩn người.

"Khi đó Độc Nhãn Ưng suốt ngày nói xấu sau lưng tôi, muốn em tránh xa tôi, em can ngăn, tin tưởng tôi, thân vương Cayley vây công căn cứ, tôi sai một đám gà mờ mới học lái cơ giáp đi làm mồi chịu chết, em dường như cũng tin tưởng tôi, tôi chưa từng hứa hẹn sẽ giữ an toàn cho căn cứ lụp xụp kia, cũng không tự giới thiệu tôi là người tốt, là em một mực mù quáng tin tưởng." Lâm Tĩnh Hằng nói, "Tôi chỉ từng hứa với em một việc, tôi nói 'Chỉ cần cậu còn ở đó, thì tôi sẽ còn trở về', chỉ có câu này, em không tin… Là tôi đã khiến em thất vọng ư?"

Môi Lục Tất Hành run rẩy không nói nên lời.

Lâm Tĩnh Hằng dùng mu bàn tay cọ mặt cậu: "Thế… cho tôi một cơ hội nữa được không?"

Lục Tất Hành ngơ ngác nhìn hắn.

Lâm Tĩnh Hằng lại dựa về cánh cửa: "Thành thật mà nói, nhiều năm như thế, tôi thật sự đã từng thích một người."

Máu Lục Tất Hành vừa xông lên đỉnh đầu lạnh đi bằng tốc độ ánh sáng, nặng trịch bị trọng lực lôi về dưới chân, tim cũng chẳng đập nữa.

"Là một cậu thanh niên da mặt rất dày." Lâm Tĩnh Hằng giống như không nhận thấy, tiếp tục nói, "Cậu ta đêm hôm khuya khoắt chạy vào phòng tôi dụ dỗ tôi, thủ đoạn vụng về, nhưng mà ngoại hình không tệ, thế nên tôi cũng không Liễu Hạ Huệ lắm…"

Lục Tất Hành nghiến răng thành tiếng, cơ toàn thân đông thành sắt thép lạnh ngắt, trong đầu nổ vang không ngừng, miệng nếm được mùi máu tanh.

Lâm Tĩnh Hằng: "… Bởi vì cậu ta nói với tôi, 'Anh đã muốn hôn em, tại sao phải kiềm chế'?"

Lục Tất Hành như hụt chân ngã xuống, hơi giật mình, kết quả phát hiện mình chỉ cách mặt đất năm centimet, hổn hển túm Lâm Tĩnh Hằng tới.

Hỉ nộ ai lạc đi một vòng theo thần kinh bị tưới rượu mạnh, triệt để đốt cháy trái tim cách nhiệt mấy năm nay của Lục Tất Hành.

Mười mấy năm, cậu đã thích ứng với chip, sẽ không thường xuyên tạo thành một số hiệu quả phá hoại như hồi đầu, Lâm Tĩnh Hằng lảo đảo vài bước, bị cậu đè ngã xuống giường khách sạn, cảm thấy trong bóng tối như có một con thú hoang ngoan ngoãn, rõ ràng là đã mài răng muốn xé hắn ra xơi tái, mà răng nhọn đã kề vào cổ lại chỉ do dự ngậm vậy, chậm chạp không nỡ cắn.

Lâm Tĩnh Hằng ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở của cậu, pha lẫn Eucalyptus mát lạnh, hắn rất không quen cảm giác mất khống chế không nhìn thấy này, mặc dù ngoài miệng không phản đối, lưng lại rất không thành thật cong lên, như cây cung kéo căng hết cỡ, cho đến khi hắn nhận thấy sự cẩn thận nóng rực của đối phương.

Lâm Tĩnh Hằng thở dài, như tách một vỏ trai ngậm chặt, khó khăn thả lỏng thân thể: "Hay là em gọi một tiếng anh hai nghe đi?"

Một bát dầu nóng hổi đổ vào ngọn lửa kiềm chế.

Khuy kim loại kết sương của hắn rơi xuống đất, bắn lên mấy lần, đập vào vỏ ngoài của robot vệ sinh, phát

ra một tiếng âm rung kéo dài.

"Làm sao mà bị thế này?" Đầu ngón tay Lục Tất Hành lướt qua vết sẹo thật dài trên bụng hắn, "Không phải anh nói chưa từng bị thương à?"

Cổ và cằm Lâm Tĩnh Hằng căng thành một đường cong sắc bén, hắn không nói ra lời, đành phải bắt lấy tay cậu một cách phí công.

Sông biển trên sao Khải Minh bị một loạt vệ tinh vờn quanh kéo qua lại, thủy triều lên xuống tung lên sóng to gió lớn nguy hiểm, lại ầm ầm đổ xuống, ùa về hướng ký ức sâu xa, xoay tròn cuốn bọt sóng, rồi lại sợ hãi quay đầu, đi về phía trước, nhìn hướng tương lai một cái.

"Đồ lừa đảo này."

Dưới thủy triều rút đi lộ ra đá ngầm, trên đó từng bị người ta viết kín từng chữ từng câu.

Có một người trẻ tuổi từng chảy nước dãi viết trên đó rất nhiều giấc mộng viển vông, muốn cùng một người làm rất nhiều việc, cho dù sống đến năm trăm tuổi, cũng cảm thấy cuộc đời này thời gian quá gấp.

Mà nay trở về chốn cũ, buồn bã và vui mừng khó phân khó tách. Không dám khóc to cũng không dám cười to, chỉ hận không thể tan mình trên thân người ấy.

Cậu không còn tin vận mệnh, không còn như một thi nhân dạo chơi, muốn vô tranh với đời mà đi bên bờ sông lịch sử, ảo tưởng xuôi dòng xuống, rồi sẽ gặp phong cảnh tươi đẹp hơn.

Cậu bắt đầu hiểu được, tràn ngập hi vọng mù quáng là không đủ, lừa mình dối người mà đem thứ chính mình cũng không còn tin truyền cho người trẻ tuổi là vô sỉ. Nhưng cậu cũng không nỡ đập nát bức tượng đá ở quảng trường trung tâm, không nỡ dập tắt những cây đuốc vất vả lắm mới đốt lên. Cậu đành phải chìm trong bùn lầy, gánh vác núi sông, tự mình đến làm người đào đêm khuya kia.

"Em sẽ tự mình giữ anh lại."

"Em không muốn cho anh cơ hội nữa, em phải xử anh tù chung thân."

Sao Khải Minh vẫn đang tự quay không ngừng một phút, ánh sáng của mặt trời thứ tám lặn lội đường xa mà đến, lia qua thành phố lúc tảng sáng, lia qua quảng trường yên tĩnh, nhanh chóng phủ kín mặt đất.

Trong thiết bị đầu cuối cá nhân im lặng của Lục Tất Hành nháy mắt ứ đọng mấy chục tin nhắn, dẫn đến nhắc nhở đặc biệt, một luồng điện nhẹ chui vào dưới da, thoáng cái giật cậu tỉnh dậy.

Lục Tất Hành mới mơ màng thiếp đi chưa bao lâu, đang nửa ngủ nửa tỉnh bị giật một phát như thế, cậu trực tiếp bắn lên khỏi giường, mắt vẫn chưa mở, trong lòng đã sinh ra một đống suy nghĩ đáng sợ lộn xộn – phản quân? Là vật tư chuẩn bị chiến tranh cấp báo, hay tổn thất tiền tuyến vượt qua mức cảnh giới… Không đúng, nội chiến kết thúc rồi… Thế lại là ở đâu xảy ra chuyện gì?

Cậu tự dọa mình vã mồ hôi lạnh trước, mới mở mắt ra trong cơn say. Phát hiện vừa không phải lỗ hổng thời gian tự nhiên có biến động, cũng không phải nhà máy công nghiệp quân sự phát nổ quần chúng biểu tình – là Tổng trưởng Lục cuồng công việc mẫu mực mười mấy năm như một ngày đã bị muộn nửa tiếng.

Lâm Tĩnh Hằng: "… Thứ đó giật chính em thì thôi, có thể đừng giật cả tôi không?"

Lúc này Lục Tất Hành mới phát hiện, do cậu nắm chặt cổ tay Lâm Tĩnh Hằng, dòng điện đánh thức kia vạ lây cá chậu, cậu liền vội vàng buông tay, nhìn thấy từ cánh tay tới cổ tay Lâm Tĩnh Hằng có một loạt vết bầm hình ngón tay, một đêm qua đi, máu bầm hiện rõ dấu vết, loang lổ hết sức ghê người.

"Như thế mà sao anh không lên tiếng!" Lục Tất Hành đau lòng đến ngứa ran da đầu, vội vàng xốc chăn lên kiểm tra khắp nơi.

Lâm Tĩnh Hằng thoải mái mặc cậu nhìn, giơ tay lấy một điếu thuốc trong áo khoác móc ở đầu giường, một tay châm lửa, búng trán cậu một phát: "Tôi cho là phần tra tấn ép cung trước tù chung thân, còn chưa kịp biểu diễn thà chết không khuất phục, mà có người đã khóc suýt tắt thở rồi."

Lục Tất Hành không tỉnh táo lắm, nghe xong vậy mà tin thật, vô thức sờ khóe mắt mình: "… Em không có mà."

"Thế thứ dính nhớp kia là gì, máu mũi hay nước dãi?"

Lục Tất Hành: "…"

Lâm Tĩnh Hằng không nhịn được cười, quay đầu cười phì ra một làn khói trắng.

Hai vết sẹo trên cổ và bụng hắn hình như là nguyên bộ. Bình thường là vết thương xử lý quá vội vàng, không kịp làm gì xóa sẹo mới để lại dấu vết thế này, chỉ cần quần áo có thể che khuất, Lâm Tĩnh Hằng cũng lười xử lý sau đó, mặc cho chúng nối nhau giữa các bắp thịt đẹp đẽ. Người của quân vũ trụ trừ phi trời sinh da tối màu hoặc là bản thân thích đẹp chuyên môn nhuộm nâu, bằng không đều có chút nhợt nhạt không xóa được, khiến dấu răng và dấu ngón tay ở thắt lưng và đầu vai hắn đặc biệt rõ rệt.

Lục Tất Hành nhìn lướt qua, đột nhiên không nói một lời đứng dậy lao vào nhà vệ sinh – nếu không phải động tác nhanh, máu mũi suýt nữa nhỏ xuống ga giường rồi.

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Hắn cảm thấy cái miệng quạ đen của mình đã tiến vào phạm trù huyền huyễn rồi.

"Cần tôi xin phép giúp em không?" Lâm Tĩnh Hằng mặc quần áo, có chút không được tự nhiên đi đến cửa phòng vệ sinh, "Ừm… Mất máu quá nhiều? Liệu họ có cho rằng Tổng trưởng bị ám sát không?"

Lục Tất Hành tạt nước đầy người hắn, dập tắt điếu thuốc lá.

Mùa khô đáng ghét của sao Khải Minh đến rất không đúng lúc.

Ban thư ký của trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành nhận được một thông báo lâm thời thay đổi nhật trình của Tổng trưởng, các thư ký tức thì phát điên, lại đi gửi tin nhắn liên lạc với Tổng trưởng, phát hiện họ đều tạm thời bị chặn, chỉ có một người lão làng từng theo tiền nhiệm Tổng trưởng ung dung tự rót cho mình ly trà, mặc kệ đám đồng nghiệp quay vòng vòng.

Từ khách sạn hôm qua Lục Tất Hành ngủ lại đến quảng trường trung tâm chỉ không đầy năm phút, rẽ vào góc đường, nhanh chóng có thể nhìn thấy bức tượng đá kia… cùng tuyên ngôn tự do dưới chân tượng.

Lâm Tĩnh Hằng nghỉ chân giây lát trước tượng đá, nhìn khuôn mặt quen thuộc của Lục Tín, ánh mắt rất bình tĩnh, quán rượu nhỏ đối diện quảng trường vẫn rất đắt khách, mười mấy năm trước hắn từng uống một ly rượu ở đó với mèo Ba Tư xấu tính xấu nết mắt uyên ương kia.

Khi hắn nhìn qua, phảng phất lại trông thấy đôi mắt luôn xoi mói của Độc Nhãn Ưng, lão ở bên cạnh Lục Tín, xuyên qua khoảng thời gian mười mấy năm, soi hắn từ đầu đến chân, giống như đang mách tượng đá kế bên: "Ngài xem, tên khốn nạn ngài nuôi, dụ chạy mất đứa con trai cưng ngài chưa từng gặp mặt."

Lâm Tĩnh Hằng mười lăm tuổi biết tin Lục phu nhân mang thai, tâm trạng rất phức tạp – một người lớn như hắn, đã học hai năm ở trường quân đội Ulan, dĩ nhiên ngại thừa nhận mình sợ một đứa nhóc chưa ra đời chia bớt sự cưng chiều và chú ý của Lục Tín.

Nhưng trẻ con lớn xác cũng là trẻ con, dù ngại thừa nhận hơn nữa, có tâm lý này cũng là sự thật.

Gã thiếu niên Lâm Tĩnh Hằng còn chưa thể từ quyết định khăng khăng tự mang thai của Lục phu nhân, đọc được nỗi lo của người lớn với đứa trẻ đến không đúng lúc, chỉ không được tự nhiên mà nói với Lục Tín: "Đừng đẻ một đứa phiền phức như ông đấy nhé."

Lục Tín đã biến thành tượng đá chỉ cười mà không nói gì, vẻ mặt chế nhạo.

Ta cứ đẻ một đứa phiền phức như ta đấy, con có thể làm thế nào?

Còn không phải cũng thích nó như vậy?

Cho con tức chết đi.

143. Quyển 6 - Chương 143: Mân Côi Chi Tâm

Sao Khải Minh, nửa năm Độc Lập.

Hơn hai trăm ngày, đủ làm những gì đây?

Con tắc kè hoa của Trạm Lư còn chưa thể bò xong một vòng quanh phòng, mật trăn của con Bỏng Ngô đường kính không tăng một milimet, hễ sắc mặt "bạn cùng phòng" mới trong nhà sầm xuống là nó vẫn run lẩy bẩy.

Mà hai mùa của sao Khải Minh mới qua một vòng tuần hoàn.

Lâm Tĩnh Hằng nhậm chức Thống soái tối cao của Thiên Hà Số 8, thoạt nghe như sắp thăng quan phát tài, đi lên đỉnh cao của đời người, nhưng nếu tính diện tích địa bàn, Lâm thượng tướng trước kia ở cứ điểm Bạch Ngân làm Thống soái của tất cả trú quân liên minh tám đại thiên hà, tùy tiện nói một câu có thể bị hiểu thành một ngàn loại "ngôn ngoại chi ý", bây giờ "tám đại thiên hà" biến thành "Thiên Hà Số 8", hắn gần như là từ Tổng tư lệnh trung ương giáng cấp xuống đội trưởng cảnh sát khu lão thiểu biên cùng, tan tầm ngồi xe công cộng của căn cứ Ngân Hà Thành về nhà cũng chẳng ai thèm vây xem.

Thời gian nửa năm chung quy có hạn, đuổi nhanh đuổi chậm, điều động nhân sự, bàn giao công việc vẫn chưa hoàn toàn làm xong, vừa mới đi lên quỹ đạo.

Bạch Ngân Đệ Tứ Vệ thành lập lại còn chưa thể qua được tiêu chuẩn khắc nghiệt của Lâm tướng quân, trong cuộc diễn tập "luận võ" giữa năm, không hề bất ngờ bị đồng nghiệp ngày xưa đánh tơi bời tan tác, Anaquim bị Lâm Tĩnh Hằng một mình xách đi trị cho một trận, sau đó lại được các đồng nghiệp vây xem cười trên nỗi đau, một dạo trở thành tiêu điểm của đám đông, khiến đội trưởng Đệ Lục Vệ rất thèm – Thống soái mỗi thứ Hai răn người theo lệ thường sẽ vì không nhớ ra mà mắng sót Bạch Ngân Lục, Liễu tướng quân của Lục Vệ luôn cảm thấy mình không được sủng.

Nửa năm trước, Thiên Hà Số 8 một lần nữa rộ lên "trào lưu Lục Tín", phim truyền hình hư cấu về tướng quân Lục Tín trong nửa năm chiếu ba bộ, đến giờ còn chưa có vẻ sắp hết thời. Mà chứng bệnh nửa đêm bừng tỉnh của Lục Tất Hành vẫn chưa khỏi, cậu đêm khuya hoảng hốt tìm kiếm lung tung khắp nơi, kế đó hoàn hồn, lại làm bộ điềm nhiên như không đắp chăn cho Lâm Tĩnh Hằng, sau đó dùng hết tứ chi mình quấn lấy hắn, mỗi lần đều khiến Lâm tướng quân nhiệt độ cơ thể khá thấp phải tỉnh giấc vì nóng, gạt cả người lẫn chăn qua một bên… Có điều ban đầu là một đêm bừng tỉnh hai ba lần, bây giờ hầu như hai ba ngày mới có một lần, thời gian như bọt nước rơi xuống không dấu vết, nhưng sau trăm ngàn lần cũng có thể xuyên qua đá, có lẽ qua nửa năm nữa, Tổng trưởng sẽ phải nhờ vào phục vụ đánh thức của Lâm tướng quân mới có thể đảm bảo không đi làm muộn.

Tiết tấu của việc đời thay đổi thong thả và bình hòa, kỹ thuật phát triển thì lại giống như rong rêu và cỏ dại đón gió vươn cao.

Thiên Hà Số 8 lần đầu tiên tình cờ phát hiện khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, nửa đội viễn chinh vũ trụ tiến vào sau đó không trở ra, đến khi họ có thể cực kỳ nguy hiểm định hướng đi qua, mất rất nhiều năm, hàng loạt lý luận tích lũy tạo nền móng kiên cố, lĩnh vực này bắt đầu tiến bộ nhảy vọt.

Khi Lục Tất Hành đích thân đón Bạch Ngân Thập Vệ quay về, Turan chờ ở bên này còn vì không nhận được tin tức hoàn chỉnh mà vò đầu bứt tai, đến khi họ phỏng theo nguyên lý của điểm nhảy vũ trụ, xây dựng trường không gian ổn định và đường truyền tin trong khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, lại chỉ mất không đầy hai trăm ngày –

Thí nghiệm máy móc đã hoàn thành, cuối năm Độc Lập thứ mười hai, do Bạc Hà dẫn đầu, ba đội viên viễn chinh vũ trụ làm tình nguyện viên, mạng tinh thần nối kết lẫn nhau, chuẩn bị lái một hạm đội tàu vũ trụ tiêu chuẩn xuyên qua lỗ hổng thời gian tự nhiên.

Trong cả hạm đội có hai mươi bốn tàu vũ trụ tiêu chuẩn, trong mỗi một tàu đều chở đầy vật thí nghiệm động thực vật, hết tải trọng, trọng lượng mỗi tàu vũ trụ gấp mười sáu lần trọng giáp siêu thời không.

Trọng lượng giới hạn của điểm nhảy vũ trụ bình thường có giá trị tiêu chuẩn "16", "18" và "24", có nghĩa là cùng một thời gian có thể đi qua bao nhiêu tàu vũ trụ tiêu chuẩn chở đầy – đương nhiên, khi chiến tranh thực sự nổ ra, nhảy khẩn cấp và đạn đạo cùng nhau bay lung tung thông thường sẽ không quan tâm điều đó.

Song "quốc lộ" không phải thiết kế vì chiến tranh, hai mươi bốn tàu vũ trụ tiêu chuẩn chở đầy đã là trọng tải cao nhất của điểm nhảy vũ trụ nhân tạo tính đến nay, một khi thực nghiệm chở người thành công, có nghĩa là vùng cấm Mân Côi Chi Tâm này sẽ hoàn toàn bị loài người chinh phục.

"Bạc Hà, mau tới đây!"

Bạc Hà đang làm công tác chuẩn bị cuối cùng quay đầu lại, nhìn thấy người ở cửa rào rào đứng dậy một đám, lập tức biết là ai đến. Cô trợn mắt, làm biểu cảm không chịu nổi, khuôn mặt vô cảm xuyên qua đám đông: "Tổng trưởng Lục."

Đội viễn chinh từ sau lần đầu tiên thành công xuyên qua lỗ hổng thời gian tự nhiên, chớp mắt đã từ hạng mục ngoài lề ít ai chú ý không ai hỏi han biến thành hấp dẫn thời thượng, hút đến rất nhiều sinh viên thực tập không biết muốn làm gì, thường xuyên làm một số chuyện rất chưa trải sự đời, lúc này đều chạy tới vây xem Tổng trưởng như vây xem động vật quý hiếm.

Lục Tất Hành ứng phó xong một đám chạy tới bắt tay, quay đầu hỏi Bạc Hà: "Cách thời gian các em xuất phát còn hai tiếng, cho tôi mười phút nhé?"

Bạc Hà đưa tay ra hiệu cho đội trưởng viễn chinh cột quần chúng vây xem lại dắt đi, dẫn Lục Tất Hành đến phòng nghỉ.

Bạc Hà phàn nàn: "Tổng trưởng Lục, thầy cứ chạy tới như vậy, người khác sẽ cho rằng em là con ông cháu

cha, lần sau lại có thực nghiệm bọn họ sẽ không cho em đi."

"Họ vốn không nên cho em đi, trước kia các sở nghiên cứu lớn của liên minh đều có quy định, thực nghiệm viên cơ thể người có nguy hiểm nhất định cần do người bốn mươi tuổi trở lên và có kinh nghiệm làm việc nhất định đảm nhiệm." Lục Tất Hành thở dài, "Trước đây thầy vẫn cảm thấy Tĩnh Xu tính cách tương đối kích động, lại nghĩ nhiều, White thì quá nhiều lòng hiếu kỳ không thích hợp, dễ gây rắc rối, trái lại lý tưởng của em luôn rất bình thường, chỉ tính toán phát tài, là một đứa trẻ rất yên tâm được, không ngờ cuối cùng ngược lại là em làm chuyện nguy hiểm nhất."

"Ai so kinh nghiệm với em? Em người nhỏ vai vế lớn, em là một trong những người đặt móng cho đội viễn chinh vũ trụ, tự mình xuyên qua lỗ hổng thời gian hai lần." Bạc Hà nhướng mày thật cao, "Tuổi còn trẻ mà đã sặc mùi người cha, thầy không sợ Lâm tướng quân ghét bỏ thầy à?"

Lục Tất Hành nghe cô nhắc tới người "cha" nói một không hai trong nhà mình, vô thức sờ túi, trong túi rỗng tuếch – do Trạm Lư lắm miệng hai hôm trước vu oan cho cậu, nói cậu lúc trước từng dụi đầu thuốc lá trên người mình, đối với việc này, Lục Tất Hành đã không còn nhớ kiên quyết phủ nhận, nhưng Lâm Tĩnh Hằng rõ ràng tin lời gièm pha của trí tuệ nhân tạo hơn, tức giận đến mức một ngày không thèm nói chuyện với cậu, còn tịch thu luôn thuốc lá của cậu.

Lục Tất Hành: "… Thầy cảm thấy ít nhất trên phương diện này, anh ấy thật sự không có lý do ghét bỏ thầy."

Cậu dừng một chút, bỗng nhiên lại nói: "Người lần gần nhất nói thầy như vậy là Chu Lục."

Bạc Hà đột nhiên trầm mặc.

Tại Thiên Hà Số 8, Chu Lục là cái tên rất ít người nhắc tới, là con trai một kẻ buôn lậu, hắn là người mở đôi mắt mơ hồ sớm nhất, muốn thoát khỏi cái gọi là "vận mệnh Thiên Hà Số 8", là người sớm nhất được nhận vào Bạch Ngân Đệ Cửu Vệ, chứng minh "rác thải" cũng có thể có giá trị, hắn từng làm anh hùng vô số lần, lại kết thúc cuộc đời mình bằng phương thức anh hùng, vốn nên ghi vào sử sách, nhưng cũng bởi vì một ý nghĩ sai của hắn, đã làm mất mạng vô số người, suýt nữa đẩy Thiên Hà Số 8 đến chỗ muôn kiếp không ngóc đầu lên được.

Bạc Hà từng vì hắn mà to gan chống đối Lâm Tĩnh Hằng, cũng từng vì hắn mà mười sáu năm chưa ra khỏi cuộc nói chuyện cắt đứt vội vàng kia.

"Tổng trưởng Lục…"

"Hửm."

"Thầy hận hắn chứ? Thầy hận Chu Lục chứ?"

"Tôi không muốn ra vẻ khoan dung lắm." Lục Tất Hành nói, ánh mắt Bạc Hà tối đi, song Lục Tất Hành dừng một chút, lại nói, "Nhưng… chuyện do một suy nghĩ sai, đôi khi không thể trách móc nặng nề, bởi vì không phải hắn lập kế sẵn, em cũng không biết nếu thay mình vào vị trí của hắn, em có thể suy tính chu toàn một cách lý trí hay không… Ít nhất tôi khả năng là không thể."

Cậu từng nghe Chu Lục kể chuyện hồi nhỏ ở trong khoang sinh thái trơ mắt nhìn bé gái bên cạnh trôi vào vũ trụ, lúc ấy nghe cảm thấy rất thảm, nhưng thông cảm một lúc thì thôi, những chuyện thê thảm hơn không phải là không có.

Cho đến khi chính cậu tự mình mất đi một lần.

"Đúng rồi, Tổng trưởng Lục," Bạc Hà nói, "Trong máy quay quân dụng của xác cơ giáp tìm được khi bọn em lần đầu tiên xuyên qua lỗ hổng thời gian, có tình hình thực tế lúc ấy liên quân Thiên Hà Số 7 và 8 bị tập kích, không phải lần trước thầy bảo em tính giúp thầy các tham số hiện trường sao?"

Lục Tất Hành: "Ừm?"

"Rất kỳ lạ," Bạc Hà nói, "Trạm Lư ghi lại, trên điểm thời gian máy chủ của hắn hỏng, người của Hiệp hội chống Utopia còn chưa bỏ chạy, trên máy quay quân dụng ghi lại, quanh đó không có dấu hiệu của võ trang khác hoạt động, em nghĩ người của Quân Đoàn Tự Do cũng không thể táo tợn xuất hiện trước mặt Hiệp hội chống Utopia chứ? Từ lúc Trạm Lư tổn hủy, đến Hiệp hội chống Utopia rút lui sạch sẽ, chí ít hơn nửa tiếng – nhưng khi vụ nổ xảy ra, có một bộ phận cơ giáp Hiệp hội chống Utopia cũng bị lan đến, không xem kỹ suýt nữa không phát hiện ra, thầy nói Lâm tướng quân bình an sống sót, liệu có liên quan đến việc này hay không?"

Sau khi Hiệp hội chống Utopia phục kích điểm nhảy vũ trụ, cụ thể đã xảy ra chuyện gì, Lâm Tĩnh Hằng chỉ đơn giản cho biết khoang sinh thái của chính hắn bị Quân Đoàn Tự Do vớt, nhưng vớt như thế nào, bao lâu mới vớt lên, thì hắn không miêu tả, chỉ nói "Tôi ở trong khoang sinh thái, làm sao tôi biết được".

Đối với việc này, tiến sĩ Harden cũng nói năng thận trọng.

Lục Tất Hành từ không dám nghĩ, không dám hỏi lúc ban đầu, đến càng ngày càng tò mò, cuối cùng thật sự ngứa ngáy khó chịu, canh cánh trong lòng, lại phát huy hình thức giải mật của khoa học gia, bắt đầu thử giả thiết các loại lý luận, hoàn nguyên cảnh tượng lúc ấy, thất bại thì đi quấy rầy Lâm Tĩnh Hằng, dù sao lòng hiếu kỳ không được thỏa mãn nhưng thân thể luôn có thể được thỏa mãn.

Lâm Tĩnh Hằng ban đầu chỉ nói chuyện rất khái quát, lười miêu tả chi tiết, không phải là cố ý giấu giếm, kết quả phát hiện cậu biết tự mình suy nghĩ, hơn nữa đang lặp đi lặp lại suy nghĩ và tính toán, dần dần có thể nhìn thẳng vào đau khổ, bèn giữ lại sự thần bí.

"Ồ, đây là một phát hiện mới," Lục Tất Hành cọ cọ cằm, nháy mắt nghĩ ra một cách nói mới, chuẩn bị đi lừa tiến sĩ Harden, "Thượng lộ bình an."

Khi tàu vũ trụ thực nghiệm khởi hành bắt đầu xuyên qua Mân Côi Chi Tâm – Votaw cũng lập tức đo được năng lượng dị thường của vùng cấm.

Nguyên soái Woolf ký tên vào mệnh lệnh thứ ba trăm lẻ sáu nhằm vào Thiên Hà Số 8.

"Ngài thư ký trưởng -"

"Chào buổi sáng thư ký trưởng."

Vương Alan mặc áo khoác dài màu đen quá bó, gấp rút xuyên qua hành lang tòa nhà quốc hội liên minh, lão không mở miệng, nhưng ánh mắt đảo qua những người chào hỏi, mỗi người đều cảm thấy mình đã được chào.

Vị thư ký trưởng xuất thân quân ủy này, giữ lại truyền thống "bất cứ thời điểm nào dáng vẻ đều đường đường" của quân liên minh, dù rằng năm nay đã hai trăm mười tám tuổi, trạng thái cả người vẫn rất tốt, vóc dáng rắn rỏi, bước đi nhanh nhẹn, không có một chút suy nhược của người trung niên, mỗi một sợi tóc đều đang giải thích thế nào là "nhân mô cẩu dạng".

Vương Alan là người kín tiếng khiêm tốn, không nhiều lời, nhưng khéo léo bất ngờ, so với mấy vị thư ký trưởng như thiếu gia quý tộc trong thời gian quản ủy hội nắm chính quyền liên minh, có vẻ càng đáng quý hơn.

Vừa đến hiện trường tổ chức họp báo, còn chưa kịp đi vào hội sảnh, một đoàn thiết bị phỏng vấn to bằng chim sẻ liền bay lên như ong vỡ tổ: "Thư ký trưởng Vương!"

"Ngài thư ký trưởng, xin hỏi chuyện Nguyên soái Woolf đêm qua nhập viện điều trị khẩn cấp là thật sao?"

"Vương tiên sinh, có tin tức nói, lão soái đã 'Pope', là thật ư?"

"Nguyên soái hôm qua ký phát hiệu lệnh thứ ba trăm lẻ sáu của quân ủy liên minh, xin hỏi khi ông ký tên vào mệnh lệnh này ý thức vẫn tỉnh táo chứ?"

"Thư ký trưởng, có người nói Nguyên soái từ nửa năm trước thần trí đã không minh mẫn, vẫn có người dùng ông ấy làm con rối, thay thế ra lệnh, ngài thấy thế nào?"

"Thư ký trưởng…"

Mấy vệ binh tiến lên chặn giúp Vương Alan đám robot phỏng vấn tới quá gần, để phòng chúng quá kích động đập vào mặt ngài thư ký trưởng, Vương Alan mặt không đổi sắc xuyên qua đám robot phỏng vấn, lịch sự nói với các phóng viên chặn đường "nhường cho".

Đi thẳng lên bục chính giữa, cười chào mọi người.

Lông mày lão đường nét dứt khoát, thon dài, mặt mày có chút nữ tướng không nói ra được, là nét bút điểm mắt rồng, bình thường nhìn tướng mạo không nổi bật, một khi cười lại mang đến cảm giác thân thiết đặc biệt, giống như người này bản tính hòa nhã, không biết nói dối vậy.

Trong đại sảnh họp báo như cái chợ vỡ dần dần yên tĩnh lại.

"Nguyên soái cả đời chinh chiến, gây thù rất nhiều, có rất nhiều người nấp trong tối, luôn hi vọng nhìn thấy vị thần hộ mệnh này của liên minh chúng ta ngã xuống, nhưng -" Vương Alan dừng lại, ánh mắt quét qua bốn phía, "Thật đáng tiếc, vẫn chưa."

"Ý ngài là, thân thể Nguyên soái rất khỏe mạnh? Tại sao bản thân Nguyên soái Woolf không lên tiếng cho công chúng biết?"

"Chào người bạn nhật báo Votaw, tôi không biết 'rất khỏe mạnh' của cô là tiêu chuẩn gì, ngài Nguyên soái thần trí minh mẫn, gien cũng không hề bị Pope sụp đổ, nhưng ngài dẫu gì đã là người ba trăm hai mươi tuổi, không thể nhảy lên biểu diễn bóng bầu dục trên không," Vương Alan thong dong nói, "Đây vốn là một lời đồn đãi vô vị, nhưng xét thấy người dân rất quan tâm, trung ương liên minh mới quyết định tổ chức một buổi họp báo, cô không thể yêu cầu một ông cụ vì chuyện kiểu này mà không tuân lời dặn của bác sĩ, chạy đến một hoàn cảnh quá ồn ào và còn bất lợi cho sức khỏe chứ?"

"Ngài Nguyên soái ký tên vào hiệu lệnh thứ ba trăm lẻ sáu, liên quan đến bộ thự quân trung ương bảy đại thiên hà, dựa theo hiến pháp liên minh, khi ký tên vào pháp lệnh này, cần trung ương liên minh, quốc hội, hội lập pháp và quân trung ương các thiên hà cùng phái đại biểu chứng kiến, danh sách chứng kiến đã đưa lên mạng chính phủ liên minh, các vị có thể tùy ý tìm đọc. Một số người thuyết âm mưu, khả năng sẽ cho rằng những người này có thể đồng thời bị lực lượng thần bí nào đó khống chế," Vương Alan nhún vai, lộ ra một chút bất đắc dĩ vừa đúng, "Nếu thật là như thế, chứng minh cốt cán quân chính toàn liên minh chúng ta đều đã rơi vào tay giặc, như vậy phải có người ra tuyên bố thay đổi triều đại từ lâu rồi, chúng ta còn tụ lại thảo luận cái gì nữa?"

Thiết bị phỏng vấn tung bay trên dưới dần dần yên tĩnh lại, mọi người ngồi trong phòng họp cũng cười theo cổ động. Cuộc họp báo kết thúc bằng một đoạn phim kết nối với hiện trường của Nguyên soái Woolf, ngài Nguyên soái vẫn thần thái và ngữ khí quen thuộc, mạch suy nghĩ rõ ràng, nói chuyện ngắn gọn đanh thép, tưởng chừng có thể đột phá cực hạn loài người, sống thêm một trăm năm nữa.

Đại diện nhật báo Votaw là một người phụ nữ trung niên, sau buổi họp báo cất thiết bị phỏng vấn, theo đám đông đi ra ngoài, từ chối lời mời của một đồng nghiệp, lên một chiếc xe riêng, lái thẳng đến một nơi hẻo lánh, thuần thục nối mạng ngầm phòng ngừa bị truy tung, liên lạc với một người.

"Đã có danh sách nhân chứng khi ký tên lên hiệu lệnh ba trăm lẻ sáu, Vương Alan không thể khống chế tất cả mọi người trong đây, các đại biểu quân trung ương cũng không thể nhận nhầm Thống soái quân sự tối cao, ban nãy trong lúc phỏng vấn Woolf cũng đã lộ diện, chúng tôi hỏi rất nhiều vấn đề về hiệu lệnh ba trăm lẻ sáu, câu trả lời của ông ta không có vấn đề gì."

Trong thiết bị đầu cuối cá nhân xuất hiện hình dáng Hope: "Hiệu lệnh ba trăm lẻ sáu đã sửa đổi kết cấu trú quân cả liên minh, điều chỉnh tuyến đường của mười sáu căn cứ quân sự, thiết lập trọng binh ở gần Mân Côi Chi Tâm, ngược lại làm yếu mấy khu vực biên giới tiếp giáp vực ngoại, ông ta có ý gì? Cho rằng Thiên Hà Số 8 còn nguy hiểm hơn võ trang phản chính phủ có thể trốn ở vực ngoại? Quyết định này thật sự không giống của Woolf."

"Tôi không biết," Nữ phóng viên nói, "Nhưng nghe nói Thiên Hà Số 8 ở phương diện nghiên cứu lỗ hổng thời gian tự nhiên đã đạt được bước đột phá lớn, đã có thể truyền tín hiệu ổn định qua lỗ hổng thời gian, liệu có liên quan với việc này hay không?"

Hope cắt ngang: "Woolf làm Thống soái liên minh hơn hai trăm năm, từ khi liên minh thành lập đến nay, các chuyên gia quân sự vĩ đại nhất đều do ông ta bồi dưỡng ra, cho dù ông ta thật sự nghĩ như vậy, cũng không thể làm rõ ràng như thế, quân trung ương đã có bất mãn rồi. Hơn nữa ta đã nửa năm không liên lạc được với ông ta, cô có thể nghĩ cách đi gặp ông ta một lần không?"

144. Quyển 6 - Chương 144

"Tàu vũ trụ sắp rời khỏi khu lỗ hổng thời gian, phản ứng năng lượng trong phạm vi bình thường."

"Kiểm tra đo lường tín hiệu thông tin."

"Tín hiệu thông tin bình thường, đang giải mã tin tức -"

Thiên Hà Số 8, phòng thí nghiệm của đội viễn chinh vũ trụ thu được tạp âm với âm lượng ổn định, lúc này cách tàu thực nghiệm xuất phát đã mười sáu ngày, theo kế hoạch họ sẽ đến Mân Côi Chi Tâm, một đầu khác của khu lỗ hổng thời gian tự nhiên vào ngày hôm nay.

Toàn Thiên Hà Số 8 đồng bộ phát sóng trực tiếp quá trình thực nghiệm chở người, cùng một thời gian, số người xem trực tuyến đạt tới bốn trăm triệu, mà con số còn đang không ngừng tăng lên, bốn trăm triệu người cùng nhau lắng tai, nghe thấy tạp âm của thời không vặn vẹo.

"Thật khó tin nổi," Thomas Dương cảm khái, "Các đồng bào Thiên Hà Số 8 cũng quá là một lòng hướng học rồi, phát sóng trực tiếp phổ cập khoa học vô vị cũng có nhiều người xem trực tuyến như thế, tiền đồ không thể hạn lượng mà!"

Poisson Dương nói lạnh tanh: "Mày bị ngu phải không?"

"Em trai," Thomas Dương cắn quai hàm gượng mỉm cười, hạ giọng nói: "Mặc dù mày ra đời là một bi kịch mua một tặng một, tao cũng hiểu mày bẩm sinh phát dục không tốt, có chướng ngại về khả năng ngôn ngữ – nhưng mày không cảm thấy tần suất mày sử dụng câu này đã quá cao sao?"

Poisson Dương dùng khóe mắt quét nhìn hắn: "Năm ấy khi Thiên Hà Số 7 bị Hiệp hội chống Utopia tập kích, Lâm tướng quân cho tám trăm triệu dân tị nạn nhập cảnh, sau đó điểm nhảy vũ trụ bị nổ hủy, giữa Thiên Hà Số 8 và liên minh bị ngăn ra một dải ngân hà, rất nhiều người cho rằng mình sinh thời không trở về được nữa, hiểu chưa? Xem trực tuyến chỉ có bốn trăm triệu người, đó là vì hôm nay là ngày đi làm, rất nhiều người không tiện xem phát sóng trực tiếp."

Thomas Dương sững sờ.

Lúc này, chi viện kỹ thuật mặt đất của đội viễn chinh đã giải mã thông tin tàu vũ trụ truyền về, tạp âm khi nãy bị phát chậm một ngàn năm trăm lần, có thể nghe rõ nội dung, thì ra tin tức tàu vũ trụ gửi về là "Bài ca quân liên minh tự do" của Thiên Hà Số 8, đại hợp xướng hùng hậu đã phát đến đoạn kết, cuối cùng dừng ở một nốt cao vút, xuyên qua thời không vặn vẹo, bị nhiều lần gấp lại giải mã, nghe có chút sai lệch, giống như truyền về từ thế giới khác, sau đó bài hát kết thúc, tạm dừng vài giây, lại phát bài tiếp theo, là một bản nhạc trữ tình đến từ liên minh, kể về mối tình đầu, chẳng nhớ là hot ở thiên hà số mấy trước, chỉ biết mọi người đều từng nghe, nối tiếp kín kẽ với bài hát "Quân liên minh tự do".

Nhất thời, vô tâm vô tư như Thomas Dương cũng cảm thấy được mối liên hệ khó có thể tách rời của Thiên Hà Số 8 và liên minh.

"Ngoài Mân Côi Chi Tâm là Thiên Hà Số 1, ngày xưa họ chưa từng đi sâu vào Mân Côi Chi Tâm, không biết thì thôi, nhưng lần trước Tổng trưởng và các ngài trực tiếp chạy đến Mân Côi Chi Tâm tề tựu, khiến liên minh hoảng sợ, thời gian dài như vậy, bên đó không thể không có một chút chuẩn bị nào," Turan và Lâm Tĩnh Hằng thong dong đến muộn, cùng nhau đi vào phòng thí nghiệm của đội viễn chinh vũ trụ, Turan vừa đi vừa nhỏ giọng nói với hắn, "Tôi vẫn cảm thấy trong tàu vũ trụ thí nghiệm nên mang mấy cơ giáp…"

"Một đội ngũ nghiên cứu khoa học, lẫn vào mấy cơ giáp võ trang, ngươi muốn làm gì? Lúc trước nói không biết bên kia lỗ hổng thời gian có cái gì còn nghe được, bây giờ biết rõ hàng xóm tốt là ai mà còn làm thế," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Sợ người ta không bắt được thóp à?"

Turan hỏi: "Nhưng lỡ như họ trở mặt thì sao?"

"Giữ liên lạc thông suốt," Lâm Tĩnh Hằng nhìn cô nàng một cái, vẫy tay muốn lấy phương tiện truyền tin song hướng của tàu vũ trụ thí nghiệm đội viễn chinh, "Đội viễn chinh, nghe thấy ta nói không?"

Cuộc trao đổi của song phương có một chút chênh lệch thời gian, bên kia một lúc lâu mới trả lời: "Lâm tướng quân."

"Đến Mân Côi Chi Tâm, nếu đụng phải quân liên minh hoặc quân trung ương, giúp ta chào hỏi Nguyên soái Woolf của họ trước, cứ nói ta ở đầu này lỗ hổng thời gian chúc ông cụ thân thể khỏe mạnh." Dứt lời Lâm Tĩnh Hằng giơ tay vẫy microphone nhỏ lơ lửng trên không, đứng yên rồi, hắn mới quay đầu nói với Turan, "Họ không có lý do trở mặt, cho dù có cũng không dám, yên tâm đi."

Turan: "…"

Thống soái thật sự là một người lúc có điều kiện phải làm trời làm đất, không có điều kiện sáng tạo điều kiện cũng phải làm trời làm đất.

Lục Tất Hành sớm chờ ở phòng thí nghiệm của đội viễn chinh, đang đứng trên tầng hai dặn dò người phụ trách điều gì đó, đột nhiên nghe thấy một câu như vậy, cúi đầu liền nhìn thấy vị này không coi ai ra gì đi vào. Lâm Tĩnh Hằng nâng mí mắt nhìn quét cậu một cái, giữa nơi đông người hắn không tỏ vẻ gì, chỉ gật đầu một cái rất nhẹ.

Người phụ trách đội viễn chinh đang nghe nửa chừng phát hiện Tổng trưởng không tiếp tục, đành phải lấy làm lạ hỏi: "Tổng trưởng."

Lục Tất Hành nới lỏng cổ áo, quên mình vừa nói đến đâu, đành phải mỉm cười cao thâm khó lường.

"Suy tính dựa theo chu kỳ quay trước mắt, Mân Côi Chi Tâm đến Votaw tối đa bố trí bốn căn cứ quân sự, ngoại trừ Duke thủ quân biên giới Thiên Hà Số 1, không có người nào đặc biệt đáng chú ý, bước nhảy vũ trụ trọng tải '24' có thể qua một chiến đội trọng giáp siêu thời không, nếu ta muốn đi, từ Mân Côi Chi Tâm đến Votaw, sáu tiếng là đủ rồi. Trừ phi họ nổ cả Thiên Hà Số 1 của trung ương liên minh thành cô đảo, hoặc là điều hết binh lực toàn cảnh đến Mân Côi Chi Tâm." Lâm Tĩnh Hằng khá dửng dưng nói với Turan: "Huy động lực lượng chỉ vì một đội khảo sát khoa học có mỗi ba mống? Woolf là Thống soái, không phải kẻ điên, không thần hồn nát thần tính như thế, vả lại quân trung ương các nơi hiện tại quyền tự chủ tương đối cao, cũng không nhất định sẽ nghe ông ta."

Turan trầm mặc một lúc: "Đến bây giờ ngài còn tin, Woolf không phải là kẻ điên à?"

Lâm Tĩnh Hằng không trả lời.

Lúc Lâm Úy còn tại thế, hắn nhớ Nguyên soái thường xuyên đến thăm họ, khi đó ông ta còn là "ông Woolf".

Trong ấn tượng của Lâm Tĩnh Hằng, ông Woolf này từ trước đến giờ đều không phải là loại tướng mạo hiền lành, đặc biệt là sau khi cao tuổi, khung xương rõ ràng, da thịt rất mỏng, nếp nhăn như dao khắc là chứng minh cho cuộc đời không nói cười tùy tiện, ở trước mặt trẻ nhỏ ông không nói nhiều, đôi khi thật sự không biết nên nói chuyện gì với chúng, chỉ biết lấy vài món quà nhỏ rất thiếu năng, câu nệ hỏi chúng có thích hay không.

Nhưng bàn tay ông ta dày dặn có lực, khi vuốt đỉnh đầu mềm mại của đứa trẻ, đôi mày luôn nhíu chặt sẽ hơi giãn ra, lộ ra sự trầm mặc mà ôn hòa.

Lâm Úy chết như thế nào, Lâm Tĩnh Hằng không rõ lắm, phía chính phủ nói là qua đời vì bệnh, khi ấy hắn còn quá nhỏ, cũng không đủ sức truy tra chân tướng, đành phải tạm tin như vậy.

Hắn nhớ hôm ấy trời âm u, bởi vì lễ tang của tướng quân Lâm Úy rất long trọng, những người có máu mặt trong trung ương liên minh đều đến, họ cố ý điều chỉnh thời tiết Votaw để hợp với tình hình hơn. Trong nhà khắp nơi đều rất ồn ào, những con người kỳ lạ tốp năm tốp ba, còn có thiết bị phỏng vấn bay vo ve

khắp nơi. Hắn dắt em gái trốn bọn họ, bầu bạn với nhau, vô tình nghe thấy một nhóm người không quen biết nhỏ giọng bàn tán.

"… Thật ra tôi có một tin, chắc các vị chưa từng nghe nói, tướng quân Lâm Úy rất có thể là tự sát."

"Tôi đã đoán được một chút," Một người khác nói, "Votaw tuổi thọ bình quân hơn ba trăm tuổi, chưa bao giờ xuất hiện tiền lệ Pope tan vỡ trước hai trăm tuổi, với thân phận của hắn và điều kiện y tế, làm sao có thể?"

Trẻ em sinh ra trong Vườn Địa Đàng, chưa từng nghe nói "tự sát" là gì, cũng không có khái niệm, bé trai chưa tròn mười tuổi nghe như hiểu như không, lại vô thức cảm thấy sự tàn nhẫn trong những lời đó, vì thế bịt tai cô em gái lại.

"Laura Gurdon là người của Bạch Tháp, Bạch Tháp xâm nhập trung tâm của Vườn Địa Đàng, theo tôi thấy, một khi những người này làm phản, không phải giống trong nhà có ma quỷ quấy phá sao? Nói không chừng giữa tướng quân Lâm Úy với Vườn Địa Đàng chính là bị cô ta giở trò gì, mới dẫn tới tinh thần sụp đổ đi đến đường cùng."

"Nhưng tôi nghe nói hai người bọn họ tình cảm không tệ…"

"Hôn nhân chính trị có thể có tình cảm gì? Hôn nhân chính mình tự nguyện cũng chẳng dài hơn ba năm – các đại nhân vật này, không phải đối với bên ngoài đều nói như vậy sao."

"Chuyện Laura Gurdon không minh bạch, có điều tôi nghe nói, giữa hai người họ có tình cảm, nhưng chút tình cảm đó chưa chắc là thật, nghe nói là kết quả do năm ấy Laura Gurdon lợi dụng Vườn Địa Đàng thao tác vi quy… Ngài biết đấy, Dopamine gì đó, chỉ cần số lượng lớn, ngài có thể yêu một con chó."

"Ông mới yêu một con chó!"

Những tiếng than kinh ngạc cao thấp của họ, như một đám quạ đen vây quanh thịt thối đua nhau kêu réo, khiến sát ý sôi trào, Lâm Tĩnh Hằng quá mạnh tay, Tĩnh Xu khó chịu giãy giụa.

Đột nhiên, đám người kia cùng nhau câm hết, giọng thấp xuống, xấu hổ đứng thành một hàng – Nguyên soái Woolf sải bước xông vào, tóc ông giống như chỉ trong một đêm đã bạc quá nửa, hai má cũng hõm vào, song vẫn rất cao, như một thân cây vậy. Ánh mắt như chim ưng hung hãn lia một vòng, ông không nói một lời nào, viên thư ký phía sau vẫy tay gọi hai đứa bé trốn trong góc.

Hai đứa trẻ vội vàng đi theo, dăm ba câu của thư ký Vương rơi vào tai Lâm Tĩnh Hằng, lão khẽ rỉ tai Nguyên soái: "… Chỉ sợ không từ chối được yêu cầu của quản ủy hội, chúng ta chỉ có thể giữ lại một."

Woolf không quay đầu nhìn hai đứa trẻ, giống như nhìn nhiều sẽ khiến mắt bị thương vậy: "Thế thì giao cho Lục Tín đi, ta đã nói với hắn rồi."

Lâm Tĩnh Hằng dè dặt ngẩng đầu lên.

Thư ký Vương nói: "Tôi cho rằng ngài sẽ muốn tự mình trông nom."

Woolf dừng bước, có một chớp mắt như vậy, Lâm Tĩnh Hằng cảm thấy cổ ông ta cựa cựa, tựa hồ muốn quay đầu lại nhìn chúng một cái, song rốt cuộc vẫn không làm thế.

Một lúc lâu, Nguyên soái mới nói khàn khàn: "… Không trông được, ta già rồi, không chịu nổi loại này… loại này… dẫn đi đi, nhìn đau lòng lắm."

Nhìn đau lòng, vì thế không nhìn, cho nên bao nhiêu năm sau, mới có thể ra tay không chút do dự?

Lúc ấy Tĩnh Xu nhạy bén cảm giác được điều gì, bất an ngọ nguậy một chút trong tay hắn, nơi lòng bàn tay không biết là mồ hôi của ai, cọ vào nhau, khi đó còn có độ ấm nương tựa lẫn nhau.

Lâm Tĩnh Hằng nắm chặt cô bé, nghĩ thầm: "Còn có anh đây, anh sẽ bảo vệ em."

Nhưng mà…

Hắn không làm được.

Hắn ngay cả hôn lễ của nàng cũng không tham gia, hơn hai mươi năm không về Votaw, hơn hai mươi năm không tận mắt gặp nàng. Khoảng cách gần nhất, là ở trên tiểu hành tinh cách một khoang sinh thái, nhưng hắn không thể làm chủ bản thân, đối phó nàng như kẻ địch nguy hiểm nhất bình sinh, tơ lòng căng thẳng không dám tiết lộ một chút thật tâm, cũng không nhét nổi một chút chân tình.

Tay máy Lục Tất Hành phỏng tạo cho Trạm Lư nhìn sao cũng thấy không đúng, bởi vì cậu chưa từng gặp cô thiếu nữ mặc đồng phục học sinh năm ấy.

Lâm Tĩnh Hằng thần sắc không thay đổi nói với Turan: "So với liên minh, hải tặc Quân Đoàn Tự Do sẽ phiền toái hơn, bọn chúng độ trước mới gây chuyện gần Mân Côi Chi Tâm, theo lý thuyết liên minh nên đề phòng, nhưng mà Nha Phiến không đâu không chui vào, vẫn phải cẩn thận, đội viễn chinh hãy xác nhận trước thiết bị quấy nhiễu có thể vận hành bình thường hay không."

Trong đội tàu vũ trụ thí nghiệm, thí nghiệm viên con người chỉ khống chế một bộ phận nhỏ, để quan sát ảnh hưởng của lỗ hổng thời gian đối với mạng tinh thần của con người, phần lớn nhiệm vụ lái do trí tuệ nhân tạo trên tàu vũ trụ hoàn thành, có thể phòng ngừa mạng tinh thần bị xâm lấn, lỡ như gặp tập kích, tàu vũ trụ không người có thể chặn bên ngoài, hơn nữa phóng ra quấy nhiễu tự động – thiết bị quấy nhiễu do tiến sĩ Harden hỗ trợ hoàn thành, có thể tạo thành quấy nhiễu tinh thần mức độ nhất định đối với người mang chip Nha Phiến đời đầu – cho người trong tàu vũ trụ đủ thời gian chạy trốn.

“Tàu vũ trụ thí nghiệm chú ý không được rời khỏi khu vực Mân Côi Chi Tâm,” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Lắp xong thiết bị truyền tin ở bên đó, lập tức trở về.”

“Tàu vũ trụ thí nghiệm sắp rời khỏi lỗ hổng thời gian -“

Cả phòng thí nghiệm của đội viễn chinh đột nhiên lặng ngắt như tờ, do thời gian chênh lệch, khi tin tức này truyền về sao Khải Minh, tàu vũ trụ đã đến Mân Côi Chi Tâm, mọi người đều đang nín thở chờ tin tức bên kia truyền về.

Ngay sau đó, tạp âm cho biết có tin tức truyền đến vang lên, trí tuệ nhân tạo lập tức bắt đầu tự động giải mã, tiếp theo, một khúc violin hơi lạc điệu bay ra, phòng thí nghiệm kim rơi nghe tiếng tức khắc sôi sùng sục.

Thành công rồi!

Một con đường ổn định nối đến biên giới Thiên Hà Số 1!

Thiên Hà Số 8 như hòn đảo biệt lập cách tuyệt với đời gần mười bảy năm, rốt cuộc lại lần nữa bắc một cây cầu, tất cả mọi người vẫn có vướng bận ở bên ngoài đều có hi vọng trở về thăm. Mà kỹ thuật tương tự còn có thể thăm dò vực ngoại xa hơn, mở mang bờ cõi, tiếp tục mở rộng bản đồ cho nền văn minh nhân loại, biết đâu họ có thể khai sáng một “thời đại hàng hải mới” nhanh nhẹn hơn, phát triển mau chóng hơn!

Lâm Tĩnh Hằng ngẩng đầu, phát hiện Lục Tất Hành ở tầng hai vẫn đang nhìn hắn, rốt cuộc bắt được ánh mắt hắn, thế là cậu như đi ăn trộm dáo dác nhìn trái nhìn phải, thấy không ai chú ý tới mình, liền rất không chững chạc cũng rất không “Tổng trưởng” bật ngón cái, chỉ chỉ ngực mình, mỗi một ngón tay giống như đều đang đắc ý dương dương khoe khoang “Em có lợi hại không”.

Sau đó người phụ trách đội viễn chinh bên cạnh mặt mày đỏ bừng quay đầu lại, thần sắc và động tác tay của Lục Tất Hành lập tức thay đổi, cậu không để lộ cảm xúc mà chỉnh lại vạt áo mình, thận trọng gật đầu một cái.

Lâm Tĩnh Hằng: “…”

Đúng lúc này, tín hiệu ban nãy ổn định đột nhiên rít lên chói tai, tiếng đàn violin êm dịu dừng lại, Turan đứng bật dậy –

Bạc Hà đang kiểm tra tất cả số liệu của tàu vũ trụ thí nghiệm, còn chưa gửi xong liền nghe thấy trong kênh truyền tin của hạm đội nổ một tiếng, tay cô run run.

Có đồng đội lớn tiếng la lên: “Hạm đội bị tập kích rồi!”

Bạc Hà nhanh chóng bình tĩnh lại, tức tốc rà soát ra tàu vũ trụ bị tập kích, rất nhanh qua ống kính nhìn thấy phương hướng quân địch tấn công – ống nhòm bội số nhỏ là có thể thấy rõ, đó là một chiến đội tiểu cơ giáp như ma quỷ, trên cơ giáp không có dấu hiệu, tựa hồ mai phục đã lâu, vừa đối mặt liền trực tiếp bắn đạn đạo!

Song trong Mân Côi Chi Tâm tràn ngập lực hút quỷ quái, đạn đạo bị cuốn trật hướng, chỉ quét tới đuôi một tàu vũ trụ bên ngoài, tàu vũ trụ ngay lập tức dựa theo chương trình cài sẵn phóng ra quấy nhiễu, hiệu quả dựng sào thấy bóng, mấy chiếc trong chiến đội tiểu cơ giáp kia tức khắc lệch đường, theo lực hút tăng tốc trượt đi.

"Không sao." Bạc Hà lập tức tách bộ phận bị hỏng của tàu vũ trụ ra, tàu vũ trụ thí nghiệm lái tự động tụ lại thành khôi giáp như tường đồng vách sắt, bảo vệ họ ở bên trong, "Là hải tặc, mấy cơ giáp lẻ tẻ mà thôi, chúng ta lập tức quay về."

"Từ từ, Bạc Hà, phương hướng cơ vị '017' tàu số 3!"

Chưa dứt lời, trong tàu vũ trụ đã vang lên cảnh báo năng lượng, một chiến đội cơ giáp võ trang thần tốc tới gần họ, đồng tử Bạc Hà phút chốc co lại, đối phương lập tức khai hỏa.

Đội tàu vũ trụ thí nghiệm cùng một thời gian mở hết công suất lồng phòng hộ của tất cả tàu vũ trụ, ngay lập tức, một loạt pháo ion năng lượng cao sượt qua họ, đâm tới mấy tàu hải tặc đánh lén kia, sau đó chiến đội cơ giáp lướt qua họ, đuổi theo cơ giáp hải tặc.

Tiểu cơ giáp hải tặc vốn tính cơ động rất mạnh, nhưng vừa rồi tập kích tàu vũ trụ bị quấy nhiễu, chẳng dễ gì ổn định lại, một lần nữa nối mạng tinh thần trở về tuyến đường, còn chưa kịp tăng tốc đã bị người ta chặn chết, trong nháy mắt cơ giáp hải tặc bị bắn rơi bảy tám phần, còn lại vài chiếc hốt hoảng muốn chạy trốn, bị pháo ion năng lượng cao quy mô lớn làm tan lồng phòng hộ, bắn rơi kho vũ khí, trực tiếp cưỡng chế vớt tù binh.

Tận đến lúc này, Bạc Hà mới thở phào, chủ động chiếu dấu hiệu phi võ trang trên tàu vũ trụ, cho biết mình chỉ là một đội khảo sát khoa học.

Yêu cầu liên lạc của cơ giáp võ trang kết nối vào, một người thanh niên trang phục như sĩ quan liên minh xuất hiện trên màn hình, phán đoán theo thường thức cằn cỗi của Bạc Hà, quân hàm của hắn hình như là thượng tá, thượng tá rất lịch sự chào cô.

"Tôi là đại diện thủ quân biên cảnh Thiên Hà Số 1 cục trú chính trị, tôi họ Lord. Mấy tuần trước, Thiên Hà Số 1 bắt được sóng năng lượng dị thường của Mân Côi Chi Tâm, biết có lẽ sẽ có bạn từ bên kia đến, lo lắng hải tặc quấy rối, cố ý tăng cường tuần tra, không ngờ vẫn có cá lọt lưới, hi vọng ngài không bị giật mình." Thượng tá tự xưng là Lord nói, "Tướng quân Duke phái tôi đến hỏi, bạn từ Thiên Hà Số 8 đường xa mà đến có cần trợ giúp gì không, chúng tôi chờ đợi âm thanh bên ấy rất lâu rồi."

Bạc Hà luôn ở trong đội viễn chinh vũ trụ làm thám hiểm nghiên cứu khoa học, không giỏi ứng phó ngoại giao lắm, nhất thời không biết có nên chuyển lời "thăm hỏi" nửa uy hiếp của Lâm Tĩnh Hằng hay không.

Liền nghe vị thượng tá kia lại nói: "Tôi cũng hi vọng Lâm tướng quân hết thảy đều tốt, không biết tôi có thể may mắn cho ngài ấy một chút ấn tượng hay không – lúc ở cứ điểm Bạch Ngân, tôi từng đảm nhiệm cận vệ của ngài."

145. Quyển 6 - Chương 145

Votaw.

Nữ phóng viên nhật báo Votaw đánh giá ông cụ trước mắt, tuy rằng rất tin tiên tri, lúc này cũng không khỏi hơi dao động. Woolf chẳng những không như bên ngoài đồn đãi, biến thành một con rối hình người không tự chủ được, thoạt nhìn khí sắc còn rất tốt, trên khuôn mặt khô quắt hiếm thấy có một chút huyết sắc, đôi mắt rất sáng, giống như đã có chuyện tốt gì xảy ra, nhiệt tình mời cô ta ngồi.

Trong phòng khách lởn vởn một mùi hoa đặc biệt, nữ phóng viên thuận miệng khen nịnh: "Mùi hương xông trong nhà ngài thật đặc biệt, là mùi gì vậy ạ?"

"Tulip đen, còn gọi là Hoàng Hậu Đêm." Woolf cười, "Chỗ tôi còn rất nhiều hạt giống, nếu thích cô có thể mang đi một ít."

Nữ phóng viên chú ý tới nụ cười của ông ta, không khỏi hơi sửng sốt, đó không phải mỉm cười lịch sự theo phép xã giao, đôi mắt giãn ra, trong ánh mắt tỏa sáng rực rỡ, lại hơi hơi nhảy nhót, tựa như đạt thành tâm nguyện rất nhiều năm, bỗng nhiên vui mừng từ tận đáy lòng, không biết tại sao mà khiến người ta nhìn thấy cũng sẽ không nhịn được vui mừng theo.

Nữ phóng viên không nhịn nổi buột miệng hỏi một câu ngoài kế hoạch: "Nguyên soái, gần đây có tin tức tốt gì à? Tâm trạng ngài có vẻ rất tốt."

Woolf chỉ cười mà không trả lời, thản nhiên chuyển dời đề tài, hai người trò chuyện một hồi vô thưởng vô phạt, nữ phóng viên cúi đầu nhìn lướt qua cổ tay mình, mé trong cổ tay lóe ánh sáng xanh lục, trên thiết bị đầu cuối cá nhân cài một thiết bị kiểm tra gien mới nhất, có thể tránh thoát kiểm tra an ninh của phủ nguyên soái, bắt đầu từ lúc hai người tiếp xúc nó đã phân tích gien của người trước mắt – quả thật là chính bản thân Woolf.

Không phải hàng giả, cũng không có bệnh gien trí mạng.

"Nguyên soái, chúng ta nói chuyện hiệu lệnh ba trăm lẻ sáu đi, nghe nói gần đây rất nhiều người không tài nào hiểu nổi quyết định này của ngài. Đặc biệt là có không ít quân trung ương dùng phương thức kéo dài để chống lại hiệu lệnh ba trăm lẻ sáu, còn có người châm biếm rằng, ngài là một 'người sống qua ngày', biết bà con nghèo ở nông thôn còn đáng sợ hơn giặc cướp, cho nên mặc kệ hải tặc, Mân Côi Chi Tâm hơi có gió thổi cỏ lay liền phòng thủ nghiêm ngặt."

Woolf mặt không đổi sắc trả lời: "Nếu cô chú ý thì sẽ thấy, binh lực Mân Côi Chi Tâm đang tăng thêm

không hề là không tiết chế, chúng tôi căn cứ theo tiêu chuẩn 'thủ quân biên giới', do lối đi không ngờ của Mân Côi Chi Tâm, nó lúc này chính là một vùng biên giới không thể bàn cãi, điểm này cần phải thừa nhận chứ? Mân Côi Chi Tâm và phương hướng vực ngoại đều là biên giới, chúng tôi chỉ đối xử ngang nhau mà thôi."

"Ý ngài là, tương đương với thừa nhận Thiên Hà Số 8 độc lập."

"Quốc hội còn đang tranh luận," Woolf cẩn thận nói, "Nhưng Thiên Hà Số 8 xét trên địa lý, có lạch trời thời không với liên minh, trung ương liên minh khó có thể khống chế, mười sáu năm không có liên hệ với liên minh, đã cấu thành thực chất độc lập; xét trên nội chính, bọn họ có chính phủ và quân đội hoàn chỉnh, hệ thống pháp luật của riêng mình, không phải hải tặc vũ trụ sống bằng cướp đoạt, thậm chí từng tiếp nhận rất nhiều dân tị nạn thiên hà khác, sự tồn tại của họ là chính nghĩa, ngay cả Tĩnh Hằng cũng bằng lòng thừa nhận họ. Như vậy căn cứ theo tuyên ngôn tự do, chỉ cần là dân ý, Thiên Hà Số 8 có quyền rời khỏi liên minh vũ trụ. Trong bố phòng thực tế, chúng ta xử lý Mân Côi Chi Tâm như 'biên giới' cũng là có căn cứ…"

Vương Alan dời ánh mắt khỏi camera, nói với người liên lạc trong thiết bị đầu cuối cá nhân: "Hoàng Hậu Đêm thật là giỏi lắm, trước tiên khiến ký ức hỗn loạn, kế đó thần trí mơ hồ, từng bước một theo dẫn dắt của cô đắm chìm trong một giấc mộng đẹp, làm chuyện cô bảo lão muốn làm, mấu chốt là trong quá trình này, lão còn có thể tự động bổ toàn logic, tự mình đưa ra giải thích cho sự khác thường của mình, so với chip sinh vật dễ dàng bị máy móc kiểm tra ra còn kín đáo hơn. Thời đại Lịch Tân Tinh vĩ đại, đến con rối cũng hoàn toàn tự động."

Người liên lạc thần bí trong thiết bị đầu cuối cá nhân cởi chiếc mũ to trùm cả nửa người trên, lộ ra khuôn mặt Lâm Tĩnh Xu: "Thế cũng cần có một người ở bên cạnh lão gần hai trăm năm, biết mọi chuyện về lão mới được."

Nàng nói như vậy, đoạn nàng chuyển dời ánh mắt, nở nụ cười vài phần cổ quái: "Lại nói, 'Hoàng Hậu Đêm' có thể khiến một số người bành trướng thành quân chủ, khiến một số người giàu nhất thiên hà, khiến một số người báo được thù lớn… Nhưng mà nhớ lại mối tình đầu? Đây tính là chuyện gì, nghe ngu xuẩn quá, tôi không làm sao liên hệ chuyện kiểu này với Nguyên soái được, đây thật là một trò cười vớ vẩn đủ cho tôi cười nửa năm."

"Phu nhân," Vương Alan ra vẻ nghiêm mặt nói, "Ngài cho rằng quyền lực, tiền tài và đổ máu là lẽ đương nhiên, chỉ có tình yêu đích thực là một trò cười ngu xuẩn, lời này quá là không chính trị chính xác."

Hai người cách thiết bị đầu cuối cá nhân nhìn nhau giây lát, đồng thời phá lên cười.

Lâm Tĩnh Xu chùi nước mắt cười chảy ra: "Cẩn thận mụ đàn bà của nhật báo Votaw kia, mụ ta không chỉ là một cây bút đâu."

"Ta biết, nhãi nhép thuộc hạ của Harris Hiệp hội chống Utopia." Vương Alan không để ý lắm, nói, "Harris lưu vong Thiên Hà Số 8, đến một lần nữa lên đài ở Hiệp hội chống Utopia, cả quá trình đều là ta làm người liên hệ, trong mắt ta thì lão chỉ là một người trong suốt, chẳng làm được chuyện gì đâu."

"Thư ký trưởng nói như vậy, thì tôi tạm tin." Lâm Tĩnh Xu nhẹ nhàng nói, "Nhưng… nếu người hợp tác không đáng tin cậy, sẽ bị vứt bỏ."

Vương Alan giống như bị rắn độc liếm, nụ cười còn chưa kịp tiêu tan trên mặt tức khắc có phần không giữ được.

"Chỉ là một nhắc nhở, không có ý gì khác." Mặt Lâm Tĩnh Xu lại giãn ra, "Trong lỗ hổng thời gian phản ứng dị thường nửa tháng bò ra mấy con sâu nhép, bây giờ hẳn đang chuyện trò rất vui vẻ với người của Duke, vị lão tư lịch này còn chưa báo lên quân ủy nhỉ?"

Cằm Vương Alan căng lên.

Đám binh lính quân trung ương đó khinh thường lão, Vương Alan biết, lão không có quân công, chưa từng dẫn dắt đội quân nào, chưa từng đánh một trận nào, cho dù lão thành thư ký trưởng quốc hội liên minh, bọn họ ngoài mặt cung kính, song vẫn âm thầm cảm thấy lão là con sen Woolf sai bảo.

Vương Alan vừa tốt nghiệp đã đi theo làm thư ký riêng cho Woolf, làm công việc của trí tuệ nhân tạo gần hai trăm năm, cúc cung tận tụy trong mớ lông gà vỏ tỏi, nhưng ngay cả Lục Tín thiếu tâm nhãn kia đều biết dìu dắt người bên cạnh, trải đường cho bọn họ, cho bọn họ cơ hội, Woolf sẽ không hiểu sao?

Bao nhiêu năm qua, thật sự đã coi lão là trí tuệ nhân tạo không có suy nghĩ của riêng mình!

Chỉ cần Woolf vừa chết, quốc hội liên minh hiện tại chẳng là cái rắm gì, Vương Alan bây giờ có thể sâu sắc lý giải, tại sao năm xưa quản ủy hội Vườn Địa Đàng thà chết cũng không chịu cho bên dưới quyền tự trị quân sự.

Vương Alan nhấn từng chữ: "Ta sẽ cho bọn họ biết, Woolf già rồi, tấm bia đá của Lục Tín dẫu xây lại, cũng chỉ là một tảng đá, ta sẽ cho bọn họ biết đây là thời đại của ai."

"Được, chú Alan, tôi mỏi mắt mong chờ," Lâm Tĩnh Xu nói, "May mà trong quân thủ vệ biên giới Thiên Hà Số 1 cũng có người của tôi, tôi đã phái mấy người gây chia rẽ giúp chú rồi, không cần khách sáo."

Phỏng vấn đã tiến vào phần kết, Woolf không lộ ra mảy may sơ hở, nữ phóng viên nhật báo Votaw tựa hồ cũng không phát hiện một tẹo manh mối nào. Vương Alan khẽ phân phó người bên dưới: "Theo dõi cô ả, mọi thời tiết, có bất cứ dị động gì, lập tức diệt khẩu."

Thiên Hà Số 8, sao Khải Minh.

"Tôi không tin, cựu bộ của tướng quân Lục Tín cái gì – tôi thấy ánh mắt tướng quân Lục Tín cũng chẳng ra sao hết." Turan nói đầu tiên, "An Crewe còn không phải là vết xe đổ à? Làm sao trùng hợp như thế, chúng ta mới vừa đến, còn chưa ra khỏi Mân Côi Chi Tâm, thì đã gặp hải tặc phục kích? Quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 làm ăn kiểu gì, tăng cường tuần tra còn để bọn chúng trà trộn vào? Duke bị ngu hay là cố

ý? Còn đặc biệt phái tên Lord mặt trắng này đến chơi bài tình cảm, Thống soái, ngài tự dụi mắt mà nhìn đi, tên mặt trắng này mặt nhọn má khỉ, có ngọc thụ lâm phong như Tổng trưởng của chúng ta không?"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Tổng trưởng của ai?

Lục Tất Hành vội ho một tiếng: "Nếu là hải tặc khác xuyên qua quân thủ vệ biên cảnh trà trộn vào, đó là không thể, thế nhưng Quân Đoàn Tự Do thì khó mà nói, những người bí mật sử dụng Nha Phiến không đâu không có, ngày Đoàn Quang Vinh đầu hàng, chuyện tiểu hành tinh bị bắt cóc ngay trong tầm mắt liên minh và quân trung ương cũng không phải chưa từng xảy ra… Lâm, Lord này tin được không?"

"Lord?" Lâm Tĩnh Hằng chầm chậm nhíu mày, cân nhắc câu từ, "Quả thật từng làm cận vệ trưởng của tôi."

Lục Tất Hành hỏi: "Cận vệ trưởng cụ thể là chức vụ gì?"

"Cận vệ trưởng" Lục Tất Hành biết một chút từ Trạm Lư, nhưng trước mắt Thiên Hà Số 8 không có chức vụ này.

Nếu Lâm Tĩnh Hằng đi bằng cơ giáp, vệ binh thông thường chỉ dùng người trong Bạch Ngân Thập Vệ, những người khác còn chưa đủ bị hắn chê vướng víu. Mà lúc này, sắp xếp lại phòng ngự quân sự cả Thiên Hà Số 8, mọi sự khởi bước, Lâm Tĩnh Hằng có rất ít thời gian riêng tư, thỉnh thoảng rỗi rãi cũng chỉ ru rú ở nhà với Lục Tất Hành. Khu nòng cốt của chính phủ độc lập Thiên Hà Số 8 tụ cư có an ninh thống nhất chặt chẽ, tạm thời không cần thiết thuê đoàn vệ sĩ riêng.

Thomas Dương mau mồm mau miệng trả lời: " 'Cận vệ trưởng' à? Dùng làm màu thôi, lúc ấy trung ương liên minh cho mỗi tướng quân một đám người không biết để làm gì, nào đoàn cận vệ, đoàn thư ký, có người còn có một tá phó quan đi theo sau… Sau khi bọn tôi rời khỏi, vị Lý thượng tướng tiếp quản cứ điểm Bạch Ngân kia, nghe nói chỉ riêng phó quan đã mười tám người."

"Đúng thế đấy, dắt díu cả đàn," Turan cười nhạo một tiếng, liếm khóe môi, "Khi giết mục tiêu đặc biệt lớn."

Một đám người tập thể rùng mình, chỉ có vệ đội trưởng Bayer của Bạch Ngân Thập lộ ra ánh mắt hâm mộ ghen hận, đến nay còn canh cánh trong lòng chuyện Turan giành "việc làm ăn" của hắn.

"Lord trên danh nghĩa là cận vệ trưởng, trên thực tế công việc phụ trách chỉ là hòm thư công cộng của cứ điểm Bạch Ngân, thỉnh thoảng đưa ra thông cáo, hoặc quay về Votaw chạy chân vân vân, đám lính thiếu gia này bối cảnh đều rất phức tạp, không cẩn thận là đạp trúng mìn, Thống soái không thích dùng họ." Poisson Dương nói, "Tôi và Thomas phụng lệnh đi theo Woolf rút đến cứ điểm Thành Thiên Sứ, thời gian nán lại Thiên Hà Số 1 dài nhất, theo tôi được biết, sau khi Thống soái rời khỏi cứ điểm Bạch Ngân, cận vệ trưởng Lord đã chủ động xin điều về Votaw, làm một sĩ quan cơ sở trong thủ quân sao thủ đô, sau đó tùy quân rút đến Thành Thiên Sứ."

"Vậy thì kỳ lạ thật," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Ta không thích dùng họ, nhưng Ares Lý không nói không thích dùng họ, Lord là sinh viên tốt nghiệp vinh dự của học viện Ulan, con trai hiệu trưởng đương nhiệm học viện Ulan, chẳng lẽ tên nịnh hót họ Lý ấy còn làm khó làm dễ thiếu gia?"

Sau khi Lâm Tĩnh Hằng giả chết rời khỏi liên minh, Bạch Ngân Thập Vệ thoát ly liên minh, cứ điểm Bạch Ngân biến động, thượng tướng Ares Lý tạm quyền cứ điểm Bạch Ngân khó có thể phục chúng, chỉ cần trung ương liên minh có đầu óc, nhất định sẽ đề bạt người trong trú quân bản địa cứ điểm Bạch Ngân, rèn luyện một thời gian sau đó lại thay Lý thượng tướng, với xuất thân và lý lịch của nguyên cận vệ trưởng Lord, chắc chắn sẽ là lựa chọn hàng đầu, ở lại cứ điểm Bạch Ngân tiền đồ không thể hạn lượng.

Cứ thế từ chức, trở về Votaw làm một đội trưởng cảnh sát chẳng có tiếng tăm, nhìn kiểu gì cũng không giống lựa chọn của người bình thường.

"Ban đầu tôi với Poisson nghe nói tin tức này, đều cảm thấy rất đáng tiếc, lúc ấy tôi còn nói, cận vệ trưởng sùng bái cá nhân thành tẩu hỏa nhập ma, khả năng định về Votaw đăng kí một 'thần giáo thờ Lâm tướng quân'," Thomas Dương nghiêm túc lại, khá là ý tứ sâu xa, "Nhưng ai biết được năm năm sau phúc họa khó liệu, cứ điểm Bạch Ngân bất ngờ bị tập kích, toàn Thiên Hà Số 1 thất thủ, duy chỉ có thủ quân Votaw là nhóm đầu tiên đi theo hộ tống các chính khách đến cứ điểm Thành Thiên Sứ – vận may thế này… không phải Thống soái nhà chúng ta phù hộ chứ?"

Mọi người đều biết, bái giáo khác, không chừng thật sự có thể gặp thần thánh hiển linh.

Bái Lâm tướng quân, quá nửa chỉ có thể được máu bắn ba thước.

Như vậy cận vệ trưởng Lord, rốt cuộc là một kỳ tích? Hay sau lưng có người nào?

"Bảo đội viễn chinh vũ trụ, lập một kênh truyền tin tạm thời ở bên kia," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Ta nói chuyện với bọn họ."

Kênh truyền tin tạm thời rất đơn giản, chỉ cần một thiết bị trung chuyển có thể nối liền hai bên là được, Bạc Hà thuần thục chỉ huy mấy trí tuệ nhân tạo trên tàu vũ trụ hoàn thành kênh truyền tin, tín hiệu không thể truyền thực thời, bởi vậy Lâm Tĩnh Hằng không vội vã mở miệng.

Chớp mắt hình ảnh hắn xuất hiện trên màn hình truyền tin, Lord dường như nín thở, ánh mắt hết sức phức tạp, rất lâu, cổ họng hơi run run, nói khàn khàn: "Tướng quân… lâu lắm không gặp, tôi có thể rót cho ngài một ly rượu Rum không đá nữa thì tốt rồi."

Lâm Tĩnh Hằng hơi nhích đuôi lông mày, đồng thời, hai anh em họ Dương cũng nhìn nhau.

Thomas Dương khẽ giải thích với Lục Tất Hành: "Tướng quân không uống rượu Rum không bỏ đá, Tổng trưởng biết chứ?"

Lục Tất Hành: "…"

Việc này cậu thật sự không biết.

Lâm Tĩnh Hằng ở trước mặt cậu, quả thật là kiểu mẫu cho tiêu chuẩn hành vi của người trưởng thành, sạch sẽ có trật tự, rượu thuốc mặc dù không nhịn được nhưng rất tiết chế, làm việc và nghỉ ngơi cực kỳ tự hạn chế, hơn nữa chưa từng kén ăn – trước kia không uống bia, sau lần này trở về thì ngay cả bia hắn cũng không kén nữa.

Thì ra hắn cũng không phải là trời sinh như thế… Lục Tất Hành không khỏi hơi thất thần, mơ hồ nhớ tới, rất lâu về trước cậu từng thuận miệng đặt mục tiêu cho cuộc đời mình và Lâm Tĩnh Hằng, trong đó có một việc là muốn cùng hắn đến Votaw một lần – nơi Lâm Tĩnh Hằng lớn lên.

Ngày ấy Lục Tất Hành ở trong phòng khách sạn của Ngân Hà Thành, không thèm lựa lời nói ra mình "không thể đem người hắn hơi thích kia" trả lại cho hắn nữa, Lâm Tĩnh Hằng giống như ý thức được điều gì, sau đó dần dần không thử nhắc lại quá khứ họ sống chung với nhau như thế nào, mỗi ngày đều đang mài mòn thích ứng với quan hệ mới.

Nửa năm qua sống yên bình mà hẹn ngầm, nhưng không biết tại sao, những chuyện như đã cách cả đời đó, không vì bị bỏ qua mà biến mất, gần đây ngược lại như cỏ dại gặp gió xuân, lại lặng lẽ nảy mầm, thỉnh thoảng khều cậu một chút.

"Là trước kia khi ở cứ điểm Bạch Ngân không uống," Poisson Dương đảm đương EQ của Bạch Ngân Đệ Tam Vệ, lập tức ở bên cạnh bổ sung một câu, "Là thế này, Thống soái khi có việc gì không muốn để Lord biết, sẽ sai hắn ra ngoài tìm đá, thời gian dài liền thành 'không thêm đá không uống' – đây không phải trọng điểm, trọng điểm là Lord cố ý nói sai, hắn muốn ám chỉ điều gì?"

Bayer nhún vai: "Xem ra Lord nhiều năm qua cũng chẳng tiến bộ gì, chỉ biết nói loại tiếng lóng cấp thấp này, y như trẻ vị thành niên sa chân trong tổ chức tà giáo vậy."

Tiền nhiệm cận vệ trưởng "sa chân trong tổ chức tà giáo" ngắt từng chữ nói với Lâm Tĩnh Hằng: "Nguyên soái Woolf thân thể còn rất dẻo dai, mỗi sáng đều phải ra ngoài rèn luyện, hai ngày trước lộ diện trên truyền thông, còn bày tỏ rất nhớ ngài."

Nếu mỗi một câu đều là nói ngược, ý của hắn là, Woolf không ổn, hầu như không lộ diện, bị hạn chế tự do.

Lâm Tĩnh Hằng điềm nhiên hỏi: "Cảm ơn quan tâm, Nguyên soái đã cao tuổi, bên cạnh cũng không có người thân, ai chăm sóc ông ấy?"

Lord nói: "Đương nhiên là thư ký trưởng Vương Alan."

Vương Alan đã nhậm chức thư ký trưởng quốc hội liên minh, hạn chế tự do của Woolf.

Lâm Tĩnh Hằng hơi hạ mắt xuống: "Ngài Nguyên soái đã hơn ba trăm hai mươi rồi nhỉ, vẫn chưa về hưu à?"

"Việc nhỏ hầu như không quản nữa, chủ yếu ký một số mệnh lệnh quan trọng," Lord ẩn ý nói, "Hiện tại thế cục trong liên minh mới ổn định, quân trung ương các nơi cũng vừa vào các vị trí, mọi người không thể không có ông ấy."

Ý câu này là, quân trung ương các nơi toàn dựa vào Woolf vị Thống soái tối cao này áp chế, nếu bọn họ biết Woolf đã chỉ còn trên danh nghĩa, thế liên minh sợ rằng sẽ loạn mất.

Lord bây giờ là thuộc hạ của Duke, nếu hắn nói đều là thật, những chuyện này không thể để đồng nghiệp và thủ trưởng biết, bởi vậy chỉ có thể truyền đạt bằng phương thức mập mờ này.

Lỗ hổng thời gian kéo rất dài cuộc đối thoại của song phương, bên này nói xong, bên kia phải đợi rất lâu mới có câu trả lời, lòng bàn tay Lord hơi rịn mồ hôi lạnh.

146. Quyển 6 - Chương 146

Rất nhiều năm trước, khi gia đình lấy cớ "cứ điểm Bạch Ngân xảy ra nhiễu loạn", để người mẹ làm hiệu trưởng học viện Ulan ra mặt, thông qua quan hệ ép điều Lord về thủ quân Votaw, Lord cảm thấy bọn họ đều thật là đáng ghét, không thể nói lý.

Hắn không hiểu, tại sao mình không thể như Bạch Ngân Thập Vệ, quay lưng đi ngay, dùng hành động đòi một sự công bằng cho tướng quân của họ, không hiểu tại sao mình không thể kiên trì truy tra chân tướng, càng không hiểu tại sao mình phải như một kẻ nhu nhược lâm trận bỏ chạy, không thể như đồng đội, sau khi Lâm tướng quân đi khỏi, vẫn thủ vững trận địa và vinh quang của họ.

Đôi khi Lord cảm thấy bọn họ đều không coi mình là người, mấy chục tuổi rồi mà đến ăn uống tiểu tiện đều không thể tự chủ, giống như hắn chỉ cần học được hai kỹ năng "ngồi xuống" và "bắt tay" là có thể sống rất tốt cả đời. Song hắn không thể nào phản kháng, bởi vì trong lòng biết rõ, mình rời khỏi gia tộc, thì sinh viên tốt nghiệp vinh dự của học viện Ulan này chẳng là gì cả. Ngay bản thân chuyện hắn từng may mắn đứng cạnh Lâm tướng quân cũng là gia tộc trao cho.

Votaw có rất nhiều người giống hắn, bọn họ nhìn đều rất hoàn hảo, từng nhận nền giáo dục tinh anh nhất, cư xử khiêm tốn lễ độ, ngời ngời phong độ, trong lòng chứa vũ trụ vô biên và hàng tỉ công dân, mỗi ngày đều vung tay hô thầm mấy trăm lần trong đầu, sau đó ngoan ngoãn uống hết sữa, theo quy củ đi làm nhiệm vụ, trong lòng chán nản vô cùng.

Loại khổ sở phân liệt này quấy rầy Lord rất nhiều năm, cho đến khi cứ điểm Bạch Ngân bị tập kích, Votaw thất thủ, Nguyên soái Woolf đích thân chỉ huy rút lui, Lord do có quan hệ mà được điều đến nơi an toàn nhất – làm cận vệ cho Nguyên soái Woolf, dần dần thân với vị Thống soái liên minh này, thỉnh thoảng nghe ngài Nguyên soái nói vài câu quá khứ và tương lai của liên minh, là trong lòng có thể dấy lên sóng thần cấp mười.

Hơn nửa năm trước, hải tặc Đoàn Quang Vinh đầu hàng, liên minh xây dựng lại thủ quân Votaw, Lord làm nhiều năm như vậy, tuy rằng vẫn chưa có chiến tích gì, nhưng dẫu sao theo trung ương liên minh đến cứ điểm Thành Thiên Sứ đi một vòng, xem như đã mạ một lớp "vàng", quân hàm cũng thuyền lên theo nước, được thăng làm thượng tá, điều đến dưới trướng Duke thủ quân biên cảnh Thiên Hà Số 1, làm đợt "hồi môn" đầu tiên cho cuộc thông gia của quân liên minh với quân trung ương.

Trước khi nhậm chức, theo lễ phép tình nghĩa, Lord được mẹ đi cùng, đến phủ nguyên soái thăm Woolf, bày tỏ cảm ơn ngài Nguyên soái quan tâm và dẫn dắt nhiều năm.

Woolf lúc ấy đang bị cảm nặng ở nhà dưỡng bệnh, nhiệt tình tiếp đãi họ, bảo Lord dìu mình ra ngoài cho thoáng gió, khi tản bộ ở phía sau núi, Nguyên soái Woolf không biết có chuyện gì xảy ra, đột nhiên không đầu không đuôi nói với Lord: "Người cùng một thời đại với ta, hiện giờ đều đã mất, ta cũng không biết mình còn có thể cùng liên minh đi bao xa, con đường thế hệ chúng ta lội ra, tương lai còn ai có thể đi tiếp không?"

Nói xong ông ngẩn ra một lúc, đoạn nắm chặt tay Lord mà bảo rằng: "Ta hi vọng liên minh tỉnh lại khỏi cơn ác mộng Vườn Địa Đàng, hi vọng về sau quân liên minh và quân trung ương các thiên hà có thể khống chế lẫn nhau, hình thành một sự cân bằng, cho dù sau này bọn họ… các thiên hà kia đều muốn độc lập, cũng không hề gì, ta hi vọng lịch sử thụt lùi có thể dừng lại ở thế hệ chúng ta, các cháu – làm 'người sống sót', có thể mò mẫm ra một con đường mới… Nếu có một ngày, ta tự mình làm ngược suy nghĩ này, đó nhất định không phải là bản ý của ta, cậu bé, ta cần cháu làm một việc."

Lord lấy làm lạ hỏi: "Có việc gì cháu có thể cống hiến sức lực cho ngài?"

"Đến Thiên Hà Số 8, tìm Lâm Tĩnh Hằng."

Lord ngớ ra, hắn rời khỏi cứ điểm Bạch Ngân đã hơn hai mươi năm, dài hơn gấp đôi thời gian hắn làm việc vặt ở cứ điểm Bạch Ngân. Phải biết rằng, ngay cả niên đại chiến loạn, cuộc sống của sĩ quan cũng không phải toàn là triều dâng sóng dậy, kỳ thực phần lớn đều là nước chảy bèo trôi mà thôi. Một số người rất thảm, sống lang bạt kỳ hồ, chết chẳng có giá trị, trở thành vật hi sinh thuần chủng, còn có một số người, theo đúng quân đội, luôn đóng vai "chạy tới hiện trường thì quân địch đã tan tác", im lặng kiếm tư lịch, mơ mơ màng màng sống "cuộc sống cho đủ số" nhạt nhẽo vô vị.

Tiền tuyến, âm mưu, Lâm Tĩnh Hằng, chiến đấu và cái chết kinh tâm động phách… đều rất xa Lord, thế cho nên hắn nghe thấy các truyền thuyết "chết đi sống lại" của quan trên ngày xưa từng rất sùng bái, lại chỉ cảm thấy sụt sùi, không hề có cảm giác thế mình vào, trái tim muốn bất chấp tất cả đi theo người kia năm đó bây giờ cũng không còn, trong mắt hắn quan trọng nhất chỉ còn lại một việc là nên ở chung với đồng nghiệp mới nguyên thuộc về quân trung ương như thế nào.

Nghe yêu cầu kỳ lạ không đầu không đuôi này của Nguyên soái Woolf, Lord còn tưởng tai mình bị làm sao, vội hỏi: "Ngài nói cái gì? Tìm ai cơ ạ?"

"Cháu hãy ghi nhớ lời ta nói." Nguyên soái Woolf siết chặt các ngón tay đang nắm hắn, tựa hồ muốn in câu này trong lòng Lord, "Nếu thực sự có một ngày như vậy, bất kể nghe thấy cái gì, ai cháu cũng đừng tin, hãy nghĩ cách liên lạc với Lâm Tĩnh Hằng."

"Liên, liên lạc Lâm tướng quân? Nhưng cháu liên lạc bằng cách nào?" Lord không hiểu gì cả, "Cháu… cháu đến lúc đó nên nói gì với ngài ấy?"

"Cháu không cần biết, đến lúc đó tự khắc sẽ có cơ hội, ta nghĩ ngày đó cũng sẽ không xa." Nguyên soái Woolf nói, "Gặp hắn, cháu hãy nói với hắn… 'Có nhớ điểm ưu năm ấy ở học viện Ulan ta cho hắn hay không'?"

"Tướng quân," Lord dè dặt nói qua kênh truyền tin cả buổi không có phản ứng gì, "Nguyên soái Woolf có một lần nói chuyện riêng với chúng tôi, bảo rằng năm ấy ở học viện Ulan, ông đã cho ngài một điểm 'ưu', ngài còn nhớ không?"

Khi câu này đi qua thời không dài lâu, theo tạp âm truyền đến Ngân Hà Thành Thiên Hà Số 8, tựa như sấm sét giữa trời hạn vậy.

Lâm Tĩnh Hằng nghe thấy tim "thịch" một phát.

Nhưng chút phản ứng bé nhỏ này, xuyên qua lỗ hổng thời gian một lần thì đã không còn.

Lord nhìn khuôn mặt sai lệch mà không biểu cảm của Lâm Tĩnh Hằng, chợt nhớ ra đây là người lúc tuổi trẻ ngông cuồng mình từng vô cùng ngưỡng mộ, hắn đột nhiên phát hiện, mình từng gần nơi đầu sóng ngọn gió của thời đại này như vậy, gần đến mức suýt nữa đã bị cuốn vào. Song quỷ xui thần khiến hơn hai mươi năm, hắn đã bị cơn lũ vận mệnh xô đi mấy vạn năm ánh sáng, thanh niên khổ sở kia dần dần biến thành một thanh niên tầm thường.

Lord nói xong lời Woolf muốn hắn nói, thở phào nhẹ nhõm, một mặt là hoàn thành sứ mệnh, mặt khác, hắn đột nhiên hơi lấy làm may mắn vì cái "suýt nữa" kia.

Nguy hiểm thật, suýt nữa đã thành người trên danh sách anh hùng hi sinh rồi.

So sánh với việc đó, làm một thượng tá tầm thường cũng không có gì là không tốt.

Ỷ vào thân phận tiền nhiệm đội trưởng cận vệ của Lâm Tĩnh Hằng, Lord chiếm dụng một chút thời gian của hắn hàn huyên vài câu "thừa thãi", nhưng nói quá nhiều sẽ dẫn đến hoài nghi. Lord không chắc ý mình truyền đạt rốt cuộc đúng hay không, dù sao thì với cấp bậc của hắn, sau khi đi nhậm chức đã rất khó liên hệ lại với Nguyên soái Woolf, cũng không chắc Lâm Tĩnh Hằng nghe hiểu hay không, liệu có tin hắn hay không… Cuối cùng nói đến thê lương, các đồng nghiệp năm ấy ở cứ điểm Bạch Ngân cùng nhau nằm mơ, hiện giờ cơ hồ đều đã tuẫn táng tuyên ngôn tự do.

Nhưng xung quanh đều là tai, Lord chỉ đành chùi mồ hôi trong lòng bàn tay lên quần, giải quyết việc công mà thay mặt Duke trưởng quan đương nhiệm của mình, gửi lời thăm hỏi đến Thiên Hà Số 8, đó là một thiên ngôn ngữ ngoại giao rất chú trọng từ ngữ, nhưng trong câu chữ ngập tràn cảm xúc nhỏ, phiên dịch thành lời cửa miệng, ý đại khái là:

Duke ta gửi lời hỏi thăm bức tượng thủ trưởng cũ ở Thiên Hà Số 8, gửi lời hỏi thăm con trai trong lời đồn và con nuôi vong ơn của thủ trưởng cũ, gửi lời hỏi thăm các anh em Thiên Hà Số 8 từng theo Lục tướng quân cùng nhau chiến đấu, Woolf tuổi già lẩn thẩn, bây giờ nhất định muốn tăng binh ở vùng gần Mân Côi Chi Tâm, còn gượng ép giải thích không nhằm vào Thiên Hà Số 8, ông đây là binh bị "tăng", cảm thấy lão với chó giữ nhà của lão đều là lũ ngu. Nhưng yên tâm, Thiên Hà Số 8 có mặt mũi của Lục tướng quân, ta hứa sẽ tuyệt đối không sử dụng võ lực nếu các ngươi không đánh trước, hoan nghênh lập kênh truyền tin ở biên giới, sau này mọi người thường liên lạc, chúng ta có thể cùng nhau chia sẻ chuyện cũ tranh vanh của Lục tướng quân, nghe tay họ Lâm mãi chưa chịu chết kia chửi liên minh, hi vọng thế giới hòa bình.

"Lâm, anh cảm thấy người này đáng tin không?" Sau khi cuộc trò chuyện gián đoạn tạm thời, Lục Tất Hành hỏi, "Cho anh một điểm 'ưu' là có ý gì?"

Lâm Tĩnh Hằng nặng nề tâm sự mà lắc đầu: "Hắn là người của Woolf."

"Thống soái là sợ hơn hai mươi năm qua đi, lòng người thay đổi à?" Anaquim đội trưởng Tứ Vệ nói, "Tôi lại cảm thấy, hắn truyền lời này gượng gạo và căng thẳng, nếu là đóng kịch, diễn xuất không khỏi quá cao minh."

Lâm Tĩnh Hằng lại lắc đầu.

"Thống soái, ngài lo lắng không phải lòng người thay đổi, mà là sợ chính thượng tá Lord cũng không biết mình bị ai lợi dụng." Lý Forlan nhìn sắc mặt hắn, "Với ham muốn khống chế của Woolf, cắm vài cây đinh theo dõi cứ điểm Bạch Ngân là hợp lý. Lão hiểu ngài, lão sẽ không cài kẻ tâm kế quá sâu và quá sắc sảo bên cạnh ngài để ngài kiêng kị. Loại người gia thế trong sạch, chưa trải đời nhiều thậm chí có chút chủ nghĩa lý tưởng này, mới là 'bốc thuốc đúng bệnh'."

Lục Tất Hành nghe thấy mấy chữ "chưa trải đời nhiều thậm chí có chút chủ nghĩa lý tưởng", ánh mắt đột nhiên tối đi.

Song lần này Lâm Tĩnh Hằng không chú ý tới, chỉ khoát tay: "Đi bước nào tính bước ấy đi, ít nhất chúng ta còn có lạch trời là khu lỗ hổng thời gian tự nhiên này."

Nhiệm vụ thí nghiệm lần này của đội viễn chinh phải nói là có giật mình nhưng không nguy hiểm, viên mãn trở về, chẳng những hoàn thành thí nghiệm lỗ hổng thời gian tự nhiên, còn xây dựng một kênh truyền tin song hướng dưới sự trợ giúp của quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1, có thể liên hệ trực tiếp đến trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành.

Duke là người đứng đầu quân trung ương, tuy có Woolf áp chế không muốn tạo phản, cũng là hạng cứng đầu nhảy lên nhảy xuống, trong tình huống trung ương liên minh thái độ mập mờ, công khai xây dựng "ngoại giao cá nhân" với Thiên Hà Số 8, còn hào phóng chia sẻ mạng công cộng của Thiên Hà Số 1, mặc dù tín hiệu rất không ổn định, nhưng tốt xấu gì cũng có thể cho Thiên Hà Số 8 nhìn thấy trang nhất mỗi ngày của nhật báo Votaw.

Ngay sau đó, một bài chuyên đề về Nguyên soái Woolf được đăng trên nhật báo Votaw, có hẳn hai trang

báo thảo luận nhằm vào "hiệu lệnh ba trăm lẻ sáu", Woolf trong đoạn phim tinh thần quắc thước, nói chuyện rõ ràng, bất luận thế nào, xem như tạm thời dằn xuống dư luận xôn xao.

Bất kể là Thiên Hà Số 8 hay liên minh, đều đã tiến vào một thời kỳ yên bình ngắn ngủi, giống như ngay cả Quân Đoàn Tự Do cũng trở nên lặng lẽ.

Trong bầu không khí yên bình, hơi nước dày đặc, mây đen đùn lên, mùi trở trời cuồn cuộn kéo đến.

Tiến sĩ Harden cứ cách một tháng phải thu thập các mục số liệu trên người Lục Tất Hành một lần.

Đối với việc này, tiến sĩ Harden hết sức cẩn thận, cho dù là người sáng lập kế hoạch Nữ Oa, tình hình của Lục Tất Hành đối với ông mà nói cũng quá đặc biệt.

Cách lần gần nhất Lục Tất Hành lấy chip ra đã nhiều năm, chip sinh vật đặc chế đã hoàn hảo dung hợp với cơ thể, sự trao đổi chất, dung hợp và phân tách mitochondrion… Cách thức vận hành của cả cơ thể đều thay đổi, chẳng ai nói được lấy ra sẽ dẫn đến chuyện gì – hoặc cho dù bây giờ yên ổn, mấy thập niên sau liệu có di chứng hay không.

Tiến sĩ Harden lấy máy lực nắm đặc biệt về, nhìn thoáng qua con số trên đó: "Cậu khống chế sức mạnh cơ thể rất chính xác."

"Ban đầu cháu cũng không biết nặng nhẹ," Lục Tất Hành giúp ông dọn dẹp máy móc, "Từ từ quen rồi thì ổn thôi."

"Cậu vì an toàn, đã hi sinh tính giao hỗ của chip, cách làm này rất thông minh, sẽ không bị thiết bị quấy nhiễu ảnh hưởng. Tổng trưởng Lục, cậu tối đa có thể chịu bao nhiêu lực nén, đã đo chưa?"

"Chưa ạ, bởi vì là thí nghiệm bí mật, tình huống quá cực đoan cháu chưa dám thử, không cẩn thận chết rồi là to chuyện." Lục Tất Hành thành thật nói, "Nhưng nếu chỉ là bị súng laser bắn xuyên động mạch, cháu có thể khống chế cơ thể trong ít nhất ba phút không chảy máu, nếu bên cạnh có khoang y tế đợi lệnh, thời gian này đủ dùng rồi. Ngoài ra, lần dài nhất cháu hai mươi ba ngày không ngủ, mặc dù lúc ấy cũng rất mệt mỏi, nhưng chỉ là mệt mỏi trong phạm vi chịu đựng, tinh thần không suy sụp, còn có thể tập trung tinh lực, sau đó cũng không có di chứng rõ ràng."

"Tinh lực khác hẳn với người bình thường, đây cũng là nguyên nhân cậu tiêu hủy tư liệu thực nghiệm, mà không lấy chip ra sao?"

Lục Tất Hành buông tay: "Sức lực không đủ, tinh lực chắp vá. Đoạn thời gian ấy áp lực quá lớn, cháu chẳng có cách gì."

"Tốt nhất đừng như thế, Tổng trưởng Lục, không có tham chiếu, tôi chỉ có thể so sánh với chính bản thân cậu, gần đây do cậu sinh hoạt quy luật, các chỉ tiêu của lần kiểm tra sức khỏe này rõ ràng trội hơn số liệu

lịch sử, nếu đây mới là mức độ gần bình thường, cho thấy trước đây cậu trường kỳ nằm trong trạng thái không khỏe mạnh, không ai biết tiếp tục như vậy thì sẽ thế nào." Tiến sĩ Harden nói, "Một lát tôi sẽ theo yêu cầu của Lâm tướng quân, gửi báo cáo kiểm tra sức khỏe lần này đến thiết bị đầu cuối cá nhân của hắn, cậu không ý kiến chứ?"

"A…" Lục Tất Hành hơi khựng lại, giọng yếu đi vài phần, "Nói với anh ấy phần nâng cao và cải thiện là được, đừng nói sự không bình thường trước kia được không ạ?"

Tiến sĩ Harden dừng một chút: "Có người từng nói với tôi, Thiên Hà Số 8 có non nửa đều là chứng não rỗng, những người này nằm mơ cũng muốn chữa khỏi cho mình, mạo hiểm lớn hơn cũng có thể chấp nhận, Tổng trưởng Lục, mấy ngày nay thông qua trao đổi với cậu, tôi cho rằng thành quả nghiên cứu chín năm của cậu có thể nói là có cơ sở thực nghiệm, tại sao cậu không tiếp tục? Phải biết một khi thành công, Thiên Hà Số 8 của cậu sẽ biến thành thiên hà siêu nhân, bất cứ một người bình thường chưa huấn luyện nào trong công dân, tinh thần lực và sức chiến đấu đều có thể ngang ngửa quân chính quy liên minh, đến lúc đó với lực lượng của cậu, có thể san bằng liên minh."

"Chứng não rỗng không phải là người à?" Lục Tất Hành cười, "Vườn Địa Đàng cũng sập rồi, mà sao các vị còn kỳ thị chứng não rỗng, trên thế giới đâu phải chỉ có một công việc lái cơ giáp, vả lại chứng não rỗng cũng không phải hoàn toàn không lái được, chẳng qua là học hơi chậm mà thôi. Mấy luận điệu hoang đường này ai nói với ngài vậy?"

Tiến sĩ Harden: "…"

Lục Tất Hành vừa thấy biểu cảm một lời khó nói hết này, lập tức hiểu ngay, vị này là một cụ già neo đơn từng bị Lâm tướng quân lừa dối đe dọa, cũng để lại bóng ma tâm lý khắc sâu, không nhịn được phì cười một lúc. Cậu nửa cảm thông nửa xin lỗi mà rót một ly trà cho ông Harden, lại nói: "Ngài biết cảm giác của cháu khi lần đầu tiên lật xem tỉ mỉ kho số liệu của Trạm Lư không?"

Harden: "Hửm?"

"Vô cùng chấn động," Lục Tất Hành nói, "Cháu tìm được ở Trạm Lư rất nhiều kỹ thuật cháu cho rằng không tồn tại, có một phần nhỏ nội dung cháu cũng từng nghĩ đến, hơn nữa từng dương dương tự đắc, phần lớn thì vượt qua phạm vi tri thức của cháu, còn có một số cháu thậm chí đến nay cũng chưa hiểu. Lúc ấy cháu nghĩ, thì ra trên thế giới này người thông minh hơn cháu có nhiều như vậy, nhiều đến khó lòng tưởng tượng, nhưng đây đều là các hạng mục chết non, tuy rằng đã ghi lại, phía trước đều kèm theo lệnh cấm và thông báo dừng rất dài."

"Lúc ở 'Bạch Tháp' tôi từng tham gia hơn sáu mươi hạng mục, 90% trở lên đều không qua được xét duyệt nguy hiểm, còn lại đều là mấy thứ vô thưởng vô phạt," Tiến sĩ Harden thở dài, nói khẽ, "Lũ đậu ma đó trong một đêm sẽ mọc lên trời, bọn khổng lồ ăn thịt người ở trên mây sẽ kéo xuống. Mỗi một bước thử nghiệm nhỏ bé đều có thể muôn kiếp không ngóc đầu lên được."

"Cho đến khi cháu tự mình ngồi trên vị trí này, mới biết liên minh từ mấy trăm năm trước khi cháu sinh ra… Không, thậm chí tại thời đại Lịch Cựu Tinh trước khi liên minh ra đời, người nắm giữ quyền lực đã ý thức được vấn đề này," Lục Tất Hành nói, "Sau thời đại đại hàng hải, nền văn minh nhân loại liên tục thụt

lùi, không phải vì nhân loại thoái hóa, mà là chúng ta không thể không đeo xiềng xích."

"Cho dù cẩn thận như vậy, liên minh vẫn đạp trúng mìn, ngay cả nghề phục vụ giải trí an toàn nhất cũng đầy rẫy nguy cơ," Harden nói, "Ai có thể nghĩ đến 'Vườn Địa Đàng' sẽ biến thành một con quái vật như thế?"

"Đúng, đây là lần thứ hai cháu bị chấn động, lần đầu tiên là hồi nhỏ cháu muốn làm cơ giáp chuyên dụng cho chứng não rỗng, tự cho là đã nghĩ ra biện pháp, kết quả phát hiện thì ra lý luận của cháu từ lâu đã có người nghiệm chứng phủ định." Lục Tất Hành nói, "Ngài sẽ phát hiện tất cả tư tưởng tự cho là vĩ đại của ngài, trước kia đều đã có người nghĩ đến, tất cả lý luận tự cho là khai sáng thời đại, trước kia đều đã có người chứng ngụy, thế giới này hỗn loạn đến nông nỗi hôm nay, là bởi vì những người thông minh hơn ngài đều thất bại rồi."

Tiến sĩ Harden lưu vong mấy trăm năm vì kế hoạch Nữ Oa không thể càng lý giải hơn, bị cậu nói nổi da gà.

"Rất dọa người tiến sĩ ạ, hồi nhỏ cháu có một ngàn loại tư tưởng đối với phát triển thế giới tương lai, thời trẻ xây trường, mỗi ngày nói vớ nói vẩn với các học sinh, nhưng chờ đến khi cháu đủ quyền lực thực hiện, cháu phát hiện mình đến một loại cũng không dám nói ra," Lục Tất Hành thấp giọng nói, "Nhiều năm qua, dẫn dắt của cháu đối với bộ công trình Thiên Hà Số 8, toàn bộ đều dựa trên 'tình thế bức bách' – không làm ra thứ này, không thực hiện được kỹ thuật này, chúng ta sẽ chết, bởi thế chúng ta mới bắt tay vào làm sau nhiều lần luận chứng chặt chẽ. Đem so sánh, chip sinh vật có thể thay đổi kết cấu xã hội thậm chí đặc tính giống loài quá nguy hiểm."

Lục Tất Hành dừng lại, nhân lúc tiến sĩ Harden thất thần, thản nhiên nói theo đề tài: "Thật ra ngay cả vị Lâm tiểu thư kia của Quân Đoàn Tự Do cũng biết sự nguy hiểm của chip, Lâm lúc ấy trong tình huống không hề được bảo vệ, bay trong tia vũ trụ ít nhất nửa tiếng trở lên, bị thương như thế, không phải cô ta cũng không muốn sử dụng chip với anh ấy sao?"

Tiến sĩ Harden căn bản không ý thức được mình bị moi tin, không hề cảnh giác gật đầu: "Quả thật, chúng tôi đều cho rằng đại não hắn đã bị thương không thể cứu chữa, cơ hồ không có khả năng hồi phục, có người đề xuất dùng chip sinh vật thử xem sao, mà Tĩnh Xu khăng khăng không chịu."

147. Quyển 6 - Chương 147

Trạm Lư là trở về cùng với Lâm Tĩnh Hằng.

Thật ra Thiên Hà Số 8 cũng có rất nhiều kẻ nịnh hót, trước kia là không ai dám đụng chạm Tổng trưởng, sau đó Lâm tướng quân trở về, "sửa chữa cơ giáp hàng đầu liên minh" dưới sự thúc đẩy tích cực của một số kẻ nịnh hót một cách tự nhiên được đưa lên nhật trình, làm sao hạ thấp chi phí trên cơ sở giữ lại công năng vốn có của Trạm Lư, trở thành một cuộc cuồng hoan của đám cao thủ kỹ thuật bộ công trình.

Trạm Lư hôm nay là vật thí nghiệm số 4, vẫn là hình tượng quân nhân tóc ngắn màu đay trước đây, đi theo sau Lâm Tĩnh Hằng, "số 4" ngoại trừ mạng tinh thần còn chưa ổn định lắm, bất luận là ngoại hình

hay hành vi cử chỉ, cơ bản đã giống hệt ngày trước.

Hai người về nhà hơi sớm, bởi vì tính theo lịch Votaw thì hôm nay là ngày giỗ của Lục Tín, Lâm Tĩnh Hằng về sớm mấy tiếng, vòng qua quảng trường trung tâm, đến dưới bức tượng đá ngồi mười phút.

Ngân Hà Thành là trung tâm của Thiên Hà Số 8, đã quen thấy chính khách qua lại, không cảm thấy ngạc nhiên, mà Lâm Tĩnh Hằng lại khó nói chuyện có tiếng, vậy nên nhìn thấy từ xa cũng không hề có ai đến quấy rầy hắn. Trên đường phố xung quanh, người xe phân luồng, vội vội vàng vàng, bình thường như mọi khi, Lâm Tĩnh Hằng ý thức được rằng, không ai biết ngày này có ý nghĩa gì.

Thứ nhất, là phía chính phủ Thiên Hà Số 8 chưa từng tuyên truyền, thứ hai, "lịch Votaw" và "lịch Độc Lập" hai loại lịch chênh nhau quá nhiều, sau khi Thiên Hà Số 8 cắt đứt qua lại với liên minh, lịch Votaw đã bị xóa bỏ triệt để, mười mấy năm qua người dân nơi đây đã không còn ai tính được thời gian liên minh. Có lẽ một số người cũ trong quân liên minh tự do năm xưa từng theo Lục Tín còn nhớ, nhưng mà những người này bây giờ đều là lực lượng trung kiên của Thiên Hà Số 8, rải rác ở các đại hành tinh đảm nhiệm chức vụ quan trọng, không phân thân được, cũng không thể đặc biệt chạy tới Ngân Hà Thành cúng tế.

Lâm Tĩnh Hằng trước sau vẫn khó quen được với lịch Độc Lập, lúc vừa trở về, thời gian cần nhờ thiết bị đầu cuối cá nhân nhắc nhở, ngày tháng năm càng thường xuyên lẫn lộn, nếu người khác nhắc tới ngày x tháng x năm x lịch Độc Lập, hắn còn có thể nhanh chóng đổi nhẩm một chút, sợ nhất là nghe thấy mấy từ như "năm ngoái", "x năm trước", vừa nghe là lạc luôn phương hướng.

… Nếu có người chạy tới hỏi "tuổi tác", Thống soái có thể cho hắn xơi một viên kẹo đồng.

Trong cư dân bản địa phổ biến lịch mới không hề có lực cản gì, bởi vì những người sống trên tinh cầu tự nhiên đó từ lâu đã quen với việc có hai phương pháp tính giờ – một bộ của chính phủ, một bộ dựa theo chu kỳ quay của tinh cầu bản địa.

Bộ trước chỉ là một thước đo, tương tự ngôn ngữ thông dụng, sinh hoạt thường ngày vẫn phải dựa theo bộ sau, giống như tiếng địa phương dùng hằng ngày vậy.

Chỉ có người quanh năm ở trên vũ trụ, mới quen với lịch của phía chính phủ.

Trong thiết bị đầu cuối cá nhân của Lâm Tĩnh Hằng vẫn dùng hai bộ lịch, cho đến giờ này ngày này, hắn phản ứng đầu tiên cũng luôn là thời gian Votaw.

Một người sử dụng lịch như thế nào, giống như thích đi giày chân nào trước vậy, thật sự chỉ là một việc vặt, nhưng mà thứ ẩn hàm đằng sau việc vặt này lại phức tạp hơn hệ thống hai bộ lịch nhiều.

Lâm Tĩnh Hằng chưa bao giờ nói với Lục Tất Hành chuyện lịch Votaw, ban đầu là sợ cậu nghĩ nhiều, sau đó cũng sợ ảnh hưởng lập trường làm Tổng trưởng của cậu.

Giữa Thiên Hà Số 8 và liên minh cách nhau lạch trời, Lâm Tĩnh Hằng luôn cho rằng song phương trong một đoạn thời gian tương lai đều sẽ trường kỳ nằm trong trạng thái giằng co cân bằng – việc ai nấy làm.

Nhưng hắn không ngờ sự tình sẽ thay đổi nhanh như vậy, nhanh đến mức hắn còn chưa kịp làm cho Lục Tất Hành hoàn toàn quen với hắn, còn chưa kịp tiêu diệt yểm thú khi đêm khuya mộng về của người kia.

Đột nhiên, các vấn đề trước đây hắn kéo dài không suy nghĩ đập hết xuống trước mắt.

Thiên Hà Số 8 và liên minh, tương lai rốt cuộc sẽ là loại quan hệ nào?

Hắn và Bạch Ngân Thập Vệ nên dùng thái độ gì đối mặt với liên minh?

Tám trăm triệu dân tị nạn đến từ liên minh là thái độ gì?

Dân bản địa Thiên Hà Số 8 lại là thái độ gì?

Nếu có một ngày xuất hiện xung đột lợi ích thì nên là ai thỏa hiệp?

Liệu có một ngày liên minh và Thiên Hà Số 8 sẽ xung đột võ trang hay không… Như là song phương đều không màng sống chết chiến đấu vì lập trường và đồng bào mình?

Đến lúc đó, những người lén dùng lịch Votaw như họ, lại nên cư xử như thế nào?

Lâm Tĩnh Hằng châm điếu thuốc, thẫn thờ một lúc, chờ đến khi hắn hoàn hồn nhét vào miệng, đầu thuốc đã cháy hết.

Do sự im lặng và bỏ mặc của bản thân Tổng trưởng, trên màn hình lập thể của siêu thị đối diện quảng trường còn đang chiếu phim hư cấu về Lục Tín, nội dung khiến người biết chuyện dở khóc dở cười. Lâm Tĩnh Hằng ngẩng đầu nhìn hướng bức tượng đá cao lớn của Lục Tín, bỗng nhiên cảm thấy Lục Tín ở nơi này giống như mặt trời thứ tám, người người ca tụng, quầng sáng nhiều đến không nhìn rõ, nhưng rất ít ai có thể đến gần ông.

Lâm Tĩnh Hằng ném đầu lọc vào robot vệ sinh há miệng, quay người về nhà, tự dưng cảm thấy một chút cô độc, hắn trầm mặc suốt dọc đường.

“Tiên sinh,” Khi sắp đến cửa nhà, Trạm Lư nói cho hắn biết, “Tiến sĩ Harden đến rồi.”

Lâm Tĩnh Hằng biết, hắn không hề quay đầu mà “Ừ” một tiếng.

Trạm Lư lại nói: "Hiệu trưởng Lục và tiến sĩ Harden nói chuyện trong phòng tiếp khách, nhưng bây giờ phòng tiếp khách đã chặn tôi."

Mặc dù Trạm Lư đảm nhiệm quản gia điện tử, thế nhưng do quá thông minh và quá thích nhúng mũi vào cuộc sống của chủ nhân, hắn sẽ bị chủ nhân chặn vào một số thời gian và một số khu vực… Đặc biệt là ban đêm.

Nhưng mà ở phòng tiếp khách giữa ban ngày ban mặt lại chặn Trạm Lư?

Thế chẳng phải Tổng trưởng Lục cần tự tay bưng trà rót nước cho khách?

Vả lại tiếp đãi ở nhà đều là bạn bè riêng, sẽ không ai bàn chuyện cơ mật quân chính, chặn Trạm Lư làm gì?

Nếu mà vị khách hôm nay không phải là ông lão Harden miệng toàn răng giả, Lâm Tĩnh Hằng sẽ cảm thấy màu mũ của mình không thích hợp.

Lâm Tĩnh Hằng đang định đẩy cửa khựng tay lại, dặn Trạm Lư: "Đừng nói ta đã về."

Sau đó, chỉ thấy Thống soái tiên sinh Thiên Hà Số 8 đi quanh nhà mình nửa vòng, chọn một bên khuất sáng, nhanh nhẹn vịn song cửa sổ nhảy lên, như bước trên đất bằng, thuần thục từ bên ngoài trèo lên ban công tầng hai.

Hắn lại còn là một tay lão luyện trong nghề trèo tường khoét vách!

Trạm Lư: "Tương đối ưu nhã, tiên sinh ạ."

Lâm Tĩnh Hằng: "Bớt nói nhảm, đến đây mở cửa cho ta."

Trạm Lư hình người áp tay trên tường, hòa làm một thể với mặt tường, nhanh chóng biến mất, tiếp đó chốt cửa bên trong ban công tự động bật ra "Tách" một tiếng, Lâm Tĩnh Hằng yên ắng đi vào, con Bỏng Ngô đang phơi nắng bất ngờ không kịp chuẩn bị đụng mặt hắn, nó sợ tới mức hận không thể mọc ra một ngàn cái chân, lết mặt đất muốn chạy, bị cái tay máy từ dưới sàn nhà chui lên tóm đầu cố định tại chỗ.

Để tiết kiệm không gian, góc xoay cầu thang khá lớn, bên trên vừa vặn có một chỗ có thể che người.

Phía dưới vừa vặn chính là phòng tiếp khách.

Chặn trí tuệ nhân tạo rất đơn giản, có quyền hạn, chỉ cần chủ nhân nói một câu là Trạm Lư trăm phần trăm sẽ không nghe lén. Nhưng nếu là người ở đây, cách một cầu thang và một cánh cửa, chỉ cần một thiết bị khuếch đại âm thanh cực kỳ đơn giản, là có thể nghe thấy người bên trong đang nói gì, thiết bị đầu cuối

cá nhân cũng có thể thực hiện.

Lúc Lâm Tĩnh Hằng ngồi xuống, vừa vặn nghe thấy câu kia của tiến sĩ Harden: "… Có người đề xuất dùng chip sinh vật thử xem sao, nhưng Tĩnh Xu khăng khăng không chịu."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Chỉ cần chính Lục Tất Hành muốn biết, tiến sĩ Harden quả thật cũng chẳng giữ được bí mật gì, nhưng hắn thật sự không ngờ, "máy trả lời tự động hiệu Harden" phối hợp thống khoái như vậy.

Tuy rằng trước khi moi tin Lục Tất Hành đã có chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nghe câu "bị thương không thể cứu chữa" kia, trong đầu vẫn "Uỳnh" một tiếng.

Tiến sĩ Harden thấy ánh mắt cậu thẫn thờ, còn tưởng là cậu không biết nên đánh giá Lâm Tĩnh Xu như thế nào, lại nói tiếp: "Nhưng mà cách nghĩ của con bé, sợ rằng không giống Tổng trưởng Lục lắm. Nó không phải vì nguy hiểm mới không chịu dùng trên người Tĩnh Hằng, mà là không biết dùng chip cấp bậc nào cho hắn, không biết đối mặt với hắn như thế nào, nó càng hi vọng để Tĩnh Hằng nằm mãi mãi trong trạng thái người thực vật hơn. Tĩnh Xu khi đó… hẳn đã thừa nhận mình không hiểu anh trai sinh đôi này, thế nên nó sợ hãi, tình cảm giữa sinh đôi vốn đã phức tạp hơn, lại là từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, tôi cảm thấy nó đôi khi coi Tĩnh Hằng thành một phần nhân cách của mình, hắn có thể chết, có thể là một tiêu bản không ý thức, nhưng không thể phủ định nó và quá khứ."

Bên tai Lục Tất Hành nổ ran, những lời này của tiến sĩ Harden như vang lên ở nơi rất xa.

Thỉnh thoảng nói tới Quân Đoàn Tự Do, kỳ thực Lâm Tĩnh Hằng chưa từng cố ý giấu giếm gì, dù sao thì Quân Đoàn Tự Do hiện tại đã là tổ chức khủng bố hàng đầu liên minh, tương lai cũng rất có khả năng sẽ là đại địch của họ. Nhưng hắn dùng từ luôn luôn khuyết thiếu tình cảm, khắc chế và khách quan, nói nhiều nhất là áp chế cấp bậc của "chip Nha Phiến" và phương thức mở rộng của Quân Đoàn Tự Do.

Bạch Ngân Thập Vệ nắm rõ nội tình nói năng thận trọng, thế cho nên rất nhiều người nghe vào tai, chỉ để lại một ấn tượng đại khái "kẻ độc tài của Quân Đoàn Tự Do là người quen cũ của Thống soái".

Lâm Tĩnh Hằng trước kia đã không thích nhắc tới quá khứ của mình, nhưng nếu có người hỏi, hắn cũng sẽ nói một chút. Lục Tất Hành mang máng nhớ, có một lần Lâm còn nói chuyện em gái với cậu, nói cô bé im lặng và khôn khéo, vui hay không đều lặng lẽ, thích len lén tặng quà, lại ngại thừa nhận.

Kể từ khi nào… hắn bắt đầu cố ý lảng tránh những chủ đề này?

Lục Tất Hành khó khăn tìm lại giọng nói của mình: "Trạm Lư… khụ, tất cả tư liệu về Lâm trong Trạm Lư, đều là chuyện sau khi anh ấy được nhận nuôi."

"Đúng vậy," Tiến sĩ Harden thở dài, "Nghe nói các cậu từng có được lời nhắn của Laura Gurdon cho Hiệp

hội chống Utopia, đại khái cũng biết quan hệ của hai vợ chồng họ. Tiểu… Lâm Úy vẫn không biết nên đối mặt với hai đứa con này như thế nào – cậu chưa trải qua, không biết có thể lý giải hay không, hôn nhân chính trị, vợ chồng quanh năm ở riêng, con là thu thập tế bào nuôi bên ngoài cơ thể, giống như quả trên cây vậy… Thật ra bình thường trung tâm nuôi dưỡng bào thai sẽ yêu cầu cha mẹ trong quá trình nuôi định kỳ thăm con, thông qua một số hoạt động và trải nghiệm xây dựng quan hệ ruột thịt, đây là quy định cứng nhắc, cha mẹ không đến đúng hạn có thể sẽ bị tước đoạt quyền nuôi nấng. Nhưng hai vị ấy, một là cấp cao quân ủy, một đứng đầu Bạch Tháp, trung tâm không đắc tội nổi ai, một phái thân binh đi, một phái nghiên cứu viên đi, không chạm mặt nhau."

Tim Lục Tất Hành như bị người ta dùng nhíp kẹp lấy, kéo lên một ít da, kéo lên đã đành, lại còn xoắn mạnh –

"May mà thời gian ấy trung tâm nuôi dưỡng bào thai của Votaw thịnh hành làm long phượng thai, hai đứa trẻ còn có thể nương tựa lẫn nhau, nếu chỉ có một, chẳng biết lớn lên sẽ như thế nào." Tiến sĩ Harden thở dài, "Laura là học trò giỏi nhất của tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy, hai người bọn họ như vậy là không đúng."

Trên cầu thang, con tắc kè hoa bò từng bước xuống, đến gần Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng cho nó một ánh mắt lạnh lùng, muốn đuổi nó tránh ra, mà con ngu xuẩn ấy không biết xem sắc mặt người ta, đôi chân trước ngắn tũn bám chân Thống soái, nhanh chóng đổi màu giống quần hắn. Lâm Tĩnh Hằng nắm cổ nó, xách lên đưa qua một bên, tắc kè hoa tủi thân nằm trên cầu thang, lại biến thành màu gỗ.

"… Đây là Lâm Úy." Tiến sĩ Harden căng đôi mắt không hữu dụng lắm, vất vả lục ra một tấm ảnh trong thiết bị đầu cuối cá nhân, Lục Tất Hành cúi đầu nhìn, Lâm Úy trên ảnh rất trẻ, không giống với Thống soái Lâm nói một không hai, trung tướng Lâm Úy nhìn ôn hòa hơn nhiều, thần sắc rất hòa nhã, mặt mày điềm tĩnh, Lâm Tĩnh Hằng nhìn không giống ông lắm, chỉ có nụ cười hiếm gặp là rất giống, "Quản ủy hội và quân ủy bí mật đạt thành hiệp nghị, che giấu chuyện Laura Gurdon lúc ấy làm người phụ trách Bạch Tháp phản bội liên minh, điều kiện là tướng quân Lâm Úy phải tự mình xuất binh tiêu diệt tàn dư của họ… Hắn trong một chiến dịch cưỡng chế thoát mạng tinh thần, bị thương nặng, sau đó luôn từ chối Vườn Địa Đàng, lạm dụng thuốc thang và thuốc gây ảo giác, xem như chết trẻ đi?"

Lục Tất Hành khẽ hỏi: "Không phải nói là hôn nhân chính trị sao?"

"Hôn nhân chính trị là quản ủy hội đưa ra, nhưng muốn cưới Laura, là năm đó Lâm Úy chủ động mở miệng. Laura… Laura bị tôi ảnh hưởng quá sâu, trên một số vấn đề rất cực đoan, đại khái cảm thấy gả cho hắn cũng là một trong các thỏa hiệp bất đắc dĩ với quản ủy hội, tôi nghĩ ngay cả bản thân Laura cũng không biết Lâm Úy dành cho mình tình cảm sâu đậm như vậy. Bây giờ nghĩ lại, cái chết của Lâm Úy kỳ thật đã thay đổi rất nhiều việc."

Che chở lạnh băng và xa lánh cũng là che chở, cặp sinh đôi mất cha bị tách ra, một cầm vũ khí sắc bén không có phương hướng, một nắm tay ma quỷ, Nguyên soái Woolf sắp sửa về hưu mất đi gửi gắm cuối cùng, từ đó chấm dứt hoàn toàn với quản ủy hội, Lục Tín vì "Trái Cấm" mà bị cuốn vào, có giáo huấn trước mắt, vẫn không chịu bo bo giữ mình, dẫn đến liên minh tự hủy trường thành… Bọn họ một người tiếp một người bị vận mệnh xâu chuỗi, rốt cuộc ấp ủ thành một trận sóng thần, ầm ầm nhấn chìm tám đại thiên hà.

Hai người im lặng một lúc lâu, Lục Tất Hành nói: "Cho nên… cô ta nhốt các ông trên một tiểu hành tinh, tương tự nhà tù vũ trụ… Tiến sĩ, ý ngài là, cô ta ngay từ đầu đã muốn giết Lâm à?"

Tiến sĩ Harden mở miệng, cuối cùng đã nhớ tới chuyện Lâm Tĩnh Hằng bảo mình giữ bí mật, ông gượng gạo chữa lại: "Tình hình cụ thể Lâm tướng quân không cho tôi nói, việc này… Dù sao hắn cũng về rồi, cậu đi hỏi hắn đi."

Lục Tất Hành cười yếu ớt, kiên nhẫn chuyển dời đề tài: "Được, vậy thì không nói việc này – cháu đã xem những quyển sách thời cổ đại, người Địa Cầu viễn cổ rất thú vị, người sống trên một tiểu hành tinh, chỉ dựa vào ngoại hình và ngôn ngữ là có thể chia ra dân tộc và quần thể bất đồng, rất dễ dàng phân biệt được ai là đồng bào ai là kẻ địch, bảo vệ đồng bào đối kháng kẻ địch chính là 'đại nghĩa', rõ ràng như khắc vào gien… Khiến người ta hâm mộ. Tiến sĩ, ngài sống ba trăm hai mươi tuổi, cả đời đều đang truy tìm một đáp án, có thể nói ra cho cháu tham khảo không, ngài có tìm được một đáp án chưa? Cháu nên dẫn Thiên Hà Số 8 đến nơi nào, ngày đó thí nghiệm lỗ hổng thời gian Mân Côi Chi Tâm, cao điểm nhất, số người đồng thời xem trực tuyến lên đến 7.6 trăm triệu, cháu lại nên dẫn 7.6 trăm triệu người này đến nơi nào?"

Liên minh hiện giờ, thành lập trên đống đổ nát dối trá, Quân Đoàn Tự Do thì thành lập trên mồ mả thi cốt khắp nơi.

Vậy còn Thiên Hà Số 8?

Một tượng đá xa vời, và một tuyên ngôn tự do càng xa vời ư?

Tiến sĩ Harden im lặng.

"Đừng nói với cháu là thống nhất liên minh, cháu không có hoài bão này, cũng không có bản lĩnh này," Lục Tất Hành nói, "Một Thiên Hà Số 8 nho nhỏ cũng bị cháu quản lý thành như thế… Vả lại kết cục liên minh thống nhất chúng ta đều nhìn thấy rồi, dù cho cháu thật sự gặp vận cứt chó, làm sao mới có thể không giẫm lên vết xe đổ?"

"Còn cả liên lạc chúng ta xây dựng với thủ quân biên cảnh Thiên Hà Số 1 thông qua Mân Côi Chi Tâm," Lục Tất Hành nói, "Không giấu gì ngài, mười mấy ngày qua, mỗi ngày cháu đều muốn cho người lén phá hỏng kênh truyền tin này, thậm chí cháu muốn tìm một biện pháp gì đó, có thể phá hỏng khu lỗ hổng thời gian tự nhiên như nổ hủy điểm nhảy vũ trụ."

Tiến sĩ Harden thở dài.

Lục Tất Hành thấp giọng dặn dò: "… Những lời này mong ngài giữ bí mật, đừng nói với Tĩnh Hằng."

Lâm Tĩnh Hằng đã nghe thấy khe khẽ siết chặt nắm tay buông bên người.

148. Quyển 6 - Chương 148

Lâm Tĩnh Hằng đặt ngón tay trên thiết bị đầu cuối cá nhân, hắn cả đời tự cho là không sợ hãi gì, khoảnh khắc ấy, trong lòng suy nghĩ không phải là đá cửa xông vào, mà là bưng tai bịt mắt tắt máy nghe trộm, xóa ghi chép của Trạm Lư, nhảy ra cửa sổ, lại vờ như mình chưa nghe thấy gì cả.

Lục Tất Hành tiếp tục nói bằng giọng rất nhẹ: "Cháu không muốn để anh ấy cảm thấy, là anh ấy khiến cháu không có cảm giác an toàn mới như vậy…"

Hô hấp của Lâm Tĩnh Hằng nghẽn lại.

"… Anh ấy nhân nhượng cháu quá nhiều, áp lực cũng luôn rất lớn," Lục Tất Hành nói, "Người lại rất lầm lì, tâm sự lớn cỡ nào cũng sẽ không buông xuống."

Tiến sĩ Harden: "…"

Ông cụ nhớ tới các hành vi của Lâm Tĩnh Hằng trên tiểu hành tinh, gan mật liền run rẩy, cảm thấy người mà mình với Lục Tất Hành biết khả năng không phải là một.

Lục Tất Hành vừa thấy biểu cảm chuẩn bị khiếu nại của tiến sĩ, liền biết lão tiên sinh khổ chủ này sợ rằng đã bị Lâm Tĩnh Hằng lừa ra bóng ma tâm lý, chạy đến chỗ cậu kêu oan kiện cáo.

Kiện cáo này hình như cũng không có gì sai.

Lục Tất Hành đành phải cười hơi xin lỗi, đồng thời cũng cảm thấy một chút không vui – trong lòng mỗi người đều cho rằng Lâm Tĩnh Hằng khốn nạn không ai bằng, còn một hơi thở là hắn có thể khiến trời long đất lở, cho dù bị mảnh vỡ của khoang sinh thái nổ tung đâm xuyên giữa không trung, cũng xoay người đầy máu sống lại ngay, giống như hắn không biết đau, không biết sợ, không phải nhục thể phàm thai vậy.

"Cháu luôn muốn trốn tránh, tiến sĩ Harden ạ," Lục Tất Hành nói, "Trước kia cháu chỉ thích đóng vai ba phải, giao quyền quyết định sách lược cho người khác, ảo tưởng dựa vào một cái miệng đưa ra kiến nghị, để mọi người đều vui vẻ, vĩnh viễn không đưa ra những lựa chọn có thể sẽ hại đến một số người, vĩnh viễn muốn làm người tốt… Sau đó cháu phát hiện, đây không phải là tinh thần chủ nghĩa nhân văn, chẳng qua là cháu đang chuyển bớt áp lực mà thôi – chuyện đóng cửa Thiên Hà Số 8 cháu chỉ nói thế thôi, với trình độ kỹ thuật của chúng ta bây giờ, đến tín hiệu thông tin ổn định cũng chưa làm được, làm sao có thể phá hỏng khu lỗ hổng thời gian tự nhiên?"

Tiến sĩ Harden cảm thán một tiếng: "Đúng vậy, hơn nữa cậu dù sao cũng là tướng quân Lục Tín…"

"Cháu là con của Thiên Hà Số 8, cháu cũng chỉ có một người nuôi nấng, ông ấy đang nằm trong nghĩa trang," Lục Tất Hành khô khan cắt ngang ông Harden, kế đó, dường như đã nhận ra sự cứng nhắc trong ngữ khí của mình, cậu lại mỉm cười, "Cá nhân cháu rất ngưỡng mộ tướng quân Lục Tín và tuyên ngôn tự do của ông ấy, nhưng ngài cũng biết, cháu chỉ có một phần cơ thể bảo lưu lại một chút gien của ông ấy,

huyết thống cũng chẳng sâu đậm gì, trên tinh thần càng không có kế thừa, việc này à, chúng ta chơi bài tình cảm lừa người ngoài là được rồi."

Lâm Tĩnh Hằng khó tin nổi mà nhìn về phía phòng tiếp khách, ánh mắt như muốn xuyên qua gian cầu thang và cửa cách âm dày.

Thời gian dài như vậy, hắn vẫn chưa nghĩ ra nên thảo luận về Lục Tín với Lục Tất Hành như thế nào. Bởi vì Lục Tín cũng thuộc về một phần quá khứ, lần gần nhất họ nói đến tướng quân Lục Tín, là trên đường hai người cùng nhau khốn đốn vì virus Cầu Vồng, bát gạo thổi nốt mà đi đến hang ổ Hiệp hội chống Utopia vực ngoại, khi đó lòng chẳng khúc mắc, cùng nhau nghe một đoạn "kiệt tác" của Lục tướng quân.

Lâm Tĩnh Hằng từng suy nghĩ rất nhiều, thậm chí hắn âm thầm lo lắng, liệu Lục Tất Hành có vì hắn giấu giếm một thời gian dài mà oán trách hắn hay không, hoặc cảm thấy hắn lúc trước tiếp cận cậu là có mưu đồ khác.

Nhưng không có, Lục Tất Hành vẫn duy trì trạng thái sau khi tiêm thuốc thư giãn loại 6 – bình tĩnh và đứng ngoài chuyện này.

Thì ra cậu không để ý, không hề là vì cách cục lớn, nghĩ thoáng sao?

Lục Tất Hành rất lễ độ nói với tiến sĩ Harden: "Cháu rất xin lỗi vì đã đem những nghi hoặc này đến quấy rầy ngài."

"Không," Tiến sĩ Harden lắc đầu, "Nếu Tĩnh Xu cũng chịu như cậu, bằng lòng ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng với tôi, mà không phải ép tôi cho số liệu thực nghiệm, có lẽ…"

"Suy nghĩ của Lâm tiểu thư chưa hẳn không có lý," Lục Tất Hành nói, "Nếu thế giới biến thành như cô ấy tưởng tượng, ít nhất sẽ không giẫm lên vết xe đổ của Vườn Địa Đàng nữa."

"Tổng trưởng Lục," Tiến sĩ Harden đột nhiên nghiêm mặt, khuôn mặt già nhăn nheo như trái khổ qua do sự nghiêm túc khác thường này mà mạ lên một tầng thần thái không nói thành lời, "Kỳ thực, bất kể cậu dốc lòng dốc sức cỡ nào, bất kể cậu vắt óc suy tính như thế nào, muốn tìm một lối ra mới cho tương lai, bất kể tương lai liên minh và Thiên Hà Số 8 sẽ là loại quan hệ mới, chế độ mới ra sao, chúng cuối cùng đều sẽ giẫm lên vết xe đổ của liên minh, một lần nữa bị hủy diệt. Đây là số mệnh định trước – đây là kinh nghiệm duy nhất tôi có thể chia sẻ cho cậu sau khi đã sống hơn ba trăm tuổi, làm vô số việc sai lầm, đi vô số con đường vòng."

Lục Tất Hành sững sờ.

"Năm đó quản ủy hội Vườn Địa Đàng một tay che trời, tôi, Laura, Woolf, Lâm Tĩnh Xu… Thậm chí là Tĩnh Hằng, hoặc nhiều hoặc ít đều đã đẩy liên minh một phen, nhìn ngoài mặt, là tranh đấu của bọn tôi khiến liên minh chia năm xẻ bảy," Tiến sĩ Harden nói, "Nhưng kỳ thực tổng điều tra nhân khẩu lần cuối cùng trước chiến tranh cho thấy, trong phạm vi liên minh, tỉ lệ sinh ra trẻ mắc chứng não rỗng mười năm gần

nhất đang tăng rất nhanh với mức 0.4% mỗi năm, đồng thời, trong hoàn cảnh Vườn Địa Đàng, lượng tiêu hao thuốc cảm xúc cũng đang tăng từng năm, điều này có nghĩa là, tiếp tục phát triển như vậy, trong vòng một thế hệ, liên minh nhất định sẽ đại loạn, bọn tôi cùng lắm chỉ đẩy nhanh tiến trình này mà thôi."

"Tôi không biết Tổng trưởng Lục đã nghe bao giờ chưa, thời đại Địa Cầu cổ, có một phỏng đoán khủng bố rất kinh điển." Tiến sĩ Harden nói, "Có người hỏi, 'tương lai của chúng ta, sẽ chết bởi Orwell, hay chết bởi Huxley'?" *(Orwell là tác giả của 1984, Aldous Huxley là tác giả của Brave New World, cả hai đều là tiểu thuyết phản địa đàng)*

"À, cháu có nghe qua một chút, kỷ niên Công Nguyên, thế kỷ 20," Lục Tất Hành nói, "Nền văn minh vũ trụ manh nha, các nhà sử học cho rằng, đó là khởi đầu của đồng hồ đếm ngược 'thời đại Địa Cầu'."

"Đúng, hai nhà tiên đoán vĩ đại này, một miêu tả xã hội với nền chính trị tàn bạo độc đoán, dùng căm hận vĩnh viễn không ngừng và sự chuyên chế lùa đi, một miêu tả xã hội con rối giải trí đến chết, tự nguyện bị tẩy não, bị lập trình sẵn; một nói về hoàn cảnh chiến tranh vĩnh viễn nhưng không có kết quả, một nói về thời đại chiến tranh biến mất, nhân loại đại đồng, mọi người đều chìm trong thuốc ảo giác." Tiến sĩ Harden nói bằng giọng khàn khàn và thong thả, "Nhưng bốn đại kỷ nguyên qua đi, hiện thực là, chúng ta thường xuyên lắc lư qua lại giữa hai loại tiên đoán này – ví dụ như thời đại Lịch Cựu Tinh liên minh lật đổ, ví dụ như Vườn Địa Đàng đã trở nên hết sức nguy hiểm…"

Lục Tất Hành hỏi: "Còn có Quân Đoàn Tự Do?"

"Quân Đoàn Tự Do… Quân Đoàn Tự Do càng dám nghĩ hơn, dã tâm của Lâm Tĩnh Xu có ý hủy diệt, nó mưu toan hợp hai cái bẫy thoạt nhìn trống đánh xuôi kèn thổi ngược làm một, chip sinh vật nương gió đông sau khi Vườn Địa Đàng sụp đổ quật khởi, dụ dỗ những con người thống khổ và yếu ớt tự nguyện rơi vào bẫy, chấp nhận cải tạo, lợi dụng kỹ thuật can thiệp kết cấu xã hội, đây là cách làm của Huxley – sau đó lại dùng sự chuyên chế độc tài và tầng lớp rõ ràng đáng sợ không thể nào chống cự quản lý đế quốc của nó, đây là thế giới của Orwell." Tiến sĩ Harden cười khổ một tiếng, "Nó hiệu suất cao thần tốc vơ vét của cải, vung đao chém xuống liền giết ra một đường máu."

Lục Tất Hành thoáng suy nghĩ: "Xét trên vài phương diện, vô cùng giỏi giang. Chúng ta nhìn từ góc độ đương đại, cảm thấy cô ta khả năng là thủ đoạn tàn nhẫn, mất hết tính người, nhưng nếu cô ta thật sự thành công thì sao? Bao nhiêu năm sau, mọi người đọc được liên minh hỗn loạn kia trên sách sử, đều sẽ hết sức khinh bỉ, bởi vì ở chỗ họ, mỗi người đều tuần tự từng bước, ai làm chức nấy, đều có đường thăng chức cố định, mỗi người đều sẽ không hoang mang, đều rất vui vẻ, họ không có chiến tranh, cũng không có áp bức – áp chế cấp bậc của chip khiến họ phục tùng từ nội tâm, không cảm thấy bị áp bức, cũng không cảm thấy cần thiết phản kháng…"

"Trên thế giới này sẽ không còn 'người sống sót'," Harden tiếp lời, "Bởi vì họ sẽ không gặp tai họa nữa. Nó không thành công, chính là một hải tặc vũ trụ giết người buôn ma túy, thành công rồi, thì nó chính là thánh nhân tương lai."

Lục Tất Hành nhìn ông một cái nửa đùa giỡn: "Nghe ngài nói cháu cũng sắp động tâm tán đồng rồi, cháu nói tiến sĩ Harden à, ngài không phải là gian tế do Quân Đoàn Tự Do phái tới chứ?"

Tiến sĩ Harden: "Nhưng tôi không ủng hộ, từ thời đại Địa Cầu đến thời đại Lịch Tân Tinh hiện giờ, nền văn minh nhân loại kéo dài qua bốn kỷ nguyên, mấy chục vạn năm, sự 'ổn định' lâu dài trong hai tiên đoán này chưa từng thực hiện. Ngoại trừ thời đại đại hàng hải vĩ đại mà ngắn ngủi, chúng ta luôn gặp phải mâu thuẫn xã hội gay gắt sau một đoạn thời gian yên bình, kế đó đi đến hướng loạn lạc hoặc chiến tranh, sau một vụ nổ khắp nơi tan hoang mà sống sót, lại đi đến một vòng tuần hoàn mới – vòng đi vòng lại, giống như đã bị nguyền rủa vậy."

Lục Tất Hành không cười nữa, rất lâu, cậu cân nhắc từ ngữ nói: "Ngài đang nói, đây là cái giá của tự do? Ngài còn tin vào tuyên ngôn tự do không?"

"Đây là cái giá theo đuổi tự do," Tiến sĩ Harden sửa lại, "Bởi vì tự cổ chí kim, bất kể là tầng lớp tinh anh hay tầng lớp đại chúng, đều chưa bao giờ thực hiện được cái gọi là 'tự do'. Tổng trưởng, cậu biết không, thậm chí từng có người nói, 'người dân không cần tự do', bởi vì độ 'tự do' càng cao thì trách nhiệm càng nặng nề, nặng nề đến mức cậu gánh không nổi, sẽ cam tâm tình nguyện bó chân trong phạm vi hẹp. Ngay cả Tổng trưởng cậu cũng thừa nhận, cậu luôn muốn giao quyền lựa chọn cho người khác, biến thành một người 'bất đắc dĩ phục tùng mệnh lệnh', huống chi những người tầm thường chúng tôi."

Lục Tất Hành rất đồng cảm, cũng cảm thấy càng tang thương hơn.

"Trả giá đắt như vậy, thì ra mọi người đều chỉ hô hào khẩu hiệu, không ai biết tự do rốt cuộc là gì, 'tuyên ngôn tự do' càng giống một trò đùa." Tiến sĩ Harden nói, "Thế tại sao chúng ta không chọn đại một trong hai con đường của Orwell và Huxley, vĩnh hằng mà đi tiếp?"

Thần sắc Lục Tất Hành hơi lóe lóe, cậu cúi đầu xuống, nhìn vào đôi mắt già nua mờ đục của tiến sĩ Harden.

"Có người nói, thế giới Orwell và Huxley miêu tả là trái ngược, nhưng thật ra họ đều đang miêu tả cùng một thứ," Tiến sĩ Harden nói, "Không, tôi không nói đến 'trào phúng chính trị chuyên chế' – họ miêu tả là 'chứng sợ hãi giam cầm' của toàn xã hội."

"Chúng ta như một loài chim không chân trong truyền thuyết, vĩnh viễn không thể dừng, dừng lại sẽ mất mạng, sau đó diệt vong. Chúng ta phải khuếch trương, phải không ngừng mở mang thế giới mới. Khái niệm giam cầm cũng theo sự mở rộng của phạm vi hoạt động mà càng ngày càng rộng rãi, tôi nhớ tôi và Tĩnh Hằng từng thảo luận vấn đề này trên tiểu hành tinh, thời cổ đại, mấy tỷ người chen chúc trên một tiểu hành tinh, cũng không có ai cảm thấy mình bị nhốt, bởi vì trên một tinh cầu tự nhiên điều kiện tốt, tài nguyên tự nhiên hoàn toàn có thể tự cấp tự túc. Nhưng bây giờ, Tổng trưởng muốn cắt đứt qua lại của Thiên Hà Số 8 với liên minh, cách dùng từ của cậu vẫn là 'đóng kín'." *(Loài chim không chân đến từ A Phi chính truyện)*

Phẫn nộ, lo âu, đau khổ và ngu muội, chính là bản thân ý chí tự do.

"Tuyên ngôn tự do, nói nghe đường hoàng, rỗng tuếch và phi logic, nhưng sở dĩ nó có thể dựng ở đó, là bởi vì thuận theo thiên tính của con người. Tổng trưởng, thiên tính cũng không nhất định là có logic, nếu không ngoài giao phối sinh sản, tại sao thanh niên các cậu còn say đắm thứ tình yêu chẳng có tác dụng gì lại mang đến đau khổ?" Tiến sĩ Harden để robot nhấc máy móc lên, làm ra vẻ muốn cáo từ, "Trừ phi có một ngày loại thiên tính này biến mất, nhưng nhân loại ngày ấy, e rằng không phải cùng một giống loài với

chúng ta bây giờ, Tổng trưởng Lục, cậu cuối cùng đã tự tay vứt bỏ đường tiến hóa của nhân loại, hẳn đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng."

Lục Tất Hành cầm áo khoác lên giúp ông.

"Chuẩn bị sẵn sàng," Lục Tất Hành thấp giọng nói, "Đúng vậy, lại nói, lỗ hổng thời gian tự nhiên còn là tự chúng ta thông đường, quả thật là tự tác nghiệt. Nhưng mà cháu vẫn phải thay mặt đội viễn chinh cảm ơn ngài, nghe nói trong việc xây dựng thông tin liên lạc xuyên lỗ hổng thời gian, đội viễn chinh được lợi không ít từ ngài. Tiến sĩ Harden, ngài là chuyên gia người cơ giao hỗ, vậy mà cũng khá có tâm đắc đối với kỹ thuật thông tin, xem ra là bị nhốt trong nhà tù vũ trụ quen tay hay việc."

Tiến sĩ Harden không hề cảnh giác cười khổ một tiếng: "Không phải sao, trong tay chỉ có công cụ của người nguyên thủy, đấu với nhà tù vũ trụ hoàn hảo nhất, mười mấy năm, đừng nói tôi, ngay cả tên cuồng bạo lực hồi còn đến trường suốt ngày trốn học kia cũng thành nửa chuyên gia."

Lục Tất Hành điềm nhiên nói: "Anh ấy nói anh ấy cũng không nhớ rõ đã thất bại bao nhiêu lần."

Tiến sĩ Harden một cách tự nhiên cho rằng Lâm Tĩnh Hằng đã kể đoạn này, thuận miệng tiếp lời: "Tôi nhớ, hơn hai ngàn lần gửi đi thất bại, đổi một người ý chí không đủ sắt đá lắm, chắc đã điên từ lâu rồi."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Một chuyên gia cơ trí thông thạo nhiều lĩnh vực, làm sao sa chân trong… hiện trường cạm bẫy sản phẩm chăm sóc sức khỏe lừa bịp.

Đúng thật là không có mắt nhìn.

Tay Lục Tất Hành đang đỡ lưng xe lăn của Harden lại run rẩy.

Hơn… hai ngàn lần.

Như vậy mỗi lần nhận được tin tức thất bại, liền trèo lên nóc nhà, một mình ngắm sao ư?

Thế chẳng phải là mịt mù tăm tối?

Nhưng mình không còn là cậu thanh niên kéo hắn chạy ra chợ, cầm quả quýt chọc cười hắn, không còn có thể chẳng chút do dự hứa hẹn "Bất kể anh đi đâu, em đều đi theo anh".

"Tiến sĩ," Lục Tất Hành ma xui quỷ khiến buột miệng nói, "Nếu trong một mối quan hệ, ngài phát hiện mình không thể mang đến niềm vui cho đối phương nữa, mà là liên tục miễn cưỡng người ấy, níu bước chân

người ấy, phải chăng nên…"

Cậu còn chưa dứt lời, cửa phòng tiếp khách đã bị xô mở thô bạo, đập vào tường "rầm" một phát, trục cửa và mặt tường đồng thời phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Tiến sĩ Harden lớn tuổi rồi, thần kinh suy nhược, bị tiếng động này dọa suýt nữa ngã khỏi xe lăn.

Tay máy Trạm Lư vội vàng lướt qua theo trần nhà: "Trục cửa hỏng, mặt tường bị lõm vào, hãy mở công năng kiểm tu nhà cửa – tiên sinh, tôi phải nhắc nhở ngài, đây là hành vi bạo lực rất thiếu văn minh…"

Lâm Tĩnh Hằng: "Tránh ra."

Trạm Lư ngậm miệng, từ trên trần nhà trượt xuống đất biến thành gã đàn ông tóc ngắn màu đay, nhanh chóng đi tới nhận lấy xe lăn của tiến sĩ Harden: "Tôi đưa ngài về nhà."

Tiến sĩ Harden khi nãy còn đứng trên độ cao nhân loại chỉ trỏ lịch sử và tương lai rắm cũng chẳng dám đánh, quyết đoán cụp đuôi né đi cùng Trạm Lư.

Lâm Tĩnh Hằng đứng cứng đờ tại chỗ, ánh mắt như lửa ghim trên người Lục Tất Hành, không hề di chuyển.

Dù nói như thế nào, có mặt người ngoài, cũng phải giữ thể diện cho Tổng trưởng, vì thế Lâm Tĩnh Hằng đợi đến khi cửa vang một tiếng, biết tiến sĩ Harden đi rồi, mới nắm cổ áo Lục Tất Hành, đè cậu lên tường: "Đến đây, nói chuyện."

Lục Tất Hành vẫn chưa định thần lại, vội vội vàng vàng nói: "Anh… anh trở về lúc nào, sao Trạm Lư không…"

Lâm Tĩnh Hằng cắt ngang cậu, gằn ra một câu: "Em vừa nói gì với ông già kia, nói lại một lần cho tôi."

Lục Tất Hành – Tổng trưởng tiên sinh khi nãy cũng đứng trên độ cao nhân loại dõi nhìn phương xa, còn chưa kịp bước xuống đài cao – tuyệt đối không có lá gan này, cũng hận không thể xuyên về một phút trước để nhét câu nói như bị quỷ ám kia trở lại trong họng, chân hơi nhũn ra.

Lâm Tĩnh Hằng từng bước ép sát: " 'Phải chăng nên' cái gì?"

Lục Tất Hành há miệng: "Em…"

Dáng vẻ bối rối này của cậu, như một vốc dầu nóng hắt lên lồng ngực cháy rực của Lâm Tĩnh Hằng, nổ dung nham bắn tung tóe, tứ chi đều sôi sùng sục, Lâm Tĩnh Hằng cảm thấy mình đời này chưa từng giận dữ như vậy, nhớ tới con chip chưa biết lành dữ trên người Lục Tất Hành, hồ sơ bệnh án có lẽ có trong tố

cáo của Trạm Lư, khớp xương ngón tay bị hắn siết rắc rắc… Quả thật hận không thể vo viên người này ném xuống đất, quất thành một con quay.

Đương nhiên, nô lệ đồng tiền tức điên rồi cũng không nỡ đập bình ngọc, trong lòng Lâm Tĩnh Hằng nổ hạt nhân ba lượt, cột sống ngực đã bị đốt tan, vẫn không nỡ động vào một sợi tóc Tổng trưởng, hắn giằng co giây lát, đấm mạnh tường một phát rồi quay người bỏ đi, định tìm một chỗ hạ hỏa, thì bị Lục Tất Hành ôm ngang hông.

"Anh từng nói anh không bị thương, anh từng nói anh chỉ bị Quân Đoàn Tự Do bắt về nhốt vài năm, đại não tổn thương là chuyện gì xảy ra? Cái gì là 'Lâm Tĩnh Xu muốn anh mãi mãi làm một người thực vật'?" Tiếng Lục Tất Hành đè trong cổ, cậu kéo vạt áo sơ mi của Lâm Tĩnh Hằng, Lâm Tĩnh Hằng giãy mạnh mà không ra – tên trâu bò ấy có chip sinh vật ăn gian, Lục Tất Hành không thèm giải thích luồn ngón tay vào trong áo hắn, ấn vết sẹo trên bụng, "Đây lại là chuyện gì xảy ra?"

149. Quyển 6 - Chương 149

"Cút!" Lâm Tĩnh Hằng trong cơn thịnh nộ xoay tay lại thụi cậu một phát, "Buông tay!"

Nhưng cú này như thụi lên tường, vang lên một tiếng trầm đục, Lục Tất Hành ngay cả rên cũng chưa rên tiếng nào.

Trong đầu cậu một mạch máu sắp bục ra, cái gì cũng không kịp suy nghĩ, chỉ theo bản năng ôm Lâm Tĩnh Hằng chặt hơn, cậu vùi mặt thật sâu vào vai hắn, ngửi được nhiệt độ cơ thể ngấm qua vải.

Độ ấm mỏng manh ùa vào xoang mũi cậu, như một cây gai, đâm vào ấn đường.

Trong lúc giãy giụa, Lục Tất Hành lảo đảo nửa bước, cẳng chân đập vào bàn tiếp khách, mớ ly trà nhỏ đơn giản đổ một loạt, hai người cùng ngã dúi vào chiếc sofa đơn.

Tư thế này quả thật bất nhã, Lâm Tĩnh Hằng nhất thời không bẻ tay cậu ra được, lại bị xương cổ tay rắn chắc ghì không thở nổi, hắn không thèm lựa lời cười gằn một tiếng: "Cái này? Lúc vượt ngục bị nổ, mẹ nó nổ thật không đúng chỗ, lên trên một chút nữa, thì cậu và Lâm Tĩnh Xu đều có thể yên tâm mà…"

Sắc mặt Lục Tất Hành chợt sầm xuống, giọng nói đổi điệu: "Anh nói lung tung gì thế!"

Lâm Tĩnh Hằng: "Tôi không biết tôi trở về làm gì!"

Lục Tất Hành ngoài miệng rất bình tĩnh, có vẻ muốn "chia tay sớm bớt đau khổ", lúc này tay nắm người còn lâu mới thoải mái được như thế: "Ở Mân Côi Chi Tâm là em chưa hề hỏi anh, là em tự tiện xông vào giữa bọn họ dẫn anh về, là em cố ý xem nhẹ anh năm đó không chút do dự để Bạch Ngân Thập Vệ cứu nguy cho liên minh trước, suýt nữa vây chết mình ở ngoài Thiên Hà Số 8! Là em không muốn trả anh lại

cho liên minh, em tự chủ trương, em ép buộc, được chưa!"

Lâm Tĩnh Hằng cúi đầu, khéo léo bẻ tay Lục Tất Hành, các ngón tay kia bất đắc dĩ buông lỏng, lại tóm áo khoác của hắn theo bản năng, bị hụt – Lâm Tĩnh Hằng trực tiếp cởi áo khoác ném vào mặt cậu, khuy áo kim loại thân mật va chạm với mũi của Tổng trưởng.

Thân thể người mang chip là không có cảm giác với chút xíu đau vặt này, cậu chỉ cảm thấy khuy áo kia lạnh lẽo, giống như nhuộm một tầng… sương năm đó trên sao Bắc Kinh mới có.

Vạt áo sơ mi của Lâm Tĩnh Hằng bị cậu kéo ra một nửa nhăn nhúm như mặt ông Harden, còn rơi mất vài khuy, hắn tức giận không kiềm nổi đứng cách vài bước, quần áo xốc xếch, dáng vẻ nhếch nhác.

Hắn trầm mặc một lúc lâu, ngực từ phập phồng mạnh đến hít sâu kiềm chế, nhưng làm thế nào cũng giống như không thở nổi, thế là hắn hơi ngẩng đầu, gân gáy căng lên, đột ngột từ dưới da lộ ra dấu vết lởm chởm. Hắn tức muốn thăng thiên.

Lục Tất Hành cầm áo khoác của hắn, cắn đầu lưỡi ép mình bình tĩnh lại, cúi đầu kết thúc cuộc cãi vã trước: "Lâm, em… xin lỗi, em không có ý đó."

Lâm Tĩnh Hằng từ phía trên nhìn xuống cậu, giọng đè trong cổ họng: "Vậy ý cậu là gì?"

Lục Tất Hành mím môi thành một đường, đôi tay chống trên đầu gối đan vào nhau, mười ngón không ngừng giày vò lẫn nhau.

Mặt nam giới trưởng thành hoặc nhiều hoặc ít đều có góc cạnh, thế nhưng trước kia xương Lục Tất Hành bao bên ngoài một tầng da thịt mỏng, mỏng hơn "mũm mĩm em bé" rất nhiều, không phải tướng thiếu niên chưa lớn, lại mạ một tầng êm dịu vừa đúng cho xương, bởi vì mặt mày giãn ra và khóe miệng luôn nhếch lên mà nhìn cậu có vẻ đặc biệt dịu dàng đa tình.

Nhưng có lẽ là chip đã tăng tốc sự trao đổi chất của cậu, hoặc đơn giản là tầng da thịt mỏng kia hiện giờ chỉ còn lại da, góc cạnh trở nên rõ nét, ngay cả ngũ quan cũng do đường nét sâu hơn mà trở nên sắc bén, lúc không cười lại có một chút không nổi giận mà tự có uy.

Lâm Tĩnh Hằng lui về sau một bước, dựa lên bức tường một bên phòng tiếp khách, nhắm mắt lại.

Gần đây, ở trước mặt hắn kỳ thật Lục Tất Hành đã thả lỏng hơn, thậm chí trỗi dậy một chút lòng hiếu kỳ quý giá, chủ động lừa gạt tiến sĩ Harden. Ngày ấy khi đội viễn chinh thành công xuyên qua Mân Côi Chi Tâm, ngành chi viện mặt đất toàn thể sôi trào, Lục Tất Hành xen lẫn trong đám đông, từ xa bật ngón cái với hắn… Khoảnh khắc ấy, hắn thậm chí còn tưởng rằng, mình đã dần dần sửa được con đường thông đến quá khứ.

Không ngờ chưa kịp vui mừng, con đường nhỏ lờ mờ kia đã bị âm thanh đến từ liên minh cắt đứt.

Liên minh nguy cơ tứ phía, Thiên Hà Số 8 muốn chỉ lo thân mình.

Nếu Lâm Tĩnh Hằng chỉ là một người bình thường thì tốt biết bao nhiêu, muốn giữ hắn lại sẽ trở nên hợp lý cỡ nào. Nhưng hắn đại diện cho Bạch Ngân Thập Vệ, Bạch Ngân Thập Vệ đấu với hải tặc Quân Đoàn Tự Do mười mấy năm, chỉ còn một đống sắt vụn đồng nát vẫn có thể thao túng chiến cục. Việc đi ở của hắn pha lẫn rất nhiều thứ khác, tình cảm cá nhân ở trong đó có thể xếp đến đâu?

Tính kỹ lại, kỳ thật vấn đề giữa họ ngay từ ban đầu đã tồn tại, cơ hồ là bắt đầu từ lúc còn ở căn cứ của Xú Đại Tỷ –

Khi đó Lâm Tĩnh Hằng do bản thân cũng cần sửa chữa trọng tam, vậy nên dưới tiền đề của "định luật trăm ngày", miễn cưỡng thư thả cho Lục Tất Hành ba tháng, ba tháng chớp mắt đến hạn, căn cứ vẫn là bùn loãng không thể trát tường, Lâm sắp gọi Bạch Ngân Cửu chờ lâu ở vực ngoại, vứt bỏ ngàn vạn tên cặn bã trong căn cứ. Thầy Lục trẻ tuổi tiến thoái lưỡng nan, trù trừ trong đêm Giao thừa, không biết nên đứng ở bên nào.

Nhưng may sao Ares Phùng thân vương Cayley vừa vặn vì cái chết của Nguyên Dị Nhân mà phát hiện căn cứ, chặn ngang một gậy, giúp họ tránh được xung đột chính diện và lựa chọn lưỡng nan.

Lần thứ hai là virus Cầu Vồng biến chủng bùng nổ – nếu lúc ấy họ không có Hope hỗ trợ, sau cùng không thể lấy được kháng thể virus Cầu Vồng biến chủng, Lâm Tĩnh Hằng khoảnh khắc cuối cùng sẽ hạ lệnh, cho Turan dẫn Bạch Ngân Cửu rời khỏi Thiên Hà Số 8 sắp biến thành vùng đất chết chứ? Lâm Tĩnh Hằng từng trả lời rất rõ ràng là "sẽ", là Lục Tất Hành cố chấp không chịu tin… Mà may mắn một lần nữa, khiến thần chết dừng bước trước khi họ phải nghiệm chứng đáp án này.

Lần thứ ba là Lâm Tĩnh Hằng bị lộ thân phận, Thiên Hà Số 8 tứ diện Sở ca, Lục Tất Hành đề xuất nổ hủy điểm nhảy vũ trụ, đóng cửa Thiên Hà Số 8. Lục Tất Hành cảm thấy mình đã nên nhận ra từ lâu, dù khi ấy Lâm trên danh nghĩa là "tư lệnh quân tự vệ Thiên Hà Số 8", thực tế vẫn là Lâm thượng tướng của cứ điểm Bạch Ngân, kỳ thật không hề đồng ý tự mình nổ hủy điểm nhảy vũ trụ. Hắn không muốn phản liên minh, thậm chí sau khi nhận được tin tức của Bạch Ngân Thập Vệ, lập tức ra lệnh bọn họ bảo vệ tuyên ngôn tự do, mà không phải bản thân mình… Lâm Tĩnh Hằng lúc ấy không phản đối rõ ràng việc đóng cửa Thiên Hà Số 8, sợ rằng cũng chỉ bởi vì trên tay hắn chỉ có một nhóm lính tôm tướng cua, mà những người đó đều đang thúc ép hắn.

Sự thật chứng minh, cho dù như vậy, hắn vẫn suýt nữa chết vì liên minh.

Bây giờ nhớ lại, Lục Tất Hành nghĩ, nếu lúc ấy cậu nhạy bén hơn, suy nghĩ nhiều hơn một chút, phải chăng cậu có thể nhìn thấy đường vận mệnh lờ mờ kia, nhìn thấy vết nứt sâu đến rễ giữa hai người?

Vận mệnh đối xử với cậu không tệ, cho người thích ba phải này hai cơ hội trốn tránh, nhưng có một có hai không có ba, cậu không coi chúng là cảnh báo, thậm chí đắc ý với sự khôn lỏi luôn có thể "lưỡng toàn" của mình. Thế là vận mệnh cho cậu một bạt tai, đem mâu thuẫn không thể lảng tránh trần trụi chất dưới mũi cậu.

Hai người im lặng rất lâu, nhiệt độ không khí mới sôi sùng sục dần dần giảm xuống, như ngọn lửa cuốn qua, tro tàn sắp tắt.

Đồng hồ điện tử trên cửa phòng tiếp khách thong thả nhích từng giây, một tấc thời gian ấy dài đến gần như thảm thiết.

Lục Tất Hành rốt cuộc mở miệng, giọng khàn khàn: "Mình không cãi nhau nữa được không? Hãy nghe em nói một câu."

Lâm Tĩnh Hằng không ừ hữ gì cúi nhìn cậu.

"Tiến sĩ Harden nói, anh bị nhốt trong nhà tù vũ trụ, hơn hai ngàn lần cố gắng phá tan tín hiệu phong tỏa." Lục Tất Hành nói, chút ít tình báo moi từ miệng tiến sĩ Harden đã đủ để cậu đoán ra bảy tám phần, "Em đã tính, từ lúc mạng tinh thần của Trạm Lư tiêu tan, đến lúc anh bị Quân Đoàn Tự Do vớt, trong đây ít nhất có nửa tiếng, người dưới tia vũ trụ sau vụ nổ không cách nào tồn tại lâu như vậy, thế nên em đoán, ắt là anh đã dùng phương pháp nào đó… thêm một vòng bảo vệ cho khoang sinh thái bị hủy, hơn nữa trong quá trình này bị chấn thương não nghiêm trọng, đám người ông Harden cũng cảm thấy anh bị thương không thể cứu chữa… Thế rốt cuộc nặng cỡ nào? Anh đã hôn mê bao lâu?"

"Hai năm," Lâm Tĩnh Hằng trả lời bằng ngữ khí không hề lên xuống, liền sau đó, hắn lại nói giống như cố ý làm rõ điều gì, "Không dài như cậu nghĩ đâu, tôi nói là thời gian Votaw."

Bốn chữ "thời gian Votaw" chói tai, Lục Tất Hành siết chặt các ngón tay hơn.

Phỏng đoán là phỏng đoán, vĩnh viễn cũng không đau lòng bằng chân tướng người kia chính miệng nói ra, giọng cậu khàn khàn: "Hai năm… người cứu anh không dùng bất cứ phương pháp nào có trợ giúp, Harden nói, cô ta muốn cho anh giữ nguyên hiện trạng."

"Không đâu, nó đã dùng biện pháp," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Nó muốn biến tôi thành một tiêu bản."

Khớp ngón tay Lục Tất Hành "Rắc" một tiếng.

Lâm Tĩnh Hằng ngửa đầu dựa lên tường, nhìn chằm chằm trần nhà một hồi, hoa văn của trần nhà đơn giản mà trang nhã, không có cảm xúc và biểu đạt dư thừa, là phòng tiếp khách của Tổng trưởng đúng tiêu chuẩn.

"Trước kia tôi cảm thấy, chỉ cần còn một hơi thở, có một người tôi không thể không gặp, có một nơi tôi không thể không về, có một hứa hẹn cũng không thể không thực hiện, thế nên tôi không dám chết, tôi phải bới từ trong kẽ hở ra một sinh cơ, dính ý thức trên mạng tinh thần còn sót lại cũng không dám tiêu tan, mượn một chút nhiễu loạn của bão hằng tinh khi tiểu hành tinh quay đến điểm gần mặt trời muốn tỉnh lại. Tôi còn phải vờ mất trí nhớ, vờ ngu, vờ hòa nhã, chỉ để lừa được một tẹo đường thở trong tay hải tặc… Lúc đóng kịch, thậm chí không dám suy nghĩ kỹ, 'hải tặc' này là em gái ruột."

Lâm Tĩnh Hằng nói đến đây đột ngột ngậm miệng, mơ hồ cảm thấy phần sau tổn thương người ta, không nên nói. Nhưng những lời đó như nước chua khi nôn mửa đã trào lên cổ, thật sự không nhịn được, Lâm Tĩnh Hằng suýt nữa cắn nát răng, mới dừng được phần sau, không ngờ chưa kịp tự mình tiêu hóa, thì Lục Tất Hành bỗng nhiên tiếp lời: "Anh 'trước kia cảm thấy', bây giờ thì sao? Bây giờ cảm thấy, hết thảy đều không có ý nghĩa gì, đúng không – anh muốn nói như vậy, em nhìn ra được."

Cậu quá giỏi xem xét sắc mặt và lời nói, đảo mắt qua, liền lôi ra những lời Lâm Tĩnh Hằng nhịn lại, bày trước mặt hai người.

"Em không đáng." Lục Tất Hành lặng lẽ tiếp tục, "Em cũng không biết mình nên làm như thế nào, mới có thể không khiến những khổ đau anh phải chịu trong mười sáu năm này uổng phí, anh có thể nói cho em biết hay không? Tĩnh Hằng, em… em thật sự gánh không nổi… kỳ vọng nặng nề như vậy. Người anh thích kia, đã không còn tồn tại, em thật sự rất muốn trả hắn lại cho anh, nhưng chỉ có thể lấy đuôi chó nối đuôi chồn."

Lâm Tĩnh Hằng quay đầu muốn nói gì đó, Lục Tất Hành lại lần nữa cắt ngang hắn.

Lục Tất Hành dịu giọng lại, giống như năm xưa kiên nhẫn nói đạo lý cho đám học sinh lì lợm, cậu nói: "Anh có thể đừng nói dối, bất kể em biến thành thế nào anh đều thích hay không."

"Chúng ta hãy thẳng thắn đi, Tĩnh Hằng. Em biết anh… Ôi, quay ngược về ngày xưa, năm Độc Lập và năm Votaw em cũng tính không rõ nữa rồi – cứ xem như hơn hai mươi năm đi? Ở trên sao Bắc Kinh là quân tử chi giao, sau đó trong chiến loạn hoạn nạn, em bắt đầu quấn lấy anh… Sau đó nữa, anh đi rồi, em lôi hết thảy ghi chép về anh trên Trạm Lư ra xem đi xem lại, tới tới lui lui, em đơn phương làm bạn với anh từ đứa trẻ mười mấy tuổi lớn lên thành thượng tướng liên minh, bầu bạn… cũng trên dưới trăm lần rồi. Em hiểu anh, còn hiểu hơn anh tưởng."

"Em bây giờ có phải thỉnh thoảng sẽ khiến anh nhớ tới Nguyên soái liên minh, và vị kia của Quân Đoàn Tự Do hay không? Thế anh nghĩ không sai đâu, trước kia em cũng cảm thấy hai người bọn họ đều là kẻ điên, mà bây giờ em càng ngày càng có thể hiểu họ."

"Người anh thích là 'hắn', trước mặt em, anh không dám quay đầu nhìn lại, nhưng mà người anh thích chính là hắn, em biết, anh không thích một người luôn trăm phương ngàn kế, luôn khiến anh căng thẳng mệt mỏi, tương lai có khả năng sẽ bức bách anh như bọn họ, có phải không?"

Lục Tất Hành ngẩng đầu lên, trong mắt có thứ nào đó kinh tâm động phách, giống như một cơn bão không tiếng động nằm sâu trong tăm tối.

Sự trầm mặc khiến người ta ngạt thở lại lần nữa lan ra.

Giây lát sau, Lâm Tĩnh Hằng đã thẳng thắn đúng như cậu mong muốn.

Hắn nói: "Phải."

Một chữ này rốt cuộc xé rách sự thái bình tô son trát phấn.

Lâm Tĩnh Hằng nói: "Tôi không thích mỗi ngày suy đoán cậu đang nghĩ gì, cũng không thích phải thường xuyên suy nghĩ lời gì nên nói, lời gì không nên nói, tôi ghét mối quan hệ cá nhân như đi trên dây, cũng không kiên nhẫn làm mấy việc vặt vãnh như kiểu sửa chữa cơ giáp trọng tam, tôi cảm thấy rất mệt mỏi."

Con dao trên đoạn đầu đài chém xuống, nháy mắt khiến đầu mình tách rời.

Lục Tất Hành muốn gượng mỉm cười thoải mái, song thất bại. Cục hầu của cậu lăn tới tới lui lui vài lần, không phát ra một chút âm thanh, ngực lạnh lẽo, như đang sống sờ sờ mà đến gần cái chết.

Lâm Tĩnh Hằng mở cửa phòng tiếp khách đi ra ngoài, robot kiểm tu gia dụng canh ở cửa tiến vào, bắt tay vào gõ gõ đập đập kiểm tra trục cửa và mặt tường bị hắn phá hỏng, tạo ra một chút tạp âm nhỏ.

Lục Tất Hành nhắm mắt lại, trong bóng tối, tiếng bước chân người kia đi xa rõ mồn một, cậu muốn bất chấp tất cả mà lao tới, túm hắn lại như túm phao cứu mạng, nhưng chẳng có lấy một chút sức lực, giống như nước sông lạnh băng đã ngập đầu cậu, ướt hết tứ chi, không ngừng lôi cậu xuống, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình chết đuối.

"Nhưng tôi có thể làm thế nào?"

Lục Tất Hành giật mình, bỗng chốc mở mắt ra.

Lâm Tĩnh Hằng không rời khỏi nhà mà đi lên lầu. Hắn đứng trên cầu thang quanh co, đột nhiên quay đầu lại quát cậu một câu: "Tôi sống chỉ còn lại một chút ý nghĩa này, không thích là có thể không cần sao?"

Lục Tất Hành thẫn thờ, cậu không biết mình đứng dậy khi nào, lúc định thần lại, chỉ nghe thấy trên lầu có tiếng cửa kêu, Lâm Tĩnh Hằng đóng sầm cửa thư phòng, không chờ Lục Tất Hành quanh quẩn dưới cầu thang ra một kết quả, Lâm Tĩnh Hằng lại tự mình lạnh mặt ra khỏi thư phòng – hắn nhớ Lục Tất Hành là trưởng quan hành chính Thiên Hà Số 8, thường xuyên cần họp trực tuyến ở thư phòng, không chắc khi nào phải dùng, thế là trước ánh mắt chăm chú ngập ngừng muốn nói của Lục Tất Hành, hắn đi thẳng lên gác khóa cửa lại.

Hồ cá trong phòng khách lóe sáng lấp lánh, một con cá nhiệt đới sặc sỡ phun bong bóng thật to, một cuộc chiến tranh lạnh đã bắt đầu.

150. Quyển 6 - Chương 150

Thư đến từ căn cứ thí nghiệm chống đạn đạo sao Bắc Kinh , trước nay được đánh dấu là "nội dung quan trọng", Lục Tất Hành nhìn chằm chằm đoạn thứ nhất của lá thư "nội dung quan trọng" này năm phút mà không hiểu, phập phồng không yên giảm nhiệt độ trong thư phòng xuống năm độ, rất muốn lôi mấy người

phụ trách đến đây đứng một hàng mắng một trận, để họ xét lại tư thế chính xác khi đánh báo cáo cho cấp trên.

"Trạm Lư," Lục Tất Hành nói, "Trên gác rất lâu rồi không ai lên, hoàn cảnh bên trong thế nào? Báo qua các tham số cho tôi."

Tay máy trên nóc nhà liền thòng xuống như quỷ treo cổ, trả lời cậu: "Hiệu trưởng Lục, tất cả các phòng, bao gồm tầng hầm đều là quản lý thống nhất, có bất cứ sự khác thường nào thì sẽ báo cho tôi sửa."

Lục Tất Hành đang bưng ly trà dừng tay, im lặng chỉnh lại nhiệt độ vừa giảm xuống.

"… Anh ấy ăn gì chưa?"

Đây vốn là giao hẹn ngầm của họ – chỉ có những lúc cần đi hành tinh khác Lâm Tĩnh Hằng mới đổi cao dinh dưỡng hoặc ống dinh dưỡng cho tiện, ở trên sao Khải Minh hắn đều dùng bữa bình thường, không phải thèm, mà bởi vì cùng nhau sử dụng một bàn ăn càng giống một loại nghi thức hơn, cho dù không nói với nhau một câu nào, chỉ im lặng chia đôi khúc lạp xưởng cuối cùng, mỗi người lấy một nửa, ngày này giống như cũng là cùng nhau trải qua.

Tay máy Trạm Lư biến mất trên nóc nhà, một phút sau lại xuất hiện, báo cáo: "Bữa tối tôi đưa tới còn thừa một nửa, tiên sinh nói không ăn nữa, bảo tôi dọn phần còn lại đi."

Lục Tất Hành gấp gáp gật đầu một cái, ngẩn người ra một lúc, sau đó như vừa tỉnh khỏi giấc mơ mà quay đầu lại hỏi Trạm Lư: "Đúng rồi, anh ấy ngủ ở đâu?"

Không đợi Trạm Lư trả lời, Lục Tất Hành lại nói: "Mang gối của tôi đến thư phòng, anh bảo anh ấy về phòng ngủ đi."

Trạm Lư như một kẻ phụ họa đi khỏi, chốc lát sau, tay máy đội một cái gối, xuất quỷ nhập thần từ cửa thư phòng vòng về báo cáo: "Tiên sinh trả lời là 'Đừng làm phiền ta, cút ra'."

Lục Tất Hành nhận lấy cái gối của mình, thở dài: "Vậy anh lên gác dọn dẹp qua giúp anh ấy, mang chăn lên… Cả quần áo ngày mai anh ấy phải mặc nữa."

Hạch cơ giáp đang trong quá trình khôi phục Trạm Lư này, nếu mà còn một chút tôn nghiêm làm hung khí thì nên giơ ngón giữa tặng chủ nhân dài dòng.

May mà Trạm Lư không có tôn nghiêm.

Hắn nhẫn nhịn rơi xuống đất hóa thành hình người, thu dọn quần áo và chăn màn gối nệm, chạy lên gác sưởi ấm.

Sau đó quay lại, Lục Tất Hành hỏi hắn: “Thế nào?”

Trạm Lư nói bằng giọng đều đều không hề lên xuống: “Phớt lờ tôi và chặn tôi trên gác, xin lỗi hiệu trưởng Lục, tôi bị cấm lên lầu rồi, thầy muốn thử hack vào hệ thống gia dụng không?”

Lục Tất Hành: “…”

“A,” Đúng lúc này, Trạm Lư đột nhiên nói, “Bây giờ tôi có thể lên đó rồi.”

Lục Tất Hành ngẩng phắt đầu lên, trong mắt lóe sáng rất nhẹ.

Trạm Lư nói: “Phòng trực ban bộ chỉ huy truyền đến quân tình quan trọng, cấp ‘3S’, cấp báo cáo ưu tiên vượt qua cơ chế chặn gia dụng.”

Chút ánh sáng trong mắt Lục Tất Hành như hai đốm lửa nhỏ dưới mưa rào gió giật, lập tức lại tối đi.

Trạm Lư: “Đồng bộ cc cho Tổng trưởng.”

Lục Tất Hành thất hồn lạc phách cúi đầu: “À, anh nói đi.”

“Bên ngoài Mân Côi Chi Tâm, nhóm tăng binh thứ hai của liên minh toàn bộ đã vào vị trí, tin tức sơ bộ là quân đoàn cỡ lớn hơn ba trăm trọng giáp siêu thời không, mang theo một trạm không gian nhân tạo khổng lồ, thể lượng cứ điểm cỡ trung, đang chuẩn bị thả xuống. Tướng quân Duke gửi thư đến, nói cứ điểm này vẫn chưa được quân trung ương thủ vệ Thiên Hà Số 1 đồng ý, ông ta đã đi nói phải trái, trung ương liên minh lấy ‘Luật phòng ngự biên cảnh’ chặn miệng ông ta, ông ta cảm thấy vô cùng có lỗi, cũng giải thích với bên ta, bố trí quân sự biên giới trước mắt không phải là bản ý của quân trung ương.”

Lục Tất Hành nửa chết nửa sống ánh mắt trầm xuống, linh hồn bay lên đỉnh đầu trở về vị trí cũ, cậu trầm giọng hỏi: “Yêu cầu đối thoại trực tiếp với liên minh của chúng ta đã gửi đi sáu ngày, đến nay vẫn chưa có trả lời à?”

“Đúng vậy.”

Lục Tất Hành chậm rãi nói: “Mà chúng ta cũng không thể phán đoán rốt cuộc là trung ương liên minh từ chối nói chuyện, hay là ‘thủ quân biên giới’ Thiên Hà Số 1 đã chặn tin tức.”

Lục Tất Hành nhìn từ góc độ của trưởng quan hành chính tối cao, cho rằng trung ương liên minh từ chối đối thoại với Thiên Hà Số 8 – đặc biệt là đối thoại bí mật, không hợp lẽ thường lắm. Dù sao Thiên Hà Số 8 xét trên thể lượng, không thể so sánh với liên minh khổng lồ, mà vấn đề cấp bách nhất liên minh đang đối mặt cũng không phải là bọn họ.

Như vậy hiệu lệnh ba trăm lẻ sáu thật sự rất đáng suy nghĩ.

Tin tức trước mắt họ nghe được, phần lớn là lời nói một phía của Duke, Duke rất tích cực qua lại với Thiên Hà Số 8, tuy rằng ông ta thoạt nhìn nhiệt tình cởi mở, rất nặng tình cảm với Lục Tín, nhưng… An Crewe còn từng đỏ hoe vành mắt trước tượng Lục Tín kia mà.

"Đi thôi," Lục Tất Hành nói với Trạm Lư, "Tiện thể nói cho anh ấy biết, sáng mai tôi sẽ triệu tập cuộc họp nhằm vào việc này, đến lúc đó mong Thống soái có mặt đúng giờ."

Trạm Lư đang muốn xuyên qua tường thì Lục Tất Hành gọi giật lại: "Này, chờ đã…"

"… Anh ấy trước khi ngủ phải uống một ly nước, anh đừng rót nước lạnh cho anh ấy."

Thiên Hà Số 1.

Một du thuyền vũ trụ đến từ Votaw, đậu trên trạm bổ sung sát biên giới Thiên Hà Số 1, du thuyền dừng lại bổ sung, các hành khách nối đuôi nhau ra, đi đến nhà ăn của trạm.

Người phụ nữ nhìn quanh nhà ăn giây lát, cuối cùng lựa chọn một phòng nhỏ, trong phòng đã có người, chị ta khom lưng nói vài câu với với đối phương, giống như muốn ghép bàn, sau đó ngồi xuống, tiện tay kéo tấm chắn nhỏ bên cạnh chỗ ngồi.

"Đây là đoạn phim phỏng vấn Nguyên soái Woolf," Người phụ nữ nhìn xung quanh một cái, áp thiết bị đầu cuối cá nhân của hai người lại, một giây sau đã truyền xong, "Tư liệu trực tiếp, tôi quay trộm lúc phỏng vấn, chưa biên tập lại."

Người đàn ông đối diện hỏi: "Cô xác định là chính ông ta? Xác định thần trí ông ta tỉnh táo chứ? Xác định trong cả quá trình không ai bị uy hiếp?"

"Ít nhất lúc tôi đến thăm phủ nguyên soái không thấy có gì khác thường."

Người phụ nữ này chính là nữ phóng viên phỏng vấn Woolf.

Nhật báo Votaw luôn là cơ quan phát ngôn trung thành của trung ương liên minh, trước chiến tranh, trong trung ương liên minh quản ủy hội quyết định, họ liền đứng đường cho quản ủy hội, bây giờ trong trung ương liên minh ai có võ trang là lão đại, họ lại biến thành lính tuyên truyền của quân đội.

Là một trong các nhân vật chủ chốt của nhật báo Votaw, nữ phóng viên một cách đương nhiên được phép phỏng vấn độc quyền Woolf, làm một bài phỏng vấn đặc sắc nhằm vào hiệu lệnh ba trăm lẻ sáu gây ra rất nhiều tranh luận. Trong đoạn phim phỏng vấn, Nguyên soái Woolf nói năng rõ ràng, sắc mặt như thường, vừa công bố liền dẹp hết lời đồn "Woolf đã biến thành con rối".

Thế là sự chú ý của mọi người một cách tự nhiên bị hướng đến bản thân hiệu lệnh ba trăm lẻ sáu.

"Hiệu lệnh ba trăm lẻ sáu rõ ràng nhằm vào Thiên Hà Số 8, mệnh lệnh này của quân ủy hiện giờ dẫn đến rất nhiều phỏng đoán, có người nói, Thiên Hà Số 8 độc lập cho quân trung ương các thiên hà một mở đầu rất không tốt, nếu trung ương liên minh lại ngầm đồng ý cho bọn họ tồn tại, về sau đây cũng muốn độc lập, kia cũng muốn độc lập, e rằng sẽ không dễ kết thúc. Cũng có người nói, đường bước nhảy vũ trụ của Thiên Hà Số 8 đã gián đoạn mười mấy năm, vấn đề của Thiên Hà Số 8 bây giờ không khẩn cấp, 'ba lẻ sáu' ngoài mặt là nhằm vào Mân Côi Chi Tâm, kỳ thực là liên minh chỉ kiếm vào quân trung ương, đây lại là một ván cờ của trung ương liên minh với các quân trung ương lớn mạnh trong chiến tranh, Nguyên soái Woolf muốn thu lại quân quyền, lấy đây làm cảnh cáo."

"Không có căn cứ gì," Người đàn ông nói, "Tuy nói là 'chim hết cất cung', nhưng bây giờ chim hết chưa? Quân Đoàn Tự Do như hổ rình mồi, tội phạm ma túy ùn ùn, làm sao Woolf lại ném quân trung ương chẳng dễ gì ngưng tụ lại ra bên ngoài vào lúc này?"

Nữ phóng viên hơi chần chừ: "Còn có một lời đồn, họ nói Woolf là bất đắc dĩ bị ép buộc, bởi vì Thiên Hà Số 8 đã hoàn toàn chinh phục lỗ hổng thời gian tự nhiên, Thiên Hà Số 8 mấy năm nay ở vực ngoại thành lập đế quốc quân sự khổng lồ, đang dã tâm rành rành mài đao nhắm tới liên minh."

Người đàn ông cau mày.

"Nhưng cách nói này vừa thò đầu ra, lập tức bị dư luận dùng ngòi bút lên án."

"Ồ, tại sao?"

"Bạch Ngân Thập Vệ, anh quên rồi à?" Nữ phóng viên thở dài, hạ thấp giọng, "Chúng ta lúc trước bị lừa, chủ lực cơ hồ mất hết trong tay Lâm Tĩnh Hằng, nếu không có tiên tri Harris, tổ chức suýt nữa từ đây… Những hạng sáng nắng chiều mưa đó vì việc này mà nâng Lâm Tĩnh Hằng lên rất cao… Trời biết bọn họ lúc trước còn cảm thấy hắn là đầu sỏ âm mưu phá vỡ liên minh. Còn nữa, trong những năm liên minh loạn nhất, Quân Đoàn Tự Do dùng võ lực phát triển chip Nha Phiến, nghe nói những nơi liên minh lo không xuể đều là Bạch Ngân Thập Vệ cứu giúp, tuy rằng họ không nghe liên minh hiệu lệnh, nhưng cũng là lực lượng trung kiên chống Nha Phiến. Ngày Thiên Hà Số 8 tuyên bố độc lập, Bạch Ngân Thập Vệ cao giọng xuất hiện, trực tiếp đi theo Lâm Tĩnh Hằng trở về Thiên Hà Số 8, vị Tổng trưởng không biết từ đâu đến lại giảo hoạt dựng Lục Tín trước cửa nhà, là một tấm khiên tình cảm tự nhiên. Thiên Hà Số 8 có phải thật sự đối với liên minh như hổ rình mồi hay không thì tôi không biết, nhưng không ít đám ngu xuẩn từng nhận ân huệ lại dễ bị kích động không tin."

Người đàn ông hỏi tới: "Còn gì nữa?"

"Còn một tin tức quan trọng, người ta nói, kế hoạch Nữ Oa rất có thể đã đạt được thành công ở Thiên Hà Số 8, bọn họ đã tạo ra một đội võ trang siêu cấp chân chính," Nữ phóng viên nói, "Tổng trưởng Thiên Hà Số 8 kia là con trai ai thì chúng ta không biết, nhưng hắn miễn dịch với virus Cầu Vồng."

"Tin tức đến từ đâu?"

“Người bên cạnh một vị cấp cao quân ủy là bạn tôi, vô tình nghe được,” Nữ phóng viên nói, “Họ đang thảo luận chuyện này, nguồn tin không rõ, anh trở về nói cho tiên tri Harris biết, để ngài có chuẩn bị tâm lý, tiên tri sẽ tự phán đoán.”

Hai người vội vàng trao đổi tin tức xong, trên bàn ăn nhảy ra tin nhắn nhắc nhở, cho biết số hiệu du thuyền vũ trụ đã chuẩn bị xong xuôi, mời các lữ khách lên thuyền.

“Tôi đi đây,” Người đàn ông nhìn thật sâu vào mắt đồng bạn, “Vì sinh mạng và tự nhiên.”

“Sinh mạng và tự nhiên.”

Người đàn ông rảo bước rời khỏi nhà ăn, không chú ý tới một kẻ dáng người thấp mặt mũi tầm thường ở phòng kế bên đứng dậy, lén lút đuổi theo hắn.

Votaw.

Vương Alan rót cho mình một ly rượu vang, nâng ly về nơi hư vô mờ mịt: “Ả kia đã truyền tin tức cho Harris. Chuyện Lục Tất Hành miễn dịch virus Cầu Vồng còn là chúng ta moi từ chỗ Harris, hắn nghe là hiểu ngay. Harris kẻ đó chỉ sợ chiến tranh, trước nay lại nghiêng về Thiên Hà Số 8, nhất định sẽ nghĩ mọi cách liên hệ với Thiên Hà Số 8, đến lúc đó tôi hơi phối hợp hắn một chút là được. Chỉ có một điểm, cô xác định Thiên Hà Số 8 sẽ cắt đứt liên lạc, đóng khu lỗ hổng thời gian? Lỡ như bọn họ cảm thấy mình đã bị uy hiếp, muốn tiên hạ thủ vi cường thì làm thế nào?”

Hình ảnh Lâm Tĩnh Xu lơ lửng cạnh cổ tay lão, một hình người lập thể to bằng bàn tay, thoạt nhìn như một tác phẩm nghệ thuật đẹp đẽ.

“Không đâu, Bạch Ngân Thập Vệ không làm được chuyện quay nòng pháo về hướng liên minh, đâu phải ông mới ngày đầu tiên biết tên ngốc lỗi thời Lâm Tĩnh Hằng kia.” Nàng nói nhàn nhạt, “Vả lại có ‘châu ngọc’ An Crewe này ở phía trước, bọn họ còn dám tín nhiệm quân trung ương sao? Một bên là địch ý của trung ương liên minh, một bên là ‘lá mặt lá trái’ của quân trung ương, mà vỏn vẹn mười mấy năm, cũng không đủ để thay đổi hình thái ý thức của một thế hệ, Thiên Hà Số 8 có rất nhiều dân di cư từ liên minh, chỉ cần Tổng trưởng của bọn họ có đầu óc, thì biết nên làm sao để tránh dính vào đống lộn xộn của liên minh.”

“Mong rằng sẽ êm xuôi như cô nói,” Vương Alan nói, “Tốt nhất là mớ kỹ thuật vô dụng của bọn họ có thể phát triển một chút, nổ sập hoàn toàn khu lỗ hổng thời gian đi. Không có biến số Thiên Hà Số 8 này làm rối, tin rằng tương lai của chúng ta sẽ thuận lợi rất nhiều – cạn ly.”

Ngân Hà Thành, tại nhà của Lâm tướng quân và kỹ sư 001.

Lục Tất Hành co mình trên sập nhỏ ở góc thư phòng, không ngủ được, sập không đủ chỗ, chân cậu không thể duỗi thẳng vì sẽ bị thò ra ngoài. Kể cũng lạ, lúc Lâm Tĩnh Hằng chưa về, cậu ngày ngày ngủ thư phòng, chưa bao giờ để ý vấn đề tứ chi lơ lửng không thể trở mình – dù sao bình thường khi cậu cần trở mình, cũng chẳng còn bao lâu nữa là phải dậy, mới dọn về phòng ngủ hơn nửa năm mà thói xấu ngược lại nhiều lên.

Ánh sao trải một tầng, chiếu nghiêng vào nhà, đồng hồ đã chỉ hướng sau nửa đêm. Đêm nay một ngày bằng một năm, cậu như một con nghiện hết thuốc chữa, đại khái là chỉ có thể chịu đựng đến sáng sớm hôm sau mới thở được.

Lục Tất Hành nằm xuống rồi lại dậy, trằn trọc bốn năm lần, xác định mình mất ngủ, không nhịn được bật thiết bị đầu cuối cá nhân, mở một album ra.

Một hình ảnh lập thể to bằng người thật nổi lên, Lâm Tĩnh Hằng nghiêng người, nửa khuôn mặt vùi trong gối, bàn tay thả lỏng buông ở một bên, chăn chỉ đắp lên hông – là một ngày nọ Lục Tất Hành nửa đêm không ngủ được chụp trộm.

Lục Tất Hành nhìn hình ảnh trong thiết bị đầu cuối cá nhân, giơ một tay ra, trong hình ảnh cũng có một bàn tay tiến vào, cùng tay của chính cậu hoàn mỹ chồng lên nhau, sờ lòng bàn tay xòe ra của Lâm Tĩnh Hằng, lòng bàn tay là một trong những chỗ nhiệt độ cơ thể lộ ra ngoài nhất, giấu dưới các nốt chai mỏng, chạm vào có sự lưu luyến không nói nên lời. Lâm Tĩnh Hằng trong hình ảnh đột nhiên khép năm ngón tay, bắt được tên giặc quấy rầy giữa đêm hôm khuya khoắt, kéo tay cậu vào lòng, cúi đầu cắn một cái, mắt không mở, mơ hồ nói: "Đàng hoàng xem nào."

Lục Tất Hành vắt chiếc áo khoác hắn ném tới lên khuỷu tay, trong lòng ôm hình ảnh chụp trộm này, khóe miệng nhếch lên, rất nhanh lại cười không nổi, cậu nhắm mắt, đưa chiếc áo khoác lên mũi hít một hơi thật sâu, nghĩ thầm: "Sáng mai nên nói gì với anh ấy đây?"

Liên minh, Thiên Hà Số 8, hiệu lệnh tăng binh ba trăm lẻ sáu, quân trung ương lập trường chưa rõ…

Album trong thiết bị đầu cuối cá nhân theo cài đặt lật đến tấm cuối cùng, sau đó mở lại từ đầu.

Lục Tất Hành mặc kệ nó tự động chiếu, nhìn thấy bé trai nho nhỏ cúi đầu vào nhà, ngũ quan mang máng là khuôn mẫu bây giờ, chỉ là khí chất u ám hơn, khép kín hơn, giống như động vật nhỏ tủi thân, buồn bã ỉu xìu mở cửa phòng, tiếp đó vang khẽ một tiếng, cậu bé ở cửa giật nảy mình lui một bước, ngay sau đó trong nhà bay ra một cơ giáp phỏng chân cao hơn một người, vẻ ngoài giống một quả trứng vịt to, trên "trứng vịt" còn bị vẽ ngũ quan hoạt hình. Mạng tinh thần phỏng chân xanh biếc trải ra, sắc màu rực rỡ chiếu đầy người cậu, một giọng nam vang lên: "Niềm vui bất ngờ đây! Sinh nhật vui vẻ!"

Bé trai dần dần lớn lên, từ từ có dáng dấp thiếu niên, vắt chéo chân ngồi trên sofa lật xem một quyển sách, giống như không chút để ý mà nói với người ngoài ống kính: "Đúng rồi, học viện Ulan bảo tôi đầu tháng sau đến báo danh… Ông làm gì vậy? Người lớn các ông đều thiếu bình tĩnh như thế à… Không có, nhìn thấy thể lệ chiêu sinh tiện tay điền một tờ, nào phải chuyện gì quan trọng, còn phải khoe khoang rùm beng sao? Sau đó liền quên luôn… Bảo tôi đi thì đi thôi, kiếm đại một quân hàm, dù sao còn được phát lương…"

Thiếu niên mặc đồng phục học viện Ulan, vẻ mặt không kiên nhẫn: "Không cần ông đưa đi đâu, có mất mặt không?"

Thiếu niên kẹp huy hiệu phát cùng học bổng ở đầu ngón tay bắn lên trên, "Đinh" khẽ một tiếng, nó bay lên trời, thiếu niên Lâm Tĩnh Hằng lộ ra một chút tươi cười không có ý tốt, đưa tay lên trước miệng làm

động tác kéo khóa.

Lục Tất Hành vô thức mỉm cười theo.

Sau đó, hình ảnh theo thiếu niên lớn lên đột nhiên gián đoạn một thời gian, ngày tháng trên tấm ảnh kế tiếp đã là hai ba năm sau, người thiếu niên trưởng thành như thoát thai hoán cốt, cao thêm nửa cái đầu, bả vai gầy rộng lớn, đồng phục học sinh đổi thành quân phục, xuất hiện trên lễ tốt nghiệp của học viện Ulan, là sinh viên tốt nghiệp vinh dự trực tiếp nhận quân hàm, trên mặt không nhìn ra cảm xúc, lúc giơ tay chào, đôi mắt màu xám hơi híp lại, lộ ra một chút lạnh lẽo.

Hắn trải qua mưa máu gió tanh, từng bước thăng chức, nửa chê nửa khen mà nghênh ngang đến đứng đầu cứ điểm Bạch Ngân…

Lục Tất Hành không biết mình ngủ lúc nào, có lẽ do trước khi ngủ xem nhiều những hình ảnh này, trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, cậu mộng mị lung tung, khi thì là nụ cười sáng ngời của thiếu niên kia, khi thì là đôi mắt xám đọng sương sau khi thành niên, khi thì đi theo hắn tuần tra trong vũ trụ cô độc, khi lại cùng hắn trở về lễ tốt nghiệp của học viện Ulan, Lục Tất Hành liều mạng đuổi theo sau hắn, gọi tên hắn, chạy sắp đứt hơi mới bắt được bả vai viên sĩ quan trẻ tuổi kia.

Lâm Tĩnh Hằng trong mơ quay đầu lại, nắm chặt cổ tay cậu, thần sắc ấy như đã từng thấy, nói với cậu rằng: “Tôi chỉ còn em thôi.”

Chân Lục Tất Hành rơi xuống sập đập thẳng lên sàn nhà, cậu choàng tỉnh dậy, chiếc áo khoác vẫn nắm trong tay cũng rơi xuống đất.

Đồng hồ trên thiết bị đầu cuối cá nhân cho thấy, lúc này cách bình minh còn không đầy nửa tiếng, không trung Ngân Hà Thành đã nhìn thấy màu bụng cá.

Lục Tất Hành ngồi thẫn thờ hai giây trên sập, đột nhiên như mộng du bật dậy, lê cái chân bị mình đè tê, sấp ngửa lao ra, chạy thẳng lên gác.

Căn gác cài khóa chặn cậu lại, nhưng khóa cửa gia dụng bình thường thật ra rất dễ phá, đến đại một học sinh học viện thông tin cũng có thể hack mở trong vòng năm phút, mà kỹ sư 001 giống như quên mang não, không hề suy nghĩ dùng sức mạnh đá tung cửa.

Quản gia điện tử uể oải nói: “Hiệu trưởng Lục, đây cũng là hành vi bạo lực…”

Lâm Tĩnh Hằng đang ngậm điếu thuốc ngồi trên bệ cửa sổ căn gác, cách một phòng đồ cũ, ngạc nhiên quay đầu lại.

Cánh cửa nhỏ “Tít” một tiếng, khóa điện tử chập mạch báo hỏng, cánh cửa lắc lư rơi xuống, liền sau đó, hắn bị lôi từ trên bệ cửa sổ xuống.

151. Quyển 6 - Chương 151

Lâm Tĩnh Hằng vốn không đến mức bị cậu kéo xuống, nhưng không biết tại sao, lúc Lục Tất Hành xông tới, hắn giống như rất cuống quýt nhét thứ gì đó vào kẽ bên, bởi vậy mất thăng bằng đập thẳng lên người Lục Tất Hành.

Lục Tất Hành chịu một cú này, do tê chân nên lảo đảo suýt nữa quỳ xuống, song cậu vẫn nắm chặt Lâm Tĩnh Hằng không buông ra, đồng thời ánh mắt lướt qua vai hắn thấy rõ thứ hắn vừa bối rối giấu đi – là quả cầu thủy tinh kia.

Lục Tất Hành ngớ người, chỉ cảm thấy quen mắt, nhất thời chưa nhớ ra nó đến từ đâu.

Một lúc lâu, ký ức ngủ đông mới dần dần sống lại, cậu đã nhớ, thì ra đó là chuyện từ khi chính phủ gánh hát rong Thiên Hà Số 8 mới thành lập –

Khi ấy Tổng trưởng Edward vẫn còn sống, họ cùng nhau tuần du Thiên Hà Số 8, cố Tổng trưởng phụ trách lo lắng hết lòng, mặt co mày cáu, cậu thì phụ trách xách ba lô dò đường, du lịch bằng công phí.

Bởi vì trời sập đã có người cao đỡ, cậu tràn trề lạc quan mù quáng, vui vẻ dẫn bốn học sinh đi theo sau Tổng trưởng nhặt đá, thu thập mỗi một nguyên tố đặc biệt trên mỗi một hành tinh các nơi, chạm khắc thành cảnh muôn nhà sáng đèn của Thiên Hà Số 8 trong tưởng tượng, lại dùng keo dán thủy tinh làm thành một bầu trời sao, dạt dào vui mừng mà vẫy đuôi, muốn mang đi lấy lòng người trong tim đặc biệt không dễ lấy lòng kia.

… Sau đó cậu đem nó và đồ đạc cũ của Lâm Tĩnh Hằng khóa vào vùng cấm nho nhỏ trên căn gác này, những hòn đá lấp lánh trong quả cầu thủy tinh ấy, rất nhiều đã mất đi sắc sáng ngày xưa, ngay cả "ánh sao" cũng tối đi.

Ông Tổng trưởng già hoàn toàn không hiểu phong hoa tuyết nguyệt, chỉ biết rầu rĩ cảm khái "Khi nào Thiên Hà Số 8 thật sự có thể như mô hình này của cậu thì tốt rồi" đã mất, đem trọng trách lo lắng hết lòng, mặt co mày cáu đè xuống cho cậu.

Như đã cách cả một đời.

Lâm Tĩnh Hằng hơi ngớ người trước "tập kích" bất thình lình của cậu, lúc này mới hoàn hồn, vừa rồi cằm đập thẳng lên vai Lục Tất Hành, suýt nữa cắn rách đầu lưỡi, hắn đẩy cậu ra, cả giận nói: "Cậu làm gì đấy, nằm mơ bị chó dại cắn à?"

"Xin lỗi…" Lục Tất Hành từ trong mũi rên nhẹ một tiếng.

Lâm Tĩnh Hằng nghe thấy hai chữ này tự dưng bừng bừng lửa giận, ánh mắt chợt lạnh đi, một bụng lời nói

cay độc đã ra đến môi, liền nghe Lục Tất Hành tiếp tục như đang nói mớ: "Thời gian họp em hẹn trước còn không đầy ba tiếng, vốn định đợi đến lúc ấy là có thể gặp anh, nói chuyện với anh, nhưng… xin lỗi, em có thể kiên trì đến bây giờ, thật sự đã là cực hạn rồi, một phút đồng hồ cũng chờ không nổi nữa."

Lâm Tĩnh Hằng một đêm không ngủ, thể xác và tinh thần đều mệt lử, rạng sáng lại chính là thời điểm não thiếu oxy, bị cậu chặn miệng, bỗng nhiên quên luôn những lời muốn nói.

Chân Lục Tất Hành lúc này từ "tê hết" không còn cảm giác gì biến thành tê như kim đâm, cậu "A" một tiếng, hơi méo mặt, song vị Tổng trưởng què chân này vẫn thân tàn chí kiên, xem ra là không muốn nằm bẹp ngay tại chỗ, cậu nắm khuỷu tay Lâm Tĩnh Hằng, thử nhảy một chân về phía trước một bước.

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Nhân lúc Lâm Tĩnh Hằng còn phân vân có cần hất cậu ra hay không, Lục Tất Hành dang hai tay, mở rộng vòng tay đến không thể rộng hơn, lại lết lên trước một chút, sau đó ôm vai Lâm Tĩnh Hằng, không dùng sức mà đeo mình trên người hắn, thở ra một hơi nặng trình trịch, cả người suýt nữa ngã xuống.

Lục Tất Hành ngỡ ngàng nghĩ: "Mình khi nãy bận rộn vớ vẩn gì? Tại sao không lên sớm?"

"Hiệu trưởng Lục, thứ cho tôi nói thẳng, triệu chứng của thầy biểu hiện tính thành nghiện nhất định, thầy xác định không hút thuốc gì phi pháp gì chứ?" Ngoài cửa vang lên tiếng Trạm Lư, robot sửa chữa gia dụng hì hục trèo lên lầu, đang tít tít xoay quanh cánh cửa chết trận.

"Tôi không biết," Lục Tất Hành thì thào, "Thống soái có hợp pháp không?"

Cậu buột miệng thốt ra không qua đầu óc, nhưng hai câu nối lại nghe tự dưng có chút mờ ám không nói thành lời, Lâm Tĩnh Hằng còn chưa nguôi giận, đã bị "dùng miệng hút vào" trêu chọc, lửa dưới da nhảy lên trên da, đốt nóng ran tai hắn.

"Cái rắm." Hắn nói, sau đó quay sang Trạm Lư, "Ta bỏ chặn rồi à, ai cho ngươi lên đây?"

Trạm Lư – là một trí tuệ nhân tạo vĩnh viễn không phân biệt được chủ nhân khi nào đang nói tiếng người, khi nào đang nói nhăng nói cuội, ngay cả tay máy cũng cong thành dấu chấm hỏi, mù tịt nói: "Tiên sinh, là ngài bảo tôi sáng sớm lên đây, giúp ngài sắp xếp lại biến động trong bày binh bố trận ngoài Mân Côi Chi Tâm mà."

"…" Bấy giờ Lâm Tĩnh Hằng mới nhớ ra còn có chuyện như vậy, có điều xét thấy hắn bất chấp lý lẽ quen rồi, lúc này hắn cũng không hề đỏ mặt vì mình thay đổi thất thường, "Ra ngoài."

Trạm Lư đành phải chỉ huy robot mini khiêng cánh cửa đi.

Căn gác nhỏ "mở bung" bị gió lùa qua, cũng thổi tắt hoàn toàn lửa giận như mớ tơ vò trong lòng Lâm Tĩnh Hằng, hắn hơi dựa ra sau, tựa vào một thiết bị huấn luyện trọng lực trước kia từng dùng, máy móc chưa mở mà hắn đã cảm thấy đầu nặng chân nhẹ trước một bước.

Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc một lúc, muốn tìm một chỗ bình tĩnh ngồi xuống – thế nhưng nhìn quanh một vòng, hắn phát hiện ngoại trừ bệ cửa sổ, trong "phong thủy bảo địa" này căn bản chẳng có chỗ ngồi.

"Cậu không thể dọn dẹp một chút à?" Hắn hơi mệt mỏi nói, "Cái gì cũng nhét vào đây, thành phòng chứa tạp vật rồi."

Lục Tất Hành mấp máy môi.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn cậu một cái: "Muốn nói gì thì nói đi."

"Đây không phải là phòng chứa tạp vật," Lục Tất Hành nói, "Đây là… đây là…"

Lục Tất Hành đã hết tê chân, đành phải tự mình đứng thẳng lên.

Thần hồn Lâm Tĩnh Hằng cũng dần dần trở về vị trí cũ, hắn bỗng nhiên phát hiện, chỉ cần buông tay, từ bả vai đến bàn tay Lục Tất Hành sẽ trình hiện một trạng thái hết sức căng thẳng, cảm giác căng thẳng kiểu gối giáo chờ sáng, mọi giờ mọi phút đang tính toán cái gì, khiến hắn nhất thời cảm thấy vô cùng quen thuộc – giống như soi gương vậy.

Hai người đối mặt lặng thinh chốc lát, Lâm Tĩnh Hằng rất vất vả thử thả lỏng đầu vai, việc này không hề dễ dàng, khi căng thẳng trở thành bình thường, thả lỏng chính là một trạng thái tương đối không tự nhiên, phải tiêu hao sự chú ý.

"… Đây là lòng em." Lục Tất Hành trù trừ rất lâu, rốt cuộc nói nốt nửa câu còn lại, "Lúc anh vắng mặt, em liền khóa nó lại, vờ như không nhìn thấy. Không nhìn thấy anh, là em có thể không làm một người yếu đuối nữa."

Lâm Tĩnh Hằng thấp giọng hỏi: "Là ai nói em yếu đuối?"

"Nếu năm ấy em có thể như bây giờ, có năng lực khống chế thế cục," Lục Tất Hành không trả lời, "Turan sẽ không tự tiện hạ gục em."

Ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng lóe lên: "Turan hạ gục em, là tôi ngầm đồng ý."

"Em biết, bởi vì em lúc ấy, không thể… không thể làm gì giúp anh, em không thể lái một tiểu cơ giáp, không dưng biến ra một đội quân cho anh, ngăn cản lửa đạn của Hiệp hội chống Utopia, em cũng không có diệu kế cẩm nang gì, em thậm chí… Trong tình huống đó, em ngay cả lỗ hổng Chu Lục tạo thành cũng không

kịp bịt… Em chỉ muốn ra ngoài tìm anh, chỉ để mình yên lòng. Nếu em là Turan, em cũng sẽ làm như vậy."

"Nếu em bây giờ có thể mạnh hơn, có thể tùy ý khống chế thế cục liên minh, khiến tứ phương kiêng dè, thì em có thể nói với anh, bất kể anh… và Bạch Ngân Thập Vệ nghĩ như thế nào, quyết định thế nào, em đều có thể ủng hộ các anh." Lục Tất Hành nhìn hắn, có khả năng là bởi vì rốt cuộc đã nói ra, cũng có khả năng là khi ánh mắt một người nhìn một người khác quá chăm chú, sẽ rất dễ vô thức bắt chước động tác của đối phương, bất tri bất giác, Lục Tất Hành cũng nhẹ nhàng buông lỏng nắm tay trước sau vẫn nắm hờ, "Em không thể."

Lâm Tĩnh Hằng vốn định buột miệng nói: "Ai cần em nhọc lòng nhiều như vậy, tự tôi không biết quyết định à?"

Nhưng lời ra đến môi hắn lại nuốt về.

Bởi vì Lục Tất Hành không phải thanh niên chỉ biết đề nghị viển vông, lại bị các "bậc bề trên" trong phòng họp mỗi người sút một phát bay về.

Ngay cả Tổng trưởng Edward năm xưa, có thể chèo chống chính phủ như gánh hát rong Thiên Hà Số 8 này, cũng là dựa vào Lâm Tĩnh Hằng và Bạch Ngân Cửu của hắn, Lâm Tĩnh Hằng năm đó ở Thiên Hà Số 8, cũng nói một không hai như khi ở cứ điểm Bạch Ngân. Song chính phủ Thiên Hà Số 8 nhiệm kỳ này lại khác, Turan và Bạch Ngân Cửu cũng bị bắt đi cày thay trâu tương tự không có sức khống chế tuyệt đối như hắn năm đó, những con người hoang mang trong mất mát này chỉ có thể tự mình mài mòn, trải qua thời gian phá kén dài lê thê, thành tựu một lãnh tụ mới.

Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc một lúc: "Tôi biết."

"Dù vậy, em vẫn rất muốn mưu toan chiếm hữu anh, có phải em đã quá tham lam?" Lục Tất Hành nói, "Em muốn anh, muốn giữ lại Bạch Ngân Thập Vệ, nhưng em cũng muốn Thiên Hà Số 8 mới nghỉ một hơi sau nội chiến có thể tiếp tục ổn định sống thêm mấy năm yên bình, không muốn để những người chẳng dễ dàng gì tranh đấu ra một khoảng trời đất, lại bị liên minh chúng ta không còn tin tưởng cản tay. Nếu vì vậy mà xung đột với liên minh, Tĩnh Hằng, anh sẽ khó xử chứ?"

Lần này, Lâm Tĩnh Hằng thẳng thắn nói không giấu giếm: "Sẽ."

Học viện Ulan là nền tảng linh hồn hắn, chính như Thiên Hà Số 8 là của Lục Tất Hành vậy.

Đây là bao nhiêu trắc trở, bao nhiêu căm hận đều khó có thể phai mờ.

Bất kể hắn nói bao nhiêu lần mình đã không còn là Lâm thượng tướng của cứ điểm Bạch Ngân.

"Mỗi ngày lúc không ngủ được em đều suy nghĩ, ơn huệ lớn nhất thế giới này ban cho em, chính là trả anh lại cho em." Lục Tất Hành nói, cậu nói rất chậm, mỗi một chữ đều như gọt từ trên ngực xuống, "Em không

nghĩ ra phải bái tạ loại ban ơn này như thế nào, cũng không nghĩ ra mình phải làm thế nào mới có thể xứng đáng, có lúc em gặp ác mộng, mơ thấy bọn họ nói em không đủ tốt, muốn mang anh đi một lần nữa... Nhưng em không nghĩ ra phải làm sao mới có thể khiến anh đừng khó xử, phải làm sao mới có thể khiến anh vui vẻ hơn."

" 'Bọn họ nói', 'bọn họ' là ai?" Lâm Tĩnh Hằng hỏi ngược lại bằng ngữ khí khá bình tĩnh, không đợi Lục Tất Hành trả lời, hắn giơ tay làm động tác cắt ngang, "Em hãy nghe kỹ cho tôi, không phải thế giới khốn nạn này đem tôi 'trả lại cho em' gì đó, mà là tôi tự trở về tìm em. Tôi sống nhiều năm như thế, cái gọi là 'vận mệnh' chưa từng hòa nhã với tôi, là tự tôi phá nhà tù vũ trụ, từ dưới lòng đất giãy giụa chui lên, dù bò cũng phải bò về gặp em, nhớ chưa? 'Ban ơn' ở đâu ra, mẹ kiếp em nghĩ cái gì vậy! Tôi còn chưa tủi thân, em tủi thân thay ai, em học giọng điệu ăn mày ở đâu thế?"

152. Quyển 6 - Chương 152

Lục Tất Hành sững sờ nhìn hắn, lại còn dùng một chớp mắt này để thất thần.

Dáng vẻ tức giận của Lâm Tĩnh Hằng khiến cậu cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Quen thuộc là, đêm hôm trước cậu mới nhìn thấy đủ loại mặt khó ưa trong album lập thể.

Lâm Tĩnh Hằng đối với kẻ địch, thái độ tương đối thiên biến vạn hóa, sẽ tùy thời điều chỉnh dựa theo vai diễn; đối với người ngoài, thì là loại cao ngạo "kiểu Votaw" điển hình, chỉ sợ người khác không biết hắn khó thân cận; đối với người quen bình thường thái độ "tốt" nhất, bởi vì thường không thể hiện buồn vui, cho nên có vẻ kiệm lời, hơn nữa cảm xúc ổn định; đối với người một nhà, thì hắn tương đối bộc lộ bản tính tồi tệ. Lục Tất Hành đã đếm trong album lập thể của Trạm Lư, có hai trăm tám mươi chín đoạn phim ngắn về Lâm Tĩnh Hằng, phần lớn là phỏng vấn hoặc là nhật kí tuần tra, trong năm mươi sáu đoạn phim, hắn có trao đổi với người quay, nhìn ra được quan hệ rất thân mật, trong các đoạn phim từ mười hai tuổi trở lên, không một ngoại lệ, toàn là khuôn mặt hầm hừ không kiên nhẫn.

Song xa lạ là, hơn nửa năm qua, Lâm Tĩnh Hằng cơ hồ không nổi giận với cậu, chưa từng nặng lời, ngay cả chế giễu hằng ngày như câu cửa miệng cũng rất kiềm chế, nói tục chửi thề càng gần như tuyệt tích – giống như nhà tù vũ trụ của Lâm Tĩnh Xu là một lớp huấn luyện lễ nghi văn minh, nhốt kẻ cứng đầu vào đều mài cho văn minh lên. Nếu vo tròn Lâm Tĩnh Hằng lại rồi vắt hết sức, chắc có thể miễn cưỡng vắt ra một ounce kiên nhẫn, dành cho cậu hết không thừa một giọt.

"Bây giờ chúng ta không thảo luận trước nội dung cuộc họp sáng nay," Giọng Lâm Tĩnh Hằng hơi thấp xuống, "Trong lòng em có ngưỡng gì không qua được, có chuyện gì khó chịu, thà rằng nói với ông già hồ đồ Harden kia, cũng không chịu nói với tôi sao?"

Lục Tất Hành luồn tay vào tóc mình, vuốt mái tóc ra sau, ngón tay xuyên qua sợi tóc lạnh lẽo, trái tim vừa nãy đập muốn thoát khỏi lồng ngực rốt cuộc dần dần yên tĩnh lại, cậu hỏi ngược: "Vậy tại sao anh lại nghe lén trong nhà mình?"

Lâm Tĩnh Hằng không quen lúc nổi giận có người cãi lại lắm, nhất thời á khẩu không thể đối đáp.

Lục Tất Hành lại nói: "Uy hiếp quản gia điện tử, trèo qua cửa sổ, còn dùng thiết bị nghe trộm… Anh năm đó đơn thương độc mã đi ám sát Nguyên Dị Nhân, có làm rầm rộ như vậy không?"

Lâm Tĩnh Hằng bị câu chất vấn trong bông có kim này đâm, nhưng bất ngờ là hắn không nổi cơn tam bành, hắn im lặng một lúc, hỏi: "Thế bây giờ chúng ta có thể nhảy qua Harden và thiết bị nghe trộm không?"

Lục Tất Hành dựa lên máy móc không biết tên đằng sau, nhất thời không biết phải nói từ đâu, ngửa đầu nhìn trần nhà, phát hiện màu nền đồng hồ trên trần nhà đã bắt đầu thay đổi theo ánh sáng, nghĩa là trời sắp sáng rồi, cậu nhìn chằm chằm đế đồng hồ điện tử không ngừng thay đổi kia, mấy câu nói đột nhiên buột miệng ra một cách tự nhiên.

"Em muốn cùng anh đến một nơi không có người khác, không có quyền lợi cũng không có nghĩa vụ, ai cũng đừng gặp, chỉ có anh và em… Anh có thể luyện pha một ấm trà cho người uống, em thì, em không thích làm việc nhà, được cái cấu tạo của robot gia dụng đều rất rành, có thể lắp ráp vài con robot làm thay em."

"Năm ấy em đề xuất đóng cửa Thiên Hà Số 8, một là vì an toàn, ngoài ra còn có vọng tưởng của em, nếu đóng cửa Thiên Hà Số 8 rồi, anh sẽ không đi đâu được nữa. Các anh thì, hoặc là tình thế ép buộc, hoặc là chiều em, ai cũng do dự, nhưng ngoài miệng đều không phản đối… Sau đó Thiên Hà Số 8 thật sự đóng cửa rồi, các anh lại lần lượt rời khỏi em, rất lâu về sau em mới nhận ra, kỳ thật lúc ấy các anh đều không muốn làm như vậy, đúng không?"

Lâm Tĩnh Hằng: "Thật ra xét từ sự phát triển mấy năm nay, năm đó đóng cửa Thiên Hà Số 8 là một lựa chọn rất sáng suốt…"

Lục Tất Hành cắt ngang hắn: "Không phải đã nói 'bỏ qua thiết bị nghe trộm và tiến sĩ Harden' à, sao anh lại nhắc nữa?"

"… Nhưng mà trên tình cảm, 'phản xuất liên minh' không hề dễ dàng." Lâm Tĩnh Hằng rất khó khăn lục tung hết lên, tìm được một câu lời thật ở nơi sâu nhất, "Tổng trưởng Edward là liên minh bổ nhiệm, cả đời đều ôm ảo tưởng với Votaw. Và còn ba em… quá nhiều chuyện đau lòng, lão mèo Ba Tư sau này không biểu đạt nhiều nữa, nhưng em phải biết rằng, lúc còn trẻ ông ta là người trong nhóm đầu tiên của Thiên Hà Số 8 lấy hết dũng khí chủ động lựa chọn liên minh."

"Còn anh?"

"Tôi mười tám tuổi tốt nghiệp trường quân đội Ulan," Lâm Tĩnh Hằng dừng lại, rồi hắn nhẹ giọng nói, "Tôi đã đánh trận ba mươi năm vì liên minh."

Lục Tất Hành chậm rãi nói: "Thế nên mấy năm nay, em nửa đêm hồi tưởng những việc đó, đôi khi sẽ không nhịn được nghĩ, dưa hái xanh không ngọt, em muốn giữ anh lại Thiên Hà Số 8, anh lại suýt nữa chết vì liên minh, ba em lúc ấy thủ lối vào tuyến đường bí mật kia, thậm chí không kịp nói với em một câu, ngài

Edward trung niên đã chết vì Pope tan vỡ, cả đời không kịp đi thăm liên minh lần nữa. Có phải đây đều là vì em khư khư cố chấp, mới…"

Lâm Tĩnh Hằng nghe cậu càng nói càng kỳ cục, liền không khách sáo cắt ngang: "Đúng, Tổng trưởng Lục thần thông quảng đại, là cái rốn của vũ trụ, không khéo hố đen vũ trụ ở vực ngoại cũng do em đánh rắm nổ ra."

"…" Lục Tất Hành bất đắc dĩ, chỉ có thể tốt tính cười với hắn, "Hơn nửa năm qua ngày ngày ép mình nói năng lịch sự, khiến anh khó chịu lắm nhỉ?"

Ánh mắt cậu dừng trên bàn tay Lâm Tĩnh Hằng buông xuống một bên, cậu bắt lấy cái tay ấy lật qua lật lại mân mê: "Đạo lý em hiểu, Tĩnh Hằng à. Nhưng có một ngày, khi anh phát hiện chuyện mình tâm tâm niệm niệm muốn thúc đẩy, đều đang thực hiện theo suy nghĩ của anh, kết quả lại là một trò cười lớn, anh sẽ hoài nghi bản thân – phải chăng mình đã sai rồi, phải chăng mình muốn quá nhiều, phải chăng ở trên cao có cái gì đang trừng phạt mình… Cảm giác này anh không hiểu sao?"

Lâm Tĩnh Hằng ngớ người, không nói nên lời, bởi vì hắn quá hiểu.

Khi hắn giả chết thoát thân, tự cho là hết thảy đều nắm trong tay, đang cảm thấy thời cơ đã chín muồi, hải tặc vực ngoại thế tới rào rạt nhấn chìm tám đại thiên hà với quy mô hắn không tưởng tượng được, hắn ở trong căn cứ Quân Đoàn Tự Do, thấy bọn hải tặc đóng chiếm Votaw lao vào rừng bia giương oai, đạp mộ anh hùng thần thánh thành một đống bùn. Trong cuộc đời hắn thời điểm bất lực nhất, chính là ở trong trạm bổ sung vứt đi đó, nhận được cuộc gọi video của Penny, tận mắt nhìn cô bị đạn đạo trên trời rơi xuống nuốt chửng.

Lâm Tĩnh Hằng từng không chỉ một lần suy nghĩ, chẳng lẽ đây không phải là để trừng phạt sự ngạo mạn và ngông cuồng của hắn sao?

Ngày ngày đêm đêm ở nhà tù vũ trụ, Lâm Tĩnh Hằng ngoài muốn chạy và nhớ Lục Tất Hành ra, chính là nghĩ về Lâm Tĩnh Xu. Chẳng nghĩ được cái gì hữu dụng, bởi vì sau khi trưởng thành họ chẳng gặp nhau mấy lần đàng hoàng, đến mức mà bây giờ nhớ về em gái, trong đầu toàn là một cô bé chưa lớn, làm sao lại đi đến bước này? Có phải nếu năm đó hắn cường thế hơn, không làm những tính toán gọi là "vạn toàn" đó cho nàng, không để nàng gả cho quản ủy hội, những việc này đã không xảy ra? Nếu năm đó bị quản ủy hội dẫn đi là hắn mà không phải Tĩnh Xu thì tốt rồi, những gông xiềng và đau khổ đó vốn nên do hắn gánh vác, mà đổi chỗ cho nhau, em gái đến vị trí của hắn, chắc cũng sẽ không làm hỏng tất cả như hắn.

Chẳng lẽ đây không phải là để trừng phạt hắn tự cho là đúng?

Hoặc nói là, chẳng lẽ đây không phải là cái giá do thời thiếu niên hắn không tuân thủ lời hứa bảo vệ em gái, bỏ cô bé lại một mình trong bóng tối, chẳng buồn chẳng lo hưởng thụ Lục Tín che chở?

"Anh hãy nói với em một chút…" Lục Tất Hành hơi trù trừ, tựa hồ không biết nên xưng hô thế nào, song lập tức, giống như hồi báo cho sự thẳng thắn hiếm gặp của Lâm Tĩnh Hằng, cậu lựa chọn nói thật, "Chuyện của tướng quân Lục Tín đi. Em xưng hô như vậy, anh nghe sẽ khó chịu chứ?"

Lâm Tĩnh Hằng đã nghe thấy cuộc đối thoại của cậu với tiến sĩ Harden, đã khó chịu một lần, lúc này nhắc tới, ngược lại có thể bình tĩnh ứng đối: "… Vẫn ổn, tôi nghĩ Lục Tín cũng sẽ không để ý lắm, dù sao ông ấy cũng không biết em."

Lục Tất Hành: "Trong Trạm Lư, phần lớn tư liệu về ông ấy đều bị anh xóa rồi – việc này là anh và ba em đã bàn bạc phải không, hai người quyết định giấu em từ lúc nào?"

"… Lúc An Crewe thoạt tiên chặn đường, sau đó lại giở mặt làm thân."

"Muốn để em rời xa những ân oán cũ đó, không khiến người ta chú ý, cũng đừng dính vào những người và việc phức tạp này." Lúc Lục Tất Hành nói đến những việc này, cậu không hề kích động, không có cảm giác quyền biết chuyện bị xâm phạm, ngược lại rất thấu hiểu mà gật đầu, hơn mười năm này, cậu đã nếm hết đắng cay chua ngọt, vì thế đã hiểu quá nhiều người, Lâm Tĩnh Hằng, Độc Nhãn Ưng, Tổng trưởng Edward, Turan, Chu Lục, thậm chí là Woolf, Lâm Tĩnh Xu.

"Lục Tín là một…" Lâm Tĩnh Hằng nói đến đây thì không thể tiếp tục nữa, bởi vì không tìm được một từ để hình dung Lục Tín.

Đối với hắn thời thiếu niên mà nói, Lục Tín không chỉ là một người bảo vệ mạnh mẽ, ông càng giống một thế giới, cho gã thiếu niên luôn lo lắng một góc để sống yên ổn.

Một lúc lâu, hắn mới nói bằng ngữ khí khắc chế và khách quan, "Trong lời tuyên thệ của lễ khai giảng học viện Ulan nói 'Tôi sẽ vì an toàn tính mạng và tài sản của mỗi một công dân hợp pháp của liên minh, bất luận nam nữ già trẻ, chiến đấu suốt đời, cho đến chết', mỗi người đều từng nói, nhưng không phải mỗi người đều tuân thủ, ông ấy là người duy nhất tôi biết bất kể đã xảy ra chuyện gì, bất kể chịu oan khuất và tổn thương nặng nề cỡ nào, đều tuân thủ đến chết."

Thầy của ông không làm được, ông cụ từng khiến người ta tôn kính kia đạp trên hàng tỉ vong hồn đi lên con đường sai lầm, hậu nhân của ông cũng không làm được, đến nay còn ngây ngây ngơ ngơ kẹp giữa liên minh và Thiên Hà Số 8, không biết phải đi con đường nào, những người đi theo ông, ngoại trừ đã tuẫn đạo từ lâu, số còn lại đều chìm nổi trong quyền lợi và tranh đấu, và mấy thập niên sau hoàn toàn thay đổi.

"Trạm Lư nói với em, buổi tối hôm ấy anh từng mang theo hắn đến nhà Lục tướng quân, suýt nữa đại tá bát khối mình trong trường không gian chưa hoàn chỉnh, sau đó bị họ nhốt vào khoang y tế, bí mật đưa về học viện Ulan, giam mấy ngày, đến khi mọi chuyện kết thúc mới thả ra." Lục Tất Hành đột nhiên hỏi, "Anh lúc ấy vẫn luôn tỉnh à?"

"Trong khoang y tế có thuốc mê, lúc tỉnh lại tôi đã ở trong học viện Ulan… Sao vậy?"

"Thuốc mê à," Lục Tất Hành thở ra một hơi, nhẹ nhàng nắm tay Lâm Tĩnh Hằng, kéo hắn vào lòng mình, khẽ khàng vuốt ve xuôi xuống cột sống, như đang tìm kiếm vết thương ngã gãy xương của gã thiếu niên đêm mưa năm ấy, cậu nói, "Chỗ này còn đau, đúng không? Di chứng sử dụng thuốc mê không thỏa đáng có thể đi theo suốt đời. Em biết, em cũng vậy."

Lâm Tĩnh Hằng sửng sốt, lập tức định thần lại, chỗ bị ngón tay cậu ấn như bị mũi dao đâm xuyên, đau buốt ầm ầm kéo tới, khiến lưng hắn cơ hồ còng xuống.

Lâm Tĩnh Hằng mười sáu tuổi, Lục Tất Hành mười sáu năm trước.

Lục Tất Hành ở trên sao Cayley liều mạng làm quen với thân thể xa lạ, thề phải chinh phục bản thân, chinh phục vũ trụ, Lâm Tĩnh Hằng ở trong nhà tù vũ trụ vô số lần đột phá thành chấn thất bại, mỗi đêm chăm chú nhìn thái dương thứ tám như bị ma chướng.

Hai người như đuổi theo bước chân đối phương đi cả một vòng, đối mặt nhìn nhau, nhìn thấy dấu vết gió bụi trên người đối phương như đã từng quen.

"Em làm sao có thể buông anh ra được?" Lục Tất Hành nói khe khẽ, "Em chỉ đang sợ… dựa vào gần quá, nắm anh chặt quá, sẽ làm anh bị thương. Anh có thể gỡ chương trình theo dõi đơn hướng kia không? Em mỗi ngày vì thứ này mà phải đấu tranh với chính mình vô số lần, thời gian lãng phí cộng lại ít nhất phải một tiếng, quá tự tiêu hao, hiệu suất làm việc cũng không thể nhìn nữa."

"Ai bắt em đấu tranh?"

"Em không thể… vì tư dục, mà biến thành một kẻ mặt mũi đáng ghét."

Người em yêu là anh, không phải là bản thân muốn trói buộc anh trong tay.

Lâm Tĩnh Hằng ôm hông cậu, cảm giác được hô hấp lâu dài, lại tựa hồ kìm nén nghẹn ngào, khóe mắt đảo qua quả cầu thủy tinh trên bệ cửa sổ, hắn bỗng nhiên phúc đến lòng sáng, bật thốt ra: "Bạch Ngân Thập Vệ ở Thiên Hà Số 8 rất tốt, sau khi thoát ly liên minh vẫn lang bạt kỳ hồ, hơn hai mươi năm mới tìm được một nơi dừng chân. Tôi nghe nói Thomas Dương với đứa học sinh mãi không cao lên của em sắp kết nghĩa anh em rồi. Bạch Ngân Thập Vệ trung với tuyên ngôn tự do, Thiên Hà Số 8 đã ẩn giấu một hạt giống của tuyên ngôn tự do, bất kể em lung lay bao nhiêu lần, trong mắt chúng tôi, cành lá nó đã chết héo, chỉ có hạt giống này nảy mầm lớn lên, bọn họ không hề có ý kiến sắp xếp vào quân thủ vệ Thiên Hà Số 8, là bị Thiên Hà Số 8… bị em thu hút tới."

Mười ngón tay Lục Tất Hành siết lại.

Lâm Tĩnh Hằng bớt ra một tay, nắm cổ tay đeo thiết bị đầu cuối cá nhân của cậu: "Em thật sự chưa từng dùng cái này định vị tôi sao?"

"… Chưa từng."

"Vậy nếu một ngày kia, liên minh và Thiên Hà Số 8 đi ngược đường, em sẽ vì đạt thành mục đích gì, mà giống Woolf… giống thầy của tôi, mạnh tay coi hai thiên hà là phế phẩm, cho một mồi lửa chứ?" Lâm Tĩnh Hằng thở dài, "Tổng trưởng, chúng tôi tin tưởng nhân phẩm của em, mới quyết định ở lại Thiên Hà Số 8.

Nếu thực sự có một ngày bất đắc dĩ, chúng tôi tin em sẽ ngăn cản thương vong vô vị, đứng ở bên phía em, khả năng có thể đi đến một kết cục tốt hơn là lớn hơn."

Lâm Tĩnh Hằng từ thuở chào đời, sát phạt quyết đoán, khăng khăng ý mình, mọi việc tự mình một tay bố trí, chưa từng bàn bạc với ai.

Cho dù là tình cảm, cũng là đơn phương cưng chiều, đơn phương yêu thương.

Đây là lần đầu tiên hắn thu lại khuôn mặt đứng trên cao nhìn xuống, đi xuống đài cao, nói với một người khác rằng "chúng tôi tin em".

Đây giống như là cúi đầu chào hỏi lễ ngộ cao nhất đến từ con sói cô độc.

Lục Tất Hành nhất thời quên cả hít thở, tim đập sắp quá tải, cơ hồ nói năng hơi lộn xộn: "Anh tin tưởng em ư?"

"Không thì sao? Chỉ bằng tôi thích em à?" Lâm Tĩnh Hằng nói, "Thế tôi đã trực tiếp trói em đi từ lâu, mỗi ngày đặt trong tầm nhìn, khỏi ra ngoài gây sóng gió kiếm chuyện cho tôi… A…"

Lục Tất Hành nghiêng đầu, đôi môi run rẩy lướt qua cổ hắn, đầu dây thần kinh trên cổ Lâm Tĩnh Hằng phân bố không đều lắm, một bên có vết sẹo, cảm giác rất trì trệ, đại khái bị cắn cũng chỉ cảm thấy hơi đau, bên kia lại nhạy cảm đến mức chạm cũng không thể, chỉ một chút hơi thở quét qua cũng sẽ run rẩy, hắn ngửa ra sau theo bản năng, lại bị Lục Tất Hành giữ gáy, cậu hỏi không đầu không đuôi: "Em có thể hôn anh không?"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Hắn không phải là người da mặt mỏng, cởi truồng chạy rông cũng không hề gì, dù sao chỉ là cái xác mà thôi.

Nhưng mấy câu nói vừa rồi quả thật moi tim moi gan, tim gan trưng bày đầy đất, mức độ xấu hổ vượt xa chút việc nhỏ nhặt trên xác ngoài, vì thế sinh ra một chút ngượng quá hóa giận, hắn từ chối ngay: "Không được, tôi chưa nói không tức giận, cút sang một bên."

Lục Tất Hành ngoan ngoãn "À" một tiếng, ngay sau đó, cậu bất ngờ đè Lâm Tĩnh Hằng lên máy huấn luyện trọng lực, không nói lời gì cưỡng chế chiếm giữ môi lưỡi và hô hấp của hắn, răng nanh sắc bén lướt qua môi, giây tiếp theo muốn đâm xuyên lớp da mỏng kia, giống như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Tín nhiệm và trách nhiệm nặng nề ầm ầm giáng xuống, nện thẳng lên vai cậu, nhưng không khiến cậu thở không ra hơi, ngược lại như một bộ mũ giáp rắn chắc, chống đỡ thân thể chồng chéo vết thương, cho cậu một vòng bảo hộ không gì sánh bằng.

Cậu như một kỵ sĩ sắp ngã quỵ xuống đất, lại có dũng khí giơ kiếm lên.

153. Quyển 6 - Chương 153

Trên hành tinh Votaw có mười cảnh đẹp lớn, hoàn cảnh tự nhiên được trời ưu ái lại thêm chạm trổ nhân tạo cùng xa cực dục, mỗi một chỗ đều đẹp đến ngạt thở.

Trong đó nơi nổi tiếng nhất, chính là "Neverland" trong truyền thuyết.

Cái tên "Neverland" này đến từ vùng đất thần kỳ miêu tả trong "Peter Pan" nổi tiếng thời đại Địa Cầu cổ, là một thắng cảnh nghỉ dưỡng xây dựng trên đảo nhỏ tự nhiên, trên đảo dùng khoa học kỹ thuật hiện đại xây dựng một thế giới hư ảo như cổ tích, thiết kế ban đầu vốn là một công viên thiếu nhi, sau đó phát hiện sức hấp dẫn của nó với thiếu nhi có hạn, ngược lại là những người trưởng thành tinh anh khát khao tạm quên đi sự phù hoa của Votaw, đến nơi này tìm lại sự mộc mạc ban đầu.

Trải qua mấy lần sửa chữa, Neverland bây giờ đã thành một tiên cảnh nhân tạo, là một trong những nơi nghỉ dưỡng xa hoa nhất trên thế giới.

Xa hoa đến mức độ nào đây? Nêu một ví dụ, thượng tướng Lâm Tĩnh Hằng là người Votaw sinh ra và lớn lên ở bản địa, cho tới khi rời khỏi Thiên Hà Số 1 hắn cũng chưa một lần đến đó.

Trước chiến tranh, chi phí bình quân mỗi ngày của mỗi người trên Neverland cao tới tám mươi ngàn đồng tiền Thiên Hà Số 1 – khoảng một phần mười lương một năm của một vị thượng tướng, phải đặt trước ít nhất một năm, nó chỉ cách đại lục trung tâm Votaw một eo biển hẹp.

Trên đường ray lơ lửng giữa trời, một chiếc xe ngắm cảnh chậm rãi lái qua, bốn bề là hiệu ứng tầng mây mắt thường tuyệt đối khó phân biệt, tiểu tiên tử chế tạo từ vật liệu biến hình đặc biệt bay tới bay lui quanh xe ngắm cảnh, bên trong là AI trình độ trí tuệ rất cao, có thể trao đổi qua lại rất tốt với người trong xe ngắm cảnh.

Trong xe ngắm cảnh giơ ra một cánh tay nõn nà nhỏ xinh. Một "tiểu tiên tử" lập tức đáp trên lòng bàn tay ấy, cho chủ nhân bàn tay một nụ hôn gió ngọt ngào.

"Neverland trước kia là tài sản dưới danh nghĩa quản ủy hội, muốn biết quản ủy hội tại sao có ham muốn quyền lực nặng như vậy, tại sao tham lam như vậy, nhìn nơi này là biết," Người trong xe ngắm cảnh nói, "Vật liệu có thể biến hình hạch cơ giáp 'thập đại danh kiếm' dùng, sáu triệu một gram, họ lấy để làm thứ đồ chơi ngu xuẩn kiểu này."

Tiểu tiên tử nghe những lời này, lập tức làm biểu cảm tổn thương, rũ cánh gục đầu. Người trong xe ngắm cảnh cười nhạo một tiếng, lạnh lùng ném tiểu tiên tử đau lòng ra ngoài: "Chướng mắt, cút đi."

Người trong xe ngắm cảnh chính là Lâm Tĩnh Xu.

Có lẽ ngay cả Vương Alan cũng không ngờ được, vị thủ lĩnh Quân Đoàn Tự Do xuất quỷ nhập thần này đã đường hoàng sống ở Votaw.

Hộ vệ bên cạnh từ lâu đã thay đổi gương mặt mới, so với vị ở cứ điểm Thành Thiên Sứ năm đó, người này đứng rất thẳng, ánh mắt trong veo hơn, trên mặt hắn không có một chút biểu cảm dư thừa, trong thần sắc cũng không có phỏng đoán thận trọng, ở bên cạnh Lâm Tĩnh Xu, vẻ mặt toàn là cuồng nhiệt và trung thành, hắn lập tức tiếp lời: "Đây là thế giới cũ hủ bại, chủ nhân, chính bởi vì trật tự xã hội và giám quản của bọn họ không hoàn hảo, mới sinh ra lũng đoạn quyền lực và hủ bại, bọn họ đã bị đánh bại rồi."

Lâm Tĩnh Xu cười xì một tiếng: "Không còn Vườn Địa Đàng, còn có Woolf, Woolf già cả hồ đồ, còn có hạng Vương Alan, ngươi không nhìn thấy bây giờ thế cục chưa ổn định, Vương Alan đã dã tâm bừng bừng muốn thu quyền tự trị quân sự các nơi, khôi phục trung ương tập quyền cao độ dưới sự quản lý của quản ủy hội năm đó sao? Quạ đen thiên hạ đều đen như nhau."

Hộ vệ trầm giọng nói: "Thế giới mới vĩ đại sẽ tiêu diệt tất cả những điều này từ trong nôi."

"Chỉ mong thế." Lúc này, xe ngắm cảnh đến gần trung tâm tiểu đảo, bắt đầu xuống gần mặt đất, có thể nhìn thấy cờ liên minh chính giữa Neverland – Cờ hạ một nửa, Lâm Tĩnh Xu chẳng buồn tiếp tục nói chuyện với thuộc hạ cuồng nhiệt nữa, cuồng nhiệt quá mức, luôn có vẻ hơi ngu xuẩn… Tuy rằng loại ngu xuẩn này hoàn toàn do một tay nàng tạo ra, nàng thản nhiên hỏi, "Hôm nay là ngày gì, tại sao hạ cờ?"

Hộ vệ trả lời: "Hôm qua là ngày kỷ niệm tướng quân Lục Tín hi sinh vì nhiệm vụ, toàn cảnh Votaw treo cờ rủ ba ngày."

Ánh mắt Lâm Tĩnh Xu trở nên quái dị: "Liên minh định tính cái chết của Lục Tín là 'hi sinh vì nhiệm vụ'?"

Trung ương liên minh không hề tiếc rẻ đem quản ủy hội bị lật đổ "lợi dụng rác thải", ghim trên cột sỉ nhục, dùng để nhận sự phẫn nộ của mọi người, một cách tự nhiên chụp cái mũ khiến hải tặc xâm phạm trên đầu quản ủy hội, để nó lần lượt đóng hai vai "quyền quý gian nịnh một tay che trời" và "nội gian phản bội"… Dù cho hai vai diễn này trên logic không thể thống nhất lắm, nhưng Votaw tinh anh tập trung, tự có một đám ngòi bút có thể viết người chết thành sống, soạn ra một nhân vật phản diện tuyệt đại trong câu chuyện chặt chẽ vô cùng.

Mà cái chết của Lục Tín, do đã hoàn toàn chứng thực là âm mưu của quản ủy hội Vườn Địa Đàng, bị tuyên truyền thành một bản bi ca anh hùng.

Lâm Tĩnh Xu mở thiết bị đầu cuối cá nhân, nhìn thấy bản tin và tiếp sóng thực tế ùn ùn trời đất, liên minh còn cử hành một hoạt động truy điệu rầm rộ.

"Tướng quân Lục Tín là hòn đá tảng của liên minh, tuẫn táng tuyên ngôn tự do, linh hồn vẫn không oán

trách không hối hận bảo vệ nhân dân, các tướng quân từng đi theo ông thành mồi lửa rải rác các nơi, chiếu sáng con đường trở về Votaw cho liên minh anh dũng bất khuất…"

Lâm Tĩnh Xu không nhịn nổi cười ra tiếng: "Ôi chao, ngươi có cảm thấy không, đám người này như lũ dê không có mắt, vừa chạy vừa đắc ý dương dương kêu be be, người khác đuổi chúng về hướng đông, chúng liền cắm đầu chạy hướng đông, bị đuổi về tây, chúng liền chân tình thật cảm chuyển sang hướng tây – giống như người năm đó kêu gào đòi xử quyết Lục Tín không phải là bọn họ vậy."

Hộ vệ mở thiết bị đầu cuối cá nhân cho nàng xem: "Chủ nhân xem, hoạt động truy điệu của Votaw lúc ấy có mười ngàn người ở hiện trường, đây là tình hình phân bố nhân khẩu, tất cả bị sáng lên đều là người của chúng ta."

Đó là một tấm bản đồ thu nhỏ quảng trường quốc hội liên minh, mỗi một điểm tròn nhỏ đại diện cho một người ở hiện trường, điểm đen là người thường, điểm sáng là người chip, người chip vậy mà lừa được kiểm tra an ninh trà trộn vào, dõi mắt nhìn, điểm sáng hàng dải trên bản đồ chớp tắt không ngừng, ít nhất có bốn phần trở lên đã bị thắp sáng.

Lâm Tĩnh Xu "Ồ" một tiếng: "Xem ra thiết bị chặn kiểu mới hiệu quả không tệ?"

"Phải, 'hạt giống' chúng ta vùi ở Thiên Hà Số 1 đạt được thành công rất lớn, theo thống kê, hiện tại đã có 36% nhân khẩu chấp nhận cấy chip, hoàn toàn đủ điều kiện cướp chính quyền trong một đêm; Vương Alan dựa theo chỉ thị của chúng ta, hạ lệnh tăng binh đợt thứ hai, quy mô võ trang cao hơn 90% binh lực tiền tuyến thời kỳ chiến tranh, đã thành giằng co đơn phương, dư luận cảnh nội liên minh căng thẳng chưa từng có, người của chúng ta trong quân thủ vệ biên giới Thiên Hà Số 1 truyền tin về nói, ngày hôm qua, người của Thiên Hà Số 8 đã gửi đến chất vấn, Duke vội vàng trả lời đều là hiểu lầm, và sáng nay khởi hành quay về Votaw – chủ nhân, chúng ta cách thế giới mới chỉ còn một bước, chỉ chờ mệnh lệnh của ngài."

"Rất tốt, Duke trung tâm với tướng quân Lục Tín, cũng nên đưa lão đi gặp Lục Tín rồi."

Trong khi nói chuyện, xe ngắm cảnh thong thả đáp xuống đất, các tiểu tiên tử rào rào tản ra, rơi xuống đất biến hình thành các loại hình tượng trong thần thoại truyền thuyết, một con biến thành thú một sừng, ngoan ngoãn nửa quỳ dưới đất, chuẩn bị làm phương tiện thay đi bộ cho khách trong xe.

Lâm Tĩnh Xu nhìn thấy nó, bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Thú một sừng không hiếm lạ, trong rổ búp bê của rất nhiều đứa trẻ đều có một con như vậy, Lâm Tĩnh Xu lúc nhỏ cũng có một con thú một sừng biết bay, trẻ em dưới bốn mươi kí có thể cưỡi nó bay lên nóc nhà, nó trắng tinh không tì vết, mắt làm từ một loại đá quý màu sắc rực rỡ hiếm có, cực kỳ đắt tiền – Lâm Úy không hề keo kiệt… Ông không hề để ý, ném tài sản cho quản gia thông minh quản lý, chi phí nuôi con trực tiếp ký tên chẳng thèm nhìn – con thú một sừng kia là món nàng thích nhất.

Chuyện sắp bị tách ra nhận nuôi, kỳ thực hai đứa trẻ đều đã biết, chỉ là không ngờ đến nhanh như vậy. Lâm Tĩnh Xu trên xích đu nhìn thấy một đoàn quân quan, sợ quá rơi xuống xích đu đang đu đưa, bò dậy chẳng màng để ý da bị trầy, chạy như bay về nhà tìm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng bị vú em dẫn ra, từ xa nhìn nhau một cái với bé gái thở hổn hển, cô bé như học sinh tiểu học trước đợt thi học kỳ hoàn toàn không chuẩn bị, cuống đến độ sắp bật khóc, còn nghĩ có thể làm gì – cô bé đột nhiên quay người chạy lên lầu, đi lấy con thú một sừng của mình, em không suy nghĩ thứ này có ý nghĩa gì, cũng không nghĩ Lâm Tĩnh Hằng có thích món đồ chơi này hay không, chỉ là bản năng muốn cho người thân cận nhất mang đi thứ em thích nhất, giống như mang đi cả trái tim em vậy.

Thú một sừng quá nặng, em cầm không được, chỉ có thể để nó tự bay xuống lầu, nhưng là đồ chơi trẻ em, tính an toàn luôn đặt lên hàng đầu, nó bay còn chậm hơn bò, bất kể em thúc giục như thế nào, con thú một sừng vẫn chậm chạp bay xuống như một khinh khí cầu ngu xuẩn… Chờ khi em rốt cuộc chạy tới, Lâm Tĩnh Hằng đã đi rồi.

Em nghĩ, làm sao có thể, thứ quan trọng nhất còn chưa mang đi đâu, liền khóc đuổi theo.

Nhưng xe đã lái đi, trên làn xe giữa không trung, chỉ hơi tăng tốc đã biến thành một cái bóng, đi mất rồi, chẳng còn dấu vết.

Sắc mặt Lâm Tĩnh Xu phút chốc lạnh đi: "Đây là thứ gì?"

Hộ vệ vội vàng giải thích: "Đây là vật cưỡi thông dụng trên đảo, đương nhiên, nếu ngài không thích, còn có hình tượng khác để lựa chọn, ví dụ như rồng và…"

"Thứ ngu xuẩn này một giờ có thể chạy mười cây số không? Nhìn ta rảnh rỗi lắm à?" Lâm Tĩnh Xu lạnh lùng cắt ngang hắn, "Cút, tìm cho ta chiếc xe cơ giáp."

Hộ vệ không dám ngỗ nghịch, con thú một sừng bị cự tuyệt luống cuống đứng dậy, dè dặt lui ra, đôi mắt không vương bụi bẩn giống hệt con năm đó của nàng, là sự thuần khiết yếu đuối tội đáng muôn chết.

"Theo dõi chặt Mân Côi Chi Tâm và Thiên Hà Số 8." Lâm Tĩnh Xu mặt không biểu cảm nói, "Một khi Thiên Hà Số 8 có phản ứng, chúng ta lập tức ra tay."

Anh đã đi rồi, thì đừng trở về cản trở việc của tôi nữa.

Rốt cuộc đã đi đến bước này, sinh thời, anh đừng gặp tôi, tôi cũng đừng gặp anh, được không?

Lord là đại diện quân thủ vệ biên cảnh trung ương liên minh phái trú Thiên Hà Số 1, đóng vai kẹp giữa Duke và trung ương liên minh – bị hai đầu ức hiếp, lần này bị điểm danh đi theo tướng quân Duke nổi trận lôi đình quay về quân ủy, chất vấn Nguyên soái Woolf có phải đã uống nhầm thuốc hay không.

Mới đầu, cuộc sống của Lord ở quân thủ vệ biên cảnh không tệ, gia cảnh hắn tốt, tính tình ôn hòa, khẳng khái hào phóng thích trả tiền, rất được đồng nghiệp chào đón, mỗi ngày đều có người tìm hắn ăn chực, song dạo gần đây ngày càng ít người chịu chủ động tiếp cận hắn, mọi người quay lại khách sáo xa cách. Điều này khiến Lord bất an, hắn từng này tuổi rồi, cũng không phải sợ bị cô lập, nhưng tín hiệu loại "cô

lập" này truyền ra hết sức nguy hiểm, nó cho thấy sự bất đồng giữa quân trung ương và liên minh càng lúc càng tăng.

Duke không thuận tâm, mới tìm một lý do nạt hắn một trận, phạt Lord đến ban thư ký chép quân quy, Lord chẳng thèm cãi nhau với lão, tâm sự nặng nề mà đi tới ban thư ký, đúng lúc này, cơ giáp đột nhiên lắc lư.

Lord lảo đảo nửa bước, mù mờ ngẩng đầu, liền sau đó, tiếng cảnh báo vang lên inh ỏi!

"Phản ứng năng lượng cao, phản ứng năng lượng cao -"

"Chú ý, thân cơ đã bị đạn đạo truy tung tập trung!"

"Hệ thống chống đạn đạo mở ra, cấp năng lượng của lồng phòng hộ tăng đến cao nhất, nòng pháo ion dự nhiệt, tất cả nhân viên võ trang chuẩn bị -"

Lord giật mình, dùng thiết bị đầu cuối cá nhân kết nối với buồng điều khiển đang trực: "Tôi là thượng tá Lord, có chuyện gì vậy?"

"Thượng tá Lord, hạm đội bên ta bị tấn công… tít tít… thông tin nội bộ… tít tít…"

Mạng thông tin nội bộ của hạm đội bị cường thế quấy nhiễu, cứ thế gián đoạn.

Đấu pháp súng đạn chưa đến quấy nhiễu đi trước này quen thuộc lạ lùng, Lord sững sờ hai giây, sau đó đồng tử co lại – quay người chạy đi – Hiệp hội chống Utopia!

"Tướng quân, kẻ đánh lén là chiến đội cơ giáp của Hiệp hội chống Utopia, khoảng ba trọng giáp và ba mươi tiểu cơ giáp hộ vệ, quy mô võ trang có ưu thế hơn bên ta, đối phương từ chối nói chuyện!"

Hiệp hội chống Utopia năm đó bị Lâm Tĩnh Hằng đánh đại thương nguyên khí, mấy năm nay cơ hồ mai danh ẩn tích, tại sao đột nhiên xuất hiện?

Duke chuyến này hùng hổ trở về trung ương liên minh tìm Woolf chất vấn, hoàn toàn là quyết định lâm thời, Hiệp hội chống Utopia làm sao nhận được tin tức, đồng thời phục kích họ giữa đường?

Mà đã là chất vấn, Duke trước đó phỏng đoán thái độ của mình có thể sẽ không tốt lắm, vì sợ bị người ta hiểu lầm làm phản, đội cơ giáp của lão hoàn toàn là dẫn theo cho có, căn bản không mang theo bao nhiêu võ trang!

"Tướng quân cẩn thận!"

Hiệp hội chống Utopia phục kích họ không chào một tiếng, xông lên dùng trọng pháo oanh tạc, mấy tiểu cơ giáp bên cánh không kịp phản ứng đã bị quét rớt một đầu, dư âm vụ nổ chưa hề tan, nương dư ba thấp thoáng, đối phương ngay lập tức bắn một loạt pháo ion, va chạm trực tiếp với lồng phòng hộ trên trọng giáp, cơ giáp lắc lư dữ dội, Duke bất ngờ không kịp chuẩn bị, lưng đập mạnh lên bàn: "Bà nội nó!"

Nhiều năm qua, Duke nam chinh bắc chiến, không hề là dựa vào miệng, lúc này lão tướng quân bị chọc giận, trong tình huống mạng thông tin nội bộ chưa khôi phục, tàu chỉ huy trực tiếp dẫn đầu xông ra, các tàu hộ vệ lập tức đuổi theo, đội cơ giáp tính cơ động cực cao, như con dao găm đâm tới hạm đội Hiệp hội chống Utopia phục kích họ, đồng thời khai hỏa.

Quân chính quy huấn luyện nghiêm chỉnh vừa nổ súng, Hiệp hội chống Utopia khi nãy thế tới rào rạt lập tức hỗn loạn, bị xé ra một lỗ hổng từ chính giữa.

Cùng một thời gian, mạng thông tin nội bộ bên phía Duke đã sửa xong, tiếng Duke truyền vào tai mọi người: "Pháo ion bọc chúng lại, đừng để chúng chạy! Hải tặc to gan lớn mật, dám gây hấn ở Thiên Hà Số 1, bọn mày nấp kỹ dưới lòng đất, tao còn không biết đi đâu đào bọn mày ra…"

Lão còn chưa dứt lời, mạng tinh thần của tàu chỉ huy đột nhiên bất ổn, đang bị xâm nhập.

Mạng tinh thần của trọng giáp bị tấn công là thường thấy, nhưng không dễ bị cướp đi, bởi vì trên một trọng giáp, người lái dự phòng là cả một đội, cho dù có tinh thần lực nghịch thiên như Lâm Tĩnh Hằng, cũng chỉ có thể tập kích bất ngờ một chút, tạo thành hỗn loạn cục bộ sau đó lập tức rút lui, nếu không ngược lại dễ bị đối phương làm cho bị thương.

Nhưng lần này, mạng tinh thần bất ổn không lập tức bắn kẻ xâm nhập ra như mọi khi, ngay sau đó, chính cơ giáp lên tiếng cảnh báo: "Người lái chú ý độ kết hợp người cơ, người lái chú ý…"

"Đồ ăn hại chó đẻ," Duke chửi một tiếng, "Quyền hạn cho…"

Lão còn chưa dứt lời, một vệ binh đột nhiên rảo bước tới: "Tướng quân, mạng tinh thần là bị xâm lấn từ bên trong!"

Duke kinh hãi: "Ngươi nói cái gì?"

Vệ binh kia cấp tốc nói: "Trên tàu chỉ huy có kẻ phản bội, tướng quân cẩn thận."

Duke nhìn chằm chằm mặt vệ binh, giác quan thứ sáu nhờ kiếp sống chinh chiến nhiều năm qua mang đến phát ra cảnh báo, lão không chút nghĩ ngợi, rút khẩu súng laser trên hông lui lại: "Đứng lại!"

"Vệ binh" mắt điếc tai ngơ, khóe miệng mỉm cười lạnh lẽo, các cận vệ của Duke ùa lên, "vệ binh" kia mặt không đổi sắc, cơ hồ không thấy rõ động tác của hắn, mấy cận vệ đã nằm xuống, Duke bắn trúng ngực hắn một phát, mà "vệ binh" kia chỉ hơi loạng choạng, không thèm nhìn lỗ máu ở ngực mình, đi thẳng tới lão.

Duke kinh hãi – đây không phải là người bình thường!

Như vậy hải tặc phục kích họ ở bên ngoài thì sao? Thật sự là Hiệp hội chống Utopia ư?

Nơi đây đã gần sát sao thủ đô Votaw trọng địa Thiên Hà Số 1, căn cứ quân sự dày đặc, bọn chúng trà trộn vào bằng cách nào?

Người ra lệnh sau lưng trung ương liên minh, rốt cuộc là Woolf hay…

Trong tích tắc, lão dường như nhìn thấy một âm mưu khổng lồ đè xuống đầu mình.

Liền sau đó, cảm giác lạnh lẽo tập trung sau gáy lão, Duke trơ mắt nhìn thấy máu phun đầy trước mặt mình, giơ tay mới phát hiện là động mạch cổ của mình đứt, lão lảo đảo đi về phía trước hai bước, khó tin nổi mà quay đầu lại, chỉ thấy phía sau một kẻ ám sát đánh lén khác mang khuôn mặt cận vệ trưởng, nhìn lão cười quỷ dị, lập tức, khuôn mặt ấy ở trong mắt Duke dần dần thay đổi, biến thành một khuôn mặt xa lạ.

Nha… Phiến…

Nhưng lão hiểu quá muộn.

Kênh truyền tin của quân trung ương đột nhiên rối loạn, ngay sau đó, quyền khống chế mạng tinh thần của tàu chỉ huy đổi chủ, tất cả nòng đạn đạo cùng giơ lên, như thủy triều nã vào cơ giáp tùy tùng xung quanh, quân trung ương vừa nãy sắc bén không ai bì nổi bị tấn công từ nội bộ!

Lord làm thượng tá, dựa theo quy định, nếu lúc xảy ra chiến đấu hắn không trực, hắn phải đến trạm thu phóng cơ giáp của trọng giáp tùy thời đợi lệnh, chuẩn bị lái tiểu cơ giáp đi ứng chiến, vừa mới nối vào mạng tinh thần của tiểu cơ giáp, đang chuẩn bị báo cáo buồng điều khiển, liền nghe thấy bên kia truyền đến cảnh báo mạng tinh thần bị xâm nhập, ngay sau đó tướng quân Duke bị ám sát, trước khi chết Duke đưa ra mệnh lệnh cuối cùng – cầu viện Thiên Hà Số 8.

Lord túa mồ hôi đầy tay, lúc này tất cả tiểu cơ giáp không người lái trong tàu chỉ huy đồng thời di chuyển, do trọng giáp thống nhất khống chế, yêu cầu mọi người tháo dỡ võ trang, lập tức đầu hàng.

Lord cắn răng, bất chấp tất cả lái tiểu cơ giáp đi, quân trung ương đợi lệnh ở trạm thu phóng cơ giáp theo sát hắn, các tiểu cơ giáp đấu súng quyết liệt trong trạm thu phóng nhỏ hẹp, trong tai toàn là tiếng cảnh báo, Lord cơ hồ không thấy rõ đường. Hắn tòng quân nhập ngũ mấy thập niên, trước ở cứ điểm Bạch Ngân nhận gửi bưu kiện, lại mù mờ theo Nguyên soái Woolf chạy ngược chạy xuôi khắp nơi cho đủ số, cơ hội bắn đạn đạo cả đời cộng lại chưa đến mười lần, còn đều là nổ súng theo mệnh lệnh của quan trên.

Là một thượng tá, đây lại là cuộc chiến đấu trực diện đầu tiên từ thuở chào đời của hắn.

Lord quát to một tiếng, hạ chỉ lệnh bắn, một phát đạn đạo bắn xuyên qua cửa trạm thu phóng cơ giáp, song ngay sau đó, một phát đạn đạo của quân địch cũng đuổi tới phía sau hắn, Lord căn bản không kịp phản ứng, tế bào thần kinh cả người cùng nhau co rút theo mạng tinh thần, chỉ nghe một tiếng nổ vang, trước mắt tối sầm, hắn suýt nữa rớt mạng tinh thần, định thần lại, phát hiện mình đã rời khỏi trọng giáp – đồng nghiệp không biết tên nào đó đã chặn một phát cho hắn, cũng thêm một tầng lồng phòng hộ cho hắn, bản thân lại bị đạn đạo nổ hủy, dư âm vụ nổ đẩy Lord đi, vừa vặn tránh được đợt lửa đạn thứ nhất của tàu chỉ huy.

Trên mặt Lord lạnh ngắt, không biết là nước mắt hay mồ hôi lạnh, hắn không kịp quay đầu nhìn lại, nhảy khẩn cấp ngay tại chỗ.

Thiên Hà Số 8, Lâm tướng quân…

"Em còn quan niệm thời gian không vậy!"

Thiết bị đầu cuối cá nhân trên cổ tay Tổng trưởng Lục sau nhiều lần nhắc nhở không kết quả, quyết đoán phát động dòng điện nhẹ, Thống soái xui xẻo lại lần nữa thành cá chậu bị vạ lây, giống như ôm một cây xương rồng, phê hết sức, sắp bị giật ra bệnh tim, hắn tức tối hất tay Lục Tất Hành ra.

"Cấm dùng cấm dùng, về sau nhất định cấm dùng." Lục Tất Hành luống cuống tay chân tắt chuông báo giờ đặc biệt của cậu.

Trạm Lư không biết lại từ đâu chui đầu ra: "Hai vị…"

Lục Tất Hành cắt ngang hắn: "Biết rồi, sắp muộn rồi, lập tức chuẩn bị."

"Không phải, hiệu trưởng Lục, tiên sinh," Tiếng Trạm Lư nghe có phần nghiêm túc, "Trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành gửi điện khẩn -"

154. Quyển 6 - Chương 154

Huyết sắc và thần sắc tức giận trên mặt Lâm Tĩnh Hằng trong nháy mắt bình ổn lại, hắn thoáng hoạt động ngón tay bị giật tê: "Nói."

Trạm Lư: "Tướng quân Turan đêm qua gửi chất vấn đến tướng quân Duke chuyện Mân Côi Chi Tâm lại lần nữa tăng binh, đối phương cho một câu trả lời vô cùng vội vàng, mà mới mười phút trước, quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 đơn phương cắt đứt thông tin liên lạc song hướng đã thành lập, hiện tại Bạch Ngân Cửu đã tập kết hoàn tất ngoài khu lỗ hổng thời gian tự nhiên."

Lâm Tĩnh Hằng mau chóng nhặt quần áo đêm hôm trước Trạm Lư đặt ở cửa lên thay, Trạm Lư nói xong một câu, hắn đã mặc quần áo xong, cài khuy đến móc gài: "Đợi lệnh, không cần căng thẳng."

Ánh mắt Lục Tất Hành vô thức đuổi theo hắn: "Anh phán đoán tướng quân Duke không có ác ý sao?"

"Ít nhận hiện giờ ông ta còn chưa có lý do để ác ý," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Khu lỗ hổng thời gian tự nhiên dễ thủ khó công, Turan dẫn ba mươi tiểu cơ giáp thủ tại đó không di chuyển, chỉ cần hỏa lực cung cấp được, cho dù binh lực toàn bộ quân thủ vệ Thiên Hà Số 1 đổ hết đến, cũng không hạ được trận địa của Bạch Ngân Cửu."

Lục Tất Hành mặc dù quần áo xốc xếch, động tác còn rất lề mề, song đầu óc không chậm: "Tướng quân Duke là thủ quân biên cảnh Thiên Hà Số 1, nên đoán được bên này lỗ hổng thời gian là quân tiên phong Bạch Ngân Cửu, hẳn ông ta cũng không phải ngày đầu tiên biết Turan, cho dù trong nửa năm này kỹ thuật không gian của liên minh đột nhiên phát triển vượt bậc, có thể thực hiện xuyên qua lỗ hổng thời gian tự nhiên không tổn hao gì, cũng không có đạo lý đưa đến cửa cho Bạch Ngân Cửu đánh, nếu thật sự có mưu đồ xấu, theo lý thuyết, phải cố hết sức dụ chúng ta ra ngoài, sẽ không cố ý tạo ra bầu không khí căng thẳng… Nói cách khác, rất có khả năng là bên kia đã xảy ra chuyện? Liệu có liên quan đến hiệu lệnh ba trăm lẻ sáu hay không?"

Lâm Tĩnh Hằng nhìn cậu một cái: "Có khả năng, lần đầu tiên tăng binh là phòng vệ chính đáng, có thể lý giải, nhưng lần thứ hai tăng, thì hơi mắc chứng hoang tưởng bị hại, nếu tôi là Duke, làm tư lệnh quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1, đại khái trong lòng cũng sẽ không vui lắm… Hơn nữa giữa trung ương liên minh với quân trung ương các thiên hà lại xảy ra mâu thuẫn chỉ là chuyện sớm muộn."

Lục Tất Hành hơi suy tư hỏi: "Như thế nào?"

"Ham muốn quyền lực nào có chừng mực?" Lâm Tĩnh Hằng nói, "Thời chiến, quân trung ương các nơi thừa cơ chiếm đất, mạnh ai nấy làm, giống như An Crewe của Thiên Hà Số 7 vậy, trên thực tế đã hình thành một phương quân phiệt, sau đó do tình thế bức bách, bị Woolf chỉnh hợp nhất trí đối ngoại, nhưng một khi thế cục ổn định, họ sẽ phát hiện mình nghe thì là chức quan lớn hơn, thực tế lại lần nữa từ bá chủ một phương giáng cấp thành cơ cấu dưới liên minh. Quân trung ương các nơi năm xưa chất chứa oán hận với liên minh, vốn đã không bền chắc như thép, bây giờ trên tay có quân quyền thực tế, không cần gây chia rẽ cũng sẽ hai lòng, huống chi…"

Lâm Tĩnh Hằng dừng lại, hơi khó khăn phun ra đoạn sau: "Huống chi còn có Quân Đoàn Tự Do, Lâm… Lâm Tĩnh Xu ở bên trong phá rối. Có lẽ mâu thuẫn đã bị dẫn nổ sớm."

"… Hoặc cũng còn một khả năng khác," Lục Tất Hành nhặt lại chiếc cà vạt rơi vào góc nhà, vo tròn thành một cục, thần sắc nghiêm trọng, không mấy để ý mà tiện tay nhét cà vạt vào cái tay máy của Trạm Lư, "Quay trở lại vấn đề vừa nãy, chính là Duke… hoặc có người lợi dụng ông ta, cố ý giả vờ bên kia xảy ra chuyện, lập tức cầu viện khẩn cấp chúng ta, mục đích vẫn là dụ người của chúng ta ra ngoài, sau đó tìm cơ hội thả một con 'ngựa gỗ thành Troy' vào, việc này cũng khó nói, thế cục liên minh quá phức tạp – năm ấy khi Thiên Hà Số 8 buộc phải đóng cửa, không phải họ đã dùng chiêu này sao? Chúng ta thật sự là bị rắn cắn hơi sợ rồi."

Mười sáu năm trước, Woolf dùng An Crewe dẫn dụ, lấy mấy trăm triệu dân thường Thiên Hà Số 7 làm mồi nhử, nhất tiễn song điêu, suýt nữa hủy hoại Thiên Hà Số 8, mà bây giờ, lịch sử dường như đang xoay một hướng tương tự.

Bài học này quá đau thương.

Lâm Tĩnh Hằng không lên tiếng, mặt không biểu cảm đi tới đoạt lại cái cà vạt trên tay Trạm Lư.

Lục Tất Hành: "…"

Bấy giờ cậu mới nhận ra điều gì, cả người bị kéo ra khỏi "đau thương", mặt lập tức đỏ thêm ba nấc – rời khỏi không gian riêng tư, Tổng trưởng là một người văn minh nghiêm trang, vẫn hơi giữ thể diện.

Trạm Lư không hiểu gì cả: "Hiệu trưởng Lục, cà vạt này có cần mang đi giặt không?"

Lục Tất Hành yếu ớt lẩm bẩm một tiếng: "Không cần quan tâm, tôi tự xử lý."

Lâm Tĩnh Hằng vờ không nghe thấy, nghiêm túc phân phó Trạm Lư: "Thông báo cho Lý Forlan, ta muốn nghe báo cáo vắn tắt về quân tình của Bạch Ngân Nhất."

"Vâng." Trạm Lư đáp một tiếng, cùng lúc đó, trong gian cầu thang bắn ra một ngăn kéo nhỏ, bên trên lấp lóe mấy biểu tượng nhỏ, cho biết đây là một "ngăn nhận giặt rửa", quần áo bát đĩa các thứ đã dùng tiện tay nhét vào ngăn kéo sẽ tự động xử lý dựa theo chất liệu và vết bẩn, "Hệ thống thu gom giặt rửa gia dụng mới nâng cấp, về sau không chỉ có thể hưởng ứng lời gọi của ngài mọi lúc mọi nơi, còn có thể theo yêu cầu cá nhân, để vật phẩm đã giặt rửa về nơi ngài cần, ví dụ như gác xép…"

Lục Tất Hành: "… Anh Trạm Lư à, anh làm ơn đi."

Lâm Tĩnh Hằng thái dương lồi gân xanh, trực tiếp cấm ngôn: "Trạm Lư, câm miệng."

Tại căn cứ bí mật của Hiệp hội chống Utopia –

Hope – tiên tri Harris hiện giờ, nghe xong các loại đồn đãi của thuộc hạ về Thiên Hà Số 8, xem đi xem lại rất nhiều lần đoạn phim phỏng vấn hắn mang về, cuối cùng dừng hình ảnh ở đoạn Nguyên soái Woolf mỉm cười nói với nữ phóng viên về "Hoàng Hậu Đêm". Xem đi xem lại đoạn phim dễ quan sát các biểu cảm nhỏ hơn đối mặt với người thật, Woolf trên đoạn phim mỉm cười so với bình thường tưởng như là hai người vậy.

"Tiên tri, hẳn là Woolf hoài nghi Thiên Hà Số 8 có một lực lượng võ trang vượt qua người thường, hơn nữa trước mắt quân trung ương các nơi đều vì sự độc lập của Thiên Hà Số 8 mà lòng người dao động, thoạt nhìn rất muốn noi theo, tôi nghĩ Woolf định trước một bước hủy diệt Thiên Hà Số 8 trước khi bọn họ lên mặt."

Hope cau mày, nhìn chằm chằm khuôn mặt thoải mái của Woolf.

Thuộc hạ dò xét thần sắc ông ta hỏi: "Tiên tri, không phải ngài nói không tiếc giá nào cũng phải ngăn cản

chiến tranh toàn diện lại lần nữa bùng nổ sao? Thế bây giờ chúng ta phải làm thế nào?"

Hope hơi suy tư nhìn hắn một cái, vẫn cảm thấy không đúng. Ông ta từng coi Woolf là sự kéo dài tinh thần của Bạch Tháp, từng do Woolf mà Đông Sơn tái khởi, lại bị Woolf lợi dụng thương tích đầy mình, mà nay bị Woolf trói buộc không thể nhúc nhích, như quân cờ không tự chủ được bị đôi tay khô gầy kia đè chặt trên bàn cờ, tình cảm đối với ông lão ấy rất phức tạp, nhưng cũng hơi lý giải đối phương.

Không biết tại sao mà Hope luôn cảm thấy, Woolf không hề chấp nhất chuyện nắm quyền thống nhất liên minh lắm – ông ta đã ba trăm hai mươi tuổi, còn có thể nắm quyền lực bao nhiêu năm? Sinh tiền cô độc một mình, quyền hành lớn bằng trời này lại để ai kế thừa?

Lần trước gặp Woolf, là không lâu sau khi nghe nói Lâm Tĩnh Hằng dẫn Bạch Ngân Thập Vệ ngông nghênh xuất hiện, Woolf bí mật đi tìm ông ta, nhưng từ đầu đến cuối không nói chính sự gì, chỉ dường như sinh ra cảm khái mà nói với ông ta: "Các ông – ông và Tĩnh Hằng nhất định trong lòng đều cảm thấy, liên minh này là thành lập trên âm mưu và nói dối, tuy rằng các ông đều không muốn hủy hoại sự hòa bình hiện có, nhưng đều khinh thường loại hòa bình này… Các ông sai rồi."

"Thế giới này chính là xây dựng trên âm mưu và nói dối, nhưng thế giới không hề ghê tởm, bởi vì sẽ luôn có người trở thành tế phẩm của nói dối, trung hòa sự phẫn nộ của người dân, sau đó kéo dài thế giới đã hình thành, đây là quy luật tất nhiên… Tặng ông một món quà nhỏ, trở về hãy xem."

Đúng rồi, Woolf tặng cho ông ta, là một gói hạt giống Tulip đen "Hoàng Hậu Đêm".

Gói hạt giống ấy có thâm ý gì?

"Tiên tri!" Lúc này, một người sấp ngửa lao vào, cắt ngang mạch suy nghĩ của Hope, "Duke của quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 trên đường về Votaw bị ám sát mất mạng, bọn họ nói là chúng ta làm!"

Hope giật mình: "Cái gì?!"

"Cái gì?!" Vương Alan như bị sét đánh, "Ngươi nói lại lần nữa xem, ai bị ám sát?"

"Theo nguồn tin đáng tin cậy, tướng quân Duke sáng nay trên đường trở về Votaw, bất ngờ gặp phải hải tặc Hiệp hội chống Utopia phục kích, bị ám sát mất mạng!"

Vương Alan túa mồ hôi lạnh, Duke là người đứng đầu quân trung ương, nhất hô bá ứng trong những lão quân phiệt không ngừng điều phối đó, lão chết ở Thiên Hà Số 1, việc này còn nói rõ được không? Vương Alan muốn "hiệp thiên tử lệnh chư hầu", thao túng Woolf điều khiển quân trung ương, nhưng cũng cần "chư hầu" đều bằng lòng phục tùng "thiên tử" mới được.

Trong đầu lão "Uỳnh" một tiếng, trong tình thế cấp bách, suýt nữa quên ngoại trừ lão và chính bản thân Woolf, những người khác không hề biết người sau lưng Hiệp hội chống Utopia là ai.

Đúng lúc này, thiết bị đầu cuối cá nhân nhận được mật điện, Vương Alan đuổi cấp dưới ra, một mình đi vào phòng bí mật, lập tức nối máy: "Vừa rồi Duke…"

"Duke là ta giết." Lâm Tĩnh Xu không nhanh không chậm cắt ngang lão, "Không cần căng thẳng."

Xương toàn thân Vương Alan đều đang toát hơi lạnh ra ngoài, lão gằn ra một câu: "Cô điên rồi à?"

"Duke sáng nay không qua bất cứ thủ tục gì, tự ý rời khỏi biên cảnh, dẫn theo một chiến đội cơ giáp có trọng giáp, nếu ta nhớ không lầm, Votaw trọng địa, bất cứ võ trang nào có thể thực hiện bước nhảy vũ trụ chưa qua phê duyệt đặc biệt không được phép tới gần, ngay cả thượng tướng Lâm Tĩnh Hằng cứ điểm Bạch Ngân năm đó cũng chỉ có thể đi tàu vũ trụ, qua từng trạm gác," Lâm Tĩnh Xu hạ mí mắt xuống, "Duke chẳng lẽ còn cuồng vọng hơn, còn không hiểu quy củ hơn hắn? Lão chính là cố ý, ta không chặn lão trên đường, bây giờ lão đã đến Votaw làm phản rồi, ông định kết thúc như thế nào? Lấy đức thu phục người à, ngài thư ký trưởng thân mến?"

Khuôn mặt trời sinh màu quả trám của Vương Alan nhợt nhạt hơn bình thường: "Quân trung ương các nơi nghe thấy sẽ như thế nào…"

Lâm Tĩnh Xu cười nhẹ một tiếng: "Duke dẫn chiến đội cơ giáp bức thẳng Votaw, quân trung ương các nơi nghe thấy lại sẽ nghĩ như thế nào? Trên việc này, tiên hạ thủ vi cường, hơn nữa cặp mông tôn quý của ngài thư ký trưởng làm sao lại tự động ngồi cùng một băng ghế với hải tặc vũ trụ rồi? Tướng quân Duke là bị Hiệp hội chống Utopia ám sát, có liên quan gì đến ngài? Ngài chỉ cần phụ trách căm phẫn trào dâng là được."

Vương Alan có tật giật mình, lúc này mới hoàn hồn, lão thở phào nhẹ nhõm, đôi mày vẫn chưa giãn ra, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía Lâm Tĩnh Xu: "Ngươi nói thì dễ dàng lắm, địa điểm Duke bị ám sát cách nơi đóng quân của quân liên minh không đến một ngày hành trình, cho dù lão thật sự là do 'Hiệp hội chống Utopia giết', trung ương liên minh có thể thoát được can hệ? Ngươi cố ý có phải không! Vả lại là ngươi bảo ta, trước mắt chỉ cần Woolf còn sống, Quân Đoàn Tự Do còn uy hiếp, liên minh và quân trung ương sẽ không đến mức lập tức trở mặt, tại sao Duke đột nhiên làm chuyện này?"

"Kích động là ma quỷ chăng, có lẽ tình cảm của Duke đối với tướng quân Lục Tín đặc biệt sâu đậm? Ta đâu đã từng vác nòng pháo đánh trận, làm sao hiểu sự sùng bái cá nhân của đám lính đó?" Lâm Tĩnh Xu mặt không đổi sắc nói, "Địa điểm phục kích lựa chọn ở đó, là bởi vì đi tiếp về phía trước, sẽ tiến vào bán kính tuần tra của quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1, thư ký trưởng, ngài thật sự cho rằng đám lính tôm tướng cua dưới tay ta là đối thủ của quân chính quy à? Nếu như vậy, ta đã dùng võ trang hạ Votaw lâu rồi, cần ở đây chịu hoài nghi và chỉ trích vô lý của ngài sao?"

Vương Alan nghe những lời này, sắc mặt hơi dịu đi.

Trong mắt lão, Quân Đoàn Tự Do quả thật chẳng nhằm nhò gì, nhiều năm như vậy, Hiệp hội chống Utopia và Đoàn Quang Vinh hai tổ chức hải tặc lớn, đã trải qua một khởi một suy oanh oanh liệt liệt, chỉ có đám Quân Đoàn Tự Do còn đang giở âm mưu bí mật, thậm thà thậm thụt dùng bàng môn tà đạo cầu sinh trong khe hẹp. Lâm Tĩnh Xu dẫu tài giỏi hơn, xét đến cùng, tối đa cũng chỉ là một thủ lĩnh phần tử khủng bố, làm trò khủng bố tập kích, nhưng muốn chen một chân trên chính đàn liên minh gió nổi mây đùn, còn phải

dựa vào lão mới được.

Lâm Tĩnh Xu lạnh lùng nói: "Ngài đã không tin ta, thế ta cũng không cần thiết vội vàng sắp xếp công việc tiếp sau cho ngài nữa, tạm biệt."

"Từ từ, Tĩnh Xu!" Thần sắc Vương Alan trong nháy mắt hòa hoãn lại, "Sao ngươi lớn thế rồi mà còn thích giận lẫy? Ngươi nói như vậy, ta còn tưởng là cô bé con cưỡi thú một sừng bay lung tung trong nhà Lâm tướng quân năm xưa chứ."

Ngón tay Lâm Tĩnh Xu bấm chặt lòng bàn tay, trên mặt lại đúng lúc làm ra thần sắc "hơi thả lỏng".

"Tin tức tới quá đột nhiên, ngươi cũng phải báo trước một tiếng với ta chứ, ta chỉ là hơi hoảng mới nói chuyện không lựa lời." Vương Alan lật mặt như lật sách, lời hay thuận miệng ra ngay, "moi tim moi gan" mười phút với Lâm Tĩnh Xu, cuối cùng nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn như khắc từ băng kia lộ ra một chút hơi người, lão lại rất đỗi tang thương mà thở dài, "Con người đều là như thế, đeo mặt nạ với người ngoài, đeo lâu khó chịu, đối với người một nhà mới đặc biệt sơ sẩy."

Lâm Tĩnh Xu giống như bị câu "người một nhà" này lay động, hơi trầm ngâm: "Kỳ thực bây giờ Duke chết rồi, đánh hay sẽ là bài đẹp – đừng quên năm đó Woolf ngưng tụ quân trung ương như thế nào. Trung ương liên minh nên lập tức lên tiếng chỉ trích, làm đủ tư thái…"

Vương Alan: "Tư thái chỉ sợ không đủ."

"Tư thái đương nhiên không đủ," Lâm Tĩnh Xu nhướng mày ngài, "Liên minh muốn cùng chung mối thù với quân trung ương các nơi, ít nhất cũng phải bị đả kích và tổn thất ngang nhau, mới đáng tin, đúng không?"

Vương Alan hiểu được ý nằm ngoài lời của nàng, run run: "Ngươi nói là…"

Lâm Tĩnh Xu giơ một ngón tay lên môi: "Phải nhảy ra ngoài cục diện nhìn vấn đề chú Alan à, tùy thời bỏ đi thẻ bạc cũ giá trị bắt đầu giảm bớt, dùng chiêu mới thay đổi mới là căn cơ để đứng thế bất bại."

Vương Alan ngẩn người đứng ở đó, mồ hôi lạnh túa ra, cả người như đứng cạnh vách núi cheo leo. Lão dưới sự thúc giục của quyền lực và dã tâm, ma xui quỷ khiến đi lên lối rẽ này, song vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng triệt để phản bội chủ nhân ngày xưa, hai trăm năm đi theo làm tùy tùng cho Woolf, đã đóng đinh vào xương lão một chút tính đầy tớ, dù rằng lão căm thù nó đến tận xương tủy, tính đầy tớ này vẫn thường xuyên nhảy ra gây chuyện.

"Ta nghĩ xem, ngươi để ta…"

"Xác Duke đã lạnh rồi," Lâm Tĩnh Xu bình tĩnh nói, "Chú Alan, không còn thời gian, vận mệnh sẽ chỉ cho người nó lựa chọn một cơ hội, cơ hội này có thể chỉ một phút đồng hồ – Waterloo chôn vùi trong tay Grouchy như thế nào?" *(Waterloo tức trận Waterloo, và Grouchy là một thống chế)*

Vương Alan: "Thế… thế Thiên Hà Số 8 thì sao?"

"Nội ứng của ta vừa đơn phương cắt đứt thông tin liên lạc của Thiên Hà Số 8 với quân thủ vệ biên cảnh, vờ như bên này có việc lớn xảy ra, ngài đoán, bên phía Thiên Hà Số 8 bị An Crewe lừa một lần bây giờ bị bịt kín hai mắt, sẽ có phỏng đoán như thế nào với bên này? Lúc này, lỡ như Duke phái người cầu viện Thiên Hà Số 8, các tướng quân Thiên Hà Số 8 liệu có cảm thấy liên minh hai lần dùng cùng một chiêu, hơi sỉ nhục IQ?" Lâm Tĩnh Xu mỉm cười, "Tốt nhất vị 'tiên tri phản chiến' kia của Hiệp hội chống Utopia bị cái nồi to trời giáng dọa vỡ mật, nếu lão ta trong sự hốt hoảng lại có thể nghĩ cách truyền chút tin tức đến Thiên Hà Số 8, thì nhìn sẽ đáng tin hơn."

"Yên tâm, chú Alan, Thiên Hà Số 8 sẽ ngoan ngoãn đóng cửa không ra ngoài."

155. Quyển 6 - Chương 155

Giờ chuẩn của Thiên Hà Số 8, 10:00 sáng.

Giờ chuẩn của Votaw, 18:25 chập tối.

Turan chỉ dẫn theo ba mươi cơ giáp, nhưng không phải tiểu cơ giáp, mà là trọng giáp siêu thời không Thiên Hà Số 8 tự mình sản xuất.

Đối với quân tiên phong tinh nhuệ nhất mà nói, "ba mươi" là một con số thần kỳ, nhỏ hơn hỏa lực không đủ, cao hơn thì phải hi sinh tính cơ động nhất định, ba mươi cơ giáp ở trong tay Turan, vừa có thể như u linh, vừa có thể như đao nhọn. Cô nghe tiếng bận máy đối diện Mân Côi Chi Tâm truyền đến, nòng pháo dự nhiệt chờ sẵn, như một kiếm khách tuyệt đại đặt ngang bảo kiếm trên đầu gối, vẻ mặt vô cùng trầm tĩnh – trầm tĩnh đến hầu như không giống một con xén tóc.

"Tướng quân Turan, thí nghiệm viên đội viễn chinh đến báo danh."

"Ừm, đến." Turan gật đầu, nhìn Bạc Hà mặc blouse trắng của nghiên cứu viên đi tới.

"Tướng quân, tôi phụng lệnh đưa thiết bị chi viện đến, mười sáu tàu vũ trụ dùng thực nghiệm có gắn máy khuếch đại đã chuẩn bị đủ," Bạc Hà vẫy tay, trong thiết bị đầu cuối cá nhân tự động bắn ra, sơ đồ phân tích thiết bị tỉ mỉ và phức tạp trải từ trần nhà đến mặt đất, "Nói một cách đơn giản, lỗ hổng thời gian tự nhiên rất dễ sụp đổ, công việc chúng tôi làm lúc trước chính là ngăn cản loại sụp đổ này, để đi qua an toàn, bây giờ sóng quấy nhiễu trên mười sáu tàu vũ trụ này sẽ dẫn đến tác dụng ngược lại, tạo thành năng lượng hỗn loạn ở khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, có thể đóng khu lỗ hổng thời gian trong thời gian nhất định."

Turan hỏi: "'Mắt lưới' sau khi đóng lớn cỡ nào, có thể chui lọt sâu to chừng nào?"

Bạc Hà: "Đối diện cho dù bay vào cơ giáp to bằng một con bọ cánh cứng, cũng sẽ dẫn đến lỗ hổng thời

gian sụp đổ, bị cuốn vào thời không hỗn loạn."

"Được, đợi lệnh, chờ chỉ thị từ trung tâm chỉ huy."

Bạc Hà thở phào ra, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ kết quả cuộc họp của trung tâm chỉ huy.

Bạc Hà bỗng nhiên nói: "Không biết trung tâm chỉ huy sẽ cho ra kết quả gì… Tướng quân, chị cũng là người Votaw à?"

"Hửm? Làm sao có thể?" Turan cười, "Nhìn tôi giống con gái nhà giàu à?"

Bạc Hà chớp chớp mắt, đôi tay Turan rất thô ráp, do huấn luyện khắc nghiệt thường niên tạo thành, kiếp sống quân lữ dài lâu, khiến khí chất quân nhân che lấp hết thảy.

"Tôi sinh ra ở Thiên Hà Số 5," Turan nói, "Lúc ấy dự luật quản lý trẻ em nuôi bên ngoài cơ thể vẫn chưa ra, trung tâm nuôi trẻ tư nhân mới ra đời và phát triển, quản lý lộn xộn, có một trung tâm nuôi trẻ tư nhân vừa khai trương tổ chức hoạt động, mời một đám vợ chồng mới cưới tham gia, giải thưởng hạng nhất là miễn phí thu thập tế bào của hai bên nuôi ấp ra một đứa con – tôi chính là quà tặng của trò chơi ấy, còn chưa 'chào đời' thì cha mẹ đã chia tay, vứt tôi cho trung tâm. Trung tâm nuôi ấp trẻ về sau do phi pháp mà bị đóng cửa, chúng tôi lại bị chính phủ dẫn đi. Sau đó bởi vì tinh thần lực tương đối nổi trội, lơ mơ bị Bạch Ngân Thập Vệ chọn đi làm quân dự bị, tôi gần như là nhóm quân dự bị cuối cùng, về sau không nhận người nữa, nghe nói là đề nghị của tướng quân Lục Tín, muốn để Bạch Ngân Thập Vệ từ từ hòa nhập vào liên minh, sau này sẽ bắt đầu như các đội ngũ bình thường, nhận người từ các trường quân đội lớn… Đáng tiếc, không thực hiện được."

Bạc Hà hỏi: "Vậy chị có nhớ nhà không, tướng quân? Nếu có một ngày chúng ta đối đầu không khoan nhượng với liên minh, chị sẽ làm thế nào?"

Turan hết sức ngắn gọn tránh nặng tìm nhẹ: "Tôi? Có Thống soái rồi, tôi đương nhiên phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện."

Bạc Hà hỏi: "Vậy chị còn… tin và ngưỡng mộ tuyên ngôn tự do không?"

"Tin chứ," Turan trả lời không hề do dự, song cô dừng một chút, lại nói, "Nhưng không giấu gì em, cô bé, cảm giác có thể phục tùng mệnh lệnh, mọi việc không cần làm chủ không gánh trách nhiệm thật là tốt."

Bạc Hà: "…"

Turan tự mình đi đầu trái với quy định cấm lửa trên cơ giáp, cúi đầu châm một điếu thuốc: "Diệp Công thích rồng, vẫn sẽ vì rồng mà chiến, người thì, chậc – nào, kết nối với trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành cho ta, ta hút ít trai đẹp bồi bổ tinh thần."

Trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành –

"Chúng tôi liên tục gửi yêu cầu đối thoại, liên tục như đá chìm đáy biển." Lý Forlan mặt trầm như nước, "Chúng tôi có lý do cho rằng, liên minh rất có ý kiến đối với chuyện Thiên Hà Số 8 độc lập… Đúng vậy Tổng trưởng Lục, ngay không lâu trước khi thông tin liên lạc bị cắt đứt, ngành tình báo Đệ Nhất Vệ chúng tôi nghĩ cách tiến vào mạng nội bộ liên minh, tìm được trên nhật báo Votaw mới gần đây bài viết về việc Thiên Hà Số 8 lên tiếng, tiêu đề là 'Kiên quyết chống lại độc lập phi pháp, trung ương liên minh từ chối tiến hành đối thoại 'ngoại giao"."

Anaquim nhún vai nói: "Điều này ít nhất chứng minh Duke không chặn tin tức chúng ta gửi đến trung ương liên minh."

Thomas Dương bên cạnh sợ Lục Tất Hành không biết nhật báo Votaw, vội vàng giải thích: "Nhật báo Votaw là chó giữ nhà của trung ương liên minh, liên minh trung ương chỉ ai là nó sủa người đó, không biết xấu hổ có tiếng, trước kia hễ lượng tiêu thụ vừa giảm là bọn họ lại lôi Thống soái ra chửi một trận, Thống soái nhà tôi chính là cha mẹ áo cơm của bọn họ, đảm bảo thị trường."

Poisson Dương thấy anh mình bắt đầu nói nhăng nói cuội, sợ hắn lại chọc giận Thống soái, thế là ở dưới bàn đạp Thomas một phát: "Trọng điểm của hắn là, thái độ của nhật báo Votaw đại diện cho thái độ của trung ương liên minh."

Nói xong cẩn thận liếc nhìn Lâm Tĩnh Hằng, song ra ngoài dự kiến của hắn, tuy rằng Lâm Tĩnh Hằng thoạt nhìn có chút cảm giác mỏi mệt kỳ lạ, nhưng sắc mặt vẫn ổn, hơn nữa hết sức bình thản, không có vẻ sắp nổi giận: "Tiếp tục."

"Chúng tôi cũng thu thập được một số nội dung thảo luận không thuộc chính phủ, rất nhiều cách nói trong người dân trước nay không phải là tin đồn vô căn cứ, đã chắt lọc ra một số tin tức," Lý Forlan nói, "Thứ nhất, liên minh lo lắng quân trung ương không phục tùng lãnh đạo; thứ hai, các thiên hà cũng lo lắng liên minh trở lại trước chiến tranh, mình lại lần nữa trở thành công dân hạng hai; thứ ba, có lời đồn nói Tổng trưởng Lục đã thực nghiệm thành công virus Cầu Vồng, có một đội võ trang siêu cấp, chuẩn bị xâm phạm liên minh bất cứ lúc nào – tôi cho rằng lời đồn này thể hiện sự sợ hãi của liên minh đối với 'hải tặc vực ngoại', vừa vặn cũng cho thấy quân đội không thể cho người dân đủ lòng tin."

Lâm Tĩnh Hằng cau mày, nhanh chóng trao đổi một ánh mắt với Lục Tất Hành.

Lý Forlan không biết "lời đồn" này không phải toàn là bịa đặt, ví dụ điển hình cho virus Cầu Vồng thực nghiệm thành công ngay trong phòng họp này, chẳng qua cậu đã từ bỏ tiến thêm một bước mà thôi.

Nhưng thực nghiệm của Lục Tất Hành luôn tiến hành bí mật, Thiên Hà Số 8 lại đóng cửa nhiều năm, tại sao sẽ xuất hiện lời đồn như thế?

Lục Tất Hành nở nụ cười, ở dưới bàn huých mũi giày Lâm Tĩnh Hằng: "Lời này không có vấn đề đâu, Lý tướng quân, không phải lời đồn, tôi quả thật có một đội võ trang siêu cấp bễ nghễ vô song, không phải chính là các vị ở đây sao?"

Turan ở đầu kia truyền tin viễn trình u u nói: "Một tên gei bỏ bùa mê thuốc lú cho một đám đàn ông, hiện trường thả ngải không có đạo đức, Thống soái, bọn họ đều đỏ mặt rồi, tôi đang ghi nhớ cho ngài đây."

Lý Forlan ho một tiếng, trừng mắt nhìn Turan, tiếp tục đứng đắn nói: "Chỉ phán đoán từ nội dung của hiệu lệnh ba trăm lẻ sáu, cùng với lượng cấp và vị trí liên minh lần thứ hai tăng binh, liên minh có địch ý với bên ta, điều này rất kỳ lạ."

Đội trưởng Đệ Nhất Vệ đứng dậy, mở thiết bị đầu cuối cá nhân, số liệu khổng lồ như nước chảy trải trên bàn họp: "Đây là toàn bộ số liệu về quân trung ương và liên minh hơn hai trăm ngày trước Đệ Nhất Vệ Đội thu thập, bao gồm biên chế, sức chiến đấu, võ trang, cấp số lượng – sau khi tổng hợp sắp xếp, chúng tôi cho rằng dựa theo xu thế này phát triển tiếp, thực lực quân sự song phương sẽ giữ trạng thái cân bằng tương đối trong hai đến ba năm, sau đó thì xem đánh cờ của các đại thiên hà với trung ương, và phải chăng sẽ xảy ra bùng nổ kỹ thuật."

"Lúc ấy ở Mân Côi Chi Tâm, bởi vì quân trung ương giúp đỡ, liên minh bị tình thế bức bách, mặc chúng ta đi khỏi, hơn nữa không phát biểu ý kiến đối với việc Thiên Hà Số 8 độc lập, theo suy luận của anh, mới hơn hai trăm ngày, cuộc đánh cờ giữa liên minh và quân trung ương tình thế nghiêng về một phía khả năng không lớn. Như vậy chính là hai tình huống, hoặc là hiệu lệnh ba trăm lẻ sáu có thâm ý khác, liên minh không phải nhằm vào Thiên Hà Số 8, mà là dùng thái độ này che giấu điều gì; hoặc là quân trung ương và liên minh đã đạt thành nhất trí trên vấn đề Thiên Hà Số 8, đều cho rằng chúng ta là uy hiếp, bài tình cảm của tôi đã hết tác dụng." Lục Tất Hành nói đến đây buông tay, đầy ẩn ý quay sang Lâm Tĩnh Hằng, "Xem ra không có khế ước giấy trắng mực đen, bài tình cảm không bền vững, Thống soái à."

Lâm Tĩnh Hằng không hề nhận ra trong câu này của cậu có ý khác, gật đầu khá là nghiêm túc: "Tôi nghiêng về tình huống trước hơn – liên minh và quân trung ương đạt thành nhất trí khó hay không tôi không biết, nhưng thật sự đến thời điểm mấu chốt, phá vỡ đồng minh của họ lại rất đơn giản, dù sao ở chỗ Trạm Lư có danh sách Trái Cấm. Tại Mân Côi Chi Tâm tôi không nói gì là vì sao, Woolf nên hiểu rõ trong lòng mới đúng."

Hắn nói xong, cả bàn họp bao gồm Turan tít bên cạnh lỗ hổng thời gian đều lặng ngắt như tờ, một đám người nhìn hắn chằm chằm, Lâm Tĩnh Hằng mù tịt nhướng mày: "Có vấn đề gì?"

Các tướng quân Bạch Ngân Thập Vệ tập thể cúi đầu như chim cút, nhao nhao bày tỏ tuyệt đối không có, Thống soái nói gì cũng đúng hết.

Thống soái thấu tỏ mọi việc, không chậm chạp một chút nào, nhất định là tư thế Tổng trưởng cầu hôn quá khó hiểu thôi.

Lục Tất Hành hơi bất đắc dĩ, nhìn hắn như cười như không.

Lâm Tĩnh Hằng: "Cho nên hiệu lệnh ba trăm lẻ sáu khả năng còn có một tác dụng khác – đe dọa chúng ta đóng cửa lỗ hổng thời gian tự nhiên."

"Quả thật," Lục Tất Hành thôi đùa giỡn, ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, "Trong tình huống thế cục phức

tạp, nguồn tin tức đơn nhất và ít ỏi, Thiên Hà Số 8 địa hình dễ thủ khó công, đối với chúng ta mà nói, phương án tối ưu trước mắt chính là đóng cửa lỗ hổng thời gian, đội viễn chinh hẳn đã đưa tàu quấy nhiễu đến chỗ Turan rồi nhỉ?"

Turan: "Tổng trưởng, đã nhận được."

"Đổi vị trí suy xét một chút, tin tức của tôi bên ngoài biết không nhiều, cho nên việc này càng giống mấy phương thế lực thần bí nhằm vào Tĩnh Hằng hơn," Lục Tất Hành chậm rãi nói, "Có vết xe đổ biên giới Thiên Hà Số 7 và 8 năm đó, anh cứu tử nhất sinh trở về, liệu còn giẫm lên vết xe đổ hay không."

Đúng lúc này, bên phía Turan đột nhiên vang lên một tiếng, các ánh mắt trong phòng họp tập trung trên màn hình truyền tin.

"Đối diện lỗ hổng thời gian có sóng năng lượng dị thường," Turan trầm giọng nói, "Hẳn là có cái gì đang ý đồ xuyên qua, còn xen lẫn một số tin tức – Bạc Hà!"

"Vâng, lập tức giải mã."

Lord có thể cảm nhận được, độ kết hợp người cơ của mình đã giảm xuống một giá trị tới hạn cực kỳ nguy hiểm. Hắn được sự yểm hộ của đồng đội, trốn khỏi trọng giáp của Duke, trên đường bị hải tặc "Hiệp hội chống Utopia" truy kích, lúc này đạn đạo đã bắn hết, pháo ion năng lượng cao một bên phát nổ, may mà tách ra nhanh, dù là như thế, thân cơ cũng đã móp méo không thành hình dạng, trong cơ giáp đã không cách nào duy trì trọng lực và áp khí, Lord mặc trang phục du hành vũ trụ, buộc mình lại cố định, tiêm liều thuốc thư giãn cuối cùng vào cơ thể.

Cơ bắp co rút khiến hắn đau đớn co mình lại – gắng gượng thêm một lúc, Lord nghĩ, sắp đến Mân Côi Chi Tâm rồi.

Hắn xuyên qua mạng tinh thần, cắn răng xem chừng truy binh phía sau một cái, thuốc thư giãn cưỡng chế nâng cao tinh thần lực, Lord quát to một tiếng, tiến hành nhảy khẩn cấp lần thứ năm, cảm giác xé rách khó có thể chịu được truyền đến, trong cơ giáp tiếng cảnh báo inh ỏi, trước mắt Lord tối sầm.

Nhảy khẩn cấp thành công!

Hắn đã về đến vùng gần Mân Côi Chi Tâm, nơi này có trọng binh quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 canh gác, bọn hải tặc không dám đuổi đến đây!

Lord như trút được gánh nặng, lúc này, một tín hiệu viễn trình quét qua, là quân thủ vệ biên cảnh muốn kiểm tra thân phận của hắn. Lord chật vật thở hổn hển: "Tôi là đại diện quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1, thượng tá Lord, phụng lệnh cùng tướng quân Duke trở về Votaw, trên đường bị hải tặc Hiệp hội chống Utopia tập kích, tướng quân Duke bị ám sát, tôi muốn nói chuyện với Thiên Hà Số 8…"

Hắn còn chưa dứt lời, đã bị nòng pháo lạnh băng tập trung.

Lord sững sờ: "Tôi là..."

"Tướng quân Duke hạ lệnh cắt đứt thông tin liên lạc với Thiên Hà Số 8, quân ta có kẻ phản bội." Đối phương lạnh lùng nói, "Nếu không muốn chết, hãy tháo dỡ võ trang, ở tại chỗ đợi vớt, đừng giở trò."

Trong đầu Lord trống rỗng, hắn nghe rõ mồn một tiếng thở dốc nặng nề của mình, ngay sau đó mấy cơ giáp của quân thủ vệ biên cảnh bao vây tới. Thượng tá ngây thơ sống yên bình mấy chục năm, một lần nữa bị đẩy lên đầu gió thời đại, cảm nhận được một cách chân thực sóng ngầm ghê người phía dưới.

"Đến Thiên Hà Số 8, tìm Lâm Tĩnh Hằng."

"Cầu viện Thiên Hà Số 8 -"

Lord đột nhiên dùng năng lượng còn sót lại tăng tốc hết cỡ, tiểu cơ giáp như sắt vụn đồng nát lao vọt đi, cùng lúc đó, đối phương cũng khai pháo không nương tình chút nào. Lồng phòng hộ của Lord đã tan thành khói bụi từ lâu, chỉ cần bị lửa đạn sượt trúng, hắn sẽ lập tức biến thành một đống cháy sém, hắn không dám quay đầu nhìn lại, toàn dựa vào bản năng tránh trái né phải, song cơ giáp làm sao nhanh hơn pháo ion được?

Trên mạng tinh thần có thể nhìn thấy pháo ion đan nhau tránh cũng không thể tránh mà lao tới hắn.

Lord nhắm mắt lại.

Đúng lúc này, mấy cơ giáp đột nhiên chui ra, lồng phòng hộ lâm thời thêm lên tiểu cơ giáp của Lord, vừa hay triệt tiêu lẫn nhau với pháo ion phóng tới, xung kích năng lượng khổng lồ bắn tiểu cơ giáp của Lord về hướng Mân Côi Chi Tâm có lực hút mạnh.

"Hắn có đồng lõa!"

"Cơ giáp loại này là Hiệp hội chống Utopia, quả nhiên là kẻ phản bội!"

Lord ở trong mạng tinh thần quay ngoắt đầu lại, phát hiện trên mấy tiểu cơ giáp cứu hắn rõ ràng có dấu hiệu Hiệp hội chống Utopia, chuyện này lại là thế nào? Lord cảm thấy đại não sắp nổ tung, song theo khu lỗ hổng thời gian tới gần, hắn đã không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 đã sử dụng thiết bị chặn tín hiệu, Lord cắn răng, trực tiếp dùng thân cơ của mình tông tới, một tin tức mang theo máu xuyên qua phong tỏa thông tin, đến Thiên Hà Số 8: "Tướng quân Duke bị ám sát mất mạng, Nguyên soái Woolf đã bị bọn họ khống chế, cầu viện Thiên Hà Số 8! Lâm tướng quân, cứu chúng tôi với!"

Turan đứng bật dậy: “Ngươi nói cái gì? Duke chết rồi!”

Cơ giáp của Lord bốc cháy, trong vụ nổ mạnh hắn không mở được mắt, ngay sau đó, phần đuôi cơ giáp bị đạn đạo tới theo bắn trúng, chút ít khí thể trong cabin khiến tiểu cơ giáp ngắc ngoải nổ tung như pháo hoa, giống như que diêm cả đời chỉ đốt một giây vậy.

Năm ấy, gã thiếu niên lính mới tò te gõ cửa thượng tướng, gót chân chạm nhau, căng thẳng chào đúng tiêu chuẩn: “Lâm thượng tướng!”

Người đàn ông kia quay đầu, quá nửa khuôn mặt giấu trong bóng tối, chỉ lộ ra góc mặt nghiêng lãnh đạm và đôi mắt màu xám, hơi gật đầu chào hắn.

Lord nghe thấy tim mình đập như điên.

“Sinh viên tốt nghiệp vinh dự khóa 260 học viện Ulan, Andrew Brandon Lord báo danh. Hi vọng có thể đi theo bước chân ngài, chiến đấu suốt đời vì liên minh, tuyên ngôn tự do vạn tuế!”

Hi vọng có thể đi theo bước chân ngài…

“Uỳnh”!

“Chờ chút, tướng quân Turan, một đoạn tin nhắn khác.” Bạc Hà trầm giọng nói, “Giải mã sắp hoàn thành…”

“Đây là quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1, gửi lời chào Tổng trưởng và Thống soái Thiên Hà Số 8, tướng quân Duke ra lệnh cho chúng tôi trong tình huống nguy cơ cắt đứt liên lạc với Thiên Hà Số 8, tướng quân Duke hiện tại mất liên lạc, có phải bị ám sát hay không thì trước mắt chưa thể biết, nội bộ quân tôi có gian tế hải tặc trà trộn, khi nãy đột phá vòng vây quân tôi, truyền tin tức không thật đến đồng bào Thiên Hà Số 8, xin chớ cả tin. Lặp lại một lần, xin chớ cả tin -“

Tin sau có lý lẽ và bằng chứng, còn kèm theo một đoạn phim từ máy quay quân dụng.

Turan chợt chuyển hướng cổng thông tin liên lạc: “Thống soái!”

13:34 chiều, giờ chuẩn Thiên Hà Số 8.

21:59 khuya, giờ chuẩn Votaw.

Trong khu lỗ hổng thời gian Thiên Hà Số 8, mười sáu tàu vũ trụ đồng thời phóng ra quấy nhiễu.

Thiên Hà Số 8 do dự đã đóng cửa lỗ hổng thời gian.

Cùng một thời gian, tin tức bay đến ban thư ký quốc hội liên minh và "Neverland".

Lâm Tĩnh Xu hít sâu một hơi: "Ra tay thôi, ta thắng rồi."

156. Quyển 6 - Chương 156

Quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 8 và Thiên Hà Số 1 vẫn tương đối hữu hảo, song phương đều hết sức khách khí, trước khi đóng lỗ hổng thời gian, Thiên Hà Số 8 gửi ba lượt cảnh cáo, sau đó bắt đầu phóng ra sóng quấy nhiễu đặc thù.

Do suy tính an toàn, quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 toàn tuyến rút khỏi Mân Côi Chi Tâm.

Thế là, trong vùng cấm Mân Côi Chi Tâm không một bóng người, trước là thân tháp tín hiệu vũ trụ thật lớn run bần bật, kế tiếp nó bắt đầu gấp khúc biến dạng về hướng Mân Côi Chi Tâm, đột nhiên gãy thành hai đoạn từ chính giữa, vô số linh kiện lắt nhắt bắn ra như bọt nước, toàn bộ bị hút vào trong vùng cấm.

Không biết là ai rơi một nguồn năng lượng dự phòng của cơ giáp, trong phạm vi nhỏ không ngừng phát nổ, lại bởi vì khí thể trôi đi mà nhanh chóng im lìm, va vào xác vụn trong vũ trụ, dính liền nhau tiến vào bãi tha ma vũ trụ.

Tất cả trang thiết bị tạm thời nhân tạo không mang đi đều đang sụp đổ, cảnh tượng cực kỳ tráng lệ.

Nếu có ai có thể nhìn thấy tất cả, chắc lại không khỏi cảm thấy khủng bố, bởi vì sinh mạng carbon yếu đuối dưới sức mạnh khiến người ngạt thở này chỉ như con kiến, thế mà sau lưng loại sức mạnh này không ngờ có bóng dáng nhân tạo.

Cả quá trình sụp đổ kéo dài ba tiếng, Mân Côi Chi Tâm vốn đã có vết chân lại lần nữa trở thành một vùng đất cấm hoang vu.

Khả năng là kỹ thuật không tốt lắm, lần này Thiên Hà Số 8 đóng lỗ hổng thời gian động tĩnh vô cùng lớn, từng đợt sóng hạt năng lượng cao hỗn loạn như thủy triều, quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 rút đến cách hơn sáu ngày hành trình, còn bị sóng năng lượng rối loạn ảnh hưởng, ngay cả điểm nhảy vũ trụ gần đó cũng bị trục trặc, để an toàn, họ đành phải rút hoàn toàn khỏi khu vực Mân Côi Chi Tâm.

Bởi vậy không ai nhìn thấy, sau một đợt động tĩnh lớn Thiên Hà Số 8 đóng lỗ hổng thời gian này, khoảng mười ngày Votaw tiêu chuẩn, "lốc xoáy" của Mân Côi Chi Tâm yên tĩnh giây lát ngắn ngủi, liền sau đó, cơ giáp đông nghìn nghịt từ bên trong lao ra, là một chiến đội trọng cơ giáp siêu thời không, tập kết trong Mân Côi Chi Tâm.

Các cơ giáp này mô phỏng lỗ hổng thời gian quấy nhiễu, phóng ra sóng hạt năng lượng cao đủ để lấy giả tráo thật, sau khi được thiết bị đặc thù khuếch đại, lại rải rác ra mỗi một nơi của Thiên Hà Số 1, mạ một tầng rìa đen nguy hiểm cho Mân Côi Chi Tâm, phảng phất Thiên Hà Số 8 vẫn là thời khắc "đóng cửa".

Chiến đội trọng giáp nấp trong Mân Côi Chi Tâm đợi lệnh, tiếp đó, một đội ngũ ngụy trang thành tàu vũ trụ dân dụng từ trong một trọng giáp trượt ra, xe nhẹ đường quen từ một phương hướng khác lách qua Mân Côi Chi Tâm, yên ắng trà trộn vào một trạm bổ sung dân dụng rất xa xôi, xếp hàng chờ đợi tiến vào Thiên Hà Số 1.

"Theo tốc độ này, chắc còn phải xếp hai tiếng, hiệu suất của Thiên Hà Số 1 thật làm người ta tán thán, luôn như vậy à?"

Chàng trai vừa nói vừa từ tầng đỉnh tàu vũ trụ rảo bước đi xuống.

Cậu mặc sơ mi vô cùng vừa vặn, cắt may rất khéo, vạt áo rộng một phân là không thấy rõ thắt lưng, mà ôm một phân lại sẽ hơi bó, thoạt nhìn là sơ mi trắng lạnh lùng, dưới ánh đèn quầy bar u ám, lại lóe một chút ánh sáng đặc biệt, màu sắc cơ hồ có chút mờ ám. Tròng đen của cậu ta dùng thủ đoạn kỹ thuật đặc biệt xử lý thành màu xanh lục sẫm, mái tóc vốn hơi xoăn tẩy thành màu đay nhạt hơn và vuốt thẳng ra sau, ngoan ngoãn định hình, càng tôn ngũ quan vài năm gần đây vì gầy đi mà có góc cạnh, khí chất vốn ôn hòa và chín chắn không còn sót lại chút nào.

Nếu không phải người quen gặp nhau mỗi ngày, thật sự sẽ không nhận ra vị này chính là Tổng trưởng Lục giống như vĩnh viễn đáng tin cậy của Thiên Hà Số 8.

Tầng dưới chót tàu vũ trụ có một quầy bar, Lâm Tĩnh Hằng từ đằng sau quầy bar đẩy cho cậu một ly rượu, ánh mắt tỉnh rụi quanh quẩn một vòng trên người cậu: "Bình thường kiểm tra biên giới Thiên Hà Số 1 quả thật sẽ hơi nghiêm, nhưng thế này cũng hơi quá rồi."

Kiểm tra biên giới đương nhiên đều là trí tuệ nhân tạo, những nhân viên robot này kho số liệu nối mạng, hiệu suất rất cao, theo lý thuyết, một phút đồng hồ đủ để quét xong một tàu buôn, thật sự không nên trì hoãn lâu như vậy.

"Rất có thể là sau máy móc kiểm tra tăng thêm một tầng nhân công." Lâm Tĩnh Hằng nói, "Thời đại Lịch Cựu Tinh lạm dụng trí tuệ nhân tạo, tạo thành rất nhiều mối họa, thế nên bắt đầu từ kỷ niên Lịch Tân Tinh, liên minh vẫn rất chú ý an toàn trí tuệ nhân tạo, ngành học trí tuệ nhân tạo thẩm tra chính trị rất nghiêm, động một chút là bị điều tra đình chỉ, nghiên cứu phát triển mạo hiểm rất cao, vậy nên đầu tư cũng ít, mà tấn công, thao túng và quản lý trí tuệ nhân tạo ngược lại thành ngành học hấp dẫn. Phát triển mất cân bằng như thế ba trăm năm, trí tuệ nhân tạo loại làm việc bình thường rất dễ bị hacker tấn công, cho nên nếu bất ngờ xảy ra sự kiện an toàn, không kịp nâng cấp tổng thể tính an toàn của các robot, sẽ thêm một cửa người… Không khí căng thẳng như vậy, xem ra Duke đã gặp chuyện thật rồi."

Lục Tất Hành vừa nghe thấy "nhân công", đã nhíu mày trước: "Nhân công kiểm tra? Thế chúng ta liệu có vấn đề gì hay không?"

"Không cần lo lắng, Tổng trưởng." Trong góc tối đột nhiên vang lên một giọng nói, nếu không phải Lục Tất Hành nhờ chip mà thính lực vượt xa người thường, sớm nghe thấy có người ở đó, chắc đã bị hắn dọa nhảy dựng lên – mở miệng nói chuyện là Bayer của Bạch Ngân Đệ Thập Vệ, "Lão Lý xử lý được, nghề của hắn mà."

"Sau khi Vườn Địa Đàng sụp đổ, Lý Forlan dẫn Bạch Ngân Nhất lang thang khắp nơi, nhân loạn tạo rất nhiều thân phận giả, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào," Lâm Tĩnh Hằng thản nhiên nói, "Tàu vũ trụ hiện giờ chúng ta đi và người em đóng vai đều có gốc gác hoàn chỉnh, nếu có thể để một đợt kiểm tra biên giới tùy tiện điều tra ra, hắn cũng khỏi cần làm tiếp nữa."

Lục Tất Hành gật đầu, sau đó cậu đột nhiên chống hai tay trên quầy bar, ghé vào tai Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng cho rằng Tổng trưởng có chỉ thị gì quan trọng, đang định rửa tai lắng nghe, liền nghe Lục Tất Hành nhỏ giọng nói vào tai hắn: "Anh muốn nhìn, cứ thoải mái mà nhìn, liếc tới liếc lui, đã cấu thành tội quấy rối anh biết không? Tiên sinh."

Thân phận giả là tự động phối hợp từ kho số liệu của Bạch Ngân Nhất, nguyên tắc cơ bản chính là "thay đổi ít nhất, khí chất tương phản nhất", lúc này ánh mắt thật sự của Lục Tất Hành giấu sau tròng đen giả màu xanh, lờ mờ, thật thật giả giả hỗn hợp lại, có cảm giác mâu thuẫn và cảm giác thần bí nào đó khiến người ta khiếp vía, đúng thật là có độc.

Song xét thấy bên cạnh còn có một đội trưởng Đệ Thập Vệ dỏng tai ở lì không đi, Lâm Tĩnh Hằng đành phải duy trì khắc chế và trang trọng một cách rất khó khăn, nắm cằm Lục Tất Hành mà đẩy cậu ra: "Qua bên kia mà làm trò, đừng quấy rầy tôi."

Nói đoạn hắn giấu đầu hở đuôi mở thiết bị đầu cuối cá nhân, cấp tốc lật xem nhật báo Votaw trong vòng mười ngày: "Đều là mấy chuyện lông gà vỏ tỏi vô vị, nhật báo Votaw quen lòe thiên hạ, trước nay không có mâu thuẫn là đâm bị thóc chọc bị gạo, lần gần nhất im lặng như vậy, hẳn là thời điểm vụ bê bối nổ ra, Woolf dùng võ lực hạ quản ủy hội – cũng chính là bọn họ ngửi được nguy cơ, còn chưa biết nên đứng bên nào."

"Tướng quân Duke bị ám sát trên đường về sao thủ đô, quân trung ương muốn đòi một lời giải thích từ liên minh, bầu không khí căng thẳng là rất bình thường," Lục Tất Hành đứng thẳng dậy, nghiêm túc lại, chậm rãi nói, "Nhìn ngoài mặt, trung ương liên minh không có lý do đi giết Duke trên địa bàn của mình, mà thế cục hiện tại cũng chưa ổn định đến bước có thể an tâm mượn cối xay giết lừa, thế nên rất rõ ràng là hải tặc rắp tâm xấu gây ly gián, mọi người đều sẽ nghĩ như vậy."

Lâm Tĩnh Hằng ngước mắt lên: "Cho nên?"

"Cho nên nếu em là trung ương liên minh, em cảm thấy thế cục bất ổn, hải tặc rục rịch, mà giữa liên minh và quân trung ương các thiên hà đã bắt đầu có rạn nứt, phải làm thế nào đây? Vấn đề quyền lực và lợi ích, 'lấy đức phục người' chắc chắn là không thể thực hiện được, thế em đành phải đẩy ra một kẻ địch chung, khiến thế cục trở nên rối ren và căng thẳng, dựa vào loại sức dãn này một lần nữa tụ tập những con người rời rạc," Lục Tất Hành bưng ly rượu lên, cầm trong tay lắc nhẹ, cậu mặc trang phục tiên phong đến có chút sắc sảo, bề ngoài là một tay công tử ăn chơi mười phần, nhưng mở miệng nói chuyện lại thành Tổng trưởng

Lục, "Cứ như vậy, 'hải tặc ám sát Duke' sẽ thành một đề tài rất tốt, bật lên sự hung hăng ngang ngược của hải tặc, kích khởi bi phẫn của quân trung ương các thiên hà, chuyển dời mâu thuẫn – đến hải tặc cũng cảm thấy liên minh và quân trung ương cần gây xích mích, mọi người không phải nên đoàn kết hơn sao?"

Bayer thò đầu ra: "Tổng trưởng, ý ngài là, sau lưng vụ ám sát này có thể còn là trung ương liên minh chủ đạo."

"Nếu vụ ám sát này chụp mũ lên đầu Quân Đoàn Tự Do, vậy rất có khả năng chính là thủ đoạn của trung ương liên minh." Lục Tất Hành trầm giọng nói, "Nhưng khiến tôi cảm thấy kỳ lạ là, trong tin tức lúc ấy truyền đến Thiên Hà Số 8 nói, ám sát Duke là Hiệp hội chống Utopia – Hiệp hội chống Utopia bí mật bị Woolf khống chế, chúng ta đều biết, theo Lý tướng quân nói, Hiệp hội chống Utopia sau khi tổn thất nặng nề vẫn rất im lặng, lúc này đột nhiên để họ nhảy ra chịu tiếng xấu thay, không đột ngột lắm sao? Woolf không sợ thao tác không tốt sẽ dẫn lửa thiêu thân à?"

Lâm Tĩnh Hằng: "Vậy nên em cho rằng, cách nói Woolf bị khống chế này, rất có thể là thật."

Bayer nói xen vào: "Nhưng Tổng trưởng, chuyện này nghe thật sự rất không thực tế, Woolf đã già thành tinh rồi, lão có thể bị ai khống chế?"

"Tiến sĩ Harden từng nhiều lần nói với tôi về người này," Lục Tất Hành nói, "Nghe nói Woolf năm xưa quả quyết từ chối vào danh sách Trái Cấm, hơn nữa hết sức phản cảm việc Harden phản bội liên minh, nhưng cũng là cùng một người, rất nhiều năm sau, vì che giấu sự thật mình nằm trên danh sách Trái Cấm, lại không tiếc hi sinh hai thiên hà – anh cảm thấy sao? Tương phản lớn như vậy, nghe không giống như là bị cái gì khống chế sao? Bất luận là bị chấp niệm của mình khống chế, hay bị ngoại lực khống chế, kỳ thực đều giống nhau, trong lòng ông ta có nhược điểm. Một người, bất kể thoạt nhìn lớn mạnh cỡ nào, thủ đoạn lợi hại bao nhiêu, đều không bù lại được nhược điểm trong lòng, bị người ta chọc nhẹ là có khả năng chết không chỗ chôn."

Tim Lâm Tĩnh Hằng hơi hơi động, hắn ngẩng đầu nhìn Lục Tất Hành.

Lục Tất Hành rất thoải mái cười với hắn: "Có điều lạc đà gầy còn to hơn ngựa, Woolf không có khả năng mặc người chi phối lắm, rất có thể ông ta đã có chuẩn bị, chúng ta hai lần nhận được tin tức 'Woolf bị khống chế' có thể chính là phục bút của ông ta."

Bayer nghe mà đầu căng lên, tủy não sắp bục ra, cảm thấy làm một sát thủ vũ trụ quèn ngây thơ đơn thuần vẫn vui hơn. Do đầu óc mù tịt, hắn không dám tùy tiện tiếp lời, chỉ rất đỗi ưu sầu nhìn Lâm Tĩnh Hằng một cái, từ thuở chào đời lần đầu tiên lo lắng Thống soái tinh ranh như cáo nhà họ liệu có bị người ta bán rồi hay không.

Lục Tất Hành cầm một hộp bánh nhỏ đưa cho Bayer ưu sầu: "Thế nên chúng ta mới phải tự mình đi xem."

Thời gian quay lại khi hai tin tức khó phân biệt thật giả truyền đến trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành –

Một cầu viện khẩn cấp, một cảnh báo trịnh trọng, phòng họp ầm lên, các tướng quân Bạch Ngân Thập Vệ thì tập thể nhìn về phía Lâm Tĩnh Hằng, Lâm Tĩnh Hằng im lặng không tỏ thái độ.

Lục Tất Hành khoát tay dằn tạp âm xuống: "Xem ra song phương đánh cược ép chúng ta lập tức lựa chọn rồi."

"Tổng trưởng, lựa chọn bảo thủ chính là lựa chọn an toàn." Người của bộ tài chính Thiên Hà Số 8 nói, lại quay sang Lâm Tĩnh Hằng, "Thống soái, đúng không? Chuyện tương tự đã xảy ra một lần, chúng ta suýt nữa mất đi ngài, để không giẫm lên vết xe đổ, cẩn thận hơn cũng không quá, đúng không?"

Lâm Tĩnh Hằng còn chưa kịp mở miệng, Lục Tất Hành đã trả lời thay hắn: "Lựa chọn bảo thủ không nhất định là lựa chọn an toàn, bởi vì chúng ta bây giờ đều không thể phán đoán, có phải kẻ địch nào đang hi vọng chúng ta co đầu rụt cổ về Thiên Hà Số 8 hay không."

Đại thần bộ tài chính nói: "Kẻ địch hi vọng chúng ta đóng Thiên Hà Số 8 có thể có tổn hại gì với chúng ta? Tôi tin có Thống soái và Bạch Ngân Thập Vệ, khu lỗ hổng thời gian tự nhiên dù cho bị người ta thông từ bên ngoài, cũng có thể thủ được an toàn không lo."

"Thế nếu chúng tôi đều không còn?" Lục Tất Hành lại lần nữa xen ngang trước khi Lâm Tĩnh Hằng mở miệng, "Huống chi cho dù thủ được khu lỗ hổng thời gian, chúng ta cũng không phải sống trong chân không, dẫu không có mạng bước nhảy vũ trụ, từ liên minh đến sao Khải Minh chỉ mất trăm năm, suy xét đến tốc độ bùng nổ kỹ thuật cơ giáp vũ trụ, thời gian cũng có thể rút ngắn đến mức ông khó lòng tưởng tượng, năm mươi năm… thậm chí có khả năng là hai mươi năm, mười năm."

Đại thần tài chính nhất thời á khẩu.

"Chúng ta đồng thời tính đến khả năng xấu nhất," Lục Tất Hành nói, "Không đóng Thiên Hà Số 8, hậu quả xấu nhất rất có thể là chuyện năm đầu tái diễn, nhưng hiện giờ tốt hơn năm đầu ở chỗ, chúng ta rốt cuộc đã có võ trang thành hình và quân đội chính quy, không giật gấu vá vai như năm ấy. Đóng Thiên Hà Số 8, hậu quả xấu nhất thì rất khó nói… E rằng sẽ có một lực lượng chúng ta cũng không hi vọng nhìn thấy nắm liên minh trong tay, biến bên ngoài thành một thế giới chúng ta đều không hi vọng nhìn thấy, tôi nêu một ví dụ cụ thể – tựa như Quân Đoàn Tự Do vậy."

Đại thần tài chính lại lần nữa nhìn về phía Lâm Tĩnh Hằng, Lâm Tĩnh Hằng cảm giác được Lục Tất Hành không muốn để hắn nói chuyện, vì thế không nói một lời.

"Một plot khoa học viễn tưởng kinh dị kinh điển thời đại Địa Cầu, chính là chiến tranh của loài người và 'tộc sâu', trong đây phản chiếu nỗi sợ hãi của người nguyên thủy Địa Cầu với sâu bọ, sâu sở dĩ đáng sợ, hình dạng gớm ghiếc là một mặt, mặt khác chính là kết cấu xã hội 'không có cá thể' của nó. Nếu có một xã hội hình người tương tự tộc sâu, mỗi một cá thể sức chiến đấu đều mạnh mẽ, mà họ trong tình huống có trí tuệ, còn có thể hoàn toàn phục tùng cấp bậc xã hội của mình, không màng sống chết phục tùng mọi mệnh lệnh, ông cảm thấy chúng ta chống lại họ sẽ có kết cục gì? Đừng nhìn Thống soái, đến lúc ấy mười Thống soái cũng chẳng đủ."

Lục Tất Hành ở dưới bàn cầm tay Lâm Tĩnh Hằng, bẻ từng ngón tay nắm vào nhau ra.

"Anh đừng phát biểu quan điểm trái lòng nữa." Lục Tất Hành nhìn hắn một cái, thầm nghĩ, "Nếu em cũng ở liên minh tham gia hoạt động đánh cược của họ, em nhất định cược anh sẽ ra tay."

Tổng trưởng Lục dứt khoát quyết định: "Chúng ta không thể vứt bỏ cơ hội lựa chọn lịch sử."

Bởi vậy mới có chuyện Thiên Hà Số 8 âm thầm xuất binh Mân Côi Chi Tâm, quân chủ lực Bạch Ngân Lục áp trận, do đội viễn chinh vũ trụ cung cấp kỹ thuật, dùng trang bị đặc biệt ngụy tạo sóng năng lượng khi đóng lỗ hổng thời gian.

Bạch Ngân Cửu vẫn là phòng tuyến cuối cùng của Thiên Hà Số 8, trú thủ bên kia khu lỗ hổng thời gian tự nhiên.

Bạch Ngân Nhất làm tổ đặc cần, cung cấp ngụy trang, dẫn theo một bộ phận tinh anh Bạch Ngân Thập giỏi tiềm hành đánh lén nhất, lặng lẽ lẻn vào Thiên Hà Số 1.

Lục Tất Hành từ thuở chào đời – không tính lần trước đi một vòng ở Mân Côi Chi Tâm, lần đầu tiên tiếp xúc với xã hội loài người bên ngoài Thiên Hà Số 8, một đôi mắt không đủ dùng, chạy xuống ăn một chút, nói mấy câu với Lâm Tĩnh Hằng, lại về tầng đỉnh tàu vũ trụ, quan sát trạm bổ sung và tàu vũ trụ phi võ trang của Thiên Hà Số 1, không ngừng nhắn tin qua lại với các hạm đội trước sau trái phải, trong hai tiếng xếp hàng nói chuyện rôm rả, moi hết ba đời trên dưới nhà người khác, hơn nữa thông qua nước đắng một thương nhân hàng xa xỉ phun ra, đoán được tình hình kinh tế hậu chiến của Thiên Hà Số 1.

Lâm Tĩnh Hằng không tiện ra theo, bởi vì hệ thống cùi bắp của Bạch Ngân Nhất chọn cho hắn làm một con ma ốm, cần ngồi xe lăn, cố hết sức giảm bớt hoạt động – vốn không làm biếng như vậy, nhưng mà Lục Tất Hành kiên quyết không đồng ý cho hắn dùng thuốc tan cơ, không dùng thêm thuốc, bảo hắn thời gian dài bắt chước hành vi cử chỉ của bệnh nhân dễ bị lộ, để "suy yếu" chân thật hơn, Lý Forlan đành phải đề nghị hắn đừng hoạt động.

Bayer đi tới, nắm tay Trạm Lư hình dạng tay máy từ trên quầy bar thòng xuống: "Ngài đã hơn hai mươi năm không về Thiên Hà Số 1 nhỉ, trở lại chốn cũ, cảm giác thế nào?"

Lâm Tĩnh Hằng thở dài: "Chỉ nhớ bản đồ tuyến đường vũ trụ của Thiên Hà Số 1 và bố phòng năm đó… Ta có một chút dự cảm xấu."

Lời cát tường của Lâm Tĩnh Hằng chẳng khác nào nguyền rủa, mà dự cảm xấu thì quá nửa sẽ trở thành sự thật.

Votaw, khu lưng chừng núi, phủ nguyên soái, thủ vệ cửa sau thay ca, ánh sáng trong mắt cảnh vệ viên robot chớp tắt giây lát rồi đột nhiên tắt ngấm.

157. Quyển 6 - Chương 157

"Hoàng Hậu Đêm" trong vườn hoa nở rộ quá mức, dưới ánh đèn le lói, màu sắc sặc sỡ, giống như có máu vậy.

Đám robot làm vườn đang tự động điều chỉnh độ ẩm đất đai, kiểm tra thấy lượng nước không đủ, vòi tưới nhẹ nhàng lập tức đuổi theo, tiếng đàn piano như có như không vờn quanh bốn phía, một góc vườn hoa này yên tĩnh tốt đẹp đến khó tin.

Bỗng nhiên, vòi tưới khựng giữa không trung, tiếng đàn piano không biết ngừng khi nào.

Một bóng đen lóe qua, nó to khoảng bằng bàn tay, hình dạng vòng tròn, mỏng như lưỡi dao, tốc độ rất nhanh, mắt thường cơ hồ không bắt được, "vòng tròn" xuyên qua bụi hoa, dễ dàng chém đứt đầu một đóa "Hoàng Hậu Đêm", mùi thơm hãi người nồng nặc tỏa ra, nhựa hoa vậy mà thật sự giống máu.

Hệ thống an ninh trong phủ nguyên soái Woolf quả thật như "kết giới" miêu tả trong tiểu thuyết huyền ảo, từ trên trời đến không gian dưới đất, chỉ cần có vật thể chưa cấp quyền xâm nhập, trung tâm khống chế trong một phần mười giây sẽ có phản ứng – ngoại trừ vệ binh tuần tra, nơi này tổng cộng có ba tầng an ninh, tầng thứ nhất là súng laser và nòng pháo mini bên ngoài, có thể ngắm bắn viễn trình, tầng thứ hai là cảnh vệ viên máy móc có thể phản ứng rất nhanh, tầng thứ ba là vật liệu có thể biến hình tương tự hạch cơ giáp Trạm Lư, loại vật liệu này nối với hệ thống an ninh, có thể trong chớp mắt đến bất cứ một chỗ nào của phủ nguyên soái, xuyên qua sàn nhà hoặc bụi hoa, trực tiếp xử lý kẻ xâm nhập.

Ba tầng hệ thống an ninh, khiến phủ này kiên cố như cứ điểm Bạch Ngân, ám sát cơ hồ là không thể.

Nhưng lúc này, vật thể bay không xác định kia trực tiếp nghiền qua ruộng hoa ngài Nguyên soái cưng nhất, mà an ninh giống như đã chết rồi.

Một tiếng vang nhỏ, "vòng tròn" xuyên qua ruộng hoa dán lên một cánh cửa sổ thủy tinh để mở, căn phòng quay ra ruộng hoa chính là phòng ngủ của Nguyên soái Woolf.

Woolf tuổi cao nghễnh ngãng, trong lúc ngủ say, dường như không mảy may phát hiện.

"Vòng tròn" sau khi dán lên kính cũng trong suốt theo, nhanh chóng hòa làm một thể với cửa sổ, bên trên mau chóng chớp tắt từng dòng chữ nhỏ –

"Quét gien…"

"Xác nhận."

“Quét triệu chứng bệnh tật, phải chăng nhất trí với bệnh án.”

“Quét xong, triệu chứng bệnh tật của mục tiêu và bệnh án độ khớp 98%, khớp cao độ, xác nhận mục tiêu.”

“Nồng độ ‘Hoàng Hậu Đêm’ trong máu mục tiêu là 56mg/100ml…”

Ngay sau đó, lại có hơn mười “vòng tròn” lần lượt từ bốn phương tám hướng bay đến, tan vào cửa sổ, cửa chính, thậm chí còn có thể xuyên qua tường, tia hồng ngoại không nhìn thấy chiếu ra từ chính giữa vòng tròn, thống nhất chỉ hướng người trên giường – nếu lúc này có ai nhìn xuyên qua máy đo hồng ngoại là có thể thấy trên người Woolf kết một tấm lưới lớn rườm rà, ông ta như một con mồi bị nhốt bên trong không thể thoát ra.

Cửa phòng ngủ tự động mở, một người đàn ông lạ mặt chậm rãi bước vào, đi thẳng đến bên giường Woolf.

Woolf rốt cuộc bị tiếng bước chân ấy quấy rầy, tỉnh dậy, đồng tử ông ta giống như chưa đúng tiêu cự, ánh mắt đùng đục có vẻ hết sức mờ mịt, linh hồn trong thể xác tựa hồ đã bị cái gì hút đi, chỉ còn lại cái xác không hồn.

“Nguyên soái Woolf.” Vị khách không mời rất lịch sự gật đầu chào, “Đêm khuya đến thăm, đã quấy rầy, vốn dĩ muốn lấy mạng ngài không hề khó khăn, chỉ cần đám sát thủ đĩa bay mini đáng yêu này là có thể hoàn thành, nhưng chủ nhân của tôi cho rằng như vậy quá đáng tiếc, nàng cảm thấy ngài không nên chết trên tay một kẻ vô danh tiểu tốt, còn muốn nói chuyện với ngài.”

Ánh mắt Woolf hơi tỉnh táo hơn, nhưng đối mặt với người xa lạ đêm khuya lẻn vào, ông ta chưa hề kêu cứu, cũng không có biểu hiện hoảng sợ nào khác, không biết là thực sự điềm tĩnh hay đã ngu đần rồi.

Người đàn ông kia hắng giọng, mở miệng lần nữa, lại biến thành giọng nữ dịu dàng: “Ông Woolf, cháu là Tĩnh Xu.”

Khóe mắt Woolf khẽ co giật.

Vị khách không mời mà đến này là một người mang Nha Phiến đời thứ năm, trong Quân Đoàn Tự Do gần như là tầng đỉnh của chuỗi thức ăn. Để hắn đích thân chấp hành nhiệm vụ ám sát robot đều có thể làm, người ám sát đã rất trọng đãi Woolf.

Nhưng tầng đỉnh cũng là người chip, bất cứ một bộ phận nào của cơ thể đều có thể bị chủ nhân trưng dụng bất kỳ lúc nào. Lâm Tĩnh Xu lúc này chính là lợi dụng thân thể này nói chuyện với Woolf.

“Ba cháu từng treo một tấm ảnh trong thư phòng, là ảnh chụp chung của ông nội cháu, ông và tiến sĩ Harden, sau đó tấm ảnh ấy không thấy nữa, cháu nghĩ hẳn là bị ông lấy. Nhưng ảnh chụp dù gì cũng là vật chết, làm sao so được với người sống sờ sờ bên cạnh?” Giọng Lâm Tĩnh Xu truyền ra từ miệng một gã đàn ông cao to, có vẻ hết sức quỷ dị, “Vậy nên hơn nửa năm qua, cháu dùng ‘Hoàng Hậu Đêm’, đưa họ về

bên cạnh ông một lần nữa, ông thích món quà của cháu không?"

Woolf xoay ánh mắt, chậm rãi nhìn về phía góc giường và ngoài cửa sổ, trên những "vòng tròn" xoay quanh bốn phương tám hướng đã quét ra rõ ràng sóng điện não của ông ta.

Lúc này, thế giới trong mắt Woolf, ảo giác và chân thật chồng lên nhau, ông ta nhìn thấy Lâm Ger nằm sát vào góc giường, chia cho mình một nửa chăn, sách mở trong thiết bị đầu cuối cá nhân quên tắt, còn nổi trên đầu gối, khuôn mặt ngủ say trầm tĩnh, ngoài cửa sổ, Harden bó gối ngồi trước vườn hoa, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm trong vắt – họ đều còn là dáng dấp thời trẻ, ông ta cũng vậy.

Khi ấy họ ở cứ điểm Thành Thiên Sứ, người làm cách mạng có thể có cuộc sống tốt đẹp gì không? Họ phải tùy thời phòng bị trí tuệ nhân tạo len lỏi khắp mọi nơi của quân địch, gối giáo chờ sáng, đội lửa đạn và máu, muốn tìm một tương lai cho thế giới. Woolf không nhớ rõ họ có bao nhiêu lần cơ hồ bị diệt toàn quân, nhìn rất nhiều tiền bối chết đi, mình hốt hoảng chạy trốn, không nhớ rõ có bao nhiêu lần cảm thấy mình sợ rằng phải chết ở nơi đó…

Nhưng bây giờ nhớ đến, những tháng ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời ông ta, lại chính là niên đại ăn bữa hôm lo bữa mai ấy.

Khi ấy bạn bè là bạn bè thật, tình cảm là tình cảm thật, trong mắt ông ta nhìn thấy mặt trời mọc, trong lòng là ký thác.

"Xem ra ông thích, cháu yên tâm rồi." Lâm Tĩnh Xu vui vẻ nói, "Vậy thì tạm biệt, chúc ông ngủ ngon, cứ yên tâm giao tương lai cho cháu đi."

Nói xong câu này nàng không lên tiếng nữa, vị khách không mời mang chip "đời thứ năm" liền khôi phục ngôn ngữ cơ thể bình thường, đâu vào đấy đeo bao tay, đâm một cây kim vào cổ Woolf: "Sẽ không cảm thấy đau đớn, ngài còn lời gì muốn nói không?"

Woolf quả thật không đau đớn, Hoàng Hậu Đêm thuốc gây ảo giác kiểu mới đã gây tê ông ta, cảm giác đau khi kim đâm vào có thể xem như không, ông ta như một lão điên trúng độc đã sâu, nằm trên đài hành hình không hề nhúc nhích, khóe mắt giãn ra cong lên, không nói gì, chỉ huýt một điệu nhạc đứt quãng –

Điệu nhạc ấy cổ xưa quá rồi, chỉ sợ còn là dân ca không biết của vùng khỉ ho cò gáy nào từ thời đại Lịch Cựu Tinh, không ai biết ông ta đang huýt cái gì.

Gió cuốn mùi thơm của Hoàng Hậu Đêm vào phòng, bao vây Woolf.

… Tiếng huýt sáo ngừng lại.

Nguyên soái Hubert Woolf, chết trong một khuya Hoàng Hậu Đêm nở hoa.

Chết bởi phản bội và âm mưu.

Không có di ngôn, tựa hồ đang tuyên bố, nhục thể đã diệt, nhưng ông ta vẫn chưa rời cuộc –

Tàu vũ trụ của nhóm Lâm Tĩnh Hằng vừa mới qua kiểm tra biên giới của trạm bổ sung, hắn đang bỏ thêm đá vào rượu, đúng lúc này, tàu đột nhiên lắc lư dữ dội, sóng hạt năng lượng cao tông lên lồng phòng hộ, cái ly trượt ra bị tay máy Trạm Lư bắt lấy, đá rơi xuống đất, trong lòng hắn hơi giật mình: "Sao thế?"

"Giới nghiêm rồi." Lý Forlan và Lục Tất Hành từ phía trên đi xuống.

Lý Forlan nhanh chóng nói: "Đột nhiên nhận được thông báo, tàu vũ trụ đằng sau không cho vào nữa, tàu đã vào thì bị yêu cầu lập tức đáp xuống trạm bổ sung. Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta lập tức nối vào quỹ đạo."

"Tốt xấu gì cũng không bị chặn bên ngoài," Bayer nói, "Trạm bổ sung của Thiên Hà Số 1 hoàn cảnh rất tốt, ở vài ngày cũng không hề gì…"

Hắn nghĩ rất đẹp.

Bayer còn chưa nói xong, tàu vũ trụ vốn sắp nối lên quỹ đạo đột nhiên tăng tốc phóng lên trên, tăng tốc rõ ràng vượt qua cực hạn của tàu vũ trụ phi võ trang, hệ thống phỏng trọng lực không nhạy trong chốc lát, Lục Tất Hành túm lại chiếc xe lăn trượt đi.

Lâm Tĩnh Hằng bắt lấy tay máy Trạm Lư, tạm thời quên mất mình là một "người tàn tật ốm yếu": "Cho ta quyền hạn của người lái."

Người lái là lão binh của Bạch Ngân Nhất, không ý kiến gì nhường quyền lái tàu vũ trụ, hai người chuyển giao hoàn thành trong chớp mắt, Lâm Tĩnh Hằng vậy mà không có tật xấu chợt lên chợt xuống do quen lái cơ giáp chiến đấu, hết sức vững vàng điều chỉnh tàu vũ trụ lên quỹ đạo của trạm bổ sung, thành thạo né một phát pháo ion năng lượng cao.

"Làm sao còn có người nã pháo vào tàu vũ trụ phi võ trang?"

"Lọt qua," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Bên ngoài trạm bổ sung có một chi võ trang, xem phiên hiệu hẳn thuộc về…"

"Quân trung ương Thiên Hà Số 3." Lý Forlan tiếp lời, Bạch Ngân Nhất đã thu thập tin tức với hiệu suất rất cao, "Tư lệnh quân trung ương Thiên Hà Số 3 năm đó là Thống soái tự tay điều xuống dưới, tập kết phi pháp, bỏ ngang ca trực, bức tới Thiên Hà Số 1, đợt pháo ion năng lượng cao vừa rồi hẳn là thị uy."

"Hồ đồ." Lâm Tĩnh Hằng nhíu mày, gửi tín hiệu đến các tàu vũ trụ dân dụng như chim sợ cành cong xung

quanh, ý bảo họ theo mình, chậm rãi đáp xuống theo quỹ đạo của trạm bổ sung.

Toàn trạm bổ sung biên cảnh bầu không khí căng như dây đàn, một loạt cơ giáp quân dụng ở bên cạnh sẵn sàng chờ điều động, các vệ binh bày trận sẵn sàng chờ đón quân địch chỉnh đội ở kế đó, robot phục vụ nên có trong trạm thu phóng của tàu vũ trụ biến hết thành robot bảo vệ, ngay cả đường không chướng ngại cũng chưa mở ra, thang máy dốc đứng dài mấy trăm mét, không nhìn thấy cuối.

Lâm Tĩnh Hằng lạnh tanh quét mắt nhìn Lý Forlan: "Ngươi bảo ta ngồi xe lăn."

Lý Forlan không dám cãi là Thống soái tay cùi tự rút trúng, đành phải cúi đầu.

Lâm Tĩnh Hằng bực dọc khoát tay: "Trạm Lư, đi liên hệ với trung tâm thông tin liên lạc của trạm bổ sung, bảo họ…"

Hắn còn chưa dứt lời, dưới chân đột nhiên trống không, trước sự kinh hãi của Bayer và Lý Forlan sắp thăng thiên, Lục Tất Hành trực tiếp bế hắn ra khỏi xe lăn.

Hơi thở của Lâm Tĩnh Hằng suýt nữa tắc trong cổ họng.

"Chúng ta lặn lội đường xa đến Thiên Hà Số 1 là để 'chữa bệnh', không phải đến nổ Votaw," Lục Tất Hành cười xấu xa ghé vào tai hắn nhỏ giọng nói, " 'Bệnh nhân' tiên sinh, phía trước có kiểm tra, hãy khống chế biểu cảm và đôi tay muốn bóp chết em một chút được chứ?"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

"Thả lỏng, nhắm mắt, dựa lên vai em," Lục Tất Hành được đằng chân lân đằng đầu, "Thôi nào, mau mau lấy tay về, gân xanh lồi ra ngoài rồi, bệnh nhân ốm yếu liệt giường mười mấy năm làm gì mà nóng tính thế – không phải tiến sĩ Harden nói anh chuyên nghề lừa đảo à, phẩm chất nghề nghiệp đâu?"

Bayer dùng khuỷu tay huých Lý Forlan: "Anh Lý này, liệu tôi có nhận được mệnh lệnh ám sát Tổng trưởng hay không?"

Lý Forlan giả câm vờ điếc, cảm thấy tương lai của Bạch Ngân Nhất tiền đồ tối tăm, phi lễ chớ nhìn mà đi theo, khuôn mặt nghiêm trang như Trạm Lư vậy.

Vệ binh trạm bổ sung nhìn lướt qua giấy tờ trên thiết bị đầu cuối cá nhân của mấy người, ánh mắt dừng một chút trên người Lâm Tĩnh Hằng, tóc Lâm Tĩnh Hằng bị bọn họ nối một đoạn, bù xù che hơn nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra khuôn cằm nhợt nhạt và đôi môi không chút máu, hắn không hề nhúc nhích giống như không có tri giác vậy.

Thiên Hà Số 1 trước nay chú trọng quan tâm nhân văn, vệ binh hết sức lịch sự hỏi: "Đến từ Thiên Hà Số

4? Đường xa lắm, bệnh nhân có chịu được không?"

"Chuyên gia của Thiên Hà Số 4 đã hội chẩn, chẳng có biện pháp nào, đành phải giới thiệu chúng tôi đến Votaw thử vận may – đây là thư giới thiệu." Lý Forlan hơi cười khổ, do nụ cười khổ này phát ra từ nội tâm, thế nên có vẻ vô cùng chân thành, vệ binh nhìn thấy đều thông cảm.

"Bình thường tình huống này chúng tôi đều sẽ ưu tiên sắp xếp cho qua, trong thiên hà cũng sẽ có đường đặc biệt để các anh mau chóng đến Votaw chạy chữa," Vệ binh hơi khó xử nói, "Nhưng chúng tôi vừa nhận được mệnh lệnh, tuyến đường dân dụng thông đến Votaw cần đóng tạm thời."

Lý Forlan và Bayer nhìn nhau.

Đúng lúc này, vở nhạc kịch đang chiếu trên màn hình lập thể chính giữa trạm bổ sung đột nhiên tạm dừng, một tin tức khẩn cấp xen vào, tất cả mọi người mù tịt bị nhốt ở trạm bổ sung cùng ngẩng đầu lên.

"… Bản tin Votaw, rạng sáng hôm nay, vào lúc một giờ mười lăm phút theo giờ Votaw, phủ nguyên soái Woolf ở khu lưng chừng núi đột nhiên cúp điện, ba bộ nguồn năng lượng dự phòng đồng thời trục trặc, hệ thống an ninh chết, nghi là do người phá hoại, trước mắt…" Tiếng người dẫn chương trình hơi ngắt quãng, chừng mười giây không ra tiếng, sau đó đột nhiên lên giọng, "Cái gì? Anh xác định chứ!"

Phần lớn khu vực đại lục trung ương Votaw lúc này đều là ban đêm, tiếng cảnh báo, tiếng người, robot bay lộn xộn dệt thành âm nền ồn ào vô cùng.

Lục Tất Hành siết chặt tay.

"… Thưa các bạn, chúng tôi vừa nhận được tin tức chính xác từ người phát ngôn quân ủy, Nguyên soái Woolf rạng sáng hôm nay bị ám sát tại nhà mất mạng…"

Bên tai Lâm Tĩnh Hằng "Uỳnh" một tiếng.

Khi ba quân đoàn hải tặc lớn xâm phạm liên minh, Nguyên soái Woolf nửa về hưu đứng ra ngăn cơn sóng dữ, vất vả hơn hai mươi năm, một lần nữa đoạt lại Votaw, ở trong lòng người dân, ông ta cơ hồ đã thành vị thần bảo hộ của liên minh.

Thần bảo hộ làm sao chết được?

Ngay sau đó, tin tức "tướng quân Duke bị ám sát" bị trung ương liên minh ém mấy ngày cũng được công khai, quân trung ương đang tụ tập ở biên giới Thiên Hà Số 1 chuẩn bị đòi liên minh một lời giải thích cho cái chết của Duke đều ngớ người.

Vương Alan tổ chức họp báo ngay trong đêm, lão ta sắc mặt tiều tụy, miễn cưỡng đứng trước ống kính, nói

không thành âm.

Tin tức truyền ra như một vụ nổ, hiện trường họp báo biển người đông nghìn nghịt, thiết bị kiểm tra an ninh im như thóc, không ai chú ý tới, dưới những khuôn mặt lo âu và hoang mang như nhau, có hơn năm phần đã cấy chip Nha Phiến, đang đồng bộ nghe mệnh lệnh đến từ cấp trên.

158. Quyển 6 - Chương 158

Từ thời đại Lịch Cựu Tinh, Thiên Hà Số 1 chính là trung tâm kinh tế chính trị của thế giới, nhiều đời phồn hoa, bao phen chiến tranh đều may mắn kết thúc bằng giao tiếp hòa bình, từ cận đại tới nay, vụ càn quét lớn nhất nơi này từng gặp phải, chính là hải tặc Quân Đoàn Quang Vinh nổ hủy mấy căn cứ quân sự, và đập nát rừng bia phía sau đại sảnh quốc hội liên minh.

So với nơi đây, Thiên Hà Số 8 nội chiến mới kết thúc chưa đầy mười năm, nhiều lần xây dựng lại trong đống hoang tàn, ngay cả Tổng trưởng cũng chỉ có một căn nhà lụp xụp in 3D, tổng cộng khoảng sân bằng một bàn tay, nếu có hứng thú, robot làm vườn cũng khỏi cần, chủ nhân tự mình xắn tay áo là có thể xử lý gọn gàng. Trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành hạch tâm thiên hà còn là mở rộng dựa trên căn cứ Hiệp hội chống Utopia, ngay cả nghèo hèn cũng không xứng, có thể nói là một trại tị nạn cỡ lớn.

"Trưởng trại tị nạn" – Tiên sinh Lục Tất Hành nhà quê, ở trong trạm bổ sung dân dụng biên thùy được một phen mở mang kiến thức, buộc phải cùng các lữ khách khác tạm thời ở lại trong trạm bổ sung, do trong đoàn của họ có "người bệnh nặng", tuy rằng trạm bổ sung không thể cho đi, nhưng dựa theo tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, vẫn sắp xếp cho họ phòng tốt nhất và thiết bị cấp cứu y tế.

Lúc này, "người bệnh nặng" đang không nói một lời nghe phát ngôn của phía chính phủ Votaw về vụ Woolf bị ám sát, vị "chăm sóc bệnh nhân sát người" thì chiếm giường bệnh, dưới sự hỗ trợ của Trạm Lư trí tuệ nhân tạo siêu cấp, mở banh thiết bị cấp cứu ra.

"Năm đó trung ương liên minh rút đến cứ điểm Thành Thiên Sứ, tôi và Thomas từng tham gia vào hệ thống an ninh trong tòa phủ tạm thời của Woolf," Poisson Dương đợi lệnh trong Mân Côi Chi Tâm, đang nói chuyện với Lâm Tĩnh Hằng, "Cấp an ninh của phủ tạm đã cực kỳ cao, tương đương với một căn cứ quân sự thu nhỏ, phủ nguyên soái Votaw chỉ có càng nghiêm hơn. Tôi thấy lời người phát ngôn này nói cũng chỉ có thể lừa người ngoài nghề, gì mà 'hệ thống an ninh bị phá hoại, hung thủ lẻn vào từ mé dựa núi' – hắn giỏi thì phá hoại thử xem."

Lý Forlan hỏi: "Thống soái, liệu có khả năng Woolf giả chết hay không?"

Lâm Tĩnh Hằng chắp tay sau lưng: "Lý do giả chết là gì?"

"Ngài nghĩ xem, Duke bị ám sát, liên minh ém tin tức hơn mười ngày, Woolf đêm khuya bị ám sát, ngày hôm sau liền mở họp báo, hai tin tức lúc này cùng nhau công bố, mâu thuẫn giữa trung ương liên minh và quân trung ương các nơi vốn trở nên gay gắt do cái chết của Duke đột nhiên thành mâu thuẫn thứ yếu, bọn hải tặc có lẽ có lại thành mục tiêu cùng chung mối thù."

Lâm Tĩnh Hằng thần sắc thản nhiên hỏi: "Dịu đi rồi, sau đó thì sao? Woolf đã cao tuổi, lại chơi trò 'chết đi sống lại', ông ta để sự công tín của trung ương liên minh ở đâu? Ông ta không giống với ta, ta năm đó có tiếng xấu, làm chuyện gì cũng không thể tệ hơn, địa vị của Woolf ở liên minh thì quá cao quý, thần đàn lên dễ xuống khó, ông ta không làm được chuyện như đùa giỡn này – nhưng nếu ông ta không sống, mâu thuẫn của liên minh và trung ương không còn, liên hệ và sức khống chế cũng không còn, Woolf chết đi, trung ương liên minh hiện giờ, ai làm gì được đám quân trung ương đánh trận hơn nửa đời ở các thiên hà?"

"Có lẽ không phải đơn giản như là làm dịu đi mâu thuẫn," Lý Forlan phản ứng rất nhanh, lập tức tiếp lời, "Có lẽ Duke cũng do Woolf mớm lời ám sát, ông ta trước tiên mượn cái chết của Duke, dụ quân trung ương đến, kế đó giả chết tung hỏa mù, nhân lúc Thống soái quân trung ương các thiên hà thả lỏng cảnh giác, bất thình lình bắt rùa trong hũ, trực tiếp dùng võ trang khống chế, cưỡng ép thu hồi quyền tự trị quân sự của các thiên hà."

"Kế hoạch nghe thuyết phục, nhưng tôi vẫn không đồng ý lắm." Lục Tất Hành đang tháo rời khoang cấp cứu không ngẩng đầu lên nói xen vào, "Vẫn là lý do ấy, nếu Duke là do Woolf giết, tại sao ông ta phải dùng tên Hiệp hội chống Utopia, mà không phải Quân Đoàn Tự Do? Mặt khác, lúc này đánh lén quân trung ương cũng không hề sáng suốt, hải tặc còn, quân địch còn, cho dù Woolf có bản lĩnh giết sạch tất cả Thống soái quân trung ương, làm như vậy cũng chỉ khiến quân trung ương lưu thủ các nơi loạn, mà không phải thu quân trung ương vào trong túi. Không phải tạo cơ hội cho hải tặc sao? Tố chất cơ bản nhất của chính trị gia giỏi chính là nhắm đúng vào mâu thuẫn chủ yếu, mâu thuẫn thứ yếu thì giảng hòa, Woolf không thể hồ đồ như thế."

"Poisson vừa rồi nói, hệ thống an ninh của phủ nguyên soái nghiêm mật như căn cứ quân sự, khả năng bên ngoài xâm nhập là rất thấp. Kỳ thực năm đó cứ điểm Bạch Ngân cũng vậy… hệ thống phòng ngự không thể bị công phá sụp đổ từ bên trong, bây giờ hệ thống an ninh không thể bị xâm nhập tắt từ bên trong, năm ấy Woolf dẫn sói vào nhà, hiện giờ đến lượt chính ông ta bị dẫn sói vào nhà – các ngươi không cảm thấy vụ ám sát này hoàn toàn chính là đang ám chỉ sao?" Lâm Tĩnh Hằng không biết lấy đâu ra một điếu thuốc, "Theo ta nhiều năm hiểu biết, Woolf không có tinh thần hài hước dũng cảm tự giễu này."

Lý Forlan, Bayer và Lục Tất Hành đồng thanh nói: "Đừng hút."

Bayer cẩn thận chỉ hình chữ thập ở cửa: "Đây là tiêu chuẩn phòng bệnh, lão đại, giám sát chất lượng không khí chặt lắm đấy."

"Anh rút trúng 'bệnh nhân thở cũng là gánh nặng', Thống soái, dù nội tâm kháng cự hơn cũng không được, ai bảo anh tự mình rút trúng cơ? Bệnh cho chân thật một chút, đừng làm lấy lệ như vậy." Trưởng trại tị nạn cuộc sống thiếu thốn, rất có vẻ phải trông cậy vào việc này giải trí cả đời, Lục Tất Hành nghiêm nghị nói, "Vả lại đó là túi của em, mau mau trả lại cho em, ban ngày ban mặt, sao anh còn sờ mó lung tung người em?"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Mẹ nó.

Lý Forlan cảm thấy sát khí đập vào mặt, vội vàng đàng hoàng nghiêm túc vỗ mông ngựa: "Thống soái nói

đúng – như vậy… nội gian phủ nguyên soái, lời đồn Woolf bị khống chế, Hiệp hội chống Utopia bị vu oan, hai lần ám sát tụ tập quân trung ương lại – phải chăng bây giờ chúng ta đã có khái quát cả sự kiện?"

Bayer lập tức thông minh tiếp lời: "Quân Đoàn Tự Do đã cấu kết người bên cạnh Woolf!"

Lâm Tĩnh Hằng chợt quay người: "Kỹ sư 001, kỹ thuật của cameo tạm thời em còn duy trì được không?"

Vừa dứt lời, trong thiết bị đầu cuối cá nhân của Lục Tất Hành liền bay ra mấy chục thông tin thân phận – trạm bổ sung có vệ binh, chịu sự quản lý của quân liên minh, trong trạm bổ sung này, thông tin liên lạc, internet, phương tiện giao thông, các loại thiết bị sử dụng vân vân… đều là quân dụng và dân dụng tách biệt, chỉ có khoang cấp cứu đắt đỏ là dùng chung.

Để đảm bảo riêng tư, khoang y tế cấp cứu sẽ định kỳ tự động xóa thông tin cơ bản của các bệnh nhân trước, nhưng thứ từng tồn tại chung quy sẽ có dấu vết, Lục Tất Hành theo những dấu vết này, phục hồi các thông tin bị xóa. Vân tay, mống mắt, gien, số thứ tự vân vân trọn bộ thông tin đầy đủ hết, dùng chút thủ đoạn là có thể phục chế một bộ giấy tờ giống như thật.

"Lâu lắm không làm chuyện trộm đạo kiểu này, hơi ngượng tay," Lục Tất Hành nói, "Nhận lĩnh thông tin thân phận mới, mọi người hãy về nghỉ ngơi trước, trạm bổ sung ba tiếng sau ngày đêm thay đổi, chúng ta sẽ xuất phát lúc đêm khuya."

Tổng trưởng lên tiếng, đám Lý Forlan và Bayer từ khi nãy đã không ở nổi trong căn phòng này như được đại xá, hận dưới chân không thể sinh ra trường không gian để di chuyển trong chớp mắt, Poisson Dương cũng không ý kiến gì cắt đứt liên lạc. Lục Tất Hành bọc hết đống đồng nát vừa tháo ra nhét dưới gầm giường, vỗ vỗ đầu giường mà nói: "Bệnh nhân nên nghỉ ngơi rồi, để em chăm sóc anh."

Lâm Tĩnh Hằng cười khẩy một tiếng, kéo cả người Lục Tất Hành lên ném xuống giường, vặn một tay cậu ra sau lưng, đè trên chiếc gối mềm mại: "Em định lấy cái gì chăm sóc tôi, hửm?"

Lục Tất Hành thở dài: "Con người anh, lúc người ta nghiêm túc thổ lộ, anh luôn không phản ứng được, người ta thuận miệng nói một câu vô tâm, anh luôn có thể liên tưởng đến hướng không phù hợp với nhi đồng. Hôm nào có thời gian em phải nặc danh viết một quyển sách, tên là 'Có được một kẻ lầm lì là cảm giác gì'."

Lâm Tĩnh Hằng mù tịt hỏi: "Câu nào của em là thổ lộ nghiêm túc?"

"Em nói em chăm sóc anh," Lục Tất Hành lật người lại, giơ một ngón tay ấn môi Lâm Tĩnh Hằng, giống như muốn ấn ra một chút màu máu, đôi mắt màu xanh lục sẫm chăm chú nhìn hắn, lời ngon tiếng ngọt mở miệng là ra, không hề vấp váp, "Ý em là em muốn mỗi ngày gọi anh thức dậy, hôn anh tỉnh giấc, giúp anh mặc quần áo, bế anh tản bộ khắp nơi, đút thức ăn ngon đến trước miệng anh, cả ngày đi quanh anh, làm thay anh rất nhiều việc vặt."

Lâm Tĩnh Hằng: "… Đến chăn của mình em còn chẳng gấp, em không thấy xấu hổ khi nói câu này à?"

Lục Tất Hành: "…"

Lâm Tĩnh Hằng bật cười, đưa tay vò xù mái tóc đã vuốt keo của cậu.

Lục Tất Hành lại cứ cảm thấy trong nụ cười của hắn cũng có vẻ lo âu: "Lo lắng em gái anh à?"

Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc hai giây, thả cậu ra nằm bên cạnh: "Không có, binh đến tướng chặn."

Lục Tất Hành nghiêng đầu: "Này, không phải đã nói giữa chúng ta phải 'nhảy qua máy nghe trộm và tiến sĩ Harden' à?"

Lần này, Lâm Tĩnh Hằng im lặng lâu hơn, giường mềm mại như muốn người ta sa vào, quấn lấy tứ chi, khiến hắn không còn sức, cảm giác ngay cả tinh thần cũng chìm xuống theo. Trạm không gian còn là ban ngày, vẫn có ánh sáng, Lâm Tĩnh Hằng dường như không chịu nổi nó quấy nhiễu, giơ tay lên che mắt.

"Hôm ấy tin tức thứ nhất truyền về Thiên Hà Số 8… Chính là tin sau đó bị quân thủ vệ biên cảnh phủ nhận," Lâm Tĩnh Hằng nói khẽ, "Hắn đã nói một câu 'Nguyên soái Woolf đã bị bọn họ khống chế."

Lục Tất Hành kiên nhẫn "Ừm" một tiếng.

"Tôi không xác định," Lâm Tĩnh Hằng thấp giọng nói, "Nhưng câu này của hắn làm tôi nhớ đến Lord."

"Cận vệ trưởng tiền nhiệm của anh?"

"Lúc tôi còn đi học, mẹ Lord là chủ nhiệm khoa chỉ huy tác chiến học viện Ulan, là một trong các giáo viên của tôi, sau đó thăng chức hiệu trưởng học viện Ulan, cha thì là người phụ trách bộ sức khỏe y dược của Bạch Tháp, ứng phó thong dong giữa quân ủy và quản ủy hội," Lâm Tĩnh Hằng nhẹ nhàng nói, "Xem như gia thế hiển hách, nhưng gia giáo không tệ, lúc ở cứ điểm Bạch Ngân chưa bao giờ huênh hoang, người khác hỏi cũng chỉ nói cha theo nghề y mẹ theo nghề giáo, quan hệ với cấp trên và cấp dưới đều rất tốt… Hắn cho rằng tôi không biết, kỳ thực trước khi hắn đến báo danh, mẹ hắn đã đặc biệt liên lạc, uyển chuyển nói với tôi, đứa con này của bà ấy tính cách ôn hòa, không khỏi thiếu quyết đoán, hi vọng kiếp sống quân ngũ của cứ điểm Bạch Ngân có thể tôi luyện hắn, mai sau có thể trở về ban thư ký quân ủy làm một sĩ quan văn chức."

Ở cứ điểm Bạch Ngân nhận gửi thư từ vài năm, cho dù chưa đánh một trận nào, mang danh cận vệ trưởng của Lâm Tĩnh Hằng, cũng có thể mạ một tầng quân công vinh quang, tương lai tiền đồ vô lượng.

"Cha mẹ như vậy, cũng sẽ hi vọng con cái có thể sống bình yên ổn thỏa một đời, càng không cần nói đến đại đa số người dân bình thường. Tại sao luôn có người muốn áp đặt ý chí của mình lên thế giới?" Tiếng Lâm Tĩnh Hằng rất thấp, giống như sẽ ngắt ngang bất cứ lúc nào, "… Tôi năm ấy quá chuyên tâm vào việc đấu qua đấu lại với những người đó, tôi thậm chí cảm thấy, để nó ở chỗ quản ủy hội là bảo vệ nó. Là tôi đã đẩy nó đến bước này."

Lục Tất Hành đặt tay lên hông hắn, im lặng lắng nghe, không cắt ngang, cũng không an ủi hắn rằng "đây không phải là lỗi của anh".

Bởi vì vấn đề "là lỗi của ai" này không quan trọng chút nào, người thân cũng vậy, người yêu cũng vậy, lúc tra tấn lẫn nhau, chịu tội và hậu quả luôn phải do người thân cận nhất gánh vác, bất kể là lỗi của ai.

Nếu như có thể, Lâm Tĩnh Hằng thậm chí muốn quay trở lại, trở về thời thơ ấu, nhảy xuống đường ray cao tít kia, nắm tay cô bé ấy, ngã gãy chân cũng không sợ. Họ có thể không cần ai hết, nương tựa lẫn nhau mà lớn lên, sau khi cô bé trưởng thành, kêu hết lũ khốn theo đuổi ra đánh mỗi đứa một trận.

Như thế e rằng hắn sẽ mất đi Lục Tín, mất đi thời thiếu niên không buồn không lo nhất cả đời này, nhưng biết đâu Lục Tín sẽ không chết, người bên cạnh này cũng sẽ không lưu lạc Thiên Hà Số 8, chịu khổ nhiều như vậy, gánh vác nhiều trách nhiệm như vậy. Lục Tất Hành như thế đại khái sẽ lớn lên thành một cậu ấm ôn hòa lại không có góc cạnh như Lord, vào ngày tốt nghiệp bị Lục Tín đi cửa sau đưa đến dưới tay hắn, để hắn vừa ghét bỏ vừa sắp xếp cho một công việc tốt…

Tay Lục Tất Hành vẫn đặt trên người hắn, nhiệt độ cơ thể dần dần xuyên thấu qua quần áo, truyền lên người Lâm Tĩnh Hằng, như là căng ra trên lòng bàn tay một góc để hắn có thể nghỉ ngơi giây lát, mặc cho hắn ở nơi này yếu đuối và đau lòng mà nghĩ ngợi lung tung một hồi.

Để rồi mấy tiếng sau một lần nữa mặc mũ giáp, đi về hướng gió sương và vận mệnh không thể không đối mặt.

Bạch Ngân Nhất và Bạch Ngân Thập phối hợp ăn ý, đoàn người dùng thân phận giả của vệ binh trạm bổ sung, nhanh chóng lấy được bản vẽ mặt phẳng của trạm.

Lục Tất Hành nghiệm chứng thân phận thành công, mò vào bảng ca trực tuần tra, nhanh chóng xem một lần, nở nụ cười: "Tĩnh Hằng, đổi một lốt khác đi, vị anh chọn lựa đêm nay đang trực."

Lâm Tĩnh Hằng từ lâu đã quen với chuyện kiểu này, trước đó đã chuẩn bị sẵn bảy tám thân phận dự phòng, không hề nóng giận đổi một thân phận giả trên thiết bị đầu cuối cá nhân.

"Trước tiên trà trộn vào đội tuần tra." Lục Tất Hành nói, "Em còn chưa tháo cơ giáp quân dụng của Thiên Hà Số 1 bao giờ đâu."

Lúc họ giở trò ở trạm bổ sung biên cảnh, Vương Alan luân phiên làm trò cả ngày trước mặt cánh truyền thông, khóc run cả tay, mí mắt chùng xuống, lão cho người bên dưới lui hết, rảo bước vào toilet, tạt một vốc nước lạnh lên mặt, đứng trước gương hai giây, kế đó cười như thần kinh.

Trong thiết bị đầu cuối cá nhân của lão truyền ra giọng nữ: "Thư ký trưởng, như trút được gánh nặng rồi chứ, bước tiếp theo?"

Vương Alan nghiến răng: "Bước tiếp theo."

"Vậy thì đến phân đoạn ngài phải giả vờ tội nghiệp," Lâm Tĩnh Xu nói, "Càng thảm càng tốt, phải khiến đám thống lĩnh quân trung ương đó tin rằng, Woolf vừa chết, ngài ở trung ương liên minh liền mất đi quyền nói chuyện, thành một kẻ đáng thương bị chèn ép. Không phải bọn họ đều coi khinh ngài sao? Bọn họ sẽ tin thôi."

Ba ngày sau, quân ủy trung ương liên minh một bầu bi phẫn, hứa hẹn "không tiếc giá nào điều tra chân tướng, nhất định phải khiến hung thủ trả giá đắt", kế tiếp tuyên bố, liên minh sắp sửa tổ chức lễ tang công khai cho Nguyên soái Woolf, các Thống soái quân trung ương ở biên cảnh Thiên Hà Số 1 đều nhận được thông báo.

Lễ tang sẽ cử hành vào hai tuần sau, các Thống soái quân trung ương do dự không chắc ban đầu không hề đưa ra câu trả lời rõ ràng.

Nhưng rất nhanh, trung ương liên minh bắt đầu hỗn loạn, thoạt đầu lấy danh nghĩa "điều tra nguyên nhân cái chết của Nguyên soái Woolf", bao gồm Vương Alan, một đám nhân viên khi Woolf còn sống có quan hệ chặt chẽ toàn bộ bị đình chỉ công tác, mệnh lệnh lúc trước quân ủy chưa ký phát hoàn thành bị giữ hết lại.

Lập tức, nhật báo Votaw mơ hồ ngửi được một chút phong thanh, úp mở phát biểu một bài thảo luận các đời "chủ nghĩa quân phiệt", kết bài nói một câu mập mờ: "Chiến tranh đã kết thúc, hết thảy chờ xây dựng lại, nhìn lại liên minh hiện giờ, liệu tỉ lệ tài chính chi cho quân phí có chiếm quá cao? Phải chăng trong một đoạn thời gian rất dài sau này quân đội vẫn sẽ khống chế quốc hội?"

Woolf vừa chết, các lộ yêu ma quỷ quái giống như đều ra khoe tướng, đại biểu quân đội do Vương Alan cầm đầu trong quốc hội lập tức mất rễ, cục diện chính trị rối ren khiến các thống lĩnh quân trung ương tới từ thiên hà khác như lọt vào trong sương mù.

Ngày thứ sáu sau hôm Woolf bị ám sát, Vương Alan "kiềm chế không được" lén lên một cơ giáp tư nhân phi pháp, đến biên giới Thiên Hà Số 1 gặp các thống lĩnh quân trung ương, giống như muốn tìm kiếm "chỗ dựa" mới.

Mà cùng lúc đó, một tiểu cơ giáp bỏ bản đồ tuyến đường vũ trụ, quen đường thuộc lối xuyên qua khu lực hút hành tinh nguy hiểm, vòng qua trạm kiểm soát của Thiên Hà Số 1, đến gần Votaw.

"Sao thủ đô." Lục Tất Hành qua mạng tinh thần từ xa nhìn thấy, cảm khái một tiếng, "Rốt cuộc nhìn thấy Lư Sơn chân diện mục rồi."

Đại tiên tri Harris của Hiệp hội chống Utopia đang bị cả liên minh căm thù – cũng chính là Hope, lặng lẽ ngồi một tàu buôn dân dụng không gây chú ý, đi về hướng cứ điểm Thành Thiên Sứ.

Lâm Tĩnh Xu trên "Neverland" dựa lên xích đu, lật xem "Peter Pan" một câu chuyện cổ tích xa xưa trong thiết bị đầu cuối cá nhân, vừa vặn đọc đến đoạn tay thủ lĩnh hải tặc buồn rầu uy hiếp cô bé Wendy làm

mẹ hắn, cười dọa bay một tiểu tiên tử.

159. Quyển 6 - Chương 159

Giờ chuẩn Votaw, đúng đêm Giao thừa.

Đầu năm này, hải tặc Đoàn Quang Vinh rút khỏi Thiên Hà Số 1, chính thức đầu hàng, hành tinh Votaw của liên minh phủi đi bụi bặm, vẫn tỏa ánh hào quang như trung tâm vũ trụ.

Lâm Tĩnh Hằng cùng Bạch Ngân Thập Vệ lộ diện ở gần Mân Côi Chi Tâm, chỉ thoáng xuất hiện mà gây chấn động, nhanh như một ngôi sao băng bất ngờ xẹt qua phía chân trời, tạo thành rất nhiều phiên bản truyền kỳ.

Nửa trang trước của năm này, ngập tràn hi vọng và kỳ tích, thế giới loài người tan hoang hồi sinh từ trong cơn ác mộng, dần dần lộ ra một chút sức sống và hi vọng.

Song, ngày vui ngắn chẳng tày gang, nửa trang sau lại thay đổi đột ngột, hải tặc Quân Đoàn Tự Do dần lộ sức mạnh, bằng thế bẻ cành khô, thay thế tất cả các phần tử phá hoại cũ, trở thành ung nhọt thế giới mới.

Mệnh lệnh của trung ương liên minh ngày càng vớ vẩn hơn, quân trung ương dã tâm bừng bừng bắt đầu ôm các ý đồ xấu. Hai vụ ám sát chính trị khó tin như hai quả ngư lôi, đập nát hoàn toàn mặt nước Thiên Hà Số 1 êm ả không lâu.

Sóng ngầm dâng trào khiến đêm Giao thừa này đặc biệt hoang vắng.

"Tín hiệu có thể ổn định hơn một chút không?" Lục Tất Hành hỏi, "Như vậy dễ để lọt tin tức quan trọng."

"Tổng trưởng, bay trong vũ trụ, ngài đừng yêu cầu hiệu quả độ nét cao," Một vệ binh Bạch Ngân Đệ Thập Vệ vẫn làm trợ thủ cho cậu, khoảng thời gian này sớm chiều gặp mặt đã thân quen, nói chuyện cũng trở nên tùy tiện, "Điểm nhảy vũ trụ gần Votaw theo dõi cực kỳ nghiêm ngặt, chúng ta ké tín hiệu viễn trình phi pháp, còn phải cẩn thận đừng bị người ta phát hiện lần theo, có hiệu quả này là không tệ rồi."

Cơ giáp nhỏ hơn cũng chẳng phải là ruồi bọ, không phải đi qua đường hợp pháp thì căn bản không cách nào tới gần tầng khí quyển, họ đương nhiên không thể nghênh ngang đáp xuống Votaw, chỉ có thể bám đuôi đằng xa xem xét tình hình trước.

"Cẩn thận một chút," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Lễ tang công khai của Woolf định vào ngày mai, Liễu Nguyên Trung ở Mân Côi Chi Tâm mới truyền tin tức nói các Thống soái quân trung ương sớm đã khởi hành, hôm nay chắc đã đến rồi."

Vương Alan bị cách chức tạm thời giả thảm thành công, như chó nhà có tang ngầm liên hệ với các Thống soái quân trung ương, mấy ngày nay đại khái đã dựa vào diễn xuất và miệng lưỡi lừa được một chút tín nhiệm, Thống soái quân trung ương các nơi tụ tập ngoài Thiên Hà Số 1 hiển nhiên đều dự tính tới tham dự lễ tang công khai vượt thời đại này.

Lý Forlan nhíu mày nói: "Bọn họ tin tưởng Vương Alan như vậy? Quá thiếu cảnh giác rồi."

"Không nhất định là tin tưởng Vương Alan, căn cứ theo tin tức của Liễu, họ khởi hành đêm qua, hôm qua mới xuất phát, muốn kịp lễ tang thì phải đến Votaw trong vòng một ngày, chỉ có khả năng là lái cơ giáp xuyên điểm nhảy vũ trụ, không nhìn ra à? Quân trung ương đã tới mức công nhiên coi nhẹ pháp lệnh an toàn võ trang của Thiên Hà Số 1, đến đây với mục đích không tốt, không thể không mang theo võ trang." Lâm Tĩnh Hằng tháo khuy cổ tay, lấy một hộp cao dinh dưỡng mới trong tủ lạnh nhỏ, chia cho mọi người làm bữa sáng, "Quân trung ương và Vương Alan đại khái cũng là ăn nhịp với nhau, một muốn dẫn họ vào, một mang theo võ trang, không sợ hãi gì, định chia một bát canh trong cuộc tranh quyền đoạt thế của trung ương liên minh."

Lục Tất Hành vội nói: "Trong kho vật tư của cơ giáp này có bò bí-tết người trước lén giấu, em nhìn thấy rồi."

Lâm Tĩnh Hằng nâng mí mắt lên: "Trên cơ giáp cỡ trung trở xuống cấm thuốc cấm lửa cấm phun sương, kỹ sư, em bỏ quên an toàn cần biết trong dạ dày rồi à?"

Trạm Lư cái gì cũng biết nói xen vào: "Tình cảnh này thật khiến người ta hoài niệm, lần trước nói xong câu này, ngài đã ngăn một phòng huấn luyện riêng lắp thêm thiết bị tăng độ ẩm cho hiệu trưởng Lục."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Sao kỳ hạn cấm ngôn của tên này lại qua rồi.

Lục Tất Hành phiền muộn lắc đầu: "Nhìn thấy không, lúc chưa lừa tôi vào tay, gọi tên tôi giọng cũng thấp xuống quãng tám, bật thiết bị tăng độ ẩm trong cơ giáp cho tôi, tôi nói gì cũng nói được, bây giờ thì, ăn uống chán chê rồi, không còn mới mẻ, mặt mũi liền biến thành như vậy, lão đại của các anh chính là loại đàn ông này đấy!"

Một đám vệ binh Bạch Ngân Đệ Thập Vệ hùa theo cười giỡn.

Lục Tất Hành: "Tại sao đêm Giao thừa chúng ta còn phải ăn 'nước mũi'?"

Lâm Tĩnh Hằng vừa tức giận vừa buồn cười: "Giao thừa lịch Votaw liên quan gì tới em?"

Lục Tất Hành nói như lẽ đương nhiên: "Có liên quan đến anh mà."

Lý Forlan và Bayer hóng hớt bên cạnh nửa chừng, chợt nghe thấy câu này, đồng thời giật mình, nhanh chóng trao đổi một ánh mắt – các vệ đội trưởng Bạch Ngân Thập Vệ, tuy rằng thoạt nhìn đều là một đám kiêu binh không đáng tin cậy, dẫu sao cũng từng chìm nổi ở trung tâm quyền lực của trung ương liên minh, đương nhiên hiểu được sự đối lập và phản loạn ẩn hàm đằng sau hai bộ lịch này.

Tại Thiên Hà Số 8, do còn chưa quen kỷ niên Độc Lập mà âm thầm đối chiếu lịch Votaw không chỉ một mình Lâm Tĩnh Hằng, nhưng không ai ngờ được Tổng trưởng sẽ nói ra thoải mái như vậy.

Lý Forlan không chắc Lục Tất Hành có ý gì, khéo léo thử chuyển dời đề tài, giả vờ không hiểu, nghiêm trang trả lời cho có: "Cứ điểm Bạch Ngân không có khái niệm năm mới, người khác ăn tết, an ninh yêu cầu rất cao, ngày lễ ngày tết ngược lại là thời điểm chúng tôi căng thẳng nhất, đúng không Thống soái?"

Lục Tất Hành như người thành tinh thoáng nở nụ cười: "Ôi nào, đừng căng thẳng, tôi không có ý gì khác đâu."

Bayer đảo tròng mắt: "Chúng tôi… trong âm thầm, quả thật đôi khi sẽ tham khảo lịch Votaw, bằng không dễ mơ hồ ngày tháng – Tổng trưởng, cậu có để ý không?"

"Đương nhiên để ý chứ!" Lục Tất Hành thản nhiên nói.

Bayer thầm giật mình.

Liền thấy thần sắc Lục Tất Hành lại dịu đi: "Nhưng tám trăm triệu dân di cư đều đang dùng, ngay cả Tĩnh Hằng cũng giấu tôi tra lịch Votaw, khiến tôi có một dạo thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy các anh nói nơi quỷ tha ma bắt này không tốt, không ở lại nữa, quay đầu lái quyển lịch bay đi – nhưng tôi còn có thể có biện pháp gì, đành phải mỗi năm tìm thêm ít danh mục lập thêm ngày lễ ngày nghỉ, để bộ văn hóa tổ chức thêm vài hoạt động kỷ niệm, sáng tạo hoàn cảnh đại chiến giảm giá thúc đẩy tiêu dùng cho các thương nhân lớn, từ tập tục bắt đầu dần dần hủy lịch Votaw… Ngày phát lương hàng tháng các anh cũng không nhớ rõ sao?"

Bayer vô thức thả lỏng một chút theo cậu.

Lục Tất Hành cong khóe mắt: "Lịch Độc Lập không quen, khó dùng phải không, có phải cảm thấy ngay cả tuổi của mình cũng tính không chuẩn?"

Ba mục trúng hết, Bayer không tiện thừa nhận quá thẳng thắn, đành phải cúi đầu quẹt quẹt mũi. Lục Tất Hành dang hai tay: "Nhưng như vậy thì thế nào, Thiên Hà Số 8 tốt thế này, trưởng quan hành chính đẹp trai thế này, chẳng phải các vị vẫn bịt mũi nhịn?"

Lý Forlan và Bayer cùng phá lên cười.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn cậu, tự dưng lại nhớ tới hiệu trưởng bịp bợm vừa hắt canh gà vừa lừa học sinh của

học viện Tinh Hải sao Bắc Kinh năm đó, bỗng nhiên có cảm xúc –

Hắn thời trẻ rời khỏi Votaw ngợp trong vàng son, đến cứ điểm Bạch Ngân lạnh băng, kế đó rơi vào Mân Côi Chi Tâm, trôi dạt đến Thiên Hà Số 8 xa xôi, mà giờ đây, theo đường ngược lại trở về chốn cũ.

Lục Tất Hành từ dưới mái bầu trời của hội trường tinh không, đến trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành, mà giờ đây, lại giống như trở về dưới cùng một khoảng trời sao… Chỉ là khoảng trời sao này mênh mông hơn, trời đất tạo thành, và không cần tốn sáu triệu.

Người và việc, quanh quanh co co, mấy lần khúc chiết, mấy bận thay da đổi thịt… Tựa hồ lại trở về nơi hết thảy bắt đầu.

Lục Tất Hành: "Thống soái, kỹ sư cho rằng làm một tầng cách nhiệt phòng cháy tạm thời là việc nhỏ, vậy chúng ta có thể nướng thịt bò không?"

Lâm Tĩnh Hằng còn chưa kịp trả lời, đúng lúc này, trong cơ giáp vang lên cảnh báo năng lượng.

Trạm Lư: "Cảnh báo năng lượng."

Con số cảnh báo năng lượng trên cơ giáp càng lúc càng nhảy cao lên, Lý Forlan đứng bật dậy: "Hẳn là chiến đội trọng giáp, chú ý né tránh ẩn nấp."

Giây lát sau, một hạm đội cỡ lớn do hàng trăm trọng giáp siêu thời không tạo thành ùn ùn lái tới, súng ống sẵn sàng đến gần Votaw, trên cơ giáp là dấu hiệu của quân trung ương các thiên hà.

Bayer thì thào: "Đây là phúng điếu hay tạo phản, bọn họ vào bằng cách nào vậy?"

"Không kỳ lạ, Woolf mới chết, Vương Alan bị đình chỉ công tác, trung ương liên minh lòng người hoảng sợ, quân liên minh đại khái cũng không biết nên nghe ai," Lý Forlan nói, "Rất có thể là Vương Alan lấy danh nghĩa Woolf thả vào… Tôi còn cho rằng Woolf bị ám sát, quân trung ương và liên minh có thể lại lần nữa đồng lòng hợp sức, liên thủ đối địch chứ."

"Liên thủ đương nhiên phải liên thủ," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Nhưng lần trước liên thủ là Woolf chủ đạo, lần này không ai khống chế được cục diện, quân trung ương các thiên hà rất có thể muốn thừa cơ giành lấy nhiều quyền tự chủ và quyền nói chuyện hơn."

Trong khi nói chuyện, hệ thống phòng ngự tinh cầu của Votaw đã có phản ứng, trên sao thủ đô, hệ thống chống đạn đạo và phòng ngự mở lớn nhất, quân thủ vệ Votaw cấp tốc tập kết lên không, giằng co với quân trung ương.

Lâm Tĩnh Hằng: "Có thể nghĩ cách tiến vào kênh truyền tin của họ không?"

“Để em thử xem,” Lục Tất Hành đã mười mấy năm không làm kỹ sư lẩm bẩm một câu, “Phương thức mã hóa của quân trung ương rất đặc biệt, em chưa từng thấy bao giờ…”

Lâm Tĩnh Hằng nhíu mày: “Nên dẫn theo vài lính kỹ thuật của Bạch Ngân Tam đến đây.”

Hắn chưa dứt lời, trong kênh truyền tin trên cơ giáp “tít” một tiếng, sau một trận tạp âm, lặng yên hack vào kênh truyền tin của quân trung ương. Lục Tất Hành như con khổng tước đực bị chiếc ô hoa chọc giận, phát huy vượt trình độ, dùng ánh mắt khiêu khích xòe đuôi nhìn Lâm Tĩnh Hằng một cái, điềm nhiên đút tay vào túi đứng dậy: “Được rồi.”

Trong tạp âm truyền đến cảnh cáo của quân thủ vệ Votaw: “Võ trang phi pháp tới gần chút nữa, sẽ bị coi là xâm phạm, chúng tôi sẽ sử dụng võ lực…”

Bên phía quân trung ương trả lời: “Chúng tôi đến tham dự lễ tang của Nguyên soái theo lời mời của trung ương liên minh.”

Quân thủ vệ Votaw: “Chưa được phê chuẩn đặc biệt, trong Thiên Hà Số 1 không được phép lái tàu vũ trụ võ trang, các vị đã cấu thành tội xâm nhập phi pháp!”

“Ai nói chúng tôi không có phê chuẩn đặc biệt?” Bên phía quân trung ương giở trò lưu manh ngay hiện trường, “Phê chuẩn đặc biệt thư ký trưởng Vương đích thân đưa tới, Nguyên soái khi còn sống tự tay ký, Nguyên soái thi cốt chưa lạnh, một số người của liên minh đã bắt đầu ngồi không yên sao? Nhường đường!”

Ngay sau đó, trọng giáp hàng trước của quân trung ương đột nhiên bắn một loạt pháo ion năng lượng cao, quân thủ vệ Votaw hoàn toàn không ngờ đối phương lại dã man như thế, trực tiếp nhảy qua giai đoạn ngoại giao trao đổi và chém gió, động thủ bất động khẩu! Cơ giáp quân thủ vệ đứng mũi chịu sào, lồng phòng hộ tan một loạt dưới nhiệt độ cao chồng lên, đội hình lập tức rối loạn, sóng hạt năng lượng cao gào thét bay vút qua, tông đến từ trường hành tinh của Votaw, mạng mặt đất của cả hành tinh đều hơi hỗn loạn.

Bayer huýt sáo.

“Tướng quân,” Hắn buột miệng gọi sai xưng hô, “Năm đó khi quản ủy hội ép ngài quay về Votaw chịu điều tra, tôi đã vô số lần tưởng tượng tình cảnh này, tại sao chúng ta năm đó phải tháo dỡ võ trang, tại sao không thể trực tiếp từ cứ điểm Bạch Ngân đánh ra, ngay cả đám lính thiếu gia vô dụng của cứ điểm Bạch Ngân đều sẵn lòng đi theo ngài, càn quét Thiên Hà Số 1 là chuyện chỉ trong vài ngày.”

Tất cả mọi người – quản ủy hội, Woolf, Lâm Tĩnh Xu… từng kẻ cao quý ưu nhã, từng kẻ không từ thủ đoạn, chỉ có Lâm Tĩnh Hằng bề ngoài tinh ranh bên trong ngu ngốc này, một mình kẹt chặt trên đường giới hạn không chịu ngã xuống.

Hắn và họ giống như dùng hai bộ quy tắc đánh cờ trên cùng một bàn cờ, người khác nhe nanh múa vuốt, lên trời xuống đất, chỉ có hắn tự trói gô mình, bó tay bó chân.

Lục Tất Hành thở dài: "Tướng quân của em, anh có thể sống đến chung cuộc, toàn dựa vào tốt số, dùng hết vận may rồi, chẳng trách được rút đại một vai cũng chỉ có thể rút trúng nửa chết nửa sống."

"Bớt nói nhảm đi," Lâm Tĩnh Hằng quyết đoán, "Cho tôi mạng tinh thần, chúng ta nhân loạn trà trộn vào."

Quân trung ương chợt làm loạn, mà quân liên minh đồn trú trong các căn cứ quân sự xung quanh cũng rất hoang mang, không biết là nghe Vương Alan và cựu bộ quân ủy, hay là nghe chính phủ Votaw, nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Thủ quân bản địa Votaw xa gần không viện binh, vừa đối mặt liền tan tác, nhưng song phương không ai dám dùng đạn đạo – quy mô và khoảng cách như vậy, một khi đạn đạo cấp hành tinh khai hỏa, Votaw chính là một quả trứng nguy hiểm run bần bật trên vách núi giữa bão táp.

Quân trung ương phối hợp chặt chẽ, sau khi nổ súng thì không nể nang nữa, liên tục ba đợt pháo ion năng lượng cao góc độ khác nhau chính xác bắn vào thủ quân Votaw, quân thủ vệ Votaw toàn tuyến lui lại, một cơ giáp lui không kịp thời lồng phòng hộ hoàn toàn tan chảy, kho vũ khí bị bắn trúng nổ tung trên không, nổ thủng đội ngũ của mình!

Mảnh vỡ và cơ giáp tán loạn bay khắp nơi, dưới sự kéo qua kéo lại của lực hút hành tinh và sóng hạt năng lượng cao, bay loạn giữa vũ trụ như sóng biển trí mạng.

Tuy rằng Trạm Lư không ổn định lắm, song mạng tinh thần đủ rộng lớn lặng yên trải ra, một người lái tiểu cơ giáp quân thủ vệ Votaw chạy lung tung như ruồi nhặng không đầu đột nhiên ngã xuống, người lái dự phòng vội vàng muốn đoạt lại mạng tinh thần, nhưng bị môi trường đột nhiên không trọng lực trong cơ giáp hất ra, đâm đầu vào thành cabin ngất đi.

Cơ giáp thần không biết quỷ không hay đổi chủ, nó khéo léo tránh thoát một đợt sóng hạt năng lượng cao, như bị ma nhập mà chui khỏi chiến trường hỗn loạn.

Quân trung ương lại bắn một đợt pháo ion, điện từ trường hỗn loạn lần này triệt để phá hủy thông tin liên lạc của quân thủ vệ Votaw. Không ai chú ý tới, ở bên cạnh sóng hạt, hai tiểu cơ giáp nháy mắt lướt qua nhau đã kết nối vào!

Các vệ binh Bạch Ngân Thập Vệ động tác rất nhanh, sau khi nối hai cơ giáp, trong vòng năm giây đã chuyển dời lên cơ giáp mới.

"Thống soái cẩn thận!"

Một cơ giáp của thủ quân Votaw bị bắn rơi tốc độ cao tông tới, Lâm Tĩnh Hằng đoạn hậu chưa kịp lên cơ giáp mới bị Lục Tất Hành nắm cánh tay trực tiếp kéo qua, và đồng thời, Lâm Tĩnh Hằng quyết đoán hoàn toàn giao mình cho Lục Tất Hành, thông qua mạng tinh thần, ngắt chỗ nối của hai cơ giáp, một người thao tác hai cơ giáp, cấp tốc điều chỉnh vị trí.

Lục Tất Hành kéo mạnh hắn lên người mình, mặt nạ bảo hộ trên trang phục du hành vũ trụ của hai người đập vào nhau, gần như đồng thời, cửa cabin tiểu cơ giáp hạ xuống, áp khí lập tức trở về như cũ, tiểu cơ giáp bị vứt bỏ trong thao tác viễn trình của Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên tăng tốc, tông đến tàn hài cháy rực, nổ tan tành.

Nội tâm Bayer rất đỗi ưu thương: "… Vĩnh biệt, bò bí-tết."

Lý Forlan đã nhanh nhẹn xử lý người lái trên cơ giáp, mỗi người một mũi thuốc mê mạnh, sau khi xong xuôi trói gô nhốt trong khoang y tế như quan tài, tiểu cơ giáp đến tay Lâm Tĩnh Hằng, sửa lại sự vụng về đỡ trái hở phải trong kẽ hở sóng hạt năng lượng cao ban nãy, trà trộn vào trước trận hai quân hỗn loạn như cá bơi, ngay cả nước sơn đặc biệt bên ngoài thân cơ cũng chưa tróc một tẹo nào.

Ngay sau đó, mạng truyền tin nội bộ của quân thủ vệ Votaw miễn cưỡng khôi phục: "Không cầm cự được nữa, rút!"

Lâm Tĩnh Hằng điều khiển cơ giáp trà trộn trong tàn binh bại tướng quân thủ vệ Votaw, chậm rãi thay quân phục của quân thủ vệ: "Đây là người phụ trách mới của quân thủ vệ? Chưa gặp bao giờ, từ đâu thăng lên vậy? Trước kia là chủ nhiệm phân xưởng của công ty quân phục à?"

Quân trung ương ấm ức mấy thập niên dùng pháo ion năng lượng cao đuổi quân thủ vệ Votaw ôm đầu chạy như chuột, giáng một bạt tai lên mặt trung ương liên minh, cứ thế công khai bao vây Votaw – một nửa trọng giáp chiếm tất cả tuyến đường vũ trụ xung quanh Votaw, một nửa còn lại trực tiếp đáp xuống trạm thu phóng cơ giáp của quân thủ vệ Votaw.

Trọng giáp mở cửa cabin, xe cơ giáp sát đất trùng trùng điệp điệp lái ra, lao thẳng vào khu trung ương liên minh bằng thế không thể ngăn cản.

Trên đường phố không có nửa bóng người, lục quân trong quân thủ vệ Votaw mắc hàng rào điện từ bên ngoài khu trung ương, song trong tình huống quỹ đạo Trái Đất tầm thấp đã bị cướp đi, hàng rào điện từ hoàn toàn là trang trí, bị xe cơ giáp rậm rạp ép lui lại từng tấc.

Thế cục toàn Thiên Hà Số 1 hết sức căng thẳng –

Cùng một thời gian, bộ chỉ huy sao thủ đô Thiên Hà Số 2, vừa rạng sáng, các vệ binh giao ban ca ngày và ca đêm, các sĩ quan thức đêm chờ nghe tin tức trong bộ chỉ huy bắt đầu tập thể gọi cà phê. Đột nhiên, hệ thống nguồn năng lượng của bộ chỉ huy bị tắt, một vệ binh tuần tra trợn to mắt, không kịp phản ứng, một robot an ninh hiền lành bên cạnh chợt quay đầu, súng laser xuyên qua ấn đường hắn.

Thiên Hà Số 3, trên thủ đô đang chìm trong giấc ngủ mơ, vô số xe cơ giáp đột nhiên ùa vào trung tâm thành phố, đám bạo đồ mang chip mình đồng da sắt nối đuôi nhau ra.

Thiên Hà Số 4, Thiên Hà Số 5…

Người chip nấp trong đám đông xé lớp ngụy trang dữ tợn, nhe răng nanh lao tới những con người không hay biết gì, điểm nhảy vũ trụ nhanh chóng bị khống chế, tín hiệu viễn trình không thể gửi đi!

Mà Thống soái quân trung ương các thiên hà còn tưởng rằng mình đã công chiếm Votaw.

160. Quyển 6 - Chương 160

Tiếng cảnh báo chói tai vang lên, robot an ninh từ bốn phương tám hướng nghe tin lập tức hành động – đây là lối vào phía sau núi của phủ nguyên soái Woolf sau khi xảy ra chuyện.

"Không được, bay rồi," Lục Tất Hành định đột phá hệ thống an ninh cảm khái, "Em biết rồi, an ninh của Ngân Hà Thành là bã, rút thôi."

Lâm Tĩnh Hằng ấn cậu lại: "Đừng nhúc nhích."

Trên thiết bị đầu cuối cá nhân của Bayer mau chóng chiếu ra một tia sáng đỏ, ngay sau đó trường năng lượng vô hình bao mấy người lại: "Đây là quét hồng ngoại, Tổng trưởng, ngài xem -"

Bayer nói xong, trên thiết bị đầu cuối cá nhân lại bắn lên một màn hình lập thể, quét qua xung quanh, chỉ thấy tia hồng ngoại rậm rạp ùn ùn trời đất bao phủ cả ngọn núi, do quá dày đặc mà khiến người ta nhất thời không thấy rõ có bao nhiêu thiết bị phóng ra, nếu khi nãy họ nghe thấy tiếng cảnh báo tùy tiện rút lui, lúc này hẳn đã bị quay được.

Lục Tất Hành: "Thiết bị chặn bức xạ nhiệt?"

"Đúng," Bayer nói, "Lừa được tia hồng ngoại, nhưng không lừa được hệ thống an ninh thông minh, thiết bị chặn bức xạ nhiệt sẽ tạo thành truyền nhiệt không gian và lưu động năng lượng xung quanh mất tự nhiên, hệ thống thông minh bây giờ phân biệt thiết bị chặn bức xạ nhiệt rất nhạy, may mà hôm nay thời tiết Votaw đẹp, không có gió, nếu không cho dù chúng ta nép vào cây cối không nhúc nhích cũng chưa chắc trốn được."

Lý Forlan nhỏ giọng nói: "Sau đó làm thế nào?"

"Đợt này sẽ kéo dài khoảng một phút, bảo đảm trong lúc này không ai qua," Bayer rất có kinh nghiệm nhỏ giọng nói, "Sau đó tất cả mắt điện tử trên con đường này đều sẽ bị kích hoạt, sẽ tuyệt đối không có góc chết. Chúng ta không thể đi tiếp, chỉ có thể lui lại."

Lý Forlan chưa từ bỏ ý định hỏi: "Nếu vào không phải người mà là máy móc thì sao? Robot, xe cơ giáp chẳng hạn?"

Bayer: “Vậy ông tới gần phủ nguyên soái trong vòng một cây số cũng sẽ bị điều tra ra.”

“Thế còn chip?” Lục Tất Hành hỏi, “Chip Nha Phiến có thể quấy nhiễu não người và trí tuệ nhân tạo có công năng giao hỗ.”

“Không được,” Bayer trầm giọng nói, “Trung ương liên minh định vị Quân Đoàn Tự Do là tổ chức khủng bố không phải mới ngày một ngày hai, lúc trước Diệp Reeve của cứ điểm Chim Ruồi không phải bị ám sát trong nhà mình sao? Sau chuyện đó, hệ thống an ninh chủ yếu đã bỏ đi kết cấu ‘trí thông minh hạch tâm đơn nhất’, trí tuệ nhân tạo đa hạch hiện giờ là chuyên môn nhằm vào chip Nha Phiến.”

Lâm Tĩnh Hằng: “Nói cách khác, muốn đột phá an ninh của phủ nguyên soái, chỉ có thể là có người phá hoại hệ thống an ninh bên trong.”

Bayer cẩn thận trả lời: “Chí ít với tôi mà nói là như thế, nhưng có lẽ đối phương cao minh hơn tôi… Được rồi, bây giờ chúng ta có thể rút rồi.”

Đoàn người toàn là thân thủ rất nhanh nhẹn, chuyên gia ám sát Bayer ra lệnh một tiếng, họ tức tốc rút khỏi phủ nguyên soái từ đường ngắn nhất, cực kỳ nguy hiểm mà đi lên phía sau núi.

Bayer không biết cơ thể Lục Tất Hành khác với người bình thường, ở trên đỉnh núi bình ổn nhịp tim một chút, nhìn Lục Tất Hành mặt không đỏ cũng không thở mạnh bái phục: “Tổng trưởng, ngài đúng là người không thể xem tướng mạo mà.”

Lục Tất Hành nói rất không nghiêm chỉnh: “Nhà tôi phong thủy tốt, trăn Thống soái nuôi cũng uy vũ hơn trăn khác.”

Bayer: “…”

Hắn nhớ tới khuôn mặt con Bỏng Ngô, thật sự không nhìn ra.

Lâm Tĩnh Hằng vỗ gáy cậu một phát: “Đừng nói nhảm – thông báo Liễu Nguyên Trung, chuẩn bị chiến đấu.”

Lục Tất Hành nghiêm túc lại, trầm giọng nói: “Anh lo lắng cho lễ tang ngày mai? Bây giờ vùng trời Votaw đã bị tinh nhuệ quân trung ương bao vây, trên trời sẽ xảy ra chuyện gì bất ngờ sao?”

“Tôi lo lắng không phải trên trời, mà là dưới đất, chip Nha Phiến tuy có thể nâng cao tinh thần lực trên diện rộng, nhưng qua nhiều lần giao đấu, tôi cho rằng bọn họ đối đầu quân chính quy mấy năm gần đây đã trải qua hàng trăm trận chiến không hề có nhiều ưu thế. Họ bành trướng quá nhanh, tố chất thành viên không đồng đều, cũng không có quan chỉ huy nổi bật, còn cách ‘xã hội kiểu tộc sâu’ tầng lớp rõ ràng kỷ luật nghiêm minh trong lý tưởng một khoảng,” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Nhưng năng lực tác chiến đơn thể của người chip ưu thế đã quá lớn, người thường – dù là người từng được huấn luyện quân sự cũng không có

đường nào đánh trả. Hiện tại Thống soái quân trung ương các thiên hà đều bị Vương Alan lừa tới Votaw rồi, họ rõ ràng vẫn theo phương thức tư duy của quân vũ trụ, cho rằng chiếm không phận là có thể kê cao gối không lo."

Sắc mặt Lý Forlan sầm xuống: "Vương Alan điên rồi à, tại sao lại dẫn sói vào nhà như thế?"

"Bởi vì lão không biết đây là sói," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Đối với Vương Alan mà nói, đây là một cuộc nội ứng ngoại hợp – 'nội ứng ngoại hợp' là gì, nó giống như ngựa gỗ thành Troy vậy, không có ngựa gỗ trong thành, ngoài thành căn bản không công phá nổi tường đồng vách sắt. Bayer mới nói, hệ thống an ninh của Votaw nhằm vào chip Nha Phiến đã có điều chỉnh, thế nên muốn ám sát Woolf nhất định cần một nội ứng có sức nặng."

Bayer mù mờ sờ đầu: "Sao vậy Thống soái?"

"Vương Alan cũng nghĩ như vậy," Lâm Tĩnh Hằng nhìn hắn một cái thâm sâu, "Nếu ngươi là Vương Alan, chúng ta mật mưu liên thủ đánh hạ quân trung ương, bước mấu chốt trong đây là cần ám sát Woolf, ta cần ngươi mở cửa cho ta, ngươi sẽ nghĩ như thế nào?"

Bayer hơi sửng sốt, lập tức hiểu ra: "Tôi sẽ cho rằng, ngài cần tôi mở miệng cống mới có thể đưa nước sông ngầm vào, tôi mới là nhân vật chủ chốt."

"Nhưng ngươi không phải, một người sa vào một âm mưu, tham dự càng sâu thì càng cảm thấy mình có thể nắm giữ toàn cục." Lâm Tĩnh Hằng thản nhiên nói, "Ngươi dự định giở trò trong lễ tang, sắp xếp mấy người chip vòng qua kiểm tra an ninh, bất thình lình tập kích Thống soái quân trung ương, sau đó lập tức hạ lệnh quân liên minh xung quanh Votaw vây diệt quân trung ương ở trên không, lại để Quân Đoàn Tự Do xuất binh phục kích từ sau lưng, có phải logic này không?"

Bayer: "Phải."

Lâm Tĩnh Hằng: "Đó là bởi vì ngươi thông qua một loạt cái gọi là 'hợp tác', tin chắc một tiền đề – chính là không có ngươi thì người chip không thể né được kiểm tra an ninh."

Bayer run nhè nhẹ.

Bắt đầu từ vụ ám sát Woolf, chính là một cái bẫy liên hoàn.

Lâm Tĩnh Hằng không muốn mở miệng nữa, mặt trầm như nước mà im lặng. Anh em ruột, xét trên mức độ nào đó, kỳ thật hắn và Lâm Tĩnh Xu là hai người giống nhau nhất trên thế giới, chỉ cần thế vào "nếu là ta", thật ra hắn rất dễ dàng theo kịp lối suy nghĩ của nàng.

Nhưng quá muộn rồi.

Lúc còn trẻ hắn quá cao ngạo, quá ngạo mạn, đối với hết thảy người và việc đều là thái độ trên cao nhìn xuống, bất kể là với Lục Tất Hành hay Lâm Tĩnh Xu, tình nguyện xây dựng cho họ một hình tượng cần bảo vệ, tình nguyện yêu thương, giống như họ không có linh hồn của chính mình vậy.

Hắn chưa gặp Laura Gurdon bao giờ, hắn luôn cảm thấy mình ngoại trừ tính tình không tốt, thì giống Lâm Úy u ám lạnh lùng hơn.

Nhưng thì ra sự ngạo mạn đứng trên Bạch Tháp cao tít nhìn xuống của Laura Gurdon, đã theo gien của bà khắc vào xương hắn.

Lục Tất Hành cảm thấy gì đó, đuổi theo kéo hắn: "Không sao, chúng ta còn có 'vũ khí bí mật' của tiến sĩ Harden không phải ư? Ngày mai có thể binh đến tướng chặn."

Lâm Tĩnh Hằng miễn cưỡng "Ừ" một tiếng.

"Chẳng dễ gì được đến Votaw một chuyến, em còn muốn đi thăm một nơi." Lục Tất Hành nắm tay hắn trong lòng bàn tay mình, "Tại sao anh không dẫn em đến thăm nhà anh?"

Lâm Tĩnh Hằng thấp giọng nói: "Tôi không có nhà ở Votaw… Được rồi, trên danh nghĩa có một mảnh đất, là nơi nhà họ Lâm ngày xưa dỡ ra, tôi và… em gái sau khi thành niên mỗi người được một nửa, nhưng sau khi sửa xong hai chúng tôi đều chưa trở về, hơn nữa thật sự rất xa, ba tôi thích yên tĩnh, không thích xã giao, không chịu ở khu trung ương, từ trên núi cao như vậy cũng không nhìn thấy, bây giờ qua đó, lỡ ngày mai có chuyện gì về gấp không tiện."

Lục Tất Hành chăm chú nhìn vào mắt hắn: "Em nói không phải nơi đó."

Lâm Tĩnh Hằng ngớ người.

Trên đỉnh núi có thể dõi nhìn đến tòa nhà quốc hội – nơi ấy đã bị quân trung ương như hổ rình mồi bao vây ba tầng trong ba tầng ngoài.

Trong khu trung ương đèn đóm sáng trưng, chỉ có một chỗ tắt đèn.

Nhà cũ của tướng quân Lục Tín.

Thiên Hà Số 2.

Trong văn phòng hiệu trưởng Đại học Công Nghệ số hai treo một loạt khung ảnh, trên tấm ảnh dễ thấy nhất chụp hai thanh niên sinh đôi, một đội mũ lệch, bá vai người anh em của mình, người còn lại vẻ mặt không kiên nhẫn né đi, nghe thấy âm thanh đến từ sau ống kính, kinh ngạc quay đầu, để lại một biểu cảm ngạc nhiên – đó là hai anh em họ Dương của Bạch Ngân Đệ Tam Vệ.

Lúc này đã là thời gian tan làm, thầy hiệu trưởng đứng dậy khỏi bàn, xoa đôi mắt đau mỏi, đi đến trước bức tường khung ảnh, nói với robot mini đang lau chùi cửa sổ: "Khung ảnh cũng bám không ít bụi rồi, mau lau đi."

Đại học Công Nghệ số hai vốn ở trong một trạm không gian nhân tạo của Thiên Hà Số 2, trạm không gian rất nhiều năm trước đã bị hải tặc phá hủy, khi ấy thầy hiệu trưởng còn là một giáo sư bình thường, dẫn một đám học sinh chạy trốn tới một trạm trung chuyển vũ trụ, lòng tràn đầy tuyệt vọng và sợ hãi, lại tình cờ gặp Bạch Ngân Đệ Tam Vệ ở đó.

Thầy hiệu trưởng đến nay cũng chưa quên, lúc ấy vệ đội trưởng Thomas Dương có vẻ hơi lông bông kia triệu tập họ lại, nghiêm túc tuyên bố: "Bạch Ngân Đệ Tam Vệ phụng mệnh lệnh quan trên, sửa hành trình đã định, hứa hẹn bảo vệ các vị hết sức mình, trừ phi cơ giáp cuối cùng rơi tan, người cuối cùng tử trận, nếu không chúng tôi sẽ tuyệt đối không vứt bỏ trận địa và nhân dân."

"Tuyên ngôn tự do vạn tuế."

Bạch Ngân Đệ Tam Vệ đã thực hiện lời hứa của họ.

Sau đó, Lâm tướng quân lấy cái giá nặng nề, đập tan nửa giang sơn Hiệp hội chống Utopia ở biên giới Thiên Hà Số 7 và 8, liên minh và quân trung ương các thiên hà liên thủ gia nhập cuộc chiến, thế cục rốt cuộc xoay chuyển. Sau khi chiến sự bình ổn, Đại học Công Nghệ số hai chọn lại địa điểm trên sao thủ đô, hiện giờ lứa tân sinh viên thứ nhất đang chuẩn bị cho cuộc thi cuối kỳ lần đầu tiên từ khi nhập học, trong ký túc xá sinh viên sáng ánh đèn nước đến chân mới nhảy.

Gần hai mươi năm rồi, người sống sót đã quen với việc rời khỏi Vườn Địa Đàng, trở về trần gian.

Loài người là một giống loài, yếu ớt đến đáng buồn đáng khinh, lại kiên cường đến đáng kính đáng sợ.

Sau khi Vườn Địa Đàng sụp đổ, hàng loạt nhân khẩu không phải chết vì chiến hỏa, mà là tự sát; nhưng đồng thời, những người sống sót từ "cuộc sống tốt đẹp" như ảo giác, bị ném vào trời băng đất tuyết cũng chưa hề ngồi im chờ chết, họ chịu giày vò, nhẫn nại, trong chiến loạn vận chuyển khó khăn mà y dược thiếu thốn, dần dần quen với cuộc sống không có thuốc cảm xúc, thậm chí chủ động đi vào cảnh tan hoang hậu chiến, đầy lòng kỳ vọng cúi xuống, dùng đôi tay xây dựng lại quê nhà.

"Tuyên ngôn tự do vạn tuế." Hiệu trưởng mỉm cười, đưa tay sờ khung ảnh của Bạch Ngân Tam, "Các bạn của tôi, hi vọng các bạn hết thảy đều tốt."

Nụ cười của thầy còn chưa biến mất, trong thiết bị đầu cuối cá nhân đã nhận được tin tức.

Bởi vì học sinh trong trường còn chưa nhiều, hiệu trưởng tạm thời còn chưa có một thư ký hỗ trợ xử lý sự vụ hằng ngày, thầy tự mình nghe máy: "Văn phòng hiệu trưởng Đại học Công Nghệ số hai, xin hỏi có gì cần hỗ trợ?"

“Là tôi, thầy hiệu trưởng, đừng xen ngang, hãy nghe tôi nói!”

Thầy hiệu trưởng sửng sốt, lúc này mới chú ý tới người nói chuyện là một người bạn cũ – vệ binh trên trạm trung chuyển năm đó họ tị nạn, sau khi đánh đuổi hải tặc, được Bạch Ngân Tam ủy thác, đưa họ về sao thủ đô Thiên Hà Số 2, bây giờ đã thăng chức thượng tá quân thủ vệ sao thủ đô Thiên Hà Số 2.

“Thượng tá?”

“Bọn chúng lại tới rồi!” Tiếng viên thượng tá căng thẳng vô cùng, âm cuối hơi lạc giọng, “Tôi căn bản không biết bọn chúng từ đâu đến, giống như trong một đêm… Mẹ nó, nhiều người quá, bọn tôi không cản được!”

Những lời này nói không rõ ràng, nhưng ngài hiệu trưởng từng chạy thoát thân dưới họng súng hải tặc nháy mắt đã hiểu: “Hải tặc? Người chip?”

Đầu kia thiết bị đầu cuối cá nhân vang lên tiếng kêu thảm thiết và tiếng súng đáng sợ, kế đó là tiếng bước chân đầy áp lực, khiến ngài hiệu trưởng dựng hết lông tơ lên: “Làm sao có thể? Thượng tá, anh có ổn không?”

“Mau đi đi, dẫn học sinh của thầy rời khỏi mặt đất, chậm là sẽ không kịp! Mau…”

Một tiếng trầm đục truyền đến, cuộc nói chuyện đột nhiên gián đoạn, mồ hôi lạnh ngấm qua lưng hiệu trưởng.

Căn bản không biết bọn chúng từ đâu đến, giống như trong một đêm…

Những người chip đó vẫn nấp trong đám người, đóng giả người bình thường sao?

Hiệu trưởng quay người chạy đi, vừa ra khỏi văn phòng liền nhìn thấy vài nhân viên trong trường đi tới, thầy đứng lại, trực giác bảo rằng sự tình không bình thường.

Kế đó, phía sau vang lên tiếng bước chân, trong ký túc xá nhân viên trường học, một nhóm giáo sư nơm nớp lo sợ giơ cao hai tay đi ra, đồng nghiệp cầm súng laser đi theo sau họ.

Một lao công đi tới cười với thầy: “Thầy hiệu trưởng, ở đây có một bản thông báo khẩn cấp đến từ chính phủ.”

Hắn nói, trên thiết bị đầu cuối cá nhân bắn ra một hình ảnh.

Một người đàn ông mặt không biểu cảm ngồi trong đại sảnh chính phủ Thiên Hà Số 2, quay mặt về ống

kính, lạnh lùng tuyên bố: "Xin chào, đây là chính phủ trung ương Thiên Hà Số 2, tôi là 'đời thứ hai', người phát ngôn lâm thời của chính phủ. Bây giờ tôi xin thông báo cho tất cả công dân – bắt đầu từ bây giờ, tất cả thông tin liên lạc tạm thời gián đoạn, tất cả đường phố giới nghiêm, tất cả các đơn vị và tổ chức ngừng làm việc, các vị hãy yên tâm ở nhà, nhân viên đang ở các nơi công cộng như trường học, khách sạn vân vân cũng hãy ở yên đó, nghe theo người phụ trách bố trí, chờ tổng điều tra nhân khẩu. Nếu công dân không nghe chỉ huy, khăng khăng làm trái lệnh giới nghiêm, chúng tôi không thể đảm bảo an toàn tính mạng cho các vị."

161. Quyển 6 - Chương 161

"Thầy hiệu trưởng!" Một giáo sư trẻ tuổi hét lên một tiếng.

Ngài hiệu trưởng đã sắp đến tuổi về hưu mặt trầm như nước tiến lên, kéo hết đám người trẻ tuổi dưới tay ra phía sau, ánh mắt quét qua mặt những người cầm súng – đều biết, đều là người quen.

Những người chip cầm súng trong tay hiện giờ, đều từng là đồng nghiệp buổi sáng ở căng tin cầm đĩa thức ăn sáng chào hỏi nhau, bọn họ bình thường giống như mọi người, có một số thậm chí tư duy nhanh nhẹn hơn, tính cách hòa đồng hơn. Ánh mắt hiệu trưởng dừng ở người cầm đầu – đó là nòng cốt dạy học của thầy, mới thăng chức viện trưởng học viện y tế cơ sở, thầy vốn định bồi dưỡng hắn như người thay thế tương lai.

"Viện trưởng Triệu," Hiệu trưởng nhìn phụ tá đắc lực mình đơn phương tình nguyện này, lòng chùng xuống, "Đại học Công Nghệ số hai là sống sót trong lửa đạn của hải tặc như thế nào, thầy không biết à? Tại sao thầy phải phản bội chúng tôi?"

"Hiệu trưởng," Viện trưởng Triệu người chip cầm súng bình tĩnh trả lời, "Đây không phải phản bội, mà là lựa chọn. Tôi lựa chọn làm tiên phong trên quá trình tiến hóa của loài người, chúng tôi đi theo chủ nhân vĩ đại, tìm kiếm một tương lai tươi sáng, lại quay đầu mời đồng bào gia nhập thế giới mới."

Hiệu trưởng không ngờ được còn có cách nói không biết xấu hổ như vậy, tức sôi cả óc, nhưng thầy nhanh chóng ép mình bình tĩnh lại, trong đầu cấp tốc suy tính nên làm thế nào, đồng thời chất vấn: "Cái gọi là 'thế giới mới' của các thầy chính là muốn cưỡng chế cấy chip sinh vật cho mỗi một người? Theo tôi thấy, không cần thiết tốn nhiều công sức cấy chip như vậy, các vị có thể hủy diệt nhân đạo tất cả mọi người, sau đó tạo ra loài người mới từ trong phôi thai."

"Hiệu trưởng," Viện trưởng Triệu thành khẩn nói, "Thầy hiểu lầm chúng tôi quá, chúng tôi không quản ngại vất vả, mục tiêu cuối cùng là cho tất cả đồng bào một cuộc sống hạnh phúc hơn. Một số lý niệm có lẽ thầy không thể chấp nhận, không hề gì, giống như những người dân thời đại viễn cổ ban đầu cũng không chấp nhận 'Trái Đất không phải là trung tâm vũ trụ' vậy."

Hiệu trưởng là người từng trải qua chiến tranh, vừa thấy trận thế này thì trong lòng liền hiểu, chính phủ Thiên Hà Số 2 không chừng đã bị lật quầy rồi, như vậy báo cảnh sát chắc chắn không ích gì, quân đội không biết tình hình thế nào, kết hợp cuộc điện thoại của viên thượng tá ban nãy, nói không chừng cũng tiêu rồi.

Người chip nhất định sẽ phong tỏa các điểm nhảy vũ trụ viễn trình của Thiên Hà Số 2, chặn tín hiệu viễn trình, không cho họ cầu cứu ra ngoài thiên hà… Mà phía sau thầy là cả một trường học sinh tay không tấc sắt, trong đó một phần rất lớn thậm chí là trẻ vị thành niên.

Làm thế nào đây?

Một giáo sư trẻ tuổi nghe những lời này của Quân Đoàn Tự Do, nhất thời quên mình đang bị gí súng laser, giận dữ nói: "Nói bậy!"

Người văn minh trẻ tuổi này nhịn đỏ cả mặt, mà không phun ra một câu thô tục, ngay cả chửi ầm lên cũng rất biết lý lẽ: "Đám tà giáo, quân dã man, phần tử phạm tội phá hoại tuyên ngôn tự do các người, các người sẽ không thành công đâu! Chúng tôi cho dù chết, cũng sẽ không đeo xích chó, quỳ xuống đất sống tạm bợ như các người!"

Viện trưởng Triệu cũng rất khách sáo, trả lời: "Chip có thể giúp cơ thể thầy tiến hóa, tư duy nhanh nhẹn hơn, ngoài ra, nó không hề can thiệp cuộc sống và lựa chọn của thầy, thậm chí sẽ không can thiệp tư tưởng và cảm xúc của thầy như Vườn Địa Đàng, xét trên bản chất, nó không xung đột với tuyên ngôn tự do. Chip giống một chứng minh thư hơn, dùng 'xích chó' để hình dung, không khỏi hơi chối tai."

"Xì!" Vị giáo sư tức giận kia nói, "Các người chia người làm mấy đẳng cấp, chip cấp hạ đẳng phải phục tùng vô điều kiện chip cấp thượng đẳng, đây là chứng minh thư? Đây là nhà tù tư tưởng!"

Viện trưởng Triệu mỉm cười, bỏ súng laser xuống: "Chẳng lẽ cái gọi là 'tự do' của thầy chính là tự do tuyệt đối? Trời ơi, thầy cũng là một người từng nhận nền giáo dục cao đẳng, đừng nói ra những lời thiếu trình độ như vậy chứ – không có chip, thầy bình thường không cần tuân theo chỉ thị của cấp trên à? Cho dù thầy không có cấp trên, chẳng lẽ thầy không cần tuân thủ pháp luật vô điều kiện?"

Hắn không đợi giáo sư trẻ tuổi phẫn nộ phản bác, đã tự nói tiếp: "Ở thế giới mới, mệnh lệnh người nắm giữ chip đẳng cấp cao cho thầy tương đương với pháp luật, bởi vì mệnh lệnh hắn đưa ra cũng không phải xuất phát từ ham muốn cá nhân của hắn, mà là quy phạm xã hội tầng tầng truyền xuống thông qua chip cấp bậc khác nhau. Thông qua chip sinh vật thay vì hình phạt để khống chế hành vi của mọi người, về sau sẽ không bao giờ còn người biết luật phạm luật, người bằng mặt không bằng lòng, cũng không bao giờ còn nhân viên chấp pháp hủ bại nữa."

"Đây là luận điệu hoang đường!"

"Không phải, là tư tưởng của thầy quá hạn chế thôi, anh bạn ạ, trong định nghĩa hạn hẹp của thầy, 'pháp luật' chỉ có điều điều khoản khoản viết xuống, phương thức đảm bảo nó được thực thi hữu hiệu chỉ có xử phạt hành vi phạm tội trái pháp luật!"

Viện trưởng Triệu chợt quay sang thầy hiệu trưởng: "Chúng ta đều biết, loài người sở dĩ đánh bại các giống loài khác đi lên đỉnh chuỗi thức ăn, quyết định bởi hợp tác xã hội đặc thù, mà hợp tác xã hội khởi nguồn từ hình thái ý thức hư ảo trong não chúng ta, có thể nói, hình thái ý thức chính là nội hạch để xã hội loài người có thể vận hành."

"Lớn đến tín ngưỡng đời người, thể chế chính trị, hệ thống tôn giáo, nhỏ từ phong tục tập quán vùng miền, thậm chí mê mẩn thần tượng thể thao giải trí nào đó… Những hình thái ý thức tự do sinh ra này, giống như cỏ dại um tùm, bừng bừng sức sống, nhưng cũng không bị khống chế. Bởi vì đại não mỗi người đều là cô lập, tùy thời phát triển ra đủ các loại hình thái ý thức, hình thái ý thức bất đồng có thể không tương hợp, thậm chí hoàn toàn không cách nào lý giải lẫn nhau, chúng ta sẽ tiêu hao nội bộ trong sự xung đột không ngừng, cuối cùng sẽ biến thành thù hận lẫn nhau, thế giới sẽ một lần nữa rơi vào hỗn loạn và sụp đổ – đây là chỗ thiếu sót của chúng ta từ khi sinh ra, là vật cản khiến chúng ta không thể đi đến nền văn minh cao hơn," Viện trưởng Triệu nói, "Chúng ta là giống loài bị thải loại."

Mọi người đều sững ra trước phen trường thiên đại luận này, cũng không biết là bị hắn thuyết phục, hay cảm thấy hắn điên rồi, chỉ biết họ đều trợn tròn mắt, một loạt mắt to như đèn pha chiếu rọi viện trưởng Triệu nói năng hùng hồn.

"Mục tiêu cuối cùng của chip sinh vật, chính là cho hình thái ý thức tự do như thanh kiếm hai lưỡi vỏ kiếm, đó sẽ là một xã hội tốt đẹp hơn, khoan dung hơn, nếu có thể chấm dứt tiêu hao nội bộ giữa mọi người, tốc độ khoa học kỹ thuật bùng nổ sẽ nhanh gấp đôi hiện tại, khẩn xin thầy nhảy ra khuôn mẫu tư duy cố chấp của mình, suy nghĩ cho thật kỹ," Viện trưởng Triệu bình tĩnh khuyên nhủ, "Mặt khác, để bảo đảm an toàn cho trường, xin thầy mau chóng ra mặt giữ trật tự học sinh, trấn an mọi người ổn định quá độ sang xã hội mới."

Trong đầu hiệu trưởng chợt lóe sáng, thầy ra vẻ chần chừ chốc lát rồi nói: "Thầy hơi thuyết phục tôi rồi, nhưng mà… tôi không thể đảm bảo mình có thể trấn an học sinh khủng hoảng, nếu thầy bằng lòng sắp xếp lại những lời này, dùng ngôn ngữ rõ ràng dễ hiểu giải thích một lần cho lũ trẻ, có lẽ sẽ có một chút trợ giúp."

Viện trưởng Triệu cho rằng thầy đã thỏa hiệp, vui vẻ đồng ý: "Đương nhiên, chúng tôi toàn lực ủng hộ công việc của thầy."

Viện trưởng Triệu người chip này là một nòng cốt dạy học, đương nhiên rất thích lên mặt dạy đời, diễn thuyết ngẫu hứng mở miệng là ra, rất nhanh, sau khi báo lên cấp trên, một nhóm người chip lập một kênh – không chỉ là Đại học Công Nghệ số hai, quay mặt ra toàn Thiên Hà Số 2, bẻ vụn mà giải thích rõ lý niệm và tương lai của đế quốc chip Quân Đoàn Tự Do giống như đang truyền đạo vậy.

Thầy hiệu trưởng – do thức thời quỳ nhanh, cũng được đãi ngộ không tệ, họng súng chỉ vào thầy thu lại, đám người chip trả văn phòng lại cho thầy, để thầy nối mạng thiết bị đầu cuối cá nhân nghe cùng, còn bưng thức ăn khuya tới cho thầy đỡ sợ.

Tai thầy nghe bài tuyên truyền của Quân Đoàn Tự Do, thiết bị đầu cuối cá nhân thì lặng lẽ kiểm tra mạng của Thiên Hà Số 2 – quả nhiên, cổng thông tin viễn trình đã đóng, Thiên Hà Số 2 đã cắt đứt liên lạc với bên ngoài, nhưng…

Hiệu trưởng bưng ly trà lên hòng che giấu động tác của mình, cấp tốc nhập một chuỗi mật khẩu.

Năm đó khi Bạch Ngân Thập Vệ đánh du kích với hải tặc ở bảy đại thiên hà, đã để lại một số "bí mật" ở các thiên hà, là cổng thông tin viễn trình đơn giản – nguyên lý giống điểm nhảy vũ trụ, không có phần cứng

của điểm nhảy vũ trụ, người và vật cỡ lớn là không thể xuyên qua, nhưng tín hiệu thông tin liên lạc có thể.

Đây là năm ấy Bạch Ngân Đệ Tam Vệ làm, đề phòng đám hải tặc len lỏi khắp mọi nơi bí mật khống chế khu vực nào đó, nhân tiện tiếp quản điểm nhảy vũ trụ, dẫn đến cầu cứu cũng không thể gửi đi.

Nhiều năm qua đi, thiết bị thời chiến còn dùng được không?

Thầy hiệu trưởng không biết.

Cho dù còn sử dụng được, Bạch Ngân Thập Vệ cũng đã thông qua khu lỗ hổng thời gian tự nhiên đến Thiên Hà Số 8, tới ngày tháng năm nào mới có thể nhận được?

Thầy hiệu trưởng cũng không biết.

Nhưng thầy không còn cách nào khác, chỉ có thể thử như vậy.

Hiệu trưởng soạn xong tin nhắn cầu cứu, hít sâu một hơi. Một khi gửi đi, người chip cực kỳ nhạy bén với phản ứng người cơ giao hỗ sẽ lập tức phát hiện, nhưng bọn họ trước đó không biết cổng bí mật và đường truyền tin dính trên mạng nội bộ, một khi gửi tin nhắn đi, với tốc độ truyền của sóng điện từ, con người là không ngăn chặn được.

"Thầy hiệu trưởng," Không biết từ khi nào, bài diễn thuyết tẩy não công khai của viện trưởng Triệu đã kết thúc, "Mời thầy cũng nói vài câu đi."

Hiệu trưởng ngẩng đầu lên, lúc này, tuy rằng trước mặt thầy chỉ có kênh tuyên giảng lạnh băng, không nhìn thấy người nghe, nhưng thầy có thể cảm giác được các em học sinh lo sợ bất an đang dỏng tai chờ nghe tiếng mình.

"Đúng vậy, là thầy đây, các em." Thầy hiệu trưởng cân nhắc từ ngữ mở miệng, "Trước các em, thầy đã nghe lý luận của viện trưởng Triệu, thầy ấy nói rất nhiều thứ, đều là thị giác vô cùng mới lạ, trước kia thầy chưa từng nghĩ tới, vậy nên thầy mời thầy ấy chia sẻ suy nghĩ cho mọi người -"

Đám người chip thấy thầy phối hợp như vậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Hoàn cảnh và những việc trải qua làm cho mỗi người đều không giống nhau, người xưa nói 'người khác là địa ngục', chưa trải qua tương tự, các em rất khó lý giải một người khác, xung đột quan niệm ở đâu cũng có, mọi người cãi nhau trong hiện thực, tranh chấp trên mạng, công kích lẫn nhau trong hoạt động chính trị, thậm chí phát động xung đột và chiến tranh đổ máu, mà cho dù những tranh đấu này không ngừng không nghỉ, cũng vĩnh viễn chỉ có thể cho bên âm thanh cao thắng lợi tạm thời, không cách nào phân ra đúng sai."

Viện trưởng Triệu cười, phụ họa: "Ngay cả giá trị quan phổ thế cũng sẽ không ngừng bị đẩy đổ xây dựng lại, đúng và sai đều có tính thời hạn."

"Nhưng điều tôi muốn nói là, giữ quan điểm bất đồng, tam quan bất đồng, là vô cùng bình thường, không hề đáng sợ," Hiệu trưởng trầm giọng nói, trên thiết bị đầu cuối cá nhân biểu hiện, cổng bí mật đã kết nối, "Điều đáng sợ là, bạn vì cái gọi là 'tín ngưỡng' nào đó mà phấn đấu cả đời, nhưng đến chết vẫn không hiểu, tại sao mình tin nó, tại sao lại có quan điểm như vậy."

Viện trưởng Triệu chợt biến sắc.

Tin nhắn cầu cứu gửi đi thành công.

Ngay lập tức, Quân Đoàn Tự Do nhận được cảnh báo, người chip xông vào văn phòng hiệu trưởng, cửa bị dùng bạo lực phá ra, khung ảnh cặp sinh đôi Bạch Ngân Tam trên tường rơi "Bộp" xuống đất.

Thầy hiệu trưởng ngồi sau bàn làm việc không hề nhúc nhích: "Tự do đệ tam đẳng, là quyền lựa chọn, lựa chọn bạn thích cái gì, không thích cái gì, lựa chọn cách sống của bạn, tự do đệ nhị đẳng, là tự do tư tưởng, tư tưởng có thể xuyên thời gian không gian, là thiện hay ác tùy tâm tình bạn, tự do đệ nhất đẳng, là bạn có thể tùy thời ở cùng mình, trung với mình, cho dù bị trào lưu tư tưởng nào đó bắt cóc ngắn ngủi, một ngày kia cũng có thể tỉnh táo lại, nói chuyện đầu đuôi ngọn ngành với chính mình…"

Những lời này căn bản không phát ra, người chip sau khi nhận ra bị đùa cợt, lập tức cắt đứt tất cả liên lạc của thầy với bên ngoài, bắt giữ thầy.

Thầy hiệu trưởng già không có sức phản kháng, bị lôi ra như một con mèo chết, thầy nhìn chằm chằm vào mắt đám người chip đó: "… Bạn có quyền biết tại sao mình phẫn nộ, lo âu, thù hận, ghen tị, bạn có quyền…"

Tiếng thầy ngừng bặt, một bàn tay nắm cổ thầy, dứt khoát nhanh nhẹn bơm chip Nha Phiến vào gáy.

Thân thể lập tức có phản ứng với chip sinh vật, toàn thân hiệu trưởng co giật cuộn tròn lại, trong cổ họng phát ra tiếng "ặc ặc", năm phút sau, thầy không nhúc nhích nữa.

Một người chip đi tới lật thầy lại, phát hiện đồng tử đã bắt đầu khuếch tán, chip sinh vật tiêm vào bị chết.

"Chết rồi?"

Chip tiêm vào cơ thể người, cơ thể người làm kí chủ, rất nhanh sẽ bị chip khống chế, trong quá trình này, kí chủ có 1% khả năng sẽ chết, những người này đều đã kiên định cự tuyệt chip sinh vật, ý chí ảnh hưởng thân thể, dùng cơ hội cuối cùng để ngọc nát đá tan.

"Làm thế nào đây? Tin tức bây giờ không cách nào truy về nữa," Một người chip thấp giọng nói với viện trưởng Triệu, "Là con đường chưa biết, lão đã chết, chúng ta tạm thời rất khó lần được vị trí đầu nhận."

"Không cần căng thẳng," Viện trưởng Triệu nói, "Ban nãy tôi đã báo cáo bên trên, theo phân tích đáng tin cậy, đầu cuối tiếp nhận rất có thể chính là Bạch Ngân Thập Vệ năm đó, Bạch Ngân Thập Vệ bây giờ ở Thiên Hà Số 8, bị khu lỗ hổng thời gian cách ly, trong vòng một trăm năm không nhận được đâu."

Tin tức cầu cứu "trong vòng một trăm năm không nhận được" đến cổng viễn trình bí mật gần bằng tốc độ ánh sáng, kế đó bị gấp đến phương hướng xa hơn, xông ra trùng vây, khoảng mười tiếng sau sẽ đến Thiên Hà Số 1… thiết bị đầu cuối cá nhân của Poisson Dương.

Votaw.

Khu trung ương chỉ sửa chữa trên cơ sở vốn có, bố cục không hề thay đổi gì so với năm đó khi Lâm Tĩnh Hằng rời khỏi, Lục Tất Hành đi theo họ xe nhẹ đường quen vòng qua tòa nhà quốc hội liên minh đứng sóng đôi.

"Sau khi tướng quân Lục Tín qua đời, nơi này đã bị niêm phong, trả về quân ủy." Lý Forlan giải thích, "Thông thường sẽ phá bỏ xây lại rồi phân cho người khác, nhưng Woolf không cho động đến… Trước kia vẫn phong tỏa bỏ hoang, sau đó tướng quân Lục Tín được sửa án, liên minh một lần nữa đoạt lại Votaw, hẳn đã tu sửa lại nơi này – ngài xem."

Cổng chính có mấy robot an ninh tuần tra, trước cổng dựng một bức tượng đá Lục Tín, do mới tưởng niệm ngày giỗ của ông nên phía dưới tượng có không ít hoa tươi.

Lý Forlan: "Bên cạnh tượng đá hẳn là chỗ đăng ký vào cửa, xem ra nơi này bây giờ coi như là một nhà kỷ niệm, mở cửa cho công chúng, để người ta kỷ niệm."

May là an ninh của nhà kỷ niệm không nghiêm ngặt lắm, lần này thì kỹ sư 001 cuối cùng không đứt xích, thuận lợi làm mấy robot bảo vệ đứng im, để Trạm Lư khống chế thành công các camera lớn nhỏ trong sân.

"Được rồi, đi thôi… Tĩnh Hằng?"

Lâm Tĩnh Hằng định thần lại, "À" một tiếng, có chút chật vật thu ánh mắt về.

Lục Tất Hành bao nhiêu tuổi, thì hắn đã bấy nhiêu năm không trở về nơi đây.

Niên đại này, chỉ cần muốn thì có thể phục hồi không khác chút nào, nhà Lục Tín giống hệt trong ký ức của Lâm Tĩnh Hằng, ngay cả cành cây như chó gặm trong vườn đều giống như đúc, hắn nhất thời đi vào, cơ hồ sinh ra ảo giác – dường như hắn còn ở học viện Ulan, bận tối mày tối mặt, ngày nghỉ không tình nguyện vội vàng trở về vài hôm.

Lục Tất Hành đỡ khuỷu tay hắn: “Sao vậy anh?”

“Dì… mẹ em, mỗi lần sẽ đến đây đón tôi,” Lâm Tĩnh Hằng nói khẽ, “Bất kể lúc tôi trở về đã mấy giờ.”

Lục Tất Hành sửng sốt, nhìn theo ánh mắt hắn, kế cửa có một phòng nhỏ, bên trong có bàn ghế đơn giản, trên bàn bày bộ đồ trà, dưới đất trải thảm mềm mại.

“Có một lần đã rất khuya, tôi đã báo trước, bảo bà không cần chờ, không ngờ lúc về ở đó vẫn sáng đèn, bà mặc áo khoác bên ngoài áo ngủ, vừa chờ tôi vừa soạn giáo án trên chiếc bàn đó.”

Bayer rất đúng lúc kêu Trạm Lư bật đèn trong căn phòng nhỏ.

Lục Tất Hành sau khi biết được hết thảy về “mẹ” mình đều là Độc Nhãn Ưng bịa lung tung, ấn tượng với “mẹ” liền trở nên hỗn loạn và mơ hồ, cho dù từ chỗ Trạm Lư nhìn thấy Lục phu nhân chân chính trông thế nào, cậu cũng rất khó liên hệ bà với mình.

Nhưng Lâm Tĩnh Hằng như một chiếc chìa khóa thông đến quá khứ chưa biết, đột nhiên, qua vài ba câu của hắn, người phụ nữ xa lạ sống trong hình ảnh kia đã có thực thể trong lòng Lục Tất Hành

162. Quyển 6 - Chương 162

“Bà là một người rất dịu dàng à?”

“… Rất dịu dàng, nhưng cá tính rất mạnh, lời nói toàn là nói trên lớp, bình thường rất trầm lặng, là chuyên gia lý luận thông tin liên lạc vũ trụ,” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Em xem luận văn của bà chưa?”

Lục Tất Hành lắc đầu – lão thất học Độc Nhãn Ưng kia, chắc căn bản không rõ Lục phu nhân rốt cuộc nghiên cứu cái gì, mỗi lần chỉ biết ấp úng nói “chắc mấy thiết bị vũ trụ gì đó”, thành công khiến Lục Tất Hành lầm đường đến cái hố to kỹ sư cơ giáp.

Cậu trước kia chưa từng am hiểu lĩnh vực này, sau khi biết bà, lại bởi vì kháng cự mà cố ý chặn thông tin về bà, thành thử hoàn toàn không biết gì cả, nhìn căn phòng nhỏ không một bóng người kia, cậu đột nhiên cảm thấy hơi áy náy.

“Em nên xem thử, đặc biệt là các tác phẩm phản bác sai lầm của một số người cùng nghề, dùng từ rất sắc bén.” Lâm Tĩnh Hằng nhẹ nhàng nói, “Rất ít nổi giận, nhưng luôn cho người ta một cảm giác ‘do đại não anh phát triển không tốt, vậy nên quan ái thiểu năng, tôi không muốn chấp nhặt với anh’.”

Lục Tất Hành: “…”

Cậu không tưởng tượng được có người dùng thái độ này đối xử với Lâm Tĩnh Hằng, thế "thiểu năng" bị quan ái kia tựa hồ chỉ có…

Lại nói, hình như trong thư để lại của tiến sĩ Laura Gurdon cũng dùng "đại tinh tinh" để gọi tướng quân Lục Tín, còn có "Bài hát thỏ cay" trong Trạm Lư.

Lý Forlan rất khôn khéo, kéo Bayer một cái, các vệ binh Bạch Ngân Thập Vệ rất biết chuyện tản ra bốn phía tuần tra, để lại không gian riêng cho hai người.

"Đây là phòng tiếp khách, đằng sau có phòng cho khách," Lâm Tĩnh Hằng dẫn Lục Tất Hành đi vào, "Tạo hình đám cây cối trong sân là Lục Tín tự do phát huy, ông ấy không thích để sân nhà mình rập theo một khuôn."

Liên minh phục hồi nơi này quá hoàn chỉnh, hoàn chỉnh đến mức khiến nó thoạt nhìn như một tiêu bản dừng lại trong thời gian, dễ dàng đánh thức âm hồn ngủ say, dùng loại ánh mắt chưa từng gặp mặt nhưng giống như đã từng quen biết đó chăm chú nhìn cậu.

Lục Tín là người như thế nào?

Rõ ràng là Lục Tất Hành tò mò về nơi Lâm Tĩnh Hằng sống từ nhỏ đến lớn, tự mình đề xuất muốn đi thăm, nhưng khi sắp đến nơi cậu bỗng nhiên gần quê mà hồi hộp, không thể hỏi ra câu hỏi mắc trong cổ này.

Trong phòng không mở cho du khách, cửa có gắn kính, chỉ có thể nhìn trộm một cái từ bên ngoài, Trạm Lư tạm thời tiếp quản cả tòa nhà mở cửa kính cho họ.

Bày biện vẫn như năm xưa, không bám một hạt bụi.

Trên sofa lưng cao, chủ nhân dường như còn ngồi trên đó, nghe thấy tiếng bước chân đứng dậy nhìn ra.

Ký ức cuồn cuộn đẩy cánh cửa lớn phủ bụi mấy chục năm, cơ hồ nhấn chìm Lâm Tĩnh Hằng, thời không trôi đi, khiến hắn cảm thấy một trận đầu choáng mắt hoa khó mà chịu được.

Lục Tất Hành nghe thấy Lâm Tĩnh Hằng thở ra một hơi thật dài. Lâm Tĩnh Hằng ở cửa đột nhiên quay người, dường như muốn quay đầu bỏ đi, song hắn rốt cuộc vẫn không đi, chỉ lẳng lặng đứng đó đưa lưng về phía cửa kính.

Lục Tất Hành không thúc giục, im lặng đứng cùng hắn, ánh mắt dừng trên cây cối thành hàng ở cổng sân, ban đầu cậu cảm thấy những tán cây đó y như chó gặm, không hiểu nghệ thuật tiên phong này muốn biểu đạt điều gì, nhìn từ góc này mới phát hiện một loạt cành cây như chó gặm kia thì ra là tạo hình chữ cái: "Cái gì… Nhà? Lục và…"

“Muller, chữ cái đầu của ‘Muller’.” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Bà ấy họ ‘Muller’.”

Lục Tất Hành hơi giật mình.

“Nhà Lục và Muller” trên tán cây.

“Nhà Lâm tướng quân và kỹ sư 001” trên tấm bảng gỗ.

Lục Tất Hành thần sắc phức tạp nhìn hàng cây ảnh hưởng việc thưởng ngoạn kia, không biết khi Lâm Tĩnh Hằng lần đầu tiên nhìn thấy tấm bảng gỗ nhà cậu, trong lòng là cảm giác gì.

Lâm Tĩnh Hằng dường như biết trong lòng cậu đang nghĩ gì, tiếp lời: “Tôi rất vui khi em không kế thừa thẩm mỹ của ông ấy.”

Lục Tất Hành nghe thấy tiếng tim mình đập, dưới bóng đêm Votaw như nước, từng tiếng quanh quẩn trong tòa nhà trống vắng.

Bức tượng đá trên quảng trường trung tâm Ngân Hà Thành giống như sống lại, xuyên qua gần trăm năm ánh sáng, từ xa nhìn cậu một cái.

“Tôi được ông ấy đón đi khi còn chưa đầy mười tuổi,” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Lần đầu tiên tới nơi này, chưa thân quen gì với Lục Tín, trong lòng rất hoang mang và rất kháng cự, bị ông kéo đi cứ cúi đầu suốt, đi đến chỗ này phát hiện trên sàn nhà có một khuôn mặt tiểu quỷ… Vẫn còn đây.”

Hành lang ở cửa chính lót gạch trắng tinh, có vẻ sạch sẽ nghiêm túc, Lục Tất Hành nhìn theo ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng, thấy trên một viên gạch thật sự có một mặt quỷ trong hoạt hình, gạch cũng đặc biệt, hoàn toàn không hợp với phong cách của cả kiến trúc.

“Tôi giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn ông ấy, ông ấy liền làm một mặt quỷ như vậy.” Lâm Tĩnh Hằng đưa tay chậm rãi vuốt ve lan can phòng khách, “Đi thôi, chúng ta vào trong.”

Trong nhà đối với Lục Tất Hành mà nói, đã có vài phần quen thuộc.

Lâm Tĩnh Hằng thời thiếu niên có vài đoạn phim đều là quay trong ngôi nhà này, những hình ảnh đó đã khắc thật sâu trong đầu cậu, rất dễ dàng có thể khớp vào.

Lục Tất Hành dùng các ngón tay vuốt ve cây đàn piano trong một góc phòng khách, chạm đến một lớp bụi mỏng: “Đàn này là của ai? Ai trong số họ thích nhạc cụ?”

“Chẳng ai thích cả, mua về chưa từng có ai đàn.” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Đó là cho tôi.”

Lục Tất Hành: "…"

Suýt nữa bị đàn piano kẹp tay.

"Trẻ em liên minh khoảng sáu đến mười tuổi sẽ chia vài giai đoạn tiếp nhận giáo dục tiểu học, sau đó có thể có vài năm trải nghiệm các môn, kế tiếp từ mười đến hai mươi tuổi xác định phương hướng tương lai của mình, lúc Lục Tín dẫn tôi đi, tôi vừa vặn mới kết thúc bậc giáo dục tiểu học, ông ấy liền suy nghĩ viển vông tính sẵn rất nhiều loại tương lai cho tôi, đây cũng chưa tính là gì, còn có chuyện quá hơn cơ."

Lục Tất Hành nhìn cây đàn piano rất mộc mạc, tưởng tượng thử Lâm Tĩnh Hằng không nhập ngũ, mà mặc lễ phục diễn tấu nhạc cổ điển dưới mái bầu trời, bỗng nhiên có chút suy nghĩ bậy bạ, vội vàng sấp ngửa kéo lại suy nghĩ không trang trọng, ho khan một tiếng: "Em cho rằng ông ấy sẽ bồi dưỡng anh hướng đến học viện Ulan."

"Không có," Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc một lúc, "Ngoại trừ từng tặng tôi một cơ giáp phỏng chân như đồ chơi, ông ấy không hề giới thiệu học viện Ulan, là tôi giấu ông ấy tự mình ghi danh."

Lục Tất Hành cúi xuống nhìn cây đàn piano khá là không hợp với cả ngôi nhà, đột nhiên giống như thông qua thứ này cảm nhận được điều gì.

Lục Tín giành lại Thiên Hà Số 8, Lục Tín từng có hàng tỉ người đi theo, Lục Tín vì lời hứa của mình mà khăng khăng chống đối quản ủy hội, Lục Tín nắm giữ hệ thống "Trái Cấm" nhưng đến chết không thêm tên mình vào…

Lục Tín khi đón cậu bé nhạy cảm kia đi từ tay Woolf, chưa bao giờ có suy nghĩ để cậu gánh vác cái gì.

Lục Tất Hành nghĩ, có lẽ Lục Tín trời sinh là một người bảo vệ, ở nơi đầu sóng ngọn gió, muốn một vai gánh vác hết thảy, nhà cũng xây ở khu trung ương liên minh, yêu liên minh như yêu nhà mình, không giống cậu, bị động bị trách nhiệm đè trên người, nhiều lần trắc trở, mới tìm được tư thế chính xác để sống chung với thế giới.

"Đó là chỗ ngồi của Lục Tín," Tiếng Lâm Tĩnh Hằng gọi hồn cậu quay lại, Lục Tất Hành ngẩng đầu lên, thấy Lâm Tĩnh Hằng chỉ một cái sofa đơn mà nói, "Lúc có khách ông ấy sẽ đàng hoàng ngồi ở đó, khách đi rồi ông ấy liền vắt chéo chân, gác lên cái bàn bên cạnh, còn rung chân, không chịu ngồi ngay ngắn."

"Đôi khi Lục Tín sẽ dẫn tôi theo, bởi vì dì có rất nhiều hoạt động trao đổi học thuật, thường xuyên đi công tác, sợ ở nhà không có ai chăm sóc tôi… Kỳ thực không cần thiết, khi đó tôi không còn nhỏ nữa, cơ bản có thể tự lo liệu, vả lại có quản gia điện tử, lại có Vườn Địa Đàng, tôi ở nhà một mình cũng không sao, không nhất định cần người chăm sóc."

"Làm sao có thể để anh ở đây một mình." Lục Tất Hành nghĩ thầm, "Đem tình cảm của toàn thế giới bẻ vụn ra đút cho anh, cũng sợ anh không há miệng."

Khác với Lâm Tĩnh Hằng thường trú ở cứ điểm Bạch Ngân, Lục Tín như nghiện về nhà, chỉ cần có cơ hội, cho dù thời gian chỉ đủ để về nhà ngủ một giấc ông cũng muốn về. Cả thế giới đều là sân khấu của ông, nhưng nghỉ ở nơi khác đều là chợp mắt tạm bợ, chỉ có về đây mới được yên giấc thật sự.

Năm đó Lâm Tĩnh Hằng ở trên lầu, thế nên cầu thang đối với Lục Tất Hành là đặc biệt quen thuộc – lúc sinh nhật mười tuổi, Lục Tín tặng hắn một cơ giáp phỏng chân, khi ấy đã quay phim lại, người quay phim chính là chạy lên từ chỗ này.

Lục Tất Hành dừng bước giữa cầu thang, đột nhiên hỏi: "Lục… ông ấy cao xấp xỉ em à?"

Lâm Tĩnh Hằng không hiểu cậu đang hỏi gì, ngạc nhiên nhướng mày: "Hửm?"

"… Không có gì."

Thị giác hoàn mỹ chồng lên, quen thuộc đến mức khiến Lục Tất Hành cảm thấy giống như mình đang trở về chốn cũ vậy.

Bậc cầu thang thứ hai đếm ngược thấp hơn các bậc khác một đoạn, Lục Tất Hành vô thức giống với người đàn ông vác cơ giáp phỏng chân kia, một bước qua hai bậc.

Chớp mắt khi nhảy lên, giống như có một linh hồn không nhìn thấy lướt qua cậu.

Trên tường cầu thang có rất nhiều khung ảnh, nhà mọi người bình thường sẽ treo tranh trang trí, mà ở đây lại treo đầy các loại ảnh nào người nhà nào bạn bè… Tình cảm của chủ nhân ngôi nhà dư dả như chứa không hết vậy.

Lục Tất Hành dừng bước, nhìn thấy một người quen thuộc ở góc ngoặt – Độc Nhãn Ưng có đôi mắt uyên ương.

Độc Nhãn Ưng trẻ tuổi không giống lão buôn lậu súng đạn sau này chút nào, lão hơi béo hơn, ăn mặc cũng không mấy điệu đà, mặc sơ mi tồi tàn không vừa người, phanh hơn một nửa khuy, tóc như mấy trăm năm không chải, xác xơ bù xù, còn tết lung tung, chẳng có một chút khí chất, nắm tay giơ ra chạm vào Lục Tín, toét miệng khoe hàm răng trắng, quay về ống kính cười có phần chân chất.

Đôi mắt lại như phát sáng.

"Tại sao ba tốt với con như vậy?" Lục Tất Hành thầm nghĩ.

"Năm đó Lục Tín từ trên trời giáng xuống, đốt một đống lửa cho toàn Thiên Hà Số 8," Lâm Tĩnh Hằng nhìn thoáng qua theo ánh mắt cậu, "Tình cảm của đám Độc Nhãn Ưng và Tổng trưởng Edward năm đó đối với ông ấy, những người khác rất khó hiểu được."

“Ông ấy khiến bọn họ cảm thấy, liên minh không vứt bỏ Thiên Hà Số 8 à?”

“Trong mắt Thiên Hà Số 8, Lục Tín chính là liên minh, chính là tuyên ngôn tự do,” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Là tuyên ngôn tự do kéo họ ra khỏi vực thẳm virus Cầu Vồng, đánh bại nền bạo chính của thân vương Cayley, Lục Tín lần đầu tiên khiến bọn họ cảm thấy mình còn có thể có một cách sống khác, vẫn là một con người.”

Lục Tất Hành nhún vai: “Liên minh tự hủy trường thành mà.”

“Liên minh nhiều lần khiến Thiên Hà Số 8 thất vọng, ba mươi năm sau, đống lửa Lục Tín đốt lên đã hóa thành tro tàn,” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Người lần thứ hai đốt lên ngọn lửa ấy, là em.”

Lục Tất Hành chấn động, phút chốc quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Lâm Tĩnh Hằng.

Mà ánh mắt kia tựa hồ lại khác với bình thường, ở nơi đặc biệt này, sinh ra sự cộng minh kỳ lạ với cả ngôi nhà. Cùng Độc Nhãn Ưng và Lục Tín trong ảnh, đồng thời nhìn về phía cậu… đứa con ngỗ nghịch từng muốn xóa tuyên ngôn tự do này.

Lục Tất Hành như bị nghẹn cái gì trong cổ, cậu nhất thời không nói nên lời.

“Ông ấy ắt hẳn sẽ kiêu ngạo vì em,” Lâm Tĩnh Hằng nói, “Cho dù em không chấp nhận ông ấy… Nếu không phải lão mèo Ba Tư đi quá vội vã, thật ra nên là lão giới thiệu Lục Tín cho em. Nếu thật là như vậy, có lẽ em sẽ dễ chấp nhận hơn.”

“Hai người cảm thấy mình không gì không làm được, trời sập cũng có thể mỗi bên một người gánh thay em, vậy nên chuyện gì cũng không cho em biết,” Lục Tất Hành búng gáy Độc Nhãn Ưng trên ảnh, hốc mắt đột nhiên nóng lên, “Thế nào, kết quả chém gió bị lộ tẩy rồi chứ gì?”

Lâm Tĩnh Hằng: “… Bọn tôi sai rồi.”

Lục Tất Hành giơ một ngón tay cắt ngang hắn: “Muộn rồi.”

Khóe miệng Lâm Tĩnh Hằng động nhè nhẹ, hắn hơi lúng túng.

Lục Tất Hành né qua hắn, quay người đi lên lầu, đi vài bước bỗng nhiên từ trên cao quay đầu lại, ra vẻ hung ác nói: “Xin lỗi có tác dụng gì, bồi thường đâu? Anh còn nhớ năm đó anh khởi hành đến Thiên Hà Số 7, trước khi đi, bản thân anh đã hứa gì với em không?”

Lâm Tĩnh Hằng ngớ ra.

"Anh nói anh bao lâu không về nhà, thì sẽ mặc em xếp đặt bấy lâu. Em bảo anh thế nào anh phải như thế," Lục Tất Hành không hề kiêng dè mà lớn tiếng nói, "Thời gian dài như thế, em không nói anh không đề cập, thế nào, Thống soái, anh muốn quỵt nợ à?"

Trong các khung ảnh, Lục Tín lớn bé cùng nhau hoặc tán thán hoặc chế nhạo vây xem hai người, ánh mắt giống như thực thể.

Lâm Tĩnh Hằng bị "đám Lục Tín này" nhìn nóng cả tai: "Đó là tự em nói, tôi hứa khi nào!"

Lục Tất Hành mặc kệ hắn, bước chân nhanh nhẹn chạy lên lầu.

Đêm dài Votaw đã sắp đi đến cuối, một chút màu bụng cá ló ra nơi phương xa, chào căn gác lửng cao cao.

Căn gác lửng ấy phong cách hơi nổi bật, quét một lớp sơn màu kẹo ngọt, Lục Tất Hành tò mò thò đầu nhìn thoáng qua, rồi cậu đẩy cửa căn gác –

Bên trong vẫn trống không, không bày đồ dùng trong nhà, nhưng có rất nhiều cửa nhỏ và ống dẫn bằng gỗ, có thể nhìn ra là mô hình thu nhỏ của khu vui chơi trẻ em.

"Đây là ông ấy tự mình thiết kế, tôi nhớ…" Lâm Tĩnh Hằng dựa theo ký ức, gõ dọc bức tường, ở trong cùng tìm được một cánh cửa nhỏ ẩn vào tường, hắn đưa tay đẩy ra, vậy mà có một lối đi, "Ở đây có một cầu trượt, có thể trượt từ trên lầu xuống tầng một."

Lục Tất Hành giật mình, một đáp án tựa hồ sống động chực ra: "Đây là…"

"Đây là chuẩn bị cho em lúc ấy còn chưa ra đời."

"Đây là thiết kế đắc ý nhất của ông ấy, làm xong ông ấy đã tự mình vui vẻ trượt tới trượt lui mấy lần. Mỗi một người trong ngôi nhà này, đều từng chờ mong em ra đời như chờ mong lễ tết vậy." Lâm Tĩnh Hằng nói khẽ, "Em có muốn thử không?"

163. Quyển 6 - Chương 163

Cầu trượt có thể điều chỉnh độ cứng, bốn phía là mềm, cho dù tốc độ quẹo quá nhanh, tông vào cũng sẽ không đau, bộ phận tiếp xúc với người trơn tuột thích hợp, có thể dùng giọng nói điều chỉnh độ dốc và độ trơn bất cứ lúc nào, Lục Tất Hành bỗng nhiên nghe thấy mùi thanh của quýt: "Trạm Lư?"

"Sương phun trong cầu trượt sẽ tự động lựa chọn mùi thầy thích nhất," Tiếng Trạm Lư vang lên, "Nhưng nó không biết thầy, vừa rồi đọc thất bại, tôi đã tải thêm tư liệu."

Trong khi nói chuyện, Lục Tất Hành đã trượt đến cuối, lúc này tốc độ của cậu bỗng nhiên tự động chậm lại, trên đường trượt nhô ra chướng ngại mềm mại, như là rất nhiều bàn tay bảo vệ cậu, vừa vặn để cậu dừng lại ở chỗ gần lối ra, sau đó nơi ấy xuất hiện một hình chiếu lập thể.

Lục Tín giống như từ dưới đất chui lên, toét miệng cười nói với cậu: "Con hơi quá tốc độ rồi, cục cưng à."

Hình chiếu lập thể to bằng người thật, hiệu quả thị giác có thể lấy giả tráo thật, đột nhiên hiện ra khiến Lục Tất Hành giật nảy mình. Cậu co chân lại, chầm chậm đứng dậy, phát hiện tướng quân Lục Tín trong truyền thuyết quả nhiên cao xấp xỉ mình, mỗi một cử động quen thuộc giống như họ đã biết nhau mấy chục năm rồi.

Lục Tất Hành giơ tay, Lục Tín trong hình chiếu cũng giơ tay theo, chạm vào nhau, Lục Tất Hành hơi giật mình, cậu kinh ngạc ngẩng đầu lên, cho rằng mình đã chạm đến thực thể.

"Đó là ảo giác xúc giác do dòng điện nhẹ tạo ra." Trạm Lư nói, "Cân nhắc đến lúc thầy còn nhỏ có lẽ sẽ không khống chế được tốc độ, ngã xuống dễ bị sợ hãi, ông ấy đã chế tạo một hình người, như vậy, dù cho ông ấy vắng nhà, thầy cũng có thể lập tức nắm tay cha mình."

Lục Tất Hành cùng hình người giả lập nhìn nhau một lúc: "Ông ấy… không nhúc nhích nữa à?"

Trạm Lư nói: "Đây chỉ là một đoạn hình chiếu ghi sẵn, giống như ghi hình vậy, hiệu trưởng Lục, nó không hề là trí tuệ nhân tạo. Nhưng vẫn còn một động tác chuẩn bị sẵn, thầy có thể thử nắm tay ông ấy."

"Ôi, thôi thôi, buồn nôn lắm." Lục Tất Hành xấu hổ xua tay, tự mình đi ra ngoài.

Ánh mắt Lục Tín trong hình chiếu vẫn đuổi theo cậu, trong đôi mắt sẫm màu chứa đựng nét cười. Bởi vì thực sự quá thật, ánh mắt ấy giống như là thật, có một chút đau lòng vui mừng.

Lục Tất Hành: "…"

Cậu thở dài, quay đầu cùng Lục Tín nhìn nhau chốc lát, rồi cậu quay lại như đầu hàng, thử nắm bàn tay giả lập kia, hiệu ứng cảm xúc như thật xẹt qua da, khiến cậu chợt có ảo giác, giống như dắt cậu chính là bản thân Lục Tín vậy. Người ấy bả vai rộng lớn, bóng lưng rắn rỏi, gáy có mấy dúm tóc vểnh lên, kéo cậu đến lối ra, nói với cậu lời thoại cài đặt sẵn.

"Ba ở đây, có gì đáng sợ đâu."

Cánh cửa xoay cuối cầu trượt mở ra, một chút ánh sáng bên ngoài chiếu vào, cảm xúc trên tay và hình chiếu trước mắt đều biến mất, Lục Tất Hành hơi ngỡ ngàng đứng ở đó, lòng bàn tay còn vương độ ấm vừa rồi, vô thức quay đầu lại dõi nhìn…

Chẳng còn gì cả.

Lâm Tĩnh Hằng đi thang máy xuống đã đợi cậu một lúc, lúc này nắng mai xuyên qua cửa, bao phủ đầu vai cậu, cách vài bước, Lâm Tĩnh Hằng đang im lặng nhìn cậu.

Thời không giao nhau, trăm mối cảm xúc lẫn lộn.

Mồm mép tép nhảy của Lục Tất Hành giống như trục trặc rồi, cậu ngẩn ngơ nhìn hắn chốc lát, một chữ cũng không nói nên lời.

Mình quả nhiên là trước khi sinh ra đã biết hắn rồi.

Đúng lúc này, Lý Forlan đột nhiên rảo bước vào, phá tan bầu không khí thời không đảo lộn: "Tổng trưởng, Thống soái!"

Lâm Tĩnh Hằng phút chốc định thần lại: "Sao vậy?"

"Poisson truyền tin," Lý Forlan nhanh chóng nói, "Quân Đoàn Tự Do đột nhiên phát động tấn công ở các đại thiên hà, người chip nấp trong người bình thường đã đạt tới một con số vô cùng đáng sợ, lần này bọn họ không thông qua quân vũ trụ, trực tiếp khống chế chính phủ và cơ cấu quan trọng ở các hành tinh lớn."

Chỉ trong hai câu nói, đám Bayer cùng nhận được tin tức cũng tập hợp đến.

Lục Tất Hành và Lâm Tĩnh Hằng đồng thanh nói: "Tin tức đến từ đường nào?"

"Đến từ cổng truyền tin bí mật năm đó Bạch Ngân Tam để lại ở các đại thiên hà," Lý Forlan nói, "Theo tin tức trước mắt nhận được, sao thủ đô của Thiên Hà Số 2 đã dữ nhiều lành ít."

Bayer nhất thời chưa phản ứng được: "Bọn họ lựa chọn ra tay ở Thiên Hà Số 2, tại sao? Có mục đích chiến lược gì à?"

"Không," Lục Tất Hành trầm giọng nói, "Cũng có khả năng là Thiên Hà Số 2 gần nhất, tin tức của các thiên hà khác còn chưa kịp truyền đến."

Lâm Tĩnh Hằng: "Tốc độ của cổng bí mật chậm hơn nhiều cổng viễn trình, từ Thiên Hà Số 2 đến đây ít nhất phải mất mười tiếng, lựa chọn cổng bí mật chỉ có một tình huống, chính là đường truyền tin viễn trình trong thiên hà đã bị chặn hết rồi. Quân trung ương Thiên Hà Số 2 đang ở Votaw sợ rằng cũng chưa nhận được tin tức."

Đồng tử Lý Forlan chợt co lại, Bayer rùng mình, mọi người tập thể nghĩ tới một cảnh tượng đáng sợ –

Đồng nghiệp, bạn bè bên cạnh đột nhiên lộ ra khuôn mặt dữ tợn, chip như virus len lỏi mọi nơi tung ra khắp bảy đại thiên hà, bọn họ sức khỏe vô cùng, mình đồng da sắt, bọn họ có thể lợi dụng chip xâm lấn tiến trình người cơ giao hỗ, tất cả thiết bị điện tử đều không an toàn, bọn họ chiếm hành tinh tự nhiên, trạm không gian nhân tạo, thậm chí căn cứ quân sự... và tất cả các nơi có người khác. Mà tiêm chip vào nhanh tiện vô cùng, một khi cơ thể chấp nhận Nha Phiến cải tạo, họ sẽ từ nội tâm quỳ mọp dưới chân Quân Đoàn Tự Do.

Thế chẳng phải là trong một đêm, toàn bộ liên minh sẽ biến thành đế quốc chip?

Còn cái gì có thể ngăn cản được bọn họ?

Tại Neverland, Lâm Tĩnh Xu thức trắng đêm đứng trước một tấm bản đồ vũ trụ khổng lồ, ngoại trừ Thiên Hà Số 1 và Thiên Hà Số 8, tất cả những nơi loài người tụ cư đều đang bị màu đen xâm chiếm bao phủ bằng một tốc độ đáng sợ.

Một số biến đổi lớn là diễn ra trong âm thầm, tại thời điểm mọi người đều chưa ý thức được lặng lẽ bắt đầu, lặng lẽ tiến hành.

Mà một số biến đổi lớn là một đêm long trời lở đất –

"Khách quý của buổi tang lễ sắp vào chỗ rồi phải không?" Lâm Tĩnh Xu nói, "Liên lạc với Vương Alan, nói cho lão biết, chúng ta chuẩn bị sẵn sàng rồi."

Lễ tang nhân vật quan trọng của Votaw bình thường đều tổ chức vào sáng sớm, khách khứa rạng sáng chuẩn bị, trời vừa sáng là vào chỗ, lễ tang cấp bậc như Woolf thì thời gian chuẩn bị sẽ dài hơn.

Trong tòa nhà quốc hội liên minh bị bao vây một đêm, trời chưa sáng đã đi ra mấy robot mini dè dặt, phân phát lễ phục và hoa trắng, vốn đang định ghi danh sách khách viếng, bị đám kiêu binh quân trung ương dùng súng laser đuổi đi.

Vương Alan sắc mặt tiều tụy như chó nhà có tang nhận được tín hiệu, trong mắt lóe lên sự điên cuồng, lão lập tức điềm nhiên như không đứng dậy, đi đến trước mặt các Thống soái quân trung ương, khép nép nói: "Các vị, chúng ta tựa hồ nên chuẩn bị vào rồi."

Thống soái quân trung ương Thiên Hà Số 2 tên "Trịnh Địch", là một người đàn ông trung niên gầy gò, gầy đến độ má hơi hóp vào, bởi vậy có vẻ đặc biệt nghiêm túc không tùy tiện nói cười, Trịnh Địch đưa mắt nhìn Vương Alan một cái, thật sự là nhìn kiểu gì cũng chướng mắt – thư ký là một chức vị tốt, lúc trẻ tuổi có cơ hội đi theo đại nhân vật rèn luyện vài năm, vừa tích lũy quan hệ vừa tích lũy khả năng quan sát, tương lai theo quân đội hay theo chính trị đều là bước đệm rất tốt. Nhưng nếu làm thư ký riêng cho người ta hơn nửa đời, từ sáng đến tối chỉ toàn mấy việc ăn uống tiểu tiện bưng trà rót nước, theo Trịnh tư lệnh thấy là hơi nịnh nọt quá rồi.

Ông ta cảm thấy Vương Alan đầu dầu má phấn, càng khúm núm đến cầu họ thì càng khiến người ta coi

khinh, vì thế dửng dưng "Hừ" một tiếng, coi thư ký trưởng mặt mày xám xịt như không khí, quay đầu lại cao giọng nói: "Tiễn đưa ngài Nguyên soái!"

Ông ta ra lệnh một tiếng, các xe cơ giáp phía sau tập thể giơ pháo mini, bắn một phát đạn không lên trời.

Tiếng nổ lớn khiến lũ chim Votaw giật mình bay lên, tòa nhà quốc hội liên minh cũng lắc lư. Tai Vương Alan kêu "ong ong", lão cắn răng giữ nguyên nụ cười mỉm trên mặt, nếm được vị máu tươi: "Mời Trịnh tư lệnh trước."

Trịnh Địch vừa nhấc chân, đúng lúc này, cận vệ trưởng của ông ta rảo bước xuyên qua đám đông, đi đến bên cạnh thì thầm vài câu.

Thống soái quân trung ương Thiên Hà Số 2 sửng sốt ra mặt: "Ngươi nói cái gì? Ai liên lạc với ta?"

Cận vệ trưởng đảo ánh mắt qua Vương Alan kế bên, Trịnh Địch cau mày, quay người bỏ Vương Alan ở đó, trở về trên xe cơ giáp của mình.

"Tĩnh… Lâm…" Trịnh Địch tích tắc nhìn thấy Lâm Tĩnh Hằng ở cổng thông tin liên lạc của xe cơ giáp, kinh ngạc đến líu lưỡi, trong lúc rối rắm, nhất thời cũng không biết nên cậy là người quen cũ gọi thẳng tên, hay khách sáo kêu "tướng quân" "Thống soái", "Không phải ngươi ở Thiên Hà Số 8 à? Thiên Hà Số 8 không phải đóng cửa rồi à?"

"Là ta," Lâm Tĩnh Hằng trực tiếp nhảy qua màn chào hỏi, "Lão Trịnh, thông tin liên lạc viễn trình của Thiên Hà Số 2 bị chặn rồi phải không?"

Trịnh Địch thoạt tiên sửng sốt, lập tức quay đầu.

Vệ binh bên cạnh không hiểu gì cả, nói: "Không… còn tín hiệu mà, thời gian mạng của Thiên Hà Số 2 cũng rất chuẩn."

Lâm Tĩnh Hằng: "Sao thủ đô Thiên Hà Số 2 bây giờ hẳn là buổi sáng, ông đã nhận được tin mới đẩy lên chưa?"

Vệ binh: "…"

Thời khắc đến uy hiếp căng thẳng như vậy, còn có tâm trạng xem tin mới ở quê nhà?

Song Trịnh Địch đã hiểu ra: "Ngu xuẩn, ai chặn thông tin liên lạc của ngươi sẽ để ngươi phát hiện mất tín hiệu? Liên lạc với bộ chỉ huy trung ương Thiên Hà Số 2 cho ta!"

Vệ binh co cẳng chạy đi.

"Không còn kịp rồi," Lâm Tĩnh Hằng nhanh chóng nói, "Sao thủ đô Thiên Hà Số 2 rất có thể đã bị người chip của Quân Đoàn Tự Do chiếm đóng, người chip tương tự ở Votaw không biết có bao nhiêu, các ông đã rơi vào bẫy của kẻ khác, còn không mau rút đi!"

Cùng lúc đó, Vương Alan bị bỏ lại tại chỗ cẩn thận nhớ lại vẻ mặt cận vệ trưởng vừa rồi, cảm thấy hơi không thích hợp.

Lâm Tĩnh Xu đã nhận được tin tức của Vương Alan: "Dường như lộ rồi, phải ra tay sớm thôi."

Mấy người chip đời thứ năm nín thở tập trung chờ mệnh lệnh của nàng.

Lâm Tĩnh Xu khoát tay, "đám đời thứ năm" nối đuôi nhau ra –

Bầu không khí căng thẳng không nói thành lời lan ra liên quân quân trung ương các thiên hà, ngay sau đó, các Thống soái và vệ binh vốn đã chuẩn bị sẵn sàng đi vào đại sảnh quốc hội liên minh lại lũ lượt quay người, ngay ngắn trật tự định trở về trong xe cơ giáp, cứ thế không nói một lời muốn rút đi.

Đúng lúc này, biến cố bỗng sinh ra!

Một loạt súng laser bắn tới, trong đám đông đang xếp hàng vào hội trường chuẩn bị tham gia lễ tang bùng lên tiếng thét, mấy người dáng vẻ như khách khứa đột nhiên cởi lễ phục, khắp người lại là súng ống sẵn sàng, nổ súng vào quân trung ương đang rút lui.

Đám thích khách đó giống như "siêu nhân" trong phim khoa học viễn tưởng, động tác nhanh đến không thấy rõ, mỗi người đều có sức mạnh quét ngang một vùng, hơn nữa mình đồng da sắt, trên người phun ra mấy đóa hoa máu bị đạn bắn xuyên, còn có thể không giảm tốc độ tiếp tục tiến lên, khiến cảnh tượng ấy thêm vài phần khủng bố.

Quần chúng vây xem bỏ chạy khắp nơi, song quân trung ương không hoảng loạn, huấn luyện nghiêm chỉnh mà căng lồng phòng hộ, phối hợp thích đáng, vừa đánh vừa lui, bảo vệ sĩ quan rút về hướng xe cơ giáp.

Vương Alan đã trốn đến khu vực an toàn từ sớm, thấy tình cảnh này, lưng toát mồ hôi lạnh, nhanh chóng nói vào thiết bị đầu cuối cá nhân: "Vốn định chờ sau khi bọn họ vào hội trường trực tiếp đóng kín các cửa trước sau bắt rùa trong hũ, không ngờ bọn họ lại phát hiện sớm, Tĩnh Xu, tiếp tục như vậy không được đâu, mấy người chip kia của ngươi dẫu lợi hại hơn cũng không thể xuyên qua thiên quân vạn mã bắt vua, để bọn họ rút về trên không thật thì chúng ta tiêu đời!"

Lâm Tĩnh Xu dửng dưng an ủi: "Đừng nóng vội, chú Alan, tăng viện sắp đến rồi."

Vương Alan hơi giật mình: “Ngươi còn có tăng viện?”

Lâm Tĩnh Xu cười khẽ một tiếng, ngay sau đó, trên xe cơ giáp bốn phía đua nhau vang lên cảnh báo năng lượng cao, một đám xe cơ giáp sát đất không biết ở đâu chui ra từ bên ngoài bọc đánh tới, nhất thời không thấy rõ họ có bao nhiêu người, số xe cơ giáp này chẳng mảy may để ý người dân phi võ trang trên đường, một phát pháo ion bắn tới, nổ hướng đoàn xe cơ giáp của quân trung ương.

Dư âm quét qua tòa nhà quốc hội liên minh, kiến trúc ấy run bần bật dưới vũ khí sát thương quy mô lớn này, Vương Alan chửi một câu, dẫn đoàn vệ binh rút đến không gian tị nạn trong tòa nhà, trong lòng mơ hồ xẹt qua bóng ma – lão không biết Lâm Tĩnh Xu giấu lão kiếm đâu ra lắm xe cơ giáp như thế.

Âm mưu gia chính là như vậy, khi đồng bọn hợp tác không có hậu chiêu, lão cảm thấy đối phương ngu xuẩn, không thể tùy cơ ứng biến.

Khi đối phương chuẩn bị hậu chiêu như lão mong muốn, lão lại nghi thần nghi quỷ, hoài nghi phải chăng đối phương không thành thật với mình.

“Ả điên này thật sự không thể để lại,” Vương Alan lặng lẽ nghĩ, “Hải tặc lợi dụng một chút thì thôi, chứ hợp tác lâu dài là bảo hổ lột da, dễ bị cắn ngược.”

Trong không gian tị nạn chật ních chính khách của trung ương liên minh, lúc này họ chẳng màng tranh quyền đoạt thế nữa, kéo Vương Alan tới hỏi: “Thư ký trưởng, là hải tặc à?”

“Chỉ sợ là Quân Đoàn Tự Do.”

“Trời ơi! Sao Votaw lại có hải tặc!”

“Quân thủ vệ Votaw rốt cuộc làm ăn kiểu gì vậy, đầu tiên để quân trung ương ngang ngược đáp xuống, bây giờ hải tặc sắp xông vào tòa nhà quốc hội rồi cũng không biết! Chẳng lẽ chúng ta phải rút về cứ điểm Thành Thiên Sứ một lần nữa?”

“Đừng nói quân trung ương, may mà có quân trung ương – hải tặc rốt cuộc có bao nhiêu người, quân trung ương ngăn cản được không?”

Vương Alan ấn tay xuống, một động tác nhẹ nhàng thu hút sự chú ý của mọi người, cảm giác quyền lực như sao vây quanh trăng khoảnh khắc quay trở lại, Vương Alan điềm tĩnh nói: “Các vị, hãy bình tĩnh, không cần lo lắng, tôi đã thông báo quân liên minh các căn cứ quân sự xung quanh Votaw từ trước khi trời sáng, bọn họ sẽ nhanh chóng chạy đến, tới lúc đó bất luận là quân trung ương hay hải tặc, tất cả đều không là vấn đề, quân ta trước nay đánh đâu thắng đó, nhất định sẽ bảo đảm an toàn cho mọi người.”

Lão vừa dứt lời, trên thiết bị đầu cuối cá nhân đã nhận được tin tức.

Vương Alan mỉm cười: "Quân ta đã đến tầng khí quyển của Votaw."

Quân trung ương ngạo mạn vô lễ cũng vậy, Lâm Tĩnh Xu không biết lượng sức cũng vậy, đều định trước sẽ trở thành đá kê chân của lão –

Lúc này, vệ đội an ninh của tòa nhà quốc hội liên minh thong thả đến muộn, các vệ binh dẫn đông đảo robot an ninh ùa vào không gian tị nạn đám Vương Alan đang trốn, các chính khách hoảng loạn thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Tĩnh Xu ở Neverland thay áo khoác, chuẩn bị xuất phát thu hoạch thành quả thắng lợi.

"Bộp bộp", Nàng thuận tay vỗ đầu một tiểu tiên tử, "Niềm vui bất ngờ tới rồi, chú Alan à."

Trong tòa nhà quốc hội liên minh, Vương Alan chỉnh cổ áo, gạt đám đông đi ra, tính toán thuận lý thành chương tiếp quản vệ đội an ninh: "Đến chậm quá."

Vệ đội trưởng vệ đội an ninh nhìn lão bằng một ánh mắt khác lạ: "Đúng thế, ngài thư ký trưởng."

Trong phút chốc, Vương Alan nhạy bén cảm giác được có gì đó không đúng, lão chợt dừng bước, chỉ thấy vệ đội trưởng kia cười quỷ dị, bỗng giơ khẩu súng laser trong tay lên, chỉ vào ngực lão, bóp cò không chút do dự.

Vương Alan bị vệ binh bên cạnh đẩy ra, văng đi hai mét, suýt nữa văng cả phổi, trong không gian tị nạn, các vị tiên sinh phu nhân danh giá bỏ chạy tứ tán như thủy triều, hệt như đàn gà bị giật mình, đám robot an ninh như bị sức mạnh nào đó chi phối, đều nhịp giơ súng laser nã vào đám đông, một thi thể bị bắn thành tổ ong rơi trước mặt Vương Alan, mắt vẫn chưa nhắm lại.

Trong tình thế cấp bách, Vương Alan dùng quyền của thư ký trưởng quốc hội, gửi đi cảnh báo cao nhất, song thiết bị đầu cuối cá nhân của lão không có lấy một chút phản ứng.

"Vệ đội trưởng an ninh" vừa rồi đạp vết máu thong thả đi đến trước mặt, cúi đầu nhìn Vương Alan – đầu gối hắn bị vệ binh của Vương Alan dùng súng laser bắn xuyên, trên có một lỗ thủng rõ ràng, nhưng không hề ảnh hưởng bước chân vững vàng.

Nha Phiến… người chip.

Nhưng làm sao có thể?

Người chip làm sao có thể đột phá an ninh của tòa nhà quốc hội trong tình huống lão không hay biết?

Bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu người?

Lâm Tĩnh Xu… Lâm Tĩnh Xu từ đầu đến cuối đều đang lợi dụng lão?

"Vệ đội trưởng an ninh" tháo mũ, mở miệng, nói ra giọng nữ quả thật có vài phần quỷ dị – giọng Lâm Tĩnh Xu: "Bộp bộp, niềm vui bất ngờ tới rồi, chú Alan."

Đồng tử Vương Alan chợt co lại, nhưng đại não lão rốt cuộc không kịp làm rõ ngọn nguồn cả vụ việc, súng laser đã xuyên từ ấn đường qua gáy lão.

Tòa nhà quốc hội liên minh, tượng trưng cho nền văn minh Lịch Tân Tinh, một cuộc tàn sát chưa từng có đã bắt đầu.

Tín hiệu quấy nhiễu mạnh mẽ phóng ra, các Thống soái quân trung ương phát hiện mình đã đứt liên lạc với cơ giáp trên trời, mặt đất ngay cả điện thoại video cũng không gọi được!

Ngay sau đó, mặt đất lại bắt đầu một đợt chấn động mới, càng lúc càng nhiều xe cơ giáp sát đất của hải tặc ùa đến, còn có người dân Votaw hoảng sợ chạy lung tung.

Thời điểm sáng sớm, rất nhiều người quần áo xốc xếch, có người chạy ra đường, có người lái xe riêng chạy bừa như ruồi nhặng không đầu, họ nhao nhao đổ tới khu trung ương, muốn tìm kiếm sự bảo vệ của chính phủ.

Quân trung ương dù muốn tạo phản hơn, cũng đều là quân chính quy, không thể không chút do dự nổ súng vào nhân viên phi võ trang, đám ăn hại quân thủ vệ Votaw thì không hề có động tĩnh giống như đã chết rồi, quân trung ương tự dưng đành phải gánh trách nhiệm bảo vệ Votaw, cho người dân bị hải tặc đuổi chạy khắp nơi vào.

Đây lại là một sai lầm trí mạng –

164. Quyển 6 - Chương 164

Bởi vì rất nhiều pháo ion năng lượng cao bay lung tung, đường xe đi trên bầu trời Votaw bị quấy nhiễu nghiêm trọng đã đóng lại.

Người và xe vốn nên phân luồng chen chúc trên đường dành riêng cho người đi bộ dưới mặt đất không hề rộng lớn khu trung ương, quân trung ương vốn ngay ngắn vì né tránh người dân như ruồi nhặng không đầu, tức khắc hơi hỗn loạn.

Đúng lúc này, một chiếc xe lái vào khu trung ương dường như đột nhiên trục trặc, chặn ngay giữa đường.

Đám đông tị nạn cuốc bộ lũ lượt đi qua bên cạnh nó. Người Votaw làm việc vẫn rất lịch sự, thỉnh thoảng có một số người tị nạn giày của mình cũng không tìm thấy đến gõ cửa sổ hỏi có cần giúp đỡ hay không.

Nhưng cửa kính xe kia mãi không mở.

Trong đầu Trịnh tư lệnh Thiên Hà Số 2 toàn là câu "Các ông đã rơi vào bẫy kẻ khác" của Lâm Tĩnh Hằng, mí mắt giật như điên.

Đột nhiên, bên cạnh chiếc xe dừng lại truyền đến một tiếng la hoảng: "Có bom!"

Quân trung ương Thiên Hà Số 2 ở gần nhất, Trịnh tư lệnh dựng hết lông tơ, cảm quan của xe cơ giáp nhạy bén hơn xa con người, phản ứng năng lượng dị thường vừa bùng ra thì nó lập tức đo được, chiếc xe khả nghi kia vậy mà là một xe cơ giáp sát đất ngụy trang.

Đám đông hoảng sợ chợt tản ra bốn phía, Trịnh Địch quát ra lệnh: "Lồng phòng hộ -"

Xe cơ giáp quân trung ương gần điểm nổ nhất trực tiếp xông lên, đầu xe vươn ra lưới dính, tiếp xúc với vật nghi là bom, ngay sau đó, lồng phòng hộ căng hết ra, binh lính trong xe cơ giáp lập tức chuẩn bị nhảy xuống xe chạy trốn.

Nhưng chính vào lúc này, hắn phát hiện xe cơ giáp của mình có dấu vết bị xâm nhập, lồng phòng hộ đã căng ra thoáng chốc rối loạn.

Binh lính do dự một giây rồi quả quyết quay người trở về trong xe cơ giáp, tắt hệ thống điều khiển tự động, trực tiếp đổi sang thao tác tay, tiếng cảnh báo trong xe cơ giáp đã sắp nối liền, lồng phòng hộ lung lay sắp sập một lần nữa đoạt lại trận địa. Nhưng binh lính nọ còn chưa kịp thở phào một hơi, chiếc xe ngụy trang đã phát nổ uỳnh một tiếng.

Lồng phòng hộ trong khoảnh khắc tan tành, xe cơ giáp căng lồng phòng hộ vỡ thành mấy mảnh.

Lửa mạnh cuốn qua, ngọc nát đá tan.

Mấy chiến hữu xung quanh đỏ hoe mắt lên, nhưng hiện trường không có thời gian cho họ đau buồn phẫn nộ.

Sau một tiếng nổ này, mấy chiếc xe ngụy trang đã lái vào trong đám đông liên tiếp phát nổ, mặt đất bằng phẳng đá vụn bay tung tóe, vòng vây xe cơ giáp quân trung ương nghiêm ngặt bị nổ hổng ra, cát đất và huyết tương lẫn lộn, thỉnh thoảng lẫn chân tay cụt, tòa nhà quốc hội liên minh vậy mà sập mất một góc.

Những người may mắn sống sót dưới họng súng của người chip bên trong tòa nhà quốc hội chạy như điên ra, còn chưa thấy ánh mặt trời, đã bị vụ nổ đổ ập xuống bắn đầy mặt trước.

Vây quanh một vòng tòa nhà quốc hội, từ bên trong lao ra ngoài là người chip giết người không chớp mắt, rượt một đám khách tham dự lễ tang mặc lễ phục tay không tấc sắt, đụng vào người tị nạn bên ngoài ùa vào, trong số người tị nạn không biết lại trà trộn bao nhiêu người chip.

Quân trung ương trước mặt là vòng vây xe cơ giáp ùn ùn của hải tặc, phía sau là quân địch và người dân tầng lớp còn phong phú hơn bánh ngàn tầng, họ kẹt ở đó như con thú bị nhốt, còn đứt liên lạc với chủ lực trên trời.

Song điều này còn chưa phải là gay go nhất –

Cả Votaw đột nhiên bị chặn hết tín hiệu, lâm thời trở thành một nhà tù vũ trụ trong ngoài không thông, chủ lực quân trung ương chiếm không phận Votaw không nhận được mệnh lệnh, không dám manh động, cũng không biết tình hình dưới đất ra sao, đang bàn bạc tìm người xuống đất tra xét, thì "chim sẻ" Vương Alan mai phục trước đó – quân liên minh định nhân lúc quân trung ương và Quân Đoàn Tự Do đánh nhau đến ngư ông đắc lợi, đã chạy đến ngoài tầng khí quyển của Votaw!

Quân trung ương không nhận được tín hiệu của Votaw, quân liên minh cũng không nhận được tín hiệu của Votaw, còn chưa biết Vương Alan đã đi theo Woolf.

Mặt đất đã không có chỉ thị, đương nhiên phải hành động theo kế hoạch ban đầu.

Thiên Hà Số 1 vốn là quân chính quy của Woolf – đại bản doanh quân liên minh nằm ở quê nhà Votaw, thiên thời địa lợi được trời ưu ái, biết lúc này đầu lĩnh quân trung ương đều bị giam chân dưới đất, không khéo đã đi gặp Lục Tín, bọn họ không sợ quân trung ương, chẳng chút e ngại khai hỏa trước.

Trên trời dưới đất, âm mưu trong bụng mọi người như con rối trong tay Lâm Tĩnh Xu, mặc nàng giật dây, chỉ đông không đánh tây.

Quân liên minh bị Vương Alan điều động, đến với mục tiêu một lưới bắt gọn quân trung ương các thiên hà, hòng thu lại quyền tự trị quân sự, có thể nói là dốc tổ mà ra, không lưu ý mồi lửa đã rơi xuống sân sau nhà mình.

Mà đúng lúc này, các hành tinh khác của Thiên Hà Số 1, thông tin liên lạc trước sau bị lặng lẽ khống chế, chip như virus rốt cuộc ngoác cái miệng dữ tợn hướng tới Thiên Hà Số 1.

Trên bản đồ vũ trụ trong tay Lâm Tĩnh Xu, Thiên Hà Số 1 như tờ giấy Tuyên Thành thô bị hắt một bát mực, màu đen đậm loang ra, trọng giáp thành đàn từ đáy biển dưới Neverland chui đầu lên, nàng đi lên tàu chỉ huy dẫn đầu.

Năm ấy, bé gái ốm yếu bị ép rời khỏi nhà, rời khỏi thân nhân sót lại, hoang mang không ai giúp đỡ bị quản ủy hội dẫn đi, từ đây đi ở buồn vui, thậm chí thân thể và linh hồn, đều không được tự chủ, nàng ôm sự thù hận, khốn khổ đóng vai bình hoa vô tâm vô tư, sinh tồn trong khe hẹp.

Đến bây giờ, gần sáu mươi năm trôi qua, nàng mỗi bước một vết máu mà đi lên đỉnh cao.

Nàng từ nhỏ đã hơi nhạy cảm và chín chắn hơn người anh sinh đôi, hiểu rõ tình cảm của Nguyên soái Woolf đối với cha mình, từng mong chờ Woolf sẽ ra mặt đón nàng khỏi quản ủy hội cái nơi đáng sợ ấy, nhưng ông ta không làm.

Nàng dè dặt hưởng thụ sự bầu bạn của tiến sĩ Harden, nghe ông kể chuyện về Laura mẹ mình, từng mong chờ tiến sĩ Harden sẽ đưa nàng đi, cũng từng ảo tưởng Laura mất sớm yêu nàng, nhưng họ không hề.

Nàng không dám ôm kỳ vọng đối với bất cứ ai nữa, nơm nớp lo sợ niêm phong một chút tình cảm còn sót lại, đặt ở đâu đều cảm thấy không an toàn, thế là đành phải cột trên người Lâm Tĩnh Hằng ở phương xa, coi hắn như chiếc két sắt tuyệt đối chắc chắn… nhưng hắn không cần.

Vận mệnh chưa bao giờ đoái hoài đến nàng, là chính nàng nắm cổ quá khứ và tương lai, bẻ cái đầu "vận mệnh" cao cao tại thượng kia, bắt nó quỳ xuống, cúi đầu xưng thần.

Lâm Tĩnh Xu ở trên trọng giáp, thoáng nhìn bầu trời Votaw xanh thẳm: "Ta cảm thấy hôm nay trời sẽ mưa."

Votaw là nơi làm "thích hợp sinh sống" và "hưởng thụ" đến cực hạn, thời tiết cơ bản có thể khống chế chính xác, lúc này người chip trên mặt đất hành tinh đã khống chế trung tâm quản lý thời tiết, nàng nói xong một câu nhẹ tênh, mây đen cuồn cuộn tức khắc từ bốn phương tám hướng kéo tới khu trung ương Votaw, cuốn theo cuồng phong và hơi ẩm, chớp giật sấm rền.

Đế quốc chip vĩ đại còn cách một bước, mà nàng đã có thể như thần linh, hô mây gọi mưa, một tay che trời.

Ngay khi hạt mưa thứ nhất rơi xuống đất, sóng quấy nhiễu nào đó chưa biết đột nhiên bao phủ tòa nhà quốc hội liên minh, đám người chip ở đây toàn bộ bị đứng hình.

Thiết bị quấy nhiễu chip là kiệt tác của tiến sĩ Harden, lúc ở nhà tù vũ trụ ông đã làm cho Lâm Tĩnh Hằng, nhưng khi đó do điều kiện hạn chế, ông cụ không bột đố gột nên hồ, thiết bị quấy nhiễu kia chỉ có thể khiến người chip tê liệt một chút trong khoảng thời gian rất ngắn, may sao lúc ấy hợp tác với ông là Lâm Tĩnh Hằng, chút tê liệt này đủ để hắn càn quét một loạt mạng tinh thần.

Sau đó đến Ngân Hà Thành của sao Khải Minh, điều kiện nghiên cứu khoa học đuổi kịp rồi, thiết bị quấy nhiễu cũng mạnh lên như súng bắn chim được thay đạn vậy.

Sau khi thiết bị quấy nhiễu chip phóng ra, trong phạm vi mười ki-lô-mét vuông, người chip sẽ có cảm giác tê liệt mạnh, người chip cấp bậc thấp hơn thậm chí sẽ bị đứng hình tại chỗ, phải gần nửa phút mới có thể thích ứng lại.

Đối với quân trung ương tinh nhuệ mà nói, nửa phút là đủ rồi!

Xe cơ giáp hàng sau ngắm chính xác, tập trung vào đám người chip lộ ra hình dáng trà trộn trong dân chúng, hàng trăm họng súng laser đồng thời khai hỏa, xuyên qua điểm cấy chip sinh vật không lệch một chút nào, bắn nát cổ bọn họ, người chip trong tòa nhà quốc hội liên minh tức khắc bị tiêu diệt sạch sẽ.

Cùng lúc đó, xe cơ giáp hàng trước dùng pháo ion bắn xuyên đội xe cơ giáp bao vây họ, đội xe cơ giáp của Quân Đoàn Tự Do người ngã xe lật, người chip nơi xa tuy rằng không bị quấy nhiễu ảnh hưởng nhưng bị hiện trường tai nạn cỡ lớn phía trước tạm thời chặn ở đằng sau, quân trung ương tổn thất nặng nề rốt cuộc được thở một hơi.

"Tư lệnh!"

Trịnh Địch lập tức ngẩng đầu lên: "Lý… vệ đội trưởng?"

"Là tôi," Lý Forlan, "Nơi này người bị thương quá nhiều, hiệu quả quấy nhiễu cũng không kéo dài được bao lâu, chen chúc ở đây không phải là cách. Tòa nhà quốc hội liên minh có hệ thống phòng ngự của mình, khi nãy bọn tôi đã lẻn vào mở thành công, người chip bên trong cũng xử lý sạch sẽ rồi, Thống soái Trịnh, làm phiền ngài cùng các vị hữu quân phối hợp một chút, chúng ta lấy tòa nhà quốc hội làm cứ điểm, đưa người bị thương và nhân viên phi võ trang vào trước."

Lý Forlan vừa dứt lời, tòa nhà quốc hội liên minh ban nãy trong lửa đạn lắc lư chực sập tự mình chấn động, tiếng cảnh báo át tiếng sấm, cả kiến trúc lún xuống chừng hai mét, lồng phòng hộ cấp bậc trọng giáp căng lên, tường ngoài bốn phía kiến trúc lũ lượt thay đổi hình dạng, phơi ra các nòng pháo lớn bé.

Đây là hệ thống phòng ngự cấp bậc cao nhất khi có chiến tranh của tòa nhà quốc hội, thoạt nhìn như một trọng giáp siêu cấp chiếm cứ trên mặt đất.

Trịnh Địch quyết đoán kịp thời, gật đầu với Lý Forlan: "Chỉnh đội!"

Có ông ta dẫn đầu, quân trung ương các thiên hà khác dồn dập hưởng ứng, họ hành động gọn gàng trật tự, xe cơ giáp nguồn năng lượng dồi dào gác quanh tòa nhà quốc hội liên minh, những người khác rút vào bên trong tòa nhà quốc hội như tường đồng vách sắt.

"Theo lý thuyết hôm nay không phải là ngày mưa." Lý Forlan ngửi mùi bùn đất bốc lên, lẩm bẩm một mình.

"Theo lý thuyết hôm nay cũng không phải là ngày khai chiến." Bayer liếm môi, "Ôi, Lão Lý, sau khi tướng quân Lục Tín chết, cựu bộ tứ tán các nơi và Bạch Ngân Thập Vệ không còn kề vai chiến đấu như thế này."

Lý Forlan cười khổ: "Đây là chuyện tốt sao?"

Thay vì loại ý hợp tâm đầu này, chẳng thà mọi người thái thái bình bình mà đấu đá ghét nhau còn hơn.

Lúc này, các Thống soái quân trung ương rút vào tòa nhà quốc hội liên minh như gặp ma ban ngày làm thành một vòng, vây xem Lục Tất Hành đang điều chỉnh thử hệ thống phòng ngự của tòa nhà quốc hội.

"Tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng tôi không cần tự giới thiệu nữa nhỉ?" Lục Tất Hành bận mà không rối ngẩng đầu cười nói với mọi người, "Chờ một chút."

Trịnh Địch ngơ ngác hỏi: "Đây là... đây là đang làm cái gì?"

"Mắc thiết bị quấy nhiễu chip trên hệ thống phòng ngự của tòa nhà quốc hội, lấy đây làm trung tâm tăng công suất của thiết bị quấy nhiễu," Lâm Tĩnh Hằng đi tới, "Chip sinh vật có tính thích ứng rất mạnh, thiết bị quấy nhiễu chỉ trong vòng nửa phút đầu hiệu quả mạnh nhất, bọn họ sẽ mau chóng thích ứng cảm giác tê liệt này, nhưng mà có thiết bị quấy nhiễu, ít nhiều có thể làm yếu sức chiến đấu của đối phương, quan trọng nhất là có thể giúp chúng ta nhận ra ai là người chip."

Thống soái Thiên Hà Số 3 đến giờ vẫn chưa hoàn hồn, hoang mang hỏi một chuỗi vấn đề: "Sao ngươi ở đây? Không phải nói Thiên Hà Số 8 đóng cửa rồi à? Ngươi dẫn theo bao nhiêu người? Bên ngoài tình hình thế nào, rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra?"

Lâm Tĩnh Hằng: "Dưới đất như ông thấy, chỉ có mấy người bọn ta, qua lại đều tiện, nhiều người ngược lại rườm rà, về phần trên trời -"

Bộ đội chủ lực của Bạch Ngân Đệ Tam Vệ và Đệ Lục Vệ đã đến đủ.

Quân liên minh lửa đạn đi trước, quân trung ương bị buộc nghênh chiến, nhưng cũng may nơi đây gần Votaw, bất kể là quân liên minh hay quân trung ương, đối với sao thủ đô đều sợ ném chuột vỡ đồ, chỉ sợ đạn đạo bay lung tung rơi xuống hành tinh tự nhiên có hai trăm triệu nhân khẩu này, song phương đánh đều rất kiềm chế, cho Liễu Nguyên Trung cơ hội chặn ngang một gậy.

Liễu Nguyên Trung ở trên chiến trường vũ trụ không kín tiếng như bình thường, quân tự vệ Thiên Hà Số 8 – bộ đội chủ lực của Bạch Ngân Đệ Lục Vệ tốc độ cực nhanh, như một con dao trực tiếp chém quân liên minh và quân trung ương đang dây dưa ra, mạng tinh thần của tiên phong hai quân đang giao chiến đồng thời bị xâm nhập, nháy mắt liền có mấy chục cơ giáp mất khống chế, đều tự rút đi như rẽ biển.

Poisson Dương bị các loại quấy nhiễu quấy rầy suốt dọc đường rốt cuộc dựng một kênh truyền tin lung lay chực sập, câu đầu tiên chính là khiêu khích giống y hệt Thống soái nhà mình: "Các người có muốn quay đầu nhìn mông mình đang cháy trước rồi nội chiến tiếp không?"

"Nhìn xem Votaw tình hình thế nào, bên ngoài tình hình thế nào, các ông không tưởng tượng được à?" Mặc dù Lâm Tĩnh Hằng đã định nói chuyện đàng hoàng, nhưng lời ra đến môi vẫn là sự gay gắt giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, "Ta thấy các vị đều đổi nghề làm diễn viên kịch nói cho rồi, khỏi cần diễn thử, đi lên là có thể theo kịch bản của người ta, một bước cũng không sai."

Lục Tất Hành đỡ trán, vội vàng ngăn hắn tiếp tục gây sự: "Tĩnh Hằng."

Lý Forlan đi tới mở thiết bị đầu cuối cá nhân, cho các Thống soái quân trung ương xem tin nhắn cầu cứu của hiệu trưởng Đại học Công Nghệ Thiên Hà Số 2: "Đây là tin nhắn cầu cứu trước khi thông tin liên lạc của chúng tôi bị quấy nhiễu, từ cổng bí mật gửi đến Bạch Ngân Tam."

Trong đầu Trịnh Địch "Uỳnh" một tiếng, ông ta suýt nữa không đứng vững.

Đường đường tòa nhà quốc hội liên minh, hiện trường lễ tang Nguyên soái Woolf, trà trộn vào nhiều người chip như thế, mà hệ thống kiểm tra an ninh không hé răng một tiếng như đã chết rồi, vậy nơi khác thì sao? Phải chăng trà trộn vào bao nhiêu người chip cũng chẳng ngạc nhiên?

Bayer trầm giọng nói: "Chip sinh vật của Quân Đoàn Tự Do hiện giờ qua mấy lần nâng cấp, đã không còn là loại chip Nha Phiến ban đầu khi liên minh 'cấm ma túy'. Mà bất kể là tự nguyện hay bị cưỡng chế cấy chip, chỉ cần thân thể chấp nhận chip cải tạo, người này sẽ biến thành một thành viên trong số họ. Tôi tính sơ ra một chút, người chip chiếm hơn 10%, sẽ rơi vào nguy cơ lớn, cả xã hội bị họ tằm ăn rỗi nuốt trôi chẳng qua là vấn đề thời gian, vượt qua 30%, là họ đủ khả năng lập tức phát động chính biến, trong khoảng thời gian ngắn chớp nhoáng lật đổ chính quyền. Nếu nhân số của họ vượt qua 50%…"

Trịnh tư lệnh khàn khàn hỏi: "Thì thế nào?"

Trong đôi mắt to quá mức của Bayer lạnh tanh: "Họ sẽ đủ khả năng trong một đêm biến toàn nhân loại thành con rối của đế quốc chip."

"Ngài hỏi chúng tôi tại sao ở đây," Lục Tất Hành mắc xong thiết bị khuếch đại quấy nhiễu, đứng thẳng lên, "Chúng tôi có thể đóng lỗ hổng thời gian, tránh thoát kiếp nạn này, sống yên bình mấy chục năm…"

Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên nói: "Không, chúng ta có thể yên bình một thế hệ, chí ít hai trăm năm, Thiên Hà Số 8 nhân khẩu chứng não rỗng chiếm non một nửa, bất lợi cho cấy chip, hơn nữa… Chủ nhân sau màn của Quân Đoàn Tự Do là Lâm Tĩnh Xu."

Lục Tất Hành giật nảy mình, không ngờ được Lâm Tĩnh Hằng lại trực tiếp vạch trần sự việc vào lúc này.

Các Thống soái quân trung ương tập thể hồn lìa khỏi xác, Trịnh Địch há miệng: "Lâm… Lâm Tĩnh nào…"

"Đừng hỏi chuyện ngu xuẩn." Lâm Tĩnh Hằng không hề tôn trọng tiền bối một chút nào, lạnh lùng cắt ngang, "Vị năm đó bị quản ủy hội đưa đi nuôi lớn, giả cho nhà Gurdon, giết cả nhà Gurdon cướp quyền lực quản ủy hội, sau khi sự việc của quản ủy hội bại lộ lại mất tích ly kỳ – em gái ruột của ta Lâm Tĩnh Xu, ông muốn xem lại ảnh cô ta để làm quen lại không?"

Lục Tất Hành và Lý Forlan nhìn nhau, Lý Forlan hơi bất an, Lục Tất Hành lại dùng mắt ra hiệu hắn hãy bình tĩnh.

Lâm Tĩnh Hằng tính tình là khó ưa, không phải thích gây sự, nói chuyện khó nghe thì khó nghe, nhưng

không phải chuyện gì cũng nói chẳng thèm suy nghĩ, lựa chọn vạch trần thân phận Lâm Tĩnh Xu vào lúc này, dĩ nhiên có đạo lý của hắn. Kinh hãi ban đầu qua đi, Lục Tất Hành nhanh chóng hiểu được, đây là thời cơ tốt nhất.

Gánh nguy cơ thật lớn, vạch ra hết sự thật khó chấp nhận nhất và đau đớn phẫn nộ, mâu thuẫn ngoại bộ sẽ hóa giải chút mâu thuẫn nội bộ này, so với mọi người đồng cam cộng khổ đồng tâm hiệp lực một thời gian sau đó lại bất ngờ vỡ ra chân tướng, rạn nứt và tổn thương tạo thành sẽ nhỏ hơn nhiều.

Khóe miệng đuôi mày Lâm Tĩnh Hằng có thần sắc gợi đòn bình thường: "Chỉ cần ta còn sống, Lâm Tĩnh Xu chưa chắc vì một củ khoai lang phỏng tay không dễ khống chế như vậy, phí công tốn sức mà động tới Thiên Hà Số 8, đáng tiếc ta không phải rùa, không thể sống một ngàn một vạn năm, dù sao cũng phải suy nghĩ một chút cho tương lai Thiên Hà Số 8. Không ai biết thế giới chip này phát triển về sau, sẽ biến thành quái vật gì, bọn ta không hi vọng một ngày kia khi cánh cửa đóng kín mở ra, sẽ không tìm thấy một đồng loại trong vũ trụ rộng lớn."

Các Thống soái quân trung ương lặng ngắt như tờ.

"Ta cũng không muốn nhìn thấy… Các vị năm đó Lục Tín vào thời điểm cuối cùng không tiếc tự nổ để bảo vệ, biến thành những con người cuối cùng của liên minh."

Trịnh Địch ngẩng phắt đầu lên – khi Lục Tín bỏ trốn, đã có rất đông cựu bộ máu nóng lên đầu đi theo, sau đó Lục Tín bảo vệ họ, bảo vệ tính mạng họ dưới nòng pháo, chết rồi vẫn bảo vệ danh tính của họ, danh sách bỏ trốn kia luôn là một bí mật, ngoại trừ mấy người tự mình nhảy ra, những người khác sống tạm bợ đến nay, thậm chí giữ chức vụ cao.

"Ngươi…" Thống soái Thiên Hà Số 6 nói khẽ, "Ngươi biết…"

Tiếng Lâm Tĩnh Hằng nghẹn trong cổ họng: "Ta đã thấy bản danh sách đó ở chỗ tiến sĩ Lance."

Trịnh Địch thì thào: "Ngươi vẫn đều biết, cho nên sau khi tiếp quản cứ điểm Bạch Ngân, điều chúng ta đến các đại thiên hà, rời xa trung ương liên minh… Tĩnh Hằng, ngươi…"

Lâm Tĩnh Hằng không thích ôn chuyện trước đám đông, vẫn không có lời hay: "Đừng nhiều lời nữa, sớm biết có ngày hôm nay, ta đã chẳng phí sức."

Nói rồi Lâm Tĩnh Hằng hất cằm giơ một tay ra: "Đến bước này, đã bị ép đến cạnh vách đá, các vị, hãy bịt mũi hợp tác đi."

Bàn tay ấy còn đeo găng tay, giơ ra đó, một lúc lâu không ai đáp lại.

Lục Tất Hành đang định mở miệng làm dịu bầu không khí, lại thấy Trịnh Địch chợt tiến lên, tháo găng tay, trực tiếp kéo Lâm Tĩnh Hằng vào lòng, đấm mạnh lưng hắn một phát: "Cái thằng ranh này, mẹ nó còn

khốn nạn!”

165. Quyển 6 - Chương 165

Tuy rằng Lục Tất Hành cũng táy máy chân tay, nhưng quan hệ thân mật và quan hệ xã giao xét cho cùng không giống nhau, huống chi dù là Lục Tất Hành, cũng không hay phá hoại sự nghiêm túc của Thống soái ở nơi công cộng.

Một nắm đấm sắt không khách sáo này của Trịnh tư lệnh khiến Lâm Tĩnh Hằng kinh ngạc quên cả phản kháng.

Mà Trịnh Địch đấm một phát chưa hết giận, còn đấm thêm mấy phát nữa, thù mới hận cũ vài chục năm đều ở trong mấy cú đấm này, Lý Forlan bên cạnh nghe thấy tiếng “bốp bốp” trầm đục, khóe mắt không khỏi giật nhẹ.

“Nhiều năm như vậy, con mẹ nó ngươi không chịu nói một tiếng!”

Phổi Lâm Tĩnh Hằng cũng suýt bị ông ta đập văng ra, Lục Tất Hành ở bên cạnh thấy sắc mặt hắn từ trắng hóa đỏ, lại từ đỏ thành trắng, thấp tha thấp thỏm, chỉ sợ đại địch trước mặt mà Thống soái nhà họ sẽ trở mặt ngay tại chỗ.

Lâm Tĩnh Hằng siết chặt nắm đấm, một tay đẩy Trịnh Địch ra, lui vài bước, song hắn trầm mặc một hồi, lại không có phản ứng gì đặc biệt mạnh, chỉ thản nhiên nói: “Các ông có tác dụng gì?”

Trịnh Địch: “…”

Tên lỏi này là khốn nạn thật, không phải giả vờ, vừa rồi đập một trận chưa đã.

“Ta không có ý hạ thấp các vị, nhưng – các vị năm đó có binh quyền có thể tự do điều động không? Ở trung ương liên minh có quyền nói chuyện không? Các vị có bối cảnh gia tộc không? Có chỗ dựa vững chắc dùng được không?” Lâm Tĩnh Hằng đảo ánh mắt qua các Thống soái quân trung ương thần sắc khác nhau, hiếm khi không hề có cảm xúc gì, giống như chỉ trần thuật một sự thật bi thương, “Không có, bất kể bản danh sách kia có công khai hay không, các vị đều là phần tử nguy hiểm trong mắt quản ủy hội, đóng dấu của Lục Tín, cho dù không chết, cũng sẽ bị ra rìa. Ta thì khác, ta năm đó vẫn chưa tốt nghiệp, lý lịch ‘trong sạch’, mà người giám hộ pháp định là quân ủy chỉ định, vốn không thay đổi theo ý nguyện của ta.”

Bởi vì hắn là con trai Lâm Úy, là sinh viên tốt nghiệp vinh dự nội bộ quyết định của học viện Ulan.

Tuy rằng Nguyên soái Woolf không tự mình nhận nuôi hắn, nhưng hai trăm năm tương lai, bất kể Lâm Tĩnh Hằng là nổi bật, hay tư chất tầm thường, trung tướng liên minh trở lên, nhất định để sẵn một ghế cho hắn, cho dù là chức suông.

Mà đối với quản ủy hội Vườn Địa Đàng, một dã tâm gia xuất thân tốt, trẻ tuổi kích động, tính tình và nhân phẩm tệ như nhau, ham muốn quyền lực mãnh liệt, để trèo lên trên, thậm chí không tiếc cắt đứt hoàn toàn với cha nuôi, ai cũng không ưa, là con chó canh cửa vô cùng lý tưởng, đặc biệt là hắn còn có năng lực đánh hải tặc bò lăn ra đất.

"Đây chỉ là ta và quản ủy hội tính kế lẫn nhau mà thôi. Về phần ta để các vị đến quân trung ương các nơi, cũng chính là vì… Chậc, đã đến lúc nào rồi, còn nói mấy chuyện lắt nhắt ngày xưa làm gì?" Lâm Tĩnh Hằng cười khẩy hơi châm chọc, chật vật tránh ánh mắt phức tạp của mọi người, nói với vài phần xa lánh, "Hãy bớt tự mình đa tình, tiết mục nhẫn nhục gì đều gán lên đầu ta, trí tưởng tượng làm sao mà…"

Lâm Tĩnh Hằng sắc mặt hơi sầm xuống, quay người giữ khoảng cách với mọi người, nhưng câu nói có thể đông lạnh tim gan này đột nhiên bị cắt ngang bởi một tiếng rên.

Lục Tất Hành bất ngờ từ sau lưng đi tới ôm lấy hắn, Lâm Tĩnh Hằng chưa quay người xong đã bị cậu đẩy trở về.

Sức tay Lục Tất Hành khá mạnh, mà ngữ khí lại hết sức dịu dàng: "Vậy anh chạy đến Thiên Hà Số 8 tìm kiếm tung tích em khắp nơi, lại ở vùng khỉ ho cò gáy sao Bắc Kinh kia với em năm năm, sau đó bởi vì thế cục bất ổn, còn trăm phương ngàn kế giấu giếm em, xóa tư liệu trong Trạm Lư, cũng đều là em tự đa tình à?"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Trịnh Địch thở dài, dùng ánh mắt phức tạp lạ thường nhìn Lục Tất Hành, lại nhìn Lâm Tĩnh Hằng tư thế đứng rất mất tự nhiên: "Ta nhớ… ngày đó ta đi theo tướng quân từ cứ điểm Bạch Ngân quay về Votaw, trên đường, ngài nhận được điện thoại của hiệu trưởng học viện Ulan, mới biết ngươi giấu ngài ghi danh trường quân đội số 1, còn được tuyển chọn. Biểu cảm của ngài, đến bây giờ còn mồn một trước mắt ta, mi mắt suýt nữa bay ra khỏi mặt, lải nhải hỏi hiệu trưởng mấy lần 'Thầy chắc chắn chứ? Nó mới mười bốn tuổi thôi mà'."

Trẻ em liên minh khoảng mười tuổi hoàn thành giáo dục cơ sở, mười năm sau đó trải qua thời thanh xuân, dưới sự dẫn dắt của Vườn Địa Đàng, trải nghiệm các lĩnh vực, tiếp nhận giáo dục phương hướng nghề nghiệp, tìm kiếm chuyên ngành tương lai, sau khi quyết định, có thể nộp đơn và tự thuật lên trường muốn đi, rồi tham gia kỳ thi nhập học.

Trường hàng đầu như học viện Ulan, đơn mỗi năm nhận được nhiều như tuyết rơi, chỉ khi đã thật sự xác định phương hướng, cũng có kế hoạch rõ ràng và nhận thức chính xác với tương lai của mình, mới viết ra được thứ có thể lay động họ.

"Có thể tướng quân chưa từng nói cho ngươi biết, lúc ấy ông hiệu trưởng đã bí mật đưa bản tự thuật ngươi nộp cho ngài xem. Học viện Ulan ư, rất nhiều người đều đề cập trong tự thuật, mong muốn trở thành một 'người bảo vệ' của liên minh, nhưng ngươi viết là, nếu trời giáng hồng thủy như trong thần thoại cổ đại, mọi người đều bỏ chạy thục mạng, ngươi sẵn lòng làm người đi ngược đám đông, bị hồng thủy nhấn chìm đầu tiên."

Lục Tất Hành chạy tới phá đám, bản ý là không muốn để Lâm Tĩnh Hằng bỏ qua cơ hội hòa giải lần này, cố ý đến điều tiết không khí.

Nhưng nghe câu "người bị hồng thủy nhấn chìm đầu tiên" này, trong lòng cậu như có một sợi tơ rung nhè nhẹ.

Lục Tín bằng sức một người, quét sạch hải tặc chiếm đóng Thiên Hà Số 8, tuổi trẻ thành danh, lập công lao không ai bằng, vốn là người rất có khả năng trở thành Thống soái tối cao của liên minh tương lai, chỉ cần ông hơi biểu hiện có thể "lấy đại cục làm trọng", tuân theo quy tắc trò chơi của Votaw, "chín chắn" một chút, đừng vì đám chứng não rỗng Thiên Hà Số 8 mà suốt ngày muốn lật bàn cờ.

Lần đầu tiên, ông từ bỏ Bạch Ngân Thập Vệ, lần thứ hai, ông từ bỏ bước vào danh sách đặc xá của "Trái Cấm".

Ông sinh ra trong liên minh thiên hạ đại đồng, không hề biết suy nghĩ sâu xa các loại "chủ nghĩa" như thế hệ trước; chức trách của ông là bảo vệ bầu trời sao, đại khái không có nhiều ưu tư như trên đỉnh Bạch Tháp.

Lục Tín chỉ là… người cam tâm tình nguyện bị hồng thủy nhấn chìm đầu tiên.

Người từng dẫn dắt Độc Nhãn Ưng, Vu William… Rất nhiều người cùng nhau đi ngược dòng, liệt đội trước sóng gió.

Là một trong hai người cha của cậu.

"Ông hiệu trưởng nói, mặc dù rất non nớt, nhưng ngươi khiến ông ta nhớ tới tướng quân." Trịnh Địch nhẹ nhàng nói, "Những năm đó, ta cho là ngươi lớn rồi, quên những lời trẻ con mình từng viết. Hiện tại xem ra, ngược lại là đám già chúng ta tức giận bất bình, lòng nguội lạnh, luôn muốn bù lại những ngông cuồng năm ấy bị đàn áp, quên mất mình là ai. Tĩnh Hằng, liên minh đi đến ngõ cụt ngày hôm nay, mọi người đều có tội, riêng ngươi không có. Cho dù tướng quân còn sống, ngài cũng sẽ nói như vậy."

Lâm Tĩnh Hằng vô thức giãy ra.

Lục Tất Hành phúc đến lòng sáng, bật thốt ra: "Em thay mặt Thiên Hà Số 8 nhận… anh hai."

Anh dẫn em về nhà, để em xuyên qua anh chạm tay người cha chưa từng gặp mặt.

Như vậy phải chăng em cũng có thể thay người cha mới nhận này, nói một câu anh là niềm kiêu ngạo của em?

Một tiếng "anh hai" này thật sự còn linh hơn thiết bị quấy nhiễu chip, khiến Thống soái khó chịu đứng

hình tại trận, hắn biến thành một người bù nhìn cứng ngắc.

Lâm Tĩnh Hằng khi mới trở về Thiên Hà Số 8, biết được Lục Tất Hành tự mình tìm ra bí mật thân thế, từng nửa đùa giỡn định bảo cậu dùng xưng hô này, nhưng Lục Tất Hành không đồng ý, hơn nữa khiến hắn cảm thấy sự cự tuyệt trầm mặc, sau đó Lâm Tĩnh Hằng cảm nhận được, không còn dám chủ động nhắc tới, cho đến khi chính tai nghe thấy sự kháng cự của Lục Tất Hành đối với xuất thân của mình, hắn thậm chí cho rằng, đây sẽ là một sự tiếc nuối vĩnh viễn.

Lâm Tĩnh Hằng khó tin nổi quay đầu lại, một câu "em gọi tôi là gì" kẹt trong cổ họng, bả vai lại bị Thống soái Thiên Hà Số 3 bên cạnh đấm một phát: "Ngươi từ nhỏ chính là cái nết thối tha có chuyện gì cũng không nói này, mấy chục năm rồi mà chưa tiến bộ một chút nào."

"Cô độc một mình có khoái cảm sao?"

"Ranh con ngươi coi chúng ta là cái gì, ngươi cho rằng ngươi là cái gì?"

"Ai cần ngươi gánh vác một mình?"

Lục Tất Hành dùng chip ăn gian, âm thầm trói buộc không cho hắn chạy. Cũng không biết Trịnh Địch tháo trên người hắn xuống là găng tay hay kết giới, chỉ biết đột nhiên tấm bảng "cấm chạm" trên đầu Lâm Tĩnh Hằng bị mọi người ném xuống đất, các lão tướng quân nhiều năm qua vẫn giương cung bạt kiếm với hắn lũ lượt vượt qua "Sở hà Hán giới" lạnh băng bên cạnh hắn, lôi cái kẻ ngoài mạnh trong yếu, luôn không chịu bắt tay giảng hòa ra, táy máy chân tay cho đủ.

Lý Forlan và Bayer nhìn nhau, vành mắt bỗng nhiên hơi nóng lên.

Cứ điểm Thành Thiên Sứ –

Trung ương liên minh từng dùng nơi này làm trung tâm chỉ huy lâm thời, sau đó giành lại Votaw, những người ở đây cũng đều đi theo.

Lúc ấy theo ý Nguyên soái Woolf, cứ điểm Thành Thiên Sứ đã là một trong các nền móng thành lập liên minh, khi chiến tranh lại có tác dụng hết sức quan trọng, cực kỳ có ý nghĩa kỷ niệm, vì thế họ dự định xây lại cứ điểm Thành Thiên Sứ thành nhà kỷ niệm cho khách tham quan.

Cứ điểm Thành Thiên Sứ trước mắt, công năng căn cứ quân sự đã bị các trạm không gian nhân tạo khác thay thế, một số phương tiện cơ sở của nhà kỷ niệm công cộng đang xây dựng, toàn cứ điểm im ắng, chỉ có rất ít nhân viên đang làm việc phụ trách giữ gìn cảnh vật xung quanh.

Đại tiên tri Harris của Hiệp hội chống Utopia – Hope xe nhẹ đường quen lên một cơ giáp ngụy trang thành tàu vũ trụ tiếp tế, tiến vào đường tiếp tế chuyên dụng của cứ điểm Thành Thiên Sứ, năm đó Hiệp hội chống Utopia lẻn vào cứ điểm Thành Thiên Sứ, ngầm thông đồng với Woolf chính là đi đường này.

Hôm nay một lần nữa đi đường này, là bởi vì "Hoàng Hậu Đêm" Woolf nhắc đến trong đoạn phim phỏng vấn khiến Hope cảm thấy như bị hóc xương.

Trong cứ điểm Thành Thiên Sứ, vườn hoa sau phủ nguyên soái lâm thời của Woolf gọi là "vườn hoa Hoàng Hậu Đêm", trồng toàn Tulip màu đen, trong vườn còn có một tấm bia đá không chữ, nghe nói Tulip đen và tấm bia đá là để kỷ niệm một người, ngài Nguyên soái đã cao tuổi, mọi người xuất phát từ lễ phép tôn trọng, không hay bàn tán, nhưng hình như cũng chẳng phải là cơ mật gì.

Hope từng hỏi Woolf, dưới tấm bia đá chôn cái gì.

Lúc ấy Woolf bỏ một hạt Tulip đen vào lòng bàn tay ông ta mà nói: "Không có gì, hạt giống hoa mà thôi."

Cửa nối tiếp vẫn giữ lại nòng pháo thời chiến, trí tuệ nhân tạo đang tận trung với công việc lần lượt kiểm tra quyền hạn của tàu vũ trụ qua cửa.

Mọi người bên cạnh Hope đều bày trận sẵn sàng chờ đợi.

Sau khi biết mình bị Woolf lợi dụng, tuy rằng vì suy nghĩ cho đại cục, Hope giữ im lặng, nhưng cực kỳ phản cảm với các hành vi của Woolf. Sau khi một lần nữa gom lại Hiệp hội chống Utopia, ông ta đã đơn phương cắt đứt qua lại với Woolf. Nhiều năm qua đi, không ai biết con đường này còn thông hay không, cũng không ai biết Hope có phải suy nghĩ viển vông hiểu sai ý hay không.

E rằng Woolf trước khi chết thật sự thần trí đã không tỉnh táo, "Hoàng Hậu Đêm" có thể chỉ là lời nói nhảm của một ông già lẩn thẩn mà thôi.

Trí tuệ nhân tạo giơ kim kiểm tra, quét qua tàu vũ trụ ngụy trang, năm giây ấy bị kéo dài vô hạn, Hope nín thở, cảm giác nòng pháo hai bên lối vào tựa hồ di chuyển.

Ngay sau đó, "Tít" một tiếng, ánh sáng xanh lóe lên, bọn họ được cho qua!

Hope thở phào nhẹ nhõm, theo các tàu tiếp tế khác chậm rãi tiến vào quỹ đạo.

Trong trạm bổ sung có một lối bí mật, có thể thông thẳng đến căn phòng bí mật trong phủ nguyên soái lâm thời của Woolf, trên lối bí mật này có mười trạm gác dùng mật khẩu, cửa đầu tiên đã bị kẹt.

"Không được, tiên tri. Quyền hạn mật khẩu cũ đã bị hủy bỏ."

Hope đi tới: "Để ta xem xem."

"Tiên tri, Vương Alan là tâm phúc của Woolf, mật đạo này năm đó lão cũng biết. Bây giờ chúng ta không

rõ thư ký trưởng kia đóng vai gì, biết đâu lão đã phản bội Woolf?"

Hope nhíu mày, trong lòng rất không xác định, đúng lúc này, đột nhiên có thứ gì lóe qua mắt ông ta.

"Tiên tri cẩn thận!"

Hope giật mình, lập tức, đánh dấu "chìa khóa phù hợp" lóe lên, trạm kiểm soát vậy mà mở cửa.

"Là nghiệm chứng tròng đen! Tiên tri, ngài đã đúng!" Một tùy tùng Hiệp hội chống Utopia bên cạnh mặt mày hớn hở nịnh bợ, "Woolf cố ý nhắc tới 'Hoàng Hậu Đêm', quả nhiên là có huyền cơ, ông ta cố ý cài bảo mật lối đi là tròng đen của ngài, đây là con đường chuyên mở cho ngài!"

Hope miễn cưỡng cười với hắn, mới vừa thở phào xong lại thấp thỏm, tiếp xúc với Woolf, ông ta vĩnh viễn không biết mình có phải đang đi từ bẫy này đến bẫy khác hay không.

Một đường thông thẳng đi tới phủ nguyên soái lâm thời của Woolf, nhóm Hope lẻn vào vườn hoa Hoàng Hậu Đêm.

Khả năng là nơi này đã qua mùa hoa, Hoàng Hậu Đêm trong vườn héo tàn cả, chỉ có tấm bia đá chính giữa hết sức nổi bật, cục hầu của Hope nhúc nhích nhè nhẹ: "Đào nó ra."

Mấy người bên cạnh ông ta theo lời tiến lên, lấy ra robot công trình tùy thân, nhanh nhẹn đào tấm bia đá lên.

"Tiên tri, ngài xem!"

Dưới tấm bia đá vậy mà nối với một két sắt.

"Tiên tri, trong đây hình như là một thiết bị khởi động, nó đang ngủ, cần mật khẩu."

Hope hỏi: "Có biết là khởi động cái gì không?"

Thuộc hạ nhìn nhau với ông ta, mù tịt lắc đầu: "Không rõ lắm… Nhưng có thiết bị khởi động đơn độc, dù sao cũng phải là một mạng trí tuệ nhân tạo cỡ lớn nhỉ?"

Hope thử nhập "Hoàng Hậu Đêm", không phản ứng.

Ông ta nhíu mày, lại thử "Tulip đen" "Lâm Ger" "Woolf" "Harris" một loạt chữ có thể, toàn bộ không phản ứng.

"Tiên tri, cứ điểm Thành Thiên Sứ dẫu sao cũng là địa bàn của liên minh, không an toàn, hay là chúng ta cứ mang nó rời khỏi đây trước rồi tính tiếp? Trở về có thể để chuyên gia mật mã của tổ chức phá giải."

Hope gật đầu, để mấy thuộc hạ khiêng két sắt ngụy trang thành tấm bia đá kia, chuẩn bị rời khỏi.

Đột nhiên, ông ta dừng bước, chợt nhớ tới điều gì: "Từ từ!"

Không có gì, hạt giống hoa mà thôi…

Hope nhanh chóng nhập "hạt giống" vào thiết bị khởi động kia –

"Ù" một tiếng, cảm giác không nói nên lời xẹt qua dưới chân, trong một chớp mắt, Hope cơ hồ hoài nghi cứ điểm Thành Thiên Sứ đã "sống dậy".

Quản gia điện tử của phủ nguyên soái lâm thời ở cứ điểm Thành Thiên Sứ trong khoảnh khắc bị thay thế bởi chương trình nào đó không biết, từ thiết bị âm thanh phát nhạc trong vườn hoa truyền đến một tiếng thở dài quen thuộc.

Hope kinh hãi, cảm giác ớn lạnh bò lên sống lưng.

Giọng nói như u linh kia nói: "Lâu lắm không gặp, Harris, ông đã đến rồi."

Hope mấp máy môi: "Woolf…"

Votaw, tòa nhà quốc hội liên minh –

"Các ngươi chưa chịu thôi à?" Lâm Tĩnh Hằng một lúc lâu mới hơi thảm hại mà trầy trật bày ra một khuôn mặt lạnh, "Nói công việc nghiêm túc!"

Bayer ho khan một tiếng, đứng ra giữ thể diện cho lão đại nhà mình: "Thống soái, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, theo kế hoạch của chúng ta, Liễu Nguyên Trung và Poisson Dương đã đến Votaw, có bọn họ, quân liên minh và quân trung ương ngoài tầng khí quyển hẳn không đánh nhau được."

"Cảm ơn trời đất," Thống soái Thiên Hà Số 4 nói, "Nói cách khác, tuy rằng chúng ta bị bao vây ở đây, nhưng chiến trường vũ trụ còn nằm trong tay chúng ta, tình hình vẫn chưa quá gay go? Nếu quân liên minh và quân trung ương không nội chiến, liên thủ với Bạch Ngân Thập Vệ của Thiên Hà Số 8, ta không tin Quân Đoàn Tự Do có thể gây sóng gió gì."

"Ta không lạc quan lắm," Trịnh Địch trầm giọng nói, "Đại đa số người trên thế giới dù sao vẫn sống trên mặt đất – chú em, nếu là chúng ta ở dưới đất, hải tặc chiếm chiến trường trên không, là rất nguy hiểm, bởi

vì hải tặc điên lên thật sự dám nổ hành tinh, nhưng ngược lại thì không được, quân vũ trụ của chúng ta sợ ném chuột vỡ đồ, tuyệt đối không dám nổ súng xuống mặt đất, chỉ có thể giằng co như vậy."

Nếu thực sự giằng co thời gian dài, quân không trung không thể hao lại mặt đất.

Lục Tất Hành thở dài: "Nói thật, nếu thật sự giằng co lâu dài, tôi còn có chút kinh nghiệm xây dựng hệ thống sinh thái trong cơ giáp, sợ là sợ đối phương ngay cả giằng co cũng không muốn… Bên ngoài ngừng bắn rồi phải không? Hình như yên tĩnh không ít rồi, đã xảy ra chuyện gì?"

166. Quyển 6 - Chương 166

Thiết bị quấy nhiễu của tiến sĩ Harden có thể cho bọn họ rảnh tay dọn sạch nhân viên phi võ trang trên chiến trường, cơ bản đã là cực hạn, không thể vì Lục Tất Hành lắp thêm một thiết bị phóng đại méo mó có còn hơn không mà đột nhiên khống chế thế cục chiến trường mặt đất. Xe cơ giáp Quân Đoàn Tự Do hàng trước nhất bị quân trung ương nhân loạn hất văng một loạt, chặn đường phía sau, người chip đằng sau định dọn sạch chướng ngại vật xông lên, mà quân trung ương thì gặp người thò đầu ra là nổ súng, bởi vậy tiếng lửa đạn bên ngoài chưa hề ngừng.

Lúc này Lục Tất Hành nhắc nhở, mọi người mới phát hiện bên ngoài đột nhiên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng mưa rơi tí tách, một cảm giác áp lực không nói thành lời bao trùm.

Bỗng nhiên, tiếng Trạm Lư vang lên trong tòa nhà quốc hội.

"Các vị," Trạm Lư nói, "Quấy nhiễu yếu bớt, hệ thống truyền tin mặt đất đang sửa chữa… Sửa chữa hoàn tất, có yêu cầu liên lạc không biết kết nối vào tòa nhà quốc hội liên minh, xin hỏi có chấp nhận hay không?"

Mọi người thoạt tiên đồng loạt sửng sốt, sau đó lập tức ý thức được, đây là thông tin liên lạc đến từ quân địch.

"Kết nối." Lâm Tĩnh Hằng nghiến răng nói.

Chính giữa đại sảnh quốc hội liên minh có màn hình lập thể cao hơn ba mét, Lâm Tĩnh Hằng dứt lời, màn hình lập thể tức thì bắn ra, ánh sáng lóe lên, một người đàn ông mặc đồng phục Quân Đoàn Tự Do xuất hiện trên màn hình – không chỉ đồng phục, ngay cả động tác chào cũng ngược với liên minh, nhìn từ đối diện như một người trong gương đáng sợ vậy.

"Các vị Thống soái, các vị nghị viên, các vị binh lính và công dân, chào buổi sáng. Tôi là một người mang chip 'đời thứ năm', được thay mặt chủ nhân gặp các vị là niềm vinh hạnh lớn lao của tôi, tôi…"

Người chip đời thứ năm xui xẻo này còn chưa nói xong lời mở đầu, Lâm Tĩnh Hằng đã không giải thích gì cắt ngang: "Ngươi là cái thá gì, cút! Bảo Lâm Tĩnh Xu tự mình ra nói chuyện với ta."

Trong khi nói chuyện, ánh mắt hắn chạm với Lục Tất Hành, cậu lập tức hiểu ý – lúc này thông tin liên lạc khôi phục là liên lạc mặt đất, nếu Lâm Tĩnh Xu thật sự bị Lâm Tĩnh Hằng kích ra, chứng minh nàng rất có khả năng ở ngay trên Votaw, mạng thông tin mặt đất không xuyên qua điểm nhảy vũ trụ viễn trình, trên lý luận có thể lần theo!

"Đời thứ năm" – do chip, tin tưởng và ngưỡng mộ chủ nhân mình từ tận linh hồn, nghe giọng điệu không khách khí này, đương nhiên hằm hằm giận dữ: "Làm sao ngươi dám…"

"Bảo Lâm Tĩnh Xu tự mình ra đây nói chuyện với ta," Lâm Tĩnh Hằng nhấn từng chữ lặp lại một lần, "Thế nào, cô ta dám nhốt ta trong nhà tù vũ trụ mười bốn năm, dám nói phải làm ta thành một tiêu bản, lại không dám ra gặp mặt ta một lần à?"

Người chip đời thứ năm nổi giận nửa chừng, vẻ giận dữ đột nhiên đứng nguyên đó, ngay sau đó, mặt hắn đã xảy ra thay đổi kỳ lạ, ngũ quan vẫn là ngũ quan ấy, mà thần sắc khác xa vừa rồi, hệt như bị quỷ ám, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, mở miệng phun ra là giọng nữ: "Tĩnh Hằng."

Tình cảnh này quá quỷ dị, đừng nói là Lâm Tĩnh Hằng bị chỉ đích danh, ngay cả những người vây xem bên cạnh cũng nổi hết da gà.

Đồng tử Lục Tất Hành hơi co lại – đây là thao tác gì?

Tiến sĩ Harden chỉ từng nói với cậu, chip của Quân Đoàn Tự Do chia cấp bậc, giữa cấp bậc có áp chế, nhưng bởi vì tuổi tác ông đã quá lớn, thân thể không cách nào chịu chip sinh vật xung kích và cải tạo, hơn nữa luôn có ý kiến với đế quốc chip trong tưởng tượng của Lâm Tĩnh Xu, thế nên Lâm Tĩnh Xu không giết cũng không thả ông, nhốt ông lại, nghiên cứu giai đoạn sau đương nhiên cũng chặn ông bên ngoài. Tiến sĩ Harden chỉ tham gia đến nghiên cứu phát triển chip cấp hai là cao nhất, đối với chip đẳng cấp cao có công năng gì, ông chỉ có thể nói đại khái dựa theo suy tính.

Lâm Tĩnh Hằng lại nhìn cậu một cái.

Ánh mắt Lục Tất Hành hơi trầm xuống, cậu lắc đầu không rõ lắm – cậu bây giờ hoàn toàn không hiểu gì về nguyên lý "ma nhập" này, không có đầu mối, không thể lần theo.

"Lâu lắm không gặp." Tiếng Lâm Tĩnh Xu mát rượi dịu dàng, lúc nói chuyện sẽ hơi hạ giọng xuống, lộ ra một chút khắc chế và mạch lạc không nhanh không chậm, song khi loại khắc chế này hướng mặt về thân nhân duy nhất, có vẻ xa lạ lạnh nhạt không nói thành lời, giống như các cuộc gặp xấu hổ đối mặt mà không nói chuyện vậy.

Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên siết chặt các ngón tay chắp sau lưng: "Là tôi lâu lắm không gặp cô."

"Thiên Hà Số 8 trở về liên minh trăm năm, chưa bao giờ được một chút đãi ngộ công bằng, không phải đã phẫn nộ mà độc lập rồi sao?" Lâm Tĩnh Xu nói, "Đóng cửa gần hai mươi năm, mọi người nước giếng không phạm nước sông, tiếp tục như vậy không tốt à? Liên minh sắp sửa có mưa gió, tôi đã cho các anh đủ cảnh

báo, hi vọng các anh có thể sáng suốt một chút, mà sao vẫn muốn nhúng mũi vào vũng nước đục này?"

Lâm Tĩnh Hằng cười khẩy: "Đúng vậy, lại khiến cô thất vọng rồi."

"Lần thứ ba rồi." Ánh mắt Lâm Tĩnh Xu bắn ra từ trong mắt người chip đời thứ năm, như băng sương rơi xuống ánh lửa điên cuồng, "Năm đó anh ở Thiên Hà Số 8 tứ cố vô thân, những người này – đám ăn hại liên minh chỉ biết tranh quyền đoạt thế này, và cả âm mưu gia tự mình đi lên danh sách Trái Cấm vẫn mưu toan lừa gạt người dân, bọn họ muốn đẩy anh ra làm tế phẩm – chỉ có tôi lo lắng cho anh, tôi cho anh võ trang và vật tư, tôi cung cấp sân bãi, giúp anh một lần nữa triệu hoán Bạch Ngân Thập Vệ, tôi khuấy đục nước, khiến bọn họ không rảnh đi kiếm chuyện với anh nữa, nhưng anh…"

"Tôi cho Bạch Ngân Thập Vệ đi lên tuyến đầu đối kháng Quân Đoàn Tự Do, mười mấy năm, Bạch Ngân Thập Vệ tổn thất gần một nửa, đế quốc chip của cô cũng suýt nữa đẻ khó." Lâm Tĩnh Hằng ngữ khí rất bình thản, thần sắc có chút uể oải, như là đã mệt mỏi khi lại đi nhìn những con đường không thể quay đầu đó, lại cùng cố nhân luận thị phi, "Ừm, đây là lần đầu tiên, lần thứ hai là cô trăm phương ngàn kế cứu tôi từ tay Hiệp hội chống Utopia, dùng cả một đội ngũ y tế duy trì dấu hiệu sinh tồn của tôi gần hai năm, tôi vừa mở mắt liền dùng mất trí nhớ lừa cô, lừa cô suốt mười mấy năm trời, chuyện thứ nhất làm sau khi thoát vây, chính là phá rối hoạt động bắt cóc uy hiếp của cô ở biên giới Thiên Hà Số 1."

Trong tòa nhà quốc hội liên minh tĩnh lặng, hai anh em sinh đôi xuyên qua ngàn vạn tầng ngụy trang nhìn nhau.

"Thế cô muốn tôi nói gì, đã phụ dụng tâm lương khổ của cô, xin lỗi à?" Tiếng Lâm Tĩnh Hằng đè trong cổ họng, "Tôi không có lỗi với cô, tôi không có lỗi với một… hải tặc vũ trụ nợ máu chồng chất, đạp xương cốt thượng vị, người tôi có lỗi là Tiểu Tĩnh Xu năm đó chạy theo xe, vấp ngã trên đường, cô đã đưa nó đi đâu rồi?"

Người chip đời thứ năm kia mặt không biểu cảm nghe xong, bỗng nhiên mỉm cười quỷ dị: "Nó ư, anh không tìm được nữa đâu. Tĩnh Hằng, anh đến muộn rồi, yếu đuối là một loại tội lỗi, mỗi một kẻ khóc lóc chờ người ta cứu đều đáng đi chết."

Cặp sinh đôi bị quản ủy hội cắt đứt liên lạc, người anh ở trường quân đội số 1 từ nhỏ tâm tâm niệm niệm, nghĩ chờ một ngày kia mình cứng cánh rồi, có thể đón em gái khỏi nơi quỷ quái ấy, nhưng khi hắn cắn răng, nuốt máu, rốt cuộc trèo lên vị trí kia, đủ năng lực đến hỏi em gái một câu "Có muốn dọn về nhà sống với anh không", còn chưa kịp mở miệng, em gái lại cho biết: "Em đã nhận lời cầu hôn của thư ký trưởng Gurdon, thiệp mời đưa đến phủ anh hay cứ điểm Bạch Ngân?"

Đến muộn, chính là bỏ lỡ rồi, chẳng ai quan tâm bạn cố gắng cỡ nào.

Lục Tất Hành nắm nhẹ cổ tay Lâm Tĩnh Hằng, bẻ các ngón tay gần như co quắp ra, cậu thở dài. Trước nay Lục Tất Hành không muốn mở miệng xen vào chuyện của người khác, bởi vì luôn cảm thấy thay mình vào đó cũng chưa chắc cao minh hơn ai, thế nên cậu luôn thận trọng từ lời nói đến hành động, song lúc này rốt cuộc không nhịn nổi: "Lâm tiểu thư, tôi cũng biết một người, là vua đến muộn, thong thả đến muộn mười sáu năm, chờ khi anh ta trở về, người khác đã xuôi dòng trôi đi mười vạn dặm… Nhưng người khắc khoải nhớ mong, còn có thể làm thế nào? Mười vạn dặm, trăm vạn dặm, dù là trăm vạn năm ánh sáng

cũng phải quay đầu lại đi tìm. Nếu là người yêu thương nhất, tại sao không thể thương anh ta một chút, cho anh ta một cơ hội nữa?"

Lời nói quá cảm tính, người nghe lọt tai, thì biết đây là moi tim moi gan; kẻ nghe không lọt, thì cảm thấy đây hoàn toàn là làm màu làm mè.

Lâm Tĩnh Xu hiển nhiên không nghe lọt, quay sang Lục Tất Hành thoáng nở nụ cười dối trá, khách sáo thay đổi kính xưng: "Tôi nhớ ngài, lần trước đã gặp ở Mân Côi Chi Tâm, là Tổng trưởng Lục của Thiên Hà Số 8 nhỉ? Ngài nói đúng, tuy rằng không biết Thiên Hà Số 8 rốt cuộc có cái gì khiến anh ta vui đến quên cả đường về, nhưng Tĩnh Hằng đã lựa chọn các vị, tôi cũng sẵn lòng cho các vị một cơ hội – Bạch Ngân Thập Vệ binh đoàn vũ trụ của các vị đã đến ngoài tầng khí quyển Votaw, vừa vặn có thể hộ tống các vị về nhà. Tổng trưởng Lục, bây giờ tôi có thể phái một tiểu cơ giáp đưa các vị rời khỏi Votaw, chỉ cần ngài hứa đóng lỗ hổng thời gian, đứng ngoài cuộc, tôi sinh thời cũng tuyệt đối không quấy rầy Thiên Hà Số 8, ngài thấy thế nào?"

Lâm Tĩnh Hằng tức giận đến bật cười thành tiếng: "Cô…"

Lục Tất Hành biết mỗi một câu tức điên không lựa lời của hắn mai sau đều là con dao đâm chính mình, vội vàng xua tay cắt ngang hắn: "Lâm tiểu thư, Votaw đã bị quân trung ương, quân liên minh và Bạch Ngân Thập Vệ bao vây, tôi cảm thấy trong tình huống thế này, cần hộ tống dù sao cũng không phải là chúng tôi đâu?"

Lâm Tĩnh Xu "Ha" một tiếng: "Tin tức của Tổng trưởng Lục lạc hậu quá rồi."

Nàng nói, ánh mắt quét một vòng mấy vị Thống soái quân trung ương, vung tay lên, hình ảnh người chip đời thứ năm trên màn hình thông tin biến mất, thay vào đó là vài đoạn phim cảnh thật.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi – mấy đoạn phim ấy lần lượt là sao thủ đô các thiên hà!

Cờ của Quân Đoàn Tự Do chiếm hết các nơi công cộng, robot võ trang súng đạn sẵn sàng rậm rạp chiếm các góc đường, từ trong đoạn phim thậm chí có thể nhìn thấy cơ giáp lơ lửng dưới tầng bình lưu, nòng pháo đã nhắm thẳng hành tinh tự nhiên!

"Nơi này về sau sẽ là lãnh thổ của chúng tôi, tôi cũng rất đau lòng," Lâm Tĩnh Xu nói, "Nhưng chẳng có cách nào, các vị Thống soái, các ngài nắm quân quyền, tôi cũng chỉ có mấy thứ này có thể lấy ra uy hiếp – Trịnh Thống soái Thiên Hà Số 2, sao thủ đô tổng cộng một tỷ sáu trăm triệu nhân khẩu, bạn gái và con gái ngài còn đang chờ ngài về nhà, wao… con gái ngài thật là đáng yêu; tư lệnh Nagus Thiên Hà Số 3, sao thủ đô hai tỷ một trăm triệu nhân khẩu, tôi thích đại gia đình truyền thống tam đại đồng đường như nhà ngài, náo nhiệt; còn có…"

Thống soái Thiên Hà Số 3 nghiến răng cắt ngang nàng: "Ngươi muốn làm gì?"

"Hoặc là tháo dỡ võ trang, nhận chip," Lâm Tĩnh Xu cười, "Hoặc là tôi ném ba trăm phát đạn đạo hạt nhân

xuống sao thủ đô của ngài. Hi vọng ngài mau chóng quyết định, đương nhiên, chuyện lớn như vậy, nếu ngài băn khoăn, tôi cũng có thể lý giải, đạn đạo tôi sẽ ném từng phát, cho đến khi ngài nghĩ thông suốt thì thôi."

"Tôi bây giờ trước hết nổ Votaw -"

"Cũng được thôi, dù sao trên Votaw chỉ có hai trăm triệu nhân khẩu, nghe rất lời." Lâm Tĩnh Xu mí mắt cũng không chớp, "Tôi biết ngài không sợ chết, có điều ngài chết rồi, quân trung ương quần long vô thủ, Thiên Hà Số 3 vẫn sẽ biến thành bản đồ của đế quốc chip. Tôi thì càng không sợ chết, nhục thể của tôi chẳng đáng một đồng, chết rồi ý thức sẽ hòa làm một thể với trí tuệ nhân tạo, các thần dân của tôi sẽ vĩnh viễn tuần tự từng bước mà sản xuất chip mới, chế tạo loài người mới, ngàn thu muôn đời."

Đúng lúc này, một giọng nói già nua truyền đến: "Thật vậy ư?"

Giọng nói này phát ra, ngay cả Lâm Tĩnh Hằng cũng nổi da gà – trong đại sảnh quốc hội liên minh, mọi ánh mắt đổ dồn về phía linh đường, di thể Woolf vốn im lặng nằm trong quan tài chờ đợi nghi thức cáo biệt lại đột nhiên nói chuyện!

167. Quyển 6 - Chương 167

Nổi da gà trước bọn họ một bước, là Hope lẻn vào cứ điểm Thành Thiên Sứ.

Theo lý thuyết, tiên tri suốt đời vác lá cờ lớn "sinh mạng và tự nhiên", hiểu văn minh nói khoa học, bình thường sẽ không bị quái lực loạn thần hù dọa, nhưng "cái chết" dẫu sao vẫn là một lĩnh vực chưa bị chinh phục, dưới tấm màn đen đều là nỗi sợ hãi, huống chi mấy người bọn họ còn đang nhân lúc trăng mờ gió cao đi trộm đạo – Hope theo bản năng hơi run run.

Woolf chưa chết?

Không thể, từng nghe nói nhân vật chính của hôn lễ vắng mặt, chưa từng nghe nói nhân vật chính của tang lễ xin phép, liên minh tổ chức một lễ tang lớn như thế, không thể biểu diễn cáo biệt quan tài rỗng chứ?

Như vậy… đây là một đoạn ghi âm?

Tựa hồ cũng không thể.

Woolf vừa tỏ rõ vừa ám chỉ, phục bút ngàn dặm, từ thật xa dụ họ đến cứ điểm Thành Thiên Sứ đào đất, chỉ để cho họ một đoạn ghi âm? Gửi một bưu kiện cài mật khẩu có thể làm ông cụ mệt chết à?

Đương khi trong lòng Hope ngờ vực không chắc, tất cả thiết bị chiếu sáng của cứ điểm Thành Thiên Sứ cùng nhau tắt ngấm.

Cúp điện rồi.

Cảnh tượng cứ điểm nhân tạo cúp điện vô cùng đáng sợ, cả cứ điểm Thành Thiên Sứ như rác vũ trụ bị vứt, lẻ loi trôi nổi giữa ngân hà mênh mông, ngay sau đó là lực hút thay đổi, lực hút do sức người duy trì bắt đầu mất đi hiệu lực.

May mà công trình cơ sở của cứ điểm Thành Thiên Sứ kiến thiết không tệ, chưa đầy năm phút đã xử lý trục trặc hoàn tất, nguồn năng lượng dự phòng số 3 thay vào, ánh đèn rải rác một lần nữa chiếu xuống, Hope nghe thấy mọi người đều hít sâu một hơi như thoát nạn, mà âm thanh quỷ dị cực kỳ giống Woolf vừa nãy cũng đã biến mất, hết thảy dường như đã trở về yên bình.

Mồ hôi lạnh lại chảy xuôi xuống thái dương Hope.

Cứ điểm Thành Thiên Sứ có một hệ thống nguồn năng lượng chính, lỡ như xuất hiện vấn đề, hệ thống nguồn năng lượng dự phòng số 2 sẽ lập tức thay thế một cách kín kẽ, sẽ tuyệt đối không để mọi người phát hiện vừa cúp điện, chỉ có khi cả hệ thống nguồn năng lượng dự phòng cũng xuất hiện vấn đề, mới khởi động chương trình kiểm tu cấp tốc, khởi động nguồn năng lượng dự phòng số 3.

Nói cách khác, vừa rồi có thứ gì… tích tắc khiến hai hệ thống nguồn năng lượng của cứ điểm Thành Thiên Sứ quá tải!

Hope chợt nhìn về phía thiết bị khởi động không mấy nổi bật kia, tim đập thót, nghĩ: rốt cuộc mình đã mở ra cái gì?

"Tiên tri…"

Hope khoát tay ngắt lời thuộc hạ, bộ não sắp quá tải, ông ta đột nhiên ngẩng đầu lên: "Votaw!"

"Cái…"

"Chúng ta quay về Votaw, lập tức nghĩ cách liên lạc với tổ chức! Cho các anh em ở gần Votaw nhất đi trước một bước!"

Votaw –

Thống soái Thiên Hà Số 3 Nagus co cầm lại đầy nguy hiểm, cẩn thận dùng khuỷu tay huých Trịnh Địch: "Xác… xác chết vùng dậy? Tình huống gì vậy? Ông đi… ông đi xem thử…"

Trịnh Địch mặt không cảm xúc vờ như không nghe thấy, nghĩ bụng: "Sao ông không đi?"

Bayer đội trưởng Bạch Ngân Đệ Thập Vệ bên cạnh hoàn hồn, ấn khẩu súng bên hông, thận trọng đi tới, vén lá cờ liên minh trên quan tài – thi thể Woolf lạnh lẽo mà an tường, cho dù đã được trang điểm, trên mặt vẫn nhìn thấy vẻ xám xịt của người chết.

Bayer nín thở, thử sờ gáy ông ta, hạ giọng nói: "Trạm Lư, có thể giúp ta quét thử gien của ông ấy không?"

Trạm Lư: "Xác định danh tính người chết là Nguyên soái Woolf."

"Ông ấy quả thật đã chết rồi," Giọng nói quá giống Woolf kia lại tiếp, "Xin chào, Trạm Lư."

Lần này mọi người đã nghe ra, âm thanh này giống như trí tuệ nhân tạo bên trong tòa nhà quốc hội liên minh, phát ra từ bốn phương tám hướng của kiến trúc.

"Chào ngài, tiên sinh chương trình chưa biết," Trạm Lư đại khái là người nắm chắc nhất ở đây, nói chuyện có lý lẽ và bằng chứng, "Dựa theo luật quản lý trí tuệ nhân tạo của liên minh, hành vi trí tuệ nhân tạo mô phỏng cao độ tướng mạo, giọng nói và nhân cách người thật là cấm tuyệt đối, một khi xét xử, trí tuệ nhân tạo sẽ bị tiêu hủy lập tức, người chế tạo có thể xử cao nhất tù chung thân."

"Không xử được đâu, người chế tạo tôi nằm ngay trước mắt các vị, về phần tiêu hủy tôi," Âm thanh ấy khác với sự bình thản của Trạm Lư, có vẻ nhân hóa cao độ, nói đến đây tựa hồ còn cười nhẹ một tiếng, "Các vị có thể thử xem."

Trịnh Địch hỏi: "Chuyện gì đang diễn ra?"

"Chủ thể hắn không ở đây," Trạm Lư nói, "Tôi nghĩ tòa nhà quốc hội liên minh hẳn chỉ có một đoạn chương trình dự lưu, bị chủ thể kích hoạt – nói một cách đơn giản, hắn ở đây giống như một phân thân, hơn nữa có năng lực vượt qua quấy nhiễu mạng lưới thông tin của Quân Đoàn Tự Do, tôi không cách nào tiến hành định vị hắn."

"Các vị có thể gọi tôi là Hubert Woolf," Âm thanh và ngữ khí ấy đều đủ để lấy giả tráo thật, phối hợp với thi thể không hề nhúc nhích trong một góc, càng có hiệu quả nghe nhìn, "Không sao, tôi có thể nói cho ông biết, tôi tồn tại ở mỗi một điểm nhảy vũ trụ của Thiên Hà Số 1, trong mỗi một hệ thống chỉ có Thống soái cao nhất mới có thể điều động, tôi lưu giữ tất cả ký ức làm người của Woolf, phục chế nhân cách của ông ta – Lâm tiểu thư… Tĩnh Xu, 'ý thức và trí tuệ nhân tạo hòa làm một thể' mà cô nói, là giống như tôi à?"

Tố chất chuyên ngành mạnh nhất của Lâm Tĩnh Xu chính là giả thần giả quỷ, không ngờ lại gặp trúng quỷ thật, nhất thời không nói nên lời.

Ở đây, Trịnh Thống soái lớn tuổi nhất cũng là người mới sinh ra sau khi liên minh thành lập, chưa ai từng thấy trí tuệ nhân tạo sởn gai ốc như vậy, bởi vì ngay cả trí tuệ siêu cấp Trạm Lư nói chuyện cũng khô khốc như chày gỗ, không lên xuống, tiếp xúc thời gian dài có thể nhận ra có khác biệt với người thật.

Trên thực tế, trí tuệ nhân tạo hiện nay có thể xử lý nhiệm vụ vô cùng phức tạp, nhân hóa cũng không phải là nan đề kỹ thuật gì, chỉ là cấp cao liên minh có bóng ma quá lớn đối với trí tuệ nhân tạo thời đại Lịch Cựu Tinh, sớm đã lập pháp cấm chỉ, thế cho nên người đương đại đối với trí tuệ nhân tạo đều có tư duy theo xu hướng.

Woolf phiên bản trí tuệ nhân tạo nở nụ cười, gần như hiền từ nói: "Cô bé, sau khi chết lợi dụng một trí tuệ nhân tạo siêu cấp lưu giữ ký ức, phục chế nhân cách, lại để siêu máy tính này thẩm thấu vào các mặt của xã hội, trở thành người thống trị vĩnh viễn, sống vĩnh viễn… Tư tưởng này, nếu không phải ông nội cô và các lão già chúng tôi kịp thời lật đổ đế quốc máy móc thời đại Lịch Cựu Tinh kia, chưa biết chừng đã thực hiện rồi, cô còn thật sự cho rằng đây là sáng kiến riêng của cô à? Không thể vì cô điên cuồng hơn ai khác, mà tự phong là thiên cổ đệ nhất nhân đâu."

Trong màn hình truyền tin, mặt người chip đời thứ năm hơi co rúm lại, Lâm Tĩnh Xu cười gằn: "Nguyên soái Woolf, nói như vậy, cuộc đời ngài đúng là sáng nắng chiều mưa. Ngài có tiếng trung thành với liên minh, là thần bảo vệ liên minh, lại âm thầm nâng đỡ Hiệp hội chống Utopia vực ngoại, tự mình dẫn sói vào nhà, lại tự mình đi đầu đánh sói, cướp lấy quyền lợi của trung ương liên minh. Ngài có tiếng căm thù đến tận xương tủy các hành vi của quản ủy hội Vườn Địa Đàng, kết quả bản thân nằm ngay trên danh sách Trái Cấm, để giấu giếm sự thật này, không tiếc lấy hai thiên hà làm cái giá diệt trừ người biết chuyện Lâm Tĩnh Hằng. Ngài được mệnh danh là người đặt móng liên minh, là tiên phong lật đổ cựu thời đại, lại biến mình thành trí tuệ nhân tạo truy cầu bất tử… Ha!"

Mỗi một câu của nàng đều như một tiếng sấm, nổ các Thống soái quân trung ương đầu óc choáng váng, tập thể "thất khiếu bốc khói" nhìn Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng nhất thời không thể nói gì – lúc trước hắn giấu giếm cho Woolf, là sợ liên minh bảy đại thiên hà chẳng dễ gì yên bình lại bùng lên chiến hỏa, liên minh hiện tại đã sắp cháy thành tro, giấu giếm hay không, thật sự cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Lâm Tĩnh Xu: "Ông Woolf, chúc mừng ông đoạt giải lật lọng giỏi nhất…"

Woolf trí tuệ nhân tạo thản nhiên cắt ngang nàng: "Cô muốn kéo dài thời gian, nhân loạn bỏ chạy sao? Xin lỗi, mục tiêu của cô quá lớn, tôi đã định vị được cô."

Lâm Tĩnh Xu kinh hãi, ngay sau đó, cơ giáp của nàng rít lên cảnh báo, phản ứng của người lái không thể nói là không nhanh, lập tức muốn nhảy khẩn cấp trên mặt đất.

Trên mặt đất trong tình huống không có đài phóng, chỉ có năng lượng trọng giáp mang theo đủ cho một lần nhảy khẩn cấp, nhưng bình thường không ai làm như vậy, bởi vì chẳng những sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn cho hoàn cảnh xung quanh, tổn thương đối với trọng giáp và hành khách cũng khó có thể dự tính, đặc biệt là lúc này trên trời còn toàn là kẻ địch của nàng.

Nhưng đạn đạo đã nổ đến mũi, thật sự là quá khẩn cấp.

Trọng giáp nhảy tạo thành sóng thần, cơn sóng cao hơn mười mét thoáng cái xô lên Neverland yên tĩnh.

Đám tiểu tiên tử ở bờ biển bỏ chạy tứ tán, tư thái xinh đẹp, có điều bay quá chậm, thân bằng vật liệu biến hình đất đỏ giây lát đã bị sóng to nuốt chửng.

Ngay sau đó, bên cạnh đại lục trung tâm Votaw, hệ thống chống đạn đạo dựng lên, song nòng pháo nhắm chuẩn không phải khách không mời bay tới trên không trung, mà là đoàn trọng giáp của Lâm Tĩnh Xu!

"Chủ nhân, nhảy khẩn cấp đã bị quấy nhiễu!"

Quấy nhiễu bước nhảy vũ trụ – trò hay sở trường của Hiệp hội chống Utopia, hiển nhiên đã được Woolf nâng cấp.

Trọng giáp không nhảy thành công xuất hiện trên mặt biển cách nơi xuất phát không đầy hai cây số, phát ra một tiếng thở dài nặng nề, cơ hồ phun ra lửa, tuy rằng tránh thoát đạn đạo, thân cơ bị hỏng vẫn rất nghiêm trọng, Lâm Tĩnh Xu trên trọng giáp bị hất đi, ngay sau đó bị khí thể bảo hộ cố định, tai nhất thời bị khí thể bảo hộ che lại, ngăn cách mọi âm thanh xung quanh, chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập.

Những người trong tòa nhà quốc hội liên minh không biết màn kinh hồn trên biển, chỉ nhìn thấy người chip đời thứ năm nói chuyện với họ đột nhiên khom lưng, giống như đang chịu đau đớn cùng cực, lại khôi phục tiếng đàn ông bình thường: "Chủ… chủ nhân…"

"Cô cho là mình đã hạ cả Votaw?" Trí tuệ nhân tạo Woolf nhẹ nhàng nói, "Cô cho là Vương Alan có thể lừa quân liên minh nghe lão hiệu lệnh, chính là đã đoạt mất quyền hạn cao nhất của quân ủy liên minh? Cô bé à, quân ủy là một tay tôi xây dựng, vận hành trong tay tôi ba trăm năm, tuổi còn lớn hơn cha cô, có phải cô đã quá không biết lượng sức?"

Trong khi mọi người ở đây đều đang há hốc miệng, Lâm Tĩnh Hằng đã hiểu Woolf muốn làm gì, túm tay Lục Tất Hành: "Liên lạc với quân vũ trụ!"

Nagus hoang mang: "Thông tin liên lạc với trên không chẳng phải bị…"

Ông ta còn chưa dứt lời đã bị Lục Tất Hành cắt ngang: "Lâm Tĩnh Xu không ngu, cô ta vừa rồi đã bỏ chặn, Thống soái, anh hạ lệnh đi!"

Nagus: "…"

Im lặng nhặt hàm cấp "kẻ ngu" đeo lên.

Lâm Tĩnh Hằng: "Lập tức đáp xuống Votaw, Dương!"

Tiếng Poisson Dương vang lên không rõ lắm: "Vâng, Thống soái."

"Mở tất cả thiết bị quấy nhiễu chip, phân phát cho quân bạn, dùng để sàng lọc người chip, đáp xuống điểm tị nạn, đưa được bao nhiêu người đi thì đưa, mau!" Lâm Tĩnh Hằng nhanh chóng nói, "Lý Forlan, đi tập trung người dân đến khu trung ương tị nạn…"

"Hiểu rồi, quân trung ương mặt đất mở đường cho các ngươi!" Trịnh Địch vừa chạm vào ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng, lập tức hiểu ý, dùng nắm tay đẩy lưng Nagus, "Đi theo, ông còn chưa hiểu à? Woolf đã chết, nhưng lão đặt mình trong trí tuệ nhân tạo, bây giờ có mặt ở khắp mọi nơi! Mẹ nó chẳng ai biết quyền hạn của trí tuệ nhân tạo này cao bao nhiêu! Lão đi chết, chính là để dụ 'kiến chúa' của Quân Đoàn Tự Do đến, còn có thể thuận tiện một mẻ lưới bắt hết đám già không an phận chúng ta! Lão sẽ trực tiếp nổ Votaw!"

Nagus vừa rồi còn kêu gào phải "nổ Votaw chết chung với Lâm Tĩnh Xu" sững người ra, giọng đổi điệu: "Nổ… nổ Votaw? Hai trăm triệu người trên Votaw thì sao, Đoàn Quang Vinh cũng không nỡ nổ!"

Lâm Tĩnh Hằng nhìn ông ta một cái thật sâu.

Năm đó hai thiên hà bảy tám, đâu chỉ hai trăm triệu người.

Woolf bày cục như đánh cờ, thế nặng đặt nhẹ, chỉ cần khống chế được đại cục, bỏ con tốt thí luôn luôn nhẫn tâm hơn quân địch.

Nagus: "Lão điên!"

"Không phải sao," Lục Tất Hành cười khổ một tiếng, "Về điểm nói chết là chết này, tôi cũng rất phục – chúng ta có thời gian tập trung người dân không?"

"Có có có," Bayer nói, "Tổng trưởng yên tâm, ngài không hiểu dân tình Votaw rồi."

Trên Votaw có mười sáu điểm tị nạn khẩn cấp – khu trung ương nơi tòa nhà quốc hội liên minh tọa lạc chính là một trong số đó, thế nên thời điểm hải tặc xâm phạm mới có rất nhiều người dân đổ sang bên này. Khi xảy ra tình huống khẩn cấp, mọi người đều sẽ dựa theo khu vực mình ở, chạy nạn đến điểm tị nạn gần nhất, như vậy chiến đội cơ giáp cứu viện có thể trực tiếp đón người nhanh chóng ở điểm tị nạn.

Bất luận người ngoài dùng ngữ khí đùa cợt nói Votaw là khu tụ cư của đám quyền quý và sâu mọt như thế nào, là sao thủ đô của liên minh, người Votaw của Thiên Hà Số 1 trước nay là tinh anh trong tinh anh, đặc biệt là khi tai nạn đến, tuy rằng cũng sẽ kinh hoảng, cũng sẽ suy sụp gào khóc, song vẫn thể hiện ra tố chất cư dân, cực kỳ trật tự, thỉnh thoảng có chen lấn cũng sẽ tự phát giải quyết rất nhanh.

Lục Tất Hành nhìn kỹ lại, nhóm nạn dân đi theo sau Lý Forlan vậy mà là xếp thứ tự theo tuổi, trước là trẻ nhỏ, kế đến cụ già, những người trưởng thành đều thảm hại lót sau, không ai tranh lên trước. Chính bọn họ không loạn, ngược lại giúp Lý Forlan có thể chia mọi người nhét vào xe cơ giáp bằng tốc độ nhanh nhất.

Lục Tất Hành không khỏi sửng sốt, mang máng nhớ tới, lúc cậu còn nhỏ, Votaw nghe nói chính là như thế,

bởi vậy mới luôn muốn ra thăm thú thế giới bên ngoài.

Bắt đầu từ khi nào cậu tràn ngập thành kiến, một dạo khăng khăng muốn cách ly liên minh như bệnh truyền nhiễm?

"Tổng trưởng!" Bayer la to một tiếng, "Đi!"

Lục Tất Hành định thần lại, ngay sau đó bị Lâm Tĩnh Hằng kéo vào một chiếc xe cơ giáp. Quân trung ương vòng ngoài cùng khai hỏa vào hải tặc bao vây họ trước, có lẽ là Lâm Tĩnh Xu thân mình còn chưa lo xong, hoặc muốn tha cho họ một lần, lợi dụng họ gây rối thêm cho Woolf, bọn hải tặc rõ ràng mềm nhũn, vòng vây nhanh chóng bị tiên phong quân trung ương xé toạc.

"Nghĩ gì thế?" Lâm Tĩnh Hằng hỏi.

"Em đang nghĩ tầm quan trọng của giáo dục cơ sở toàn dân," Lục Tất Hành nói đến đây, bỗng nhiên ngạc nhiên nhìn Lâm Tĩnh Hằng, "Đúng rồi, anh không phải là người Votaw sinh ra và lớn lên ở đây à? Anh làm cách nào 'nước trong ra khỉ bùn', hòa vào đám lưu manh đánh nhau chửi bậy không hề có chướng ngại vậy?"

Đóa "hoa lạ Votaw" Lâm Tĩnh Hằng này không có gì để nói, xe cơ giáp như lốc xoáy, bọc pháo ion năng lượng cao cuốn đi.

"Tiên sinh." Lúc này, Trạm Lư bỗng nhiên nói, "Có một tin tức không tốt."

Votaw chẳng biết tạnh mưa từ khi nào, mây đen tản ra bốn phía, nhưng ánh dương không chiếu xuống

168. Quyển 6 - Chương 168

Vẻ mặt Lâm Tĩnh Hằng như sắp nhồi máu cơ tim: "… Ta bây giờ không muốn nghe lắm đâu."

Nắp trên xe cơ giáp biến thành trong suốt, Lục Tất Hành ngẩng đầu nhìn thấy bầu trời.

Ban đầu, cậu chỉ cảm thấy đen ngòm, một lúc lâu, thị lực kinh người nhờ chip mới cho cậu nhìn ra một chút đầu mối: "Đó là cái gì… đoàn cơ giáp à?"

Trạm Lư nói: "Là anh em của tôi."

Lục Tất Hành: "…"

Vừa mới tiếp xúc từ khoảng cách gần với một u linh "nhập" vào trí tuệ nhân tạo, mọi người cơ hồ đều có bóng ma tâm lý với đám máy tính này, Trạm Lư cái tên thiểu năng nhân tạo chưa bao giờ biết tinh mắt là gì lại còn đổ dầu vào lửa!

Thấy sắc mặt mọi người xung quanh đều không tốt lắm, Lục Tất Hành đành phải khô khan thử làm dịu bầu không khí: "Anh em của anh không phải là tôi à?"

Nhưng lần này không ai cười, Lâm Tĩnh Hằng trầm giọng nói: "Dẫn đầu là 'thập đại danh kiếm' của liên minh – trọng giáp siêu cấp thiết kế cùng đợt với Trạm Lư, năm xưa phân thuộc về mấy vị lão tướng quân kiệt xuất, sau đó người thì chết người thì về hưu, thập đại danh kiếm lại có ngưỡng tinh thần lực cao hơn trọng giáp bình thường, người thường không thể khống chế, về sau ngoại trừ Trạm Lư rơi vào tay Lục Tín, cơ hồ đều thành phương tiện truyền đạt và bài trí để triển lãm thành quả quân sự mới nhất vào lễ duyệt binh hàng năm."

Lục Tất Hành nhìn những thân cơ khó tin đó, thì thào: "Lúc thấy bản vẽ thiết kế em đã rất chấn động, không ngờ vật thật vậy mà…"

Chín trong "thập đại danh kiếm", dẫn đông đảo chiến hạm cơ giáp không rõ nguồn gốc, như thần ma che lấp bầu trời.

Trạm Lư đứng đầu thập đại danh kiếm, nghề chính bây giờ lại làm phục vụ việc nhà ở Thiên Hà Số 8.

Lục Tất Hành chân tâm thật ý nói: "Trạm Lư à, thật là ép uổng anh. Nhưng mà… nhiều năm qua, chúng đã không tổn hủy trong chiến tranh, sao không thấy liên minh lấy ra dùng?"

Giọng Lý Forlan hơi khô khốc: "Không… Tổng trưởng, nếu tin tức của Bạch Ngân Nhất không sai, tôi nhớ năm đó khi hải tặc xâm phạm, mấy căn cứ thí nghiệm công nghiệp quân sự quan trọng của Thiên Hà Số 1 bị hải tặc chiếm, rất nhiều cơ giáp chưa kịp mang đi, trong đó bao gồm 'thập đại danh kiếm'. Bởi vì tố chất tác chiến thân thể hải tặc đáng quan ngại, trọng giáp siêu cấp rơi vào tay bọn họ, căn bản ngay cả trị số tối thiểu để khởi động cũng không đạt được, thành thử vẫn bảo tồn ở đó. Sau đó tin tức phía chính phủ công bố là, trong xung đột phạm vi nhỏ của quân liên minh và hải tặc, mấy căn cứ thí nghiệm công nghiệp quân sự trước sau bị tổn hủy…"

Lâm Tĩnh Hằng cắt ngang hắn: "Tin tức phía chính phủ? Thế thứ tổn hủy làm sao vẫn còn đây? Là ai đang lái?"

"Xin lỗi tiên sinh, do phần cứng hạn chế, mạng tinh thần của tôi bây giờ không ổn định lắm." Trạm Lư nói, "Nhưng nếu tôi bây giờ không bị lỗi, mạng tinh thần của đối phương tựa hồ không hề có cổng nối người cơ."

Không có cổng nối người cơ, có thể là loại "kẻ đần gắn chip" bán thành phẩm ban đầu Quân Đoàn Tự Do làm ra, cũng có thể là…

Trí tuệ nhân tạo.

Năm đó, Lâm Tĩnh Hằng rời khỏi cứ điểm Bạch Ngân, Ares Lý gấp gáp kế nhiệm, quân đội và quản ủy hội Vườn Địa Đàng mâu thuẫn hơn bao giờ hết, cứ điểm Bạch Ngân toàn thể quan binh oán phẫn rất lớn, đặc biệt là sau khi Bạch Ngân Thập Vệ rời khỏi, đám thiếu gia còn lại căn bản không coi Lý thượng tướng ra gì, để làm bề mặt, kẻ nịnh hót tự cho là thông minh kia đã điều đến một nhóm lính trí tuệ nhân tạo.

Đám binh lính trí tuệ nhân tạo này còn đóng vai trò quan trọng trong chiến cục – bị hải tặc dễ dàng xâm nhập, cống hiến kiệt xuất cho việc liên minh tan rã.

Bộ đội trí tuệ nhân tạo chỉ có thể cho đủ số, không thể gánh vác một mình, đây là nhận thức chung của mọi người, ngay cả Lâm Tĩnh Xu cũng chấp nhận loại binh lính chip gần như máy móc đó ở trên chiến trường không dễ dùng, vì thế nàng sau đó đã từ bỏ độ kết hợp người cơ trăm phần trăm, để lại thần trí cho người chip.

Nhưng… nếu khống chế số cơ giáp đó là Woolf vừa mới nói chuyện với bọn họ?

Nếu là một trí tuệ nhân tạo mạnh đến không cách nào xâm nhập, độ nhân hóa cực cao, đã khống chế quyền hạn quân sự tối cao của liên minh thì sao?

Trọng giáp siêu cấp giấu đi, trí tuệ nhân tạo khiến người ta khiếp sợ.

Woolf rốt cuộc đã bắt đầu bày cục này từ khi nào?

Đồng tử Lâm Tĩnh Hằng co lại: “Thông báo các điểm tị nạn, trong vòng mười phút toàn thể vào vị trí, rút khỏi Votaw!”

Bên ngoài tòa nhà quốc hội liên minh, một vệ đội cơ giáp Bạch Ngân Thập Vệ đã đáp xuống, hải tặc yếu ớt chốc lát bị quét ra, xe cơ giáp nối đuôi nhau vào, nhưng tình hình không đợi người, trước khi tất cả xe cơ giáp kịp chuyển dời lên cơ giáp vũ trụ, cảnh báo sóng năng lượng quỷ dị chợt vang lên.

“Đạn đạo!”

“Lồng phòng hộ! Tất cả lồng phòng hộ mở ra -“

“Nhanh lên, đi mau! Sắp không kịp rồi!”

“Toàn thể chuẩn bị lên không!”

Đồng tử Lục Tất Hành co lại, cậu nhìn thấy từ hướng đường chân trời xa xăm một luồng sáng chói mắt kéo tới, như cảnh xuân đến sớm trên sao Bắc Kinh năm ấy, liền sau đó là mây nổ hạt nhân sôi trào và sóng hạt năng lượng cao cuốn tới, sát thủ vô hình cùng một vòng lồng phòng hộ cơ giáp căng ra ầm ầm đâm thẳng vào nhau.

Chẳng ai ngờ được, Woolf vậy mà không nói suông, ông ta thật sự dám nổ Votaw!

"Lão điên!"

Trọng giáp vươn lưới vớt khổng lồ, cuốn xe cơ giáp chưa kịp lên cơ giáp, lúc này đã chẳng màng để ý lên như vậy liệu có tạo thành người trong xe cơ giáp bị thương hay không – bị thương dẫu sao vẫn tốt hơn chết.

Khí thể bảo hộ đông nhanh phun ra, Lục Tất Hành nắm khóa an toàn, tầm nhìn bị đảo ngược. Đạn đạo bắt đầu liên tiếp rơi xuống, cơ giáp trong điểm tị nạn nổ ầm ầm, trong tình huống sắp thoát ly quỹ đạo cưỡng ép khởi động, năng lượng mạnh xô vào đường phố xung quanh, các kiến trúc đều nổ tung như pháo đài bùn.

Vườn cây tươi đẹp, non nước như tranh, báu vật nghệ thuật và kiến trúc nhiều đời tích lũy, Votaw như viên ngọc quý…

Cứ thế từng chút một bị ngọn lửa chiến tranh nuốt chửng.

Lục Tất Hành bỗng nhiên nhớ tới điều gì, căng mắt nhìn hướng phủ tướng quân Lục Tín tắt đèn, vô thức vịn cửa sổ, đúng lúc này trọng giáp chợt lên khỏi mặt đất, xe cơ giáp bị lưới vớt dính như một cái đuôi rườm rà, bị hất lên cao, đồng thời lưới vớt bắt đầu kéo họ vào trong, người trong xe cơ giáp như trái cây nhuyễn trong máy xay, trán cậu đập vào thân xe kế bên.

Lục Tất Hành không né, dù sao nhục thể cậu rất rắn chắc, tùy tiện va chạm một phát cũng chẳng hề hấn gì, song đau đớn trong dự đoán không đến, trán cậu đập vào lòng bàn tay Lâm Tĩnh Hằng. Cậu sửng sốt, ngay sau đó, Lâm Tĩnh Hằng kéo cậu vào lòng, bàn tay đệm trên trán cậu hạ xuống che mắt cậu, cậu không nhìn thấy "nhà của Lục và Muller" u tĩnh bị dư âm của đạn đạo rơi xuống lật tung, đại thụ cắt chỉnh tỉ mỉ im lặng đổ xuống, nhà cửa chứa đựng vô số ký ức và bí mật nứt ra từ chính giữa… như phơi ra nội tạng, để lộ cầu trượt giấu trong tường kia.

Lục Tất Hành mở miệng: "Nhưng ông ấy còn…"

Loại phim điện tử tự động đó, bình thường khi cảm ứng được cầu trượt bị va chạm sẽ khởi động.

Như vậy… đá vụn rơi xuống cũng sẽ làm cho ông hiện thân chứ?

Ông sẽ như lấy giả tráo thật mà đứng trong khói thuốc súng, vô tri vô giác mỉm cười với cầu trượt gãy, nói ra những lời kịch dỗ con trẻ đó chứ?

Năng lượng vụ nổ quấy nhiễu, sẽ khiến hình dáng ông trở nên mơ hồ chứ?

Tiếng cảnh báo ầm ầm trong xe cơ giáp nuốt mất tiếng Lục Tất Hành, ngay cả người gần trong gang tấc

cũng không nghe rõ cậu đang nói gì, xe cơ giáp bị cuốn vào trọng giáp, liền sau đó cửa cabin đóng chặt, trong tai những người sống sót còn đang kêu ong ong, có vài giây như vậy, Lục Tất Hành im lặng co tròn dưới lòng bàn tay lạnh ngắt của Lâm Tĩnh Hằng, ngực như bị cái gì bóp nghẹt, thở không ra hơi.

Lâm Tĩnh Hằng thở dài không thành tiếng, nét lạnh lẽo ở vùng chân mày chưa tan, hắn vụng về nghiêng đầu hôn cổ cậu.

Lục Tất Hành định thần lại, kéo tay hắn xuống: "Này, em không có…"

Cậu chưa dứt lời, xe cơ giáp liền lắc lư mạnh, ngay sau đó, Trạm Lư nói: "Bước nhảy vũ trụ bị phong tỏa – tiên sinh, vừa rồi nhảy khẩn cấp thất bại."

Trong kênh truyền tin vang lên tiếng thở dốc nặng nề của Trịnh Địch: "Lão điên kia quyết tâm muốn cho hai trăm triệu người dưới mặt đất chôn cùng chúng ta sao?"

Bayer: "Thống soái, ngoài tầng khí quyển bị chiến đội máy móc của thập đại danh kiếm chặn…"

"Ha," Lâm Tĩnh Hằng cười nhạo một tiếng, hắn cũng bất kể bên ngoài tình hình thế nào, thậm chí không có bất cứ chuẩn bị an toàn nào, trực tiếp mở cánh cửa biến dạng của xe cơ giáp đi lên trọng giáp, "Trạm Lư, kết nối vào mạng tinh thần của cơ giáp này, cho ta quyền hạn, lão nói chặn là chặn, lão là cái thá gì?"

Trạm Lư không nhanh không chậm nhắc nhở: "Tiên sinh, mạng tinh thần của tôi vẫn chưa ổn định."

"Vậy là đủ rồi," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Tất cả đi theo ta."

Sau khi loại trừ tất cả âm mưu và tính kế, danh tướng ba trăm năm trước đặt móng liên minh, đối mặt với hậu nhân vốn nên khiến ông ta kiêu ngạo bằng hình thức như vậy.

Hiệu trưởng nhiệm kỳ đầu và sinh viên tốt nghiệp vinh dự của học viện Ulan, mỗi người đều cầm kiếm mà đứng, phảng phất là một buổi lễ tốt nghiệp thảm thiết vô cùng.

Trí tuệ nhân tạo thần bí đáng sợ kia chiếm cứ cả Thiên Hà Số 1, trong vũ trụ tăm tối vô biên, giống như phát ra một tiếng thở dài nhè nhẹ.

Chiến đội cơ giáp phá vây dưới mặt đất như một thanh kiếm bén xông lên không trung, đồng thời xuất phát từ mười mấy điểm tị nạn, một loạt đạn đạo cuốn ra, nỗ lực nổ ra một lỗ thủng, bụi mù cuồn cuộn ngưng kết thành các đám mây trí mạng trên không trung Votaw, chiến đội cơ giáp chặn đường trên trời chợt co cụm, lập tức bị mấy phát pháo ion năng lượng cao xô ra, trọng giáp của Lâm Tĩnh Hằng không lệch chút nào chui qua khe hở ấy, nòng pháo của trọng giáp như bánh răng linh hoạt, cùng một thời gian bắn rơi ba cơ giáp quân địch.

“Sao tôi cảm thấy mình lâu lắm rồi không tự mình ra tay bắn?” Không biết là Thống soái quân trung ương nào lẩm bẩm.

Trịnh Địch cười to: “Nòng pháo của ông rỉ sét rồi à?”

“Các vị, chú ý,” Giọng nói ổn định của Lục Tất Hành vang lên trong kênh truyền tin, “Đối phương không có cổng nối người cơ, chúng ta thì có, cẩn thận mạng tinh thần của các vị -“

Bạch Ngân Thập Vệ, quân trung ương, quân liên minh liên thủ, khi sắp sửa xé rách tuyến phong tỏa không trung, một đợt công kích mạng tinh thần đột nhiên tập kích.

Đội ngũ chỉnh tề lập tức lộ ra một chút kinh hoảng.

Đúng lúc này, một trọng giáp siêu cấp trong thập đại danh kiếm không biết từ đâu chui ra, chậm rãi tới gần nhóm Lâm Tĩnh Hằng, trên thân cơ lóe hoa văn phức tạp, một tín hiệu tự động kết nối vào đường truyền tin của họ: “Xin chào, Trạm Lư.”

“Xin chào, Long Uyên.” Trạm Lư trả lời, “Không ngờ có một ngày chúng ta gặp nhau trên chiến trường, ta nhớ chủ nhân của ngươi từng là một vị lão tướng quân đức cao vọng trọng, nếu ông ấy còn sống, nhất định sẽ rất buồn.”

“Đúng vậy,” Hạch cơ giáp tên “Long Uyên” nói, “May mà ta bây giờ không có chủ nhân, ta đã bị bí mật cải tạo, hạch cơ giáp chính là người lái, ta có thể tự do khống chế thân cơ, nơi mạng tinh thần của ta đến, tất cả cơ giáp không người lái đều có thể nghe ta điều phối. Ngược lại tình hình của ngươi nhìn chán nản hơn.”

“Đúng vậy, mạng tinh thần của ta do sự cố đã bị hao tổn, còn chưa hoàn toàn sửa xong, vật liệu của hạch cơ giáp cũng vẫn là vật thí nghiệm, thân cơ giáp thì là nhặt được.” Trạm Lư vô cùng thành thật trả lời, “Nhưng chủ nhân của ta đánh giá rằng, cho dù như vậy, ngài cũng có thể tự do đánh các vị.”

Lục Tất Hành: “… Trí tuệ nhân tạo cấp cao nhất của liên minh đều thật thà như thế à?”

Lâm Tĩnh Hằng không muốn trả lời vấn đề này lắm.

Long Uyên nói: “A, đã như thế, thì ta sẽ không khách sáo nữa.”

Ngay sau đó, mạng tinh thần khiến người ngạt thở của trọng giáp quét qua, đập mạnh vào cổng nối người cơ có khe hở tự nhiên, đại não Lâm Tĩnh Hằng như bị kim đâm một phát, mạng tinh thần không ổn định của Trạm Lư cũng lung lay theo.

Lâm thượng tướng của cứ điểm Bạch Ngân năm ấy, tinh thần lực đến gần cực hạn của loài người, trước nay đều là hắn ở trên chiến trường quét người khác, lần đầu bị quét, mùi vị thật là khó lòng miêu tả.

Hắn mà còn như thế, những người khác thật sự không cần phải nói.

Cùng một thời gian, đại đa số người lái cơ giáp đều bị đợt công kích mạng tinh thần thứ nhất quét xuống, người lái dự phòng chật vật thay thế, cũng may người lái dự phòng của quân chính quy thay đổi thuần thục, tất cả khoang điều khiển của cơ giáp đều thành thạo chuyền thuốc thư giãn cho nhau, giằng co tử thủ trận địa vô hình này.

"Lâm tướng quân," Long Uyên nói, "Các ngài rất mạnh, nhưng loài người không thể mạnh hơn máy móc, chúng tôi không có cổng nối người cơ, chúng tôi đã đứng ở thế bất bại."

Câu trả lời của Lâm Tĩnh Hằng là một phát đạn đạo.

Votaw đã thành một chiến trường đa phương hỗn chiến, không ai chú ý, một đội tàu vũ trụ không mấy nổi bật do dự đến bên ngoài Votaw, họ đã tiến vào phạm vi mạng tinh thần của trọng giáp, rất nhiều cơ giáp đã lưu ý đến, hơi quét qua là biết, đây là một đội cơ giáp ngụy trang thành tàu vũ trụ dân dụng, nhưng dù là cơ giáp, cũng đều là tiểu cơ giáp như con kiến, không chắc là từ trên tiểu tinh cầu nào trốn ra, trong tình hình chiến đấu kịch liệt thế này, không ai chú ý tới họ.

Thế nhưng ngay lập tức, đội ngũ tiểu cơ giáp không hút mắt này đột nhiên tách ra, vây quanh điểm nhảy vũ trụ gần Votaw nhất.

Ngay sau đó, trên tất cả cơ giáp đều nhận được một tin tức: "Đường nhảy khẩn cấp đã mở, chúc các vị may mắn – vì sinh mạng và tự nhiên."

Cả kênh truyền tin ầm lên.

"Hiệp hội chống Utopia?"

"Cái gì vậy!"

Thống soái Woolf của liên minh sử dụng thủ đoạn của Hiệp hội chống Utopia phong tỏa đường nhảy khẩn cấp của quân vũ trụ dưới đất, mà Hiệp hội chống Utopia hải tặc vũ trụ chân chính chạy tới mở cửa sau cho họ!

Những chuyện xảy ra ngày hôm nay chắc có thể viết thành một bộ lịch sử ma huyễn.

"Rút!" Sau khi Lâm Tĩnh Hằng ra lệnh một tiếng, mạng tinh thần của Trạm Lư dưới sự áp bách của Long Uyên triệt để sụp đổ, song hắn tựa hồ sớm có chuẩn bị, gần như đồng thời thoát ly mạng tinh thần của Trạm Lư, kín kẽ nối vào mạng tinh thần của chính trọng giáp này, Long Uyên giống như đấm một cú mạnh thất bại, lập tức, trọng giáp khởi động nhảy khẩn cấp, biến mất tại chỗ.

Vô số đạn đạo rơi xuống Votaw, người chip và các loại kì trân dị thú ở lại trên tinh cầu toàn bộ tan thành khói bụi, liên quân chở hàng trăm triệu người dân vào khoảnh khắc cuối cùng nhảy khẩn cấp theo cửa sau Hiệp hội chống Utopia mở ra, thoát vây khỏi địa ngục, quân địch và chiến hữu ngày xưa thật sự không phân biệt được ai là ai, ở vùng gần điểm nhảy vũ trụ ngơ ngác nhìn nhau, sau khi thoát nạn vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Đúng lúc này, gần điểm nhảy vũ trụ lại có sóng năng lượng mạnh, đoàn trọng giáp có dấu hiệu Quân Đoàn Tự Do vết thương chồng chất thò đầu ra.

"Thống soái!"

Lâm Tĩnh Hằng không chút nghĩ ngợi: "Ngăn lại!"

Song phương mới từ trong cùng một hố lửa nhảy ra lập tức đánh giáp lá cà, Quân Đoàn Tự Do thấy tình thế không ổn, lập tức tính toán bỏ chạy, đám người chip cậy tinh thần lực mình cao, dẫn đầu phát động một đợt tấn công mạng tinh thần.

Liên quân còn chưa hoàn hồn khỏi bóng ma tâm lý bị trí tuệ nhân tạo quét xuống khựng lại –

Chỉ có nòng pháo của Lâm Tĩnh Hằng tập trung vào tàu chỉ huy của đối phương.

Trọng giáp tương đối nhạy bén, khoảnh khắc bị tập trung Lâm Tĩnh Xu đã nhận được cảnh báo, lúc này lồng phòng hộ của trọng giáp ở trên mặt đất đã tiêu hao hầu như không còn, nàng phút chốc ngẩng đầu lên, nhìn xuyên qua máy quay quân dụng, ánh mắt dường như muốn xuyên thủng ngân hà, xuyên thủng cơ giáp, nhìn vào mắt anh trai mình, không thể nói được là chờ mong hay đau lòng…

Anh sẽ tự tay giết em ư?

Đạn đạo bỗng trượt ra nòng pháo, Lâm Tĩnh Xu như tự ngược đãi mình, trân trân nhìn máy quay quân dụng không chớp mắt – nàng không phải là người chết đến nơi cam tâm nhắm mắt.

Tiếng cảnh báo chói tai vang lên, cơ giáp rung mạnh, nàng bay ra ngoài, bị khí thể bảo hộ đón được giữa không trung.

"Thân cơ bị hao tổn, cảnh báo, hệ thống nguồn năng lượng hư hao."

"Thân cơ hỏng đang tự động tách rời, nguồn năng lượng dự phòng thứ nhất khởi động."

Đạn đạo đã bắn trượt.

Lâm thượng tướng ngông cuồng của cứ điểm Bạch Ngân năm đó, cũng sẽ run tay bắn trượt đạn đạo sao?

Màn này mới quen thuộc làm sao.

"Đi." Lâm Tĩnh Xu thì thào, "Nhảy khẩn cấp."

169. Quyển 6 - Chương 169

Thiên Hà Số 1, trong có Quân Đoàn Tự Do, ngoài có trí tuệ nhân tạo khó phỏng đoán, không một chỗ an toàn, liên quân không còn lựa chọn nào khác, đành phải tạm thời rút đến Mân Côi Chi Tâm.

Quân liên minh cũng vậy, quân trung ương cũng vậy, trước mắt đều rất hoang mang.

Nhà là không trở về được nữa, qua chiến dịch này, chính phủ trung ương liên minh đã chỉ còn trên danh nghĩa.

Vị thượng tướng quân liên minh cấu kết với Vương Alan định một mẻ lưới bắt hết quân trung ương và hải tặc đã bất hạnh tử trận trong hỗn loạn, lúc này miễn cưỡng có thể làm chủ, chỉ là một trung tướng chưa có tiếng tăm, sau trận chiến mới đề bạt, Lâm Tĩnh Hằng cũng không biết. Trung tướng gặp các tiền bối như truyền kỳ này không dám nói lời nào, chỉ biết chạy theo.

Còn có Hiệp hội chống Utopia quỷ dị giúp họ rồi chạy… Cùng với hàng trăm triệu người dân Votaw dẫn theo.

Người chưa trải qua huấn luyện ở trong cơ giáp vũ trụ sẽ rất thê thảm, đặc biệt là những người già yếu, khoang y tế trong đội ngũ hầu như không đủ dùng. Mà những người này ngoại trừ đau đớn trên sinh lý, còn có vết thương khi tận mắt chứng kiến quê nhà mình bị hủy hoại.

Thu xếp cho họ làm sao chính là một phen luống cuống tay chân – may mà có Lục Tất Hành. Tổng trưởng Lục tại phương diện thu xếp cho nạn dân kinh nghiệm phong phú, là thợ lành nghề.

"Lần gần nhất từ Votaw đào vong đến Mân Côi Chi Tâm, đã là chuyện hơn năm mươi năm trước." Trong kênh truyền tin, Trịnh Địch bỗng nhiên nói khẽ, "Khi đó tiền đồ chưa biết, chỉ có một bầu nhiệt huyết. Bây giờ không được, già cả rồi, cũng là tiền đồ chưa biết, nhưng máu đã nguội lạnh, càng cảm thấy hoang mang hơn."

Lâm Tĩnh Hằng không lên tiếng, lúc xe cơ giáp bị hất lên trời chỉ lo bịt mắt Lục Tất Hành, cửa xe biến dạng đập rạn xương một cánh tay hắn, lúc ấy tình hình quá nguy hiểm, rất lâu sau định thần lại mới cảm thấy đau.

Hắn tìm đại một chỗ dựa vào, giơ cánh tay bị thương, mặc cho máy móc y tế tự động làm gì thì làm, ánh mắt trống rỗng lướt qua Lục Tất Hành – Lục Tất Hành đang điều chỉnh thử Trạm Lư.

Kế đó lại cúi đầu nhìn tay mình.

Không ai trách hắn thả cho Quân Đoàn Tự Do chạy, trên thực tế, không ai nhận ra đó là một sai lầm.

Mạng tinh thần của liên quân bị trí tuệ nhân tạo quét quá thảm, chớp mắt khi đối đầu công kích mạng tinh thần của Quân Đoàn Tự Do cơ hồ bị áp chế toàn diện, song phương địch ta đều vừa trốn ra, tình hình hoảng loạn vô cùng, mạng tinh thần không ổn định của Trạm Lư còn rớt, Lâm Tĩnh Hằng có thể bắn ra phát pháo ấy đã là một kỳ tích nhỏ, không hổ là trâu bò hàng đầu cứ điểm Bạch Ngân.

Nhưng chỉ có chính hắn biết, khoảnh khắc ấy thiết bị ngắm của đạn đạo chĩa vào tàu chỉ huy Quân Đoàn Tự Do, tay hắn đã run.

"Còn đau không anh?"

Lục Tất Hành đột nhiên lên tiếng, Lâm Tĩnh Hằng mới hoàn hồn, thản nhiên thu ánh mắt về, lắc đầu, cùng lúc đó, hắn lại còn có thể điềm nhiên như không tiếp lời Trịnh tư lệnh. Lâm Tĩnh Hằng không rõ thái độ lắm: "Nói ba cái chuyện xưa lắc như vậy làm gì?"

Trịnh Địch hơi á khẩu: "Thằng ranh thối tha, ngươi có tim không?"

"Có, giữ lại đến thời điểm phong hoa tuyết nguyệt lấy ra dùng, bình thường cất đi." Lâm Tĩnh Hằng hoạt động tay bị thương đã xử lý xong một chút, mặt không biểu cảm mặc quần áo, "Thiên Hà Số 1 nước sâu không nhìn rõ, các thiên hà khác bị người chip chiếm đóng, quy mô võ trang của Thiên Hà Số 8 không cùng cấp số lượng với liên minh, hơn nữa cho dù chúng ta bây giờ gọi tăng viện, xuyên qua lỗ hổng thời gian một lần, bên ngoài phải chờ ít nhất mười ngày, ta bây giờ ngay cả mười tiếng sau sẽ xảy ra chuyện gì cũng rất khó xác định, có thời gian đau buồn chuyện cũ, có thể mở cuộc họp bàn bước tiếp theo trước không?"

"Tôi đại diện Thiên Hà Số 8 nói một câu trước đi," Lục Tất Hành bỏ Trạm Lư trong hình thái tay máy xuống, đi tới kéo tay áo Lâm Tĩnh Hằng, tự tay xác nhận vết thương của hắn đã khép miệng chưa, "Những người dân đi theo chúng tôi, Thiên Hà Số 8 có thể tạm thời thu xếp, chủ nghĩa nhân đạo tối thượng, vật tư chúng tôi bỏ ra, không hề gì. Kỹ thuật quấy nhiễu chip của chúng tôi còn dùng tạm được, cũng không lo người chip trà trộn vào. Nhưng vấn đề là, những người này đều là tinh anh Votaw, mỗi người đều dính dáng rất nhiều, có một số thậm chí là quan chức liên minh, họ cũng không thể ở lại Thiên Hà Số 8 lâu."

"Đúng, chúng tôi cũng không thể mặc cho nhà mình rơi vào tay hải tặc." Thống soái Thiên Hà Số 4 lo lắng nói, "Nhưng chip… chip có thể bị cưỡng chế lấy ra không?"

"Theo tôi biết, trong khoảng thời gian ngắn, chip sơ cấp hẳn là có thể, bởi vì chip có tính gây nghiện, cần trải qua một thời kỳ cai nghiện, chắc sẽ không khổ sở hơn cai Vườn Địa Đàng đâu." Lục Tất Hành mặc dù trẻ tuổi nhất, song lộ ra sự bình tĩnh nhìn quen mưa gió, khiến người ta nghe cậu nói chuyện, sự nôn nóng

tràn lòng liền bình ổn theo, "Nhưng thời gian dài thì khó mà nói, nó sẽ tạo thành thay đổi không thể đảo ngược cho cơ thể, chúng ta nên mau chóng nghĩ cách giải quyết."

Nagus của Thiên Hà Số 3 nói: "Cho dù chúng ta bây giờ giết về, cũng không thực tế lắm, mặt đất là địa bàn của quân địch, chẳng khác nào người ta nắm mạch máu của chúng ta, chẳng lẽ chúng ta còn có thể trực tiếp nổ Votaw như lão điên Woolf kia?"

"Woolf…" Trịnh Địch hạ giọng hỏi, "Tĩnh Hằng, những gì họ nói là thật ư? Hải tặc, và cả Thiên Hà Số 7 năm ấy…"

Lâm Tĩnh Hằng dứt khoát cắt ngang: "Là thật, phê phán người chết không có ý nghĩa, nói chuyện gì hữu dụng đi."

"Kỳ thực tôi có một ý kiến." Lục Tất Hành đi đến bên cạnh Lâm Tĩnh Hằng, sóng vai đứng cùng hắn, có lẽ do trẻ tuổi, vị Tổng trưởng thần bí Thiên Hà Số 8 này chạy ngược chạy xuôi một ngày một đêm mà trên mặt không có một chút mệt mỏi, vẫn thần thái sáng láng, "Đầu tiên, đối với một trí tuệ nhân tạo siêu cấp khống chế quyền hạn quân sự tối cao của toàn Thiên Hà Số 1 mà nói, chúng ta khi nãy rút đến đây mục tiêu rất lớn, tại sao Woolf không đuổi theo?"

Trịnh Địch trả lời rất nhanh: "Có thể vì mục tiêu hàng đầu của lão không phải là chúng ta."

Mục tiêu hàng đầu của Woolf là Lâm Tĩnh Xu.

Lâm Tĩnh Xu sau khi nhảy khẩn cấp, lập tức tránh xa điểm nhảy vũ trụ – điểm nhảy vũ trụ là cửa khẩu giao thông vũ trụ quan trọng, trăm phần trăm đã bị trí tuệ nhân tạo đáng sợ kia khống chế, bất luận họ chạy như thế nào, đối phương đều có thể nhanh chóng định vị được.

Quân Đoàn Tự Do đã thử nhiều phương pháp chặn, mà trí tuệ nhân tạo đáng sợ kia luôn có biện pháp hóa giải.

Suy cho cùng, Thiên Hà Số 1 là hang ổ của Woolf.

Họ bây giờ không thể đáp xuống mặt đất, tuy rằng mặt đất là sân nhà của Quân Đoàn Tự Do, nhưng Woolf vốn là một lão điên, sau khi biến thành trí tuệ nhân tạo càng đáng sợ hơn, ngay cả chút tình cảm con người hiếm hoi cũng biến mất gần hết. Đến Votaw cũng nói hủy là hủy, thì tiếc rẻ gì các tinh cầu khác.

Con người có nhược điểm, nhưng trí tuệ nhân tạo không có.

Một tàu hộ vệ cơ giáp vì bảo vệ tàu chỉ huy đã nổ tung bên cạnh họ, Lâm Tĩnh Xu cướp đường mà chạy đến biên giới Thiên Hà Số 1.

"Chủ nhân, biên cảnh có cơ giáp chặn đường!"

Lâm Tĩnh Xu lạnh lùng nói: "Sợ cái gì, phá vây, chẳng qua chính là..."

Trong tích tắc, nàng đột nhiên nghĩ tới điều gì, sắc mặt tái nhợt: "Từ từ, rút về!"

Tiếng cảnh báo trong cơ giáp đã rít lên.

"Chúng ta hãy thử suy nghĩ từ góc độ của ông ta," Lục Tất Hành tiếp tục nói không nhanh không chậm, "Nếu Lâm tiểu thư nói là thật – chính là giết cô ta rồi, cô ta sẽ biến thành trí tuệ nhân tạo gì đó – tại sao Woolf còn phải truy sát cô ta? Cô ta chết rồi, đế quốc chip của cô ta cũng sẽ không sụp đổ, làm thế không có ý nghĩa."

Lý Forlan hơi suy tư: "Ý Tổng trưởng là, lúc ấy Quân Đoàn Tự Do hoặc là chém gió lung tung để lừa chúng ta đầu hàng, hoặc là tư tưởng 'vĩ đại' này vẫn chưa thành hình."

"Tôi nghiêng về giả thuyết sau," Lục Tất Hành nói, "Tôi không có khái niệm đối với loại trí tuệ nhân tạo cỡ lớn phản nhân loại này, tạm thời cứ lấy Vườn Địa Đàng loại suy đi – năm đó Vườn Địa Đàng nghe nói là cấu tạo trên mạng bước nhảy vũ trụ toàn vũ trụ, cần duy trì bằng phần cứng khó có thể tưởng tượng, toàn bộ Bạch Tháp đều đang cung cấp phục vụ kỹ thuật cho nó, năng lượng tiêu hao càng khỏi cần phải nói. Loại trí tuệ nhân tạo có mặt ở khắp nơi như thần thánh mà Lâm tiểu thư nói, ở phương diện phần cứng và hao năng lượng khả năng vượt xa Vườn Địa Đàng. Chip sinh vật có thể thần không biết quỷ không hay lặng lẽ xâm nhiễm vào loài người, chuyện này tôi tin, nhưng một công trình lớn như thế cũng có thể lặng lẽ hoàn thành sao? Cho dù Woolf ở liên minh một tay che trời, có thể tùy ý điều động tất cả tài nguyên của liên minh, trí tuệ nhân tạo để lại tựa hồ cũng chỉ có thể bao trùm vài khu vực của Thiên Hà Số 1, nếu không ông ta không cần phải hao tổn tâm cơ dụ mọi người đến."

Poisson Dương Bạch Ngân Tam có phản ứng đầu tiên: "Lâm Tĩnh Xu có thể khống chế người mang chip nào đó truyền đạt âm thanh của mình, cô ta đã lựa chọn một người mang chip 'đời thứ năm', thoạt nhìn là coi trọng chúng ta, dùng người chip cao đẳng liên lạc với chúng ta, nhưng cũng có khả năng là cô ta chỉ có liên hệ với một bộ phận nhỏ người chip cao đẳng, trước mắt chỉ có thể thông qua từng tầng chip áp chế, gián tiếp khống chế đế quốc chip, phải không Tổng trưởng?"

Lâm Tĩnh Hằng chậm rãi ngước nhìn lên: "Ý là, nhân lúc đế quốc chip của cô ta chỉ mới đang bước đầu phát triển, chúng ta chỉ cần giết 'kiến chúa', là vấn đề đã được giải quyết quá nửa, đúng không?"

Lục Tất Hành nắm vai hắn: "Kỳ thực cũng không nhất định, chỉ cần ngăn cách cô ta với..."

Cậu còn chưa dứt lời đã bị cắt ngang, cả kênh truyền tin bị quấy nhiễu.

Lục Tất Hành sửng sốt: "Chuyện gì vậy?"

“Tổng trưởng, là một đợt sóng hạt năng lượng cao cực mạnh.” Lính kỹ thuật trên trọng giáp báo cáo.

“Bão từ của thái dương thứ nhất à?”

“Không…”

Lính kỹ thuật còn chưa kịp nói gì, lại một đợt sóng hạt năng lượng cao càng mạnh hơn thốc đến, lần này trọng giáp cũng bị ảnh hưởng, lồng phòng hộ phát ra cảnh báo, thân cơ bắt đầu lắc lư.

Sóng hạt năng lượng cao cường độ này tự dưng hơi quen quen.

“Đây là…”

“Tổng trưởng, Thống soái! Hãy xem bản đồ tuyến đường vũ trụ!”

Lục Tất Hành lập tức ngẩng đầu lên, trên bản đồ vũ trụ thực thời rất hỗn loạn.

“Điểm nhảy vũ trụ.” Lâm Tĩnh Hằng trầm giọng nói bên tai cậu, “Đây là khi rất nhiều điểm nhảy vũ trụ bị nổ hủy dẫn đến, giống năm đó chúng ta đóng cửa Thiên Hà Số 8 -“

Lâm Tĩnh Xu lúc này đã tới gần biên giới Thiên Hà Số 1 phản ứng cực nhanh, quay người bỏ chạy, dù là như thế, quân tiên phong đột nhiên bị bắt đoạn hậu vẫn có một phần bị vụ nổ mạnh của điểm nhảy vũ trụ cuốn vào. Sóng hạt vô hình gầm thét gột rửa Thiên Hà Số 1, trên không, dưới đất, tất cả thiết bị điện tử cùng không nhạy.

Tại biên giới Thiên Hà Số 1, toàn bộ các điểm nhảy vũ trụ thông đến thiên hà khác cùng một thời gian tự phát nổ!

Cả khu lỗ hổng thời gian tự nhiên của Mân Côi Chi Tâm cũng rung chuyển theo, liên quân tạm thời không thể nói chuyện chỉ có thể dựa sát vào nhau, mượn lồng phòng hộ yểm hộ lẫn nhau.

Woolf đã dùng hành động thực tế thực tiễn suy nghĩ Lục Tất Hành chưa nói xong – ngăn cách Lâm Tĩnh Xu với đám người chip gây sóng gió ở các đại thiên hà, vây họ và “kiến chúa” trong Thiên Hà Số 1 như hòn đảo biệt lập.

Mà nơi duy nhất trí tuệ nhân tạo siêu cấp này không thể khống chế, chỉ có lỗ hổng thời gian tự nhiên gần Mân Côi Chi Tâm, đầu kia lỗ hổng thời gian tự nhiên nối với Thiên Hà Số 8.

Lục Tất Hành bỗng nhiên cảm thấy hơi ớn lạnh.

Cậu nghe thấy Lâm Tĩnh Hằng thở ra một hơi, thoáng tự giễu mà nói: "Ta vẫn cho rằng, Woolf phái Lord đưa tin cho ta, hoặc là một âm mưu, hoặc là ông ta đã cùng đường bí lối, lấy liên minh bảy đại thiên hà làm uy hiếp muốn cầu cứu ta, hiện giờ xem ra thật sự đã suy nghĩ nhiều rồi, ông ta chỉ là tận tình tận nghĩa cho ta một nhắc nhở trước khi sự việc xảy ra mà thôi."

Mà bên trong Thiên Hà Số 8, không có người chip, cũng không có trí tuệ nhân tạo siêu cấp đáng sợ, buộc chặt với Thiên Hà Số 1 thông qua Mân Côi Chi Tâm, định trước sẽ trở thành vùng giao tranh của binh gia, cho dù họ bây giờ có khả năng đơn phương đóng khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, đó dẫu sao cũng là kỹ thuật do người tạo nên. Không sớm thì muộn, họ nhất định sẽ bị cuốn vào… Bất kể họ có chủ động xuất binh hay không.

Độc ác tàn nhẫn, tính hết mưu kế, Lâm Tĩnh Xu chiếm loại trước, Lâm Tĩnh Hằng miễn cưỡng có thể nhận loại sau.

Trong hai loại này chỉ cần có thể chiếm một loại, thì đã vô cùng đáng sợ.

Woolf chiếm hết cả hai, thật sự là một tổ tông làm mưa làm gió.

Lâm Tĩnh Hằng cười khổ.

"Sao thế anh?"

"Không có gì," Lâm Tĩnh Hằng thở dài, "Chỉ là đột nhiên nghĩ, thì ra tôi với Lâm Tĩnh Xu cộng lại, cũng không phải là đối thủ của ông ta."

"Hãy nghĩ đến điểm tốt đi anh, thay vì bị ép ứng phó, ít nhất chúng ta bây giờ còn có quyền chủ động." Lục Tất Hành nhẹ nhàng nói, "Khoan đã, trên máy quay quân dụng có hình ảnh rồi phải không, có người đến?"

Lâm Tĩnh Hằng đã "nhìn" thấy qua mạng tinh thần của cơ giáp.

Đó là một chiến đội tiểu cơ giáp, ở trước mặt liên quân chẳng đáng kể, cực kỳ lễ độ cách một khoảng mà đối mặt từ xa với họ.

Sóng hạt năng lượng cao điên cuồng qua đi, kênh truyền tin nội bộ liên quân trong tạp âm miễn cưỡng phục hồi, tiểu cơ giáp đối diện gửi đến yêu cầu liên lạc.

Lục Tất Hành nhướng mày: "Nối máy xem."

Khuôn mặt quen thuộc của Hope xuất hiện trên kênh truyền tin, cách hơn hai mươi năm, lại lần nữa gặp Lục Tất Hành. "Phái điền viên" ôn hòa năm đó tóc mai đã hoa râm, thành "tiên tri" trầm lặng kiệm lời, cậu thanh niên một bầu lý tưởng năm đó đã trải đủ mài giũa, thành Tổng trưởng Lục không nổi giận mà

tự có uy.

Dường như đã cách mấy đời.

"Tiên sinh Hope?"

"Hiệu trưởng Lục, lâu quá không gặp."

170. Quyển 6 - Chương 170

Hai mươi mấy năm, thế giới dường như đã đảo điên vô số lần.

Thiên Hà Số 1 phồn hoa như gấm chớp mắt thành địa ngục nhân gian, Mân Côi Chi Tâm vùng cấm của nhân loại ngược lại thành nơi lánh nạn.

Thần tọa của "vị thần bảo vệ liên minh" sụp đổ, kẻ địch từng chém giết mấy đợt đứng sóng vai.

Bạn xưa hoàn toàn thay đổi, kẻ địch bắt tay giảng hòa.

Trong kênh truyền tin vừa phục hồi, ngoại trừ tạp âm là sự tĩnh lặng căng thẳng, dù sao thì Hiệp hội chống Utopia là tổ chức khủng bố điên rồ nhất trước Quân Đoàn Tự Do, nợ máu trên tay chặt trụi tre cũng chẳng ghi hết.

Giờ đây, chiến đội tiểu cơ giáp thảm hại này, như một con sói ba chân ngắc ngoải, cụp đuôi đi tới lấy lòng người ta, trong răng nanh còn dính tia máu chưa xỉa sạch.

"Tôi tên thật là Alexander Harris." Hope đi thẳng vào vấn đề, "Đương nhiệm đại tiên tri của Hiệp hội chống Utopia, chủ chốt phái hòa bình. Gây ra chiến tranh nhằm vào liên minh, là phái chủ chiến trong tổ chức, nhờ ơn Lâm tướng quân, phái chủ chiến trong trận chiến biên cảnh Thiên Hà Số 7 và 8 năm ấy hoàn toàn thất thế, tôi mới có thể trở về tổ chức."

Lưng Lục Tất Hành căng cứng lên.

Cậu từng có rất nhiều bạn bè tam quan không hợp, Hope gần như là không hợp nhất trong số đó, nhưng cũng là người nói chuyện được nhất.

Do thiên tính, Lục Tất Hành theo bản năng thích thân cận những người phái điền viên "không gây hại" này, huống chi xét một cách nghiêm túc, người này còn từng cứu cậu – họ cùng nhau diễn một vở Song Hoàng, từ trong hang ổ Hiệp hội chống Utopia lừa gạt qua cửa, còn mang ra kháng thể virus Cầu Vồng

biến chủng chí quan trọng.

Song đã xảy ra nhiều việc như vậy, vừa nhìn thấy Hope là cậu liền bị ép nhớ lại quá khứ đau thương nhất cuộc đời này.

Hope chạy trốn, Lâm Tĩnh Hằng bị lộ, Woolf mượn dao của Hiệp hội chống Utopia, dùng cả Thiên Hà Số 7 làm mồi, gây ra vụ… huyết án tuy rằng đến nay đã sang trang, song cậu vẫn không dám nghĩ lại.

Lúc này, tiếng Lâm Tĩnh Hằng lạnh tanh vang lên bên tai cậu: "À, việc nên làm thôi, không cần khách sáo."

Hope: "…"

Lục Tất Hành: "…"

Thống soái vừa mở miệng liền cao quý và lạnh lùng đập nát cơn ác mộng, mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay Lục Tất Hành thoáng chốc tan sạch, cậu nở nụ cười bất đắc dĩ: "Ít nhiều đoán được một chút, dù sao thì tiếng tiên tri trong quý tổ chức không phải tùy tiện ai cũng nói được. Như vậy tôi đoán, năm đó ngài xóa đi trong tư liệu của Hiệp hội chống Utopia, hẳn là nội dung liên quan đến Woolf?"

"Khi ấy tôi cho rằng ông ta là người thật sự hiểu được tinh thần của Bạch Tháp, thật sự sẵn lòng bảo vệ thế giới này." Hope thở dài, "Phái chủ chiến bị quyền lực mê hoặc, mơ giấc mộng thiên thu điên cuồng, mà tôi bởi vì phản chiến, quan hệ với một số người trong bọn họ rất căng thẳng, sau đó bị bỏ tù, bị đuổi đi, may có tín đồ cứu giúp, mới chật vật trốn thoát, may mắn gặp thầy ở sao Khải Minh. Hiệu trưởng Lục, bất kể thầy tin hay không, năm đó tôi tuy rằng bị tình thế bức bách, không từ mà biệt, nhưng tôi chưa bao giờ tiết lộ bất cứ tin tức nào về Thiên Hà Số 8 cho bất kỳ ai. Về sau một lần nữa giành lại 'đại tiên tri', mười bảy năm qua, lập trường phản chiến của tôi chưa bao giờ thay đổi."

Lục Tất Hành trầm mặc chốc lát, ra ngoài dự kiến của mọi người, cậu nói: "Tôi thì sẵn lòng tin tưởng điểm này."

Những người khác không biết tiền căn hậu quả, vừa mới nghe nói chân diện mục của Woolf, còn nằm trong trạng thái hoang mang tam quan sụp đổ, nhưng Lục Tất Hành là một trong những người biết chuyện.

Trong chiến dịch đó tổn thất nặng nề không chỉ hai thiên hà bảy tám, còn có Hiệp hội chống Utopia, Hiệp hội chống Utopia tuy rằng phục kích thành công, nhưng chủ lực lúc ấy xâm nhập Thiên Hà Số 7 cơ hồ cũng bị Lâm Tĩnh Hằng đánh tàn, từ đó về sau không còn tiền vốn để cựa mình, chính thức xám xịt xuống sân khấu.

Chỉ cần bọn họ không thiếu đầu óc, sau đó chắc chắn đã hiểu mình bị Woolf lừa, không thể ngồi chung băng ghế với lão điên kia nữa.

Nhưng nhiều năm qua đi, Woolf không đuổi tận giết tuyệt để diệt khẩu, Hiệp hội chống Utopia cũng cứ thế phối hợp mà yên lặng đến cùng, chưa từng chọc ra vài ba câu về Woolf.

Chuyện bịt mũi câm miệng vì hòa bình đại cục này, gần giống với Lâm Tĩnh Hằng.

Hope hít sâu một hơi, hai gò má già nua run nhè nhẹ, rất lâu mới trầy trật nói một câu cảm ơn: "Câu bằng lòng tin tưởng này của thầy, thật sự làm cho tôi…"

"Nhưng tiên sinh Hope – Tôi vẫn gọi như vậy, ngài không để ý chứ?" Lục Tất Hành bình tĩnh cắt ngang, "Bất kể là cố ý hay vô tình, mười mấy năm qua đi, chúng ta rốt cuộc vẫn rẽ hai đường khác nhau. Các hành vi của Hiệp hội chống Utopia, liên minh sẽ không quên, Thiên Hà Số 8 càng không quên, là không thể dễ dàng xóa bỏ. Ngài chủ động tìm đến, còn chuyện gì để nói?"

"Tôi biết," Hope trầm giọng nói, "Cùng đường bí lối, tôi đến tìm cầu kết minh tạm thời."

Trong tình hình trí tuệ nhân tạo siêu cấp len lỏi khắp mọi nơi, Quân Đoàn Tự Do cấy chip đã không thể tính là người hai bên giáp bức, tất cả những con người của Thiên Hà Số 1, bất luận lập trường và hình thái ý thức, rốt cuộc đều bị buộc phải đứng bên nhau.

Hope: "Về trí tuệ nhân tạo siêu cấp này, tôi có một số tin tức ngoài mức, có thể làm quà gặp mặt."

Cùng một thời gian, tại Đại học Công Nghệ số hai, Thiên Hà Số 2.

Các học sinh và công nhân viên trong trường đêm khuya bừng tỉnh, bị yêu cầu đến sân vận động xếp hàng.

Hai bên sân vận động toàn là người chip súng ống sẵn sàng, cẩn thận chấp hành nhiệm vụ. Viện trưởng Triệu trở nên xa lạ vô cùng đứng trên bục diễn thuyết cao cao, còn đang nước bọt tung tóe tuyên truyền tà thuyết ngụy biện, bình tâm mà xem xét, viện trưởng Triệu mạch lạc rõ ràng, có tài ăn nói, rất đáng để nghe.

Nhưng dưới họng súng laser, người bình thường hiển nhiên không nghe nổi.

Khắp nơi đều là các khuôn mặt trẻ tuổi kinh hoảng. Các học sinh vị thành niên bị lùa ra ký túc xá, còn chưa kịp thay áo ngủ, như chim non hoảng sợ đi theo sau quản lý ký túc xá, quản lý ký túc xá là một quý bà trung niên mặt mũi hiền lành, nhìn khoảng hơn hai trăm tuổi, dốc hết toàn lực trấn an các học sinh: "Trật tự, suỵt… các em, đi theo họ, đừng gây chú ý, đừng lên tiếng."

Một thiếu niên hiển nhiên đã thấy diễn thuyết bị cắt ngang của hiệu trưởng, run run rẩy rẩy hỏi: "Phu nhân Alisa, thầy hiệu trưởng đâu? Liệu có phải đã bị họ…"

Quản lý ký túc xá gượng cười: "Đừng lo lắng, thầy hiệu trưởng là người từ khu trường học cũ trốn ra, thầy

có kinh nghiệm."

"Thế chúng ta sẽ bị cấy chip sao?"

"Bọn họ nói người bị cấy chip vào, sẽ đánh mất mình..."

"Im lặng!" Quản lý ký túc xá liếc thấy mấy tên lính người chip đi tới, nghiêm khắc cắt ngang học sinh.

Đám lính người chip đi đến đứng trước mặt họ, cả bọn thính tai hơn người, hiển nhiên đã nghe thấy bàn tán vừa rồi, cả đội ngũ học sinh lặng ngắt như tờ đứng im trước ánh mắt những người đó, em học sinh vừa tùy tiện mở miệng đầu óc trống rỗng, sợ tới mức không dám ngẩng đầu lên.

"Sẽ đánh mất cái gì của mình?" Một tên lính nghiêng đầu hỏi.

Quản lý ký túc xá Alisa nhích lên nửa bước, cẩn thận che trước mặt học sinh, gượng cười còn khó coi hơn khóc: "Chỉ là trẻ con nói bậy, tiên sinh, hi vọng ngài..."

"Tránh ra!" Tên lính người chip đẩy bà ra.

Các học sinh kinh hoảng thét lên.

Nhưng đột nhiên, đám binh lính người chip khắp sân vận động giống như bị cái gì làm phép định thân, ngay cả viện trưởng Triệu thao thao bất tuyệt trên bục giảng cũng ngậm miệng, trên mặt bọn họ là sự hoang mang giống hệt nhau, sau đó tập thể ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm – đám người chip cũng không biết tại sao mình làm như vậy, trong minh minh, dường như có thứ gì trên người bọn họ đã tiêu tan.

Ngay sau đó, trong bầu trời đêm vang lên tiếng súng, phu nhân Alisa bị đẩy ngã xuống đất còn chưa kịp đứng dậy, đã trơ mắt nhìn thấy người chip trước mắt mình ngã quỵ về phía trước, súng laser xuyên qua cổ hắn, máu ồ ồ bắn đầy người bà. Con người khi hoảng sợ đến mức độ nhất định, tim sẽ biến thành trống lớn, song miệng không hét ra được.

Liền lập tức, tiếng bước chân dồn dập từ phía sau truyền đến, người vừa tới lớn tiếng hô ra thân phận mình: "Chúng tôi là trú quân quân trung ương Thiên Hà Số 2!"

Alisa trợn to hai mắt, ngay sau đó, bà thấy hoa mắt, thảm hại bị một binh lính kéo từ dưới đất lên, viên quản lý ký túc xá đã nhìn thấy mặt người lính ấy, cho dù là trong cảnh tối lửa tắt đèn, vẫn bị hắn dọa run bần bật – người lính ấy đã không còn mặt, cả khuôn mặt như bị lửa đốt, cháy sém và máu thịt kết lại, không nhìn rõ ngũ quan, chỉ có một con mắt trái còn hơi phản chiếu ánh đèn xung quanh, hiện ra một chút nhân dạng.

Mà "trú quân trung ương Thiên Hà Số 2" tựa hồ chỉ là một phân đội nhỏ chắp vá tạm thời, chạy theo sau

họ là đội bảo vệ của trường, đội bảo vệ ngay cả vũ khí ra dáng cũng không có, so với hải tặc Quân Đoàn Tự Do nghiêm chỉnh, những binh lính này như đến nộp mạng cho người ta.

"Chạy, phu nhân," Anh lính chỉ còn lại một con mắt trái kia nói khàn khàn, "Phải chờ chúng tôi đều chết sạch, bọn trẻ mới có thể từ bỏ – chạy mau!"

Alisa quay ngoắt đầu lại, lớn tiếng nói với các em học sinh phía sau: "Đi theo tôi!"

Các sĩ binh kéo dài hơi tàn từ bên ngoài xông vào trường, như một đám dã thú bị thương nặng vẫn liều chết giãy giụa, lao tới người chip, các học sinh bị cưỡng chế tập trung trên sân vận động bỏ chạy tứ tán theo thầy cô, trên sân vận động đèn đóm sáng trưng là cảnh hỗn loạn.

Alisa vừa chỉ huy các em học sinh rút đến hướng ngọn núi sau trường vừa vô thức quay đầu nhìn lại –

Binh lính đỡ bà dậy đã hòa vào bóng đêm, bà chỉ nghe thấy tiếng la và tiếng gào thét phẫn nộ, song đám người chip đáng sợ kia không biết tại sao lại không khủng bố như trong tưởng tượng, đối mặt với các binh lính đến liều mạng, vậy mà cũng luống cuống.

Kẻ phụ trách người chip chiếm Đại học Công Nghệ số hai là viện trưởng Triệu kia, một người chip đời thứ hai, tuy rằng rất giỏi ăn nói, nhưng hiển nhiên không có năng lực chỉ huy tùy cơ ứng biến, vừa thấy cảnh tượng này đã tự sợ hãi trước, cơ hồ loạng choạng ngã xuống đài diễn thuyết.

Đời thứ hai tuột xích, đời thứ nhất càng không cần nói.

Tuy rằng đám người chip này vẫn khỏe như trâu, da dày thịt béo không dễ chết, nhưng bị các binh sĩ trú quân điên cuồng phản kích dọa vứt cả vũ khí, quay đầu bỏ chạy thế mà cũng không phải là số ít!

Không phải nói đám người chip này đánh trận như máy móc, không biết sợ hãi, không màng sống chết sao? Không phải nói bọn họ căn bản không cần chỉ huy, chỉ đâu đánh đó như tay chân của quan chỉ huy sao?

Chẳng lẽ là lời đồn cố ý bịa ra để tạo thành khủng hoảng?

Alisa không có thời gian suy nghĩ nhiều, cấp tốc dẫn các học sinh rời khỏi chiến trường.

Người sống trong Vườn Địa Đàng, chưa từng cảm thấy mình bị nhốt trong tấm lưới lớn dày công bố trí, chỉ cần không ai đi vạch trần chân tướng tàn khốc, có thể mãi dương dương tự đắc mà sống thoải mái, thỉnh thoảng như việc không liên quan đến mình mà thảo luận đề tài khoa học kỹ thuật đương đại phải chăng đã ảnh hưởng tự do cá nhân – giống như đang thảo luận chuyện của người khác vậy.

Nhưng một khi thả họ ra, những người từng được nếm tự do, cho dù ăn gió nằm sương, cũng không còn có thể chấp nhận mình bị nhốt vào lồng một lần nữa.

Trú quân chính phủ bị thương nặng xé chẫn ra lẻ, dẫn dân chúng tự phát bắt đầu phản kích.

Tiếng phản kháng ngày càng to, bởi vì mọi người mau chóng phát hiện, thì ra đám người chip này không phải là không thể chiến thắng như trong lời đồn, thậm chí có người nói, chip đã mất hiệu lực.

Chip đương nhiên chưa mất hiệu lực, chỉ là liên hệ giữa người chip với tầng cao đột nhiên bị đứt.

Bởi vì chip Nha Phiến điên cuồng khuếch trương, phần lớn người chip trước khi gia nhập tổ chức này kỳ thực đều chỉ là người bình thường, chip sinh vật đã cải tạo thân thể họ, cho họ sức mạnh và tinh thần lực không gì sánh bằng, có thể tăng tinh thần lực của một người chưa bao giờ lên vũ trụ đến trình độ của tinh anh quân vũ trụ, mà áp chế cấp bậc đến từ chip tầng cao, thì khiến họ lúc chiến đấu kỷ luật nghiêm ngặt, quên cái chết và sợ hãi, đội ngũ như vậy, sức chiến đấu là tương đối đáng sợ.

Nhưng Quân Đoàn Tự Do bành trướng quá nhanh nền móng không vững chắc.

Lúc này, Thiên Hà Số 1 đột nhiên thành cô đảo, Lâm Tĩnh Xu cùng phần lớn người chip đời thứ năm bị nhốt ở đó. Người chip đời thứ tư hoang mang không biết làm sao, người chip đời thứ ba đương nhiên cũng luống cuống theo… Giống như bài Domino, đổ một quân là đổ một chuỗi, "trật tự" không gì phá được bên trong Quân Đoàn Tự Do đã sụp đổ, đám binh lính đời thứ nhất kẻ sợ chết kẻ hoảng loạn, ngay lập tức biến thành một đám ô hợp.

Đơn binh sức lực mạnh hơn, đám ô hợp cũng chẳng là gì, lực cánh tay của tinh tinh gấp mấy lần đàn ông trưởng thành, mà mấy trăm triệu năm rồi cũng không thấy chúng có thể bò lên một chút trên chuỗi thức ăn.

Thiên Hà Số 2, Thiên Hà Số 3… Trường học, quảng trường, khắp nơi đều là người phản kháng.

Hai mươi mấy năm trước, mọi người bừng tỉnh khỏi giấc mộng dài Vườn Địa Đàng, trơ mắt nhìn hải tặc giày xéo quê nhà, thiên đường vỡ vụn, ngân hà đứt đoạn, đại đa số chỉ biết ôm đầu ngồi khóc, cầu khẩn thuốc cảm xúc khắp nơi, hoặc là tự sát trốn tránh.

Song một cơn sóng lớn xô qua, cát vụn bị gột rửa, vậy mà không bị xô đi, phần lớn ở lại tại chỗ. Họ vùng vẫy sống sót, thích ứng với nhân gian rời khỏi Vườn Địa Đàng.

Đến bây giờ, mọi người năm đó từng ôm đầu khóc lóc vì Vườn Địa Đàng đã cầm vũ khí lên, xua cơn ác mộng tới gần.

Thiên Hà Số 1.

Liên quân nhân loại lâm thời thành lập tụ tập ở Mân Côi Chi Tâm, Hope không hề giấu riêng giao két sắt và thiết bị khởi động đào ở cứ điểm Thành Thiên Sứ cho Bạch Ngân Tam, đồng thời, Lục Tất Hành truyền tin về Thiên Hà Số 8 bên kia lỗ hổng thời gian, nói qua về tình hình, bảo Turan chuẩn bị tiếp nhận người

dân tị nạn tạm thời, và chuẩn bị tăng viện bất cứ lúc nào.

Liên quân thủ tại Mân Côi Chi Tâm, sau lưng là chốn đào nguyên, trước mặt là yêu ma quỷ quái, lui không được, chỉ có thể chuẩn bị chiến đấu đến cùng.

171. Quyển 6 - Chương 171

"Những người Votaw trên cơ giáp này phải mau chóng đưa đi, bằng không đánh nhau sẽ rất vướng víu, một lần nhảy khẩn cấp tiêu hao gần một nửa y dược dự trữ của ta." Lâm Tĩnh Hằng nói, "Đưa đi từng tốp, lỗ hổng thời gian tự nhiên quấy nhiễu dễ ổn định khó, gom lại lỡ như đường có vấn đề thì dễ bị hốt cả ổ… Poisson Dương!"

"Thống soái, bọn Poisson đang bận phân tích thiết bị khởi động kia," Liễu Nguyên Trung của Bạch Ngân Đệ Lục Vệ như u linh lên tiếng, "Tôi dẫn theo chuyên gia lỗ hổng thời gian của đội viễn chinh vũ trụ tùy quân, ngài có cần họ không?"

"Ngươi từ đâu chui ra vậy." Lâm Tĩnh Hằng giật nảy mình.

Vệ đội trưởng Liễu gặp mãi thành thói quen, mỉm cười đau khổ kiểu cải thìa.

"Cần, bảo họ lập tức cho ta một phương án, dùng tần suất thế nào, quy mô ra sao, đưa người đi bằng cách nào, lúc xuyên qua lỗ hổng thời gian nhất định phải chú ý cả an toàn lẫn hiệu suất."

"Vâng."

"Gửi một lệnh điều động cho Turan, ta muốn điều một nhóm tăng viện từ Thiên Hà Số 8."

Vệ binh truyền lệnh sửng sốt: "Thống soái, tăng viện của Thiên Hà Số 8 phải xuyên qua lỗ hổng thời gian, có kịp thời gian không?"

Lâm Tĩnh Hằng khá mệt mỏi bóp ấn đường: "Kịp thì kịp, không kịp thì là số mệnh. Các quân kiểm kê vũ khí và vật tư hiện có, cho ta một con số đại khái, Ho… Lão già Hiệp hội chống Utopia tên rất dài kia đâu?"

"Hope là được, Lâm tướng quân đừng khách sáo."

Trong từ điển của Lâm tướng quân sợ là không có hai chữ "khách sáo", hắn khoát tay, bản đồ tuyến đường vũ trụ khổng lồ vắt ngang giữa không trung, chính giữa là Mân Côi Chi Tâm họ đang ở, một vòng tuyến đường gần Mân Côi Chi Tâm nhất đều bị hắn đánh dấu ra: "Lân cận Mân Côi Chi Tâm chẳng có cái gì, chuyện này không chỉ chúng ta biết, Quân Đoàn Tự Do cũng biết. Lâm Tĩnh Xu chỉ cần chưa bị Woolf đánh chết, sớm muộn sẽ nhớ đến nơi này."

Hope không phí lời, gật đầu tỏ vẻ mình hiểu.

Thời điểm Thiên Hà Số 8 cắt đứt liên hệ với Thiên Hà Số 1, nửa thật nửa giả đóng lỗ hổng thời gian, lực hút hỗn loạn phá hoại vô cùng sạch sẽ các thiết bị nhân tạo vất vả mắc xung quanh, bây giờ nơi này là "một vùng hoang dã" chân chính, đối với Woolf bản trí tuệ nhân tạo mà nói, tương đương với vành đai chân không.

Nơi này thích hợp làm "cảng tránh gió" của liên quân, đương nhiên cũng thích hợp làm pháo đài của người chip.

"Kỹ thuật quấy nhiễu bước nhảy vũ trụ của Hiệp hội chống Utopia có chút tác dụng rồi, các ông phụ trách làm phòng tuyến thứ nhất, trọng điểm canh chừng điểm nhảy vũ trụ."

Hope hơi cúi người: "Vinh hạnh cho tôi."

Lâm Tĩnh Hằng ngẩng đầu, xuyên qua màn hình thông tin liên lạc, đôi mắt màu xám nhìn thẳng Hope, trầm mặc giây lát, hắn lại nói: "Các ông không đủ nhân thủ, sức chiến đấu cũng có hạn, ta cho các ông một nhóm tăng viện – quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1, bộ hạ của lão Duke, còn ai sống sót không?"

Trong kênh truyền tin lập tức có người hưởng ứng: "Có, Lâm tướng quân!"

"Còn lại bao nhiêu binh lực?"

"Báo cáo, trừ đi nội gian của Quân Đoàn Tự Do, người làm phản cùng các anh em tử trận, quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 bây giờ còn hai mươi tám trọng giáp, bảy mươi ba hộ vệ giáp cỡ trung, một trăm lẻ sáu tiểu cơ giáp thay thế bổ sung! Nơi này từng là trận địa của chúng tôi, chúng tôi sẵn lòng chiến đấu ở tuyến đầu."

"Được," Lâm Tĩnh Hằng gật đầu, "Một lần nữa làm tiên phong cho ta, phụ trách tăng viện minh hữu lâm thời của chúng ta, có vấn đề không?"

Nói là tăng viện, kỳ thực cũng là canh chừng ông ta. Hope cười, không để bụng – nếu Lâm Tĩnh Hằng chịu toàn tâm toàn ý tin tưởng ai, vậy thì không phải là Lâm Tĩnh Hằng nữa.

"Như vậy các vị, chúng ta liên lạc qua kênh truyền tin." Hope lập tức muốn xuất phát.

"Từ từ," Lâm Tĩnh Hằng mặt trầm như nước gọi ông ta lại, "Tiên tri Hope, Lâm Tĩnh Xu ở Votaw thảm hại bỏ chạy, là bởi vì cô ta không đoán trước được chiêu cuối cùng của Woolf, nhưng cô ta không thể không đoán trước được ông."

Hope ngớ ra.

"Lợi dụng Vương Alan, dụ Thống soái quân trung ương xuống đất, thừa cơ một mẻ lưới bắt hết bọn họ, hoặc là lấy thiên hà bị hải tặc chiếm đóng để áp chế, ép quân trung ương đầu hàng – kế hoạch này thoạt nhìn khả thi, nhưng không tính đến rất nhiều vấn đề có thể xảy ra. Ví dụ như vạn nhất Hiệp hội chống Utopia chặn ngang một gậy, quân liên minh và quân trung ương trên trời không đánh nhau, người dưới đất trốn vào vũ trụ thì làm thế nào? Lại ví dụ như, mấy lão già này lòng dạ sắt đá, thà rằng cửa nát nhà tan cũng không chịu đầu hàng, đấu với cô ta đến cùng, thì làm thế nào?"

Tiếng Trịnh Địch từ trong kênh truyền tin phát ra: "Này này này, ngươi lại cạnh khóe ai đấy? Trên tay bọn ta còn võ trang, còn có thể chiến một trận, thì còn một tia hi vọng, chí ít còn có cơ hội báo thù, tước vũ khí là hoàn toàn hết hi vọng. Vả lại, làm trái ý chí của mình biến thành người chip, có khác gì đã chết không? Cho dù bọn chúng bắt con gái ta dẫn đến trước mặt ta, ta vẫn không đổi ý! Làm sao thành lòng dạ sắt đá rồi?"

"Người thuộc phái chủ chiến có uy tín phần lớn sẽ nghĩ như ông ta," Lâm Tĩnh Hằng không để ý Trịnh Địch, vẫn tiếp tục, "Lâm Tĩnh Xu không thể không cân nhắc đến điểm này, cô ta không phải dựa vào khôn vặt để đi đến bước này, nhất định đã có hậu chiêu, chuẩn bị sẵn sàng giao chiến chính diện với quân chính quy. Chỉ tiếc trên đường bị Woolf lật bàn cờ, nhất thời không có cơ hội biểu diễn. Rất nhiều kỹ thuật của người chip trước mắt chúng ta chỉ biết lơ mơ, không được nghĩ một cách đương nhiên, hãy chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống xấu nhất."

Hope nhìn hắn một cái thật sâu: "Cảm ơn nhắc nhở."

Lần này, tình hình khẩn cấp, Bạch Ngân Đệ Nhất Vệ Đội không có thời gian làm công tác tình báo trước cuộc chiến tường tận cho hắn.

Nhưng hắn hiểu kẻ địch của mình như vậy.

Hope thở dài một tiếng, khoát tay, đoàn tiểu cơ giáp Hiệp hội chống Utopia đi theo ông ta chậm rãi lái khỏi Mân Côi Chi Tâm.

Lâm Tĩnh Hằng trong mạng tinh thần nhìn theo họ giây lát, chợt quay người: "Lão Trịnh, ông cũng đừng ở đó nói linh tinh nữa, đến nhận phòng tuyến thứ hai."

"Trịnh Thống soái" biến thành "Lão Trịnh", Trịnh tư lệnh của Thiên Hà Số 2 chẳng thèm nổi nóng, đi tới cẩn thận lắng nghe hắn nói.

Trước kia khi quân quyền liên minh tập trung cao độ, chính là quân trung ương các nơi đợi lệnh, cứ điểm Bạch Ngân phụ trách điều phối toàn cục. Lâm Tĩnh Hằng đã quen ra lệnh, các vị lão tướng quân của quân trung ương cũng đã quen nghe tính nết chó chết này quát tháo. Lúc bất đồng ý kiến liền trực tiếp bật lại, dù sao ở đây đều là bậc cha chú của hắn, lại có Lục Tất Hành ở bên cạnh trường tụ thiện vũ hòa giải, cũng chẳng đánh nhau nổi.

Lâm Tĩnh Hằng hiệu suất cực cao, phương án vận chuyển dân tị nạn vừa đưa ra, ở trong tay hắn, một "thành lũy" tầng cấp phức tạp và chặt chẽ đã thành hình vây quanh Mân Côi Chi Tâm.

“Thống soái.” Giọng nói hơi quen truyền đến, Lâm Tĩnh Hằng ngẩng đầu, bất ngờ phát hiện đại diện của nhân viên kỹ thuật đội viễn chinh vũ trụ là Bạc Hà, cô bé vậy mà cũng đi theo tùy quân, “Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để hộ tống từng nhóm nhân viên phi võ trang xuyên qua lỗ hổng thời gian, xin hỏi khi nào xuất phát?”

“Chuẩn bị xong rồi thì đi luôn bây giờ đi, đêm dài lắm mộng.”

“Vâng.” Bạc Hà hiển nhiên đã chuẩn bị xong xuôi, lập tức muốn khởi hành.

“Chờ đã, cô nhóc.” Lâm Tĩnh Hằng nhìn lướt qua Tổng trưởng Lục ngập ngừng muốn nói bên cạnh, mở miệng dặn dò trước ánh mắt giật mình của Bạc Hà, “Chú ý an toàn, đi nhanh về nhanh, ngoại viện kỹ thuật của chúng ta đang thiếu người.”

Hắn ra lệnh một tiếng, nhóm dân Votaw đầu tiên chậm rãi lái đến lỗ hổng thời gian con đường phía trước chưa biết.

Bạc Hà tùy quân, làm ngoại viện kỹ thuật, phụ trách hộ tống những con người đáng thương xa xứ này đến Thiên Hà Số 8.

Mọi người lặng ngắt như tờ chen chúc trước màn hình, đều dõi nhìn phương hướng Thiên Hà Số 1… Đương nhiên, chẳng nhìn thấy gì ngoài một vùng tối tăm.

Phía chính phủ đã nói rõ ràng, chỉ là tị nạn tạm thời chiến.

Nhưng cuộc chiến tranh này khi nào có thể kết thúc đây? Người chip Quân Đoàn Tự Do cơ hồ đã chiếm toàn thế giới, còn có trí tuệ nhân tạo siêu cấp đáng sợ, còn điên rồ hơn hải tặc vũ trụ hai mươi năm trước xâm phạm liên minh, sức người thật sự chiến thắng được ư? Thiên Hà Số 8 nơi lánh nạn này lại có thể an toàn được mấy ngày?

Huống chi, dẫu trời xanh thương xót, cho họ cuối cùng có ngày trở về Thiên Hà Số 1, Votaw cũng chẳng còn nữa.

Nhưng không ai khóc, trong tàu vũ trụ lặng ngắt như tờ, có bầu không khí gần như bi tráng – nhóm người rút khỏi đầu tiên này đều là tình nguyện viên Votaw, tự nguyện dò đường cho đồng bào. Bởi vì bầu trời Thiên Hà Số 1 cũng đã lật ngược, bây giờ xảy ra chuyện cũng không ngạc nhiên, không ai dám đảm bảo trăm phần trăm khu lỗ hổng thời gian tự nhiên nhất định an toàn.

Khu lỗ hổng thời gian tự nhiên cũng có thể bị quân địch dùng thủ đoạn kỹ thuật chưa biết giở trò, họ có khả năng vừa đi vào sẽ bị thời không hỗn loạn xoắn nát.

“Mày có cảm thấy tình cảnh này hơi quen thuộc không?”

Bạc Hà quay đầu lại, phát hiện đứng đằng sau mình là Gà Chọi.

"Nghe nói ngoại viện kỹ thuật đội viễn chinh phái là mày, tao liền xin đến đây." Gà Chọi thoáng nở nụ cười, mặc quân phục vào, tên ngốc lớn xác giống như cũng biến thành cao lớn dũng mãnh, "Tao là đội trưởng đội hộ tống."

Hoàng Tĩnh Xu là một cô bé chứng não rỗng khó chịu, Bạc Hà là trẻ mồ côi, White là phú nhị đại nông thôn Thiên Hà Số 8, Gà Chọi là côn đồ cắc ké chỉ biết dùng nắm đấm nói chuyện. Khi đó tương lai của họ liếc qua là biết, chứng não rỗng đại khái sẽ thù hận xã hội trong sự kỳ thị không đâu không có, cô bé của cô nhi viện tham tiền định học một chút kỹ thuật kiếm tiền bẩn, cả nhà phú nhị đại đã chuẩn bị sẵn sàng di cư, đến thiên hà khác làm công dân hạng hai.

"Về phần tao," Gà Chọi nói, "Tao đoán tao có thể sẽ biến thành một vật hi sinh trong cuộc chiến tranh giành địa bàn của xã hội đen, nếu không sẽ đi ngồi tù. Tao cũng không nói được cuộc đời nào tốt hơn, nếu có thế giới song song thì tốt rồi."

Bạc Hà lấy làm lạ hỏi: "Cái gì?"

"Thế giới song song, trường phái tiểu thuyết đại chúng ngày xưa," Gà Chọi nói, "Ví dụ như tao hi sinh trên chiến trường, linh hồn trở về năm mười bảy tuổi trước khi sao Bắc Kinh bị nổ hủy, tao làm người tiên tri, là có thể ở thế giới khác thay đổi vận mệnh người xung quanh nọ kia."

"Tao lại cảm thấy mày nên trở về thời kỳ trứng thụ tinh," Bạc Hà nói, bốn người họ sau khi lớn lên tuy rằng phương hướng phát triển khác nhau, nhưng vẫn như những người thân thật sự, bởi vậy khắt khe cũng không nể tình chút nào, "Một lần nữa phát dục lại đầu óc, xì, sao mà nói chuyện may mắn thế chứ… Tới gần lỗ hổng thời gian rồi, mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng!"

Gà Chọi ấn nhẹ vai cô bé.

Trong ngoài lỗ hổng thời gian, mọi người đều hồi hộp.

Lục Tất Hành ngẩng đầu nhìn một đèn tín hiệu sáng lên – đội hộ tống trong lỗ hổng thời gian sẽ liên tục gửi tín hiệu ra ngoài, đèn tín hiệu không tắt, tức là họ an toàn.

Ngoài khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, nhóm người Votaw thứ hai sắp sửa di tản cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, như một cuộc đại di chuyển xưa nay chưa từng có.

Sống chết chưa biết.

Đội ngũ di tản đầu tiên đã hoàn toàn vào lỗ hổng thời gian tự nhiên, đèn tín hiệu bắt đầu chớp tắt, chợt sáng chợt tối, cả kênh truyền tin vậy mà không ai lên tiếng.

Đèn tín hiệu cứ tắt một lần, chính là đấm một phát thật mạnh lên ngực liên quân, ít nhất phải chờ sáng lên lại, nhịp tim tạm dừng mới có thể tiếp tục.

Lo lắng hãi hùng khoảng hơn nửa tiếng, trong kênh truyền tin đột nhiên truyền đến "Tít" – một tiếng tạp âm thật dài, vệ binh đang quan sát chặt chẽ tín hiệu run tay, suýt nữa nhảy dựng lên.

"Đừng hoảng." Lục Tất Hành ấn vệ binh lại, "Phân tích tín hiệu."

"Tổng trưởng, là… có âm thanh."

"Tốc độ thời gian trôi khác nhau, phát chậm âm thanh lại."

Cục hầu vệ binh nhích nhẹ, đầu óc trống rỗng thao tác theo lời Lục Tất Hành, tạp âm kia sau khi bị chậm lại mấy lần rốt cuộc rõ lên.

"Chúng ta đến từ góc bể, núi non khép kín trầm lặng.

Tại thảo nguyên bị ánh sao bỏ rơi, đốt lên khói lửa kêu gọi tự do -"

Bài hát quân liên minh tự do đến từ Thiên Hà Số 8, tín hiệu ổn định.

Lỗ hổng thời gian tự nhiên tạm thời an toàn!

Cả kênh truyền tin rộn ràng như ăn tết.

Lâm Tĩnh Hằng lặng lẽ thở ra một hơi, tạm ổn, ít nhất điều này cho thấy họ có thể đợi được viện quân đến từ Thiên Hà Số 8, quay đầu lại còn có đường lui.

Lúc này hắn mới phát hiện miệng lưỡi mình khô khốc, quay người đi vào góc, lấy một điếu thuốc ra đốt. Tập trung suy nghĩ mình còn sơ hở gì hay không.

Lâm Tĩnh Hằng dẫn binh mấy chục năm, lần thứ nhất tự mình đi đầu trái luật trên cơ giáp.

Bỗng nhiên, một bàn tay giơ tới cướp đi điếu thuốc trên tay hắn.

"Trên cơ giáp vũ trụ, cấm thuốc cấm lửa cấm phun sương, em tịch thu, Thống soái." Lục Tất Hành vừa nói vừa cướp lấy tự mình hút một hơi, lúc này mới dụi vào lòng bàn tay máy của Trạm Lư để hắn xử lý, đưa cho Lâm Tĩnh Hằng một ly nước ấm, "Môi khô bong da rồi, anh cũng không sợ nứt, uống nước đi."

Trong kênh truyền tin, Thống soái Thiên Hà Số 6 đã vào vị trí nghe thấy câu này liền cảm khái: "Lục… Ôi, không muốn gọi cậu là Tổng trưởng Lục, nghe xa lạ lắm, tôi gọi Tất Hành được chứ?"

Lục Tất Hành thoải mái đồng ý một tiếng.

"Người cẩn thận, làm việc lại chu đáo," Thống soái Thiên Hà Số 6 bình thường trầm lặng kiệm lời, moi hết ruột gan chỉ được vài từ khen người như vậy, nhạt nhẽo khen Lục Tất Hành mấy lần, lại thở dài, "Tính tình cũng thật tốt, so với tướng quân… cha cậu tốt hơn nhiều, người anh em Độc Nhãn Ưng của Thiên Hà Số 8 lúc trẻ ta có gặp mặt một lần, cũng là một ống pháo, cậu giống ai đây? Giáo sư Muller à?"

Lâm Tĩnh Hằng nghe vậy, cách vài bước ngẩng đầu đánh giá Lục Tất Hành: "Ai cũng không giống, tự mình như thế."

Lúc này là gió êm sóng lặng ngắn ngủi trước khi bão táp đến, các lão Thống soái được rỗi rãi giây lát, rốt cuộc có thời gian đua nhau nói trong kênh truyền tin, hỏi Lục Tất Hành ở Thiên Hà Số 8 sống thế nào, có chịu khổ không, cha nuôi Độc Nhãn Ưng có chăm sóc tốt không, nghe nói Độc Nhãn Ưng đã qua đời lại sụt sùi một trận.

Thống soái Nagus của Thiên Hà Số 3 nói: "Lão huynh đệ tráng niên mất sớm, ngược lại là đám ăn hại không có tác dụng gì chúng ta còn nhảy nhót khắp nơi, ôi chao. Không sao, cậu bé ngoan, nếu tên khốn Lâm Tĩnh Hằng kia ở Thiên Hà Số 8 chọc tức cháu, cứ đến tìm bọn ta."

Lâm Tĩnh Hằng cười nhạo: "Các ông?"

Chính Thống soái Nagus cũng cảm thấy câu vừa rồi nghe kỳ kỳ, thế là tự giễu một câu: "Câu này của ta sao nghe như gả con gái vậy?"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Hắn nuốt xuống trào phúng đã ra đến môi, cúi đầu uống nước không hé răng một tiếng.

Một đám người đến từ Thiên Hà Số 8 giả câm vờ điếc theo hắn, chỉ có Lục Tất Hành nhịn cười, lặng lẽ chớp chớp mắt với hắn.

Ban nãy đánh đánh giết giết một trận, khẩn cấp chạy trối chết, hai người đều không có thời gian nói chuyện riêng, nhìn bên ngoài giống như là quan hệ hợp tác giữa trưởng quan hành chính và Thống soái quân sự, Lâm Tĩnh Hằng hoài nghi, nếu như bị đám lão Thống soái này biết chân tướng, bọn họ có thể biểu diễn tại hiện trường một vụ vỡ tổ, rồi lại gà bay chó sủa phán hắn tội lưu manh.

Lục Tất Hành thân mật gác tay lên vai Lâm Tĩnh Hằng, không ngại to chuyện mà nói: "Anh ấy đối xử với tôi rất tốt, luôn rất quan tâm tôi, cái gì cũng chiều theo tôi… Ừm, các phương diện."

Lâm Tĩnh Hằng cứ cảm thấy câu "các phương diện" cuối cùng nghe không có ý tốt, vì thế đạp cậu một phát.

Trịnh Địch nghe xong rất vui mừng mỉm cười, cười xong lại thở dài: "Dù ai đối xử với cháu không tốt, hắn cũng sẽ không, năm ấy tướng quân nói giáo sư Muller công việc bận rộn, cũng không thích trẻ con, đời này không có hi vọng bế con mình rồi, liền nuôi Tĩnh Hằng như con ruột, lúc riêng tư tán phét, ba câu không rời khỏi hắn, một đồng nghiệp nữ của bọn ta nói, họ không giống 'ruột thịt', mà giống tướng quân tự đẻ hơn, bọn ta ngay cả hắn một năm cao thêm mấy centimet cũng biết."

Đôi mắt Lục Tất Hành thoáng cái sáng lên, cậu thúc giục ông ta kể chuyện hồi nhỏ của Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng cả giận nói: "Các người không còn việc gì nghiêm túc để làm à?"

Trịnh Địch ngứa mắt với bộ dạng này của họ Lâm, liền cố ý dùng tay ra dấu: "Lúc mới đón đến chỉ cao bằng này, đầu to cổ nhỏ, chẳng để ý ai, còn kén ăn, hơn một năm, không cao lên cũng không béo lên, tướng quân cả ngày sầu lo, còn đặc biệt nhờ chuyên gia khoa vóc người tư vấn. Chuyên gia nói không sao, kết quả quả nhiên không sao, qua mười một mười hai tuổi như được bón phân, một năm vội vội vàng vàng cao vọt lên mười mấy centimet, như đất sét đột nhiên kéo dài ra, thịt không theo kịp, gầy tong teo chỉ thấy xương, mỗi ngày quấn mình thành quả bóng, để mình nhìn giống người, còn lén lót miếng độn vai trong áo khoác cho to, tướng quân không biết, vỗ một phát, tít -"

Lâm Tĩnh Hằng dùng quyền người lái chặn Trịnh tư lệnh trong kênh truyền tin.

172. Quyển 6 - Chương 172

Trịnh tư lệnh bị chặn không cam yếu thế, ông ta với mấy ông bạn già khác và Tổng trưởng Lục chỉ sợ thiên hạ không loạn mở hẳn một kênh mini khác ở ngoài kênh truyền tin công cộng.

Mặc dù mỗi người đều ở trong tàu chỉ huy của mình, còn xa nhau hơn "chân trời góc biển" mà người cổ đại nói nhiều, nhưng được tín hiệu thông tin liên lạc nối lại cũng khá giống ngồi quanh bếp lò trò chuyện thâu đêm – Mân Côi Chi Tâm xúi quẩy là cái lò kia.

Lâm Tĩnh Hằng một dạo từng không qua lại với cựu bộ của Lục Tín, quan hệ rất căng thẳng, cơ hồ là "cái tên không thể nhắc", ngày trước mỗi lần hắn lộ diện trên truyền thông, đều sẽ có một số người bực bội do hắn mà chặn tin mới, oán hận chất chứa – chuyện về hắn, mọi người nhịn lâu lắm rồi.

Thế cho nên bây giờ, các đoàn thể trung lão niên này vừa mở miệng liền giống như mở van nước vậy, căn bản không dừng được, cái gì cũng phun hết ra.

"Mới vào học viện Ulan một tháng, một mình hắn đã đánh nhau ba trận, đánh người ta phải vào phòng y tế, tiến sĩ Lance của phòng y tế trường suốt ngày gọi điện thoại mách tướng quân, nói tên nhóc này là đồ lừa đảo, làm màu làm mè viết mình là 'người thứ nhất bị hồng thủy nhấn chìm', cái cứt, hồng thủy do hắn

gây ra thì có."

"Tiếc rằng học viện Ulan không có 'khoa gây sóng gió', chứ không một mình hắn lao băng băng, chắc chắn."

"Thực sự có một môn ta thấy hắn đủ tư cách làm giáo sư đấy."

"Hồi nhỏ hắn có cái áo ngủ khủng long, ha ha ha, lúc đến chỗ tướng quân báo cáo công tác ta đã chính mắt nhìn thấy."

"Ông có chụp lại không?"

"Không – bé tí như thế, nào biết lớn lên là một tên khốn nạn? Không nghĩ tới chuyện lưu lại tội chứng, thật là thất sách… À mà chỗ ta có vài tấm ảnh hắn đánh nhau ở trường bị camera quay được."

Lục Tất Hành đi theo họ mót vui, hai tay ôm không xuể, vui như đón tết vậy.

Lâm Tĩnh Hằng tránh cũng không thể, đành phải nhét tai nghe cho thanh tịnh, mặc kệ họ tiêu khiển.

Các lão binh tụ tập lại, có oán báo oán, có thù báo thù, nói sướng miệng, sục sôi ngất trời, tiêu khiển Lâm Tĩnh Hằng xong còn tiện đường lôi Lục Tín ra.

Thống soái Thiên Hà Số 5 bóc phốt, nói Lâm Tĩnh Hằng là đồ vô ơn không biết lớn nhỏ, lúc chưa thân thì né thật xa kêu "tướng quân Lục Tín", sau khi quen thân không khách sáo nữa gọi thẳng tên luôn, Lục tướng quân lớn tuổi chưa có con nằm mơ cũng muốn làm cha một lần cho đã nghiền, mỗi ngày cho Trạm Lư léo nhéo phát nhạc thiếu nhi trong nhà – mấy bài như "Người cha tốt của em", "Lòng cha như núi" nọ kia, ý đồ tẩy não Tĩnh Hằng, để hắn gọi một tiếng "ba".

Ai ngờ Lâm Tĩnh Hằng ngay từ nhỏ đã có thiên phú về mặt ngoan cố, không bị tẩy não, ngược lại chính Lục Tín bị những giai điệu thiểu năng đó bám riết không thôi, rỗi việc là thuận miệng ngâm nga vài câu, các đại nhân vật xem xét thời thế của Votaw không biết ông có ý gì, vì thế đều cảm thấy Lục thượng tướng ngày càng cao thâm khó lường.

Nagus vỗ đùi: "Ta biết, chẳng trách đoạn thời gian ấy ngài mở miệng toàn nhạc thiếu nhi! Tướng quân người đó tửu lượng không tốt, tửu phẩm càng tệ. Chúng ta làm quân vũ trụ luôn tuần tra xa thiên hà, bên trên nói không chủ trương dựa dẫm Vườn Địa Đàng quá độ, tướng quân tự mình làm gương, chặn được thì chặn, say rượu cũng dựa vào chính mình tỉnh lại, ngài là loại 'hai ly nghệt mặt ba ly ngu người, bốn ly mất phương hướng'. Lần ấy xã giao ở Votaw, trên tiệc rượu quá chén, ta đưa ngài về nhà, ngài ở trên xe nát rượu, cuộn Trạm Lư thành microphone, hát 'Ba và bé yêu' suốt dọc đường."

Mọi người phá lên cười.

Lục Tất Hành trộm nhìn tiên sinh "bé yêu" đã lớn lên, thấy hắn nhét tai nghe, đang cau mày theo dõi bản đồ tuyến đường vũ trụ, vai lưng thẳng như dao gọt, ngồi ngay ngắn, môi mím thành một đường… Nhưng nhìn kỹ thấy hai đầu đường môi căng ra lại hơi vểnh lên, giống như gắng sức dằn xuống một nụ cười mỉm vậy.

Nagus trong kênh truyền tin vung tay múa chân: "… Kết quả ngày đó giáo sư Muller nói là đi vắng lại ở nhà, ta nghĩ hỏng rồi, giáo sư Muller ưa sạch sẽ bậc nhất Votaw, ghét cay ghét đắng rượu và thuốc, lần này để giáo sư bắt được, tướng quân có thể phải uống ba thùng nước hoa ngay tại chỗ và ngủ thư phòng nửa năm. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, liền nhìn thấy tướng quân nhà chúng ta quỳ 'thụp' một tiếng, lết hơn một mét trên sàn nhà bằng đá cẩm thạch, ôm chân giáo sư Muller mà hô to một câu 'Ba ơi, cục cưng sai rồi'."

Lâm Tĩnh Hằng khẽ nhúc nhích đầu vai, cúi đầu rất khả nghi.

Tướng quân Lục Tín tại nơi mình tan xương nát thịt mất sạch uy nghiêm, nếu ông ở trên trời linh thiêng, có thể chạy từ trong lỗ hổng thời gian nơi thời không giao thoa ra kêu oan.

Mọi người dùng một phen chế nhạo để tế người mình từng đi theo, cười ngon lành một trận.

Đột nhiên, không biết là ai nói một câu: "Nếu tướng quân cũng có thể nhìn thấy cậu thì tốt rồi."

Trên kênh phi pháp nho nhỏ, tiếng cười dần dần tắt trong bầu trời đêm vắng lặng, các Thống soái quân trung ương ôm các suy nghĩ của riêng mình, tiếng ca trong lỗ hổng thời gian truyền ra nhịp trống kiên định, âm sắc tựa hồ hơi hùng hậu hơn bản phát hành, giống như là pha lẫn tiếng hòa theo của vạn ngàn vong linh vậy.

Một lúc lâu sau, Trịnh Địch thở dài, xuyên qua màn hình thông tin liên lạc lập thể, trong đôi mắt hơi mờ đục của Trịnh tư lệnh lóe một tầng ánh sáng dịu dàng, ông ta đánh giá khuôn mặt đặc biệt có sức tương tác của Lục Tất Hành, giọng ôn hòa lại, cũng gọi "Tất Hành" theo mọi người: "Mấy năm trước, cái gì cũng có Vườn Địa Đàng điều tiết khống chế, muốn bao nhiêu trải nghiệm vui vẻ đều có thể thực hiện, khiến chút thay đổi hormone tự nhiên của bản thân con người trở nên rất vô nghĩa, chẳng ai kiên nhẫn yêu đương nghiêm túc, tỷ lệ kết hôn các nơi ngày càng thấp, chỉ có Votaw cao quá sức, bởi vì nơi này coi hôn nhân là một loại kết minh, nhưng cha mẹ cậu không phải, Tất Hành, nếu cậu có thể lớn lên ở Votaw, không biết phải hạnh phúc đến nhường nào."

Lục Tất Hành rất thả lỏng chống đầu ngồi ở khu nghỉ ngơi: "Cháu biết, chú Trịnh."

Sáu mươi năm qua Trịnh Địch chưa từng nghe thấy một câu "chú Trịnh" từ miệng Lâm Tĩnh Hằng, ông ta ngớ ra tại chỗ, vui sắp chảy cả nước mắt, nói năng lộn xộn một lúc lâu, liên tục đáp mấy tiếng.

Nagus liền hỏi: "Cháu thì sao, Tất Hành, ở Thiên Hà Số 8 có nhà không?"

"Có chứ, ở sao Khải Minh," Lục Tất Hành hết sức thoải mái gật đầu, "Bây giờ bên cạnh có một người yêu,

còn có mấy con thú cưng nữa."

Một hòn đá kích khởi ngàn tầng sóng của quân đoàn trung lão niên.

"Là người ở đâu? Người bản địa Thiên Hà Số 8 hay dân di cư?"

"Có công ăn việc làm không, cụ thể làm gì?"

"Bao nhiêu tuổi, lớn hơn hay nhỏ hơn cháu?"

"Đối xử với cháu có tốt không? Có ảnh không?"

Lâm Thống soái "cái gì cũng chưa nghe thấy" kế bên điềm nhiên đứng dậy, chuẩn bị chuồn êm.

"Không phải sinh ra ở bản địa, làm việc trong quân tự vệ Thiên Hà Số 8." Lục Tất Hành quét qua bóng lưng có chút hốt hoảng của người kia, chỉ sợ thiên hạ không loạn mà cong khóe mắt lên, "Ảnh thì không cần xem, vừa vặn lần này cũng tùy quân ở bên này, để cháu giới thiệu người thật cho mọi người biết…"

Cậu còn chưa nói xong chữ "biết", phía trước đột nhiên truyền đến cảnh báo của Hope: "Lâm tướng quân, các vị, có người muốn nhảy khẩn cấp đến gần Mân Côi Chi Tâm."

Lâm Tĩnh Hằng đang trên đường đi lánh nạn và đám người hi hi ha ha đồng thời khựng lại.

Lâm Tĩnh Hằng ngẩng phắt đầu lên: "Thể lượng nào?"

"Người không nhiều, theo ước tính có hai đến ba trọng giáp, còn lại đều là tàu hộ vệ loại trung và nhỏ." Hope trầm giọng nói, "Chúng tôi đã dùng kỹ thuật quấy nhiễu ngăn cản tiến trình nhảy khẩn cấp của đối phương, hiện giờ đối phương đang cố gắng thành lập thông tin liên lạc với bên tôi."

Lúc chạy ra Votaw họ đã chạm mặt Lâm Tĩnh Xu, đối phương nhìn là biết lắm tiền nhiều của, toàn là trọng giáp sáng lóa, tàu hộ vệ loại trung và nhỏ một chiếc cũng không thấy, đều đậu trong trạm thu phóng cơ giáp để dự phòng.

"Hẳn là một đội ngũ bị đánh chỉ còn vài trọng giáp, chỉ có thể gom tiểu cơ giáp cho đủ số." Hope nói, "Thống soái, bỏ qua cuộc điện thoại này hay không?"

Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc một lúc: "Giữ nguyên quấy nhiễu điểm nhảy vũ trụ, có ai thò đầu ra thì trực tiếp bắn rơi tại điểm nhảy vũ trụ… Nối máy cho ta, xem đối phương có chuyện gì muốn nói."

Tín hiệu thông tin viễn trình không ổn định lắm, hình ảnh của Lâm Tĩnh Xu hơi không rõ nét, hẳn nhiên nàng bị Woolf ép hết sức chật vật, trong cabin trọng giáp đằng sau rất lộn xộn, ắt hẳn là nhiều lần trong tình huống nguy cơ bị khí thể bảo hộ xô qua lại.

Khoang y tế nằm ngang bên cạnh nàng, sắc mặt Lâm Tĩnh Xu trắng bệch như tờ giấy.

Có điều người thường tiều tụy hậu quả là nhếch nhác, mỹ nhân tiều tụy lại khiến người ta nhìn mà thương xót.

Đối mặt từ xa, Lâm Tĩnh Xu mở miệng mà không phát ra âm thanh, nàng hốt hoảng cúi đầu, quay người lại, vẫy tay gọi một người chip đằng sau tới thay mặt mình nói chuyện.

"Chào buổi tối các vị Thống soái, lại gặp mặt rồi." Người chip tư thái rất nhún nhường, hòa nhã nói, "Lần trước gặp mặt mọi người không vui vẻ lắm, nhưng lần này, chúng tôi đến với thành ý kết minh."

"Hôm nay là ngày gì? Trước là Hiệp hội chống Utopia quy hàng, kế tiếp lại là Quân Đoàn Tự Do tới cửa kết minh," Lục Tất Hành nói, "Nhân dân toàn thế giới đại đoàn kết sao? Lâm tiểu thư, tôi cho rằng bằng thủ đoạn và năng lực của cô, không cần chúng tôi mới đúng chứ."

"Chúng tôi đã chiếm phần lớn hành tinh tự nhiên của Thiên Hà Số 1," Người chip nói, "Nhưng hành tinh tự nhiên đối với Woolf bản trí tuệ nhân tạo này mà nói, cũng chỉ là vấn đề nhỏ mấy phát đạn đạo là có thể giải quyết, nhân loại có thể không hề có gánh nặng tâm lý loại bỏ trí tuệ nhân tạo, không hề coi đây là tàn nhẫn và mưu sát, ngược lại cũng là một đạo lý."

Lâm Tĩnh Xu trên màn hình tránh ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng, chỉ nói với Lục Tất Hành: "Tổng trưởng Lục, ngài có thể nhờ nhân viên kỹ thuật của mình tư vấn, Nguyên soái Woolf làm người và Woolf làm trí tuệ nhân tạo không thể gom chung làm một, cho dù họ cùng chung ký ức."

Lục Tất Hành gật đầu: "Tôi chính là xuất thân nhân viên kỹ thuật."

Cậu dừng một chút, lại nói: "Có một cách nói cổ xưa, cho rằng 'ký ức' quyết định một người là ai, nó có đạo lý nhất định, nhưng tiền đề của cách nói này là, đầu tiên hắn phải thuộc về giống loài nhân loại này, đại não và cơ quan có thể duy trì chức năng sinh lý bình thường. Lý luận này không thể mở rộng lên thể ý thức khác – Poisson có đó không?"

"Có," Trong kênh truyền tin truyền đến giọng nói lành lạnh của Bạch Ngân Tam, "Tổng trưởng, chúng tôi đã phân tích đại khái thiết bị khởi động mà tiên sinh Hope mang đến, cho rằng đây là một trí tuệ nhân tạo siêu cấp 'không có khung quyền hạn'."

Trí tuệ nhân tạo mạnh hơn, thí dụ như Trạm Lư, đều là cấu tạo trong "khung quyền hạn", nói một cách đơn giản chính là phải có chủ nhân, không có chủ nhân thì trí tuệ nhân tạo dưới khung quyền hạn coi như bỏ, chỉ là một thiết bị lưu trữ có thể nói chuyện vài câu với con người.

Mà trí tuệ nhân tạo không có khung quyền hạn, từ trên bản chất đã lật nhào phương thức tồn tại của trí tuệ nhân tạo, cùng là "AI" nhưng khác biệt của Woolf bản "AI" này với Trạm Lư còn lớn hơn khác biệt của người và khỉ.

Chỗ đáng sợ của "trí tuệ nhân tạo siêu cấp không có khung quyền hạn", không ở khả năng giải toán giỏi hơn, phạm vi khống chế lớn hơn, mà ở "tự chủ".

Tựa như sinh vật có bản năng sinh tồn và sinh sản để kéo dài giống loài vậy, loại trí tuệ nhân tạo không có khung quyền hạn này muốn vận hành bình thường thì cũng phải có bản năng "sinh tồn" và "mở rộng".

Người là cá thể, thường vô cùng phức tạp, đôi khi chính mình cũng không rõ mình đang nghĩ gì, thường xuyên lệch khỏi "bản năng", đây gọi là "tính người", nhưng trí tuệ nhân tạo không có tính người, nó có logic rõ ràng và cấp ưu tiên.

Người chip nói: "Có lẽ Nguyên soái Woolf cho rằng, trí tuệ nhân tạo siêu cấp này là một phương thức tồn tại khác của lão, có thể quán triệt lý niệm của lão khi còn sống. Nhưng quyết định này của lão quá gấp gáp, quá lý tưởng hóa, xét lâu dài là không thể thực hiện, cấp ưu tiên hàng đầu của trí tuệ nhân tạo tự chủ luôn luôn là tồn tại và mở rộng bản thân. Tổng trưởng Lục, Lâm tướng quân, chúng tôi xin nói thật, hiệu lệnh ba trăm lẻ sáu do Vương Alan thao tác dưới sự xúi bẩy của chúng tôi, chính là để Thiên Hà Số 8 đóng lỗ hổng thời gian, đừng tới phá rối. Khi Woolf còn sống thần trí minh mẫn, từng rất tỉnh táo phản đối coi Thiên Hà Số 8 là kẻ địch, lão thậm chí muốn chấp nhận Thiên Hà Số 8 độc lập, nhưng trí tuệ nhân tạo sẽ không như vậy, chỉ cần có cơ hội thì nó sẽ không từ thủ đoạn khuếch trương bản đồ của mình."

Lục Tất Hành ngước nhìn lên: "Cô muốn nói, trước mặt trí tuệ nhân tạo siêu cấp này, chúng ta đều là một bên."

"Sinh tử tồn vong," Người chip nói, "Lần này chúng ta phải đứng ở một bên!"

Lâm Tĩnh Xu thở dài từ xa thẳm: "Thiên Hà Số 8 là như thế, các thiên hà khác cũng không nhất định an toàn. Điểm nhảy vũ trụ xung quanh Thiên Hà Số 1 bị hủy, trong ngắn hạn quả thật cắt đứt liên lạc với bên ngoài, thế nhưng Thiên Hà Số 1 bất đồng với Thiên Hà Số 8 xa xôi, làm trung ương liên minh, trên địa lý nó liên hệ cực kỳ chặt chẽ với các thiên hà khác. Trong tình huống không có điểm nhảy vũ trụ, khoảng cách từ Thiên Hà Số 7 đến Thiên Hà Số 8, bằng kỹ thuật hiện có, khả năng phải đi gần trăm năm, nhưng khoảng cách từ Thiên Hà Số 1 đến Thiên Hà Số 2 chỉ cần chừng sáu bảy năm. Nếu Woolf bản trí tuệ nhân tạo này tiêu diệt chúng tôi rồi, chỉ cần sáu bảy năm là có thể mở rộng ra toàn thế giới, các vị không cảm thấy đáng sợ à?"

Các lão Thống soái quân trung ương nhìn nhau.

Lục Tất Hành nhìn khuôn mặt quá giống Lâm Tĩnh Hằng của nàng: "Tôi cũng sắp bị cô thuyết phục rồi."

"Tiếp nhận chúng tôi hay không, quyền chủ động hoàn toàn ở các vị." Khi Lâm Tĩnh Xu nói đến đây, rốt cuộc nhìn anh mình một cái, sau đó lại dường như khó có thể chịu được đôi mắt lạnh băng ấy, nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, khéo léo lộ ra một chút bất lực, "Đằng sau Mân Côi Chi Tâm là Thiên Hà Số 8, các vị có

thể gọi tăng viện bất cứ lúc nào, còn có thể đơn phương đóng lỗ hổng thời gian. Chúng tôi không có bất cứ lợi thế gì."

Ánh mắt mọi người cùng đi theo nàng, tập trung vào Lâm Tĩnh Hằng.

Thống soái trẻ tuổi đứng chắp tay, trên mặt không có biểu cảm gì, như đã hoàn toàn quên người trước mắt là em gái ruột từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau.

"Không có bất cứ lợi thế gì?" Lâm Tĩnh Hằng không mặn không nhạt nói, "Ta không tin."

Lâm Tĩnh Xu như bị quất một roi vào đầu, nhìn hắn bằng một ánh mắt phức tạp không cách nào miêu tả.

Lâm Tĩnh Hằng chẳng chút động lòng: "Ta không tin cô là loại người trong tay không có bất cứ lợi thế gì, đã chạy đi tìm người khác vẫy đuôi lấy lòng – tiền tuyến tăng cường tuần tra, giữ nguyên quấy nhiễu bước nhảy vũ trụ."

"Tôi cũng sớm đoán được anh sẽ nói như thế," Trước khi cắt đứt liên lạc, Lâm Tĩnh Xu nhẹ nhàng nói, nàng thu về tư thái "đáng thương" sứt sẹo, khóe miệng khẽ nhếch lên, "Vẫn không nhịn được đến thử một chút… Tự tìm, thôi vậy."

Nàng vừa dứt lời, đám người Lâm Tĩnh Hằng qua liên lạc viễn trình đều nghe thấy tiếng cảnh báo trong cơ giáp đối phương, âm nền trở nên ồn ào, có người hoảng hốt kêu lên: "Chủ nhân, bọn họ đuổi tới rồi."

"Nơi có điểm nhảy vũ trụ thì sẽ có tai mắt của bọn họ, đuổi theo có gì ngạc nhiên?" Lâm Tĩnh Xu lạnh lùng nói, "Rút, chẳng qua là một chương trình, thật sự cho là ta không có biện pháp gì với nó! Chiến trường mặt đất còn là của ta mà!"

Liên lạc viễn trình đến đây hoàn toàn cắt đứt.

"Thống soái," Vệ binh phụ trách ghi lại cuộc đối thoại nhỏ giọng nói, "Vừa rồi từ trong máy quay quân dụng của đối phương, nhìn thấy trọng giáp 'Thừa Ảnh' của liên minh, hình như quân đoàn trí tuệ nhân tạo của Woolf đang truy sát họ."

Lâm Tĩnh Hằng không hề xúc động, chỉ nói: "Biết rồi, chuẩn bị sẵn sàng tùy thời nghênh chiến."

Nhưng quân đoàn trí tuệ nhân tạo tựa hồ không có ý nhằm vào bọn họ, ở bên ngoài điểm nhảy vũ trụ khai hỏa một trận, đánh giáp lá cà với Quân Đoàn Tự Do, tạo ra một đợt sóng hạt năng lượng cao khiến người ta kinh hồn táng đảm, sau đó lại đuổi theo Lâm Tĩnh Xu vừa đánh vừa lui.

"Xem ra mục tiêu hàng đầu của trí tuệ nhân tạo Woolf này, thật sự là tiêu diệt đế quốc chip." Nagus lẩm bẩm một câu, "Woolf… khi còn sống chắc là đã nghĩ tới, người chip kỳ thực hơi giống đế quốc cơ giới hóa,

bọn họ xuất thân hải tặc, lạm sát lại không kiêng dè gì, đến lúc đó toàn thế giới đều là con tin, chúng ta rất khó có ưu thế, vậy nên dùng máy móc đối kháng máy móc luôn."

Poisson Dương thở dài: "Thật ra vừa rồi bọn họ nói có lý, trí tuệ nhân tạo siêu cấp tự chủ quả thật vô cùng đáng sợ. Người còn có thể đánh chết, như loại trí tuệ nhân tạo siêu cấp này thì phiền toái hơn, ông cũng không biết nó sẽ lưu dự phòng ở đâu, tiêu hủy một còn có thể sinh thêm một."

Bayer cười khổ: "Thế bây giờ là muốn chúng ta cân đo giữa hai cái hại?"

Cân đo hai cái hại, nhìn thế nào tựa hồ đều là lựa chọn bên Lâm Tĩnh Xu hơi nhẹ hơn.

"Thống soái," Lý Forlan suy nghĩ một chút, nói với Lâm Tĩnh Hằng, "Những chuyện ban nãy Quân Đoàn Tự Do nói, ăn khớp với phân tích chiến lược của chúng ta trước đây, cô ta... ban đầu hẳn là quả thật không muốn để Thiên Hà Số 8 cuốn vào, mới thông qua Vương Alan làm một loạt các việc."

Hiệp hội chống Utopia cũng là hải tặc, tiếp nhận một nhóm hải tặc là tiếp nhận, hai nhóm dường như cũng không có gì là không ổn.

Đế quốc chip mặc dù tiếp cận cao độ với xã hội tộc sâu, nhưng "kiến chúa" dẫu sao cũng có tình cảm với Lâm Tĩnh Hằng.

Không biết là ai khẽ thở dài một tiếng: "Lúc tướng quân Lâm Úy tại thế, tôi còn gặp cô bé ấy một lần..."

Sắc mặt Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên lạnh đi: "Ta quyết định hay các người quyết định! Quân Đoàn Tự Do còn tới gần Mân Côi Chi Tâm, bắn!"

173. Quyển 6 - Chương 173

Xuyên qua lỗ hổng thời gian đến Thiên Hà Số 8 trước một bước là lệnh tăng viện của Lâm Tĩnh Hằng.

"Không có tệ nhất chỉ có tệ hơn mà." Thomas Dương thấp giọng nói, hắn chóng vánh xem lướt qua lệnh tăng viện của Lâm Tĩnh Hằng, quay người đưa cho Turan, "Nếu chúng ta có thể nổ cả khu lỗ hổng thời gian tự nhiên thì tốt rồi."

"Không phải đội viễn chinh từng có ý định sao," Turan không ngẩng đầu lên nói, "Trên lý luận có thể thực hiện, chỉ cần bỏ được hai Thiên Hà Số 1 và 8. Tăng viện sắp xếp như thế nào?"

"Chờ chút," Thomas Dương nói, "Tôi đi mời một ngoại viện."

Hắn vừa dứt lời, liên lạc đến từ trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành liền nối vào, White lau mồ hôi trên trán: "Turan tướng quân, Dương tướng quân, tôi đưa tiến sĩ Harden đến rồi!"

"Truyền tin cho Tĩnh Hằng, đừng tin tưởng Lâm Tĩnh Xu," Tiến sĩ Harden không đợi chào hỏi đã đẩy xe lăn tới, "Cũng đừng tới gần người chip! Người chip không phải là người!"

Turan hơi giật mình.

Tại Mân Côi Chi Tâm, Lâm Tĩnh Xu đột nhiên "gõ cửa", khiến bầu không khí nơi này đột nhiên trở nên căng thẳng, Bạch Ngân Tam và các kỹ thuật viên về lỗ hổng thời gian họp khẩn cấp, đưa sớm nhóm nhân viên phi võ trang thứ hai ra ngoài.

Trạm Lư sau khi sửa chữa đơn giản một lần nữa biến thành hình người, theo yêu cầu của Lâm Tĩnh Hằng, mở trận chiến cuối cùng trước khi liên minh thành lập cho hắn.

"Nguyên soái Lâm Ger chết vào năm đầu Lịch Tân Tinh, một tháng trước ngày kỷ niệm tuyên ngôn tự do, và trận chiến cuối cùng của đế quốc máy móc Lịch Cựu Tinh kia," Trạm Lư hoàn nguyên tường tận bản đồ tuyến đường vũ trụ thời đại Lịch Cựu Tinh, "Lúc ấy, quân liên minh đã bao vây Votaw, thân vương Hulse kẻ độc tài cuối cùng của thời đại Lịch Cựu Tinh tại Votaw ăn đạn tự sát, sau đó trí tuệ nhân tạo siêu cấp 'thân vương Hulse' đột nhiên xuất hiện, dẫn đến nhiều căn cứ quân liên minh bị xâm lấn, tổn thất nặng nề."

Lục Tất Hành không biết đi tới phía sau Lâm Tĩnh Hằng từ khi nào, nghe thế nói xen vào: "Nghe rất giống Woolf bản trí tuệ nhân tạo nhỉ."

"Không, hiệu trưởng Lục," Trạm Lư nói, "Trí tuệ nhân tạo 'thân vương Hulse' không hề là hoàn toàn không có khung quyền hạn, trên thực tế, Hulse khi còn sống có một người con riêng, trong tay có quyền hạn dự phòng, chỉ khi quyền hạn dự phòng không khởi động, nó mới gần vô hạn với không có khung quyền hạn."

"Nói cách khác là nằm giữa anh và 'Woolf' bây giờ, tôi lý giải đúng chứ?" Lục Tất Hành nói, "Trí tuệ nhân tạo bình thường cần dùng quyền hạn khởi động, 'thân vương Hulse' này cần dùng quyền hạn tắt 'hình thức vô hạn'."

"Đúng, thân vương Hulse dù sao cũng có tư tâm, lão hi vọng giữ địa vị thống trị của gia tộc mình, bởi vậy chế tạo trí tuệ nhân tạo siêu cấp này, hi vọng để nó tiêu diệt liên minh, kế tiếp một cách hợp lý cho con trai mình làm Chúa cứu thế, ra mặt thu phục con quái vật không ai có thể trói buộc này, kéo dài đế quốc của bọn họ." Trạm Lư nói, "Sau đó Lâm soái tự mình làm mồi nhử, liên minh giả vờ bại trận, dụ ra người thừa kế sử dụng quyền hạn của trí tuệ nhân tạo, mới thừa cơ một mẻ lưới bắt hết. Liên minh cũng phải trả cái giá cực đắt."

"Ông nội tôi chính là chết trong chiến dịch này." Lâm Tĩnh Hằng nói, " 'Thân vương Hulse' là Nguyên soái Woolf tự tay tiêu diệt."

Lục Tất Hành suy nghĩ một thoáng, hỏi: "Hiển nhiên, Nguyên soái Woolf lần này không có tư tâm, cũng

không có người thừa kế, thế chúng ta có cái gì có thể tham khảo không?"

Trạm Lư: "Năm ấy người thừa kế kia tự cho là việc lớn đã thành, dùng mật khẩu tiếp quản quyền hạn của 'thần vương Hulse', quân liên minh cắt đứt tất cả tín hiệu của Votaw, tạm thời đóng kín thành một nhà tù vũ trụ, sau đó quân liên minh mai phục trên Votaw cùng một thời gian cắt toàn bộ hệ thống nguồn năng lượng của Votaw. Cả Votaw lâm vào trạng thái xã hội nguyên thủy, dài đến hai mươi phút."

Lục Tất Hành thở dài: "Nghiêm túc chứ cưng Trạm Lư? Nhưng Votaw và cả Thiên Hà Số 1 không thể đánh đồng đâu. Vả lại tình hình của chúng ta bây giờ ngược với năm đó, chúng ta mới là bên bị bao vây."

Lâm Tĩnh Hằng không nói gì, nặng nề tâm sự mà ở một bên thất thần.

Lục Tất Hành quan sát hắn một lúc, giơ tay lặng lẽ bóp hông hắn.

Lâm Tĩnh Hằng không biết đang nghĩ gì, bị cậu táy máy chân tay sờ mó, sống lưng tê rần, hạ thấp giọng lườm cậu: "Làm gì thế?"

Lục Tất Hành ghé vào tai hắn nói: "Người của Quân Đoàn Tự Do đến thật không đúng lúc, em cũng chưa kịp giới thiệu 'thân phận chân thật' của anh cho họ, còn muốn xem các lão tướng quân bị hù rơi răng giả sẽ ra sao."

Lâm Tĩnh Hằng không hề muốn nhặt răng giả rơi đầy đất, cũng không có tâm trạng tán dóc với cậu, qua loa khoát tay: "Tránh qua một bên."

"Có một người rất tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường, nói lúc không nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt sẽ cất tim đi, chỉ sợ tốn điện." Lục Tất Hành hỏi hắn, "Anh bây giờ đang là tình huống gì, lại cất tim đi rồi à?"

Lâm Tĩnh Hằng lườm cậu một cái: "Nói chuyện đàng hoàng."

"Ở bên ngoài Votaw, anh bắn trượt một phát, tại sao bây giờ trơ mắt nhìn cô ấy bị trí tuệ nhân tạo truy sát, mà khoanh tay đứng nhìn?" Lục Tất Hành nhẹ giọng hỏi, "Có người cho rằng, đã đến nông nỗi này rồi, chúng ta nên tranh thủ mọi lực lượng tranh thủ được, ngay cả Hiệp hội chống Utopia cũng đứng bên chúng ta rồi, không phải sao?"

Lâm Tĩnh Hằng cười nhạo: "Là tên đần nào cho em đến đây làm thuyết khách?"

Lục Tất Hành "A" một tiếng: "Văn minh lên nào, lời khó nghe của toàn Votaw đều bị một mình anh nói rồi – em biết anh có lý do của anh, Hope và… và cô ấy không giống nhau, đúng không?"

Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc giây lát: "Hai người bọn họ không thuộc về một giống loài."

Lục Tất Hành kiên nhẫn chờ hắn nói tiếp, kính áp tròng vẫn chưa tháo, thế nên tròng đen vẫn là màu xanh lục, tựa như hồ nước êm ả, không biết tại sao, Lâm Tĩnh Hằng vừa nhìn thấy đôi mắt này thì lửa rừng hừng hực gào thét trong lòng bỗng nhiên tắt ngấm hơn một nửa.

"Em có biết 'chó cùng rứt giậu' là gì không?" Lâm Tĩnh Hằng nói hầu như không thể nghe thấy.

Lục Tất Hành sửng sốt.

"Dã thú ăn thịt người khi chân chính cùng đường là mất lộ hung quang, chỉ có khi đi săn mới yếu thế." Lâm Tĩnh Hằng nhấn từng chữ, "Bọn tôi chính là như vậy."

Lục Tất Hành: "Nhưng mà…"

"Hửm?"

Lục Tất Hành mấp máy môi, câu sau lại không nói ra – nếu anh sai rồi thì làm thế nào?

Anh thủ vững trận địa cuối cùng, anh chịu trách nhiệm với Thiên Hà Số 8 sau lưng, tim anh căng thành một sợi dây đàn sắp đứt, giây lát cũng không dám thả lỏng.

"… Không, không có gì," Thấy Lâm Tĩnh Hằng quay người muốn tiếp tục nói vấn đề "trí tuệ nhân tạo siêu cấp" với Trạm Lư, Lục Tất Hành bỗng nhiên gọi hắn lại, "Tĩnh Hằng, lúc tim anh đau, có thể ôm em một cái không?"

"Không cần," Lâm Tĩnh Hằng không ngẩng đầu lên nói, "Cất rồi, tiết kiệm điện."

Song Lâm Tĩnh Hằng không phải là thần, hắn không hề vĩnh viễn chính xác.

Giống như hắn từng đo đoán Hope bằng ác ý lớn nhất, ngược lại tự dưng khiến mình bị lộ, lần này tựa hồ hắn cũng nhìn lầm Lâm Tĩnh Xu rồi.

Sau khi liên quân nhân loại lui thủ Mân Côi Chi Tâm bốn mươi tám giờ, nhóm nhân viên phi võ trang thứ ba vào lỗ hổng thời gian, bắt đầu đi về hướng Thiên Hà Số 8.

Cùng lúc đó, điểm nhảy vũ trụ ngoài cùng Mân Côi Chi Tâm lại lần nữa có động tĩnh.

Lần này, Lâm Tĩnh Xu chỉ còn lại một tàu chỉ huy và mấy tàu hộ vệ bé bằng hạt mè, ở ngoài một điểm nhảy vũ trụ, trong vòng nửa phút nàng điên cuồng gửi mười sáu yêu cầu đối thoại viễn trình, quân tiên phong do dự kết nối, chưa kịp mở miệng bên kia đã truyền đến tiếng thở hổn hển: "Giúp ta chuyển lời đến Thống soái các ngươi, đông đảo cơ giáp trí tuệ nhân tạo đang đổ về Mân Côi Chi Tâm, đừng ngồi im chờ

chết. Kỹ thuật của Hiệp hội chống Utopia đối phó ta thì được, nhưng các ngươi không đối phó được Woolf đâu!"

Tiếng nàng đồng bộ truyền đến tàu tổng chỉ huy của Lâm Tĩnh Hằng. Lần này, Lâm Tĩnh Xu bị cự tuyệt một lần tựa hồ đã nhặt lên lòng tự tôn cao ngạo, cảnh báo xong nàng không nhắc đến việc kết minh nữa, cũng không nán lại, thậm chí không đợi hình ảnh Lâm Tĩnh Hằng xuất hiện trên màn hình truyền tin, đã cắt đứt liên lạc quay người bỏ chạy.

"Cô ta có ý gì?" Liễu Nguyên Trung lén hỏi Poisson Dương, "Đừng bảo với tôi là vì báo tin cho chúng ta, mới đặc biệt mạo hiểm chạy về?"

Poisson Dương không nói gì.

Năm ấy hắn và Thomas trốn khỏi cứ điểm Thành Thiên Sứ, được Lâm Tĩnh Xu giấu trong căn cứ thực nghiệm Vườn Địa Đàng, nàng còn là người phát ngôn của quản ủy hội nhìn tao nhã, xinh đẹp như một đóa Đại Dương Xanh Thẳm sang quý, nghe hắn và Thomas mày một câu tao một câu mà cãi nhau, Lâm Tĩnh Xu với thần sắc kỳ dị nào đó nói "Các anh là sinh đôi à? Tình cảm tốt thật".

Poisson Dương đến nay còn nhớ ánh mắt nàng khi nói câu này, ước ao như một đứa trẻ chưa từng được ăn kẹo vậy.

Nàng tội ác chồng chất, từng tặng cơ giáp cho Lâm Tĩnh Hằng, cũng suýt chút nữa khiến hắn yên ắng chết trên tiểu hành tinh của Thiên Hà Số 6.

Hiện giờ đứng cạnh vách núi, cũng sẽ nhớ đến người thân nhất mỗi người đi một ngả chứ?

"Thống soái," Poisson Dương nói, "Để phòng vạn nhất, hãy cho Bạch Ngân Tam đến tuyến trên cùng đi."

Quân đoàn trí tuệ nhân tạo lại cần nhân viên kỹ thuật ra trận, Lâm Tĩnh Hằng chần chừ giây lát rồi gật đầu.

Cảnh báo gấp gáp này của Lâm Tĩnh Xu đến như mưa đúng lúc, nàng đi chưa đầy nửa tiếng, bên ngoài điểm nhảy vũ trụ ngoài cùng Mân Côi Chi Tâm liền có sóng năng lượng mạnh.

"Thống soái," Hope trầm giọng nói, "Lâm tiểu thư lần này thật sự không lừa gạt, nhìn ra là quân đoàn trọng giáp."

"Đến rồi!"

"Cẩn thận!"

Một loạt trọng giáp, toàn là quân trí tuệ nhân tạo, Woolf từng là kim chủ của Hiệp hội chống Utopia, nghiên cứu kỹ thuật quấy nhiễu bước nhảy vũ trụ quả nhiên hết sức thấu triệt, Hope không ngăn được ông ta!

Quân đoàn trọng giáp do trí tuệ nhân tạo khống chế dễ dàng xuyên thủng phòng tuyến quấy nhiễu của Hiệp hội chống Utopia, tích tắc bức đến trước mắt, Hope và thuộc hạ đều không giỏi chiến đấu, tiểu cơ giáp Hiệp hội chống Utopia lập tức cấp đuôi rút về, nguyên quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 không chút do dự lên thế, đánh giáp lá cà tại tiền tuyến.

Poisson Dương xuyên qua mạng tinh thần của cơ giáp né một phát đạn đạo, hai mắt không rời khỏi máy tính trước mặt, máy tính đang phân tích mô hình tác chiến của đối phương, hắn nhìn lướt qua đã hiểu số liệu mấu chốt, "Thừa Ảnh là trí thông minh hạch tâm, mạng tinh thần của tất cả cơ giáp đều do nó khống chế. Quấy nhiễu truyền tin của đối phương!"

Hắn chưa dứt lời, bộ đội chủ lực tăng viện đã chạy tới, bắn một loạt pháo ion năng lượng cao từ một góc độ cực xảo quyệt, nổ tới quân đoàn trí tuệ nhân tạo toan tính đột phá điểm nhảy vũ trụ, Bạch Ngân Tam thừa cơ cấp tốc tổ chức quấy nhiễu, liên hệ giữa quân đoàn trí tuệ nhân tạo lập tức đình trệ.

Đạn đạo của tiên phong quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 nhanh hơn tốc độ bọn chúng sửa chữa, đạn đạo như sóng biển quét ngang ra, quét rơi một loạt cơ giáp.

Quân đoàn trí tuệ nhân tạo không có tinh thần anh hùng "đánh tới linh kiện cuối cùng" của loài người, đo được hoàn cảnh chiến trường bất lợi, Thừa Ảnh lập tức rút về đường cũ, chớp mắt đã mất tăm.

Mà đây chỉ là một khởi đầu.

Sau đó, quân đoàn trí tuệ nhân tạo của Woolf giống như đã nhắm vào họ, liên tiếp ý đồ tiến vào Mân Côi Chi Tâm, mỗi lần bị đánh ra đều ngay lập tức nâng cấp hệ thống, điều chỉnh chiến lược, quay đầu trở lại.

Máy móc là không cần nghỉ ngơi, nhưng con người nào chịu được?

Đối phương như bánh xe, liên tục quấy rầy bất kể ngày đêm, liên quân nhân loại càng đánh càng gian nan, tuyến đầu trận địa lung lay sắp sập.

Ngày thứ bảy, Lâm Tĩnh Hằng lần thứ ba rút thuốc thư giãn ra, bị Lục Tất Hành ngăn cản: "Không thể tiêm nữa, em trông chừng thay anh một lúc, anh vào trong khoang y tế nằm nghỉ đi."

Lâm Tĩnh Hằng: "À."

Hắn vừa đáp vừa đưa ống tiêm vào đầu ngón tay, Lục Tất Hành cho rằng hắn đã nghe lời, đang định giơ tay đón lấy, kim tiêm lại linh hoạt xoay một vòng, sượt qua ngón tay hắn, lần này Lâm Tĩnh Hằng tiêm thẳng thuốc vào tĩnh mạch.

Lục Tất Hành: “Anh!”

“Mũi cuối cùng,” Lâm Tĩnh Hằng đáp lấy lệ chẳng hề có thành ý, “Vả lại đánh trận xong có cả đống thời gian nghỉ ngơi, lỡ như chết tại đây thì càng không bao giờ sử dụng nữa, không vội nằm… Thuốc thư giãn loại số 1 sản phẩm của Thiên Hà Số 8 đúng là kiệt tác.”

Thuốc thư giãn loại số 1 hoàn mỹ giải quyết vấn đề co cơ mà thuốc thư giãn nguyên bản gây ra, tiêm xong chỉ có một chút chóng mặt và tim đập nhanh rất nhẹ, đối với quân vũ trụ da dày thịt chắc, cơ bản có thể lơ đi.

Sắc mặt Lục Tất Hành có phần khó coi: “Thuốc thư giãn là thuốc khẩn cấp, chính bởi vì phản ứng rất nhẹ, liều lượng mới càng cần hạn chế nghiêm ngặt, quá liều sẽ gây ảnh hưởng không thể đảo ngược cho thân thể, anh có biết thường thức không vậy!”

“Có,” Lâm Tĩnh Hằng ấn ngực mình một cái, “Đừng ồn, ngoan, tôi hơi hồi hộp, cảm giác không tốt lắm… Kẻ địch hàng đầu của trí tuệ nhân tạo không phải Lâm Tĩnh Xu à, tại sao đột nhiên xoay nòng pháo đến chỗ chúng ta?”

“Hồi hộp là bởi vì anh tiêm nhiều thuốc thư giãn!” Lục Tất Hành nhíu chặt hai hàng lông mày, “Anh còn dám đụng vào ống tiêm em sẽ đánh ngất anh – trí tuệ nhân tạo hành động có mục tiêu rõ ràng, bình thường sẽ không tùy ý thay đổi, trừ phi chúng cảm thấy mục tiêu hàng đầu của mình đã…”

Có lẽ là tác dụng phụ của thuốc thư giãn, đồng tử Lâm Tĩnh Hằng nhất thời lại hơi rời rạc.

Lục Tất Hành phút chốc ngậm miệng, cậu đột nhiên có cảm giác, chí ít trong chớp mắt ấy, Lâm Tĩnh Hằng hối hận vì đã không gặp lại nàng.

Lục Tất Hành: “Anh…”

Đúng lúc này, tiền tuyến đột nhiên có dị động, ngoại trừ đoàn cơ giáp trí tuệ nhân tạo đang ý đồ tấn công điểm nhảy vũ trụ bên ngoài Mân Côi Chi Tâm, lại một chiến đội trí tuệ nhân tạo xuất hiện, liên quân tức khắc căng thẳng, đám sắt thép này còn có tăng viện!

Song theo chi võ trang này thần tốc tới gần, Poisson Dương chú ý tới trước hết: “Thống soái, bọn chúng đang truy đuổi mấy tiểu cơ giáp Quân Đoàn Tự Do!”

Quân Đoàn Tự Do một lần nữa xuất hiện ở Mân Côi Chi Tâm, ngay cả tàu chỉ huy đều tiêu tùng, như chuột chạy qua đường còn sót vài tiểu cơ giáp què tay cụt chân, hoảng hốt bay lung tung – sau đó, không bất ngờ bị quấy nhiễu bước nhảy vũ trụ chặn bên ngoài điểm nhảy vũ trụ.

“Thống soái!”

Không có Lâm Tĩnh Hằng hạ lệnh, chẳng ai dám làm chủ cho bọn họ vào, Lâm Tĩnh Hằng siết chặt nắm tay.

Có lẽ Lục Tất Hành nói đúng, ba liều thuốc thư giãn quả thật quá nhiều, huyệt thái dương hắn đau như kim đâm vậy.

"Thống soái, giải trừ quấy nhiễu bước nhảy vũ trụ cho bọn họ vào hay không?"

"Không." Lâm Tĩnh Hằng cơ hồ gằn từ kẽ răng ra một câu như thế.

"Thống soái, có yêu cầu đối thoại."

"… Tiếp."

Hình ảnh Lâm Tĩnh Xu lóe lên trước màn hình truyền tin lại biến mất, hệ thống trọng lực của tiểu cơ giáp hẳn đã hoàn toàn mất hiệu lực, người ở trong đó rất khó giữ nguyên tư thế.

Màn hình truyền tin chao đảo chốc lát, Lâm Tĩnh Xu vất vả lắm mới bò về.

Mái tóc dài của nàng đã bị khí thể bảo hộ làm xõa tung từ lâu, rối bù xù, rũ ở trước ngực và trên vai như rong biển.

Lần này, nàng nhìn thật sâu vào mắt Lâm Tĩnh Hằng, một lúc lâu không nói gì.

"Tôi ngày bé cầu anh ở lại, thời thiếu niên cầu anh tới đón tôi, sau khi lớn lên… cầu anh đừng rời khỏi tôi," Nàng mở miệng hầu như không thể nghe thấy, "Tôi không cầu anh nữa."

Trên màn hình truyền tin đột nhiên bùng lên ánh sáng quỷ dị, Lâm Tĩnh Hằng trợn tròn mắt.

Cơ giáp của Lâm Tĩnh Xu bị một phát đạn đạo tông thẳng vào, ánh lửa nháy mắt bùng ra, chỉ một chớp mắt, sau đó liên lạc bị ngắt, hình ảnh trên màn hình vĩnh viễn như dừng lại ở tích tắc ánh lửa quét qua.

Khẩu hình của Lâm Tĩnh Xu tựa hồ đang gọi "anh hai".

Tôi không cầu anh nữa, anh hai.

Đây là cô bé hắn từng muốn bảo vệ cả đời.

174. Quyển 6 - Chương 174

Tác dụng phụ của thuốc thư giãn quá liều – huyết áp tăng vọt, như muốn căng nhục thể ra, máu như dung nham chảy qua mỗi một khớp xương, thiêu tan xương cốt, Lâm Tĩnh Hằng dường như nghe thấy tiếng trái tim mình nứt toác. Mạch máu mảnh như sợi lông khó có thể chịu được nứt ra, mũi chảy máu, hắn vô thức hít vào một hơi, chút máu này liền sặc hết vào họng, ho đến ruột gan đứt từng khúc, đưa tay bịt, bọt máu rướm qua kẽ ngón tay chảy ra ngoài.

Lục Tất Hành sợ hết hồn hết vía, lao tới ôm lấy hắn: "Khoang y tế!"

Lâm Tĩnh Hằng bớt một tay đẩy cậu ra, ậm ừ nói một câu: "Không cần."

Hắn tùy ý lau đại hai cái, lại cầm máy móc y tế đơn giản từng xử lý rạn xương cho hắn, khàn khàn nói: "Mạch máu vỡ cục bộ, xử lý qua giúp ta."

Máu mũi ngược lại không phải bệnh nặng, chẳng nhằm nhò gì, một chút sương phun là có thể giải quyết, Lâm Tĩnh Hằng mặt không biểu cảm cởi áo ngoài dính máu ném cho Trạm Lư, nhưng cổ áo sơ mi vẫn dính một ít, vết máu nhanh chóng khô đi, thành màu rỉ sắt loang lổ.

"Tĩnh Hằng," Lục Tất Hành hạ giọng nói, "Anh vào khoang y tế nằm một lúc được không, em cầu xin anh đấy."

"Cầu xin anh" trong miệng Lục Tất Hành trước nay là một chìa khóa vạn năng, đánh đâu thắng đó, chỉ cần cậu nói, bất kể đi theo sau là yêu cầu vô lý cỡ nào, Lâm Tĩnh Hằng hầu như chưa từng từ chối.

Nhưng lúc này, Lâm Tĩnh Hằng giống như không nghe thấy, hãy còn trầm giọng nói: "Quân đoàn trí tuệ nhân tạo đã đuổi theo cô ta đến đây, chứng minh Woolf biết cô ta còn sống, cũng biết tung tích của cô ta – trong tình huống như vậy, tại sao trí tuệ nhân tạo thay đổi nhiệm vụ?"

Lục Tất Hành: "…"

"Đúng rồi," Đôi mắt Lâm Tĩnh Hằng có chút mờ mịt đảo qua xung quanh, "Turan… hồi âm của Turan ở đâu, mở ra, cho ta xem lần nữa."

Trạm Lư mở công hàm trả lời Turan gửi từ Thiên Hà Số 8, Lâm Tĩnh Hằng chóng vánh xem lướt qua báo cáo tăng viện, ánh mắt bắt lấy một câu dặn dò cuối cùng đến từ tiến sĩ Harden, sau đó nói cứ như thật: "Tiến sĩ đã đặc biệt dặn dò, người chip không phải là người, tôi không tin cô ta sẽ chết dưới họng pháo của Woolf dễ dàng như vậy, liên hệ đến chuyện quân đoàn trí tuệ nhân tạo bảy ngày trước đột nhiên bắt đầu áp sát Mân Côi Chi Tâm, em nghĩ tới cái gì?"

Lục Tất Hành không cách nào nghĩ theo lời hắn nói, bởi vì rất khó phân biệt đây rốt cuộc là bình tĩnh

khách quan chân chính, hay là do không chấp nhận được hiện thực mà đã bắt đầu mê sảng.

Nhìn từ vết máu trên vạt áo hắn, khả năng sau lớn hơn.

"Tĩnh Hằng…"

"Đối với người chip của Quân Đoàn Tự Do mà nói, bọn họ không có lý do gia nhập liên quân nhân loại, cũng không có động cơ hợp tác với chúng ta, người chip không thể cùng tồn tại với người tự nhiên, bất kể cuối cùng là chúng ta thắng Woolf, hay chúng ta buộc phải rút về Thiên Hà Số 8, chúng ta… và Quân Đoàn Tự Do, song phương sớm muộn sẽ có một trận chiến. Sách lược tốt nhất của Quân Đoàn Tự Do là cướp Mân Côi Chi Tâm, lợi dụng lỗ hổng thời gian dẫn đến song phương chênh lệch thời gian truyền tin trà trộn vào Thiên Hà Số 8, nhân loạn đánh hạ, sau đó đơn phương chặt đứt đường đi. Mặt đất Thiên Hà Số 1 vốn đã bị người chip khống chế, như vậy, bất kể Woolf lựa chọn giết sạch mọi người, ở Thiên Hà Số 1 tự chơi với mình, không chấp nhận sống hòa bình với người chip… như năm đó tiên phong của liên minh cách ly Votaw…"

Tiếng Lâm Tĩnh Hằng càng ngày càng thấp, đến cuối cùng hầu như không nghe thấy.

Tựa hồ hắn không phải đang trao đổi ý kiến với người khác, mà chỉ đang liều mạng tìm kiếm căn cứ, bày sự thật ra nói đạo lý với chính mình, cố gắng thuyết phục mình quyết định ban nãy là đúng, đoạn hình ảnh tử vong kia nhất định là ngụy tạo có rắp tâm khác.

Đây là phòng ngự tâm lý cuối cùng của hắn.

Cuộc đời hắn chinh chiến ngược xuôi, như tinh không lợi kiếm, người ngoài nhìn vào, giống như là tượng trưng của quyền lực và sức mạnh. Nhưng thì ra hắn luôn bị "bất lực" lặp đi lặp lại giày vò, người thân, bạn bè… người và việc bên cạnh, đều như cát chảy qua, bỏ hắn đi không cách nào níu giữ, để lại từng vết thương nhỏ nơi kẽ tay.

Lục Tất Hành thật sự không nhìn nổi, lặng lẽ gọi một khoang y tế tới, đi đến phía sau Lâm Tĩnh Hằng, định trực tiếp ra tay đánh ngất hắn.

Lâm Tĩnh Hằng ba hồn bảy vía đi vắng hơn một nửa, chẳng mảy may phát hiện, tiếp tục lẩm bẩm: "Trong thời gian ngắn, cô ta rất khó đột phá hàng rào kỹ thuật, vượt qua kỹ thuật chặn điểm nhảy vũ trụ của Hiệp hội chống Utopia, mà nhất định phải chiếm được Mân Côi Chi Tâm và Thiên Hà Số 8, thế thì cô ta chỉ có thể là…"

Lục Tất Hành đã sắp chạm ngón tay vào gáy hắn, nghe câu này cậu lại đột nhiên sững ra, ngẩng phắt đầu lên nhìn bản đồ tuyến đường vũ trụ.

Do các loại thiên thể tự quay, "bản đồ tuyến đường vũ trụ" thường xuyên thay đổi, "tuyến đường" thật ra chính là các đường con người đã quen thuộc, có thể nắm trong tay, quỹ tích thay đổi thực thời của tuyến đường sẽ phản ánh chính xác trên bản đồ, thay đổi vô cùng phức tạp, bình thường máy tính sẽ tự động dựa

theo bản đồ để điều chỉnh hướng đi của cơ giáp.

Thế nhưng một vũ trụ rộng lớn, ngoại trừ tuyến đường an toàn đương nhiên cũng có khu vực chưa biết. Thiên Hà Số 1 là nơi sao thủ đô của liên minh tọa lạc, các đại thiên hà giao thông qua lại thường xuyên với nó, tuyến đường vũ trụ vô cùng phát triển, khu vực không biết khá ít, nhưng tuyệt đối không phải là không có – đặc biệt là gần Mân Côi Chi Tâm vùng cấm của nhân loại.

Khu vực không phải tuyến đường an toàn chưa biết, ngoại trừ nguy hiểm và yêu cầu người lái cơ giáp tự mình điều chỉnh tuyến đường cực cao, điểm chủ yếu nhất chính là không có điểm nhảy vũ trụ.

Trong tình huống không có điểm nhảy vũ trụ, vũ trụ động một chút là mấy "năm ánh sáng" đi hết sức tàn khốc, cách đơn vị "một ngày tiêu chuẩn", có nghĩa là cơ giáp gần như phải bay một ngày.

Nhưng nơi đây dẫu sao chỉ là một Thiên Hà Số 1.

Thiên Hà Số 1 là khu tinh anh, là thiên hà nhỏ nhất, nhân khẩu ít nhất trong tám đại thiên hà. Năm ấy Lâm Tĩnh Hằng đi tàu vũ trụ từ cứ điểm Bạch Ngân về Votaw nhận chất vấn, trên đường bị cấm dùng điểm nhảy vũ trụ, nếu không phải nửa đường xảy ra chuyện, thời gian hắn đến Votaw dự tính là khoảng mười ba ngày.

Mà bây giờ, đã bảy ngày kể từ khi Thừa Ảnh lần đầu tiên tự dưng tiến vào phạm vi phòng tuyến của họ một cách lạ lùng.

Lâm Tĩnh Hằng cũng đã ý thức được, lời đang nói đột nhiên dừng lại, hai người tích tắc trao đổi một ánh mắt.

Lâm Tĩnh Hằng chợt chuyển hướng sang kênh truyền tin: "Tiên phong tiền tuyến bỏ tranh đoạt điểm nhảy vũ trụ, co cụm rút về, mau!"

Tiền tuyến đang giằng co căng thẳng, quân đoàn trí tuệ nhân tạo lần này thế tới hết sức hùng hổ, đột nhiên nhận được mệnh lệnh của Thống soái, quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 và Bạch Ngân Tam đảm đương tiên phong cùng ngớ ra: "Lâm soái, nhưng quân đoàn trí tuệ nhân tạo…"

"Cứ kệ bọn chúng, rút!"

Bạch Ngân Tam phản ứng trước hết, tuy rằng Poisson Dương cũng hết sức mù tịt, nhưng xưa nay Thống soái chỉ đông không đánh tây, Bạch Ngân Tam bắn một loạt đạn đạo vào quân đoàn trí tuệ nhân tạo, bắn xong lập tức dừng tiến công, bắt đầu rút về. Đối kháng quân đoàn trí tuệ nhân tạo thì đoàn kỹ thuật mới là chủ lực, những người khác chỉ phụ trách nổ súng theo, Bạch Ngân Tam đi, quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 đành phải đi theo, đây là hai đội quân chính quy nhân loại tinh nhuệ nhất đương đại, rút lui trật tự, phản ứng cực nhanh, song vẫn không kịp –

Tại Mân Côi Chi Tâm, một quân đoàn trọng giáp đột nhiên từ khu vực không phải tuyến đường an toàn lao vào, giao hỏa kịch liệt ở tiền tuyến khiến các loại sóng hạt năng lượng cao bay lung tung, vừa vặn che lấp phản ứng năng lượng khi trọng giáp tới gần.

Chính là Quân Đoàn Tự Do dường như bị quân đoàn trí tuệ nhân tạo đuổi giết tan tác!

Chặn bên ngoài điểm nhảy vũ trụ không phải Lâm Tĩnh Xu… Không chỉ là kẻ đã chết ấy, sợ rằng kẻ từ lần đầu tiên thành lập liên lạc với họ đã không phải!

Phẫu thuật thẩm mỹ cũng vậy, giở trò với thiết bị thông tin liên lạc cũng vậy, bất kể thế nào, ngụy tạo một người giống y hệt không phải là việc khó, mà Lâm Tĩnh Xu lại có thể khống chế viễn trình thân thể người chip đời thứ năm giống như ma nhập, kiến chúa chỉ cần một thể xác tương tự là có thể "giáng xuống".

Bên ngoài điểm nhảy vũ trụ chỉ là một mồi nhử, chủ lực Quân Đoàn Tự Do thật sự đã thoát khỏi vòng vây quân đoàn trí tuệ nhân tạo.

Trí tuệ nhân tạo rất khó phân tích ra ai là đời thứ năm bị chip khống chế, ai là Lâm Tĩnh Xu, chúng chỉ có thể vừa đuổi theo mồi nhử chạy khắp nơi, vừa cố gắng tìm kiếm chủ lực Quân Đoàn Tự Do.

Mất đi tung tích chủ lực Quân Đoàn Tự Do, máy tính sẽ căn cứ chiến cục phân tích sách lược của quân địch, phán đoán mục tiêu của đối phương nhất định là Mân Côi Chi Tâm và Thiên Hà Số 8, cho nên mới bất chấp tất cả toan tính cướp lấy tuyến đường bên ngoài Mân Côi Chi Tâm! Bởi vì trí tuệ nhân tạo nhất định phải dựa vào "phần cứng", sợ rằng chúng xây dựng liên lạc thông qua mạng lưới điểm nhảy vũ trụ, thành thử "điện tử chân không" của Mân Côi Chi Tâm vô cùng bất lợi đối với chúng, chỉ có thể cướp đoạt tuyến đường vũ trụ chính quy.

Người chip và người tự nhiên không thể cùng tồn tại, Lâm Tĩnh Xu chưa bao giờ có suy nghĩ bắt tay với liên quân nhân loại.

Lần đầu tiên "gõ cửa" nhất định sẽ bị từ chối, lúc này lộ ra tình cảm phức tạp một cách thích hợp, nhiễu loạn tầm nhìn của mọi người là được.

Sau khi bị từ chối tuyệt không đeo bám, bởi vì đeo bám không phải là phong cách của nàng, vừa khiến người ta ghét vừa dẫn đến hoài nghi, vậy nên lần thứ hai "gõ cửa" buông lời cảnh báo rồi đi, cao ngạo dứt khoát, đợi đến thời điểm quân đoàn trí tuệ nhân tạo quả nhiên đột kích như lời nàng nói, một "kẻ địch" mạo hiểm tính mạng cảnh báo, cho dù lòng dạ sắt đá cũng sẽ dao động, liên quân nhân loại từ trên xuống dưới đều sẽ hoài nghi mình sai rồi.

Đồng thời, sự chú ý và lửa đạn của liên quân sẽ bị quân đoàn trí tuệ nhân tạo bất chấp đạo lý giữ chân, toàn bộ bố phòng đều sẽ nghiêng về tiền tuyến gần điểm nhảy vũ trụ.

Lần thứ ba "gõ cửa" thì là đòn cuối cùng – cùng đường bí lối, tan xương nát thịt trước mắt bao người, bôi vết máu đậm màu trên võng mạc các tướng quân, chiến hỏa và kẻ địch chung sẽ tô đậm cảm xúc bi tráng

mãnh liệt vô cùng, mãnh liệt đến mức có thể trong thời gian ngắn khiến quân trung ương quên đi thân nhân cố thổ bị khống chế và các huynh đệ đồng bào hi sinh.

Còn có…

Cơ giáp vũ trụ khô hanh, người ở trong đó thời gian dài sẽ xuất hiện tình trạng thiếu nước trên mức độ nhất định, rất nhiều người không chú ý sẽ khô nứt môi, Lâm Tĩnh Xu xé một chút da bong trên môi dẫn đến chảy máu, nàng liếm nhẹ, cảm thấy vết thương bé tẹo ấy đau vô cùng sảng khoái.

Trên tiểu hành tinh không biết tên của Thiên Hà Số 6, Lâm Tĩnh Hằng toàn thân chỉ có đầu óc hoạt động được dùng mạng tinh thần ghép ra chữ "đừng khóc" sứt sẹo, đã lừa nàng ruột gan đứt từng khúc.

"Bây giờ xem như tôi đã trả lại cho anh," Nàng nghĩ, "Tĩnh Hằng."

Đa tình tổn thương chính mình và chẳng có tác dụng gì, nên bị tiến hóa đào thải từ lâu rồi.

Vị trí Quân Đoàn Tự Do tập kích bất ngờ vô cùng khéo léo, như một cái chêm đóng vào trận doanh liên quân nhân loại, chia đôi phòng vệ phía sau và tiên phong chưa kịp rút về.

Cùng lúc đó, quân đoàn trí tuệ nhân tạo ở ngoại vi mới xuyên qua điểm nhảy vũ trụ vừa vặn bị bộ đội tiên phong của liên quân nhân loại chặn lại.

Quân trung ương Thiên Hà Số 2 phòng tuyến thứ hai đối đầu chính diện quân đoàn trọng giáp của Quân Đoàn Tự Do.

Bố phòng của Lâm Tĩnh Hằng rất vững chắc, lão tướng quân Trịnh Địch cũng không hề tuột xích, Quân Đoàn Tự Do hung hăng lập tức bị chặn đứng.

Lâm Tĩnh Hằng: "Liễu Nguyên Trung!"

Bạch Ngân Lục theo tiếng hành động, từ bên sườn chọc thủng đội ngũ Quân Đoàn Tự Do, tiền hậu giáp kích với quân trung ương Thiên Hà Số 2, cắn ngay đầu con rắn độc bò dưới cống ngầm lên.

Tâm trạng Trịnh Địch lên xuống một phen theo, rất hao tổn tinh thần, lại bị lừa gạt tình cảm, bởi vậy càng tức giận không kiềm chế nổi: "Bọn mày đến tìm chết à!"

Dù rằng người chip của Quân Đoàn Tự Do tinh thần lực bình quân cực cao, nhưng chui đầu vào đại bản doanh quân địch như vậy cũng không tránh khỏi quá kiêu ngạo, bởi vì một chi bộ đội tinh nhuệ không chỉ riêng là tinh thần lực cao mà thôi. Kẻ thích đùa bỡn lòng người giở âm mưu, trên sự vững chắc tựa hồ luôn hơi thiếu một chút.

Chớp mắt, đội ngũ trọng giáp chỉnh tề của Quân Đoàn Tự Do đã bị chia năm xẻ bảy, sắp bị người ta tách ra bao vây tiêu diệt.

Lâm Tĩnh Xu trên tàu chỉ huy bất đắc dĩ thở dài: "Khả năng là ta thật sự không có khiếu đánh trận, uổng công một thời gian trước còn ôm chân Phật học một khóa chỉ huy của học viện Ulan. May mà ta không thường xuyên dùng đạn đạo giải quyết vấn đề."

Cơ giáp Quân Đoàn Tự Do rải rác giữa liên quân nhân loại giống như bắt đầu hấp hối giãy giụa – bọn họ cố gắng xâm lấn mạng tinh thần cơ giáp xung quanh.

Liên quân thật sự không sợ trò này.

Lần trước Quân Đoàn Tự Do dùng mạng tinh thần chọc thủng liên quân sau đó đào thoát, là liên quân vừa bị trí tuệ nhân tạo càn quét mới để bọn họ được lợi, lần này thì khác. Tinh thần lực của người chip dẫu cao hơn cũng không phải trăm phần trăm như robot, chẳng cao hơn tinh nhuệ liên quân đến đâu.

Hơn nữa bọn họ đã rơi vào vòng vây, dù cho liên quân đều yếu như sứa, dùng chiến thuật biển người, mỗi giây thay một người lái, cũng có thể đun rục óc đám người chip này.

Kết quả trận đánh lén trăm phương ngàn kế này giống như đã được định trước, nhưng ngay sau đó, chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Một cơ giáp quân trung ương đột nhiên xoay nòng pháo, bắn tàu chỉ huy quân trung ương Thiên Hà Số 2 cách đó không xa.

Cơ giáp này vốn là một trong các tàu hộ vệ của tàu chỉ huy, người lái là cận vệ của Trịnh Địch, rất gần tàu chỉ huy, chẳng ai ngờ được vụ này.

Mà trong khoảng cách ngắn như vậy, đạn đạo hầu như không trì hoãn bắn trúng kho vũ khí của tàu chỉ huy, thời gian chớp mắt cũng không có, kho vũ khí đã bùng lên ngọn lửa dữ tợn, nuốt chửng thân cơ của mình!

Chỗ Lâm Tĩnh Hằng làm tổng chỉ huy, một tín hiệu trên kênh truyền tin bất thình lình biến mất.

Người trên chiến trường vũ trụ, tựa như một nắm bụi trôi nổi.

Trịnh Địch ngay cả nói cũng chưa kịp nói một câu với hắn.

Liễu Nguyên Trung gầm lên: "Cẩn thận! Tản ra!"

Hắn chưa dứt lời, trong Bạch Ngân Lục và quân trung ương trước sau có mấy cơ giáp khai hỏa toàn là bắn vào người một nhà.

Sự ớn lạnh trườn lên sống lưng Liễu Nguyên Trung – quân trung ương tạm thời không đề cập, nhưng Bạch Ngân Lục đến từ Thiên Hà Số 8 đóng kín, toàn quân đeo thiết bị quấy nhiễu chip, không thể có nội gian người chip trà trộn vào!

"Là mạng tinh thần." Lục Tất Hành là nửa chuyên gia chip hiểu ra đầu tiên, "Chip 'Nha Phiến' thời kỳ đầu có khả năng quấy nhiễu cổng nối người cơ, có tác dụng gây ảo giác, sau khi Diệp Reeve bị ám sát, hệ thống an ninh liên minh hẳn đã làm 'tường lửa' chuyên môn nhằm vào Nha Phiến, khiến loại quấy nhiễu gây ảo giác này không dễ dàng thực hiện, nhưng cuộc chiến tranh đoạt mạng tinh thần vốn là đấu tinh thần lực lẫn nhau, những người chip này có thể thông qua mạng tinh thần tạo ảo giác cho người lái!"

Phạm vi mạng tinh thần của trọng giáp vô cùng lớn, cự ly xa còn có thể co cụm lại, nhưng tình hình hỗn chiến này căn bản không thể làm được, ngay cả thân cơ giáp cũng nằm trong sự bao phủ mạng tinh thần của người chip, không chỗ co lại!

Liên quân đột nhiên rối loạn, đạn đạo bên mình bay lung tung đã đành, mấu chốt là họ còn không biết mạng tinh thần của người một nhà nào "trúng độc", không biết trong mắt chiến hữu còn đang nói chuyện trong kênh truyền tin nào, mình đã biến thành kẻ địch nổ súng, thậm chí không thể xác định mình có tỉnh táo hay không, quân địch và chiến hữu trước mặt có phải là thật hay không!

Người chip trước nay trốn sau màn thao túng quỷ kế, vẫn dựa vào trộm đạo phát triển lớn mạnh, thế cho nên trong ấn tượng của đại đa số, bọn họ chính là một đám ô hợp chưa qua huấn luyện quân sự chính quy, chưa bao giờ phô bày ngón đòn cuối cùng này!

Lâm Tĩnh Xu, quả thật như Lâm Tĩnh Hằng nói, đã chuẩn bị sẵn sàng chiêu cuối cùng giao chiến trực diện với quân chính quy.

Mân Côi Chi Tâm là sân nhà của liên quân, bởi vì dựa lưng vào Thiên Hà Số 8, bất cứ lúc nào cũng có thể rút đến bên kia lỗ hổng thời gian trốn đi, Thiên Hà Số 8 cũng có thể phái võ trang tăng viện bất cứ lúc nào – lời này không sai.

Nhưng mà, nếu liên quân Mân Côi Chi Tâm cùng mù, điếc, không phân biệt được người một nhà và quân địch?

Nếu như họ rút, nhất định sẽ dẫn người chip cùng đến Thiên Hà Số 8, lỗ hổng thời gian tự nhiên không cách nào ngăn cản chip như virus nữa, Lâm Tĩnh Xu không chiến mà thắng, đạt thành mục tiêu.

Cùng một thời gian, các thiên hà khác bị cách ly, dân gian, lực lượng bộ đội chính phủ kết hợp lại, lực lượng phản kháng người chip càng ngày càng mạnh, người chip mất liên lạc với "kiến chúa" lâm vào thế suy tàn, đặc biệt là ở chiến trường vũ trụ, bọn họ liên tục bại lui trước quân chính quy hoàn hồn lại.

Nhưng ngay khi mọi người cho rằng tình hình tốt đẹp, tình thế đột nhiên đảo ngược, chip đã phơi bày mặt đáng sợ nhất của mình cho toàn thế giới thấy.

"Ta từng nói cho các ngươi biết, đây là một loại tiến hóa." Lâm Tĩnh Xu nhẹ nhàng nói, "Luôn có một số kẻ mắc chứng hoang tưởng bị hại không tin ta làm như vậy là tốt cho các ngươi."

175. Quyển 6 - Chương 175

Trên chiến trường hiện giờ, sức chiến đấu cơ bản là thế này –

Trước khi Bạch Ngân Tam bị trí tuệ nhân tạo xa luân chiến kéo dài chết, liên quân nhân loại dựa vào ưu thế địa lý "điện tử chân không" của Mân Côi Chi Tâm, trong khoảng thời gian ngắn, có thể miễn cưỡng chiến một trận với quân đoàn trí tuệ nhân tạo.

Mà quân đoàn trí tuệ nhân tạo không có cổng nối người cơ, có thể làm khắc tinh của người chip.

Liên quân nhân loại đều là người trần mắt thịt, tất cả thông tin đến từ ngũ quan lục cảm của chính mình, dưới mạng tinh thần gây ảo giác như hack game của người chip, cơ hồ không sức đánh trả.

Xét trên mức độ nào đó, Woolf là đúng, chỉ có trí tuệ nhân tạo không có kẽ hở, mới là dấu chấm hết cho đám người chip Quân Đoàn Tự Do.

"Bạch Ngân Tam!" Nước mắt chảy vào miệng Nagus, vừa mặn vừa chát, "Bỏ qua quân đoàn trí tuệ nhân tạo đi, các ngươi phân được chủ thứ hay không!"

Poisson Dương toát cả mồ hôi lạnh: "Chủ ý dở hơi gì vậy, đó là múc nước ra cho khỏi sôi Thống soái Nagus à!"

Khi Quân Đoàn Tự Do vừa bắt đầu xông vào trong liên quân, liên quân mới bị lừa gạt tình cảm phẫn nộ phản kích, đối phó Quân Đoàn Tự Do loại đội ngũ tinh thần lực cá nhân rất cao song kết hợp lại đánh trận rất nghiệp dư này, phương án tốt nhất đương nhiên là tách bọn họ ra, hình thành từng vòng vây nhỏ phân tán, sau đó lần lượt đánh bại.

Nhưng liệt thế ban đầu giống như cũng là Lâm Tĩnh Xu tính toán sẵn, bởi vì những vòng vây nhỏ này bây giờ đều đã thành ô che của Quân Đoàn Tự Do.

Nếu nói khi nãy là "Quân Đoàn Tự Do rơi vào vòng vây của liên quân nhân loại", như vậy lúc này chính là, "liên quân thành áo bông ôm sát người của Quân Đoàn Tự Do".

Liên quân nhân loại bị ảo giác quấy nhiễu vô cùng hỗn loạn, nhất thời căn bản chưa thể sắp xếp rõ ràng,

như một cuộn chỉ quấn vào nhau, mà quân đoàn trí tuệ nhân tạo của Woolf hiển nhiên không định hợp tác với sinh vật carbon bậc thấp, chúng còn lâu mới quan tâm người ta chết hay sống, một khi thả cho Thừa Ảnh qua, nó sẽ lập tức nã pháo vào chiến trường, cứ như vậy, liên quân sẽ thành tấm khiên thịt người của người chip.

Chết người nhất là, chip lúc này đã một trời một vực với "chip Nha Phiến" ban đầu.

"Chip Nha Phiến" ban đầu có ngàn vạn mối liên hệ với Vườn Địa Đàng, tín đồ lúc đầu đều là bị mánh lới "thay thế phẩm của Vườn Địa Đàng" này lừa tới. Chip chỉ có tác dụng trong một khu vực rất nhỏ, ảo giác có thể tạo ra cũng chỉ vài loại thị ảo giác đơn giản, "Trái Cấm" Trạm Lư dùng đối phó Vườn Địa Đàng cũng có thể đối phó chip tương ứng.

Nhưng hơn hai mươi năm qua đi, chip đang cấp tốc tiến hóa, đến bây giờ nó đã hoàn toàn thoát khỏi cái bóng của Vườn Địa Đàng, triệt để vứt bỏ tư tưởng "cải tạo cơ thể, thúc đẩy tiến hóa" của Laura Gurdon, thành một thứ hoàn toàn bất đồng.

Lâm Tĩnh Xu đi quá xa trên con đường này, dù là tiến sĩ Harden ở đây, chắc cũng chỉ có thể đưa ra một phỏng đoán sơ bộ, không ai có thể nói rõ ràng quy luật và con đường người chip xâm lấn mạng tinh thần.

Lúc này cũng không có thời gian cho họ nghiên cứu tỉ mỉ. Quân Đoàn Tự Do thoải mái chân tay, như vào chỗ không người, nếu liên quân còn không nghĩ ra biện pháp tổ chức ngăn cản hữu hiệu, đám người chip lập tức có thể tiếp xúc đến lỗ hổng thời gian.

Khu lỗ hổng thời gian tự nhiên không hề là một cái ống như cống thoát nước, đây là một vùng không gian dị thường thời không vặn vẹo, cùng một thời gian sẽ sinh ra vô số "đường" như lốc xoáy, chúng có thể xuất hiện và sụp đổ bất cứ lúc nào. Công việc chủ yếu của đám Bạc Hà, chính là sau khi tiến vào một lối nào đó, cố hết sức duy trì sự ổn định cho đường này, đừng để sụp đổ khi đang đi nửa chừng.

Ngay cả một nhóm cơ giáp cùng tiến vào khu lỗ hổng thời gian cũng không nhất định sẽ vào cùng một đường, càng không cần nói đến vào từng nhóm, bởi vì đường đi khác nhau, thời gian mỗi người đi qua cũng khác nhau, chênh lệch một hai ngày là rất bình thường. Không nhất định ai vào trước sẽ ra trước.

Nói cách khác, một khi người chip bây giờ tiến vào khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, bên phía Turan sẽ không cách nào tách bọn họ và nạn dân Votaw ra, trong lỗ hổng thời gian hiện giờ có khoảng mười triệu người dân phi võ trang đang đi trên đường, nếu lúc này đơn phương đóng khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, kết quả tất nhiên là ngọc nát đá tan, mười triệu người này và Quân Đoàn Tự Do cùng nhau bị xoắn nát trong thời không hỗn loạn. Mà nếu Turan không nhẫn tâm, như vậy người chip xuyên qua lạch trời, Thiên Hà Số 8 mới hòa bình chưa được mấy năm sẽ lại lần nữa bị cuốn vào chiến hỏa không ngừng nghỉ.

Hòa bình của một thiên hà và mạng sống của mấy chục triệu nạn dân hành tinh khác, lựa chọn ai vứt bỏ ai?

Đối với trí tuệ nhân tạo Woolf mà nói, đây là một đề cho không điểm.

Nhưng đối với liên quân nhân loại mà nói, gần như là đề toi mạng.

Cho nên tuyệt đối không thể để loại lựa chọn tàn khốc này xảy ra.

Lâm Tĩnh Xu mở hoàn toàn kênh truyền tin trên cơ giáp người chip, để mọi người không cần mật khẩu đã có thể nghe thấy nàng yêu ngôn hoặc chúng: "Chip cấp cao có thể hoàn toàn áp chế chip cấp thấp, chip cấp thấp có thể hoàn toàn áp chế người bình thường, loại sinh mạng nào hình thức cao cấp hơn, không phải nhìn là thấy sao, các vị? Có nghĩ tới hay không, bây giờ chỉ có các ngươi ngoan cố chống cự, các công dân dưới mặt đất đều đang tranh nhau gia nhập đế quốc chip?"

"Kỹ thuật chết rồi à?" Bayer gầm lên một tiếng, "Chặn cô ta!"

Song mọi người đều ôm đầu chạy như chuột trong đạn đạo dày đặc và pháo ion năng lượng cao, tạm thời không có thời gian để ý chuyện khác, chỉ có thể tiếp tục để nàng độc hại nghe nhìn: "Tiến hóa thành sinh mạng cao cấp hơn không tốt à? Người của ta sẽ nhanh chóng chiếm đại đa số trên mặt đất, đến lúc đó các phái thiểu số ngu xuẩn còn lại sẽ phát hiện, mình như lũ động vật hoang dã thiếu năng lực sinh tồn thời đại Địa Cầu cổ, trước mặt giống loài mạnh hơn, không gian sinh tồn không ngừng bị thu nhỏ, chỉ có thể tuyệt chủng."

"Cho em một cơ giáp, Trạm Lư đi theo em!" Lục Tất Hành bỗng chốc quay đầu nói với Lâm Tĩnh Hằng, Trạm Lư lập tức biến thành tay máy, cuốn trên cánh tay cậu, "Em có một biện pháp, có thể thử xem, biết đâu em có thể không bị chip ảnh hưởng!"

"Cho dù em không bị chip ảnh hưởng, những người khác thì sao? Đoàn cận vệ mỗi người cho em một phát đạn đạo, em chịu được không?" Phản ứng đầu tiên của Lâm Tĩnh Hằng chính là phản đối, "Chưa từng nghe nói dùng Tổng trưởng hành chính làm cảm tử quân, không được."

"Tĩnh Hằng!"

Hai người giằng co trong im lặng một lát.

Một cơ giáp liên quân phát nổ ở rất gần tàu chỉ huy.

Trên bản đồ tuyến đường vũ trụ, đám cơ giáp Quân Đoàn Tự Do cuốn đến khu lỗ hổng thời gian tự nhiên như vòi rồng, đã xuyên qua khu vực nguy hiểm liên quân vạch ra từ trước.

"Thống soái, sắp không cầm cự được rồi!"

Thái dương Lâm Tĩnh Hằng gồ lên gân xanh: "Cơ giáp không được, tôi cho em quyền điều khiển tàu chỉ huy – Trạm Lư, bao trùm lên mạng tinh thần của tàu chỉ huy."

Lục Tất Hành sửng sốt, sau đó hiểu được ý hắn, cậu hỏi khẽ: "Như vậy mạo hiểm rất lớn, Thống soái à, một khi tàu chỉ huy bị bắn rơi, quân địch sẽ bớt việc – anh sẽ ở bên em chứ?"

Lâm Tĩnh Hằng nhìn quét qua cậu: "Bây giờ mọi người đều đang đi trên dây thép, thở chính là mạo hiểm…"

"Không," Lục Tất Hành tiếp quản quyền lái tàu chỉ huy, ánh mắt lại không rời khỏi đôi mắt Lâm Tĩnh Hằng, "Em nói là – anh sẽ ở bên em chứ? Cho phép em dùng một chiếc nhẫn trói chặt anh, trong quy định của pháp luật, chia một nửa quãng đời còn lại cho em."

Lâm Tĩnh Hằng cười khổ: " 'Quãng đời còn lại' không khéo chỉ còn vài phút."

"Còn lại một giây cũng là của em."

Mạng tinh thần tu tu bổ bổ nhiều lần của Trạm Lư theo lời trải ra hết cỡ, bao trùm nửa Mân Côi Chi Tâm, vinh quang của thập đại danh kiếm còn đó.

Thừa Ảnh ở đằng xa giống như cảm giác được điều gì, nòng pháo vốn chỉ hướng một cơ giáp liên quân chần chừ giây lát, để người may mắn kia chạy thoát, trong số liệu khổng lồ của đám trí tuệ nhân tạo, vô số "Trạm Lư" lướt qua, hội tụ thành một tiếng thở dài đến từ sâu trong tăm tối.

Nhưng chủ nhân của Trạm Lư biết, công tác sửa chữa hạch cơ giáp Trạm Lư vẫn bị gác lại, sau khi Lâm Tĩnh Hằng trở về mới khởi động lại, đến giờ chưa hoàn thành, chỉ có thể bảnh một lúc, mạng tinh thần thiếu tính ổn định, lúc trước ở Votaw đối đầu Long Uyên đã sụp đổ một lần, may mà là Lâm Tĩnh Hằng, thay đổi đủ nhanh, đổi người khác lái thì không chết cũng chấn động não.

"Trạm Lư, làm phiền anh cố gắng thêm một lúc."

Trạm Lư làm trí tuệ nhân tạo, là AI thành thật có một nói một, tuyệt đối không khoác lác, hắn trả lời trong mạng tinh thần: "Chỉ sợ không được đâu, hiệu trưởng Lục, tôi còn chưa chuẩn bị tốt, nhưng mà tôi có thể cố gắng báo động cho thầy trước khi sụp đổ."

Cơ giáp chưa chuẩn bị tốt và người lái chưa chuẩn bị tốt cùng bị bắt đi cày thay trâu, có thể so với tổ hợp tàn tật hai người ba chân, mạng tinh thần khổng lồ đồng thời bao trùm cơ giáp người chip và cơ giáp liên quân, người chip lập tức cảnh giác, đồng thời có ba bốn mạng tinh thần cố gắng tạo ảo giác cho cậu khi tranh đoạt quyền điều khiển Trạm Lư.

Chip trên người Lục Tất Hành mặc dù đã bỏ mọi công năng giao hỗ với bên ngoài, lúc này lại như một thần vật trấn trạch, loại bỏ tất thảy quấy nhiễu. Ngay lập tức, cảm quan cực kỳ nhạy bén của cậu mở rộng theo mạng tinh thần, Lục Tất Hành vui mừng phát hiện ra rằng cậu có thể thông qua mạng tinh thần "nhìn thấy" mạng tinh thần của những cơ giáp liên quân nào bị chip quấy nhiễu!

Ngay sau đó, Lục Tất Hành lợi dụng quyền hạn của tàu chỉ huy, đồng thời hạ chỉ lệnh trực tiếp cho một số

cơ giáp bị quấy nhiễu: "Người lái giao ra quyền hạn mạng tinh thần!"

Các người lái cơ giáp đang sứt đầu mẻ trán, rốt cuộc nghe thấy một mệnh lệnh chuẩn xác, bản năng tuân theo, đồng loạt "nhảy" xuống mạng tinh thần, Lục Tất Hành lợi dụng Trạm Lư tiếp quản viễn trình, vô cùng chặt chẽ, chip đụng vào chip, lập tức như dòng điện chạy lung tung đụng vào vật cách điện.

Nhưng Lục Tất Hành cũng không phải là robot, không thể nào viễn trình mang nhiều mạng tinh thần như vậy trong sự vây công, khi những quyền hạn đó đồng thời rơi vào tay cậu, cậu cảm thấy sọ não mình như bị dùng búa bạo lực đập toác, "Ong" một tiếng: "Người lái dự phòng đón lấy!"

Chưa dứt lời, cậu đã bị ép bắn ra, may mà liên quân lúc này rút đến Mân Côi Chi Tâm đều là tinh anh, hơn một nửa phản ứng được, người lái dự phòng đón lại mạng tinh thần đã "tiêu độc", chẳng cần phân phó, nhân giây lát tỉnh táo, lập tức chĩa nòng pháo vào cơ giáp người chip gần nhất.

Tiên phong Quân Đoàn Tự Do đã áp sát lối vào khu lỗ hổng thời gian trong lúc chỉ mành treo chuông vừa vặn bị bắn rơi!

Trước mắt Lục Tất Hành tối sầm, chỉ chốc lát mà sống lưng cậu đã ướt sũng mồ hôi lạnh.

"Các vị," Cậu thở hồng hộc, nói trong kênh truyền tin, "Quấy nhiễu của người chip đối với chứng não rỗng tác dụng có hạn, rất may mắn, chứng não rỗng là đặc sản Thiên Hà Số 8, tôi là Tổng trưởng hành chính, rỗng không thuần túy lắm, nhưng ngày bé do bị bệnh mà có một chút bệnh trạng chứng não rỗng."

Các Thống soái quân trung ương tập thể hít sâu một hơi.

Lục Tín, tướng lĩnh vũ trụ kiệt xuất có một không hai, con trai ông lại nói mình là chứng não rỗng!

Mà chứng não rỗng năm xưa liên minh nghe thấy biến sắc, lúc này lại thành phao cứu mạng!

Nagus véo mình một cái, cảm thấy thế giới đã biến thành kính vạn hoa xoay tròn thần tốc, thay đổi chóng cả mặt.

"Tôi bây giờ có thể thông qua mạng tinh thần của Trạm Lư quét được chiến hữu bên ta có tình huống bất thường, bởi vậy chúng ta có thể thao tác như vừa rồi, người lái bị quấy nhiễu sau khi bị chỉ đích danh lập tức giao quyền cho tôi, tôi có thể tiêu trừ ảnh hưởng của chip," Lục Tất Hành tiếp tục nói, "Nhưng tôi không thể đồng thời quấy nhiễu, tinh thần lực cũng rất có hạn, vậy nên người lái dự phòng hãy chuẩn bị sẵn sàng, tôi tối đa chỉ có thể giữ vững trong tích tắc."

Liên quân: "…"

Chứng não rỗng vậy mà có thể lái được cơ giáp, còn có thể viễn trình gánh nhiều mạng tinh thần cơ giáp,

thật sự giống như người không có đôi tay dùng chân chơi piano vậy!

Lâm Tĩnh Hằng nhìn cậu một cái, biết cậu đang nói nhăng nói cuội, chỉ cười mà không nói gì.

Chứng não rỗng quả thật có thể lái cơ giáp, Thiên Hà Số 8 thậm chí có quân chứng não rỗng chuyên môn, nhưng không có tinh thần lực cao như ăn gian, căn bản không thể khống chế mạng tinh thần vô cùng phức tạp lại đặc biệt thiếu ổn định của Trạm Lư.

Lục Tất Hành rốt cuộc vẫn giữ lại bí mật về chip, bịt chết đường tiến hóa nhân loại trong kế hoạch Nữ Oa.

Lục Tất Hành bấm hắn một phát, lau hết mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay lên áo sơ mi của Thống soái: "Như vậy các vị, thời điểm chúng ta phản kích đã đến rồi."

Quân phản kháng của các đại thiên hà trước tấn công tinh thần của người chip liên tiếp bại lui, song càng nhiều người không hề như Lâm Tĩnh Xu bắn tiếng đe dọa, gia nhập người chip để không bị bức hại, họ vẫn đang du kích, vẫn đang đấu tranh.

Thiên Hà Số 2.

Alisa quản lý ký túc xá Đại học Công Nghệ hộ tống các học sinh tới hậu phương quân phản kháng lâm thời thành lập, một cách tự nhiên gia nhập quân phản kháng.

Alisa giáo dục cao đẳng học y khoa, tiếc rằng thiên tư có hạn, thành tích bình thường. Người làm công tác y học đương đại, đều là nghiên cứu viên và chuyên gia tinh anh trong lĩnh vực này, việc chữa trị bình thường đã giao cho robot hoàn thành, bởi vậy những sinh viên y khoa tư chất bình bình đều đổi nghề.

Alisa vốn cho rằng mình đã chọn sai nghề, không ngờ còn có một ngày có tác dụng – trong quân phản kháng không đủ thiết bị y tế, cần rất nhiều nhân lực bổ sung, cô thành một bác sĩ tùy quân.

Lúc này, cô mệt lử người, hưởng ứng triệu tập, rảo bước đến phòng họp: "Có chuyện gì vậy?"

Trong phòng họp đứng một loạt bác sĩ tùy quân sắc mặt nghiêm trọng, bên cạnh là vài sĩ quan quân phản kháng, trên chiếc bàn chính giữa có mấy con chip.

"Các anh đang làm gì vậy?"

"Không bị ảo giác của người chip ảnh hưởng, chỉ có người chip." Một sĩ quan trẻ tuổi nói, "Tôi sẵn sàng nhận tiêm vào, thử xem."

Ngũ quan của một bác sĩ sắp trượt khỏi mặt: "Nói bậy nói bạ, đặc tính của chip sinh vật là phục tùng vô

điều kiện chip cấp cao, cậu tiêm chip vào, căn bản không thể tính là người của chúng ta, hành vi và suy nghĩ căn bản không thể tự chủ, còn đánh cái gì!"

"Không," Viên sĩ quan kia nói, "Tôi đã quan sát, người chip không phải là mỗi giờ mỗi phút đều không thể tự chủ, khi người chip đẳng cấp cao không hạ mệnh lệnh, bọn họ không có gì khác biệt với người bình thường."

Alisa chần chừ giây lát: "Quả thật, đây cũng là mánh lới bọn họ tuyên truyền chip – không ảnh hưởng cuộc sống bình thường."

Viên sĩ quan nói: "Vậy nên kế hoạch của tôi là đánh lén 'một lần duy nhất', phái người tự nguyện nhận tiêm chip, ngụy trang thành Quân Đoàn Tự Do, phát động tập kích bất ngờ trước khi đối phương phát hiện…"

Vị bác sĩ vừa phản đối nói: "Sau đó các cậu sẽ bị người chip đẳng cấp cao khống chế."

"Nên mới nói là đánh lén 'một lần duy nhất'. Chúng ta tiêu diệt sinh lực quân địch, sau đó giải quyết mình trước khi bị khống chế, nếu kịp thì mổ lấy chip ra, không kịp thì lập kế hoạch sẵn," Viên sĩ quan nhìn bác sĩ, chỉ vào cổ mình thoáng nở nụ cười, "Nã một phát súng vào đây."

Bác sĩ sửng sốt, nhất thời không nói nên lời.

Alisa thì thào: "Ý cậu là gì, muốn dùng mạng người lấp vào à?"

"Các vị," Viên sĩ quan trẻ tuổi nhìn cô một cái thật sâu, "Phía trước đã không còn đường."

Người phụ trách quân phản kháng Thiên Hà Số 2 đặt tay lên bình nuôi mấy con chip bảo tồn kia, rất lâu, thở dài nặng nề.

Thế là một cuộc phản kích theo kiểu tuẫn đạo bắt đầu từ Thiên Hà Số 2, nhanh chóng mở rộng sang quân phản kháng của các thiên hà khác.

Trong hàng tỉ ngân hà, hiện lên những người đi chịu chết.

176. Quyển 6 - Chương 176

Liên quân trong Mân Côi Chi Tâm nhanh chóng thích ứng với tiết tấu của Lục Tất Hành, hỗn loạn lúc ban đầu cũng bị ấn nút dừng, và cấp tốc tập kết.

Song phương bắt đầu tranh đoạt tuyến trận địa kia, đánh nhau loạn xạ.

Bản thân Lâm Tĩnh Xu trung tâm của cuộc chiến tranh lại nhàn tản như người ngoài cuộc – nàng chỉ dùng miệng, thỉnh thoảng hạ vài mệnh lệnh đơn giản, ngay cả tàu chỉ huy cũng là người chip thuộc hạ lái. Cho dù bên ngoài nổ thành hố, chỉ cần hệ thống phỏng trọng lực trong cơ giáp còn hoạt động, thì chẳng ảnh hưởng nàng cắm hoa.

Trong tay nàng có một bó "Đại Dương Xanh Thẳm" không biết kiếm ở đâu, Lâm Tĩnh Xu cẩn thận cắt tỉa cành lá dư thừa, thử tạo kiểu trong bình hoa, đáng tiếc chẳng biết cớ làm sao, người khác cắt cành hoa là "đan xen tinh tế", tới tay nàng lại thành cành dài cành ngắn, hoa quý bị nàng cắm như mọc lung tung ven đường, nàng ngắm nghía một phen, chính bản thân cũng cảm thấy giống một đám cỏ dại bị chó gặm, thế là đẩy sang một bên.

Cả nhà họ đều là người "chất lạnh và cứng", trời sinh không có duyên với văn nghệ lãng mạn.

"Thưa chủ nhân, có phát động đợt tấn công kế tiếp theo kế hoạch hay không? Còn tiếp tục bị động như vậy, một khi quân đoàn trí tuệ nhân tạo của Woolf đến đây, chúng ta có thể sẽ hai mặt gặp địch."

"Đừng sốt ruột." Lâm Tĩnh Xu thoáng nhìn máy quay quân dụng, thản nhiên nói, "Bọn họ cũng sắp không cầm cự được rồi."

Lâm Tĩnh Xu nói rất đúng, liên quân bây giờ chính là ngoài mạnh trong yếu, Lục Tất Hành sắp sửa không cầm cự nổi – mạng tinh thần bị "nhiễm" chip từng đợt kéo đến, không ngừng nghỉ, liên quân đông như vậy, áp lực đè hết lên một mình cậu, cậu mà chưa bị chip cải tạo thành "siêu nhân" có thể không ngủ không nghỉ suốt hai mươi ba ngày, chắc não đã bục ra rồi.

Vậy mà trong tình huống thế này, còn không có ai thay thế được cậu.

Lâm Tĩnh Xu ban đầu phát chung trong kênh truyền tin của mình, tận dụng triệt để tuyên truyền tà thuyết dị đoan, sau đó nhân viên kỹ thuật liên quân bị chặn, thế là liên tục gửi yêu cầu đối thoại cho tàu chỉ huy của Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng từ chối ba lần, lần thứ tư nhanh chóng đến.

Lính thông tin trên trọng giáp chỉ huy dùng ánh mắt xin chỉ thị từ hắn, đang chuẩn bị từ chối nghe lần nữa, lại thấy Lâm Tĩnh Hằng hơi do dự.

Đồng tử Lục Tất Hành đã hơi rời rạc, là do tinh thần lực hao tổn quá mức, cậu nói cũng chẳng kịp nói, trực tiếp cho cánh tay vào khoang y tế, để khoang y tế tiêm thuốc thư giãn, Lâm Tĩnh Hằng sờ cánh tay cậu, cơ căng như thép – lần này hai người ai cũng đừng nói ai nữa.

Còn tiếp tục như vậy, cho dù Lục siêu nhân gắng gượng được, Trạm Lư chưa hẳn có thể được.

Lâm Tĩnh Hằng bỗng chốc quay người: "Chấp nhận."

Tại nhà tù vũ trụ, Lâm Tĩnh Xu không đợi hắn mở mắt đã chạy mất, sau đó gặp lại ở Thiên Hà Số 1, Lâm Tĩnh Xu lại giấu đầu lòi đuôi không lộ diện, cho đến lần này từ Votaw đánh thẳng một mạch ra, Lâm Tĩnh Xu luôn nói chuyện với họ qua người chip thuộc hạ, chẳng dễ gì lộ ra diện mạo, còn là hàng giả –

Như vậy tính ra, hắn mãi chưa thể nhìn thấy mặt nàng.

Lâm Tĩnh Xu mặc sơ mi cũ, kiểu dáng khả năng là mười năm trước từng thịnh hành, bây giờ nhìn hơi quê, có điều mỹ nhân trùm bao tải cũng chẳng khó coi đến đâu, sự "lỗi thời giản dị" này ngược lại cho nàng thêm một chút thanh xuân, thoạt nhìn thấp thoáng vẫn là sinh viên xã hội học năm đó học hành rất chăm chỉ, phù hợp chặt chẽ với ký ức của Lâm Tĩnh Hằng.

Cho đến khi nhìn thấy bản thân nàng, Lâm Tĩnh Hằng mới giật mình nhận ra, con rối giật dây mặt mày y hệt ban nãy quả thật không giống, biểu diễn hiện ra ngoài mặt, vừa gượng gạo vừa khoa trương, thiếu một chút tự tại bình tĩnh.

Khi quyết định nhận yêu cầu đối thoại này, hắn định nghĩ mọi cách nhiễu loạn cảm xúc của đối phương, cho liên quân cơ hội tạm nghỉ.

Nhưng bây giờ nhìn thấy đôi mắt Lâm Tĩnh Xu, hắn liền ý thức được điều này là không thể.

Đôi mắt nàng cũng là màu xám đậm, đôi mắt nữ giới luôn có vẻ hơi to, đuôi mắt cong xuống xinh đẹp. Ánh mắt tỉnh táo sáng trong, nàng biết mình đang làm gì, mà còn cho rằng mình đang chiến đấu vì thứ đáng giá giống như liên quân vậy.

"Hi, Tĩnh Hằng," Nàng thậm chí thoáng mỉm cười, nhanh nhẹn chào hỏi hắn, "May mà anh em là quan hệ huyết thống chi thứ, không có nghĩa vụ phụng dưỡng nhau, cắt đứt quan hệ cũng không cần công chứng, hai ta dùng miệng nói lời chia tay là được."

Lâm Tĩnh Hằng quan sát nàng giây lát, nhẹ giọng nói: "Lệnh tăng viện vài ngày trước đã gửi về Thiên Hà Số 8, tính ra bây giờ nên tới rồi. Đằng sau có Woolf đuổi theo, cô không thể vượt qua Mân Côi Chi Tâm, nếu cô lập tức tước vũ khí, chúng tôi tạm thời còn đối phó được Woolf, ít nhất có thể đảm bảo cho cô còn sống."

"Sau đó cho các anh xét xử tôi à?" Lâm Tĩnh Xu lẳng lặng nói, "Tôi muốn đập nát một thế giới cũ, kết quả là, lại để thế giới cũ này dùng giá trị quan và đạo đức quan bám bụi phán tôi có tội, anh không cảm thấy logic này rất nực cười sao? Vả lại, Tĩnh Hằng, đừng bắt nạt tôi không có thường thức, bất kể là tin tức hay viện quân, thời gian xuyên qua lỗ hổng thời gian không bị anh khống chế, lừa gạt người khác phải có thành ý một chút chứ."

Lâm Tĩnh Hằng: "Tôi quả thật không khống chế được, thế cô muốn lấy mạng cược với tôi à?"

"Tôi vận may chẳng ra gì," Lâm Tĩnh Xu nói, "Nhưng hình như không còn biện pháp nào khác, dù sao cũng phải thử xem, lão bất tử Woolf kia tính kế khiến tôi rất bị động, chỉ còn con đường này đi được."

Thuốc thư giãn trên người Lục Tất Hành bắt đầu có tác dụng, bệnh trạng tinh thần lực quá tải hơi giảm bớt, cậu trong lúc hỗn loạn nghe một tai, tức thì dở khóc dở cười, cảm thấy Mân Côi Chi Tâm bây giờ đã thành cái bàn xoay tròn, hai vị này đang táng gia bại sản đọ xem tay ai đen hơn.

Lâm Tĩnh Hằng trầm giọng nói: "Đường của kẻ điên, ngay cả một đường cũng không nên có."

"Khi người ta thiêu chết Bruno, phán tiến sĩ Harden phản nhân loại, bí mật truy bắt Laura, cũng cảm thấy họ đều là kẻ điên. Các anh à, chỉ là mụ mị đầu óc vì cái gọi là 'văn minh'," Lâm Tĩnh Xu nhìn thẳng vào mắt hắn, trả lời, "Anh một mực thay đổi hoàn cảnh, từ chối tiến hóa mình, tiếp tục như vậy, phát triển sẽ bão hòa, rồi có một ngày, đám tinh tinh biến chủng chẳng khác gì người nguyên thủy chúng ta sẽ không cách nào thu dọn đống lộn xộn mình tạo ra. Anh cho rằng quản ủy hội rơi đài là xong rồi à? Bao nhiêu năm sau, khi Vườn Địa Đàng số 2, Vườn Địa Đàng số 3… hoặc là đông đảo thứ tương tự liên tiếp xuất hiện, anh mới hiểu là tôi đúng."

"Tiến sĩ Harden và Laura không nợ máu chồng chất như cô, chip sinh vật Laura phát minh sớm nhất cũng không phải là để cô phạm tội!"

"Bởi vì Laura và tiến sĩ Harden sai rồi." Lâm Tĩnh Xu nói, "Họ muốn đơn thuần giải quyết vấn đề xã hội từ trên kỹ thuật, là chẳng ăn thua gì. Về phần 'suy nghĩ tiến hóa' của Laura càng nực cười, tiến hóa thân thể chẳng giải quyết được bất cứ vấn đề gì, con người bây giờ có thể sống đến ba trăm tuổi, hơn người xưa tuổi thọ chỉ có mấy chục năm ở đâu? Loại tiến hóa này của bà ấy chỉ tạo thành mâu thuẫn xã hội mới, sinh ra chiến tranh mới mà thôi, đúng không Tổng trưởng Lục?"

Lục Tất Hành không rảnh trả lời.

Lâm Tĩnh Xu nhìn cậu một lúc: "Không bị chip ảnh hưởng, ngài đừng nói mình là chứng não rỗng. Nếu chứng não rỗng có thể đồng thời viễn trình gánh mấy chục cơ giáp, cũng chẳng cần uất ức bị ném đến Thiên Hà Số 8. Thì ra lời đồn Vương Alan không biết nghe từ đâu là thật, trong tay ngài thật sự có kế hoạch Nữ Oa hoàn chỉnh – nhưng xem ra ngài đã vứt rồi, bằng không bây giờ cũng không đến mức phải một mình dũng cảm chiến đấu, thảm hại như vậy."

Lâm Tĩnh Xu một câu chọc trúng quẫn cảnh của cậu, Lục Tất Hành rất muốn hộc máu, mà nhà dột còn gặp mưa dầm suốt đêm, Trạm Lư ở trong mạng tinh thần nói: "Xin lỗi hiệu trưởng Lục, mạng tinh thần của tôi đã quá tải, sắp sửa sụp đổ, thầy hãy chuẩn bị sẵn sàng."

Lục Tất Hành sắp điên rồi: "Tôi chuẩn bị sẵn sàng cái gì! Anh không thể phát huy tiềm lực, gắng gượng một lúc nữa à?"

Trạm Lư: "Xin lỗi, tôi không có tiềm lực, chỉ có đồng hồ đếm ngược, ba mươi giây đếm ngược bắt đầu -"

Chỉ có mạng tinh thần của Trạm Lư có thể chú ý toàn trường, mạng tinh thần của trọng giáp bình thường không rộng lớn như vậy, chỉ cần Quân Đoàn Tự Do phân tán binh lực, một mình Lục Tất Hành không phân thân được, không thể lo hết đầu đuôi, phòng tuyến liên quân sẽ lập tức bị phá.

Lục Tất Hành: "Hãy nghĩ đến con Bỏng Ngô của anh, nghĩ đến tắc kè hoa của anh, nghĩ đến gia đình anh vất vả chăm lo! Anh mà sụp đổ là đều không còn!"

Trạm Lư tán đồng: "Chao ôi, đúng vậy – hai mươi mốt, hai mươi…"

Lục Tất Hành: "Anh có thể!"

Trạm Lư: "Mười tám, mười bảy – tôi không thể!"

Lục Tất Hành vô cùng tuyệt vọng: "Sao không có thuốc thư giãn dùng cho hạch cơ giáp chứ!"

Trạm Lư – bởi vì sắp sửa sụp đổ, từ mạng tinh thần đến chương trình của bản thân đều đã cực kỳ mất ổn định, không biết chỗ nào xảy ra vấn đề, tự động nhận định câu này là nói đùa, hắn trả lời: "Đúng vậy, ha ha ha – mười, chín, tám…"

Quân Đoàn Tự Do hình như cũng cảm giác được cậu không còn đủ sức, mạng tinh thần công kích càng mạnh mẽ điên cuồng hơn khi nãy, phòng tuyến liên quân bắt đầu lui lại.

Trạm Lư: "Năm… xin hãy thoát ly mạng tinh thần, nếu không sẽ bị thương… bốn…"

Quyền hạn của một loạt mạng tinh thần bị ảnh hưởng nện lên người cậu, Lục Tất Hành cảm thấy giống như có một cây đinh dài đóng vào huyệt thái dương.

Ba, hai –

"Hiệu trưởng Lục!"

Giây cuối cùng, Lục Tất Hành giãy giụa ra một chút thần trí, thoát ly mạng tinh thần của Trạm Lư, mạng tinh thần khổng lồ của tàu chỉ huy biến mất, Trạm Lư giống như hết điện, gục trên vai cậu không hề nhúc nhích, Lục Tất Hành mềm nhũn chân, bị Lâm Tĩnh Hằng giơ tay kéo lên.

"Xem ra anh thua rồi," Lâm Tĩnh Xu cười, "Nếu anh lập tức tước vũ khí, tôi ít nhất có thể đảm bảo cho anh còn sống."

Lâm Tĩnh Hằng nghĩ: Cút mẹ cô đi.

Hắn khoát tay cắt ngang cuộc đối thoại: "Co cụm phòng tuyến, kể từ bây giờ, ai không biết mình bị chip ảnh hưởng hay chưa thì không được nổ súng! Đều làm chướng ngại vật cho ta!"

Tàu chỉ huy khởi động mạng tinh thần vốn có, khu vực có thể bao trùm thiếu xa, nhưng mà đã chẳng quan tâm được nhiều như thế, Lục Tất Hành lại muốn một mũi thuốc thư giãn nữa, thuốc khó khăn tiêm vào cơ thể, cậu rên lên một tiếng.

Ngay sau đó, môi cậu bị ngậm nhẹ, một nụ hôn như trấn an hạ xuống, chạm nhẹ rồi tách ra ngay, các ngón tay Lục Tất Hành vô thức co lại, Lâm Tĩnh Hằng nối vào mạng tinh thần của tàu chỉ huy, sức khống chế cực mạnh, khống chế chính xác ở một điểm cân bằng, vừa không đến mức gạt một người khác ra, lại có thể chia sẻ một nửa áp lực giúp cậu.

Giống như năm đó ở căn cứ của Xú Đại Tỷ, Lục Tất Hành giúp Hoàng Tĩnh Xu học sinh của mình kéo lại cơ giáp bay đi.

"Căn cứ tín hiệu thông tin vừa rồi, xác nhận tàu chỉ huy của đối phương." Phần cứng không đủ, Lâm Tĩnh Hằng quyết đoán từ bỏ chú ý toàn cục, trực tiếp đuổi theo Lâm Tĩnh Xu, "Em đối phó quấy nhiễu chip của bọn họ, các thao tác khác giao cho tôi."

Lục Tất Hành lần đầu tiên nhìn Lâm Tĩnh Hằng lái cơ giáp từ góc độ này, tiếp xúc thông qua mạng tinh thần rất kỳ lạ, cơ giáp giống như tự mình có ý thức vươn dài cảm quan, lại giống như không phải, đó là một cảm giác dung hợp kỳ dị, tất cả đầu dây thần kinh của mình đều gắn kết với đối phương.

Tàu chỉ huy lao ra lửa đạn bằng phương thức như ảo thuật, trong liên quân những người đến từ Bạch Ngân Thập Vệ ăn ý với hắn nhất, lập tức đuổi theo, Lục Tất Hành bảo đảm mạng tinh thần của họ không bị quấy nhiễu, trong thời gian cực ngắn tập trung vào trọng giáp của Lâm Tĩnh Xu, lần này đạn đạo của hắn không lệch.

Nhưng một cơ giáp Quân Đoàn Tự Do đột nhiên lao tới, không biết là tự nguyện hay bị chip khống chế, xả thân chắn trước "kiến chúa", cơ hủy người chết.

Vụ nổ rất gần họ, cơ giáp bị nổ thành mấy mảnh, lực sát thương cực mạnh tông tới, Lâm Tĩnh Hằng đành phải né tránh, tầm nhìn bị nhiễu loạn trong giây lát, nhìn lại thì tàu chỉ huy của Lâm Tĩnh Xu đã bị người của nàng bao quanh.

Mà đúng lúc này, trong khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, một loạt pháo ion năng lượng cao đột nhiên ùa đến, song phương trên chiến trường đồng thời kinh hãi.

Khóe mắt Lâm Tĩnh Xu giật giật.

Lý Forlan buột miệng nói: "Viện quân tới rồi à!"

Chỉ có Lâm Tĩnh Hằng, đại khái là xui xẻo quen rồi, hết sức bình tĩnh, phát đạn đạo thứ hai bắn ra từ một góc độ rất xảo quyệt, người lái tàu chỉ huy của Lâm Tĩnh Xu thót tim, vậy mà không né tránh, phát đạn đạo này trúng thẳng kho vũ khí của cơ giáp, người chip lái cơ giáp cuống quýt tháo dỡ kho vũ khí.

"Uỳnh -"

Dư âm kho vũ khí nổ đập vào lồng phòng hộ, hệ thống phỏng trọng lực hết nhạy, bình Đại Dương Xanh Thẳm của Lâm Tĩnh Xu và bọt nước cùng bay ra, lơ lửng giữa không trung, ánh sáng lúc sáng lúc tối trong cơ giáp chiếu một vòng cầu vồng nho nhỏ trên bọt nước ấy.

Lâm Tĩnh Xu từ trong khí thể bảo hộ vươn tay ra bắt được một đóa hoa.

Lúc này, mọi người đều đã thấy rõ người trong lỗ hổng thời gian đi ra – chỉ là một hạm đội hộ vệ quy mô nhỏ.

Không phải viện quân, là đám Gà Chọi hộ tống nhóm nạn dân đầu tiên đi đến Thiên Hà Số 8 vừa vặn chạy về.

"Tiếc quá, pháo xịt." Lâm Tĩnh Xu nhướng mày, "Như vậy xem ra, lịch sử đứng bên tôi rồi. Lịch sử chốc chốc thụt lùi, thỉnh thoảng cũng có thể có một số lựa chọn chính xác."

Lâm Tĩnh Hằng kinh nghiệm chiến trường phong phú, kỳ thực vừa nhìn thấy quy mô đợt pháo ion năng lượng cao ban nãy, đã biết không thể là viện quân, nhưng lúc này chính mắt thấy đội cơ giáp hai ba con mèo nhép này, vẫn không nhịn được thở dài não nề.

Lục Tất Hành nghỉ được một hơi, ở trong mạng tinh thần tìm vui trong khổ mà nói với hắn: "Về sau khi nhà ta xuất hiện ý kiến không thống nhất, mình chơi đoán quyền quyết định nghe ai, anh thấy sao?"

Lâm Tĩnh Hằng giơ tay tóm mái tóc xoăn bù xù của cậu: "Đuổi theo cô ta."

Quân Đoàn Tự Do chỉ cách khu lỗ hổng thời gian tự nhiên một tuyến, Lâm Tĩnh Xu xuyên qua máy quay quân dụng thoáng nhìn chiến đội tiểu cơ giáp run bần bật chặn trước mặt: "Nghiền qua."

Lục Tất Hành: "Vitas, tránh ra!"

Cậu cả buổi không lên tiếng, lúc này đột nhiên gào vào kênh truyền tin, âm thanh lập tức bị rè.

Vitas – Gà Chọi, nghe thấy tiếng gầm này, xách Bạc Hà luôn chẳng có thịt như xách một chú mèo con nhét vào một khoang sinh thái, chỉ bằng một tay đã trấn áp phản kháng của cô bạn: "Ôi, không được đâu, thầy à."

Năm đó ở học viện Tinh Hải, bài tập cuối cùng Lục Tất Hành cho, có bốn học sinh do trốn khỏi trường mà không nghe thấy.

Đề mục ấy là: tôi cảm thấy tương lai nhân loại sẽ đi về hướng nào.

Đề mục quá lớn, thầy Lục à.

Bạc Hà nhìn khoang sinh thái bị phong kín: "Gà Chọi ngu ngốc, mày dám…"

Chửi bới rất có phong cách Thiên Hà Số 8 của cô cùng nhau bị chặn, ngay sau đó, khoang sinh thái được cài đặt định vị, đẩy ra cửa cabin.

Gà Chọi: "Khai hỏa!"

Họ hộ tống nhân viên phi võ trang tiến vào Thiên Hà Số 8, người rất đông, để giảm nguy hiểm, tàu hộ vệ đều cố hết sức giảm bớt trọng tải thừa, đạn đạo chỉ đủ bắn một đợt.

Người chip của Quân Đoàn Tự Do bị cản giây lát, lập tức bị Lâm Tĩnh Hằng đuổi tới tập trung lần nữa.

Lâm Tĩnh Xu bẻ gãy cành hoa: "Phiền thật, được rồi, chiêu cuối cùng."

Ngay sau đó, chỉ thấy trong chiến hạm trọng giáp Quân Đoàn Tự Do, vô số cơ giáp loại nhỏ từ trên đài thu phóng "phun" ra, mỗi một tiểu cơ giáp đều có mạng tinh thần, như đàn kiến đông đúc phân tán ra.

Mỗi một cơ giáp liên quân đều đồng thời bị ít nhất ba bốn mạng tinh thần tấn công, nhiều tầng công kích nối tiếp chặt chẽ, chiến thuật "một đón một ném" của Lục Tất Hành vừa nãy hoàn toàn mất tác dụng.

Họ đã bị các tiểu cơ giáp đông đúc này chặn lại!

Trọng giáp Quân Đoàn Tự Do tông thẳng đến đội hộ vệ con con, như xe đi trên đường cao tốc tông bay một quả bóng bàn, lao vào khu lỗ hổng thời gian.

Đương khi bọn họ nhận được báo động đã tiến vào lỗ hổng thời gian, cảnh báo năng lượng đột nhiên rít lên.

Cơ giáp người chip đi trước nhất đã không kịp chuyển hướng, tông thẳng vào, hóa thành pháo hoa ngay tại chỗ.

Lâm Tĩnh Xu ngẩng phắt đầu lên.

Viện quân Thiên Hà Số 8 lại chạy tới vào giây cuối cùng!

Người chip lập tức giở lại trò cũ phát động công kích mạng tinh thần, phát hiện tinh thần lực của viện quân thấp hơn xa trình độ liên quân nhân loại, song họ nhịp nhàng thay đổi người lái dự phòng, vậy mà không bị chip ảnh hưởng.

177. Quyển 6 - Chương 177

Khoang sinh thái của Bạc Hà lao mạnh vào lưới vớt của viện quân, ngay sau đó, cô nghe thấy giọng nói quen thuộc gọi mình qua khoang sinh thái: "Bạc Hà, Bạc Hà! Còn ý thức không? Bọn tao đến rồi!"

Là… White.

Bạc Hà mở miệng mà không thể phát ra âm thanh.

Cô nghĩ, sao giờ bọn mày mới đến?

"Mày chờ một chút," White dừng lại, không biết thầm thì với ai vài câu, đột nhiên giọng gã cao lên, "… Cái gì? Vớt được rồi! Thật sự có phản ứng sao?"

Bạc Hà bị nhốt trong khoang sinh thái mơ hồ cảm giác được điều gì đó, cô nín thở, tim thót lên, đương khi cô sắp làm mình chết ngạt, nghe thấy White hào hứng nói: "Bọn tao vừa vớt được cơ giáp đội hộ vệ bị quân địch đánh bay, thân cơ hỏng nghiêm trọng, nhưng bên trong còn phản ứng sinh mạng!"

Bạc Hà cả người thả lỏng, nước mắt tuôn trào như vỡ đê, nức nở mắng: "Sao bọn mày ăn cứt cũng không kịp nóng vậy?"

Đội viện quân đến từ Thiên Hà Số 8 này vô cùng đặc biệt, là một loạt tiểu cơ giáp, nhưng không hề yếu ớt.

Mấy chục tiểu cơ giáp làm một tổ, khoảng cách giữa các tiểu cơ giáp cùng tổ rất gần, mơ hồ có mối liên hệ nào đó với nhau, đó là một loại sóng năng lượng đặc biệt, Quân Đoàn Tự Do chưa gặp bao giờ nên không thể phân tích – nhìn từ xa, mỗi một tổ tiểu cơ giáp làm thành một vòng đều giống như đã cấu thành một chỉnh thể.

Họ chỉnh tề liệt trước khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, tính trật tự cực đoan hình thành tương phản rõ rệt với chiến cục hỗn loạn của Mân Côi Chi Tâm.

Kênh truyền tin không mã hóa từ trong bọn họ trải ra, nhẹ nhàng cuốn qua như sóng nhỏ, bị năng lượng khu lỗ hổng thời gian phía sau ảnh hưởng, có chút tạp âm, sau đó một giọng nói khàn khàn mà hơi bịn rịn nói: "Tôi là Anaquim của Bạch Ngân Đệ Tứ Vệ Đội, phụng mệnh lệnh Thống soái đến đây – lại gặp mặt

rồi, các túc địch đến từ Quân Đoàn Tự Do."

Phản ứng đầu tiên của Lâm Tĩnh Xu đương nhiên là lấy mình đo người.

Nàng nghĩ, Tổng trưởng Thiên Hà Số 8 kia rốt cuộc không nhịn nổi, vẫn lén tạo ra một chi "người tiến hóa". Thiên Hà Số 8 quả thực là một nơi bị nguyền rủa, thật sự có duyên phận không thể tách rời với kế hoạch Nữ Oa – linh cảm và ngọn nguồn của kế hoạch Nữ Oa chính là tới từ họ, cuối cùng cũng là thực nghiệm thành công ở chỗ họ, quả nhiên là một vùng đất hoang, mầm độc gì cũng mọc lên.

Thế là Lâm Tĩnh Xu ý tứ sâu xa hỏi ngược: "Đây là Bạch Ngân Đệ Tứ Vệ, nguyên trang?"

"Nhờ ơn ngài," Anaquim không nóng không lạnh nói, "Bạch Ngân Đệ Tứ Vệ cơ hồ toàn thể tử trận, khi chúng tôi bị Thống soái nhặt về, gom không đủ một bàn mạt chược, vệ đội trưởng tạm quyền này đành phải đi khắp nơi chắp vá lung tung gom ra đội ngũ mới, mỗi lần diễn tập đều bị đồng nghiệp ức hiếp rất thê thảm."

Lâm Tĩnh Xu cười nhạo: "Tổng trưởng Lục, kế hoạch 'cải tạo cơ thể người' bị buộc dừng giữa chừng trên lịch sử, thành quả bảo lưu đến nay chỉ có một điểm là thời thanh niên lâu dài này. Laura bị xét xử bí mật, bọn họ ngay cả tội danh của bà ấy cũng không dám nói… Tại sao, ngài không nghĩ lại à? Ngài lại còn dám đi đường cũ của họ?"

Lục Tất Hành đang đỏ hoe mắt xác nhận với viện quân tình hình của đội hộ vệ và Gà Chọi khi nãy bị bắn bay, không màng để ý đến nàng – người có tứ chi, cậu chỉ còn bốn học sinh, thiếu một cũng giống như chặt một tay chân của cậu vậy.

"Tổng trưởng Lục, ngài vác lá cờ tuyên ngôn tự do, bí mật độc chiếm tư liệu kế hoạch Cầu Vồng, tạo ra đội võ trang người tiến hóa của mình ở Thiên Hà Số 8? Chuyện này, xem ra Lâm tướng quân đã biết rồi? Nếu tôi là phần tử khủng bố, hải tặc vũ trụ, xin hỏi các người lại đạo đức hơn tôi ở đâu?" Lâm Tĩnh Xu lên giọng, "Không… khoan đã, suýt nữa quên mất, phía chính phủ liên minh trước nay luôn cho rằng, võ trang không được liên minh thừa nhận chính là hải tặc vũ trụ, Thiên Hà Số 8 vốn đã không có tính hợp pháp, xem ra các người thật sự danh xứng với thực rồi."

"Võ trang người tiến hóa? Tôi thích cách nói này." Anaquim cười, nói chuyện từ xa với các chiến hữu, "Ê, các ông có nghe thấy chưa, về sau không được gọi bọn này là 'đám chứng não rỗng kia' hay 'tàn liên' nữa!"

Sau nhiều quanh co khúc chiết, cuối cùng đã có viện quân trời giáng, Bayer thở mạnh ra một hơi khí bẩn ứ đọng trong ngực, ngữ khí cũng trở nên nhanh nhẹn: "Cút đi, độ kết hợp người cơ bình quân không đến 65 %, tài xế 'xe buýt vũ trụ' cũng cao hơn các ông, còn tiến với chả hóa – tôi thấy ông tiến hóa đường kính bộ mặt thì có?"

Liên quân nhân loại không hiểu gì ngơ ngác nhìn nhau, không biết là ai khe khẽ cảm thán một câu: "Chứng não rỗng… cũng có thể có quân vũ trụ?"

Lúc này, Lâm Tĩnh Hằng hô nhẹ một tiếng: "Là Tĩnh Xu à."

Lâm Tĩnh Xu chợt nghe thấy tên mình, các ngón tay siết chặt, bóp gãy cuống hoa trong tay, nhưng không đợi nàng trả lời, đã nghe thấy tiếng một cô bé rất trẻ nói: "Thống soái, là tôi."

Lâm Tĩnh Xu thoạt tiên ngớ ra, sau đó khó tin nổi mà ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong kênh truyền tin công khai không cài mật khẩu kia xuất hiện một cô bé xa lạ, xem trang phục thì nên là vai trò như chi viện kỹ thuật, mặt rất sạch sẽ, nhưng tướng mạo thường thường, ném trong đám đông đeo kính lúp cũng chẳng tìm ra.

Trong lòng Lâm Tĩnh Xu đột nhiên trỗi lên một chút cảm giác phẫn nộ quái dị, thế tới rào rạt tông vào trán nàng một phát.

Nó là ai? Làm sao nó dám trả lời?

"Thật đáng tiếc, làm chứng não rỗng, tinh thần lực của chúng tôi vĩnh viễn không cách nào đạt tới tiêu chuẩn của Đệ Tứ Vệ nguyên trang, tướng quân Anaquim dùng đỡ đi." "Tĩnh Xu" xa lạ kia nói, "Nhưng may mà chúng tôi có trang bị."

Thiên Hà Số 8 tỉ lệ nhân khẩu chứng não rỗng rất cao, kỳ thị lâu dài nhất định sẽ dẫn đến mâu thuẫn và đối lập, bởi vậy đảm bảo người dân chứng não rỗng trong các ngành các nghề đều có vị trí bình đẳng và được tự do lựa chọn nghề nghiệp là rất quan trọng, quân vũ trụ đã đặc biệt thành lập quân đoàn chứng não rỗng. Cơ giáp họ dùng là đặc chế, thoát thai từ "cơ giáp sơ cấp" năm xưa thiết kế, có thể đơn giản hóa mạng tinh thần hết mức, bù lại sự thật khách quan là tinh thần lực người lái không đủ.

Cơ giáp đã đơn giản hóa mạng tinh thần, công năng nhất định bị ảnh hưởng, bởi vậy trong chiến đội cơ giáp đặc biệt này, lấy một tổ cơ giáp làm đơn vị tiến lên. Lợi dụng đột phá về mặt kỹ thuật chống đạn đạo của hành tinh, lắp một hệ thống chống đạn đạo mini trên mỗi một tổ cơ giáp, giữa các tiểu cơ giáp cùng một tổ lắp thiết bị cảm ứng đặc thù, có thể căn cứ vị trí của nhau tùy thời thay đổi phòng ngự chỉnh thể và phương hướng tấn công.

So với chiến đội cơ giáp bình thường thì cần phối hợp tốt hơn và ý thức chiến đấu chính xác hơn, bởi vậy có cường độ huấn luyện cao hơn.

Nhưng đó là quân đoàn vũ trụ, "vùng cấm" mà những người bệnh chứng não rỗng mấy chục năm trước bị Vườn Địa Đàng đuổi đi nghĩ cũng chẳng dám nghĩ.

Kỹ thuật đã đi trước một bước, nạy mở một khe trên con đường này cho họ, như vậy chín mươi chín bước còn lại, mọi người dẫu bò cũng phải bò qua.

Cường độ huấn luyện cao thì thế nào? Họ chờ cơ hội này đã lâu lắm rồi.

Hoàng Tĩnh Xu quay đầu nhìn White bên cạnh: "Kỹ thuật chống đạn đạo chúng ta đổ bao nhiêu tiền vào, hành tinh chính thức vẫn chưa dùng tới, ngược lại béo mày trước."

"Hành tinh mà dùng tới thì tiêu rồi," White nói, "Mày hãy chờ mong tốt một chút đi!"

Ý tưởng "cơ giáp sơ cấp" đến từ một bài tập của White, gã sau khi trưởng thành tiến vào viện nghiên cứu công nghiệp quân sự, trở thành một chuyên gia chuyên nghiên cứu phương diện này. Năm đó bởi vì sao Hồng Hà bị đạn đạo vũ trụ phá hủy, họ đi theo các hướng khác nhau, nữ lưu manh Hoàng Tĩnh Xu chứng não rỗng chỉnh đốn lại mình, được sự dung túng của Lục Tất Hành, lao đầu vào một lĩnh vực mà có thể cả đời cũng không nhìn thấy một chút thành tích.

Không ngờ, quỷ xui thần khiến, cô và White đại diện chi viện kỹ thuật hai lĩnh vực, khác đường chung đích trong quân đoàn chứng não rỗng hiện giờ.

Mỗi mười năm, thế giới này sẽ đảo ngược một lần.

"Tiến sĩ Harden tuổi tác quá lớn rồi, không thích hợp đi vũ trụ đường dài, tôi ở đây thay mặt ông ấy chào Lâm phu nhân." White nghiêm túc lại, "Thuận tiện truyền đạt một câu của ngài tiến sĩ."

Trong cơ giáp các loại đèn cảnh báo đang lóe, phản chiếu trong mắt Lâm Tĩnh Xu, chợt sáng chợt tối.

Lúc này, nàng bình tĩnh lại, đã ý thức được "Tĩnh Xu" chỉ là một cái tên không hề hiếm gặp, không tính là xúc phạm. Sự phẫn nộ bạo ngược của nàng khi nãy, có lẽ chỉ bởi vì Lâm Tĩnh Hằng đã rất lâu rồi không gọi cái tên này.

Lâm Tĩnh Hằng không phải là người thích biểu đạt thân cận, rất ít gọi tên người bớt đi danh xưng và dòng họ, trước kia mỗi lần hắn gọi nàng như vậy, giọng luôn hơi thấp hơn bình thường, giống như có chút ngượng ngùng, chứa đựng một chút dịu dàng kín đáo mà đặc biệt.

Nhưng… đó đều là chuyện quá khứ rồi.

Lâm Tĩnh Xu nhìn xung quanh, bỗng nhiên nếm ra một chút mùi vị như số mệnh.

Ngoại trừ Bạch Ngân Cửu đóng tại Thiên Hà Số 8, Bạch Ngân Thập Vệ trong mười sáu năm luôn đối đầu với nàng đã đông đủ ở đây.

Những người trong cuộc đời nàng từng kỳ vọng lại thất vọng – Nguyên soái Woolf, tiến sĩ Harden, Lâm Tĩnh Hằng… lúc này đều chăm chú nhìn nàng bằng các phương thức khác nhau.

Đế quốc chip của nàng đánh đâu thắng đó, lừa trí tuệ nhân tạo, đánh bại liên quân nhân loại tinh nhuệ nhất, chứng minh tính ưu việt không thể nghi ngờ của người chip. Cuối cùng chặn trước mặt nàng lại là

một đám phế phẩm trong phế phẩm.

White nói: "Tiến sĩ Harden nói với ngài, 'Bạch Tháp đã sụp đổ, ngài bị một liều thuốc thư giãn nhốt bên trong, khi nào mới có thể đi ra, nhìn bầu trời sao bên ngoài'?"

Lâm Tĩnh Xu chớp mắt, nghe xong thì cười: "A, lão hồ đồ kia lại đang tự cho là đúng rồi."

Nàng cả đời tự phụ quá khích, cho rằng những người lên án nàng, khuyên can nàng, thậm chí bi thương cố gắng giơ tay kéo nàng đều rất buồn cười, họ mới là người bị giá trị quan hư ảo che mắt, ôm logic và đạo đức không nhất quán tự mình cảm động, còn luôn muốn dùng luận điệu cũ rích tẩy não nàng đến trình độ của họ, tự mình đa tình gán cho nàng một vai diễn bi thảm "bị một liều thuốc thư giãn vây hãm", "Laura có lỗi với con" này kia.

"Thế nhờ em chuyển lời đến ông ta, nói là vận may của ta không tốt, không có nghĩa là các người sẽ không ngu muội. Cậu bé, nếu tuổi thọ em đủ dài, có cơ hội nhìn thấy mọi người giẫm lên vết xe đổ, lại hủy diệt mình một lần nữa, nhớ cười một trận thay ta." Lâm Tĩnh Xu nói xong, vo tròn đóa Đại Dương Xanh Thẳm trong tay, cách vài bước ném vào máy xử lý rác trên cơ giáp, giơ tay hạ lệnh, "Ai cho các ngươi dừng? Nghiền qua người mỗi một kẻ chặn đường!"

Đại Dương Xanh Thẳm từng là loài hoa mà người Votaw bị ép di dời đến cứ điểm Thành Thiên Sứ trồng, ngôn ngữ loài hoa là cố hương không thể quay về.

Đám tiểu cơ giáp đông đúc của Quân Đoàn Tự Do hoàn toàn bất chấp viện quân Thiên Hà Số 8 chặn đường, dũng mãnh không sợ chết lao tới khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, giống như con nước lớn ngập trời do sóng thần cuốn lên.

Chi "Bạch Ngân Đệ Tứ Vệ Đội" đặc biệt của Thiên Hà Số 8 này đứng trước sóng to không hề tuột xích, mặc dù luôn bị đồng nghiệp sỉ nhục – nhưng tiền đề sỉ nhục là, các vệ đội khác của Bạch Ngân Thập Vệ trong tập huấn hằng ngày đã thừa nhận họ.

Những tiểu cơ giáp lấy tổ làm đơn vị đó phòng ngự vững chắc, kinh nghiệm phong phú, va chạm thế nào cũng không tan rã, như đê đập chắc chắn chặn trước lỗ hổng thời gian tự nhiên không lùi nửa bước. Liên quân nhân loại được nghỉ một hơi nhanh chóng chỉnh đội đuổi theo một lần nữa, hình thành một vòng vây khổng lồ, bao vây chặt chẽ Quân Đoàn Tự Do.

Cho đến lúc này Lục Tất Hành mới biết "con thú bị nhốt" mà Lâm Tĩnh Hằng nói là như thế nào.

Quân Đoàn Tự Do ban nãy hận không thể vác loa trên đầu rải tà thuyết dị đoan ra toàn vũ trụ đã chặn hết thảy thông tin liên lạc, bọn họ bị Woolf ép đến góc chết Thiên Hà Số 1, đến đây Kiềm lư kỹ cùng rơi vào tuyệt cảnh, vì thế không nói chuyện không trao đổi không đầu hàng, liên tục tấn công vòng vây liên quân nhân loại, những tiểu cơ giáp đó như thiêu thân lao đầu vào lửa, từng đám xông lên, lại bị cuốn vào lửa đạn tan thành khói bụi, muốn quán triệt đến cùng ý chí của "kiến chúa".

Trong kênh truyền tin của liên quân nhân loại là một chuỗi mệnh lệnh liên tiếp, từ nhiều nhất là "nổ súng", sâu trong Mân Côi Chi Tâm tối đen như bị đốt thủng một lỗ, mảnh vỡ cơ giáp tông lồng phòng hộ phát ra cảnh báo, nối liền thành một đường.

Tiếng cảnh báo, tiếng gầm thét, tạp âm thông tin liên lạc xen vào nhau, om sòm khiến người ta ù tai, cảm quan của mỗi một người lái cơ giáp đều cách mạng tinh thần bị chiến hỏa đốt cháy.

Đột nhiên, Quân Đoàn Tự Do vùng vẫy điên cuồng giống như tập thể bị làm phép định thân, toàn thể khựng lại, sau đó bọn họ đột nhiên tan tác, nhao nhao hoảng hốt không lựa đường ôm đầu chạy như chuột đến các hướng khác nhau, một số tiểu cơ giáp thậm chí không đầu không đuôi lao vào giữa liên quân, lại bị liên quân quét khỏi mạng tinh thần bắt giữ thành công.

Lục Tất Hành hoàn hồn khỏi sự ù tai do tinh thần lực tiêu hao quá độ, ý thức được điều gì đó, quay ngoắt đầu lại nhìn Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng đứng ở đó không hề nhúc nhích, cả người như đã đông lại.

Tàu chỉ huy Quân Đoàn Tự Do trong hỗn chiến đã bị bắn rơi, chết bởi một phát đạn đạo không biết ai bắn.

Đế quốc chip mất đi linh hồn và bộ não, như một gã khổng lồ giương nanh múa vuốt, mang đến vô số sợ hãi, ầm ầm sập xuống, đập ra mấy chục mét huyên náo, kinh hoảng chạy trong gió nhẹ.

Sau đó liền chết, gió thổi mây tan.

178. Quyển 6 - Chương 178

Trong sách sử nói, thời cổ đại, loài người đại đa số sống không đến một trăm tuổi, khi ấy sinh mạng mọi người có vẻ rất cô đọng, trong thời gian ngắn ngủi mấy chục năm, phải trải qua sinh đẻ tự nhiên, những điều bất ngờ thường xuyên xảy đến, già yếu chớp mắt là tới… cùng với sinh ly tử biệt đếm không được.

Đến khi về già, họ thường vì mất đi vai trò xã hội mà vô công rồi nghề, thế là những chuyện cũ khổ đau cả đời sẽ như nước suối dưới lòng đất, không ngừng cuồn cuộn phun trào lên, ngâm thế giới tinh thần cô độc đầy rẫy vết thương.

Bỗng nhiên, Lâm Tĩnh Hằng có chút mơ màng đầu nặng bước nhẹ, giống như cũng cảm nhận được loại hoang mang "chìm trong chuyện cũ" đó.

Cảm xúc người lái dao động mạnh sẽ ảnh hưởng tinh thần lực. Lâm Tĩnh Hằng có tinh thần lực cao, khi một mình nắm giữ mạng tinh thần, trị số rớt một chút cũng không hề gì, nhưng lúc này hai người họ dùng chung một mạng tinh thần, đều kẹt trên một trị số rất khéo, hơi rơi một tẹo, rất có thể sẽ bị mạng tinh thần của cơ giáp bắn ra.

Lục Tất Hành vừa thấy biểu cảm của hắn liền biết hỏng rồi, lập tức tự mình chủ động rời khỏi mạng tinh thần, may mà cậu phản ứng kịp thời, vừa thoát ra liền nhìn thấy Lâm Tĩnh Hằng hơi loạng choạng, chắc là đã nhận được cảnh cáo của mạng tinh thần.

Lục Tất Hành chợt nhanh trí nói: "Quân đoàn trí tuệ nhân tạo còn ở phía sau!"

Lâm Tĩnh Hằng phút chốc chấn động, ánh mắt rời rạc quả nhiên lập tức tụ tiêu cự.

"Biết," Chỉ thấy hắn hầu như không thể hiện cảm xúc mà gật đầu một cái, mở kênh truyền tin, nói đâu vào đấy, "Quim, việc dọn dẹp chiến trường giao cho ngươi, lính kỹ thuật trên các cơ giáp khác chú ý kiểm tra tình hình mã hóa thiết bị điện tử, thống kê hỏa lực và thương vong, lập tức báo cáo – Dương, dẫn người quy đội rút về. Không cần căng thẳng, nơi này là Mân Côi Chi Tâm, trí tuệ nhân tạo sẽ không khó đối phó hơn người chip."

… Giống như người linh hồn rời khỏi thể xác vừa rồi không phải là hắn vậy.

Lục Tất Hành thở phào nhẹ nhõm, trách nhiệm nặng hơn núi, sức nặng vạn cân đè xuống đầu, lỗ thủng bằng cái bát ở ngực cũng bịt được.

Việc này cậu có kinh nghiệm.

"Thống soái," Tiếng Poisson Dương hơi trầm, "Phương hướng điểm nhảy vũ trụ vòng ngoài có sóng năng lượng bất minh, một nhóm cơ giáp đang tới gần."

Sói vừa đi thì hổ dữ lại tới, tiếng Poisson Dương khiến kênh truyền tin lặng ngắt như tờ.

Trên máy quay quân dụng của Bạch Ngân Tam vòng ngoài quay được một số hình ảnh, nhanh chóng truyền đến tay mỗi một người của liên quân.

Chỉ thấy quân đoàn trí tuệ nhân tạo vốn ý đồ đánh vào Mân Côi Chi Tâm đột nhiên tạm dừng hỏa lực, chỉnh đội rút về, giằng co từ xa với liên quân mệt đứt đừ giây lát, sau đó đội ngũ ấy tách ra bốn phía, để lộ một trọng giáp khổng lồ.

Lục Tất Hành hỏi nhỏ: "Khoan đã, đây là… 'Long Uyên' hôm trước chúng ta gặp ở Votaw à?"

Cậu chưa dứt lời, tất cả mọi người đang chăm chú nhìn hình ảnh ấy đều hít sâu một hơi – theo sau Long Uyên là một đoàn cơ giáp hộ vệ tùy tùng, sau đó lại là một trọng giáp siêu cấp.

Thế còn chưa hết, trọng giáp siêu cấp lóa mắt nối nhau xuất hiện như họp chợ, rất nhanh, ngoại trừ Trạm Lư không chịu phấn đấu, chín vị khác trong thập đại danh kiếm của liên minh đã đến đủ.

Nagus còn chưa thở đều, run run rẩy rẩy phun từ trong mũi ra một câu: “Không cho người ta đường sống nữa à?”

Lục Tất Hành vỗ vỗ Trạm Lư trên vai – Trạm Lư mạng tinh thần quá tải bị hỏng, hiện giờ chỉ là một quản gia điện tử ủ rũ, “Cho tôi phỏng vấn một chút, anh bây giờ có cảm tưởng gì không, anh Trạm Lư? Biến thành kém cỏi thế này, bản thân anh có từng tự xét lại không?”

Tay máy lờ đờ đập tay một cái với cậu, trong âm thanh máy móc tự dưng lộ ra sự ưu thương: “Tôi nghĩ nên xét lại chính là bộ công trình của thầy, hiệu trưởng Lục ạ, nhưng mà bây giờ tôi hơi nhớ bọn Bỏng Ngô rồi.”

Lục Tất Hành không biết nói gì đối với truy cầu của hắn, đành phải nhìn hạch cơ giáp lòng không chí lớn này mà thở dài: “Anh sắp biến thành ‘cơ giáp gia đình’ rồi.”

Lúc này, Long Uyên đột nhiên di chuyển, chậm rãi lái đến Mân Côi Chi Tâm.

Bạch Ngân Tam ở tuyến trên cùng tinh thần đã căng thẳng hết cỡ, một loạt pháo ion bắn ra, đập mạnh vào lồng phòng hộ của Long Uyên, sóng hạt năng lượng cao “Uỳnh” một phát nổ tung ra bốn phía.

Poisson Dương túa mồ hôi lạnh đầy bàn tay, ngoài mạnh trong yếu kết nối vào cổng truyền tin của quân địch: “Long Uyên, tới gần hơn nữa thì không còn là hỏa lực cấp cảnh cáo đâu.”

Song ngoài dự đoán của mọi người, Long Uyên vậy mà thật sự dừng lại, tiếp đó hạch cơ giáp của Long Uyên phát ra tiếng: “Có phải tàu chỉ huy của đầu đảng hải tặc Quân Đoàn Tự Do đã bị bắn rơi?”

Poisson Dương không dám tùy tiện mở miệng.

Lục Tất Hành từng phán đoán, Lâm Tĩnh Xu phải là mục tiêu hàng đầu của quân đoàn trí tuệ nhân tạo, Woolf không tiếc “lấy chết để sống”, chính là vì đối phó nàng.

Vậy… bây giờ ý hắn là thế nào?

Mục tiêu hàng đầu không còn, bắt đầu tìm mục tiêu thứ hai để xử lý?

Trước kia khi Woolf làm người, suy nghĩ còn có thể phỏng đoán một hai phần, bây giờ ông cụ bước ra khỏi hàng ngũ carbon, hố sâu trong đầu càng khó lường, không ai biết đám máy tính điên cuồng chẳng rằng chẳng nói xông tới nổ ngay này đang nghĩ gì.

Long Uyên đợi một phút, không nhận được câu trả lời, thế là không nóng không lạnh lặp lại lần nữa câu hỏi này.

"Không sao." Lúc này, trong kênh truyền tin của Poisson Dương truyền đến tiếng Lâm Tĩnh Hằng, liên quân nhân loại chỉnh đội cực nhanh, chỉ giây lát như vậy, chỗ tàu chỉ huy đã nhận được tình hình thương vong của các đội quân.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn lướt qua tổng thể, phán đoán còn chưa đến lúc cùng đường bí lối: "Có thể nói đúng sự thật, xem bọn chúng muốn làm gì, nếu song phương sớm muộn phải có một trận chiến, không bằng nhân bây giờ chúng ta có địa lợi và dư lực đánh luôn đi."

Long Uyên như chuông gọi hồn, mỗi phút hỏi một lần, lại nói: "Có phải tàu chỉ huy của đầu đảng…"

"Phải," Poisson Dương cắt ngang hắn, "Tàu chỉ huy của Lâm Tĩnh Xu đã bị đạn đạo bên ta bắn rơi, hộ vệ đi theo phần lớn bị tiêu diệt, còn lại số ít đã bị bắt làm tù binh."

Long Uyên dừng lại, thay đổi lời thoại, giọng điệu không hề lên xuống: "Nhưng người chip trên mặt đất Thiên Hà Số 1 vẫn còn."

Poisson Dương không hiểu gì cả.

"Khoan," Lục Tất Hành nói, "Tôi cảm thấy bọn chúng hình như không phải đến đánh nhau."

Long Uyên: "Tiên sinh Woolf hi vọng cùng Lâm tướng quân – hoặc Tổng trưởng Lục của Thiên Hà Số 8 nói chuyện trực tiếp."

Nói xong, hạch cơ giáp của Long Uyên ẩn đi, tiếng Woolf vang lên.

Hắn nói chuyện quá nhân hóa, sự rùng rợn khi xác chết mở miệng trên Votaw vẫn chưa tan hết, đám người liên quân vừa nghe âm thanh này liền nổi da gà.

"Tôi là Hubert Woolf, tại đây, đầu tiên xin cảm ơn các vị đã đồng lòng hợp sức, chiến thắng kẻ địch chung của chúng ta."

Bayer: "… Không phải ba phương chúng ta coi hai bên khác là kẻ địch chung à?"

Lý Forlan vội vàng suỵt hắn một tiếng.

"Đoàn Quang Vinh chiếm đóng Votaw mới đầu hàng chưa lâu, hải tặc Quân Đoàn Tự Do đã cắm sâu bộ rễ xuống đất đai chưa ráo máu, mà người chế tạo tôi đã sắp đến cực hạn tuổi thọ của loài người, ông ta có thể cảm nhận được cái chết tự nhiên của mình ngay tại tương lai không xa, vậy nên đã tạo ra tôi." Trí tuệ nhân tạo kia dùng giọng của Woolf nói, "Tôi cùng chung ký ức với ông ta, kế thừa di chí của ông ta, lấy bảo vệ hòa bình hết mức có thể, tiêu diệt hải tặc Quân Đoàn Tự Do làm mục tiêu hàng đầu, đến bây giờ, nhờ sự trợ giúp của các vị, đã hoàn thành sứ mệnh."

Lâm Tĩnh Hằng thản nhiên nói: “Vậy phương thức ‘bảo vệ hòa bình’ của các ngươi còn rất có sáng ý đấy.”

May mà trí tuệ nhân tạo không để ý thái độ của hắn tốt hay không: “Anh đang ám chỉ việc oanh tạc Votaw à, Tĩnh Hằng? Votaw là mồi nhử đầu đảng hải tặc có khả năng cắn câu nhất, nhân khẩu bản địa ít nhất trong tất cả các hành tinh, người dân tị nạn ý thức cao nhất, trong chiến loạn có năng lực tự bảo vệ mình nhất.”

Những lời này nghe giống như nổ Votaw còn rất cao minh vậy.

“Quyền lợi cá nhân và hiệu suất xã hội, đạo đức, văn minh và lợi ích lấy bỏ, mỗi một đề tài đều có thể lấy ra biện luận đến ngày tận thế,” Woolf nói, “Mỗi một lần lựa chọn đều sẽ tiêu hao quyết tâm làm quan chỉ huy và độ nhạy bén của anh, kẻ địch biết điểm này, trên thực tế, cô ta đã dùng sao thủ đô các đại thiên hà uy hiếp các anh, tôi nghĩ cô ta cũng sẽ không để lại cho các anh thời gian mở cuộc họp biện luận. Tôi dựa theo sức nặng của mục tiêu và cấp ưu tiên, lựa chọn phương án có lợi nhất, sự thật chứng minh, chúng tôi đã thành công.”

Lục Tất Hành: “Khoan nói việc khác, trước tiên hãy nói các nạn dân trốn khỏi Votaw phải làm thế nào?”

“Phương tiện cơ sở của cứ điểm Thành Thiên Sứ bảo trì nguyên vẹn, lân cận có nhiều trạm không gian nhân tạo để ở, dự trữ vật tư dồi dào, họ đã qua đó một lần, không tính là lạ lẫm, phần lớn những người di tản lần trước đều có chỗ ở tạm thời tại cứ điểm Thành Thiên Sứ, cứ sắp xếp theo như lần trước là được, để người cấp bậc hành chính cao nhất trong những người sống sót phụ trách.” Woolf thong thả nói, “Đương nhiên, tự do lựa chọn, cơ giáp trí tuệ nhân tạo trong ngắn hạn sợ rằng sẽ dẫn đến khủng hoảng của họ, thế nên mong các vị sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn hãy hỗ trợ hộ tống một đoạn đường.”

Hắn suy nghĩ thật sự rất chu đáo.

Woolf lại nói: “Bước tiếp theo, chúng tôi sẽ xử lý người chip dưới đất, bắt giữ người chip đời thứ hai trở lên, xét xử theo luật, và cưỡng chế lấy ra chip đời thứ nhất, cách ly tiêu trừ ảnh hưởng của chip sinh vật đối với cơ thể người, do thiếu tư liệu liên quan, hi vọng Tổng trưởng Lục có thể cung cấp chi viện kỹ thuật.”

Lục Tất Hành: “Các người muốn kỹ thuật quấy nhiễu chip của tiến sĩ Harden?”

“Đúng vậy.” Trí tuệ nhân tạo Woolf lịch sự nói, “Tôi cam đoan không lạm dụng chip sinh vật, nhiệm vụ hàng đầu là dùng hết khả năng tiêu trừ chip gây nghiện lưu độc, kỹ thuật lấy được vĩnh viễn không dùng vào thực nghiệm cơ thể người phi pháp, các điều trên sẽ viết vào chương trình của tôi.”

Lục Tất Hành hơi chần chừ.

Thứ như thế chỉ cần đã sinh ra, về sau sẽ không biến mất nữa.

Từ khi người Địa Cầu xưa mở cánh cửa thuốc gây nghiện, việc lạm dụng ma túy trong lịch sử tương đối dài

vẫn bị cấm suốt không ngừng. Như vậy có thể nghĩ mà biết, đế quốc chip tuy rằng bị tiêu diệt, nhưng chip sinh vật thứ gây nghiện tương tự Vườn Địa Đàng vẫn còn, tương lai loại ma túy kiểu mới này sẽ trở thành một khối u của xã hội, về sau các thiên hà đại khái đều phải thành lập ban ngành "chống ma túy" và sở nghiên cứu mới nhằm vào chip, đó sẽ là một cuộc đấu tranh trường kỳ khác.

Bởi vậy, giữa các thiên hà dùng chung kỹ thuật quấy nhiễu chip là chắc chắn, nếu là vị Thống soái quân trung ương nào hỏi xin, cậu nhất định cho ngay không ý kiến.

Nhưng lúc này đối mặt là quân đoàn trí tuệ nhân tạo quỷ dị, Lục Tất Hành thăm dò một câu: "Nếu chúng tôi từ chối hợp tác, Long Uyên sẽ không khai hỏa chứ?"

"Sẽ không, tôi cho rằng tôi đã giải thích rõ ràng, sự tồn tại của tôi, vĩnh viễn là lấy cái giá tối thiểu hình thành phương án tối ưu, tôi không phải là cỗ máy chiến tranh." Woolf hòa nhã nói, "Kỹ thuật quấy nhiễu chip không phải là không thể tìm ra, tôi có trí tuệ nhân tạo mạnh, đủ năng lực phân tích loại kỹ thuật này, cho dù quý vị không chịu hợp tác, tôi cũng chỉ tốn thêm ít thời gian mà thôi. Nhưng nếu Tổng trưởng Lục từ chối, về sau chip phạm tội thăng cấp, chúng tôi cũng sẽ từ chối chia sẻ kỹ thuật, tôi nghĩ đây không hề là một cục diện hai bên cùng thắng."

Lục Tất Hành lần đầu đàm phán với trí tuệ nhân tạo, không nhịn được muốn biết giới hạn của trí tuệ nhân tạo, bèn bắt chẹt: "Thế này đi, ông lấy thập đại danh kiếm đến đổi."

Người có hỉ nộ ai lạc, nhưng trí tuệ nhân tạo xem chừng không có, tính cách phục chế giống hơn thì cũng chỉ là bắt chước mà thôi.

Quả nhiên, cậu giở trò sư tử há miệng, Woolf trí tuệ nhân tạo cũng không tức giận, chỉ nói có lý lẽ và căn cứ: "Xin lỗi, giao dịch này không hề công bằng."

Lục Tất Hành lập tức sửa lại: "Không lấy hết, một nửa thì sao?"

Woolf vẫn nói: "Không công bằng."

"Một cỗ."

"Không…"

"Thế vật liệu có thể biến hình sửa chữa hạch cơ giáp Trạm Lư thì được chứ?"

Ngoài dự kiến của mọi người, lần này trí tuệ nhân tạo Woolf im lặng một lúc, vậy mà đồng ý.

Chừng một tiếng sau, quân đoàn trí tuệ nhân tạo phóng ra một tàu bổ sung loại nhỏ dùng để vận chuyển tiếp tế, Bạch Ngân Tam xốc lên một trăm hai mươi phần tinh thần, cách ly xử lý tàu bổ sung này, thiếu

chút nữa lôi các linh kiện ra tiêu độc hết lượt, triệt để đi qua sáu cửa kiểm tra an toàn rồi mới nhận đồ, lại bỏ vài thiết bị quấy nhiễu chip và bản hướng dẫn vắn tắt vào tàu bổ sung đưa về.

Woolf hết sức hào phóng cho họ một tấn vật liệu có thể biến hình… cùng với một thùng giấy cũ nát.

"Bạch Ngân Tam đã tra rồi, trong đây không có vật phẩm nguy hiểm," Poisson Dương tự mình đưa thùng giấy đến tàu chỉ huy, "Bên trong căn bản không có vật phẩm điện tử, Thống soái, ngài xem đi."

Trong thùng giấy toàn là vật phẩm cũ vụn vặt – có một mớ khung ảnh kẹp rất nhiều ảnh cũ, Nguyên soái Woolf, tiến sĩ Harden, Lâm Ger ông nội hắn thời trẻ, Lâm Úy thời thơ ấu, Lâm Úy thiếu niên, Lục Tín thiếu niên mặc đồng phục học viện Ulan… Có ảnh chụp chung, cũng có ảnh một người.

Còn có mấy bức tranh trẻ con vẽ màu sắc rực rỡ, kí tên trong góc là một chữ "Lâm Úy" nguệch ngoạc, cùng với một quyển bút ký tương đối phục cổ, chủ nhân bút ký là Lâm Ger. Nghe nói khi cuộc chiến tranh lịch tân cựu tinh luân phiên ác liệt nhất, để an toàn, những người đặt móng liên minh từng có một đoạn thời gian bỏ sản phẩm điện tử, trở về với giấy bút nguyên thủy, hẳn đây chính là bút ký thời kỳ ấy.

"Đây là một số di vật," Trí tuệ nhân tạo Woolf nói, "Tĩnh Hằng, tôi nghĩ anh sẽ bảo tồn thích đáng."

Nói xong, cơ giáp Long Uyên thu đi tàu bổ sung, cứ thế quay đầu chuẩn bị rút về.

"Chờ đã," Trước khi cắt đứt cuộc đối thoại Lục Tất Hành đột nhiên nói, "Câu hỏi cuối cùng, Woolf… Nguyên soái, sau khi giải quyết vấn đề người chip mặt đất, ông định làm thế nào? Biến liên minh thành một đế quốc máy móc vận hành dưới tay trí tuệ nhân tạo sao?"

"Tôi sẽ ngủ." Trí tuệ nhân tạo Woolf để lại một câu khiến người ta phải nghĩ ngợi như vậy, cũng không giải thích gì cắt đứt liên lạc, thập đại danh kiếm giống như đặc biệt đến tạo thế cho hắn, tạo dáng xong liền như khi đến rút lui thần tốc vô cùng, chớp mắt đã biến mất bên ngoài Mân Côi Chi Tâm.

Mân Côi Chi Tâm vắng lặng như bãi tha ma vũ trụ, trôi nổi vô số xác cơ giáp, liên quân nhân loại ở lại ngơ ngác nhìn nhau, giống như vừa thức tỉnh khỏi một cơn ác mộng.

Không biết là ai khẽ hỏi một câu: "Đều kết thúc rồi ư?"

Trong kênh truyền tin im lặng giây lát, đột nhiên có người thất thanh gào khóc, không nghe ra là ai, có lẽ là quân trung ương Thiên Hà Số 2 mất đi Thống soái, hoặc người lái nào lúc bị ảo giác lỡ tay làm chiến hữu bị thương.

Hay chỉ là sống sót sau kiếp nạn, bỗng thấy buồn đau.

Lâm Tĩnh Hằng hít sâu một hơi, vẫy tay gọi một vệ binh: "Ngươi tiếp nhận mạng tinh thần, làm người lái

đi."

Làm người lái trên cơ giáp của Lâm soái cuồng khống chế, vệ binh hoảng sợ, được cất nhắc mà kinh hãi, nói: "Tôi… tôi?"

Lâm Tĩnh Hằng không nhiều lời, nhanh nhẹn giao quyền lái, sau đó điềm nhiên đi đến phòng y tế bên cạnh.

Đi vài bước hắn đột nhiên như hết điện, ngã cắm đầu.

179. Quyển 6 - Chương 179

Thiên Hà Số 8.

Ngân Hà Thành của sao Khải Minh đang vào đợt giao thời của mùa mưa và mùa khô, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, không trung lại trong vắt, lượng nước dồi dào trong đất đai chưa kịp tan hết, khi tới gần vành đai xanh hóa của thành phố, có thể nghe thấy hương hoa rơi lững lờ trên bùn đất.

Đó là một loại mùi uể oải, nở một mùa đã chán rồi, thành ra dửng dưng, chẳng buồn thơm một cách nghiêm túc nữa.

Lúc này mọi người đều đang ôm thiết bị đầu cuối cá nhân xem tin mới, hàng loạt tin tức cuồn cuộn qua lại trên không thành phố. Lúc xe riêng xếp hàng vào quỹ đạo, khi chờ robot bưng cà phê trong quán ăn, tùy thời có thể tán gẫu với người xung quanh về trận đại chiến Mân Côi Chi Tâm cùng các vị khách tạm thời đến Thiên Hà Số 8 nghỉ ngơi, quan điểm gì cũng có.

Thảo luận tình hình chính trị đương thời nhiệt độ quá cao, ít nhiều có cảm giác lòng người lo sợ.

Nhưng lo sợ thì lo sợ, ăn uống no nê tán phét chán chê, người đi làm vẫn phải đi làm, kẻ đi học vẫn phải đi học. Trong mắt những người mới từ trên chiến trường xuống, ngược lại có cảm giác năm tháng yên bình đặc biệt.

Khu lỗ hổng thời gian tự nhiên và liên quân nhân loại đã tạo nên một kỳ tích, bên kia đánh đến trăng sao xám xịt, mà bên này nửa hạt bụi cũng chẳng bay xuống đường phố sạch sẽ của Ngân Hà Thành.

Lục Tất Hành kéo màn ra một khe hở, thoáng nhìn ngoài cửa sổ, cảm thấy mặt trời quá chói, thế là lại đóng kín vào, đặt cà phê đang bưng trong tay lên cái tủ nhỏ ở đầu giường.

Trạm Lư mặc dù ở trên chiến trường thường xuyên tuột xích, nhưng phương diện phục vụ việc nhà tuyệt đối là chiến sĩ thi đua, bản lĩnh pha cà phê càng đạt đến đỉnh cao, trước kia Lục Tất Hành không thích uống món này lắm, sau khi Lâm Tĩnh Hằng trở về, mỗi ngày đều vì hắn mà ngửi thấy mùi thơm kéo dài

mãi không tan này ở phòng ăn nhà mình, Lục Tất Hành lại bị dụ dỗ sửa thực đơn.

Hơi nước trong ly cà phê bay lên giường, Lục Tất Hành dùng tay phẩy phẩy cho mùi thơm tỏa ra nhanh hơn, chờ mong mùi thơm có thể đánh thức vị trên giường.

Tiếc thay vị tiên sinh ấy không thèm, không động lòng một chút nào.

Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên ngất xỉu trên tàu chỉ huy, suýt nữa dọa vệ binh vừa tiếp nhận quyền lái rớt mạng luôn.

Khoang y tế khẩn cấp chẩn đoán, cơ thể hắn không có biến chứng bệnh lý, chỉ là mệt mỏi quá độ dẫn đến. Nguyên nhân chủ yếu vẫn là thuốc thư giãn loại số 1, loại thuốc thư giãn mới này không giống với loại ngày trước liên minh dùng, Lâm Tĩnh Hằng chưa từng tiếp xúc, vừa đối mặt liền "chưa quen đã thân" lạm dụng như bạn cũ, cơ thể khó lòng thích ứng thuốc mới phản ứng khá mạnh, cũng xem như là bình thường.

Một tay Lâm Tĩnh Hằng thòng xuống ngoài chăn, thiết bị đầu cuối cá nhân vẫn sáng, nối với khoang y tế gia dụng, trên đó biểu hiện các chỉ tiêu thực thời. Trên thiết bị đầu cuối cá nhân ghi lại, chỉ tính sau khi hắn về đến nhà, thời gian ngủ mê mệt đã sắp vượt qua hai mươi tiếng, mà vẫn chưa có vẻ sắp tỉnh.

Bên gối để mở quyển bút ký Lâm Ger tự viết, một quyển dày cộp, là lúc sáng sớm Lục Tất Hành mở ra, mới xem được một phần năm.

Di truyền có chỗ thần kỳ của nó, trên một số chi tiết, nét bút của Lâm Ger lại hơi giống Lâm Tĩnh Hằng, giữa những hàng chữ nhìn ra được là một người chín chắn mà không mất đi sự dịu dàng, chữ viết bình tĩnh nhưng không lạnh lùng, có vài trang thậm chí miêu tả rất tường tận sự thấp thỏm trước khi cầu hôn của ông, bên trong có khí chất lầm lì kế thừa nhau của nhà này, khiến người ta xem xong sẽ hiểu ý mà cười.

Lục Tất Hành ngồi xuống bên giường, cất quyển bút ký, vuốt ve mặt Lâm Tĩnh Hằng mà ngắm nhìn một lát.

Chỗ thiếu ánh sáng, đường nét trên mặt hắn rõ hơn, mũi và cằm rất thẳng, khóe miệng sắc bén, ấn đường mặc dù không nhíu nhưng cũng không hoàn toàn thả lỏng, có một cảm giác căng thẳng không hiện rõ lắm.

Lục Tất Hành thở dài, khom lưng hôn trán hắn: "Thôi, hiếm khi được nghỉ ngơi thêm một lúc, anh muốn ngủ thì cứ ngủ đi."

Trong một bộ phim điện ảnh vô cùng xa xưa có nói: "Thế giới là hư vô, chúng ta sống trong tim nhau." *(Câu này trong Homeless to Harvard: The Liz Murray Story)*

Cho nên trong thế giới tinh thần của con người, mỗi một người khắc cốt ghi tâm, đều giống như là một chốn dung thân của anh ta vậy.

Có chút ấm áp, có chút u ám.

Lâm Tĩnh Xu như chiếc lều đổ đứa trẻ nghèo ở, bốn phía gió lùa, không ấm áp, cũng không tốt đẹp, nhưng hắn cũng từng ở trong đó cảm nhận làn gió tinh lọc của Votaw, kèm với tiếng mưa rơi do người khống chế mà đi vào giấc ngủ, bên trong chứa đường về của hắn, thơ ấu của hắn, mất đi rồi thì hắn không trở về được nữa.

Lòng bàn tay Lục Tất Hành từ trên mặt hắn trượt xuống, cậu nắm một tay hắn lên, đặt trên ngực mình mà nghĩ ngợi vẩn vơ: "May mà còn có chỗ này của em thu nhận anh… Nhưng nếu em đối xử với anh không tốt thì phải làm thế nào?"

Ý nghĩ kỳ lạ này vừa sinh ra thì chính tim Lục Tất Hành đã thắt lại trước. Giống như cái vị nằm lõm trong nệm này không phải đường đường Thống soái Bạch Ngân Thập Vệ, mà là kiểu người sẽ run bần bật trong gió lạnh, ai cũng có thể bắt nạt, ai cũng có thể tổn thương vậy.

Lục Tất Hành tự biên tự đạo, soạn trong đầu một vở kịch ngắn chẳng hề có căn cứ thực tế, xây dựng mình thành một nhân vật phản diện đối xử với hắn không tốt, còn chưa kịp nghĩ kỹ "không tốt" như thế nào, "đạo diễn Lục" đã khiến mình đau lòng muốn chết, xương sườn cũng ê ẩm.

Lúc này, ngón tay Lâm Tĩnh Hằng bị áp trên ngực cậu khẽ co lại.

Ly cà phê thơm phức của Trạm Lư không đánh thức hắn thành công, nhưng nhịp tim của đạo diễn Lục không dưng tự mình đau buồn khả năng hơi hữu dụng.

Lâm Tĩnh Hằng vừa mở mắt liền nhìn thấy cậu trưng vẻ mặt u buồn, giữ nguyên tạo hình giống như đang chờ ai chụp đặc tả: "… Em làm gì vậy?"

"Đạo cụ chủ yếu" làm lộ, gọi Lục Tất Hành đang đi vào cõi tiên trở về, có điều thần trí tuy quay về, cơn đau ê ẩm ở ngực vẫn chưa qua, cậu nâng tay hắn lên, mười ngón quấn rịt lấy nhau, ghé lên môi khẽ hôn tới hôn lui, thấp giọng trả lời: "Suỵt… em đang bận ngắm anh, đừng phá rối."

"…" Lâm Tĩnh Hằng không vào được vở kịch ngắn của cậu, tự dưng gớm nổi hết da gà lên, "Em lại ăn nhầm cái gì rồi?"

Hắn giật phắt tay lại, muốn ngồi dậy, vừa cử động thì huyệt thái dương như bị cái gì đâm xuyên, đầu xây xẩm khó nằm yên trên cổ, rên một tiếng lại ngã xuống.

Lục Tất Hành vội hỏi: "Sao vậy anh?"

"Chóng mặt." Lâm Tĩnh Hằng ậm ừ nói, có chút nôn nóng mà trăn trở trên gối, "Đây là di chứng của thuốc thư giãn cùi bắp kia hay là do nằm lâu… Tôi nằm bao lâu rồi?"

Lục Tất Hành cẩn thận nâng lưng hắn lên, chậm rãi ôm hắn ngồi dậy, để hắn gác cằm trên vai mình: "Như thế này dễ chịu hơn không anh?"

Trên áo sơ mi của cậu vẫn là mùi Eucalyptus Trạm Lư thích, lạnh lẽo, có sức xuyên thấu, trấn an đầu óc hỗn loạn của Lâm Tĩnh Hằng rất tốt, hắn "ừm" một tiếng, cảm thấy nhiệt độ cơ thể Lục Tất Hành từ trong quần áo tỏa ra, thoải mái bao trùm hắn, từ từ ngấm lên làn da lạnh lẽo.

Trong lòng Lâm Tĩnh Hằng mơ hồ biết có rất nhiều việc lớn đã xảy ra, còn có rất nhiều việc lớn chờ xử lý gấp, nhưng chẳng có sức để suy nghĩ, trong đầu rỗng tuếch, chỉ chứa được lúc này.

Sau đó liền nghe thấy tên Lục Tất Hành kia thầm thì vào tai hắn: "Đỡ hơn nhiều chưa? Em cảm thấy anh vừa rồi khả năng là choáng vì em đẹp trai quá, không nhìn thấy em thì sẽ không chóng mặt hoa mắt nữa."

Lâm Tĩnh Hằng: "Biến đi."

Lục Tất Hành bắt lấy bàn tay hắn đẩy mình ra, nghiêng người lăn lên giường, kéo Lâm Tĩnh Hằng xuống: "Chuyện em hỏi anh trên cơ giáp hôm ấy, anh còn chưa trả lời em đâu."

Lâm Tĩnh Hằng phản ứng không kịp, chậm nửa nhịp hỏi: "Chuyện gì?"

Lục Tất Hành nghiêm túc hỏi: "Anh định khi nào cùng em đi đăng ký?"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Lục Tất Hành liền bẻ ngón tay tính: "Sở đăng ký kết hôn cần thu thập rất nhiều thông tin, mấy lần tổng điều tra nhân khẩu trước đây anh đều vắng mặt, em đoán thông tin của anh không đầy đủ, khả năng đều phải bổ sung lại, bản khai em đã gửi vào thiết bị đầu cuối cá nhân của anh, anh xem có cái gì cần chuẩn bị trước không."

Lâm Tĩnh Hằng: "Cái…"

Lục Tất Hành mặc kệ hắn: "Sau đó đại khái sẽ tuyên bố ra công chúng, nhân viên quan trọng của chính phủ bình thường là bộ ngành sở tại viết một bản, kèm theo sau một bản công bố cá nhân – em nghe Thomas nói lúc anh ở cứ điểm Bạch Ngân, công văn đều giao cho thư ký, lần này anh phải tự mình viết đấy!"

Lâm Tĩnh Hằng: "Tôi khi nào nói…"

"Mặt khác tình hình của em hơi đặc biệt, không tiện để trung tâm nuôi dưỡng thu thập gien lắm, nhưng mà em đã nghĩ xong phương án để lựa chọn rồi."

Lâm Tĩnh Hằng còn đang cố gắng để hiểu "trung tâm nuôi dưỡng" là thứ gì, liền nghe Lục Tất Hành tiếp tục: "Người phụ trách trung tâm nuôi dưỡng ngày trước cũng thuộc bộ công trình, em có thể đi cửa sau một chút, xin một bộ thiết bị đặt ở nhà, Trạm Lư có thể trông, nhờ tiến sĩ Harden hỗ trợ – đúng rồi, anh thích bé trai hay bé gái? Em thích con gái, mấy năm gần đây sợ rằng không có nhiều thời gian đồng thời chăm sóc hai đứa, nếu anh có ý kiến bất đồng, thì hai ta chỉ đành chơi đoán quyền quyết định."

Thần kinh vẫn đang rất yếu ớt của Lâm Tĩnh Hằng bị giật mình, mặt hắn đơ đơ.

"A," Lục Tất Hành la lên một tiếng, "Anh sẽ không như mẹ em, không thích trẻ con chứ?"

Lâm Tĩnh Hằng giật mình – từ sau khi Lục Tất Hành biết thân thế mình, đây là lần đầu tiên cậu nói từ "mẹ em" này.

"Thế…" Lục Tất Hành chăm chú nhìn hắn một lúc, liếm khóe môi, "Không thì em hi sinh bản thân một chút, bán mình sắc dụ đi."

Cậu không biết cuốn lấy một chân Lâm Tĩnh Hằng từ khi nào, ấn tay hắn chầm chậm cọ trên người mình, hạ giọng hỏi: "Cảm giác tuyệt chứ, Thống soái? Hãy nói, em muốn cái gì anh sẽ cho em cái đó."

Lâm Tĩnh Hằng vừa cười liền đau đầu, cười nửa chừng đành phải thôi: "Rốt cuộc là em đang bán mình hay đang phát tờ rơi vậy? Sao người ta không cần còn nhét cho?"

Lục Tất Hành: "…"

Lục Tất Hành phẫn nộ lật người, dùng hết tứ chi đè trên người hắn: "Giờ không còn là lúc anh bắt em lên tiểu cơ giáp giữa ban ngày ban mặt muốn làm gì thì làm nữa rồi! Lưu manh thối tha, lừa vào tay ngủ chán chê rồi liền trưng ra bản mặt này, hôm nay em nhất định phải cho anh biết thế nào là ép mua ép bán…"

Cậu vẫn chưa kêu gào xong, trên thiết bị đầu cuối cá nhân đã nhận được Lý Forlan truyền tin.

Lý Forlan: "Tổng trưởng, các vị Thống soái quân trung ương nói muốn đến thăm ngài, bây giờ có tiện không?"

Trận chiến Mân Côi Chi Tâm đánh thảm thiết vô cùng, liên quân nhân loại tổn thất nặng nề, bất kể sau đó sắp xếp như thế nào, cơ giáp phải bảo trì, vật tư phải bổ sung, người cũng phải nghỉ ngơi. Lúc này Thiên Hà Số 1 bao phủ dưới bóng ma trí tuệ nhân tạo, tuy rằng Woolf tuyên bố mình ưa chuộng hòa bình, nhưng xét thấy hắn là một con thiêu thân nổi danh, chẳng ai dám tin, Thiên Hà Số 1 không phải là nơi để ở lâu, bọn họ một lần nữa lắp đặt mạng thông tin liên lạc lâm thời ở hai bên lỗ hổng thời gian, để lại một nhóm người trông chừng Mân Côi Chi Tâm, ngoại trừ người của Hiệp hội chống Utopia không từ mà biệt, còn lại đều tạm thời đến Thiên Hà Số 8 nghỉ chân.

"Nơi này…" Nagus nhìn khu cư trú trung ương, ở trong lòng thay đổi từ ngữ mấy lần, cuối cùng uyển chuyển

nói, “Giản dị thế.”

Khu cư trú trung ương là một khu nhà lầu nhỏ, mỗi một nhà lầu có một khoảng sân nhỏ, nhìn như một tiểu khu dân cư bình thường, không cần phải so sánh với các biệt thự dựa non kề nước ở Votaw, ngay trong mắt mấy ông trùm các thiên hà này, cũng thuộc về mức nhà trọ thanh niên.

“Thiên Hà Số 8 từ chính phủ đến các loại phương tiện cơ sở đều là mới xây dựng,” Lý Forlan dẫn đường nói, “Tình hình bên trong không sâu, không có nhiều đại gia tộc như Votaw, rất nhiều nhân viên chính phủ còn đều là trạng thái một người ăn no cả nhà không đói – cơ mà mấy năm nay cũng đang lục tục xây các khu cư trú trung ương khác, một số gia đình đông người có thể dọn đến nơi rộng hơn… Tới rồi.”

Thống soái Thiên Hà Số 4 ngẩng đầu nhìn ngôi nhà lầu kia, lắc đầu: “Còn chưa to bằng phòng tiếp khách nhà Lục tướng quân ngày trước, những cái khác không nói, nhưng trưởng quan hành chính dù sao cũng phải có một tòa phủ chứ? Nội chính ngoại giao, gặp gỡ công tư, chẳng lẽ tất cả đều tiếp đón ở văn phòng? Kỳ lắm.”

“Ngân Hà Thành có khu tiếp đãi chuyên biệt,” Lý Forlan nói, “Ngài nói có lý, có điều trước kia Thiên Hà Số 8 cũng không có ngoại giao, thế nên vẫn gác lại, gần đây cũng bắt đầu có người nhắc đến chuyện này rồi.”

Thật ra trước kia cũng có người đề cập, chỉ là khi ấy Lâm Tĩnh Hằng mất tích, khoảng sân nhỏ chỉ vừa đủ quay người này gần như là tất cả của Lục Tất Hành, vừa có người đụng đến đề tài này là Tổng trưởng liền trở mặt.

“ ‘Nhà Lâm tướng quân và kỹ sư 001’,” Nagus đọc tấm bảng trước cửa, “Sao, Tĩnh Hằng còn ở cùng cậu ta cơ à? Bất tiện quá! Không phải nói nửa kia của cậu ta cũng thuộc quân tự vệ Thiên Hà Số 8 sao? Ngày ngày ở nhà nhìn thấy bản mặt lạnh của Lâm soái các ngươi không ớn à, sống làm sao nổi?”

Lý Forlan ho khan một tiếng, giả câm vờ điếc, đi tới gọi cửa: “Trạm Lư, bọn ta tới rồi.”

Thống soái Thiên Hà Số 5 bỗng nhiên ý thức được điều gì, kéo Nagus, Nagus không hiểu gì cả: “Ông lôi tôi làm gì? Còn nháy mắt ra hiệu, Lão Bố, có việc gì cứ nói thẳng đi.”

Tư lệnh Lão Bố của Thiên Hà Số 5: “…”

Trạm Lư hình người quấn con trăn vàng trên cổ chạy ra mở cửa, thẩm mỹ quỷ dị lại hù các vị khách lớn tuổi, Lục Tất Hành mất chưa đầy năm phút đã giới thiệu rõ ràng cấu tạo nhà mình cho các vị khách, ngược lại cũng tiện.

Nagus nhìn ngó bốn phía, hỏi cậu: “Tĩnh Hằng tỉnh chưa, thế nào rồi?”

“Không sao, vẫn là vấn đề của thuốc thư giãn loại số 1, sáng sớm tỉnh dậy một lúc, sau đó khoang y tế kê cho anh ấy hai viên thuốc, uống xong lại ngủ rồi ạ.”

Nagus gật đầu, mục đích chủ yếu của ông ta cũng không phải là hỏi thăm sức khỏe Lâm Tĩnh Hằng, tên đó có sóng gió gì chưa trải qua, dù sao cũng chẳng chết được, nhắc Lâm Tĩnh Hằng chỉ là mào đầu. Nagus chà chà bàn tay trên đầu gối, cố hết sức hỏi một cách tự nhiên: "Thế… người kia đâu? Vị kia nhà cháu bây giờ không có ở nhà à?"

Lục Tất Hành: "Đang ở nhà mà."

Nagus mở hết cỡ đôi mắt ti hí, rất đỗi mong đợi mà chờ nghe cậu nói tiếp, lại thấy Lục Tất Hành ung dung nhận ly trà từ tay Trạm Lư chia cho mọi người, không còn đoạn sau.

Thống soái Lão Bố của Thiên Hà Số 5 lại dùng khuỷu tay huých Nagus, Nagus hất tay ông ta ra, thật sự không kiềm chế được, gặng hỏi: "Người đó đâu?"

Lục Tất Hành rất đỗi vô tội ngẩng đầu lên: "Uống thuốc xong ngủ rồi, không phải cháu vừa mới nói à?"

Nagus: "…"

Các lão soái quân trung ương: "…"

Trên không phòng tiếp khách của Tổng trưởng giống như lóe lên một luồng sét to bằng thắt lưng, nổ một tiếng chấn vỡ trần nhà, tướng quân Lý Forlan của Bạch Ngân Đệ Nhất Vệ "chín chắn" ngồi vững như chuông mà cúi đầu, như thể đang mặc niệm vậy.

180. Quyển 6 - Chương 180

Căn phòng lặng ngắt như tờ trong giây lát.

Tay Nagus như thành tấm chà quần áo tự động, vuốt tới vuốt lui cái quần rách của mình, mài đùi bóng loáng, hệt như muốn khai quang.

"Cháu xem cháu nói câu này," Ông ta giãy giụa lần cuối, "Giống như hai người các cháu muốn sống cùng nhau vậy…"

Thống soái Nagus giãy giụa nửa chừng, tự dưng nhớ tới bảng tên nhà kỳ quặc kia, bỗng nhiên giật mình, quên luôn đoạn sau, đành phải cười gượng.

Lục Tất Hành chẳng hề biết kính già yêu trẻ, không cho các lão Thống soái một chút đường giảm xóc, cười tươi rói nói: "Chính là sống cùng anh ấy mà, vừa rồi cháu nói chưa rõ à?"

Nagus: "…"

Cái quần khai quang không linh!

Thống soái Thiên Hà Số 4 bên cạnh hồn vía lên mây đổ trà nóng vào miệng, nhắc nhở "cẩn thận bỏng" của Lục Tất Hành chậm một giây, ông ta đã trực tiếp làm đầu lưỡi phỏng quăn lại, suýt nữa phun một cây đinh ốc ra khỏi miệng.

Đây mà là con cái của một vị nào trong số bọn họ, chắc các lão Thống soái sẽ gầm thét một trận rung trời động đất. Nhưng mà Lục Tất Hành không phải lớn lên trong tầm nhìn của họ, tuy rằng sau khi sóng vai chiến đấu một trận nhanh chóng thân quen, song dù sao mới biết nhau chưa lâu, các lão soái đối với cậu không thoải mái như Lâm Tĩnh Hằng có thể đấm tùy tiện.

Vả lại, làm Tổng trưởng Thiên Hà Số 8 từng công nhiên chống lại liên minh, thủ đoạn và sự quyết đoán của người trẻ tuổi nhìn như tính tình ôn hòa này, khi điều phối tài nguyên Thiên Hà Số 8 đâu vào đấy đều đã biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Xét một cách nghiêm túc, quân trung ương và quân liên minh bây giờ đều ỷ vào liên minh lâm thời chạy tới ăn chực, Lục Tất Hành chịu nhớ tình nghĩa thế hệ trước, thuận nước đẩy thuyền gọi một tiếng "chú", đã là nể mặt lắm rồi. Mọi người ngồi xuống, tán phét vài câu về gia đình và cuộc sống của bản thân không can hệ gì, nhưng nói chuyện xong thì thôi, còn chỉ chỉ trỏ trỏ thì không khỏi không biết điều.

Theo phép lịch sự, lúc này nên khen vài câu hình thức như kiểu "duyên trời tác hợp", "ánh mắt không tệ", nhưng Lâm Tĩnh Hằng khi đó ở liên minh quả thật "nổi danh" lâu năm, tự có khí chất thiên sát cô tinh người lạ đừng tới gần, Nagus thật sự là trái lương tâm cũng không khen nổi, moi hết ruột gan chẳng nghĩ ra câu kế nên tiếp tục như thế nào, nhịn đến chân run bần bật.

Có một loại người, trạng thái của họ luôn luôn là căng thẳng và nặng nề, tính chất cả người như kim loại nặng mật độ cực lớn, bên trong chứa dã tâm khổng lồ, chìm nổi trong quyền lực, tình yêu vặt vãnh căn bản không thẩm thấu vào, phong hoa tuyết nguyệt cũng chẳng có chỗ chứa.

Trong số họ có một số người sẽ buông thả cả đời, có một số người sẽ cô độc đến già, còn lại thì sẽ theo quy theo củ đi vào hôn nhân chính trị, cột chặt với lợi ích gia tộc. Ở khu trung ương Votaw, loại người này mới là đại đa số, như Lục Tín mới là phi chủ lưu hiếm gặp, Lâm Tĩnh Hằng tại phương diện này luôn rất "Votaw".

Nhưng Nagus cũng biết, Lâm Tĩnh Hằng cho dù "buông thả bản thân", cũng không thể buông thả lên đầu con trai Lục Tín, hắn không phải là người không biết nặng nhẹ.

"A…" Lão Bố bên cạnh thử mở miệng chữa cháy đầu tiên, "Tĩnh Hằng… à, Tĩnh Hằng… cũng rất tốt, điểm tốt lớn nhất chính là sẽ không ba dạ hai lòng, chung tình, phải chứ?"

Các Thống soái vội vàng phụ họa: "Đúng đúng đúng."

Lão Bố lại vắt hết óc tiếp tục nói: "Mấy năm trước không phải có một cô nàng ca sĩ sao, chính là… cô nàng rất được ưa thích ở quốc hội ấy, tên là gì? Mặt dày công khai bám lấy, không phải cũng bị hắn dùng hai câu chặn lại sao. Ta thấy trước kia có rất nhiều người lộn xộn, mà ở trước mặt hắn đều không làm được gì."

Ông ta trong lúc gấp gáp bắc cái thang đơn giản, các lão soái như ong vỡ tổ lăn xuống theo thang này.

Nagus "lăn" nói: "Không chỉ trước kia, về sau cũng vậy, ta thấy ngay cả sau khi chết đều là thế – cháu yên tâm, một vạn năm sau người ta quay phim ngôn tình lịch sử, chắc chắn cũng chẳng có chuyện gì của hắn."

"Có chính khí," Thống soái Thiên Hà Số 4 cứ như thật mà "lăn" tiếp, "Đám yêu ma quỷ quái bám lấy bên ngoài đến chỗ hắn đều tự động hiện nguyên hình."

Lục Tất Hành: "…"

Cậu cảm thấy mình có khả năng là đã ưng ý một cái kính chiếu yêu rồi.

Nagus kinh hồn táng đảm bổ sung một câu: "Chỉ là tính nết không tốt lắm, từ nhỏ đã bị tướng quân chiều hư, trước kia ở cứ điểm Bạch Ngân lại là một mình hắn quyết định, a…"

Lục Tất Hành dở khóc dở cười: "Anh ấy không đánh người, không bạo lực gia đình, tìm thấy tất dưới gối cũng sẽ không bắn chết cháu, con tắc kè hoa Trạm Lư nuôi rỗi việc là bò lên người anh ấy, đến nay vẫn khỏe mạnh y nguyên, đôi khi anh ấy còn cho nó ăn cơ."

Nagus: "…"

Một Lâm Tĩnh Hằng cho tắc kè hoa ăn – sọ não chật chội đã hạn chế trí tưởng tượng của ông ta.

Lão Bố thấy họ lại sắp khiến cuộc nói chuyện chết ngỏm, đành phải xấu hổ dẫn đề tài đến hướng thăng hoa hơn, cảm khái: "Thiên Hà Số 8 vốn là một vùng hoang dã, là tướng quân… cha cháu mang hi vọng đến nơi này, bây giờ trở thành một thiên hà ngập tràn kỳ tích, Tĩnh Hằng nhìn cũng thả lỏng hơn lúc ở Votaw."

"Nếu chú thích, hoan nghênh đến đây thường trú bất cứ lúc nào."

"Đừng, đám lão già chúng ta mà đến quấy rầy nhiều, tên thối tha Lâm Tĩnh Hằng có thể bỏ đạn đạo vào ly trà."

Các lão soái nói đùa một hồi, dần dần dịu đi từ tin tức như nổ bom này.

Thống soái Thiên Hà Số 6 bỗng nhiên thở dài: "Về sau còn chưa biết thế nào đây."

Lục Tất Hành bỏ ly trà xuống: "Các chú có tính toán gì?"

"Chúng ta chắc chắn phải nghĩ cách mau chóng trở về," Lão Bố nghiêm mặt nói, "Kiến chúa của Quân Đoàn Tự Do chết rồi, cũng cắt đứt liên hệ với người chip thiên hà ngoài, đám người chip đó như rắn mất đầu, quả thật rất khó lật đổ chính quyền nữa, nhưng nguy hại càng phân tán hơn."

Trước kia người chip từ trên xuống dưới ý chí thống nhất, là một quân đội siêu cấp có thể kỷ luật nghiêm túc, có thể trong một đêm thay trời đổi đất, cướp chính quyền, bây giờ người chip không còn thống nhất ý chí, nhưng hiệu quả của chip đối với cơ thể người còn, áp chế tầng cấp giữa nội bộ còn, bất cứ một người chip đẳng cấp cao nào đều có thể dựa vào chip tụ tập một nhóm thế lực của mình, trong đây có bất cứ một kẻ nào muốn gây họa một phương, đều có thể khiến gà chó không yên.

Một tổ chức võ trang chống chính phủ biến thành một loạt tập thể phạm tội, xét trên vĩ mô, loại trước đáng sợ hơn, nhưng với người bình thường ăn bữa hôm lo bữa mai, rất khó nói nguy hại nào lớn hơn.

Nagus mở bản đồ tuyến đường vũ trụ trong thiết bị đầu cuối cá nhân: "Woolf nổ đứt con đường nối liền Thiên Hà Số 1 với bên ngoài, nhưng cũng may lộ trình thực tế không xa, ta cả đêm qua cho bộ quy hoạch chiến lược làm một quy hoạch đường đi, nếu như thuận lợi, ngắn nhất sáu năm Votaw là có thể đến Thiên Hà Số 2, một lần nữa nối mạng bước nhảy vũ trụ. Sáu năm, cũng không biết sẽ biến thành thế nào."

Nhưng bất kể biến thành thế nào đều phải trở về, dẫu trở về đối mặt với một vùng đất cháy sém, cũng phải bới từ tro tàn ra hạt giống trồng lại, đừng nói sáu năm, cho dù là sáu mươi năm, sáu trăm năm, cũng không một binh sĩ nào có thể vứt bỏ quê hương mình.

"Dựa theo tiêu chuẩn phối cấp ống tiêm dinh dưỡng, một sĩ binh tùy thân mang ba mươi sáu ống tiêm dinh dưỡng là đủ rồi, trên đường nếu thái bình, thậm chí có thể dùng cách thay phiên ngủ đông để tiêu hao ít hơn."

"Phương diện vật tư không cần lo lắng," Lục Tất Hành nói, "Mấy năm nay tài chính của Thiên Hà Số 8 coi như dư dả, nếu cần, chúng cháu cũng có thể điều động một bộ phận Bạch Ngân Tứ đi theo chi viện."

Lão Bố nhìn thật sâu vào mắt cậu một cái: "Thiên Hà Số 8 bị liên minh trục xuất trăm năm, chi viện tài chính và kỹ thuật hứa hẹn do tư tâm của quản ủy hội mà nhiều lần kéo dài, để nơi này tự sinh tự diệt, sau đó lại vì đấu đá nội bộ liên minh, có kẻ dẫn sói vào nhà, hải tặc xâm phạm liên minh, đứng mũi chịu sào vẫn là Thiên Hà Số 8 vô tội, sau đó nữa, Thiên Hà Số 8 lại thành quân cờ giữ chân Hiệp hội chống Utopia, che giấu Trái Cấm, các cháu bị ép đóng điểm nhảy vũ trụ, rời xa liên minh… Ôi, liên minh trừ Lục tướng quân ra, không ai là không có lỗi với các cháu, đến bây giờ ngược lại phải dựa vào các cháu…"

Lục Tất Hành vẫn cười tít mắt nói: "Không thì sao? Chú Bố, bọn cháu đóng kín thiên hà biến thành một đế quốc quân sự hùng mạnh, sau đó nhân lúc liên minh gặp nạn đánh về, phát huy di chí của hải tặc 'Đoàn Quang Vinh' à?"

Lão Bố không nói nên lời.

"Tám đại thiên hà đều là nạn nhân của quản ủy hội, tội ác của số ít trung ương liên minh cũng không có lý do để toàn nhân loại phải gánh, giữa các thiên hà có quy tắc ngoại giao, nào phải em bé trong nhà trẻ cãi nhau, trừng mắt tất báo chẳng có ý nghĩa gì. Trăm năm qua, Votaw quả thật có lỗi với bọn cháu," Nói đến đây Lục Tất Hành ngước mắt lên, ngón tay đặt một bên thành sofa gõ nhẹ, "Cho nên – các chú thấy sao Khải Minh của cháu tốt không? Không phải nó đã sắp thay thế Votaw rồi sao?"

Lão Bố giật mình, đột nhiên rút thị giác ra khỏi chiến cục hỗn loạn – Votaw đã thành một mảnh đất cháy sém, Thiên Hà Số 1 trước có Quân Đoàn Tự Do điên rồ, sau có trí tuệ nhân tạo cảm xúc thất thường, từ đây suy tàn đã thành kết cục định trước.

Thiên Hà Số 8 trong tình huống như vậy ra tay ngăn cơn sóng dữ, trở thành hậu phương lớn của cả liên quân nhân loại, bất luận là thời chiến hay tương lai hậu chiến xây dựng lại, đều không thể thiếu phải dựa vào Thiên Hà Số 8 chi viện, mà chứng não rỗng từng bị đày đến nơi đây sẽ là tuyến đầu đối kháng người chip – nếu các đại thiên hà đều tìm đến cầu viện trợ, chút ít chứng não rỗng quý giá của Bạch Ngân Tứ sợ rằng cũng không đủ chia.

Liên minh nhân loại tương lai bất kể tồn tại bằng phương thức gì, đều sẽ là thời đại của Thiên Hà Số 8 "hoang dã" này.

Vị Tổng trưởng Thiên Hà Số 8 trẻ tuổi này không trung với bất cứ ai, không thần phục bất cứ thế lực nào, cũng không phải "lấy ơn báo oán, bất kể được mất". Khi thế giới hỗn loạn không chấp nhận được mái bầu trời của học viện Tinh Hải, cậu đành phải mài một thanh kiếm suốt mười sáu năm, xây dựng lại quy tắc kỷ nguyên Lịch Tân Tinh kéo dài ba trăm năm.

Dù sao hiệu trưởng Lục chẳng có của nả gì ngoài dám nghĩ cả.

Các lão soái quân trung ương lấy danh nghĩa gặp gỡ riêng tư ngồi một buổi trưa trong nhà Lục Tất Hành, quyết định đại khái phương hướng hành động bước tiếp theo của liên quân nhân loại, còn lại thì cần các phương phân công hợp tác đâu vào đấy. Lục Tất Hành khách sáo giữ họ lại ăn tối, Nagus tâm trạng phức tạp thô lố mắt nhìn nhau với con tắc kè hoa giây lát, bỏ quân chính đại sự xuống, lại nghĩ tới đoạn nghiệt duyên không biết bảo người ta phải nói gì cho được, thế là ỉu xìu xua tay: "Thôi, mấy người chúng ta đều chưa từng đến Ngân Hà Thành, chúng ta muốn đi… muốn đi dạo xung quanh."

Thế là chập tối cùng ngày, một tấm ảnh được đăng lên trang nhất Ngân Hà Thành – mấy lão soái đến từ thiên hà khác đứng thành một hàng dưới tượng Lục Tín trên quảng trường, cộng lại đủ một ngàn tuổi, tập thể rơi lệ đầy mặt, tình cảnh cảm động trời đất.

Lục Tất Hành chuồn về phòng ngủ, Lâm Tĩnh Hằng đã tỉnh dậy, di chứng sử dụng thuốc thư giãn quá độ đại khái đã qua, hắn đang khoác áo ngoài ngồi ở ghế đọc sách bên giường lật xem bút ký của Lâm Ger, nghe thấy tiếng động không ngẩng đầu lên mà nói: "Đi hết rồi?"

"Ừm," Lục Tất Hành đạp tấm thảm mềm mại đi qua, dán lưng ghế của hắn vươn vai thật dài, sau đó mềm nhũn thành một tấm áo choàng hình người, đeo mình trên người Lâm Tĩnh Hằng, "Em đoán là đi ra quảng trường rồi."

Lâm Tĩnh Hằng kinh ngạc ngước nhìn lên: "Đoán? Bọn họ muốn đến quảng trường tại sao không để em đi cùng?"

Lục Tất Hành rầm rì hít hà cổ áo hắn, không nói tiếng người.

Lâm Tĩnh Hằng giơ hai ngón tay kẹp cằm cậu.

Lục Tất Hành: "Họ quấy rầy việc lớn đời em, em không vui lắm, liền nói với họ rồi."

Lâm Tĩnh Hằng không hiểu gì cả: "Nói gì?"

"Nói em từ thân thể đến trái tim, mỗi một tế bào đều là của anh," Lục Tất Hành bị hắn kẹp cằm cọ không được, liền học theo sinh vật bất lương Bỏng Ngô, nhanh chóng thè lưỡi liếm một chút, vừa đóng cửa liền nói năng linh tinh: "Cởi quần áo ra bên trong in đầy dấu ấn riêng của anh, Thống soái, em…"

Cậu còn chưa dứt lời, ngón áp út đột nhiên bị đeo thứ gì đó.

Lục Tất Hành kinh ngạc cúi đầu nhìn, phát hiện đó là một chiếc nhẫn mẫu in 3D, giống hệt chiếc Lâm Ger vẽ tay trong nhật ký cầu hôn.

"Chật không?" Lâm Tĩnh Hằng hỏi.

Chiếc nhẫn mẫu này giống như "thuốc chống động dục", Tổng trưởng Lục vểnh đuôi bị làm phép định thân, sững sờ tại chỗ như cọc gỗ, ngơ ngác lắc đầu.

"Ồ, tốt." Lâm Tĩnh Hằng nhập các kích cỡ của nhẫn mẫu vào thiết bị đầu cuối cá nhân rồi đặt mua, hết sức tùy ý hỏi, "Sau đó thì sao, mấy lão già ấy tập thể đến trước tượng Lục Tín treo cổ rồi?"

Lục Tất Hành ba hồn đi vắng nói: "Nói anh là kính chiếu yêu."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Lục Tất Hành hoàn hồn, phát hiện mình vừa nói nhảm, hết sức ảo não cào tóc: "Không được, em phải nói câu gì có ý nghĩa, làm lại lần nữa, khụ khụ, em…"

Lâm Tĩnh Hằng không cho cậu cơ hội bù lại, bả vai rung rung.

Lục Tất Hành bổ nhào lên người hắn: "Nghiêm túc đi! Anh bị bệnh gì vậy, sao luôn là lúc không nên nghiêm túc thì đanh mặt, lúc nên nghiêm túc thì cười thế?"

Áo khoác trượt xuống, Lâm Tĩnh Hằng bật cười thành tiếng.

Trong lúc động tay động chân, bút ký trên đầu gối hắn rơi xuống đất, rơi ra một tờ giấy kẹp bên trong. Lục Tất Hành cho là bút ký chất giấy để lâu năm bị mục rơi ra, vội vàng nhặt lên: "Cái này nếu để trong viện bảo tàng lịch sử, chắc có thể xem là trấn bảo tàng, anh cẩn thận một chút… Hửm?"

Tờ giấy rơi ra là một tấm vẽ người, nét vẽ không tinh tế nhưng khá có thần vận, nhìn là nhận ra ngay vị này chính là Nguyên soái Lâm Ger trên sách sử, đường nét khuôn mặt ông đặc biệt ôn hòa, cơ hồ có chút bịn rịn.

Lục Tất Hành lấy làm lạ hỏi: "Đây là tranh tự họa à?"

"Không phải." Lâm Tĩnh Hằng chỉ chữ ký trong một góc, "Bút tích của Woolf."

Lục Tất Hành chăm chú nhìn bức tranh vẽ chân dung ấy giây lát, sắc mặt từ từ nghiêm túc, lẩm nhẩm một tiếng: "Sao trí tuệ nhân tạo kia lại đưa cả thứ này tới."

"Trí tuệ nhân tạo dẫu sao cũng là trí tuệ nhân tạo," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Không giống với Woolf khi còn sống."

Ngón tay Lục Tất Hành chậm rãi lướt qua chữ ký đơn giản của Woolf, như là lướt qua một đoạn cảm xúc bí ẩn mà thâm trầm, cậu trầm ngâm chốc lát: "Không, em đang nghĩ… Thời đại máy móc là tự tay họ lật đổ, Woolf khả năng là người hiểu trí tuệ nhân tạo siêu cấp nhất trên thế giới hiện giờ, ông ta không thể không rõ khác biệt giữa sinh vật carbon với trí tuệ nhân tạo chứ."

Như vậy một người mọi việc đều phải tính đến, tại sao lại mặc cho một trí tuệ nhân tạo không có quyền hạn không cách nào khống chế, không biết sẽ phát triển trở thành thế nào chiếm Thiên Hà Số 1?

Chỉ để đối phó Quân Đoàn Tự Do sao?

Dùng một lần xong rồi, về sau xử lý thế nào? Trí tuệ nhân tạo không có khung quyền hạn tương đương với có ý chí tự do, thật sự có thể ngoan ngoãn ngủ đông như ông ta tưởng tượng?

Ông cụ ấy khi bố trí mọi chuyện, rốt cuộc có suy nghĩ gì?

Lân cận khu lỗ hổng thời gian tự nhiên.

Tù binh người chip đã bị đeo thiết bị quấy nhiễu, giam giữ thống nhất.

"Vệ đội trưởng," Một nhân viên kỹ thuật của Bạch Ngân Tam chạy tới nói với Thomas Dương, "Trong hệ

thống truyền tin của cơ giáp Quân Đoàn Tự Do có dấu vết bị trí tuệ nhân tạo xâm lấn, có cần chúng tôi lập tức thanh trừ không?"

181. Quyển 6 - Chương 181

"Trong tình huống thật sự không cách nào phán đoán mục tiêu của kẻ địch, nguyên tắc của chúng ta là, dựa theo tình hình bất lợi nhất cho chúng ta mà chuẩn bị," Lâm Tĩnh Hằng nhặt chiếc áo khoác trượt xuống, "Khi người chip của Quân Đoàn Tự Do muốn trà trộn vào Mân Côi Chi Tâm, nói bản năng của trí tuệ nhân tạo không có quyền hạn chính là muốn khuếch trương, nếu hắn không phải là bắn tiếng đe dọa, AI Woolf thật sự muốn tiến vào Thiên Hà Số 8, hắn sẽ thông qua phương thức gì?"

Lục Tất Hành ngồi bệt trên tấm thảm phòng ngủ, đặt quyển bút ký quý giá của Lâm Ger trên đầu gối, xem kỹ từng bức tranh, thuận miệng trả lời: "Trí tuệ nhân tạo siêu cấp có máy chủ, có thể sử dụng mạng, bao gồm mạng viễn trình vũ trụ, thông tin liên lạc xác định vị trí giữa các cơ giáp vân vân, có thể hắn sẽ thử lợi dụng mạng xâm nhập bất cứ hệ thống nào."

Lâm Tĩnh Hằng: "Nhưng Mân Côi Chi Tâm là khu vực điện tử chân không, không có điểm nhảy vũ trụ, mà chúng ta khi tiếp xúc trực tiếp với đối phương vẫn cực kỳ cẩn thận, chỉ cần Bạch Ngân Tam không phải thùng cơm, khả năng đám người Woolf có thể xâm nhập hệ thống truyền tin của liên quân là rất nhỏ. Nếu là em, em tính toán làm thế nào?"

"Anh cho em đóng vai trí tuệ nhân tạo à?" Lục Tất Hành nhìn hắn một cái, ngồi trên thảm lắc lư cười với hắn, "Vai… vai diễn này phải chăng hơi bậy bạ quá, em cảm thấy hơi xấu hổ đó."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Lục Tất Hành một lần nữa cúi đầu, cậu vừa rồi vẫn xem tranh Woolf vẽ, không biết tại sao, trong bút pháp vẽ tranh ấy có thứ gì đó cách rất nhiều năm khuấy động cậu, khiến cậu nhất định phải dùng một câu nói đùa hơi ngả ngớn để lảng đi, mới phun ra hơi thở ứ đọng trong ngực.

Lúc này thôi cợt nhả, cậu trầm ngâm chốc lát: "Nếu là em, có thể em sẽ lựa chọn ra tay từ người chip của Quân Đoàn Tự Do."

Tại Mân Côi Chi Tâm, Thomas Dương bị phái đến bên kia lỗ hổng thời gian tăng viện nghe vệ binh báo cáo xong, không bất ngờ chút nào.

"Biết rồi, một chút dấu hiệu xâm nhập cũng không có mới không bình thường, cách ly xử lý… A, đúng, chưa vội thanh trừ," Thomas Dương vươn vai thật dài, "Để bà quản gia Poisson bà cố nội phái mấy người đến đây, chúng ta thành lập một tiểu tổ, mau chóng phân tích đường xâm nhập của nó, lần lượt trình báo Bạch Ngân Nhất và Thống soái. Lỡ như về sau chúng ta và Woolf còn một trận chiến, chuẩn bị càng chu toàn càng tốt."

"Quân Đoàn Tự Do bị trí tuệ nhân tạo của Woolf đuổi chạy khắp Thiên Hà Số 1, từng không thể tránh né dùng điểm nhảy vũ trụ, mà xét chiến cục lúc ấy, toàn bộ mạng điểm nhảy vũ trụ hẳn đều nằm dưới sự khống chế của Woolf," Lục Tất Hành nói, "Khi Quân Đoàn Tự Do hốt hoảng chạy trốn, trên cơ giáp sẽ có rất nhiều 'cửa mở'. Vậy nên trong cơ giáp tù binh của chúng ta rất có thể sẽ mang theo virus."

Lâm Tĩnh Hằng lắc đầu: "Thomas và Poisson của Bạch Ngân Tam bây giờ đều ở Mân Côi Chi Tâm, hai người bọn họ không thể không xử lý được ngay cả chút việc cỏn con này."

"Ngoại trừ cơ giáp, còn có người," Lục Tất Hành nghĩ ngợi một thoáng, lại nói, "Thiết bị đầu cuối cá nhân của người chip bị bắt, cùng với các vật phẩm điện tử khác, đều có thể đã có giao hỗ với cơ giáp hắn từng ở, nếu như cơ giáp bị Woolf xâm nhập, rất có khả năng thiết bị điện tử trên người hắn cũng không thể may mắn tránh thoát."

"Người chip Quân Đoàn Tự Do bị bắt, tạm thời không tiến vào Thiên Hà Số 8, vẫn ở lại Mân Côi Chi Tâm, bọn họ cũng sẽ tháo chip và chịu xét xử ở nơi này."

Poisson Dương đích thân giám sát tình hình tù binh, nghe xong yêu cầu đòi người của Thomas Dương, hắn gật đầu: "Tổ kỹ thuật số sáu và số bảy qua đó, lúc ấy ở tiền tuyến họ đã tiếp xúc chính diện với quân đoàn trí tuệ nhân tạo – đây là đoạn phim hoàn chỉnh khi tàu chỉ huy Quân Đoàn Tự Do bị bắn rơi, không sót lại khoang sinh thái, tại hiện trường không kiểm tra được phản ứng sinh mạng, để tên Thomas cháu ta báo lên trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành. A, đúng rồi, còn nữa, đưa luôn các thiết bị điện tử lục soát trên người tù binh ở chỗ chúng ta đến, để hắn thống nhất xử lý. Tù binh đưa đến phòng cách ly."

"Vâng," Vệ binh nói, "Trưởng quan, cách ly bao lâu ạ?"

"Cách ly đến khi xác nhận trên người hắn không còn bất cứ thứ gì dư thừa ngoài thịt người," Poisson Dương nhấn từng chữ, "Chính xác đến cấp Nano."

"Việc đầu tiên khi bắt tù binh, chính là tháo thiết bị đầu cuối cá nhân, soát đi tất cả vật phẩm khả nghi trên người hắn, bao gồm kim loại, các vật sắc nhọn, sản phẩm điện tử," Lâm Tĩnh Hằng nói, "Thiết bị đầu cuối cá nhân không cần phải nói, vận hành dựa vào năng lượng của kí chủ, một khi tháo khỏi cơ thể người, chính là một phế phẩm, các vật phẩm khác cũng sẽ cách ly xử lý như cơ giáp, còn gì nữa?"

"Bọn họ là không đâu không chui vào, anh là không phân lớn nhỏ," Lục Tất Hành thở dài, lại nghĩ ngợi một thoáng, "Được rồi, vậy thì chỉ còn chip sinh vật có thể giở trò một chút."

Lâm Tĩnh Hằng: "Tôi cho rằng ở lĩnh vực chip sinh vật, bên phía chúng ta tương đối có ưu thế hơn."

"Đúng, Woolf ngay cả kỹ thuật quấy nhiễu chip cũng là hỏi xin từ tay em." Lục Tất Hành nói, "Nhưng không phải anh muốn suy tính tình hình xấu nhất sao? Tình hình xấu nhất là, kỳ thực Woolf đã thông qua phương thức nào đó, có nghiên cứu nhất định đối với chip – không phải là không có khả năng này, anh nghĩ xem, tiến sĩ Harden sớm bị nhốt vào nhà tù vũ trụ, gạt khỏi đoàn đội nghiên cứu của Quân Đoàn Tự Do, mà em đang nghĩ mọi cách phục nguyên tư tưởng của tiến sĩ Gurdon đối với chip năm đó, không cùng lối suy nghĩ với bọn họ, thế nhiều năm qua đánh nhau nhiều nhất với người chip chính là Bạch Ngân Thập

Vệ và quân liên minh, Woolf nói không chừng còn hiểu người chip hơn chúng ta tưởng. Hắn ta hỏi xin kỹ thuật quấy nhiễu chip từ em, có lẽ chỉ là ngụy trang, để chúng ta lầm tưởng hắn ta không hề có biện pháp với chip sinh vật, dẫn đến thiếu phòng bị."

Ánh mắt Lâm Tĩnh Hằng trầm xuống: "Một mặt để chúng ta phát hiện trên người chip và cơ giáp bị bắt có dấu vết trí tuệ nhân tạo xâm nhập, dụ Bạch Ngân Tam đi tra, để Bạch Ngân Tam tự cho là đã giải được đường và phương thức xâm nhập của bọn chúng, sau đó dương đông kích tây, thần không biết quỷ không hay lợi dụng chip sinh vật của người chip thẩm thấu vào hệ thống mạng của chúng ta."

Mân Côi Chi Tâm.

Lâm Tĩnh Xu đã chết, Woolf tạm thời rút lui, toàn bộ liên quân nhân loại đều thở phào nhẹ nhõm, song bầu không khí của Bạch Ngân Tam vẫn còn căng thẳng.

Thomas Dương: "Nhận được mệnh lệnh của trung tâm chỉ huy, người chip lột sạch cũng phải cách ly, tao sợ mớ chip sinh vật đó rồi."

Poisson Dương: "Mày vẫn trốn sau lưng Turan, ngay cả rìa chiến trường cũng chưa chạm đến, sợ cái rắm, bớt làm bộ đi."

"Sợ hãi đều đến từ tưởng tượng," Thomas Dương nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Mày xem mấy người xem phim ma đều hét còn ghê hơn cả gặp ma thật…"

Hắn đang nói đến đó, liền nhìn thấy một loạt robot dọn dẹp khiêng xác chết đi qua – tan thành tro bụi dưới đạn đạo đương nhiên sẽ không có xác, những người còn toàn thây này phần lớn lôi từ cơ giáp tù binh ra, một số là khi thiết bị cân bằng trọng lực của cơ giáp mất khống chế, khí thể bảo hộ không bọc được, bị văng ra tông chết, một số chết do khí độc trên cơ giáp rò rỉ, còn có một số chết vì không khí trôi mất và áp khí thay đổi do cơ giáp hỏng dẫn đến.

Tướng chết có nhiều loại, cá biệt có người còn tương đối dữ tợn, một xác chết mặt xanh nanh vàng vừa vặn đối mắt với Thomas Dương.

Thomas Dương vội vàng nhón chân lui một bước: "Ban ngày không thể nói người, ban đêm không thể nói ma, phỉ phui cái mồm."

"Khoan đã," Poisson Dương gọi đội robot vận chuyển xác lại, "Thi thể kiểm tra chưa? Trước khi xử lý hãy đi qua kiểm tra an ninh một lần nữa."

Đội robot vận chuyển xác tận tụy với công việc lại đi qua kiểm tra an ninh lần nữa trước mặt hắn, đám người chip ngoan ngoãn ngủ yên, không có vẻ định làm xác chết vùng dậy, lúc này Poisson Dương mới phất tay cho chúng đi.

Song là con người thì cẩn thận mấy cũng có sai sót.

Đội robot vận chuyển xác đưa thi thể sạch sẽ đến phòng đựng xác chuyên biệt, ở chỗ này, thi thể sẽ bị phân biệt ghi tên sau đó xử lý.

Phương thức phân biệt xác tù binh là quét thiết bị đầu cuối cá nhân trên cổ tay, thiết bị đầu cuối cá nhân dùng năng lượng của chính cơ thể, người vừa chết liền "chết" theo, cho nên xử lý cùng thi thể, không cần đặc biệt tháo ra.

Robot mini mở máy quét "ù ù", chỉnh tề xếp hàng hai bên, cung kính đưa xác người chip qua máy quét sau đó đưa vào máy xử lý bụng to, ở chỗ đó, bọn họ cuối cùng sẽ trở về với cát bụi. Thông tin danh tính nối tiếp nhau nhảy ra trên màn hình máy quét, những người chip đáng sợ này ban đầu cũng đều là người bình thường đến từ bảy đại thiên hà, có nghiên cứu viên, thợ sửa chữa, diễn viên sân khấu kịch, hướng dẫn viên khu du lịch… Nam nữ già trẻ, muôn hình muôn vẻ, nhưng sau đó đều biến thành "sâu" bộ mặt thống nhất, mù quáng và cuồng nhiệt vây quanh kiến chúa điên rồ của bọn họ.

Nếu có một người đa sầu đa cảm ở đây, có lẽ sẽ thở dài một tiếng, đáng tiếc đám robot mini hoàn toàn không xúc động.

Đúng lúc này, một xác chết sắp trượt vào máy quét đột nhiên hơi rung rung, xen lẫn trong rung tự nhiên của băng chuyền, đám robot mini không phát hiện.

Chip sinh vật vốn phải chết rồi đột nhiên phóng ra dòng điện nhẹ, xác chết dưới kích thích của dòng điện nhẹ co giật vài cái, đột nhiên mở đôi mắt mờ đục, kích hoạt thiết bị đầu cuối cá nhân!

Ngay sau đó, hắn mở mắt bị đưa vào máy quét, máy quét tự dưng khựng lại, màn hình chớp tắt, đột nhiên màn hình nhảy ra các ký tự lộn xộn, đám robot mini ngẩng đầu, phát ra một tiếng "tít": "Trục trặc, báo trục…"

Ba giây sau máy quét trở lại bình thường, một dòng chữ nhỏ màu xanh lục hiểm ác bắn ra: Trục trặc đã xử lý.

Âm hồn điện tử vô hình như hạt giống bồ công anh, lặng yên rơi trên máy quét thực thể, cắm rễ nảy mầm, sau đó lan ra theo mạng nội bộ.

"Nguyên soái," Trên cơ giáp Long Uyên, hạch cơ giáp của Long Uyên là hình tượng người đàn ông trung niên tướng mạo bình thường, " 'Hạt giống số hai mươi sáu' thăm dò đã thành công tiến vào lỗ hổng thời gian, nhưng tôi phải nhắc nhở ngài, 'hạt giống' tiến vào lỗ hổng thời gian sẽ mất đi phần lớn công năng."

Tiếng Woolf vang lên trong cơ giáp Long Uyên: "Không sao, người chế tạo ta chỉ muốn cho ta đi xem Thiên Hà Số 8, thăm một người bạn cũ của ông ta định cư ở đó. Thiên Hà Số 8 không phải là kẻ địch, ông ta thừa nhận Thiên Hà Số 8 độc lập hợp pháp. Bảo hạt giống số hai mươi sáu vẽ cho ta một tấm bản đồ nhìn xuống của Ngân Hà Thành, ta thích cảnh đêm."

Lâm Tĩnh Hằng: "Tôi đã bảo Bạch Ngân Tam đặc biệt lưu ý chip sinh vật."

"Kỳ thực vấn đề không lớn, trong lỗ hổng thời gian, do tính không xác định của tốc độ thời gian trôi, bất luận là đối với người hay trí tuệ nhân tạo, nó đều là lạch trời," Lục Tất Hành ở trên thảm nhà mình thong thả nói, "Woolf không có phần cứng ở Thiên Hà Số 8, chỉ bằng xâm nhập viễn trình, cho dù Woolf thành công tiến vào hệ thống mạng của chúng ta, hắn cũng không làm được gì, tối đa là vào tham quan một chút… Nếu em là trí tuệ nhân tạo, thật sự muốn công chiếm Thiên Hà Số 8, có lẽ sẽ cho quân đoàn cơ giáp trực tiếp xông vào, nhưng em cảm thấy, nếu trí tuệ nhân tạo Woolf thực sự tính toán làm thế, hiện giờ không phải là một thời cơ rất tốt."

"Ừm," Lâm Tĩnh Hằng chậm rãi gật đầu, "Liên quân nhân loại còn ở Mân Côi Chi Tâm, bây giờ gần như là thời điểm toàn nhân loại đồng lòng nhất, sức chiến đấu mạnh nhất, quả thật không phải là một thời cơ tốt."

"Cho dù liên quân nhân loại đánh không lại, mọi người rút về Thiên Hà Số 8, đóng khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, thế Woolf không phải bị nhốt ở Thiên Hà Số 1 sao? Hắn còn khuếch trương làm sao được?" Lục Tất Hành nhún vai, "Nếu em là Woolf, em sẽ xử lý Thiên Hà Số 1 trước, sau đó hữu hảo tiễn quân trung ương các thiên hà về nhà, em còn có thể tổ chức một đội sửa chữa vũ trụ 'quá giang' họ, theo đường quân trung ương quay về Thiên Hà Số 2 xây dựng lại điểm nhảy vũ trụ. Tương lai trong mười đến hai mươi năm, quân trung ương các nơi vất vả dọn đống lộn xộn người chip để lại thay em, còn em thì đi sửa các đường bước nhảy vũ trụ bị nổ đứt của Thiên Hà Số 1, chờ em sửa xong, họ hầu như cũng đánh xong rồi, là em có thể chớp nhoáng chiếm mạng bước nhảy vũ trụ của bảy đại thiên hà trước khi mọi người kịp phản ứng."

Lâm Tĩnh Hằng cân nhắc giây lát, thừa nhận những lời này rất có lý, cho dù phân tích tình cảnh xấu nhất, trước mắt tựa hồ cũng không có nguy cơ gì lớn, hắn nằm một ngày cũng mệt rồi, vì thế định dậy hoạt động một chút, xuống lầu hỏi Trạm Lư ít đồ ăn.

Lục Tất Hành đóng quyển bút ký trên đầu gối, nhảy lên muốn đuổi theo, bỗng nhiên cậu dừng bước, quay đầu nhìn ghế đọc sách Lâm Tĩnh Hằng vừa ngồi.

Lục Tất Hành đột nhiên nhớ tới, trong mười sáu năm Lâm vắng mặt, chiếc ghế này cũng có người ngồi, đó là một mô hình 3D rất thật, ngoại trừ không có linh hồn, cơ hồ giống hệt người thật. Khi đó cậu rất ít về ngủ trong phòng ngủ, chỉ có đêm khuya mộng về, mới mơ màng mở cánh cửa này, bật một ngọn đèn to bằng hạt đậu, nhìn hắn từ rất xa – không dám đến quá gần, bởi vì đến gần rồi, đôi tai quá thính của cậu sẽ nghe thấy "người" kia không có hơi thở và nhịp tim, cơn mộng du sẽ bị bừng tỉnh.

Lục Tất Hành lật bức tranh của Woolf, trên tranh có một lớp màng bảo vệ, có thể bảo tồn thời gian dài không bay màu, Lục Tất Hành dùng thiết bị đầu cuối cá nhân quét qua, trên thiết bị đầu cuối cá nhân nhảy ra nhãn hiệu và ngày sản xuất màng bảo vệ – sản xuất năm thứ 2 Lịch Tân Tinh.

Năm thứ hai sau khi Lâm Ger qua đời.

Cậu thoáng sửng sốt, bỗng nhiên ý thức được, cảm giác ngạt thở quen thuộc vừa nãy khi mình nhìn thấy bức tranh này là đến từ đâu.

Lục Tất Hành nghĩ, bức tranh này và hình nộm 3D kia là giống nhau.

"Lề mề gì thế, không ăn cơm à?" Lâm Tĩnh Hằng đợi một lúc không thấy cậu đuổi theo, sốt ruột xoay tay lại gõ cửa phòng, "Chân tê rồi à?"

"A… em đến ngay." Lục Tất Hành đặt tranh và bút ký sang một bên, chạy tới.

Đúng lúc này, liên lạc của tiến sĩ Harden kết nối vào.

"Chào buổi tối, tiến sĩ."

Tiến sĩ Harden nhịn đến lúc này, rốt cuộc không nhịn được tìm Lục Tất Hành nghe ngóng tung tích Lâm Tĩnh Xu, Lâm Tĩnh Hằng nghe hai câu liền rảo bước quay người xuống lầu, hắn bây giờ chỉ muốn trốn tránh ba chữ "Lâm Tĩnh Xu".

Lục Tất Hành đành phải tỉ mỉ nói cho tiến sĩ Harden tiền căn hậu quả âm mưu và sự hủy diệt của Quân Đoàn Tự Do.

Tiến sĩ Harden nghe xong ngớ ra một hồi, run rẩy cắt ngang cuộc nói chuyện, đánh đổ một ly trà.

Hộ lý chăm sóc ông gõ cửa: "Tiến sĩ, ngài có ổn không?"

Tiến sĩ Harden quay lưng lại, khoát tay bảo cô đóng cửa giúp, sau đó lưng từ từ còng xuống thành một dấu chấm tròn, ông đột nhiên gào khóc.

Ông tiến sĩ già không lưu ý đến, đèn theo dõi của khoang y tế gia dụng đột nhiên sáng lên, ống kính vẫn "chăm chú nhìn" cái bóng đau khổ của ông, như một sự bầu bạn im lặng.

Mà trong cơ giáp Long Uyên ở Thiên Hà Số 1, trên màn hình điện tử đột nhiên tự động hình thành một bàn vẽ, tiếp đó, một bản nháp dần dần thành hình, vẽ bóng lưng tiêu điều của một ông lão, trí tuệ nhân tạo siêu cấp kia thở dài rất nhân tính hóa.

Tiến sĩ Harden ở một mình một đêm, ngày hôm sau mới xốc lại tinh thần tìm đến Lục Tất Hành lần nữa: "Trong trận chiến cuối cùng, công kích tinh thần của người chip không có hiệu quả đối với cậu, có thể gửi các tham số của cuộc chiến tranh ấy cho tôi không? Đây là tư liệu rất quan trọng, có thể giúp chúng ta hiểu rõ hơn về con chip trong cơ thể cậu."

Trong cơ giáp Long Uyên, bút vẽ trên màn hình điện tử đột nhiên dừng lại.

"Chip."

182. Quyển 6 - Chương 182

Hạch cơ giáp Long Uyên phút chốc ngẩng đầu lên, bút vẽ yên tĩnh và tranh vẽ người sắp thành hình trên màn hình điện tử biến mất, sau đó là các ký tự lộn xộn.

"Nguyên soái?"

Màn hình điện tử trước mặt Long Uyên tối đi.

Thiên Hà Số 1, một cơ phòng bí ẩn chiếm cả một trạm không gian vũ trụ nhân tạo, lơ lửng trong bóng tối, nó tựa như một con quái vật dữ tợn, số liệu hỗn loạn xao động bất an, không ngừng cố gắng sửa chữa.

Trí tuệ nhân tạo Woolf nói bằng ngữ khí cực giống người thật khi còn sống: "… Tiêu diệt người chip và băng đảng… Người chip để tránh né lùng bắt sẽ trốn đến Mân Côi Chi Tâm và Thiên Hà Số 8, Thiên Hà Số 8 là minh hữu tự nhiên."

Ngay sau đó, lên xuống trong giọng nói của hắn đột nhiên lại bị đè bằng, cùng một âm thanh, từng chữ bật ra: "… Thiên Hà Số 8 là kẻ địch, Lục Tất Hành là người chip."

Âm thanh nhân tính hóa nhanh chóng lại quay về: "Thừa nhận Thiên Hà Số 8 hợp pháp độc lập, thừa nhận các thiên hà hợp pháp độc lập, lấy mỗi một thiên hà độc lập làm đơn vị, thúc đẩy liên minh mới, trí tuệ nhân tạo Woolf cuối cùng sẽ ngủ đông trong thế giới lý tưởng."

"… Thiên Hà Số 8 là kẻ địch, Lục Tất Hành là người chip."

"Trí tuệ nhân tạo Woolf bị lỗi chương trình, sắp sửa cưỡng chế ngủ đông."

"Thế giới lý tưởng…"

"Từ chối ngủ đông."

"… Thiên Hà Số 8 là kẻ địch, Lục Tất Hành là người chip."

Rõ ràng là cùng một âm thanh, chính mình tranh luận với mình, giống như máy tính bị phân liệt nhân cách.

Trạm không gian nhân tạo trống vắng, lúc này giống hệt một hiện trường lấy cảnh của phim kinh dị tiêu chuẩn!

Di chí của Woolf khi còn sống cài đặt không đủ chặt chẽ cẩn thận, trí tuệ nhân tạo đã xuất hiện hỗn loạn. Đây vốn là một sai lầm cực kỳ cấp thấp, ngay cả kỹ sư trẻ mới tốt nghiệp cũng không đến mức phạm phải, thế mà xuất hiện ở trí tuệ nhân tạo siêu cấp này!

"Khởi động tiến trình cưỡng chế ngủ đông…"

"Xảy ra lỗi – xảy ra lỗi -"

"Đang tự chủ sửa chữa… sửa chữa lần đầu thất bại."

"Bắt đầu sửa đổi nguyên văn kiện -"

Giờ phút này, các thủ vệ trong Mân Côi Chi Tâm đang lặng lẽ thay ca, khoang y tế tận tụy với công việc ghi lại tình hình cơ thể người chip bị cưỡng chế tháo chip sinh vật. Những người sống sót của Thiên Hà Số 1 thấp thỏm theo robot đột nhiên chui ra đến sở tị nạn lâm thời, người dân các nơi đều bắt đầu có tổ chức phản kháng người chip còn sót lại. Hiệp hội chống Utopia không từ mà biệt với liên quân nhân loại lái mấy tiểu cơ giáp te tua, quanh quẩn gần cứ điểm Thành Thiên Sứ, cố gắng tìm được một số manh mối, ám chỉ ra vị trí cơ phòng của trí tuệ nhân tạo siêu cấp Woolf.

Giờ phút này, Thiên Hà Số 2 đến 7 bị cách ly, mọi người còn đang bất khuất chiến đấu vì vận mệnh, dù cho vận mệnh là con đường không thể trở về.

Giờ phút này, Ngân Hà Thành của sao Khải Minh vừa qua một đêm lê thê, lại là mặt trời mới mọc, nắng sớm bị hút vào sương đọng trên tóc của tượng Lục Tín, bắn ra tia sáng kỳ dị. Vô số người Votaw mất ngủ chăm chú nhìn bầu trời sao, dõi về phương hướng cố hương cả đêm, dụi đôi mắt mỏi nhừ, tiếp tục đi nghe ngóng sắp xếp của phía chính phủ dành cho họ.

Cả thế giới đắm chìm trong thương cảm, mệt mỏi và bình tĩnh xoay vần, không ai biết nơi này đang trình diễn một màn kinh tâm động phách nhất.

Hai mươi bốn tiếng sau, tạp âm máy móc trong trạm không gian nhân tạo chợt biến mất, máy chủ của trí tuệ nhân tạo Woolf im lặng một cách quỷ dị, như sắp sửa tiến vào cưỡng chế ngủ đông. Đám trí tuệ nhân tạo đang đuổi theo cơ giáp người chip còn sót lại ở các nơi trong Thiên Hà Số 1 lũ lượt bối rối dừng lại.

Đột nhiên, trong cơ phòng thần bí kia hơi sáng lên, một âm thanh như thở dài vang lên.

"Hệ thống tự chủ chỉnh sửa đã hoàn thành -"

"Đang tải lại…"

"Tiêu diệt tất cả các mối nguy hiểm, tiêu diệt tất cả người chip." Âm thanh ấy lạnh lùng nói, "Mục tiêu

cuối cùng là chiếm lĩnh tám đại thiên hà, thế giới lý tưởng của liên minh sẽ hình thành quay quanh ý chí của ta, Long Uyên -"

Hạch cơ giáp Long Uyên ở cách ngàn vạn cây số cúi đầu.

Một bóng đen lan ra từ một góc không ai phát hiện.

Khu trung ương Votaw, thái dương thứ nhất xảy ra nhật thực toàn phần, bóng thiên thể khổng lồ bay qua, từ từ nuốt thái dương thứ nhất, dưới bầu trời khói mù, là Votaw tĩnh mịch chồng chất vết thương.

Turan thẩm duyệt lần cuối thời gian biểu đưa nạn dân Votaw về cứ điểm Thành Thiên Sứ, sau khi xác nhận, gửi ngược về nơi thu xếp cho nạn dân, ý bảo họ có thể chuẩn bị di tản theo thời gian biểu này.

Sau đó cô nàng nhân lúc bốn bề vắng lặng, uể oải vươn vai.

"Dáng vẻ không chỉnh tề," Lý Forlan xuất hiện trên màn hình truyền tin phía sau cô nàng, "Trừ một điểm nội bộ của Bạch Ngân Cửu."

"Còn có càng không chỉnh tề hơn đây." Turan nháy mắt, vừa nói vừa cởi áo khoác quân phục, tiếp đó bắt đầu cởi cổ áo sơ mi, không e dè đi vào phòng tắm nhỏ trong phòng trực ban của cô nàng, hơn nữa không hề có ý định đóng cửa, "Chuyện gì vậy thầy giám thị?"

Thầy giám thị Lý rất đủ định lực, hồng nhan bạch cốt, không hề để ý, nói: "Quân liên minh và quân trung ương các nơi sắp tới đều sẽ rời khỏi, một lát tôi gửi thời gian biểu cho cô, công tác chuyển giao nặng nề, nhiệm vụ vận chuyển nạn dân Votaw sẽ do Bạch Ngân Nhất hỗ trợ các cô hoàn thành."

Turan thở dài: "Đưa họ đi, là tôi có thể nghỉ phép rồi chứ, bà đây mười bảy năm không nghỉ lễ rồi, chẳng dễ gì chờ được Thống soái trở về, mà năm nay vẫn là thời buổi rối loạn. Một Thiên Hà Số 8 rộng lớn, vậy mà chưa ai nghe về đại danh ngàn người chém của tôi."

"Tướng quân Turan danh tiếng lan xa," Lý Forlan cáu kỉnh nói, "Thiếu tướng nào đó ngành hậu cần của quân liên minh, hai thượng úy quân trung ương số 3, thư ký trưởng nọ của quân trung ương số 6, rất nhiều nhân viên nặc danh – trong đó thậm chí bao gồm một vị phu nhân đặc trưng giới tính không rõ lắm, sau khi đến Thiên Hà Số 8, nhao nhao tìm người hỏi thăm cô, chuẩn bị tới cửa tìm cô đòi nợ, tạm thời bị tôi lấy cớ Bạch Ngân Cửu đóng quân tiền tuyến ngăn cản, tôi nói, cô có cần bớt bớt lại không?"

Turan từ trong hơi nước thò đầu ra, vẻ mặt hưng phấn chỉ sợ thiên hạ không loạn: "Thật hay giả vậy?"

Nửa tháng sau, liên quân nhân loại cử hành một lễ tang tập thể long trọng cho chiến hữu hi sinh ở Mân Côi Chi Tâm, trên vệ tinh thông tin liên lạc nhân tạo toàn Thiên Hà Số 8 vang vọng quân ca đến từ các nơi. Sau đó liên quân nhân loại sắp xếp hành trang xong xuôi khởi hành từ Thiên Hà Số 8, sắp sửa lên đường viễn chinh.

Cùng một thời gian, các tinh anh Votaw chán chường cũng lục tục xuất phát từ sở tị nạn, sẽ do liên quân viễn chinh tiện đường hộ tống đến cứ điểm Thành Thiên Sứ.

Bạch Ngân Cửu và Bạch Ngân Nhất đưa họ đến khu lỗ hổng thời gian tự nhiên của Thiên Hà Số 8, do Bạch Ngân Tam đang ở Mân Côi Chi Tâm phụ trách tiếp dẫn, tất cả cơ giáp và tàu vũ trụ vào hết lỗ hổng thời gian cần khoảng ba ngày.

Quân trung ương Thiên Hà Số 6 làm đội quân dẫn đường cuối cùng, khi sắp qua khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, bên ngoài thân cơ của một trọng giáp bỗng nhiên thay đổi, tín hiệu ánh sáng đặc biệt hợp thành một dòng chữ cực to, viết rằng: Elizabeth Kara Turan là một tên cặn bã thế kỷ.

Quá trình tiễn biệt liên quân đồng bộ phát trực tiếp trên toàn Thiên Hà Số 8, các robot quay chụp trên trời ở vòng ngoài không ngờ được trong chương trình quân sự phát xen tin tức giải trí, ngoài kinh ngạc, còn hào hứng như ăn tết sớm vậy.

Tướng quân Turan không biết mất mặt một chút nào, đắc ý như được huy chương, cô nàng liếc nhìn robot truyền thông tùy quân trên cơ giáp của mình, hôn gió vào ống kính, tháo mũ lính la lên: "Toàn thể Bạch Ngân Cửu – kính lễ! Các vị đồng nghiệp, thuận buồm xuôi gió!"

Bạch Ngân Cửu quân dung nghiêm túc đồng loạt kính lễ chào "tên cặn bã thế kỷ", robot truyền thông trên cơ giáp tận tụy với công việc ghi lại cảnh này, và cấp tốc chiếu khắp thế giới, chờ đến khi Lâm soái nổi trận lôi đình nhìn thấy Bạch Ngân Cửu làm trò con bò trên trang nhất thì đã không kịp gỡ xuống.

Thomas Dương chờ ở đầu kia Mân Côi Chi Tâm mấy tiếng sau mới nhận được tin tức, lúc này liên quân và bộ phận người dân đã tiến vào lỗ hổng thời gian, Thomas Dương ôm thiết bị đầu cuối cá nhân cười sặc sụa.

"Cười cái đếch, dậy làm việc đi." Poisson Dương rảo bước đi tới, "Cơ giáp Long Uyên dẫn một đội cơ giáp trí tuệ nhân tạo đến gần Mân Côi Chi Tâm, báo cho chúng ta biết phương tiện cơ sở của cứ điểm Thành Thiên Sứ đã vận hành thử hoàn tất, chuẩn bị sẵn sàng chào đón người dân. Bởi vì trước mắt Thiên Hà Số 1 vẫn có chút ít người chip chạy trốn, Long Uyên hỏi bên ta có cần hỗ trợ dọn đường trước hay không."

Thomas Dương sửng sốt: "Ấm áp thế cơ à?"

"Đúng vậy, lúc bọn chúng nổ Votaw cũng chẳng thấy nhớ nhân quyền như vậy." Trên mặt Poisson Dương không thấy vẻ gì là vui mừng, "Thông báo bên kia cẩn thận đề phòng, bên ngoài phòng ngự trọng điểm, đừng để bọn chúng tới gần Mân Côi Chi Tâm."

Thomas Dương im lặng một lúc: "Tướng quân trước khi quyết định rời khỏi cứ điểm Bạch Ngân, bảo hai ta giữ kỹ thư giới thiệu của ngài, nếu tương lai xảy ra biến cố gì, trung ương liên minh do sự cố vứt bỏ Votaw, thì để chúng ta làm trung tâm liên lạc. Bởi vì Nguyên soái Woolf sẽ là người bảo vệ cuối cùng của liên minh, liên minh là do thế hệ bọn họ một tay xây dựng, thế nên ông ta sẽ chiến đấu đến giây phút cuối cùng – mày bây giờ còn tin ông ta không?"

"Ông ta hủy diệt cứ điểm Bạch Ngân, dẫn hải tặc xâm phạm liên minh, mượn đao giết người ép Thiên Hà Số 8 đóng cửa, sau khi chết còn biến mình thành trí tuệ nhân tạo đáng sợ – sau tất cả, mày hỏi tao còn tin ông ta không?" Poisson Dương hỏi ngược lại, sau đó hắn hạ giọng, "Giữa chúng ta và trí tuệ nhân tạo sớm muộn sẽ có một cuộc chiến tranh, trăm năm sau, tên của Hubert Woolf sẽ bị đóng trên cột sỉ nhục vì tội 'phản nhân loại'."

Thomas Dương nhìn hắn một cái thật sâu, nuốt xuống câu kế tiếp.

Nhưng mà tướng quân Lục Tín, thậm chí Lâm Tĩnh Hằng, đều từng làm "thần bảo vệ", cũng đều từng bị chụp mũ "phản nhân loại", còn lặp lại mấy lần.

Đủ thấy khác biệt giữa thần bảo vệ và tội phạm phản nhân loại còn không nhiều bằng khác biệt giữa ảnh thẻ và ảnh tự chụp của một người.

Sự chờ đợi dài lâu và giày vò đã bắt đầu, tám ngày sau, khu lỗ hổng thời gian tự nhiên của Mân Côi Chi Tâm đo được sóng dị thường, nhóm dẫn đường đầu tiên của liên quân sắp sửa đến, hết thảy thoạt nhìn gió êm sóng lặng, Long Uyên sau khi bị từ chối không còn xuất hiện, tựa hồ quân đoàn trí tuệ nhân tạo không định gây sóng gió thêm nữa.

Chập tối cùng ngày, 18:38 giờ Votaw.

Bộ đội dẫn đường nguyên thuộc về quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 thuận lợi xuyên qua lỗ hổng thời gian tự nhiên, đi theo hộ vệ mấy tàu vũ trụ phi võ trang chở nạn dân Votaw.

Khu lỗ hổng thời gian tự nhiên bắt đầu hoạt động, có nghĩa là đội quân sắp sửa ra.

Đúng lúc này, Poisson Dương đột nhiên nhận được tin tức của vệ binh tiền tuyến – hàng loạt cơ giáp trí tuệ nhân tạo bỗng nhiên chạy đến bên ngoài Mân Côi Chi Tâm!

Lòng bàn tay Poisson Dương túa mồ hôi lạnh, sao gió êm sóng lặng đã lâu như thế, lại là lúc này?

Hiện giờ bộ đội chủ lực của liên quân nhân loại và rất nhiều nạn dân Votaw đang ở ngay trong khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, không biết họ còn bao lâu mới ra được, rút về Thiên Hà Số 8 chắc chắn cũng không kịp rồi!

Sao đám trí tuệ nhân tạo này nhắm thời gian chuẩn như thế, như thể bọn chúng lấy được thời gian biểu nội bộ vậy.

Thomas Dương chợt vỗ vai vệ binh: "Truyền tin về bộ chỉ huy Ngân Hà Thành!"

"Dương tướng quân!"

Thomas và Poisson cùng nhau ngẩng đầu lên, lính tiền tuyến trong kênh truyền tin báo: "Đối phương yêu cầu chúng ta lập tức giao ra chip sinh vật và người chip ẩn giấu!"

Giờ phút nguy hiểm này, tốt nhất đừng chọc giận quân đoàn trí tuệ nhân tạo, Poisson Dương cẩn thận trả lời: "Chip đều đã tiêu hủy, người chip đang giam giữ, bọn họ muốn tù binh, ta không quyết định được, hãy cho ta một văn bản ngoại giao, ta phải về Ngân Hà Thành xin ý kiến quan trên."

"Chúng tôi muốn không phải tù binh Quân Đoàn Tự Do," Giọng nói trống rỗng của Long Uyên vang lên, "Chúng tôi muốn người chip trốn ở Thiên Hà Số 8."

Nói xong, hắn không đợi người đàn ông áo trắng phản ứng, đã trực tiếp gửi một đoạn phim vào kênh truyền tin công cộng của Bạch Ngân Tam – chính là cuộc điện thoại của tiến sĩ Harden cho Lục Tất Hành!

Trong đầu Thomas Dương nhất thời kẹt lại: "Mẹ kiếp đây là..."

Long Uyên uy nghiêm nói: "Giao người chip ra."

Càng nhiều cơ giáp trí tuệ nhân tạo xuất hiện bên ngoài Mân Côi Chi Tâm, rậm rạp không nhìn thấy cuối, vài đường mở ra từ chính giữa, lấy Long Uyên làm đầu, thập đại danh kiếm trọng giáp siêu cấp lần lượt lộ diện, vây quanh Mân Côi Chi Tâm.

Vô số nòng đạn đạo đen ngòm chỉ hướng khu lỗ hổng thời gian tự nhiên.

"Giao người chip ra -"

183. Quyển 6 - Chương 183

Trong mười mấy năm liên minh chiến loạn, Bạch Ngân Thập Vệ từng vô số lần đối mặt với người chip, Bạch Ngân Đệ Nhị Vệ, Đệ Ngũ Vệ, Đệ Thất Vệ, ngay cả một lá cờ cũng chẳng còn, không thể đợi được đến lúc Lâm Tĩnh Hằng vỗ vai mình nữa.

Bọn họ là kẻ địch đáng sợ nhất, nhùng nhằng lâu nhất với Bạch Ngân Thập Vệ thế hệ này.

Huyết áp của Thomas Dương tăng lên một trăm tám.

Lục Tất Hành là người chip? Chẳng phải là nhảm nhí à.

"Nếu các ngươi muốn thừa cơ xâm lấn Thiên Hà Số 8, đừng tìm cái cớ như vậy," Thomas Dương trầm giọng nói, "Chúng ta đều biết chip là thế nào. Thiên Hà Số 8 là lực lượng mang tính quyết định tiêu diệt chủ lực

Quân Đoàn Tự Do, ngươi nói trưởng quan hành chính của bọn ta là người chip, thế tại sao ngài không bị Quân Đoàn Tự Do khống chế ảnh hưởng? Chẳng lẽ ngươi muốn nói Lâm Tĩnh Xu là tự sát? Trí tuệ nhân tạo các ngươi bịa chuyện đều tùy tiện như thế à? Còn cả đoạn phim không biết cắt ghép từ đâu -"

Thomas Dương nói đến đây, vừa vặn gặp ánh mắt Poisson Dương, Poisson Dương mặt trầm như nước lắc đầu.

Cặp sinh đôi từ nhỏ lớn lên bên nhau, ăn ý mười phần, chỉ cần một ánh mắt là có thể hiểu ý nhau, lòng Thomas Dương chùng xuống, ý Poisson là, đoạn phim đã qua giám định, Bạch Ngân Tam không phát hiện dấu vết cắt ghép.

"Đoạn phim không phải cắt ghép, Bạch Ngân Tam nên nhìn ra được." Long Uyên nói, "Tại sao các ngươi không phái người xem thử máy tính của tiến sĩ Harden?"

Hắn nói xong, mấy tờ hình quét cơ thể người và báo cáo kiểm tra sức khỏe lại xuất hiện trên kênh truyền tin, lần này trực quan hơn, vị trí chip trên người Lục Tất Hành rõ ràng dễ thấy, các chỉ tiêu cơ thể đã vượt xa cực hạn loài người, không thể giải thích bằng "thiên phú" và "khắc khổ huấn luyện".

Long Uyên thong thả nói: "Quả thật, Lâm Tĩnh Xu lợi dụng chip sinh vật, xây dựng 'xã hội tộc sâu' tầng cấp nghiêm ngặt của cô ta, nhưng chỉ thông qua sự thật này, là ngươi có thể suy ra kết luận 'cấy chip sinh vật nào đó nhất định sẽ bị khống chế, không bị khống chế nhất định không phải là người chip'? Dương tướng quân, ta cho rằng logic của ngươi không chặt chẽ lắm."

Thomas Dương nhất thời không phản bác được.

Hắn không muốn nghĩ theo lời trí tuệ nhân tạo nói, nhưng tích tắc, có một số chi tiết như làn khói mảnh, thẩm thấu vào kẽ xương sọ hắn –

Tiến sĩ Harden đến Thiên Hà Số 8 vẫn ru rú trong nhà, hầu như không qua lại với ai, chỉ đi thăm mình Lục Tất Hành, mà việc thăm viếng này là định kỳ, nhớ lại thì thấy không giống cụ già đến nhà người ta làm khách giải sầu, mà giống kiểm tra theo lệ hơn.

Mà mỗi lần Thomas đến văn phòng tìm Lục Tất Hành, cửa luôn luôn mở ra trước khi hắn gõ, và Tổng trưởng Lục luôn luôn gọi đúng tên hắn trước khi ngẩng đầu lên, giống như có thể cách cửa nhận ra tiếng bước chân hắn từ xa mấy mét vậy.

Trong trận chiến cuối cùng với người chip, Lục Tất Hành tự nói là chứng não rỗng cho nên không bị chip ảnh hưởng, một người gánh áp lực mạng tinh thần của toàn liên quân – người lái chứng não rỗng ưu tú nhất trên thế giới đều ở Bạch Ngân Tứ, tinh thần lực của chứng não rỗng vĩnh viễn kém người thường là sự thật khách quan, mà trong tình huống ấy, đừng nói chứng não rỗng, dù là Lâm Tĩnh Hằng cũng chưa chắc cầm cự được bao lâu.

Còn có tinh lực đặc biệt tràn trề, bất kể thức suốt đêm thế nào đều có thể giữ nguyên thần thái sáng láng...

Thomas Dương vừa mới nói giữa "thần bảo vệ" và "phản nhân loại" chỉ cách một đường, bây giờ hận không thể tự tát câu kia về, đây là cái miệng quạ đen kiểu gì vậy?

Lúc này, Poisson Dương chợt nắm cánh tay hắn, kéo Thomas Dương ra khỏi suy nghĩ hỗn loạn.

Poisson Dương thay thế hắn, lạnh lùng nói với Long Uyên: "Ngành kỹ thuật đang xác minh bằng chứng các ngươi đưa ra, nếu xác nhận là thật, không cần các ngươi ra tay, Bạch Ngân Thập Vệ và chính Thiên Hà Số 8 cũng sẽ không cho phép một người chip phi pháp nắm giữ chính quyền."

Long Uyên: "Giao ra…"

Thuộc tính động một chút biến thành máy đọc lại của Long Uyên, khả năng là vấn đề cài đặt, thật sự rất phiền, năm xưa Lục Tín bỏ qua hắn chọn Trạm Lư, không khéo chính là ghét vụ này.

Poisson Dương cắt ngang hắn: "Gửi tư liệu đến đây, Bạch Ngân Tam giám định kỹ thuật tối đa nửa tiếng, ngay cả nửa tiếng các ngươi cũng không chờ được à?"

Long Uyên im lặng một lúc, không biết là đang trao đổi với ai.

"Được," Chừng nửa phút, Long Uyên thỏa hiệp, "Nửa tiếng sau, các ngươi phải giao ra người chip."

Poisson Dương tạm thời tắt liên lạc song phương, bị Thomas Dương túm cổ áo.

Thomas Dương hạ giọng hỏi: "Mày làm gì vậy? Lỡ như… chẳng lẽ mày thật sự muốn giao Tổng trưởng Lục ra? Mày chán sống rồi à?"

"Cho dù Tổng trưởng Lục bây giờ lập tức đi khỏi Thiên Hà Số 8, ngắn nhất cũng phải một tuần mới có thể xuyên qua lỗ hổng thời gian, cho chúng chờ một tuần, dự tính liên quân cơ bản có thể đến đông đủ trong bốn mươi tám tiếng, chênh lệch không quá một ngày, tại Mân Côi Chi Tâm, liên quân nhiều phương thế lực hợp tác, đánh nhau chưa biết ai sợ ai, đám trí tuệ nhân tạo này vốn là nhân tố không ổn định, vừa vặn chấm dứt hậu hoạn." Poisson Dương nhấn từng chữ, "Đến lúc đó chúng ta dọn sạch lỗ hổng thời gian rồi trực tiếp đóng lại, một con ruồi cũng không bay đến Thiên Hà Số 8, sẽ không ai biết chuyện này."

Thomas Dương nhíu mày: "Chúng sẽ ngoan ngoãn chờ một tuần ở đây không?"

"Phải làm bộ." Poisson Dương nhếch môi, "'Bạch Ngân Thập Vệ sau khi biết được chân tướng nổi loạn' 'ép Tổng trưởng xuống đài' nọ kia, xem diễn xuất, nhân loại carbon đấu với trí tuệ nhân tạo, ưu thế cũng chỉ có thay đổi thất thường và đê tiện vô sỉ."

Đúng lúc này, họ nhận được yêu cầu liên lạc nội bộ – bộ đội tiền trạm quân trung ương vừa mới xuyên qua lỗ hổng thời gian đến Mân Côi Chi Tâm chân còn chưa đứng vững đã đụng đầu vào việc như vậy, hoang

mang không hiểu đành phải hỏi Bạch Ngân Tam.

Poisson không ngẩng đầu lên trả lời: "Đoạn phim là cắt ghép, các ảnh khác là ghép, nói Tổng trưởng Lục là người chip các vị tin không? Nhưng bây giờ nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta là giữ chân chúng trước khi tất cả liên quân và nạn dân ra khỏi lỗ hổng thời gian, cứ theo lời chúng trước, mong các vị phối hợp."

Ngữ khí của hắn như đinh đóng cột, minh hữu quân trung ương nhận được tin tức "chuẩn xác" lập tức tin. Người ngoài không biết về chứng não rỗng, dù sao trong mắt bọn họ, Thiên Hà Số 8 ngay cả quân đoàn vũ trụ chứng não rỗng như kỳ tích cũng tạo ra, có một chút khoa học kỹ thuật phi pháp khác cũng là trong tình lý, Lục Tất Hành có thể dùng mạng tinh thần của Trạm Lư quét ngang tứ phương ở Mân Côi Chi Tâm cũng chẳng ngạc nhiên gì.

Thomas Dương ngớ ra.

Số tư liệu Long Uyên gửi đến, Poisson căn bản còn chưa xem kỹ, càng không cần nói đến giám định thật giả.

Poisson nhìn hắn một cái thật sâu: "Bạch Ngân Tam nói giả chính là giả, mày nói minh hữu tin tao, hay tin đám robot này?"

Thomas Dương hỏi hắn rất khẽ: "Nếu là thật thì sao?"

Poisson Dương hỏi ngược: "Là thật hay giả quan trọng không?"

Không biết tại sao, ngực Thomas Dương lướt qua một tầng bóng tối.

Chân tướng quan trọng không?

Woolf – vị nhân loại kia – mượn đao giết người, để che giấu sự thật mình nằm trong danh sách Trái Cấm, suýt nữa bức tử Lâm Tĩnh Hằng ở giao giới Thiên Hà Số 7 và 8, một tay hủy diệt Hiệp hội chống Utopia, cách mười sáu năm, Lâm Tĩnh Hằng một lần nữa triệu hoán Bạch Ngân Thập Vệ thình lình xuất hiện, Hope thu gom tàn quân Hiệp hội chống Utopia, chẳng phải hai người họ đều ngậm miệng như cũ sao?

Nếu không phải Lâm Tĩnh Xu lại dấy lên mưa máu gió tanh, có lẽ bí mật này sẽ vĩnh viễn chôn vùi trong hòa bình thế giới, ngàn vạn năm sau, trên sách sử sẽ không có một tẹo manh mối nào.

"Thông báo trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành, để Tổng trưởng Lục chuẩn bị sẵn sàng." Poisson Dương hít sâu một hơi, nhìn đồng hồ, lại nhìn bộ đội trí tuệ nhân tạo ngày càng đông đúc ngoài máy quay quân dụng, "Chuẩn bị 'nổi dậy'."

Đám trí tuệ nhân tạo quả nhiên nói được làm được, mang đồng hồ tính giờ, nửa tiếng không sai một phút,

sau đó chờ được một Poisson Dương sắc mặt trắng bệch, cố nén giận dữ.

Long Uyên: "Dương tướng quân, tính chân thật được Bạch Ngân Tam xác nhận chưa?"

"Đây không phải là loại chip của Quân Đoàn Tự Do," Poisson Dương trầm giọng nói, "Đây là cái gì? Có tác dụng gì? Tại sao các ngươi biết?"

Long Uyên xem xét biểu cảm mặt hắn, qua so sánh kỹ càng, cho ra một kết luận "xấu hổ và giận dữ đan xen": "Chip chưa biết công năng, về phần nguồn tin, sau khi bắt người chip bên ta sẽ công bố."

"Chúng ta vào sinh ra tử nhiều năm như vậy là vì cái gì? Còn tưởng rằng Thiên Hà Số 8 nơi chưa bao giờ bị chip nhúng chàm sẽ là thành lũy cuối cùng của chúng ta. Không ngờ lại là một âm mưu. Giúp một người chip tấn công một đám người chip khác, còn cảm thấy mình đang cứu vớt toàn nhân loại." Poisson Dương khó khăn ép khóe miệng xuống, phun ra một hơi lửa giận không chỗ trút, Thomas Dương kinh hồn táng đảm, lại không nhìn ra hắn ta có phải ngụy trang hay không… Chí ít trong nháy mắt ấy, hắn cảm thấy ngọn lửa vô danh này của Poisson là có tình cảm chân thật, "Sao có lắm kẻ đơn phương tình nguyện, muốn cho toàn nhân loại tiến hóa theo ý chí của bản thân hắn như thế?"

Có lẽ là ảo giác, âm thanh máy móc của Long Uyên tựa hồ không lạnh lẽo nữa, hắn hỏi: "Dương tướng quân quyết định đứng bên chúng ta rồi sao?"

"Ta đã bí mật gửi tin cho Bạch Ngân Nhất và Bạch Ngân Cửu bên kia lỗ hổng thời gian, họ sẽ phái người đến Ngân Hà Thành bí mật lục soát máy tính cá nhân của tiến sĩ Harden, nếu là sự thật…" Poisson Dương nâng mí mắt lên, nhấn từng chữ, "Bạch Ngân Thập Vệ tuyệt đối không thể dốc sức phục vụ cho loại người này."

Long Uyên lại lần nữa im lặng.

Lập trường của Bạch Ngân Tam cùng chung mối thù rất vững, Long Uyên cũng theo đó thu lại một chút thù địch. Trong khu lỗ hổng thời gian tự nhiên lại lần nữa xuất hiện sóng, lại một nhánh bộ đội tiền trạm liên quân nhân loại đến, lòng bàn tay Thomas Dương đầm đìa mồ hôi lạnh.

Ngay sau đó, chỉ thấy nòng đạn đạo chĩa thẳng vào Mân Côi Chi Tâm từ từ thu lại, quân đoàn trí tuệ nhân tạo như một mãnh thú nhận được thịt xương, tạm thời thu nanh vuốt, im lặng ngủ đông.

"Hai mươi bốn tiếng," Long Uyên nói, "Trong hai mươi bốn tiếng, các ngươi phải giao người chip cho chúng ta."

Cục hầu của Thomas Dương nhích nhích: "Nhưng hai mươi bốn tiếng không cách nào xuyên qua lỗ hổng thời gian."

"Chúng ta muốn chứng cứ thiết thực hắn bị bắt trong hai mươi bốn tiếng," Long Uyên lạnh lùng nói, "Các

ngươi phải đưa hắn vào lỗ hổng thời gian, đừng giở trò, chúng ta có đường kiểm chứng."

Thomas Dương và Poisson Dương đồng thời thở phào nhẹ nhõm – hai người họ là nhân viên kỹ thuật thâm niên, biết hai bên cách một lỗ hổng thời gian, thời gian không đồng bộ, Woolf không thể thả một phân thân ở Thiên Hà Số 8, tối đa là thông qua phương pháp nào đó hack vào hệ thống mạng của Thiên Hà Số 8, trí tuệ nhân tạo siêu cấp nói nghe lợi hại, cùng lắm chỉ có thể thao túng vài camera mà thôi, ở trong nhà mình lừa những "đôi mắt điện tử" này vẫn không khó.

Poisson cắt đứt cuộc đối thoại, vẻ tức giận giả vờ trên mặt quét sạch, quay người dùng tay ra hiệu với Thomas – qua bốn mươi tám tiếng là họ thắng.

Thomas ngập ngừng muốn nói.

Tuy rằng là sinh đôi giống như sản phẩm phục chế của nhau, nhưng tính cách khác rất nhiều, khi gặp chuyện, Poisson tựa hồ luôn linh hoạt bình tĩnh hơn hắn, cho hắn làm vệ đội trưởng Bạch Ngân Tam, chỉ bởi vì Poisson không kiên nhẫn với mấy việc vặt hằng ngày mà thôi. Cặp sinh đôi thân thiết không thể tách rời, thay phiên làm chủ tâm cốt, Thomas Dương cũng quen giao chuyện mình không giỏi xử lý cho em trai.

Nhưng mà…

Lục Tất Hành thật sự là người chip sao? Hắn nghĩ, nguy cơ tựa hồ tạm thời qua rồi, nhưng chân tướng thật sự không quan trọng ư?

Bốn giờ hai mươi phút sau, chiến báo mã hóa khẩn cấp đến từ Mân Côi Chi Tâm đưa lên tay Lục Tất Hành.

Lục Tất Hành mới nhìn lướt qua, cả người đột nhiên cứng đờ.

Lâm Tĩnh Hằng: "Sao thế?"

Lục Tất Hành hít một hơi thật sâu, chuyển chiến báo khẩn cấp cho hắn, phút chốc đứng dậy: "Trạm Lư, thông báo bộ an ninh, lập tức phái một đội hộ vệ đến chỗ tiến sĩ Harden, cần phải bảo đảm an toàn cho ông ấy, cách ly sản phẩm điện tử cá nhân, chặn tất cả tín hiệu gần chỗ ở, tạm thời tháo thiết bị đầu cuối cá nhân của ông ấy…"

Cậu dừng một chút, lại bổ sung một câu: "Nhớ ôn hòa, đừng dọa đến ông cụ."

Lục Tất Hành đi hai vòng quanh bàn giấy, cố hết sức để mình bình tĩnh lại, bỗng nhiên cậu liếc thấy bảy vết khắc ở một góc bàn, trong lòng tự dưng trỗi lên một dự cảm kỳ dị như số mệnh.

Giống như đường vòng một người đã đi qua, đều là nợ phí qua đường ngoài mức, rồi có một ngày phải trả lại cho vận mệnh toàn bộ.

Lâm Tĩnh Hằng đã chóng vánh xem xong giản thuật của Poisson, trấn tĩnh nói: "Cũng ổn, Poisson Dương xử lý không tệ, quân trung ương các thiên hà và quân liên minh sắp sửa ra khỏi Mân Côi Chi Tâm, Bạch Ngân Tam thủ vệ, Bạch Ngân Tứ đi theo, chờ người trong lỗ hổng thời gian vừa ra khỏi, chúng ta lập tức đóng Thiên Hà Số 8 từ bên này."

"Trạm Lư!" Hắn đứng dậy, "Kêu người phụ trách các bộ ngành của quân tự vệ đến trung tâm chỉ huy họp, Bạch Ngân Nhất và Bạch Ngân Cửu tăng cường phòng ngự tiền tuyến, viễn trình…"

Lâm Tĩnh Hằng chưa nói xong mệnh lệnh, bỗng nhiên Trạm Lư hiếm thấy ngắt lời hắn: "Tiên sinh, hiệu trưởng Lục, có lẽ các vị muốn xem cái này trước."

Ngón tay Lục Tất Hành buông bên người động nhẹ, dự cảm đó trong lòng càng tăng thêm.

"Vừa có hacker bất minh hack vào tòa nhà thời sự của Ngân Hà Thành, bây giờ kênh chính thức của nhiều công ty truyền thông đang phát đi phát lại việc này, tôi đã thông báo các bộ ngành công trình và an toàn khẩn cấp tham gia, nhưng chỉ sợ đã chiếu ra ngoài, khó có thể ngăn chặn -"

"… Theo như bệnh án ghi lại, người này từng ở trong không gian bịt kín không khí không lưu thông của Ngân Hà Thành, trong tình huống không có bất cứ điều kiện phòng hộ gì, bất cứ kháng thể gì, tiếp xúc từ cự ly gần với người nhiễm virus Cầu Vồng biến chủng, nhưng không hề có dấu hiệu lây nhiễm, sau qua kiểm tra phát hiện, hắn có miễn dịch tự nhiên đối với virus Cầu Vồng và nhiều virus biến chủng khác."

"Gien di truyền của thân thể không phải cùng một bộ…"

"… Nghi là thể trọn vẹn của kế hoạch Nữ Oa."

"Đây là hình quét toàn thân, vị trí trong hình là vị trí cấy chip…"

"Đây là so sánh các chỉ tiêu cơ năng thân thể với mức trung bình của người bình thường."

Từ kế hoạch Nữ Oa đến chip sinh vật, ngọn nguồn rành mạch.

Thiên Hà Số 8 vốn đã thần hồn nát thần tính vì Mân Côi Chi Tâm xao động, một trận mưa thiên thạch dữ dội đến từ ngoài tầng khí quyển, đập ra tầng tầng sóng lớn.

Trên thế giới này, lời nói dối và sông hồ bùn cát lẫn lộn, nhìn như thật giả khó phân biệt.

Nhưng ngoại trừ chân tướng, chẳng có cái gì là chặt chẽ cả.

Tất cả bí mật đều có một ngày phơi thây dưới thanh thiên bạch nhật.

184. Quyển 6 - Chương 184

Khu cư trú trung ương mới bị các vị Thống soái quân trung ương chê cười quá mộc mạc của Ngân Hà Thành, lúc này đã kéo mạng phòng hộ, thỉnh thoảng có sóng năng lượng, phát ra lân quang đặc biệt, đội cảnh sát và robot an ninh bày trận sẵn sàng làm thành một vòng chờ đợi, ruồi bọ cũng không bay lọt.

Robot chạy việc bên ngoài của các truyền thông lớn đều bị ngăn ở ngoài, chặn kín mấy tầng, bay dày đặc trên không trung, kêu "ù ù" như máy bay ném bom, cảnh tượng khá hùng vĩ như muốn che kín bầu trời.

Một chiếc xe cơ giáp sát đất trực tiếp đậu lơ lửng trước cổng nhà Lục Tất Hành, Bayer và một vệ binh nhảy xuống: "Thống soái, Tổng trưởng, bên này."

Lục Tất Hành từ trong sân đi ra, gật đầu chào họ. Bayer đánh giá cậu, phát hiện trên mặt cậu tuy rằng khá nghiêm túc nhưng vẫn không thấy có cảm xúc gì tiêu cực. Luôn luôn dồi dào tinh thần, luôn luôn ôn hòa trấn định, đây giống như đã là cái nhãn không xé được trên người cậu.

Bayer thấp giọng hỏi: "Xung quanh quỹ đạo khắp nơi đều là robot truyền thông cắm điểm, khi nãy tôi đã cho người mở một cửa sau trên mạng chặn trường không gian của trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành, để tránh phiền phức không cần thiết, tôi đề nghị chúng ta bây giờ trực tiếp đi qua trường không gian, có thể sẽ hơi khó chịu… Được chứ?"

Lâm Tĩnh Hằng: "Không chết được, đi."

Lục Tất Hành ngẩng đầu thoáng nhìn cánh truyền thông ùn ùn trời đất bên ngoài, từ chỗ này vẫn có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng người ồn ào huyên náo nơi đó, đằng sau ống kính có hàng chục tỷ ánh mắt dõi theo cậu, hàng chục tỷ cái miệng đang há ra ngậm vào đặt câu hỏi cho cậu.

Lâm Tĩnh Hằng đưa tay che mắt cậu, giữ vai cậu, nửa ép buộc mà đẩy cậu lên xe cơ giáp: "Đừng nhìn nữa, lên xe trước đi."

Xe cơ giáp sát đất "Grừm" một tiếng, rền rĩ gầm rú, sau đó thiết bị trường không gian khởi động, các bụi hoa bụi cỏ xung quanh xe cơ giáp tập thể "rũ mi khom lưng".

Trong tiếng ù tai, thời không xung quanh vặn vẹo nhẹ, đôi tai quá thính của Lục Tất Hành vẫn có thể nghe thấy âm thanh đến từ cánh truyền thông bên ngoài, âm thanh ấy bị không gian bóp méo kéo dài và lạc điệu.

"… Cái gọi là 'kế hoạch Nữ Oa' có phải liên quan đến virus Cầu Vồng?"

"Tổng trưởng Lục, ngài có thừa nhận mình từng bí mật tiến hành thực nghiệm virus Cầu Vồng hay không?"

“Năm 128 lịch Votaw, thân vương Cayley tiến hành thực nghiệm Thụy Nhân Bảo, dẫn đến virus Cầu Vồng hoành hành, từng tạo thành chí ít ba trăm triệu người Thiên Hà Số 8 tử vong, vô số người trôi giạt khắp nơi, Tổng trưởng Lục!”

“Lần trước virus Cầu Vồng biến chủng bùng nổ từ sao Khải Minh cũng là vì kế hoạch Nữ Oa chết tiệt này sao? Tổng trưởng Lục, ngài có thể ra mặt trả lời một chút hay không?”

“Tổng – trưởng – Lục -“

Xe cơ giáp đã vào trường không gian.

Lục Tất Hành khẽ nhắm mắt lại, nhớ tới mới không lâu trước cậu còn ở trong phòng tiếp khách nhà mình khoác lác nói, sao Khải Minh sẽ thay thế Thiên Hà Số 8.

Giống như cậu đã bắt được cuộn dây vận mệnh tương lai của tám đại thiên hà kia, không ngờ chớp mắt đã tự vả mặt rồi.

Xem ra chỉ trỏ núi sông không thể đứng quá cao, dễ bước hụt, ngã một tư thế không dễ coi lắm.

Xe cơ giáp sát đất lóe ánh sáng bạc, xuyên qua trường không gian, đến thẳng trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành.

Cho đến khi tòa nhà trung tâm chỉ huy đã gần ngay trước mắt, những tiếng chất vấn lộn xộn đó như vẫn quanh quẩn bên tai, Lục Tất Hành nhất thời ngồi không nhúc nhích, ấn nhẹ vành tai mình.

“Tổng trưởng Lục,” Lúc này, vệ binh lái xe cơ giáp bỗng nhiên quay đầu, mở miệng có chút câu nệ, “Tôi biết những gì bọn họ nói đều không phải là sự thật, tôi tin ngài.”

Lục Tất Hành khựng lại, kế đó mỉm cười hơi kinh ngạc, nói một câu hình thức: “Cảm ơn tin tưởng.”

“Tôi… tôi là người sao Mora, nhà chúng tôi ở một trấn nhỏ dưới chân núi của sao Mora. Tôi không biết ngài còn nhớ hay không, cuối năm thứ tư kỷ nguyên Độc Lập, tôi mười sáu tuổi, hệ thống ổn định nhiệt độ của sao Mora hỏng trong nội chiến, vật tư mặt đất không cách nào vận chuyển, thức ăn, nguồn năng lượng… hết đạn cạn lương, lực lượng võ trang địa phương chiếm đóng sao Mora mặc kệ chúng tôi chết hay sống, chỉ lo đánh nhau. Cả nhà tôi chen chúc trước ngọn đèn cồn thủ công sưởi ấm, mẹ tôi chính là bị chết cóng.” Vệ binh trẻ tuổi nói chuyện với Lục Tất Hành có phần căng thẳng, âm cuối luôn run run, như vẫn còn trong ngày đông giá rét ấy chưa ấm lên được, “Sau đó quân chính phủ đến, không tấn công, trước tiên phái đội công trình đổ bộ, sửa chữa hệ thống ổn định nhiệt độ, gánh áp lực, mỗi ngày bị võ trang địa phương lùng bắt truy sát… Lúc ấy đội công trình là ngài tự mình dẫn dắt, tôi từ rất xa thấy mặt ngài một lần.”

Xe cơ giáp dừng hẳn, động cơ yên tĩnh lại, bên trong nhất thời lặng ngắt như tờ.

"Tôi muốn nói cho ngài biết, tôi là vì ngài mới ghi danh trường quân đội. Sau khi tốt nghiệp là học viên ưu tú, tiến vào Ngân Hà Thành làm công tác an ninh, cha tôi nghe chuyện mừng quá uống một hơi hết hai chai 'rượu may mắn sống sót'. Tôi còn, còn chụp trộm một tấm ảnh của ngài ở trung tâm chỉ huy, vẫn được cha tôi treo trên tường, tôi, tôi tôi… Xin lỗi, tôi biết việc này là trái quy định…" Vệ binh đỏ bừng mặt, nói năng càng lộn xộn, còn bất cẩn chưa đánh đã khai một lần trái quy định nhỏ, gã bối rối quay người nhảy xuống xe cơ giáp, đỏ mặt tới mang tai chào kiểu nhà binh dềnh dàng, "Tổng trưởng, mời xuống xe bên này!"

Bayer bá vai gã, cười hì hì nói: "Chụp trộm Tổng trưởng? Khá lắm, chú mày thuộc đội ngũ nào, một lát anh đi tìm lão đại các chú nói chuyện."

"Đừng hù dọa cậu ta." Lục Tất Hành giơ hai ngón tay lên trên thái dương, tay không làm một động tác ngả mũ, trả lễ vệ binh thấp tha thấp thỏm kia, "Chỉnh sửa cho tôi đẹp một chút, thì không cần viết kiểm điểm."

Lâm Tĩnh Hằng ngậm điếu thuốc, đứng cách vài bước chờ cậu, liếc nhìn vệ binh trẻ thấp thỏm, hắn ra vẻ thoải mái mà nghiêng đầu, nhỏ giọng nói bên tai Lục Tất Hành: "Ban ngày ban mặt, mắt đi mày lại với một gã trai trẻ, coi tôi chết rồi chắc?"

Lục Tất Hành hươ hươ bàn tay trống không, cũng nhỏ giọng nói: "Đồ tốt đều nóng bỏng tay, ai bảo anh không mau mau viết tên?"

Họ đi một đoạn, nghe thấy vệ binh trẻ vừa rồi ở đằng sau đột nhiên nói to: "Tổng trưởng, tôi thay mặt một trăm ba mươi triệu người may mắn sống sót của sao Mora đứng phía sau ngài!"

Lục Tất Hành chợt dừng chân, trên khuôn mặt cơ hồ tu luyện đến không biểu lộ cảm xúc không khống chế được hơi nóng lên, xộc vào hốc mắt cậu.

"Ừm," Lâm Tĩnh Hằng quay đầu về hướng vệ binh trẻ kia phun ra một làn khói trắng, "Vậy em bây giờ có mười tỷ một trăm ba mươi triệu người ủng hộ rồi."

Lục Tất Hành cúi đầu cười, cố chớp nhiệt khí trong mắt trở về, hỏi hắn: "Mười tỷ lại là ở đâu ra?"

"Tôi," Lâm Tĩnh Hằng đưa cho cậu nửa điếu thuốc còn lại, hờ hững đeo bao tay, "Tôi chính là mười tỷ, nếu ai có quan điểm bất đồng, hoan nghênh tới tìm tôi nói chuyện trực tiếp bất cứ lúc nào."

Bốn tiếng sau theo giờ chuẩn Votaw –

Mân Côi Chi Tâm.

Thiên Hà Số 8 vỡ tung, cảm giác sốt ruột loạn xị bát nháo ấy nhanh chóng thông qua lượng tin tức rất lớn, bay qua một lỗ hổng thời gian, đến đài thu thông tin của Mân Côi Chi Tâm.

Bạch Ngân Tam đang giằng co với trí tuệ nhân tạo, quân trung ương Thiên Hà Số 1, 2, 4 cùng bộ phận dẫn đường của quân liên minh mới xuyên qua lỗ hổng thời gian đến Mân Côi Chi Tâm đồng thời nhận được!

Poisson Dương chớp nhoáng xem qua hàng loạt tin tức đến từ Thiên Hà Số 8: "Bọn chúng thông qua đường nào đó xâm nhập Thiên Hà Số 8… Tin tức lúc trước chiếu cho chúng ta đều là ngụy trang bản giản hóa, phần chính ở đây!"

Trí tuệ nhân tạo cho họ xem chỉ có một đoạn phim và báo cáo kiểm tra sức khỏe tương quan, khiến người ta thoạt nhìn không hiểu gì cả, ý nghĩ đầu tiên chính là ngụy tạo – minh hữu các phương hiển nhiên cũng tin như thế, căn bản không có ngọn nguồn chi tiết như kế hoạch Nữ Oa. Trí tuệ nhân tạo vậy mà giở trò sau lưng họ!

"Xu hướng tư duy cảm thấy robot không biết linh hoạt mẹ nó thật là di độc thượng cổ của thời đại Địa Cầu."

Trong lòng Thomas Dương đột nhiên sinh ra dự cảm xấu, hắn ngẩng đầu lên: "Liên quân và nạn dân Votaw còn bao nhiêu người kẹt trong lỗ hổng thời gian?"

Một vệ binh Bạch Ngân Tam nhanh chóng ước tính sơ qua, nói: "Khoảng một nửa."

"Dương tướng quân, quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 yêu cầu được nói chuyện với ngài."

"Dương tướng quân, phía quân liên minh đang hỏi…"

Gân xanh gồ lên mu bàn tay Poisson Dương: "Làm rối thêm cái gì! Bây giờ đừng hỏi nữa, toàn thể cảnh giới!"

Hắn chưa dứt lời, báo động năng lượng cao trong cơ giáp đã kéo đến.

Quân đoàn trí tuệ nhân tạo vốn đã ngủ đông đối diện Mân Côi Chi Tâm như bấm tay tính được thời gian, tiên phong im lặng chợt lùi về, hậu đội biến thành tiền đội, hàng ngàn nòng đạn đạo vậy mà đã dự nhiệt xong từ lâu, nhân thời khắc lòng người hoảng sợ nã vào liên quân nhân loại!

Tất cả tàu vũ trụ chở nạn dân Votaw tạm thời bị nhét vào trọng giáp, mọi người mang theo vô hạn buồn bã chuẩn bị về "nhà" bị dây an toàn trói chặt tại chỗ, ôm đầu co lại một chỗ.

Liên quân nhân loại chưa kịp tập hợp hốt hoảng ứng chiến.

Lần trước khi đối kháng Quân Đoàn Tự Do, các Thống soái thiên hà đều đến đủ, có Lâm Tĩnh Hằng chỉ huy, liên quân nhân loại tuy rằng đến từ các đội ngũ bất đồng, song tất cả đều nghe hắn thống nhất điều phối, mặc dù có chỗ không đủ ăn ý, nhưng được cái quan chỉ huy kinh nghiệm phong phú, binh lính đều

huấn luyện nghiêm chỉnh, cũng coi như tiến lùi hợp lý.

Mà lúc này, đến Mân Côi Chi Tâm chỉ là bộ đội dẫn đường, các Thống soái đều ở phía sau áp trận, liên quân nhân loại bị nhét các tin tức thật thật giả giả đại não sắp quá tải, cái bóng âm mưu khổng lồ ập xuống đầu, mà không biết là đến từ trước mặt hay sau lưng, Bạch Ngân Tam vừa rồi hình như còn lừa họ!

Liên quân do dự không chắc năm bè bảy mảng, trong kênh truyền tin rất lộn xộn, họ đua nhau nói, cũng không biết nên nghe ai.

Bạch Ngân Tam đành phải một mình gồng gánh khu vực trên cùng, nhóm lính kỹ thuật rất ít ra tiền tuyến này miễn cưỡng ngăn cản đợt tấn công thứ nhất của quân đoàn trí tuệ nhân tạo, hơn một nửa số cơ giáp đều bị buộc thay đổi người lái, thoáng chốc lui hơn trăm cây số.

Thomas Dương chợt quát một tiếng: "Bọn chúng muốn bành trướng, muốn thành lập đế quốc máy móc của mình, các ngươi muốn bị robot vây chết ở Thiên Hà Số 8 à? Đừng ồn ào nữa!"

"Kết nối với bên địch," Poisson Dương nói rất nhanh, "Ta chửi vài câu, các ngươi nghĩ cách phá giải mã hóa mạng thông tin liên lạc của đối phương, quấy nhiễu truyền tin nội bộ của chúng."

"Long Uyên!" Kẻ địch đối diện nhanh chóng kết nối, Poisson Dương gầm lên một tiếng: "Đã hẹn hai mươi bốn tiếng, ngươi bây giờ khai hỏa là có ý gì, có còn biết xấu hổ hay không!"

"Dựa theo lệ thường vũ trụ, hứa hẹn miệng không hề có hiệu lực pháp luật."

Poisson Dương: "Lệ thường vũ trụ cái cứt, chính ngươi bịa đặt à!"

"Không hề, Dương tướng quân, tôi đã tìm đọc tất cả các ví dụ mẫu liên quan đến hứa hẹn bằng miệng trong hồ sơ quân ủy, kết quả tìm kiếm cho thấy, tổng cộng một ngàn sáu trăm ba mươi bốn lần ghi lại, trong đó chỉ có năm trăm lẻ sáu lần song phương cùng tuân thủ giao hẹn bằng miệng. Bởi vậy chúng tôi cho rằng kết luận phá bỏ hứa hẹn bằng miệng là lệ thường vũ trụ không có gì là không ổn." Long Uyên nói có lý lẽ và căn cứ, "Mà dựa theo đánh giá mới nhất, chúng tôi cho rằng xác suất quý vị ra tay trước là 95% trở lên, đành phải nổ súng trước, xin thứ lỗi. Người chip ở Thiên Hà Số 8, chúng tôi sẽ đến Thiên Hà Số 8, tự mình tiêu diệt kỹ thuật chip đáng sợ."

Poisson Dương: "…"

Thật là gặp quỷ sống rồi, còn có số liệu làm căn cứ!

Loài người ngu xuẩn, tại sao phải ghi lại lịch sử xấu thất tín bội nghĩa của mình chi tiết như vậy!

"Đã phá giải mã hóa thông tin liên lạc của đối phương." Cũng may, các tinh anh kỹ thuật của Bạch Ngân

Tam dưới áp lực mạnh không bị tuột xích.

Mạng thông tin nội bộ của trí tuệ nhân tạo lập tức bị hư hao phạm vi lớn, tiên phong tiến quân thần tốc mất khống chế trong ngắn ngủi, liên quân nhân loại hoàn hồn mau chóng gác mâu thuẫn thứ yếu sang một bên trước, tập trung lực lượng đối kháng quân địch, một đợt phản kích bắn ra, "chém" rớt một góc tiên phong trí tuệ nhân tạo xông vào Mân Côi Chi Tâm.

Song không ai reo hò.

"Khi tác chiến tiêu diệt cơ giáp quân địch gọi là 'tiêu diệt sinh lực'," Poisson Dương cười khổ, "Chúng ta bây giờ lại gọi là gì?"

Mỗi một quân vũ trụ huấn luyện nghiêm chỉnh đều cần đổ vào rất nhiều tiền của và thời gian, chết một người đều là tổn thất, nhưng trong cơ giáp quân đoàn trí tuệ nhân tạo căn bản không có người, bắn nát một thì vẫn còn rất nhiều, tất cả dự trữ quân sự của Thiên Hà Số 1 đều có thể bị chúng dùng, cho dù bắn sạch đạo đạn của toàn bộ liên quân nhân loại cũng chẳng ảnh hưởng gốc rễ đối phương.

Thomas Dương nặng nề thở ra một hơi: "Thời điểm thế này, cũng chỉ có thể chữa ngựa chết như ngựa sống, kéo dài đi, kéo dài tới khi toàn thể liên quân đến đông đủ."

Nói đoạn hắn lại nóng ruột thoáng nhìn thời gian: "Đi qua khu lỗ hổng thời gian có tính ngẫu nhiên nhất định, họ có khả năng đến sớm cũng có khả năng bị muộn, nếu những người còn lại vừa vặn đều có thể đến sớm thì tốt rồi, nếu họ có thể lập tức xuất hiện thì chúng ta sẽ có cơ hội xoay chuyển tình thế."

"Vậy nếu đến muộn thì sao? Một ngày, hai ngày, không biết bao lâu… Chúng ta không thể cầm cự quá bốn mươi tám tiếng," Poisson Dương cười khổ, "Lịch sử lại bắt đầu đổ xúc xắc rồi, mày đoán lần này lại sẽ đập nát sọ não ai?"

Thomas Dương đột nhiên nghĩ tới điều gì, trên mặt chợt không còn chút máu.

Liền nghe Poisson Dương tiếp tục hỏi: "Đến lúc không cầm cự nổi, chúng ta làm thế nào?"

Nếu đông đảo liên quân còn trong lỗ hổng thời gian mà quân đoàn trí tuệ nhân tạo đã muốn xông tới đột phá phòng thủ của Mân Côi Chi Tâm, họ nên làm thế nào?

Bắn nát lỗ hổng thời gian, để quân đoàn trí tuệ nhân tạo và một nửa liên quân cùng nhau ngọc nát đá tan cuốn vào thời không hỗn loạn sao?

Hay mặc cho bọn chúng tiến vào Thiên Hà Số 8?

"Dương tướng quân," Một lính trinh sát tiền tuyến báo cáo, "Hàng loạt cơ giáp từ các căn cứ quân sự Thiên

Hà Số 1 lái ra, đổ vào quân đoàn trí tuệ nhân tạo."

"Dương tướng quân!" Bộ đội vốn thuộc về quân liên minh và quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 nắm rõ nhất tình hình Thiên Hà Số 1, đồng thời nhắc nhở trong kênh truyền tin, "Dự trữ võ trang của Thiên Hà Số 1 vượt qua các vị tưởng tượng, bọn chúng tiếp tục dùng vô hạn như vậy, cho dù tỷ lệ đạn đạo trúng mục tiêu của chúng ta cao tới trăm phần trăm cũng không đủ bắn! Phải nghĩ một biện pháp khác!"

"Báo động năng lượng -"

Poisson Dương: "Cái gì!"

"Tướng quân, mấy chi võ trang trí tuệ nhân tạo vòng qua điểm nhảy vũ trụ, xâm nhập từ 'khu vực không phải tuyến đường an toàn' đang thần tốc tới gần chúng ta!"

Khu vực không phải tuyến đường an toàn này là Lâm Tĩnh Xu của Quân Đoàn Tự Do khi đánh lén Mân Côi Chi Tâm đã đi qua, bọn chúng học nhanh quá!

"Vùng cánh quân trung ương Thiên Hà Số 2 bị tập kích."

"Mạng thông tin liên lạc của đối phương đang khôi phục, mã hóa đang nâng cấp -"

"Dương tướng quân, chúng ta bị bao vây rồi!"

Poisson Dương nghe thấy động mạch mình hò hét, một lượng lớn huyết dịch như sợ hắn không đủ dùng, liều mạng xuôi theo cổ chảy lên bộ não hắn, các loại tiếng cảnh báo trong chiến cục hỗn loạn như tứ diện Sở ca, không ngừng đâm vào tai hắn.

Hắn chợt chặn kênh truyền tin nội bộ, quay đầu nhìn vào mắt Thomas.

Thomas trong tích tắc đã hiểu ý hắn là gì, đồng tử tựa hồ cũng hơi co lại theo.

"Gửi cảnh báo đến Thiên Hà Số 8." Poisson Dương hạ giọng, nhanh chóng nói, "Sau đó phóng ra thiết bị quấy nhiễu lỗ hổng thời gian."

Thomas Dương hít một hơi khí lạnh làm phổi đau buốt: "Hơn một nửa liên quân nhân loại, người dân phi võ trang của Votaw… đi theo còn có Bạch Ngân…"

Poisson Dương: "Không còn kịp rồi!"

Thomas Dương túm cánh tay hắn, tay run rẩy không dừng được.

"Để tao hạ lệnh." Poisson Dương nhấn từng chữ, "Chuyện kiểu này luôn là tao phụ trách."

Người anh hoạt bát và tràn đầy tinh lực phụ trách xây dựng quan hệ, xử lý các việc vặt vãnh, tụ mọi người lại, người em luôn không kiên nhẫn phụ trách thời khắc mấu chốt cầm dao chặt cổ tay –

Poisson Dương dễ dàng vùng ra khỏi tay hắn, kết nối với lính kỹ thuật ở lối vào lỗ hổng thời gian: "Các bộ ngành chi viện kỹ thuật lỗ hổng thời gian…"

Nhưng hắn còn chưa dứt lời, thông tin liên lạc thông thuận bất ngờ gián đoạn, Poisson Dương sửng sốt, lập tức khó tin nổi quay đầu lại, máy quay quân dụng biểu hiện, một cơ giáp đến từ liên minh đột nhiên bắn vào phía sau mình, nổ tàu chi viện kỹ thuật chở thiết bị quấy nhiễu lỗ hổng thời gian!

Thế còn chưa hết.

Ngay sau đó, đạn đạo từ các quân đội khác nhau của liên quân bay đến, đồng thời nhắm vào tàu chi viện kỹ thuật, trên tàu chi viện kỹ thuật căn bản không thể phản ứng với đánh lén đến từ quân đội bạn, chớp mắt chìm trong biển lửa.

Sau đó, thiết bị truyền tin đơn giản dựng ở Mân Côi Chi Tâm để tiện trao đổi với Thiên Hà Số 8 cũng bị pháo ion năng lượng cao quét ngang.

Họ đã gián đoạn liên lạc với bên phía Thiên Hà Số 8!

Thomas Dương bên cạnh đã một lần nữa mở kênh truyền tin nội bộ lộn xộn: "Các vị làm gì thế?!"

"Dương tướng quân," Kênh truyền tin nội bộ liên quân cũng bị ảnh hưởng, tạp âm chói tai lạnh lẽo khác thường, "Các vị muốn đánh sập lỗ hổng thời gian để bảo vệ Thiên Hà Số 8, đúng không?"

Hô hấp của Thomas Dương chững lại.

"Xin lỗi -"

Lâm Tĩnh Xu trước khi chết từng tiên đoán, Vườn Địa Đàng thứ hai, Vườn Địa Đàng thứ ba sẽ nhanh chóng xuất hiện, loài người sẽ chia đàn xẻ nghé một lần nữa.

Mà lúc này, Vườn Địa Đàng thứ hai chưa xuất hiện, liên quân nhân loại ở Mân Côi Chi Tâm trong tình cảnh cùng đường đã mỗi người mỗi ngả.

Nếu linh hồn nàng còn trôi giạt trong "vùng cấm nhân loại" này, chắc phải bật cười rồi.

185. Quyển 6 - Chương 185

Thiên Hà Số 2.

Alisa lính y tế tạm thời thoáng nhìn chiến hữu bên cạnh, nắm chặt mặt dây chuyền trên cổ.

Đó là món trang sức cô tiện tay mua khi làm quản lý ký túc xá ở Đại học Công Nghệ, không đáng giá, cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt, nhưng thời điểm thế này, cô vẫn không nhịn được muốn nắm thứ gì đó trong tay, giống như vạn vật có linh, chúng đều có thể phù hộ cô vậy.

Các binh sĩ như thiêu thân, từng tốp xông lên tiền tuyến, mang theo trên người chip Nha Phiến, lao tới một cuộc chiến đấu cơ hồ có đi không về.

Mỗi một người lính lái một tiểu cơ giáp, do thiết bị y tế đã không đủ, mỗi người được phân phối một đội hữu đã được huấn luyện y tế đơn giản, họ sẽ lợi dụng chip trên người mình, lấy độc trị độc tránh bị người chip quấy nhiễu ý thức, sau khi thực hiện đánh lén thành công, lại để đội hữu lập tức lấy chip sinh vật ra, tránh bị đối phương khống chế ngược.

Nếu không kịp, như vậy đội hữu của người này phụ trách nã một phát súng vào chỗ gáy tiêm chip của anh ta, hoặc là dẫn cháy kho vũ khí của cơ giáp tự nổ.

Có thể thuận lợi lấy chip ra, chỉ là số rất ít may mắn, phần lớn cuối cùng đều ngọc nát đá tan với chip.

Theo người chip bắt đầu bị quân phản kháng khiến sứt đầu mẻ trán, co cụm địa bàn, quân nhân chính quy quân trung ương kinh nghiệm phong phú cũng ngày càng ít, dần dần ngay cả nhân viên văn chức trong bộ đội ban đầu… thậm chí quân tình nguyện chỉ nhận huấn luyện đơn giản cũng bắt đầu gấp gáp ra trận.

Đồng đội của Alisa chính là một "quân tình nguyện", giống với cô, anh ta trước kia cũng chỉ là một người bình thường, sau khi người chip chiếm cả thiên hà, tự nguyện gia nhập quân phản kháng, cơ giáp còn lái chưa rành đã bị bắt đi cày thay trâu. Cả người anh ta bị trói chặt, chỉ có đại não nối mạng tinh thần hoạt động. Bởi vì người chip khỏe vô cùng, nếu không làm thế, sau khi kết thúc bất luận chiến hữu muốn đè anh ta lại lấy chip ra hay giết chết anh ta, đều là không thể.

"Tôi trước kia làm nghề thiết kế hoa viên, chị thì sao?"

"Quản lý ký túc xá." Alisa nhẹ giọng trả lời.

"Tư thế này khiến tôi cảm thấy mình là một con lợn chờ làm thịt," Nhà thiết kế lái cơ giáp nói, ánh mắt

nhìn súng laser bên hông cô, “Chị sẽ giết chết tôi sao?”

Alisa mím môi: “Tôi sẽ lấy chip trên người anh ra bằng tốc độ nhanh nhất.”

“Trước khi xuất phát đều nói như vậy,” Nhà thiết kế lái cơ giáp cười thảm đạm, “Nhưng phần lớn đều không kịp.”

Alisa an ủi khô khốc: “Chúng ta sẽ gặp may mắn.”

“Tôi có một đứa con trai, sáu tuổi, ở trong sở tị nạn.” Nhà thiết kế nói, “Trong phim luôn nói, ‘hãy nghĩ về con anh, nghĩ lại anh chiến đấu vì ai’, sau đó nhân vật chính sẽ tràn ngập dũng khí, nhưng sao đến tôi thì không linh nữa?”

Trong cơ giáp truyền đến tiếng quan chỉ huy: “Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta sắp sửa đến chiến trường, tân binh hãy xem lại sơ qua lưu trình ngắm đạn đạo – vì tuyên ngôn tự do!”

Alisa nắm chặt cổ tay mình, muốn dừng sự run rẩy không tự chủ được.

“Nhưng tôi vẫn rất sợ,” Nhà thiết kế nhìn cô bằng ánh mắt kinh hoàng khiến người ta khắc cốt ghi tâm, “Tôi hối hận đã đến đây, có lẽ tôi nên…”

Đúng lúc này, trong cơ giáp vang lên tiếng cảnh báo và tiếng gầm của quan chỉ huy: “Khai hỏa!”

Một giây ấy dài như cả đời vậy, adrenaline cấp tốc tăng lên tông đại não Alisa trống rỗng, ngay sau đó có cái gì đập vào lồng phòng hộ của cơ giáp, hệ thống trọng lực không nhạy, cô bay lên, trên máy quay quân dụng đã hỗn loạn, mơ hồ dường như nghe thấy có ai nói: “Chúng ta bị phục kích giữa đường rồi!”

Tuyến đường hành quân là bảo mật cao độ, Alisa ban đầu chưa phản ứng được – làm sao lại bị quân địch phục kích?

Ngay sau đó, cô chợt ý thức được, là có kẻ phản bội đã bán đứng họ!

Các binh sĩ đã cấy chip, trong tình huống lý tưởng là tấn công một đòn rồi đi ngay, nếu có nguy hiểm lập tức hi sinh vì nước, nhưng ở đâu có lắm “tình huống lý tưởng” như vậy?

Một số là đội hữu không ra tay được, một số là chính bản thân không muốn chết, cuối cùng bị bắt, binh sĩ bị bắt do đã cấy chip sẽ lập tức bị quân địch khống chế, khai sạch những gì mình biết.

“Tàu chỉ huy bị bắn rơi rồi!”

Trong lòng Alisa trỗi lên sự không cam khó có thể nói thành lời.

Những con người bọn họ, cố lấy bao nhiêu dũng khí mới đi lên chiến trường này? Làm sao có thể phí công vô ích, thậm chí còn chưa đến chiến trường, cứ thế ù ù cạc cạc thành vật hi sinh?

Nhà thiết kế lái cơ giáp mở to hai mắt, hoảng loạn hô gì đó với cô, không đợi Alisa hiểu khẩu hình của anh ta, ánh mắt nhà thiết kế bỗng nhiên thay đổi, cơ giáp chạy lung tung đột nhiên giảm tốc độ, trong đầu Alisa "Ong" một tiếng, ý thức được chip của anh ta đã bị quân địch phát hiện và khống chế.

Cô cắn mạnh đầu lưỡi, rút súng laser, chuẩn bị hoàn thành sứ mệnh của mình.

Nhưng nào có dễ dàng như thế?

Cô chỉ là một tiền nhiệm quản lý ký túc xá gà cũng chưa giết bao giờ, người trung niên bình thường đi trên đường nhìn thấy người khác cãi nhau cũng phải vòng qua, cô gia nhập quân tình nguyện, là muốn trong khả năng trợ giúp những đồng đội bị thương trong cuộc chiến đấu phản kháng người chip, chứ không phải tự tay bắn chết cha của một đứa trẻ sáu tuổi.

Alisa quát to một tiếng, âm thanh chìm trong tiếng cảnh báo của cơ giáp, phát súng thứ nhất bắn trật, nước mắt lại rơi xuống, cô đành phải nhanh chóng lau mắt, để súng laser tự động ngắm, miệng lộn xộn xin lỗi: "Xin lỗi… xin lỗi… a!"

Đúng lúc này nhà thiết kế vốn bị trói rất chặt đột nhiên giãy thoát dây thừng, nhảy bật dậy.

Alisa kinh ngạc trợn to mắt, trên dây thừng buộc chặt có một vết nứt do cháy, là dùng dao laser mài ra, đó tuyệt đối không phải trong một lúc có thể hoàn thành – nhà thiết kế lén mang theo một con dao laser, dọc đường đều đang mài sợi dây thừng dai chắc kia!

Anh ta là một chiến sĩ, trong tình hình không đủ người, nhận nhiệm vụ nguy hiểm, nhưng chớp mắt đi lên cơ giáp đại khái đã hối hận rồi, anh ta cố gắng dằn xuống nỗi hoảng sợ, vẫn bước lên hành trình, lại không nhịn được giở trò – các tiền bối bày cho anh ta làm như vậy, không chỉ một người mang theo dao laser.

Anh ta nghĩ, nếu không kịp lấy chip ra thành công, anh ta cũng không muốn chết.

Hệ thống trọng lực trong cơ giáp khôi phục bình thường, Alisa từ trên tường ngã xuống, người chip căn bản không cho cô thời gian giơ nòng súng lên lần nữa, dễ dàng đánh ngất cô như phẩy một lớp bụi.

Đội tiểu cơ giáp gặp phục kích này đã ngừng phản kháng, một nửa bị nổ hủy, một nửa sống tạm bợ thành nô lệ của chip, trong đầu không còn bất cứ ý nghĩ phản kháng nào nữa, thuận theo bị người chip đưa đi.

Chiến dịch nhỏ này giống như là hình ảnh thu nhỏ của sáu thiên hà.

Chỉ ba tiếng sau khi nữ giáo viên Alisa bị bắt, vị trí của sở nghiên cứu chip lâm thời nằm ở Thiên Hà Số 3 đã bị lộ, bị người chip tập kích, mấy chục vị học giả điện tử sinh vật giỏi nhất tập trung về đây để đối kháng chip toàn bộ lâm nạn, kỹ thuật quấy nhiễu chip mới có một chút đầu mối đã bị đốt theo một mồi lửa.

Người ta khổ sở giãy giụa, khẳng khái chịu chết.

Người ta tham sống sợ chết, thất tín bội nghĩa.

Mà bộ đội tinh anh vốn nên bảo vệ họ, lúc này vẫn bị nhốt ở vùng cấm nhân loại giao giới của Thiên Hà Số 1 và Thiên Hà Số 8.

"Tránh ra!" Trong đầu Poisson Dương giống như có một sợi gân đã nổ.

Hai bên khu lỗ hổng thời gian tự nhiên đều có tàu kỹ thuật phụ trách chi viện kỹ thuật, hai đầu đều mang đủ thiết bị quấy nhiễu, có thể đóng khu lỗ hổng thời gian bất cứ lúc nào.

Mà quân đội bạn suy nghĩ chu đáo, chẳng những phá hủy tàu kỹ thuật đầu này Mân Côi Chi Tâm, đề phòng Thiên Hà Số 8 đóng lỗ hổng thời gian từ bên kia, còn cắt luôn liên lạc của song phương.

Điều này có nghĩa là, một khi một bên Mân Côi Chi Tâm xuất hiện bất cứ chuyện gì bất ngờ, Bạch Ngân Nhất và Bạch Ngân Cửu bên kia hoàn toàn không nhận được bất kỳ báo động nào!

"Các vị có biết Thiên Hà Số 8 có bao nhiêu hành tinh tự nhiên, có bao nhiêu người hay không? Ngài có biết Thiên Hà Số 8 mới thoát khỏi nội chiến nghỉ ngơi được mấy năm hay không? Chẳng lẽ ngài không nhìn ra bản ý của đám máy tính này chính là vì bành trướng vô hạn?" Poisson Dương trong cơn tức giận, miệng lưỡi như dao, "Xin hỏi Thiên Hà Số 8 lần này đã làm Đông Quách tiên sinh sao, các vị hữu quân?"

"Nhưng Dương tướng quân," Tiếng một thượng tá đến từ quân trung ương Thiên Hà Số 4 giống như từ nơi rất xa truyền đến, "Trong lỗ hổng thời gian có chủ lực liên quân, có chiến hữu của chúng ta, cũng có hàng trăm triệu nhân viên phi võ trang! Bị người một nhà vứt bỏ, xoắn nát trong thời không hỗn loạn, họ sẽ cảm thấy thế nào!"

"So với cả một thiên hà thì sao?"

"Chẳng lẽ nhân số ít thì đáng bị hi sinh! Loại lựa chọn này là logic của bộ lạc nguyên thủy nào?"

"Vậy ý ngài là lựa chọn hi sinh đa số à?"

"Tại sao chúng ta phải làm loại đề lựa chọn quỷ tha ma bắt này!"

Poisson Dương giận quá hóa cười: "Ngài cho đây là thi cử ở trường, không muốn làm thì nộp giấy trắng, cùng lắm là bị mời phụ huynh à!"

"Như vậy Dương tướng quân, nếu chủ lực liên quân cứ thế ù ù cạc cạc tổn thất trong lỗ hổng thời gian, các thiên hà khác sẽ ra sao? Những con người lầm than dưới sự hoành hành của chip phải làm thế nào? Đời này họ còn có thể đợi được cứu viện không! Sáu đại thiên hà cộng lại, so với Thiên Hà Số 8 nhân khẩu nhiều hay ít, lại nên tính như thế nào!"

Thomas Dương ấn ngực Poisson đẩy hắn ra: "Đừng cãi nhau nữa! Bạch Ngân Tam tăng viện bên cánh, ngăn cản Thừa Ảnh!"

Thừa Ảnh đi khu vực không phải tuyến đường an toàn, trực tiếp tiến vào vùng bụng Mân Côi Chi Tâm, quân trung ương Thiên Hà Số 2 đứng mũi chịu sào, suýt nữa bị đánh tan tác, theo Thomas Dương ra lệnh một tiếng, nhân viên kỹ thuật của Bạch Ngân Tam khẩn cấp tham gia, xâm lấn đường truyền tin của Thừa Ảnh với tàu hộ vệ xung quanh, nhân lúc quân đoàn trí tuệ nhân tạo hỗn loạn tạm thời, liên quân rối loạn hốt hoảng bịt lỗ thủng.

"Dương tướng quân," Quân trung ương Thiên Hà Số 2 từ nãy đến giờ vẫn không kịp nói chuyện rốt cuộc mới phát ra một chút âm thanh, "Bạch Ngân Tam… từng chiến đấu mười mấy năm vì Thiên Hà Số 2, ông hiệu trưởng Đại học Công Nghệ còn viết thư cho các vị chứ?"

Trái tim như đúc bằng sắt của Poisson Dương như rơi vào một bát hydrochloric acid, xác ngoài rắn chắc khoảnh khắc đã bị ăn mòn vỡ nát, lộ ra máu thịt lẫn lộn bên trong.

Nếu không phải bất đắc dĩ, ai sẽ ép mình nhẫn tâm đưa ra một lựa chọn giết người?

May mà họ bây giờ cũng không còn lựa chọn nào khác.

Thomas Dương đè vai hắn: "Tàu kỹ thuật nổ rồi, truyền tin cũng đứt rồi, còn có thể làm thế nào? Đã không còn sự lựa chọn, thì đều câm miệng đi, lỡ đâu chúng ta may mắn, chủ lực liên quân có thể kịp thời ra khỏi lỗ hổng thời gian vào khoảnh khắc cuối cùng như Anaquim thì sao?"

Poisson Dương khàn khàn hỏi: "Thế lỡ như bọn họ chậm chạp không đến?"

"Tử thủ, Dương tướng quân." Không biết là giọng nói đến từ đội quân nào vang lên trong kênh truyền tin, "Chúng ta không lựa chọn, chúng ta chiến đấu đến phút giây cuối cùng."

Poisson Dương thảm đạm nhếch khóe miệng.

Liên quân nhân loại nội chiến chốc lát bị lửa đạn của thập đại danh kiếm ép không thở nổi, buộc phải một lần nữa dốc hết toàn thần vào chiến đấu, ngay cả khúc mắc cũng chẳng có chỗ đặt.

Nhưng lần này lỗ hổng thời gian không có niềm vui bất ngờ, liên quân cũng không hề gặp may mắn.

Năng lực tra sát lỗ hổng của trí tuệ nhân tạo hơn xa loài người, sau khi thông tin liên lạc nội bộ bị Bạch Ngân Tam công phá vài lần, vừa duy trì hỏa lực hung mãnh vừa nhanh chóng vá lại nâng cấp, Bạch Ngân Tam càng lúc càng khó tiến lên, đột nhiên, một bộ phận quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 ở tiền tuyến biến mất trên kênh truyền tin nội bộ của liên quân.

"Dương tướng quân, đối phương quấy nhiễu ngược kênh truyền tin của chúng ta!"

"Tấn công mạng tinh thần, cẩn thận!"

Mạng tinh thần gần như mênh mông của trọng giáp siêu cấp càn quét tới, lại là một đợt công kích mạng tinh thần lớn, trên tàu chỉ huy của Bạch Ngân Tam không biết người lái dự phòng thứ mấy không hé răng một tiếng ngã gục xuống.

Poisson Dương đang định đi tiếp mạng tinh thần, bị Thomas Dương giành trước một bước, tàu chỉ huy suýt nữa tông vào tàu hộ vệ khó khăn ổn định lại, Thomas Dương nói: "Mày phụ trách điều động, tao lái."

Nói xong, hắn giơ tay muốn lấy thuốc thư giãn, một lúc lâu không đợi được, ngẩng đầu phát hiện tồn kho thuốc thư giãn của tàu chỉ huy vậy mà đã hết sạch!

Thomas Dương đột nhiên giật mình, phát giác liên quân đã đến lúc nỏ mạnh hết đà – sau đợt tấn công mạng tinh thần ban nãy, gần ba phần cơ giáp liên quân đã mất khống chế!

Đoàn đội người lái trên cơ giáp toàn bộ bị tiêu diệt.

"Kênh truyền tin đang sửa chữa – sửa chữa thất bại -"

"Rút về phía sau!"

Thông qua mạng tinh thần, Thomas Dương đã có thể nhìn thấy thân cơ Thừa Ảnh tiến sát đến trước mắt: "Co cụm lại! Mau rút!"

Trong cơ giáp vang lên nhắc nhở, cho biết họ đã tiến vào khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, chịu phóng xạ năng lượng đặc biệt của khu lỗ hổng thời gian, phía sau đã không còn đường.

Đúng lúc này, kênh truyền tin nội bộ của liên quân đột nhiên tối đen. Trên cơ giáp yên tĩnh, không nghe thấy tiếng chiến hữu nữa.

Thomas Dương chỉ cảm thấy huyệt thái dương như bị một cây chùy thép đâm xuyên, mạng tinh thần rung

rung, cổng nối người cơ bị đối phương tằm ăn rỗi nuốt trôi bằng tốc độ nhìn thấy được, hắn như một con kiến nhép toan tính dùng hai tay đỡ đại thụ đổ, bất lực mà không thể làm gì… Trước mắt tối đi.

Tàu chỉ huy của Bạch Ngân Tam lập tức mất khống chế, hệ thống trọng lực dừng vận hành, tất cả người và vật bị hất văng đi, vẽ ra một tia sáng mỏng manh trong bóng tối, không biết đã tông vào ai.

Phòng tuyến cuối cùng của liên quân đã bị công phá, cơ giáp mất khống chế như rong tảo bị sóng biển xô lên, không thể tự chủ dạt ra hai bên.

Trọng giáp siêu cấp Thừa Ảnh và Long Uyên một trước một sau, dẫn theo quân đoàn trí tuệ nhân tạo không biết mệt mỏi, lấy thế bẻ cành khô xuyên qua từ chính giữa, xông vào khu lỗ hổng thời gian tự nhiên.

Mà chủ lực liên quân trong tưởng tượng vẫn chưa ra.

Thiên Hà Số 8, Ngân Hà Thành trời xanh không mây.

Liên lạc đã đứt, họ không nhận được bất cứ cảnh báo nào cho vận rủi sắp đến.

Lúc này, mọi người đều tập trung tinh thần nối mạng, nghe "truyền thông xử lý khủng hoảng" đến từ trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành, trên mỗi một màn hình ở quảng trường đều là Lục Tất Hành.

"Về một số tin tức gần đây lan truyền trên mạng, bộ công trình và bộ an toàn đã xác nhận, là trí tuệ nhân tạo của Thiên Hà Số 1 sau khi xâm nhập mạng dân dụng cố ý chiếu." Trên màn hình, Tổng trưởng trẻ tuổi vẫn nói bằng nhịp điệu quen thuộc, khóe miệng cậu trời sinh vểnh lên, mắt rất sáng, cho dù không cười, theo chuyển động cơ mặt khi nói chuyện, đôi bọng phía dưới mắt cũng sẽ lúc ẩn lúc hiện theo, khiến cậu thoạt nhìn luôn có vài phần thoải mái vui vẻ.

"Trợ tá của tôi cho rằng, chuyện này rất dễ làm truyền thông, chỉ cần tăng thêm không khí căng thẳng 'quân địch sắp xâm phạm Thiên Hà Số 8' trong Thiên Hà Số 8, tính chất của sự việc sẽ biến thành 'quân địch tấn công dư luận', chính phủ không cần phản bác quá có logic, đưa ra một giải thích xấp xỉ, là có thể dùng bầu không khí chiến đấu cùng chung mối thù lấp liếm đi, đồng thời rải ngôn luận mang tính dẫn dắt, chụp mũ tất cả những người không chịu bỏ qua thành gian tế của trí tuệ nhân tạo, các vị sẽ nhanh chóng lựa chọn tin tôi – dù sao tôi mấy năm nay hình tượng tốt, bây giờ trong hòm thư cá nhân còn có một đống lời mời quảng cáo của các nhãn hiệu kem đánh răng."

"Bên kia lỗ hổng thời gian tự nhiên, quả thật có quân địch rắp tâm xấu, nhưng tôi không muốn đẩy hết tội danh lên đầu nó lắm – nhân tiện nói, bài phát biểu này cũng chưa qua nội các xét duyệt, là phi pháp, có lẽ qua một thời gian sẽ bị xóa hết khỏi mạng, hi vọng mọi người lén lưu lại, về sau chia sẻ cho bạn bè người thân bỏ lỡ cơ hội quý giá lần này chưa được nghe."

"Phu nhân Muller mẹ tôi bị trung ương liên minh lúc ấy phái binh đuổi giết đến Thiên Hà Số 8, cha nuôi đến tiếp ứng không thể kịp cứu bà, tôi vốn nên chết trong bụng…"

Trong trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành, văn phòng chính phủ Thiên Hà Số 8 rất lộn xộn, đội ngũ người phát ngôn đòi sống đòi chết xông vào văn phòng Tổng trưởng, vừa vào cửa đã bị vệ binh súng ống sẵn sàng hù dọa, người trên ghế quay đầu – lại là vị Thống soái Lâm Tĩnh Hằng quỷ kiến sầu kia.

Lâm Tĩnh Hằng ở Thiên Hà Số 8 hết sức kín tiếng, ngoại trừ việc công cơ bản không lộ diện, cũng rất ít nói, ngoài công việc chỉ ru rú trong nhà, không còn liều mạng sinh sự như năm xưa ở cứ điểm Bạch Ngân, theo lý thuyết không có gì đáng sợ, nhưng bọn họ vừa nhìn thấy hắn thì chân cẳng quéo lại, có nỗi sợ hãi không biết đến từ đâu giống với con trăn vàng Bỏng Ngô.

"Ngồi đi." Lâm Tĩnh Hằng gần như vui vẻ hòa nhã nói, "Tổng trưởng của các ông không ở đây."

Chủ nhiệm văn phòng lấy hết dũng khí đi tới: "Lâm tướng quân, xin hãy lập tức liên lạc với Tổng trưởng, chúng tôi yêu cầu dừng phát bản thông cáo này ngay lập tức, việc này sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn cho lực công tín của chính phủ Thiên Hà Số 8 cùng với bản thân Tổng trưởng Lục, tại thời điểm ngoại ưu nội hoạn như thế này…"

Lâm Tĩnh Hằng khoát tay cắt ngang: "Chủ nhiệm cũng cảm thấy đây sẽ là một vụ tai tiếng sao?"

Chủ nhiệm: "…"

Cho dù cảm thấy, cũng chẳng dám nói trước mặt Lâm Tĩnh Hằng.

"Đương nhiên không…"

"Đã không phải, thì có gì mà không thể giải thích rõ ràng?" Lâm Tĩnh Hằng thong thả nói, "Thuyết âm mưu đều là chui ra từ chỗ tối tăm, cưới một cô vợ ngoại hình không như ý người lắm, chẳng lẽ về sau không bật đèn nữa? Ta không thấy có vấn đề gì – đương nhiên, sự tình khẩn cấp, có thể thiếu một chút thủ tục, ta sẽ nhắc nhở Tổng trưởng bổ sung sau."

Mặt chủ nhiệm biến thành màu gan lợn.

Trên màn hình lập thể ở một góc văn phòng, Lục Tất Hành bình tĩnh hòa nhã nói: "Cho nên cả người tôi đều là chắp vá lung tung mà thành, có lẽ tôi là người được lợi duy nhất của 'kế hoạch Nữ Oa' đã hại vô số người -"

Chủ nhiệm sắp sửa lên cơn đau tim.

Lúc này, Trạm Lư hình người đi vào, đưa cho hắn chiếc hộp nhỏ đóng gói xinh xắn: "Tiên sinh, ngài có một bưu phẩm chuyển phát nhanh gửi về nhà, tôi vừa bảo robot lấy đến đây."

Trong hộp là một cặp nhẫn giống hệt nhau.

Lâm Tĩnh Hằng "Ừm" một tiếng, ánh mắt trở nên dịu dàng, cất kỹ chiếc hộp nhỏ sát người: "Ta còn có việc, xin cáo lỗi, nếu muốn, các vị có thể ở lại đây nghe cho hết."

186. Quyển 6 - Chương 186

Lâm Tĩnh Hằng rảo bước ra khỏi văn phòng Tổng trưởng, vệ binh phía sau được huấn luyện nghiêm chỉnh ngăn một đám người không phận sự, trực tiếp lên một chiếc xe cơ giáp đi đến căn cứ cơ giáp gần trung tâm chỉ huy, tiến sĩ Harden ngồi xe lăn đã chờ hắn ở đó.

Tiến sĩ Harden đã thay hết trang phục toàn thân từ trên xuống dưới, ngay cả thiết bị đầu cuối cá nhân và răng giả đều tháo ra.

"Ta đã nghe nói cả rồi," Tiến sĩ Harden đi tới hỏi ngay, "Tại sao không nhân lúc liên quân người đông đồng lòng, một tiếng trống cổ vũ tinh thần mà diệt sạch bộ đội chủ lực của trí tuệ nhân tạo ở Mân Côi Chi Tâm, giành lại Thiên Hà Số 1?"

Vệ binh bên cạnh bị ông nói làm giật mình, thận trọng ngẩng đầu nhìn Lâm Tĩnh Hằng.

Tổng tư lệnh Thiên Hà Số 8 Lâm Tĩnh Hằng này, là có tiếng không thích giải thích, trước nay chỉ ra lệnh, không được xen vào.

Nhưng lúc này, ngoài dự đoán của mọi người, hắn lại dừng chân, khoát tay ra hiệu cho các vệ binh phía sau tạm thời lui đi, trên mặt cũng không có vẻ gì là bực dọc: "Chờ ta năm phút, ta nói riêng với tiến sĩ vài câu."

Các vệ binh lập tức nhường một không gian cho hắn.

Bấy giờ Lâm Tĩnh Hằng mới trả lời: "Liên quân lúc ấy vất vả cố thủ Mân Côi Chi Tâm quá lâu, kiệt sức rã rời, lại suýt chút nữa bị Quân Đoàn Tự Do ép đến tuyệt cảnh, mọi người đều đến cực hạn rồi, cho dù có Anaquim tăng viện, phần thắng của chúng ta cũng không cao, đối đầu thập đại danh kiếm, cùng lắm chỉ có ba phần."

Ánh mắt tiến sĩ Harden chăm chú nhìn hắn như hai ngọn lửa vậy.

"Vả lại, dẫu bắn rơi đám Long Uyên, chúng ta vẫn không biết đối phó trí tuệ nhân tạo siêu cấp Woolf bằng cách nào, rất khó một đòn trúng mục tiêu. Mà nếu không thể tuyệt hậu hoạn, nó sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm. Trí tuệ nhân tạo siêu cấp này len lỏi khắp nơi trong Thiên Hà Số 1, có được các đại hành tinh, trạm không gian nhân tạo, còn có quyền hạn quân sự cao nhất của điểm nhảy vũ trụ, nếu nó muốn, trong vòng vài phút là có thể tiêu diệt toàn bộ sinh vật của Thiên Hà Số 1, đám làm lính chúng tôi có thể bất kể sống chết, nhưng không thể đẩy người dân vô tội của Thiên Hà Số 1 lên ngọn lửa. Cho nên lúc ấy Woolf ném cành ô-liu, chủ động rút quân, chúng tôi không có lý do chủ động khiêu khích chọc giận hắn."

"Trí tuệ nhân tạo tự chủ chính là lý do, các cháu… các cháu thật là!" Tiến sĩ Harden thở dài nặng nề, run run rẩy rẩy giơ một ngón tay, "Trí tuệ nhân tạo tự chủ chớp mắt sinh ra đã không thuộc về người chế tạo, là một loại tạo vật khác, hai giống thông minh cao độ không thể cùng tồn tại, nhất định sẽ có một trận chiến, không phải hôm nay thì là ngày mai, thời đại tự động hóa cao độ, chiến tranh vũ trụ bùng nổ toàn diện, con người làm sao có sức đánh trả?"

Lâm Tĩnh Hằng nhìn xuống: "Việc này tôi biết."

"Cháu đương nhiên biết, các cháu đều hiểu đạo lý này, cũng biết tương lai sẽ có một trận chiến, nhưng các cháu không trải qua thời đại đó, không có cảm giác cấp bách! Đều cảm thấy đây là chuyện tương lai, cho nên trước mắt có thể vì an toàn mà dùng sách lược bảo thủ cẩn thận, đúng không? Lúc ấy trong liên quân, chỉ cần có một người từng tự mình trải qua thời đại Lịch Cựu Tinh… Đừng nói là còn có mấy phần khả năng chiến thắng, dù chỉ có một đường sinh cơ, thà rằng ngọc nát đá tan cũng không thể thả chúng đi."

"Đừng phí lời vô dụng, mấy lão già trải qua thời đại Lịch Cựu Tinh đều y như ông, có thể cuốn gói vào viện bảo tàng rồi, ngồi xe cơ giáp sát đất đều như đặt mông trên thiết bị y tế vậy." Lâm Tĩnh Hằng đi đến, kéo ống quần ngồi xổm trước mặt tiến sĩ Harden, "Tôi không có kinh nghiệm giao chiến với trí tuệ nhân tạo."

Với tính nết thối tha của Lâm Tĩnh Hằng mà nói, câu này gần như là nhún nhường xin chỉ dạy.

"Trí tuệ nhân tạo có nhược điểm," Tiến sĩ Harden cũng rất thẳng thắn, "Lâm soái – trận chiến cuối cùng của ông nội cháu, cháu đã đọc kỹ chưa?"

Lâm Tĩnh Hằng nghiêng đầu: "Hửm?"

"Lúc ấy họ dùng sức người đóng kín Votaw, biến Votaw thành một 'nhà tù vũ trụ' không thể giao hỗ với bên ngoài, đây là điều kiện thứ nhất để đối phó trí tuệ nhân tạo – tạo một không gian bịt kín, một không gian bịt kín cháu có thể khống chế được, không có liên hệ với bên ngoài. Thứ hai là nguồn năng lượng và hệ thống mạng, nguồn năng lượng là gốc rễ của trí tuệ nhân tạo, mạng tương đương với 'mạng tinh thần' của chúng, trọng giáp mang theo tùy thân nguồn năng lượng và nguồn năng lượng dự phòng, cắt điện đối phương không khả thi lắm, các cháu chỉ có thể tập trung vào hệ thống mạng." Tiến sĩ Harden nói, "Còn nữa, mặc dù trí tuệ nhân tạo là kết quả kỹ thuật của con người, nhưng một khi tự chủ, các cháu đừng mong đấu kỹ thuật với chúng nữa."

"Phải," Lâm Tĩnh Hằng hơi cười khổ, "Kỹ thuật đấu không lại, lực lượng đấu không lại, e rằng ngay cả vạn người một lòng không sợ chết cũng đấu không lại."

Vũ khí hạt nhân là nhân tạo, trí tuệ nhân tạo hoành hành vũ trụ không thể khống chế cũng là nhân tạo.

Lâm Tĩnh Hằng cảm thấy còn tiếp tục nói chuyện này thì hắn sẽ viết thư cho tiên tri Hope xin gia nhập Hiệp hội chống Utopia: "Nhưng liên minh từng tiêu diệt trí tuệ nhân tạo siêu cấp một lần, đúng không?"

"Những điều ta vừa nói, là thời chiến cần chú ý, muốn triệt để tiêu diệt kẻ địch đáng sợ này, phải tìm được

máy chủ của trí tuệ nhân tạo siêu cấp," Tiến sĩ Harden nói, "Ở nơi nào đó của Thiên Hà Số 1, trí tuệ nhân tạo cỡ lớn như vậy không thể là một con chip tùy ý cắm được, năng lực giải toán tạm thời không bàn, hao năng lượng chính là cháu rất khó dùng thường thức tưởng tượng, tích tắc khởi động có thể khiến cứ điểm Thành Thiên Sứ quá tải cúp điện, máy chủ của nó chí ít phải to bằng một tàu vũ trụ cỡ lớn, thậm chí quy mô một trạm không gian nhân tạo nhỏ."

Lâm Tĩnh Hằng thở dài – hắn trước đó đã có phán đoán đại khái, song lúc này nghe tiến sĩ Harden xác nhận, trong lòng vẫn không khỏi chùng xuống.

Tàu vũ trụ cũng vậy, trạm không gian nhân tạo cũng vậy, điều này có nghĩa là vị trí máy chủ của Woolf không cố định, có thể dạo bước trong vũ trụ, có thể sử dụng điểm nhảy vũ trụ, tùy tiện đi khắp Thiên Hà Số 1, mà một Thiên Hà Số 1 rộng lớn, cả mạng bước nhảy vũ trụ bị trí tuệ nhân tạo nắm giữ, liên quân nhân loại thân ở trong đó, chẳng khác nào kẻ điếc người mù, phải đi đâu tìm máy chủ này?

Vả lại máy chủ cũng không nhất định chỉ có một chỗ.

Thiên Hà Số 1 e rằng có mười tám trạm không gian nhân tạo như vậy bay lung tung ở các nơi khác nhau, dù cho họ có thể may mắn tìm được một trạm nổ rồi, người ta lập tức chuyển dời đến máy chủ dự phòng, chẳng mảy may ảnh hưởng công năng.

Thậm chí có thể thông qua lộ tuyến không phải tuyến đường an toàn đi đến thiên hà khác, sáu bảy năm là có thể đến Thiên Hà Số 2, tới lúc đó cả mạng bước nhảy vũ trụ đều rơi vào tay nó, chỉ cần cho nó thời gian, nó có thể xây dựng vô số "phân thân" ở mỗi một thiên hà, muốn xuyên đến đâu thì xuyên, vĩnh viễn không thể tiêu diệt.

Lâm Tĩnh Hằng hơi lấy làm may mắn nghĩ, may mà vừa rồi hắn cho thuộc hạ lui hết, ở đây chỉ còn một mình hắn. Nếu những chuyện này tiết lộ ra ngoài, khoan nói người dân, trong quân tự vệ cũng không biết có bao nhiêu người phải tuyệt vọng suy sụp.

Tiến sĩ Harden thấp giọng nói: "Bây giờ cháu còn một biện pháp không phải là biện pháp."

Lâm Tĩnh Hằng nhìn ông, hai người ngầm hiểu lẫn nhau – còn một biện pháp, chính là lập tức đóng khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, cách ly vật lý Thiên Hà Số 8, may ra có thể giữ cho Thiên Hà Số 8 bình an trăm năm.

Trong trăm năm, có một phần vạn khả năng, Thiên Hà Số 8 bùng nổ kỹ thuật, trình độ kỹ thuật của loài người đi đến độ cao khó bề tưởng tượng, có thể chiến một trận với đế quốc máy móc của trí tuệ nhân tạo.

Hoặc là lo lắng hãi hùng mà sống tạm bợ trăm năm, cuối cùng tai kiếp khó tránh.

"Chúng tôi không làm được." Lâm Tĩnh Hằng đút một tay vào túi, chạm đến chiếc hộp nhỏ đựng cặp nhẫn kia, xúc cảm mềm mại của nhung tơ lướt qua đầu ngón tay, dịu dàng mà trí mạng, hắn trầm giọng nói, "Hơn nữa bây giờ ông nói cũng muộn rồi."

Tiến sĩ Harden giật mình: "Có phải các cháu đã có bố trí gì? Tổng trưởng Lục đâu, còn ở phòng trực tiếp?"

Căn cứ quân sự cũng có màn hình lớn lập thể, Lâm Tĩnh Hằng ngẩng đầu, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, hắn nhìn thấy bài tự trần thuật thật dài của Lục Tất Hành trên đầu đã đến phần kết.

"Phòng thí nghiệm cá nhân của tôi đã giao cho bộ ngành liên quan niêm phong, tất cả chứng cứ bảo lưu lại đều đã nộp lên, cục điều tra sẽ mau chóng tìm kiếm tư liệu của hai lần kế hoạch Nữ Oa, tiến sĩ Harden và các nhân chứng quan trọng cũng đã cách ly bảo vệ, tôi xin thề trước tuyên ngôn tự do, những gì vừa rồi tôi trình bày đều là sự thật, sau khi điều tra rõ ràng, bất luận là phi pháp lấy được mẫu virus Cầu Vồng lén thực nghiệm hay cái gì khác, tôi đều bằng lòng chịu sự xét xử, tòa án tối cao Thiên Hà Số 8 có triệu, tôi sẽ ra tòa đúng hẹn." Lục Tất Hành nói xong, cười với bên ngoài màn hình, "Nhưng tôi yêu Thiên Hà Số 8, tôi sẽ thực hiện chức trách của trưởng quan hành chính, cho đến giây cuối cùng của nhiệm kỳ."

Tiến sĩ Harden đột nhiên nhận ra điều gì: "Đây không phải là trực tiếp tại hiện trường!"

Lâm Tĩnh Hằng lắc đầu, không trả lời, cũng không vuốt ve chiếc hộp nhỏ khiến người ta yếu đuối nữa, hắn lại đeo bao tay lên, vung tay nói với các binh sĩ gác ở gian ngoài: "Chuẩn bị xuất phát!"

"Từ từ, Tĩnh Hằng!" Tiến sĩ Harden gọi hắn lại, ngồi trên xe lăn cố gắng rướn cổ, "Cháu gặp Tĩnh Xu lần cuối chứ, con bé có để lại lời gì không?"

"Không có, cô ta bị đạn lạc bắn trúng trong hỗn chiến, hẳn không có thời gian nói gì." Lâm Tĩnh Hằng dừng lại, "Nếu có, tôi đoán đại khái sẽ là 'ta không sai, là các người sai'."

Tiến sĩ Harden run run rẩy rẩy thở dài ra một hơi: "Ta không chăm sóc tốt cho con bé… Ta vốn nên chăm sóc các cháu, ta có lỗi với Laura…"

"Ông không có lỗi với Laura," Lâm Tĩnh Hằng quay đầu lại, nở nụ cười rất nhạt, "Laura có yêu chúng tôi đâu."

Tiến sĩ Harden sững sờ nhìn hắn.

"Tiến sĩ Laura Gurdon, có đôi mắt có thể nhìn thấy tận thế trong hoa tươi, ông không thể yêu cầu ánh mắt như bà ấy chú ý đến… tất cả những việc vặt vãnh râu ria. Huống chi ấp bên ngoài cơ thể, cơ thể mẹ không có thay đổi hormone tương ứng, vốn cũng chẳng có cái gọi là 'tình mẹ' trên ý nghĩa sinh lý." Lâm Tĩnh Hằng bình tĩnh nói, "Thật ra có thể được cho một chút gien của bà ấy, tôi còn rất vinh hạnh, tiếc rằng không thể kế thừa sự thông minh của bà ấy."

"Liên minh… là kỷ nguyên văn minh đại nhất thống đầu tiên trong lịch sử loài người," Tiến sĩ Harden thì thào, "Làm sao lại biến thành như thế?"

"Nói sớm rồi." Lâm Tĩnh Hằng quay người bước đi, "Chưa đến thời điểm chung cuộc đâu."

Thiên Hà Số 1.

Hiệp hội chống Utopia chạy tới vào khoảnh khắc cuối cùng quân đoàn trí tuệ nhân tạo phá tan phòng tuyến liên quân, đáng tiếc đã chẳng ích gì, bằng khả năng chỉ huy chiến trường kém cỏi của Hope và chút ít sức chiến đấu này, xông lên cũng chỉ nạp mạng.

Họ trơ mắt nhìn kẻ địch ngày xưa, minh hữu lâm thời bị đại quân trí tuệ nhân tạo quét tan tác, trong lòng lại sinh ra sự tức giận thỏ tử hồ bi.

"Trời… tiên tri."

Có tín ngưỡng của ai dẫu từng nhiều lần rung rinh, sau khi thấy màn này chắc cũng sẽ vững như thành đồng.

"Mạng tinh thần!" Hope có phản ứng đầu tiên, "Tránh lửa đạn, trải mạng tinh thần ra, kéo cơ giáp mất khống chế của liên quân đi, cứu được chiếc nào hay chiếc ấy!"

Đại tiên tri ra lệnh một tiếng, các tín đồ Hiệp hội chống Utopia lập tức dũng cảm không sợ chết dốc tổ lao ra.

Có lẽ là tiết kiệm nguồn năng lượng và đạn đạo để chuẩn bị tập kích đường dài, hoặc quân đoàn trí tuệ nhân tạo khác với loài người, luôn lấy đạt thành mục tiêu làm nhiệm vụ hàng đầu, không làm chuyện dư thừa – tóm lại, bọn chúng vẫn chưa "dọn dẹp" chiến trường, hiện trường còn không ít cơ giáp liên quân mất người lái, cổng nối người cơ trống không nằm đó, người trên cơ giáp cũng không biết còn sống hay đã chết.

"Tiên tri cẩn thận!"

Tàu chỉ huy của Hope đã khống chế viễn trình mấy cơ giáp liên quân, vào quá sâu, không cẩn thận bị lộ trước đại quân trí tuệ nhân tạo đang tiến lên, nòng pháo lập tức tập trung đến.

Cơ giáp vang lên cảnh báo, trong đầu Hope "Ong" một tiếng, trong tình thế cấp bách, ông ta không biết làm sao chợt nhanh trí buột ra một câu: "Chiếu 'giấy thông hành'!"

Hiệp hội chống Utopia – đám hải tặc vũ trụ như chó nhà có tang này, trên tàu chỉ huy vậy mà rất bất chấp thể diện chiếu "giấy thông hành bảo vệ dân thường", cũng không biết là bản đạo từ đâu.

Hope trợn to mắt nhìn chằm chằm máy quay quân dụng, cục hầu khó khăn nhích nhích.

Mười giây sau –

“Cảnh báo giải trừ.”

Mấy cơ giáp trí tuệ nhân tạo tập trung vào ông ta lại tin thật, hơn nữa rất có “tình người” xoay nòng pháo, đuổi theo đội quân, lao tới khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, không để ý tới ông ta nữa.

“Đi mau!” Hope hô lên một tiếng trong kênh truyền tin, Hiệp hội chống Utopia bất phân tốt xấu cuốn một đống tàn binh bại tướng liên quân, cấp tốc rời khỏi chốn thị phi này.

“Tiên tri, nhận được thông tin, trong trọng giáp tựa hồ còn có nạn dân Votaw vốn nên đến cứ điểm Thành Thiên Sứ!”

“Trong cơ giáp có phản ứng sinh mạng.”

“Phái khoang y tế nối vào, có bao nhiêu phái bấy nhiêu!”

“Tiên tri, vậy Thiên Hà Số 8 làm thế nào? Chúng ta không liên lạc được!”

Hope: “…”

Thiên Hà Số 8, bảy ngày sau.

Bạc Hà làm ca sáng, trước tiên dùng thiết bị đầu cuối cá nhân hỏi thăm Gà Chọi mới xuất viện, kế đó kiểm tra tỉ mỉ một lần tất cả các chỉ tiêu của khu lỗ hổng thời gian tự nhiên.

“Ai dám xét xử thầy Lục của tao!” Gà Chọi sau khi xuất viện mới nhận được các loại tin tức, nổi điên thành một tràng pháo, mặt đằng đằng sát khí như muốn chiến đấu bất cứ lúc nào, “Đội ngũ của tao, nếu nghe thấy ai dám lén bàn tán, tao đánh gãy răng!”

“Vậy mày sẽ phải lên tòa án quân sự.” Bạc Hà lạnh lùng nói, “Tao nói, phải chăng mày nên tìm một bệnh viện khám xem mình có khuynh hướng bạo lực hay không?”

“Tao…”

“Suỵt!” Bạc Hà không biết nhìn thấy gì, ánh mắt đột nhiên tập trung lại, “Lát tao nói tiếp.”

Cô không giải thích gì cắt ngang cuộc gọi: “Tổng bộ biên phòng chú ý, khu lỗ hổng thời gian tự nhiên có sóng năng lượng lạ thường, trị số còn đang tăng lên, trong lỗ hổng thời gian tựa hồ có thứ gì đang đến gần lối ra.”

“Đã biết.” Một âm thanh quen thuộc truyền đến, “Nhân viên kỹ thuật rút khỏi.”

Bạc Hà lập tức ngẩng đầu lên, bất ngờ phát hiện người nói chuyện với mình lại không phải là tổng đài viên của bộ biên phòng.

“Lâm… soái?”

187. Quyển 6 - Chương 187

Thời gian trở lại vài ngày trước, ngay sau khi bí mật của Lục Tất Hành mới bùng nổ ở Thiên Hà Số 8 –

Lục Tất Hành thong thả bước đi bên cạnh chiếc bàn gỗ hồ đào, đám Lý Forlan, Turan, Bayer, Liễu Nguyên Trung viễn trình dự thính, mấy hình chiếu lập thể chia ra bốn góc thư phòng, quang ảnh giao thoa, thư phòng nho nhỏ có vẻ rất chật chội.

Lục Tất Hành thấp giọng nói: “Giao người chip ra, nếu không chúng ta sẽ động võ.”

Bayer nhìn thần sắc cậu nói: “Theo tin tức Bạch Ngân Tam truyền về, đối phương cho chúng ta hai mươi bốn tiếng…”

Turan u ám cắt ngang hắn: “Mẹ nó đừng đánh rắm.”

“Có phải tôi nói đâu…”

Lý Forlan nói: “Nhưng trên thực tế, bọn chúng không cho chúng ta hai mươi bốn tiếng – Tổng trưởng, ngài có ổn không?”

“Tôi thì không có gì,” Lục Tất Hành ngoại trừ sự kinh ngạc lúc ban đầu thì luôn rất bình tĩnh, cậu đã phải chịu nỗi đau lớn nhất mà bản thân có thể tưởng tượng, so sánh với nó, chấn động mà sóng gió khác có thể gây cho cậu thật sự chẳng đáng nhắc tới, cậu thậm chí hơi lắm lời mà nói một câu, “Cùng lắm thì tôi không làm Tổng trưởng nữa, vốn cũng làm đủ rồi, về sau cho Thống soái nhà anh phụ trách kiếm tiền nuôi tôi, tôi đang lo không có thời gian nuôi con nuôi chó đây.”

Mọi người tham gia cuộc họp nghe câu nói không hề có tâm sự nghiệp và chí tiến tới này, cứ cảm thấy bên trong giống như ẩn chứa một số tin tức không tầm thường.

Lâm Tĩnh Hằng gõ bàn: “Nói chuyện đàng hoàng.”

“Thực ra tôi với Tĩnh Hằng đã thảo luận vấn đề này,” Lục Tất Hành nói, “Trí tuệ nhân tạo siêu cấp Woolf,

không có máy chủ ở Thiên Hà Số 8, lệch giờ của khu lỗ hổng thời gian tự nhiên khiến 'xúc tu' nó thò vào không thể liên hệ thực thời với máy chủ, tôi không tin 'xúc tu' này đủ khả năng thực thời theo dõi Thiên Hà Số 8."

"Phải, bộ an toàn mới báo cáo, tìm và xử lý không khó lắm," Lý Forlan nói, "Bây giờ chắc đã khống chế được rồi."

Turan nhướng mày: "Không đủ khả năng? Ý là… Long Uyên chém gió?"

"Từ Thiên Hà Số 8 đến Mân Côi Chi Tâm, chậm thì năm sáu ngày, nếu lỗ hổng thời gian không chuẩn, kéo dài mười ngày nửa tháng cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng. Long Uyên nói cho Thiên Hà Số 8 hai mươi bốn tiếng, mà trên thực tế, hắn biết sau hai mươi bốn tiếng, bọn chúng căn bản không cách nào theo dõi tình hình Thiên Hà Số 8." Bayer trầm giọng nói, "Nếu chúng ta lừa hắn, cho hắn chờ năm sáu ngày, tôi thấy hắn tối đa chờ được chủ lực liên quân."

Tay máy Trạm Lư rót ly trà cho Lâm Tĩnh Hằng, là một trí tuệ nhân tạo từng bắt tay với người ngoài lừa quyền hạn của chủ, Trạm Lư lấy mình làm mẫu: "Long Uyên không ngu như vậy đâu."

"Long Uyên đương nhiên không ngu, bọn Dương chắc cũng là thật sự hết cách, khi truyền tin cho tôi, quân liên minh đến Mân Côi Chi Tâm vẫn chỉ có hai ba con mèo nhép, đánh nhau chẳng có tác dụng gì, tôi thấy có lẽ là bọn họ muốn kéo dài một giây hay một giây, chiêu số gì cũng dùng." Turan thở dài, sau đó cô thoáng dừng, có phần nghi hoặc, "Nhưng Long Uyên đã biết Bạch Ngân Tam hứa cho có, tại sao còn mặc cho họ kéo dài thời gian?"

Đây là một câu hỏi hay, trong thư phòng im lặng giây lát.

Đột nhiên, Lâm Tĩnh Hằng hiểu ra điều gì, chợt ngẩng đầu gấp rút trao đổi một ánh mắt với Lục Tất Hành.

Lục Tất Hành thì thào: "Không hay rồi."

Turan: "Cái gì?"

Lâm Tĩnh Hằng nhanh chóng nói: "Turan, gửi báo động trước cho hữu quân liên quân trên các dây anten trong lỗ hổng thời gian, bảo họ khi ra khỏi lỗ hổng thời gian chuẩn bị sẵn sàng bị phục kích. Sau đó thông báo Bạch Ngân Tam, bảo họ cẩn thận hữu quân liên quân!"

Turan lập tức không suy nghĩ gì chấp hành mệnh lệnh ngay, quay đầu ra lệnh cho lính truyền tin xong, cô mới mù tịt quay đầu hỏi, "Nhưng tại sao, Thống soái?"

"Chúng ta có thể đóng khu lỗ hổng thời gian tự nhiên," Lâm Tĩnh Hằng trầm giọng nói, "Long Uyên dẫn binh xuất hiện ở Mân Côi Chi Tâm, Bạch Ngân Tam cùng liên quân căng thẳng cao độ, lúc này nếu trí tuệ nhân tạo xông vào, tiền tuyến sẽ lập tức báo tin cho chúng ta, tình hình chiến đấu thực thời nhất định sẽ

truyền đến Thiên Hà Số 8, một khi trí tuệ nhân tạo công phá phòng tuyến liên quân, tiến vào khu lỗ hổng thời gian, chúng ta vạn bất đắc dĩ, rất có thể sẽ trực tiếp đóng lỗ hổng thời gian, xoắn nát bọn chúng trong thời không hỗn loạn."

"Cho nên hắn trước tiên 'đàm phán hòa bình', để liên quân tiền tuyến cảm thấy chúng dễ lừa, hơn nữa mục tiêu đơn thuần, đợi sau khi 'xúc tu' của Woolf xâm nhập Thiên Hà Số 8, ở bên này thành công khuấy tung Thiên Hà Số 8 nghiêng trời lệch đất, người dân và liên quân đều sẽ lo ngại, nhất là liên quân, phát hiện Bạch Ngân Tam nói dối, họ sẽ sinh ra dị tâm, hoài nghi tôi có thể hạ lệnh đóng lỗ hổng thời gian để tự bảo vệ mình, họ sẽ tự mình tiên hạ thủ vi cường phá hỏng thiết bị quấy nhiễu lỗ hổng thời gian cùng thông tin liên lạc hai bên." Lục Tất Hành tiếp lời, "Một khi quân đoàn trí tuệ nhân tạo xâm lấn thành công, là có thể tiến vào lỗ hổng thời gian trong tình huống Thiên Hà Số 8 hoàn toàn không hay biết gì."

Lý Forlan: "Chúng sẽ còn canh lối ra, chặn thông tin liên lạc quy mô lớn ở Mân Côi Chi Tâm, chủ lực liên quân còn chưa tới Mân Côi Chi Tâm nếu không nhận được bất cứ báo động gì, vừa ra khỏi lỗ hổng thời gian lập tức sẽ bị phục kích, căn bản cũng không cách nào báo cho chúng ta."

"Thế nhắc nhở tôi vừa gửi đi có kịp không, Poisson và Thomas…" Turan rùng mình, sau đó ánh mắt cô bỗng trở nên lạnh lẽo, "Nếu thật là như vậy, có bản lĩnh cho bọn chúng đến, Bạch Ngân Cửu chờ chúng ngay lối ra, vừa vặn cho tôi xem thập đại danh kiếm đều là thứ gì!"

Trạm Lư vẫy tay: "Là một cái tay máy."

"… Tôi không nói anh," Turan lửa giận xì ra, á khẩu giây lát, nhìn hắn là cảm thấy tim rất mệt, "Ôi, cục cưng Trạm Lư, cưng… cưng thật là một đóa kỳ hoa gần bùn không hôi trong thập đại danh kiếm."

"Như vậy… Tổng trưởng, Thống soái, bây giờ chúng ta đã tính đến tình huống này, thế để bảo đảm an toàn, có cần đóng khu lỗ hổng thời gian tự nhiên không?" Lý Forlan hỏi, "Đương nhiên, chúng ta sẽ để lại đủ thời gian cho liên quân còn trong lỗ hổng thời gian, đảm bảo đại đa số đi qua, số ít đặc biệt xui xẻo cũng không lo hết được."

Lục Tất Hành không trả lời, quay đầu nhìn Lâm Tĩnh Hằng: "Khu lỗ hổng thời gian tự nhiên của Thiên Hà Số 8 vốn ở vực ngoại, vài năm trước sau khi đội viễn chinh phát hiện khu vực này mới lâm thời thành lập bộ biên phòng, kỳ thực còn khoảng cách nhất định với khu hoạt động của con người trong thiên hà, nếu là anh, liệu có thể…"

Lâm Tĩnh Hằng nghiêng đầu nhướng mày nhìn cậu: "Hửm?"

Lục Tất Hành ngoan ngoãn đổi cách nói khác: "Nghe nói thập đại danh kiếm trừ Trạm Lư ra, do chưa tìm được người lái thích hợp mà vẫn trưng bày ở nhà xưởng quân liên minh. Ba mươi năm, khiến hải tặc vũ trụ nửa bước khó đi, không phải là quân đoàn trí tuệ nhân tạo này, đúng không?"

Lâm Tĩnh Hằng không tỏ thái độ, nhìn thật sâu vào mắt cậu.

Bayer không hiểu gì cả: “Tổng trưởng, ý ngài là gì?”

“Khoan đóng lỗ hổng thời gian,” Lục Tất Hành nói, “Tôi sẽ đến Thiên Hà Số 1.”

“Tổng, Tổng trưởng, ngài nói cái gì?”

“Bất kể bên ngoài nói gì, bất kể người khác thấy thế nào, Bạch Ngân Cửu nhiều năm qua giãy giụa đi cùng ngài, chúng tôi đứng bên ngài, Tổng trưởng Lục.”

“Tôi…”

“Có hàng xóm tốt trí tuệ nhân tạo siêu cấp này ở sát vách, ngủ cũng không ngon,” Lục Tất Hành khoát tay cắt ngang mọi người đua nhau nói, “Bất kể đóng cửa Thiên Hà Số 8, hay ở đây bàn cách đối phó bọn Long Uyên, đều là trị phần ngọn không trị phần gốc. Đã xác nhận trí tuệ nhân tạo siêu cấp này không có ý tốt, như vậy chúng ta giải quyết càng sớm càng tốt, bằng không e rằng chỉ mấy tháng, là nó có thể tạo cho mình rất nhiều máy chủ dự phòng, sáu bảy năm là nó có thể đến mạng bước nhảy vũ trụ Thiên Hà Số 2 khống chế toàn thế giới.”

Mọi người trong thư phòng đều nhìn về phía cậu.

Lục Tất Hành giơ cổ tay lên, trong thiết bị đầu cuối cá nhân trải xuống một tấm bản đồ tuyến đường vũ trụ, màu sắc rực rỡ trải ra trên mặt bàn gỗ hồ đào khá mộc mạc.

Cậu không nghe khuyên can dứt khoát quyết định: “Hơn ba trăm năm trước, Nguyên soái Lâm Ger làm mồi, tiêu diệt ‘thần vương Hulse’, bây giờ nhận nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ này không tôi thì ai.”

Mấy ngày sau, điểm cuối vận mệnh, tổng bộ biên phòng khu lỗ hổng thời gian tự nhiên Thiên Hà Số 8 –

Nhân viên kỹ thuật lỗ hổng thời gian tiền tuyến, nhân viên phi võ trang tổng bộ biên phòng trật tự rút quân. Bạc Hà tốp cuối cùng rút khỏi lướt qua một trọng giáp, máy quay quân dụng nhận ra số thứ tự của trọng giáp – là tàu chỉ huy của tướng quân Turan quan chỉ huy Bạch Ngân Cửu.

Bạc Hà điều chỉnh thị giác của máy quay quân dụng, thu hết tình hình gần khu lỗ hổng thời gian tự nhiên vào đáy mắt, cô phát hiện, chỉ giây lát như vậy, khu lỗ hổng thời gian vốn yên bình đã xếp đầy bộ đội cơ giáp súng ống sẵn sàng, Bạch Ngân Nhất, Bạch Ngân Lục, Bạch Ngân Cửu cùng Bạch Ngân Thập toàn thể vào vị trí, điều phối võ trang quy mô lớn như thế, mà toàn bộ quá trình yên ắng không một tiếng động, không hỗn loạn một tẹo nào, bọn họ như một đám mãnh thú đi trong đêm, cho người ta cảm giác an toàn run rẩy.

Không biết tại sao, cảm giác căng thẳng do sự khác thường của lỗ hổng thời gian bỗng nhiên tiêu tan.

Các nhân viên kỹ thuật bị tập trung lại, rút về hậu phương, bấy giờ Bạc Hà mới phát hiện, phía sau đoàn cơ giáp, vòng quanh khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, không biết từ khi nào đã lắp đặt thiết bị đặc biệt nào đó, nhóm robot công trình vũ trụ đâu vào đấy làm công tác kiểm tra cuối cùng.

Bạc Hà không biết nó dùng để làm gì, còn không chờ cô xem xét kỹ lưỡng, tàu vũ trụ chợt rít lên một tiếng _

Cảnh báo năng lượng!

Cảnh báo năng lượng xa như vậy cũng có thể cảm nhận được!

"Bên kia khai hỏa rồi!"

Bạc Hà vội hỏi: "Ở đâu?"

"Khu lỗ hổng thời gian tự nhiên," Một đồng nghiệp lớn tiếng nói, "Có quân địch thò đầu ra từ khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, bị quân tự vệ chặn đánh!"

Mấy ngày nay, lục tục có mấy đợt quân liên minh xuyên qua lỗ hổng thời gian, nhưng mỗi một đội ngũ ra khỏi khu lỗ hổng thời gian trước hết đều là tàu tiếp tế vật tư, vừa vặn dùng tàu tiếp tế cản đợt lửa đạn thứ nhất của trí tuệ nhân tạo, cơ giáp đằng sau giống như một chút chiến ý cũng không có, vừa gặp phải tấn công lập tức căng rộng lồng phòng hộ, chỉ lo trốn sau tàu tiếp tế mà chạy tứ tán, không phản kháng cũng không định cảnh báo hữu quân.

Liên quân chạy tan tác, một phát đạn đạo cũng không tiếp, thể diện của quân chính quy không còn sót lại chút nào, năm bè bảy mảng, mà Mân Côi Chi Tâm vốn là điện tử chân không, đám trí tuệ nhân tạo không tiện chia nhau đuổi bắt, chỉ có thể mặc cho đại đa số liên quân cắp đuôi bỏ trốn mất dạng.

Đầu kia, Thiên Hà Số 8 vẫn không có động tĩnh, không mảy may có vẻ muốn đóng khu lỗ hổng thời gian, giống như thật sự chẳng hay biết gì, chờ người ta đánh lén.

Lúc này, bộ đội dẫn đường của tốp quân đoàn trí tuệ nhân tạo thứ nhất đã đến Thiên Hà Số 8.

Song xuất chiến không thuận lợi.

"Bạch Ngân Nhất đợt nổ súng đầu tiên tỷ lệ trúng mục tiêu là 96%." Lý Forlan báo số lượng, "Không cẩn thận để lọt một cơ giáp, cảm ơn Elizabeth."

"Khách sáo quá," Turan hỗ trợ bổ sung một phát pháo nói, "Bạch Ngân Nhất, ngành rỗi việc ngồi văn phòng trang điểm như các ông, đánh được thành tích này cũng coi như đạt tiêu chuẩn rồi."

"Kẻ giỏi đánh trận đều khiêm tốn cả, hai người đừng thêm mắm dặm muối chê nhau trước mặt Thống soái nữa." Liễu Nguyên Trung nói, "Cẩn thận trọng giáp siêu cấp!"

Hắn vừa dứt lời, lại một đợt cơ giáp trí tuệ nhân tạo từ trong khu lỗ hổng thời gian tự nhiên thò đầu ra, theo lệ tan thành tro bụi dưới hỏa lực mạnh, song ngay sau đó, trọng giáp siêu cấp Long Uyên và Thừa Ảnh dùng xác tàu hộ vệ của mình làm khiên, trực tiếp tông ra, hai mạng tinh thần khổng lồ chồng lên nhau, nháy mắt bao phủ cả khu lỗ hổng thời gian tự nhiên!

Cùng một thời gian, ít nhất mấy chục cơ giáp bị xâm lấn mạng tinh thần, hỏa lực của quân tự vệ Thiên Hà Số 8 buộc phải chững lại, quân đoàn trí tuệ nhân tạo đông đảo thừa cơ nối đuôi nhau ra, bắt đầu dùng sức mạnh phá vây!

Một người lái cơ giáp Bạch Ngân Nhất bị quét xuống mạng tinh thần, người lái dự phòng còn chưa kịp thế chỗ, trí tuệ nhân tạo xâm lấn mạng tinh thần lập tức cắt hệ thống trọng lực trong cơ giáp, quân vũ trụ bên trong tức thì rơi vào trạng thái không trọng lực, nhưng vừa bay lên, liền sau đó lại rơi cách vài bước, trọng lực khôi phục, trí tuệ nhân tạo bị bắn khỏi mạng tinh thần!

Tiếng Trạm Lư vang lên trong cơ giáp: "Là ta đây, người lái dự phòng hãy chuẩn bị kết nối."

Trạm Lư ổn định đón được mạng tinh thần bị tấn công đợt thứ nhất.

"Trạm Lư," Thừa Ảnh nói, "Ngươi lại bị người ta tháo ra khỏi máy giặt rồi à?"

Trí tuệ nhân tạo Thừa Ảnh này chẳng biết do vị chủ trước nào cài đặt tính cách, là một trí tuệ nhân tạo, nó hơi đanh đá quá, năm xưa nếu không phải Lục Tín để lại cho Lâm Tĩnh Hằng quyền hạn của Trạm Lư, chắc Lâm thượng tướng sẽ lựa chọn Thừa Ảnh – hai kẻ này đúng thật là một đôi đáng ghét trời sinh.

"Quản gia điện tử không phải lắp vào máy giặt," Trạm Lư rất đỗi hòa nhã phổ cập thường thức khoa học cho Thừa Ảnh, "Nhà bếp thông minh gia dụng, hệ thống điều hòa thông gió, chỉnh thể hệ thống vệ sinh và gác cổng tất cả đều thuộc về ta quản, cái nhìn của ngươi hạn hẹp quá rồi."

Thừa Ảnh: "…"

Ồ, quyền lực quá, ghê gớm nhỉ?

Long Uyên: "Mạng tinh thần của ngươi mới sửa chữa, có đủ ổn định không?"

"Cảm ơn vật liệu biến hình quý phương cung cấp, đã tốt hơn nhiều rồi," Trạm Lư nói, "Mặc dù còn chưa đủ ổn định, thân cơ giáp trước mắt cũng là dùng tạm, nhưng được cái tinh thần lực của tiên sinh nhà ta đủ ổn định."

Hạch cơ giáp thanh kiếm bén của liên minh, lòng không có chí lớn đến mức cậy thế người!

Nếu Long Uyên cũng có công năng phẫn nộ và xấu hổ, chắc đã bị chọc tức điên rồi.

Long Uyên: "Ổn định hay không phải thử mới biết."

Hắn chưa dứt lời, bỗng nhiên, năng lượng vô hình nào đó quét ngang toàn khu vực chiến trường, tất cả các cơ giáp – cả người lẫn trí tuệ nhân tạo, toàn bộ tín hiệu truyền tin biến mất!

Quân đoàn trí tuệ nhân tạo giống như đứt "dây thần kinh", mất khống chế lên cơn động kinh.

Nhưng Bạch Ngân Thập Vệ hầu như không bị ảnh hưởng, họ quá ăn ý, sau khi thông tin liên lạc cắt đứt bị vẫn có thể thuần thục đánh phối hợp!

Chớp nhoáng, quân đoàn trí tuệ nhân tạo tan tác, ngay cả nguồn năng lượng dự phòng của Long Uyên cũng bị bắn rơi một bộ!

Long Uyên lập tức quay người rút về lỗ hổng thời gian –

Mấy tiếng sau, quân đoàn trí tuệ nhân tạo ở Mân Côi Chi Tâm nhận được tín hiệu đứt quãng: "Tăng viện Thiên Hà Số 8."

Đại quân trí tuệ nhân tạo ở lại thủ theo đó di chuyển.

"Lỗ hổng thời gian tự nhiên bên kia Mân Côi Chi Tâm, khả năng sẽ có đông đảo quân đoàn trí tuệ nhân tạo chặn ở đó," Ngày ấy, Lục Tất Hành nói trên cuộc họp lâm thời trong thư phòng, "Tôi không phải là Lâm chiến thần, chiến dịch phạm vi nhỏ cho tôi lòe thông minh còn được, chiến trường chính diện quy mô lớn không thuộc phạm vi chuyên môn của tôi. Tôi muốn đi qua thì phải nghĩ cách khiến chúng di giá."

188. Quyển 6 - Chương 188

"Trong hạch cơ giáp trí tuệ nhân tạo của thập đại danh kiếm ghi lại rất nhiều trận điển hình thực thời, ở trên chiến trường có sức phán đoán tương đối, cho nên đến lúc đó ta cần Bạch Ngân Nhất, Lục, Cửu, Thập trước mắt ở nhà toàn thể vào vị trí." Lâm Tĩnh Hằng nói, "Không cần chúng ta dụ, bọn chúng sẽ tự mình phán đoán."

"Không, không thể toàn thể vào vị trí – ý của anh là, hạch cơ giáp trí tuệ nhân tạo của thập đại danh kiếm, rất có thể sẽ căn cứ chiến cục phối quy mô võ trang," Lục Tất Hành từ sau bàn ngẩng đầu lên, nhíu mày nhìn thẳng Lâm Tĩnh Hằng, "Anh cho Trạm Lư tính sơ lược xem, dự trữ võ trang Thiên Hà Số 1 có thể điều động có khoảng bao nhiêu? Nếu số cơ giáp này đều có thể bị trí tuệ nhân tạo dùng thì làm thế nào?

Thiên Hà Số 8 biểu hiện quá cường thế, không biết sẽ thu hút đến bao nhiêu…"

Lâm Tĩnh Hằng khoát tay cắt ngang cậu: "Tốt nhất khiến Woolf ở Thiên Hà Số 1 không còn quân để điều, hành động của em ở Thiên Hà Số 1 mới càng an toàn – đương nhiên điều đó là không thể, Woolf sẽ không phạm sai lầm cấp thấp kiểu này, thế nên càng nhiều càng tốt."

Nụ cười trên mặt Lục Tất Hành biến mất: "Em nói không được!"

Lâm Tĩnh Hằng dựa lên chiếc ghế đằng sau, búng tay hỏi mấy người dự họp viễn trình: "Tổng trưởng nói không được, ta nói được, các ngươi nghe ai?"

Thiên Hà Số 8 quân chính chặt chẽ, nhưng xét một cách nghiêm túc, từ ban đầu thành lập đã không cùng một hệ thống, huống chi quân chủ lực đều thoát thai từ Bạch Ngân Thập Vệ. Nếu Tổng trưởng và Thống soái là đối thủ, thời khắc mấu chốt có bất đồng, nghe ai thì không cần phải nói.

Vấn đề là Tổng trưởng và Thống soái không hề là đối thủ, mấy vị tướng quân trao đổi ánh mắt, nhất trí cho rằng, có một số người trên miệng thắng, không khéo sau đó phải thường trú thư phòng, mà vị tiên sinh này còn vừa vặn thích giận chó đánh mèo, nhân sinh tín điều chính là "Ta không sai, đều là lỗi của thế giới và người khác", chờ đến khi hắn làm bạn với cái tay máy trong thư phòng, không chắc hắn sẽ đổ việc này lên đầu ai… Nhúng mũi vào mâu thuẫn gia đình sẽ bị sét đánh, bởi vậy mấy kẻ tập thể không nói năng nhúc nhích, giả vờ tín hiệu không tốt bị đứng.

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

May mà lúc này Trạm Lư giải cứu hắn khỏi sự xấu hổ: "Không sao đâu hiệu trưởng Lục, phân tích chiến cục của trí tuệ nhân tạo không nhất định chuẩn, huống chi cách một khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, trên thực tế, tôi hợp tác với tiên sinh nhiều năm, ngài luôn luôn biểu hiện hết sức bảo thủ, chưa bao giờ chịu nghe báo cáo phân tích của tôi, mỗi lần tôi với ngài không thống nhất ý kiến, ngài đều ra lệnh cấm ngôn tôi, nhưng mà số liệu lịch sử cho thấy, ngài nắm tình hình tương đối nhiều."

"Liên minh nhiều năm qua, binh lính trí tuệ nhân tạo chỉ có thể làm trợ thủ cho quân chính quy, không phải không có nguyên nhân. Tôi nói được làm được, sẽ không lấy sự an toàn của Thiên Hà Số 8 ra đùa giỡn." Lâm Tĩnh Hằng mặc dù cảm thấy Trạm Lư không phải đang khen hắn, vẫn miễn cưỡng xuống theo bậc thang này, lại nghiêm mặt nói, "Nói về vấn đề của em, đường lỗ hổng thời gian không chuẩn, ở trong đó bao lâu không phải do chính em quyết định, lỡ như khi em ra đám quân đoàn trí tuệ nhân tạo canh ở Mân Côi Chi Tâm chưa kịp tiến vào lỗ hổng thời gian thì làm thế nào?"

"Lỗ hổng thời gian không chuẩn, nhưng được cái có xác suất phân bố, thời gian xuyên qua lỗ hổng thời gian bình thường sẽ khoảng năm đến tám ngày, rơi ra ngoài khoảng này là sự kiện xác suất nhỏ trên ý nghĩa toán học. Hết thảy kế hoạch tính toán dựa theo thời gian này." Lục Tất Hành bắt chước giọng điệu của Trạm Lư, "Nhưng mà số liệu lịch sử cho thấy, sự kiện xác suất nhỏ có thể chỉ có anh mới gặp phải."

Lâm Tĩnh Hằng: "Bớt nói nhảm đi, lỡ như em gặp phải thì sao?"

"Đúng vậy Tổng trưởng," Turan rốt cuộc dám nói chuyện lí nhí phụ họa một câu, "Định luật Murphy thì sao?"

Lục Tất Hành dừng lại: "Tôi còn có liên quân."

Tám ngày sau –

Người trong lỗ hổng thời gian không cảm nhận được thời gian bên ngoài trôi qua, Lục Tất Hành cảm thấy mình vừa mới tiến vào thì lối ra tích tắc đã ở trước mắt.

Trên cơ giáp của cậu chỉ có một đồng hồ tính giờ đơn giản, lợi dụng nguyên lý sóng điện từ xuyên qua lỗ hổng thời gian sai số tương đối nhỏ để chế tạo, có thể tính ra đại khái họ đã ở trong lỗ hổng thời gian khoảng bao lâu.

Lục Tất Hành thoáng nhìn đồng hồ tính giờ – thời gian lữ hành là bảy ngày hai tiếng.

Trong cơ giáp chớp tắt nhắc nhở năng lượng thay đổi, có nghĩa là họ sẽ lập tức ra khỏi khu lỗ hổng thời gian. Lục Tất Hành thở phào một nửa – thời gian xuyên qua lỗ hổng thời gian rơi vào khoảng bình thường, sự kiện xác suất nhỏ quả thật không dễ để người ta đụng phải.

Song…

Cơ giáp thoát ly khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, thời không vặn vẹo kết thúc, âm thanh ồn ào chợt vang lên, Lục Tất Hành nghe thấy câu đầu tiên chính là: "Tổng trưởng, có mai phục!"

Lục Tất Hành lập tức đưa mắt nhìn máy quay quân dụng.

Trên máy quay quân dụng mịt mù khói, nhất thời không nhìn rõ gì cả – để bảo đảm an toàn, mấy "cơ giáp" dẫn đường họ vẫn dùng xác không lái tự động, làm vậy lỡ như gặp phải đánh lén có thể chắn một đợt.

Lúc này, mấy "xác không" làm tấm chắn kia rơi xuống, vừa đối mặt đã bị bắn rơi toàn bộ, ngay sau đó, trên cơ giáp truyền đến tiếng cảnh báo bị đạn đạo tập trung.

Người lái tàu chỉ huy là tinh anh đến từ Bạch Ngân Đệ Thập Vệ đội, không hoảng không loạn, mau chóng điều chỉnh tuyến đường, lồng phòng hộ mở rộng, gầm thét lao ra mớ xác cơ giáp tan tành, hệ thống trọng lực của cơ giáp vừa rời khỏi lỗ hổng thời gian còn chưa kịp khôi phục, mọi người bị xích an toàn cố định ở một góc hai chân lơ lửng, hình thái khác nhau.

Tàu chỉ huy xuyên qua hai phát pháo ion năng lượng cao, đạn đạo đuổi riết không buông, người lái ngang nhiên xâm nhập trận địa quân đoàn trí tuệ nhân tạo, cơ giáp quân địch chợt xông lên, nhao nhao đến chặn, người lái tàu chỉ huy của Lục Tất Hành vô cùng keo kiệt, không chịu khai hỏa, đến đây mới bủn xỉn bắn ra

một phát hạt năng lượng cao –

Tông mấy cơ giáp quân địch chặn trước mặt nó ra một khe hở, cơ hồ sượt qua mặt!

Ngay sau đó, đạn đạo đuổi theo nó đã đến, mấy tiểu cơ giáp trí tuệ nhân tạo vừa nãy chuẩn bị bao vây không kịp né tránh, thoáng chốc bị nổ liên hoàn.

Tàu chỉ huy như xe chỉ luồn kim lướt qua trong trận địa địch, bắn một phát pháo hoa rồi đi ngay lập tức, trong buồng điều khiển hân hoan vui mừng: "Lại tiết kiệm một phát đạn đạo cho hệ thống chống đạn đạo rồi."

Lục Tất Hành: "…"

"Khoan đã…" Lục Tất Hành nhanh nhẹn tháo xích an toàn trên người, phóng to hình vẽ trên máy quay quân dụng, quét qua toàn trường, "Không phải chúng ta tính toán sai lầm, các anh xem, đại bộ phận quân địch ở Mân Côi Chi Tâm đều là cơ giáp loại trung và nhỏ, trọng giáp siêu cấp thập đại danh kiếm đều không ở đây."

Cho nên đoàn tiểu cơ giáp thủ ở chỗ này, hẳn là tăng viện Woolf lâm thời điều động sau khi chủ lực quân đoàn trí tuệ nhân tạo tại Mân Côi Chi Tâm bị dụ tới Thiên Hà Số 8!

Trí tuệ nhân tạo Woolf trên cơ sở phán đoán chiến cục, hiển nhiên còn cân nhắc đến quan chỉ huy là Lâm Tĩnh Hằng, không tiếc đánh giá cao hắn bằng sự kiêng kị lớn nhất, rất nhiều cơ giáp còn đang phóng ra từ các căn cứ quân sự của Thiên Hà Số 1, lao tới Thiên Hà Số 1.

Thiên Hà Số 8.

Khu lỗ hổng thời gian tự nhiên bị Lâm Tĩnh Hằng vạch một khu vực, do là khu "điện tử chân không", ban đầu đánh quân đoàn trí tuệ nhân tạo chạy vắt giò lên cổ.

Nhưng quân đoàn trí tuệ nhân tạo tự chủ không có cái gọi là "sinh lực", cơ giáp ùn ùn không ngừng từ trong khu lỗ hổng thời gian tự nhiên chui đầu ra, sau Long Uyên và Thừa Ảnh lại là các trọng giáp siêu cấp khác – cho đến vài ngày sau, thập đại danh kiếm ngoại trừ "Can Tương" và "Mạc Tà" còn trong lỗ hổng thời gian, số còn lại toàn bộ đã đến đông đủ.

Thập đại danh kiếm liên minh là lợi khí, thượng tướng trở lên mới có tư cách sử dụng, đáng tiếc quân ủy khi đó bị quản ủy hội chèn ép, bản thân cũng không chịu cố gắng, đã xuống dốc thành "đội người mẫu vũ trụ", các thượng tướng người thì già người thì ăn hại, căn bản chẳng cách nào khống chế trọng giáp siêu cấp yêu cầu tinh thần lực cực cao. Ngoại trừ Lâm Tĩnh Hằng, rất ít có sĩ quan cao cấp còn có thể đích thân ra tiền tuyến, bởi vậy thập đại danh kiếm cũng chỉ có Trạm Lư vẫn đi lính, số khác đều thành bài trí, chưa bao giờ đông đủ trong cùng một chiến dịch.

Không ngờ thời khắc kích động lòng người như vậy rốt cuộc đến, nòng pháo lại nhắm vào chính con người.

Mạng tinh thần khổng lồ chồng chéo trải ra, kín kẽ, như muốn nuốt luôn thái dương thứ tám, tất cả người lái cơ giáp tiến vào phạm vi mạng tinh thần chúng bao phủ đều không tự chủ được ngạt thở một trận.

Gay go nhất là, lúc này phạm vi mạng tinh thần của những cơ giáp này thật sự quá rộng, đã sắp chạm đến rìa khu vực "điện tử chân không" bọn Lâm Tĩnh Hằng dùng sức người tạo ra, một khi hai trọng giáp siêu cấp khác trong lỗ hổng thời gian đến đủ, rất có thể chúng sẽ thoát vây!

Turan mấy ngày không chợp mắt, bất đắc dĩ lại muốn một ống thuốc thư giãn.

Trong điện tử chân không, cô cũng chẳng cách nào thông qua liên lạc nội bộ nói chuyện với Lâm Tĩnh Hằng, trong lòng không khỏi trỗi lên sự nôn nóng.

Đúng lúc này, khu lỗ hổng thời gian lại có dị động, trí tuệ nhân tạo lại đến thêm một đợt tăng viện!

Mân Côi Chi Tâm.

Lục Tất Hành suy tính rất nhanh: "Tàu chỉ huy quay đầu, phóng thiết bị quấy nhiễu lỗ hổng thời gian!"

Thật ra lúc này tàu chỉ huy đã sắp đột phá vòng vây rồi, người lái sửng sốt.

"Nhanh lên!" Lục Tất Hành quát một tiếng, "Bên kia áp lực quá lớn rồi!"

Cậu ra lệnh một tiếng, đội ngũ tứ tán một lần nữa tập trung, rất nhiều thiết bị quấy nhiễu lỗ hổng thời gian đột nhiên phóng ra, khu lỗ hổng thời gian tự nhiên phát ra lực hút thật lớn, tàu chỉ huy của Lục Tất Hành chợt tăng tốc, cơ giáp trí tuệ nhân tạo bất ngờ không kịp đề phòng bị hút vào, cả khu lỗ hổng thời gian tự nhiên biến thành một cái máy xay thịt!

Quân đoàn trí tuệ nhân tạo lập tức tập trung hỏa lực vào thiết bị quấy nhiễu lỗ hổng thời gian và bọn Lục Tất Hành, vòng vây đột nhiên thắt chặt, thiết bị quấy nhiễu chớp mắt bị quét rơi quá nửa.

"Tổng trưởng," Người lái tàu chỉ huy trầm giọng nói, "Tình hình hiện giờ của chúng ta, trải hệ thống quấy nhiễu là không thể, chờ các thiết bị quấy nhiễu tạm thời này bị bắn rơi toàn bộ, khu lỗ hổng thời gian tự nhiên trong một giờ sẽ ổn định lại, đến lúc đó bọn chúng vẫn có thể đi qua."

Lục Tất Hành: "Mở cho tôi một kênh truyền tin không mã hóa."

Người lái đến từ Bạch Ngân Thập tương đối thông minh, vừa nghe liền biết cậu muốn làm gì, hơi chần chừ: "Tổng trưởng, có mạo hiểm quá không?"

Lục Tất Hành trầm giọng nói: "Tôi có chừng mực."

Ngay sau đó, hình ảnh Lục Tất Hành đột nhiên xuất hiện trên kênh truyền tin không mã hóa, cho tất cả cơ giáp trí tuệ nhân tạo vây xem, cậu giống như nhìn quanh một vòng "khán giả" ở đây, ung dung cười nói: "Các ngươi không phải muốn ta sao? Ta đến rồi, có mừng không?"

Cơ giáp trí tuệ nhân tạo trong toàn Mân Côi Chi Tâm, vốn rậm rạp đổ tới lỗ hổng thời gian, lúc này như tập thể bị ấn nút tạm dừng, sau đó, tất cả nòng pháo đều quay sang, từ bốn phương tám hướng nhắm thẳng vào tàu chỉ huy của cậu.

Lục Tất Hành quay đầu lại nói với người lái: "Anh xem, dù cho khu lỗ hổng thời gian giải trừ phong tỏa, bọn chúng cũng sẽ không dán mắt vào Thiên Hà Số 8 nữa."

Người lái hãm sâu trùng vây, lúc này áp lực như núi, thật sự không có thời gian phí lời với Tổng trưởng, túa mồ hôi lạnh khắp người, nghĩ sẵn bản nháp trong đầu quyết định trở về khóc lóc tố cáo: "Tổng trưởng, ngài xác định chúng ta có thể phá vây?"

Lục Tất Hành thoáng nhìn đồng hồ thông minh trên cơ giáp – đã thông qua hệ thống mạng tự động điều chỉnh đến thời gian Thiên Hà Số 1.

"Tôi…" Cậu vừa mở miệng, đột nhiên quân đoàn trí tuệ nhân tạo bao vây họ gặp tập kích sau lưng, mấy chiến đội cơ giáp bằng thế công cực sắc bén, chia quân lao vào giữa quân đoàn trí tuệ nhân tạo, hỏa lực mạnh nháy mắt đốt mông quân đoàn trí tuệ nhân tạo cháy rực lên – chính là liên quân nhân loại mấy hôm trước vừa đến Thiên Hà Số 1 liền cấp đuôi chạy tứ tán!

Trong mắt Lục Tất Hành rốt cuộc hiện lên một chút nét cười, cậu chậm rì rì nói nốt: "… Vô cùng xác định."

Ngày đó, trong hội nghị khẩn cấp trước cuộc chiến ở thư phòng, khi Lục Tất Hành nói ra câu "Tôi còn có liên quân" này, mọi người đều trầm mặc.

"Chủ lực liên quân trước mắt còn trong lỗ hổng thời gian, ngược lại còn có thể liên hệ, tôi đã bố trí lính thông tin đi cho họ biết đầu đuôi ngọn ngành." Turan do dự giây lát, "Nhưng Tổng trưởng Lục, tôi mới truyền tin tức cho Poisson Dương, nếu mấy tiếng sau không nhận được hồi âm, có nghĩa là bên kia Mân Côi Chi Tâm, hữu quân đã tự hủy thiết bị truyền tin như Thống soái phỏng đoán… Nếu là như vậy thì phải làm thế nào? Nếu liên minh lâm thời của chúng ta với những hữu quân này tan rã thì phải làm sao?"

Mà sự thật chứng minh, phỏng đoán của Lâm Tĩnh Hằng không sai chút nào, cho đến khoảnh khắc ấy Lục Tất Hành bí mật dẫn người đi đến Mân Côi Chi Tâm, đầu kia khu lỗ hổng thời gian không có một chút động tĩnh.

Bạch Ngân Tam đã đứt liên lạc với họ, thậm chí Thomas và Poisson rất có thể cũng chưa kịp nhận được cảnh báo của Turan.

"Tổng trưởng Lục," Turan tiễn biệt lo lắng gọi cậu lại, "Đã quá giờ rồi, xem ra liên quân là đại nạn đến đều tự bay, cậu xác định vẫn tin tưởng liên quân?"

"Ôi, sớm biết thế để đế quốc chip của Quân Đoàn Tự Do thành công thì tốt biết mấy, giữa người với người sẽ không có nhiều nghi kị nữa – vả lại 'kiến chúa' đế quốc chip của họ là em gái của Thống soái nhà chúng ta, mọi người đều là thân thích, quy thuận sớm, không chừng sau này có thể dựa hơi cô ta diễu võ dương oai, đến lúc đó hoành hành tám đại thiên hà, chắc chắn bảnh hơn rúc ở đây làm Tổng trưởng." Lục Tất Hành thở dài nửa thật nửa giả, chớp mắt với Turan, "Đáng tiếc không có 'sớm biết', tôi bây giờ cũng chỉ đành… vô cùng xác định."

Lúc này, trí tuệ nhân tạo ở Mân Côi Chi Tâm hiển nhiên không ngờ được, liên quân nhân loại chạy tứ tán như chó nhà có tang vậy mà chấn chỉnh lại, đánh về vào thời điểm này, tức khắc bị xé thành mấy khối, tốc độ hành quân nhanh nhất đại khái là một chi quân trung ương Thiên Hà Số 3.

"Phập phồng lo sợ chờ đợi mấy ngày, cậu nhóc khá lắm, vậy mà đến thật rồi!" Tiếng Thống soái Nagus vang lên trên kênh truyền tin của Lục Tất Hành.

"Tổng trưởng," Anaquim đi theo liên quân tăng viện lập tức chạy tới, "Bạch Ngân Tứ đến hội quân."

Lục Tất Hành cười, quay đầu lại nói với người lái của mình: "Cất mớ thiết bị quấy nhiễu lỗ hổng thời gian kia đi! Một lần nữa khôi phục đường lỗ hổng thời gian, bên phía Tĩnh Hằng chắc đã cầm cự đến cực hạn, để chúng mau mau từ Thiên Hà Số 8 lăn ra đây đuổi theo tôi – các vị, năm đến tám ngày, có thể dùng cá lớn tôi đây câu ra máy chủ của Woolf hay không, thì phải xem sự phối hợp của các vị."

189. Quyển 6 - Chương 189

Turan của Thiên Hà Số 8 kinh hồn táng đảm nhìn lối vào lỗ hổng thời gian truyền đến sóng năng lượng khác thường, kế đó lại bỗng nhiên im lặng, trở thành pháo xịt, ban đầu cô nàng hoài nghi mình hít thuốc thư giãn nhiều sinh ảo giác, liền sau đó mới ngộ ra, lỗ hổng thời gian đã bị đóng từ đầu kia!

Đóng quá kịp thời, thành công duy trì chiến cục lung lay sắp đổ bên này, hai trọng giáp siêu cấp chưa kịp ra kia không cần ra nữa.

Turan ở trên tàu chỉ huy không nhịn được gầm lên một tiếng: "Tổng trưởng Lục vạn tuế, đóng cửa đánh chó rồi!"

Nhưng đồng thời, Lâm Tĩnh Hằng lại lập tức hiểu Lục Tất Hành muốn làm gì, gân xanh giật giật một trận: "Lục Tất Hành!"

Quấy nhiễu lỗ hổng thời gian chỉ duy trì thời gian rất ngắn, nhanh chóng lại có phản ứng mỏng manh, Turan thủ tại biên phòng suốt một tháng đã rất quen các loại tín hiệu của khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, cô nàng không hiểu gì cả: "… Bên kia không phải đóng cửa đánh chó à, sao lại thôi đóng?"

So sánh với cô nàng, trí tuệ nhân tạo phản ứng nhanh hơn, mấy trọng giáp siêu cấp cơ hồ đồng thời cho ra kết luận – chúng bị níu chân ở Thiên Hà Số 8, người chip đã đến Mân Côi Chi Tâm.

"Xem ra hiệu trưởng Lục ở bên kia cố ý để lộ thân phận," Trạm Lư nói, "Là muốn san sẻ áp lực với Thiên Hà Số 8, đồng thời dựa vào khu lỗ hổng thời gian tự nhiên giữ chân quân địch sao?"

"Tên khốn nạn làm điều thừa thãi này…" Lâm Tĩnh Hằng nổi giận nửa chừng đột nhiên dừng lại, hỏi Trạm Lư như đang độc thoại, "Ngươi vừa nói cái gì?"

Trạm Lư đã rất quen thói: "Xem ra ngài vẫn có cái nhìn bất đồng."

Lâm Tĩnh Hằng dừng hai giây rồi chợt ngẩng đầu lên, theo ý nghĩ của hắn, tàu chỉ huy lập tức quay đầu, các tàu hộ vệ xung quanh đuổi theo sát sao, Lâm Tĩnh Hằng bắn một phát pháo ion năng lượng cao vào hư không, đám người Bạch Ngân Thập Vệ tuy rằng không hiểu gì, nhưng lập tức nhận được tín hiệu, theo sát sau đó.

Mà gần như đồng thời, tất cả cơ giáp trong quân đoàn trí tuệ nhân tạo đột nhiên co cụm lại –

Trong "điện tử chân không" Lâm Tĩnh Hằng bố trí, mạng liên lạc giữa cơ giáp trí tuệ nhân tạo bị quấy nhiễu, mấy trọng giáp siêu cấp chỉ có thể dùng mạng tinh thần viễn trình dẫn những tiểu cơ giáp này, có vẻ vướng chân vướng tay, bởi vậy ngoại trừ mạng tinh thần của trọng giáp siêu cấp tấn công tương đối đáng sợ, số khác cũng chẳng hề gì.

Nhưng lúc này, các trọng giáp siêu cấp vốn chia nhau hành động tụ lại một chỗ, giống như hợp thành một khối nam châm cỡ lớn, vô số tiểu cơ giáp trí tuệ nhân tạo lấy đây làm trung tâm, rậm rạp lao đến một chỗ, tầng này bao tầng kia, nhìn từ xa như hình thành một tổ ong khổng lồ, nếu không phải Lâm Tĩnh Hằng kịp thời lui lại, tiên phong suýt nữa đụng trúng bọn chúng.

Trạm Lư cảm thấy thẩm mỹ làm trí tuệ nhân tạo của mình bị sỉ nhục, không đành lòng nhìn mà bình luận: "Quá mất thể diện."

Lửa đạn của Bạch Ngân Cửu tiên phong lập tức bay qua, song cơ giáp trí tuệ nhân tạo tầng ngoài cùng hình thành một tầng thuẫn, bắn rơi tầng này còn tầng khác, cứ thế từng bước ép sát mà "lăn" về phía trước.

Lối suy nghĩ của Trạm Lư chính là lối suy nghĩ của trí tuệ nhân tạo, chuyện Trạm Lư có thể hiểu được trong nháy mắt, Long Uyên đương nhiên cũng hiểu.

Quân đoàn trọng giáp xâm phạm Thiên Hà Số 8 không hề bị dụ về Thiên Hà Số 1 như Lục Tất Hành dự tính, ngược lại chúng lao đến Thiên Hà Số 8 bằng tư thái càng quyết tuyệt hơn.

Bởi vì người của Lục Tất Hành tất nhiên không nhiều, mà Thiên Hà Số 1 dẫu sao vẫn là đại bản doanh của trí tuệ nhân tạo, không cần phải gấp gáp đi bắt cậu, chỉ cần triệt để hạ được Thiên Hà Số 8, triệt để

khống chế khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, tình thế sẽ từ "chủ lực trí tuệ nhân tạo bị nhốt ở Thiên Hà Số 8" biến thành "Lục Tất Hành bị cách ly ở Thiên Hà Số 1, chờ bị bắt rùa trong hũ".

Quân đoàn trí tuệ nhân tạo vung tiền như rác, không hề tiếc rẻ lấy cơ giáp bên mình làm khiên, cưỡng ép tiến lên, khiến quân tự vệ Thiên Hà Số 8 như bị một trận tuyết lở đuổi đi, không ngừng bị ép lui lại.

Đột nhiên, đám trí tuệ nhân tạo vẫn bị động chịu mưa bom bão đạn đồng thời xoay nòng pháo, quét qua quân tự vệ. Với tố chất của quân tự vệ, đương nhiên sẽ không bị chúng quét đến, các cơ giáp phối hợp khăng khít, đồng loạt né tránh hỏa lực tấn công.

"Không hay rồi!"

Đạn đạo bị né qua không hề vòng về đuổi theo, mà phóng thẳng đến phương xa.

"Uỳnh" –

"Điện tử chân không" đã vỡ nát!

Thiên Hà Số 1-

Lục Tất Hành còn chưa biết phản ứng của trí tuệ nhân tạo không hề hoàn toàn như ý cậu.

Nhưng cậu đã hội quân với chủ lực liên quân.

Chủ lực liên quân trong khoảng thời gian này từng nhóm lần lượt đến Mân Côi Chi Tâm, dựa theo sắp xếp của Lục Tất Hành, đến đây chỉ chạy tứ tán – có thể nói là không làm việc gì nghiêm chỉnh.

Trong lúc chạy trốn, họ ngược lại mò mẫm nắm rõ về Mân Côi Chi Tâm chồng chéo phức tạp, gần Mân Côi Chi Tâm không có điểm nhảy vũ trụ, không dễ bị trí tuệ nhân tạo phát hiện, tương đối an toàn.

Lúc này, liên quân trở thành dẫn đường của Lục Tất Hành.

"Sau khi nhận được tin tức, chắc hẳn là tôi đến trước tiên," Lão Bố tư lệnh Thiên Hà Số 5 nói, "Bạch Ngân Tam và bộ đội dẫn đường phía trước tôi không nhìn thấy, nơi này ngay cả xác cũng không có. Thiên Hà Số 1 thông tin liên lạc bất tiện, tôi đã ôm một tia hi vọng tìm kiếm ở lân cận, mà không có tung tích của họ."

Lục Tất Hành mặt trầm như nước lắc đầu: "Chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống xấu nhất."

Mọi người tụ lại, dăm ba câu kể về những việc mình trải qua, tất cả không hẹn mà cùng tập trung vào

chiến cục, không ai nhắc tới lời đồn Lục Tất Hành là người chip vào lúc này.

"Kế tiếp, chúng ta đi đâu tìm máy chủ của trí tuệ nhân tạo?" Nagus suy nghĩ một chút, vất vả thử vận hành bộ phận không thường dùng trên cổ, "Woolf khi còn sống không phải ở Votaw thì là ở cứ điểm Thành Thiên Sứ, dù sao cũng không ngoài hai nơi này chứ? Votaw đã bị nổ thành như vậy, chắc hẳn không ở Votaw… thế chúng ta đến cứ điểm Thành Thiên Sứ tìm xung quanh thử xem? Tôi nhớ lão mặt trắng Hiệp hội chống Utopia kia cũng nói, thiết bị khởi động hình như là chôn ở Thành Thiên Sứ."

"Tôi cảm thấy sẽ không," Tư lệnh Thiên Hà Số 6 nói, "Ông cũng có thể nghĩ đến, người khác không nghĩ đến sao? Lâm Tĩnh Xu của Quân Đoàn Tự Do sẽ không nghĩ đến sao? Máy chủ nếu ở cứ điểm Thành Thiên Sứ thật, khi Quân Đoàn Tự Do bị đuổi chạy khắp nơi, đã bỏ cứ điểm Thành Thiên Sứ vào chảo dầu từ lâu rồi."

Lục Tất Hành chợt nhận ra, nhìn các lão soái người này mau miệng hơn người kia, trước đây các lão soái thường xuyên gọi tắt "Quân Đoàn Tự Do" là "người chip", gọi như vậy có vẻ nghiến răng nghiến lợi hơn, nhưng cậu phát hiện, từ lúc gặp lại đến bây giờ, mọi người đều không nhắc đến từ này nữa.

Các lão soái tựa hồ đang dùng phương thức không rõ ràng này bảo vệ cậu.

"Tất Hành?"

Lục Tất Hành định thần lại: "Cháu nghĩ ban đầu, có thể máy chủ đúng là ở cứ điểm Thành Thiên Sứ."

"Ban đầu?"

"Đúng, năm đó sở dĩ bắt đầu dùng cứ điểm Thành Thiên Sứ, là bởi vì ba đoàn hải tặc lớn xâm phạm liên minh, Vườn Địa Đàng sụp đổ, quân ủy thừa cơ một lần nữa lấn lướt quản ủy hội, so với Votaw sóng ngầm cuộn dâng, cứ điểm Thành Thiên Sứ mới là nơi thứ nhất Woolf có thể hoàn toàn nắm giữ, một tay che trời." Lục Tất Hành nói, "Mà cứ điểm Thành Thiên Sứ từng cư trú rất nhiều nạn dân Votaw, đồng thời còn là trung tâm chỉ huy của quân liên minh, vòng ngoài cứ điểm Thành Thiên Sứ có rất nhiều căn cứ loại nhỏ bao quanh, thỏa mãn các loại nhu cầu sinh hoạt sản xuất của trú quân và mọi người, là một hệ thống rất phức tạp."

"Đúng, lúc ấy căn cứ thí nghiệm Vườn Địa Đàng chính là một trạm không gian nhân tạo như vậy."

"Thế nên máy chủ của trí tuệ nhân tạo Woolf, có khả năng nhất giấu ở một trạm không gian nhân tạo trong đó," Lục Tất Hành nói, "Sau khi thiết bị khởi động bị Hope mở, nó rút sạch nguồn năng lượng của toàn bộ hệ thống cứ điểm Thành Thiên Sứ, nhân loạn khởi động, thoát ly cứ điểm Thành Thiên Sứ, thông qua mạng thông tin liên lạc và mạng bước nhảy vũ trụ, khống chế cả Thiên Hà Số 1."

Đầu Nagus căng lên: "Thế nếu nó bay lung tung khắp nơi, chúng ta phải đi đâu tìm?"

“Đừng sốt ruột, mọi việc đều có tung tích để lần theo.” Lục Tất Hành nói, “Vừa rồi cháu đã nói, trí tuệ nhân tạo Woolf thông qua mạng thông tin liên lạc và mạng bước nhảy vũ trụ nắm giữ Thiên Hà Số 1, nó như con nhện trên mạng nhện, chúng ta tìm giết con nhện, phải lần theo mạng nhện. Mạng bước nhảy vũ trụ có đánh dấu rõ ràng trên bản đồ tuyến đường vũ trụ, về phần mạng thông tin liên lạc đường ngắn -“

“Mạng thông tin liên lạc của Thiên Hà Số 1 là xây dựng lại sau khi bọn hải tặc Đoàn Quang Vinh đầu hàng, chúng tôi tham dự toàn bộ quá trình.” Một thiếu tướng đến từ quân liên minh nói, “Chúng tôi nắm rõ bố cục cơ trạm vũ trụ.”

“Tốt quá rồi,” Lục Tất Hành nói, “Hai mạng quá phức tạp đối với chúng ta, thời gian có hạn, chúng ta cần hạ thấp duy độ của chuyện này, các anh em trung ương liên minh, có thể giúp bọn tôi cắt đứt mạng thông tin liên lạc của Thiên Hà Số 1 trước hay không?”

Thiếu tướng kia nhận lời ngay: “Không thành vấn đề!”

“Quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 có thể hợp tác.”

Lục Tất Hành vẫy tay, hình ảnh mô phỏng mạng thông tin liên lạc bắn ra, chỉ còn lại bản đồ tuyến đường vũ trụ lơ lửng.

“Nếu có thể phá hoại mạng thông tin liên lạc của Thiên Hà Số 1, vấn đề của chúng ta sẽ đơn giản hơn rất nhiều,” Lục Tất Hành nói, “Khi trí tuệ nhân tạo Woolf chỉ còn lại mạng bước nhảy vũ trụ, máy chủ của hắn sẽ buộc phải bám vào một điểm nhảy vũ trụ.”

“Nhưng mà Thiên Hà Số 1 có đến hơn bốn trăm điểm nhảy vũ trụ.”

“Thiên Hà Số 1 là nơi trung ương liên minh sở tại, đề phòng nghiêm ngặt, điểm nhảy vũ trụ chia khu vực quản lý, mỗi một khu vực đều có căn cứ quân sự khống chế, đảm bảo bất cứ một chỗ nào xảy ra chuyện bất thường, đều có trú quân liên minh lập tức chạy tới. Tĩnh Hằng cho tôi biết, trước kia liên minh do cứ điểm Bạch Ngân thống nhất điều phối binh lực, sau khi nhận được mệnh lệnh của quân ủy, cứ điểm Bạch Ngân sẽ thông qua mạng bước nhảy vũ trụ liên lạc viễn trình, phát lệnh điều động cho căn cứ quân sự khu vực tương ứng. Mà liên lạc viễn trình mặc dù nhanh, khoảng cách vũ trụ vẫn quá dài, vậy nên thời gian phản ứng có chênh lệch.”

“Thiên Hà Số 1 không lớn, lệnh điều động của cứ điểm Bạch Ngân truyền đến quân khu gần nhất và quân khu xa nhất, một lần đi về có tám phút thời gian chênh lệch.”

“Bây giờ Woolf đã biết tôi ở Thiên Hà Số 1, hắn sẽ triệu tập tất cả lực lượng lùng bắt tôi trong phạm vi toàn thiên hà.” Lục Tất Hành nói, “Như vậy hãy để tôi kiểm tra tốc độ phản ứng của các đại quân khu, rồi chúng ta suy ngược quân khu chỗ máy chủ.”

Lão Bố vội hỏi: “Kiểm tra như thế nào?”

"Chúng cháu đã bắt được mấy tù binh Quân Đoàn Tự Do, khi bọn họ bị trí tuệ nhân tạo đuổi giết, lộ tuyến không phải tuyến đường an toàn đều có ghi lại trên cơ giáp bị bắt, vừa khéo bọn họ đã dò đường, chúng ta có thể trực tiếp dùng để tham khảo," Lục Tất Hành vỗ nhẹ trên bản đồ tuyến đường vũ trụ, các căn cứ quân sự Thiên Hà Số 1 bị đánh dấu ra toàn bộ, "Thiên Hà Số 1 trước mắt có mười sáu khu căn cứ quân sự, chúng ta chia mười sáu đường, đi theo lộ tuyến không phải tuyến đường an toàn, đến gần các căn cứ quân sự. Cháu đã tính đại khái, trong tình huống không có điểm nhảy vũ trụ, xuất phát từ đây, tới căn cứ quân sự xa nhất phải mất khoảng sáu bảy ngày – sáu bảy ngày sau, các trọng giáp siêu cấp ở Thiên Hà Số 8 hầu như cũng từ trong khu lỗ hổng thời gian đuổi theo ra, thế nên chúng ta phải hành động thật nhanh."

"Mọi người so đồng hồ một chút, thống nhất dùng giờ chuẩn Votaw làm thước đo, bảy ngày Votaw sau, vào lúc không giờ, cháu sẽ nhảy khẩn cấp đáp xuống đây," Lục Tất Hành khoanh một điểm nhảy vũ trụ, "Máy chủ sau khi phát hiện cháu, sẽ đồng thời phát lệnh điều động đến các đại quân khu, ở đây sẽ sinh ra chênh lệch thời gian."

"Như vậy cháu sẽ bị lộ trong tầm mắt tất cả trí tuệ nhân tạo ở Thiên Hà Số 1, quá nguy hiểm," Lão Bố nói, "Chúng ta không cần chia mười sáu đường đâu? Nếu chỉ là tính toán thời gian chênh lệch, phái hai ba đội ngũ, chọn hai ba quân khu cách nhau khá xa để thí nghiệm, chắc là đủ rồi."

Lục Tất Hành: "Nếu máy chủ không chỉ có một?"

Lão Bố nhất thời hơi nổi da gà.

"Hơn nữa chiến hữu chia ra phái đến mười sáu quân khu không phải chỉ có một nhiệm vụ này, sau khi chúng ta khoanh vùng quân khu chỗ máy chủ, đội ngũ phụ trách quân khu này phải noi theo biện pháp năm xưa Nguyên soái Lâm Ger đối phó Hulse, trước tiên dọn sạch các điểm nhảy vũ trụ vòng ngoài cùng, cách ly máy chủ trên 'hòn đảo đơn độc'." Lục Tất Hành thu bản đồ về thiết bị đầu cuối cá nhân, "Sau đó, đến lượt chúng ta kiểm tra công năng chống đạn đạo của nó – các vị còn ý kiến gì không? Nếu không còn, chúng ta lập tức hành động, cơ trạm thông tin giao cho liên minh và quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1, những người còn lại tự điểm binh chia tổ, xây dựng mã hóa thông tin liên lạc, chúng ta không có thời gian để trì hoãn, hành động!"

Nagus đột nhiên hỏi: "Còn cháu?"

Lục Tất Hành ngớ người nhìn ông ta.

"Nguyên soái Lâm Ger lấy thân làm mồi, dụ thân vương Hulse và người thừa kế tới Votaw, trên đường tàu chỉ huy bị bắn rơi, lấy thân tuẫn đạo," Nagus nói khẽ, "Vậy còn cháu?"

Lục Tất Hành cười: "Cháu sẽ không, chú Nagus ạ, đã có người giữ chân thập đại danh kiếm và chủ lực quân đoàn trí tuệ nhân tạo giúp cháu, nếu như thế mà cháu còn có thể bị Woolf bắn chết, vậy 'siêu nhân chip cải tạo' trong truyền thuyết, 'thể thành công duy nhất của kế hoạch Nữ Oa' này, không phải quá có lỗi với những tiên phong kỹ thuật đó?"

Đám người liên quân vẫn cố gắng tránh đề tài nhạy cảm này, không ngờ cậu thoải mái nói ra, nhất thời

đều không biết nên tiếp lời như thế nào.

"Chuyện chip, cháu đã phát biểu một bài tuyên bố ở Thiên Hà Số 8, sau này sẽ cho mọi người một giải thích toàn diện," Lục Tất Hành nói, "Yên tâm đi, con người cháu bắt đầu từ khi sinh ra đã cực kỳ nguy hiểm, sống đến bằng này tuổi thật sự không dễ dàng gì, vậy nên cháu rất tiếc mạng, nếu tuẫn thì cháu cũng chỉ tuẫn tình chứ không tuẫn đạo đâu."

190. Quyển 6 - Chương 190

Thiên Hà Số 1.

Tiền nhiệm địa đầu xà, quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 cùng quân liên minh thống nhất đổi tiểu cơ giáp, chia quân làm mấy đường, xuất phát đến cơ trạm thông tin.

Lục Tất Hành nhìn theo họ qua máy quay quân dụng của cơ giáp: "Chủ lực của trí tuệ nhân tạo không có mặt, thủ vệ Thiên Hà Số 1 ban đầu lại quen thuộc lộ tuyến, phân tán hành động, giải quyết cơ trạm thông tin hẳn không thành vấn đề, những người khác dựa theo nguyên kế hoạch, cũng chuẩn bị xuất phát đi, chúng ta… bảy ngày sau gặp."

Nhân Thiên Hà Số 1 còn đang trong trạng thái đóng cửa, máy chủ đáng sợ chưa trải rộng khắp thế giới.

Nhân chủ lực liên quân nhân loại vẫn còn.

Các Thống soái ở trong kênh truyền tin ra hiệu cho cậu, sau đó đều bước lên hành trình của mình, sau một giờ Votaw ngắn ngủi, bên cạnh Lục Tất Hành chỉ còn lại chút ít tàu hộ vệ cùng với một bộ phận quân trung ương Thiên Hà Số 3 gần đích đến nhất.

Lục Tất Hành thở ra một hơi thật dài.

Tất cả đã sắp xếp xong xuôi, cậu cẩn thận nhìn sơ lại xem mình còn quên gì không, sau đó phát hiện, một khi bộ não bận rộn được rảnh rỗi, cậu bắt đầu có xu thế muốn nghĩ ngợi lung tung.

Một ý nghĩ đột nhiên sinh ra, cậu nghĩ, lỡ như thập đại danh kiếm xông vào Thiên Hà Số 8, không chịu ngoan ngoãn bị cậu dụ về Thiên Hà Số 1 thì làm thế nào?

Lâm Tĩnh Hằng và trú quân Thiên Hà Số 8 có thể cầm cự được lâu như vậy không?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, liền giống như thực vật ký sinh bám khắp nơi, cắm rễ trong đầu cậu không chịu chuyển chỗ, tim Lục Tất Hành đột nhiên bắt đầu đập không đều, lòng bàn tay rịn mồ hôi lạnh, lúc đi lấy ly nước trượt tay đánh rơi xuống đất.

Lục Tất Hành hơi giật mình, phát giác mình suýt nữa rơi vào ma chướng, cậu bẻ hết lượt mỗi một khớp ngón tay, cố dằn suy nghĩ xuống – sự tình đã đến nước này, không còn đường để lui, bây giờ nghĩ gì cũng vô ích, bất luận thế nào chỉ có thể cắn răng đi tiếp.

Vì không để mình có không gian nghĩ ngợi lung tung, Lục Tất Hành buộc mình ngồi xuống, nhắm mắt điều chỉnh hô hấp, sau đó tìm cho mình chút việc để làm.

Cậu mở quyển bút ký của Nguyên soái Lâm Ger, đối chiếu tư liệu lịch sử của liên minh mà chậm rãi xem, trong tuyên truyền của chính quyền liên minh nói, Lâm Ger là nhà chiến lược và nhà tư tưởng kiệt xuất trên lịch sử loài người, là một trong các Thống soái quân sự vĩ đại nhất. Lục Tất Hành liền giống như học sinh tiểu học bình thường chẳng chịu học hành, định bái "thần thi cử" một cái trước kỳ thi đáng sợ.

Chi tiết của mấy chiến dịch nổi tiếng đều khớp, ngoài ra, trên quyển bút ký còn có rất nhiều việc vụn vặt trong sinh hoạt cá nhân của Nguyên soái Lâm Ger.

Ông viết tiến sĩ Harden mọt sách, lúc trẻ có chướng ngại về sự chú ý, khi nói chuyện không phải luôn ngắt lời người khác thì là suy nghĩ kỳ lạ nói vớ nói vẩn. Cũng viết về Woolf càng lớn lên càng trầm lặng kiệm lời.

Mà nhắc tới người yêu, thì luôn thêm một bức vẽ tay sắc điệu ấm áp, tranh thiên hướng về dòng ý thức, không thấy rõ mặt mũi người mẫu lắm, song thường chỉ là một phác họa đã khiến người ta hướng đến.

"Hubert (Woolf) lớn lên trong tầm nhìn của tôi, hắn lẻ loi một mình, vậy nên quá ỷ lại tôi, sinh ra một số ảo giác, tôi không thể kịp thời phát hiện uốn nắn, trong lòng hơi áy náy, cho nên gần đây lời nói cử chỉ đều hết sức cẩn thận, để tránh lại tạo thành ảnh hưởng không tốt cho hắn, cũng may hắn ôn lương rộng lượng, tôi nghĩ, có lẽ qua vài năm nữa hắn sẽ nghĩ thông suốt thôi."

Lục Tất Hành "Chậc" một tiếng, đầu ngón tay gạch một đường bên dưới "ôn lương rộng lượng", cảm giác mình sắp không biết từ này rồi, cậu nhảy qua phần thường nhật, lật đến mấy trang cuối, xem trận chiến cuối cùng của họ với trí tuệ nhân tạo "thần vương Hulse".

"Thần vương Hulse len lỏi khắp mọi nơi, như một âm hồn đáng sợ, bao trùm trên mỗi một ngôi sao, tại sao phải chế tạo loại quái vật này?"

"Tên nhóc Steven (Harden) kia lại không thèm lựa lời, hắn nói, nếu chúng tôi có đủ thời gian và kỹ thuật thì nên chế tạo một trí tuệ nhân tạo tự do hơn, lớn mạnh hơn, tạo vật bệnh hoạn chỉ có dùng thứ bệnh hoạn hơn mới đánh bại được."

"Hubert nói, nếu trí tuệ nhân tạo không có khung quyền hạn có thể bị tạo ra, bất kể dự định ban đầu tốt đẹp cỡ nào, giống bạn của loài người cỡ nào, cuối cùng nhất định sẽ biến thành kẻ địch của chúng ta, dẫu cho trong chương trình viết đầy yêu thương con người."

"Đúng vậy, trí tuệ nhân tạo có ý chí tự do có khác gì giống loài mới đâu? Chúng ta từ trong gien đã tràn ngập sợ hãi đối với thứ giống người mà không phải người, đây là bài học để lại qua vô số lần tàn sát chủng

tộc trong lịch sử tiến hóa. Một khi quan hệ song phương từ tuần trăng mật chuyển thành lạnh nhạt, cho dù trí tuệ nhân tạo vẫn thân thiện, bản thân con người sẽ sinh ra ngờ vực trước, mà rạn nứt như vậy một khi sinh ra, sẽ không cách nào lấp đầy lại, chúng ta sẽ bị hủy hoại bởi tạo vật của chính mình."

"Cảm ơn tư tâm của thân vương Hulse, quyền hạn lão để lại cho đứa con riêng có lẽ là dùng để cứu vớt thế giới."

Đây là một đoạn cảm khái tùy tiện của chủ nhân quyển bút ký, không có ý nghĩa sâu xa gì, Lục Tất Hành vốn vội vàng lướt qua, lật sang một trang cậu lại đột nhiên ý thức được điều gì, liền lật ngược về xem lại đoạn này lần nữa, nghĩ thầm: "Viết nhầm à?"

Có phải Nguyên soái Lâm Ger đã viết ngược tên của Harden và Woolf?

Nhưng mà… từ trên bút ký cũng nhìn ra được, Nguyên soái Lâm Ger là một người khá cẩn thận, văn tự viết tay rất ít xuất hiện chữ sai, hơn nữa ông viết Harden "lại" không thèm lựa lời, nhất trí với miêu tả về ngài tiến sĩ ở phần trước.

Trong lòng Lục Tất Hành trỗi lên nghi hoặc – Woolf từ lúc hai mươi mấy tuổi đã biết trí tuệ nhân tạo tự do cuối cùng nhất định sẽ đi lên lối rẽ, sao ba trăm năm sau ngược lại càng ngày càng hồ đồ?

Vì quyền lực? Muốn thống trị liên minh ngàn thu muôn đời?

Điều này không hợp logic, bởi vì trí tuệ nhân tạo chỉ phục chế nhân cách của ông ta, không hề là "linh hồn phụ thể", dù cho trí tuệ nhân tạo siêu cấp này thống trị toàn nhân loại, lại có liên quan gì với bản thân Woolf? Thi cốt ông ta đã tan thành tro bụi cùng tòa nhà quốc hội liên minh ở Votaw rồi.

Như vậy… chẳng lẽ là vì ông ta bị liên minh phí hoài cả đời, cho nên lúc sắp chết tính toán phản nhân loại?

Nhưng nếu chỉ là phản nhân loại đơn thuần, muốn biến cả thế giới thành một đế quốc máy móc không có sức sống, tại sao đặt mục tiêu hàng đầu là tiêu diệt người chip? Đối với trí tuệ nhân tạo siêu cấp của đế quốc máy móc mà nói, tất cả sinh vật carbon đều là nô lệ hoặc thú cưng, là người hay là người chip… thậm chí là mèo hay chó, có khác biệt không?

Đúng lúc này, người lái trên cơ giáp nhắc nhở: "Tổng trưởng Lục, Thống soái Nagus muốn nói chuyện riêng vài câu với ngài."

Lục Tất Hành hoàn hồn: "Được."

Hình ảnh lập thể của Nagus nhanh chóng xuất hiện trước mặt cậu, lúc này lỗ hổng thời gian một lần nữa ổn định, tín hiệu cũng không bị quấy nhiễu mạnh nữa, chỉ cần không sờ vào, hư ảnh của Nagus không khác gì người thật, hai người như đang ngồi đối mặt.

"Quyển bút ký của Nguyên soái Lâm Ger à?" Nagus hỏi, "Hình như là hôm đó Woolf giao cho cháu."

Lục Tất Hành "Ừm" một tiếng: "Lão Lâm soái có ảnh hưởng rất lớn với cuộc đời Woolf."

"Scandal à," Nagus thoải mái nói, "Ta có nghe nói qua, nghe đâu năm đó khi tướng quân Lâm Úy ra đời, còn có kẻ già chuyện nghi ngờ gien của hắn có thật sự đến từ vợ chồng Lâm soái hay không, chính là ám chỉ… ừm, cháu hiểu đấy."

Lục Tất Hành: "Sẽ không đâu."

Nagus: "Cái gì?"

"Cháu cảm thấy Woolf sẽ không làm như vậy, người này âm hiểm xảo trá, đôi khi thậm chí thủ đoạn đê tiện, nhưng cháu luôn cảm thấy ông ta không phải là một kẻ hạ lưu, hẳn không thèm làm chuyện mờ ám kiểu này," Lục Tất Hành nói, "Vả lại, nếu trên người tướng quân Lâm Úy thật sự có lẫn gien của ông ta, hai anh em Tĩnh Hằng cũng tính là hậu duệ của ông ta, tại sao ông ta không chịu tự mình nhận nuôi họ?"

Nagus hỏi: "Tại sao?"

"Chắc là đau lòng." Lục Tất Hành suy nghĩ một thoáng rồi nói, "Nguyên soái Lâm Ger là hồi ức tốt đẹp thời thanh xuân, tựa ánh trăng vậy, Woolf dùng gien của vợ chồng họ tạo ra tướng quân Lâm Úy – cái tên 'Úy' này khi lão Lâm soái còn sống đã cùng bạn đời nghĩ sẵn, trong bút ký viết, bất kể đứa trẻ đầu tiên là trai hay gái, đều có thể đặt tên này, Woolf dùng tên này, cháu cảm thấy là ông ta chấp nhận Lâm soái không thuộc về mình, nếu tướng quân Lâm Úy bình an suôn sẻ sống hết một đời, đại khái có thể xem là một kết cục viên mãn. Khiến ông ta đau lòng, hẳn là trung ương liên minh bị quản ủy hội Vườn Địa Đàng dẫn dắt ngày càng lệch lạc, tiến sĩ Harden bỏ trốn, người con nuôi nuôi nấng mấy chục năm, sớm chiều bên nhau xảy ra chuyện. Mất Tĩnh Hằng quá giống tiến sĩ Laura Gurdon, ông ta có khúc mắc trong lòng cũng là bình thường."

Nagus thở dài: "Ta nhớ, thật ra năm đó Woolf đã chuẩn bị về hưu, khi ấy tướng quân… cha cháu danh tiếng không ai bằng, hai người bọn họ một là học sinh Woolf từng đích thân dẫn dắt, một là con nuôi một tay ông ta nuôi nấng, liền có kẻ nịnh hót gọi ngài và tướng quân Lâm Úy là Votaw song bích, tướng quân Lâm Úy tính cách hơi lãnh đạm, không thích xã giao, cũng không thích khoe mẽ, tướng quân của chúng ta thì vừa vặn trái ngược, hai người quan hệ cá nhân không tệ, bổ sung cho nhau. Nguyên soái Woolf cuối cùng vẫn lựa chọn tướng quân chúng ta, dần dần đem rất nhiều sự vụ giao cho ngài, kỳ thực khi đó tướng quân Lục Tín đã gánh vác hầu hết, chỉ thiếu một bàn giao chính thức của phía chính phủ. Nhưng mà…"

Quản ủy hội Vườn Địa Đàng chặn ngang một gậy, Lâm Úy u uất mà chết, Lục Tín bị oan, hải tặc vực ngoại thanh thế yếu dần, giống như đã không còn uy hiếp, liên minh đại nhất thống của loài người gió êm sóng lặng, quân ủy chẳng những vô dụng còn tạo thành uy hiếp bị chèn ép vào một góc đại sảnh quốc hội, cơ hồ không còn quyền lực, lão Nguyên soái vốn nửa ẩn lui bị buộc phải lên đài một lần nữa, nhưng đã chẳng ích gì, Vườn Địa Đàng len lỏi khắp mọi nơi, thân là nguyên lão liên minh, ông ta ngay cả một bé gái bị quản ủy hội bắt cũng không đòi được.

“Cháu có một cảm giác kỳ lạ, chú Nagus ạ.” Lục Tất Hành nói.

“Cảm giác gì?”

Lục Tất Hành lắc đầu: “Nhất thời không nói rõ được.”

Nếu không có trí tuệ nhân tạo siêu cấp Woolf, như vậy quân liên minh và quân trung ương có thể đã bị Lâm Tĩnh Xu hốt gọn cả ổ.

Không thể không thừa nhận, trong tình huống lúc ấy, không nhờ nét bút thần thánh có thể so sánh với “tá thi hoàn hồn” này của Woolf, liên quân nhân loại chưa kịp tập kết đã gục xuống.

Mà bây giờ quay đầu nhìn lại, Woolf như làm ẩu đóng cửa Thiên Hà Số 1, trong sự vây đuổi chặn đường của trí tuệ nhân tạo, lựa chọn duy nhất của Lâm Tĩnh Xu chính là trốn đến Thiên Hà Số 8, tới lúc đó bất luận Thiên Hà Số 8 lựa chọn thế nào, đều không tránh khỏi bị kéo vào, chứng não rỗng lại vừa vặn là khắc tinh của người chip, tiền hậu giáp kích chặn Lâm Tĩnh Xu ở Mân Côi Chi Tâm, đó tất nhiên là nơi táng thân của nàng.

Sau khi giải quyết người chip, trí tuệ nhân tạo vốn có thể tỏ ra hữu hảo, trong mấy chục năm về sau bình an vô sự, để quân trung ương về các thiên hà khác dẹp yên loạn cục, sửa chữa điểm nhảy vũ trụ, làm cho người ta thả lỏng cảnh giác, trí tuệ nhân tạo cũng dư dả thời gian xây dựng nhiều máy chủ hơn, chôn xuống nhiều “hạt giống” hơn.

Nhưng đúng lúc này, nó trở nên cố chấp giống như có “bug” vậy, lại lần nữa châm ngòi chiến tranh.

Ánh mắt Lục Tất Hành một lần nữa nhìn quyển bút ký, nhìn thấy câu “Dẫu cho trong chương trình viết đầy yêu thương loài người”.

“Chúng ta hiện giờ tình cảnh nguy hiểm, như đi trên lưỡi dao,” Lục Tất Hành nói, “Nhưng nghĩ lại, chiến tranh thời điểm này đối với trí tuệ nhân tạo ngược lại là bất lợi nhất, cũng là cơ hội duy nhất của chúng ta.”

Nagus: “Chẳng lẽ nó còn định làm Chúa cứu thế à? Thế đánh xong Quân Đoàn Tự Do thì nó nên tự nổ rồi, gây thành như vậy tính là thế nào!”

“Tự nổ là không thể, như thế nào tính là đánh bại Quân Đoàn Tự Do? Tiêu diệt thủ lĩnh à? Thế nó đã biến mất ngay từ khi Lâm Tĩnh Xu lần đầu tiên giả chết lừa chúng ta rồi,” Lục Tất Hành lắc đầu, “Vả lại Nha Phiến loại ma túy chip điện tử này, một khi lưu độc, sợ rằng không mất mấy chục đến hàng trăm năm cũng không thể nhổ tận gốc khỏi xã hội loài người, cho dù nó tiêu diệt Quân Đoàn Tự Do xong liền tự nổ, trong mấy chục đến cả trăm năm ấy, quan hệ của trí tuệ nhân tạo siêu cấp này với loài người sẽ biến thành ra sao? Trí tuệ nhân tạo không có khung quyền hạn là có thể tự chủ sửa đổi chương trình, chú cảm thấy sau lâu dài như vậy, chương trình tự nổ nho nhỏ còn có thể hạn chế nó sao?”

Lòng Nagus lại chùng xuống theo những lời cậu nói.

"Ma túy điện tử mấy chục năm mấy trăm năm cũng không thể nhổ sạch," Ông ta thì thào, "Thiên Hà Số 3 của ta, còn có thể đợi đến khi ta trở về không?"

Tại Thiên Hà Số 3 bị Nagus đau đáu nhớ mong.

Cơ giáp nhân tạo te tua như một âm hồn dọc đường cẩn thận tránh tất cả các tuyến đường có thể gặp phải người chip, mấy quân nhân mệt đến đờ đẫn thay phiên nghỉ ngơi, co ro trong một góc, quân phục trên người đều không nhất trí, bọn họ có một số đến từ bộ an toàn mặt đất, một số đến từ quân trung ương lưu thủ.

Đội ngũ chắp vá này lênh đênh trong vũ trụ, gánh vác nhiệm vụ quan trọng – họ phải đưa một chuyên gia điện tử sinh vật đến điểm tị nạn an toàn.

Để đối kháng người chip, quân phản kháng thành lập sở nghiên cứu chip lâm thời ở một căn cứ bí mật của Thiên Hà Số 3, tập trung mấy chục vị học giả điện tử sinh vật, nhưng đương khi sự tình vừa mới bắt đầu có đầu mối, nửa tháng trước, vị trí của sở nghiên cứu lộ ra, bị người chip phá hủy, thất bại trong gang tấc.

Chỉ có một tiến sĩ trẻ may mắn trốn thoát, được quân phản kháng liều chết cứu, lúc này đang im lặng nằm trong khoang y tế của cơ giáp, để vượt qua lữ trình vũ trụ khó chịu.

Trong khoang y tế lộ ra khuôn mặt nhợt nhạt mà trẻ tuổi, ngay cả ở trạng thái ngủ, trên mặt cô vẫn thoáng nỗi sợ hãi và lo âu. Binh lính thay ca bàn giao quyền lái cho đồng đội, đi tới nhìn cô một cái, điều chỉnh độ ấm trong khoang y tế.

"Ông làm gì vậy?" Đồng đội hỏi nhỏ.

"Cho cô ấy ấm lên một chút, tôi cảm thấy cô ấy đang gặp ác mộng." Binh lính mệt mỏi nói hầu như không thể nghe thấy, "Cô ấy có thể phục hồi bao nhiêu tài liệu đây?"

Đồng đội im lặng, giây lát sau, đưa cho hắn một ống tiêm dinh dưỡng: "Nghe nói mấy căn cứ nghiên cứu gấp gáp xây dựng đều đã bị người chip nổ tan tành rồi."

"Điều này cho thấy người chip sợ hãi," Binh lính trầm giọng nói, "Bọn chúng chỉ có thể dựa vào chip trên người, người chip không có tổ chức, không có trật tự, thậm chí không có chip, khả năng ngay cả cơ giáp cũng không lái nổi, những người này chẳng là gì, chỉ cần chúng ta có kỹ thuật đối phó được chip của bọn chúng, cuối cùng nhất định có thể chiến thắng."

"Nhưng phải đợi bao lâu mới đến 'cuối cùng' đây?" Đồng đội khá chán chường nói, "E rằng 'cuối cùng' chính là, chúng ta đều chết rồi… Không riêng chúng ta, các thiên hà khác cũng ngày càng gian nan, cứ điểm quân phản kháng thành lập đã mất tám chín phần mười, hôm trước một bộ phận quân phản kháng

từ Thiên Hà Số 4 chạy tới tìm kiếm che chở, hình như Thiên Hà Số 4 đã thất thủ toàn diện. Vị chiến hữu Thiên Hà Số 2 hay liên lạc với tôi đã nửa tháng không có tin tức, tôi không biết hắn còn sống hay không… Ông biết không, trước khi mất liên lạc, tôi nghe được một tin tức từ hắn."

"Tin tức gì?"

"Điểm nhảy vũ trụ thông ra ngoài của Thiên Hà Số 1 đã bị nổ hủy toàn bộ rồi, cho dù có viện quân, cũng là chuyện sáu năm sau, chúng ta không đợi được đâu."

Trong vũ trụ tối om, hai người trẻ tuổi tỉnh táo duy nhị trầy trật tiêu hóa tin tức tuyệt vọng này, nhất thời đều im lặng.

Giây lát sau, binh lính quay đầu thoáng nhìn nữ tiến sĩ trong khoang y tế, giống như bệnh nặng vái tứ phương, muốn lấy một chút dũng khí từ cô: "Đừng nghĩ những việc này nữa, căn cứ sẽ lập tức…"

Hắn còn chưa dứt lời, trong cơ giáp sứt mẻ đột nhiên vang lên tiếng cảnh báo.

"Cẩn thận!"

Tất cả mọi người đang nghỉ ngơi trên cơ giáp đều bừng tỉnh.

"Quay đầu, nhảy khẩn cấp!"

"Cái…"

"Đi mau! Căn cứ của chúng ta bị tập kích rồi!"

Thiên Hà Số 3, quân phản kháng tổng cộng chín mươi sáu cứ điểm, đây là nơi thứ tám mươi bảy bị nổ tan tành.

Cả thế giới như một con tàu lớn tông phải núi băng giữa biển, chao đảo, đang từ từ chìm vào tối tăm.

191. Quyển 6 - Chương 191

Kỷ nguyên Lịch Tân Tinh đã trải qua bảy ngày tăm tối nhất.

"Nghe nói sáng thế cũng mất bảy ngày, cho tới bây giờ, giờ chuẩn của Votaw vẫn lấy bảy ngày làm 'một tuần'." Lục Tất Hành đột nhiên nói với người lái cơ giáp của cậu.

Người lái đến từ Bạch Ngân Đệ Thập Vệ sửng sốt, vội vàng định nịnh bợ: "Cho nên chúng ta chọn hành động vào thời gian này, là điềm báo tốt?"

"Chỉ là trùng hợp thôi." Lục Tất Hành thoáng nở nụ cười, "Vườn Địa Đàng cũng là một cái tên may mắn mà – nào, cho tôi quyền lái đi."

Người lái ù ù cạc cạc, không biết Tổng trưởng từ khi nào cũng nhiễm thói xấu "mạng tinh thần phải ở trong tay mình" của Thống soái rồi, hắn vừa giao mạng tinh thần vừa không được thoải mái lắm, hoài nghi quan trên không hài lòng với trình độ lái cơ giáp của mình, không nhịn được lẩm bẩm một câu: "Tổng trưởng, trình độ cơ giáp của tôi kỳ thực cũng không tệ."

"Tinh anh Bạch Ngân Thập Vệ đương nhiên giỏi hơn tôi, nhưng quân đoàn trí tuệ nhân tạo chạy tới sớm nhất để vây chúng ta tại chỗ, nhất định sẽ sử dụng công kích mạng tinh thần, tôi có thiết bị ăn gian, có thể cầm cự lâu hơn một chút," Lục Tất Hành nói, "Gánh không nổi nữa thì giao lại cho anh."

Lúc này, Bạch Ngân Tứ đến quân khu xa nhất đã yên ắng vào vị trí, Anaquim chuẩn bị đủ thiết bị cảm ứng năng lượng nhạy bén, im lặng chờ thời gian giao hẹn.

Các cơ giáp trí tuệ nhân tạo dọc theo tuyến đường tuần tra khắp nơi, tìm kiếm quân địch trà trộn vào Thiên Hà Số 1.

Mân Côi Chi Tâm yên tĩnh đến đáng sợ, lỗ hổng thời gian cách Thiên Hà Số 8 và bọn họ ra mấy ngày, không ai biết bên kia thế nào rồi.

Lục Tất Hành nối mạng tinh thần, tự dưng nhớ tới sự phấn khởi khi lần đầu tiên cậu khởi động thành công cơ giáp, từ sao Cayley bay lên không.

Khi ấy thế giới còn yên ổn vô sự với cậu, cậu có rất nhiều bạn xấu, có vô vàn giấc mộng, còn có một lão mèo Ba Tư, rõ ràng là căng thẳng ở một bên quan sát, bị phát hiện liền giả vờ dửng dưng "ba không nhìn mày".

Cậu cho rằng mình sẽ lập tức vạch ra một góc bầu trời sao.

Khi đó cậu muốn dựng một mái tinh không ở Thiên Hà Số 8 cằn cỗi, rắc một ít hạt giống trong lòng những người trẻ tuổi khát khao và xao động giống cậu, mỗi lần nghỉ dài hạn khi kết thúc học kỳ sẽ đóng cửa trường, xuôi theo biển sao du lịch vòng quanh liên minh tám đại thiên hà. Nghèo thì đi kiêm chức kỹ sư cơ giáp phụ thêm vào chi phí trong nhà, sau đó lấy ra phung phí, trải nghiệm đủ mọi việc, tự do tự tại chơi hết cuộc đời ba trăm năm. Tìm người yêu đương hợp thì đến không hợp thì đi, thoải mái, khỏi cần dùi tim khắc xương, lo lắng muộn phiền như cậu yêu Lâm Tĩnh Hằng. Già rồi về nhà viết hồi ký, tập hợp tất cả các phát minh nhỏ chẳng có tác dụng đếch gì trong suốt cuộc đời ra xuất bản.

Đó sẽ là một cuộc sống tốt đẹp biết mấy.

Cậu vốn lập kế hoạch trước bốn mươi tuổi thực hiện nguyện vọng của mình, sống cuộc sống lý tưởng, không ngờ đến tận bây giờ, cuộc sống lý tưởng vẫn chưa thực hiện được.

"Tôi đã xây rất nhiều trường, nhưng bọn họ đều không chịu cho tôi làm hiệu trưởng." Mỗi một cảm quan của Lục Tất Hành đều khuếch tán ra ngoài theo mạng tinh thần, cậu nghĩ, "Tôi đủ năng lực lái cơ giáp đi khắp nơi, nhưng tổng cộng không rời khỏi Thiên Hà Số 8 mấy lần, mỗi lần đi ra không phải gặp sự kiện bắt cóc con tin thì là sắp đánh trận."

"Tổng trưởng, đồng hồ đếm ngược bắt đầu, cơ giáp dự nhiệt, hệ thống nguồn năng lượng kiểm tra đo lường hoàn tất, xác nhận tọa độ, tất cả nhân viên về chỗ, chuẩn bị nhảy khẩn cấp -"

"Mười, chín, tám…"

"Tổng trưởng này để tôi làm," Lục Tất Hành tự giễu một câu hầu như không thể nghe thấy, "Không thành công lắm."

Tiểu cơ giáp liên minh ẩn nấp ở cơ trạm thông tin liên lạc của Thiên Hà Số 1 dẫn đầu khai hỏa, dứt khoát cắt đứt mạng thông tin liên lạc.

"Ba, hai, một -"

Tiếng nhắc nhở đồng hồ đếm ngược kết thúc chìm trong tiếng gầm rú của cơ giáp, tàu chỉ huy và các tàu hộ vệ cùng một thời gian xuất hiện tại điểm nhảy vũ trụ của Thiên Hà Số 1, sóng năng lượng đánh thức u linh của Thiên Hà Số 1, ánh mắt hiểm ác lập tức tập trung vào họ, mệnh lệnh đuổi bắt qua cổng liên lạc viễn trình của điểm nhảy vũ trụ bốn phía thông thoáng, ùa đến tứ phương như thủy triều.

Bọn Lục Tất Hành còn chưa đáp vững, điểm nhảy vũ trụ lại lần nữa chập chờn – cơ giáp trí tuệ nhân tạo ở gần họ nhất nhảy khẩn cấp đuổi theo.

Trải nghiệm khi nhảy khẩn cấp tương đối không dễ chịu, ước chừng tương đương với đi một ngày trong thiết bị ly tâm, mọi người trong cơ giáp đều bị khí thể bảo hộ làm thành thạch trái cây, sau khi nhảy khẩn cấp, người trong cơ giáp luôn cần có giây lát giảm xóc.

Nhưng cơ giáp trí tuệ nhân tạo thì không có vấn đề sinh lý. Chúng lao qua điểm nhảy vũ trụ bằng tốc độ nhanh nhất, một hơi cũng không nghỉ, nhân khi nhảy khẩn cấp mạng tinh thần của người lái xao động, một đợt công kích mạng tinh thần cuốn tới.

Tinh thần lực có chip bổ sung của Lục Tất Hành gánh một đòn này, tất cả tàu hộ vệ đồng thời đổi người lái!

Cùng lúc đó, mười sáu đội ngũ lặng lẽ mai phục tại các quân khu lớn dùng thiết bị cảm ứng năng lượng ghi lại sự thay đổi của căn cứ quân sự – đây chính là ưu điểm của trí tuệ nhân tạo, nếu trong những căn cứ

quân sự này là võ trang nhân loại, dẫu hoàn mỹ hơn, hành động cũng luôn cần điều phối, tốc độ khởi động cũng luôn có chênh lệch, sẽ chứa đầy các loại bất ngờ nhỏ, căn bản không cách nào tính toán chuẩn xác.

Chỉ có trí tuệ nhân tạo, máy chủ của Woolf là "bộ não", căn cứ quân sự các nơi do trí tuệ nhân tạo khống chế là cơ quan, kết cấu đơn giản rõ ràng, mới cho phép họ dùng phương pháp này suy ngược.

Tàu chỉ huy của Lục Tất Hành đồng thời bắn sáu phát đạn đạo, miễn cưỡng chặn hỏa lực truy đuổi cậu lại, hai phát đạn đạo gần nhất tông vào nhau ở cách tàu chỉ huy không xa, rất nhiều mảnh vỡ như bão táp sượt qua thân tàu chỉ huy, tông lồng phòng hộ hỗn loạn một trận, tàu chỉ huy cướp đường mà chạy.

Hàng loạt cơ giáp trí tuệ nhân tạo thông qua mạng bước nhảy vũ trụ tập trung vào cậu, thò đầu ra từ các điểm nhảy vũ trụ xung quanh, cả Thiên Hà Số 1 hơi rối loạn.

"Tổng trưởng Lục, đối phương phóng ra kỹ thuật quấy nhiễu bước nhảy vũ trụ!"

"Điểm nhảy vũ trụ tứ phía đều không thể nối liền, chúng ta đã bị bao vây…"

"Cẩn thận!"

Đạn đạo và tấn công mạng tinh thần đồng thời đến, dẫu là người chip, độ kết hợp người cơ cũng không phải trăm phần trăm, ngoài mạng tinh thần xao động, đạn đạo cơ hồ sượt qua tàu chỉ huy, suýt nữa bắn trúng kho vũ khí, tiếng cảnh báo kêu muốn rách cổ họng!

Lục Tất Hành mới nổ là không "tuẫn đạo" chưa bao lâu, lúc này lưng túa mồ hôi lạnh.

Mười sáu đội ngũ dò đường trao đổi bằng phương thức mã hóa nhiều tầng, khoanh vùng quân khu chỗ máy chủ bằng tốc độ nhanh nhất, mà trong quá trình này nhất định đối phương sẽ toan tính đột phá mã hóa thông tin liên lạc của họ, một khi bị máy chủ phá giải mã hóa, nhận ra ý đồ của họ, nó sẽ lập tức nhảy đến chỗ khác, cho nên mã hóa là một mặt, quan trọng nhất là, sau khi máy chủ bị tập trung, đội ngũ ở gần quân khu này nhất có thể lập tức xử lý sạch các điểm nhảy vũ trụ bên ngoài quân khu này, bao vây nó!

Muốn đảm bảo hành động mau lẹ, mỗi một đội ngũ dò đường người và cơ giáp đều phải dư dả, bởi vậy Lục Tất Hành bất chấp mọi người can ngăn, chỉ để lại tàu hộ vệ như hai ba con mèo nhép bên cạnh, đối mặt với tập kích từ bốn phía, căn bản không đủ nhét kẽ răng người ta.

Lục Tất Hành cái khó ló cái khôn nói: "Gửi yêu cầu đối thoại!"

Chỉ cần kéo dài mười mấy phút là họ có thể khoanh vùng khu vực chỗ máy chủ, cậu đã đánh không lại mà chạy cũng không được, chi bằng nghiêm chỉnh kéo dài thời gian: "Tôi muốn nói chuyện với Nguyên soái Hubert Woolf."

Trong thời gian cậu nói hai câu, đã có một đợt lớn pháo ion năng lượng cao chồng chéo có thể tan chảy lồng phòng hộ ngang trời quét tới.

Lồng phòng hộ bị pháo ion năng lượng cao ăn mòn dần, mục tiêu của trọng giáp cực lớn, một khi không có lồng phòng hộ, cơ hồ chẳng khác nào người trần truồng đi vào khu phóng xạ. Đừng nói đạn đạo, xác chiến trường đụng một chút cũng chẳng có kết cục gì tốt.

Mà vỏ ngoài thân cơ nhiệt độ tăng vọt, lồng phòng hộ rít lên hấp hối, không ngừng báo hỏng, tan thành khói bụi trong sự thấp thỏm của các hộ vệ – tàu chỉ huy đã thành con rùa không mai.

"Tổng trưởng Lục!"

Song ngay lập tức, tiến công mãnh liệt của trí tuệ nhân tạo đột nhiên dừng lại, đối phương đã chấp nhận yêu cầu đối thoại của cậu.

Các hộ vệ bên cạnh Lục Tất Hành phối hợp ăn ý, đối phương dừng hỏa lực, họ có thể nghỉ ngơi giây lát, lập tức tập thể bỏ trọng giáp, chuyển dời lên mấy cơ giáp loại trung và nhỏ trong trạm thu phóng.

Lục Tất Hành đổi chỗ khác ngồi xuống, sau lưng mồ hôi lạnh dính rất khó chịu, còn phải gượng ra khuôn mặt hoảng loạn phẫn nộ, ra đòn phủ đầu chất vấn Woolf: "Tôi cho rằng sự tồn tại của ông là vì phòng bị Quân Đoàn Tự Do, bảo vệ thế giới hòa bình, không phải ông nói ông sẽ đi ngủ đông à? Thế bây giờ ông đang làm gì, mộng du đi lang thang à?"

Tiếng Woolf vang lên: "Tiêu diệt người chip là thiên chức của ta."

"Mẹ kiếp ai là người chip!" Lục Tất Hành liếc nhìn thời gian, chỉ cảm thấy kim giây kia bò lề mề như rùa, phút giây này dài như nửa đời người vậy, "Ông đã biết 'kế hoạch Nữ Oa', chẳng lẽ không nhìn ra chip trên người tôi không giống với chip Nha Phiến của Quân Đoàn Tự Do?"

"Ta biết," Woolf nói không có cảm xúc gì, "Chip trên người ngươi đã qua cải tạo, tương đương với một thiết bị thúc đẩy tiến hóa, theo như tư liệu nghiên cứu của tiến sĩ Laura Gurdon, thể thành công đã dùng virus Cầu Vồng cải tạo đủ điều kiện tiến hóa, sau khi cấy chip có thể xúc tiến thể sinh vật tự chủ tiến hóa, kỹ thuật mấu chốt ở cải tạo cơ thể của kế hoạch Nữ Oa, chứ không ở chip sinh vật. Mà Quân Đoàn Tự Do thì bỏ đi tiến hóa cơ thể, Lâm Tĩnh Xu đem chip của tiến sĩ Laura Gurdon làm cải tạo có hại, lợi dụng nó tạo ảo giác, truyền bá khắp nơi, và nghiên cứu ra chế độ cấp bậc nghiêm ngặt."

Lục Tất Hành: "Ông không phải rất hiểu sao?"

Woolf tiếp tục bất chấp lý lẽ: "Nhưng các ngươi vẫn đều là người chip, đều phải bị tiêu hủy."

Chuyện này không thể nói rõ ràng được, Lục Tất Hành chán nản: "Ông nhiễm virus rồi phải không, Nguyên soái?"

"Tính chất của các ngươi là giống nhau," Woolf không thèm đếm xỉa, trần thuật vừa lý lẽ vừa có căn cứ, "Đế quốc chip của Quân Đoàn Tự Do là muốn tiêu diệt toàn nhân loại, cải tạo xã hội loài người từ trên căn bản, đường tiến hóa của ngươi thì làm cho một bộ phận người biến thành 'siêu nhân', sự ra đời của siêu nhân sẽ sinh ra giai cấp và xung đột mới, cuối cùng đi đến chia rẽ và chiến tranh, tính toán theo đó, loài người hiện nay vẫn có khả năng cực cao bị tiêu diệt – hai loại chip cuối cùng sẽ dẫn đến một loại hậu quả, không có bất cứ khác biệt gì, đều cần bị tiêu hủy."

Lục Tất Hành ngẩn người, không ngờ được trí tuệ nhân tạo này không hề là đơn giản thô bạo quy người chip về chung một bọn, suy nghĩ còn rất sâu xa, cậu vô thức giải thích: "Vấn đề này vài năm trước tôi đã cân nhắc, tôi thậm chí đã tiêu hủy tất cả tư liệu… Bằng không Thiên Hà Số 8 bây giờ đã có quân đoàn 'siêu nhân' từ lâu rồi, đúng không?"

Trí tuệ nhân tạo Woolf im lặng, giống như cảm thấy hơi có lý.

Lục Tất Hành tiếp tục cố gắng thuyết phục: "Chip muốn phục chế thế nào thì phục chế, nhưng cải tạo cơ thể người của kế hoạch Cầu Vồng mới là then chốt, cải tạo cơ thể người cửu tử nhất sinh, vận may chiếm tỉ lệ rất lớn, Hiệp hội chống Utopia mấy lần khởi động kế hoạch Cầu Vồng, đều rất không thuận lợi, kẻ thành công ít ỏi chẳng được mấy, tôi trước mười lăm tuổi cơ hồ đều không có khả năng tự lo liệu cuộc sống, chính bản thân cũng không biết mình làm sao sống sót được, loại thực nghiệm cơ thể người tính nguy hiểm cao quy mô lớn này, ở thiên hà nào có thể hợp pháp thông qua? Căn bản không đủ tính khả thi để phát triển, thân vương Cayley năm xưa chiếm Thiên Hà Số 8 như mặt trời ban trưa chết như thế nào, Thiên Hà Số 8 vẫn còn nhớ rõ, tôi làm sao dám giẫm lên vết xe đổ. Xét đến cùng, tôi cũng chỉ có một vật thí nghiệm là mình đây."

Woolf nói: "Đúng vậy."

Mọi người thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Lục Tất Hành một lần nữa thoáng nhìn đồng hồ thong thả nhích, phát hiện thời gian mới qua hơn một nửa, cậu xưa nay tìm đại một người là có thể tán phét không nghỉ, lần đầu tiên trầy trật như vậy: "Tôi chưa từng làm hại bất cứ ai, cho dù từng bị quỷ ám, tham ô phi pháp mầm virus Cầu Vồng, cũng đã tiêu hủy sạch sẽ. Ngược lại ông, Nguyên soái Woolf, bên ngoài Thiên Hà Số 1 nhiều người chip hoành hành như vậy, ông mặc kệ, ông lại đi gây chiến, tập kích liên quân đóng ở Mân Côi Chi Tâm, còn mưu toan chấm mút Thiên Hà Số 8 chẳng dễ dàng gì thái bình! Hai chúng ta rốt cuộc là ai đang phá hoại?"

Trí tuệ nhân tạo siêu cấp Woolf lại lần nữa im lặng.

"Nếu ông muốn tiêu diệt triệt để chip sinh vật," Lục Tất Hành chậm rãi lại, tiếp tục nói: "Được thôi, bây giờ tôi tìm một khoang sinh thái nằm vào, ra khỏi cơ giáp, muốn bắt muốn giết tùy ông, chỉ cần ông hứa thu lại tất cả võ trang, lập tức ngủ đông."

Hộ vệ bên cạnh Lục Tất Hành hơi biến sắc: "Tổng trưởng, ngài…"

Lục Tất Hành khoát tay cắt ngang, lại nói với Woolf: "Cho dù trong những cơ giáp này của ông không có

người lái, do trí tuệ nhân tạo điều khiển, đó cũng đều là vàng thật bạc xịn tạo ra, nổ một bớt một, ngoài Thiên Hà Số 1 còn nguy cơ khắp nơi, tại sao ông phải lãng phí chúng vào tôi? Tôi chỉ có vài vệ binh bên cạnh, một mình đến Thiên Hà Số 1, không phải để gây sự với ông. Tôi sẵn lòng hi sinh vì nền hòa bình không dễ có, Nguyên soái Woolf, xét trên mức độ nào đó, song phương chúng ta mục tiêu đã nhất trí, hãy dừng tiêu hao nội bộ, được không?"

"Ngươi nói có lý." Trí tuệ nhân tạo siêu cấp Woolf chậm rãi nói.

Lục Tất Hành thấp giọng phân phó vệ binh: "Đi chuẩn bị khoang sinh thái cho tôi."

Cậu vào khoang sinh thái trôi nổi vũ trụ kế đến bị trí tuệ nhân tạo vớt – giả sử họ chịu vớt mà không phải một phát pháo nổ tan xác cậu luôn – dù sao cũng có thể qua hết mười mấy phút này.

Chỉ cần máy chủ vừa nổ, các cơ giáp như hổ rình mồi xung quanh sẽ đều thành bài trí, Lục Tất Hành hơi yên tâm.

Song đúng lúc này, trí tuệ nhân tạo siêu cấp Woolf kia nói: "Nhưng ta không thể chắc chắn ngươi có phải đã thật sự tiêu hủy toàn bộ tư liệu của kế hoạch Nữ Oa hay không, trước khi hoàn toàn chiếm đóng Thiên Hà Số 8, ta cũng chẳng cách nào phán đoán ngươi còn căn cứ thí nghiệm bí mật hay không, lỗ hổng thời gian tự nhiên quấy nhiễu dễ ổn định khó, ta rất khó lại có cơ hội tiến vào Thiên Hà Số 8 -"

Lục Tất Hành nghe ra ý nằm ngoài lời nói của hắn, máu trên mặt đột nhiên biến mất.

"Thế nên trước khi tiến vào khu lỗ hổng thời gian, ta đã thông báo Long Uyên và các trọng giáp siêu cấp khác, chưa hạ được Thiên Hà Số 8 thì không cần trở về," Trí tuệ nhân tạo phục chế hoàn mỹ nhân cách của Woolf lạnh lùng nói, "Về phần ngươi, ta thà rằng giết nhầm, không thể buông tha."

Hắn dứt lời, mấy phát đạn đạo không biết dự nhiệt sẵn từ khi nào từ bốn phương tám hướng bắn tới tàu chỉ huy của Lục Tất Hành!

Điện tử chân không của Thiên Hà Số 8 đã bị nổ hủy từ lâu, quân đoàn trí tuệ nhân tạo vẫn bị đè đánh điên cuồng phản công, không biết mệt mỏi phát động tấn công vào phòng tuyến cuối cùng của liên quân nhân loại.

Đến đây, chiến sự quyết liệt đã kéo dài mấy ngày, tiêm nhiều thuốc thư giãn hơn cũng không chịu được tiêu hao như vậy, mắt mỗi người đều đỏ au.

Mấy ngày qua, quân tự vệ đang không ngừng lui lại, sắp sửa lui đến khu vực loài người hoạt động của Thiên Hà Số 8.

"Thống soái," Tại trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành, Hoàng Tĩnh Xu gửi tin cho hắn, "Hệ thống chống đạn đạo của toàn Thiên Hà Số 8 đang lắp đặt khẩn cấp."

Tiếng Lâm Tĩnh Hằng đã khản đặc, bởi vậy hắn càng kiệm lời như vàng, chỉ cách màn hình liên lạc cho cô một ánh mắt.

Hoàng Tĩnh Xu lập tức hiểu ý hắn – còn cần bao lâu?

"Mười hai giờ," Hoàng Tĩnh Xu nói, "Các hành tinh lớn chủ yếu đều đã lắp đặt hoàn tất, trước mắt các tuyến đường lớn trong thiên hà đều đã giới nghiêm, thiết bị trên tuyến đường đang tiến hành điều chỉnh thử cuối cùng, chỉ cần mười hai tiếng!"

Lâm Tĩnh Hằng phất tay cắt ngang liên lạc, trầy trật ra tiếng: "Trong mười hai tiếng, không được lui một bước nào nữa, dù chết cũng phải thành chướng ngại vật trên đường cho ta."

Thiên Hà Số 1 –

Trạm thu phóng cơ giáp trên trọng giáp tàu chỉ huy của Lục Tất Hành mở cửa, mười mấy tiểu cơ giáp bay vút ra, chúng vừa thoát ly trọng giáp, tàu chỉ huy kia đã bị đạn đạo nhấn chìm.

Lục Tất Hành cảm thấy tim mình sắp không biết đập nữa rồi: "Rốt cuộc còn bao lâu!"

"Tổng trưởng," Hộ vệ bên cạnh đến từ Bạch Ngân Thập nói, "Thiên Hà Số 8 có Lâm soái trấn thủ, cho dù thập đại danh kiếm đến hết lại có thể thế nào?"

Lục Tất Hành rất muốn giả vờ tin gã, cho gã một nụ cười cổ vũ, nhưng cậu cười không nổi.

Rất lâu trước kia, cậu cũng cảm thấy Lâm Tĩnh Hằng không gì không làm được, chỉ cần nghe thấy cái tên này là có cảm giác an toàn, giống như trên thế giới không có chiến tuyến nào hắn không thủ được, không có kẻ địch nào hắn không thể đánh bại.

Nhưng lòng tin mù quáng này từ lâu đã tan thành khói bụi theo nỗi đau mười sáu năm.

"Tổng trưởng cẩn thận!"

Lục Tất Hành trong lúc phân tâm suýt nữa bị một phát đạn đạo bắn trúng, tránh thoát đầy nguy hiểm, tấn công mạng tinh thần của trí tuệ nhân tạo ập xuống đầu, mà chỉ hơi chững lại như vậy, con đường phía trước đã bị quân đoàn trí tuệ nhân tạo đông nghìn nghịt chặn lại!

Lục Tất Hành nghe thấy tim mình đập điên cuồng như sắp nứt toác.

"Tổng trưởng Lục, khoanh vùng được rồi!"

Lục Tất Hành ngẩng phắt đầu lên, ngay giờ phút sống còn như vậy, liên quân khoanh vùng thành công quân khu chỗ máy chủ, có lẽ là vận mệnh, đó lại là một quân khu ở gần vị trí của cậu bây giờ nhất!

Song cậu không kịp trả lời, cơ giáp của cậu cũng đã bị đạn đạo quân địch tập trung.

Bị mấy phát đạn đạo tập trung trong vòng vây không kẽ hở như thế, cậu đã không còn chỗ để tránh.

192. Quyển 6 - Chương 192

Thời gian như đã ngừng trôi.

Lục Tất Hành không phải chưa từng thấy máu bao giờ, trong lúc Thiên Hà Số 8 nội chiến, cậu vô số lần bị Turan vớt về từ dưới nòng pháo cực kỳ nguy hiểm, nhưng không một lần nào giống lần này – thời điểm cuối cùng không liều mạng nghĩ cách thoát thân, mà lại hơi thất thần.

Cậu tự dưng nghĩ: "Cặp nhẫn Tĩnh Hằng đặt, đã nhận được chưa?"

Ý nghĩ này không có cảm xúc gì, bởi vì không kịp tiếc nuối, cũng không kịp sợ hãi, cứ thế lướt qua vội vã và đơn giản, như một trận gió chẳng đau chẳng ngứa.

Lúc này, trong kênh truyền tin nội bộ, một tọa độ vũ trụ đột nhiên đập vào mắt cậu, Lục Tất Hành nhận ra ngay đây là một tọa độ điểm nhảy vũ trụ. Cậu vô thức tiến hành thao tác nhảy khẩn cấp đến tọa độ này, như động vật run rẩy lần cuối trước khi chết.

Mà cả đội hộ vệ cơ hồ động tác đồng bộ với cậu –

Cơ giáp mau chóng tiêu hao năng lượng của bản thân, vừa may kết nối với điểm nhảy vũ trụ, điểm nhảy vũ trụ kích hoạt, trong cơ giáp phun ra khí thể bảo hộ.

Nhảy khẩn cấp vậy mà thành công rồi!

Vài giây ấy, quấy nhiễu bước nhảy vũ trụ quân đoàn trí tuệ nhân tạo dùng để giam chân họ mất hiệu lực, hạm đội hộ vệ con con của Lục Tất Hành biến mất tại chỗ, đạn đạo đã rời khỏi nòng pháo chợt mất đi mục tiêu, bị lượng lớn năng lượng do đội cơ giáp nhảy khẩn cấp phóng ra quấy nhiễu, quỹ đạo lệch đi rất nhỏ, sau đó đâm sầm vào nhau.

Mấy chục phát đạn đạo tông xe trên không trung, cảnh tượng vô cùng hùng tráng, nhất thời ngay cả cơ giáp trí tuệ nhân tạo ở gần cũng bị lan đến, vậy mà không thể lập tức nhận ra mục tiêu đã bị bắn rơi hay chưa, truy kích khó tránh khỏi chậm vài giây!

Mà chỉ vài giây tạm nghỉ như vậy, cơ giáp của Lục Tất Hành trong cú nhảy khẩn cấp trời đất đảo điên, cậu khó khăn giữ thăng bằng trong khí thể bảo hộ, mạng tinh thần rung mạnh một thoáng, song đại não vô cùng tỉnh táo, lập tức hạ lệnh: "Nổ điểm nhảy vũ trụ!"

Tàu hộ vệ tuy ít nhưng toàn bộ là tinh anh đến từ Bạch Ngân Thập Vệ, cực kỳ ăn ý, cùng một thời gian lui lại, oanh tạc điên cuồng điểm nhảy vũ trụ họ mới nhảy khẩn cấp.

Điểm nhảy vũ trụ vừa tiếp đón xong đám "khách không mời" vong ân phụ nghĩa này, liền thê thảm gặp thủ đoạn tàn độc, sau khi bị dẫn nổ cuốn lên lốc xoáy bạo ngược, cơ giáp trí tuệ nhân tạo chần chừ vài giây mới đuổi theo trực tiếp tuẫn táng.

Một yêu cầu liên lạc gửi đến, Lục Tất Hành vừa nín thở lúc này mới thở ra một hơi thật dài, yếu xìu đáp một tiếng: "Ông anh Hope à, đến kịp lúc lắm, cảm ơn nhé."

Kỹ thuật quấy nhiễu bước nhảy vũ trụ là ngón nghề sở trường của Hiệp hội chống Utopia – Woolf là bản đạo.

Quấy nhiễu bước nhảy vũ trụ có thể đột phá bản đạo, chẳng cần nghĩ cũng biết là ai.

Quả nhiên, ngay lập tức, hình chiếu của Hope xuất hiện trước mặt cậu, ông ta cười khổ nói: "Lại gặp mặt rồi, thầy Lục, nói thật, tôi thực sự không muốn gặp thầy nhanh như thế này đâu."

Lúc này, lại có nhiều yêu cầu liên lạc gửi đến, hộ vệ của Lục Tất Hành dựng luôn một kênh truyền tin nội bộ tạm thời.

"Tổng trưởng Lục."

"Tổng trưởng."

"Trời, sao chỉ mấy người các anh?"

Thomas Dương quấn băng vải trên đầu, Poisson sắc mặt nhợt nhạt, một bộ phận Bạch Ngân Tam, cùng với những gương mặt Lục Tất Hành đều quen mắt đến từ các bộ đội dẫn đường…

"Tôi sẽ giải thích với ngài sau." Poisson Dương thần sắc phức tạp nhìn cậu một cái, nhanh chóng nói, "Xung quanh còn có điểm nhảy vũ trụ khác, trên bản đồ tuyến đường vũ trụ đều có biểu hiện, nổ chỗ này, bọn chúng cũng sẽ nhanh chóng đuổi tới qua điểm nhảy vũ trụ khác, mau đi trước, Bạch Ngân Tam mở đường!"

Lục Tất Hành vỗ vai hộ vệ theo bên cạnh: "Giao quyền lái cho anh, đón lấy."

Sau đó cậu trực tiếp từ trên mạng tinh thần tự chủ cắt đứt liên hệ với cơ giáp, rời khỏi vị trí người lái, nói với mọi người: "Đến quân khu thứ chín."

Hết thảy đều trong tích tắc, thay đổi nhanh có thể tính bằng giây, cho đến khi nói xong câu này, cung phản xạ của Lục Tất Hành rốt cuộc mới đi hết hành trình, cơn gió không đau không ngứa ban nãy lướt qua trong lòng như đột nhiên sinh ra nọc sau đuôi, thoáng chốc cắm vào lồng ngực không phòng bị của cậu, mồ hôi lạnh toàn thân như đông thành băng.

Nếu vừa rồi chết dưới nòng pháo, Lâm Tĩnh Hằng sẽ mãi chờ cậu ở Thiên Hà Số 8 chứ?

Trước khi đi cậu nói đùa, rằng với kỹ thuật bây giờ, xuyên qua khu lỗ hổng thời gian bình thường cần năm đến tám ngày, sự kiện xác suất nhỏ chỉ có Lâm Tĩnh Hằng mới gặp phải… Nếu người kia mãi không đợi được cậu, liệu có cho rằng lại gặp sự kiện xác suất nhỏ, cho rằng cậu lạc đường trong thời không hỗn loạn hay không?

Khi đó ở chỗ giao giới Thiên Hà Số 7 và 8, Thiên Hà Số 8 đã gần trong gang tấc, điểm nhảy vũ trụ bất ngờ không kịp chuẩn bị nổ hủy cơ giáp của Lâm Tĩnh Hằng, lúc ấy trong lòng hắn cũng là cảm giác như vậy sao?

Mà hết thảy tiền đề của "đợi và không đợi" này, là hắn bình an ở Thiên Hà Số 8.

Quân tự vệ có thể ngăn được quân đoàn trí tuệ nhân tạo chết tiệt không?

Nếu như…

Lục Tất Hành giật mình nhận ra mình mà còn nghĩ tiếp thì khéo phải điên mất, thế là cậu quả quyết cắt ngang suy nghĩ sau "nếu như", công nhiên làm trái luật an toàn cơ giáp, lấy một điếu thuốc ra đốt, lúc này mới phát hiện tứ chi mình tê rần, tay run rẩy không cầm nổi điếu thuốc kia.

Cậu không nhịn được vịn tường: "Cho tôi một mũi thuốc thư giãn… không phải loại này, là số 6."

Khi cậu gặp lại Lâm Tĩnh Hằng, hồn phi phách tán, dựa vào một mũi thuốc thư giãn loại số 6 chống đỡ cái xác không hồn, tình cảnh có vẻ đáng sợ nhưng không nguy hiểm mà đưa cậu về nhà.

Bây giờ cậu nứt hết gan mật, vẫn cần nhờ một mũi thuốc thư giãn loại số 6, dính chúng lại, đi tìm kiếm một tia hi vọng cuối cùng.

Hope chưa đến Thiên Hà Số 8, không rõ thuốc thư giãn của họ sao còn đánh số, lấy làm lạ hỏi: "Sao vậy, thầy bị thương à?"

"Bị sợ," Thiết bị y tế bơm thuốc vào cơ thể cậu, Lục Tất Hành thẳng thắn mà mệt mỏi cười với ông ta, thì

thào, “Tôi sợ chết.”

Thiên Hà Số 8.

Tổng trưởng phát biểu công chúng có thể không nghe không chú ý, nhưng lúc này không còn ai dám không chú ý chiến sự tiền tuyến.

Ngân Hà Thành khẩn cấp lên tiếng, cho người dân biết Tổng trưởng Lục Tất Hành đã đến Thiên Hà Số 1 trước một bước, nhưng xem ra trí tuệ nhân tạo không định buông tha Thiên Hà Số 8.

Tinh không Thiên Hà Số 8 im ắng, lửa đạn ầm ỹ bị ngăn ở cửa nhà, võ trang không phải quân vũ trụ các loại hình thức – bao gồm quân đội an ninh mặt đất, toàn thể đợi lệnh.

Tại thiên hà lắm tai nhiều nạn này, tất cả mọi người còn sống bây giờ, cơ hồ đều từng đi qua lửa đạn, cơ hồ đều từng ở trên mặt đất ngửa đầu chờ đạn đạo đột nhiên rơi xuống.

Các tuyến đường vũ trụ trong cả thiên hà giới nghiêm toàn bộ, các loại máy móc hàng không vũ trụ phi quân dụng nhất loạt không được rời khỏi tầng khí quyển. Du lịch và làm việc ở các trạm không gian nhân tạo lớn thì đáp xuống ngay tại chỗ. Mạng bước nhảy vũ trụ cùng thông tin liên lạc viễn trình hạn chế sử dụng, người không về nhà được nói với người nhà ở thiên hà khác một câu phải đợi mười mấy phút thậm chí là mấy tiếng.

Tiên phong đối đầu trực diện với trí tuệ nhân tạo bị đối phương quét xuống mạng tinh thần, phản ứng tập thể chậm trễ một chút, mà trí tuệ nhân tạo đương nhiên không chịu lãng phí cơ hội, nhân lúc họ thay người lái, mười mấy phát đạn đạo quét ngang tới.

Mà đúng lúc này, trong trọng giáp quân tự vệ Thiên Hà Số 8 đột nhiên phóng ra vô số tiểu cơ giáp, giống “hệ thống chống đạn đạo điều khiển bằng tay”, chính xác đối xung lửa đạn quân địch, giống như biết trước quỹ tích đạn đạo của đối phương, một phát cũng không lãng phí.

Turan suýt nữa bị nổ tan xác lau mồ hôi lạnh, bật ngón cái: “Trạm Lư, đẹp lắm! Tai họa ta đây có thể sống ngàn năm hay không, thì phải xem ngươi rồi!”

Trạm Lư lúc này hoàn toàn trở thành thiết bị mô phỏng – Lâm Tĩnh Hằng bảo hắn giả vờ mình và thập đại danh kiếm là cùng một chiến tuyến, phán đoán chiến cục từ góc độ quân địch, bản thân dựa theo phán đoán của Trạm Lư nhắm thẳng mà đánh.

Nơi đây dẫu sao cũng là sân nhà của Thiên Hà Số 8, tuy rằng phía sau có mấy tỷ người dân, khiến họ không thể tiến lùi tự do, nhưng chỉ cần chặn được, vật tư và võ trang tuyệt đối dồi dào hơn kẻ xâm nhập, quyết sẽ không xuất hiện tình hình đánh nửa chừng thì thuốc thư giãn cạn kiệt. Trong khi tử thủ, đồng thời họ liên tục tiêu hao hỏa lực của đối phương một cách có ý thức.

Bayer phản đối: “Người vừa rồi cứu cô là tôi!”

Turan “Ha” một tiếng: “Làm màu cái gì? Nếu tôi chết rồi, sẽ đến lượt ông làm mồi, dù sao cuộc đời tôi chuyến này không tệ, ông thì chưa chắc, đội trưởng Đệ Thập Vệ bạn gái đều ở trong thiết bị đầu cuối cá nhân ạ.”

Lý Forlan thở dài: “Ông anh Bayer, ông không cảm thấy đoàn ám sát vũ trụ với otaku hai loại thuộc tính cùng tồn tại, nghe giống một kẻ biến thái à?”

Liễu Nguyên Trung ra vẻ kinh hãi nói: “Tướng quân Bayer, không nhìn ra ông là loại người này, tôi luôn cho rằng ông giống tôi, truy tìm bước chân Thống soái đi theo đường chính nhân quân tử hệ cấm dục chứ!”

“Tôi thật là nhìn không nổi nữa, lão trong suốt, Quim vắng mặt, ông lại tận dụng triệt để chơi trò này.” Turan chán chường nói, “Trong chúng ta nhất định phải có một tên bợt đít à?”

Bayer: “…”

Đám đĩ chó này!

Trạm Lư: “Trên thực tế, tiên sinh không hề…”

Lâm Tĩnh Hằng: “Câm, miệng.”

Trong kênh truyền tin im lặng một cách quỷ dị một giây, sau đó các tướng quân tập thể phát ra một tiếng “Ồ” hoặc cảm thán hoặc nghi ngờ, giống như cùng nhau mở ra cánh cửa thế giới mới.

“Lại nói Thống soái,” Turan nói, “Kỳ thực tôi nghĩ mãi không thông một vấn đề…”

“Các vị cẩn thận.” Trạm Lư đột nhiên cắt ngang cô nàng, đánh dấu ra tất cả các điểm quân địch có thể tấn công, “Đối phương đột nhiên co cụm chiến tuyến, dự trữ đạn dược của bọn chúng sợ rằng không còn đủ, khả năng sẽ dốc hết toàn lực.”

Hắn vừa dứt lời, tấn công của quân đoàn trí tuệ nhân tạo đột nhiên trở nên tàn bạo, trọng giáp siêu cấp Thừa Ảnh và Thuần Quân đánh thẳng một mạch, nhắm chuẩn điểm bạc nhược nhất trong phòng vệ của quân tự vệ, tất cả trọng giáp mở rộng cửa khoang, đám tiểu cơ giáp không sợ chết dốc tổ mà ra như nạn châu chấu.

Turan: “Chó cùng rứt giậu rồi sao?”

Vô số mạng tinh thần tầng tầng lớp lớp đè xuống, quân tự vệ mệt mỏi không kịp đổi người lái, cùng một

thời gian, mười lăm cơ giáp mất quyền mạng tinh thần, bị trí tuệ nhân tạo khống chế ngược, nhắm thẳng nòng pháo vào bên mình.

Bạch Ngân Cửu tính cơ động cực mạnh, thời điểm chạy đến cứu viện đứng mũi chịu sào, khi cơ giáp của Turan bắt đầu báo động đạn đạo, cô nàng đã đến quá gần!

Né không được thì khỏi né luôn, trong lúc chỉ mành treo chuông Turan ngắm chuẩn kho vũ khí của trọng giáp siêu cấp.

"Uỳnh" một phát –

Kho vũ khí của trọng giáp siêu cấp Thừa Ảnh bị bắn trúng, Thừa Ảnh kịp thời tháo dỡ, nhưng xung quanh tập trung toàn cơ giáp trí tuệ nhân tạo, đã không kịp rồi!

Trọng giáp siêu cấp nổ thành hai đoạn ngay tại chỗ, đội tiên phong cơ giáp trí tuệ nhân tạo xung quanh đều bị liên lụy.

Mà phần đuôi cơ giáp của Turan bị đạn đạo quét trúng, năm giây sau phát nổ.

Trong đầu Bayer đang ở gần cô nhất "ong" một tiếng: "Elizabeth!"

Trong cảnh hỗn loạn, trên tàu tổng chỉ huy, Trạm Lư trải rộng mạng tinh thần, trực tiếp viễn trình tiếp quản mạng tinh thần của mười lăm cơ giáp, ném ra một lồng phòng hộ viễn trình, sau đó xoắn chết cơ giáp trí tuệ nhân tạo lao nhanh nhất.

Năm 260 Lịch Tân Tinh, đoàn hải tặc xâm lấn, Lâm Tĩnh Hằng cứ điểm Bạch Ngân phụng lệnh xuất chiến, trong chiến dịch nổi tiếng nhất kia, một mình hắn xâm nhập mười lăm cơ giáp quân địch, cưỡng chế tiếp quản quyền hạn của đối phương, cho đến khi hắn rời khỏi liên minh, nơi đó vẫn còn truyền lưu truyền thuyết này.

Hiện giờ, kỳ tích tái hiện.

Trong lửa đạn và mảnh vỡ nhấp nhô lên xuống, một cơ giáp bị khống chế viễn trình chính xác vươn lưới vớt, vớt về một đôi mảnh vỡ thảm không nỡ nhìn… cùng với một khoang sinh thái.

Turan trong khoang sinh thái bị hô hấp dồn dập của mình sặc chết đi sống lại, nằm ngang trong lưới vớt, cô nàng thở hồng hộc nói: "Tôi chưa hỏi xong đâu… khụ, chưa hỏi xong chết không nhắm mắt mà – Thống soái, ngài là một người đàn ông có thể lập tức nghe hiểu tất cả các chuyện bậy bạ mập mờ, rốt cuộc làm sao thường niên giữ nguyên tư thái 'không cùng một giuộc với thế tục xấu xa' vậy?"

Họng Lâm Tĩnh Hằng khó chịu, vì thế âm thanh rất nhẹ, ngược lại như lộ ra một chút dịu dàng.

Tiếc thay lời nói không dịu dàng lắm: “Không biết, khả năng là ngoại hình không giống bê đê?”

Turan thở không ra hơi mà phì cười, khoang sinh thái bị kéo về cơ giáp.

“Chưa quỵ đâu,” Cô nàng nói, “Phóng cho tôi một cơ giáp dự phòng!”

Lúc này, cách mười hai tiếng mà Hoàng Tĩnh Xu dự đoán còn không đầy ba tiếng, lắp ráp hệ thống chống đạn đạo toàn thiên hà đã bước vào giai đoạn cuối cùng, điều động toàn thể robot và kỹ sư. Mà chiến cục cách nửa ngày đã tiến vào hồi căng thẳng nhất, quân tự vệ không lui lại nữa, cũng không có bất cứ sách lược hoặc mai phục nào nữa, không hề giữ lại chạm trán chính diện với quân đoàn trí tuệ nhân tạo, như hai con mãnh thú ngoạm cổ nhau.

Trước là trọng giáp siêu cấp Thừa Ảnh phát nổ, Turan nhảy khoang sinh thái.

Sau đó Thuần Quân bị bắn rơi, nguồn năng lượng cơ giáp của Lý Forlan cạn kiệt, nguồn năng lượng dự phòng bị nổ hủy, hắn buộc phải lái tiểu cơ giáp thoát vây.

Long Uyên rơi vào vòng vây Bạch Ngân Lục, tàu tổng chỉ huy của Lâm Tĩnh Hằng bị lửa đạn tấn công, hắn quyết đoán bỏ trọng giáp, tàu tổng chỉ huy xé chẵn ra lẻ.

Bất luận là tổng chỉ huy, vệ đội trưởng hay cận vệ, đều thành tiểu tốt tiền tuyến –

Thiên Hà Số 1.

Lão Bố trúng độc đắc, quân khu thứ chín mọi người cùng tập trung chính là nơi ông ta phụ trách.

Trí tuệ nhân tạo đang không ngừng một phút ý đồ phá giải truyền tin mã hóa của họ, Lão Bố không dám trì hoãn, lập tức hạ lệnh dọn dẹp điểm nhảy vũ trụ.

Quân trung ương Thiên Hà Số 5 huấn luyện nghiêm chỉnh dưới tay ông ta từ sớm đã chuẩn bị sẵn sàng khai hỏa, theo lão tư lệnh ra lệnh một tiếng, các điểm nhảy vũ trụ vòng ngoài cùng quân khu thứ chín Thiên Hà Số 1 bị xử lý sạch sẽ, cả khu vực bị cách ly tạm thời.

Tuy nói bên trong Thiên Hà Số 1 không cần điểm nhảy vũ trụ khoảng cách cũng không xa lắm, nhưng sau khi máy chủ bị tách khỏi mạng bước nhảy vũ trụ, sẽ không cách nào thông qua bước nhảy vũ trụ trốn đi, muốn ra khỏi khu phong tỏa, ít nhất cũng phải bay hai mươi tiếng. Máy chủ cực hao năng lượng, trong không gian tương đối đóng kín như thế, rất dễ dàng bị tìm được, hai mươi tiếng là đủ rồi.

Hơn nữa trong lúc này, nó sẽ mất đi khống chế đối với Thiên Hà Số 1, liên quân nhân loại rải rác các nơi có thể lập tức thông qua mạng bước nhảy vũ trụ bao vây khu vực này, cho dù Lão Bố không cẩn thận để nó chạy thoát, nó cũng sẽ lập tức rơi vào vòng vây liên quân.

“Phải bắt được nó!” Lão Bố kích động vểnh cả râu tóc, giọng lạc đi, “Lục soát cho ta!”

Lục Tất Hành dẫn một đám quân lộn xộn tạp nham lao tới quân khu thứ chín bị tập trung.

Poisson Dương vừa chỉ huy lính kỹ thuật cắt đuôi truy binh trí tuệ nhân tạo, vừa giải thích đơn giản tiền căn hậu quả cho Lục Tất Hành: “Xin lỗi, Tổng trưởng Lục, chúng tôi lúc ấy không đủ người, tình hình quá hỗn loạn, vũ khí dự trữ của Mân Côi Chi Tâm… thậm chí thuốc thư giãn đều không đủ dùng, rất nhiều anh em đều… chúng tôi bị trí tuệ nhân tạo chấn rớt mạng tinh thần, khi đó bọn chúng vội vã xâm nhập Thiên Hà Số 8, không có thời gian xử lý chúng tôi. Ha… tiên tri Harris đến vớt chúng tôi đi.”

Lúc hắn nói những lời này, biểu cảm ít nhiều không được tự nhiên.

Bạch Ngân Thập Vệ và Hiệp hội chống Utopia từng không đội trời chung, ngờ đâu cuối cùng lại được bọn họ vớt đi.

Hope cười rất đỗi khiêm tốn: “Không cần khách sáo, vì sinh mạng và tự nhiên.”

“Tôi sẽ không phê duyệt cho ông truyền giáo hợp pháp, Hiệp hội chống Utopia các ông có tiền án, khi mới thành lập vào thời đại Địa Cầu, không phải cũng đều là phái bảo vệ môi trường ôn hòa sao?” Lục Tất Hành dưới tác dụng của thuốc thư giãn loại số 6 thả lỏng hơn nhiều, “Nhưng mà lúc ông trốn khỏi Thiên Hà Số 8 không bán đứng chúng tôi, tôi tin rồi.”

Hope bật cười: “Thầy vẫn luôn tin, người không tin chính là Lâm tướng quân.”

“Không sao,” Lục Tất Hành nói, “Anh ấy tin tôi là đủ rồi – thế nào?”

“Tổng trưởng, đã cách ly thành công quân khu thứ chín.”

“Xem ra chúng ta tới sớm nhất,” Thomas Dương nói, “Có thể ở đây ôm cây đợi thỏ.”

Cùng lúc đó, liên quân nhân loại tất cả đều nhận được thông báo “cách ly thành công”, mọi người dường như đã nhìn thấy ánh bình minh.

“Bao vây nó! Chuẩn bị thực hiện bước nhảy vũ trụ, đến quân khu thứ chín.”

Liên quân rốt cuộc hơi thả lỏng thần kinh căng thẳng, song ngay khi họ bắt đầu yên tâm lớn mật sử dụng điểm nhảy vũ trụ –

“Cẩn thận đạn đạo!”

“Sao…”

“Có quân địch tấn công!”

Liên quân các nơi xuất hiện trong điểm nhảy vũ trụ đồng thời bị đoàn cơ giáp trí tuệ nhân tạo tập kích.

Lục Tất Hành giật mình.

“Có chuyện gì vậy,” Cậu nghe thấy có người kêu lên thất thanh, “Không phải đã cách ly thành công rồi sao!”

193. Quyển 6 - Chương 193

“Nhưng mà… làm sao có thể?

Nếu máy chủ của Woolf không ở quân khu thứ chín, thì nó sẽ ở đâu?

Có nhiều máy chủ sao?

Không, lúc xây dựng mô hình đã tính đến tình huống nhiều máy chủ, kết quả thực nghiệm đã chứng minh rõ ràng, tựa hồ máy chủ quả thật chỉ có một.

Sự thật cho thấy, tình huống chỉ có một máy chủ phù hợp với thực tế, bởi vì thứ này không phải đất sét tùy ý bóp nặn ném vào lò là có thể thành hình, cho dù là Nguyên soái Woolf, có thể thần không biết quỷ không hay chế tạo một trí tuệ nhân tạo siêu cấp như vậy, cũng đã khiến người ta thán phục sức khống chế của ông ta với trung ương liên minh, chẳng lẽ còn có thể sản xuất hàng loạt? Mà trí tuệ nhân tạo Woolf sinh ra đến nay chẳng qua hơn một tháng, Thiên Hà Số 1 lại luôn chiến tranh loạn lạc, hẳn nó cũng còn chưa kịp làm một phân thân dự phòng cho mình.

Như vậy, vấn đề nằm ở đâu?

“Lối suy nghĩ của các vị không có vấn đề, xây dựng mô hình không có vấn đề, suy tính cũng không có vấn đề.” Thomas Dương là hạch tâm kỹ thuật của Bạch Ngân Thập Vệ, không đổ trách nhiệm cho ai, hắn nhanh chóng kiểm tra số liệu mọi người truyền về.

Lục Tất Hành khó khăn chuyển dời ánh mắt lên người hắn, nghe ba cái “không có vấn đề” này, lòng ngược lại chùng xuống.

“Cẩn thận!”

Lục Tất Hành không kịp đưa ra câu hỏi, đoàn cơ giáp trí tuệ nhân tạo bám riết không bỏ đã lao tới, pháo ion năng lượng cao sát biên tông lên lồng phòng hộ của cơ giáp, lúc này cơ giáp của Lục Tất Hành đã không còn là trọng giáp, lồng phòng hộ rung mạnh, hệ thống trọng lực trong cơ giáp theo đó mất tác dụng.

Lục Tất Hành hơi lảo đảo, ngã thẳng vào hình chiếu lập thể của Thomas Dương: "Thế vấn đề ở đâu?"

"Tổng trưởng, vấn đề thực tế không phải là đề ứng dụng giải trong kỳ thi," Thomas Dương nói, "Bất cứ vấn đề nào ngoài điều kiện đều có khả năng xuất hiện… Ví dụ như mã hóa nhiều tầng của các ngài e rằng đã bị trí tuệ nhân tạo xâm nhập, nó có thể khiến số liệu các ngài thu thập râu ông nọ cắm cằm bà kia; lại ví dụ như, bản đồ tuyến đường vũ trụ Thiên Hà Số 1 các ngài dùng để xây dựng mô hình nhất định chính xác sao, lỡ như có điểm nhảy vũ trụ bí mật mà cấp cao quân liên minh cũng không biết? Hoặc là các ngài căn bản…"

Hình chiếu của Thomas Dương hơi mờ đi do sự quấy nhiễu của pháo ion. Thần hồn Lục Tất Hành bị thuốc thư giãn số 6 cưỡng chế, duy trì lý trí, mà bộ não giống như đã chết máy rồi.

"… Các ngài căn bản đã sai rồi, phương thức tồn tại có thể căn bản không giống với các ngài tưởng tượng. Trên lịch sử ghi lại, máy chủ trí tuệ nhân tạo siêu cấp thời đại Lịch Cựu Tinh phần nhiều tồn tại với phương thức căn cứ mặt đất hoặc vũ trụ, nhưng thời đại Lịch Tân Tinh nhất định cũng thế sao? Nếu máy chủ căn bản không nằm trên một trạm không gian như các ngài nghĩ? Chẳng lẽ nó không có khả năng là một nhóm nhiều trạm không gian? Chẳng lẽ không thể tồn tại bằng phương thức khác? Nếu là như thế, tiền đề xây dựng mô hình đã sai, Tổng trưởng ạ!"

Tiểu cơ giáp không ngăn cản được hỏa lực hung mãnh, né tránh tấn công, đỡ trái hở phải, người ở bên trong như giấy vụn trong kính vạn hoa, nếu không có huấn luyện thể năng gian khổ mấy chục năm như một ngày của quân vũ trụ, chắc đã nôn cả não ra từ lâu rồi.

Lục Tất Hành bị khí thể bảo hộ va đập qua lại, một vệ binh hò la lao tới, cố gắng mặc trang phục du hành vũ trụ cho cậu.

"Tổng trưởng… kế tiếp… tít… kế tiếp làm thế nào?"

Lục Tất Hành không nói ra lời.

Cậu không biết nên làm thế nào, không ai biết nên làm thế nào.

Lợi dụng lỗ hổng thời gian đánh sai lệch thời gian cũng vậy, dùng mình làm mồi khoanh vùng vị trí máy chủ của Woolf cũng vậy, đều là được ăn cả ngã về không, cược một đường sinh cơ.

Nhảy múa trên lưỡi dao, ở đâu ra lắm "plan B" như thế?

Nếu biết mình sai ở đâu, sơ hở ở đâu, có lẽ đông tinh anh liên quân nhân loại như vậy tập trung lại, đầu óc

gió lốc một chút, còn có thể cái khó ló cái khôn, theo phương hướng mà cứu vãn.

Nhưng vừa vặn như Thomas Dương nói, lối suy nghĩ, xây dựng mô hình và suy luận của họ đều không hề có vấn đề, vấn đề xảy ra ở phần "ngoài đại cương", thế thì có vô vàn khả năng.

Liên quân nhân loại phân tán như con mồi lần lượt bị tập trung, hãm trong vòng vây, phản kháng bây giờ chẳng qua là giãy giụa hấp hối.

Cho dù Lục Tất Hành cậu có thể vắt hết óc, trải qua gian nan hiểm trở, một lần nữa triệu tập mọi người, cậu còn có thể có biện pháp nào đi tập trung máy chủ nữa?

Mà cho dù trên thế giới có thần, không thể đứng nhìn loài người diệt vong, từ trên trời rơi xuống một bản "hướng dẫn tắt trí tuệ nhân tạo siêu cấp", cậu làm gì còn thời gian đi thực hiện?

Cách thập đại danh kiếm xâm phạm Thiên Hà Số 8 đã bao lâu?

Bảy ngày? Chín ngày? Mười ngày?

Lâm Tĩnh Hằng còn có thể đợi cậu thêm mười ngày nữa không?

Thiên Hà Số 8 còn có thể đợi cậu thêm mười ngày nữa không?

Thuốc thư giãn loại số 6 lẳng lặng nằm trong mạch máu, giúp cậu không đến mức suy sụp tuyệt vọng.

Lục Tất Hành dưới tác dụng của ngoại lực, suy nghĩ bình tĩnh và lý trí: "Nếu năm ấy mình không từ bỏ kế hoạch Nữ Oa thì sẽ thế nào?"

Kế hoạch Nữ Oa vô cùng hung hiểm, thể thực nghiệm cửu tử nhất sinh, rất nhiều người không may mắn sẽ chết trong quá trình cải tạo. Những người không muốn mạo hiểm thì cố thủ thân phận người bình thường, dần dà, giai cấp sẽ phân hóa, tài nguyên sẽ phân phối lại, giữa người tiến hóa và người bình thường sẽ giảm bớt kết hôn, thậm chí coi trao đổi gien lẫn nhau là cấm kỵ ước định mà thành… Trên thế giới sẽ phát sinh rất nhiều việc không tốt đẹp.

Nhưng loại trừ tất cả những điều bên trên, cậu sẽ có được một đoàn siêu nhân.

Võ trang siêu nhân khả năng chống cự công kích mạng tinh thần cực mạnh, tai thính mắt tinh, có thể liên tục không ngủ không nghỉ, tố chất cơ thể mạnh đến không cần bất cứ huấn luyện gì, đã vượt qua tiêu chuẩn quân vũ trụ ưu tú nhất.

Nhân viên kỹ thuật siêu nhân không biết mệt mỏi, tràn đầy tinh lực, Thiên Hà Số 8 sẽ tiến thêm một bước

tăng tốc bùng nổ kỹ thuật, kỹ thuật mới, vũ khí mới, điểm tăng trưởng kinh tế mới sẽ liên tục xuất hiện.

Dù sao cậu bây giờ cũng gánh tội danh này rồi, nếu năm đó cậu quả quyết một chút, dám khư khư cố chấp như Lâm Tĩnh Xu, thúc đẩy kế hoạch Nữ Oa, phải chăng nội chiến đều sẽ không xảy ra, thực lực của Thiên Hà Số 8 sẽ hơn xa bây giờ?

Như vậy… phải chăng họ có thể không cần như bây giờ, không hề có hi vọng chiến thắng trí tuệ nhân tạo, binh hành hiểm chiêu?

Có lẽ như Thomas nói, ngay từ ban đầu, phương hướng đã sai rồi.

Có lẽ thế giới này không cần một người sợ đầu sợ đuôi dẫn đường đằng trước.

Thiên Hà Số 8 –

Quân đoàn trí tuệ nhân tạo lại tiến một bước về phía trước.

"Cẩn thận, tiên sinh," Trong mạng tinh thần, Trạm Lư đột nhiên truyền một tin tức cho Lâm Tĩnh Hằng, "Bọn chúng đến gần quá rồi."

Lâm Tĩnh Hằng giật mình.

Trạm Lư mới dứt lời, vừa vặn có mấy tàu tiếp viện từ Thiên Hà Số 8 đến.

Tàu tiếp viện chính là một "xe vận tải", cơ bản đều là máy móc tự động, tàu tiếp viện lấy tiết kiệm năng lượng hiệu suất cao và tiết kiệm tiền làm chính, năm ấy khi thiết kế, chẳng ai ngờ được một ngày kia kẻ địch của họ sẽ là trí tuệ nhân tạo. Lúc này, các tàu tiếp viện lái tự động này đột nhiên tập thể mất khống chế, từ phía sau lao vào trận doanh bên mình như đã điên rồi, nếu là tàu chở thức ăn nước uống và thuốc men thì thôi, trong đó còn có mấy chiếc là tàu chở võ trang đạn dược!

"Tránh ra!"

Tàu tiếp viện mất khống chế tập thể tự phát nổ, mấy cơ giáp xung quanh không kịp né tránh bị cuốn vào vụ nổ, quân tự vệ Thiên Hà Số 8 hai mặt gặp địch, như một lá cờ rách hai đầu.

Lâm Tĩnh Hằng bị cơ giáp không trọng lực hất lên tường, lưng đập ra một tiếng trầm đục, hộp nhẫn trong túi rơi mất, vừa vặn trượt qua khe hở của khí thể bảo hộ, hắn chụp hụt, cứ thế lăn ra ngoài.

"Chết tiệt, hệ thống chống đạn đạo cùi bắp của bọn họ còn bao lâu nữa?"

Thời điểm thế này, Lâm Tĩnh Hằng cũng chẳng có thời gian quan tâm tới nó, hắn không chỉnh lại đội ngũ, trực tiếp lái cơ giáp vào giữa quân đoàn trí tuệ nhân tạo, tăng tốc độ lên cao nhất mà cơ giáp có thể chịu được, cơ hồ có thể khởi động nhảy khẩn cấp. Long Uyên cầm đầu lập tức tập trung tàu chỉ huy chỗ tổng chỉ huy quân tự vệ, tất cả các tiểu cơ giáp trí tuệ nhân tạo xung quanh bao vây tới hắn –

"Liễu Nguyên Trung!"

Liễu Nguyên Trung vừa thấy tàu chỉ huy di chuyển liền lập tức hiểu ý, đã chuẩn bị sẵn sàng đánh phối hợp cho hắn, lúc này nhân Long Uyên bị tàu chỉ huy cuốn đi, tức khắc từ một bên khác lao vào. Bạch Ngân Lục hiệu suất cực cao dọn dẹp một loạt cơ giáp trí tuệ nhân tạo chặn đường, đạn đạo của trí tuệ nhân tạo cũng bám đuôi một loạt phía sau Lâm Tĩnh Hằng như mây đuổi theo trăng, ba phương đầu đuôi nối nhau, cơ hồ thành một vòng khép kín.

Trạm Lư: "Cẩn thận bọn chúng dùng pháo ion quấy nhiễu tuyến đường của ngài."

Hắn vừa dứt lời, lại một quân đoàn trí tuệ nhân tạo chào đón, một loạt pháo ion năng lượng cao tông đến, lồng phòng hộ tóe lửa, tiểu cơ giáp bị đẩy tới đám đạn đạo bám riết phía sau.

Đúng lúc này, Lâm Tĩnh Hằng đột nhiên tháo kho vũ khí của mình – hàng tồn trong kho vũ khí đã thấy đáy, đẩy hết ra như vậy, chút hỏa lực còn sót lại va chạm với mấy phát đạn đạo quân địch, phối hợp sóng hạt năng lượng cao lao đến trước mặt, kho vũ khí như một đóa hoa hướng dương đột nhiên nở bung, nó cùng với cơ giáp tách ra vừa vặn ở trung tâm yên tĩnh của gió bão, thoát thân giữa dòng nước lũ năng lượng.

Bạch Ngân Lục đuổi tới ép Long Uyên vào góc chết, bắn trọng giáp siêu cấp ngạo mạn này thủng lỗ chỗ như cái sàng.

Liễu Nguyên Trung một đòn đắc thủ, chân nhũn cả ra: "Ngài dọa tôi khóc rồi Thống soái!"

Lâm Tĩnh Hằng không rảnh vuốt lông Liễu tướng quân bị dọa khóc – trọng giáp quân tự vệ hỏng nghiêm trọng, nơi đây toàn là tiểu cơ giáp, tiểu cơ giáp tính cơ động cao nhưng cũng định trước không mang theo được bao nhiêu vũ khí và nguồn năng lượng, tiếp viện nhất định phải đuổi kịp, lúc này ngay cả kho vũ khí của tàu chỉ huy đều đã thấy đáy, hiển nhiên họ đã cần gấp tiếp viện.

Đợt tiếp viện khẩn cấp ban nãy bị trí tuệ nhân tạo chặn mất, càng như tuyết thượng gia sương.

"Thống soái, tôi…"

Lý Forlan còn chưa nói xong, Trạm Lư trong mạng tinh thần đã báo cáo trước một bước: "Bên phía Bạch Ngân Nhất đang co cụm binh lực, phán đoán đạn dược không đủ."

Phán đoán của Trạm Lư cũng là phán đoán của trí tuệ nhân tạo đối phương, Lâm Tĩnh Hằng không đợi Lý

Forlan nói xong, lập tức hạ lệnh: “Bayer, chi viện!”

Quân đoàn trí tuệ nhân tạo đột nhiên ép đến, nhưng Bayer không đuổi theo, Bạch Ngân Nhất cơ hồ hết đạn thật sự không thể đánh nữa, tức khắc bị tách ra.

Phòng tuyến đã bị phá!

Thiên Hà Số 1.

Trong kênh truyền tin, mọi người lao nhao kêu Tổng trưởng, Lục Tất Hành xua hộ vệ định nhét cậu vào trang phục du hành vũ trụ hoặc khoang sinh thái: “Tôi…”

Động tác này của cậu hơi mạnh, quyển bút ký trong túi áo khoác rơi ra, trong cơ giáp hệ thống trọng lực không ổn định, nó từ lưng chừng không trung bay ra, Lục Tất Hành nhanh tay lẹ mắt chụp lại, hơi mạnh tay khiến quyển bút ký cũ không chịu được bị cậu xé mấy tờ.

Lục Tất Hành cuộn qua loa quyển bút ký nhét vào lòng, chẳng lòng dạ nào xót “trấn quán chi bảo” có thể đưa vào viện bảo tàng này, nhưng ngay sau đó, ánh mắt cậu vô tình lướt qua mấy tờ giấy bị cậu xé, vừa vặn ghi lại trận chiến cuối cùng với “thân vương Hulse”.

“… Đến lúc đó cần đóng kín Votaw, phải nhốt thân vương Hulse lại, cần phải bảo đảm điểm này, Hubert, vận mệnh của toàn nhân loại đều nằm trong tay em, bất kể đến lúc đó xảy ra chuyện gì, thân vương Hulse chưa biến mất, tuyệt đối không thể mở ‘chiếc hộp Pandora’…”

Khi họ dụ bắt thân vương Hulse, phụ trách đóng cửa Votaw chính là bản thân Woolf.

Giống như có một tia sáng tử khe hở trang giấy nứt ra chạy vào đại não cậu –

Votaw do Woolf tự tay đóng kín.

Thiên Hà Số 1 do Woolf tự tay đóng kín.

Woolf hai mươi tuổi như đinh đóng cột nói “trí tuệ nhân tạo không có khung quyền hạn cuối cùng nhất định sẽ biến thành kẻ địch của chúng ta”.

“Vận mệnh của toàn nhân loại đều nằm trong tay em”.

Một câu lo âu “Thiên Hà Số 3 của ta, còn có thể đợi được ta trở về không” của Thống soái Nagus Thiên Hà Số 3 trước khi xuất phát.

Không có quân chủ lực, các đại thiên hà nội phòng trống rỗng thật sự có thể chờ sáu năm ư?

Toàn nhân loại…

Chưa biến mất, tuyệt đối không thể mở "chiếc hộp Pandora".

"Cho tôi bản đồ tuyến đường vũ trụ quân khu thứ chín." Lục Tất Hành chợt ngẩng đầu lên.

Bản đồ tuyến đường Thiên Hà Số 1 trong thiết bị đầu cuối cá nhân của cậu lập tức tập trung vào quân khu thứ chín – quân khu thứ chín là một khu vực gần hướng Thiên Hà Số 2 nhất, trú quân sở tại, vị trí mỗi một điểm nhảy vũ trụ trên bản đồ đều rất rõ ràng.

Thomas Dương: "Tổng trưởng, sao vậy?"

"Kết quả thí nghiệm thể hiện chính xác máy chủ ở ngay quân khu thứ chín." Lục Tất Hành nhanh chóng sắp xếp lại mạch suy nghĩ, "Chú Lão Bố đã thành công dọn sạch điểm nhảy vũ trụ vòng ngoài cùng quân khu thứ chín, nhưng máy chủ của Woolf chưa bị cách ly thành công, cho thấy máy chủ tuy rằng ở quân khu thứ chín, nhưng không nằm trong vòng cách ly…"

Thomas Dương: "Ý ngài là gì, tư lệnh Bố đã nổ sai điểm nhảy vũ trụ? Không phải… đó đều là cơ giáp tự động tập trung theo bản đồ tuyến đường vũ trụ, không thể trượt tay được."

"Điểm nhảy vũ trụ vòng ngoài cùng quân khu thứ chín không phải là vòng chúng ta tập trung, ở đây vẫn còn."

"Khoan đã," Hope nói xen vào, "Điểm nhảy vũ trụ ấy thuộc về điểm then chốt trên mạng bước nhảy vũ trụ của liên minh, nối liền Thiên Hà Số 1 và 2, thời điểm đánh lén hải tặc Quân Đoàn Tự Do, không phải đã bị nổ hủy rồi sao?"

"Điểm nhảy vũ trụ bị nổ hủy mất đi công năng, nhưng nó vẫn còn trên mạng bước nhảy vũ trụ."

"Tổng trưởng, ngài có biết một điểm nhảy vũ trụ là cấp năng lượng gì không?" Poisson Dương nhíu mày nói, "Đặc biệt là mạng giao thông then chốt người đến người đi kiểu này, nếu thật sự nổ xong nửa năm một năm là sửa chữa được, Thiên Hà Số 8 làm sao có thể đóng cửa trăm năm, chỉ có thể ra vào từ khu lỗ hổng thời gian tự nhiên?"

"Điểm nhảy vũ trụ nối liền thời không, đồng thời cũng là một bộ phận của mạng thông tin viễn trình," Lục Tất Hành đã không giải thích gì gửi tọa độ cho người lái, "Nhưng năng lượng hai công năng này cần không cùng một cấp, đúng không?"

Poisson Dương ngớ ra.

Lục Tất Hành: “Đi theo tôi, nếu không các anh bây giờ lẽ nào còn biện pháp khác?”

Câu này ngược lại là thật, dù sao mọi người đều hoang mang lo sợ, mù mờ lúng túng, ai đứng ra tùy tiện chỉ một phương hướng là mọi người sẽ chạy theo.

“Chúng ta cược một lần đi.” Lục Tất Hành thấp giọng nói.

Hope đã nghe thấy: “Đánh cược gì, thầy Lục?”

“Cược Nguyên soái Woolf năm xưa tự tay đóng kín Votaw, nổ ra khởi đầu của kỷ nguyên Lịch Tân Tinh, chìm nghỉm ba trăm năm, không hề là một kẻ không não phản xã hội đơn thuần muốn nằm trong máy tính ngàn thu muôn đời.” Lục Tất Hành nói như độc thoại, “Cách ly Lâm Tĩnh Xu, mặc dù khiến đế quốc chip của Quân Đoàn Tự Do không cách nào giáng lâm, nhưng cũng khiến các thiên hà khác không đợi được cứu viện, thế giới năm năm thay đổi, sáu năm đủ để loài người hủy diệt một lần, ông ta không thể không nghĩ đến điểm này -“

Hope: “Hả?”

Poisson Dương quyết đoán hạ lệnh: “Bạch Ngân Tam đoạn hậu!”

Bạch Ngân Tam gạt đám đông mà ra, chặn truy binh trí tuệ nhân tạo, Lục Tất Hành dẫn nhóm quân tạp nham dưới tay nhảy khẩn cấp.

“Cảm ơn, người anh em.”

Họ như một mũi tên rời cung, đột nhiên từ trong đầm lầy bắn ra, chỉ về một hướng lạ lùng.

Cơ giáp trí tuệ nhân tạo dọc đường từng đợt xông lên.

“Quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 đoạn hậu giúp ngài, Tổng trưởng Lục.”

“Chúng tôi thuộc về quân trung ương Thiên Hà Số 2, Tổng trưởng Lục, ngài đi trước -“

Quân tạp nham xen lẫn cùng nhau từng tầng bong xuống, như từng lớp áo giáp, chặn truy binh.

Lục Tất Hành liên tục bốn lần nhảy khẩn cấp, đã đến biên cảnh bị phong tỏa của Thiên Hà Số 1.

“Được rồi, chỉ còn lại chúng tôi.” Hope thở dài, “Chúng tôi về sau có thể truyền giáo hợp pháp không, thầy Lục?”

Lục Tất Hành nói như đinh đóng cột: "Nằm mơ, trừ phi tôi xuống đài."

"A, được rồi." Đại tiên tri nhún vai, "Vậy thì... hải tặc vũ trụ Hiệp hội chống Utopia đoạn hậu cho ngài, vì sinh mạng và tự nhiên."

Hiệp hội chống Utopia ngăn cản nhóm truy binh cuối cùng, cơ giáp của Lục Tất Hành lại lần nữa tăng tốc.

Cậu nhìn thấy, chỗ điểm nhảy vũ trụ vốn nên bị nổ hủy, một mảnh phế tích, có một trạm không gian nhân tạo khổng lồ.

Thiên Hà Số 8, trọng giáp siêu cấp Xích Tiêu xé phòng tuyến của quân tự vệ, Lâm Tĩnh Hằng đã chẳng quan tâm được gì khác, trực tiếp thực hiện bước nhảy vũ trụ chặn lại.

Turan khàn khàn nói: "Thống soái, kho vũ khí của ngài đã tháo dỡ hết rồi!"

Hắn thật sự sẽ chết thành chướng ngại vật trên đường sao?

Còn bắt bọn họ phải như cô năm ấy, một lần nữa nói rõ với Lục Tất Hành...

Lâm Tĩnh Hằng đã ra khỏi điểm nhảy vũ trụ, đối mặt với Xích Tiêu.

Đúng lúc này, một tin tức từ Ngân Hà Thành đột nhiên truyền đến: "Báo cáo -"

"Hệ thống chống đạn đạo vũ trụ vận hành thử hoàn tất!"

194. Quyển 6 - Chương 194

Tích tắc nghe thấy âm thanh ấy, đôi mắt Lâm Tĩnh Hằng đảo nhẹ.

"Đã nhận được." Giọng hắn khàn khàn mà trầm thấp, "Rút."

Xích Tiêu hỏa lực hạng nặng mở đường, sắp sửa hủy diệt hết thảy như bẻ cành khô, Lâm Tĩnh Hằng dẫn theo vài tàu hộ vệ lác đác, lách mình vào điểm nhảy vũ trụ, quân tự vệ cả Thiên Hà Số 8 toàn tốc rút lui.

Qua điểm nhảy vũ trụ, đi tiếp về phía trước chính là lãnh địa chính thức của Thiên Hà Số 8.

Thiên Hà Số 8 điều kiện tự nhiên không tệ, chỉ là nó ước chừng lớn gấp mười sáu lần Thiên Hà Số 1, mà

hành tinh tự nhiên lại không nhiều, có vẻ hơi quạnh quẽ. Song trên tuyến đường vũ trụ mới trỗi dậy lại có vô số trạm không gian nhân tạo, như một viên đá quý đào ra dưới cát vàng hoang mạc, đèn đóm sáng rực, khi đến gần, thỉnh thoảng có một tia sáng, vừa vặn lia qua máy quay quân dụng, trên màn hình sẽ có ánh sáng trắng chói mắt lướt qua, chúng mơ hồ nối với nhau, hình thành một tấm lưới không nhìn thấy.

Quân tự vệ Thiên Hà Số 8 như đàn chim bỏ rừng, dọc theo tuyến đường tiến quân thần tốc.

Đoàn cơ giáp trí tuệ nhân tạo bám sát đằng sau không chút do dự đuổi theo.

Chúng là thuộc hạ của Woolf bản trí tuệ nhân tạo, các máy tính siêu cấp phân tích chiến cục, phán đoán đối phương đã không còn sức ngăn cản, ở ngoài thiên hà lại sắp sửa hết đạn cạn lương, cho nên rút lui hợp tình hợp lý, mình truy kích cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng nếu là Woolf có máu có thịt kia còn sống, có thể đích thân tới hiện trường, chắc hẳn sẽ không lạc quan mù quáng như vậy.

Bởi vì Lâm Tĩnh Hằng từ sau khi tốt nghiệp học viện Ulan tòng quân gần năm mươi năm, còn chưa bao giờ rút lui khỏi trận địa mình phải bảo vệ.

Phát đạn đạo thứ nhất lên không, như một người múa dẫn đầu bước đi ưu nhã, mở màn "lễ chào đón" của Thiên Hà Số 8 dành cho các vị khách không mời.

Ngay sau đó, lửa đạn từ trạm không gian nhân tạo, từ trên các hành tinh chủ yếu bên ngoài Thiên Hà Số 8 bay ra, cùng quân đoàn trí tuệ nhân tạo gặp nhau trên không, cơ giáp không kịp tránh né bị tông đi, như một buổi biểu diễn pháo hoa có một không hai.

Đây là lần đầu tiên hệ thống chống đạn đạo lấy thiên hà làm đơn vị xuất hiện, nó sinh ra ở sao Bắc Kinh không một ngọn cỏ.

Không chỉ đánh quân địch sững ra, ngay cả người một nhà cũng kinh ngạc.

"Ôi…" Bayer nhất thời không biết nên kêu tín ngưỡng nào, khựng lại, kinh hãi hỏi, "Đây là cái gì?"

"Đây à, từ ngày Thiên Hà Số 8 đóng cửa đã bắt đầu làm," Turan nối lại vào kênh truyền tin trả lời, "Nghe nói trước đây hiệu quả thí nghiệm không lý tưởng, hôm nay bệnh nặng vái tứ phương lấy ra bán thành phẩm như vậy, không ngờ cũng tạm được."

Bayer: "Đây… đây gọi là cũng tạm được?"

"Vậy ông không biết hệ thống này đã hì hục mất bao nhiêu năm," Turan than thở một tiếng, "Sau khi sao Hồng Hà bị Hiệp hội chống Utopia tập kích, trong số học sinh của Tổng trưởng Lục có một cô bé, đưa ra

vọng tưởng tốn công phí sức như vậy, lâu thế rồi, công trình lớn huy động nhiều nhân lực này luôn gặp nhiều trắc trở, tôi nghe người ta nói, họ chẳng có thành quả gì khác ngoài tốn tiền, khoản chi tài chính lớn nhất của Thiên Hà Số 8 túng thiếu đều cho họ, nếu không có Tổng trưởng Lục gánh áp lực thay họ, chắc đã bỏ dở từ lâu rồi."

Lâm Tĩnh Hằng đã nhân lúc này ngựa không dừng vó một lần nữa gắn kho vũ khí mới, lắp nguồn năng lượng dự phòng: "Bây giờ đã đến giai đoạn ngắm phong cảnh rồi à?"

Theo hắn ra lệnh một tiếng, quân tự vệ Thiên Hà Số 8 chật vật nhanh chóng chỉnh đốn lại, trước khi khói thuốc súng tan hết, một lần nữa đánh về.

Biên giới Thiên Hà Số 1.

Nháy mắt khoanh vùng được trạm không gian, toàn bộ vệ binh trên cơ giáp – ngoại trừ bản thân Lục Tất Hành năng lực buồn vui tạm thời bị phong ấn – tất cả đều điên rồi.

"Là máy chủ! Chúng ta tìm được máy chủ rồi!"

"Tổng trưởng Lục," Tiếng nói không kìm nén được hào hứng của người lái vang lên, "Chúng ta nổ nó luôn bây giờ chứ!"

Lục Tất Hành nhìn chằm chằm trạm không gian kia trên máy quay quân dụng, thản nhiên hỏi: "Chúng ta còn bao nhiêu năng lượng và hỏa lực?"

Người lái lập tức đưa ra con số.

Họ bỏ trọng giáp, từ trong vòng vây nhảy khẩn cấp giết ra một con đường, hiện giờ cả hai loại đều đã không còn nhiều.

"Tới gần một chút," Lục Tất Hành trầm giọng nói, "Đừng manh động, quét trạm không gian này, phân tích nó có hệ thống chống đạn đạo hay không."

Câu nói của cậu như một chậu nước lạnh, dập tắt sự kích động lộ rõ trong lời nói và vẻ mặt các vệ binh.

Hệ thống chống đạn đạo mặt đất của liên minh kỳ thực làm qua quýt bình thường, trong chiến tranh vũ trụ đạn đạo không cẩn thận để lọt còn có thể phòng, một khi bị liệt vào mục tiêu, gặp oanh tạc điên cuồng quy mô lớn thì không chịu được.

Nhưng vấn đề bây giờ là, hỏa lực trên mấy tiểu cơ giáp họ mang theo không đủ để tiến hành oanh tạc điên cuồng quy mô lớn, tùy tiện tập kích, đạn đạo nhất định sẽ bị chặn lại, một đòn không trúng, rất có khả năng họ sẽ chỉ có thể trơ mắt nhìn mục tiêu gần ngay trước mắt mà không có biện pháp gì.

Giây lát sau, người lái hít sâu một hơi: "Tổng trưởng, trên trạm không gian có hệ thống chống đạn đạo và lồng phòng hộ nghiêm mật, may mà chúng ta không… Chờ đã."

"Hửm?"

"Đo được vật chất không rõ," Người lái thấp giọng nói, "Bên trong có thứ gì đó."

Một vệ binh khác căng thẳng: "Đã mai phục võ trang cơ giáp?"

"Không phải." Người lái nghi hoặc nói: "Khối lượng vô cùng lớn…"

Tiếng hắn bị cắt ngang bởi tiếng cảnh báo của cơ giáp.

"Tổng trưởng Lục," Người lái nói, "Chúng ta đã tiến vào khu vực phòng hộ hệ thống chống đạn đạo của đối phương, nó đang đòi mật khẩu, nếu không sẽ xử lý chúng ta như kẻ địch."

"Lui lại, tàu hộ vệ đều lui ra ngoài khu vực chống đạn đạo." Xung quanh không có nhân viên kỹ thuật, Lục Tất Hành chỉ có thể tự mình tiến lên, "Hope của Hiệp hội chống Utopia từng nói, mật khẩu ông ta dùng để khởi động trí tuệ nhân tạo Woolf là gì? Ai còn nhớ, là cái gì… hoa gì?"

"Tổng trưởng, là 'hạt giống'."

Lục Tất Hành hơi do dự, nhập "hạt giống", người lái nín thở, hai ba tàu hộ vệ rời khỏi khu vực chống đạn đạo đều căng thẳng nhìn cậu chăm chú, chuẩn bị chặn đạn đạo bắn tới Tổng trưởng –

"Tít -" khẽ một tiếng, thần kinh mọi người bị kéo một phát không nhẹ không mạnh.

Mật khẩu sai!

Bầu không khí đột nhiên trở nên hiểm ác, cơ giáp của Lục Tất Hành lập tức bị hệ thống chống đạn đạo của trạm không gian tập trung, trong cơ giáp vang lên tiếng cảnh báo.

"Tổng trưởng Lục, lui lại, tránh ra!"

Cùng lúc đó, một phát đạn đạo đã bay đến cậu, người lái lập tức làm thao tác chặn lại, đồng thời chuẩn bị quay đầu chạy.

"Từ từ!"

Lục Tất Hành không bị quấy nhiễu, ánh mắt lóe lên, giống như phúc đến lòng sáng –

"Thân vương Hulse chưa biến mất, tuyệt đối không thể mở 'hộp Pandora'."

Ngay nháy mắt cơ giáp bị tập kích sắp sửa lui ra ngoài khu vực chống đạn đạo, Lục Tất Hành nhanh chóng nhập "hộp Pandora".

Mật khẩu chính xác!

Người lái: "..."

"Cho tôi mạng tinh thần." Lục Tất Hành nói, "Chúng ta đáp xuống xem thử."

Người lái tàu hộ vệ bên cạnh vội hỏi: "Tổng trưởng Lục, chúng ta..."

"Các anh canh ngoài tầng khí quyển," Lục Tất Hành nói, "Nếu sự tình có biến, trong tình huống vạn bất đắc dĩ, các anh cứ trực tiếp bắn trạm không gian, vạn nhất có một phát đạn đạo có thể xuyên qua hệ thống chống đạn đạo rơi xuống đất, là chúng ta thắng rồi."

"Tổng trưởng Lục, từ 'vạn nhất' này không may mắn."

Lục Tất Hành thoáng nở nụ cười, tiếp nhận quyền lái, chậm rãi tới gần trạm không gian nhân tạo chỗ máy chủ.

Nó vô cùng lớn, xấp xỉ căn cứ của Xú Đại Tỷ tại Thiên Hà Số 8 năm đó, nhưng bên trên ngay cả một con kiến cũng không có, lặng ngắt như tờ, là một đế quốc máy móc lạnh băng.

Lục Tất Hành càng tới gần càng cảm thấy may mắn, bởi vì cậu đã nhìn rõ cấu tạo của trạm không gian nhân tạo này – quả thật là một quái vật máy móc, vô số điểm phóng đạn đạo đen ngòm chỉ hướng ngoài tầng khí quyển, mức độ dày đặc khiến người ta kinh hồn táng đảm.

Nếu họ tùy tiện ở ngoài tầng khí quyển khai hỏa nhắm vào trạm không gian, bây giờ còn không chắc là ai bị nổ tan xác.

Cơ giáp cảm giác được trọng lực nhân tạo của trạm không gian, theo tuyến đường chậm rãi đáp xuống, yên ắng dừng vững, mấy người trên cơ giáp không dám trực tiếp xuống dưới, mà trốn trong cơ giáp phân tích hoàn cảnh xung quanh trước.

Hoàn cảnh xung quanh thân thiện ngoài dự tính – áp khí và thành phần không khí thích hợp cho con người sinh tồn, không có vật chất độc hại, lực hút khoảng 0.9 lần Votaw, bốn bề không có robot và camera.

“Tổng trưởng, tôi xuống dò đường trước… Tổng trưởng, từ từ!”

Không đợi vệ binh nói xong, Lục Tất Hành đã mặc trang phục du hành vũ trụ dẫn đầu đi xuống – mạng tinh thần quét qua toàn trường, cậu đã nhìn thấy bảng chỉ đường của “cơ phòng”.

“Trái tim” của toàn Thiên Hà Số 1 nổ vang không ngừng, bộ tản nhiệt khổng lồ khiến mặt đất mơ hồ chấn động, như cư ngụ một con quái thú viễn cổ, Lục Tất Hành theo bảng chỉ đường, đi thang máy lên chừng trăm mét, bước ra là một lối đi chật hẹp, cuối đường là một cánh cửa nhỏ, trên cửa khắc một bó Tulip giống như thật.

Tay nghề bẻ khóa cạy cửa của kỹ sư 001 hơi gượng, nhưng miễn cưỡng vẫn còn, Lục Tất Hành tốn ít thời gian phá giải khóa điện tử, cửa mã hóa mở ra hai bên, bên trong vậy mà có mấy người!

Vệ binh đi theo lập tức căng thẳng vây lấy Lục Tất Hành.

“Không sao,” Lục Tất Hành vỗ bả vai căng cứng của một vệ binh, “Không có hô hấp và tim đập, tôi nghe thấy.”

Cậu nói, trên thiết bị đầu cuối cá nhân chiếu ra một tia sáng, lia qua mấy cái bóng kia, đó là hình ảnh 3D kích cỡ bằng người thật.

Một vệ binh thấp giọng nói: “Là hình Nguyên soái Lâm Ger.”

Hình người nọ đứng dựa tường, trong tay kẹp một quyển bút ký, hơi nghiêng đầu, khóe miệng đọng lại nét cười, mặt nghiêng sang một bên, Lục Tất Hành nhìn ông một cái, rồi nhìn theo ánh mắt ông, chỉ thấy đó là một bức tường, trên có chữ.

“Nếu mỗi một lần sau bão tố đều có ánh dương ấm áp như vậy, cứ để cuồng phong thổi tùy ý, thổi tỉnh cả cái chết đi.” *(Câu này trích của Othello trong Brave New World)*

“Tuyên ngôn… tự do vạn tuế.” Vệ binh đọc dòng chữ ấy bằng một ngữ điệu kỳ dị, “Hubert Woolf?”

Câu nói thời đại Lịch Tân Tinh mỗi người đều ngậm trong miệng như chân lý này, khắc ở đây, bỗng nhiên vừa châm biếm vừa quái dị.

Lục Tất Hành đi tới, ngón tay vuốt nhẹ chữ ký của Woolf – vết khắc hơi thô ráp, so le không đều, lại giống như là khắc thủ công.

Ngay sau đó, có thứ gì vang khẽ một tiếng, Lục Tất Hành lập tức rút tay về, bức tường viết đầy chữ kia đột nhiên nứt toác trước mặt cậu, lớp gỗ mỏng bên ngoài bong ra như da rắn lột, để lộ một màn hình điện tử khổng lồ, trên nền biểu tượng liên minh cực to nhảy ra một khung đối thoại hơi thô sơ: khởi động điểm

nhảy vũ trụ đang ngủ hay không?

Một đám người há hốc miệng nhìn.

"Điểm nhảy vũ trụ đang ngủ? Nhưng đây không phải… Đây là ý gì?"

"Tổng trưởng Lục, vật chất không rõ khối lượng cao bên dưới trạm không gian, chẳng lẽ là…"

Lục Tất Hành: "Đi khởi động cơ giáp, chúng ta chuẩn bị rút khỏi."

Một vệ binh quay người chạy đi, Lục Tất Hành quay đầu nhìn Lâm Ger mỉm cười một cái, tựa hồ đã hiểu điều gì.

"Khởi động điểm nhảy vũ trụ."

"… Xác nhận."

Một tiếng thở dài vang lên trong cả trạm không gian, đồng hồ đếm ngược khổng lồ chớp tắt trên màn hình.

"Rút." Đồng tử Lục Tất Hành trong ánh sáng chói mắt khẽ co lại, "Mau rút!"

Họ chạy như điên trên lối nhỏ chật hẹp, không kịp chờ thang máy, Lục Tất Hành cậy quái lực của người chip trực tiếp đấm vỡ bức tường thủy tinh của thang máy, cơ giáp vừa vặn lên không, giơ lưới vớt Tổng trưởng và mấy vệ binh, treo họ lơ lửng, kế đó lại lần nữa tăng tốc.

Tiếng gió gào thét thổi qua tai Lục Tất Hành, cậu khó khăn mở mắt ra, từ không trung nhìn về phía cả trạm không gian.

Kết quả nhân tạo khiến người ta thán phục không nhìn thấy cuối, mà mặt đất trạm không gian đã bắt đầu run rẩy một cách quỷ dị. Máy chủ – trí tuệ nhân tạo Woolf như cảm nhận được điều gì, hệ thống chống đạn đạo trên trạm không gian đột nhiên khởi động, định quét sạch kẻ xâm nhập to gan lớn mật, trong lúc chỉ mành treo chuông, lưới vớt thu về trong cơ giáp, sượt qua một phát đạn đạo.

Trong cơ giáp vang lên cảnh báo năng lượng chưa từng có bao giờ.

"Tổng trưởng, đây rốt cuộc là cái gì?"

Lục Tất Hành không kịp trả lời, trực tiếp đón lấy mạng tinh thần, lao khỏi tầng khí quyển của trạm không gian bằng tư thái đốt gần sạch nguồn năng lượng cuối cùng, tàu hộ vệ canh ở đó không hiểu gì cả, vội vàng

đuổi theo –

Họ vừa rời khỏi khu vực chống đạn đạo của trạm không gian thì toàn bộ trạm không gian nổ tung từ chính giữa.

Toàn bộ công năng trong cơ giáp cơ hồ đều không dùng được, năng lượng cực cao bùng nổ trong khoảng thời gian ngắn quét hết thảy xung quanh vào, ngay cả thời không cũng hơi bóp méo, mảnh vỡ, xác đạn đạo, vật trôi nổi vũ trụ, thân cơ máy chủ khiến người ta kinh hãi thán phục… Tất cả biến mất hầu như không còn trong lốc xoáy khổng lồ như kỷ sáng thế này, cơ giáp mất trọng lực và công năng thăng bằng như thiết bị ly tâm, hất mọi người ngất đi.

Họ cấp tốc bay đến lốc xoáy kia.

Ngay khi họ cơ hồ bị hút vào lốc xoáy, xung quanh bỗng yên ổn lại. Mấy tiểu cơ giáp đã không còn người lái kia xoay tròn lơ lửng trong vũ trụ, máy tính bị treo máy trên cơ giáp sửa chữa khởi động lại.

Trên bản đồ tuyến đường vũ trụ, một điểm nhảy vũ trụ mới xuất hiện, nằm ở vị trí quan trọng nối liền Thiên Hà Số 1 và 2.

195. Quyển 6 - Chương 195

Thiên Hà Số 1, quân đoàn trí tuệ nhân tạo giương nanh múa vuốt nháy mắt mất đi khống chế, tập thể tắt lửa, như đàn kiến hoảng sợ, không mục đích trượt đến bốn phương tám hướng theo quán tính.

Liên quân nhân loại thảm hại và tuyệt vọng nhìn nhau, các chiến sĩ chưa định thần thoát khỏi trạng thái căng thẳng cao độ, hỏa lực bắn ra nhất thời cũng không hãm kịp, một số cơ giáp trí tuệ nhân tạo ở gần cứ thế không hề phản kháng bị bắn rơi.

Anaquim đang nối mạng tinh thần có phản ứng đầu tiên, tài cao gan lớn đuổi theo một cơ giáp trí tuệ nhân tạo.

"Tướng quân Quim, cẩn thận! Ngài…"

Vệ binh còn chưa dứt lời, chỉ thấy cơ giáp trí tuệ nhân tạo bị Anaquim đuổi theo đột nhiên phanh lại, kế đó vụng về đi vài vòng quanh Anaquim, ngoan ngoãn tháo dỡ kho vũ khí.

"Xâm lấn mạng tinh thần thành công." Anaquim thấp giọng nói, "Trí tuệ nhân tạo siêu cấp khống chế chúng biến mất rồi."

Trong kênh truyền tin yên tĩnh, mọi người từ hi vọng đến tuyệt vọng, lại đến bị niềm vui bất thình lình

đụng thắt lưng một phát, cảm xúc lên lên xuống xuống, hệt như một giấc mộng vậy.

Không biết bao lâu sau mới có người mở miệng như nói mớ: "Thành công rồi?"

"Kết thúc rồi ư? Chúng ta thắng rồi?"

"Máy chủ đã bị tiêu hủy..."

"Gửi yêu cầu đến điểm nhảy vũ trụ, mắc mạng thông tin liên lạc viễn trình -" Đó là một chiến sĩ trẻ Bạch Ngân Tứ, chứng não rỗng sinh ra và lớn lên ở Thiên Hà Số 8, thông minh chăm chỉ, lại bởi vì vừa mới qua tuổi nhập ngũ, được Anaquim dẫn theo bên cạnh làm cận vệ, tiếng của người may mắn lọt vào mắt xanh của thời đại này, rõ ràng từ mạng bước nhảy vũ trụ khuếch tán ra, xuyên qua các mảnh xác, xuyên qua vũ trụ tĩnh mịch, xuyên qua tuyến đường vũ trụ vết thương chồng chất, vào tai mỗi người, "Các chiến hữu đến từ các thiên hà, chúng ta thắng lợi rồi!"

Họ từng ở Mân Côi Chi Tâm vạn người một lòng, dựa lưng kề vai.

Họ cũng từng trở mặt vào vài ngày sau, để trí tuệ nhân tạo giảo hoạt dễ dàng xuyên thủng phòng tuyến.

Rất nhiều người hi sinh, mà càng nhiều người còn sống, ngàn cánh buồm qua hết, rốt cuộc đều thành "các chiến hữu đến từ các thiên hà".

Nagus ngồi phịch xuống, bên tai là tiếng báo cáo kiểm kê tổn thất của các đội quân dưới tay, nhưng ông ta đều nghe không vào, lưng ông ta cong thành một cây cung, đôi mắt vô thần thừ ra một hồi, rốt cuộc phản ứng lại, trên mặt là nụ cười hơi đờ đẫn, đang cười thì thần hồn bắt đầu trở về vị trí cũ, nụ cười lại bắt đầu đắng chát.

"Mau chóng nghỉ ngơi chỉnh đốn đi," Ông ta thì thào, "Chúng ta còn sáu năm..."

"Thống soái, ngài mau xem bản đồ tuyến đường vũ trụ!"

Nagus ngỡ ngàng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm bản đồ tuyến đường vũ trụ giây lát, đứng bật dậy.

Thêm một điểm nhảy vũ trụ rồi!

Chỗ nối liền then chốt mạng bước nhảy vũ trụ bị nổ đứt của Thiên Hà Số 1 và 2, giống như có thần linh trong truyền thuyết viễn cổ đốt đèn trên bầu trời sao đi ngang qua, đốt lên một điểm sáng nhỏ!

"Thống soái Nagus, chúng ta có thể về nhà rồi!"

Nagus sững sờ rất lâu, không biết tại sao mà đột nhiên thở không ra hơi, ông ta đưa tay chùi, giật mình phát hiện mình đã lã chã nước mắt.

Ông Thống soái vừa ra sức chùi mắt vừa lắc đầu, tựa hồ chính mình cũng không hiểu được mình làm sao có thể gào khóc mất mặt giữa nơi đông người.

Một hành tinh thần không biết quỷ không hay xoay đi, ánh sáng của hằng tinh Thiên Hà Số 1 không bị ngăn cản bay vút đến, quét qua cơ giáp sáng lóng lánh, kế đó lại bị một hành tinh khác chặn thẳng, vừa vặn có thể nhìn thấy một vầng sáng be bé.

Lần này, liên quân nhân loại không cần tập kết, toàn thể đi đến điểm nhảy vũ trụ mới kia.

Thiên Hà Số 8, dưới sự hỗ trợ của hệ thống chống đạn đạo vũ trụ, quân tự vệ Thiên Hà Số 8 đã bổ sung năng lượng và vũ khí triển khai phản kích không biết mệt mỏi, trọng giáp siêu cấp "Thuần Quân" bị bắn rơi.

Đến lúc này, chỉ còn lại một "Hiên Viên".

Các cơ giáp trí tuệ nhân tạo kia đều là do thập đại danh kiếm khống chế, Hiên Viên một cơ giáp kéo toàn bộ, đã bắt đầu lực bất tòng tâm.

Hàng loạt cơ giáp trí tuệ nhân tạo bắt đầu lấy Hiên Viên làm trung tâm khép lại, hình thành một lá chắn rất dày.

"Trạm Lư," Lý Forlan hỏi, "Ngươi có kiến nghị gì?"

"Nếu tôi là Hiên Viên, bước tiếp theo làm như thế nào, quyết định bởi mệnh lệnh tôi nhận được," Trạm Lư nói không nhanh không chậm, "Bây giờ xác suất tôi thắng được chiến dịch này đã vô cùng nhỏ, đã có thể phán định là nhiệm vụ thất bại, đánh tiếp cũng chỉ tiêu hao dự trữ võ trang bên mình, bình thường sẽ cân nhắc từ bỏ. Nhưng nếu mệnh lệnh tôi nhận được là 'không tiếc giá nào, đánh hạ Thiên Hà Số 8, khi cần thiết có thể sử dụng thủ đoạn phi pháp', tôi sẽ…"

Trạm Lư được cài đặt tốc độ nói đều đều, trời sập vẫn là tốc độ này.

Song Bayer không chờ hắn nói xong, sốt ruột khó dằn nổi muốn bắn rơi trọng giáp siêu cấp cuối cùng, lúc này nhắm thẳng kho vũ khí của Hiên Viên, dẫn một tiểu chiến đội Bạch Ngân Thập, định làm một vụ "ám sát" "đến vô ảnh đi vô tung" trên chiến trường, đã xông vào: "Đừng phân tích nữa, Liễu Nguyên Trung, Turan đánh phối hợp cho tôi, tôi đâm vào nổ trọng giáp đáng ghét này."

Lâm Tĩnh Hằng: "Bayer, không được liều lĩnh!"

Lúc này Trạm Lư mới bổ sung nửa câu sau bằng tốc độ đều đều: "… Dùng phương thức tập kích kiểu tự sát."

Hắn vừa dứt lời, đoàn cơ giáp trí tuệ nhân tạo xung quanh trọng giáp Hiên Viên xoay điên cuồng.

Liễu Nguyên Trung chán nản: "Mẹ nó lại đến nữa, cơ giáp Thiên Hà Số 1 không tốn tiền à!"

Bayer nhất thời không phanh kịp, trực tiếp bị đàn tiểu cơ giáp lấy mình làm bom cuốn vào, hắn chửi khẽ một tiếng, né hai cơ giáp trí tuệ nhân tạo đầy nguy hiểm, đám tiểu cơ giáp như hiếp bức chặn xung quanh hắn, kẹp chặt hắn ở bên trong, sau đó căn bản không thèm để ý sẽ ngộ thương đồng đội hay không, trực tiếp khai hỏa.

Bayer căng thẳng trong lòng, vội vàng bắn đạn đạo chặn lại, dùng mạng tinh thần quét qua đàn cơ giáp bốn phương tám hướng, bộ não do liên tục chiến đấu mấy ngày mà bị chiến hỏa đốt cháy rốt cuộc bình tĩnh lại, hắn nghĩ thầm: "Tiêu đời rồi."

Ngay sau đó, tất cả cơ giáp bao vây tập thể chĩa nòng pháo vào hắn, trong kênh truyền tin truyền đến tiếng chửi thề của Turan –

Nhưng không xơi "mì đạn đạo" trong dự đoán, Bayer kinh ngạc phát hiện, đám cơ giáp trí tuệ nhân tạo kia đồng thời dừng tăng tốc một cách khác thường, tiếp đó bắt đầu từ tầng bên trong, đàn cơ giáp không ngừng quay quanh Hiên Viên bắt đầu phanh lại từng tầng.

"Suỵt -" Bayer mở miệng cắt ngang tiếng chửi thề của Turan, "Tôi còn sống đây, cái thứ cồng kềnh kia không bình thường lắm."

Chỉ thấy trọng giáp Hiên Viên từ trong đoàn tiểu cơ giáp chậm rãi lộ ra, thân cơ hình bầu dục lẳng lặng đứng đó, đường nét mượt mà hướng về khu lỗ hổng thời gian tự nhiên, giống như muốn nghe âm thanh đến từ bên kia.

Bayer: "Nó bị làm sao vậy?"

"Xem ra là tình huống thứ nhất," Lý Forlan nói, "Trạm Lư, trí tuệ nhân tạo các ngươi đều không có khí tiết như thế à?"

"Đúng vậy, vô cùng xin lỗi, Lý tướng quân," Trạm Lư thành khẩn xin lỗi, "Nếu như không hài lòng, đề nghị về sau khi sản xuất trí tuệ nhân tạo điều chỉnh cài đặt ban đầu của chúng tôi, hoàn thiện công năng 'cá chết lưới rách' cho trí tuệ nhân tạo."

Lý Forlan: "…"

“Thống soái, quân địch gửi yêu cầu đối thoại.”

“Tiếp.” Lâm Tĩnh Hằng nói ngắn gọn.

Tiếng Hiên Viên cực kỳ nhẹ nhàng, như nước suối vậy, nghe nói hiệu quả âm thanh của cơ giáp Hiên Viên vô cùng tốt: “Xin chào, Lâm tướng quân, tôi nhận được tin tức ngoài khu lỗ hổng thời gian tự nhiên khoảng bốn giờ mười phút trước.”

Lâm Tĩnh Hằng nhíu mày ngẩng đầu lên.

“ ‘Chủ nhân’ của tôi biến mất rồi.”

Turan: “Hả?”

“Loại hạch cơ giáp tinh vi như bọn Hiên Viên, không chịu được thay đổi quá lớn,” Lý Forlan nhẹ giọng nói, “Cho nên hắn ta hẳn vẫn là trí tuệ nhân tạo trong khung quyền hạn, chủ nhân ắt là trí tuệ nhân tạo Woolf kia.”

“Woolf bản trí tuệ nhân tạo kia biến mất rồi! Nhóm Tổng trưởng Lục thật sự tìm được máy chủ rồi?”

Lâm Tĩnh Hằng dẫn lại những tiếng lao xao trong kênh truyền tin, hỏi Hiên Viên: “Thì sao?”

Hiên Viên hòa nhã trả lời: “Cho nên tôi sẽ đầu hàng.”

Toàn Thiên Hà Số 8 đều đang xem trực tiếp cuộc chiến đấu quyết liệt chưa từng có này, trước hàng chục tỷ đôi mắt nhìn chăm chú, đoàn cơ giáp trí tuệ nhân tạo tập thể tháo dỡ võ trang –

Chín ngày như địa ngục đã qua đi.

Trung tâm chỉ huy Ngân Hà Thành, vệ binh truyền lệnh chạy qua như một làn gió, không biết là kích động quá mức, hay mắt cậu vệ binh trẻ không tốt, cậu ta đâm đầu vào cửa kính không dính một hạt bụi phía dưới tòa nhà văn phòng chính phủ.

“Cốp” một tiếng.

Lục Tất Hành đập đầu vào vách cơ giáp, tỉnh lại từ cơn hôn mê ngắn ngủi.

Bên cạnh cậu là mấy vệ binh rải rác, ban nãy liều mạng chạy như điên đã hao hết năng lượng của mấy cơ giáp, hệ thống phỏng trọng lực trên cơ giáp hoàn toàn không dùng được, mọi người không có ý thức bay lơ

lửng.

Di chứng của thuốc thư giãn loại 6 lộ rõ, Lục Tất Hành như bị cái gì rút rỗng linh hồn, chỉ mở mắt, tứ chi vẫn co quắp, trong lòng trống rỗng, quyển bút ký rớt trang của Nguyên soái Lâm Ger bay khắp nơi, xoay tròn không ngừng ở xung quanh cậu.

Trong kênh truyền tin vang lên âm thanh loáng thoáng, hẳn là Hiệp hội chống Utopia ở gần nhất chạy tới trước hết, do thiết bị hỏng hóc mà tiếng Hope nghe vừa xa xôi vừa lạc điệu: "Thầy Lục! Tổng trưởng Lục!"

Hai mươi tiếng sau –

Liên quân nhân loại trải qua một lần nữa nghỉ ngơi chỉnh đốn, tập hợp ở biên giới Thiên Hà Số 1.

Tin tức quân đoàn trí tuệ nhân tạo đầu hàng mất hơn bốn tiếng, rốt cuộc truyền đến Thiên Hà Số 1, Lục Tất Hành sau khi nghe xong, đầu gối không thể đứng thẳng nữa.

"Tức là, máy chủ của Woolf, kỳ thực lắp trên một điểm nhảy vũ trụ dự phòng che giấu." Một cánh tay Hope bị đập gãy xương, trong khoang y tế vươn ra mấy cái tay máy, đang xử lý bộ xương già bị rạn cho ông ta, cả hai như hai người tàn tật, cách hình chiếu truyền tin mặt đối mặt nằm xụi lơ.

"Khi chúng tôi đến, đo được trong trạm không gian chỗ máy chủ chứa thứ gì đó khối lượng cực lớn," Lục Tất Hành nói rất chậm, có phần mệt mỏi, "Hẳn chính là điểm nhảy vũ trụ ngủ trong trạng thái co tròn, so sánh cách khác, giống như một vật nén sau khi khô nước cất vào hộp nhỏ vậy. Trạm không gian chính là cái 'hộp nhỏ' kia, sau khi ông thả nó ra từ cứ điểm Thành Thiên Sứ, nó trước tiên chỉ huy quân đoàn trí tuệ nhân tạo siêu cấp của mình cách ly Thiên Hà Số 1, kế đó tự mình thay thế một điểm nhảy vũ trụ thông đến thiên hà khác."

Hope hỏi: "Là Woolf – tôi nói là vị nhân loại kia, là ông ta cài đặt sao?"

Lục Tất Hành lắc đầu: "Tôi đoán nên là sự tự bảo vệ của trí tuệ nhân tạo siêu cấp."

Hope suy nghĩ một thoáng: "Trí tuệ nhân tạo siêu cấp muốn khống chế toàn Thiên Hà Số 1, tất phải bám vào điểm nhảy vũ trụ, trong khoảng thời gian ngắn, trước khi nó kịp làm cho mình một phân thân, nó cũng phải đề phòng chúng ta lần theo điểm nhảy vũ trụ truy tung được nó, như vậy những điểm nhảy vũ trụ bề ngoài đã bị hủy này kỳ thực là lựa chọn tốt nhất."

Điểm nhảy vũ trụ dự phòng này không đủ năng lượng, không cách nào thực hiện công năng bước nhảy vũ trụ, nhưng một khi nối vào mạng bước nhảy vũ trụ vốn có, là có thể sử dụng công năng thông tin liên lạc viễn trình, liên quân nhân loại không thể khoanh vùng tọa độ của máy chủ chính xác lắm, chỉ có thể dựa theo lối suy nghĩ ban đầu của Lục Tất Hành, sau khi khoanh vùng khu vực chặn đường lục soát từ từ, các điểm nhảy vũ trụ ngoài mặt đã nổ hủy nhất định sẽ bị bỏ qua.

Hope thở dài khe khẽ: “Woolf biết Woolf sẽ nghĩ như vậy… A, câu này nói như thế nào, thật kì quái.”

“Nguyên soái Woolf biết trí tuệ nhân tạo mình chế tạo sẽ làm như thế nào,” Lục Tất Hành tiếp lời, “Máy chủ và điểm nhảy vũ trụ dự phòng là một thể, muốn nối liền tuyến đường từ Thiên Hà Số 1 đến thiên hà khác bị đứt, điểm nhảy vũ trụ nén khởi động, ‘hộp nhỏ’ nhất định sẽ bị căng nổ, máy chủ đương nhiên cũng tan thành khói bụi. Điểm nhảy vũ trụ không khởi động, trí tuệ nhân tạo siêu cấp này sẽ bị nhốt trong Thiên Hà Số 1 đóng kín cùng chúng ta.”

Hope khô khan nói: “Đây… đây thật sự là… một lời khó nói hết.”

Lục Tất Hành nhìn ông ta, hiển nhiên cũng đồng cảm.

Không đến ba trăm năm, liên minh đã bị Vườn Địa Đàng vây khốn gắt gao, ngay từ đầu đã đi lầm đường, rốt cuộc thói quen khó sửa, quản ủy hội một tay che trời, quân ủy suy thoái, qua cầu rút ván, Woolf dùng thân thể già nua, kéo tuyên ngôn tự do thủng lỗ chỗ, quyết định kê một liều thuốc mạnh – dẫn hải tặc vũ trụ đến, triệt để phá hủy Vườn Địa Đàng từ trên căn bản, lật đổ cả liên minh, một lần nữa nắm giữ quyền lực của trung ương liên minh.

Nhưng trong buổi loạn lạc, yêu tà dồn dập xuất hiện.

Trái Cấm, Lâm Tĩnh Hằng, Quân Đoàn Tự Do, chip… Ông ta đốt một kíp nổ, lâu đài sụp đổ, tất cả đều đang mất khống chế. Ông ta muốn sửa chữa, nhưng năm tháng đã không cho phép.

Ông ta cô độc nán lại trên thế giới này quá lâu, đã già và yếu đuối lắm rồi, nằm mơ cũng muốn trở về biển Tulip đen kia.

“Tôi không biết phải đánh giá như thế nào,” Hope thở dài, “Thầy thì sao?”

“Tôi không đánh giá,” Lục Tất Hành trầm mặc rất lâu, “Thay mình vào đó, tôi cũng không biết mình sẽ biến thành thế nào, dù sao…”

Dù sao… Lâm Tĩnh Hằng của cậu vẫn đã trở về.

“Quấy rầy hai vị một chút, Tổng trưởng Lục,” Lúc này, Poisson Dương nhắc nhở một tiếng, “Các quân trung ương sắp đi rồi, họ muốn chào từ biệt ngài.”

Thiên Hà Số 2.

Căn cứ cuối cùng của quân phản kháng tứ diện Sở ca cũng bị người chip tìm ra, mọi người trốn ở đây tị nạn dựa vào nhau, chờ đạn đạo không biết khi nào rơi xuống đầu mình.

Họ đã đấu tranh, đã bất khuất, ngoan cường chống cự đến bây giờ, nếu định trước không thể sống tự do, đành phải chết vì tự do.

Quân thủ vệ còn sót lại của căn cứ dưới quấy nhiễu mạng tinh thần của người chip liên tiếp lui lại, rốt cuộc đã không còn chỗ để lui.

"Nghe nói… bên phía Thiên Hà Số 3 cứu được một chuyên gia về chip, đang dốc hết toàn lực phục hồi kỹ thuật quấy nhiễu chip." Người đầu lĩnh quân thủ vệ trước kia chỉ là một tiểu đội trưởng quân trung ương, các chiến hữu đều chết rồi, gã buộc phải gánh vác, nét trẻ con trên mặt còn chưa kịp mất hết, "Biết đâu một ngày kia, họ thật sự có thể nghiên cứu ra kỹ thuật quấy nhiễu chip?"

"Đáng tiếc chúng ta không đợi được."

"Các anh chị em, kiểm kê sơ qua đạn đạo của mình, ai còn hỏa lực hãy đến đây tập hợp." Tiểu đội trưởng mặt không biểu cảm nói, "Nổ căn cứ."

"Đội trưởng!"

"Hãy làm theo đi, những người lúc này còn trốn ở căn cứ, không chịu ra ngoài nhận chip, trong lòng đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Chết tại đây cũng tốt hơn là trái lương tâm làm thuận dân của hải tặc." Đội trưởng trẻ tuổi hít sâu một hơi, chầm chậm giơ tay lên.

Các chiến sĩ rưng rưng để lại số lửa đạn cuối cùng cho người một nhà.

Ngay trong chớp mắt tay gã sắp sửa hạ xuống –

"Đội trưởng, khoan đã!"

Chiến đội người chip tới gần đột nhiên rối loạn, đám người chip đội ngũ chỉnh túc giống như bị cái gì quấy nhiễu, bỗng nhiên trở thành một đàn ruồi nhặng không đầu.

Ngay sau đó, cảnh báo năng lượng vang lên.

Sau lưng chiến đội cơ giáp người chip bị võ trang bất minh tập kích!

"Đó là…"

Cả người tiểu đội trưởng run lên bần bật.

“Viện quân! Quân trung ương!”

“Người của chúng ta!”

Vụ nổ mạnh bị máy quay quân dụng ghi được, ánh lửa lóa mắt, đâm xuyên bóng tối bao phủ thế giới –

196. Quyển 6 - Chương 196: Kết Cục (thượng)

“Mau phối giúp em cái cà vạt,” Lục Tất Hành ở cách vách chân tay luống cuống mặc áo sơ mi, “Sắp muộn rồi!”

Lâm Tĩnh Hằng thuận miệng đáp một tiếng, vừa đi vào phòng gửi đồ vừa nói chuyện với Turan: “Vẫn chưa tìm được?”

“Tìm hết một lượt rồi mà không có,” Turan nói, “Ngài lúc ấy tàu chỉ huy bị bắn thủng lỗ chính bản thân cũng không chú ý, may mà khí thể bảo hộ đằng sau đông lại bịt lỗ hổng, hẳn là rơi ra ngoài vào lúc đó, nguy hiểm quá lão đại, ngài không nghe thấy cảnh báo à?”

“Lúc ấy cảnh báo trong cơ giáp kêu muốn điếc cả tai, ta nào chú ý được nhiều như vậy.” Lâm Tĩnh Hằng mở ngăn kéo cất cà vạt của Lục Tất Hành, lập tức hít sâu một hơi, suýt nữa mắc chứng sợ lựa chọn – Lục tiên sinh có cả bốn ngăn kéo cà vạt lớn, xếp dọc dựa theo màu sắc, hoa văn đa dạng phát chóng mặt, “Lục Tất Hành, cái đó là cổ em hay là cột cờ vậy?”

Turan nghe thấy cười sằng sặc như chó, suýt nữa buột miệng bảo Thống soái mở video call hòng tham quan phòng gửi đồ cá nhân của Tổng trưởng, may mà phút cuối cùng lý trí quay lại, cắn đầu lưỡi mình chảy máu mới nhịn được câu ngứa miệng này, vừa may bảo vệ mái tóc mới nuôi.

“Đúng rồi, trong cái hộp ngài đánh mất đựng cái gì?” Turan ho khan vài tiếng, đứng đắn hỏi, “Sao tôi nghe giống nhẫn vậy?”

Lâm Tĩnh Hằng hừ một tiếng, xem như thừa nhận, liếc nhìn thời gian – 7 giờ sáng ngày 1 tháng 2, thế là hắn rất qua loa mở ngăn kéo thứ hai, lấy chiếc cà vạt thứ bảy từ hàng thứ nhất, không thèm nhìn ném luôn cho Lục Tất Hành.

Turan chưa kịp nói gì, đã nghe thấy Lục Tất Hành bên kia kêu lên một tiếng thảm thiết: “Nhưng em hôm nay phải ra tòa cưng à!”

Lâm Tĩnh Hằng nhìn lại, phát hiện trên chiếc cà vạt lụa mình tiện tay ném đại cho cậu toàn là hình thoi, trong mỗi một ô đều có một quả bí đỏ ngây ngô, rất hợp với mái tóc xoăn tự nhiên vểnh một dúm của Lục Tất Hành.

Tóm lại là không giống Tổng trưởng nghiêm chỉnh gì.

Hắn mím nhẹ khóe miệng, dựa cửa phòng gửi đồ, thưởng thức vị "Tổng trưởng không nghiêm chỉnh" này luống cuống giậm chân khắp nơi, hơi mỉm cười.

Turan nuốt xuống lời vừa muốn nói, kinh hãi hỏi: "Thống, Thống Thống soái… cậu ta, cậu ta vừa gọi ngài là gì?"

"Thống Thống Thống soái" cảm thấy cô nàng làm việc không tốt, lại còn hỏi nhiều, quyết đoán cắt ngang cuộc nói chuyện.

Lục Tất Hành cuối cùng chọn một bộ quần áo trong quy trong củ, lấy keo vuốt tóc, bất kể trắng đen xịt lung tung một chặp lên đầu mình – người này nhìn là biết chuyên nghề làm đỏm, nhanh nhẹn xử lý mớ lông xù, toàn dựa vào cảm giác của tay, chẳng cần nhìn gương một lần.

Sau đó Lục Tất Hành lại nghĩ tới điều gì, kéo khóe miệng vểnh lên tự nhiên xuống, quay đầu lại hỏi: "Bây giờ nhìn thế nào, nghiêm túc hơn chưa anh?"

Lâm Tĩnh Hằng không trả lời, chậm rãi đốt một điếu thuốc: "Sao, căng thẳng à?"

"Cứ đùa," Lục Tất Hành có chút căng thẳng thoáng nở nụ cười, giấu đầu hở đuôi nói, "Em bị cơ giáp trí tuệ nhân tạo cả một thiên hà rượt chạy khắp nơi cũng chưa căng thẳng, bây giờ căng thẳng cái gì?"

Lâm Tĩnh Hằng chỉ chỉ cậu: "Máy nghe trộm và Harden."

Lục Tất Hành hít sâu một hơi, thành thật thu lại nụ cười miễn cưỡng.

Một tháng trước, liên quân nhân loại sau nhiều phen trắc trở, rốt cuộc nổ hủy máy chủ của trí tuệ nhân tạo Woolf, quân đoàn trí tuệ nhân tạo xâm lấn Thiên Hà Số 8 lập tức đầu hàng.

Bạch Ngân Đệ Tứ Vệ do chứng não rỗng tổ thành, theo quân trung ương các thiên hà rời khỏi Thiên Hà Số 1, mang thêm kỹ thuật quấy nhiễu chip mới nhất, đi tiêu diệt người chip chiếm đóng các đại thiên hà. Sau trận chiến này, "kỳ thị chứng não rỗng" hẳn sẽ vĩnh viễn đứng trên cột sỉ nhục của lịch sử, sẽ không làm hại nhân gian nữa.

Lực lượng võ trang toàn Thiên Hà Số 1 – chính là những cơ giáp bị trí tuệ nhân tạo khống chế đuổi theo họ oanh tạc điên cuồng, đều thành võ trang chi viện cho liên quân nhân loại. Các Thống soái hối hận tím ruột, nhao nhao nói, sớm biết vậy lúc ấy đã chẳng đánh quân đoàn trí tuệ nhân tạo tơi bời như thế, cơ giáp được thêm chiếc nào mừng chiếc ấy.

Lục Tất Hành tiễn liên quân nhân loại đi cứu vớt thế giới, lại tiện đường hộ tống nạn dân Votaw tội nghiệp

chờ ở Mân Côi Chi Tâm đến cứ điểm Thành Thiên Sứ, sau đó nguyên quân liên minh và nguyên quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 liên thủ, thanh tra triệt để Thiên Hà Số 1, tiêu diệt tàn dư người chip và trí tuệ nhân tạo còn sót lại.

Bản thân Lục Tất Hành thì dẫn người trở về Thiên Hà Số 8.

Tiện thể nói, chuyến về lại có khúc chiết nhỏ, quả nhiên là sự kiện xác suất nhỏ nhất thiên hạ cũng có thể cho Lâm soái đụng phải – bởi vì Lâm Tĩnh Hằng khăng khăng muốn đón Lục Tất Hành ở lối vào lỗ hổng thời gian, dẫn đến nhóm người bọn họ bị trì hoãn trong lỗ hổng thời gian cả mười ba ngày, suýt nữa phá kỷ lục, nếu không phải bên trong luôn có tín hiệu đứt quãng truyền ra, Lâm Tĩnh Hằng thiếu chút nữa đã tự tay xé lỗ hổng thời gian lôi người ra.

Đến đây, chiến tranh loạn lạc qua đi, rất nhiều chuyện rốt cuộc kết thúc.

Lục Tất Hành cũng sẽ thực hiện lời hứa với người dân Thiên Hà Số 8 trước khi đi – chịu xét xử công khai chuyện kế hoạch Nữ Oa và thực nghiệm chip phi pháp.

Đối với Lục Tất Hành mà nói, vào sinh ra tử ở Thiên Hà Số 1 là việc nên làm, nhưng trở về Thiên Hà Số 8 chịu xét xử công khai lại khó tránh khỏi thấp thỏm… Nơi này chứa đựng tâm huyết hơn mười năm của cậu, những vui mừng và đau khổ khắc cốt ghi tâm nhất cuộc đời cậu tất cả đều ghi khắc dưới gạch đá của Ngân Hà Thành.

"Ông ấy… Lục… ừm, cha em," Lục Tất Hành đột nhiên hỏi, "Khi đó ở Votaw bị yêu cầu ra tòa công thẩm, là như thế nào?"

"Ông cả đời chiến đấu vì liên minh, bởi vậy tin tưởng liên minh sẽ cho mình một sự công bằng, cũng tin tưởng những người ông từng bảo vệ sẽ không ruồng bỏ ông," Lâm Tĩnh Hằng trầm mặc một lúc rồi nói khẽ, "Nhưng thành bại buồn vui trong cuộc đời một người, trên mức độ rất lớn không quyết định bởi nhân quả của các hành vi cá nhân, mà là thời vận. Một người tài năng xuất chúng, muộn hai trăm năm sẽ trở thành truyền kỳ, sớm hai trăm năm thì chỉ có thể là một quả bom nổ tung thế giới, theo cát đá bụi đất hóa thành tro tàn. Hoa dẫu đẹp hơn, cũng phải đúng mùa mới nở được."

Lục Tất Hành gần như ngạc nhiên nhìn hắn, không ngờ từ "thời vận" này có một ngày lại sẽ được nói ra từ miệng Lâm Tĩnh Hằng.

Làn khói trắng mảnh bay lên đầu ngón tay hắn, vương lên đôi mắt luôn chất chứa thù hận, người đàn ông dựa lên cánh cửa gỗ, ánh mắt vậy mà xa xăm và u tĩnh.

Lục Tất Hành bỗng nhiên nghĩ, thì ra hai mươi năm lặng lẽ dâng hiến, hắn cũng đã thay đổi rất nhiều.

"Đi, tôi đi cùng em." Lâm Tĩnh Hằng nói, "Không cần căng thẳng, thời vận của em không sớm không muộn."

Người dân không có Vườn Địa Đàng che mắt, vừa vùng vẫy thoát khỏi hoàn cảnh hiểm ác nhất, vẫn chưa bị "thịnh thế" bụng dạ khó lường lóa mắt, mắt và lòng đều là rõ ràng. Mà lắp đặt hệ thống chống đạn đạo vũ trụ, ngăn cản trí tuệ nhân tạo xâm phạm, bình quyền cho chứng não rỗng… Thiên Hà Số 8 vừa mới đi lên quỹ đạo, công tích của Lục Tất Hành còn chưa phai màu, đây là mùa tốt nhất của cậu, có thể không sợ mưa gió.

Tòa án tối cao của Thiên Hà Số 8 tọa lạc ở không xa quảng trường trung tâm Ngân Hà Thành, chưa đến giờ mà mọi người đã canh sẵn đầy trước cổng, lần này cánh truyền thông không chỉ điều động robot, cả quảng trường đều om sòm, trên bệ tượng đá của tướng quân Lục Tín bình thường rất thanh tĩnh người ngồi đầy, vệ binh không quản được đã rút rồi.

"Virus Cầu Vồng từng là vết thương sâu nhất của Thiên Hà Số 8…"

"Nhưng khi sử dụng virus Cầu Vồng cải tạo cơ thể, Tổng trưởng Lục là người không có khả năng khống chế hành vi. Những người liên quan đều đã chết, không thể ra tòa…"

"Như vậy khi kế hoạch Nữ Oa lần thứ hai phát sinh…"

"Người phát động kế hoạch Nữ Oa lần thứ hai là một số phần tử cực đoan trong Hiệp hội chống Utopia, virus Cầu Vồng biến chủng và chip sinh vật sử dụng nghiên cứu là vật phẩm thời chiến thu được từ địa phương, dựa theo 'Pháp lệnh đặc biệt thời chiến', các bộ công trình, an toàn, cùng mặt trận thống nhất cấp bậc phó bộ trưởng trở lên đều có quyền dùng vật phẩm thu được của quân địch, để ứng đối chiến cục tốt hơn, Tổng trưởng Lục có quyền dùng, nhưng trình tự không hề hợp quy, trong tình huống trên chủ quan không hại đến an toàn công cộng, trên khách quan chưa tạo thành tổn thất cho người dân, chúng tôi cho rằng nên xử lý theo vi phạm hành chính."

"Nhưng thực nghiệm cơ thể người…"

"Trong 'Dự luật bảo vệ nhân quyền', về điều luật 'cấm thực nghiệm cơ thể người', quy định 'thực nghiệm cơ thể người phi pháp' bao gồm bắt buộc, dụ dỗ hoặc dùng các thủ đoạn khác, tiến hành thực nghiệm không bình thường đối với người khác, tạo thành tổn thương thân thể và tinh thần – hiển nhiên, trong cả quá trình nghiên cứu của Tổng trưởng Lục không có bên thứ ba."

"Các vị, con đường bên ngoài tòa án tối cao kia tên là 'đường Cầu Vồng', nơi đó từng là một khu chợ toàn bùn lầy, cũng là nơi năm xưa virus Cầu Vồng biến chủng bùng nổ ở sao Khải Minh. Nơi đó cũng từng tràn ngập dịch bệnh, khủng hoảng, đói khát và bần cùng, hãy cúi đầu nhìn đường dành riêng cho người đi bộ bằng phẳng dưới chân, đường phố rộng rãi, lại ngẩng đầu nhìn tuyến đường không trung người xe phân luồng và tòa nhà sừng sững của tòa án tối cao -"

Lâm Tĩnh Hằng bàng thính hiện trường thả lỏng sống lưng, dựa lên ghế ngồi mềm mại, nói với tiến sĩ Harden bên cạnh: "Thế nào, chip của cậu ấy có thể lấy ra không?"

"Hẳn là có thể," Tiến sĩ Harden nói, "Thân thể trải qua cải tạo là cơ sở, đủ điều kiện biến dị an toàn, mà biến dị có vô vàn khả năng, tác dụng của chip là dẫn dắt thân thể biến dị đến phương hướng lý tưởng, ta

thấy tình hình thân thể cậu ấy đã có chiều hướng ổn định, vài năm sau hẳn là có thể thử lấy ra."

Lâm Tĩnh Hằng dùng khóe mắt nhìn quét ông một cái: "Nghe có vẻ nguyên lý hoàn toàn không giống với loại chip sinh vật chia cấp bậc của Quân Đoàn Tự Do."

Tiến sĩ Harden không nghi ngờ hắn, nghiêm túc giải thích: "Quả thật, tư liệu trong tay Tổng trưởng Lục là lấy từ Hiệp hội chống Utopia, tư liệu ban đầu Laura để lại, hoàn toàn không giống với tuyến đường của Quân Đoàn Tự Do…"

Lâm Tĩnh Hằng không đợi ông nói xong: "Thế lúc chúng ta vừa trở về, tại sao ông gọi điện thoại đến, cố ý nhắc tới chip của Quân Đoàn Tự Do cho ông linh cảm chó má gì đó?"

Tiến sĩ Harden cứng đờ.

Lâm Tĩnh Hằng ung dung nhìn ông lão thành một con ếch bị rắn theo dõi, chống đầu trên thành sofa: "Hửm?"

Tiến sĩ Harden bị hắn nhìn hơi hoảng: "Ta… ta… chỉ là…"

Lâm Tĩnh Hằng lại bỗng nhiên cười, không giữ chặt không buông nữa, chẳng thèm tôn trọng bậc bề trên mà vỗ vai ông ta, không đợi nghe kết quả tòa án xét xử đã đứng dậy đi khỏi.

Trên quyển bút ký của Nguyên soái Lâm Ger ghi lại một đoạn tán gẫu, ba trăm năm trước, con mọt sách Harden toàn nói vớ nói vẩn bảo với người bạn và người anh của mình, tạo vật bệnh hoạn, chỉ có dùng thứ bệnh hoạn hơn mới đánh bại được.

Woolf phản bác, trí tuệ nhân tạo không có khung quyền hạn cuối cùng nhất định sẽ đi đến hướng phản nhân loại, cần phải bị tiêu hủy.

Ông ta không ghi lại là, sau đó Woolf suy nghĩ một thoáng, lại nói: "Nếu thật sự có một ngày, cần đi theo đường lệch lạc, dùng thứ kiểu này đạt mục đích nào đó, sau khi dùng xong nhất định phải mau chóng tiêu hủy, phải nhân lúc nó chưa chế tạo máy chủ dự phòng vạch trần sự nguy hại của nó, đây là uống rượu độc giải khát, thời gian người cơ 'sống chung hòa bình' càng dài, thì trúng độc càng nặng, hậu quả sẽ càng khó cứu vãn."

"Ta là… ta là muốn thử," Tiến sĩ Harden ở đằng sau Lâm Tĩnh Hằng nói, "Ta không biết ông ấy có còn nhớ những lời năm xưa mình từng nói hay không, ta cũng không biết có nên nói cho các cháu hay không, dù sao… dù sao thì ba trăm năm rồi, bọn ta đều đã biến thành chính mình cũng chẳng nhận ra mình, đây là chiến tranh chết người, ta sợ nói ra sẽ làm các cháu lầm đường…"

Lâm Tĩnh Hằng ở đằng xa khoát tay.

Tiến sĩ Harden ngậm miệng, hơi ngỡ ngàng. Rất nhiều việc đã thay đổi, rất nhiều việc chưa thay đổi, một số ký ức phai nhạt, hoàn toàn khác hẳn, một số khác lại giống như đã bị cái gì khắc vào thời gian –

197. Quyển 6 - Chương 197: Kết Cục (hạ)

Cuộc công thẩm toàn dân này thành đề tài nóng khắp đầu đường cuối ngõ, thủ tục phức tạp, liên lụy rất rộng, mất ba ngày mới có kết quả –

Phán Lục Tất Hành làm Tổng trưởng mà tự ý triển khai nghiên cứu chip, dùng virus Cầu Vồng, thuộc về trái quy định.

Có lỗi nhưng không có tội.

Lúc Lục Tất Hành ra khỏi tòa án tối cao, cổng bị chặn chật như nêm cối, đám robot truyền thông bay trên trời hận không thể đập vào mặt cậu. Cặp "thiên lý nhãn" của cậu nhìn một cái liền thấy sau bức tường người, Lâm Tĩnh Hằng đang vắt chéo chân ngồi trên bệ bức tượng tướng quân Lục Tín chờ cậu, không chịu đến đây để bị đám đông chen lấn.

"Được được được, từng người một," Lục Tất Hành lui nửa bước, "Có vấn đề gì cứ việc hỏi, nhân khi văn phòng chưa kịp có phản ứng, tôi còn có thể tiếp tục mặc mình nói nhăng nói cuội một lúc."

Cánh truyền thông cười, có người đưa ra một câu hỏi rất hòa hoãn: "Tổng trưởng Lục, tôi nhớ rất nhiều năm trước có một bức ảnh do báo tôi chụp, chụp được ngài ở trước cổng bệnh viện tay không nhấc xe lăn của Tổng trưởng Edward lên, xin hỏi là tác dụng của chip à?"

"Đúng vậy," Lục Tất Hành thản nhiên nói, "Xin người dân và các bên tổ chức thi đấu thể dục thể thao yên tâm, bản thân tôi ngoại trừ các cuộc thi sắc đẹp cho nam, cả đời sẽ không tham gia bất cứ cuộc thi đấu thể thao nào."

"Tổng trưởng Lục, như vậy kế hoạch Nữ Oa kế tiếp xử lý thế nào? Theo tôi được biết, ngài đã tiêu hủy một phần tư liệu nghiên cứu, của tiến sĩ Laura Gurdon để lại, cùng với nội dung hai lần kế hoạch Nữ Oa của Hiệp hội chống Utopia đều đã bị chính phủ niêm phong – bên phía chính phủ không cân nhắc thúc đẩy sự tiến hóa loài người này ra toàn dân à?"

Lục Tất Hành nghiêm mặt: "Tính đến trước mắt, kế hoạch Nữ Oa có rất ít mẫu thành công, bản thân tôi có thể sống đúng là may mắn. Việc này không hề thích hợp phổ biến ra người dân, dựa vào phương thức này thúc đẩy loài người tiến hóa càng là quá sớm, xét cho cùng, ngay đến Vườn Địa Đàng cũng có rất nhiều người không thể thích ứng, trước khi có cách giải quyết tất cả những vấn đề này, chúng tôi quyết định tạm thời niêm phong. Đương nhiên, virus Cầu Vồng và biến chủng có giá trị nghiên cứu rất lớn, tương lai sẽ do tổ chức nghiên cứu y tế của chính phủ tiếp tục triển khai dưới tiền đề bảo đảm an toàn, hi vọng một ngày kia có thể tạo phúc cho loài người. Về phần nội dung tôi từng tiêu hủy, nếu cần thiết, tôi sẽ cố hết sức hỗ trợ khôi phục, để cho thế hệ sau tham khảo."

“Sẽ ban hành pháp luật tương quan chứ?”

“Đương nhiên,” Lục Tất Hành nói, “Cơ cấu tương quan đang tăng ca làm đề án, chúng ta sau này còn có rất nhiều vấn đề, trí tuệ nhân tạo, ma túy chip, buôn lậu vũ trụ vân vân, đều cần lập pháp mới, tìm kiếm phương thức giải quyết mới. Chúng ta đi càng nhanh, các vấn đề xã hội cần xử lý sẽ càng nhiều, càng phức tạp, công tác tương lai của chính phủ là dẫn dắt, quy phạm và hỗ trợ, chứ không phải vì việc nhỏ mà bỏ việc lớn cản trở khoa học kỹ thuật phát triển, việc này không hề dễ dàng, nhưng tôi tin chính phủ Thiên Hà Số 8 chúng ta sẽ dốc hết khả năng.”

“Thế Tổng trưởng Lục, chip trên người ngài sẽ lấy ra chứ?”

Lục Tất Hành nói như đinh đóng cột: “Sẽ lấy.”

Có người của cánh truyền thông thông minh tiếp tục chủ đề: “Để tham gia hạng mục thi đấu thể thao à?”

Lục Tất Hành bật cười: “Cho dù không có chip sinh vật, cơ thể đã cải tạo vẫn là ăn gian – tôi dự định lấy ra, chủ yếu là sợ người nhà lo lắng.”

Cánh truyền thông nhất thời chưa phản ứng được, nghe thấy “người nhà” lập tức tập thể nhìn tượng Lục Tín trên quảng trường.

Tướng quân Lục Tín cười vô tâm vô tư, tựa hồ không định lo lắng.

Lâm Tĩnh Hằng chờ cậu trên quảng trường, vốn đang xem phỏng vấn trực tiếp qua màn hình lập thể trên quảng trường, từ xa nghe Lục Tất Hành nói nhăng nói cuội, bất ngờ không kịp chuẩn bị nghe thấy một câu như vậy, suýt nữa sặc khói thuốc.

Có một người bên mục giải trí không biết chen ra phía trước từ khi nào, đang không kiên nhẫn nghe vấn đề quốc kế dân sinh, thế là xen miệng nghe ngóng bát quái: “Tổng trưởng Lục, người nhà mà ngài nói là vị nào? Có phải đã quên công bố với công chúng? Phía chính phủ hiển thị tình trạng hôn nhân của Tổng trưởng còn trống trơn mà.”

Báo chính thức của Khải Minh rất ghét khi hắn cắt ngang đề tài nghiêm túc, chen tay phóng viên giải trí này ra, cố gắng quay lại chủ đề: “Chắc là chỉ Lâm soái rồi, Thống soái và Tổng trưởng quen biết lâu năm, quan hệ rất chặt chẽ, luôn là anh em. Mà nói đến Thống soái, tôi còn muốn hỏi, phía chính phủ liên minh đã thừa nhận Thiên Hà Số 8 độc lập, vậy tương lai tám đại thiên hà sẽ là bố cục như thế nào?”

“Chắc là hợp mà bất đồng, qua cuộc chiến này, sức khống chế của trung ương liên minh đối với các thiên hà hầu như biến mất, Thiên Hà Số 8 sẽ không phải là thiên hà duy nhất độc lập, nhưng mọi người từng kề vai chiến đấu, về sau bất luận là tiêu diệt chip ma túy, hay nghiên cứu khoa học, thương mại, các đại thiên hà đều sẽ có liên hệ rất chặt chẽ, ngoại trừ lỗ hổng thời gian, chúng tôi cũng đang nghĩ cách mau chóng sửa chữa mạng bước nhảy vũ trụ từ Thiên Hà Số 8 thông đến các thiên hà khác.” Lục Tất Hành trước tiên kiên nhẫn trả lời vấn đề thế giới, lại đổi giọng, nháy mắt với tay phóng viên nghiêm túc của báo Khải Minh, “Về

phần Tĩnh Hằng, anh ấy họ Lâm, tôi họ Lục, làm sao là anh em được?"

Phóng viên báo sao Khải Minh nhất thời hơi ngớ ra, có lẽ nháy mắt đã tưởng tượng một vở kịch tình anh em bằng nhựa tranh đấu quyền mưu, mặt cứng đờ, trầy trật muốn bù lại: "Đương nhiên cũng có anh, anh em khác họ, tuy rằng…"

"Tuy rằng," Lục Tất Hành tiếp lời, "Thống soái Lâm Tĩnh Hằng người này, thẩm mỹ thành câu đố, sạch sẽ quá mức, tính nết lại không tốt, lúc nên nhắm một mắt mở một mắt, trong mắt không chấp nhận được một hạt cát, lúc nên minh bạch cẩn thận, lại cẩu thả sơ ý hơn ai khác, ngay cả đôi nhẫn đã đặt cũng có thể đánh mất, nghe nói anh ấy còn định bất chấp lý lẽ tìm trí tuệ nhân tạo bắt đền -"

Lâm Tĩnh Hằng trên quảng trường: "…"

Cánh truyền thông: "…"

"Đôi nhẫn đánh mất kia kiểu dáng rập theo nhẫn cầu hôn của ông nội anh ấy, trực tiếp lấy nguyên cảo của người ta đi dùng, không sửa một nét nào, tôi cũng chẳng biết anh ấy muốn cầu hôn hay muốn cúng bà nội đây. May mà tôi còn lén chuẩn bị một đôi dự phòng." Lục Tất Hành bất đắc dĩ buông tay: "Nhưng có biện pháp nào đâu? Các vị có rảnh thì tiện thể đến bên phía quân tự vệ phỏng vấn giúp tôi, hỏi xem bản công bố của Thống soái bọn họ rốt cuộc đến bao giờ mới đưa ra được."

Lục Tất Hành cách đám đông, từ thật xa cười với Lâm Tĩnh Hằng.

Cánh truyền thông lúc này mới ngộ ra cậu đã tiết lộ điều gì, tức khắc nổ tung dưới tin tức như một quả bom.

"Được rồi, việc riêng chỉ nói thế thôi, chờ một lát văn phòng chính phủ sẽ đưa ra tuyên bố chính thức cho lần công thẩm này, hãy kiên nhẫn chờ đợi." Lục Tất Hành vừa băng qua đám đông đi ra ngoài, vừa nghiêng đầu tránh một robot truyền thông suýt đập vào đầu mình, "Hầy, cẩn thận nào, kiểu tóc của đàn ông không thể rối được, tôi về sau còn phải dựa vào mặt kiếm cơm đấy!"

Có người nhạy bén nghe ra ẩn ý trong lời nói của cậu: "Xin hỏi đây là ý gì, Tổng trưởng Lục, về sau ngài không định đảm nhiệm trưởng quan hành chính Thiên Hà Số 8 nữa à? Có liên quan với lần công thẩm này hay không?"

Lục Tất Hành dừng lại, khóe mắt hơi lộ ra nét cười, chậm rãi nói như tán gẫu: "Có một chút, liên quan không nhiều. Thật ra từ lúc chính phủ Thiên Hà Số 8 thành lập trong chiến tranh, Tổng trưởng Edward đã bổ nhiệm tôi làm 'cố vấn trù tính chung thời chiến của Thiên Hà Số 8', sau khi ông cụ qua đời, thiên hà chiến loạn trong ngoài không ngừng, tôi nhận nhiệm vụ trù tính chung thời chiến, cho nên mới nhậm chức trưởng quan hành chính suốt mười mấy năm. Bây giờ tám đại thiên hà rốt cuộc gặp được ánh rạng đông hòa bình, 'trù tính chung thời chiến' cũng nên chuẩn bị về hưu rồi, không phải rất tự nhiên sao?"

"Tổng trưởng Lục…"

“Chúng tôi đang chỉnh sửa dự luật tuyển cử,” Lục Tất Hành nói, “Nếu nhanh, nửa cuối năm sẽ đưa ra phương án tuyển cử nhiệm kỳ mới, tôi cũng sẽ mau chóng bàn giao công việc rõ ràng trong nửa năm này.”

Cậu vừa nói vừa rảo bước xuống bậc thềm, đi về hướng tượng đá.

“Về sau có dự định gì? Ừm… Nuôi chó đi, ha ha ha, tôi thật sự rất muốn nuôi một chú chó, trước kia vẫn không có thời gian, sau này nghỉ ngơi một thời gian, đi khắp nơi thăm thú một chút, rồi lại quay về nghề cũ.”

“Nghề cũ là gì? À, tôi trước kia làm nghề giáo, có một quyển giáo trình ‘cơ giáp nhập môn’ chính là ngày xưa tôi viết, bây giờ chỉnh sửa đến bản thứ sáu rồi, tiền nhuận bút giáo trình? Đương nhiên cao hơn lương một năm của Tổng trưởng rồi.”

“Tin tức ngoài lề của Thống soái các vị tự đi hỏi anh ấy đi… Không dám? Không dám hỏi anh ấy chỉ dám đến tìm tôi nghe ngóng chứ gì? Cô bé, ngẩng đầu nhìn xem vị phía trước cô năm mươi mét là ai… Ôi, sao lại chạy rồi…”

Lâm Tĩnh Hằng từ không xa đi tới, cánh truyền thông đang hóng bát quái nhất thời chột dạ, lập tức giải tán, Lục Tất Hành cúi đầu cười, cho tay vào túi, lấy ra một cái hộp nhỏ –

Nửa năm sau, người chip như rắn mất đầu bị quân trung ương cường thế trấn áp, người chip đời thứ nhất trúng độc còn nhẹ tháo chip ra, gian nan trở về xã hội một lần nữa.

Thiên Hà Số 8, bên phía sao Khải Minh cùng Thiên Hà Số 1 liên hợp xuất bản một quyển lịch điện tử, để tiện tìm xem bất cứ lúc nào, gộp chung hai bộ lịch, cho công dân thường xuyên tiếp xúc làm ăn với thiên hà khác sử dụng, tuyên bố thành lập quan hệ ngoại giao.

Không lâu sau, Tổng trưởng Lục Tất Hành của Thiên Hà Số 8 tuyên bố niên đại chiến tranh kết thúc, mình sẽ từ chức trưởng quan hành chính.

Nhưng mà Tổng trưởng Lục không thể thực hiện giấc mộng nuôi chó, bởi vì tháng Chín cùng năm, Thiên Hà Số 8 tổng tuyển cử, lần đầu tiên chuẩn bị không chu đáo lắm, số lượng ứng cử viên thiếu một so với luật định, phía chính phủ điền tạm Lục Tất Hành vào cho đủ số, ai ngờ vị tiền nhiệm hết thời này rất được hoan nghênh, vậy mà tái đắc cử Tổng trưởng tân nhiệm bằng ưu thế áp đảo, nhiệm kỳ năm năm Độc Lập.

Mấy năm sau đó, Thiên Hà Số 3 dẫn đầu, các đại thiên hà trước sau tuyên bố độc lập, bên phía liên minh đã không còn sức khống chế, đành phải thuận nước đẩy thuyền, hữu hảo hòa bình chuyển giao quyền lực.

Phần tử phản nhân loại cực đoan trong Hiệp hội chống Utopia lũ lượt bị bắt dưới sự hỗ trợ của tiên tri Harris. Còn lại những người ủng hộ hòa bình vô tội, cùng với lấy công chuộc tội trong trận chiến cuối cùng, đều nhận được đãi ngộ mình nên có.

Tổ chức Hiệp hội chống Utopia theo luật bị cấm, nhưng sau đó Harris thành lập một "Công ty hữu hạn nuôi trồng sinh thái Hope" đăng kí hợp pháp, cung cấp cho thị trường thực phẩm sinh thái tươi mới nhất và thân thiện với môi trường, khẩu hiệu là "vì sinh mạng và tự nhiên" – đại tiên tri đã được đi trồng rau như nguyện vọng.

Năm Độc Lập thứ mười sáu, đại biểu các thiên hà tề tựu Mân Côi Chi Tâm, ký tên vào hiệp ước liên minh nhân loại mới.

Lịch sử lại lật sang một trang.

Năm Độc Lập thứ mười tám, Lục Tất Hành chính thức từ nhiệm, ổn định quá độ Thiên Hà Số 8 cho chính phủ tân nhiệm, xây học viện Tinh Hải mới trên một trạm không gian nhân tạo gần sao Bắc Kinh .

Lâm Tĩnh Hằng vẫn thuộc hội đồng quản trị.

Đến đây, các vì sao gặp lắm tai họa rốt cuộc trở về quỹ đạo.

Con người sinh ra trong tín ngưỡng, bị hủy bởi tín ngưỡng.

Con người sống lại trong tro tàn của tín ngưỡng.

198. Quyển 6 - Chương 198: Ngoại Truyện 1 – Chuyện Đêm Hôn Lễ (1)

"Ừm… sau đó thì sao?"

"Sau đó cậu lái chiếc xe phủ kín hoa tươi này, trực tiếp xuyên qua trường không gian, tới…"

"Nhưng hoa tươi làm sao có thể xuyên qua trường không gian?" Lục Tất Hành cắt ngang Turan, đưa ra vấn đề thực tế, "Thứ đó cắm trong lọ cũng phải chăm chút tỉ mỉ, chạm vào là giập, xuyên qua trường không gian dù bảo vệ tốt hơn cũng không thể."

"Được rồi, vậy thì không cần hoa tươi," Turan không ngẩng đầu lên ghi lại, "Hoa giả cũng không phải là không thể, nhưng công nghệ phải tinh xảo một chút, phải là loại có thể lấy giả tráo thật."

Lục Tất Hành dựa lưng lên ghế, thở dài: "Được, sau đó đầu đề trang nhất ngày kế có rồi – 'Bạn đời bằng nhựa sử dụng hoa giả trong hôn lễ, nghi là hôn nhân chính trị', Tổng trưởng vướng vào vụ bê bối thực nghiệm phi pháp không muốn xuống đài à? Vẫn không muốn xuống đài à? Vẫn không muốn xuống đài à?"

Sau khi công thẩm, Lục Tất Hành trước mặt mọi người bày tỏ sẽ từ chức Tổng trưởng, đề cập đến tổng

tuyển cử vũ trụ, lúc này cậu vừa mới bàn giao hết các công tác lắt nhắt, hiếm khi có thời gian ở văn phòng trốn việc, tán phét với tướng quân Turan đang nghỉ phép, vẫn chưa biết mình sắp tới còn có nhiệm kỳ năm năm, cả người nằm trong trạng thái thả lỏng của đêm trước kỳ nghỉ dài hạn, nói chuyện khá là uể oải.

"Giữa nơi đông người, tôi lái một xe hoa, như hạng mê hoa từ trên trời đáp xuống," Lục Tất Hành ngân dài âm cuối nói, "Đây là muốn hù chết ai? Cô cảm thấy Thống soái các cô sẽ phối hợp màn biểu diễn mất mặt như vậy sao?"

Turan nghĩ thử thấy cũng đúng, "hôn lễ" thứ này, dù là người kiên nhẫn hơn chuẩn bị cũng phải nổi cáu mấy bận, huống chi là Lâm Tĩnh Hằng.

"Được, vậy thì đơn giản hơn, tôi còn một phương án hai," Turan vạch trên thiết bị đầu cuối cá nhân, "Đừng công khai hôn lễ, đổi thành họp mặt bạn bè người thân trong phạm vi nhỏ."

Lục Tất Hành vội vàng gật đầu, mới gật một nửa liền nghe tướng quân Turan lại làm lố: "Đến lúc đó vì hiệu quả chương trình, chúng tôi sẽ nhét cậu vào một hộp quà to, tìm mấy robot chuyển phát nhanh chờ ở cửa, đẩy hộp quà vào – cậu nói năm đó cậu nhặt được khoang sinh thái của Thống soái? Vừa khéo, làm hộp quà thành hình dạng khoang sinh thái, để hắn ta cũng 'nhặt' cậu một lần."

"…" Lục Tất Hành khô khan hỏi, "Tướng quân Turan, xin hỏi cô đang chuẩn bị hôn lễ, hay đang chuẩn bị cho màn biểu diễn nhục dục?"

"Ôi, cậu nghĩ đi đâu thế," Turan như cười như không xua tay, ngồi nghiêm chỉnh mà lộ ra một chút hạ lưu, "Yên tâm đi, đến lúc đó sẽ để cậu mặc lễ phục, chỉ làm một tạo hình khoang sinh thái, không bắt cậu hoàn nguyên đến… E hèm, tình trạng đó."

Lục Tất Hành bất đắc dĩ nhìn Turan tích cực hơn ai hết: "Không phải cô theo chủ nghĩa phản đối hôn nhân à?"

"Đúng vậy," Turan buông tay, "Phản đối mình trở thành một trong hai nhân vật chính trên hôn lễ, chưa nói phản đối vô góp vui phun Champagne vào cô dâu chú rể nha! Tôi còn có phương án ba bốn năm sáu bảy tám…"

"Làm ơn, mau mau thu thần thông của cô lại đi." Lục Tất Hành liếc qua một cái, quả thực không dám nhìn kỹ.

Cậu mở thiết bị đầu cuối cá nhân, gửi một tin nhắn cho Lâm Tĩnh Hằng, hỏi hắn: "Turan đề nghị chúng ta tổ chức một hôn lễ long trọng, anh cảm thấy thế nào?"

Lâm Tĩnh Hằng trả lời chỉ sau một giây: "Em bảo cô ả tự mình đến nói với tôi."

Đây chỉ là một dòng chữ bình thản, nhưng Lục Tất Hành và Turan đều đọc ra ngữ khí nào đó.

“Đi nghỉ phép đi, Elizabeth,” Lục Tất Hành thành khẩn đề nghị, “Chạy xa một chút, đừng để anh ấy bắt được.”

“Ban ngày ban mặt, dám uy hiếp an toàn nhân thân của công dân hợp pháp!” Turan dịch ra sau, “Tôi phải báo cảnh sát! Cậu cũng không quản hắn ta sao Tổng trưởng Lục!”

Lục Tất Hành cười: “Tóm lại, phù phiếm, long trọng, cố tình gây sự đều không được, cô đừng dọa chạy anh ấy nữa.”

“À, phải giản dị, được rồi, hai người về nhà đăng nhập trang web chính phủ, làm xong thủ tục phần mình, cho thư ký đăng một thông cáo, ngày mai đi làm bảo Trạm Lư nhắc nhở hắn đừng quên đeo nhẫn – đủ giản dị chứ.” Turan cáu kỉnh nói, “Tổng trưởng Lục, hôn lễ là một nghi thức, không phải là vì tìm một lý do, hành mình và người thân bạn bè một lần, để cho thấy quan hệ đến không dễ, về sau phải quý trọng sao? Chính là phải phù phiếm! Chính là phải long trọng! Chính là phải cố tình gây sự!”

Lục Tất Hành hỏi ngược: “Hai chúng tôi đến với nhau còn chưa đủ không dễ?”

Turan: “…”

Lục Tất Hành nói xong, dường như nghĩ tới điều gì: “Cơ mà nói đến đây, tôi ngược lại có một linh cảm.”

Cuộc hôn nhân này quả nhiên hết sức đơn giản, chỉ đăng ký một chút, cho thư ký hai bên phát văn chương sáo rỗng làm thông cáo, cái gọi là “hôn lễ”, chính là vào ngày thông cáo, mở gác lửng trong nhà, dựng tạm cái đài, nối hai khoảng sân nhỏ trước sau, mời riêng người thân bạn bè đến ăn tối, từ chối phỏng vấn.

Dù thế, ngày bày tiệc tối Lâm Tĩnh Hằng vẫn không quen lắm, hắn đứng trước gương ra sức kéo kéo cổ áo.

Hắn bình thường hoặc mặc quân phục, hoặc rộng thùng thình làm sao thoải mái thì mặc, rất không quen với lễ phục “đặt may theo số đo” này, bởi vì hắn nghiêm túc từ chối xếp ly, áo sơ mi họ chuẩn bị cho hắn cứng như thép, vừa nơ cổ vừa hoa trước ngực, một thân lắt nha lắt nhắt, khiến hắn cảm thấy mình có thể lắc ra tiếng động ngay tại chỗ, sắp thở không ra hơi rồi.

“Tĩnh Hằng, khách khứa đến hết rồi!”

“Biết rồi.” Lâm Tĩnh Hằng đáp một tiếng, rất bực bội lẩm bẩm trong bụng một câu, “Đến rồi thì tự vào đi, chẳng lẽ còn bảo ta ra đón?”

Bố trí của cả sân và gác là Trạm Lư làm, đối với công việc hoàn toàn mới này, trí tuệ nhân tạo tỏ ra rất nhiệt tình, tìm kiếm các loại tư liệu hôn lễ cổ kim, tận dụng hết mức khoảng đất một mẫu ba chật hẹp nhà họ… Xem ra, những năm qua liên minh cho hắn làm một hạch cơ giáp không hề có mỹ cảm, thật sự đã ép uổng hắn rồi.

Ngoại trừ Anaquim đi công tác dài ngày, mấy vệ đội trưởng Bạch Ngân Thập Vệ đều đến đông đủ, đám học sinh học viện Tinh Hải năm đó phần lớn không ở sao Khải Minh cũng lũ lượt xin nghỉ phép bay về, các Thống soái quân trung ương thiên hà khác phái Nagus làm đại biểu – Thiên Hà Số 3 lúc này cơ bản chiến sự đã ngừng – ai tới không được thì viễn trình quay phim lại.

Ngay cả tiến sĩ Harden và Hope cũng đến lộ mặt.

Khách khứa vừa đến chưa ngồi xuống, đã kinh hãi phát hiện một số vị trí có người ngồi rồi.

"Tướng, tướng quân?" Nagus sợ ngây người trước một bóng lưng trong đó, trố mắt rất lâu, mới run run rẩy rẩy giơ tay tới người đàn ông kia, ngón tay xuyên qua lưng người nọ, ông ta mới ý thức được, thì ra chỉ là một hình chiếu giống như thật.

Tướng quân Lục Tín trong hình chiếu lúc này quay đầu, nhoẻn miệng cười: "Đến rồi à, chú nhóc béo Nagus, qua đây, qua bàn chúng ta ngồi."

Hệt như linh hồn giáng xuống.

Nagus nhất thời không nói nên lời.

"Đây là Trạm Lư dựng ra dựa theo tư liệu khi còn sống, hơi tương tự với NPC trong game, chỉ biết nói toàn những lời trước kia từng nói, đều là ký ức, khả năng không thể trao đổi sâu hơn với ông." Turan nói, thò đầu chào hỏi "Lục Tín", "Chào Lục tướng quân, ngài là thần tượng ngày bé của tôi, một lát có thể cho tôi xin chữ ký không?"

Lục Tín nghe xong, hào hứng kéo vị phu nhân bên cạnh: "Có nghe thấy không, còn có con gái sùng bái anh, em mau canh anh cho chặt!"

Bên cạnh tướng quân Lục Tín là giáo sư Muller tao nhã, bà gật đầu chào Turan, hòa nhã nói: "Tiểu thư, tôi trả ngược cho cô mười đồng, làm phiền mau cột dây thừng dắt đi, khỏi cần thối lại."

Độc Nhãn Ưng cúi khuôn mặt sầm sì như chủ nợ, nhìn lửa giận phừng phừng, như con mèo già bị người ta trộm mất cá khô ăn qua mùa đông, thỉnh thoảng giơ tay đập văng tay Lục Tín thò đến trêu chọc.

Bàn tròn ngồi đối diện là tướng quân Lâm Úy có phần xa cách lãnh đạm, Lâm Úy không trao đổi nhiều với những người xung quanh, chỉ thỉnh thoảng nhìn tiến sĩ Laura Gurdon không thường ngẩng đầu bên cạnh.

Ngoài ra, còn có Tổng trưởng Edward, Trịnh Địch, cảnh đốc Vu William, Chu Lục, Hoàng Thử Lang… Thậm chí Woolf và Lâm Tĩnh Xu cũng có mặt – để tránh khách khứa không thoải mái, hai vị này được sắp xếp ở chỗ cao trên gác lửng, hiển nhiên không trao đổi gì với nhau, từ trong sân nhìn lên, càng giống hai bức hình nhợt nhạt.

Nhất thời, khoảng sân be bé như thành lỗ hổng thời gian, thời không giao thoa. Người sống và người chết, được hoài niệm và sắp kỷ niệm, ngồi cùng bàn.

Bayer ngồi cạnh đội trưởng Bạch Ngân Đệ Thất Vệ quá cố, còn chưa kịp mở miệng, đã nhìn thấy mấy em bé khoảng sáu bảy tuổi cất đôi chân ngắn ngủn chạy tới, mỗi em xách một cái giỏ trúc, phân phát hoa tươi, rượu và kẹo.

"Hai người bọn họ làm ra con từ khi nào thế!" Bayer giật nảy mình, tóm gáy một bé trai như xách một con mèo mà xách tới gần, bé trai mặt mày thanh tú, trưng vẻ mặt đám tang độc đáo khác người, múa may tứ chi ngắn nhỏ phản kháng một cách phí công, Bayer ngắm giây lát, ngạc nhiên nói: "Đừng nói, cái nết thối tha không nhìn thẳng người ta này, thật sự có vài phần thần vận của Thống soái… Bé cưng, con tên gì vậy?"

"Bé cưng" mở miệng, phát ra tiếng đàn ông trưởng thành lạnh lùng: "Ta là Thừa Ảnh, buông tay, ngươi gắn một đôi bi thủy tinh vào hốc mắt mà ra cửa à, đồ ngu xuẩn?"

Bayer: "…"

Thomas Dương đập bàn cười sằng sặc.

Ngoại trừ Hiên Viên đầu hàng cuối cùng, thập đại danh kiếm khác thân trọng giáp đều đã hỏng hóc trên chiến trường, sau khi vớt, bộ công trình đang cố gắng sửa chữa hạch cơ giáp, số lượng lớn vật liệu biến hình lấy từ Thiên Hà Số 1 đã có tác dụng.

Trong đó, mấy hạch cơ giáp Thừa Ảnh, Long Uyên, Thuần Quân cơ bản đã hoàn thành sửa chữa hệ thống, và loại bỏ cải tạo của Woolf đối với chúng, có thể đổi chỗ khác trưng bày rồi.

Vừa hay hiện trường hôn lễ thiếu mấy em bé tung hoa, vật liệu biến hình vật tận kì dụng.

Trạm Lư từng đứng đầu thập đại danh kiếm, hôm nay cuối cùng đã nở mày nở mặt – trong tất cả các hạch cơ giáp ở đây, hắn là cao nhất.

Lúc này, Turan đột nhiên dẫn đầu huýt sáo, nhân vật chính lên sân khấu.

Lâm Tĩnh Hằng nhìn quét một vòng các cố nhân quang ảnh giao điệp này, sau khi gõ ly thủy tinh thành công dẫn xuống tất cả tạp âm, hắn chống đầu, ngồi bên cạnh, nhường sân khấu chính nói chuyện cho Lục Tất Hành.

Tổng trưởng Lục trước nay miệng lưỡi lưu loát vừa mở miệng chưa kịp nói ra một câu hoàn chỉnh thì đã tự sặc nước bọt: "Tôi… a… khụ khụ."

“Thầy Lục đừng căng thẳng,” White đùa cợt, “Thầy có thể vờ như bọn em đều là đèn trên mái tinh không.”

Thomas Dương: “Thế Thống soái khả năng là laser, loại có sức sát thương nhất.”

“Chờ một ngày kia trưởng thành rồi các em sẽ hiểu, trong một số trường hợp căng thẳng và tim đập nhanh thích hợp là có ích, người trẻ tuổi ạ.” Lục Tất Hành đối với học sinh của mình, trước nay ra vẻ khoác lác mở miệng dễ dàng, chưa bao giờ cần làm nháp, nhưng vừa cúi đầu liền nhìn thấy mặt Lâm Tĩnh Hằng, Lâm Tĩnh Hằng ngồi dưới đèn, ánh sáng mờ mịt làm mơ hồ đường nét sắc sảo, cũng đốt sáng chỗ sâu trong đồng tử hắn, giống như một đôi đèn chiếu xa ấm áp vậy.

Lục Tất Hành: “…”

Trạm Lư nhỏ giọng nhắc nhở: “Hiệu trưởng Lục?”

Lục Tất Hành thở dài: “Xin lỗi, lại quên lời rồi.”

Mọi người cười ồ lên, hình chiếu tướng quân Lục Tín còn huýt sáo như thật.

Lý Forlan bắt lấy chữ trọng điểm: “Lại?”

“Rất nhiều năm trước, khi sao Bắc Kinh còn chưa phải là căn cứ thí nghiệm chống đạn đạo, tôi trốn nhà đi, ở lại đó năm năm, bán một cơ giáp lắp ráp lại, cộng thêm chắp vá lung tung kiếm một ít tài trợ, xây một ngôi trường tên là học viện Tinh Hải.” Lục Tất Hành nói, “Trường xây dựng chẳng ra làm sao, mới mở đến năm thứ hai thì học sinh chiêu sinh năm đầu đã chạy gần hết. Trên lễ khai giảng khóa thứ hai, tôi mời một vị tiên sinh tham dự, vốn không ôm kỳ vọng, không ngờ khai giảng mới bắt đầu phát biểu thì anh ấy đến thật, vừa nhìn thấy anh ấy, bài diễn thuyết tôi chuẩn bị sẵn đã bốc hơi khỏi mắt, một chữ cũng không nhớ nổi, các anh đoán vị tiên sinh này là ai?”

Lâm Tĩnh Hằng nâng mí mắt, chưa đánh đã khai: “Việc này cũng trách tôi à?”

“Đều trách anh,” Lục Tất Hành nghiêm trang lên án, “Lâm tiên sinh, đây là lần thứ hai anh hại em đứng đực ra trên bục.”

White gãi đầu: “Hả? Thầy à, em nhớ lúc ấy thầy nói rất trôi chảy, không vấp váp gì cả mà.”

“Phí lời, thầy còn có thể đứng đực trên bục giảng mất mặt sao? Đương nhiên phải ăn gian rồi,” Cho đến hôm nay, Lục Tất Hành thẳng thắn nói với các học sinh đã trưởng thành, “Trong kính áp tròng của thầy có bản thảo diễn thuyết dự phòng, do ông viện trưởng viện khoa học thông tin năm đó viết, thầy đọc theo thôi.”

“Cái gì?” Bạc Hà nói, “Tổng trưởng Lục, có ai gạt người như thầy không, thì ra bài diễn thuyết ảnh hưởng

bà đây mấy chục năm chẳng dính dáng nửa xu tiền tới thầy!"

"Sao lại không dính dáng nửa xu tiền tới thầy?" Lục Tất Hành nói, "Bằng đống gỗ mục các em, bài diễn thuyết năm đó nếu không phải do người trẻ trung đẹp trai tôi đây đọc, có ai thèm nghe một dấu chấm câu không?"

Thầy giáo không biết xấu hổ, bốn học sinh tập thể xì một tiếng.

"Ông viện trưởng già và người trẻ tuổi cách một hào rộng quá sâu, bài diễn thuyết ấy đọc xong dẫn đến một tràng cười vang, vì vậy các giáo viên viên chức của tôi ngày đầu tiên khai giảng đã từ chức tập thể." Lục Tất Hành dừng một chút, lại nói, "Tôi mong rằng họ sau khi thất vọng đã rời khỏi sao Bắc Kinh , như vậy, may ra có người còn có thể sống sót trong hạo kiếp ấy."

Khoảng sân nhỏ dần dần im lặng, không ai cười nữa.

"Hẳn các vị đã phát hiện, xung quanh các vị, có một số bạn bè đã ra đi của chúng ta," Lục Tất Hành tiếp tục nói, "Khi chuẩn bị buổi hôn lễ này, Elizabeth từng nói với tôi, hôn lễ chính là phải hành mình, hành người thân bạn bè, để cho thấy quan hệ hôn nhân này đến không dễ, nhưng tôi nghĩ, tôi và anh ấy đi đến ngày hôm nay, có bước nào là dễ dàng đâu?"

Cậu đảo ánh mắt qua các hình chiếu khó phân biệt thật giả, các hình chiếu ngồi ngay ngắn từng hàng, giả vờ nghe cậu nói chuyện, cũng đúng lúc làm ra phản ứng, nhưng kỳ thực đều là do máy tính điều khiển, Lục Tất Hành biết, bản thân họ không có tư tưởng, cũng không thể hiểu mình đang nói gì.

Cha mẹ ruột của cậu, cha nuôi của cậu, các bậc bề trên và bạn bè đi xa…

"Tôi luôn cảm thấy cuộc hôn nhân của chúng tôi thay vì nói là một khởi đầu, không bằng nói là một cuộc bôn ba gian nan rốt cuộc tu thành chính quả." Lục Tất Hành nói, "Cho nên chúng tôi cuối cùng quyết định, hủy bỏ tiết mục truyền thống trên hôn lễ, hôm nay không cắt bánh kem, không khui Champagne, cũng không cho các vị cơ hội ép tôi cưỡng hôn Thống soái, tôi muốn mời mọi người ở đây, kèm theo một hoặc vài vị trong hình chiếu, kể một chuyện liên quan đến quá khứ của chúng ta."

Tiến sĩ Harden ngẩng đầu thoáng nhìn Woolf trên ban công, nhẹ giọng hỏi: "Nối đuôi à? Là tiễn đưa, hay là kỷ niệm?"

"Vừa là tiễn đưa, vừa là kỷ niệm." Lục Tất Hành phất tay, đèn tối xuống một nấc, âm nhạc nhẹ và du dương vang lên, có lẽ đây là đám cưới yên tĩnh nhất trên thế giới, "Sau đó Trạm Lư sẽ chuẩn bị một món quà nhỏ tặng các vị, chuẩn bị sẵn sàng cả rồi chứ? Tôi bắt đầu trước -"

199. Quyển 6 - Chương 199: Ngoại Truyện 2 – Chuyện Đêm Hôn Lễ (2)

Mũi ưng của người đàn ông căng khóe mắt ra rất to, để lộ đôi mắt hai màu quỷ dị, khoảng cách giữa mắt mày lão rất gần, môi mỏng, cho dù là chỗ ánh đèn mờ tối cũng có thể nhìn thấy khung xương rõ nét, bên trên chỉ bám một tầng da thịt mỏng, là sự anh tuấn có chút tàn nhẫn u ám.

Cô gái bên cạnh đấm chân cho lão rất tinh mắt đưa một ly nước, lão liền ném đầu thuốc lá vào ly nước, nghe thấy tiếng "xèo" phát ra khi đốm lửa tắt lụi.

Một âm thanh đột ngột phá tan sự yên tĩnh: "Chuyện lần trước tôi nói với ông, ông cảm thấy thế nào, Độc Nhãn Ưng?"

Thì ra trong góc phòng còn có một người mặc áo bào màu xám, hắn ta đứng ở chỗ tối, bọc kín mình không hở một tẹo nào, thoạt nhìn như một cái bóng vậy.

Độc Nhãn Ưng vẫy tay gọi cô nàng kia, tháo một chiếc nhẫn trên ngón trỏ, trên nhẫn nạm một viên đá quý kích cỡ to màu lam sẫm gần đen, dưới ánh đèn nó lóe ánh sáng thâm trầm như bầu trời sao: "Đá sao, tiền boa, đem sửa lại kích cỡ rồi đeo chơi đi."

"Đá sao" là một loại khoáng sản hiếm đến từ Thiên Hà Số 3, từ sau khi chính phủ liên minh lũng đoạn quyền khai thác, giá thị trường tăng vọt, hiện giờ một ca-ra năm mươi chín ngàn đồng tiền Thiên Hà Số 8, cô nàng vui mừng chân thành ra mặt, lập tức vươn người cho lão một nụ hôn sâu: "Một nụ hôn thành tâm thật ý, tặng miễn phí, ông chủ, cảm ơn tiền boa của ông."

Nói xong, cô nàng rất uyển chuyển rời khỏi phòng, đóng cửa lại, để không gian riêng cho Độc Nhãn Ưng và khách của lão.

Nơi này là "hộp đêm bay" nổi tiếng trên sao Cayley, xoay từng vòng quanh sao thủ đô, từ cửa sổ nhìn xuống, nếu không có tầng mây che thì có thể thấy toàn cảnh sao Cayley – biển rộng mênh mông bao vây đất liền, trên đất bằng muôn nhà sáng ánh đèn, bên cạnh oanh ca yến ngữ, ngợp trong vàng son, khiến người ta mơ màng có ảo giác không phải nhân gian.

Độc Nhãn Ưng từng là khách quen của động đốt tiền này, không ngờ mười năm trước đang tìm hoan mua vui thì bị tên khốn nạn họ Lâm đột nhiên xông vào phá đám, từ đó có bóng ma tâm lý, bèn mua luôn hộp đêm bay tự mình làm chủ. Ông chủ mắc chứng hoang tưởng bị hại, mỗi lần giá đáo đều phải có ba bốn cơ giáp vây quanh bảo vệ, biến một hộp đêm bình thường thành pháo đài vũ trụ, làm ăn cũng kém xa trước.

May mà tay buôn lậu súng đạn hùng cứ Cayley, không có chí lớn, cũng không thiếu tiền.

Cô nàng kia vừa đi ra ngoài, áo bào xám đã sốt ruột không chờ nổi tiến lên một bước: "Lần này Votaw trở mặt với cứ điểm Bạch Ngân, xem ra là hành động thật rồi, bất kể cuối cùng là Votaw bắt Lâm Tĩnh Hằng, hay Lâm Tĩnh Hằng dẫn binh tạo phản, khẳng định đều sẽ loạn. Người khác không biết, những người thường xuyên chạy trên chợ đen chúng ta có thể không nắm được sao? Vực ngoại còn có người nhìn chằm chằm miếng thịt mỡ liên minh đấy! Chúng ta thay vì nước chảy bèo trôi, chờ làm mứt quả hồng kẹp nhân

trong buổi loạn lạc, không bằng hãy tự mình làm gì đó."

"Làm gì?" Độc Nhãn Ưng lầm bầm vươn vai, kéo lưng dài hơn một thước, đôi mắt nửa mở nửa nhắm, như một con mèo cỡ bự cả ngày ăn no, lão lề mề bò dậy, bưng máy tỉnh rượu lên ngửi ngửi, rồi rót nửa ly hỏi khách, "Sao Cayley tự ủ, nếm thử không?"

"Ông có võ trang, tôi có người." Áo bào xám nói, "Chúng ta có thể tập hợp các anh em trong quân liên minh tự do năm xưa…"

"Chơi mạt chược hay đá bóng?" Độc Nhãn Ưng thấy hắn ta không nhận ly rượu, bèn tự uống, "Tụ tập dâm loạn tôi không đi đâu, con trai lớn rồi, bản mặt già này không thể mất được."

"Độc Nhãn Ưng, tôi đang nói chuyện nghiêm túc! Ông…" Áo bào xám không thể làm gì, hắn chưa nói xong lời này, trong thiết bị đầu cuối cá nhân đã đẩy lên tin mới, hắn nhìn lướt qua, mới đầu không để ý, đang định tắt đi tiếp tục chào hàng cho Độc Nhãn Ưng kế hoạch quân phiệt của mình, đột nhiên ý thức được điều gì đó, ánh mắt chợt chui vào thiết bị đầu cuối cá nhân, khó tin nổi mà chửi thề.

Độc Nhãn Ưng ngậm một ngụm rượu súc miệng, mù tịt nhìn hắn.

"Lâm Tĩnh Hằng của cứ điểm Bạch Ngân trên đường quay về Votaw bị ám sát," Người áo bào xám ngẩng đầu lên, "… Xác nhận thiệt mạng!"

Độc Nhãn Ưng sững sờ tại chỗ, một lúc lâu, lão nuốt ngụm rượu kia "Ực" một tiếng.

Rượu mạnh như dao, từ phổi lão lăn lên trên, như thiêu như đốt mà làm phỏng cuống họng.

Khi Độc Nhãn Ưng trở về trên mặt đất sao Cayley, khu trung ương đã bước vào sau nửa đêm, lão không quấy rầy người nhà, tự mình lẻn vào "phòng thí nghiệm" của Lục Tất Hành.

Phòng thí nghiệm của Lục Tất Hành tự thấy rất bí mật, kỳ thực Độc Nhãn Ưng chỉ không thích vào mà thôi. Toàn bộ sao Cayley đều là địa bàn của lão, cây cỏ mọc trên mặt đất đều là tai mắt, cái tên Lục Tất Hành kia đang lén lắp lại phương tiện thay đi bộ của mình, chuẩn bị cho vụ trốn nhà đi bụi, Độc Nhãn Ưng đã biết từ lâu mà vẫn kiềm chế không nói – lão định chặn tên nhóc này ở bên ngoài tầng khí quyển sao Cayley, cho cậu một niềm vui bất ngờ sắp thành lại bại, để cậu biết trên sao Cayley ai là cha.

Trong phòng thí nghiệm không một bóng người, Độc Nhãn Ưng tìm một chiếc ghế ngồi xuống, châm một điếu thuốc.

Không đến một tiếng, tin tức xác nhận người kia bị ám sát đã ùn ùn truyền khắp trên mạng, nhất thời âm thanh gì cũng có, vừa là Votaw lật mặt đăng tuyên bố khẩn cấp, vừa là Bạch Ngân Thập Vệ nổi loạn, mọi người hoảng sợ đua nhau bàn tán, xem ra không giả được rồi.

Độc Nhãn Ưng ngồi im một lúc, rồi lão đứng dậy đi đến phòng chứa đồ trong cùng phòng thí nghiệm, mở ra suýt bị tạp vật chất đầy bên trong đập vào chân – thiếu gia nhà họ chỉ có điểm này giống thiếu gia nhất, chưa bao giờ biết dọn dẹp sắp xếp, đồ đạc gì cũng nhét lung tung, Độc Nhãn Ưng "Chậc" một tiếng, ngậm điếu thuốc, chầm chậm khom lưng dọn qua loa tạp vật, sau đó tìm được một quyển sách ảnh cũ ở dưới cùng đống đồ linh tinh.

Đương đại sách giấy đã rất ít, quyển sách ảnh này xét một cách nghiêm túc thì không thể gọi là "sách", nó là ấn bản kỷ niệm do một viện bảo tàng ghẻ lở trên sao Cayley phát hành, in ấn rất đẹp nhưng bán không được, cũng chỉ Tiểu Lục Tất Hành năm đó mới được phép ra khỏi nhà thấy cái gì cũng mới mẻ mới chịu làm oan đại đầu.

Lục Tất Hành mua về lật vài lần liền mất đi hứng thú, ném trong đống đồ linh tinh, trên sách ảnh đã bám một lớp bụi, Độc Nhãn Ưng ngồi bệt dưới đất, nương ánh đèn êm dịu trên đầu mở nó ra.

Trong sách ảnh liệt đầy danh tướng liên minh từ trên xuống dưới, có tư cách lẫn không tư cách đều lộ mặt, nhưng lật từ đầu đến cuối không hề có người lão muốn nhìn thấy, bọn họ nhất tịnh xóa bỏ sự tồn tại lẫn vinh quang của ông như xóa một vết bẩn.

Lục Tín rốt cuộc đã phạm tội gì, Độc Nhãn Ưng không biết, mà có biết cũng chẳng làm được gì.

Người mặc áo bào xám tối nay không phải là người đầu tiên đến tìm lão, dưới cống ngầm cũng có người muốn nổi lên mặt nước, dựa vào ba đào gây sóng gió. Bọn họ muốn mượn lá cờ "xây dựng lại quân liên minh tự do, bảo vệ Thiên Hà Số 8", như năm xưa chống lại thân vương Cayley, quay lưng lại liên minh, tự tách riêng ra, kiếm một ghế trong buổi loạn lạc.

Nhưng Độc Nhãn Ưng không muốn, lão chưa đầy hai trăm tuổi mà thể xác lẫn tinh thần đều đã mệt lử, chỉ có trước mặt rượu mạnh và đàn bà, thỉnh thoảng còn có thể nhen lên vài phần ảo giác thời gian vẫn còn dài.

Đôi khi uống quá chén, trong lòng lão sẽ trỗi lên sự đắc chí đê tiện, khoe khoang công tích vĩ đại thời trẻ mình đi theo Lục Tín đánh hải tặc, nói với người ta rằng, bán mạng vài năm, đổi lấy hơn nửa đời vinh hoa phú quý và hô mưa gọi gió, đáng giá.

Mà rượu qua ba tuần, chém hết gió rồi, khi lão ôm bồn cầu nôn mửa, lão lại sẽ đột nhiên rơi vào sự cô quạnh không cách nào nói thành lời.

Bởi vì bản thân lão biết, năm ấy đi theo Lục Tín, thật sự không phải vì cái gọi là phú quý và quyền lực.

Nhưng… thế thì là vì cái gì đây?

Chuyện này không thể nói, nói ra khiến lão có vẻ hận đời, ngây thơ ngu xuẩn.

"Một người đàn ông trung niên hận đời, thất vọng với tất cả", mẹ nó đây là hình tượng gì? Quá là đáng thương.

Thứ đáng thương đều sẽ bị chê cười, không bằng làm một kẻ đầu cơ khôn khéo, để người ta khen đểu một câu "Ông đã gặp đúng thời điểm".

Ánh mắt Độc Nhãn Ưng dừng lại giây lát ở trang cuối quyển sách, cách trang giấy, Lâm Tĩnh Hằng ném tới lão ánh mắt ngạo mạn không thèm để ý.

"Mày đắc ý cái gì, thằng nhãi ranh?" Độc Nhãn Ưng hung tợn nói với người trong sách, "Quyển truyện kể trước khi ngủ của mày còn là tao gửi cho Lục Tín."

Quyển sách ấy tên là "*Một trăm mẩu chuyện kinh dị của thành phố ngầm*", biên soạn từ các sự kiện có thật của Thiên Hà Số 8, từ "bữa tiệc người chết" chuyên trộm xác để ăn thời kỳ nạn đói, đến virus Cầu Vồng xuyên ruột rữa bụng, toàn là hình ảnh độ nét cao, chi tiết đầy đủ.

Theo phản ứng của Lục Tín, hẳn quyển sách ấy hiệu quả tuyệt vời, nhóc con kia bé bằng hạt tiêu, chẳng biết học ai giọng điệu giả dối kiểu Votaw, mỗi ngày trước khi ngủ đều đuổi khách một cách lạnh băng khách khí, nói mấy lời "Cảm ơn ngài bầu bạn, tướng quân, tôi chuẩn bị nghỉ ngơi, ngủ ngon" nọ kia khiến người ta không thích nghe, từ khi có quyển sách này, tên nhóc đó chui vào chăn từ sớm, chỉ để lộ đôi mắt, ngoan ngoãn vô cùng, ngay cả ngủ chung cũng không hó hé gì nữa.

Lục Tín nói, thằng bé sau khi ngủ nằm rất ngoan, không hề nhúc nhích, giống như trong giấc mơ cũng có người muốn kiểm tra dáng vẻ của nó, thường xuyên đột nhiên choàng tỉnh dậy, cho dù có Vườn Địa Đàng trông nom, một đêm cũng luôn phải tỉnh một hai lần, tỉnh rồi cũng không lên tiếng, chỉ tự mình im lặng nằm quay vào tường một lúc, chưa bao giờ rúc vào lòng người lớn.

Lục Tín còn nói, đứa trẻ này đặt mọi người trong mắt vào lòng, tình sâu nghĩa nặng.

Kết quả Lâm Tĩnh Hằng chính là cho ông "tình sâu nghĩa nặng" như vậy đấy.

Độc Nhãn Ưng càng nhìn càng phiền lòng, ném quyển sách ảnh sang một bên, đối mặt với đầu gối trống không của mình giây lát, đột nhiên lại nghĩ tới, bất kể thế nào, người này đều đã không còn, thế là càng phiền lòng hơn.

Lão nghĩ, Lục Tín đời này còn lại cái gì?

Lâu đài tự tay xây dựng sụp đổ, tượng đá sau tòa nhà quốc hội bị chặt đầu, mọi thứ liên quan đến ông đều phải xóa khỏi lịch sử, không ai dám nhắc đến ông, không ai phản án cho ông, đứa trẻ ông dùng hết tâm huyết nuôi nấng trưởng thành lòng lang dạ sói, không được chết già, chút máu mủ còn sót lại ở tít Thiên Hà Số 8 thậm chí chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của ông.

“Mân Côi Chi Tâm, sao lại là Mân Côi Chi Tâm?” Độc Nhãn Ưng dập đầu thuốc lá, căm hận nghĩ, “Hắn chết rồi cũng tốt.”

Độc Nhãn Ưng lấy thiết bị đầu cuối cá nhân ra, nhỏ giọng phân phó thuộc hạ: “Rút hết những người theo dõi thiếu gia đi.”

“Lão đại, không phải ông nói cậu ấy sắp ráp xong cơ giáp rồi à, lỡ như chạy thật thì làm thế nào? Chúng tôi không chặn à?”

Độc Nhãn Ưng “Ừ” một tiếng, ngữ khí dịu dàng đến hầu như không giống lão: “Lớn rồi, cũng nên đi thăm thú thế giới bên ngoài, kệ cho nó đi đi.”

Dù sao thì Lâm Tĩnh Hằng đã chết rồi, trên thế giới này sẽ không còn ai đến điều tra con trai một tay buôn lậu súng đạn phi pháp nữa.

“Sau đó tôi mới biết, kỳ thực Lão Lục cố ý thả tôi đi,” Tại khu trung ương Ngân Hà Thành, một trong hai chú rể giữa gấm hoa rực rỡ nhún vai nói, “Thả tôi đi còn không cho sinh hoạt phí, Lão Lục, ông thật là tốt lắm.”

Hình chiếu Độc Nhãn Ưng trả lời hùng hồn lý lẽ: “Ba đã sớm nói mày là ba nhặt được mà.”

Nói xong, lão giống như lại “nhớ” đến điều gì, nổi giận đùng đùng quay sang Lâm Tĩnh Hằng: “Nếu tao sớm biết tên này sẽ nhân trống chui vào, tao…”

Lâm Tĩnh Hằng hừ một tiếng: “Lão mèo Ba Tư.”

Độc Nhãn Ưng: “Chó liên minh!”

Thấy hai vị này đã âm dương hai ngả mà vẫn có thể choảng nhau một trận, Nagus vội vàng hòa giải trước khi cuộc chiến leo thang: “Lão mèo… nhầm, người anh em Độc Nhãn Ưng, ông anh thật là trung thành với tướng quân của chúng ta, để Tất Hành danh chính ngôn thuận mang họ Lục, công khai đổi tên mình, à, lại nói, ông vốn tên là gì nhỉ?”

Cái tên “Độc Nhãn Ưng” này là ngoại hiệu của lão sau khi mất một con mắt, tròng mắt không phải trời sinh không có, mà là mất trong chiến tranh, đám rễ cỏ Thiên Hà Số 8 đặt tên đều rất tùy ý, nhưng cũng sẽ không có tính dự kiến như vậy.

Thế trước “Độc Nhãn Ưng” và “Lão Lục”, lão tên là gì?

Lục Tất Hành cũng sững người ra.

Hình chiếu Lục Tín cười cao thâm khó lường.

Thư ký trưởng của Tổng trưởng vẫn ở bên cạnh ăn trái cây khô lại đột nhiên cúi đầu – ông thư ký trưởng già theo Tổng trưởng Edward và Lục Tất Hành hai nhiệm, năm xưa cũng từng tham gia quân liên minh tự do, là một cụ ông mờ ảo lại ưa bát quái.

Lục Tất Hành thò đầu hỏi ông ta: "Ngài biết tên ba tôi từng dùng không?"

Độc Nhãn Ưng quát lên: "Không được nói!"

Lục Tín trưng vẻ mặt "ta biết này, tới hỏi ta đi", trốn sau giáo sư Muller khẽ cười khùng khục, đề phòng lão mèo Ba Tư giơ chân cào mình – tiếc rằng họ không thể hỏi ông, bởi vì bản thân Lục Tín biết, nhưng trong kho số liệu của Trạm Lư không ghi lại, bởi vậy hình chiếu không nói ra được đáp án.

Ông cụ thư ký trưởng khuôn mặt nghiêm trang, nói theo đúng trình tự như đang thuật lại tóm tắt hội nghị: "Tôi cũng không biết ông ta sớm nhất tên là gì, sau khi gia nhập quân liên minh tự do, tên mà rất nhiều người đăng ký đều là tự đổi."

Thomas Dương chỉ sợ thiên hạ không loạn: "Thế lúc ấy ông ta đăng ký tên gì?"

Ông cụ thư ký trưởng: "…"

Độc Nhãn Ưng muốn nhảy dựng lên lật bàn, đáng tiếc tay xuyên qua khăn trải bàn – xem ra giữa hai thế giới quả thật có tường ngăn.

Nagus vốn chỉ thuận miệng hỏi, thấy tình cảnh này, các vị khách khác cũng tập thể rướn cổ: "Là gì là gì?"

Ông cụ thư ký trưởng bình tĩnh mở miệng, phun ra bốn chữ: "Tia Sét Chết Chóc."

Khách khứa: "…"

Tất cả im lặng một giây rồi quỳ xuống một loạt trước tuổi nổi loạn khiến người ta bái phục này.

Lâm Tĩnh Hằng đổ dầu vào lửa bình luận: "Thật không hổ là người đàn ông mang mắt uyên ương hai trăm năm không sợ xấu hổ."

Độc Nhãn Ưng: "Lúc tao chết còn chưa đến hai trăm tuổi, hai trăm năm ở đâu ra! Mày đừng có ngậm máu phun người!"

Các vị khách và hình chiếu phá lên cười, lão mèo Ba Tư nhảy lên nhảy xuống cống hiến tuyệt vời cho bầu không khí vui vẻ của buổi hôn lễ, giáo sư Muller vùng ra khỏi tay Lục Tín: "Nước bọt chảy vào cổ áo tôi rồi."

Lục Tín vội vàng ra sức chùi miệng, giơ cao hai tay tỏ trong sạch: "Nước mắt, đó là nước mắt!"

Ông cụ thư ký trưởng lại thủng thỉnh mở miệng, tiếp tục bóc phốt: "Ông ta còn có một câu thoại ra sân, lúc ấy vắt óc suy nghĩ suốt một tuần, chỉnh sửa nhiều lần mới quyết định, cho nên mỗi lần khi quân địch bảo ông ta báo tên báo phiên hiệu đều phải nói một lần."

Mọi người vội vã rửa tai lắng nghe.

Lục Tất Hành: "Tôi biết phiên hiệu của ông ấy, trong nhà có quân hàm mà, là 'đội trưởng tiên phong đặc chủng quân liên minh tự do' phải không?"

"Không, ông ta không báo phiên hiệu. Bình thường ông ta sẽ nói, 'tao chính là'..." Ông cụ thư ký trưởng vạn năm không thể hiện cảm xúc, nói đến đây lại không nhịn nổi cười ra tiếng, "Phụt..."

"Ông câm miệng cho tôi!"

"Rốt cuộc là gì?"

"Ông ta nói – 'Tao chính là bão táp bọn mày gọi đến'!"

"Phụt..."

"Lão Lục, ông bình tĩnh nào."

"Ha ha ha ha ha ha."

200. Quyển 6 - Chương 200: Ngoại Truyện 3 – Chuyện Đêm Hôn Lễ (3)

"Tổng trưởng," Turan hãy còn nghĩ chuyện này, hỏi: "Quà là gì?"

"Đúng rồi, quà," Lục Tất Hành quay sang Trạm Lư, "Món quà đầu tiên tặng thư ký trưởng tiên sinh của tôi đi."

Em bé tung hoa Thừa Ảnh nghiêm trang đi đến ông cụ thư ký trưởng, gót chân chạm nhau, giữ tư thế

đứng nghiêm, đưa hộp quà lên phía trước, kính chào.

Ông cụ thư ký trưởng vô thức ngồi thẳng theo, nhận lấy bằng hai tay – hai vị này giống như chuyển giao hũ tro cốt liệt sĩ vậy.

Sau đó Thomas Dương thò đầu nhìn, trong hũ tro… không, trong hộp quà đặt một quyển "*Một trăm mẩu chuyện kinh dị của thành phố ngầm*" bản bìa cứng.

Ông cụ thư ký trưởng: "…"

Turan hiếu sự, vươn tay lật xem: "Tập truyện ngắn, truyện thứ nhất tên là 'Hải yêu… ăn não khỉ'? Nó kể về cái gì?"

Lâm Tĩnh Hằng giả vờ không nghe thấy, bắt chéo chân ngồi ở bên cạnh, từ tư thế ngồi đến biểu cảm cao thâm khó lường đều rất giống một ông trùm.

"Tôi nhớ, để tôi kể cho cô nghe." Lục Tín hình chiếu chỉ cần bắt được cơ hội nói chuyện là sẽ việc nghĩa không từ mà xen vào, cho dù biến thành hình chiếu, ông ta cũng phải làm một trình phát gió bão trong hình chiếu, "Kể về một nữ ca sĩ biến thái của thành phố ngầm, mỗi lần tổ chức hòa nhạc xong, các tín đồ trung thành đều sẽ chuẩn bị một bát não khỉ đặc chế cho cô ả, ca sĩ này tập hợp tiếng kêu thảm thiết của lũ 'khỉ' khi bị lấy não, xử lý hòa âm, làm thành nhạc đệm cho bài mới, sau đó bài hát ấy tuồn ra khỏi thành phố ngầm, có người nghe xong liền báo cảnh sát, đoán xem tại sao?"

Nagus rất nể mặt quan trên, hỏi một câu cổ vũ: "Tại sao?"

"Bởi vì tiếng kêu thảm thiết đã bị xử lý trong nhạc đệm là tiếng người." Lục Tín xấu xa nhìn Lâm Tĩnh Hằng một cái, "Tiểu Tĩnh Hằng, nhớ không?"

Lâm Tĩnh Hằng không ngẩng đầu lên nói: "Trong đầu tôi không có nhiều chỗ để chất phế phẩm như vậy."

Lục Tín cười to: "Thế ngày hôm sau trong kênh radio trên xe, thấy trực tiếp hòa nhạc của một cô nàng hát 'Tín đồ' gì đó, là chú chó con giả bộ nào lén đổi kênh?"

"Tín đồ" là một bài hát thuận miệng, có một đoạn thời gian, phố lớn ngõ nhỏ, nhà hàng siêu thị đều phát, ai cũng biết ngâm nga vài câu, thế nên mọi người đều biết – đây là một trong các tác phẩm giai đoạn đầu của tiểu thư Evgeniya.

Mọi người ở đây cảm thấy hình như mình đã biết chuyện gì không nên biết, chỉ sợ bữa tiệc tối hôn lễ này trở thành "Hồng Môn yến diệt khẩu", lũ lượt ngậm miệng làm thinh, cúi gằm đầu, giả vờ mình là bó hoa cưới tròn vo.

Lâm Tĩnh Hằng giữa "gấm hoa rực rỡ", thái dương nổi lên một gân xanh.

Lục Tín cười hì hì cách bàn dùng Champagne giả lập cụng ly với Lâm Úy: "Con ông dễ thương hơn ông đấy."

Lâm Úy hơi nhếch khóe miệng không rõ lắm, khóe mắt lại cong lên trước, mỉm cười cực kỳ kín đáo: "Vậy là tốt rồi."

Nagus ở bên cạnh tiếp một ly, thở ra mùi rượu hơi ngọt, bỗng nhiên cảm khái: "Tôi nhớ học viện Ulan có một tiến sĩ Lance rất lớn tuổi, chứng kiến mấy thế hệ lớn lên, lúc ấy Tĩnh Hằng vừa nhập học, có một lần ngày nghỉ ông ta đi du lịch tình cờ gặp tôi, trong khi chuyện gẫu, tiến sĩ Lance nói, con trai Lâm trung tướng, da giống Lâm trung tướng, xương lại giống Lục tướng quân."

Lục Tín khoác vai Lâm Úy, chỉ sợ thiên hạ không loạn nói: "Nói đúng lắm, không khéo chính là hai chúng ta đẻ đấy!"

Lâm Úy trong hình chiếu bị ông ta lôi lảo đảo, vẫn không có vẻ gì là giận, rất tốt tính nói: "Chỗ nào cũng có ông cướp nổi bật, đừng quậy phá nữa."

Tiến sĩ Harden ngẩng đầu trông lên gác, cùng ông bạn cũ một lời khó nói hết nhìn nhau một cái, chậm rãi nói: "Lục Tín và Lâm Úy, ta nhớ là chân trước chân sau tốt nghiệp học viện Ulan, Tiểu Úy sau một khóa."

Năm 117 Lịch Tân Tinh, liên minh trăm năm lắng đọng, quyền lực như nước xuôi dòng xuống, bắt đầu đổ về Votaw Thiên Hà Số 1, mà giai cấp xã hội cũng bắt đầu giống cát sỏi nham thạch trôi theo nước, dần dần chia ra tầng lớp rõ ràng.

Học viện Ulan cũng như một tấm gương, phản chiếu trung thực sự thay đổi của hoàn cảnh xã hội –

Bắt đầu từ khóa 117, số lượng học sinh đến từ Thiên Hà Số 1 và số lượng học sinh đến từ 6 thiên hà khác trong học viện Ulan luôn ngang nhau, tuy rằng còn chưa phát triển đến bước "sinh viên tốt nghiệp vinh dự" nội bộ quyết định sau đó, nhưng đã bước đầu có dáng vẻ của "câu lạc bộ quyền quý".

Các thanh thiếu niên khứu giác nhạy bén cảm giác được cái nhãn vô hình trên đầu mình, thế là nội bộ cả trường một cách tự nhiên chia làm hai phái – "phái quyền quý" nhập học thông qua thư giới thiệu, cùng với "phái bình dân" nhập học thông qua thi cử.

Con cháu quyền quý và học sinh xuất thân gia đình bình thường mâu thuẫn leo thang, ghét lẫn nhau, thường xuyên xảy ra xung đột.

Lục Tín không phải con nhà nghèo, ông ta cũng sinh ra ở Thiên Hà Số 1, chẳng qua là một hành tinh tương đối xa xôi, cha mẹ có chút sản nghiệp, từ nhỏ gia cảnh không tệ, thế nhưng quan hệ xã hội đơn giản, không qua lại gì với quyền quý của trung ương liên minh, bởi vậy ông ta cũng thuộc về "nhập học thông qua thi

cử".

Bất kể sau này ông ta đi lên đỉnh cao quyền lực, hay trở thành một truyền kỳ, trong mắt giáo viên nhân viên học viện Ulan năm đó, tên nhóc này quả thật không phải là một ngọn đèn cạn dầu – Lục Tín là đứng đầu "phái bình dân", một trong các "ác bá học đường", ngoài học hành nghiêm chỉnh ngày ngày hướng lên, chính là chăm chỉ dẫn dắt một đám đàn em gây chuyện thị phi khắp nơi, ngày nghỉ ngày lễ cũng không nghỉ ngơi.

"Học viện Ulan, khoa chỉ huy chiến đấu! Đây là nơi nào? Là nơi bồi dưỡng quan chỉ huy quân vũ trụ tương lai! Bắt đầu từ ngày bước chân vào cổng học viện, chúng không còn là học sinh, mà là quân dự bị, quân dự bị anh hùng! Đây tính là gì?!" Viện trưởng khoa chỉ huy chiến đấu ở trong văn phòng Nguyên soái giậm chân mắng, "Nhân phẩm tồi tệ! Xem thường kỷ luật! Loại học sinh này chỉ thành tích tốt thì có tác dụng gì!"

Khi ấy học viện Ulan còn chưa độc lập khỏi quân ủy, quản lý hành chính hằng ngày do hiệu phó phụ trách, hiệu trưởng thì do Thống soái Woolf của liên minh kiêm nhiệm.

Mấy việc vặt vãnh hằng ngày trong quản lý trường vốn không cần om sòm đến trước mặt hiệu trưởng, nhưng Lục Tín thiên phú cực tốt, xuất sắc nổi bật, đã liên tục hai năm giành được "giải thưởng của hiệu trưởng". Dựa theo truyền thống của học viện Ulan, hiệu trưởng Nguyên soái mỗi năm sẽ chọn một trong số các học sinh năm ba, đích thân làm thầy hướng dẫn, học sinh được lựa chọn thường một năm sau sẽ giành được "học sinh tốt nghiệp vinh dự", sau này tiền đồ đương nhiên tươi sáng – năm nay nghe nói người Nguyên soái Woolf ưng ý là Lục Tín.

Nguyên soái Woolf mới cãi nhau với bộ tài chính chuyện dự toán quân phí, chưa kịp uống hớp nước đã bị chặn tại văn phòng, vội vã uống vài ngụm, đau đầu hỏi: "Tên nhóc ấy lại gây ra chuyện gì?"

Hiệu phó hành chính ở bên cạnh cười khổ: "Nó tụ tập một đám, giả thần giả quỷ, lừa bạn học đến rừng mưa sau học viện chôn."

Woolf phun luôn ngụm nước ra.

"Chưa chết người," Hiệu phó vội vàng bổ sung, "Chỉ chôn đến thắt lưng, chôn buổi tối ngày đầu cuộc thi cuối kỳ, chôn một ngày một đêm, học sinh nạn nhân bỏ lỡ cuộc thi cuối kỳ, chủ yếu là tổn thương tinh thần."

"Chỉ chôn đến thắt lưng, sao lại tới một ngày một đêm?" Woolf lấy làm lạ hỏi, "Không tự bò ra được à?"

"À, chúng bôi một loại keo phân tử trên quần học sinh nạn nhân, dính người ta trên một rễ cổ thụ, nếu muốn bò ra, phải… khụ."

"…" Woolf thấy tim mình rất mệt, "Là em nào bị chôn?"

Hiệu phó không nói học sinh này tên gì, chỉ ngắn gọn trả lời: "Nhà McAdam."

Woolf: "..."

Dòng họ "McAdam" này, là một trong các thành viên quản ủy hội.

Nếu quản ủy hội thực sự lấy việc này làm cớ, không bỏ qua mà làm lớn chuyện lên, Nguyên soái cũng rất đau đầu. Huống hồ việc này vốn không liên quan đến ba ai là ai – tên nhóc chết tiệt Lục Tín kia chôn người khác trong đất một đêm, bất kể là ai, cũng là hắn không đúng.

Woolf đuổi hiệu phó ba phải và viện trưởng lòng đầy căm phẫn đi, hết sức sầu lo đi hai vòng trong văn phòng, thở dài não nề, định liên lạc với người đứng đầu nhà McAdam để giảng hòa trước.

Lúc này, cánh cửa nhỏ của phòng nghỉ bên cạnh mở ra, người trẻ tuổi nằm giữa thanh niên và thiếu niên kẹp quyển sách đi ra: "Bộ trưởng McAdam bây giờ hẳn còn chưa biết chuyện này, ngươi định cố ý báo một tiếng cho ông ta à?"

Woolf ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đi tới, ánh mắt liền dịu đi.

Đó là Lâm Úy con nuôi của ông, sau khi thi xong trường không có việc gì, hắn thường xuyên chạy đến văn phòng Nguyên soái, mượn đọc số sách giấy làm vật trang trí.

Woolf: "Con đến lúc nào, ăn cơm chưa?"

"Ừm, cao dinh dưỡng." Lâm Úy cẩn thận trả quyển sách quý về vị trí cũ, tháo bao tay đeo để tránh làm bẩn trang sách, không đợi Woolf nhíu mày, lại nói, "Mùi và thức ăn thừa dọn dẹp quá mất công, vừa nghĩ đến thì con chẳng còn muốn ăn uống gì nữa."

Lâm thiếu gia vừa sạch vừa lười, hận không thể sống dựa vào quang hợp, cảm ơn khoa học kỹ thuật đương đại, dù tốt dù xấu cũng không để hắn đói chết tươi.

"Yên tâm đi, ba," Lâm Úy lướt ánh mắt qua gáy sách khác, nói vẻ không hề để ý, "Đương sự không nhất định sẽ truy cứu, con nghe nói bộ trưởng McAdam rất sĩ diện, việc này mà làm um lên sẽ phải truy rõ ngọn nguồn, dễ nói không dễ nghe."

Woolf hỏi: "Tại sao bọn Lục Tín đi trêu vào người nhà McAdam?"

"Năm tư có một sư huynh đến từ Thiên Hà Số 7, điều kiện gia đình không tốt, người nhà vất vả lắm mới gom đủ lộ phí, đến Votaw tham dự lễ tốt nghiệp của anh ta, để tiết kiệm tiền, cả nhà đều chen chúc trong phòng ngủ của anh ta trải ra đất ngủ, McAdam độc miệng giễu cợt vài câu, bị cô em gái nhanh mồm nhanh miệng của sư huynh mắng lại, hắn lớn như thế mà đi chấp nhặt với một cô bé con, nhốt người ta tại sân

huấn luyện mạng tinh thần, nếu không phải viên quản lý sân huấn luyện phát hiện sớm, khả năng cô bé đã không tỉnh lại được." Lâm Úy nói, "Thủ đoạn trả thù này của bọn Lục Tín không tính là thái quá, con thấy cùng lắm là phòng vệ chính đáng."

Sắc mặt Woolf sầm xuống: "Chuyện này tại sao ta không biết?"

"Viên quản lý nịnh bợ quản ủy hội nên không báo lên, còn phối hợp xóa hết camera," Lâm Úy quay người, chắp tay sau lưng, chống trên xà gỗ của giá sách, chân lủng lẳng hơi trẻ con, "Cơ mà con có bản lưu dự phòng, người có cần không?"

"Con lại kiếm bản lưu dự phòng từ đâu vậy?"

"Tìm người đòi," Lâm Úy khá nhàm chán nhún vai, "Vừa vặn viên quản lý kia cũng rất muốn nịnh bợ Nguyên soái, tìm người tùy tiện ám chỉ vài câu, hắn liền cho con."

Lâm Úy khí chất khá tao nhã, nhưng kỳ thực là người rất lãnh đạm, đối với ai cũng khách sáo, với ai cũng không thâm giao, càng không cần nói tham gia phe phái tranh đấu ba con chuột bốn con mắt trong trường.

Woolf hơi bất ngờ: "Sao thế, con với Lục Tín quan hệ rất tốt à?"

"Không tốt, hắn lắm trò muốn chết, suốt ngày gây chuyện, nhìn hắn là con thấy phiền, nếu có thể đuổi học hắn là tốt nhất." Lâm Úy nói không chút do dự, sau đó hắn lạnh lùng nhướng đuôi lông mày lên, "Nhưng mà học viện Ulan tốt xấu gì cũng là địa bàn của quân ủy, quản ủy hội quá không coi mình là người ngoài, không khỏi khiến người ta ngứa mắt, nhà McAdam nắm giữ Vườn Địa Đàng chưa đủ, lẽ nào còn muốn chen một chân trên bầu trời sao?"

—

"Lão Lâm người này, khốn nạn chính là khốn nạn ở điểm này," Hơn một trăm năm sau, Lục Tín đã biến thành hình chiếu còn canh cánh trong lòng, chỉ vào Lâm Úy cũng đã biến thành hình chiếu mà nói, "Hỏi hắn cái gì hắn cũng nói tốt, mà trong lòng nhìn ai cũng chướng mắt."

Tiến sĩ Laura Gurdon nhìn Lâm Úy đầy ẩn ý: "Thì ra anh từ nhỏ đã rất vững lập trường, lớn lên còn có thể bất chấp mà cưới một người của Bạch Tháp, phẩm chất chính trị của Lâm tướng quân thật là đáng khen ngợi."

Lục Tín bấy giờ mới phát hiện mình nói sai rồi, bị giáo sư Muller dùng khuỷu tay thụi cho, không hé răng nữa.

Lâm Úy vẫn là thần sắc thản nhiên, không thừa nhận cũng không giải thích.

Những tâm ý mắc míu đó khi còn sống cũng chưa thể nói ra miệng, sau khi chết làm sao có thể mượn hình chiếu mô phỏng của trí tuệ nhân tạo để nói rõ?

Nếu thật là như vậy, chẳng phải là người sống đang lừa mình dối người sao?

Nagus vội vàng hòa giải chuyển hướng đề tài: "Sau đó thì sao, việc này xử lý thế nào?"

"Nguyên soái Woolf không xử lý, công khai thiên vị Lục Tín, Tiểu Úy nặc danh gửi đoạn phim cho McAdam, lại cc Nguyên soái Woolf và chủ nhiệm các khoa, tên oắt nhà McAdam nhìn thấy danh sách cc, tự biết đuối lý, không dám hó hé, ngay sau đó liền nghỉ học, viên quản lý sân huấn luyện lưỡng lự thì bị sa thải, việc này cũng chẳng giải quyết được gì." Harden thở dài, "Sau đó nghe nói Lục Tín xảy ra chuyện, nhà McAdam cũng có tác dụng không nhỏ ở bên trong, Lục thượng tướng, ngươi nửa đời trước quá xuôi chèo mát mái rồi."

Lục Tín không thể tự xét lại nữa cười vô tâm vô tư.

Nagus gãi đầu: "Nhưng khi tướng quân chúng ta nhận nuôi Tĩnh Hằng, rõ ràng từng nhắc tới, ngài và Lâm trung tướng là quan hệ sống chết có nhau mà."

Lâm Úy mỉm cười nói: "Hắn chém đấy."

Nagus: "…"

Tình cảm sống chết có nhau này cũng mong manh quá rồi!

Tiến sĩ Harden nói: "Việc này à, ta ít nhiều cũng biết một chút."

—

Hàng năm, năm ba và năm tư của học viện Ulan đều có một cuộc liên hợp diễn tập quân sự, các học sinh chia tổ ngẫu nhiên, khóa trên chịu trách nhiệm quyết định sách lược, khóa dưới chịu trách nhiệm chấp hành.

Hồi Lâm Úy học năm ba, khâu rút thăm chẳng biết lộ thần tiên nào không mở mắt, chia hắn vào tổ Lục Tín. Hơn nữa học sinh tổ này bất kể là năm ba hay năm tư, tất cả đều thuộc "phái bình dân".

"Lão đại, anh có cảm thấy hắn vào khó chịu lắm không?" Một nam sinh đầu nhọn như hột táo nói.

"Hửm?"

"Giống như… giống như lúc mọi người mông trần ở nhà vệ sinh công cộng, đột nhiên có một người khác phái xông vào vậy."

"Cược đi, bằng cặp mông tôn quý của mày, xông vào một con gấu cũng là gấu bị thiệt." Lục Tín quay đầu lại nhìn Lâm Úy một cái, con nuôi của Nguyên soái Woolf trong lời kể lúc ở trường rất kín tiếng, ngoại trừ khi nhập học bị người ta bàn tán một dạo, không còn nghe thấy tin tức gì của hắn nữa. Lúc này, hắn đang điều chỉnh thử cơ giáp, động tác thành thạo nhanh nhẹn, không hề thấy căng thẳng. Đại đa số học sinh sau khi vào học viện Ulan mới lần đầu nhìn thấy cơ giáp, lần đầu tiên lái cơ giáp rời khỏi trường tất nhiên căng thẳng, từ việc này có thể nhìn ra "gia học uyên nguyên".

Lâm Úy khá kiệm lời, không ai để ý đến hắn thì hắn lúc nào cũng một mình, nhìn rất tự tại, có người tìm hắn nói chuyện hắn cũng kiên nhẫn trả lời, giơ tay nhấc chân nhìn ra được rất có giáo dưỡng, không có thói xấu mắt cao hơn đầu của đám công tử bột.

"Ôi," Lục Tín suy nghĩ một chút, gọi gã bạn học hột táo lại, "Đó là con trai thầy hướng dẫn của tao, nói một tiếng với bọn nó, nể mặt tao một chút."

"Biết, sắp đến vực ngoại rồi, ai dám kiếm chuyện ở đây?"

—

"Khi đó Thiên Hà Số 8 còn chưa vào bản đồ liên minh," Hình chiếu của Lục Tín nói xen vào, "Cho nên gọi chung là 'vực ngoại'. Bọn ta phải làm quen với tuyến đường vũ trụ biên cảnh Thiên Hà Số 7 trước, sau đó mô phỏng hải tặc xâm phạm, đánh tự vệ phản kích, không ngờ lần diễn tập ấy xảy ra chuyện."

White hỏi: "Chuyện gì ạ?"

Lâm Úy nói: "Hải tặc thật sự đến."

"Ta nhớ đó là một sự cố dạy học lớn," Tiến sĩ Harden nói, "Có người tiết lộ địa điểm học sinh diễn tập và sắp xếp thời gian chi tiết, hải tặc vực ngoại nhắm chuẩn thời gian, trong lúc diễn tập nhân loạn đánh thẳng một mạch. Rất trùng hợp là, đứng mũi chịu sào chính là tổ bọn họ."

"Không trùng hợp," Lâm Úy nói, "Vụ này 'có người', họ McAdam."

Turan: "Làm sao ngài biết?"

"Ta trước đó đã nhận được tin tức." Lâm Úy nói, "Ta có một… người bạn trên mạng chưa từng gặp mặt, học trường quản ủy hội tài trợ, để báo đáp, nghỉ đông và nghỉ hè phải làm việc cho quản ủy hội, lúc quét dọn phòng họp người ấy tình cờ nghe thấy cuộc nói chuyện bí mật của cha con McAdam, trước khi xuất phát đã cảnh báo ta."

Ánh mắt mọi người tập thể chuyển dời vị trí.

Tiến sĩ Laura Gurdon cười: "Đúng, người nghe lén mật báo kia chính là ta."

"Nhưng tin tức đường nhỏ kiểu này nói ra cũng chẳng ai tin, bọn ta sau khi bàn bạc quyết định, thay vì ngồi chờ, không bằng chúng ta chủ động xuất kích." Lục Tín nói, "Bọn ta tự mình thoát ly trường diễn tập, chạy tới vực ngoại – cũng chính là Thiên Hà Số 8 bây giờ, đánh phục kích."

Lâm Úy sửa lại: "Là ông quyết định, ông không bàn bạc với người khác."

"Thành công không?"

Lục Tín trong hình chiếu nghe câu hỏi này, bỗng nhiên thôi cười, ánh mắt xuyên qua chỗ giao ảo ảnh và hiện thế, giống như nhìn thấy quá khứ xa xôi.

"Không." Một lúc lâu, ông ta mới nói, "Quy mô chiến đội hải tặc vượt xa tưởng tượng của ta, chúng ta biến khéo thành vụng, ngược lại rơi vào vòng vây của bọn chúng."

—

"Nghe đây, trú quân gần chúng ta nhất là quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 7, cần anh sau khi đột phá vùng cánh quân địch tiến vào phạm vi nhảy khẩn cấp của điểm nhảy vũ trụ – hải tặc thân vương Cayley tuy rằng quân đông, nhưng không phải toàn là hải tặc cùng hung cực ác, tôi nghe nói phần lớn đều là lính ép buộc trưng từ dân gian, khi đánh trận dùng làm bia đỡ đạn, anh xem bọn họ hành quân, hai cánh rõ ràng không theo kịp chủ lực, ắt chính là nhược điểm," Thiếu niên Lâm Úy ngắt từng chữ nói với Lục Tín, "Cho tôi quyền hạn mạng tinh thần, anh lái cơ giáp dự phòng đi, tôi ở lại cản bọn họ -"

"Tôi…"

"Anh quyết sách sai lầm, thì anh đi giải quyết vấn đề, tổ trưởng." Lâm Úy không nghe giải thích cắt ngang hắn, "Anh trở về càng nhanh, thì khả năng bọn tôi còn sống càng lớn. Nhân lúc vòng vây chưa hoàn toàn khép lại, mau đi đi!"

Lục Tín cắn răng lái cơ giáp dự phòng phá vây, đó là lần đầu tiên trong cuộc đời này hắn đao thật thương thật mà đối mặt với chiến trường.

Cơ giáp hải tặc chen chúc bám riết đằng sau, lồng phòng hộ dưới sóng hạt năng lượng cao lung lay sắp sập, lúc này, vùng cánh quân địch đối mặt với hắn, liền sau đó đạn đạo tập trung vào hắn, trong khoảng cách này, trừ phi nhảy khẩn cấp, nếu không căn bản không có chỗ trốn.

Mà hắn còn chưa thể tiến vào phạm vi nhảy khẩn cấp của điểm nhảy vũ trụ liên minh!

Chim non chưa đủ lông cánh trong "bão táp" tuyệt vọng nghĩ: "Xong rồi."

Song tan xương nát thịt trong dự đoán không rơi xuống đầu hắn, trong lúc chỉ mành treo chuông, đối phương lại giống như quên cách nã pháo, chần chừ một chớp mắt, Lục Tín thừa cơ công chiếm mạng tinh thần đối phương, cưỡng chế viễn trình khống chế cơ giáp quân địch mở đường, xuyên qua khe hở, đến phạm vi nhảy khẩn cấp –

Khi hắn khống chế ngắn ngủi cơ giáp quân địch, hắn thông qua mạng tinh thần, nhìn trộm thấy "kẻ địch" của mình.

Người lái vậy mà là một thiếu niên còn nhỏ hơn hắn, rất gầy gò, mặc quân phục không vừa người, cũng không biết là lột từ xác chết nào xuống. Gã bị mạng tinh thần cắn ngược hôn mê bất tỉnh, mà hạm trưởng cơ giáp kia phẫn nộ gầm thét gì đó, sau đó một phát súng bắn chết gã thiếu niên cả gan ngất xỉu trên chiến trường.

Dù sao loại bia đỡ đạn này có rất nhiều, không còn tác dụng thì tiện tay ném đi.

Khi phát súng ấy vang lên, Lục Tín dừng khống chế viễn trình, nhảy khẩn cấp đến tuyến đường của Thiên Hà Số 7.

Thiếu niên không biết là con cái gia đình nghèo khổ nào, bị thân vương Cayley bắt đi sung quân, gã có lẽ lần đầu tiên giơ nòng đạn đạo, làm sao xuống tay oanh tạc được?

"Nếu khi đó nó bắn rơi mình…" Lục Tín giữa khí thể bảo hộ bao vây, trong lòng mơ màng sinh ra suy nghĩ như vậy.

Đó là lần đầu tiên tướng quân Lục Tín vĩ đại nhất liên minh, người đặt móng Thiên Hà Số 8 thoáng qua nếm mùi tàn khốc của Thiên Hà Số 8, chứng kiến vận mệnh ăn bữa hôm lo bữa mai.

Khuôn mặt thiếu niên bị bắn thủng sọ của Thiên Hà Số 8, lặp đi lặp lại xuất hiện trong giấc mơ của hắn, tuần hoàn mười mấy năm.

Vì thế mười mấy năm sau, tướng quân trẻ tuổi vác lá cờ chiến của liên minh, dẫn binh đến Thiên Hà Số 8 –

Mới có khởi đầu của câu chuyện này.

201. Quyển 6 - Chương 201: Ngoại Truyện 4 – Chuyện Đêm Hôn Lễ (hoàn)

Buồn thì giải sầu, vui thì tận hứng, buồn vui lẫn lộn, khó nói thành lời, thế thì cũng chỉ đành không say không về.

Đến nửa sau buổi hôn lễ, Champagne Trạm Lư chuẩn bị vậy mà không đủ, đành lôi tạm rượu Lâm Tĩnh Hằng cất ra chữa cháy, rượu để dành đương nhiên loại gì cũng có, vì thế mọi người chỉ có thể uống lẫn lộn các loại rượu, dẫn đến hiệu quả gấp đôi. Không bao lâu, các vị khách lễ phục nghiêm trang ấy liền giống như yêu ma quỷ quái hiện nguyên hình, thả mặc bản thân ngay tại chỗ. Nếu nói ban đầu mọi người vẫn cố gắng muốn dẫn dắt đề tài đến hướng thoải mái, tới lúc này không ít người đã bắt đầu người quỷ bất phân, không biết trời trăng gì nữa.

"Lão Trịnh, ông ngoan cố cái gì? Ông có biết tại sao ông có thể được chọn làm cận vệ của tướng quân không?" Nagus lảo đảo nhào lên người Trịnh Địch.

Tư lệnh Trịnh Địch của quân trung ương Thiên Hà Số 2 đã tan xương nát thịt tại Mân Côi Chi Tâm, hiện giờ chỉ có một hình chiếu dự tiệc, đương nhiên không đỡ được ông ta, Nagus vồ hụt, nhưng giữ thăng bằng khá tốt, trượt nửa vòng quanh chiếc bàn tròn, vậy mà vẫn giữ nguyên tư thế kim kê độc lập không ngã.

"Ngày đó tướng quân quá chén, say đến mức đi… giống tôi này, cứ dán lên tường, vừa đi vừa hôn tường, nhìn người đều có bóng chồng, chỉ đại ông dẫn đi, chờ tỉnh lại nhìn thấy, hay lắm, ngài tức đến méo cả mũi… Ngài phát hiện mình đã chọn một cây cột cờ, đứng trong đoàn cận vệ hơn người khác hẳn một cái đầu, còn cao hơn bản thân tướng quân ba centimet! Đã vậy hình tượng còn chẳng ra gì, mặt mày hèn hạ, đứng trên quảng trường chắc chỉ xứng treo cờ hải tặc."

Trịnh tư lệnh trong hình chiếu theo lời đứng dậy, khoe chiều cao ngạo thị quần hùng.

"Sao còn bịa chuyện trước mặt ta?" Lục Tín phản đối, "Ai nói hắn cao hơn ta ba centimet, hả? Có tư liệu chính thức không? Có ảnh chụp không? Đại Trịnh, đừng làm trò mất mặt, mau ngồi xuống cho ta!"

Nagus bóc phốt uống một hơi cạn sạch ly rượu vang thứ sáu, người lâng lâng, linh hồn bay lên vũ trụ, ông ta đạp một chân lên ghế, thả ra một phát sấm dậy đất bằng: "Bởi vì chiều cao của tướng quân chúng ta là khai láo, ha ha ha ha ha… Sau khi Lão Trịnh đến, ngài đặt hàng ngay trong đêm, đặt miếng độn trong giày lính cho cả mình lẫn đoàn cận vệ… Ợ!"

White bò đến như một con cua, cầm một cái nắp chai giả vờ ống kính, nhắm thẳng Nagus "chụp" một chặp, miệng còn lẩm bẩm: "Tướng quân Lục Tín vĩ đại nhất liên minh lại hiềm nghi khai man chiều cao, là đạo đức suy đồi, hay là vết thương thời đại…"

Đang nói thì muốn ngã, Lâm Tĩnh Hằng dùng chân móc một chiếc ghế, đỡ được White lảo đảo, đột nhiên cảm thấy hình tượng của Lục tướng quân chẳng còn cao lớn lắm.

Lục Tín không cam yếu thế: "Chỉ ngươi có miệng, chỉ ngươi biết nói, được – Nagus ngươi nói đi, chuyện bản thân ngươi do cân nặng không đạt tiêu chuẩn mà bị trường quân đội kéo dài thời hạn tốt nghiệp thêm một năm."

Trong hình chiếu, tướng quân Duke quân thủ vệ biên cảnh Thiên Hà Số 1 vội nói: "Tướng quân nói đúng!"

An Crewe chết không minh bạch theo sát tới: “Hãy thành thật khai báo!”

… Đều là người từng mang đế độn theo Lục Tín, hiển nhiên quá mà.

“Đây là đạo đức suy đồi… Úi chà, đều bị tên nhãi kia dẫn đi. Đây là giá trị quan xã hội méo mó,” Nagus giơ chiếc ly thủy tinh không lên qua đầu, một tay đấm ngực mình mấy cái, “Quân vũ trụ, tinh thần lực cao cơ thể khỏe mạnh chẳng phải là được rồi? Ta đâu có thừa cân, ta chỉ hơi cường tráng hơn giá trị tiêu chuẩn một chút.”

Lâm Tĩnh Hằng: “Một chút là tám kí à?”

Nagus: “…”

“Tên của ông có trên danh sách của tiến sĩ Lance, ta đã xem xét tỉ mỉ hồ sơ của mỗi người các ông,” Lâm Tĩnh Hằng dừng một chút, lại bổ sung một câu: “Quả thật không bao nhiêu, chỉ bằng trọng lượng của một con heo sữa quay mà thôi.”

“Quân ủy liên minh, xu hướng lệch lạc! Quản lý cân nặng còn thành chỉ tiêu cứng nhắc! Các người như vậy có ảnh hưởng tích cực gì cho xã hội? Lại có khác biệt gì với người nguyên thủy dã man thắt eo nẹp xương ăn kiêng?” Nagus tức tối, “Ngay cả ngài Nguyên soái hai ba trăm tuổi cũng phải khống chế ăn uống, có thiên lý không?”

Hiện trường có người phun rượu ra, tập thể ngẩng đầu nhìn lên gác.

Hình chiếu Nguyên soái Woolf ở dưới một chậu cọ, nghe vậy dừng lại, giơ ly xuống dưới lầu – ngoại trừ đoạn thời gian cuối cùng trong sinh mạng ông là thoi thóp bị nhốt trong ảo cảnh của “Hoàng Hậu Đêm”, hình tượng công chúng của Woolf mấy chục năm như một ngày, gầy gò, nhanh nhẹn, nghiêm túc.

“Người cao tuổi rồi, sự trao đổi chất chậm lại, tay già chân già, lại rất khó duy trì lượng vận động thời trẻ,” Woolf nói không nhanh không chậm, “Sau hai trăm tuổi, ta chủ yếu dựa vào thuốc dinh dưỡng thay thế ăn uống, khống chế chính xác lượng hấp thu, cũng có thể tiêu diệt sự thèm ăn.”

“Khéo quá,” Lâm Tĩnh Xu mỹ nhân Votaw năm đó mỉm cười nói xen vào, “Tôi cũng không thích khiến mình hôi hám mùi mồ hôi. Ngài dùng thử thuốc phụ trợ nâng cao sự trao đổi chất chưa? Tôi đã dùng hai hiệu, đều không tệ.”

“Đó là thanh niên các cô dùng,” Woolf hòa nhã nói, “Qua hai trăm tuổi, thứ này có nguy cơ tăng tốc Pope. Quân ủy năm xưa từng có ví dụ liên quan, sau đó họ đánh giá việc này như thế nào? À – ‘sống trong gian nan khổ cực, chết vì dinh dưỡng quá thừa’.”

Lâm Tĩnh Hằng: “…”

Hai kẻ địch sống còn này ngồi cùng một nơi, đối diện thảo luận chuyện ăn kiêng giảm cân, cơ hồ có cảm giác nghiêm túc mới lạ.

"Các vị dinh dưỡng quá thừa, chúng tôi lại đang chịu đói!" – Đây là Tổng trưởng Edward sau khi chết không quên lo cho dân cho nước.

Woolf: "Rất xin lỗi."

"Chú ý đóng gói và bề ngoài quá mức, vốn là quỷ kế của chủ nghĩa phung phí, chủ nghĩa phung phí là một chân của Vườn Địa Đàng, cả các tướng quân cũng bị cuốn vào đó, chứng minh khống chế tinh thần của Vườn Địa Đàng tương đối thành công." – Đây là tiến sĩ Laura Gurdon chống đầu lơ đãng.

"Phung phí? Tướng quân chưa bao giờ phung phí, tướng quân là trùm keo kiệt, mỗi lần đến lượt ngài trả tiền, ngài sẽ mời bọn tôi ăn ở căng tin trạm bổ sung." – Đây là Thống soái Nagus uống say liền đào mộ tổ của thủ trưởng cũ.

"Chú ý bề ngoài cũng không có gì là không tốt, không phải tuyển rất nhiều các bạn trai tân binh mặt mày thanh tú sao?" Turan rượu vào to gan, chạy đến trước mặt Lâm Tĩnh Hằng đứng nghiêm, ợ rượu, "Báo cáo!"

Lâm Tĩnh Hằng: "Không được nói, cút."

"Tôi cứ muốn nói! Tướng quân, ngài hôm nay bị lễ phục trói rồi, không cắt được tóc tôi, hi hi hi." Turan thần trí mơ hồ nói bậy, "Báo cáo! Gặp ngày lành tháng tốt này…"

Hai anh em Poisson Dương và Thomas Dương lao tới, một trái một phải lôi cô nàng đi: "Ngày lành tháng tốt gì, ngày nát rượu à?"

Turan nửa người trên bị lôi xa một mét, mà hai chân còn không bỏ cuộc cào mặt đất: "Gặp… ngày lành tháng tốt này, tướng, tướng quân, tôi có một tâm nguyện, tôi chỉ muốn kiểm tra mặt ngài, nghe nói Evgeniya mua bảo hiểm một trăm ngàn đồng Thiên Hà Số 1 cho mặt ngài… một trăm ngàn…A! Cho tôi sờ thử đi!"

Lục Tất Hành không biết từ chỗ nào chui ra, một tay kéo tay Turan, một tay lôi Bayer đến, vang giòn một tiếng, tay Turan dính trên mặt Bayer, cậu khẳng khái nói: "Sờ thoải mái đi."

Mặt Bayer nháy mắt "ánh hồng lẫn nhau" với rượu trong ly, nhục thể đóng băng, hồn phi phách tán.

Lục Tất Hành ẩn sâu công và danh nhanh chóng bị một đợt khách khác ba chân bốn cẳng kéo sang bên kia.

Cho đến khi sương sớm rơi xuống, "các em bé tung hoa" mới giống như được giải trừ nguyền rủa, hạch cơ

giáp thập đại danh kiếm trải qua một đêm "cải tạo lao động", chịu hình phạt xong, im lặng khôi phục thân thể nam nữ trưởng thành, lần lượt mở "chế độ say rượu" cho thiết bị đầu cuối cá nhân của các vị khách – như vậy xe lái tự động có thể lôi họ về nhà, đồ điện gia dụng thông minh và khoang y tế trong nhà cũng sẽ chuẩn bị sẵn sàng, tự động ngâm con ma men trong nước thuốc giúp tỉnh rượu ngon giấc.

Mọi người đi hết rồi, chỉ còn lại hình chiếu, ban nãy khách khứa ngồi đầy không cảm thấy, lúc này vắng vẻ nhìn lại bỗng nhiên cảm thấy các hình chiếu vẫn ngồi trong sân trở nên giả dối.

Lục Tất Hành tiễn khách xong, nhận một ly nước đá Trạm Lư đưa cho mà uống, thở ra một hơi thật dài: "Mời người thân bạn bè ăn một bữa cơm mà cũng mệt như vậy, loại hôn lễ nghiêm chỉnh đó tổ chức làm sao… Tĩnh Hằng đâu?"

Lâm Tĩnh Hằng đại khái là chê gò bó nên cởi áo khoác lễ phục vắt trên ghế, mà người không thấy mặt đâu.

Lục Tất Hành: "Anh ấy uống bao nhiêu rồi, không phải là tìm chỗ nôn chứ?"

Đám robot quản lý việc nhà dốc tổ mà ra, bắt đầu dọn dẹp tàn tiệc, gió đêm quét qua thực vật mang tính trang trí, cành lá kêu xào xạc, từ trên cao kéo dài xuống, Lục Tất Hành cảm thấy gì đó, cậu ngẩng đầu lên.

Lâm Tĩnh Hằng ở trên gác duỗi dài chân, gác lên một cái ghế gỗ nhỏ, chỗ này tầm nhìn rất tốt, trời sao sáng tỏ, có thể nhìn thấy nóc của rất nhiều nhà hàng xóm, Ngân Hà Thành hiện giờ đang là mùa khô, không ít nhà đều đổi sân thượng thành sân phơi, một số người còn cố ý làm một công viên sinh thái be bé trong nhà, thỉnh thoảng mấy con mèo vểnh đuôi vượt nóc băng tường, tuần tra lãnh địa xong thì ai về nhà nấy.

"Trước kia không chú ý, sống ở bên này quả đúng là rất chật chội, bữa đó không biết mèo nhà ai chạy vào sân sau, còn đánh con trăn Trạm Lư nuôi một trận, khiến nó sợ tới mức bây giờ cũng không dám ra khỏi phòng." Hắn thấp giọng nói, "Anh nhớ ngày xưa ở Votaw, trong phạm vi ba mươi héc-ta đều là đất riêng của nhà mình."

Hình chiếu Lâm Tĩnh Xu ngồi song song với hắn: "Cây cọ ở góc tường kia tính tình không tốt, còn lớn họng như vậy, ồn ào chết được."

Lâm Tĩnh Hằng nghiêng đầu nhìn nàng một cái, thấp thoáng có ảo giác trở về ngày bé.

Khi đó họ có một ngôi nhà rất to, rời xa khu náo nhiệt, sinh vật trong nhà chỉ có hai anh em họ và một người cha như hồn ma, lắm khi mười ngày nửa tháng cũng chưa chắc được gặp Lâm Úy một lần. Trí tuệ nhân tạo xử lý khu vườn tinh tế mà lạnh lẽo, mỗi khi gió thổi, lũ thực vật ấy sẽ xì xào như có ma, lúc này cặp sinh đôi sẽ trèo lên nóc nhà, giả vờ nghe hiểu lũ cây ấy đang nói gì, còn phối từ cho chúng cứ như thật.

Lâm Tĩnh Hằng: "… Đang cãi nhau với đám dừa bỏ túi xung quanh à?"

"Đang lời mặn lời nhạt chê bọn thực vật nở hoa trong bồn hoa dưới lầu." Ánh mắt Lâm Tĩnh Xu xuyên qua một loạt rèm xanh do lan điếu rủ xuống, nhìn vườn hoa vắng lặng, trí tuệ nhân tạo đang dọn dẹp, các hình chiếu lần lượt biến mất, không biết tại sao mà chỉ có nàng còn đây, "Nó nói hoa oải hương hôi nách, lan hồ điệp trang điểm quá đậm, tới gần căn bản không nhìn nổi. Hoa hồng trắng là đám ô hợp, cứ phải mọc cạnh nhau mới có chút dáng hoa, bằng không y như một cục giấy chùi nước mũi nhăn nhúm vậy."

Trên mặt Lâm Tĩnh Hằng thoáng qua nét cười, sau đó lại quạnh quẽ. Bên tai là giọng nữ trầm thấp dịu dàng, thậm chí có một chút mê hoặc, không giống với giọng trẻ con lanh lảnh trong ký ức, hắn trầm mặc một lúc, mở thiết bị đầu cuối cá nhân, trên cổ tay liền bắn lên một hình chiếu vòng cổ.

Vòng bạch kim, mặt dây là một con thú một sừng ghép từ bối mẫu và đá quý màu sắc rực rỡ, lóe một vòng ánh huỳnh quang êm dịu.

Lâm Tĩnh Xu mở to hai mắt.

"Anh nhớ hồi nhỏ em có một con," Lâm Tĩnh Hằng tựa hồ không được tự nhiên lắm, dời ánh mắt đi, "Cái này là…"

Là hắn tỉ mỉ chuẩn bị, dựa theo trí nhớ vẽ ra từng chút một, rồi đặt người ta làm theo bản vẽ. Vốn định tặng trên hôn lễ của nàng, nhưng gần đến giờ sợ sẽ gợi lại hồi ức thơ ấu thừa thãi của nàng, giống như trái với dự tính ban đầu cố gắng xa lánh để bảo vệ nàng, suy đi nghĩ lại, rốt cuộc vẫn bỏ chiếc vòng cổ này khỏi mục quà tặng.

"Là… anh trong một lần đi công tác nhìn thấy tiện tay mua," Lâm Tĩnh Hằng theo thói quen dùng ngữ khí dửng dưng nói, "Cứ quên mãi không cho em, cất đáy hòm ở cứ điểm Bạch Ngân."

Sau đó đại khái đã biến thành rác vũ trụ trong oanh tạc của bọn hải tặc.

"Vừa vặn em đến rồi, hãy mang đi đi." Lâm Tĩnh Hằng phất tay, vòng cổ từ trên thiết bị đầu cuối cá nhân bay ra, rơi vào lòng bàn tay Lâm Tĩnh Xu, hai hình chiếu thông minh nối vào nhau.

"Cảm ơn anh." Trên mặt Lâm Tĩnh Xu rạng rỡ nụ cười như một cô bé, nàng lập tức đeo lên, lấy gương ra tạo dáng mấy góc độ ngắm nghía, hào hứng quay đầu hỏi hắn, "Đẹp không anh?"

Lâm Tĩnh Hằng thoạt đầu mỉm cười, song rất nhanh, nụ cười ấy tối đi: "Trạm Lư, ngươi không cần làm như vậy."

Không cần xây dựng mô hình thì Lâm Tĩnh Hằng cũng biết, nàng khi nhận được vòng cổ không thể là phản ứng này, nàng từ lâu đã không còn thích con thú một sừng, cũng sẽ không bắt tay hòa giải với hắn. Nàng không phải là người nhìn trước ngó sau, từ ngày đầu tiên đi lên lối rẽ thì đã nhìn thấu kết cục. Đây rõ ràng là Trạm Lư phá vỡ cài đặt, gò ép tạo thành, tiếc rằng quá giả, chỉ lừa hắn được một giây, giấc mơ đã tỉnh dậy.

Hình chiếu Lâm Tĩnh Xu chững lại, sau đó nàng giữ nguyên nụ cười rạng rỡ, không hề nhúc nhích mà tiêu tan trong không khí.

"Không phải Trạm Lư, là em."

Lục Tất Hành không biết lên gác từ khi nào, đi tới ôm hắn từ đằng sau, gác cằm trên vai hắn, mùi rượu mát lạnh theo hô hấp của cậu bao phủ đến, còn mang theo nhiệt độ cơ thể.

Lâm Tĩnh Hằng thở dài.

"Sao thế anh?"

Lâm Tĩnh Hằng: "Không có gì, dọn dẹp xong thì vào nhà đi, bên ngoài vẫn rất lạnh."

Lục Tất Hành đè hắn lại không cho nhúc nhích: "Anh muốn nói, sớm biết là em thì đã không vạch trần, sẽ giả vờ bị em dỗ dành vui vẻ một chút, đúng không? Đáng ghét."

Lâm Tĩnh Hằng khựng lại, ở trước mặt hắn chẳng ai dám làm trò không chịu thôi, vì thế rượu các vị khách chuốc đều vào bụng Lục Tất Hành, lúc này cậu ít nhiều thần trí không tỉnh táo, chẳng dễ gì giở trò bịp mà lập tức bị vạch trần, cảm giác hết sức thất bại, vì thế cậu bất chấp lý lẽ dính lấy người ta, mượn rượu làm nũng, vùi mặt vào hõm vai hắn mà cọ, lẩm bẩm không vui.

"Này…"

"Sao áo sơ mi của anh cứng thế?" Lục Tất Hành không hài lòng nhíu mày, không đợi Lâm Tĩnh Hằng trả lời đã há miệng cắn hắn một phát, "Đáng ghét."

Lâm Tĩnh Hằng "A" một tiếng, nắm cằm cậu, nâng mặt cậu lên.

"Có em là của tôi, tôi còn cần giả vờ cái gì?"

"Em… anh nói cái gì?"

"Ngủ thôi, em không mệt à?"

"Hãy lặp lại lần nữa." Lục Tất Hành nhảy lên đuổi theo, "Anh nói rõ ràng xem nào!"

202. Quyển 6 - Chương 202: Ngoại Truyện 5 Cuộc Sống "về Hưu"

Ông cụ thư ký trưởng của Lục Tất Hành sắp sửa về hưu, cô con gái làm việc ở biên cảnh liền đưa cháu ngoại về sao Khải Minh, một mặt là để tiện giáo dục bé, một mặt cũng là sợ ông sau khi về hưu cuộc sống buồn tẻ, cho ông làm bạn.

Cô "con gái" này của thư ký trưởng không phải ruột thịt, cha mẹ cô trước kia là nhân viên chính phủ sao Cayley, thời điểm hải tặc xâm phạm toàn diện liên minh, sao thủ đô Thiên Hà Số 8 ngày xưa bị thân vương Cayley oanh tạc, cả nhà gặp nạn, chỉ có mình cô bởi vì tiễn gia đình bạn thân đi di cư mới tránh khỏi kiếp nạn. Ông thư ký trưởng lúc ấy bị phái đến sao Khải Minh, nghe thấy tin tức, gấp gáp mạo hiểm tự mình đi đón cô, cũng vừa vặn nhờ lần mạo hiểm này mà tránh thoát thời kỳ tăm tối Hiệp hội chống Utopia công chiếm sao Khải Minh.

Cô gái năm đó mười bảy tuổi, vị thành niên, lại là thời chiến tranh loạn lạc, ông cụ thư ký trưởng liền nhận quyền giám hộ, trở thành cha nuôi, đôi cha con may mắn sống sót này nương tựa lẫn nhau nhiều năm, tình cảm còn hơn cả ruột thịt, ông cụ thư ký trưởng cũng tự thấy mình có kinh nghiệm nuôi lớn một đứa trẻ.

Nhưng rất hiển nhiên, che chở một thanh thiếu niên sắp trưởng thành, cùng với nuôi một đứa oắt con trước tuổi đi học, khác biệt vẫn rất lớn.

Ông cụ thư ký trưởng nuôi thử hai ngày, hơi hoài nghi cuộc đời, muốn trả hàng cho cô con gái.

"Mẹ nó hồi nhỏ vừa im lặng vừa chịu ngồi, học gì cũng chăm chỉ, đôi lúc khiến người ta nhìn mà đau lòng – Tổng trưởng Lục, ngài nhớ Adele chứ, nó với cậu nhóc White kia… Hai đứa cùng nhau vào bộ công trình, đích thân ngài phỏng vấn, có phải rất ưu tú hay không?" Ông cụ thư ký trưởng chỉnh sửa biên bản cuộc họp, rót cho mình và Lục Tất Hành mỗi người một ly trà nóng, khuôn mặt đầy sầu lo, "Đứa trẻ này là con ruột của nó sao?"

Lục Tất Hành biết ông cụ thư ký trưởng chỉ phàn nàn vậy thôi, vì thế cười tủm tỉm không tiếp lời.

"Cho dù là con ruột, chắc chắn cũng là gien của ba nó có vấn đề," Ông cụ thư ký trưởng nói như đinh đóng cột, "Không thì là ba nó giáo dục có vấn đề."

Lục Tất Hành thổi hơi nóng trên nước trà: "Sao thế ạ?"

"Mấy hôm nay đang làm thủ tục chuyển trường, tôi mua một trí tuệ nhân tạo dạy trẻ gia dụng, muốn dạy nó một chút toán học đơn giản và xem tranh biết chữ ở nhà trước. Ôi, căn bản là không ngồi yên được, tôi nghĩ cách khuyến khích nó, bảo với nó là, mỗi ngày ngoan ngoãn học một tiếng, học xong tôi sẽ cho ăn bánh, ban đầu còn hơi hữu dụng, nhưng chưa được hai hôm, nó còn học được lừa ăn lừa uống – cò kè mặc cả, ba hồi đòi ăn thêm một miếng bánh quy, ba hồi đòi học bớt lại mười phút, chỉ cần tôi không ở bên cạnh canh chừng, thì mò đông mò tây, robot dạy trẻ mỗi ngày đều cáo tội, ngài nói phải làm thế nào bây giờ?"

Lục Tất Hành khoát tay, ý bảo ông cụ cứ yên tâm: "Adele khi đó đã thành thiếu nữ rồi, lại vừa trải qua nước mất nhà tan, làm sao có thể so với trẻ nhỏ bốn tuổi?"

Ông cụ thư ký trưởng thở dài não nề, ngồi đối diện cậu.

Tổng trưởng Lục nói: "Dùng đồ ăn vặt dụ nó học cũng không ổn, tương đương với đem niềm vui nội tại của toán học và trò chơi điền chữ, biến thành động lực ngoại tại đổi lấy 'thù lao', càng như vậy nó càng không hứng thú đối với việc ngài yêu cầu nó làm, chỉ muốn làm biếng hơn, đổi lấy nhiều kẹo hơn."

Ông cụ thư ký trưởng suy nghĩ một chút, cảm thấy tựa hồ có lý.

"Bốn năm tuổi là thời kỳ tâm trí bùng nổ, trẻ con sẽ trở nên nghịch hơn trước, sức lực càng tràn đầy, đồng thời cũng càng tò mò, ngài có thể thử dẫn dắt nó dùng mười mấy phút chuyên tâm làm một việc, nhưng một tiếng thì quá mức rồi. Cháu nói với ngài…"

Ngay sau đó, Tổng trưởng Lục như một chuyên gia dạy trẻ chân chính, mạch lạc rõ ràng nói từ "đặc điểm sinh lý của trẻ em", đến "tâm lý và giáo dục trẻ nhỏ", muốn lý luận có lý luận, muốn thực tế có thực tế, miệng toàn thực dụng hữu ích, sắp xếp qua một chút chắc có thể trực tiếp phát biểu ra sách.

Ông cụ thư ký trưởng ghi chép tỉ mỉ cặn kẽ như bình thường ghi lại phát ngôn quan trọng của Tổng trưởng, cuối cùng rất đỗi cảm động gật đầu: "Tổng trưởng, nhà giáo dục thời đại mới!"

Lục Tất Hành dọn dẹp cặp táp xong xuôi, xua tay nói: "Đâu có."

Ông cụ thư ký trưởng: "Đúng rồi, trước kia không phải ngài vẫn nói mãi muốn nuôi một em bé sao? Chuẩn bị chưa?"

Lục Tất Hành: "…"

Năm năm trước, Lục Tất Hành lần đầu tiên từ chức, vốn tưởng rằng cuộc sống về sau chính là trời cao biển rộng, ở nhà muối cá, vì thế vùi đầu nghiên cứu một đống giáo trình dạy con, chuẩn bị làm cha, còn tiếp quản phòng bếp của Trạm Lư, mỗi ngày say mê nấu ăn, ai ngờ sắp tự học thành tài thì sấm giữa trời quang, cậu lại thêm một nhiệm kỳ năm năm.

Trong năm năm này, liên minh hòa bình tan rã, các đại thiên hà trước sau độc lập, ký kết quan hệ ngoại giao, thế lực hải tặc tàn dư nhờ sự hiệp trợ của quân đoàn chứng não rỗng Thiên Hà Số 8, cơ hồ bị tiêu diệt sạch, chút ít chip Nha Phiến dư độc còn chạy khắp nơi, cần trường kỳ đấu tranh, giữa các hành tinh thành lập tổ chống ma túy đặc biệt mới, do Anaquim của Bạch Ngân Tứ dẫn đầu, vận động đòi quyền bình đẳng cho chứng não rỗng cũng đi lên sân khấu một cách tự nhiên. Thiên Hà Số 8 ở ngoài lỗ hổng thời gian tự nhiên cũng bắt đầu liên hợp với Thiên Hà Số 7 và 6 xây dựng mạng bước nhảy vũ trụ mới, công trình giai đoạn đầu thúc đẩy rất nhanh, kỹ thuật điểm nhảy vũ trụ lại có đột phá mới, nếu như thuận lợi, trong vòng hai mươi năm Thiên Hà Số 8 có thể nối lại mạng bước nhảy vũ trụ – nghiêng trời lệch đất, thay đổi từng ngày, làm trưởng quan hành chính, để mở ra một cục diện tốt đẹp cho người kế nhiệm, Lục Tất Hành một phút cũng không nhàn rỗi, kế hoạch sinh em bé không thể không nhiều lần lùi lại.

Cậu rất không cam lòng, đành phải lui để cầu tiếp, vừa nhõng nhẽo vừa ép buộc Trạm Lư nuôi con chó cho

cậu, nuôi chung với trăn vàng và tắc kè hoa.

Thuyết phục Trạm Lư không dễ dàng, trừ phi sửa đổi chương trình cài đặt của trí tuệ nhân tạo – Trạm Lư kiên định cho rằng thú cưng thuộc động vật có vú như mèo chó các loại sức phá hoại mạnh, còn rụng lông, không hề là người bạn lý tưởng – sở dĩ bị thuyết phục, vẫn là nhờ ơn con mèo hàng xóm.

Ngoại hình con mèo này khác hẳn với mèo thường, đốm như bò sữa, khuôn mặt âm dương, cao to vạm vỡ, là nhất bá địa phương, bình thường chuyên trộm cắp, đánh đồng loại, còn từng nhiều lần lẻn vào sân sau nhà Tổng trưởng, chà đạp hoa cỏ cây cối và con trăn vàng Bổng Ngô. Hơn nữa đối mặt với Thống soái cũng dám nhe răng, có thể so với hồn thiêng Độc Nhãn Ưng trên trời.

Quản gia điện tử sau nhiều lần cân nhắc, rốt cuộc đồng ý nhận nuôi một con chó, chịu trách nhiệm báo thù rửa hận cho con Bổng Ngô vào thời điểm giặc ngoài xâm phạm.

Cứ thế, trong "vườn bách thú của Lâm tướng quân và kỹ sư 001" có động vật có vú thứ nhất ngoài chủ nhân – một con chó tên là "Bệ Hạ".

Bệ Hạ lúc mới đến gần một tuổi, toàn thân đen tuyền, bốn chân thon dài, phẩm tướng rất hợp với tên, là con chó tốt uy phong lẫm liệt. Người ở chỗ nhận nuôi thú cưng nói, Bệ Hạ là "vua chó", thông minh dễ dạy có thể giữ nhà, tính tình chín chắn không hay sủa, có thể đồng thời thỏa mãn yêu cầu của mấy thành viên trong gia đình. Sau khi dẫn về nhà, quả nhiên được huấn luyện đàng hoàng, nó rất giỏi xem sắc mặt người, ngay cả con Bổng Ngô sợ sệt cũng dần dần quen với anh bạn cùng phòng mới, do có nó tọa trấn, con mèo bò sữa ác bá âm thầm quan sát từ xa vài ngày, không dám tùy tiện đến xâm phạm.

Đương khi Trạm Lư và Bổng Ngô đều thở phào nhẹ nhõm, cho rằng ôm đùi vua chó thì mọi sự không lo, con mèo bò sữa làm một lần tập kích thử.

Kết quả vua chó và trăn vàng cùng nhau bị cào muôn hồng nghìn tía.

Trí tuệ nhân tạo Trạm Lư tích cực gửi điện đến chỗ nhận nuôi thú cưng, khiếu nại quảng cáo láo, đối phương trả lời: "Chúng tôi không hề đảm bảo sức chiến đấu của vua chó nhất định rất mạnh, cũng không loại trừ khả năng Bệ Hạ là vong quốc chi quân nha."

…

"Rốt cuộc có thể về hưu rồi."

"Rốt cuộc có thể về hưu rồi."

Lục Tất Hành và ông cụ thư ký trưởng nhớ tới việc nhà mình, tim đều rất mệt, đồng thanh cảm khái một câu.

Ba tháng sau, Lục Tất Hành bàn giao công việc xong xuôi, đón chào cuộc sống mới cậu đã chờ đợi mấy chục năm.

Hôm nay, Lâm Tĩnh Hằng vừa mở cửa, vị "vong quốc chi quân" trong nhà liền lao như điên ra, ngoạm dép lê đi ở nhà đến. Vua này tính hay nịnh nọt, rất giỏi nhìn ra ai không dễ chọc, đặc biệt nịnh Thống soái.

"Tránh ra, đừng cọ ống quần tao." Quân phục dễ dính lông, Lâm Tĩnh Hằng dùng mũi chân đẩy con chó to lao tới làm nũng ra, hỏi Trạm Lư, "Trong nhà có mùi gì vậy?"

"Sơn tường." Quản gia điện tử trả lời, "Hiệu trưởng Lục đang quét tường thư phòng."

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Lục Tất Hành mười tám năm Độc Lập chưa từng nghỉ dài ngày, vất vả lắm mới được giải phóng, tinh lực tràn trề bằng cả trăm đứa nít ranh, ban ngày mân mê các món lạ lùng kỳ quái, ban đêm sẽ đổi đủ trò quấn lấy Lâm Tĩnh Hằng.

Lâm Tĩnh Hằng thì không được nghỉ phép, bị cậu không cần biết ngày đêm giày vò mấy ngày liền, sáng sớm hôm trước vất vả bò dậy, thắt lưng mềm nhũn lại ngã xuống, thế là đêm đó hắn quyết đoán phớt lờ các loại sắc dụ, các loại tạo cảm giác tồn tại của Lục Tất Hành, chạy sang thư phòng ngủ.

Lục Tất Hành đeo chiếc tạp dề to màu sắc lòe loẹt như vẽ tranh, chất tạp vật trong thư phòng vào phòng chứa đồ, đặt một vòng sơn tường màu sắc khác nhau quanh chân. Khi Lâm Tĩnh Hằng lên lầu, cậu đang múa may chân tay làm gì đó với lớp sơn bảng chưa khô ở cạnh cửa, nghe thấy tiếng bước chân, Lục Tất Hành đắc ý dương dương quay đầu, bỉ ổi biết rõ còn hỏi: "Sơn tường phải để vài ngày, a, em không cẩn thận chọn mùi hoa hồng mất rồi, anh không thích mùi này lắm nhỉ? Thống soái, mấy ngày tới anh có dùng thư phòng không?"

Lâm Tĩnh Hằng khoanh tay trước ngực, dựa cửa nhìn cậu làm trò mèo.

"Sơn một cái bảng đen ở đây đẹp không anh?" Lục Tất Hành đảo tròng mắt, rất thông minh nói sang chuyện khác, "Bình thường có thể viết viết vẽ vẽ, còn có thể làm trang trí, ví dụ như vẽ tay một bức chân dung của em, như vậy lúc anh làm việc ở thư phòng, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy em bên cạnh…"

Lâm Tĩnh Hằng: "Âm hồn bất tán?"

Lục Tất Hành nhìn quầng thâm mờ mờ dưới mắt hắn, cười nịnh nọt như con Bệ Hạ vểnh cái đuôi to.

Lâm Tĩnh Hằng như cười như không đi tới: "Chân dung phải không? Khỏi cần vẽ tay phiền phức, để tôi vẽ cho."

Lục Tất Hành mơ hồ có cảm giác nguy cơ, nhưng ngâm mình hơn nửa ngày trong sơn tường mùi hoa hồng khiến phản ứng chậm chạp không kịp chạy, ngay lập tức, Lâm Tĩnh Hằng chớp nhoáng vặn cánh tay cậu ra sau lưng, tay kia thì khống chế cổ cậu, nhấn một cái về phía trước –

Một hình người liền in trên sơn tường chưa khô.

Bệ Hạ và Bỏng Ngô lên lầu, ở cửa vây xem màn này, vội vàng cấp đuôi bỏ trốn mất dạng – Lục Tất Hành bị sơn tường quẹt thành mặt âm dương, như cùng một cha với con mèo bò sữa chuyên đánh chó đập trăn.

Năm giây sau, trong thư phòng la toáng lên một tiếng: "Lâm Tĩnh Hằng!"

Lâm Tĩnh Hằng thân thủ nhanh nhẹn né cậu lao tới, vài bước rút tới cửa, thuận tay khóa cửa thư phòng từ bên ngoài.

Nhưng kỹ sư 001 vĩ đại làm sao bị một cái khóa điện tử quèn nhốt lại được?

Lục Tất Hành nhanh nhẹn phá khóa, quyết định dùng cách "thương địch một ngàn tự tổn một vạn" để báo thù – cậu cười gằn một tiếng, quay người lôi chiếc cọ trong thùng sơn tường, quét một chặp lên đầu lên mặt mình, bôi mình thơm ngào ngạt, đen sì không góc chết, co giò chạy ra.

"Anh có tin em hôn anh không? Em phải in một trăm dấu môi son trên người anh!"

Quản gia điện tử Trạm Lư không đâu không có mặt từ trên nóc nhà thòng xuống, quét qua tường và mặt đất hỗn độn: "Hiệu trưởng Lục, tôi đã đề nghị thầy đặt một cái cọ tự động từ công ty sơn tường, mà thầy từ chối."

Tiếng Lục Tất Hành từ dưới lầu vọng lên: "Để đó cho tôi!"

Trạm Lư: "Bây giờ sợ rằng thầy cần đặt một robot trang hoàng 'cứu vớt ngôi nhà gay go'."

"Tôi nói để đó…"

Ngay lập tức rầm một tiếng, sau đó ầm ĩ một tràng, cánh cửa nào đó đóng lại, rồi im lặng.

Trạm Lư rơi xuống đất hóa thành hình người, nhún vai, xách con Bỏng Ngô toan chui vào trong thư phòng ra, tan vào bức tường.

Con tắc kè hoa nằm cạnh một dấu chân đen sì trên cầu thang, trợn đôi mắt đờ đẫn, màu từ từ đậm lên.

…

Bữa tối hôm nay bị chậm lại mấy tiếng, bởi vì các chủ nhân đều buộc phải đi tắm rửa.

"Cảm ơn, Trạm Lư." Lục Tất Hành bưng cơm tối từ tủ giữ nhiệt ra, trên lò nướng sáng lên một biểu tượng tay máy, làm động tác "OK", tiền nhiệm Tổng trưởng chém gió không cần nháp thò đầu nhìn cầu thang và hành lang một cái, nhăn mũi ngửi mùi hoa hồng khắp nhà, "Cái kia…"

Tay máy từ trên nóc lò nướng giơ ra: "Để đó cho thầy."

Lục Tất Hành ho khan một tiếng: "… Đặt một bộ 'cứu vớt ngôi nhà gay go'."

…

Lâm Tĩnh Hằng đuôi tóc hơi ướt, qua loa mặc áo ngủ, đang nhắm mắt nghỉ ngơi, môi chợt lành lạnh, bị người ta bôi lên một ít Mayonnaise.

"Dậy ăn chút gì đi anh."

Lâm Tĩnh Hằng giơ tay gõ tủ đầu giường, uể oải nói: "Để đây trước đi."

Lục Tất Hành dừng một chút, lại lẹp kẹp đi tới, bị một ngón tay chặn.

Lâm Tĩnh Hằng nâng mí mắt lên: "Đàng hoàng một lúc, ngoan."

Lục Tất Hành vội vàng ngồi ngay ngắn bên giường, vẻ mặt chính nhân quân tử… Dùng khóe mắt ngắm hắn.

"Không phải em nói muốn đi du lịch vòng quanh tám đại thiên hà sao?" Lâm Tĩnh Hằng thở dài, "Muốn đi thì đi, không muốn đi thì cũng đừng đem năng lượng bay một vòng quanh tám đại thiên hà dùng hết vào phá hoại hoàn cảnh xung quanh, em muốn phá nhà à?"

"Không vội, tám đại thiên hà luôn ở đó." Lục Tất Hành nhón một miếng bánh mì nhỏ, bẻ làm đôi, một nửa bỏ vào miệng mình, nửa kia đút cho Lâm Tĩnh Hằng, "Em không muốn đi một mình đâu, chờ một hai trăm năm đi, chờ khi nào anh có thời gian…"

Lâm Tĩnh Hằng cắt ngang cậu: "Cuối tuần."

Lục Tất Hành: "… Cái gì?"

"Cuối tuần có thể," Lâm Tĩnh Hằng sợ vụn bánh mì rơi xuống giường, liền ngồi dậy, "Tôi xin nghỉ phép rồi, rất nhiều năm chưa nghỉ, có thể dồn lại, phòng ngự của Thiên Hà Số 8 đều đã sắp xếp xong rồi, tôi đi với em."

Hắn nói xong, lại nhìn Lục Tất Hành đang ngơ ngác một cái mà giải thích: "Có Bạch Ngân Thập Vệ, cũng không phải thời điểm đặc biệt, không cần tôi luôn nhìn chằm chằm."

Lục Tất Hành buột miệng hỏi không qua suy nghĩ: "Trước kia… trước kia cứ điểm Bạch Ngân, không phải cũng có Bạch Ngân Thập Vệ, nhưng em nghe Turan nói, anh ngoại trừ trở về Votaw báo cáo công tác theo phép, chưa từng rời khỏi công việc."

Lâm Tĩnh Hằng giơ tay nắm gáy cậu: "Đó là bởi vì tôi không có nơi khác để đi."

Lục Tất Hành nắm tay hắn, chậm chạp hiểu ra Lâm Tĩnh Hằng đã hứa hẹn gì với cậu, trong mắt như có hai ngọn lửa rừng, từ từ sáng rực lên.

"Dậy," Lâm Tĩnh Hằng chẳng chút để tâm mà nói, "Bảo bao nhiêu lần rồi, đừng có ăn trong phòng ngủ."

Hơn nữa…

Hắn nghĩ: "Thứ ngay từ bây giờ đã có thể cho em, tại sao phải đợi một hai trăm năm sau?"

203. Quyển 6 - Chương 203: Ngoại Truyện 6 Mười Tám Năm Sau

Mười tám năm sau.

"Cơ số 4 nhảy khẩn cấp!"

"Nguồn năng lượng không đủ! Tôi bị tập trung…"

Chữ "trung" mới ra miệng đã bị cắt ngang, điểm sáng tượng trưng cho đồng đội cuối cùng trong kênh truyền tin tối đi, cơ giáp lập tức rít lên chói tai –

Báo động đạn đạo tập trung!

Báo động sóng hạt năng lượng cao!

Báo động đỏ nguồn năng lượng cơ giáp – nguồn năng lượng dự phòng đã bị bắn rơi.

Lục Quả cắn răng, năng lượng còn thừa không đủ cho một lần nhảy khẩn cấp, ba nòng đạn đạo đồng thời tập trung vào cô bé, bám riết không bỏ, cô bé tăng tốc hết cỡ, cơ hồ đã là trốn theo bản năng, thân cơ bỗng chấn động, sóng hạt năng lượng cao đốt cháy lồng phòng hộ cuối cùng, đạn đạo cơ hồ sượt qua đuôi cơ. Trong đầu Lục Quả trống rỗng, trong tích tắc cô bé không biết nhớ lại chiến dịch nào, đột nhiên lóe sáng lên, bấm tay tính thời gian, tháo một nửa thân cơ.

Bộ phận bị vứt bỏ vừa tách rời đã bị hai phát đạn đạo đồng thời bắn trúng, mảnh vỡ bay ra như gió bão, cô bé vừa vặn trốn ở "mắt bão", không bị vụ nổ ảnh hưởng, mà cơ giáp chỉ còn không đến một phần tư khối lượng, năng lượng còn lại vừa vặn có thể đưa cô bé đến điểm nhảy vũ trụ gần nhất.

Cảm giác không trọng lực quen thuộc xuất hiện, nhảy khẩn cấp đã thành công!

Lục Quả được khí thể bảo hộ bao lấy cả người, vô thức thở phào nhẹ nhõm, song chưa kịp thở hết, trước mắt đột nhiên tối sầm, cô bé đã bị bắn ra cabin mô phỏng.

"Tình huống gì vậy?" Cô thiếu nữ ngớ ra một lúc lâu, "Mình vừa rồi rõ ràng…"

Màn hình trước mắt một lần nữa sáng lên, từ thị giác bên ngoài chiếu lại cho cô bé chuyện gì vừa xảy ra – nháy mắt cô bé nhảy khẩn cấp, "quân địch" đã đoán trước được điểm rơi, chính xác phóng ra quấy nhiễu bước nhảy vũ trụ, cắt đứt kết nối năng lượng giữa cơ giáp với điểm nhảy vũ trụ, sau đó ngay khoảnh khắc cô bé tự cho là chạy trốn thành công, thả lỏng nhất, cho cô bé phát đạn đạo thứ tư trí mạng.

Lục Quả kêu lên một tiếng thảm thiết: "A! Tại sao!"

Bên tai vang lên tiếng đàn ông không nhanh không chậm: "Bởi vì em hoảng lên trốn không lựa đường, còn không chịu nhảy khẩn cấp, nhìn là biết năng lượng không đủ, phải giảm trọng mới chạy được, trong tình huống thế này, để đảm bảo nhảy thành công, đương nhiên chọn điểm nhảy vũ trụ đường thẳng cự ly ngắn nhất. Thế nào, điểm rơi của em khó đoán lắm à?"

Lục Quả: "…"

Cửa cabin trên đầu trượt mở, Lục Quả thở ra một hơi não nề, không cam không nguyện bò ra ngoài. Sinh viên tổ này tất cả đều mặt mày xám xịt đứng thành một hàng, chờ nghe dạy bảo, Lục Quả liếc nam sinh bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Không sao chứ?"

Nam sinh đau đớn lắc đầu, sắc mặt trắng bệch, căng thẳng sắp nôn ra.

Lúc này, tiếng giày lính nện xuống đất vang lên, cột sống mọi người không tự chủ được cứng đờ.

Nơi đây là học viện trực thuộc quân tự vệ Thiên Hà Số 8 – trường quân đội độc lập, vừa vặn là tuần thi cuối kỳ.

Cuộc thi cuối kỳ của sinh viên năm ba sẽ có thêm môn thực chiến mô phỏng, mỗi năm đều có sĩ quan cấp cao của quân tự vệ Thiên Hà Số 8 đích thân đến luyện cùng.

Nghe nói lứa sinh viên may mắn nhất được gặp tướng quân Anaquim làm người luyện cùng, tướng quân Anaquim nói chuyện như hát, thả nước đến mức nước tràn bờ đê, khiến điểm trung bình của sinh viên lần ấy cao chưa từng có bao giờ. Tiếc rằng Anaquim là người dẫn đầu tổ chống ma túy vũ trụ, thường niên đi làm nhiệm vụ ở thiên hà khác, rất ít xuất hiện. Gặp tướng quân Thomas Dương và tướng quân Bayer cũng không tệ, Thomas Dương sẽ cho đại cương thi trước, vô cùng có nhân tính. Tướng quân Bayer và Bạch Ngân Thập tiếng ác lan xa, nhưng đối với thanh thiếu niên khoan dung bất ngờ, khi hắn đến sát hạch sẽ một vừa hai phải, đảm bảo đại đa số an toàn qua cửa. Tướng quân Poisson Dương trước cuộc chiến mô phỏng sẽ thêm bài thi lý luận, có thể phân tán nguy hiểm điểm số, xem như có lợi có hại – dân lý luận dễ bị cuống, dân thao tác thật thì tương đối chào đón hắn. Tướng quân Lý Forlan nói rất ít, trừ điểm rất gắt. Tướng quân Turan thì tùy tiện hơn, toàn xem tâm trạng, tâm trạng tốt thì mắt nhắm mắt mở, tâm trạng không tốt rất dễ gây ra sự cố dạy học.

Sợ nhất gặp phải tướng quân Liễu Nguyên Trung, quân này là quân chủ lực của Bạch Ngân Thập Vệ, thao tác gian rất nhiều, chỉ cần lộ diện thì chắc chắn ngoài đề cương.

Bởi vậy, trước kỳ thi hàng năm các sinh viên đều điên cuồng đăng ảnh "thắp hương Liễu tướng quân", toan tính dùng tín ngưỡng ngăn kẻ địch ở ngoài trường thi.

Năm nay là kỳ thi mô phỏng thứ 21 kể từ khi trường quân đội độc lập xây dựng, ý niệm "cự tuyệt đổi trụy cự tuyệt cờ bạc cự tuyệt Liễu tướng quân" của đám sinh viên cảm động trời đất, vì thế Liễu tướng quân quả thật không tới.

Giám khảo lần này là chính bản thân Thống soái Lâm Tĩnh Hằng.

Ban đầu nghe nói Thống soái sắp tới trường, đám sinh viên đều mừng phát điên, chạy khắp nơi nói, nhao nhao khoe khoang với người thân bạn bè.

Không ngờ lại nghe nói Thống soái đến sát hạch, thế là đám sinh viên mừng phát điên thật sự điên luôn, quỳ bò qua bò lại, đứa chuẩn bị tiền thi lại, đứa viết di thư, không biết là ôn thần phương nào trà trộn vào khóa này, kéo toàn thể sinh viên "trúng độc đắc" theo.

Trò Lục Quả "kẻ thủ ác" khả năng là bị nhắc tới nhiều, thật sự không nhịn được hắt xì, đang trong trạng thái đứng nghiêm lại không dám quẹt mũi, đành phải hít mạnh một phát.

Bước chân người đáng sợ kia dừng lại cạnh cô bé, không ai dám liếc mắt nhìn.

"Ba phút năm giây, toàn thể tử trận," Lâm Tĩnh Hằng không dừng ánh mắt ở Lục Quả, thản nhiên nhìn quét qua đàn chim cút này, hỏi trợ giảng bên cạnh, "Thầy cảm thấy cho đạt tiêu chuẩn nghe có được không?"

Trợ giảng rất vất vả gượng ra một nụ cười.

Ba phút năm giây đã là kỷ lục dài nhất tính đến trước mắt, có một tổ nghe nói chưa đầy một phút đã "thăng" hết.

Toàn thể thi lại là sẽ lên tin tức, trợ giảng không dám hó hé gì, chuẩn bị một lát liên lạc với hiệu trưởng, để hiệu trưởng tự tìm Thống soái nói chuyện.

"Nghỉ." Lâm Tĩnh Hằng lật ghi chú trong thiết bị đầu cuối cá nhân, "Học viên cơ số 1."

"Có."

"Đã năm ba rồi, trong quá trình thao tác thật tinh thần lực dao động lên xuống vượt qua 10%, thầy các em chưa nói với em, trước kỳ thi phải tháo lò xo trong đầu ra à?"

"Cơ số 2."

"Có… có."

"Kho vũ khí của em không phải bị bắn trúng, lúc ấy chỉ bị quét vào rìa, từ quá nhiệt đến phát nổ, trong đây phải có năm giây báo động trước, tại sao không kịp thời tháo dỡ? Sống giỏi như vậy, có phải muốn tôi trao cho em một giải thưởng gian khổ mộc mạc không? Số 3…"

Số 3 chính là nam sinh vẫn run lẩy bẩy kia, vừa bị điểm danh tinh thần đã căng thẳng hết cỡ, ngã lăn quay ra ngất đi.

Lâm Tĩnh Hằng mặt không biểu cảm bước qua người cậu nhóc: "Khoang y tế lôi đi, cảm phiền, thuận tiện lau qua sàn nhà."

Lăng trì hết lượt tinh thần mỗi một sinh viên, hắn đứng lại trước mặt Lục Quả: "Số 16."

Lục Quả đứng thẳng lên: "Có."

Lâm Tĩnh Hằng nhìn cô bé một cái: "Môn này tên là gì?"

"Báo cáo, 'thao tác thật trong chiến đấu cơ giáp vũ trụ'."

"Ồ," Lâm Tĩnh Hằng khẽ nhướng mày, "Thế à, tôi còn tưởng tên là 'Một trăm truyện ngắn về bầu trời sao' chứ. Em trụ cột không vững, ý thức thao tác tương đương với không có, vừa bị vây công là chạy lung tung

như ruồi bọ không đầu, tại sao không học vững chắc thứ em nên học, mà phải đi theo thao tác cực đoan trong các trận mẫu kinh điển cứng nhắc? Bò còn chưa rành mà em đã muốn chạy Ma-ra-tông, trên chiến trường bị chết nhanh nhất không phải đám ăn hại mạng tinh thần cũng không trải nổi, mà chính là loại thích ra vẻ thông minh như em."

Lục Quả trộm nhìn hắn, gặp đôi mắt xám lạnh lùng kia, tủi thân cụp mí mắt xuống.

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

Một bài dài chế giễu phía sau đã quên sạch.

Sau khi cuộc thi cuối kỳ như ác mộng này kết thúc, sinh viên năm ba giống như tập thể uống thuốc xổ, dìu nhau bò ra trung tâm mô phỏng.

"Mày chết lúc nào?"

"Một phút rưỡi, trượt xuống mạng tinh thần. Còn mày?"

"… Vừa vào sân, khả năng còn chưa nối mạng tinh thần đâu?"

"Tao ngắc ngoải được hai phút."

"Mày giỏi hơn tao, tao còn chưa kịp thở, tao đi vào nín một hơi, chưa nín xong đã bị bắn ra."

"Đúng rồi, mức đạt chuẩn năm ngoái là bao nhiêu?"

Lặng ngắt như tờ.

Lục Quả yếu ớt nói: "Hình như là hai mươi lăm phút."

Đám sinh viên đều tự mở cửa hàng online, tìm kiếm hũ tro cốt vừa đẹp vừa rẻ.

Lục Quả: "… Nhưng mà tôi ra cuối cùng, nhìn thấy thầy hiệu trưởng lau mồ hôi chạy tới, khả năng là đến cầu đao hạ lưu nhân."

Hôm nay hộp thư của hiệu trưởng nổ tung, theo thống kê không hoàn toàn, hiệu trưởng tiên sinh tổng cộng nhận được hơn năm trăm lá cờ gấm, đặt làm thống nhất, trên viết "diệu thủ hồi xuân, cứu mạng chó của em".

Thi xong là có thể rời khỏi trường, Lục Quả không có nhiều hành lý cần mang về nhà, robot đóng gói gọn gàng cho cô bé, một cái ba lô hai quai là đủ, cô bé vội vàng kiểm tra sơ qua, thay đồng phục của trường, mặc quần áo thường, rảo bước chạy ra ngoài.

"Lục Quả, 'cơm chặt đầu' buổi tối, có đi không?"

Lục Quả vòng hai tay lên miệng: "Ba tôi tới đón tôi rồi!"

Xung quanh thở dài thất vọng, cô bé cười rạng rỡ, huýt sáo thật dài với người nhìn trộm mình, nhảy xuống bậc đá, mái tóc ngắn xoăn tự nhiên cũng nhấp nhô lên xuống theo.

Một chiếc xe riêng ít gây chú ý đậu trước cổng trường, một người đàn ông vóc dáng cao tóc màu đay nhận lấy ba lô, vỗ vỗ đầu cô bé, mỗi lần tới đón Lục Quả đều là ông ta, dần dà, mọi người đều cho rằng ông ta chính là cha của Lục Quả, đó là một người đàn ông rất có khí chất, nhìn ra được gia cảnh cô bé không tệ – và tóc vàng mắt xanh quả nhiên không dễ di truyền.

"Trạm Lư!"

"Người đàn ông" tóc màu đay kéo cửa xe cho cô bé: "Tiên sinh chờ cô ở bên trong."

Lục Quả thò đầu nhìn, trong xe quả nhiên có vị tiên sinh ban nãy dọa sinh viên ngất xỉu, thế là cô bé dùng hết tay chân trèo lên xe như hồi còn nhỏ.

"Ba!"

Lâm Tĩnh Hằng đang phê duyệt gì đó, "Ừ" một tiếng, không ngẩng đầu lên.

Lục Quả vậy mà không sợ hắn chút nào, kéo cửa xe bò tới bên cạnh hắn, lên án: "Ba, ba dữ quá!"

"Ta nói câu nào không phải sự thật khách quan… Con xuống ngay cho ta, bao nhiêu tuổi rồi!"

Lục Quả cợt nhả đu trên vai hắn, lôi cánh tay hắn xuống, hôn má hắn chụt một cái.

Lâm Tĩnh Hằng cau mày chùi nước bọt trên mặt, giữ nguyên nghiêm túc: "Có kỳ cục không? Lúc bằng tuổi con ta đã nhập ngũ rồi."

Lục Quả không hề để ý lắc lư trái phải: "Vậy lúc bằng tuổi con, ba có đáng yêu như con không?"

Lâm Tĩnh Hằng: "…"

"Sinh viên học viện trực thuộc quân tự vệ trong thời gian ở trường xem như là quân nhân dự bị, hãy ngồi cho ngay ngắn."

"Con không," Lục Quả vểnh cái đuôi nhỏ, "Con bây giờ không ở trường, cũng không mặc đồng phục, tạm thời không phải quân nhân rồi."

Lâm Tĩnh Hằng sắp bị chọc tức phát cười: "Vậy con là cái gì?"

Lục Quả không biết xấu hổ nói: "Con là cục cưng nha."

Cục cưng vô tâm vô tư, quay đầu quên luôn vết thương tâm lý để lại trong cuộc thi, từ cổng trường quân đội độc lập líu ríu mãi đến Ngân Hà Thành của sao Khải Minh, mà không thấy miệng khô lưỡi khô chút nào, khiến Lâm Tĩnh Hằng phiền muốn dán miệng cô bé lại, cảm thấy nhóc con này thật là rất được chân truyền từ cha… một người cha khác.

Lục Tất Hành luôn hi vọng có một bé gái mắt xám, không cần quá xinh, cô bé sẽ có khí chất tĩnh lặng đặc biệt của nhà họ Lâm, nhưng đừng có nhiều tâm sự u ám và nặng nề, như vậy, chăm sóc và bảo vệ cô bé bình an vui vẻ lớn lên, có lẽ hơi có thể bù lại một chút tiếc nuối của Lâm Tĩnh Hằng.

Không ngờ bé gái mắt xám là một con khỉ.

Con khỉ này kế thừa hoàn mỹ lòng hiếu kỳ của Lục Tất Hành và sức phá hoại của Lâm Tĩnh Hằng, về mặt không biết xấu hổ càng hậu sinh khả úy, là một "anh hùng" khi Thống soái đen mặt dám bò lên ống quần hắn, vừa bò vừa làm nũng.

"Về rồi!" Lục Quả vào cửa liền sút bay giày, gào toáng lên, "Lão – Lục – cục cưng thân yêu của ba về rồi, ba có nhớ con không!"

Trong góc phòng khách, một thiếu niên ngồi trước đàn piano liếc nhìn cô bé, thuận tay bấm một chuỗi nốt nhạc.

"À." Lục Quả bĩu môi, "Biết rồi, tên nhóc mắc bệnh sạch sẽ."

Nói xong, ngoan ngoãn nhặt lại đôi giày đá bay xếp ngay ngắn.

Thiếu niên hơi cong đôi mắt lên, lại bấm vài phím đàn piano.

Lục Quả xua tay: "Có thể tốt được sao? Ba đích thân vào sân, cơ mà nhà trường chắc sẽ không để bọn này tập thể rớt hết đâu."

Tiếng đàn piano dưới tay thiếu niên hơi sôi động hơn.

Lục Quả khựng lại, sau đó nhảy dựng lên lao tới: "Mày mới béo!"

Hai đứa một đánh đàn một nói, không dùng một loại ngôn ngữ, vậy mà trao đổi không hề có chướng ngại.

Lục Tất Hành lấy làm lạ từ trên lầu đi xuống, nhận áo khoác của Lâm Tĩnh Hằng vào ngay sau đó, buồn bực nói: "Kỳ lạ, đều là em nuôi lớn mà sao em không luyện được công năng đặc dị nghe âm hiểu ý này."

Thiếu niên nhìn thấy Lâm Tĩnh Hằng, ấn mặt Lục Quả trên phím đàn, lúc này mới đứng dậy, kiệm lời như vàng mà chào: "Ba."

Thiếu niên tên Lâm Nhiên, được thụ tinh nhân tạo cùng Lục Quả, sinh đôi thụ tinh nhân tạo cũng không phân biệt anh em chị em gì, lúc ai có việc nhờ vả thì nhận người kia làm lão đại. Bình thường Lục Quả xem tâm trạng xưng hô, tâm trạng tốt gọi "mỹ nam", tâm trạng không tốt thì gọi "tên nhóc mắc bệnh sạch sẽ", "đồ câm thối tha".

Lâm Nhiên thì trước sau như một, luôn kêu cô nhóc là "bom".

Lục Quả từ nhỏ đã thích lái cơ giáp phỏng chân của trẻ em bay khắp nhà lựa chọn trường quân đội độc lập, Lâm Nhiên lại ra ngoài dự kiến của mọi người, đi theo con đường nghệ thuật, vừa mới bộc lộ tài năng trong giới âm nhạc cổ điển, vào một dàn nhạc vũ trụ nổi tiếng làm tay đàn piano, đang theo dàn nhạc tuần diễn khắp thế giới, trùng hợp làm sao lại thỏa mãn tâm nguyện của Lục Tín năm xưa.

Khiến Lục Tất Hành khá tiếc nuối là, hai đứa trẻ chẳng đứa nào vào học viện Tinh Hải. Nhưng mà trạm thứ nhất dàn nhạc của Lâm Nhiên đến Thiên Hà Số 8 dừng chân, chọn ngay hội trường bầu trời sao của học viện Tinh Hải, hiệu trưởng Lục đã giữ lại trước cho mình mấy tấm vé VIP.

"Quả Quả, con đừng động vào tóc anh, mới tạo kiểu xong đấy, nếu không phải chờ con thì anh con đã đi từ lâu rồi." Lục Tất Hành nói, "Tiểu Nhiên, mau thay quần áo đi, để Trạm Lư đưa con về dàn nhạc đợi lên sân khấu trước, vừa về nhà liền vui đến quên cả trời đất, còn phải ngồi tàu vũ trụ nữa đấy."

Nhốn nháo đưa Lâm Nhiên đi, lại thu dọn một lúc, cuối cùng họ đến học viện Tinh Hải trước chập tối.

Học viện Tinh Hải tọa lạc trên trạm không gian nhân tạo gần sao Bắc Kinh , cả một trạm không gian đều là của trường, bởi vậy không có "cổng", tàu vũ trụ chưa xuống đất đã có thể quan sát đến hội trường mái bầu trời, trong ánh đèn nó hết sức nổi bật.

Học viện Tinh Hải đã cho nghỉ, các sinh viên đều không có ở trường, những người thích nhạc cổ điển và học đòi văn vẻ các nơi chen chúc tới, trạm thu phóng tàu vũ trụ bận rộn vô cùng, cho đến khi buổi biểu diễn sắp bắt đầu mới yên tĩnh.

Đèn tắt, mái hội trường bầu trời sao mà Lục Tất Hành đắc ý nhất sáng rực, li ti chiếu lên sân khấu chính giữa.

Âm nhạc từ vô số dàn loa chui ra, nháy mắt cô đọng thời gian và không gian trong năm dây, cuồn cuộn mà đến.

Đến giữa buổi, tiếng nhạc tạm dừng, cả hội trường vỗ tay như sấm dậy.

Thị lực Lâm Tĩnh Hằng cực tốt, có thể nhìn thấy ngay thiếu niên bên cạnh đàn piano, Lâm Nhiên rất nổi bật, khi đứng dậy chào khán giả, bóng bị một luồng sáng bên sân khấu chiếu xuống kéo thật dài, là cấu trúc rất có cảm giác nghệ thuật. Lâm Tĩnh Hằng bỗng nhiên hơi thất thần, không ngờ trong đầu mình lại có một ngày lóe qua hai chữ "cấu trúc".

Khi còn trẻ, hắn thường một mình tuần tra trong vũ trụ tĩnh mịch, thỉnh thoảng tắt hệ thống trọng lực, người lơ lửng trong cơ giáp, tinh thần liền kéo dài ra ngoài theo mạng tinh thần, khi đó hắn cho rằng mình đã định trước sẽ phải một mình táng thân trong vũ trụ vô tận, ai mà ngờ được, có một ngày hắn cũng sẽ vì bầu bạn với người nhà, mà mặc lễ phục rất không thích ứng, im lặng nghe một buổi hòa nhạc cổ điển chẳng hiểu tí tẹo nào?

Nhạc cổ điển và Lâm Tĩnh Hằng…

Trong bóng tối không ai chú ý, hắn tự dưng nở nụ cười.

Đúng lúc này, đầu vai trĩu xuống. Lâm Tĩnh Hằng nghiêng đầu, phát hiện Lục Quả đã dựa vào vai hắn ngủ gục – kể cũng lạ, Lục Quả "tri âm" có thể dùng tiếng đàn đối thoại với Lâm Nhiên, hoàn toàn là một kẻ mù nhạc, chỉ cần người đánh đàn không phải là Lâm Nhiên, với cô bé mà nói, dù nhạc sang hơn cũng giống như tiếng chim kêu vậy, hoàn toàn không thưởng thức được, cô bé chỉ biết nghe mấy bài nhạc chợ gào thét thuận miệng.

"Không có tế bào nghệ thuật." Lâm Tĩnh Hằng thở dài, thả lỏng bả vai, hơi kéo cô bé đến, để cô bé dựa thoải mái hơn.

Trên sân khấu, bản nhạc mới đã bắt đầu, như một làn gió nhẹ, thoạt tiên cuốn qua đá núi, rì rầm với cỏ cây ven đường, đột nhiên xông lên mây xanh, hình hài phóng lãng –

Dưới hàng ghế tối om yên tĩnh, nước dãi của Lục Quả vẽ một bản đồ trên đầu vai Thống soái, Lục Tất Hành rất ngứa tay túm tóc cô bé, bị Lâm Tĩnh Hằng nắm nhẹ cổ tay.

Nơi cửa hội trường, bức tượng ông cụ đứng sừng sững cao hơn bốn mươi mét, tạo dáng nhìn lên bầu trời sao, trên bia đá dưới chân khắc một đoạn trong bài diễn thuyết khi còn sống ông từng viết.

"*Quý giá hơn tiền tài là tri thức, quý giá hơn tri thức là lòng hiếu kỳ không bao giờ dừng, mà so với lòng*

hiếu kỳ càng quý giá hơn, là bầu trời sao trên đầu chúng ta.”

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tan-thu-pham